ADVERSUS INVIDOS.

NULLA INGENIA TAM PRONA AD INVIDIAM SUNT, QUAM EORUM QUI GENUS AC FORTUNAM SUAM ANIMIS NON ÆQUANT: QUIA VIRTUTEM ET BONUM ALIENUM ODERUNT.

Liv. lib. XXXV. *cap.* XLIII.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ
ΠΕΡΙ ΠΟΛΕΩΝ.
STEPHANUS
DE
URBIBUS,

QUEM PRIMUS

THOMAS DE PINEDO

Latii jure donabat, & Observationibus, Scrutinio Variarum Linguarum, ac præcipuè Hebraïcæ, Phœniciæ, Græcæ & Latinæ detectis illustrabat,

His additæ, præter

EIUSDEM STEPHANI FRAGMENTUM,

COLLATIONES

JACOBI GRONOVII

Cum Codice Perusino,

Unà cum Indice Rerum & Verborum, tam ad ipsum STEPHANUM *quam ad* THOMÆ *de* PINEDO *Observationes.*

AMSTELÆDAMI,

Apud RUD. & GERH. WETSTENIOS.

M. DCC XXV.

EXCELLENTISSIMO DOMINO,
DOMINO

D. GASPARI DE MENDOZA YBAÑEZ DE SEGOVIA ET PERALTA

EX EQUESTRI ORDINE DE ALCANTARA. MARCHIONI DE MONDEXAR. ET COMITI DE TENDILLA. UTROQUE TITULO È PROCERIBUS HISPANIÆ MARCHIONI DE VALHERMOSO ET DE AGROPOLI. DOMINO PROVINCIÆ DE ALMOGUERA ET OPPIDORUM DE CORPA DE MECO, DE FUENTENOBILLA DE LORANCA, DE AZAÑON DE VIANA, &c. GRANATENSIS CASTRI DE LA ALHAMBRA PRÆSIDI AC PRIMARIO CUSTODI.

NEſcio, qua Junone impediente, Excellentiſſime Domine, hucuſque Lucina munere ſuo fungi,

vel non potuit, vel non ausa est. Quamobrem nutricis Terentianæ similis mihi videbatur, quæ etsi se movebat, nihil promovebat; ac non solùm iniqua Juno, verum etiam iratus Mars parturienti Minervæ impedimento fuere. Nam cum in hanc Italiam & domo, & fato profugus venissem, astris ad eam me nolentem trahentibus, Galli in eam irruperunt: ac parum abfuit, quin Capitolium quoque ipsum ceperint, ubi, etsi nulli erant anseres Junoni sacri, quorum clangore milites excitarentur, tamen non deerat Manlius, qui illos illinc umbone ictos deturbaret; nec defuit Camillus, qui ex tota hac Italia, si non vi, consilio expulit. A Livio enim didicisse videtur *prima eorum prælia plusquam virorum, postrema minus quàm fœminarum esse.* Nec cum Livio pugnat Sallustius rerum monumentis tradens: *Alia omnia virtuti Romanorum prona esse, cum Gallis pro salute, non pro gloria certari.* Utrumque certum est: nulla enim gens (nolo eorum gloriæ detrahere) tot, tamque celebres suscepit ex-

expeditiones, ſed omnes tandem vel cœlo invidente, vel eorum inconſtantia faſtidiente infelicem exitum ſortitæ ſunt; at cum viderem eos bellum cauponantes, non belligerantes, è re fore exiſtimavi Lucinam iterum fatigare, donec partum proferret, quæ ter vocata laboranti Minervæ opem tulit. Ergo ſi octogeſimus annus Romanorum eruditiſſimum admonebat, ut ſarcinas colligeret, antequam proficiſceretur è vita, cum nihil inter mortales mortis hora ſit incertius, nec morte certius, annus ſexageſimus quartus me admonet, ut ſarcinis collectis, antequam proficiſcar è vita, acceptum tibi referam Stephanum de Urbibus, quem ego primus te vel maximè hortante, Latii jure donabam, & Obſervationibus illuſtrabam. Aliter enim nec fidem liberare, nec voto me exſolvere poteram. Reſpublica literaria eum tibi, non mihi debet; quandoquidem tu me impuliſti, ut in eo operam non pœnitendam navarem, qui cum tertium locum inter eos, qui γεωγραφουμένων libros

 ſcripſe-

ſcripſerunt, obtineat, ac καθ' ἐξοχὴν Topographus vocetur, tamen neſcio quo fato hucuſque nondum Romam viderat, cum eam jam pridem Coſmographus, & Geographus adoraverint; nunc tuis auſpiciis urbem petit, & Capitolia excelſa adſpicere geſtit, ut ſic tanquam in ſublimi poſitus ab omnibus non ſine invidia conſpici poſſit, adverſus quam, & adverſus cujus venenum nullo alio antidoto, nullo alio amuleto utetur, ac patrocinio tuo, ſub quo ab illa ſecurus erit & in aurem utramvis ociosè dormiet: ac, etſi fidem eum tibi conſecrandi non obligaſſem, tamen propter tua in me beneficia nomini tuo ſacrarem, ut ſic immortale inter mortales (abſit verbo invidia) permaneret. Nec enim ſum tam vanus, quam Oaſenſis grammaticus, quem Tiberius Cæſar *mundi cymbalum* appellabat, quod immortalitate donari à ſe ſcripſit, ad quos aliqua componebat. Ii, quibus nec fides, nec pietas, inter quos, cùm meo judicio, tum omnium, primum obtinet locum Capaneus ille, credidere, timorem fuiſſe, qui primus
in

in orbe Deos fecit. Alii verò non timorem, ſed amorem, & beneficium id feciſſe exiſtimarunt, quibus ingentes addidere vires ſculptores, & pictores, hi pingentes, quæ non ſolum ἄλογα animantia, verum etiam λόγῳ præditos homines deceperunt; illi ſculpentes, quæ vivos reddebant de marmore vultus, ſed ut cum Bilbilitano poëta loquar:

Qui fingit ſacros auro, vel marmore vultus:
Non facit ille Deos, qui rogat, ille facit.

Illis tamen mortales mortalitatis ſuæ conſcii mortem quadantenus effugiebant, ac in cœlum hâc penetrare conabantur, quod etſi reapſe conſequi haud potuere, (quid enim poſſent?) tamen in terris immortalitatem quodammodo conſecuti ſunt. Stolidi profectò & inſani fuere illi, quos timor, ſeu amor Deos facere, ac eis aras collocare compulit; qui verò τὸ Θεῖον ſpecie humana pinxere, venia digni ſunt: namque homines nihil pulchrius, nihil perfectius ſua propria imagine cogitare poſſunt. Quin etiam boves, ſi ſcirent pingere, Deos

pingerent boves: omnibus enim ſua ſpecies pulcherrima videtur. Rudis illa antiquitas putabat Deum ſenſibus poſſe percipi, ideo Deos corporeos fingebat: anima enim noſtra dum eſt in hoc terreno carcere incluſa, nihil niſi per ſenſus tanquam per organa poteſt capere, ac ſenſus nihil niſi corporeum poteſt tangere; ut optimè cecinit Lucretius:

Tangere enim, & tangi, niſi corpus, nulla
poteſt res.

Unde evincitur Deum, cum non ſit corporeus, oculis cerni non poſſe: quapropter λογοθεώρητος Gargettio ſeni dicebatur. Illis principiis procul dubio, & incepit, & progreſſa eſt idololatria, cujus olim adorandi modus non erat adeo laborioſus ac poſtea fuit. Tunc temporis enim *adorare*, nihil aliud erat, quam *manum ad ora admovere*, unde hoc verbum enatum eſt: Illud etiam innuit Hutſeus ille princeps הגדול מכל בני קדם, id eſt: *Maximus omnium orientalium*; καὶ τῆς τοῦ θεοῦ προνοίας, id eſt, *divinæ providentiæ* buccinator

ſui

ſui aurei libri c. 31. v. 27. אם אראה אור כי יהל וירח יקר הלך׃ ויפת בסתר לבי ותשק ידי לפי id eſt: *Si vidi ſolem quum fulgeret, & lunam incedentem clarè; Et ſeduxit ſeſe in abſcondito cor meum, & oſculata eſt manus mea os meum.* Sed multo magis venia digni ſunt, quos beneficium id facere coëgit: hos ego imitatus, excellentiſſime ac doctiſſime Marchio, in ſignum grati animi

— *invito te quoque gratus ero.*

Stephanum ἀληθῶς στέφανον voti reus tuis aris admoveo floribus ex Tuſculano tuo redimitum, hoc eſt, ex bibliotheca tua, auro contrà chara, qua nulla erat Madriti literarum humanarum libris copioſior, ad quos comparandos nullis ſumptibus peperciſti, non ut ornamento tibi, ſicut aliis eſſent, ſed ut indefeſſo labori tuo in literas inſervirent. His ſubſidiis tanquam calcaribus me cunctantem incitabas, ut Topographum civem Romanum facerem, ne inter blattas & tineas unà cum Harpocratione meo deliteſceret. Bona, & virtutes nullo modo intelligi poſſent, niſi eſſent mala, & vitia. Quo enim pacto

justitiæ sensus esse posset, ut apud Gellium Noct. Attic. lib. VI. cap. I. inquit Chrysippus Philosophorum acutissimus, nisi essent injuriæ? aut quid aliud justitia est, quam injustitiæ privatio? quî etiam fortitudo intelligi posset, nisi ex ignaviæ oppositione? Tuum in libros, & literas studium tunc maxime enituit, cum quidam ex præcipuis Hispaniæ regulis bibliothecam suam inter Madritenses celeberrimam (cujus honorificam inter alios fecit mentionem P. Luduvicus Jacob Carmelita in erudito suo libro de Bibliothecis, cap. LXVI.) pessimo consilio vendidit, & ejus pretium, proh pudor! proh tempora! in emendas mulas, in scorta, & ludiones erogavit. Rerum præteritarum suavis est memoria. Adhuc te videre videor in museo tuo, & mecum, & cum eruditis viris de abstrusis antiquitatis rebus disserentem, ad quarum ardorem extinguendum pincerna tuus nobis propinabat aquam ex Corpa tua vino suaviorem, ex qua Hispaniæ Reges bibunt, quin Choaspem seu Eulæum desiderent.

Nec

Nec deerat aliquando nunquam ſatis laudatus potus ille, qui ex novo Orbe in noſtrum delatus eſt, quorum nullo deſiderio teneor, utpote quæ ad corporis oblectamenta pertinebant, at deſidero ſuavitatem illam converſationis tuæ literariæ, ac illuſtrium fratrum tuorum D. Balthaſaris, D. Loduvici, D. Matthæi, quos non adeo illuſtrabat militarium ordinum inſigne, ac urbanitas, & reliquæ omnes verè equitum virtutes. Tu verò tantum inter omnes caput extuliſti,

Quantum lenta ſolent inter viburna cupreſſi.

Silentio prudens prætereo Atavorum tuorum ſtirpem in paucis nobiliſſimam, & eorum egregia facta. De his enim melius eſt ſilere, quàm pauca dicere, & illi fuere clariores, quàm ut indicari egeant. Triplex verò fuit cauſa, quæ me movit, ut in hoc opere operam impenderem: præcepta tua, quibus non parêre ſalvo diſcrimine divinarum humanarumque rerum, eſt mihi religio; ſtudium in litteras meum à teneris (quod Græci dicunt) ungui-

unguiculis ; & ut poſteris relinquerem aliquid, quo me vixiſſe teſtarer ; has chartas quantumvis blattis & tineis obnoxias malui eſſe meorum cinerum cuſtodes, quàm marmor Parium nive candidius, atque Caryſtium macularum varietate commendabile,

Quandoquidem data ſunt ipſis quoque fata
ſepulchris.

Vixi verò honeſtè, neminem lædendo, ſuum cuique tribuendo, adhibita cura, non ut ſortem meam ex turpi lucro auctiorem redderem. Oderam enim illud Satyrici:

— *Lucri bonus eſt odor ex re*
Qualibet.

Nec Veſpaſianum etſi Imperatorem hac in re volebam imitari: ſed ne eam amitterem, pro virili parte conabar. Hac enim amiſſa *hemiolion* illud, *h. e. trias* illa, quæ τὴν διὰ πέντε vitæ civilis perfectam facit, vix, aut ne vix quidem adimpleri poteſt. Tu trigam illam, Excellentiſſime Domine, optimè agitas, dum alii mularum quadrigas, ingenioſæ gulæ & Veneri dediti,

Tu autem otio litterario & Minervæ. Hæc ad æternam gloriam via est, hac àtavi tui frequentes ierunt. Perge & illustra Hispaniam; prodeat jam in lucem Opus illud nunquam interiturum. Utinam ego opere meo calcar Tibi adderem, ut eidem in Reipublicæ litterariæ utilitatem & Hispaniæ gloriam, cessuro, coronidem imponeres. Enimverò nullus dies illuxit mihi auspicatior, nullus unquam felicior, quàm ille primus ante Calendas Martias hujus anni cIɔ Iɔc LXXVIII. quo optatissimum nuncium accepi, Te, Excellentissime Marchio, per Excellentissimam Dominam, Dominam *D. MARIAM GREGORIAM DE MENDOZA ET ARAGON*, egregiis animi corporisque dotibus condecoratam, felici nexu tibi conjunctam, ac meritò charissimam, factum esse ex asse hæredem *Domus in paucis nobilissimæ Marchionis de Mondexar, Comitis de Tendilla, &c.* tum quòd *Clarissima tua Domus* incremento ingenti aucta, tum quòd adimpletum est, quod ego prædixi futurum, hujus operis Tibi consecrati

crati fol. CLXXXII. Not. L. Quamobrem lætus, ſeu potius vitulans tali victoria, prioris epiſtolæ epigraphe obliterata, aliam in hujus capite, tanquam meæ in veſtram Excellentiam obſervantiæ & gratitudinis ſignum appoſui. Vale, Generoſiſſime Marchio, Equitum decus, litterarum gloria, noſtri ſeculi Phœnix, cor Ciceronis, Demoſthenis jecur, Davidici calami ἀπόσπασμα regium, & me ama; diſtantia enim loci, & terrarum intercapedo verum amorem, dirimere non poſſunt. Ex noſtro muſeo. Anno cIↃ IↃC LXXVIII.

Exmo. Nomini Tuo

Devotiſſimus

THOMAS DE PINEDO LUSITANUS.

ADMONITIO

Ad

LECTOREM,

Eorum, quæ de Stephano, ejus ætate, patria, operibus, editionibus, ac mei instituti ratione annotari digna videbantur.

SEu antiquitas, seu injuria temporum, seu utrumque nobis inviderunt integrum Auctoris nostri opus, quod in epitomen redegisse Hermolaum Grammaticum Constantinopolitanum Justiniano Imperatori dicatam rerum monumentis tradidit Suidas in Ἑρμόλαος, *& hæc adhuc in littera K est mutila, nec credo extare ejus integrum opus, etsi Nicolaus Lloydius* παντοδαπῆς *eruditionis vir ad C. Stephani Dictionarium in* Argynnis *tradit, Parrhasium integro ejus codice usum fuisse. Nam cum id ex eo per litteras quæsivissem, mihi rescripsit, se id hausisse ex Jo. Passeratii Prælectionibus solemnibus in Propertium lib.* II. *Eleg.* VI. *de cujus fide dubitabat.*

Nec Eustathius ipse usus est integro nostri Auctoris codice, quoniam ab illo ad Il. 2. vocatur ὁ τὰ ἐθνικὰ ἐπιτέμνων, *id est, qui Ethnica in Epitomen redegit, ac sæpe cùm in Homerum, tum in Dionysium* κατὰ περίφρασιν *dicitur* ὁ τὰ ἐθνικὰ γράψας, *vel* καταγράψας, *hoc est, qui Ethnica scripsit,* ὁ τῶν ἐθνικῶν γραφεὺς, *vel* ἀναγραφεὺς *vel* καταγραφεὺς, *hoc est, Ethnicorum scriptor,* ὁ τὰ ἐθνικὰ ἐκθέμενος *hoc est, qui Ethnica exposuit,* ὁ τῶν ἐθνικῶν συλλέκτης *vel* συναγωγεὺς, *hoc est, Ethnicorum collector, aliis etiam hujusmodi nominibus ab eo insignitur, quæ prudens prætereo.*

Fuit Stephanus antiquorum, qui hujusmodi Opus pertractarunt facile princeps, at inter eos, qui γεωγραφουμένων *libros composuere, tertium occupat locum, & per antonomasiam* Topographus *appellatur. Ex illis fuere Philo, & Acesodorus, qui de Urbibus scripserunt, ut noster inquit in* Ἄμιζος *& in* Μεγάλη; *& Diogenianus, qui scripsit de fluminibus, lacubus, fontibus, montibus, promontoriis, nec non brevem Descriptionem, & Tabulam omnium in universa terra urbium, auctore Suida in* Διογενειανός; *& Damastes Sigeensis qui composuit* ἐθνῶν κατάλογον καὶ πόλεων, *h. e. gentium catalogum & urbium, Auctore eodem in* Δαμάστης; *Auctor etiam noster in* Χαρμάτῃ *ad testimonium vocat Hellanicum* ἐν κτίσεσιν ἐθνῶν καὶ πόλεων, *h. e.* de conditis gentibus & urbibus. *Suidas in* Καλλίμαχος, *inter libros Callimachi recenset ejus* κτίσεις insularum & urbium & nominum mutationes. *Joan. Tzetzes Hist. Chil.* 3. *Hist.* 100. *advocat Apollodorum* de insulis, urbibus, & populis, *quos ex veteribus memorasse sat sit. Ex recentioribus idem inter alios fecere Antonius Nebrissensis, Conradus Gesnerus, Carolus*

Stephanus, Philippus Ferrarius Alexandrinus; hunc nuper auxit Michaël Antonius Baudrand Parisinus, illum Nicolaus Lloydius, sed omnium industriam superavit Abr. Ortelius in suo Thesauro Geographico.

Circa Anastasii Imperatoris tempora claruisse Stephanum, conjicio ex ejus in Ἀνακλόρεια *verbis. Inquit enim,* se successisse Eugenio in schola regia. *Atqui Eugenius floruit sub eodem Anastasio Imperatore, ac Constantinopoli docuit, ut memoriæ prodidit Suidas in* Εὐγένιος. *Scripsit etiam* Βυζαντιακά*, id est, Historiam Byzanticam seu Constantinopolitanam, quæ ipse citat in* Γότθοι*, qua in urbe natum fuisse existimo; quandoquidem à Tzetza Hist. Chil.* 3. *Historia* 100. Byzantius *appellatur, ac ejus Opus eandem epigraphen præ se fert, cujus tres factæ sunt editiones, Florentiæ anno* 1521 *apud Juntas, Venetiis apud Aldum, Basileæ anno* 1568 *apud Oporin. quam Xylander plurimis locis restituit. Est enim, si cum reliquis conferatur, correctior; quæ tot parasangis excedit reliquas, quot nostra Xylandri. Plurima quippe* σφάλματα*, quibus illa scatebat, correxi; tamen aliquammulta per incuriam remanserunt. Ecquam faciem putas esse, quamvis sit pulcherrima, quæ aliquot nævulos non habeat?*

Conr. Gesnerus in sua Bibliotheca in Stephanus *Auctor est, Stephanum de Urbibus excusum esse Basileæ anno* 1568 *Græce & Latine, Xylandro interprete; sed eum fefellit opinio. Nam in illa Editione tantum promittitur, quod Gulielmus Xylander, vel aliis impeditus occupationibus, vel morte præreptus adimplere non potuit; cujus rei locupletem habeo testem Abr. Ortelium in suo Thesauro Geographico, in Prologo ad Lectorem: Michaël Antonius Baudrand Parisinus, cui etiam multum debet Respublica litteraria ad Philip. Ferr. Alexandrini Lexicon Geographicum tomo* 2. *fol.* 357. *cum inter antiquos Geographos Stephani opus memorasset, tandem inquit:* Quod nunc Latinum reddidit, restituit, & notis illustravit doctissimis P. Augustinus Lubin Augustinianus. *Sed cum hujus scrutandi gratia ad amicum quemdam litteras dedissem, ille lepide rescripsit, illud à Michaële Antonio Baudrand dictum fuisse* in fide parentum.

Non facile reperies tam parvum librum, in quo tam eruditæ & memorabiles res contineantur; quæ vero ad Grammaticam spectant, id est, ad gentilium denominationes, & oppidorum etymologias sunt præclara atque ad alios auctores intelligendos plurimum conducunt, quæ homunciones in verba provecti contemnunt, quia ignorant. Quot verò reconditas antiquitates apud Stephanum latentes ex antiquitatis scrutis, seu eruerim, seu detexerim, quæ lectionum monstra sine Hercule, non sine Diis profligaverim, quæ lacunosa suppleverim, quæ corrupta (non est alius inter omnes auctores Græcos magis corruptus) pristinæ sanitati restituerim sine Coi & divini Senis ope ex Notarum mearum lectione patebit; sed medicas manus ad ejus textum adhibere ausus non sum, Masorethas Tiberiadis potius, quam Criticorum παῖδας *imitatus, (quæ ad Orthographiam pertinent, excipio) quæ mihi corrigenda videbantur in observationibus meis annotabam, ubi aliquando nec quidquam amplius, quàm muscas captabam: (Tunc enim meliora non occurebant) aliquando hujusmodi minutias, vel in textu Græco, vel in versione Latina corrigebam, nulla facta earum in Notis mentione. Nolebam enim, hujusmodi quisquiliis immorando, tempora Lectoris, qui meas nugas putat esse aliquid, morari, nec chartis illudendo debere ludibrium doctis. Ac si forsitan contra culicem Herculem invocaverim; ingenue fateor mihi visum fuisse Elephantum. Nullus dubito, me plurima incorrecta reliquisse ex eis, quæ pristinæ valetudini restitui poterant, vel quod ea non animadverterim, vel quod timuerim corrigere, quæ mihi corrigenda non videbantur: quo vitio solent laborare viri etiam eruditissimi, qui aliquando ita corrigunt scripta, ut si eorum scriptores* מעם מתים *i. e.* de cum mortuis, *ut loquuntur Hebræorum* παῖδες*, surrexerint, sua scripta non norint; alia etiam quamplurima* σφάλματα *in meis Notis invenientur. Inquit enim non infaceto lepôre Poëtarum facetissimus Epigram. lib.* 1. *Epigram.* 17.

Sunt bona, sunt quædam mediocria, sunt mala plura
Quæ legis, atque aliter non fit, Avite, liber.

Verba auctorum Græcorum quos tanquam testes produco, integra sæpius non apposui, ne

liber

liber in majorem excresceret magnitudinem, quorum merces, quantumvis gratis, rarissimo per aversionem tibi vendo.

Μοίρας autem, id est, oppidorum gradus adjici non curavi, quod eas nec Topographus noster, nec Geographus, nec Abrah. Ortelius in suo Thesauro Geographico apposuerint. Ac cum viderem, interpretes Latinos ut Græcismum exprimant, uti aliquando præpositione in nominibus oppidorum propriis, præter Latinorum consuetudinem, id etiam aliquando feci, sed plerumque, ne à Latinis deficerem, & ut Græcis satisfacerem per appositionem addidi vel oppidum, vel civitatem.

Ingenue fateor me timuisse, ne crambe repetita, vel fastidium doctis parerem, vel stomachum moverem, si casu aliquo in meas inciderent elucubrationes, in queis conscribendis tot annos impendi, quot in Jalyso pingendo Protogenes ἐξετέλεσε, ac etsi pro tanto labore eis gratia illa non inest, quam Græci Charita *vocant, quia subsecivis horis eas perficiebam, tamen non indignas existimo; ut per transennam saltem à philologis & philanagnostis legantur.*

His insuper accessit commentariolus auctorum, quos ad testimonium vocat Stephanus, in quo de singulorum vita & scriptis breviter ago, atque obiter in Timotheus Milesius *de Analogia Arithmetica, & intervallis circa Musicam, de quibus nemo huc usque tali Methodo & claritate egit, καὶ πρός γε tanquam Mantissæ loco apposui ejusdem Stephani fragmentum, quod primus vulgavit* Samuel Tennulius, *ac deinde* Abrahamus Berkelius, *uterque & eruditione & scriptis γνώριμος. Ego quoque ipsi vestem Latinam indui notis intertextam, ex τῆς οἰκείας ἐργασίας, ne si quis repetitum venerit, tanquam Venusini vatis cornicula, furtivis nudata coloribus risum moveret.*

Has meas παρεκβολὰς mihi etiam, non modo aliis composui. Nolui enim imitari eos, qui odorem gerunt alienæ voluptati, ipsi non sentiunt (expertus refero adolescentiæ ineptias) quæ quamvis nec lucernam oleant, nec morsos sapiant ungues, tamen mihi bene olent, mihi nescio quid dulce sapiunt, ex eis majorem, quam ex Venere voluptatem percipio, non vides quam blanda conciliatrix, & quasi sui sit lena natura, ne mihi Philautiæ crimen objicias, culpam deprecor sub patrocinio Catulli, ad Varum epigr. 22.

Nimirum idem omnes fallimur, neque est quisquam
Quem non in aliqua re videre Suffenum
Possis. Suus cuique attributus est error,
Sed non videmus manticæ quid in tergo est.

Quod si nihil meum laudaveris, tuam unà cum Joanne Owenio *Epigrammatum lib. 1. epigrammate 2. reprehendam invidiam:*

Qui legis ista tuam reprehendo: si mea laudas
Omnia stultitiam: si nihil, invidiam.

Jam pene memoria exciderat Cl. Salmasium plus sexcentis locis restituisse Stephanum, ut legitur in Notis ad Fragmenta ex Ctesiæ Persicis in Δυρβαῖοι, quæ nunquam publici juris facta sunt, sed majorem eorum partem existimo per ejus opera veluti flores sparsos reperiri, ex quibus multos delibavi, adversus quæ nihil habuit dicere Kerkoëtius ille, qui hujus eruditissimi viri errores luci publicæ prostituit, meos ego arbitrio τῶν ἐν παιδεύσει permitto, quorum januæ semper fasces submisi, non Philosophastris, quos si loquentes audieris, Dodonæos lebetes pulsari credes, qui Philosophiam disci non posse existimant, nisi Compluti, ubi ipsi loquacitati potius, quam Philosophiæ pœnitendam operam navarunt, ac eò audaciæ devenerunt, ut homines doctos, qui veterum libris impallescunt, quos ipsi nec de facie nôrunt, nec auditu cognitos habent, in contemptum Grammaticos *appellent.*

Næ deploranda esset doctorum hominum conditio, si operum suorum censores haberent hujusmodi Aristarchos, seu potius hoc genus homines, quos insigniter veteres, testante Aul. Gellio locutulejos, & blaterones, & linguaces dixerunt, qui cum nihil ex scholis, nisi argutiolas & sophismata quædam attulerint, tamen inter litterarum expertes atque ignaros mercatores de Numeris cum Pythagora, de Atomis cum Democrito, & Epicuro, de Ideis cum Platone, de Entelechia cum Aristotele decertabunt, plurima ex diphthera Jovis de-

pro-

promentes, quæ stolidi non solum admirantur, sed etiam amant, nec unquam ineptire desinunt, nisi eis accidat, quod Citharœdo apud Jassios, cujus lepidam historiam narrat Geographus lib. 14.

Aliqui ex eruditorum collegio tum in Batavia, atque Anglia, cum in Italia, atque Gallia hoc opus meditabantur, qui nec calcar mihi addiderunt, nec timorem incusserunt, quo ab instituto meo desisterem, cum prius mihi veniam dedissent Consules Romani, Archontes Athenienses, Sophetim Phœnicii, quorum sine venia hoc Opus aggredi temeritatis erat; sed hanc quadrigam pariter non agitamus, nec eodem animo ad easdem metas currimus. Illi enim decertant cursu me prævertere conantes, ut inde sibi Idumæas palmas referant, & capiti suo per Stephanum τὴν στεφάνην *imponant, nec invideo; ego verò ut* τῷ Στεφάνῳ τὸν στέφανον *imponam, & per Stephanum mihi cenotaphium seu honorarium tumulum excitem, cujus* ἐπιγραφὴ *erit, non sicut illa quam Anchialæ Mausoleo suo inscripsit* ὁ Ἀνακυνδαράξεω παῖς *sed hujusmodi:*

ADVORTITE. MORTALES
HIC. JACET
THOMAS. DE. PINEDO. LUSITANUS
QUI. PRIMUM. ORIENTEM. SOLEM. VIDIT
IN. LUSITANIÆ. OPPIDO. TRANCOZO
ORTUS
EX. NOBILI. ILLIUS. REGNI. FAMILIA
PATERNA. PINHEIRA
MATERNA. FONSECA
MADRITI. PENES. PATRUUM. EDUCATUS
LITERIS. APUD. JESUITAS. OPERAM. DEDIT
DOMO. PROFUGUS
NULLIUS. CRIMINIS. AT. INVIDIÆ. REUS
HAS. ORAS. APPULIT
ANTEQUAM. ABIRET. AD. PLURES
IN. SUI. MEMORIAM
HOC. CENOTAPHIUM. PER. STEPHANUM. SIBI. EXCITAVIT
ID. VOLEBAT. VOS. SCIRE

VALETE.

ΣΤΕΦΑΝΟΥ ΒΥΖΑΝΤΙΟΥ

ΠΕΡΙ

ΠΟΛΕΩΝ ΚΑΙ ΔΗΜΩΝ.

STEPHANI BYZANTII

DE

URBIBUS ET POPULIS.

Ἄβαι [1], πόλις Φω- A
κικὴ, ἀπὸ εὐθείας
ἑνικῆς τῆς Ἄβη. Κέ-
κληται δὲ ἀπὸ ἥ-
ρωος Ἄβα. Ἡρω-
διανὸς δέ φησιν, B
ὅτι τὸ Ἄβας, ὅτε
ἔθνος σημαίνῃ,
περιττοσυλλάβως
κλίνεται ἀεί. Ὅτε δὲ ἐστι κύριον, καὶ ἰσοσυλλά-
βως, καὶ περιττοσυλλάβως. Ἔστι δὲ καὶ πόλις Ἰτα- C
λίας. Ὡς οὖν ἀπὸ τοῦ Ἀμύκλα Ἀμύκλαι, οὕ-
τως Ἄβα Ἄβαι. [2] Λυκόφρων,

Ποθοῦντες Ἀμφισσάν τε, καὶ κλεινὰς Ἄβας.

Τὸ κτητικὸν, Ἀβαῖος, [3] καὶ τὸ ἐθνικὸν. Μηδεὶς
γὰρ περιττολογίαν ἡγείσθω τὴν παράθεσιν τῶν ἐθνι- D
κῶν, διὰ τὸ ἀνόμοιον. Δέρβη γὰρ φρούριον
Ἰσαυρίας· τὸ δὲ ἐθνικὸν, Δερβίτης καὶ Δερβαῖος,
ὡς Σιδήτης, καὶ Πυλήτης, ὡς δειχθήσεται ἀπὸ
τοῦ Σι-

ABÆ, civitas Phocidis à nominativo singulari Abe. sic vero fuit vocata ab Heroë Aba. Herodianus inquit; Abas, quando gentem significat, imparisyllabice semper declinari, quando vero est nomen proprium, & parisyllabice, & imparisyllabice. Est etiam civitas Italiæ. Ut igitur ab Amycla, Amyclæ, sic ab Aba, Abæ. Lycophron:

Desiderantes Amphisamque, & inclytas Abas.

Hujus possessivum, & gentile est Abæus. Nemo enim judicet superfluum esse exponere gentilia nomina, propter dissimilitudinem. Derbe enim est præsidium Isauriæ, gentile vero est Derbites, & Derbæus, ut Sidites, & Pylites, ut ostendetur, ab Si-

1 Ἄβαι, πόλις Φωκική.] Abæ numero plurali fuit civitas Phocidis, Phocis vero regio Græciæ juxta Parnassum, cujus descriptionem videsis apud Pausaniam in Phocicis. Fuere autem quatuor hujus nominis urbes, quarum trium meminit noster Auctor. Celeberrima erat Phocidis, secunda Italiæ, quam Cosmographus locat inter Volcos, Sænam, atque Saturniam, & *Ebam* vocat. Cluverio Italiæ antiquæ lib. 2. c. 3. videtur eadem, quæ apud Stephanum, tertia erat Cariæ, Stephano tantum, quod sciam, memorata: quarta Arabiæ, cujus meminit Diod. Sicul. lib. 32. Ecloga 1. ex Photii Bibliotheca. Cæterum Abæ vocatæ quoque fuere Abantia neutro plur. ut claret ex Hesychio, cujus sunt verba: Ἄβαντα (lege Ἀβάντια) πόλις πλησίον Παρνασσοῦ, ἔνθα ἱερὸν Ἀπόλλωνος i. e. *Abantia, urbs prope Parnasum, ubi templum Apollinis*. Oppidorum nomina passim apud scriptores inveniuntur mascul. fœm. & neutro genere, & utroque numero, ut optime sciunt, qui in eorum lectione non sunt hospites. Abæ vero dictæ sunt, vel ab Abante quodam, vel quod in hanc urbem non ingrederetur peregrinus, ut testatur Lycophronis Scholiastes ad ejus carmen 1074 Ἄβαι δὲ ἢ ὑπὸ Ἄβαντός τινος, ἢ διὰ τὸ μὴ βαίνειν ἐν αὐτῇ ξένον.

2 Λυκόφρων.] Illud Lycophronis carmen invenitur in ejus Poëmatio, cui *Alexandra* nomen v. 1074. opus omnium Græcorum Poëmatum difficillimum.

3 Καὶ τὸ ἐθνικόν. Variæ sunt ethnicorum, seu gentilium terminationes apud Græcos, de quibus nunc agit Stephanus: omnibus utuntur Latini, sed quæ in ευς desinunt, vel Græca forma relinquunt, vel in *ensis* transferunt, ut Halicarnasseus, vel Halicarnassensis, de quorum formatione tractat adhuc in Βάτη & alibi sæpe.

τῆς Σίδη καὶ Πύλη. ὡς καὶ Ἄλβα, τὸ ἐθνικὸν Ἀλβανός. καὶ Ἀλύβη, τὸ δὲ ἐθνικὸν Ἀλυβαῖος, καὶ Ἀλυβεύς. τὸ θηλυκὸν, Ἀλυβηΐς. καὶ Ἀλυβήϊος τὸ κτητικὸν, ὡς βασιλήϊος. ἀλλὰ καὶ Ἄλυβες, καὶ Ἀρτάβη· καὶ Ἀρτάκη, Ἀρτακῖος, οὐκ Ἀρτακαῖος. [4] αἱ δὲ Ἄβαι, πόλις Φωκεῦσιν· [5] ἔνθα ἱερὸν Ἀπόλλωνος. ἦν δὲ τοῦτο μαντεῖον πρὸ τοῦ ἐν Δελφοῖς. ἔστι δὲ ἄλλη Ἄβα πόλις Καρίας, ὡς Ἡρωδιανὸς ἐν εἰκοστῷ βιβλίῳ. δύναται καὶ Ἀβεὺς τὸ ἐθνικὸν, διὰ τὸν εἰθισμένον τοῖς Καρικοῖς τύπον, ὡς δείξομεν.

ἈΒΑΚΑΙ͂ΝΟΝ [6], πόλις Σικελίας οὐδετέρως

ab Side, & Pyle ut & Alba, cujus gentile, Albanus, & Alybe, cujus gentile, Alybæus, & Alybeus, cujus fœmininum est Alybeis, idis, & possessivum, Alybeius ut βασιλήϊος, *regius*, verum & Alybes quoque dicitur, & Artabe, & Artace, unde Artacius, non Artacæus. Abæ vero est urbs Phocensium, ubi Apollinis templum. fuit autem hoc oraculum ante Delphicum. est vero alia Aba urbs Cariæ, ut Herodianus lib. 20. potest esse, & Abeus gentile, propter formam Caricis consuetam, ut ostendemus.

ABACÆNUM, urbs Siciliæ, neutrius

4 Αἱ δὲ Ἄβαι πόλις Φωκεῦσιν.] Vox Ἄβαι invenitur apud alios cum accentu in ultima, apud alios vero cum accentu in penultima, quin etiam & plurali, & singulari numero, eodem modo ac Thebæ, & Thebe, Juven. Sat. 15. v. 6.

Atque vetus Thebe centum jacet obruta portis.

5 Ἔνθα ἱερὸν Ἀπόλλωνος.] Abis Phocidis erat Apollinis templum, & insigne oraculum Delphico antiquius, quarum situs, auctore Geographo lib. 9. haud longe erat ab Helicone, & Marathone, non illo Atticæ Miltiadis victoria celebri, sed Phocidis quoque oppidulo, quarum oraculi meminit Strabo libro citato, nec non Herodotus lib. 8. cujus sunt verba, Καὶ Ἄβας· ἔνθα ἦν ἱρὸν Ἀπόλλωνος πλούσιον, θησαυροῖσί τε, καὶ ἀναθήμασι πολλοῖσι κατεσκευασμένον, &c. id est, *Et Abas* (incenderant, loquitur de Persis) *ubi erat delubrum Apollinis locuples, & thesauris, & donariis compluribus exornatum, in quo & tunc & nunc est oraculum, hoc delubrum posteaquam diripuere, incenderunt.* Idem delubrum à Thebanis post Medos iterum combustum fuit, ut refert Pausan. lib. 10. Persas ut plerumque Pausan. vocat Medos, ac notatu dignum est decrevisse Græcos, templa à Persis exusta non esse restituenda, quo per omne tempus extarent inimicitiæ monumenta, quorum plurima sua ætate, inquit ille, adhuc semiusta videbantur. etenim cum inter omnes politicas gentes & inter omnes philosophos conveniret Dis templa construere, Persæ nulla Deo constituebant, asserentes stultum esse, Deum, quem totus orbis capere non posset, domo velle includere. Quare cum bellum inferebant, quotquot inveniebant Deorum templa, igne ferroque vastabant. Ex philosophis quoque Gargettius ille senex hoc fraudabat Deum honore; utpote, cujus Deus neque bene promeritis capi, neque ira tangi, neque molestiam aliis, neque sibi facessere poterat, ociosam prorsus vitam extra mundi partes agens, cui λογοθεώρητος dicebatur, scilicet, quod ratione & mente tantum, non oculis concipi poterat; nihilominus tamen de pietate adversus Deos libros scripsit. Utrumque testatur disertissimus Romuli nepotum de Natura Deorum lib. 1. cujus libet apponere verba: *At etiam de sanctitate, de pietate adversus Deos, libros scripsit Epicurus, at quomodo in his loquitur? ut Coruncanum, aut Scævolam pontifices maximos te audire dicas, non eum, qui sustulerit omnem funditus religionem, nec manibus, ut Xerxes, sed rationibus Deorum immortalium templa, & aras everterit.* Idem Auctor de Legibus lib. 2. inquit: *Deorum delubra esse in urbibus censeo, nec sequor Magos Persarum, quibus auctoribus Xerxes inflammasse templa Græcorum dicitur, quod parietibus includerent Deos, quibus omnia deberent esse patentia, ac libera, quorumque hic mundus omnis templum esset, & domus.* Inter dogmata quoque Zenonis Cittiei apud Diog. Laërtium in ejus vita, unum erat, μήτε ἱερὰ, μήτε δικαστήρια, μήτε γυμνάσια ἐπὶ ταῖς πόλεσιν οἰκοδομεῖσθαι, id est, *Nec templa, nec tribunalia, in urbibus ædificantor.* Qua de causa à Cassio Scepsio apud eumdem Laërtium eodem loco merito accusatur. Interpres Latinus illorum verborum sensum non percepit, siquidem vertit, *nec sacra, nec judicia* pro *nec templa, nec tribunalia.* Sacra enim, & judicia non ædificantur, sed templa & tribunalia; & urbs & oraculum memoratur Hesychio hisce verbis: Ἄβαι περὶ τὴν Φωκίδα τόπος, οὗ μαντεῖον Ἀπόλλωνος Σαβαίου, Σοφοκλῆς, id est *Abæ circa Phocidem locus, ubi Oraculum Apollinis Sabæi, Sophocles*, pro Sabæi, legendum Abæi. τὸ σ enim ex præcedenti dictione irrepsit. locus Sophoclis, quem ad testimonium vocat Hesychius invenitur in ejus OEdipo Tyranno hoc modo:

Οὐκέτι τὸν ἄθικτον εἶμι
Γᾶς ἐπ' ὀμφαλὸν σέβων
Οὐδ' εἰς τὸν Ἀβαῖσι ναόν.

Non ad sanctum posthac eo
Terræ umbilicum venerans
Nec ad templum, quod est Abis.

Notari debet, quod eodem modo dicitur apud Græcos ναὸς, seu νεὼς, i.e. *templum* παρὰ τὸ ναίειν, i.e. *ab habitando*, quoniam in eo Dii videbantur habitare, ac apud Hebræos בית baith, i. e. *domus*, Isa. c. 56. v. 7. &c. ביתי בית תפילה, &c. i. e. *Domus mea, domus orationis vocabitur omnibus populis.* Etsi non idem observant etymon. Athenæus quoque lib. 15. hujus oraculi meminit, apud quem perperam scribitur εἰς Ὕβλαν, i. e. in *Hyblam*, pro εἰς Ἄβαν, i. e. in *Abam*. in Hybla enim nullum legitur fuisse oraculum, ut annotavit Casaubonus in eundem Athenæum lib. 15. c. 4. in illis vero Sophoclis carminibus *terræ umbilicus* dicitur oraculum Delphicum, quod in medio totius Græciæ esset, ut refert Strabo lib. 9. Cæterum oracula, quorum celeberrima, Abæum, de quo nunc est sermo, Delphicum, Dodonæum, & libri Sibyllini, quos ethnici majori, quam nos veneratione sacros, prosequebantur, fuere ex præcipuis ethnicæ religionis fundamentis, etsi ficulneis. Dies enim σοφώτατοι μάρτυρες testantur nihil aliud fuisse nisi meras Græcorum imposturas, seu mavis *pias fraudes* vocare, quæ jam ante Christi nativitatem desierant, quod ignorant Reipublicæ literariæ proletarii, qui chronologiam non curant, at his relictis, ne quis nobis dicat οὐδὲν πρὸς Διόνυσον, ad Stephanum revertamur.

6 Ἀβακαῖνον.] Urbs Siciliæ, cujus inter alios meminit Cosmographus lib. 3. cap. 4. cui Abacæna plurativo numero dicitur. Frequenter enim Scriptores oppidorum nomina & sing. & plur. num. & mascul. & fœm. & neut. genere usurpant, cujus rei locuples est testis Geographus lib. 9. in Bœotia. Fuisse olim Abacænum urbem Siciliæ nobilem, cujus nunc nedum vestigia apparent, constat ex Diod. Siculi lib. 19. quandoquidem Agathocles cum ad eam divertisset, plures XL ejus cives, quod ei adversarentur, jugulavit. Quod fuit in causa, ut Abacænini ad Amilcarem deficerent, ut eodem libro tradit idem Auctor. nimia enim crudelitas potius exacerbat subditos, atque ad jugum excutiendum excitat quam obedientes retinet, ut quotidie experiuntur reges. Verba Diodori sunt: Ὁ δ' Ἀγαθοκλῆς παρελθὼν εἰς Ἀβάκαινον πόλιν σύμμαχον, τοὺς δοκοῦντας ἀλλοτρίως ἔχειν πρὸς αὐτὸν ἀπέσφαξεν ὄντας πλείους τῶν τεσσαράκοντα &c. id est, *Agathocles vero Abacænum urbem societate conjunctam divertens, plures XL adversari ipsi visos jugulavit.* Hujus urbis etymon deducit Sam. Bochartus Partis 2 Geograph. Sacræ lib. 1. c. 27. à radice Hebræa אבך *abac*, quod semel tantum in SS. apud If. c. 9. v. 18. invenitur in significatione elevandi, ficulneo motus argumento, quod Cluv. ex Fazello & Bonfilio prope Tripim oppidum ruinas cujusdam magnæ urbis extare testatur, atque has Abacæni urbis cineres seu vestigia esse suspicatur. Nimis profecto violenta sunt hujusmodi etyma, in quibus præter modum Bochartus luxuriat, ac præcipue cum non constet hanc urbem à Carthaginensibus seu Phœnicibus conditam fuisse, ejus incolæ dicebantur Abacænini, ut Acragantini, Leontini, ethnica Siculis valde usitata.

δευτέρως, καὶ παροξυτόνως, καὶ ἡ παραλήγουσα A διὰ διφθόγγου, ὡς Ἡρωδιανὸς ἐν τρισκαιδεκάτῳ περὶ οὐδετέρων. λέγει δ' εἶναι πόλιν Καρικὴν, ἣν εὑρεῖν οὐκ ἠδυνήθημεν. Σικελῶν δὲ μοῖρά τίς ἐστι. τὸ ἐθνικὸν Ἀβακαινῖνος, ὡς Ἀκραγαντῖνος, ὃ οὐκ ἀηθὲς Σικελῶν, B Μεταποντῖνος, Λεοντῖνος, Βρεντεσῖνος, [7] Τερεντῖνος, Ἀῤῥητῖνος, Ἀσωρῖνος, Ἐρυκῖνος.

Ἀβαντὶς [8], ἡ Εὔβοια. [9] Ὡς Ἡσίοδος ἐν Αἰγι.... δευτέρῳ περὶ Ἰοῦς

— Νήσῳ ἐν Ἀβαντίδι δίῃ, C
Τὴν πρὶν Ἀβαντίδα κίκλησκον θεοὶ αἰὲν ἐόντες,
Τὴν τότ' ἐπώνυμον Εὔβοιαν βοὸς ὠνόμασεν Ζεύς.

[10] ἐκλήθη δὲ ἀπὸ Ἄβαντος τοῦ Ἀργείου, ἢ τοῦ D υἱοῦ Ποσειδῶνος καὶ Ἀρεθούσης, ὡς Ἀριστοκράτης. τὸ ἐθνικὸν ὁμωνυμεῖ τῷ ἥρωϊ, ὡς Ἴων, Θεσσαλὸς, Ἀχαιὸς, Τρὼς, Δαναὸς, Λοκρὸς. τὸ δὲ Τεῦκρος διήλλαξεν· ὀξύνεται γάρ. [11] Τὸ κτητικὸν, Ἀβάντειος, ἢ τοῦ κυρίου, ἢ τῶν E Ἀβάντων, οὐ τόπου τινὸς Ἀβαντίου, ὡς τὸ Βυζαντίου, ἀλλ' ὡς Θόας Θοάντειος. Τὸ δ' Ὑάντιος ἐθνικὸν, συνέστειλεν [12] Ἀπολλώνιος ἐν τῷ,

— Ὑαντίου Ὀγχεστοῖο. F

[13] Ἢ παρὰ λόγον, ὡς

— Ποιάντιον ἀγλαὸν υἱόν.

δοκεῖ δ' ἀπὸ τοῦ Ἀβάντιος εἶναι τὸ Ἀβαντιὰς, ὡς ἀπὸ τοῦ Ἑλικώνιος Ἑλικωνιὰς, Ὀλύμπιος Ὀλυμπιὰς, Δήλιος Δηλιάς. τὸ G δὲ Ἀβαντὶς, ἀπὸ τῆς Ἄβαντος γενικῆς, ὡς Ἑλικωνὶς τῆς Ἑλικῶνος, Βίστονος Βιστονὶς, Αὔσονος Αὐσονίς. Ἴσως δὲ καὶ τὸ Ἀβαντιὰς, ἀπὸ τοῦ Ἀβαν-

trius generis, & cum accentu acuto in penultima, ac per diphthongum, ut Herodianus decimo tertio de nominibus neutris. Inquit verò urbem esse Cariæ, quam invenire non potuimus: Siculorum vero portio quædam est. Gentile, Abacæninus, ut Acragantinus, quod non est insolens Siculis, ut Metapontinus, Leontinus, Brentesinus, Terentinus, Arrhetinus, Assorinus, Erycinus.

ABANTIS, Eubœa; ut Hesiodus in Ægi.... secund. de Ius raptu:

— *Insula in Abantide divina*
Quam prius Abantidem vocabant Dii semper existentes,
Hanc nunc Eubœam à nomine bovis vocavit Iupiter.

Sic vero fuit vocata ab Abante Argivo, vel ab Abante filio Neptuni, & Arethusæ, ut Aristocrates. Gentile simile habet nomen cum Heroë, ut Ion, Thessalus, Achæus, Tros, Danaus, Locrus. Teucrus vero ab his differt. Habet enim acutum tonum. Possessivum, Abantius tam de nomine proprio, quam de gente dictum, non de loco aliquo Abantio ut Byzantio, sed ut à Thoas, Thoantius. Gentile, Hyantius, corripuit Apollonius in hoc hemistichio:

— *Hyantii Onchesti:*

vel præter rationem, ut

— *Pœantium illustrem filium.*

Videtur vero ab Abantius, esse Abantias, adis, ut ab Heliconius, Heliconias, Olympius, Olympias, adis, Delius, Delias. Abantis vero formatur à genitivo Abantos, ut Heliconis, ab Heliconos, ex Bistonos, Bistonis, ex Ausonos, Ausonis. Forsan etiam Abantias ab Aban-

7 Τερεντῖνος.] Lege Ταραντῖνος. Sic enim legitur apud nostrum auctorem in Τάρας.

8 Ἀβαντὶς, ἡ Εὔβοια.] Abantis, seu Abantias vocata fuit Eubœa, quod in ea Abantes οὐκ ἐλαχίστη μοῖρα, i. e. *non minima portio* fuerint, ut inquit Herodot. lib. 1. Notat Eust. ad Iliad. 2. v. 138. Homerum, cum Eubœam noverit, ac eam sæpius hoc nomine vocaverit, tamen nunquam ejus incolas Εὐβοιεῖς, i. e. *Eubœenses*, sed semper *Abantes* appellasse, eodem etiam modo, cum Trojam sæpe Ilion appellet, ejus incolas nunquam Ἰλιεῖς, i. e. *Ilienses*, sed semper Τρῶας, i. e. *Troës* vocasse. Mea quidem sententia id fecit poëtarum parens, quod famosius nomen erat Τρῶες & Ἄβαντες, quam Ἰλιεῖς & Εὐβοιεῖς, i. e. *Ilienses* & *Eubœenses*, iidem Abantes ab eodem eadem Il. v. 542. vocantur ὄπιθεν κομόωντες, i. e. *retro comati*, quoniam in posteriore capitis parte comam nutriebant. Sic enim melius poterant cum hostibus manus conserere; & ob eandem causam legimus Alexandrum Magnum jussisse milites radi. Nam cum συμπλέκονται, si in anteriore capitis parte comam gerant, facile ab hostibus impediri possunt.

9 Ὡς Ἡσίοδος ἐν Αἰγι....] Citat noster Auctor Hesiodum ex opere, quod non extat inter ejus opera, nec ejus fit mentio à Suida, Vossio de poëtis Græcis, Lil. Gyraldo, Pausania lib. 9. qui Hesiodi opera recensent; tamen ex Athenæi libro undecimo discimus illud opus fuisse Ægimion vocatum, cujus Auctor fuit vel Hesiodus vel Cercops Milesius, quare pro ἐν Αἰγι.... legendum ἐν Αἰγιμίῳ.

10 Ἐκλήθη δὲ ἀπὸ Ἄβαντος.] Nomen adeptam fuisse Eubœam ab Abante heroë, inquit, scilicet, quoniam Abantis dicebatur, ut & incola Abas eodem nomine, ac heros Abas, à quo regio & gens nomen accepit.

11 Τὸ κτητικὸν, Ἀβάντειος.] Possess. Abantius per ει formari inquit ac ideo semper produci innuit, ex qua regula excipitur Ὑάντιος apud Apollonium Rhodium & Ποιάντιος apud Homerum.

12 Ἀπολλώνιος ἐν τῷ.] Lege Ἀπολλώνιος ἐν τῷ γ'. id est, *Apollonius lib.* 3. Apud Apollonium enim Argonauticorum lib. 3. v. 1241. invenitur hemistichium illud, ubi loquitur de Neptuno, cui sacra erat urbs Bœotiæ Onchestus, de qua suo loco agemus. Integrum appono carmen,

— — ἢ ὅγε Λέρνης
Ὕδωρ, ἠὲ κατ' ἄλσος Ὑαντίου Ὀγχηστοῖο
— — *aut ille ad Lernæ*
Aquam, aut ad lucum Hyantii Onchesti.

13 Ἢ παρὰ λόγον ὡς.] Hemistichium illud, quod ex innominato poëta affert, invenitur apud Mæonium vatem Odyss. 3. v. 190. cujus integer versus est

Εὖ δὲ Φιλοκτήτην Ποιάντιον ἀγλαὸν υἱόν.
Bene autem Philoctetem Pœantium illustrem filium.

ad quem locum Eust. Τὸ δὲ Ποιάντιον διὰ διφθόγγου ὀφεῖλον γραφῆναι, ὡς κτητικὸν, ἀποβαλὼν ἔπαθε τοῦ ε διὰ μέτρον, *Pœantium vero, cum deberet per diphthongum scribi, ut possessivum, abjecit e psilon propter metrum.*

τοῦ Ἀβαντὶς παρήχθη, [14] ὡς ἀπὸ τοῦ Λέσβος, A
Λεσβὶς, Λεσβιὰς, [15] Ἀχαιῒς, Ἀχαιϊάς.

—— Ἀχαιϊάδων εὐπέπλων.

μαρτυρεῖ δὲ τῷ προτέρῳ λόγῳ ἀπὸ τοῦ Ἀβάντος Ἀβαντιὰς, τὸ Ἀβαντία θηλυκόν· [16] ὅπερ κατὰ βαρβαρικὴν τροπὴν τοῦ β εἰς μ, Ἀμαντία B
ἐκλήθη παρὰ Ἀντιγόνῳ ἐν Μακεδονικῇ περιηγήσει. [17] Καλλίμαχος δὲ Ἀμαντίνην, ὡς Λεοντίνην, αὐτὴν ἔφη·

Καὶ Ἀμαντίνην ᾤκησαν Ὠρικίην.

ἌΒΑΡΝΟΣ [18], πόλις καὶ χώρα ἄκρα τῆς Πα- C
ριανῆς. [19] Ἡρόδοτος δὲ ἐν τετάρτῃ φησὶν, ὅτι Ἀβαρνὶς λέγεται· ἀλλὰ καὶ εἰς ος. Ἀβαρνεῖς, οἱ κατοικοῦντες· ὡς παρὰ τὸ Ἄψυρτος, Ἀψυρτεῖς, Κάμιρος, Καμιρεῖς, Ἅλος Ἁλιεῖς, Τέλμισσος, Τελμισσεῖς, περὶ ὧν εἰρήσεται. D
Τὸ δὲ Ἀβαρνὶς, οὐ δύναται ἔχειν τοιοῦτο ἐθνικόν. [20] Τὰ γὰρ εἰς η, φιληδεῖ τῷ ιτης τύπῳ· ὡς Μέμφη, Μεμφίτης. Τὸ δὲ Μακριεὺς, καὶ Χαλκιεὺς, καὶ Χαλκιδεὺς, ἀπὸ γενικῆς παρῆλθον. Ἑκαταῖος δ' ὁ Μιλήσιος ἐν Ἀσίας περιηγήσει, E
Λαμψάκου ἄκραν εἶναί φησιν. Ἔφορος δ' ἐν τῇ πέμπτῃ, λέγει κληθῆναι αὐτὴν ἀπὸ τῆς ἐν Φωκίδι Ἀβαρνίδος, ὑπὸ Φωκέων τὴν Λάμψακον κτιζόντων. [21] Ἀπολλώνιος,

Περκώτην δ' ἐπὶ τῇ, καὶ Ἀβαρνίδος ἠμα- F
θόεσσαν ἠϊόνα. ——

[22] τοῦτο δὲ Σοφοκλῆς ὑπομνηματίζων ἱστορεῖ, τὴν Ἀφροδίτην ἄμορφον ἐν Λαμψάκῳ τεκοῦσαν τὸν Πρίαπον ἀπαρνήσασθαι, καὶ τὴν χώραν Ἀπαρνίδα καλέσαι, ἣ κατὰ παραφθορὰν καὶ Ἀβαρνὶς κα- G
λεῖται. Ἔστι δὲ καὶ πόλις, καὶ χώρα, καὶ ἄκρα. Εὕρηται καὶ διὰ τοῦ π, Ἀβαρπὶς, ὡς παρὰ Ἀρτεμιδώρῳ

Abantis deductum est, ut ab Lesbus, Lesbis, Lesbias, Achæis, Achæias.

—— *Achaiadum pulchrum habentium peplum.*

Priori vero rationi assentitur ab Abantius, Abantias, adis, & fœmi. Abantia, quæ per barbaricam versionem b. in m. Amantia vocata fuit ab Antigono in descriptione Macedoniæ. Callimachus vero Amantinam, ut Leontinam eam vocat.

Et Amantinam habitavere Oriciam.

ABARNUS, urbs, regio, promontorium Parianæ. Herodotus vero lib. quarto inquit, quod Abarnis dicitur; verum etiam Abarnus invenitur. Abarnenses, vocantur incolæ: ut ab Apsyrtus, Apsyrtenses, Camirus, Camirenses, Halos, Halienses, Telmissus, Telmissenses, de quibus dicetur. Abarnis vero non potest habere hujusmodi gentile: quæ in η desinunt, ιτης terminatione gaudent, ut Μέμφη, Μεμφίτης, Memphe, Memphites, Macrieus vero, & Chalcieus, & Chalcideus à genitivo proveniunt. Hecatæ. Milesius in Asiæ descriptione Abarnum ait esse Lampsaci promontorium, atqui Ephorus lib. quinto testatur hanc vocatam fuisse ab Abarnide Phocidis, à Phocensibus, qui Lampsacum condidere. Apollonius:

Percotam vero inde, & Abarnidis arenosum Littus.

Hoc Sophocles explicans refert, Venerem cum Lampsaci Priapum deformem peperisset, id negasse, atque regionem Aparnidem vocavisse, quæ corruptè *Abarnis* etiam vocatur. est vero civitas, regio, & promontorium. Reperitur etiam Abarpis per p. ut apud Artemidorum

14 Ὡς ἀπὸ τοῦ Λέσβου, Λεσβὶς, Λεσβιάς.] Non sibi constat in formatione nominis Abantis & Abantias. prius à genitivo Ἀβάντος format Abantias, & à genitivo Ἄβαντος deducit Abantis. Deinde inquit: quemadmodum à Lesbos, Lesbis, Lesbias, sic etiam posse dici Abantis, Abantias.

15 Ἀχαιῒς, Ἀχαιϊάς.] Eodem modo innuit dici Achæis, Achæias, ac Abantis, Abantias. Illud hemistichium quod affert ex innominato poëta, invenitur apud Homerum Il. 5. v. 424. cujus integer versus:

Τῶν τινα καῤῥέζουσα Ἀχαιϊάδων εὐπέπλων.

Earum aliquam demulcens Achæiadum pulchris peplis indutarum.

16 Ὅπερ κατὰ βαρβαρικὴν τροπὴν, &c.] Inquit Abantiam per barbarum versionem τοῦ β in μ. Amantiam quoque vocari, non videtur fuisse barbara hæc mutatio; quandoquidem ab Antigono in Periegesi Macedonica & à Callimacho, cujus mox affert versiculum sic vocata fuit. quin etiam apud Etymologici mag. Auct. Amantes, condidere Eubœam, unde Abantes vocati fuere, quod testatur in Ἄμαντες.

17 Καλλίμαχος δὲ Ἀμαντίνην.] In versiculo illo Callimachi pro ᾤκησαν, i. e. *habitarunt*, legit Salmas. in Plin. exercit. in Sol. fol. 378. B. ᾤκισαν, i. e. *condiderunt*.

18 Ἄβαρνος, πόλις, καὶ χώρα ἄκρα τῆς Παριανῆς,] In his verbis, pro καὶ χώρα ἄκρα lege ex eodem Stephano infra in eadem dictione, καὶ χώρα, καὶ ἄκρα, i. e. *& regio & promontorium*, ergo juxta nostrum Auctorem Abarnus fuit urbs, & regio, & promontorium Parianæ. Pariana vero seu Pariane fuit regio Hellesponti, sic denominata ab urbe Parion, cujus suo loco meminit epitomator noster, Plinius lib. 14. c. 11. Parianam coloniam memorat, scilicet ab eadem urbe, quam Adrastiam ab Homero vocari refert lib. 6. c. 32. Homerus vero Adrastiam celebrat Iliad. 2. v. 828. omnes autem, qui ab Abydo ad Adrastiam usque habitabant, erant Troës, teste Strabone lib. 13. atqui Pariani erant ejusdem regionis circa Hellespontum, ut tradit Pausanias lib. 9.

19 Ἡρόδοτος δὲ ἐν τετάρτῃ φησίν.] Falso citat Herodot. ex ejus libro quarto, apud quem nulla fit Abarnidis urbis mentio.

20 Τὰ γὰρ εἰς η, φιληδεῖ τῷ ιτης τύπῳ.] Hæc verba sunt corrupta; ratio clamat, sic esse legenda, Τὰ γὰρ εἰς ις φιληδεῖ τῷ ιτης τύπῳ, ὡς Μέμφις, Μεμφίτης, i. e. *Quæ enim in is desinunt, gaudent ites forma, ut Memphis, Memphites.* Præcedit enim τὸ δὲ Ἄβαρνις de cujus ethnico quærit, quæ lectio etiam confirmatur ex eodem Stephano in Μέμφις.

21 Ἀπολλώνιος.] Versiculus ille Apollonii Rhodii invenitur apud eum Argonautic. lib. 1. v. 932.

22 Τοῦτο δὲ Σοφοκλῆς.] De hujus urbis fabuloso etymo, quod ex Sophocle affert epitomator noster, diffuse admodum agit Apollonii Scholiastes ad carmen lib. 1. v. 932. in præcedenti nota citatum. Nobis non placet in putidis Græcorum fabulis immorari, quibus historiæ cordi sunt. Sophocles ille fuit unus ex tribus Apollonii Rhodii Scholiastis ex quibus concinnata fuere Scholia illa, quæ extant in hunc poëtam: hi vero fuere Lucillus Tarrheus, Sophocles & Theo, Auctore Anonymo quodam Græco ad Apollonii opus addito, de quo videsis Tractatum nostrum Auctorum, quos ad testimonium vocat Stephanus.

δώρῳ τῷ γεωγράφῳ. Τὸ ἐθνικὸν, Ἀβαρναῖος. A
Καὶ θηλυκὸν, Ἀβαρναία.

ΑΒΑΣΗΝΟΙ[23], ἔθνος Ἀραβίας. Οὐ-
ράνιος ἐν Ἀραβικῶν τρίτῳ· μετὰ τοὺς Σα-
βαίους, Χατραμῶται καὶ Ἀβασηνοί· καὶ πάλιν·
[24] ἡ χώρη τῶν Ἀβασηνῶν σμύρνην φέρει, καὶ ὄσ- B
σον, καὶ θυμίαμα, καὶ κέρπαθον· [25] γεωργοῦσι δὲ καὶ
πορφυρῆν ποίην εἰκέλην αἵματι Τυρίου κο-
χλίεο· ὁ τύπος ὀξὺς, καὶ ἐπιχώριος τοῖς Ἄ-
ραψιν· ὡς Μηδαβηνοὶ, Ὀβοδηνοὶ, [26] Ἀδρη-
νοί· ἀλλὰ καὶ τοῖς Ἀσιανοῖς ἅπασιν, ὡς Ἀπολλώ- C
νιος ὁ τεχνικὸς ἐν τῷ περὶ παρωνύμων φησὶ,
δι᾽ ἔθους εἰσὶ ταῦτα τοῖς ἐπὶ τῆς Ἀσίας κατοικοῦσιν,
ἀλλότρια δὲ τῶν Εὐρωπαίων. Οὐ γὰρ ἀπὸ πόλεως,
ἢ δήμου, κατὰ τοῦτον ὀνόμασται τὸν τύπον.

dorum geographum. Gentile, Abarnæus fœmin. Abarnæa.

ABASENI, gens Arabiæ. Uranius Arabicorum lib. tertio, *Post Sabæos, Chatramotæ, & Abaseni*, & rursus: *Regio Abasenorum myrrham fert, & Osson, & Thymiama & Cerpathon:* excolunt verò & purpuram herbam similem sanguini Tyriæ conchæ. Forma nominis cum accentu acuto Arabibus consueta, ut Medabeni, Obodeni, Adrieni, nec non Asiaticis omnibus, ut Apollonius Technicus libro de denominativis inquit: *Hæc verò de more habent, qui in Asia habitant*, apud Europæos verò diverso modo se habent. Non enim à civitate, vel populo, juxta hanc nominantur formam.

ἌΒΔΗΡΑ[27], πόλεις δύο, ἡ μὲν Θρᾴ- D
κης, [28] ἀπὸ Ἀβδηρίτου τοῦ υἱοῦ Ἑρμοῦ, Ἡρα-
κλέους ἐρωμένου, ὃν αἱ Διομήδους ἵπποι διεσπά-
σαντο, ὡς Ἑλλάνικος καὶ ἄλλοι φασίν. [29] Ἐκ
ταύτης γὰρ καὶ Δημόκριτός ἐστιν ὁ φιλόσοφος.
ἡ δὲ

ABDERA, Urbes duæ, prima quidem Thraciæ ab Abderita filio Erimi, Herculis amasio, quem Diomedis equæ distraxere, ut Hellanicus, & alii dicunt, ex qua Democritus Philosophus est.
Se-

23 Ἀβασηνοί.] Populi Arabiæ sunt Abaseni, forsitan ipsissimi, qui nunc *Abasini* dicuntur, si aliquid valet nominum similitudo, de quibus est altum apud alios silentium.

24 Ἡ χώρη τῶν Ἀβασηνῶν σμύρνην φέρει, καὶ ὄσσον, καὶ θυμίαμα, καὶ κέρπαθον.] Abasinorum regio ferebat myrrham, osson, thymiama, cerpathon, quatuor aromatum species, quorum osson est incognitum, reliqua sunt nota. Myrrha enim, quæ Græcis σμύρνη dicitur, est nomen corruptum, seu deflexum ab Hebræo מר *mor*. Sic enim apud Hebræos myrrha dicebatur, ut patet ex Exodo c. 30. v. 23. & ex aliis S S. locis. Cerpathon verò vel Arabes à Græcis, vel Græci ab Arabibus accepere. Apud Herodotum enim lib. 3. hæc leguntur: Τὰ δὲ κάρφεα ταῦτα, ἃ ἡμεῖς ἀπὸ Φοινίκων μαθόντες καλέομεν κιννάμωμον, i.e. *Hæc Carphea*, i.e. *festucas istas, quas nos à Phœnicibus edocti* Cinnamomon *vocamus*. Kerphah vero apud Persas, & Arabes significat Cinnamomon sylvestre, quod testatur Teixeira oculatus testis in suis Relationibus Regum Persarum c. 35. cujus appono verba: *Llamanle* [*a la canela*] *Persios, y Arabes a la de Seylan* dar chiny Seylany, *que es palo de los Chins de Seylan, porque los Chins la trahian de Seylan a Harmuzo, Keis, y a la Persia, quando navegavan aquel mar, y tenian aquel comercio, a la canela del mato llaman con esta palabra* Kerfah. Quod etiam confirmat Schindlerus in suo lexico pentaglotto in radice קרף *Karaph* cujus sunt verba, קרפה אלדאר ציני *Karphah aldar tsini*, *cortex exterior arboris tsini*, id est Chinensis. Sic enim Arabibus dicitur, quæ vulgo *canela*, quia Chinenses, seu Sinenses eam asportabant, ut inquit Teixeira; thymiama verò κατ᾽ ἐξοχὴν dicitur thus, quod recentioris Latinitatis Auctores *incensum* vocant, ut inquit Salmas. in Solin. fol. 500. thus autem deducitur à verbo Græco θύω, i.e. *sacrifico*. Antiquitus enim solis odoribus accensis Dii propitiabantur, ac postea ubi victimæ mactari cœperunt, id abusivè de victimis usurpatum est, quod testatur idem Auctor in Solinum fol. 951. nunc sacrificiis cruentis abolitis à religione Christiana, incensum relictum est; de osso vero mihi incognito, vide Bochartum Geographiæ Sacræ lib. 2. c. 18. Fuere etiam aliæ aromatum species incognitæ nobis, quas affert Arrhianus in Periplo maris Erythræi.

25 Γεωργοῦσι δὲ πορφυρῆν ποίην εἰκέλην, &c.] Si mei fori æquè, atque meæ spontis res foret, pro πορφυρῆν ποίην, i. e. *purpuram herbam*, legerem πορφυρέην ποίην, i. e. *purpuream herbam*. Iones enim, quorum dialecto scripsit Uranius, omnes orationis partes incontractas usurpant. Purpura verò non erat herba, sed cruor ex Tyriis conchyliis; at purpura fiebat etiam alibi ex herbis. De hac purpuræ specie loquitur Stephanus, quam in agris colebant Abaseni similem Tyriæ purpuræ seu sanguini Tyriæ conchæ, ut loquitur epitomator noster, apud quem etiam pro Τυρίου κοχλίεο lege Τυρίου κοχλίεω. Hæc enim sunt verba Uranii; cujusmodi genitivi non infrequenter inveniuntur apud Herodotum.

26 Ἀδρηνοί.] Legendum Ἀδραηνοὶ ex ipso Stephano in Ἄδραα.

27 Ἄβδηρα.] Duas hujus nominis urbes memorat, primâm Thraciæ, secundam Iberiæ. Abdera Thraciæ dicitur neutro plurali, ut Phalera, Cythera, Gadira, Hierosolyma, & alia hujusmodi sexcenta, illam Tei, relicta patria, quam ceperat Arpagus Persarum dux, condidere, auctore Herodoto lib. 1. cujus appono verba: Ἐσβάντες πάντες ἐς τὰ πλοῖα οἴχοντο πλέοντες ἐπὶ τῆς Θρηΐκης, καὶ ἐνθαῦτα ἔκτισαν πόλιν Ἄβδηρα, &c. id est: *Omnes* (loquitur de Teis) *conscensis navibus trajecerunt in Thraciam, ibidemque urbem Abdera condidere, cujus prior fundamenta jecerat Clazomenius Timasius, qui nullo propterea emolumento accepto à Teis expulsus fuit, nunc tamen colitur, ut Heros Abderis ab ipsis Teis.* Fuisse verò urbem potentissimam, & maritimam constat ex Diodor. Sicul. lib. 13. ejus sunt verba: Μετὰ δὲ ταῦτα πλεύσας εἰς Ἄβδηρα, προσηγάγετο πόλιν ἐν ταῖς δυνατωτάταις οὖσαν τότε τῶν ἐπὶ Θρᾴκης, i. e. *Post hæc navigans Abdera ad partes suas adduxit civitatem tunc temporis potentissimam omnium, quæ in Thracia.* Ex Excerptis ex lib. 7. Strabonis patet sitam fuisse ad orientales partes fluvii Nessi. Teij vero relicta Teo non ferentes Persarum contumelias migraverunt Abdera, qua de causa illud vulgo dicebatur:

Ἄβδηρα καλὴ Τηΐων ἀποικία.
Abdera pulchra Teïorum colonia.

Quo significabatur non deesse, quo confugiamus, si nobis contumeliæ inferantur, ut fecere Teij; sed hoc non semper feliciter solet evenire, & doctus, & expertus loquor.

28 Ἀπὸ Ἀβδηρίτου τοῦ υἱοῦ Ἑρμοῦ, Ἡρακλέους ἐρωμένου.] Nomen accepisse Abdera innuit ab Abderita filio Erimi, Herculis Amasio; at cum ratio clamet ab Abderita non deduci Abdera, pro ἀπὸ Ἀβδηρίτου sine dubio legendum est ἀπὸ Ἀβδήρου, i.e. *ab Abdero*. Sic enim vocabatur amasius iste Herculeus, ut constat ex Apollonii lib. 11. apud Salmas. in Solin. fol. 160. Solinus autem c. 16. ait, Abderam urbem ab Abdera Diomedis sorore conditam, nomen accepisse.

29 Ἐκ ταύτης γὰρ καὶ Δημόκριτος.] Democritum insignem philosophum fuisse Abderitam ex Abderis Thraciæ inquit, ex cujus fontibus hortulos suos rigavit olim Epicurus; quod fortunæ inconstantiam rideret, γελασῖνος vocatus fuit: id nominis apud Martialem Epigram. lib. 7. Epigram. 24. sumitur pro illa forma, quæ in facie ridentis apparet:

Nec cibus ipse juvat morsu fraudatus aceti,
Nec grata est facies, cui gelasinus abest.

 Dio-

[30] ἡ δὲ δευτέρα, πόλις τῆς Ἰβηρίας· πρὸς γὰρ A τοῖς Γαδείροις, ὡς Ἀρτεμίδωρος, ἐν δευτέρῳ γεωγραφουμένων· ὁ πολίτης, Ἀβδηρίτης· καὶ γὰρ τοῦ Δίολκος τὸ Διολκίτης, καὶ τοῦ Ὀξύρυγχος Ὀξυρυγχίτης. Ἔφορος καὶ τὴν πόλιν Ἄβδηρόν φησιν, ἀφ' οὗ τὰ Ἄβδηρα· καὶ ἀπὸ τῶν B εἰς α οὐδετέρων εὑρίσκεται, ὡς Γάβαλα Γαβαλίτης. Τοῦ Ἀβδηρίτης μέμνηται Εὔδοξος ἐν τετάρτῃ περιόδων, καὶ Παυσανίας περιηγήσεως, καὶ Ἡρόδοτος ἑβδόμῃ καὶ πολλαχοῦ Ἑκαταῖός τε, καὶ πολλοί. [31] Πλεῖστοι δ' Ἀβδηρῖται ὑπὸ τῶν πινακογράφων ἀναγράφονται, C Νικαίνετος ἐποποιός, καὶ Πρωταγόρας, [32] ὃν Εὔδοξος ἱστορεῖ τὸν ἥσσω καὶ κρείσσω λόγον πεποιηκέναι, καὶ τοὺς μαθητὰς δεδιδαχέναι τὸν αὐτὸν ψέγειν καὶ ἐπαινεῖν· οὗτος οὖν ὁ Πρωταγόρας, καὶ Δημόκριτος, Ἀβδηρῖται. D

Secunda vero est urbs Iberiæ. Ad Gades enim A [sedebat] ut Artemidorus libro secundo geographicorum. Civis Abderites. Etenim à Diolcus, Diolcites, & ab Oxyrynchus, Oxyrynchites. Ephorus urbem Abderum in neutro genere dicit, à quo Abdera, orum. Etenim hæc forma B à neutris in A invenitur, ut Gabala, Gabalites. Gentilis *Abderites* meminit Eudoxus lib. 4. periodων, & Pausanias libro periegeseως, & Herod. lib. 7. ac sæpe Hecatæus, & alii multi. A pinacographis vero plurimi Abderitæ referuntur, Nicænetus epopœus, & Protagoras: C quem Eudoxus narrat deteriorem, & meliorem orationem fecisse, atque discipulos docuisse, eundem vituperare, & laudare. Iste igitur Protagoras, & Democritus Abderitæ fuere. D

ἈΒΙΛΗ[33], πόλις ἐπὶ τῷ Ἰορδάνῃ ποταμῷ. [34] Ἔστι δὲ καὶ ἄλλη πόλις Φοινίκης Ἄβιλα, ἐξ ἧς ἦν Διογένης, ὁ διασημότατος σοφιστής. Οὐδετέρως δὲ αὕτη ἡ πόλις Ἄβιλα. Τὸ ἐθνικὸν Ἀβιληνός, ὡς Γέβαλα Γεβαληνός, Ἀρίνδηλα E Ἀρινδηληνός.

ABILE, urbs prope Jordanem fluvium. Est alia urbs Phœniciæ Abila, ex qua erat Diogenes celeberrimus sophista. Hæc eadem urbs neutro genere invenitur Abila, orum. Gentile, Abilenus, ut Gebalæ, Gebalenus, Arindelæ, E Arindelenus.

ἌΒΙΟΙ[35], ἔθνος Σκυθικόν. Ὅμηρος, Γλακτο-

ABII, gens Scythica. Homerus, Lac-

Diogenes Laërtius, non Abderitam inquit fuisse Democritum, sed Milesium, apud quem habes ejus vitam, nec non apud Illustrium de Philosoph. Democritus fuit primus, qui atomos excogitavit, per quas postea Epicurus celebris evasit, ex quibus, quatuor elementa, solem, & lunam & reliqua omnia composita fuisse asserebat, ac remota fide SS. cui omnes fidem adhibere debemus, quæ Psal. 33. nos docet, &c. בדבר יהיה שמים נעשו. i. e. *Verbo Adonai cœli facti sunt, & spiritu oris ejus omnis exercitus eorum.* Ejus opinio plurimis τῶν ἐν παιδείᾳ, vero similior, ac probabilior videtur, quam reliquorum Philosophorum, qui cum de rerum creatione dissentirent, tamen inter omnes conveniebat ex nihilo nihil posse fieri, at cum hominibus de omnibus rebus Andabatarum more depugnandum sit, optimum est contra ignorantiæ ictus auctoritate S S. se tanquam scuto protegere. Quid est enim luce clarius? quid aceto notius? tamen nescimus, quid sit acetum nos latet, quare non possum non ridere, cum video quendam philosophastrum adeo loquacem, ut Dodonæa tintinnabula superet, ac lunæ laboranti succurrere possit, de Deo, & aliis rebus differentem, quæ excedunt aciem ingenii humani. Sed iterum ad Steph.

30 Ἡ δὲ δευτέρα, πόλις τῆς Ἰβηρίας.] Altera Abdera (hujusmodi nomina fœmin. etiam genere, ac num. singul. proferuntur) fuit urbs Iberiæ post Exitanorum urbem à Phœnicibus condita, ut tradit Geograph. lib. 3. erat vero maritimum Bæticæ oppidum, quod nunc vulgo *Almeria* vocatur. Sic opinatur Mariana Hist. Hisp. lib. 10. c. 18. Nonius c. 23. Anno Christi 1147. Mauris ab Hispanis erepta fuit, sociis Genuensibus, quibus præmii loco datum est vas ex solido smaragdo, quod in Genuæ thesauris servatur, ut referunt Auctores citati, etsi aliter Ligurum Annales rem narrant. Noster Auctor prope Gadira eam locat ex Artemidoro. Scito posthac parum, aut nihil nobis de Auctoribus, quos ad testimonium vocat Auctor noster, dicendum esse, quoniam de omnibus agendum est in Tractatu peculiari ad calcem hujus operis addito.

31 Πλεῖστοι δ' Ἀβδηρῖται.] Abderitæ tanquam stupidi male audiebant; unde apud Ciceronem Epist. ad Attic. lib. 7. Epist. 7. τὸ Ἀβδηριτικὸν pro *Stultum* accipitur. Ἀβδηρολόγος etiam dicebatur, qui meras nugas loquebatur; sed tamen habuere viros insignes, quos refert Auctor noster, inter quos Protagoras, quem Athenienses urbe, & agro exterminarunt, & ejus libros combussere, quod de existentia Deorum in eis dubitarat, ex quo multi ad hanc sententiam profitendam tardiores facti sunt, quippe cum pœnam ne dubitatio quidem effugere potuisset, auctore Harpinate Philosopho de Natura Deorum lib. 1. Fuit etiam Anaxarchus philosophus Abderita, teste Laërtio in ejus vita.

32 Ὃν Εὔδοξος ἱστορεῖ τὸν ἥσσω, καὶ κρείσσω λόγον πεποιηκέναι.] Hæc verba nihil aliud sibi volunt, nisi, quod Protagoras docebat discipulos de quacunque re in utramque partem disserere, ut ex ejus vita claret apud Diog. Laërtium.

33 Ἀβίλη.] Erat urbs Judææ ad Jordanem fluvium juxta Stephani sententiam, quam etiam confirmat Joseph. Antiquit. lib. 5. c. 1. ubi inquit à Jordane distare sexaginta stadiis, Hebraïce dicitur אבלה *Abelah*. Hujus nominis diversas memorat Jacobus Justus Hebræus in Descriptione Terræ Sanctæ, Josepho de Bello Judaïco lib. 5. c. 3. Abila neutro plural. dicitur (jam te monuimus nomina oppidorum neutra plur. fœm. quoque gen. & num. sing. apud Auctores inveniri, ut Hierosolyma, orum, & Hierosolyma, æ) ex Abila fuisse Elisæum prophetam, tradit Josephus Antiquitatum lib. 8. c. 7. memoratur lib. 2. Regum c. 20. v. 14.

34 Ἔστι δὲ καὶ ἄλλη πόλις Φοινίκης Ἄβιλα.] Abila neut. plur. fuit urbs Phœniciæ, ex qua inquit noster Auctor fuisse Diogenem celeberrimum Sophistam; at hujus Abileni philosophi, nulla apud alios, quod sciam, fit mentio. Urbis meminit Cosmographus lib. 5. c. 15. cui *Abila Lysanii* dicitur, atque eam inter Cœlesyriæ oppida locat. L. Holst. in Annot. Geographicis fol. 193. inquit vulgo dici *Bellinas*, fides sit penes Auct.

35 Ἄβιοι, ἔθνος Σκυθικόν.] Abii fuere populi Scythici, quod conatur probare noster Auctor ex Homerico versiculo, qui legitur Il. N. v. 6. Sed ex Homericis carminibus apparet fuisse potius Thracicos populos, quam Scythicos. Sic enim Hom. Il. citata de eis loquitur:

— Θρηκῶν καθορώμενος αἶαν
Μυσῶν τ' ἀγχεμάχων, καὶ Ἀγαυῶν ἱππημολγῶν
Γλακτοφάγων, Ἀβίων τε δικαιοτάτων ἀνθρώπων.

— *Thracum despiciens terram*
Mysorumque cominus pugnantium, & Agavorum Hippemolgorum
Lacte vescentium, Abiorumque justissimorum hominum.

Ad quem locum Eust. diffusè admodum agit de eorum etymo, cujus relinquo verba, ne prolixitate sua fastidium pariant Lectori. Non desunt, qui dicant τὰ Ἀβίων apud Homerum non esse gentis nomen, sed Agavorum epithetum, ut testatur epitomator noster.

36 Ἀ...

Γλακτοφάγων Ἀβίων τε, δικαιοτάτων A ἀνθρώπων.

36 Ἀλέξανδρος δὲ ἐν τῷ περὶ Εὐξείνου Πόντου, ὡς Διόφαντος, εἶπεν οὕτω λέγεσθαι αὐτοὺς, διὰ τὸ τὸν Ἀβιανὸν ποταμὸν οἰκεῖν. δικαίους δ' εἶπεν Ὅμηρος, διὰ τὸ μὴ βουληθῆναι μετὰ τῶν B Ἀμαζόνων ἐπὶ τὴν Ἀσίαν στρατεύσασθαι. Ἢ ὅτι βίῳ ἑδραίῳ οὐ χρῶνται, οὕτω λέγονται, διὰ τὸ ἐφ' ἁμαξῶν φέρεσθαι. Δίδυμος δὲ Θρᾴκιον (ἔθνος) φησίν. Αἰσχύλος τε Γαβίους, διὰ τοῦ γ, ἐν Λυομένῳ Προμηθεῖ· C

Ἔπειτα δ' ἥξει δῆμον ἐν δικαιότατον
Ἁπάντων καὶ φιλοξενώτατον Γαβίους,
Ἵν' οὔτ' ἄροτρον, οὔτε γατόμος
Τέμνει δικέλλη ἄρουραν, ἀλλ' αὐτόσποροι
Γύαι φέρουσι βίοτον ἄφθονον βροτοῖς. D

Ὁμοίως καὶ Φιλοστέφανός φησι, καὶ ἄλλοι. Εἰσὶ δὲ Σκύθαι. Οἱ πλείους δὲ τῶν ὑπομνηματιστῶν, ἐπίθετα φασὶ τῶν 37 Ἀγαβῶν τὸ γαλακτοφάγων, καὶ τὸ Ἀβίων ἐκλαμβάνοντες. Οἱ μὲν τὸ μὴ βιαζομένων, διὸ καὶ δικαιότατοι. Οἱ E δὲ, ἄοικοι, διὰ τὸ μὴ ἔχειν ἡμῖν ὅμοιον βίον. Οἱ δὲ, ὁμοβίων, τουτέστιν ὁμοτόξων. Τοξόται γὰρ οἱ αὐτοί.

ἈΒΌΛΛΑ, πόλις Σικελίας, ὁ τόνος βαρὺς, ὡς Ἄγιλλα. Τὸ ἐθνικὸν, Ἀβολλαῖος, F καὶ Ἀβολλαία.

ἈΒΟΡΙΓΙ͂ΝΕΣ 38, ἔθνος Ἰταλικὸν, ὡς Ἰόβας ἐν Ῥωμαϊκῆς ἱστορίας πρώτῃ· μέχρις οὖν τοῦ Τρωϊκοῦ πολέμου, 39 τὴν ἀρχαίαν Ἀβοριγίνην διέσωζον. Λατίνου δὲ βασιλεύσαντος, G οὕτω προσηγορεύθησαν. Τὰ αὐτὰ καὶ Χάραξ. Εἰκὸς οἴεσθαι τινὰς ταύτης τὴν κλίσιν ἀπὸ τῆς Ἀβοριγῖνος εὐθείας, ὡς Λεοντῖνος, Ἀκραγαντῖνος. 40 Ἀλλὰ Διονύσιος ὁ Ἁλικαρνασεὺς, Ἀβοριγῖνες, καὶ Ἀβοριγῖσιν φησιν, H ὡς Δελφῖσιν. Ἔστι δὲ καὶ ἄλλη κλίσις ἐν χρησμῷ κειμένη, ἣν αὐτὸς παρατίθησιν. Ὡς γὰρ ἀπὸ τοῦ Ναῦται Ναυτέων, οὕτως Ἀβοριγῖναι Ἀβοριγινέων. 41 Ἔχει δὲ ὁ χρησμὸς οὕτω·

Στεί-

Lac-comedentium Abiorumque justissimorum hominum.

Alexander vero in lib. de Euxino Ponto, teste Diophante, dixit sic eos vocari, quod Abianum fluvium accolant. Juste vero vocavit Homerus, quod noluissent unà cum Amazonibus in Asiam expeditionem facere, vel quod vita sedentaria non utuntur, eo quod curribus ferantur. Didymus Thraciæ populos esse author est. Æschylus Gabios per g. in Prometheo furioso vocat.

Postea verò veniet ad justissimum populum
Omnium, & hospitum amantissimum Gabios,
Ubi nec aratrum, nec terram scindens agricola
Scindit ligone bifido terram sed sponte-feraces
Terræ ferunt alimentum fœcundum mortalibus.

Similiter Philostephanus, & alii dicunt. Sunt vero Scythæ. Plures ex commentatoribus illa epitheta Agavorum lac-comedentum, & Abiorum explicant hoc modo. Alii dicentes, quod Abii dicti sint, quod neminem cogunt, quare justissimi, alii quod sine domibus sint. Atque non similem nobis vitam habeant; alii vero quod similem-arcum habeant. Sagitarii enim sunt.

ABOLLA, urbs Siciliæ, cum tono gravi, ut Agilla, gentile, Abollæus, & Abollæa.

ABORIGINES, populi Italiæ, ut Jobas lib. primo historiæ Romanæ. Usque ad bellum Trojanum igitur antiquam Aboriginem servavere: Latino vero regnante, Latini fuere vocati. Hæc eadem refert Charax. Aliqui existimant hujus nominis declinationem provenire à nominativo Aboriginus, ut Leontinus, Acragantinus. Sed Dionysius Halicarnaseus Aborigines, & Aboriginibus in dativo inquit, ut Delphinibus. Invenitur etiam alia declinatio in oraculo quodam, quam ipse explicat. Ut enim à Nautæ, Nautensium, sic ab Aboriginæ, Aboriginensium. Oraculum vero sic se habet:

Ite

36 Ἀλέξανδρος.] Diversa Abiorum nominis etyma referuntur. Etenim, si ἀπὸ τοῦ βίος, i. e. *à vita* id nominis deducatur, significat *pauperem*, si παρὰ τὸ βιὸς, i. e. *arcus*, significat inermem, h. e. *sine arcu*, si παρὰ τὸ βία, id est, *violentia*, significat eum, qui nullam infert injuriam; ad quod videtur alludere Homerus. Si τὸ α sit particula intensiva, significat eum, cui nihil deest ad victum, i. e. divitem, in qua significatione usus est Antipho, auctore Harpocratione in Ἄβιος, quemadmodum Hom. Il. 11. v. 155. vocavit ἄξυλον *sylvam*, i. e. πολύξυλον, de quibus populis, si forte fuere populi præter Auctores ab Auctore nostro citatos, & Strabonem, qui ex Homero eos memorat, nullus, quod sciam, egit.

37 Ἀγαβῶν.] Lege Ἀγαυῶν ex Hom. carmin. supra citatis.

38 Ἀβοριγῖνες] Aborigines fuere populi ex antiquissimis Italiæ, ut constat ex Plinii lib. 3. c. 5. & ex ejus Simia Solino c. 8. de quibus consule sis Cluv. Italiæ Antiquæ lib. 3. & lib. 4. c. 16.

39 Τὴν ἀρχαίαν Ἀβοριγίνην διέσωζον.] Τὸ Ἀβοριγίνην procul dubio est lectionis monstrum. Id nominis, nec est Græcum, nec Latinum; sic vero legendum esse existimo: τὴν ἀρχαιολογίαν Ἀβοριγῖνες διέσωζον, id est, *Archæologiam Aborigines servarunt*. Præcedit enim, *usque ad bellum Trojanum*. Ratio videtur confirmare nostram conjecturam.

40 Ἀλλὰ Διονύσιος ὁ Ἁλικαρνασεύς.] Locum, quem ex Dionys. Halicarnaseo advocat noster Auctor, invenitur apud eumdem Auctorem Antiquit. Rom. lib. 1. Obiter notandum; Dionysius semper de homine, Dionysus semper de Deo dici.

41 Ἔχει δὲ ὁ χρησμὸς οὕτω.] Hujus oraculi carmina quæ affert noster, ab oraculo Dodonæo Pelasgis reddita fuisse tradit Dionysius Antiquit. Rom. lib. 1. quæ L. Mamius vir non obscurus apud eundem auctorem libro citato ait se vidisse Dodonæ in Jovis templo antiquis literis insculpta in quodam tripode eorum, qui inibi suspensi erant. Macrobius etiam Saturnal. lib. 1. c. 7. eadem affert, apud quem in quarto versu pro Κρονίδῃ, scribitur Ἅδῃ.

42 Δικά-

Στείχετε μαιόμενοι Σικελῶν Σατουρνίαν αἶαν, A
Ἠδ' Ἀβοριγινέων Κοτύλην, οὗ νᾶσος ὀχεῖται.
Οἷς ἀναμιχθέντες, δεκάτην [42] ἐσπέμψατε Φοίβῳ,
Καὶ κεφαλὰς Κρονίδῃ, καὶ τῷ πατρὶ [43] πέμπετε φῶτα. B

Ite quærentes Siculorum Saturniam terram,
Seu Aboriginensium Cotylen, ubi insula vehitur:
Cum quibus misti decimam mittite Phœbo
Et capita Cronidæ, atque patri mittite virum seu lumen.

Ἀλλ' αὐτὸς τῷ χρησμῷ μὴ πειθόμενος, ταῖς προειρημέναις ἐχρήσατο κινήσεσιν.

At ipse oraculo non obediens prædictis usus est motionibus.

ἈΒΟΤΙΣ, πόλις Αἰγυπτία, ὡς Ἑκαταῖος. Ἣν Ἡρωδιανός φησι βαρύνεσθαι. Ὁ πολίτης κατὰ μὲν τὸ ἐπιχώριον, Ἀβοτίτης, ὡς C νῦν Κλαυτίτης, καὶ Ναυκρατίτης. Κατὰ δὲ Ἑκαταῖον, Ἀβοτικός, ὡς Μάκρις, Μάκριος, Μακριεύς, Χάλκις, Χάλκιος, Χαλκιεύς, Ἄβοτις, Ἀβότιος, Ἀβοτιεύς.

ABOTIS, urbs Ægypti, ut Hecatæus. Quam Herodianus inquit accentu gravi notari. Civis, secundum regionis consuetudinem, Abotites, ut nunc Clautites, & Naucratites. Secundum Hecatæum vero, Aboticus, ut à Macris, Macrius, Macrieus, à Chalcis, Chalcius, Chalcieus, Abotis, Abotius, Abotieus.

ἈΒΡΕΤΤΊΝΗ [44], χώρα Μυσίας, D [45] ἀπὸ Βρεττίας νύμφης. [46] Τὸ ἐθνικὸν, Ἀβρεττηνὸς, ὡς Ἀρριανός φησιν.

ABRETTINA, regio Mysiæ, sic dicta à Nympha Brettia. Gentile, Abrettenus, ut inquit Arianus.

ἈΒΡΙΝΆΤΑΙ, Ποντικὸν ἔθνος. Ὁ δὲ Τεχνικός φησι, καὶ μετὰ τοῦ ρ, καὶ χωρὶς τοῦ ρ λέγεσθαι.

ABRINATÆ, populi Pontici. Technicus vero inquit, & cum R, & sine R scribi.

ἊΒΡΟΙ, ἔθνος πρὸς τῷ Ἀδρίᾳ Ταλαντίνων, E προσεχὲς τοῖς Χελιδονίοις, ὡς Ἑκαταῖος. Βαρύνεται δὲ, ὡς Κίμβροι, οὓς τινές φασι Κιμμερίους· Σκόμβροι, καὶ οὗτοι ἔθνος, ὡς Σοφοκλῆς.

ABRI, Populi Talantinorum prope Adriam, Chalidoniis vicini, ut Hecatæus. Notatur tono gravi, ut Cimbri, quos aliqui Cimmerios dicunt. *Ut* Scombri, qui etiam sunt populi quidam, ut Sophocles.

ἈΒΡΌΤΟΝΟΝ [47]. Λύκος ὁ Ῥηγῖνος F χωρίον οἴεται εἶναι. [48] Στράβων δὲ ἐν ἑκκαιδεκάτῳ βιβλίῳ, πόλιν φησὶ, καὶ ἄλλοι. Πόλις δὲ Λιβυφοινίκων. [49] Καλεῖται δὲ καὶ Νεάπολις, ὡς Ἔφορος. [50] Τὸ ἐθνικὸν οὐκ ἔστιν ἐν χρήσει. Ἡ τέχνη δὲ ἐπινοεῖ ἐξ ὁμοιότητος. Ὡς γὰρ G Ἄθμονον Ἀθμονεύς, καὶ Γάργαρον Γαργαρεύς, καὶ Σούνιον Σουνιεύς, καὶ Σιγειεύς, καὶ Ἰλιεύς, καὶ Λευκωνιεύς, καὶ Παντικαπαιεύς, καὶ Δουλιχιεύς, οὕτως Ἀβροτονεύς. Ὁ δὲ τῶν οὐδετέρων τύ-

ABROTONUM, Lycus Rheginus regionem putat esse. Strabo vero lib. decimo sexto, & alii civitatem esse dicunt. Civitas vero Libyphœnicum, quæ etiam *Neapolis*, vocatur, ut Ephorus. Gentile non est in usu. Atqui ars ex similitudine excogitat. Ut enim *ab* Athmonum, Athmoneus, & *à* Gargarum, Gargareus, & *à* Sunium, Sunieus, & ut Sigieus, & Ilieus, & Leuconieus, & Panticapæus, & Dulichieus, sic Abrotoneus. Neutrorum ve-

rò

42 Δεκάτην ἐσπέμψατε.] Lege ἐκπέμψατε, secundum enim ε pro κ per incuriam irrepsit.

43 Καὶ τῷ πατρὶ πέμπετε φῶτα.] Τὸ φῶτα est æquivocum. Significat enim & *virum* & *lumen*, seu *lucem*. Qua de causa Hercules cum per Italiam ex Hispania reverteretur, & incolæ humanas hostias Diti & Saturno sacrificarent illis carminibus persuasi à tam nefando & impio sacrificio eos abduxit, ac persuasit, ut oscilla quædam ad humanam effigiem formata accensis luminibus offerrent. Quia τὸ φῶτα, non solum *virum*, sed etiam *lumen* & *lucem* significat, ac sic elusit oraculi crudelitatem impiam. Quid non suadebunt sub religionis prætextu homines hominibus etsi crudele? quandoquidem homines quoque sacrificare Dis seu potius Dæmonibus persuasere. Unde merito canit Lucretius lib. 1.

—— sæpius olim
Relligio peperit scelerosa, atque impia facta.

44 Ἀβρεττίνη, χώρα Μυσίας.] Abrettine Epitomatori nostro, Abretene Straboni, Abrettane Suidæ, erat Mysiæ regio, cujus regionis incolas Abretanos celebrat Plinius lib. 5. c. 30. quorum Deus Jupiter Abrettenus, cujus sacerdos factus fuit Cleo quidam, qui prius prædonum dux fuerat, ac ab Antonio defecit ad Augustum, à quo multa accepit beneficia, ut rerum monumentis tradit Geographus lib. 12.

45 Ἀπὸ Βρεττίας Νύμφης.] ab Abrettia Nympha, inquit epitomator noster, nomen accepisse Abrettinen regionem Mysorum, sed non bene deducitur ab Abrettia, Abrettine; potius deduceretur Abrettiane.

46 Τὸ ἐθνικὸν, Ἀβρεττηνὸς.] Lege Ἀβρεττινὸς, τὸ η pro ι irrepsit per incuriam. Ab Abrettine enim deducendum est gentile Abrettinus, non Abrettenus.

47 Ἀβρότονον.] Abrotonum fuit civitas Libyphœnicum. Memoratur Geographo lib. 17. Plinio lib. 5. c. 4.

48 Στράβων δὲ ἐν ἑκκαιδεκάτῳ.] Lege ἐν ἑπτακαιδεκάτῳ, id est, lib. 17. Strabo enim lib. 17. Abrotoni civitatis facit mentionem, non lib. 16. ut inquit noster, sed hujusmodi παροράματα apud Stephanum multa reperiuntur.

49 Καλεῖται δὲ καὶ Νεάπολις.] Abrotonum civitatem vocatam quoque fuisse Neapolin ex Epho. testatur; at apud Strabonem & Plinium libris citatis Abrotonum, & Neapolis sunt diversæ Africæ urbes. Ecce illius verba ex lib. 17. supra citato: Καὶ μετὰ ταύτην Ἀβρότονον πόλις, καὶ ἄλλαι τινές, συνεχῶς δὲ Νεάπολις καὶ Λέπτιν καλοῦσιν, id est, *Et post hanc* (paludem) *Abrotonum urbs & aliæ quædam, continuo autem est Neapolis, quam Leptin vocant.* Idem testatur Mela lib. 1. c. 7.

50 Τὸ ἐθνικὸν οὐκ ἔστιν ἐν χρήσει.] Abrotoni urbis ethnicum non esse in usu inquit, sed posse ex arte h. e. secundum Grammaticæ regulas formari, scilicet, Abrotoneus; jam te monuimus, Latinos uti omnibus Ethnicorum formis, quæ apud Græcos sunt in usu.

51 Ἀ-

τύπος ἔθ' ὅτε τὸ ἐθνικὸν διὰ τοῦ ηνος ἔχει· ὡς Πέργαμον Περγαμηνός, εἰ μὴ ἀπὸ θηλυκοῦ τοῦ Πέργαμος, ὡς Κύζικος Κυζικηνός. Δυνατὸν δὲ καὶ ἐξ Ἀβροτόνου φάναι τὸ ἐθνικόν. Πολλὰ γὰρ τοιαῦτα, μάλιστα ἐν τοῖς δήμοις τῶν Ἀθηναίων, ὡς ἐξ Οἴου δημότης, καὶ ἐκ Κηδῶν, ὡς δειχθήσεται.

ΑΒΥΔΟΙ[51], τρεῖς πόλεις. Ἡ καθ' Ἑλλήσποντον, τῶν Μιλησίων ἄποικος, [52] ὡς Διονύσιος,

Σηστὸς ὅπῃ καὶ Ἄβυδος ἐναντίον ὅρμον ἔθεντο.

[53] Καὶ ἡ κατ' Αἴγυπτον, τῶν αὐτῶν ἄποικος, ἀπὸ Ἀβύδου τινὸς κληθεῖσα. [54] Καὶ ἡ κατὰ τὴν Ἰαπυγίαν, ἢ Ἰταλίαν, ἣ οὐδετέρως λέγεται, ὡς Φιλέας. Ἔστι δὲ Ἰαπυγίας πολισμάτιον ἐν Πευκετίοις, οὕτω κατ' ὀρθὴν λεγόμενον Ἄβυδον. Καί, [55] εἰ μὴ δι' εἰκῆ τὴν Ἄβυδον πατεῖν, παροιμία· τουτέστι, μὴ καταθαρρεῖν αὐτῆς ἐπιβαίνειν. Λαμβάνεται δὲ καὶ ἐπὶ τῶν εἰκαίων. Οἱ δὲ τὴν ἐν Μιλήτῳ Ἄβυδον οἰκοῦντες, διεβάλλοντο ἐπὶ συκοφαντίᾳ, καὶ μαλακίᾳ. [56] Τὸ ἐθνικὸν, Ἀβυδηνός. [57] Λέγεται δὲ καὶ τὸ Ἀβυδηνὸν ἐπιφόρημα, ἐπὶ τῶν ἀηδῶν. Σημειωτέον δὲ, ὅτι τοῦ μὲν Ἄραδος Ἀράδιος, καὶ Τένεδος Τενέδιος καὶ Τενεδεύς, καὶ Λέβεδος Λεβέδιος· τοῦ δὲ Ἄβυδος, Ἀβυδηνός, ἴσως διὰ τὸ πλησιόχωρον, Κυζικηνός, καὶ τὰ ὅμοια.

ΑΒΥ-

rò forma eſt quando gentile per ηνος habet terminationem, ut Pergamum, Pergamenos, niſi à fœminino Pergamus deducatur, ut Cyzicus, Cyzicenus. Poteſt vero, & ex Abrotono dici gentile. Multa enim hujusmodi inveniuntur in Athenienſium populis, ut ex Oeo popularis, & ex Cedis, ut oſtendetur.

ABYDI, tres urbes, una ad Helleſpontum, Mileſiorum colonia, ut Dionyſius.

Seſtus, ubi, & Abydus contrariam ſtationem poſuere.

Alia in Ægypto, ipſorum colonia, ſic ab Abydo quodam vocata. Tertia in Japygia, ſeu Italia, quæ neutro genere dicitur Abydum, ut Phileas. Eſt vero Japygiæ civitatula in Peucetiis dicta *Abydum* in nominativo. Eſt etiam adagium, ſi *ne temere* quidem *Abydum calcare* convenit, hoc eſt, non audendum Abydum ingredi. Quod accipitur etiam de temerariis. Qui vero Mileti Abydum incolebant, propter calumniam, & mollitiem male audiebant. Gentile, Abydenus. Dicitur etiam *Abydena bellaria* de inſuavibus. Notandum vero eſt, quod ex Aradus, deducitur Aradius, ex Tenedus, Tenedius, & Tenedeus, ex Lebedus, Lebedius; ex Abydus vero, Abydenus, fortaſſe propter regionis viciniam, ut Cyzicenus, & ſimilia.

ABY-

51 Ἄβυδοι, τρεῖς πόλεις.] tres memorat hujus nominis urbes, quas Mileſiorum fuiſſe colonias inquit. Celeberrima omnium fuit Abydos Helleſponti, in cujus littore ſita erat ad Aſiam è regione Seſti, quæ erat in adverſo littore ad Europam. Utraque amoris commercio inſignis, Erus ſcilicet, & Leandri, illa Seſtias, hic Abydenus erat, quorum amores Muſæus, & Ovidius cecinere; at multo magis illuſtrat Abydon Xerxes ille Perſarum rex, qui ad ejus oram, Aſiam & Europam freto illo diviſas (ingens & admirandum facinus) ponte auſus eſt jungere, atque mare pedibus peragravit, ut legimus apud Herodot. Cteſiam, Euſt. ad Dionyſ. & alios. Memoratur Andino Poëtæ Georg. lib. I. v. 207.

Præterea tam ſunt Arcturi ſidera nobis
Hædorumque dies ſervandi, & lucidus anguis
Quam quibus in patriam ventoſa per æquora vectis
Pontus & oſtriferi fauces tentantur Abydi.

Ex quibus carminibus patet, fauces Abydi eſſe periculoſas navigantibus; nec propterea aſſentior Caſaubono, qui ad Athenæi lib. 13. c. 6. deducit hujus urbis etymon ab Hebræo verbo אבד abad, id eſt, *periit*, propter ſitum ad mare periculoſum. Eadem de cauſa multo melius ei conveniret nomen Hebræum אבדון abadon, id eſt, *perditio*; ſed Græcæ civitatis etymon à lingua Hebræa petere eſt quoddam dementiæ genus, niſi forte velimus imitari Lyſimachum Hiſtoricum, qui apud Joſeph. cont. Appion. lib. I. Hieroſolymæ etymologiam à lingua Græc. deducit, ut hac in re una cum eo deliremus. Abydi igitur etymon apud Græcos quærendum eſt. Alii aliud adducent, mihi illud apud Heſych. ſe offert Ἄβυδον, βαθύ, i. e. *Abydon, profundum*, quod accipiendum eſt illo ſenſu, quo apud Æſchylum dicitur ἄβυσσον πέλαγος, id eſt, ita profundum, ut ſine periculo navigari non poſſit, non quod mare quoniam ſit profundum, ſit magis periculoſum, ſed quod abyſmus importet ſecum periculum. In hujus urbis gymnaſio adhuc Plinii ætate colebatur lapis, qui de cœlo cecidiſſe credebatur, ut idem Auctor refert lib. 2. c. 58. Talis enim fuit hominum inſania, ut non ſolum animantia bruta, ſed etiam lapides adorarent. Solus inter ethnicos Gargettius ille ſenex hoc cognovit puerorum deliramentum; ad quod videtur alludere Lucret. lib. 5.

Nec pietas ull' 'ſt velatum ſæpe videri
Vertier ad lapidem.

Sed de quacunque Deorum ſtatua intelligendum eſt. Innuit enim Romanorum conſuetudinem, qua Deos adorabant, dextorſum ſe vertentes. Unde jocus ille apud Plautum Curculione, Act. I. Sc. I. v. 69.

Phædr. — *quo me vortam, neſcio.*
Paraſ. *Si Deos ſalutas, dextorſum cenſeo.*

Has Ethnicorum cæremonias unà cum eorum ſacrificiis abolevit Chriſtiana relligio, magno Ethnicorum dolore, ut videre eſt apud Eunapium in vita Ædeſii, de quibus conſule ſis Politicum lib. 2. c. 5. ad primam Livii Decadem. Sed his relictis opus eſt ad caſtra, h. e. ad Stephanum redire. Nolo enim nec emanſor, nec deſertor eſſe.

52 Ὡς Διονύσιος.] Verſiculus ille, quem ex Dionyſio affert, legitur apud eum v. 516. ad quem locum inquit Euſt. *Abydon à Dario Xerxæ patre fuiſſe combuſtam.*

53 Καὶ ἡ κατ' Αἴγυπτον.] Memorat etiam Epitomator noſter Abydon Ægypti urbem, quam Mileſiorum quoque fuiſſe coloniam inquit, atque ab Abydo quodam nomen accepiſſe. Fuit antiquitus Memnonis regia, ac Oſiris templo inclyta, de quibus adiſis Geographum lib. 17. Plin. lib. 5. c. 9. quod oppidum erat VII M. CCCCC. paſſ. in Lybiam remotum a flumine, auctore eodem Plinio libro, capiteque citato; de hodiern. nom. non convenit.

54 Καὶ ἡ κατὰ τὴν Ἰαπυγίαν.] Celebrat etiam Auctor noſter Abydon Iapygiæ h. e. Italiæ in Peucetiis, de qua ne hilum quidem apud Scriptores, quod ſciam; quam Abydon neutro genere dictam fuiſſe tradit.

55 Εἰ μὴ δι' εἰκῆ τὴν Ἄβυδον πατεῖν.] De qua Abydo hoc adagium diceretur, juxta Auctoris noſtri ſententiam non convenit, de quo videſis Eraſmum, qui id adagii hoc modo affert: *Ne temere Abydon.*

56 Τὸ ἐθνικὸν, Ἀβυδηνός.] Abydeni tanquam calumniatores male audiebant; unde forſitan habuit originem parœmia illa præcedentis notæ, niſi etiam ad hujus urbis periculoſum portus introïtum ſit alluſio.

57 Λέγεται δὲ καὶ τὸ Ἀβυδηνὸν ἐπιφόρημα.] Eſt alia parœmia, *Abydena illatio*, de qua conſule ſis Eraſmum; apud alios ſcribitur Ἀβυδηνὸν ἐπιφώνημα, i. e. *Abydena acclamatio*, ac ſic debebat ſcribi apud Stephanum, quoniam inquit dici hoc adagium ἐπὶ τῶν ἀηδῶν.

 58 Ἀ-

ἈΒΥΔΏΝ [58], Ἀβυδῶνος, χωρίον A Μακεδονίας, [59] ὡς Στράβων·

[60] Τηλόθεν ἐξ Ἀβυδῶνος ἀπ' Ἀξίου εὐρὺ ῥέοντος.

Ὀξύνεται δέ. Τὸ ἐθνικὸν, Ἀβυδώνιος, ὡς Καλυδώνιος.

ἌΒΥΛΛΟΙ [61], ἔθνος πρὸς τῇ Τρωγλο- B δυτικῇ, ἔγγιστα τοῦ Νείλου, ὡς Ἀπολλόδωρος δευτέρῳ περιηγήσεως.

ἈΒΏΝΟΥ ΤΕΙ͂ΧΟΣ, πόλις μικρὰ πρὸς τῷ Εὐξείνῳ πόντῳ. Ὁ πολίτης ἀβωνοτειχίτης, ὡς Γορδιοτειχίτης, τοῦ Γορδίου τεῖχος. C

ἈΓΆΘΕΙΑ, πόλις Φωκίδος, ὡς Ἑλλάνικος πρώτῳ Δευκαλιωνείας. Ὁ πολίτης, Ἀγαθεύς.

ἈΓΆΘΗ [63], πόλις Λιγύων, ἢ Κελτῶν. Σκύμνος δὲ Φωκαέων αὐτήν φησιν, ἐν τῇ Εὐ- D ρώπῃ. Τιμοσθένης δὲ ἐν τῷ σταδιασμῷ Ἀγαθὴν Τύχην αὐτήν φησιν. Εἰ δ' οὕτω λέγοιτο, καὶ ὀξύνοιτ' ἂν, ὡς ἐπιθετικόν. Ὡς τὸ Ἡραῖον τεῖχος, καὶ Ἡραιον, καὶ Ἑρμαῖος λόφος, καὶ Ἑρμαιος. Ἔστι δὲ καὶ ἄλλη πόλις, ὡς Φίλων, E Λιγυστίων, ἀπὸ λίμνης Λιγυστίας. Τάχα δ' ἡ αὐτή ἐστι τῇ πρώτῃ ὡς Εὐδόξιος. Βαρύνεται δὲ τὸ ἐθνικὸν, Ἀγαθῖνος, ὡς Ἀκραγαντῖνος. Ἄβρων γὰρ ἐν τῷ περὶ παρωνύμων τοῖς τοιούτοις καὶ αὐτὸ συνέμιξεν. Εἰ δὲ καὶ κύριον εἴη τὸ Ἀγα- F θῖνος, οὐκ ἀπεικὸς σημαίνειν ἀμφότερα. Σχοινεὺς γὰρ, καὶ κύριον, καὶ ποταμοῦ, καὶ ἐθνικόν. Καὶ Λύκαιος, ὁμοίως Θεσσαλὸς, καὶ Σικανὸς, καὶ Σικελὸς, καὶ μυρία. Εἰ δὲ μὴ ὡς ἐθνικὸν τὸ Ἀγαθῖνος ἐκλίθη, τὸ οἰκή- G τορα λέξομεν Ἀγαθαῖον τῷ κοινῷ λόγῳ. Ἢ Ἀγαθεὺς, ὡς Θεσσαλονικεὺς, καὶ Σινταρεὺς, καὶ Βερενικεύς. Ἐπεὶ καὶ Ἀγάθεια τῆς Ἀγάθης εὑρίσκεται παραγωγὴ, ὡς Βερενίκεια καὶ Θεσσαλονίκεια. [64] Ἔστι καὶ νῆσος Ἀγάθη Λυκίας. H Τὸ ἐθνι-

ABYDO, onis, oppidum Macedoniæ, ut Strabo

Procul ex Abydone, ab Axio latè fluente.

Acuitur verò gentile, Abydonius, ut Calydonius.

ABYLLI, populi ad Troglodytas proxime Nilum, ut Apollodonus lib. 2. descriptionis.

ABONI TICHOS, urbs parva ad Pontum Euxinum. Civis, Abonotichites, ut Gordiotichites, ex Gordii tichos.

AGATHIA, urbs Phocidis, ut Hellanicus lib. primo Deucalioniæ. Civis, Agatheus.

AGATHA, urbs Ligyum, vel Celtarum. Scymnus in Europa Phocaënsium esse dicit. Timosthenes in Stadiasmo *Agathem tychem*, id est, *Bonam Fortunam* eam vocat. Quod si hoc modo diceretur, acui poterat ut adjectivum. Ut Heræum tichos, & Heræum, Hermæus lophos, & Hermæus. Est & alia urbs Ligystiorum, à palude Ligystia, ut Philo. Fortasse eadem est, ac prima, ut Eudoxus. Gentile accentu notatur, Agathinus, ut Acragantinus. Abro enim in lib. de derivatis hujusmodi nominibus hoc idem adjunxit. Si vero esset nomen proprium Agathinus, non absurdum foret utrumque significare. Schœneus enim est nomen proprium, & appellativum fluvii, & gentile. Sic Lycæus, Thessalus, Sicanus, Siculus, & sexcenta alia. quod si, non ut gentile declinetur, incolam dicemus, Agathæum vulgari sermone. Vel Agatheus, ut Thessaloniceus, Sintareus, Bereniceus. Siquidem Agathia est deductio Agathæ, ut Berenecia, Thessalonicia. Est etiam Agatha insula Lyciæ. Genti-

58 Ἀβυδὼν, ὦνος χωρίον Μακεδονίας.] Abydon, onis, regio, seu locus Macedoniæ, Eust. ad Il. 2. v. 849, dicitur Pæoniæ urbs, quod Hom. Iliade citata inquit, Pæones hinc ad Trojam auxiliatores venisse; at ex Excerptis ex Strab. libri septimi fine constat fuisse Abydonem, quam Hom. loco citato Amydonem vocat, ad Axium fluvium non longe à Pella Macedoniæ olim primaria urbe, atque Alexandri Magni natalibus celeberrima.

59 Ὡς Στράβων.] *Vt Strabo*, legendum est ὡς Ὅμηρος, *ut Homerus*. Nam statim ad testimonium vocat ejus versiculum, quod est μνημονικὸν σφάλμα. Eumdem errorem errat Suidas in Ἀβυδών.

60 Τηλόθεν, &c.] Est versiculus Homericus qui invenitur Il. 2. v. 849. at Stephanus debebat etiam apponere ejus præcedentem versum. Pertinet enim ad hujus urbis antiquitatem. Uterque sic se habent Il. versuque citato.

Αὐτὰρ Πυραίχμης ἄγε Παίονας ἀγκυλοτόξους
Τηλόθεν ἐξ Ἀμυδῶνος, ἀπ' Ἀξίου εὐρὺ ῥέοντος.

At Pyræchmes ducebat Pæones curvis arcubus utentes
Ex remota regione, ex Amydone, ab Axio late fluente.

61. Ἄβυλλοι.] Abylli, populi ad Troglodyticen, i. e. ad regionem Troglodyticam prope Nilum. Apud Athenæ. lib. 15. celebratur civitas Abylon, sed nec de populis, nec de urbe affert aliquid memoratu dignum.

62 Ἀβώνου τεῖχος.] Aboni tichos fuisse urbem parvam ad Euxinum Pontum inquit. Τὸ τεῖχος apud Græcos absolute dictum significat castellum munitum, vel muro cinctum, de quo nihil memini me legisse.

63 Ἀγάθη, πόλις Λιγύων, ἢ Κελτῶν.] Agathe, vel Agatheia κατὰ παραγωγὴν, quod est tralatitium in hujusmodi terminatione, quam Timosthenes, ut inquit noster, Ἀγαθὴν τύχην, id est, *Bonam Fortunam* vocavit. Cosmographo Geographiæ lib. 2. c. 10. Ἀγαθὴ πόλις, id est, *bona urbs* appellatur, quam inter Narbonensis Galliæ oppida locat. Auctori nostro Ligurum, vel Celtarum urbs dicitur. Scymno dicitur Phocaënsium urbs, scilicet eorum, qui Massiliam condidere. Ipsissima est urbs, quam, nescio, qua auctoritate fretus Const. L'Empereur ad Benjaminis itinerarium pag. 5. l. 2. esse inquit, quæ nunc vulgo Gallis dicitur *Monpelliers*, Latinis mons Pessulus.

64 Ἔστι καὶ νῆσος Ἀγάθη Λυκίας.] Agathen Lyciæ insulam celebrat, de qua altum apud alios est silentium. Cosmographus Geograph. libro, capiteque citato celebrat insulam cum civitate cognomine, quæ subjacebat Galliæ Narbonensi.

65 Ἀγα-

Τὸ ἐθνικὸν ὤφειλεν Ἀγαθεύς. Ἡ γὰρ χώρα τῷ εἰς ευς τύπῳ χαίρει, ὡς Παταρεύς, Τλωεύς, Τελμισεύς, Κρυεύς.

A Gentile tum erit Agatheus. Regio enim ista hac forma gaudet, ut Patareus, Tloeus, Telmiseus, Cryeus.

ΑΓΑΘΟΥ ΔΑΙΜΟΝΟΣ[65], νῆσος ἐν τῇ Ἰνδικῇ θαλάσσῃ. Τὸ ἐθνικὸν, κατὰ τέχνην ἐξ Ἀγαθοῦ Δαίμονος, διὰ τὸ ἄπορον.

AGATHU DÆMONOS, id est, *Boni Dæmonis*, insula est in Indico mari. B Gentile, secundum artem ex Agatho Dæmone, propter difficultatem id formandi.

ΑΓΑΘΥΡΣΑ[66], πόλις Σικελίας, ὡς Πολύβιος ἐννάτῃ. Τὸ ἐθνικὸν, Ἀγαθυρσαῖος. Οὐ γὰρ ἀήθης ὁ τύπος τοῖς τὴν Σικελίαν οἰκοῦσι. Ἱμεραῖος γὰρ, καὶ Ἐνναῖος, καὶ Καταναῖός φασιν.

AGATHYRSA, urbs Siciliæ, ut Polybius lib. nono. Gentile, Agathyrsæus. Haud enim insolens est hæc forma Siciliæ incolis. Sic enim Himeræus, Ennæus, Catanæus dicunt. C

ΑΓΑΘΥΡΣΟΙ[67], ἔθνος ἐνδοτέρω τοῦ Αἵμου. Κέκληνται δὲ ἢ ἀπ' Ἀγαθύρσου τοῦ Ἡρακλέους, ἢ (ὡς Πείσανδρος) ἀπὸ τῶν θύρσων τοῦ Διονύσου. Ὁ τόνος βαρύς. Τὰ εἰς ος, ὑπὲρ δύο συλλαβὰς ἔχοντα τὴν πρὸ τέλους εἰς ἀμετάβολον λῆγον, βαρύνεται[68] Μέγαρσος, πόλις Σικελίας, Μαίμαρσος, πόλις Ἴστρου. Οὕτως Ἀγάθυρσος, καὶ κύριον, καὶ ἐθνικόν. Λέγονται καὶ Ἀγαθύρσιοι κτητικῶς, ἢ ἐθνικῶς. Ἀπὸ δὲ τοῦ Καβακησοῦ,[69] οἴεται Δίδημος κατὰ συγκοπὴν Καβασσός. Πόλις δὲ αὐτὴ Ὀθρυονέως. Περὶ ἧς βιβλίον ὅλον συνέγραψε. Δειχθήσεται δὲ ἐν τῷ περὶ αὐτῆς λόγῳ, τοῦτο ψεῦδος.

AGATHYRSI, Populi in interiore parte Æmi. Sic vero fuere vocati, vel ab Agathyrso Herculis filio, vel (ut Pisander) à Thyrsis Bacchi. Accentus est gravis. Polysyllaba enim in os, quæ habent penultimam cum im- D mutabili finiente, accentu gravi notantur, ut Megarsus, urbs Siciliæ, Mæmarsus, urbs Istri. Sic Agathyrsus, & nomen proprium, & gentile. Dicuntur etiam Agathyrsii, quod potest esse, & possessivum, & gentile. Didymus E putat, quod ex Cabacesus, Cabassus per syncopem dicatur, quæ est urbs Othryonei, de qua integrum librum scripsit. Ostendemus vero cum de ipsa agemus, hoc esse falsum.

ΑΓΑΜΗΔΗ[70], τόπος περὶ Πύρραν τῆς Λέσβου, ἀπὸ Ἀγαμήδης τῆς Μακαρίας, τῆς καὶ Πύρρας

AGAMEDA, locus circa Pyrrham F Lesbi ab Agameda filia Macariæ, quæ etiam Pyrrha

65 Ἀγαθοῦ Δαίμονος νῆσος.] Agathu Dæmonos, id est, *Boni Dæmonis insula*. Locatur Auctori nostro in mari Indico, cujus nulla, quod sciam, apud alios fit mentio. Hujus nominis fluvium memorat Ptolemæ. Geograph. lib. 4. jam quando in hujus nominis mentionem incidimus, ac nihil, quod ad Geographiam pertineat, inveniebam, liceat dicere, quæ ad eruditionem spectant. Ἀγαθοῦ Δαίμονος dicebatur apud Græcos poculum, quod peracta cæna bibebant. Quare, qui non audebant multum vini bibere, petebant, ut poculum ἀγαθοῦ Δαίμονος ipsis daretur. Ideo ἀγαθοδαιμονίζεται apud Hesych. sunt, qui parum vini bibunt; ac quia in conviviis statim post ἀγαθοῦ Δαίμονος poculum, mensam auferebant. Hinc jocus Dionysii Tyranni, qui cum vellet Apollinis mensam argenteam auferre, Deo ἀγαθοῦ Δαίμονος poculum propinavit, ac mensam auferri jussit; qua de re videsis Ælian. de Var. Hist. lib. 1. c. 20. cujus locum interpres Latinus non intellexit, qui ad hanc consuetudinem alludit. Idem refert Arpinas Philosophus de Nat. Deorum lib. 3. circa calcem.

66 Ἀγάθυρσα, πόλις Σικελίας.] Agathyrsa, urbs Siciliæ ex Polybii lib. 9. cujus libri non extant, nisi παρεκβολαί, Agathyrsum dicitur Straboni lib. 6. Agathyrium Ptolemæo Geographiæ lib. 3. c. 4. Agatyrna Livio lib. 27. c. 14. idem fuit Siciliæ oppidum, licet diversis nominibus ab scriptoribus vocetur, ab Agathyrno quodam conditum, ut rerum monumentis tradit Diodor. Siculus Biblioth. Hist. lib. 5. cujus sunt verba: Ἀγάθυρνος δὲ βασιλεύσας τῆς νῦν ὀνομαζομένης Ἀγαθυρνίτιδος χώρας ἔκτισε πόλιν τὴν ἀπ' αὐτοῦ κληθεῖσαν Ἀγάθυρνον: id est, *Agathyrnus autem, cum in regione, nunc Agathyrnitide nominata regnaret, condidit urbem, quam ab se Agathyrnum vocavit*. Ejus nunc vix extat vestigium, auctore Fazello Decad. 1. lib. 9. c. 5. Cluv. Sic. Antiquæ lib. 2. c. 5.

67 Ἀγάθυρσοι, ἔθνος ἐνδοτέρω τοῦ Αἵμου.] Agathyrsi fuere populi Asiatici, & Europæi, ut & Iberi, & Ligyes. Agathyrsos Europæos Ptolemæ. Geograph. lib. 3. c. 5. in Sarmatiæ Europæ situ locat; Agathyrsos verò Asiaticos tabula septima eodem libro inter Scythiæ populos, qui erant intra montem Imaum, Amm. Marcell. lib. 22. una cum Gelonis eos descripsit, apud quos, inquit, esse adamantis lapidis copiam; at si hoc esset verum, mercatores eorum regionem hujus preciosissimi lapidis causa frequentarent, qui lucri cupidine avia terrarum loca peragrant, *nullius ante trita solo*, ut cum Lucretio loquar. Agathyrsorum mores describit Herodot. lib. 4. Ἀγάθυρσοι δὲ ἁβρότατοι ἀνδρῶν εἰσι, καὶ χρυσοφόροι τὰ μάλιστα, &c. id est, *Agathyrsi autem sunt virorum pulcherrimi, & excultissimi, & aurum maxime gestant, in commune cum mulieribus miscentur, ut inter se germani sint, ac domestici omnes, nihil neque livoris, neque odii mutuo exercentes, in ceteris ad Thracum consuetudinem accessere*. Plin. lib. 4. c. 12. cæruleo capillo Agathyrsos vocat, non quod sic nascerentur, sed quod capillos tingerent. Ideo ab Ardino Poëta Æneid. lib. 4. v. 146. *picti* vocantur, ubi Servius: *Picti autem non stigmata habentes, sicut gens in Britannia, sed pulchri, h. e. cyanea corna placentes*. In novo orbe aliquæ gentes diversis coloribus pingebant corpora, cujus partes solebant etiam perforare varii coloris plumis insertis ad venustatem, & elegantiam. Apud nos etiam fœminæ perforant aures à teneris annis, ex quarum orificiis margaritas & adamantes pendentes gerunt. Hebrææ etiam fœminæ antiquitus pro orientis consuetudine, non solum aures, sed etiam nares perforabant, ex quibus margaritas gerebant pendentes, ut claret ex Isai. c. 3. v. 21. Cæterum de Agathyrsis adisis Melam lib. 2. c. 1. Solin. c. 20.

68 Μέγαρσος, πόλις Σικελίας.] Megarsus, urbs Siciliæ, lege Μάγαρσος, πόλις Κιλικίας, i. e. *Magarsus, urbs Ciliciæ*. Magarsus enim non fuit urbs Siciliæ, sed Ciliciæ, ut literarum monumentis tradidit Plin. lib. 5. c. 27. Eam quoque noster Auctor suo loco memorat, sed ei non urbs sed μέγας ὄχθος dicitur.

69 Οἴεται δὲ Δίδημος.] Lege Δίδυμος. Est enim impressoris incuria.

70 Ἀγαμήδη τόπος περὶ Πύρραν τῆς Λέσβου.] Agamede, locus circa Pyrrham Lesbi. Τὸ τόπος significat *locum*, i. e. *oppidum*. Pyrrha enim & Agamede fuere oppida Lesbi; Pyrrha hausta fuit mari, Agamede obiit. Non solum enim homines sed urbes etiam & regna moriuntur; prius testatur Plinius lib. 5. c. 31. posterius dies sapientissimi μάρτυρες testantur.

Πύῤῥας ἐπικληθείσης. [71] Ἔστι καὶ κρήνη Ἀγαμήδη, ὡς Νικόλαος ἐννάτῳ. Τὸ ἐθνικὸν Ἀγαμήδεια, κατὰ τέχνην, ὡς Νικομήδεια. A

ἈΓΆΜΕΙΑ [72], ἄκρα καὶ λιμὴν περὶ τὴν Τροίαν, ὡς Ἑλλάνικος ἐν δευτέρῳ. Ἐκλήθη δὲ ἀπὸ τοῦ ἄγαμον τὴν Ἡσιόνην ὑπ' αὐτοῦ παραδοθῆναι τῷ B κήτει. [73] Λέγεται δὲ καὶ Ἀγάμη, ὡς Πρέσβεια Πρέσβη, καὶ τὸ Βασίλεια κατὰ συναλοιφὴν Βασίλη· οὕτως Ἀγάμεια, Ἀγάμη. Δύναται δὲ καὶ τὸ Ἀγάμεια ἐκ τοῦ Ἀγάμη, ὡς τὸ Πηνελόπεια ἐκ τοῦ Πηνελόπη. Τὸ ἐθνικὸν, Ἀγαμεὺς, ὡς τῆς Μαντι- C νείας Μαντινεύς. Λέγεται καὶ Μαντίνη κατὰ συναλοιφὴν παρ' Ἑκαταίῳ. Καὶ Ἀγαμείτης, ὡς Σελείτης. Εἴρηται γὰρ ἡ Ζέλεια, καὶ Ζέλη· ὥστε εἶναι τοῦ Ἀγάμεια τὸ Ἀγαμειάτης, ὡς τὸ Ζελειάτης.

ἈΓΑΜΌΣ [74], πόλις περὶ Ἡράκλειαν τὴν D Ποντικήν. Ὠνόμασται δὲ ἀπὸ παλαιᾶς βασιλίδος, [75] ἣ στέρξασα παρθένον καὶ κυνηγὸν *

— Αὐτήν. Ὁ πολίτης, Ἀγάμιος.

ἈΓΒΆΤΑΝΑ [76], πολίχνιον Συρίας. Ἡρόδοτος τρίτῳ· Οἱ δὲ νῦν, Βατάνειαν αὐτὴν E καλοῦσι. Τὸ ἐθνικὸν, Βατανεῶται, ὡς Ῥαφάνεια, Ῥαφανεῶται. [77] Δημήτριος δέ φησιν Ἀγβάτανα διπλᾶ, τὰ μὲν τῆς Μηδείας, τὰ δὲ τῆς Συρίας. Κτησίας δὲ πανταχοῦ τῶν Περσικῶν, τὰ παρὰ Μήδοις Ἀγβάτανα διὰ τοῦ α F γράφει· παρὰ δὲ τοῖς ἀρχαίοις, διὰ τοῦ ε, τὸ Περσικὸν, ὡς δειχθήσεται. Παρὰ Χάρακι δὲ καὶ αὕτη διὰ τοῦ ε, ἣν καὶ Ἐπιφάνειαν φασὶ κεκλῆσθαι. Ἡρωδιανὸς δ' ἐν τῷ περὶ συντάξεως στοιχείων ἐγκρίνει τὴν διὰ τοῦ κ γραφὴν, πα- G ραιτούμενος τὴν διὰ τοῦ γ, λέγων οὕτω· μή τι ἄρα παρακινδυνεύει τὸ β ὑποτετάχθαι τῷ γ, ἐν οἷς ὑποτέτακται [78] ἐν τῷ Λάγβα, τὰ ὅρκια. Τὴν δὲ διὰ τοῦ γ γραφὴν, καὶ ἐν τῷ ε διασαφήσομεν. Καὶ Ἑλλάδιος ἐν τῷ α στοιχείῳ πα- H ρέθετο τὸ ἐθνικὸν, Ἀγβατανηνός· τοῖς Πέρσαις

Pyrrha fuit vocata. Eſt etiam fons Agameda, ut Nicolaus lib. nono. Gentile, Agamedia ſecundum artem, ut Nicomedia.

AGAMIA, promontorium, & portus circa Trojam, ut Hellanicus lib. 2. ſic dicta, quod Ἄγαμος, id eſt, *innupta* Heſiona ceto fuit tradita. Dicitur etiam Agama, ut Presbia, Presba, Baſilia, Baſila per ſyncopen. Sic Agamia, Agama. Poteſt eſſe & Agamia, ex Agama, ut Penelopia, ex Penelopa. Gentile, Agameus, ut Mantinea, Mantineus. Dicitur quoque Mantina per ſyncopen apud Hecatæum. Et Agamites, ut Selites. Dicitur enim Zelia, & Zela. Sicque poteſt formari gentile Agamiates ab Agamia, ut Zeliates à Zelia.

AGAMUS, urbs circa Heracliam Ponticam. Sic vocata ab antiqua regina, quæ ſe amavit virginem, & venatricem *

—— Seipſam. Civis Agamius.

AGBATANA, civitatula Syriæ. Herodotus lib. tertio. Nunc vero Bataneam eam vocant. Gentile, Bataneotæ, ut Rhaphanea, Rhaphaneotæ. Demetrius duo Agbatana eſſe author eſt, alia Mediæ, alia Syriæ. Cteſias ubique Perſicorum, Mediæ Agbatana per a ſcribit. Apud veteres verò Perſica Agbatana per e ſcribitur, ut oſtendemus. Apud Characem verò eadem per e ſcribitur, quam Epiphaneam etiam vocatam fuiſſe ajunt. Herodianus de conſtructione elementorum ſcripturam per c. approbat, per g. reſpuit hæc dicens: *Ne quid igitur periclitetur B. ſubjice* τῷ *G. in quibus ſubjecta fuit* τῷ *Lagba, fœdera jurejurando ſancita.* Scripturam per g. in dictionibus incipientibus per e declarabimus. Helladius in littera A poſuit, gentile, Agbatenus. Perſis

[71] Ἔστι καὶ κρήνη Ἀγαμήδη.] Fuiſſe quoque fontis nomen inquit ex Nicolai nono, cujus nulla apud alios, quod ſciam, fit mentio; at fuit nomen fœminæ ob veneficia illuſtris, cujus meminit Poëtarum parens Il. λ. v. 739. nec non Euſt. ad Periegetæ v. 323. Celeberrimæ enim ἀμφὶ ἐπῳδὰς, καὶ φαρμακείας fuere Medea, Circe, & Agamede, auctore Euſt. ad Carmen citatum.

[72] Ἀγάμεια, ἄκρα καὶ λιμὴν περὶ τὴν Τροίαν.] Agamea, ſeu Agamia (nomina enim apud Græcos in εια, Latini per ea, vel per ia proferunt) fuit promontorium & portus circa Troiam ex Hellanici lib. 2. cujus nulla apud alios, quod ſciam, fit mentio.

[73] Λέγεται δὲ καὶ Ἀγάμη.] Agit nunc Auctor noſter de formatione nominis Ἀγάμη & Ἀγάμεια, quæ eſt valde tralatitia in hujuſmodi nominibus. Fit enim vel κατὰ παραγωγὴν, ut cum παρὰ τὸ Ἀγάμη fit Ἀγάμεια, vel κατὰ συναλοιφὴν, ut cum παρὰ τὸ Ἀγάμεια fit Ἀγάμη. Sic ſe habet Ζέλη, Ζέλεια, Πηνελόπη, Πηνελόπεια, & alia hujus farinæ ſexcenta.

[74] Ἀγαμὸς, πόλις περὶ Ἡράκλειαν.] Agamus urbs circa Heracliam Ponticam, ſic dicta ab antiqua regina, quæ ſe amavit virginem, & venatricem, qua de cauſa ἄγαμος, i. e. *innupta* permanſit; de qua urbe altum apud alios eſt ſilentium.

[75] Ἣ στέρξασα παρθένον, καὶ κυνηγὸν αὐτήν.] Τὸ αὐτὴν pro ἑαυτήν. Solent enim Græci uti hoc modo illo pronomine, ut αὐτὸν οὐ τρέφων κύνας τρέφεις, i. e. *cum ipſum.* i. e. *te ipſum alere non poſſis, canes alis.* Quare nullo aſteriſco notanda eſſe illa verba exiſtimo.

[76] Ἀγβάτανα, πολίχνιον Συρίας.] Agbatana, urbecula Syriæ ex Herodoti lib. 3. apud quem libro ab Stephano citato c. 62. Syriæ Ecbatana, non Agbatana, ut inquit noſter, vocatur; *nunc*, i. e. *ætate* Stephani *Batanea* dicitur. Id nominis procul dubio corruptum eſt ab Hebræo ביתן *bethan*, i. e. *palatium*, parva ad Græcam terminationem deflexione.

[77] Δημήτριος δέ φησιν Ἀγβάτανα διπλᾶ, &c.] Duas hujus nominis urbes ex Demetrio inquit fuiſſe, alteram Mediæ, alteram Syriæ. De Syriæ Agbatanis in præcedenti annotatione egimus; Mediæ vero Ecbatana juſſu Deiocis primi Medorum regis ædificata fuere, ubi poſtea obiit Cambyſes. Utrumque narrat Herodot. lib. 1. memoratur etiam Geographo lib. 11. Coſmographo Geograph. lib. 7.

[78] Ἐν τῷ λάγβα, τὰ ὅρκια.] Sunt verba corrupta, quæ nec Cous ſenex ſine aliorum codicum ope ſanitati reſtituet. Phavorini Λαγβατὸν, quod ipſe ex Heſych. habet, nihil commune cum hoc babere exiſtimo.

79 Παραι-

σαις γὰρ συνήθης ὁ τύπος. Λέγουσι γὰρ Καμβησηνοὺς, [79] Παραιταμηνοὺς, Σοφηνοὺς, ὡς δειχθήσεται. Καθ' Ἕλληνας δὲ, Ἀγβαταῖος. Δείξομεν δ' ἐν τῷ β, ὅτι ἡ καθ' ἡμᾶς Βατάνεα, καὶ Βατάνεια καλεῖται· καὶ τὸ ἐθνικὸν, Βατανεῶται.

ΑΓΓΕΛΗ [80], δῆμος τῆς Πανδιονίδος φυλῆς. Ὁ δημότης, ἐπιῤῥηματικῶς Ἀγγελῆθεν ἐκ τόπου, Χάρης, Κλεοχάρους Ἀγγελῆθεν. Εἰς τόπον, Ἀγγελῆνδε. Ἐν τόπῳ, Ἀγγελῆσιν. Ὀξύνεται δὲ κατὰ δύο τρόπους, ὅτι δήμου ὄνομα, ὡς τὸ Περγασὴ, καὶ Καλή· καὶ ὅτι τὰ εἰς ελη, μονογενῆ ὑπὲρ δύο συλλαβὰς βαρύνεται, εἰ μὴ ἀπὸ φύσει μακρᾶς. Ἢ θέσει ἄρχοιτο. Σεμέλη, Ἀγέλη. Διὰ τὸ Παντελὴ, καὶ Ἀγγελή. Τὸ Πιμελὴ, σεσημείωται.

ΑΓΗΣΣΟΣ [81], πόλις Θρᾴκης· ὡς Θεόπομπος ἐν τεσσαρακοστῇ ἑβδόμῃ. Τὸ ἐθνικὸν, Ἀγήσσιος, ὡς Ἀσσήσιος, Ταρτήσσιος, ὡς δειχθήσεται ἐν τῷ περὶ * ἢ Ἀγησσίτης, ὡς Ὀδησσίτης, διὰ τὸ ὁμοεθνές.

ΑΓΙΟΝ [82], τόπος Σκυθίας, ἐν ᾧ Ἀσκληπιὸς ἐτιμᾶτο, ὡς Πολυΐστωρ.

ΑΓΚΑΡΑ, πόλις Ἰταλίας, ὡς Ἄντια, Ἄδρια. Τὸ ἐθνικὸν, Ἀγκαράτης, ὡς Πολύβιος ὀγδόῃ.

ΑΓΚΥΡΑ [83], πόλις Γαλατίας. Οἱ δὲ Φρυγίας αὐτὴν ἀναγράφουσιν. Ἔοικε δ' εἶναι Φρυγίας, διὰ τὸ ἀμφοτέρων εἶναι. Γαλατῶν γὰρ οὖσα, ὅμορός ἐστι τῇ μεγάλῃ Φρυγίᾳ. Οἱ γὰρ ἀπὸ Κελτικῶν Γαλάται, ὡς Στράβων φησὶ δωδεκάτῳ, εἰς τούτους πλανηθέντες τοὺς τόπους, τριμερεῖς τε γενόμενοι, εἰς τοσαύτας μοίρας διενείμαντο τὴν χώραν. [84] Ἀπολλώνιος δὲ ἐν ἑπτακαιδεκάτῃ Καρικῶν ἱστορεῖ, Μιθριδάτην καὶ Ἀριοβαρζάνην νεήλυδας τοῖς Γαλάταις συμμαχήσαντας διῶξαι τοὺς ὑπὸ Πτολεμαίου σταλέντας Αἰγυπτίους ἄχρι θαλάσσης, καὶ λαβεῖν τὰς ἀγκύρας τῶν νεῶν αὐτῶν, καὶ μισθὸν τῆς νίκης εἰς πολισμὸν λαβόντας χώραν κτίσαι, καὶ

sis enim consueta est hæc forma. Dicunt enim Cambesenos, Paretamenos, Sophenos, ut ostendetur. Secundum Græcos verò gentile debet esse, Agbateus. In littera B. ostendemus, quod apud nos Batanea, vocatur Batania, cujus gentile, Bataneotæ.

ANGELA, populus tribus Pandionidis. Popularis, adverbialiter ex Angela, *Chares Cleocharis ex Angela*, ex loco; in Angelam, in locum; in loco, in Angela. Acuitur verò per duos modos, quod populi nomen, ut Pergasa, & Cala. Quod desinentia in ελη unius generis polysyllaba accentu gravi notantur, nisi fuerint natura longa, vel positione inceperint. Semela, Agela; propter quod Pantela, & Angela, & Pimela notata sunt, quæ habent in ultima accentum.

AGESSUS, urbs Thraciæ, ut Theopompus lib. 47. Gentile, Agessius, ut Assesius, Tartessius, ut ostendetur in de ...... vel Agessites, ut Hodessites propter gentis similitudinem.

AGIUM, Locus Scythiæ, in quo Asclepius colebatur, ut Polyhistor.

ANGARA, Urbs Italiæ, ut Antia, Adria, gentile, Angarates, ut Polybius lib. octavo.

ANCYRA, Urbs Galatiæ, alii verò Phrygiæ esse scribunt. Apparet autem esse Phrygiæ, eò quod sit utriusque provinciæ. Galatiæ enim cum sit, vicina est magnæ Phrygiæ. Galatæ enim à Celtis originem trahunt, ut inquit Strabo lib. 12. per hos errantes locos, ac in tres partes divisi, regionem in tres distribuere portiones. Apollonius vero lib. 17. Caricorum refert, quòd Mithridates, & Ariobarzanes Galatis tunc advenis auxiliantes Ægyptios à Ptolemæo missos usque ad mare persequuti fuerint, atque captis navium eorum anchoris in victoriæ mercedem regionem ad condendas urbes acceperint, atque ab eventu civi-

79 Παραιταμηνοὺς.] Lege ex Herodoti lib. 1. c. 101. Παρητακηνοὺς. Hi enim erant Mediæ populi, non Παραιταμηνοί.

80 Ἀγγελὴ, δῆμος τῆς Πανδιονίδος φυλῆς.] Angele vel Angela (Latini pro libitu nomina Græca in η vel per e, vel per à proferunt) fuit populus Pandionidis tribus Atheniensium Hesych. memoratus; de quo nihil memoratu dignum memini me legisse.

81 Ἀγησσὸς, πόλις Θρᾴκης.] Agessus urbs Thraciæ, quæ *Agasus* dicitur Plinio lib. 3. c. 11. Agassa vocatur Livio lib. 44. c. 7. sed Macedoniæ assignatur, eadem fuit urbs. Macedonia enim & Thracia erant confines. Idem Livius lib. 45. c. 37. Agassas numero plurativo vocat. Utrumque translativum est apud Scriptores, & regionum confinia miscere, & oppidorum nomina, numero, genere & terminatione variare.

82 Ἄγιον, τόπος Σκυθίας.] Agium locus Scythiæ, in quo Asclepius colebatur. Auctor noster in Ψευδαρτάκη, ὄρος ἄγιον, i. e. *montem Agion*, i. e. *Sanctum* vocat; qui antiquitus *Scythæ*, nunc *Tartari* dicuntur.

83 Ἄγκυρα, πόλις Γαλατίας. Οἱ δὲ Φρυγίας.] Ancyra, urbs Galatiæ, seu Phrygiæ. Hæ enim regiones erant finitimæ; *Angorim* nunc dici inquit. Paul. Jovius Histor. lib. 13.

84 Ἀπολλώνιος δὲ.] Ex historia illa, quam ex Apollonio refert, deducit etymon Ancyræ civitatis ἀπὸ τῆς ἀγκύρας, i. e. *ab anchora*. Pausanias lib. 1. auctor est conditam fuisse à Mida Gordii filio, cujus adhuc ætate, ut ipse refert, in Jovis sacello anchora illa à conditore inventa permanserat. Livio lib. 38. c. 24. est nobilis urbs *Tectosagum* Gallorum in Asia, quorum regio *Galatia* dicebatur. Galli vero illi *Tectosages* fuere, qui in Græciam & Delphos celeberrimam illam expeditionem fecere. Cosmographo Geograph. lib. 5. c. 6. dicitur esse metropolis Tectosacarum in Asia. Tectosacæ vero, & Tectosages iidem sunt Asiæ populi, qui à Tectosagibus Galliæ originem trahebant, auctore Geographo lib. 12.

καὶ ὀνομάσαι οὕτω. Τρεῖς δὲ πόλεις ἔκτισαν, Ἄγκυραν, ἀπὸ τοῦ κατὰ τὸν πόλεμον πλεονεκτήματος. τὴν δὲ, ἀπὸ Πισσινοῦντος τοῦ Ἄρχοντος· τὴν δὲ Ταουίαν, ἀπὸ τοῦ ἑτέρου Ἄρχοντος. 85 Τὸ ἐθνικὸν, Ἀγκυρανός. Τὰ εἰς νος ἐθνικὰ, ἐὰν ἀπὸ τῆς γενικῆς τοῦ πρωτοτύπου γίνοιτο, καθαρευούσης τῷ α παραλήγει μακρῷ, καὶ μιᾷ συλλαβῇ τῆς γενικῆς περιττεύει, οὐκ ἀναστρέφοντος τοῦ λόγου. Οὐ γὰρ ὅσα τὸ α κατὰ τὴν παραλήγουσαν ἔχει, ταῦτα ἐκ θηλυκῶν παρῆκται. Τοῦ μὲν προτέρου παραδείγματος, Ἀσιανὸς, Καρδιανὸς, Ὀλβιανὸς, Φασιανός. Ἀπὸ τῆς Φάσιδος πόλεως. Τράλλιος, Τραλλιανὸς, Σάρδιος, Σαρδιανός· Πάριον Παριανὸς, 86 Βόσπορον, Βοσποριανός. Ἀπὸ τῶν ἐθνικῶν, ἐθνικὸν, ὡς τοῦ Ῥοδίου τὸ Ῥοδιακὸς κτητικόν. Καὶ Σαμίου τὸ Σαμιακός· Κίου πόλεως Μυσίας, Κιανός. Τίου, Τιανός. Καρίου, Καριανός. Σηλυμβρίου, Σηλυμβριανός. Ἡμάρτηται τὸ Βοτρυηνὸς, ἐὰν ἀπὸ τοῦ Βότρυος γέγονεν. Ἐντεῦθεν δὲ ὁ τύπος μιᾷ περιττεύει. Σπανίως δὲ δυσὶν, ὡς τὸ Ταυριανὸς, καὶ Σκορπιανὸς, καὶ Ζυγιανὸς, ἅπερ ἀπὸ τοῦ Σκορπίου, καὶ Ταύρων, καὶ Ζυγῶν παράγειν ἐοίκασι, δυνάμενα καὶ αὐτὰ ἀπὸ προτέρων παράγεσθαι τοπικῶν, Ζυγίων, Σκορπίων, Ταυρίων. Πρόσκειται οὐκ ἀναστρέφοντος τοῦ λόγου, διὰ τὸ Ἱππανὸς, Καρμανὸς, Καμπανὸς, Γερμανὸς, Βριτανὸς, Ῥητανὸς, Ἀφρικανὸς, Ὀλβανὸς, Ὑρκανός· οὐδὲν γὰρ τούτων ἀπὸ γενικῆς καθαρευούσης. Ὁ δὲ Ὧρος τὰ μὲν τὰ μὴ καθαρεύοντα, τὸ η θέλει παραλήγεσθαι. Χωρὶς εἰ μὴ τῷ ρ παρεδρευόμενα διαφοροῖτο, καθάπερ ἐπὶ τοῦ Ἀγκυρανὸς, καὶ Θυατειρηνὸς, Γερμανὸς, καὶ Γαγγρηνός· Ὧν τὰ μὲν παρὰ τὴν Ἄγκυραν συνεξέδραμε τῷ Σωρανὸς, Βοστρανός· τὰ δὲ ἀπὸ τοῦ Θυάτειρα, καὶ τὰ Γάγγρα παρῆκται. Ἀλλὰ καὶ θηλυκῶς λέγεται ἡ Γάγγρα, ὡς Πολυΐστωρ φησὶν αἰπόλον φάναι περὶ τὸν τόπον αἶγας νέμοντα· κτίσαντα οὖν πόλιν, οὕτως ὀνομάσαι. Οὕτω γὰρ ὄνομα τῇ αἰγί.

ἈΓΚΥΡΙΟΝ, πόλις Ἰταλίας. Δυνάται ὁ πολίτης Ἀγκύριος, ὡς Βυζάντιος· ἢ Ἀγκυριεὺς, ὡς Κιτιεὺς, Δουλιχιεὺς, Σιγειεὺς, Σουνιεύς. Ἀλλ᾽ ἄμεινον διὰ τὸ τῆς χώρας ἔθος Ἀγκυριανὸς, ὡς Ἀδριανός· εἰ μὴ, ὡς παρὰ τὸ Ῥήγιον Ῥηγῖνος, Μεταπόντιον Μεταποντῖνος. Ἰταλοὶ γὰρ μάλιστα τούτῳ φιληδοῦσι τῷ τύπῳ.

ἈΓΚΥΡΩΝ 87, πόλις Αἰγύπτου, ὡς Ἀλέ-

civitatem sic nominaverint. Tres vero condidere urbes, Ancyram quam à belli prærogativa sic vocarunt; secundam à nomine Pissinuntis Archontis; tertiam Taviam ab alio Archonte. Gentile, Ancyranus. Gentilia enim, quæ desinunt in νος, si à genitivo prototypi puro fiant, in A longum desinunt, & una syllaba genitivum excedunt, non reversa ratione. Non enim quotquot habent A in antepenultima, ex fœmininis sunt deducta. Prioris exempli esto, Asianus, Cardianus, Olbianus, Phasianus ab urbe Phase, à Tralle, Trallianus, à Sarde Sardianus, à Pario, Parianus, à Bosphorio, Bosphorianus. Gentile, ex gentilibus, quemadmodum à Rhodio, Rhodiacus, possessivum, & à Samio, Samiacus, à Cio Mysiæ urbe, Cianus, à Tio, Tianus, à Cario, Carianus, à Selymbrio, Selymbrianus. Error est in formatione nominis Botryenus, si à Botryos genitivo fit. Hujusmodi enim forma una syllaba abundat; raro duabus, ut Taurianus, Scorpianus, Zygianus, quæ ab Scorpio, Tauris, & Zygis formam deducere videntur, cum possint à prioribus deduci localibus, Zygiis, Scorpiis, Tauriis. Adjicitur *supra* non reversa ratione, eo quod Hippanus, Carmanus, Campanus, Hyrcanus, Germanus, Brittanus, Rhetanus, Aphricanus, Olbanus, alio modo se habent. Horum enim nullum fit ex genitivo puro. Orus vero vult, quod η in penultima habeant, quæ pura non sunt, nisi quod ea, quæ habent R. duobus modis scribuntur, ut Ancyranus, Thyatirenus, Germanus & Gangrenus, cum quibus præter Ancyranus, concurrunt Soranus, & Bostranus, nec non quæ à Thyatira, & Gangra deducuntur. Gangra quoque fœmi. genere dicitur, ut Polyhistor author est, *apud quem Nicostratus* inquit, Caprarium apparuisse circa quemdam locum capras pascentem, ac urbem, cum condidisset, sic nominasse. Id enim erat nomen capræ.

ANCYRIUM, Urbs Italiæ. Civis potest esse, Ancyrius, ut Byzantius, vel Ancyrieus, ut Citieus, Dulichieus, Sigieus, Sunieus. Sed præstat more regionis, Ancyrianus, ut Adrianus, nisi, ut à Rhegium, Rheginus, à Metapontium, Metapontinus. Itali enim maximè gaudent hac forma.

ANCYRO, onis, urbs Ægypti, ut Ale-

85 Τὸ ἐθνικὸν, Ἀγκυρανός.] Gentile, Ancyranus. Suidas auctor est Ancyræ incolas sua ætate vocari, qui olim *Hellenogalatæ*, seu *Græco-galli* dicebantur, & anchoram, à qua civitas nomen accepit, fuisse inventum Anacharsidis Scythæ Philosophi, qui Crœsi tempore floruit. Fides sit penes Auctorem.

86 Βόσπορον.] Lege Βοσπόριον. Mens enim Stephani hoc in nomine est, quemadmodum à Parion, Parianus, sic à Bosporion, dicendum esse Bosporianus.

87 Ἀγκυρών, πόλις Αἰγύπτου.] Ancyron, onis, vel Ancyro, onis. Utroque enim modo Latini nomina Græca in ων proferunt. Fuit urbs Ægypti nomen adepta ἀπὸ τῆς ἀγκύρας, i. e. *ab anchora*; quia Latomiam habebat, ex qua anchoras faciebant. Veteres enim anchoras lapideas tantum habebant, postea ferreas fecere, ut nunc; at urbis nulla apud alios, quod sciam, fit mentio.

88 Ἀγκών,

Ἀλέξανδρος ἐν τρισκαιδεκάτῳ Αἰγυπτιακῶν. Ὠνόμασται δὲ οὕτως, ἐπειδὴ λιθίνας ἐκεῖ ἔτεμνον, αἷς καὶ ἐχρῶντο ἀγκύρας, ἐκ τῆς παρακειμένης λατομίας. Τὸ ἐθνικὸν ἡ τέχνη ἐκ τοῦ Αἰγυπτίων ἔθους. Ὡς γὰρ Κυνῶν πόλις, Κυνοπολίτης, Λεόντων πόλις, Λεοντοπολίτης, Λύκων πόλις, Λυκοπολίτης, Λατῶν πόλις, Λατοπολίτης· οὕτως, Ἀγκυρῶν, Ἀγκυροπολίτης.

ΑΓΚΩΝ [88], πόλις Πικεντίνων. Ἴσως δὲ βαρύνεται κατὰ τοὺς ἐγχωρίους ὡς Ἄντρων. Τὸ ἐθνικὸν Ἀγκώνιος, ὡς Ἀντρώνιος ὄνος (ἡ παροιμία· [89] εὐφυεῖς γὰρ πρὸς μυλῶνας ἔχει λίθους) Καλυδώνιος. Λέγεται δὲ καὶ Ἀγκωνίτης, ὡς Ἀρτεμίδωρος.

ΑΓΝΟΥΣ [90], δῆμος ἐν τῇ Ἀττικῇ τῆς Δημητριάδος φυλῆς. Τινὲς δὲ τῆς Ἀκαμαντίδος· ἢ ὡς Φρύνιχος, [91] τῆς Ἀτταλίας. [92] Ἐκλήθη δὲ ἀπὸ τοῦ ἐν αὐτῷ φυομένης ἄγνου. Ἐπιπολάζει γὰρ καὶ τοῦτο τὸ εἶδος παρ' Ἕλλησιν· οἷον Σχολυοῦς, Κυλλοῦς, Πιτυωδοῦς, Δαφνοῦς, Σεμνοῦς, Ἐρικωδοῦς, ἀπὸ τῶν ἐν τοῖς τόποις φυομένων, κατὰ τὸν ἐν Ἀθήνησι δῆμον. Τινὲς Ἀχερδοῦς, Φηγοῦς, Μυρρινοῦς. Ὁ δημότης Ἀγνούσιος, ὡς Ῥαμνούσιος ἀπὸ τῆς γενικῆς, προσθέσει τοῦ ιος, τοῦ τ φυλασσομένου, ὡς ἐν τῷ Σεμνούντιος, Ὀπούντιος, Ἐριχούντιος. Τρεπομένου δὲ εἰς α, καὶ τοῦ πρὸ αὐτοῦ ι ὑφαιρουμένου, Ἁλιμούσιος, Φηγούσιος. Διακρίνεται ἡ τροπὴ τῷ ἀδιαιρέτῳ τοῦ πρωτοτύπου, ὅπερ Ἀττικοὶ φιλοῦσι. Παρ' αὐτοῖς γὰρ οὐ λέγεται Ἀγνόεις, ἢ Φηγόεις, ἢ Μυρρινόεις. Ὅθεν οὐδὲ διὰ τοῦ τ λέγεται Σιμούντιος· οὐ γὰρ Ἀττικὰ ταῦτα. Τὸ τοπικὸν, Ἀγνουσόθεν. Καὶ ἐν τόπῳ, Ἀγνοῦντι ἐν τοῖς Ἄξοσιν, ἐπειδὴ Ἀγνοῦντι θυσία ἐστὶ τῷ λεῷ. Εἰς τόπον, Ἀγνοῦντάδε.

ΑΓΝΩΝΕΙΑ [93], πόλις Θρᾴκης, πλησίον Ἀμφιπόλεως, Ἄγνωνος κτίσμα, τοῦ στρατηγοῦ

A Alexander Ægyptiacorum lib. decimo tertio. Sic vero fuit vocata, quod illic lapideas anchoras scindebant, quibus utebantur ex adjacente latomia. Gentile ars fecit, prout Ægyptiorum consuetudo. Ut enim à Cynopolis, Cynopolites, à Leontopolis, B Leontopolites, à Lycopolis, Lycopolites: sic ab Ancyron, Ancyropolites.

ANCON, onis, Urbs Picentinorum. Fortasse accentu gravi notatur juxta consuetudinem regionis, ut Antron, onis. C Gentile, Anconius, ut *Antronius asinus.* (adagium; aptos enim ad pistrinum habet lapides) & Calidonius. Dicitur etiam Anconita, ut Artemidorus.

AGNUS, untis, populus Demetriadis D tribus in Attica. Alii verò Acamantidis esse dicunt. Vel ut Phrynichus, Attaliæ. Sic verò fuit vocata ἀπὸ τῆς ἄγνου, id est, *à vitice*, quæ ibi nascitur. Frequens enim est hæc forma apud Græcos, velut Scholyûs, Cyllûs, Pityodûs, Daphnûs, Semnus, E Ericodûs à plantis, quæ in his locis nascuntur, juxta Atheniensis populi consuetudinem. Aliqui addunt Acherdus, Phegus, Myrrhinûs, popularis, Agnusius, ut Rhamnusius, à genitivo addito ιος, atque T servato, ut Semnuntius, Opuntius, F Erichuntius. Verso verò in A, & jota ante eum ablato Halimusius, Phegusius. Discernitur conversio indivisibili primitivo, quod Attici amant. Apud eos enim non dicitur Ἀγνόεις &c. i. e. *Agnoënsis*, vel Phegoënsis, vel G Myrrhinoënsis. Quare nec Simuntius per T dicitur. Hæc enim non sunt Attica. Locale adverbium, ex Agnunte, in loco *Agnunte in Axibus, quoniam Agnunte est sacrificium populo*, in locum, in Agnuntem.

AGNONIA, urbs Thraciæ, prope Am- H phipolim, opus Agnonis, Atheniensium ducis.

88 Ἀγκὼν, πόλις Πικεντίνων.] Ancon, vel Anco, juxta regulam præcedentis dictionis, vel etiam Ancona, ut Κρεμὼν, Cremona; fuit urbs Picentinorum in Italia, quæ adhuc hodie nomen servat, celebris vino, tritico, & purpuræ tinctura, & olim morte Lucii Cornelii Cinnæ, qui hac in urbe ob nimiam crudelitatem ab exercitu lapidibus occisus est. A Syracusanis conditam fuisse testatur Strabo lib. 5. cujus appono verba: Πόλις δ' Ἀγκὼν Ἑλληνὶς Συρακουσίων κτίσμα, τῶν φυγόντων τὴν Διονυσίου τυραννίδα. κεῖται δ' ἐπ' ἄκρας λιμένα ἐμπεριλαμβανούσης τῇ πρὸς τὰς ἄρκτους ἐπιστροφῇ, σφόδρα δ' εὔοινός ἐστι, καὶ εὔπυροφόρος, id est, *Vrbs autem Ancon Græca à Syracusanis condita, qui Dionysii tyrannidem fugerant, sita vero est in promontorio, quod portum complectitur suo ad septentriones reflexu, vini autem, & tritici est valde ferax.* Idem confirmat Solinus cap. 8. Plin. lib. 3. cap. 13. Cosmographus Geographiæ lib. 3. cap. 1. eam inter Picenorum oppida numerat. Piceni sunt iidem, quos Epitomator noster *Picentinos* vocat, quorum regio hodie vulgo Italis est *La Marca d'Ancona.* Hujus urbis etymon ἀπὸ τοῦ ἀγκῶνος, i. e. *à cubito* deducitur; cujus descriptionem apposite expressit Mela lib. 2. c. 4. audi eum loquentem: *Hinc illa in angusto duorum promontoriorum ex diverso coeuntium sinu, inflexi cubiti imagine sedens, ac ideo à Grajis dicta Ancon, inter Gallicas, Italicasque gentes quasi terminus interest.*

89 Εὐφυεῖς γὰρ πρὸς μυλῶνας ἔχει λίθους.] Auctor noster innuit his verbis, Anconam urbem nomen adeptam esse, quod haberet optimos ad pistrina lapides; ἀγκὼν enim Græcè *rupium*, seu *petrarum sinus* etiam significat; sed præstat hoc in etymo sequi Melam, cujus verba in præcedenti annotatione apposuimus. Cæterum si plura de hac urbe scire desideras, vide Cluv. Ital. Antiquæ lib. 2. c. 11.

90 Ἀγνοῦς, δῆμος ἐν τῇ Ἀττικῇ.] Agnus, untis, populus in Attica Demetriadis tribus Auctori nostro, Acamantidis Suidæ, Attalidis Phrynicho, Æolidis Hesychio, apud quem corruptè legitur Ἀγνὼς pro Ἀγνοῦς.

91 Τῆς Ἀτταλίας.] Lege τῆς Ἀτταλίδος. Ἀτταλὶς enim, non Ἀτταλία dicebatur, Auctore nostro in Ἀτταλίς.

92 Ἐκλήθη δὲ ἀπὸ τοῦ ἐν αὐτῷ φυομένης ἄγνου.] Agnuntem populum Atticæ sic vocatum fuisse inquit ἀπὸ τῆς, &c. *à vitice*, quæ ibi nascebatur. Ejus forma, ut quæ ab aliis plantis deducitur, est frequentissima, quarum exempla affert, quibus addito Cerasûs, Rhamnûs.

93 Ἀγνώνεια, πόλις Θρᾴκης.] Agnonia, urbs Thraciæ juxta Amphipolim ab Agnone Atheniensium duce condita, cujus meminit Thucydides lib. 1. & 2. nulla urbis facta mentione.

94 Ἀγνώ-

γοῦ τῶν Ἀθηναίων. Τὸ ἐθνικὸν Ἀγνωνείτης, ὡς A Μαρωνείτης, τοῦ Μαρώνεια. Καὶ Καυνωνείτης, τοῦ Καυνώνεια. Καὶ ἔλλειψιν τοῦ α.

ΑΓΝΩΤΕΣ[94], ἔθνος Κελτικῆς παρὰ τὸν Ὠκεανὸν, ὡς Ἀρτεμίδωρος.

ΑΓΟΡΑ[95], πόλις ἐν Χερρονήσῳ. Ὁ οἰ- B κητὴς, Ἀγοραῖος.

ΑΓΟΡΑΙΟΝ[96] τεῖχος, πόλις Εὐρώπης, ἐν Ἑλλησπόντῳ. Τὸ ἐθνικὸν, Ἀγοραιοτειχίτης.

ΑΓΟΡΗΣΟΣ, πόλις Καρίας, κτίσμα Ἀργείων ἀποίκων. Τὸ ἐθνικὸν, Ἀγορησσεὺς ὡς C Τελμισσεὺς, Τυμνησὸς, Τυμνησσεύς. Δύναται καὶ Ἀγορήσιος, ὡς Λυρνήσιος.

ΑΓΡΑ καὶ ΑΓΡΑΙ[97], χωρίον, ἑνικῶς καὶ πληθυντικῶς. [98] Ἔστι καὶ τῆς Ἀττικῆς πρὸ τῆς πόλεως, ἐν ᾧ τὰ μικρὰ μυστήρια ἐπιτελεῖται, μίμημα τῶν περὶ τὸν Διόνυσον, ἐν ᾧ λέγουσι καὶ τὸν Ἡρακλέα μεμυῆσθαι. D

ΑΓΡΑΙΟΙ[99], ἔθνος Ἀράβιον, [1] ὡς ἐν ἑκκαιδεκάτῳ Στράβων. [2] Ἔστι καὶ ἕτερον ἔθνος πλησίον Ἀκαρνάνων, ὡς Θουκυδίδης ἐν τρίτῃ. E [3] Τὸ θηλυκὸν ἐπὶ τῆς χώρας, Ἀγραία. Λέγονται δὲ καὶ Ἀγραεῖς, ὡς Ἐρατοσθένης.

ΑΓΡΑΥ-

cis. Gentile, Agnonita, ut Maronita, à Maronia, Caunonita, à Caunonia per ellipsin τοῦ α.

AGNOTES, populi Celticæ juxta Oceanum, ut Artemidorus.

AGORA, urbs in Chersoneso, incola Agoræus.

AGORÆUM tichos, urbs Europæ, in Hellesponto. Gentile, Agoræotichita.

AGORESUS, urbs Cariæ, condita ab Argivis colonis. Gentile, Agoreseus, ut Telmiseus, Timnesus, Tymneseus. Potest etiam esse Agoresius, ut Lyrnesius.

AGRA & AGRÆ regio, singulariter, & pluraliter. Est etiam Atticæ ante urbem, in qua parva mysteria peragebantur in Bacchi memoriam, in qua dicunt Herculem initiatum fuisse.

AGRÆI, populi Arabiæ; ut Strabo lib. decimo sexto. Est & alia gens prope Acarnanes, ut Thucyd. lib. tertio. Fœmin. dictum de regione, Agræa. Dicuntur etiam Agræi, ut Eratosthenes.

AGRAU-

94 Ἀγνῶτες, ἔθνος Κελτικῆς παρὰ τὸν Ὠκεανόν.] Agnotes, um, populi Celticæ prope Oceanum. Galli olim *Celtæ*, Gallia *Celtica* dicebatur; quæ nomina multas comprehendebant gentes Europæ: Agnotes vero sunt ipsissimi populi, quos Plinius lib. 4. c. 19. *Anagnutes* vocat, atque eos inter Aquitaniæ populos numerat; Aquitania vero erat pars non ignobilis Galliæ.

95 Ἀγορά, πόλις ἐν Χερρονήσῳ.] Agora urbs in Chersoneso, per cujus medium Xerxis terrestres adversus Græciam copiæ transiere, atque hinc deflectentes fluvium Melana ebiberunt, referente Herodoto lib. 7. quod in historico non probandum, in poëta laudandum est. Poëta quidam Hispanus graphice depingens militum multitudinem, & eorum sitis magnitudinem, canit:

De nuestra sed la puente fabricamos
Bebimos todos, y despues pasamos.

Agoræ civitatis meminit quoque Scylax in Thracia; nomen sonat Latine *forum*.

96 Ἀγοραῖον τεῖχος, πόλις Εὐρώπης ἐν Ἑλλησπόντῳ.] Agoræum tichos, id est, Agoræum castrum, vel castellum. Τὸ τεῖχος enim apud Græcos non solum *murum*, sed etiam *castellum*, seu *castrum muro munitum* significat, ut jam alibi annotavimus. Agoræum vero tichos fuit urbs Europæ in Hellesponto, cujus nulla apud alios, quod sciam, fit mentio.

97 Ἄγρα, καὶ Ἄγραι, χωρίον.] Agra, numero singul. & Agræ num. plurali. Sunt enim plurima oppidorum nomina, quibus utroque numero utuntur scriptores, ut jam alibi annotavimus. Est oppidum, quod tanquam per aversionem nobis vendit Stephanus, & hac conditione opus est id emere; cujus nominis diversa fuere oppida, sed celeberrimum fuit Agra Leanitarum, seu potius Ælanitarum Arabum regia. Sic vero Arabes hi dicebantur ab Ælana urbe in illis regionibus celeberrima. Utriusque & Agræ, & Ælanæ inter alios meminit Plinius, quos ego nunc tanquam per aversionem laudo, ne cedam Stephano.

98 Ἔστι καὶ τῆς Ἀττικῆς πρὸ τῆς πόλεως.] Hæc verba sunt manca; sic autem legenda sunt: Ἔστι καὶ τῆς Ἀττικῆς πρὸ τῆς Ἰλίσσου πόλεως, i. e. *Est & Atticæ ante Ilissum urbem.* Alium errorem errat etiam Stephanus. Nam vocat Ilissum urbem, cum fuerit fluvius. Utrunque apparet ex Pausaniæ lib. 1. cujus appono verba: Ἐθέλουσι δὲ Ἀθηναῖοι καὶ ἄλλων θεῶν ἱερὸν εἶναι τὸν Εἰλισσὸν, καὶ Μουσῶν βωμὸς ἐπ᾽ αὐτῷ ἐστιν Εἰλισσιάδων. Ac paulo infra: Διαβᾶσι καὶ τὸν Εἰλισσὸν, χωρίον Ἄγραι καλούμενον, καὶ ναὸς Ἀγροτέρας ἐστὶν Ἀρτέμιδος, ἐνταῦθα Ἄρτεμιν πρῶτον θηρεῦσαι λέγουσιν, ἐλθοῦσαν ἐκ Δήλου, id est: *Ilissum Athenienses & aliis Dis, & Musis sacrum putant; quarum in ejus ripis ara est Ilissiadum Musarum dicta, non longe ab eo locus ostenditur, ubi Peloponnesii Codrum Melanthi filium, Atheniensium regem interfecerunt. Ubi Ilissum trajeceris, locum offendes, qui Agræ dicitur & venatricis Dianæ fanum. Hic enim primum venatam fuisse dicunt, cum ex Delo venisset, &c.*

99 Ἀγραῖοι, ἔθνος Ἀράβιον.] Agræi, populi Arabici, sic dicti ab urbe Agra eorum regia, de qua suo loco egimus. *Periegetæ* dicuntur Ἀγρέες, i. e. *Agrei* v. 956.

Ἀλλ᾽ ἤτοι πρῶτοι μὲν ὑπὲρ κλιτὺν Λιβάνοιο
Ἀφνειοὶ ναίουσιν ἐπωνυμίην Ναβαταῖοι
Ἄγχι δὲ Χαβλάσιοί τε, καὶ Ἀγρέες.

Sed primi quidem ultra declivitatem Libani
Divites habitant cognomento Nabatæi
Prope autem Chlablasiique, & Agrei.

Ad quem locum Eustat. sic loquitur: Μετὰ δὲ Ναβαταίους Χλαβλάσιοι, καὶ Ἀγρέες, οὓς ὁ τὰ ἐθνικὰ γράψας Ἀγραίους λέγει. id est, *Post vero Nabatæos Chlablasii, & Agrei, quos Ethnicorum scriptor* (Auctorem nostrum sic plerunque vocat) *Agræos appellat.* Iidem populi Paralipomenων lib. 1. c. 5. v. 10. vocantur, ההגראים *ha Hagreim*, quod septuaginta senes non bene transferunt *Agareni*. Ex eodem libri capite constat ad orientem Galaad habitasse, pecoribusque fuisse ditissimos. Rubenitæ enim ab eis abegerunt quinquaginta camelorum millia, & ovium 250 millia, de quibus consule sis Hottingerum Hist. Orientalis lib. 2. c. 4.

1 Ὡς ἐν ἑκκαιδεκάτῳ Στράβων.] Verba Strabonis ex ejus lib. 16. ab Stephano citato, sunt, quæ sequuntur: Διὰ δὲ τῶν παρακειμένων Ἀραβίων ἐθνῶν, Ναβαταίων τε, καὶ Χαυλοταίων, καὶ Ἀγραίων, i. e. *Propter adjacentes Arabum gentes, Nabatæos, Chaulotæos, & Agræos.*

2 Ἔστι καὶ ἕτερον ἔθνος πλησίον Ἀκαρνάνων.] Celebrat alios Agræos prope Acarnanes ex Thucydidis lib. 3. cujus sunt verba: Καὶ ἐπέβησαν τῆς Ἀγραίων οὐκέτι Ἀκαρνανίας, φιλίας δὲ σφίσι, i. e. *Et ingressi sunt in Agræorum agrum, non jam Acarnaniæ, sed ipsis amicorum.*

3 Τὸ θηλυκὸν ἐπὶ τῆς χώρας, Ἀγραία.] Fœm. de regione, Agræa, Thucydidi libro tertio dicitur Ἀγραΐς. Ejus appono verba: Οἱ δ᾽ ἄλλοι διέφυγον ἐς τὴν Ἀγραΐδα, ὅμορον οὖσαν, i. e. *Cæteri vero diffugerunt in Agraïdem, quæ finitima erat.*

4 Ἀγραυ-

ἈΓΡΑΥΛΗ[4], δῆμος Ἀθήνησι τῆς Ἐρεχθηΐδος φυλῆς. Τινὲς δὲ Ἀγρυλὴ γράφουσιν, ἄνευ τοῦ α ἀγρυλῆθεν. Θέλει δὲ τὸ α, ἀπὸ Ἀγραύλου τῆς Κέκροπος θυγατρός. [5] Τρεῖς δὲ ἦσαν, ἀπὸ τῶν αὐξόντων τοὺς καρποὺς ὠνομασμέναι, Πάνδροσος, Ἕρση, Ἄγραυλος. Ἔστι δὲ καὶ πόλις Ἀθηναίων ἄποικος ἐν Σάρδοι, ἀπὸ τοῦ δήμου κληθεῖσα Ἀγρυλή. Ὁ δημότης Ἀγρυλεύς. Καὶ ἀγρυληθεν, ἐκ τόπου. Εἰς τόπον, Ἀγρυλήνδε. [6] Δέχεται δὲ δύο τόπους. Καὶ ἐν τόπῳ, Ἀγρυλῆσι.

ἌΓΡΗ, πόλις Λυδίας, Ἡρωδιανὸς ἐν ἑνδεκάτῃ. Τὸ ἐθνικὸν Ἀγραῖος, ὡς Ἀσκραῖος.

ἈΓΡΙΑΙ[7], ἀρσενικῶς, ἔθνος Παιονίας μεταξὺ Αἵμου καὶ Ῥοδόπης. Παρὰ Πολυβίῳ δὲ διὰ τοῦ αι. Εὑρήθη δὲ ἐν ὀκτωκαιδεκάτῃ, τὸ γὰρ τῶν Ἀγραίων ἔθνος. Λέγονται καὶ Ἀγράϊοι τετρασυλλάβως, καὶ Ἀγριεῖς, ὡς Θεόπομπος. Καὶ κτητικὸν, Ἀγρικόν. Λέγονται καὶ Ἀγριᾶνες, ὡς ἐν τῷ ἐπιγράμματι γραφέντι εἰς Νεοπτόλεμον Πισίδην οὕτως·

[8] Εἰμὶ Νεοπτόλεμος Κρέσσου, τριασῶν δ' ἐν ἀδελφῶν
Ἔστασαν Τλωεῖς κῦδος ἐμὸν δόρατος.
Οὔ νε. .... Πισίδας καὶ Ἀγριᾶνες, ἠδ' Ἀγριάνας
Καὶ Γαλάτας τοσσοὺς ἀντιάσας στόρεσα.

Τὸ κτητικὸν Ἀγριανικὸς, ὡς Χάραξ ἐν δευτέρῳ Χρονικῶν.

ἈΓΡΙΣΑ, πόλις Καρμανίας. Ὁ πολίτης Ἀγρισαῖος, ὡς Ἔδεσα Ἐδεσαῖος.

ἈΓΡΟΣ[9], τὸ χωρίον. Ὁ οἰκήτωρ, ἀγρότης, καὶ ἀγρότις, καὶ ἀγροιώτης, καὶ ἀγρωτήρ, καὶ ἀγρώτειρα, καὶ ἀγρώτης, διὰ τοῦ ω μεγάλου· ὡς Μαλλὸς Μαλλώτης, καὶ Ἤπειρος Ἠπειρώτης. Καὶ Ἀγρώστης, πλεονασμῷ τοῦ σ. Καὶ συνθέτως ἄγροικος, καὶ ἀγροῖκος. Ἀφ' ὧν παρώνυμον τὸ ἀγροικηρὸς, ὡς Σιγη-

AGRAULA, populus Athenis Erechtheidis tribus. Aliqui Agryla scribunt sine a, ut ex Agryla. Sed gaudet τῷ α ab Agraulo Cecropis filia. Tres verò erant ab augentibus fructus nominatæ, Pandrosus, Hersa, Agraulus. Est & urbs in Sardis Atheniensium colonia, *Agryla*, sic à populo vocata. Popularis, Agryleus. Ex loco, ex Agryla, in locum, in Agrylam, in loco, in Agrylis. Recipit verò duos tonos.

AGRA, urbs Lydiæ, Herodianus lib. 11. Gentile, Agræus, ut Ascræus.

AGRIÆ, masculino genere, populi Pæoniæ inter Æmum, & Rhodopen. Apud Polybium per æ. lib. decimo octavo: *Agræarum enim gens.* Dicuntur etiam Agraji, quadrisyllabicè, & Agrienses, ut Theopompus. Possessivum, Agricum. Dicuntur & Agrianes, ut in Epigrammate in Neoptolemum Pisidem sic:

Sum Neoptolemus Cressi, tribus fratribus autem existentibus
Stabant Tloënses, gloria mea hasta
.... Pisidas, & Agrianes, sive Agrianas
Et Galatas tantos obviam profectus stravi.

Possessivum, Agrianicus, ut Charax Chronicorum secundo.

AGRISA, urbs Carmaniæ, civis, Agrisæus, ut ab Edesa, Edesæus.

AGER, locus, incola, ἀγρότης, i. e. *rusticus vir*, & ἄγροτις, i. e. *rustica mulier*. Invenitur etiam ἀγροιώτης &c. per ω mega, i. e. *rusticus vir*, & *rustica fœmina*. Ut Mallus, Mallota, Epirus, Epirota. Dicitur etiam ἀγρώστης, i. e. *rusticus*, Agrosta Pleonasmo τοῦ σ. Et per compositionem ἄγροικος &c. *qui in agro habet domum*, accentu in penultima, vel in antepenultima. A quibus deri-

4 Ἀγραυλὴ, δῆμος Ἀθήνησι τῆς Ἐρεχθηΐδος φυλῆς.] Agraule, populus Erechtheidis tribus Athenis. Aliqui Agryle sine a scribunt, at per a Agraule scribendum est id nominis. Nomen enim accepit ab Agraulo Cecropis filia. Duplici invenitur accentu vel in ultima, vel in antepenultima. Agraulum Cecropis filiam memorat Harpocration noster. Cum autem Epitomator noster improbet lectionem τῆς Ἀγραυλῆς sine α; tamen in subsequentibus tanquam canis redit ad vomitum.

5 Τρεῖς δὲ ἦσαν, ἀπὸ τῶν αὐξόντων τοὺς καρποὺς ὠνομασμέναι.] Tres fuisse filias Cecropis inquit, quibus nomen inditum à rore. Erant vero Pandrosos, Herse, Agraulos. Δρόσος enim Græce & ἕρση significat Latine *rorem*, ἄγραυλος vero *in agro pernoctans* dicitur, ac quia ros fructus agrorum crescere facit, ideo inquit Cecropis filias ab augentibus fructus nomen habere. Id videtur exigere ratio, aliter Auctoris nostri mentem accipere non possum.

6 Δέχεται δὲ δύο τόπους.] Lege δύο τόνους, scilicet, quod τὸ Ἀγραυλὴ duplici accentu notetur vel in penultima, vel in antepenultima, ut nota quarta præcedenti notavimus.

7 Ἀγρίαι, ἀρσενικῶς, ἔθνος Παιονίας.] Agriæ, populi Pæoniæ, qui Agraii quadrisyllabice, nec non Agrianes, & Agriani dicuntur, quorum regio *Agrianice* dicitur apud Hesychium. Juxta epitomatoris nostri sententiam erant inter Hæmum & Rhodopen. Pæonia vero erat eadem regio, quæ Pannonia, ab hac incolæ Pannonii; ab illa Pæones vocabantur, hodie vulgo *Hungari* dicuntur. Nomina illa antiqua Agriæ, Agraii, Agrianes, Agriani ab Ungariæ urbe *Agria*, quæ hodie vulgo *Erlaw* dicitur, auctore Bunone ad Cluverii Introduct. Geograph. lib. 4. c. 2. habuisse verosimile est. Arrhianus Anabaseωs Alex. lib. 1. diversos facit Agrianos & Pæones, ejus sunt verba: Αὐτὸς δὲ ἐπ' Ἀγριάνων, καὶ Παιόνων προὐχώρει, id est, *Ipse vero* (Alexander) *in Agrianes & Pæones procedebat.* Eorum rex tunc temporis erat Langarus, cui Alexander sororem suam Cynam in uxorem promiserat, quam Langarus morte præreptus obtinere non potuit. Eos quoque memorat Herodot. l. 5. Liv. l. 33. c. 12.

8 Εἰμὶ Νεοπτόλεμος, &c.] Est epigramma quoddam in Neoptolemum Pisidam, quod nec divinus senex sine aliorum codicum ope sanitati restituet.

9 Ἀγρὸς, τὸ χωρίον.] Ἀγρὸς Græce dicitur Latine *ager*. Latini enim nomina Græca in ρος per *er* proferunt, ut ἀγρὸς *ager*, Ἀλέξανδρος *Alexander*; ἀγρὸς vero, de quo nunc agit noster Auctor, ac si fuisset oppidum quoddam. Sonat Latine *agrum*, *campum*, *rus*, *villam*, *prædium*, & *regionem*, de cujus derivatis agit.

Σιγηρός. [10] Καὶ ἀγροικηρὴν φύσιν, καὶ Ἀγροιώ- A
της, καὶ Ἀγρωστῖνος. Καὶ Ἀγρεῖος· καὶ Ἀγρεί-
της, ὡς Τόπος Τοπίτης. Καὶ Ἀγρείη, διὰ
διφθόγγου.

ΑΓΥΙΑ [11], τόπος δηλῶν τὴν ἐν τῇ πόλει
προσάγουσαν ὁδόν. Ἡρακλέων δὲ ὁ Γλαύκωνος, B
παρὰ τὸ ἀίσσω φησίν. Ἔστι δὲ, ὡς παρὰ τὸ Ἅρ-
πη Ἅρπυια, Ὀρέγω Ὀρέγυια. Ὁ τοπίτης Ἀ-
γυιεύς. Λέγονται καὶ ὀβελίσκοι θεοῖς ἀνειμένοι,
ὡς Εὔπολις. Καὶ κατὰ συναίρεσιν Ἀγυιέας Ἀ-
γυιᾶς. Λέγεται καὶ κίων Ἀγυιεὺς, εἰς ὀξὺ ἀπο- C
λήγων, ὁ πρὸ τῶν θυρῶν ἱστάμενος· Ἀριστοφά-
νης Θεσμοφοριαζούσαις. Καὶ ὁ Ἀπόλλων Ἀ-
γυιεὺς, καὶ Ἀγυιάτης, τουτέστιν ὁ Ἐφόδιος.
Καὶ θηλυκὸν Ἀγυιάτις, ὡς καὶ τὰ προπύλαια
τοῦ Ἀγυιέως Ἀγυιάτιδες λέγονται. Τὸ τοπικὸν, D
Ἀγυιαῖος· Σοφοκλῆς Ἑρμιόνῃ·

Ἀλλ' ὦ πατρώας γῆς Ἀγυιαίου πέδον.

Ἔστιν οὖν τὸ μὲν Ἀγυιεὺς, ἀπὸ τοῦ Ἀγυιὰ, ὡς Τρύ-
φων φησὶν ἐν παρωνύμοις· πᾶν εἰς α θηλυκόν.
ἰσοσύλλαβον ἔχει τῇ εὐθείᾳ καὶ τῇ γενικῇ τὸ πα- E
ρώνυμον· Μοψοπία Μοψοπιεὺς, Ἐρετριεὺς,
Φωκαιεὺς, Θεσπιεύς. Τὸ δὲ Ἀγυιάτης, ὡς Κο-
ρώνεια Κορωνειάτης, Καρνειάτης, Καυλωνειά-
της. Τὸ δὲ Ἀγυιαῖος, ὡς Ἀρουραῖος.

ΑΓΥΛΛΑ [12], πόλις Τυῤῥηνίας. [13] Λυκόφρων· F
Ἀγύλ-

derivatur ἀγροικηρὸς, i. e. *rustica cera*, ut Sigeros. Dicitur etiam *ruri-cera natura*, & Agræotis, & Agrostinus, & Agreus, & Agrita, ut Topus, Topita, & Agrea per diphthongum.

AGYIA, locus ostendens viam, quæ ducit in urbem. Heracleo Glauconis filius sic dictum inquit παρὰ τὸ ἀίσσω, i. e. *ruo*, *irruo*, ut ab Harpa, Harpyia, ab Orego, Oregyia. Qui locum incolit, vocatur *Agyieus*. Sic etiam dicuntur obelisci Diis consecrati, ut Eupolis; ex accusativo Agyieas, per synæresin fit Agyias. Dicitur etiam Agyieus, columna in acutum desinens, pro foribus stans. Aristoph. Thesmophoriazusis. Dicitur etiam Apollo *Agyieus*, & *Agyiata*, hoc est *Ephodius*. Et fœmininum Agyiatis, nec non dicuntur Agyiatides, vestibula Agyiei. Locale, Agyiæus. Sophocles in Hermiona:

Sed ô patriæ terræ Agyiææ solum.

Est igitur Agyieus, ab Agyia, ut Trypho in derivatis inquit, omne nomen quod in a fœm. desinit, æquisyllabum habet derivatum nominativo, atque genitivo, ut Mopsopia, Mopsopieus, Eretrieus, Phocaeus, Thespieus. Agyiata vero fit, ut à Coronea, Coroneata, Carneata, Cauloneata. Agyieus verò, ut Aruræus dicitur.

AGYLLA, urbs Tyrrheniæ, Lycophron:
In

10 Καὶ ἀγροικηρὴν φύσιν.] Legendum existimo καὶ ἀγροικηρὸς φύσις. Antecedentia enim id videntur innuere.

11 Ἀγυιὰ, τόπος δηλῶν τὴν ἐν τῇ πόλει, &c.] Locus qui ostendit viam; quæ ducit in urbem, unde Apollo Agyieus, seu Agyiates, qui præsidebat viæ, alio nomine *Ephodios* dictus, ac si diceres qui est ad viam. Erant etiam agyiæ statuæ dicatæ, vel Apollini, vel Dionyso, id est Baccho, vel Mercurio sine pedibus & manibus in viis positæ, de quibus consule sis Harpocrationem, Hesychium, Suidam, qui diversa hujus nominis etyma afferunt, ejus vero forma est ut παρὰ τὸ ἅρπη, i. e. *falx*, Ἅρπυια, i. e. *Harpyia*, id est raptrix quædam Dea; ejusdem formæ, ac ὀρέγυια, unde ὀργυιά, id est *orgyia*, mensuræ genus, à verbo ὀρέγω, i. e. *porrigo*, extendo.

12 Ἀγύλλα, πόλις Τυῤῥηνίας.] Agylla, urbs Tyrrheniæ, fuit urbs antiquitate, divitiis, justicia, potentia, fluvio, thermis, & oppidanorum multitudine insignis, adeo ut renuerit Tullio Rom. regi obedire propter ejus generis humilitatem, Delphis thesaurum consecravit, qui Agyllæorum vocabatur (ejus enim oppidani *Agyllæi* vocabantur) ut rerum monumentis tradit Geographus lib. 5. cujus sunt, quæ sequuntur verba: Παρὰ δὲ τοῖς Ἕλλησιν εὐδοκίμησεν ἡ πόλις αὕτη, διά τε ἀνδρίαν, καὶ δικαιοσύνην, τῶν τε γὰρ λῃστηρίων ἀπέσχετο, καίπερ δυναμένη πλεῖστον, καὶ Πυθοῖ τὸν Ἀγυλλαίων καλούμενον ἀνέθηκε θησαυρόν. i. e. *Apud Græcos vero ipsa urbs* (Agylla) *celebris fuit ob fortitudinem, & justiciam, etenim à latrociniis abstinuit, etsi potens valde foret, & apud Pythium Apollinem thesaurum consecravit, qui Agyllæorum vocabatur.* Ejus conditores Pelasgi, primi in Latium litteras intulisse dicuntur, quod etiam gloriam ei addit, ut referunt Plin. lib. 7. c. 56. Solinus c. 8. distabat à mari quatuor millia pass. juxta Plinium, ubi habebat suum navale, auctore Strabone libro citato. Ejus quoque felicitatem & civium multitudinem celebrat Dionysius Antiquitat. Rom. lib. 1. fuit sita saxo, ac Mezentii regia à Lydis antiquitus habitata, quod testatur Mantuanus vates Æneid. lib. 8. v. 478.

Haud procul hinc saxo incolitur fundata vetusto
Vrbis Agyllinæ sedes, ubi Lydia quondam
Gens bello clara jugis insedit Etruscis.
Hanc multos florentem annos rex inde superbo
Imperio, & sævis tenuit Mezentius armis.

Quod etiam confirmat Livius lib. 1. cujus postea apponemus verba. Hujus tantæ urbis jam ætate Strabonis vestigia tantum remanebant. Civitates enim, & regna etiam moriuntur, hanc legem omnium rerum artifex rebus omnibus imposuit. Ea enim, quæ principium habuere, finem tandem habitura sunt. Strabonis verba ex libro supra citato sunt, quæ sequuntur: Ἡ δὲ οὕτω λαμπρὰ, καὶ ἐπιφανὴς πόλις ἴχνη σώζει μόνον, i. e. *Adeo splendida, & illustris civitas vestigia tantum servat.* Celebris etiam fuit ob aquas calidas, quas valetudinis causa frequentabant, Auctore eodem, eodem libro, quæ postea *Apollinares* dictæ fuere, *Stillanas* nunc vulgo vocant, teste Cluv. Ital. Antiquæ lib. 2. hujus nobilissimæ urbis navale Pyrgi dicebatur, ubi erat fanum valde opulentum, quod Dionysius expilavit, referente Diodoro Siculo lib. 13. cujus ecce verba: Διονύσιος χρημάτων ἀπορούμενος ἐστράτευσεν ἐπὶ Τυῤῥηνίαν, ἔχων τριήρεις ἑξήκοντα, &c. i. e. *Dionysius pecuniæ inopia laborans in Hetruriam expeditionem suscepit habens sexaginta triremes, prætextus erat, ut piratas everteret, sed verior causa, ut fanum quoddam sanctum, multisque donariis refertum expilaret; situm hoc erat in navali Agyllæ urbis Tyrrhenidis*, i. e. Hetruriæ, *navale autem vocabatur Pyrgi.* Quòd Græce sonat turres. Plinius lib. 3. c. 5. celebrat ejus fluvium, nec non Andinus vates cujus postea apponemus carmina, hodie *Vacina fiume* vocari testatur Cluv. It. Antiquæ libro citato. Cære etiam vocata fuit, de quo nomine suo loco agemus.

13 Λυκόφρων.] Versiculus ille Lycophronis invenitur in ejus poëmatio, duos præcedentes versus etiam apponam, ut facilius ejus mentem percipias:

Αὖθις δὲ κίρκοι Τμῶλον ἐκλελοιπότες
Κίμψον τε, καὶ χρυσεργὰ Πακτωλοῦ ποτὰ
Ἀγύλλαν Αὐσονῖτιν εἰσεκώμασαν.

Deinde accipitres Tmolum relinquentes
Cimpsumque, & aurifera Pactoli fluenta
In Agyllam Ausonitim irruerunt.

Quare apud Stephanum pro εἰσεκώμασεν lege εἰσεκώμασαν.

14 Ev

Ἄγυλλαν Αὐσονῖτιν εἰσεκώμασεν. A

14 Ἔστι δὲ κτίσμα τῶν ἐκ Θετταλίας Πελασγῶν. 15 Μετωνομάσθη δὲ Καῖρε. Θετταλῶν γὰρ κρατούντων τῆς πόλεως, προσελθών τις τῶν ἀπὸ Λυδίας μετοικησάντων Τυῤῥηνῶν, ἠρώτα τί ἂν εἴη τὸ ὄνομα τῆς πόλεως; τὶς δὲ ἀντὶ τῆς ἀποκρίσεως, B τὸ χαῖρε εἶπεν. Ὅθεν Τυῤῥηνοὶ κρατήσαντες, Καῖρε προσηγόρευσαν.[16] Τὸ ἐθνικὸν Καιρετανοί, ὡς Στράβων. Ὁ πολίτης, Ἀγυλλαῖος. Ῥιανὸς δὲ, Ἀγύλλιον εἶπε χαλκόν.

ἈΓΥΡΗΝΑ[17], πόλις Σικελίας. Τὸ ἐθνικὸν, C Ἀγυρηναῖος. Διονύσιος δὲ, τὸ Ἀγύριον ἔφη.

ἈΓΧΙΑΛΗ[18], πόλις Κιλικίας, παραθαλασσία τῇ Ταρσῷ καὶ Ζεφυρίῳ. Ἔστι δὲ κτίσμα Ἀγχιάλης τῆς Ἰαπετοῦ θυγατρὸς, ὡς Ἀθηνόδωρος περὶ τῆς αὐτοῦ πατρίδος γράφων, καὶ παρα- D τιθεὶς Διόδωρον τὸν γραμματικὸν συμφωνοῦντα Πτολεμαίῳ βασιλεῖ. Γίνεται δ' Ἰαπετοῦ θυγάτηρ Ἀγχιάλη, καὶ κτίζει πόλιν Ἀγχιάλην. 19 Ἀγχιαλέα τὸν παρακείμενον ποταμόν. Γεννᾷ δ' υἱὸν Κύδνον, ἀφ' οὗ ποταμὸς Κύδνος ἐν Ταρ- E σῷ. Ὁ δὲ Κύδνος, υἱὸν Παρθένιον, ἀφ' οὗ ἡ πόλις μετωνομάσθη Παρθενία μεταπεσόντος δὲ τοῦ

In Agyllam Auſonitim irruerunt.

Eſt verò opus Pelaſgorum, qui ex Theſſalia profecti ſunt, poſtea nominata fuit Cære. Nam quum Theſſali obtinerent urbem, quidam ex Tyrrhenis, qui ex Lydia illuc habitatum venerant interrogavit, quodnam eſſet nomen civitati, ille *cum non intelligeret*, pro reſponſo, *Chære*, id eſt, *Salve* dixit, quare Tyrrheni urbe potiti, eam Cære vocarunt. Gentile, Cæretani, ut Strabo. civis, Agyllæus. Rhianus Agyllium æs dixit.

AGYRENA, urbs Siciliæ. Gentile, Agyrenæus. Dionyſius verò Agyrium vocavit.

ANCHIALA, urbs Ciliciæ, juxta mare Tarſi, & Zephyrii, opus Anchialæ Japeti filiæ, ut Athenodorus de ſua ipſius patria ſcribit, citato teſte Diodoro grammatico, qui convenit cum Ptolemæo rege: *Fuit verò Anchiala, Japeti filia, ac urbem Anchialam condidit. Adjacens fluvius Anchialeus dicitur.* Genuit verò filium Cydnum, à quo fluvius Cydnus in Tarſo dictus fuit. Cydnus verò genuit filium Parthenium, à quo civitas poſtea *Partbenia* vocata eſt, ac deinde

14 Ἔστι δὲ κτίσμα τῶν ἐκ Θετταλίας Πελασγῶν.] Id teſtantur diverſi Scriptores inter quos eſt Strabo, cujus ex lib. 5. ſunt verba: Ἄγυλλα ἐλογίζετο τὸ πρότερον ἡ νῦν Καῖρε, καὶ λέγεται Πελασγῶν κτίσμα, τῶν ἐκ Θετταλίας ἀφιγμένων &c. i. e. *Agylla prius reputabatur, quæ nunc Cære, ac dicitur Pelaſgorum eſſe opus, qui ex Theſſalia illuc pervenerunt.* Id etiam affirmat Dionyſ. Antiquit. Rom. lib. 1. & lib. 3. Nec non Solin. c. 8.

15 Μετωνομάσθη δὲ Καῖρε.] Agyllam urbem poſtea Cære dictam fuiſſe inquit, quod inter alios confirmat Dionyſius Romanar. Antiquitat. lib. tert. cujus ſunt verba: Ἐπὶ τὴν Καιρητανῶν πόλιν ἦγε τὴν δύναμιν, ἡ πρότερον μὲν Ἄγυλλα ἐκαλεῖτο, Πελασγῶν αὐτὴν κατοικούντων, ὑπὸ δὲ Τυῤῥηνοῖς γενομένη Καίρητα μετωνομάσθη, id eſt, *Ad Cæretanorum urbem duxit exercitum, quæ prius Agylla vocabatur, Pelaſgis eam incolentibus, poſtquam autem in poteſtatem Tyrrhenorum venit, Cæreta nominata fuit.* Eandem hujus nominis ſeu hiſtoriam, ſeu etymologiam tradit Strabo lib. 5.

16 Τὸ ἐθνικὸν Καιρετανοί, ὡς Στράβων.] Oppidani à Cære, dicebantur *Cæretani*, & *Cærites*; ab Agylla vero, Græcis Ἀγυλλαῖοι, Latinis *Agyllani* dicuntur, Cærites primi à Romanis ſine ſuffragii jure bello Gallico municipes facti ſunt pro ſacris receptis, & cuſtoditis. Tunc temporis enim virgines Veſtales æternum ignem ſecum ferentes ad eorum urbem confugere, ut conſtat ex Livii libro quinto c. 50. at Cerites tabulæ dicebantur in quas Cenſores referre jubebant, quos notæ cauſa ſuffragiis privabant, ut aſſerit Gell. lib. 16. c. 13. Hinc apud Venuſinum vatem *Cerite Cera digni* dicuntur, qui ob ignominiam notabantur, cujus originem Acron, & Porphyrion ejus interpretes à Ceritum hiſtoria deducunt, qui cum rebellarent aliquando Romanis, poſtea bello ſubacti ſuffragii jure multati fuere, & prohibiti, ne leges, aut ederent, aut haberent, nomen vero Cære apud Latinos & indeclinabile, & declinabile invenitur, ſcilicet Cære, etis, Livius lib. 1. *Turnus Rutulique diffiſi rebus ad florentes Etruſcorum opes Mezentiumque eorum regem confugiunt, qui Cære opulento tum oppido imperitabat.* Virgil. Æneid. libro citato v. 597.

Eſt ingens gelidum lucus prope Cæritis amnem.

Hunc amnem Plin. libro, capiteque citato vocat *Cæretanum.*

17 Ἀγύρηνα, πόλις Σικελίας.] Agyrena, urbs Siciliæ, diverſo modò reperitur apud Scriptores, *Agurium* dicitur Coſmographo Geographiæ lib. 3. c. 4. *Agyrinenſis civitas* vocatur à diſertiſſimo Romuli nepotum in Verrem lib. 3. Orat. 8. ubi inquit honeſtam fuiſſe civitatem hominum locupletium, ſummorumque aratorum, Plinio lib. 3. c. 8. Agyrini ejus oppidani memorantur. Agyrion etiam dici, neſcio ex quo Dionyſio, inquit noſter Auctor. Fuit oppidum illuſtre, non ſolum Diodori Siculi natalibus, ut ipſe in procemio ſui operis teſtatur, ſed etiam antiquitate & divitiis adeo ut tyrannos etiam habuerit, qui poſt Dionyſium, ſecundum in Sicilia locum habuere, ut apparet ex ipſius Diodori Siculi Biblioth. Hiſtoricæ libro tertio, & quarto, perperam apud ipſum Diodorum in procemio ſui operis ſcribitur ἐξ Ἀργυρίου pro ἐξ Ἀγυρίου. Ultimum confirmatur ex noſtro Auctore, ex Ptolemæo loco citato, & ex aliis; de qua urbe conſule ſis Cluv. Siciliæ Antiquæ lib. 2. c. 6. qui inquit, hodie vulgo vocari *S. Philippo d'Agyrone.*

18 Ἀγχιάλη, πόλις Κιλικίας.] Anchiale, urbs Ciliciæ condita ab Anchiale Japeti filia, à qua nomen accepit. Fuit civitas maritima non longe à Tarſo; celebratur inter alios Plinio lib. 5. c. 27. Periegetæ v. 875. cui Ἀγχιάλεια per paragogen dicitur; alii à Sardanapalo conditam fuiſſe dicunt de quo infra.

19 Ἀγχιαλέα τὸν παρακείμενον ποταμόν.] Innuit Anchialeum fluvium aquas devolvere prope Anchialen cujus fluvii nulla apud alios, quod ſciam, fit mentio, Euſtathium excipio ad Periegetæ carmen 875. qui ex noſtro Auctore habet. Cæterum verba illa, quæ ex Diodoro Grammatico videntur eſſe, nullam habent cum præcedentibus, nec cum ſubſequentibus connexionem, nec Grammaticæ regulas obſervant. Cydnus vero fluvius qui nomen accepit à Cydno Anchialæ filio poſt Anchialen urbem aquas exonerabat in mare, auctore eodem Euſtathio ad Dionyſii carmen citatum. Ejus ſunt verba: Ταύτης τῆς Ἀγχιάλης υἱὸς Κύδνος ἀφ' οὗ Κύδνος ὁ ἐν Ταρσῷ ποταμὸς, οὗ ἐκβολαὶ μετὰ τὴν Ἀγχάλην (lege Ἀγχιάλην) πόλιν, id eſt: *Hujus Anchialæ filius Cydnus, à quo Cydnus prope Tarſum fluvius, cujus oſtia poſt Anchialen urbem.* Noſter inquit Cydnum genuiſſe Parthenium, à quo urbs quoque *Parthenia* vocata fuit.

τοῦ ὀνόματος, [20] Ταρσὸς ἐκλήθη. [21] Τινὲς δέ A φασι, Σαρδανάπαλον δύο πόλεις κτίσαι, Ἀγχιάλην σὺν Ταρσῷ. [22] Οὗ ἐστι καὶ τὸ ἐπίγραμμα ὧδε·

Ταῦτ' ἔχω, ὅσσ' ἔφαγον, καὶ ἐφύβρισα, καὶ μετ' ἔρωτος B
Τερπνὰ πάθον, τὰ δὲ πολλὰ καὶ ὄλβια κεῖνα λέλειπται.

[23] Σαρδανάπαλος ὁ Κυνδαράξεω παῖς, Ἀγχιάλην καὶ Ταρσὸν ἔδειμεν ἐν ἡμέρᾳ μιῇ. C Ἔσθιε, πῖνε, παῖζε, ὡς τἄλλα τούτου οὐκ ἄξια τοῦ ἀποκροτήματος. [24] Λέγεται δὲ καὶ Ἀγχιάλεια, ὡς Διονύσιος ὁ Περιηγητής. Ὅθεν ὁ πολίτης Ἀγχιαλεύς, ὡς Σινώπη Σινωπεύς. [25] Ἔστι δὲ καὶ Ἰλλυρίας ἄλλη, κτίσμα Παρίων, παρ' ᾗ D κόλπος Ἐνεστηδῶν λεγόμενος, ἐν ᾧ ἡ Σχερία. Ὁ πολίτης, ὁ αὐτός.

ΑΓ-

A de Tarsus. Aliqui verò dicunt, Sardanapalum duas condidisse urbes, Anchialam, & Tarsum, cujus epigramma hoc modo se habet:

Hæc habeo, quæ edi, & comessatus sum, ac cum amore B
Jucunde passus, reliqua & beata illa derelicta sunt.

Sardanapalus Cyndaraxi filius, Anchialam & Tarsum uno die condidit. Ede, bibe & lude, reliqua enim nec isto digitorum crepitu sunt digna. C Dicitur etiam Anchialea, ut Dionysius Periegetes. Unde civis, Anchialeus, ut à Sinopa, Sinopeus. Est & Illyriæ alia, Pariorum opus, juxta quam est sinus, qui *Enestedo* D dicitur, in quo est Scheria. Civis eodem modo vocatur.

AN-

20 Ταρσὸς ἐκλήθη.] Inquit noster Auctor sed sine Auctore Anchialen postea à Parthenio Cydni filio vocatam fuisse Partheniam, ac cadente hoc nomine *Tarsum* appellatam fuisse, cujus rei apud alios altum est silentium.

21 Τινὲς δέ φασι Σαρδανάπαλον δύο πόλεις κτίσαι Ἀγχιάλην σὺν Ταρσῷ.] Cum prius affirmaverit Anchialen urbem conditam fuisse ab Anchiale Japeti filia, nunc ex aliorum opinione inquit, Anchialem una cum Tarso à Sardanapalo conditam fuisse, quam sententiam confirmant inter alios Strabo lib. 14. Arrhianus Anabaseως Alex. lib. 2. qui eam vocat *Anchialum*.

22 Οὗ ἐστι, καὶ τὸ ἐπίγραμμα ὧδε.] Si mei arbitrii res foret, pro ὧδε legerem τόδε. Epigramma illud Sardanapali, quod affert Epitomator noster, legitur etiam apud Strabonem, & Arrhianum libris citatis, nec non apud Athenæum lib. 12. quod Cicero Tuscul. Quæstionum lib. 5. Latinum reddit hoc modo:

Hæc habeo, quæ edi, quæque exsaturata libido
Hauserat, illa jacent multa, & præclara relicta.

Fefellit Sardanapalum opinio. Necdum enim illa quæ ederat, habebat. Cæterum epigramma illud apud Strab. lib. 14. ex sex constat carminibus.

23 Σαρδανάπαλος ὁ Κυνδαράξεω παῖς, &c.] Hæc Sardanapali inscriptio extat etiam apud Strabonem lib. 14. Quam aliqui Assyriis litteris conscriptam fuisse dixere, ut refert idem Auctor libro citato, id confirmat Arrhianus de Expeditione Alex. lib. 2. fuit Sardanapalus Assyriorum regum ultimus Messalina Cl. Cæsaris uxore libidinosior; qua de causa ab Arist. de Morib. lib. 1. c. 3. stylo proscinditur: ab Eusebio in Chronicis vocatur *Thonos concoleros*; ad quod nominis monstrum debellandum alio Hercule opus est.

24 Λέγεται δὲ καὶ Ἀγχιάλεια, ὡς Διονύσιος.] Dionysio Periegetæ v. 875. dicitur Anchiale κατὰ παραγωγὴν Anchialia, quod in hujusmodi nominibus tralatitium est, ut Θεσσαλονίκη, Θεσσαλονίκεια, Εὐρώπη, Εὐρώπεια, Βερενίκη, Βερενίκεια, Καλλιόπη, Καλλιόπεια, & alia hujus farinæ sexcenta, ut jam alibi annotavimus.

25 Ἔστι δὲ καὶ Ἰλλυρίας ἄλλη, κτίσμα Παρίων.] Anchialem Illyriæ à Pariis conditam celebrat noster Auctor, sed sine auctore, cujus nulla fit apud alios, quod sciam, mentio: forsitan est eadem, quæ Ptolemæo Geographiæ lib. 3. c. 11. dicitur *Anchialus* & Thraciæ adscribitur. Auctores enim sæpe regionum confinia miscent, & Dalmatia, Illyria, Macedonia, & Thracia erant inter se finitimæ. Eodem etiam modo oppidorum terminationem, genus, & numerum, Arrhiano de Expedit. Alex. lib. 2. ut supra observavimus, Anchialus dicitur, quæ aliis *Anchiale*. Jam quando in Anchiali mentionem incidimus, non ab re fore existimavimus agere de quæstione illa, inter Criticorum filios ad tetrastichon illud Martialis facetissimi poëtarum ex Epigram. lib. 11. in Judæum quemdam poëtam, qui Martialis puerum pædicabat, cujus tetrastichi duo ultima carm. sunt:

Ecce negas, jurasque mihi per templa Tonantis
Non credo: jura Verpe, per Anchialum.

Ad quem locum, Dii boni, quæ deliria effutit Domitius, proculdubio nec caruerat febris eo nec cænaverat, ut apud Plautum Curc. Ac. 1. Sc. 1. v. 17. lepide jocatur Palin. servus. Inter alia enim inquit: *jura per Anchialum*, i. e. *per numen Sardanapali. Sardanapalus enim condidit Anchialam Ciliciæ littoralis urbem, in qua erat Statua lapidea conditoris, &c.* vix risum continere possum. Quid enim habet commune statua lapidea Sardanapali cum Judæo poëta? ἀπροσδιόνυσα etiam sunt, quæ ad hunc locum afferunt Scaliger de Emendat. Temporum in Prolegomenis, Salmasius de Hellenistica lingua, Hermolaus in Plin. lib. 5. c. 27. Voss. ad Melæ lib. 1. c. 8. qui illud facetissimi poëtæ pentametron sic legendum esse contendit:

Non credo: jura Verpe per ancharium,

Id est per asinum, ac si Judæi unquam ab ethnicis derisi fuerint, quod per asinum jurarent, quod conatur probare ex Petronii disticho:

Iudæus licet & porcinum numen adoret,
Et cilli summas advocet auriculas.

Quo in disticho non de juramento, sed de Judæorum adoratione agitur. Ethnici enim fingebant Judæos adorare porcos, tanquam arationis inventores, & asinos, utpote, qui eis aquas in deserto ostenderant, ut in de Judæa annotavimus. Solent Criticorum παῖδες affirmare illa, quorum nunquam quid scriptoribus in mentem venit. Judæorum juramentum non est חי אלה, *Chai Alah*, ut inquit Scaliger loco citato, nec החי עלם, *hachai olam*, ut inquit Salmasius; unde opinantur corruptum esse τὸ Anchialum Martialis. Judæorum juramentum est חי יהוה, *Chai Adonai*, i. e. *vivit Dominus*, quo adhuc hodie utuntur frequentissimè. Unde nullo modo deduci potest juramentum illud apud Martialem, in quo nihil Hebraicæ eruditionis latet. Anchialus vocabatur Martialis puer, quem poëta ille Judæus efflictim ardebat, cujus amorem cum Martialis ei objiceret, ille negabat, per templa tonantis juratus; at Martialis dicebat, *non credo tibi jurato per Iovem, jura per Anchialum*, id est, *per puerum, quem deperis*. Id nominis Anchialus erat valde commune Ethnicis pueris, servis, & viris. Anchiali cujusdam meminit M. T. C. Epistol. lib. 13. ad Memmium & ceteros. Epistol. 45. alterius meminit idem Cicero lib. 2. de Divinatione. Homerus etiam Odyss. 8. v. 112. ejusdem farinæ est illud Venusini poëtæ Satyr. lib. 1. Sat. 5. v. 100.

— credat Iudæus Apella.

Ad quem locum Critici interpretantur τὸ *Apella*, id est *sine pelle*, quemadmodum amens, sine mente, quia Judæi circumciduntur, cum Apella fuerit nomen proprium illo ævo frequens. Cujusdam Apellæ tragœdi meminit Sueton. in Calig. c. 33. Nec obstat quòd Horatius id nominis altero p fraudaverit propter carmen, quod est apud Poetas translativum.

26 Ἀγχί-

Ἀγχίση[26], πόλις Ἰταλίας, ἀπὸ τοῦ A προπάτορος Ἀγχίσου, ὡς Διονύσιος ἐν πρώτῃ περὶ Ῥωμαϊκῆς ἀρχαιολογίας. Τὸ ἐθνικὸν, Ἀγχισεύς.

ANCHISA, urbs Italiæ ab Anchiſe progenitore; ut Dionyſius libro primo de Antiquitate Romanorum. Gentile, Anchiſeus.

Ἄδανα[27], Κίλισσα πόλις, οὐδετέρως. [28] Ταύτην ᾤκισεν Ἄδανος, καὶ Σάρος, Ταρσεῦ B σι πολεμήσαντες, καὶ ἡττηθέντες· ἀφ᾽ ὧν ἡ πόλις, ἀπὸ τοῦ ἡγεμόνος, Ἄδανα. Τὸν δὲ ποταμὸν Κοίρανον καλούμενον, Σάρον καλέσαντες. [29] Ἔστι δὲ ὁ Ἄδανος γῆς καὶ οὐρανοῦ παῖς, καὶ Ὄστασος, καὶ Ἄνδης, καὶ Κρόνος, καὶ Ῥέα, καὶ Ἰαπετὸς, καὶ Ὄ- C λυμβρος. Ὁ πολίτης, Ἀδανεὺς, ὡς Γάργαρα Γαργαρεὺς, Τύανα Τυανεύς. [30] Ἔστι δὲ καὶ ἑτέρα πόλις ἐν μεσογείῳ τῆς εὐδαίμονος Ἀραβίας, ὡς Οὐράνιός φησιν ἐν Ἀραβικῶν τρίτῳ. Ὁ ταύτης πολίτης οὐ δύναται Ἀδανεὺς εἶναι. Οὐ D γὰρ ὁ τύπος Ἀράβων, ἀλλὰ τὰ διὰ τοῦ α οὐδετέρων, ὁ διὰ τοῦ ηνος· Ζόαρα Ζοαρηνὸς, Μήδαβα Μηδαβηνὸς, Τάρφαρα Ταρφαρηνὸς, Αὔαρα Αὐαρηνός· οὕτω καὶ Ἀδανηνὸς, ἢ Ἀδανίτης, ὡς Αἴλινα Αἰλινίτης. Ἡρωδιανὸς ἐν τε- E τάρτῃ τῆς καθόλου. Τὸ Ἄδανις, καὶ Θήμαλις, θηλυκόν. [31] Τὸν, Αἰολίδος ἔχενον. Ἐπίσταμαι δὲ, ὅτι καὶ ἀρσενικόν ἐστιν. Οὕτω δὲ ἄνεμος καλεῖται, ἀπὸ Θήβης πόλεως πνέων. [32] Τῆς Ἠετίωνος, τοῦ πατρὸς Ἀνδρομάχης. Εἰ τοίνυν τοῦ Ἀδα- F νεὺς τὸ Ἀδανεῖς, ὡς τοῦ Ταρσεὺς τὸ Ταρσεῖς, ἔδει συνοξύνεσθαι, εἰ μὴ καὶ Αἰολέας βαρύνεται, ὅπερ ἐπὶ τοῦ Θήβανις εἴρηκεν· εἴγε ὅλως ἐστὶν ἐθνικόν. [33] Ἔστι καὶ τρίτη πόλις πρὸς τῷ Εὐφράτῃ. Τὸ ἐθνικὸν Περσικῷ ἔθει, Ἀδανηνός. G

ADANA, Ciliciæ urbs, neutrius generis, quam condidit Adanus, & Sarus cum Tarſenſibus bellum gerentes, ac victi, à quibus nomen impoſitum fuit civitati de nomine Ducis, Adana Fluvio verò, qui prius *Caranus* vocabatur, nomen impoſuere de alterius Ducis nomine, Sarus. Eſt verò Adanus terræ & cœli filius, nec non Oſtaſus, Andes, Saturnus, Rhea, Japetus, Olymbrus. Civis, Adaneus, ut à Gargara, Gargareus, à Tyana Tyaneus. Eſt & alia urbs in Mediterranea Felicis Arabiæ parte, ut Uranius inquit Arabicorum libro tertio. Hujus civis haud poteſt eſſe Adaneus. Hæc enim forma non eſt Arabum, ſed à nominibus neutris per a formant nomina per ηνος, ut à Zoara, Zoarenus, Medaba, Medabenus, Tarphara, Tarpharenus, Auara, Auarenus. Sic etiam Adanenus, vel Adanita, ut Ælina, Ælinita. Herodianus univerſ. lib. quarto. Adanis, & Themalis ſunt fœm.... Eſſe verò etiam maſcul. ſcio. Sic enim ventus vocatur, qui ſpirat à Theba urbe Eetionis patris Andromachæ. Si igitur ab Adaneus, formatur Adanei, ut à Tarſeus, Tarſei, accentu acuto notandi erant, niſi, quod juxta Æoles accentu gravi notatur, quod in dictione *Thebanis* dixit: ſi quo pacto eſt gentile. Eſt & tertia urbs ad Euphratem. Gentile, more Perſico, Adanenus.

Ἀδάρου πόλις[34], πόλις Περσική, ὡς Μαρκιανὸς ἐν περίπλῳ τοῦ Περσικοῦ κόλπου. Ὁ πολίτης, Ἀδαροπολίτης, ὡς Ἡλιοπολίτης, Ἡφαιστοπολίτης, τῷ τεχνικῷ λόγῳ· εἰ μὴ ὀφείλοι τῷ Περσικῷ τύπῳ, ὡς Καμβυσηνὸς, Σω-

ADARUPOLIS, urbs Perſidis, ut Marcianus in periplo ſinus Perſici. Civis, Adaropolita, ut Heliopolita, Hephæſtopolita juxta Grammaticæ regulas: ni debeat eſſe juxta Perſarum conſuetudinem, ut Cambyſenus, So-

26 Ἀγχίση, πόλις Ἰταλίας.] Anchiſe fuit urbs Italiæ nomen adepta ab Anchiſe Æneæ patre, ex Dionyſii libro primo Rom. Antiquitatis, cujus ſunt verba: Αὐτὸν μὲν δὴ τήν τε Ἄλβαν κτίσαι, καὶ ἄλλ᾽ ἄττα πολίσματα, Ῥῶμον δὲ Καπύην μὲν ἀπὸ τοῦ προπάππου· Ἀγχίσην δὲ ἀπὸ προπάτορος Ἀγχίσου, &c. id eſt, *Ipſum deinde* (Aſcanium) *Albam condidiſſe & alia quædam oppida, Romum verò Capuam à proavo Capy, Anchiſen verò ab avo Anchiſe.* Quidam enim opinantur Romum, id eſt Romulum Æneæ filium fuiſſe, alii ex filia nepotem, ut idem Dionyſius eodem libro refert: de Anchiſe verò urbe altum eſt apud alios, ſi bene memini, ſilentium.

27 Ἄδανα, Κίλισσα πόλις, οὐδετέρως.] Ciliciæ urbs, neutro plur. memoratur Plinio lib. 5. c. 27. Ptolemæo Geograph. lib. 4. c. 8. Scylaci Caryandenſi in Cilicia, apud quem perperam legitur Alane pro Adana.

28 Ταύτην ᾤκισεν Ἄδανος, καὶ Σάρος] Conditores urbis Ciliciæ Adanorum fuiſſe inquit Adanum, & Sarum, qui adverſus Tarſenſes belligerantes victi ſunt, Adanus & Sarus duces, à quibus conditam fuiſſe inquit Adana urbem. Sunt ex Græcorum fermento facti, & bellum illud, quod adverſus Tarſenſes geſſere. Sine dubio ſcriptum erat, *in Diphthera Iovis.*

29 Ἔστι δὲ ὁ Ἄδανος γῆς καὶ οὐρανοῦ παῖς.] Hæc ſunt ejuſdem farinæ ac præcedentia, ego fabulas non amo, ideo nolo in eis immorari; ſi te delectant, conſule Mythologos.

30 Ἔστι δὲ καὶ ἑτέρα πόλις ἐν μεσογείῳ τῆς εὐδαίμονος Ἀραβίας.] Aliam urbem Adana celebrat Auctor noſter in mediterranea parte Arabiæ felicis, cujus oppidanus dicitur vel Adanenus, vel Adanites modo Arabibus conſueto; fuit emporium Romanorum extra ſinum Arabicum, auctore Philoſtorgio lib. 3. c. 4. ex quo Nicephorus hauſit. Mirum eſt ejus non meminiſſe nec Plinium, nec Strabonem, nec Ptolemæum, Lucas Holſtenius in ſuis in Ortelium Annotation. auctor eſt eſſe Aden nobiliſſimum Arabiæ emporium.

31 Τὸν, Αἰολίδος ἔχενον.] Sunt verba corrupta & aliquid etiam deficere videtur. Quare ex mea verſione expunxi, ſuſpicor pro Αἰολίδος ἔχενον legendum eſſe Αἰολίδος ἐχόμενον, i. e. *Æolidi finitimum*, intellige locum aliquem, vel oppidum. Illo enim participio ſæpe utuntur Geographi.

32 Τῆς Ἠετίωνος.] Legendum exiſtimo τῆς τοῦ Ἠετίωνος. Sic enim amant loqui Græci.

33 Ἔστι καὶ τρίτη πόλις πρὸς τῷ Εὐφράτῃ.] Aliam Adana urbem ad fluvium Euphratem memorat, de qua ne hilum quidem apud alios, ut cum Lucretio loquar.

34 Ἀδάρου πόλις, πόλις Περσική.] *Adaropolis*, i. e. *Adari civitas*, urbs Perſica ex Marciano in Periplo ſinus Perſici; memoratur etiam Ptolemæo Geograph. lib. 6. c. 6. necnon Nigro Geopraph. Aſiæ Comment. 6. de qua nihil memoratu dignum pro ratione inſtituti noſtri inveniebam.

Σωφηνός, Παραιτακηνός. [35] Ἔστι δὲ καὶ Ἄδαρα A οὐδετέρως, κώμη μεγάλη. [36] Τρίτη Παλαιστίνης, μεταξὺ Χαρακμώβων καὶ Ἀρεοπόλεως, ἴσως ἀπὸ τῆς Περσίδος κληθεῖσα πόλεως. Καὶ γὰρ φυλή τις ἐν Χαρακμώβοις Βαβυλωνίων. Τῶν δὲ Ἀδάρων τὸ ἐθνικὸν, Ἀδαρηνός. B

ἈΔΕΡΚΩΝ, πόλις Ἰβηρίας, ὡς Ἀσκάλων. Τὸ ἐθνικὸν, Ἀδερκωνίτης, ὡς Ἀσκαλωνίτης.

ἈΔΙΑΒΗΝΗ [37], χώρα μέση τῶν ποταμῶν Εὐφράτου καὶ Τίγριδος. [38] Ἥτις καὶ Μεσήνη ὠνόμασται. Τὸ ἐθνικὸν Ἀδιαβηνός. C

ἌΔΟΥΛΙΣ [39], πόλις Αἰθιόπων. [40] οἱ δὲ, Πανὸς νῆσον αὐτὴν καλοῦσι. [41] Καὶ τὰ Μυσῶν βιβλία Ἄδουλι, δίχα τοῦ ς. Σφάλμα δέ ἐστιν. Ἄδουλις γὰρ ὀφείλει, ὡς Ἡρωδιανὸς ἐν τοῖς εἰς λις, τῷ ω παραληγόμενα. Ὁ πολίτης, Ἀδουλίτης, ὡς D Ἀξουμίτης. Καὶ Ἀδουλιτικὸς, τὸ κτητικόν.

ἈΔΡΑΜΥΤΤΕΙΟΝ [42], πόλις τῆς κατὰ Κάϊκον Μυσίας. Ἡ γραφὴ διχῶς, διὰ τοῦ τ, καὶ διὰ τοῦ δ, καὶ διὰ διφθόγγου, καὶ διὰ τοῦ ι καὶ δι' ἑνὸς τ, καὶ διὰ δύο. Ἀλλὰ καὶ δι' ἑνὸς τ, ὅταν ἔ- E χῃ δίφθογγον· καὶ διὰ δύο τῷ ι μόνως. [43] Κέκληται ἀπὸ Ἀδραμύττου κτίστου, παιδὸς μὲν Ἀλυάττου, Κροίσου δὲ ἀδελφοῦ, ὡς Ἀριστοτέλης ἐν

Sophenus, Paraetacenus. Est etiam Adara neutro genere, vicus magnus. Tertia Palaestinae, inter Characmobos, & Areopolim, fortasse à Persidis urbe vocata. Etenim in Characmobis est tribus quaedam Babyloniorum: ab Adaris verò gentile, Adarenus.

ADERCO, urbs Iberiae, ut Ascalo. Gentile, Aderconita, ut Ascalonita.

ADIABENA, regio media inter fluvios Euphratem, & Tigrim, quae etiam *Mesena* vocata fuit. Gentile, Adiabenus.

ADULIS, urbs Aethiopum, alii *Panos insulam* eam vocant, & Mysorum libri Aduli, sine s. Verum error est. Adulis enim debet scribi, ut Herodianus in nominibus finitis in *lis*, quae habent in penultima ω mega. Civis, Adulita, ut Axumita. Possessivum, Aduliticus.

ADRAMYTTIUM, urbs Mysiae juxta Caïcum. Duobus modis scribitur, per t, & per d. Per diphthongum ει, & per jota, Per duplex t, & per unum tantum. Quando habet diphthongum, per unum tantum t. Per duplex, quando habet tantum jota. Sic verò fuit vocata ab Adramyto conditore, Alyattae filio, Croesi fratre, ut Aristoteles in

35 Ἔστι δὲ καὶ Ἄδαρα οὐδετέρως, κώμη μεγάλη.] Celebrat Adara neut. plur. pagum magnum tertiae Palaestinae, *Tertiam Palestinam* vocat Auctor noster *Arabiam Petraeam*, ut alibi annotamus. Adru perperam scribitur apud Ptolemaeum Geograph. lib. 5. c. 17. pro Adaru. Erat verò sita (nomina oppidorum neut. plur. possunt foem. gen. & num. singul. proferri, ut Hierosolyma & alia hujus farinae, ut jam alibi annotavimus) inter Characmobam, & Ariopolin, ut inquit Auctor noster.

36 Τρίτη Παλαιστίνης.] Legendum, Τρίτης Παλαιστίνης.

37 Ἀδιαβηνὴ, χώρα μέση τῶν ποταμῶν.] Adiabene, regio media inter duos fluvios, Euphratem, & Tigrim, eum fefellit opinio. Regio enim, quae erat media inter duos illos fluvios dicitur Mesopotamia, quae nostro Auctori suo loco dicitur Μέση τῶν ποταμῶν, i. e. *Media fluviorum*; at ipse ex Quadrato existimabat esse eamdem regionem Mesopotamiam, & Adiabenen, longe aliter se habet res. Adiabene enim olim vocitata fuit Assyria, auctoribus Plinio lib. 5. c. 12. Amm. Marcellino lib. 23. cujus sunt verba, quae sequuntur: *Iuxta hunc circuitum Adiabena est, Assyria priscis temporibus vocitata, longaque assuetudine ad hoc translata vocabulum, ea re, quod inter Oenam, & Tigridem sita navigeros fluvios, adiri vado nunquam potuit. transire enim, διαβαίνειν dicimus Graeci; nos autem didicimus, quod in his terris amnes sunt duo perpetui, quos & transivimus, Diavas, & Adiavas, juncti navalibus pontibus, ideoque intelligi Adiavenam cognominatam, ut à fluminibus maximis, Aegyptus Homero auctore, & India, & Euphratensis antehac Commagena, itidem Iberia ex Ibero, nunc Hispania, & à Baeti amne insignis provincia Baetica, in hac Adiabena Ninus est civitas.* Huc usque Ammianus. obiter notabis nomen fluvii Adiavas corruptum esse à Chaldaeo הריב *hadiab*, id est *lupus*, qui fluvius Graecè dicitur *Lycos*. Hadiab enim Chaldaicè & lycos Graecè sunt nomina ἰσοδυνάμα. Apud Strabonem etiam lib. 16. Adiabene & Mesopotamia sunt diversae regiones. Dion. Cassius lib. 68. inquit: Adiabenam esse partem Assyriae ad Ninum pertinentis; incolae dicebantur *Adiabeni*, quorum reginam Helenam celebrat Josephus Antiquit. Judaic. lib. 20. c. 2. quae religionem Judaicam, relicta ethnica, secuta fuit, atque Hierosolymis regiam & sepulchrum construxit memorabile, cujus etiam meminit Pausanias in Arcadicis, & id cum Mausoleo Halicarnassi comparat, quod priscis temporibus fuit celeberrimum, à quo postea hujusmodi sepulchra *Mausolea* vocata fuerunt, idem Joseph. de bello Judaico lib. 6. c. 6. & 7. juxta versionem Latinam, regiam, & sepulchrum ejusdem reginae celebrat.

38 Ἥτις καὶ Μεσήνη ὠνόμασται.] Auctor noster, ut in praecedenti observatione annotavimus, existimabat ex Quadrati Historia Adiabenen & Mesopotamiam fuisse eamdem regionem; ideo nunc inquit Adiabenen vocatam quoque fuisse *Mesenen*, i. e. *Mediam*, scilicet inter duos fluvios Euphratem, & Tigridem.

39 Ἄδουλις, πόλις Αἰθιόπων.] Adulis, urbs Aethiopum, Cosmographo lib. 4. c. 7. dicitur Adule, Plinio lib. 6. c. 29. Aduliton, & Adulitarum oppidum, fuit urbs Aethiopiae ad mare rubrum in sinu quodam, qui ab ea *Adulicus* vocitatur; erat emporium illarum regionum celebre, in quod asportabatur ebur optimum, inde *Adulicum* dictum; unde in reliquas regiones invehebatur, ut rerum monumentis tradit Arrhianus in Periplo maris rubri, cui Ἀδουλεὶ dicitur, ad quem locum consule sis Stukii Scholia.

40 Οἱ δὲ, Πανὸς νῆσον αὐτὴν καλοῦσι.] Inquit Adulum Aethiopum urbem ab aliquibus vocari *Panos insula*, at perperam. Nam Ptolemaeo Geographiae lib. 4. c. 8. Πανὸς νῆσος diversa est ab urbe Ἀδούλη, quam eodem libro c. 7. in Adulico sinu loco, ac Ptolemaeus hac in re majorem mereτur fidem, quam reliqui.

41 Καὶ τὰ Μυσῶν βιβλία Ἄδουλι, δίχα τοῦ ς.] Quinam fuerint isti Mysorum libri, ingenue fateor me nescire.

42 Ἀδραμύττειον, πόλις τῆς κατὰ Κάϊκον Μυσίας.] Adramyttium fuit urbs Mysiae juxta Caicum. Caicus vero erat Mysiae ejusdem fluvius, teste Plinio lib. 5. c. 30. qui urbis quoque meminit. Ptolemaeus Geographiae lib. 5. c. 2. eam inter Phrygiae majoris oppida memorat; Phrygia verò major finitima erat Aeolidi, quae *Mysia* quoque quondam appellata fuit. Erat Adramyttium urbs memorabilis, Atheniensium colonia, habebat portum, & navium stationem, ut memoriae prodidit Strabo lib. 13. ex qua fuisse Xenoclem insignem oratorem inquit.

43 Κέκληται ἀπὸ Ἀδραμύττου κτίστου.] Adramytium nomen accepisse ab Adramyto conditore, Alyattae Lydorum regis filio Croesique fratre tradit.

44 Τινὲς

ἐν Πολιτείαις, καὶ ἄλλοι. [44] Τινὲς δὲ ἀπὸ Ἕρμωνος τοῦ Λυδῶν βασιλέως. τὸν γὰρ Ἕρμωνα Λυδοὶ Ἀδραμυν καλοῦσι, Φρυγιστί. Οὐ δύναται δὲ, ὡς Ἡρωδιανὸς, διὰ τὸ μὴ ἔχειν τὸ τ, τὸ Ἄδραμυς. Ὁ πολίτης, Ἀδραμυττηνὸς, ὡς Ἀρτακηνὸς, Δατηνὸς, Δακηνὸς, Σεβαστηνός. Λέγεται δὲ καὶ Ἀδραμύττιον διὰ τοῦ ι, ὡς Κρατῖνος.

ἈΔΡΑΜΥΤΤΙΣ, νῆσος ἐν τῇ Λυκίᾳ. Τὸ ἐθνικὸν, Ἀδραμυττίτης, ὡς Ναύκρατις Ναυκρατίτης.

ἈΔΡΑΝΗ [45], πόλις Θρᾳκικὴ, ἡ μικρὸν ὑπὲρ τῆς Βερενίκης κεῖται, ὡς Θεόπομπος. [46] Πολύβιος δὲ, διὰ τοῦ η τὴν μέσην λέγει, ἐν τρισκαιδεκάτῃ, Ἀδρηνή. Τὸ ἐθνικὸν Ἀδρηνίτης, ὡς Συήνη Συηνίτης, Σελήνη Σεληνίτης. Τούτων τὰ μαρτύρια ἐν τοῖς οἰκείοις. Δύναται δὲ καὶ Ἀδρηναῖος, ὡς Κυρηναῖος, Μιτυληναῖος, Πελληναῖος. Δίδωσιν ἡ τέχνη καὶ τὸ Ἀδρηνεὺς, ὡς Πελληνεύς.

ἌΔΡΑΝΟΝ [47], πόλις Σικελίας ἐν τῇ Αἴτνῃ, ποταμὸν ὁμώνυμον ἔχουσα. Λέγεται καὶ ἀρσενικῶς Ἄδρανος. Ἀπολλόδωρος δὲ, Ἀδρανίτας φησὶ τὸ ἐθνικόν.

ἈΔΡΑΣΤΕΙΑ [48], μεταξὺ Πριάπου καὶ τοῦ Παρίου, ἀπὸ Ἀδράστου βασιλέως, ὃς καὶ πρῶτος ἱδρύσατο Νεμέσεως ἱερόν. Ἐκαλεῖτο δὲ καὶ ἡ χώρα Ἀδράστεια, καὶ Ἀδραστείας πεδίον, καὶ ἡ πόλις οὕτω. Διογένης ἐν πρώτῃ Κυζίκου φησὶν, ἀπὸ Ἀδραστείας κεκλῆσθαι, μιᾶς τῶν Ὀρεστιάδων νυμφῶν. Τὸ ἐθνικὸν, Ἀδραστεύς. Οἱ δ᾽ ἐπιχώριοι, Ἀδραστηνὸς, ὡς Κυζικηνὸς, φασιν. [49] Ἔστι δὲ καὶ Τρωάδος Ἀδράστεια τόπος, ἀπὸ Ἀδραστείας θυγατρὸς Μελίσσου, [50] τοῦ Ἴδης, τῆς πρῶτον βασιλευσάσης ἐν Τροίᾳ, ὡς Χάραξ Ἑλληνικῶν δευτέρᾳ. [51] Τὸ δ᾽ αὐτό ἐστι χωρίον, καὶ ἐθνικόν.

ἈΔΡΙΆ,

in Politicis, & alii. Quidam verò ab Hermone Lydorum rege. Hermonem enim Lydii *Adramym* lingua Phrygia vocant. Hoc verò non potest esse, ut Herodianus inquit, eò quod non habeat t nomen istud Adramys. Civis, Adramyttenus, ut Artacenus, Datenus, Dacenus, Sebastenus. Dicitur etiam Adramyttium per jota, ut Cratinus.

ADRAMYTTIS, insula Lyciæ. Gentile, Adramyttita, ut Naucratis, Naucratita.

ADRANA, urbs Thraciæ, paulò supra Berenicem sita, ut Theopompus. Polybius per e scribit Adrena, libro decimo tertio. Gentile, Adrenita, ut à Syena, Syenita, à Selena Selenita. Horum testimonia in nominibus domesticis. Potest esse, & Adrenæus, ut Cyrenæus, Mitylenæus, Pellenæus. Ars concedit, ut Adreneus dicatur, ut Pelleneus.

ADRANUM, urbs Siciliæ in Ætna fluvium habens ejusdem nominis. Dicitur etiam Adranius masculino genere. Apollodorus Adranitas vocat gentile.

ADRASTIA, inter Priapum, & Parium, ab Adrasto rege, qui primus Nemesis templum ædificavit. Vocabatur verò regio Adrastia, & Adrastiæ campus. Urbs quoque eodem modo. Diogenes lib. 1. Cyzic. inquit, sic vocatam fuisse ab Adrastia una Orestiadum Nympharum. Gentile, Adrasteus. Indigenæ, Adrastenus, ut Cyzicenus dicunt. Est etiam Adrastea locus Troädis, sic dictus ab Adrastia filia Melissi, Idæ filii, quæ prius in Troja regnavit, ut Charax Hellenicorum libro secundo. Idem nomen habet oppidum, ac gentile.

ADRIA,

44 Τινὲς δὲ ἀπὸ Ἕρμωνος τοῦ Λυδῶν βασιλέως, τὸν γὰρ Ἕρμωνα Λυδοὶ Ἄδραμυν καλοῦσι, Φρυγιστί.] Aliquos, inquit, nomen accepisse Adramyttium ab Hermone quodam Lydorum rege, quem Lydi vocabant *Adramyn* Phrygum lingua, scilicet quia Lydi utebantur Phrygum lingua; hanc etymologiam sequitur Hesych. & Scaliger Can. Isagog. lib. 3. in regum Lydiæ Dynastia, sed eam pace Scaligeri explodit Epitomator noster ex Herodiano, & merito. Τὸ Adramys enim non habet litteram τ quæ est in nomine urbis.

45 Ἀδράνη, πόλις Θρᾳκική.] Adrane, urbs Thracica ex Teopompo; altum est apud alios, si bene memini, de hac urbe silentium. Theopompi opera sunt deperdita.

46 Πολύβιος δὲ διὰ τοῦ η τὴν μέσην λέγει.] Inquit Adranen urbem Thraciæ Polybio lib. 13. dici Adrenen. Liber tredecimus Polybii non extat.

47 Ἄδρανον, πόλις Σικελίας ἐν τῇ Αἴτνῃ.] Adranon, sive Adranius, urbs Siciliæ in monte Ætna cum fluvio ejusdem nominis; olim condita fuit à Dionysio, ac nomen adepta à templo quodam insigni, cujus rei Auctor est Diodor. Siculus lib. 14. cujus ecce verba: Τούτων δὲ πραττομένων, Διονύσιος μὲν ἐν τῇ Σικελίᾳ πόλιν ἔκτισεν ὑπὸ αὐτὸν τὸν Αἴτνης λόφον, καὶ ἀπό τινος ἐπιφανοῦς ἱεροῦ προσηγόρευσεν αὐτὴν Ἄδρανον, i. e. *His autem gestis, Dionysius quidem in Sicilia urbem condidit, sub Ætnæ collem, quam ab insigni quodam fano Adranum appellavit.* Civitas nunc vulgo dicitur *Aderno*, & fluvius *Fiume d'Aderno*, auctore Cluv. Siciliæ Antiquæ, lib. 2. c. 8.

48 Ἀδράστεια, μεταξὺ Πριάπου, καὶ τοῦ Παρίου.] Fuit nomen urbis, & regionis inter Priapum, & Parium, quæ pertinebat ad Troadem, habebat subjacentem campum ejusdem nominis, in quo erat Oraculum Apollinis Actæi & Dianæ. nomen verò accepit ab Adrasto rege, qui primus Nemesi templum posuit, ut inquit Auctor noster, & testatur Callisthenes apud Strabonem lib. 13. unde Epitomator noster sua, sed confuse transcripsit. Audi eum loquentem: Ἐκαλεῖτο δ᾽ ἡ χώρα αὕτη Ἀδράστεια, καὶ Ἀδραστείας πεδίον, &c. id est, *Vocabatur verò ea regio Adrastea, & Adrasteæ Campus, more quodam eorum, qui unam regionem duplici nomine vocant, ut & Theben, & Thebes campum, & Mygdoniæ campum; Callisthenes verò, inquit, Adrasteam ab Adrasto rege vocari, qui primus Nemesis templum constituit. Sita est urbs inter Priapum & Parium habens subjacentem campum ejusdem nominis, in quo etiam Oraculum fuit Apollinis Actæi & Dianæ.*

49 Ἔστι δὲ καὶ Τρωάδος Ἀδράστεια τόπος ἀπὸ, &c.] Inquit Adrasteam Troadis locum nomen accepisse ab Adrastea Melissi filia; supra, inquit, urbem ab Adrasto rege nomen accepisse, nihil mirandum, si fabulæ inter se non conveniant. Ipsissimum enim accidit aliquando historiis hodiernis de familiis famigeratis.

50 Μελίσσου τοῦ Ἴδης.] Lege Μελίσσου τοῦ τῆς Ἴδης.

51 Τὸ δ᾽ αὐτό ἐστι χωρίον, καὶ ἐθνικόν.] Mens Stephani est τὸ Adrastea esse nomen regionis, & gentile fœm. h. e. & nomen fœminæ & regionis.

52 Ἀδρ

ἈΔΡΙΑ[52], πόλις, καὶ παρ' αὐτὴν κόλπος A Ἀδρίας, καὶ ποταμὸς ὁμοίως, ὡς Ἑκαταῖος. Ἡ χώρα τοῖς βοσκήμασίν ἐστιν ἀγαθή, [53] ὡς δὶς τίκτειν τὸν ἐνιαυτὸν, καὶ διδυμοτοκεῖν, πολλάκις καὶ τρεῖς καὶ τέσσαρας ἐρίφους τίκτειν, ἐνίοτε δὲ καὶ πέντε, καὶ πλείους· [54] καὶ τὰς ἀλεκτορίδας B δὶς τίκτειν τῆς ἡμέρας, τῷ δὲ μεγέθει πάντων εἶναι μικροτέρας τῶν ὀρνίθων. Ὁ πολίτης, καὶ ὁ πάροικος, Ἀδριανὸς, ὡς Ἀσιανός· καὶ Ἀδριάτης. Οὕτως Ἀδριατικὸν Πέλαγος· ὡς τοῦ Πτελεάτης, ὁ Πτελεατικὸς οἶνος. C

ADRIA, urbs & juxta urbem sinus maris Adriatici, necnon fluvius, ut Hecatæus; regio pecudibus optima, adeò, ut bis in anno, ac geminos, sæpe tres & quatuor hœdos pariant, aliquando etiam quinque, & plures. Gallinæ verò bis in die, sunt verò omnium minimæ inter aves. Civis, & accola, Adrianus, ut Asianus. Dicitur etiam *Adriata*, & *Adriaticum Pelagus*, ut à Pteleata, *Pteleaticum vinum*.

ἌΔΡΟΤΤΑ[55], οὐδετέρως χωρίον ἐν Λυδίᾳ παραθαλάττιον, καὶ κατάκρημνον. Οἱ οἰκήτορες, Ἀδροττεῖς. [56] Τῶν γὰρ εἰς α οὐδετέρων παρά τε τοῖς Λυδοῖς, καὶ τὴν Καρίαν οἰκοῦσι, χαίρει τῇ εἰς ευς, ἐπὶ τῶν ἐθνικῶν. Δύναται καὶ Ἀ- D δροττηνός. Καὶ γὰρ ὁ τύπος τῶν Ἀσιανῶν, καὶ οὕτως οἱ ἐπιχώριοι λέγουσιν.

ADROTTA, neutro genere oppidum Lydiæ maritimum, & præceps. Incolæ, Adrottei. Nomina enim neutra in a apud Lydos & Carios gaudent terminari in *eus*, cum de gentilibus dicuntur. Potest etiam esse Adrottenus. Forma enim hæc Asiaticis est familiaris, ac sic indigenæ dicunt.

ἈΔΡΥΜΗΣ[57] Ἀδρύμητος, Λιβύης πόλις. Λέγεται καὶ ἀρσενικῶς, καὶ θηλυκῶς, καὶ οὐδετέρως. Κέκληται ἀπό τινος Ἀδρυμήτου. Τῆς E γενικῆς παραχθείσης εἰς εὐθεῖαν. Καὶ τὸ ἐθνικὸν Ἀδρυμήτιος, ὡς Βηρύτιος· ἄμεινον τὸ Ἀδρύμης, καὶ Ἀδραμύσιος. Αἱ γὰρ ἀπὸ γενικῆς εὐθεῖαι, δίχα ποιητικῆς φράσεως, σπανιώταται. F

ADRYMES, Adrymetus, urbs Libyæ. Dicitur masculino, & fœminino, & neutro genere. Sic fuit vocata à quodam Adrymeto, deducto genitivo in nominativum. Gentile, Adrymetius, ut Berytius. Sed præstat Adrymes, & Adramysius. Nominativi enim à genitivo sine Poëtica locutione rarissimi.

ἌΔΡΥΞ, ὡς Ἔρυξ, ἀρσενικὸν, πόλις Συρακουσίων. Τὸ ἐθνικὸν Ἀδρυκῖνος, ὡς Ἐρυκῖνος, τῆς ἔρυκος γενικῆς. Καὶ Ἀδρυκίνη, ὡς Ἐρυκίνη Ἀφροδίτη.

ADRYX, ut Eryx, masculinum, urbs Syracusanorum. Gentile, Adrycinus, ut Erycinus à genitivo ἔρυκος. Fœmininum Adrycina, ut Erycina Venus.

ἈΔΑΡ- ADAR-

52 *Ἀδρία, πόλις, καὶ παρ' αὐτὴν κόλπος Ἀδρίας, καὶ ποταμὸς ὁμοίως.*] Adria fuit urbs Picentium, seu Picenorum, auctore Cosmographo Geograph. lib. 3. c. 1. Noster oblitus est dicere, cujus regionis fuerit urbs; satis ei visum fuit dicere, ab ea Adriam sinum & fluvium accepisse nomen: scribitur ejus nomen cum aspiratione, & sine ea. Fuit Tuscorum colonia, qui ante Rom. imperium terra marique dominati fuere, ut rerum monumentis tradidit Livius lib. 5. c. 33. cujus ecce verba: *Tuscorum ante Romanum imperium latè terra, marique opes patuere, mari supero, inferoque, quibus Italia insulæ modo cingitur, quantum potuerint; nomina sunt argumento, quod alterum Tuscum communi vocabulo gentis, alterum Adriaticum mare ab Adria Tuscorum colonia vocavere Italiæ gentes.* Græci eadem Tyrrhenum atque Adriaticum vocant. Ab hac urbe Adriani Cæsaris majores originem trahebant, ut tradit Ælius Spartianus in ejus vita, eadem urbs postquam oblivio Tuscum sepelivit imperium à Romanis etiam facta fuit colonia, ut videre est ex Livii lib. 11. epitome, mare, quod Græcis dicitur *Ἀδριατικὸν πέλαγος*, sen *Ἀδρίας κόλπος*, Latinis dicitur *Adriaticum*, seu *Adrianum*, Poëtæ *Adriacum* vocant, quod antiquitus vocabatur *Atriacum*, ut & urbs *Atria*, referente Plinio lib. 3. c. 16. hisce verbis: *Omnia ea flumina fossasque primi Asagi fecere Tusci, egesto amnis impetu per transversum in Atrianorum paludes, quæ Septem Maria appellantur, nobili portu oppidi Tuscorum Atriæ, à quo* Atriaticum mare *ante appellabatur, quod nunc Adriaticum.* Loquitur Plinius de Pado fluvio, quem Græci *Eridanum* vocant, qui triginta flumina secum in mare Adriaticum deferebat, utrum Atria & Adria fuerit eadem civitas, viderint doctiores; Auctor noster diversas fuisse existimavit. Utramque enim suo loco celebrat, at ipse plerunque ex una, eademque urbe duas solet facere, ut alibi annotamus.

53 *Ὡς δὶς τίκτειν τὸν ἐνιαυτόν.*] In his verbis procul dubio deficiunt hæc verba: *τὰς αἶγας*, i. e. *capras*. Loquitur enim de earum partu; de quo agit Arist. de Hist. Animal. lib. 6. c. 19. ac ultimum *τίκτειν* delendum est.

54 *Καὶ τὰς ἀλεκτορίδας δὶς τίκτειν.*] Loquitur de gallinarum partu Adrianarum, quas memorat Arist. Hist. Anim. lib. 6. c. 1. hoc ævo Anatomici invenere, omnia animantia ex ovis generari, hominem quoque. Non omnia Naturæ Dædalæ mysteria veteres nobis revelarunt; adhuc occulta manent plurima. In omnibus decet ejus summum artificem venerari, nec cuiquam vitio verti debet, quod eum suo modo colat.

55 *Ἄδροττα, οὐδετέρως χωρίον ἐν Λυδίᾳ.*] Hujus maritimi oppidi Lydiæ nulla, quod sciam, apud alios fit mentio, Suidam in Εὐστέφιος excipio, sed nihil de eo memoria dignum refert.

56 *Τῶν γὰρ εἰς α οὐδετέρων.*] Lege *Τὰ γὰρ εἰς α οὐδέτερα.* Id enim clamat ratio.

57 *Ἀδρύμης, Ἀδρύμητος, Λιβύης πόλις.*] Adrymes, etis, vel Adrymetus, id est, priori forma mascul. fœmin. & neut. genere dicitur. Fuit urbs Libyæ, memoratur Plinio lib. 5. c. 4. & lib. 6. c. 34. Straboni lib. 17. vocatur *Ἀδρύμη*. Fuisse oppidum munitum patet ex Diodori Siculi Biblioth. Historicæ lib. 20. quandoquidem Agathocles id obsidione cinxit; ejus sunt verba, Græcis relictis, Latina appono: *Dum hæc geruntur, Agathocles jam campestria in potestate habens castella vicina Carthagini vi cepit, urbiumque alias metu, alias odio Carthaginensium ad suas partes adduxit, castris vero prope Tunetum munitis & sufficienti relicto præsidio ad urbes mari vicinas movit, primaque vi capta nova urbe, cum victis clementer se gessit, unde versus Adrymeten progressus eam obsidione cinxit.*

58 Ἀδα-

Ἀδαρχίδαι[58], Λιβυκὸν ἔθνος, ὡς A Ἡρόδοτος.

ADARCHIDÆ, Libyci populi, ut Herodotus.

Ἀερία[59], ἡ Αἴγυπτος, παρὰ τὸν ἀέρα. [60] καὶ γὰρ ἠερόεσσαν αὐτὴν φασιν. Οἱ ἄνθρωποι, Ἀέριοι. Καὶ Ἀερίτης, ἐκ τοῦ ἀέρος γενικῆς. [61] Ἔστι καὶ Κελτικὴ πόλις Ἀερία, ὡς Ἀ- B πολλόδωρος ἐν Χρονικῶν τετάρτῳ. [62] Ἔστι καὶ ἄλλη Κρήτης οὐκ ἄσημος, [63] ἣ ἐλέγετο νῆσος Ἀερία, καὶ Ἰδαία, καὶ Δολιχή, διὰ τὸ μῆκος. Ἐθνικὰ, τὰ αὐτά.

AERIA, Ægyptus, sic dicta ab aëre. Etenim ἠερόεσσαν, id est, *tenebrosam* eam vocant. Incolæ, Aërii. Dicitur etiam incola, Aërita, à genitivo aëris. Est etiam Aëria, Celtica urbs, ut Apollodorus Chronicorum lib. quarto. Est & alia Cretæ non obscura, quæ dicebatur insula Aëria, & Idæa, & Doliche propter longitudinem. Gentilia, eadem.

Ἀζανία[64], μέρος τῆς Ἀρκαδίας, ἀπὸ C Ἀζανοῦς, τῆς Ἀρκάδος. Οἱ οἰκήτορες Ἀζανεῖς, καὶ Ἀζῆνες, καὶ Ἀζάνιος, καὶ Ἀζανία, καὶ Ἀζάνιον. Εὔδοξος δὲ ἐν ἕκτῃ γῆς περιόδου φησίν· ἔστι κρήνη τῆς Ἀζανίας, ἣ τοὺς γευσαμένους τοῦ ὕδατος ποιεῖ μηδὲ τὴν ὀσμὴν τοῦ οἴνου ἀνέχεσθαι. D Εἰς ἣν λέγουσι Μελάμποδα, ὅτε τὰς Προιτίδας ἐκάθαιρεν, ἐμβαλεῖν τὰ ἀποκαθάρματα. [65] Ἔστι δὲ μοῖρα τῆς Ἀρκαδίας ἡ Ἀζανία. Διῄρηται δὲ εἰς τρία· Παρρασίους, Ἀζᾶνας, Τραπεζουντίους. Καὶ ἔχει ἡ Ἀζανία πόλεις ἑπτακαίδεκα, E ἃς ἔλαχεν Ἀζάν. Ἔστι καὶ Μασσαλίας ἄλλη, ὡς Φίλων.

AZANIA, pars Arcadiæ, sic dicta ab Arcadia fœmina, quæ *Azano* dicebatur. Incolæ, Azanei, Azenes, Azanius, a, um, adjectivum. Eudoxus terræ periodi libro sexto inquit: *Est Azaniæ fons, cujus hæc est natura, ut qui ejus aquam gustaverint, vini odorem ferre non possint.* In quem ferunt Melampodem cum Prœtidas expiaret, injecisse piacula. Est verò Arcadiæ portio, Azania, quæ in tres partes fuit divisa, Parrhasios, Azanas, Trapezuntios. Habet Azania urbes XVII, quas sortitus est Azen. Est & Massiliæ urbs, ut Philo.

Ἀζανοί[66], Φρυγίας πόλις. Στράβων δωδεκάτῃ· τῆς δ' Ἐπικτήτου Φρυγίας Ἀζανοί τέ εἰσι, καὶ Νακώλεια. Οἱ πολῖται, Ἀζανῖται. Τὸ F θηλυκὸν, Ἀζανῖτις. [67] Ἡρωδιανὸς ἐν πρώτῃ συλλαβῇ διὰ τοῦ αι καθόλου λέγων· Αἴζην Ταντάλου

AZANI, urbs Phrygiæ, Strabo libro duodecimo; *Ascititiæ verò Phrygiæ sunt Azani, & Nacolia.* Cives, Azanitæ. Fœmininum, Azanitis. Herodianus in prima syllaba per æ generalem dicens: *Æzen Tantali*

58 Ἀδαρχίδαι, Λιβυκὸν ἔθνος.] Adarchidæ, Libyci populi ex Herodoto, quem nobis tanquam per aversionem laudat, cui lib. 4. c. 168. Adyrmachidæ, non Adarchidæ, ut habet noster, dicuntur. Eodem etiam modo Ptolemæ. lib. 4. c. 5. Scylax in Libya *Adyrmachidas* seu *Adyrmachitas* vocant. Quin etiam litterarum ordo exigebat, ut sic apud Stephanum dicerentur; de quorum etymo consulesis Bochartum. Ptolemæus libro, capiteque citato eos locat inter Libyæ supra mare Nomos.

59 Ἀερία, ἡ Αἴγυπτος, παρὰ τὸν ἀέρα.] Aeria, Ægyptus ab aëre dicta aliquando fuit: quod etiam testatur Aul. Gell. Noct. Attic. lib. 14. c. 6. Quin etiam Creta sic vocata fuit, eodem auctore, libro, capiteque citato; nec non Thessalia apud Apollonium Argonautic. lib. 1. v. 580.

60 Καὶ γὰρ ἠερόεσσαν αὐτὴν φασιν.] Hæc verba concoquere non possum. Innuit enim Ægyptum Aërian vocatam ab aëre, quod esset tenebrosa. Scholiasta Apollodori ad ejusdem Argonautic. lib. 1. v. 580. inquit, Thessaliam vocatam fuisse Aëriam παρὰ τὸ μέλαιναν εἶναι τὴν γῆν, id est, *quod terra esset nigra.* De quibus tuum esto judicium, nec meam spectes sententiam. Ego enim ἐπέχω, cum nost. in Αἴγυπτος dicat nomen accepisse à Rege hujus nominis Beli, ex Aëria filio.

61 Ἔστι καὶ Κελτικὴ πόλις Ἀερία.] Celebrat civitatem Celticam, id est, *Gallicam Aërian*, cujus in Gallia Narbonensi meminere Plin. lib. 3. c. 4. Strabo lib. 4. cujus ecce verba: Εἰσὶ δὲ ἐν τῷ μεταξὺ πόλεις Αὐενιὼν, καὶ Ἀραυσιὼν, καὶ Ἀερία, τῷ ὄντι, φησὶν Ἀρτεμίδωρος ἀερία, διὰ τὸ ἐφ' ὕψους ἱδρῦσθαι μεγάλου, id est, *In medio sunt urbes Avenio, & Arusio, & Aëria, vere, ut ait Artemidorus Aëria, quod in excelso loco sita esset.*

62 Ἔστι καὶ ἄλλη Κρήτης οὐκ ἄσημος.] Celebrat aliam urbem Cretæ *Aëriam* non obscuram, cujus nullum inveniebam apud alios memoriam.

63 Ἣ ἐλέγετο νῆσος Ἀερία, καὶ Ἰδαία, &c.] Hæc verba de insula Creta intelligenda esse existimo, quæ *Aeria* vocata fuit, ut inquit noster, & confirmat Gell. Noct. Attic. lib. 14. c. 6. Idæam etiam dictam fuisse inquit Auctor noster, scilicet vel à monte, vel à Nympha hujus nominis; nec non Dolichen propter longitudinem. Δολιχὸς enim significat idem, quod apud Latinos, *longus* seu *prolixus.* Hoc nominis de aliis etiam insulis dicebatur.

64 Ἀζανία, μέρος τῆς Ἀρκαδίας ἀπὸ Ἀζανοῦς.] Azania pars Arcadiæ nomen adepta ab Azanone fœmina Arcade; cujus nominis mons celebratur Statio Theb. lib. 3.

—— —— *Idæis ululatibus æmulus Azan.*

Azaniæ etymon à verbo ἄζω; id est, *sicco* deducit Eust. ad Il. 1. v. 21.

65 Ἔστι δὲ μοῖρα τῆς Ἀρκαδίας ἡ Ἀζανία.] Esse partem Arcadiæ Azaniam inquit, ac Arcadiam in tres partes dividi; hoc est, in Parrhasios, Azanes, Trapezuntios; fuisse verò Azanes Græcorum vetustissimos; tradit Strabo lib. 8. cujus sunt verba: Δοκεῖ δὲ παλαιότατα ἔθνη εἶναι τὰ Ἀρκαδικὰ τῶν Ἑλλήνων &c. id est, *Videntur autem Arcadiæ gentes vetustissimæ Græcorum, Azanes & Parrhasii, & aliæ hujusmodi*, de quibus consule sis Pausan. in Arcadicis.

66 Ἀζανοί, Φρυγίας πόλις.] Azani, orum, urbs Phrygiæ ex Strabonis lib. 12. cujus affert verba mutila. Sic verò apud eum leguntur: Τῆς δ' Ἐπικτήτου Φρυγίας Ἀζανοί τέ εἰσι, καὶ Νακόλεια, καὶ Κοτυάειον, καὶ Μιδάιον, καὶ Δορυλάιον πόλεις, καὶ Κάδοι· τοὺς δὲ Κάδους ἔνιοι τῆς Μυσίας φασίν, id est, *Epicteti vero Prygiæ sunt Azani, & Nacolea, & Cotyaeium, & Midaïum, & Dorylaium civitates, & Cadi: Cados vero aliqui Mysiæ ajunt.*

67 Ἡρωδιανὸς ἐν πρώτῃ, &c.] Lege Ἡρωδιανὸς περὶ τῆς καθόλου ἐν πρώτῃ συλλαβῇ διὰ τοῦ αι λέγει. Sic debent concipi hæc verba; Herodian. enim scripsit librum, quem περὶ τῆς καθόλου inscripsit.

ταλου παῖς, ἀφ' οὗ ἐν Φρυγίᾳ πόλις Αἰζανοί· τινὲς δὲ Ἀζάνιον αὐτὴν φασιν. [68] Ἑρμογένης δέ φησιν, οὐ δεῖ οὕτως, ἀλλ' Ἐξουάνουν αὐτὴν καλεῖσθαι. Λέγεται γὰρ περὶ τὸν τόπον ἀγροικίας εἶναι. Λιμοῦ δὲ γενομένου, συνελθόντες οἱ ποιμένες, ἔθυον εὐφορίαν γενέσθαι. Οὐκ ἀκουόντων δὲ τῶν θεῶν, Εὔφορβος τὴν οὐανοῦν, ὅ ἐστιν ἀλώπηξ, καὶ ἔξιν, ὅ ἐστιν ἐχῖνος, θῦσαι τοῖς δαίμοσιν. Εὐαρεστηθέντων δὲ τῶν θεῶν, εὐφορίαν γενέσθαι, καὶ τὴν γῆν πολυκαρπῆσαι. Τοὺς δὲ περιοίκους πυθομένους, ἱερέα καὶ Ἄρχοντα αὐτὸν στῆσαι. Ἐξ αὐτοῦ καὶ κληθῆναι τὴν πόλιν Ἐξουάνουν· ὃ μεθερμηνευόμενον, ἐστὶν Ἐχιναλώπηξ. Ἔοικε δὲ μεταλλοιωθῆναι ἐκ τοῦ Χοάνου τὸ Ἀζάνιον. [69] Ἔστι δὲ ὅμοιον τῷ Βυθηνίῳ, περὶ οὗ ἐροῦμεν.

ΑΖΕΙΩΤΑΙ [70], ἔθνος τῆς Τρωάδος, ὡς Ἑλλάνικος ἐν τοῖς περὶ Λυδίαν λέγει. Ἔοικε δὲ τὸ πρωτότυπον Ἄζεια εἶναι, ἵν' ᾖ ὡς Μάρεια Μαρειώτης, Ῥάφεια Ῥαφειώτης. Λέγονται δὲ καὶ Ἀζειοί.

ΑΖΗΝΙΑ [71], ὡς Πλωθιά, Λουσιά, δῆμος ἐν Ἀττικῇ τῆς Ἱπποθοωντίδος φυλῆς. Ὁ δημότης Ἀζηνιεύς, [72] ὡς Ἀρχιεύς. Τὸ τοπικὸν, δῆλον.

ΑΖΙΛΙΣ [73], πόλις Λιβύης. [74] Οἱ δὲ περὶ Σαλούστιον, οὐ πόλιν, ἀλλὰ τόπον φασὶ, καὶ ποταμὸν εἶναι. Τινὲς δὲ Ἄζιριν, μετὰ τοῦ ρ λέγουσι τὸν χῶρον. Χάραξ δὲ Ἄζιρον λέγει αὐτήν. Ὁ πολίτης, Ἀζιλίτης, ὅτι πρωτότυπον εἰς ις τῷ Λιβυκῷ χαρακτῆρι, καὶ Αἰγυπτίῳ· καὶ ὡς Κάνωβος Κανωβίτης. Εἰ δὲ οὐδετέρως, Ἄζιρον, τὸ ἐθνικὸν Ἀζιρεύς, ὡς Σουνιεύς.

ΑΖΩΡΟΣ [75], πόλις Πελαγονίας, τῆς λεγομένης Τριπολίτιδος, ὡς Στράβων, ἀπό τινος κτισμένη Ἀζώρου. Λέγεται καὶ πληθυντικῶς, ἐν Ἀζώροις. Ὁ πολίτης Ἀζωρίτης, ὡς Ἀλωρίτης. Πόλις δὲ Μακεδονίας καὶ ἡ Ἄλω-

tali filius, à quo Æzani urbs Phrygiæ. Aliqui Azanium eam vocant. Hermogenes verò inquit, non debere ſic vocari, ſed Exuanum. In loco enim ubi habitabant ruſtici fuiſſe dicitur. Cum eſſet verò fames, convenientes paſtores ſacrificarunt ut ubertas foret. At cum Dii non audirent, Euphorbus *uanum*, quod eſt *vulpes*, & *exim*, quod eſt *echinus* ſacrificavit Diis. Quibus cum ſacrificium placeret, ubertatem fuiſſe, ac terram multa produxiſſe. Accolas verò his auditis, Sacerdotem, & Archontem eum conſtituiſſe. Ex quo urbem *Exuanum* fuiſſe vocatam, quod interpretatur *Echinalopex*. Videtur verò mutatum ex Xoano, Azanium. Quod eſt ſimile Bythenio, de quo dicemus.

AZEOTÆ, populi Troadis, ut Hellanicus in libris de Lydia. Videtur verò primitivum eſſe Azea, ut ſit, ſicut Marea, Mareota, Rhaphea, Rhapheota. Dicuntur etiam Azei.

AZENIA, ut Plothia, Luſia, populus in Attica Hippothoontidis tribus. Popularis, Azenieus, ut Archieus. Locale notum eſt.

AZILIS, urbs Libyæ. Saluſtius verò inquit, non urbem, ſed locum, & fluvium eſſe. Aliqui autem Azirin per r dicunt locum. Charax *Azirum* vocat urbem. Civis, Azilita, quoniam primitivum in is, charactere Libyco, & Ægyptio gaudet; nec non, ut à Canobus, Canobita. Si verò neutro genere Azirum ſcribatur, gentile debet eſſe Azireus, ut Sunieus.

AZORUS, urbs Pelagoniæ, dictæ *Tripolitidis*, ut Strabo, ab quodam Azoro condita. Dicitur verò in plurali numero, in Azoris. Civis, Azorita, ut Alorita. Alorus verò eſt urbs Macedoniæ. Ar-

68 Ἑρμογένης δέ φησιν, οὐ δεῖ οὕτως, &c.] Hermogenes inquit non vocandam eſſe Azanos Epicteti Phrygiæ civitatem, nec Azanium, ſed Exuanum. Hoc nominis apud Phryges ſonabat idem, ac apud Græcos ἐχιναλώπηξ, id eſt, *echinovulpes*, exuanum vero corruptum videtur ab Hebræo שׁועל *Sonhal*, i. e. *vulpes*, à quo nomen etiam Suel oppidi Hiſpaniæ, cujus meminit Plin. lib. 3. c. 1. Mela lib. 2. c. 6. Suel enim & Malacca ſunt nomina Phœnicia. Phœnicum vero lingua erat Hebrææ velut dialectus quædam. Reliqua, quæ affert, fabulas Poëtarum redolent.

69 Ἔστι δὲ ὅμοιον τῷ Βυθηνίῳ &c.] Inquit Azanion dici, ſicut Bythenion, at pro Βυθηνίῳ lege Βιθυνίῳ. Eſt enim incuria vel transſcriptoris, vel impreſſoris. Ipſe enim ſuo loco memorat Bithynium oppidum Bithyniæ.

70 Ἀζειῶται, ἔθνος τῆς Τρωάδος.] Azeotæ, ſeu Azeï, populi Troadis, qui Ἀζιῶται, Aziotæ dicuntur Heſychio, quis vero ex quo corrigendus ſit tuum eſto judicium, de quibus nihil memoratu dignum inveniebam.

71 Ἀζηνιά, ὡς Πλωθιά, &c.] Azenia, ut Plothia, Luſia, populus in Attica Hippothoontidis tribus, celebratur Heſychio, Suidæ, Harpocrationi, ſed nihil de eo memorabile referunt.

72 Ὡς ἀρχιεύς.] Inquit popularem populi Azeniæ dici Azenienſem, ut Archienſem, ac pro ἀρχιεὺς lege Ἐρχιεὺς, i. e. *Erchienſis*. Erchia enim, non Archia fuit populus Ægeidis tribus, ut eſt apud Heſychium, & apud Harpocrationem, ex quo populo fuit Xenophon Philoſophus, Hiſtoricus, & Dux, auctore Diogene Laërtio in Xenophonte; apud quem etiam perperam ſcribitur Ἀρχιεὺς, ut prius annotavit Meurſius de populis Atticæ.

73 Ἄζιλις, πόλις Λιβύης.] Azilis, urbs Libyæ, Herodoto lib. 4. dicitur, Aziris, Ptolemæo lib. 4. c. 5. Axylis; de qua nihil memorabile inveniebam.

74 Οἱ δὲ περὶ Σαλούστιον, οὐ πόλιν, ἀλλὰ τόπον.] Auctor noſter non vocat ad teſtimonium Auctores Latinos, niſi Græciæ jure donatos. Itaque proculdubio Saluſtium in Græcum ſermonem tranſlatum advocat, ſed eum tanquam per averſionem nobis vendit.

75 Ἄζωρος, πόλις Πελαγονίας, &c.] Azorus urbs Pelagoniæ Tripolitidis. Erat vero Pelagonia ſuperioris Macedoniæ regio, *Tripolitis* dicta, quod tribus urbibus conſtaret, quarum una fuit Azorus, auctore Strabone lib. 7. Ptolemæo Geographiæ lib. 3. c. 13. cui Azorium dicitur & inter Pelasgiotarum oppida numeratur.

76 Ἀζω-

Ἄλωρος. Ἀῤῥιανὸς Ἀζώρειαν αὐτὴν φησιν, A ἢ Ἀζωρεάτης, ὡς Βοτιεάτης. Ἢ Ἀζωρεὺς, ὡς Ἀλεξανδρεύς.

ΑΖΟΤΟΣ[76], πόλις Παλαιστίνης. Ταύτην ἔκτισεν εἷς τῶν ἐπανελθόντων ἀπ' ἐρυθρᾶς θαλάσσης φυγάδων. [77] Καὶ ἀπὸ τῆς γυναικὸς B αὐτοῦ Ἄζας ὠνόμασεν, ὅ ἐστι χίμαιραν, ἣν Ἄζωτον μετέφρασαν. Λέγεται καὶ ἀρσενικῶς. Ἔστι καὶ ἄλλη πόλις Ἄζωτος, Ἀχαΐας. ὁ πολίτης Ἀζώτιος, ὡς Βηρύτιος, Ἁλιάρτιος. Καὶ θηλυκῶς. Ἐκαλεῖτο δὲ καὶ Πελωρία, ἀπὸ τοῦ Σπαρτιατῶν ἑνὸς C Πελώρου καὶ ἀπὸ παιδὸς Ἀζώτου, Ἄζωτος.

ἈΘΑΜΑΝΙΑ[78], χώρα Ἰλλυρίας. Οἱ δὲ, Θεσσαλίας. Τὸ ἐθνικὸν, Ἀθαμᾶνες.

ἈΘΑῤῬΑΒΙΣ, πόλις Αἰγύπτου, ὡς καὶ Ἡρωδιανὸς ἐν τρίτῳ. Ἀθαῤῥαβίτης νομὸς D ἐν Αἰγύπτῳ, καὶ Ἀθάῤῥαβις πόλις. Ἑκαταῖος δ' ἐν δευτέρῳ περιηγήσεως, δι' ἑνὸς ρ καὶ τοῦ μ, Ἀθαραμβίτης νομὸς, καὶ Ἀθαράμβη πόλις. Τὸ ἐθνικὸν, Ἀθαραμβῖται.

ἈΘΗΝΑΙ[79], πόλεις (κατὰ μὲν Ὧρον) E πέντε· κατὰ δὲ Φίλωνα, ἕξ· ἡ ἐν Ἀττικῇ, περὶ ἧς φησι Χάραξ, ὅτι ὁ Θησεὺς τὰς ἕνδεκα πόλεις τὰς ἐν τῇ Ἀττικῇ συνοικίσας εἰς Ἀθήνας. [80] Συνοίκια ἑορτὴν κατεστήσατο.

Arrhianus *Azoream* eam vocat. Dicitur etiam gentile, Azoriata, ut Botteata. Vel Azoreus, ut Alexandreus.

AZOTUS, urbs Palestinæ. Hanc ædificavit unus ex profugis, qui rediere à mari rubro. Et ab ejus uxore *Azas* nominavit, quod est *capram*, quam *Azotum* interpretati sunt. Dicitur & masculino genere. Est *Azotus* & alia urbs Achaiæ. Civis, Azotius, ut Beritius, Aliartius, quæ fœminini generis est. Vocabatur verò *Peloria* etiam, ab Spartanorum quodam Peloro, & à puero Azoto, Azotus.

ATHAMANIA, regio Illyriæ. Alii verò, Thessaliæ. Gentile, Athamanes.

ATHARRHABIS, urbs Ægypti, ut Herodianus lib. tertio. Atharrabites præfectura in Ægypto, & Atharrhabis urbs. Hecatæus verò lib secundo descriptionis Atharambita per simplex r & m scribit, ut Atharambites præfectura & Atharamba urbs. Gentile, Atharambitæ.

ATHENÆ, urbes (juxta Orum) quinque, juxta Philonem, sex. *Prima* in Attica, de qua inquit Charax, quod Theseus undecim urbes, quæ erant in Attica congregans in Athenas. Synœcia festum constituit.

76 Ἄζωτος, πόλις Παλαιστίνης.] Azotus, urbs Palæstinæ, celebris templo Dagonis, cujus fit mentio Samuel. 1. c. 5. v. 4. nec non morte Judæ Macchabæi, circa quam obcubuit, auctore Josepho Antiquit. lib. 12. c. 19. apud quem perperam legitur Ἀζῷ pro Ἀζώτου, ut apparet ex Macchab. lib. 1. c. 9. v. 15. postea Jonathas Judæ Macchabæi frater eam cepit, & una cum templo Dagonis incendit, referente Josepho Antiquit. lib. 13. c. 8. Macchab. lib. 1. c. 10. v. 84. Eam antiquitus cepit Thartan dux Sargonis regis Assyriorum, quem Sennacherib interpretantur Hebræi, ut patet ex Isaiæ c. 20. v. 1. Fuit munitissima urbs, siquidem per unde triginta annos obsidionem Psammetichi regis Ægypti sustinuit, quam tandem cepit, ut rerum monumentis tradit Herodotus lib. 2. Nec obstat, quod eam Syriæ magnam urbem vocat. Namque sub Syria comprehendebatur Palæstina, Judæa, Phœnicia, & Idumæa, quod sciunt, qui nondum ære lavantur. Fuit etiam celebris Arabicis mercibus, quarum erat emporium, ut refert Mela lib. 1. c. 10. Ejus quoque meminere Ptolemæus Geographiæ lib. 5. c. 16. Plinius lib. 5. c. 14.

77 Καὶ ἀπὸ τῆς γυναικὸς αὐτοῦ Ἄζας ὠνόμασεν, ὅ ἐστι &c.] Nugatur Auctor noster, ut plerunque amant facere Græci in eruendis etymis. Inquit enim Azotum urbem Palæstinæ conditam fuisse à quodam exule redeunte à mari rubro, à quo nomen ei impositum de nomine ejus uxoris Azas, quod significabat *capram*. Azotus est nomen parum deflexum ab Hebræo אשדוד *Asdod*, memoratur Reg. lib. 1. c. 5. v. 5. ubi septuaginta senes vertunt Ἄζωτον, cujus fœminæ Nehem. c. 13. v. 23. vocantur אשדודיות *Asdodioth*, i. e. *Asdodiothides*, quas Judæi in uxores accipiebant, ac earum filii Azotice loquebantur, ut patet ex eodem capite v. 24. at Hebraïce עז *ez* significat *capram*. Unde Græci potuere deflectere Azan, sed nullo modo dici potest de urbe Azoto. Ejus enim nomen est corruptum ab Hebræo אשדוד *Asdoth*, ut supra diximus.

78 Ἀθαμανία, χώρα Ἰλλυρίας; οἱ δὲ, Θεσσαλίας.] Athamania, regio Illyriæ; alii verò, Thessaliæ. Fauces, seu angustiæ quædam eam dividebant à Thessalia, auctore Livio lib. 32. cujus regem Aminandrum celebrat eodem libro. Memoratur quoque Straboni lib. 7. & 9.

79 Ἀθῆναι, πόλεις (κατὰ μὲν Ὧρον) πέντε.] Athenæ, juxta Horum quinque, juxta Philonem sex, sed novem celebrat Auctor noster. Omnium celeberrimæ fuere Athenæ Atticæ, quas per excellentiam dicebant ἄστυ, *astu*, id est, *urbem*. Quo nomine, si bene memini, usus est Terentius in Eunucho. Eodem etiam modo Romani Romam vocabant *urbem*; quod etiam de Alexandria, & Ilio dictum alibi annotamus. Ex Athenis Atticis humanitatem, doctrinam, religionem, fruges, jura, & leges ortas, atque in omnes terras distributas esse existimabant Romani, ut testatur disertissimus Romuli nepotum pro Lucil. Flacco. Unde Lucretius de Rerum Natura lib. 6.

Primæ frugiferos fœtus mortalibus ægris
Dediderunt quondam præclaro nomine Athenæ;
Et recreaverunt vitam, legesque rogarunt
Et primæ dederunt solatia dulcia vitæ.

Eas vocavit Thucydides ingeniose Ἑλλάδος Ἑλλάδα, id est, *Græciæ Græciam*. Alii Ἑλλάδος μουσεῖον, id est, *Græciæ musæum*, nunc *Barbariæ musæum* vocare possumus. Illinc enim abhinc multos annos migrarunt *Musæ*, id est, *litteræ* in Latium, Galliam, Belgium, & Hispaniam. Ipsæ verò sub Turcarum tyrannide gemunt, de quibus vide librum eruditum & singularem *Ioannis Meursii*, cui epigraphen fecit *Fortuna Attica*, in cujus calce inquit, ne nomen quidem incorruptum urbi mansisse, sed Sathines nuncupari, ceu Σαθήνας, ac si εἰς Ἀθήνας diceres; sed procul dubio eum fefellit opinio. Sathines enim est pagus quidam prope Athenas, ut ex Græciæ accurata charta Geographica mihi ostendit ὁ γνώριμος ἐν τῇ παιδείᾳ Guilielmus Broukhuysius. Idem mihi affirmarunt duo eruditi Græci, *Nicolaus* natus Constantinopoli, & Ecclesiæ Constantinopolitanæ Sacellarius, *Daniel* Κρὴς Hieromonachus Ordinis Divi Basilii, qui Athenis aliquando fuerat, & adhuc nomen servare inquit.

80 Συνοίκια ἑορτὴν κατεστήσατο.] Synœcia festum constituit Theseus iu honorem Minervæ; & in memoriam sui ipsius, quod ipse primus, cum Attica ante oppidatim incoleretur, cæterorum oppidorum curias & magistratus sustulerit, unaque curia, & magistratu constituto in Athenas coëgit, ut rerum monumentis inter alios prodidere Thucydides lib. 2. Plutarchus in Theseo, unde festo nomen Synœcia. Locum Thucyd. infra nota LXXXI apponemus.

το. [81] Ὁ πολίτης, Ἀθηναῖος· καὶ θηλυκὸν, Ἀθηναῖα. Ἡ δὲ θεὸς Ἀθηναία λέγεται μονογενῶς. Λέγεται δὲ καὶ ἐπὶ γυναικὸς, ὡς ἄλλοι μὲν πολλοί. Φιλήμων δὲ οὕτως ἐν Πτερυγίῳ·

Νυνὶ δ᾽ ὅταν λάβῃ τις εἰς τὴν οἰκίαν
Τὰς ἱππονικὰς τάσδε, καὶ ναυσιστράτας,
Καὶ ναυσινίκας, τὰς Ἀθηναίας λέγω.

Δίδυμος δέ φησιν, ὅτι Ἀθηναίας λέγουσιν, ἀντὶ τοῦ Ἀττικάς. Ὁ δὲ Φρύνιχος, ἀναττικόν φησιν εἶναι τὴν φωνήν· καὶ θαυμάζει, πῶς ὁ Φερεκράτης Ἀττικώτατος ὢν, χρῆται. Ἀστὰς δὲ τὰς γυναῖκας ἔλεγον, οὐ διὰ τὸ μὴ δύνασθαι λέγειν Ἀθηναίας, ἀλλ᾽ ἐπειδὴ καὶ τοὺς ἄνδρας Ἀστοὺς ἐκάλουν. Πρῶτοι γὰρ Ἀθηναῖοι τὰ Ἄστη καὶ τὰς πόλεις εὑρεῖν ἱστοροῦνται. [82] ὅθεν καὶ τὴν ἀκρόπολιν αὐτῶν, πόλιν ἐκάλουν κυρίῳ ὀνόματι· ὡς Ἀριστοφάνης·

Καὶ προσκυνῶ γε πρῶτα μὲν τὸν ἥλιον,
Ἔπειτα Σεμνῆς Παλλάδος κλεινὴν πόλιν.

Ἐλέγοντο δὲ καὶ πατρωνυμικῷ τύπῳ, ὡς Ἄβρων ἐν τῷ περὶ παρωνύμων, ὅτι εἰσὶ διτταὶ προσηγορίαι παρὰ Ποιηταῖς, ἀπό τε τῆς πατρίδος, καὶ τοῦ συνοικιστοῦ. Ἁλικαρνασσεῖς γοῦν Ἀνθεάδαι, καὶ Φαλαντιάδαι οἱ Ταραντῖνοι ἐλέγοντο, ἀπὸ τῶν διασημοτάτων παρ᾽ αὐτοῖς. [83] Ἀθηναῖοι δὲ Κοδρίδαι, καὶ Κεκροπίδαι, Θησεῖδαι, Ἐρεχθεῖδαι. Καὶ ταύτας γε τὰς κλήσεις τῶν ἀπὸ τῆς πατρίδος ἐντιμοτέρας ἐνόμιζον. [84] Δευτέρα, πόλις Λακωνική. Τρίτη, Καρίας. Τετάρτη,

stituit. Civis, Athenæus, fœmin. Athenæa. Dea verò *Athenæa*, id est, *Minerva* dicitur numero singulari tantum. Dicitur etiam de fœmina, ut alii quidem multi asserunt. Philemo verò sic in Pterygio:

Nunc verò, quum receperit aliquis in domum
Has hipponicas, & nausistratas,
Et nausinicas, Athenas dico.

Didymus inquit, quod *Athenæas* dicunt, pro *Atticas.* Phrynichus verò inquit, non esse Atticam vocem hanc, ac miratur, quomodo Pherecrates, quum esset valdè Atticus ea utitur. Astas verò fœminas dicebant, non quod non possent dici Athenæ, sed quoniam viros etiam Astos dicebant. Primi enim Athenienses *Astea*, id est, *urbes*, & civitates invenisse dicuntur. Unde & arcem suam *Polim*, i. e. civitatem proprio nomine vocabant: ut Aristophanes:

Et adoro primum quidem solem,
Deinde Augustæ Palladis inclytam Polim.

Dicebantur verò & patronymica forma, ut Abro de derivatis. Sunt enim duo agnomina apud Poëtas, à patria, & à conditore. Halicarnassei igitur Antheadæ, & Phalantiadæ Tarantini dicebantur à celeberrimis apud ipsos viris. Athenienses verò Codridæ, Cecropidæ, Thesidæ, Erechthidæ. Atque ista nomina majori in honore habebant, quam quæ à patria sumebant. Secunda, est urbs Laconica. Tertia, Cariæ. Quarta,

81 Ὁ πολίτης, Ἀθηναῖος, καὶ θηλυκὸν, Ἀθηναῖα.] Civis dicitur Athenæus, & fœmina Athenæa, utrumque nomen, cum dicitur de cive Atheniensi, vel viro, vel fœmina, habet accentum circumflexum in penultima, at prius cum significat nomen proprium viri, habet accentum in antepenultima, Ἀθήναιος. Sic vocatur, qui scripsit libros Dipnosophistarum. Secundum nomen, cum significat Deam, hoc est, *Minervam*, habet acutum tonum in penultima, Ἀθηναία, *Athenæa*, id est, *Minerva*, in quibus per incuriam aliqui errant, ut & in nomine Dionysius, & Dionysus. Prius enim dicitur de homine; secundum de Deo, id est, *Libero Patre.* Dicebantur etiam viri, Attici, & fœminæ, Atticæ, & regio Attica, quin etiam cives vocabant ἀστοὺς, id est, *urbanos.*

82 Ὅθεν καὶ τὴν ἀκρόπολιν αὐτῶν &c.] Cum antea dicat Athenienses urbes, seu civitates invenisse, nunc inquit ideo eorum *acropolin*, id est, *arcem*, πόλιν, id est, *urbem* proprio nomine vocasse. Sed verò similius videtur judicium Thucydidis, qui lib. 2. inquit: Καὶ Ξυνοίκια ἐξ ἐκείνου Ἀθηναῖοι ἔτι καὶ νῦν τῇ Θεῷ ἑορτὴν δημοτελῆ ποιοῦσι, τὸ δὲ πρὸ τούτου, ἡ ἀκρόπολις ἡ νῦν οὖσα, πόλις ἦν, καὶ τὸ ὑπ᾽ αὐτὴν πρὸς νότον μάλιστα τετραμμένον, id est, *Et festum (nomine) Xynœcia ab illo tempore seu mense Athenienses adhuc & nunc Deæ publice faciunt. Ante enim illud (tempus) quæ nunc est arx, erat urbs, & ea pars maxime, quæ sub ipsam ad austrum vertitur.*

83 Ἀθηναῖοι δὲ Κοδρίδαι, καὶ Κεκροπίδαι &c.] Inquit Athenienses quatuor habuisse nomina patronymica forma, quæ majori in honore habebant, quam quæ à patria sumebant. Vocabantur enim Codridæ, Cecropidæ, Thesidæ, Erechthidæ, à quatuor eorum regibus celeberrimis, scilicet, Codridæ à Codro, qui pro patria mori non timuit. Unde Venusinus vates carm. libro tertio. od. 19. v. 2. canit:

Quantum distet ab Inacho
Codrus, pro patria non timidus mori
Narras.

Cecropidæ à Cecrope, à quo etiam urbs & regio dicta fuit Cecropia. Poetarum Princeps Æneid. lib. 6. v. 21.

— — *Tum pendere pœnas*
Cecropidæ jussi

Thesidæ à Theseo, cujus supra mentionem fecimus. Idem Poëta Georgic. lib. 2. v. 383.

— — *Et compita circum*
Thesidæ posuere

Erechthidæ ab Erechtheo, cujus nunc nullum occurrit exemplum. Herodotus verò lib. 8. c. 44. auctor est sub Erechtheo rege *Athenienses* vocatos esse, cum antea sub Cecrope rege *Cecropidæ* vocarentur. Gloriabantur quoque se esse αὐτόχθονας, id est, *indigenas*, ac ideo congestos in conum capillos aureis cicadis loco fibulæ adstrictos gerebant, quod capillitii genus in viris dicebatur κρώβυλος, in fœminis κόρυμβος, in pueris σκορπίος, ad quæ alludunt carmina illa, quæ Virgilio adscribuntur:

Ergo omnis cano residebat cura capillo
Aurea solemni comptum, quem fibula ritu
Cecropiæ tereti nectebat dente cicadæ.

84 Δευτέρα, πόλις Λακωνική.] Secundo loco ab Athenis Atticis memorat Athenas Laconicas, de quibus altum apud alios est silentium.

85 Πέμ-

τάρτη, Λιγύων. 85 Πέμπτη, Ἰταλίας. 86 Ἕ- A
κτη, Εὐβοίας, Δίαντος κτίσμα, ὡς Ἔφορος
τρίτῃ. Ἄβαντος δὲ γίγνονται παῖδες, Ἄλκων,
καὶ Δίας, καὶ Ἀρέθουσα. Ὧν ὁ μὲν Δίας κτίσας
πόλιν, οὕτως ἀπὸ τῆς πατρίδος ὠνόμασεν. 87 Ὁ
πολίτης, Ἀθηναῖος, καὶ Ἀθηναϊκός. Τὰς δὲ B
Ἀθήνας καὶ Διάδας λέγεσθαι. Ἑβδόμη, Ἀκαρ-
νανίας, ὡς Δημήτριος· Ἀθηναίους ἐν τῇ
Κουρήτιδι κτίσαντας πόλιν, Ἀθήνας προσαγο-
ρεῦσαι. Τὴν γὰρ νῦν Ἀκαρνανίαν, Κουρῆτιν ὠ-
νόμαζον. Ὀγδόη, Βοιωτίας, ἡ ἐκ τῆς λίμνης C
ἀναφανεῖσα, μετὰ τὸ πρότερον ἐπικλυσθῆναι τῆς
Κωπαΐδος, ὅτε Κράτης αὐτὴν διετάφρευσεν.
Ἐκλήθη δὲ ἡ πόλις, ὥς τινες μέν φασιν, Ἀθῆ-
ναι· ἄλλοι δὲ Ὀρχομενός, ὡς οἱ Βοιωτοί. Ἔστι καὶ
ἐν Εὐξείνῳ πόντῳ χωρίον Ἀθῆναι, ὡς Ἀρριανός. D
Ἔστι καὶ ἱερὸν αὐτόθι Ἑλληνικόν.

ἈΘΛΙΒΙΣ 88, πόλις Αἰγύπτου. Ὁ πολίτης,
Ἀθλιβίτης, Νικάνωρ δὲ ὁ Ἑρμείου, ἐν ᾗ πρὸς
Ἀδριανὸν γράφων διὰ τοῦ ρ, φησὶν Ἄθριβις.
Οὕτω καὶ Στράβων. Ἔστι καὶ ἄλλη ἐν Ἀραβίᾳ. E
Τὸ ἐθνικὸν, Ἀθριβίτης.

ἈΘΜΟΝΟΝ 89, οὐδετέρως, δῆμος τῆς Κε-
κροπίδος φυλῆς. Τὸ μέντοι Ἀθμονῆζε, καὶ Ἀ-
θμονῆσι, δοκεῖ ἀπὸ τῆς Ἀθμόνη εἶναι. Τὸ ἐθνι-
κὸν, Ἀθμονεύς. Τὸ θηλυκὸν, Ἀθμονίς. Ἐν τό- F
πῳ, Ἀθμονοῖ. Καὶ τὰ λοιπὰ ὁμοίως δῆλα.

ἈΘΥΜΒΡΑ 90, πόλις Καρίας πρὸς
Μαιάνδρῳ, Ἀθύμβρου κτίσμα, ἥτις μετὰ ταῦτα
Νύσσα ἐκλήθη. Τὸ ἐθνικὸν Ἀθυμβρεύς, τῷ
λόγῳ τῶν Καρικῶν. G

ἈΘΥ-

ta, Ligurum. Quinta, Italiæ. Sexta, Eubœæ, Diantis opus, ut Ephorus libro tertio. *Filii verò Abantis ſunt Alco, Dias, Arethuſa, ex quibus Dias, quam condidit urbem, ſic à nomine patriæ nominavit.* Civis, Athenæus, & Athenaïcus. Athenæ verò *Diades* dictæ ſunt. Septima, Acarnaniæ, ut Demetrius: *Athenienſes in Curetide condentes urbem Athenas vocaverunt. Quam enim nunc Acarnaniam, Curetim tunc nominabant.* Octava, Bœotiæ, quæ ex palude apparuit, poſtquam diluvio abſorpta fuit à Copaïde, quando Crates eam foſſa diremit. Quæ, ut aliqui dicunt, vocata fuit Athenæ. Alii verò, Orchomenus, ut Bœotii. Eſt & in ponto Euxino oppidum; Athenæ, ut Arrhianus. Eſt & illic templum Græcum.

ATHLIBIS, urbs Ægypti. Civis, Athlibita. Nicanor verò Hermii filius in libro ad Adrianum, per r, Athribis ſcribit. Sic etiam Strabo. Eſt & alia in Arabia. Gentile, Athribita.

ATHMONUM, neutr. generis, populus Cecropidis tribus. Adverbia localia in-Athmoniam, in-Athmoniis. Videntur ab Athmona fœm. eſſe. Gentile, Athmoneus, fœm. Athmonis. *Dicitur etiam adverb. locale.* Ἀθμονοῖ, id eſt, *Athmoni.* Et reliqua ſimiliter nota.

ATHYMBRA, urbs Cariæ, juxta Mæandrum, ab Athymbro condita, quæ poſtea *Nyſſa* fuit vocata. Gentile, Athymbreus, Carico ſermone.

ATHY-

85 Πέμπτη, Ἰταλίας.] Quinto loco ab Athenis Atticis celebrat Athenas Italiæ, quas Livius lib. 45. c. 16. vocat Minervium oppidum, nam quæ Græcis Ἀθηναία, ſeu Ἀθήνη dicitur Latinis *Minerva*, ac ſicut ab illa apud Græcos denominantur Athenæ; ſic ab hac apud Latinos vocatur *Minervium*, ſimili etiam modo, promontorium, quod apud Græcos dicitur *Artemiſium*, apud Latinos vocatur *Dianium*, hoc à Diana, illud ab Artemis. Sic enim à Græcis appellatur Diana.

86 Ἕκτη, Εὐβοίας, Δίαντος κτίσμα.] Sexto loco ab Athenis Atticis memorat Athenas Eubœæ Diades à Diante conditas, at ſibi non conſtat. Nam in Δῖον mutat ſententiam, & ab hoc oppido nomen accepiſſe inquit. Utrumque potuit eſſe, nec bene argumentatur Scaliger in ſuis ad Euſeb. Chronic. Animadverſ. ad N. 486. contra auctorem noſtrum dicens: ſi verum eſſet à conditore Diante Athenas cognominatas fuiſſe, non Diadas, ſed Diantidas oportuiſſe dici. Quid enim obſtat, ſi Dias vocabatur conditor; ſed ipſe innuit à genitivo conditoris earum nomen deducendum eſſe, & quare à nominativo formari non poteſt? Strab. lib. 10. inquit ab Athenienſ. conditas fuiſſe Athenas Eubœæ, ac à Dio ejuſd. Eubœæ oppido *Diadas* vocatas fuiſſe innuit.

87 Ὁ πολίτης Ἀθηναῖος.] Civis, *Athenæus* Græcis, *Athenienſis* dicitur Latinis. Innuit omnium Athenarum oppidanos ſic vocari. Nam ſupra nota LXXX de Athenarum Atticarum cive tantum loquitur. Cæterum tot ſunt, quæ de Athenis Atticis dici poterant, & de Athenienſibus, ut exactiorem calamum, quam meum deſiderent; nec adhuc pro rerum magnitudine his fecit ſatis Meurſius. Mantiſſæ loco eſto duodecim fuiſſe urbes, non undecim, ut inquit noſter, quas Theſeus in Athenas coëgit. Eæ verò erant: Cecropia, Tetrapolis, Epacria, Decelea, Eleuſis, Aphydnæ, Thoricus, Brauron, Cytherus, Sphettus, Cephiſſia, Phalerus; referente Strabone lib. 9.

88 Ἄθλιβις, πόλις Αἰγύπτου.] Athlibis, ſeu Athrybis, (utroque enim modo ſcribitur) urbs Ægypti, à qua Nomos Athribites dictus. Ægyptus enim in *Nomus*, id eſt, *præfecturas* dividebatur. Ejus incolæ adorabant *mygalem*, id eſt, *murem araneum.* Ea enim fuit Ægyptiorum inſania in religione, ut non ſolum beſtias, tam utiles, quam noxias hominibus in Deos conſecraverint, ſed etiam olera. Unde lepidè Juv. Sat. 15. lib. 5. v. 10.

Porrum, & cepe nefas violare, & frangere morſu,
O ſanctas gentes, quibus hæc naſcuntur in hortis
Numina.

Cæterum Athlibis memoratur Strab. lib. 37. Herodot. lib 2.

89 Ἄθμονον, οὐδετέρως, δῆμος τῆς Κεκροπίδος.] Athmonium, neutro genere, populus Cecropidis tribus Athenienſium, cujus meminere Suidas, Harpocrat. Heſych. apud quos differenti terminatione ſcribitur. Sed hoc apud Scriptores eſt tralatitium. Incolæ dicebantur *Athmonei*, ſeu mavis *Athmonienſes*, quos Dianam Amaryſiam coluiſſe tradit Pauſan. lib. 1.

90 Ἄθυμβρα, πόλις Καρίας πρὸς Μαιάνδρῳ.] Athymbra, urbs Cariæ ad fluvium Mæandrum, memoratur inter alios Straboni, ſed nihil de ea memorabile inveniebam. At Mæander ex omnibus fluviis eſt, qui pluries εἰς ἑαυτὸν πάλιν δρομεῖ. Unde flexus & gyri *Mæandri* dicuntur, quem graphicè inter omnes deſcribit Sulmon. vates Met. lib. 8.

Non ſecus ac liquidus Phrygius Mæander in undis
Ludit, & ambiguo lapſu refluitque fluitque
Occurrensque ſibi venturas reſpicit undas:
Et nunc ad fontes, nunc ad mare verſus apertum
Incertas exercet aquas.

91 Ἀθυ-

ΑΘΥΡΑΣ [91] ἐπίνειον, καὶ ποταμὸς περὶ τὸ A Βυζάντιον. Ἔστι δὲ καὶ κόλπος Ἀθύρας. Κλίνεται δὲ ἰσοσυλλάβως, ὡς Εὐφορίων·

Ὕδατα δινήεντος ἀμειβόμενος Ἀθύραο.

Τὸ ἐθνικὸν διὰ τῆς αι διφθόγγου Ἀθυραῖος, ὡς Ῥῆβας Ῥηβαῖος. Ἔστι δὲ καὶ Σκυθίας, ποταμὸς B Ἀθύρας, ὡς Νυμφόδωρος.

ATHYRAS, navale, & fluvius prope Byzantium. Est etiam sinus. Declinatur verò æquisyllabicè, ut Euphorio:

Aquas verticosi transiens Athyræ.

Gentile per æ diphthongum Athyræus; ut Rhebas, Rhebæus. Est & Scythiæ fluvius Athyras, ut Nymphodorus.

ΑΘΩΣ [92], ὄρος Θρᾴκης, ἀπὸ Ἄθω γίγαντος, [93] ὡς Νίκανδρος πέμπτῳ τῆς Εὐρωπείας,

[94] Καί τις Ἄθω τόσον ὕψος ἰδὼν Θρηΐκος
ὑπ' ἄστροις C
Ἔκλυεν, οὐ δὴ θέντος ἀμετρήτῳ ὑπὸ λίμνῃ,
[95] Ὃς ἀναπτῶν χείρεσσι δύο ῥίπτεσκε βέλεμνα,
Ἠλιβάτου προθέλυμνα Καναστραίης πάρος
ἀκτῆς.

Βάλλει δὲ ἡ σκιὰ τοῦ ὄρους ἐπὶ σταδίους τριακοσίους. D Εἴρηται δὲ καὶ Ἄθοος, ὡς τὸ Κῶς Κῷος. Λέγεται καὶ κατὰ συναίρεσιν, Ἄθους. Ἡ κλίσις διττή, καὶ Ἄθος, καὶ Ἄθως. [96] Τὸ τοπικὸν Ἄθωος, χωρὶς τοῦ ι. Καὶ Ἀθώους, τοὺς ἐνοικοῦντας. Τὸ δὲ δηλοῦν τὸ ἀζήμιον, περισπᾶται, καὶ διὰ τοῦ E ι, ἐκ τῆς θωῆς. Παρὰ τὸ ἀμφότερον, τὸ θηλυκόν, Ἀθωΐς. [97] Ἔστι δὲ καὶ Ἄθως πόλις ἐπὶ τῷ Ἄθῳ, καὶ ὁ πολίτης Ἀθωΐτης.

ATHOS, mons Thraciæ, ab Atho gigante, ut Nicander lib. quinto Europiæ:

Et quis Atho tantam altitudinem videns Thracii
sub astris
Solvit eam, positam sub immensa palude
Et avulsam manibus, duas jecit sagittas
Excelsum radicitus, Canastræum ante littus.

Montis verò umbra in stadia trecenta diffunditur. Dicitur etiam Athous, ut à Cos, Cous. Dicitur etiam per synæresin, Athus. Cujus declinatio est duplex Ἄθος & Ἄθως. Locale, Athous sine i. Athoos quoque vocant incolas. Hoc verò verbum, quum significat *impunè*, circumflectitur. Dicitur etiam fœm. Athois per jota ex genitivo θωῆς, ab utroque. Est & Athos urbs in Atho. Civis, Athoita.

ΑἸΑ [98], πόλις Κόλχων, κτίσμα Αἰήτου, θαλάσ-

ÆA, urbs Colchorum, condita ab Æeta,

91 Ἀθύρας, ἐπίνειον, καὶ ποταμὸς περὶ τὸ &c.] Athyras, navale, & amnis circa Byzantium, memoratur inter alios Plinio Natur. Hist. lib. 4. c. 11. cujus ecce verba: *Promontorium Chrysoceras*, id est, *aureum cornu, in quo oppidum Byzantium liberæ conditionis ante Lygos dictum, abest à Dyrrhachio septingentis undecim millibus passuum, tantum patet longitudo terrarum inter Adriaticum mare, & Propontidem, amnes Bathynias, Pydaras, & Athyras.* Fluvius Athyras memoratur etiam Ptolemæo Geographiæ lib. 3. c. 11. in Thracia.

92 Ἄθως, ὄρος Θρᾴκης ἀπὸ Ἄθω γίγαντος.] Athos fuit mons Thraciæ celeberrimus ab Atho gigante nomen adeptus. Erat inter Macedoniam, & Thraciam. Quamobrem alii Macedoniæ, alii Thraciæ adscribunt. Hodiè *Agion oros*, i. e. *Sanctus mons*, Turcis *Manstir* dicitur, auctore Hortel. in Thesauro Geographico. Eum dicitur olim perforasse Xerxes Persarum rex celeberrimus, qui Hellespontum inter Abydon, & Sestum, qua dividitur Asia ab Europa, ponte junxit. Unde Juv. Satyra 10.

----- ----- *creditur olim*
Velificatus Athos.

Atque cum hæc fuerint opera tanto Rege digna, quæ gloriæ ambitione fecisse judico; eorum tamen nulla fit mentio in Persarum historia; quam Teixeira ex Tarik Mirkond excerpsit. Erat hic mons tantæ altitudinis, ut per trecenta stadia umbram diffunderet in Lemnum usque insulam, quæ ab eo 72 millia passuum distabat. Unde proverbio locus: Ἄθως καλύπτει πλευρὰ Λημνίας βοός: i. e. *Athos operit latera Lemniæ bovis.* In eos dici solitum, qui gloriam alicujus obscurant. Simulachrum enim bovis erat in Lemno insula candido factum lapide, quod Athos umbra sua obscurabat, atque etiam in Myrinæ urbis Lemni forum solstitio umbram ejaculabatur, ut rerum monumentis tradit Plin. Nat. Hist. lib. 4. c. 12. Itaque adeo sublimis erat, ut crederetur altius, quàm unde imbres cadunt, surgere, testibus Mela lib. 2. c. 11. Solino c. 21. de quo consulesis Herodotum lib. 7. c. 22. Solin. c. 14.

93 Ὡς Νίκανδρος πέμπτῳ τῆς Εὐρωπείας.] Europia fuit quoddam Nicandri opus, cujus meminit etiam Athenæus lib. 7. c. 12. ad quem locum Casaubonus pro Europia emendat Ἑτεροιουμένων, quod nunquam, inquit ille, Europiaca Nicandri nominantur. Ecce nunc nominantur ab Stephano. Sic magni viri porrigine corrigendi aliquando corrigunt, quæ corrigi non debent.

94 Καί τις Ἄθω τόσον ὕψος ἰδὼν, &c.] Sunt Nicandri ex ejus Europiacis carmina corrupta, quæ nec divinus senex sanitati, puto, restituet; quod conatur Vossius ad Melæ lib. 2. c. 11. sed voti compos non est factus, ὥς γέ μοι δοκεῖν. Nimis enim violentum est pro ὑπ' ἄστροις leg. ἀπ' ἀκροῦ.

95 Ὃς ἀναπτῶν χείρεσσι.] Lege ὃς ἀνασπῶν. Sequor enim Vossii conjecturam, quæ mihi videtur esse verissima.

96 Τὸ τοπικὸν Ἄθωος χωρὶς τοῦ ι, &c.] Inquit τὸ Ἄθωος sine jota subscripto esse locale, ejusdem montis; at ἀθῷος cum accentu circumflexo & jota subscripto significare τὸ ἀζήμιον, i. e. *damni expers.*

97 Ἔστι δὲ καὶ Ἄθως πόλις ἐπὶ τῷ Ἄθῳ.] Celebrat Auctor noster Athon urbem in Atho monte, quæ *Acroathon*, ac si diceres *Summum-Athon* dicitur Melæ lib. 2. c. 2. ubi dimidio longior, quam in aliis terris ætas habitantium erat, ut refert idem Auctor; At noster Acrothynos urbem suo loco in vertice montis Atho memorat, utrum sit eadem, an alia, ab ea, quam nunc meminit, tuum esto judicium.

98 Αἶα, πόλις Κόλχων, κτίσμα Αἰήτου.] Aea, urbs Colchorum, quam circumfluebant amnes Hippos, & Cyaneos. Et urbem, & fluvios celebrat Plin. lib. 6. c. 4. hisce verbis: *Maxime inclaruit Æa XVM. pass. à mari, ubi Hippos, & Cyanos vasti amnes è diverso in eum* (Phasin) *confluunt.* Obiter corrigendus est Plinius, apud quem perperam legitur Cyanos pro Cyaneos, quæ lectio non solum ex Auctore nostro confirmatur, sed etiam ex Ptolemæo, qui Geographiæ lib. 5. c. 10. & Cyanei, & Hippi fluvii ἐκβολὰς in Colchide memorat. Fuit Æa Colchorum urbium celeberrima, quare ab Homero Odyss. 9. v. 32. Circes vocatur *Ææa*, quod esset ex Colchide, ut testatur Eust. ad carmen Homericum citatum, cujus ecce verba: Τὸ δὲ Αἰαίη, ἀντὶ Κολχικὴ κατ' ἐπωνυμίαν τοπικὴν, Αἶα γὰρ πόλις Κολχίδος. id est, *Ææa* (*sumitur*) *pro Colchica per eponymian localem. Æa enim* (erat) *civitas Colchidis.* Quod etiam imitatus est Virgil. Æneid. lib. 3 v. 386.

—— —— *Ææaque insula Circes.*

Passim

θαλάσσης ἀπέχουσα στάδια τριακόσια, ἣν περιῤῥέουσι δύο ποταμοὶ, Ἵππος καὶ Κυάνεος, ποιοῦντες αὐτὴν χεῤῥόνησον. [99] Ἔοικε δὲ τοὐναντίον ἐξ αὐτῆς ὁ Αἰήτης εἶναι, ὡς Ἀσία Ἀσιάτης, οὕτως Αἶα Αἰάτης καὶ Αἰήτης. Ἔστι δὲ καὶ Θετταλίας ἄλλη, ἧς μέμνηται Σοφοκλῆς· τῆς μὲν προτέρας λέγων· B

—— Εἰς Αἶαν πλέων.

Τῆς δὲ δευτέρας, οὕτως·

Ἔστιν τις Αἶα Θεσσαλῶν παγκληρία.

Ἔστιν Αἶα καὶ Μακεδονίας πηγὴ, ὡς Ἀντίμαχος ἐν Θηβαΐδι. [1] Τὸ ἐθνικὸν Αἰαῖος, ὡς Γαζαῖος. Τὸ θηλυκὸν, Αἰαία. C

ΑἸΑΜΗΝΗ, Ναβαταίων χώρα, [2] ὡς Οὐράνιος ἐν Αἰακιδῶν δευτέρῳ. Τὸ ἐθνικὸν, Αἰαμηνός.

ΑἸΑΝΗ, πόλις Μακεδονίας, ἀπὸ Αἰανοῦ παιδὸς Ἐλύμου, τοῦ βασιλέως Τυῤῥηνῶν, μετοικήσαντος εἰς Μακεδονίαν. Τὸ ἐθνικὸν Αἰαναῖος· Ἰχναῖος γὰρ λέγουσι, καὶ Ἐδεσσαῖος, καὶ Βεῤῥοιαῖος. D

ΑἸΑΝΙΤΙΣ, Ναβαταίων χώρα. Οὐράνιος Ἀραβικῶν δευτέρῳ. Τὸ ἐθνικὸν, Αἰανίτης. Προκατελήφθη γὰρ ἐν πρωτοτύπῳ διὰ διφθόγγου. Σοφοκλῆς δὲ Αἰαντία γράφει, δίχα τοῦ ν. E

ΑἸΒΟΥΔΑΙ [3], νῆσοι πέντε τῆς Βρεττανικῆς, ὡς Μαρκιανὸς ἐν περίπλῳ. Τὸ ἐθνικὸν, Αἰβουδαῖος.

ΑἸΒΟΥΡΑ [4], πόλις Ἰβηρίας, ὡς Στράβων.

A ta, diſtans à mari ſtadia trecenta, quam circumfluunt duo fluvii, Hippus, & Cyaneos, qui eam peninſulam efficiunt. Videtur verò ex ipſa eſſe Æetes, ut ex Aſia, Aſiates. Sic ex Æa, Æates, & Æetes, non vice verſa Æa, ex Æata. Eſt & Theſſaliæ alia, cujus meminit Soph. de priore quidem dicens:

B —— *In Æam navigans.*

De poſteriore verò ſic:

Eſt quædam Æa Theſſalorum univerſa hæreditas.

Eſt etiam Æa Macedoniæ fons, ut Antimachus in Thebaïde. Gentile, Ææus, ut Gazæus. Fœmininum, Ææa. C

ÆAMENA, Nabatæorum regio, ut Uranius Æacidarum ſecundo. Gentile, Æamenos.

ÆANA, urbs Macedoniæ, ab Æano filio Elymi regis Tyrrhenorum, qui relicta patria Macedoniam incoluit. Gentile, Æanæus. Ichnæus enim dicunt, & Edeſæus, & Berrhœæus. D

ÆANITIS, Nabatæorum regio, Uranius Arabicorum ſecundo. Gentile, Æanita. Anticipatur enim in prototypo per diphthongum. Sophocles Æantia ſcribit ſine n. E

ÆBUDÆ, inſulæ quinque Britanniæ, ut Marcianus in periplo. Gentile, Æbudæus.

ÆBURA, urbs Iberiæ, ut Strabo. Civis,

Paſſim etiam apud Apollon. Rhodium Medea vocatur *Ææa*, & ab Ovidio Metamorph. lib. 7. *Ææetias*.

Concipis interea validos Ææetias ignes.

Scilicet quod eſſet Ææetæ filia, qui Colchide regnaſſe dicitur, auctore Strabone lib. 1. Fuit antiquitus Ææ Colchicæ regio non ſolum auro, & argento, ſed etiam cæteris metallis dives; quæ expeditionis cauſam Jaſoni præbuerunt, atque Phryxum ante Jaſonem ad eandem navigationem impulerant. Quæ ſunt Græcorum antiquiſſimæ expeditiones multo ante Trojana tempora, quas Poëtæ velleris aurei fabula involventes in majus, ut ſolent, auxerunt, de quibus conſulesis Strabonem libro citato. Mirum videtur Ptolemæum nullam feciſſe hujus urbis hoc nomine mentionem. Quamobrem vera mihi videtur ſententia Auctoris noſtri in Διοσκουριάς, cum inquit Dioſcuriadem, quæ etiam *Sebaſtopolis* dicta fuit, prius *Æam* dictam fuiſſe. Ptolemæus enim in Colchide primam hujus regionem urbem memorat Dioſcuriadem, ſeu Sebaſtopolim.

99 Ἔοικε δὲ τοὐναντίον, ἐξ αὐτῆς ὁ Αἰήτης εἶναι.] cum prius dixiſſet Æam urbem conditam fuiſſe ab Æeta, inquit nunc contrarium videri. Nam ab Æa denominari debet Æetes, ut ab Aſia, Aſiates, ſed priorem ſententiam videtur confirmare Strabo libro primo, cum inquit; Ææetam Colchide regnaſſe, à quo præcipuæ Colchidis urbi *Ææ* nomen inditum fuiſſe veroſimile videtur; quandoquidem legimus Cecropem Athenarum regem & urbi & regioni nomen aliquando dediſſe. Cecropia enim dicta fuit Attica, & ipſæ Athenæ, ut ſuprà cum de Athenis egimus annotavimus nota 82.

1 Τὸ ἐθνικὸν, Αἰαῖος, &c.] Gentile, Ææus, & fœm. Ææa. Sic Circes, & Medea paſſim à Poëtis vocantur, ut nota 98 præcedentium obſervavimus.

2 Ὡς Οὐράνιος ἐν Αἰακιδῶν δευτέρῳ.] Legendum exiſtimo, pro ἐν Αἰακιδῶν, Ἀραβικῶν. Uranius enim Arabicorum, non Æacidarum libros ſcripſit, ac infra in Αἰανῖτις citatur Arabicorum ſecundo,

3 Αἰβοῦδαι, νῆσοι πέντε τῆς Βρεττανικῆς.] Æbudæ Stephano ex Marciano ſunt Britanniæ quinque inſulæ, quæ Ptolemæo Geographiæ lib. 2. c. 2. dicuntur Ebudæ; Solino c. 35. Hæbudes. Audi eum loquentem: *Vltra Thulen pigrum eſſe & concretum mare, inde à Chalidoniæ promontorio Thulen petentibus bidui navigatio eſt, excipiunt Hæbudes inſulæ quinque numero, quarum incolæ neſciunt fruges, piſcibus tantum, & lacte vivunt, rex unus eſt univerſis. Nam quotquot ſunt omnes anguſta interluvie dividuntur. Rex nihil ſuum habet, omnia univerſorum, ad æquitatem certis legibus ſtringitur, ac ne avaritia divertat à vero, diſcit paupertate juſtitiam, utpote, cui nihil ſit rei familiaris, verum alitur è publico, nulla illi fœmina datur propria, ſed per viciſſitudines in quamcunque commotus fuerit, uſurariam ſumit.* De earum ſitu, numero, & nominibus non convenit inter recentiores & veteres, ut videre eſt ex Salmaſio in Solinum fol. 248. & ex Ortelii Theſauro Geographico in *Ebudæ*. Quam diverſæ ſunt hominum opiniones in eis, quæ nec videri, nec demonſtrari digito poſſunt; ac ſanè nullæ ſunt incertiores, quam illæ, quas maxima pars ut certas amplectitur. Quæ ſingula; ut cum Plinio loquar, improvidam mortalitatem involvunt, ſolum ut inter iſta certum ſit, nihil eſſe certi, nec miſerius quicquam homine, aut ſuperbius.

4 Αἴβουρα, πόλις Ἰβηρίας, ὡς Στράβων.] Æbura Auctori noſtro eſt urbs Iberiæ ex Strabone, apud quem memoratur lib. 3. at per ε pſylon & accentum circumflexum in penultima Ἔβουρα, quam locat propè Bætim fluvium, cujus ſitus non abludit ab Ebora Melæ quam lib. 3. c. 1. Caſtellum in littore vocat. Eamdem celebrat Topographus ſuo loco. Diverſa ergo fuere Hiſpaniæ oppida, Ebura, & Ebora, ab hac gentile dicebatur Eboreus, i. e. Eborenſis, ab illa, Eburæus; at ego fidem adhibeo Livio, qui de Ebura Carpetaniæ lib. 40. ſic loquitur: *Q. Fulvius Flaccus eam obtinebat provinciam: is quia armare juventutem Celtiberos audierat, & ipſe quanta poterat à Sociis auxilia contraxerat, ſed nequaquam numero militum hoſtem æquabat. Principio veris exercitum in Carpetaniam duxit & caſtra locavit ad oppidum Eburam, modico præſidio in urbe poſito.* Ex quibus verbis patet Eburam fuiſſe oppidum Iberiæ in Carpetania, inter cujus urbes locatur Libora à Coſmographo Geographiæ lib. 2. c. 6. Dibora urbs, quam Joan. Mariana Rer. Hiſpan. lib. 4. c. 13. opinatur eſſe eamdem cum Ebura Livii, quæ nunc vulgo Hiſpanis dicitur *Talavera de la Reyna*; at harum nulla poteſt eſſe. (Situs enim obſtat) Ebora Luſitaniæ, totius regni dempta Ulyſſipone celeberrima, quam noſtra ætate Joannes Auſtriacus filius nothus

βων. Ὁ πολίτης Αἰβουραῖος, ὡς Ἀρουραῖος, A Κόλουρα Κολουραῖος, πόλις περὶ Πριήνην· Ἄργουρα, πόλις Εὐβοίας, Ἀργουραῖος· Ἴουρα, Ἰουραῖος· καὶ σχεδὸν πάντα τὰ εἰς ρα. Δύναται καὶ Αἰβουράτης, ὡς Αἴγειρα Αἰγειράτης, Κίβυρα Κιβυράτης. B

vis, Æburæus, ut Aruræus, & ut à Colura, quæ est urbs juxta Prienam dicitur Coluræus, & ab Argura, urbs Eubœæ, Arguræus. Ab Iura, Iuræus; ac sic omnia ferè, quæ desinunt in ra. Potest etiam dici Æburata, ut ab Ægira, Ægirata, à Cibyra, Cibyrata.

ΑΙΓΑΤΗΣ [5], Αἰολίδος ἄκρα, ὡς Στράβων, ἡ νῦν Κανὴ καὶ Καναὶ λέγεται. Ἀρτεμίδωρος δὲ, Αἴξ εἶπε τὴν εὐθεῖαν, οὐκ ἀναλόγως. Τὸ τοπικὸν, Αἰγαῖος· καὶ τὸ πέλαγος. Οὕτως ἐστὶ καὶ πόλις Φοινίκων, ὡς Ἑ- C καταῖος.

ÆGATES, Æolidis promontorium, ut Strabo, quæ nunc *Cana*, & *Canæ* dicitur. Artemidorus verò Æx dixit in nominativo, haud pro ratione. Locale, Ægæus. Sic etiam Ægæum mare. Est etiam urbs Phœnicum, ut Hecatæus.

ΑΙΓΑΙΟΝ ΠΕΛΑΓΟΣ [6], λέγεται καὶ ἀρσενικῶς Αἰγαῖος πόντος. [7] Ἔστι καὶ Αἰγαῖον πεδίον, συνάπτον τῇ Κίῤῥα, ὡς Ἡσίοδος. [8] Λέγεται παρὰ αἶγα, ποτὲ φερομένην ἀπὸ τοῦ περὶ τὸ D Πύθιον ὄρους, ἀφ' οὗ καὶ τὸ πεδίον Αἴγαιον.

ÆGÆUM PELAGUS, dicitur etiam in mascul. gen. Ægæus pontus. Est & Ægæum, campus, qui adhæret Cirrhæ, ut Hesiod. Dicitur autem sic παρὰ αἶγα, i. e. *à capra*, aliquando huc ex monte circa Pythium portata, unde *campus Ægæus* dictus.

ΑΙΓΑΙ ΠΟΛΛΑΙ [9], πόλις Κιλικίας, [10] Μακεδονίας, ἥτις καὶ Μηλοβότειρα, ἐλέγετο, τῆς Θερα-

ÆGÆ multæ sunt, urbs Ciliciæ, & Macedoniæ, quæ *Melobotira* dicebatur, peninsulæ

nothus Philippi Hispaniarum regis, hujus nominis Quarti armis expugnavit, sed brevissimo dierum spatio eam recuperarunt Lusitani (gens inter Hispanos & armis, & litteris & navigatione egregia) quæ liberalitas Julia, vel ut annotat L. Holstenius in Ortelium ex numo Tiberii *Colonia Iulia, Liberalis Augusta* dicta fuit.

5 Αἰγάτης, Αἰολίδος ἄκρα, ὡς Στράβων.] Ægates Topographo est Æolidis promontorium ex Strabone; apud quem non Ægates, sed Ægân cum accentu circumflexo in ultima dicitur. Ejus sunt verba ex lib. 13. Αὕτη δὲ μέχρι τῶν Ἀργινουσῶν διήκει, καὶ τῆς ὑπερκειμένης ἄκρας ἣν Αἰγά τινες ὀνομάζουσιν ὁμωνύμως τῷ ζώῳ· δεῖ δὲ μακρῶς τὴν δευτέραν συλλαβὴν ἐκφέρειν Αἰγᾶν, ὡς Ἀκτᾶν, καὶ Ἀρχᾶν, οὕτω γὰρ καὶ τὸ ὄρος ὅλον ὠνομάζετο, ὃ νῦν Κάνην, καὶ Κάνας λέγουσι. i. e. *Ea autem* (Canæa regio) *usque ad Arginusas pertingit, & superjacens promontorium, quod Æga aliqui nominant eodem nomine, ac animal* (capram.) *Oportet verò secundam syllabam longam proferre Ægân, ut Actân & Archân. Sic enim quoque totus mons nominabatur, quem nunc Canam, & Canas dicunt.* Quare pro Αἰγάτης, Αἰολίδος ἄκρα, lege ex Strabonis verbis allatis Αἰγᾶν τῆς Αἰολίδος ἄκρα, id est, *Ægân Æolidis promontorium.* Articulus enim τῆς qui pertinebat ad dictionem sequentem, per incuriam adjunctus est dictioni præcedenti, ac eadem incuria adempto *n* factum est Αἰγάτης.

6 Αἰγαῖον πέλαγος, λέγεται καὶ &c.] Ægæum pelagus, seu Ægæus pontus. Est sinus maris interni à Sunio Atticæ promontorio usque ad Hellespontum extensus, diversa pro diversis regionibus, quas alluebat, nomina sortitus, hodie vulgo *Archipelago* dicitur. Erat mare cæteris periculosius propter frequentes scopulos, & insulas, tum Cyclades, cum Sporades, unde adagio locus, τὸ Αἰγαῖον πλεῖ, id est, *Ægæum navigat.* Dici solitum de eo, qui in magno periculo versatur. De ejus etymo non convenit inter auctores. Plin. lib. 4. c. 11. & ejus Simia c. 15. (sic Solinum solent vocare.) παρὰ τὴν Αἶγα, id est, *à capra* deducunt quæ Græcis dicitur Αἴξ, γὸς, id est, *Æx Ægis.* Strabo lib. 8. ab Ægis Eubœæ oppido nomen adeptum fuisse inquit. Alii alias afferunt hujus nominis etymologias, quas sciens prætereo, de quo consulesis Const. Porphyrogen. Them. lib. 1. c. 16. Eust. ad Il. 2. v. 41.

7 Ἔστι καὶ Αἰγαῖον πεδίον, συνάπτον τῇ Κίῤῥα.] Celebrat nunc Topographus Ægæum campum prope Cirrham. Cirrha verò fuit urbs antiqua sub Parnasso monte Apollini sacra, à qua Apollo *Cirrhæus* vocabatur, unde Juvenal. Satyr. 7. v. 65. inquit:

Quis locus ingenio nisi cum se carmine solo
Vexant, & dominis Cirrhæ, Nysæque feruntur.

Apollinem & Bacchum vocat Satyricus dominos Cirrhæ, & Nysæ, quæ erant duo Parnassi montis juga juxta Bœotiam, in quibus colebatur Apollo & Liber Pater, de qua videsis Pausan. lib. 10.

8 Λέγεται παρὰ αἶγα, ποτὲ φερομένην ἀπὸ τοῦ περὶ τὸ Πύθιον ὄρους.] Sunt verba mutila, quæ ex Eustathio ad Periegetæ v. 131. sic sunt legenda: Λέγεται παρὰ τὸν Αἶγαν ποταμὸν φερόμενον ἀπὸ τοῦ περὶ τὸ Πύθιον ὄρους, ἀφ' οὗ, &c. id est, *Dicitur ab Æga fluvio, qui delabitur à monte circa Pythium, à quo campus Ægæus nomen habet.* Nostram correctionem non solum confirmat Eust. sed etiam ipse Stephanus, cum inquit ἀφ' οὗ καὶ τὸ πεδίον Αἰγαῖον, i. e. *à quo & Campus Ægæus*; quod prædicari non potest de nomine αἶγα, cum *capram* significat. Tunc enim est fœm. gen. sed cum significat *fluvium.* Tunc enim est mascul. ac eadem de causa pro φερομένην legendum est φερόμενον.

9 Αἰγαὶ πολλαὶ, πόλις Κιλικίας.] Perperam τὸ πολλαὶ scribitur majusculis litteris, ac si esset nomen quoque urbis proprium, longè alia est Stephani mens. Innuit enim esse multas hujus nominis *Ægæ* urbes. Primo loco locat Ægas Ciliciæ urbem, quæ, ὥς γέ μοι δοκεῖν omnium fuit celeberrima, templo Æsculapii ὀνειροπομποῦ; quod erat in hac urbe ἐπισημότατον, καὶ σεβάσμιον τοῖς πάλαι, ut inquit Sozom. lib. 2. c. 4. quo plurimi confluebant credentes Æsculapii insomniis illic homines morbis, seu malis liberari: quod templum diruit Constantius Constant. Magni filius, cujus meminere *Libanius* in Oratione ad Theodosium Imp. pro templis Gentilium Philostrat. in vita Apollonii lib. 1. c. 5. Const. Porphyrog. de Them. lib. 1. c. 13. Plin. lib. 5. c. 27.

10 Μακεδονίας, ἥτις καὶ Μηλοβότειρα.] Celebrat nunc Ægas Macedoniæ urbem, quæ *Melobotira*, quoque dicta fuit, ut inquit noster, scilicet ab ovibus quas pascebat. Id enim sonat id nominis. Fuere vero Ægæ Macedoniæ, antiquorum hujus regionis regum sedes, in quibus eos sepiliri mos erat, referente Justino lib. 7. c. 1 & 2. Plinio lib. 4. c. 10. Solino c. 14. Quæ urbs, cum prius *Ædessa* vocaretur. Caranus Macedoniæ rex gregem caprarum secutus eam occupavit, ac *Ægeas*, populum *Ægeatas* vocavit, ut narrat Justin. libro capiteque citato, etsi Cosmographo Geographiæ lib. 3. c. 13. Ædessa & Ægæa sunt diversæ Emathiæ Macedoniæ regionis urbes. In hac urbe inquit Josephus Antiquit. lib. 11. c. 8. Philippum Alexandri M. patrem à Pausania Cerastæ filio ex Orestarum gente occisum fuisse. Nec prætereundum, Perdiccam filio præfatum fuisse, regnum in familia mansurum quo ad Ægis posterorum reliquiæ conditæ forent, & ob hanc superstitionem creditum fuerat extinctam in Alexandro stirpem, quia locum sepulturæ mutaverat, ut rerum monumentis tradit idem Trogi breviator libro supra citato.

11 Καὶ

Θρακησίων χερρονήσου. [11] Καὶ ἡ ἐν Μυρρίνῃ, ἐν A τῇ Αἰολίδι. Καὶ Λυδίας, καὶ Λοκρίδος, καὶ Αἰτωλίας, [12] καὶ Εὐβοίας, ὡς Ὅμηρος ἐν τῷ ν. [13] Τὸ ἐθνικὸν, ἀπὸ μὲν δισυλλάβου Αἰγαῖος, [14] ἀπὸ δὲ τρισυλλάβου εὕρηται καὶ οὕτως, Αἰγεάτης. B

ΑἼΓΕΙΡΑ [15], πόλις Ἀχαΐας. Ἔνιοι ἀπὸ Αἰγιαλέως, τὴν χώραν Αἰγιαλὸν φασι, τό τε Αἴγιον· καὶ ἔστιν Αἴγειρα. Τὸ ἐθνικὸν, Αἰγειράτης. Τὸ κτητικὸν, Αἰγειρατικὸς, ὡς Πτελεάτης Πτελεατικός. [16] Παυσανίας δὲ ἕκτῳ λέγει, τὴν Ὑ- C περησίαν Αἴγειραν μετωνομάσθαι, διὰ τοιάνδε αἰτίαν. ([17] Ἣν Ὅμηρος Ὑπερησίην φησί.) Σικυωνίων στρατὸς ἀφίξεσθαι ἔμελλεν αὐτοῖς. Οἱ δὲ, ἀθροίζουσιν αἶγας, καὶ τοῖς κέρασιν ἔδησαν δᾷδας, καὶ ἐξάπτουσι διὰ τῆς νυκτός. Νομίσαντες D οὖν τὴν φλόγα τοῦ ἐπικουρικοῦ πυρὸς, ἔφυγον. Οἱ Ὑπερησιεῖς δὲ Αἴγειραν τὴν πόλιν ὠνόμασαν. Τὸ ἐθνικὸν ὁμοίως Αἰγειράτης· καὶ θηλυκὸν, Αἰγειράτις. Φίλων δέ φησι, Κιλικίας πόλιν εἶναι Αἴγειραν. E

ΑἸΓΕΙΡΟΥΣΑ [18], πόλις τῆς Μεγαρίδος, ὡς Στράβων. [19] Λέγεται καὶ Αἴγειρος, ὡς Θεόπομπος πεντηκοστῷ ἕκτῳ. Τὸ ἐθνικὸν Αἰγειρεύς, ὡς τοῦ Φιλίππου Φιλιππεύς, Ταρσοῦ Ταρσεύς· τῆς δ' Αἰγειρούσης Αἰγειρουσαῖος, ὡς F Σκοτουσαῖος· ἢ Αἰγειρούσιος, ὡς Πιτυούσιος. Ἔστι

sulæ Thracesiorum. Est & alia in Myrrhina & in Æolide. Et alia Lydiæ, & Locridis, & Ætoliæ, & Eubœæ, ut Homerus Il. 13. Gentile, ex dissyllabo Ægæus, ex trisyllabo verò invenitur etiam sic, Ægeata.

ÆGIRA, urbs Achaïæ. Aliqui ab Ægialeo, regionem Ægialum dicunt & Ægium; & est Ægira. Gentile, Ægirata. Possessivum, Ægiraticus, ut à Pteleata, Pteleaticus. Pausanias verò libro sexto inquit: *Hyperesiam mutato nomine Ægiram fuisse vocatam*, propter hanc causam (eamdem urbem Homerus *Hyperesien* dicit) *Sicyoniorum exercitus jamjam ad eorum portas appropinquabat.* Hi verò capras congregant, atque cornibus lampades alligant, atque per noctem incendunt. Judicantes igitur hostes flammam illam esse alicujus auxiliaris ignis fugerunt. Hyperesienses verò hinc urbem *Ægiram* vocavere. Gentile, Ægirates; & fœmininum, Ægiratis. Philo verò inquit, Ciliciæ urbem esse Ægiram.

ÆGIRUSA, urbs Megaridis, ut Strabo. Dicitur & Ægirus, ut Theopompus quinquagesimo sexto. Gentile, Ægireus, ut à Philippo, Philippeus, à Tarso, Tarseus: sed ab Ægirusa, Ægirusæus, ut Scotusæus, vel Ægirusius, ut Pityusius. Est

11 Καὶ ἡ ἐν Μυρρίνῃ, ἐν τῇ Αἰολίδι.] Memorat alias Ægas in Myrinæa Æolidis regione. Sic enim legenda sunt illa ex eodem Steph. in Μύρινα, sc. Καὶ ἡ ἐν Μυριναίᾳ τῆς Μυρίνης, ἐν τῇ Αἰολίδι. De qua urbe nil memoria dignum inveniebam.

12 Καὶ Εὐβοίας, ὡς Ὅμηρος ἐν τῷ ν.] Plerunque Topographus laudat Homerum tanquam per aversionem, nunc citat eum ἐν τῷ ν. Sunt verba corrupta, quæ sic legenda censeo: ὡς Ὅμηρος ἐν τῇ Ἰλ. ν. id est, *ut Homerus Il. ν.* hoc est, 13. ubi memorat Ægas Eubœæ v. 21. à quibus opinatur Strabo lib. 8. nomen accepisse *Ægæum pelagus*, etsi Eust. ad eundem locum aliter sentit.

13 Τὸ ἐθνικὸν, ἀπὸ μὲν δισυλλάβου &c.] Innuit duplici modo scribi Ægarum urbis nomen, vel disyllabum Ægæ, vel trisyllabum Ægææ. Quamobrem gentile à disyllabo, Ægæus, à trisyllabo verò Ægeates, ut scribitur apud Justin. lib. 7. c. 1.

14 Ἀπὸ δὲ τρισυλλάβου εὕρηται καὶ οὕτως Αἰγιάτης.] Hæc verba, sic legenda existimo: ἀπὸ δὲ τρισυλλάβου, Αἰγεάτης, id est, *à trisyllabo, Ægeates.* Id enim ratio clamat, atque ex antecedentibus confirmatur, reliqua παρέλκει.

15 Αἴγειρα, πόλις Ἀχαΐας.] Ægira fuit urbs Achaiæ in Peloponneso juxta Corinthiacum sinum inter Ægium & Sicyonem ejusdem regionis urbes. Sita erat in quodam colle aspero & difficili ad Parnassum vergens, à mari distans circiter septem stadia, auctore Polybio suæ Hist. lib. 4. Cujus etiam meminit Ptolemæus Geograph. lib. 3. c. 16. Navale habebat ejusdem cum urbe nominis, teste Pausania in Achaïcis, quod distabat ab urbe duodecim stadia; sed de loci distantia non convenit inter Polybium & Pausaniam. Strabo lib. 9. inter Achæorum oppida secundum habere locum inquit, in quem Ægarum incolas ab Achæis translatos fuisse refert.

16 Παυσανίας δὲ ἕκτῳ λέγει, τὴν Ὑπερησίαν Αἴγειραν μετωνομάσθαι.] Inquit Topographus Pausaniam dicere libro sexto Hyperesiam, postea mutato nomine vocatam fuisse Ægiram, cujus affert verba interrupta, ut solet. Integra vero ego tibi propino. Aliter enim Stephani mens percipi non potest. Ea vero sunt ex Pausaniæ libro septimo, non sexto, ut inquit noster, quæ hoc modo sese habent: Ἐπὶ θαλάσσῃ μὲν δὴ Αἰγειράταις οὐδέν ἐστιν ἐς μνήμην, ὁδὸς δὲ ἐκ τοῦ ἐπινείου δύο σταδίων καὶ δέκα εἰς τὴν ἄνω πόλιν, Ὁμήρου δὲ ἐν τοῖς ἔπεσιν Ὑπερησία ὠνόμασται, τὸ δὲ ὄνομα τὸ νῦν ἐγένετο Ἰώνων ἐποικούντων, ἐγένετο δὲ ἐπ' αἰτίᾳ τοιᾷδε, Σικυωνίων ἀφίξεσθαι στρατὸς ἔμελλεν αὐτοῖς πολέμιος ἐς τὴν γῆν, οἱ δὲ (οὐ γὰρ ἐδόκουν ἀξιόμαχοι τοῖς Σικυωνίοις εἶναι) ἀθροίζουσιν αἶγας, ὁπόσαι σφίσιν ἦσαν ἐν τῇ χώρᾳ, συλλέξαντες δὲ ἔδησαν πρὸς τοῖς κέρασιν αὐτῶν δᾷδας, καὶ ὡς πόρρω νυκτὸς ἦν ἐξάπτουσι τὰς δᾷδας. Σικυώνιοι δὲ (ἰέναι γὰρ συμμάχους τοῖς Ὑπερησιεῦσιν ἤλπιζον, καὶ εἶναι τὴν φλόγα ἐκ τοῦ ἐπικουρικοῦ πυρὸς) οἱ μὲν οἴκαδε ἐπανήρχοντο, Ὑπερησίαις δὲ τῇ πόλει· τὸ ὄνομα τὸ νῦν μετέθεντο ἀπὸ τῶν Αἰγῶν. id est, *Nihil verò in maritima ora habent Ægiratæ memoria dignum. A navali superior urbs stadia abest* XII *in Homeri carminibus* Hyperesia *nominata fuit, nomen verò, quod nunc inditur, obtinuit, cum Iones eam tenerent coloniam. Obtinuit autem ex hujusmodi causa, cum Sicyonii comparato exercitu eorum regionem invasuri essent, intelligerentque Hyperesienses, nullo pacto se pares illis numero & viribus futuros, capras omnes, quæ intra eorum regionis fines erant, in unum coëgerunt, adligatasque ad cornua faces, intempesta nocte accendere, hostes (ignes eos esse ab auxiliaribus Ægiratarum suspicati, venturos enim in eorum auxilium socios sperabant) domum rediere; à capris itaque (quas Græci* αἶγας *vocant) mutato vetere nomine urbs* Ægira *est appellata.*

17 Ἣν Ὅμηρος Ὑπερησίην φησί.] Homerus meminit urbis *Hyperesiæ*, quæ postea mutato nomine vocata fuit *Ægira*, Il. 2. v. 573. ad quem locum Eustat. inquit sic vocatam fuisse ab Hyperete Lycaonis filio.

18 Αἰγειροῦσα, πόλις τῆς Μεγαρίδος.] Ægirusa, urbs Megaridis ex Strabone, quem tanquam per aversionem nobis, seu vendit, seu laudat, apud quem lib. 13. non Ægirusa, sed *Ægirus*, nec Megaridis urbs, sed *Methymnææ pagus* dicitur; sed nihil de ea memorabile memoriæ prodit.

19 Λέγεται καὶ Αἴγειρος, ὡς Θεόπομπος.] Dicitur etiam Ægirus Theopompo lib. 56. Eodem etiam modo dicitur Straboni lib. 13.

[20] Ἔστι καὶ Αἰολίδος πόλις Αἰγείρουσα, ὡς Ἡ- A ρόδοτος.

ΑἸΓΕΣΤΑΙ͂ΟΙ [21], οἱ Θεσπρωτοί, ἀπό τινος Αἰγέστου στρατηγοῦ, [22] ὡς Ἀμυμναῖοι, ἀπὸ Ἀμύμνου.

ΑἸΓΗΙ͂Σ [23], φυλὴ τῆς Ἀττικῆς, ἀπὸ Αἰ- B γέως τοῦ Πανδίονος.

ΑἸΓΗΛΟΙ͂ [24], ἔθνος Μηδικόν.

ΑἸΓΙΑΛΟ͂Σ [25], μεταξὺ Σικυῶνος καὶ τοῦ Βουπρασίου καλούμενος τόπος, ἀπὸ Αἰγιαλέως τοῦ Ἰνάχου, ὡς Ἴστρος ἐν ἀποικίαις τῆς Αἰ- C γύπτου. [26] Ἔστιν ἕτερος Αἰγιαλὸς, προσεχὴς τῷ Πόντῳ, μετὰ τὴν Κάραμβιν ἄκραν, ὡς Ἀπολλώνιος. Ἔχει δὲ καὶ κώμην ὁμώνυμον. Ὅμηρος·

[27] Κρῶμνάν τ' Αἰγιαλόν τε. D

[28] Γράφεται δέ·

Κρῶμναν, Κρωβίαλόν τε.

Ἔστι καὶ Θρᾴκης Αἰγιαλὸς, παρὰ τῷ Στρύμονι, ὡς Ἑκαταῖος. Ἔστι καὶ ἄλλος Αἰγιαλὸς, μέγας καλούμενος. Ἐν Αἰθιοπίᾳ, κατ' Αἴ- E γυπτον. Τὸ ἐθνικὸν Αἰγιαλεὺς, ἀπὸ τῆς Αἰγιαλοῦ γενικῆς, ὡς Ἀλεξάνδρου Ἀλεξανδρεύς. Εὑρίσκεται δὲ καὶ Αἰγιαλεὺς ἐπὶ ἰχθύος. Τὸ θηλυκὸν, Αἰγιάλεια καὶ Αἰγιαλὶς, παρὰ Ἀλκμᾶνι. Καὶ Αἰγιαλίτης, ἀρσενικῶς. F

ΑἸΓΙΚΟΡΕΩΣ [29], οὐκ ἔστι δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ὥς τινες. ἀλλὰ φυλὴ παλαιά, μία τῶν τεσσάρων τῶν ἀπὸ Ἴωνος. Τέσσαρες δ' ἐξ αὐτῶν,

Est etiam Æolidis urbs Ægirusa, ut Herodotus.

ÆGESTÆI, Thesproti, sic dicti a quodam Ægesto duce, ut Amymnæi, ab Amymno.

ÆGEIS, Atticæ tribus ab Ægeo Pandionis filio.

ÆGELI, populi Mediæ.

ÆGIALUS, locus sic vocatus ab Ægialeo Inachi filio inter Sicyonem & Buprasium, ut Ister in coloniis Ægypti. Est alius Ægialus Ponto vicinus post Carambim promontorium, ut Apollonius. Habet verò & vicum ejusdem nominis. Homerus:

Cromnamque Ægialumque.

Scribitur verò,

Cromnam, Crobialumque.

Est & Thraciæ Ægialus juxta Strymonem, ut Hecatæus. Est & alius Ægialus, *magnus* vocatus, in Æthiopia prope Ægyptum. Gentile, Ægialeus, ab Ægiali genitivo, ut ab Alexandri, Alexandreus. Invenitur verò, & Ægialeus de pisce quodam. Femininum, Ægialia, & Ægialis, apud Alcmanem. Et Ægialita, masculini generis.

ÆGICOREOS, non est populus Atticæ, ut aliqui: sed tribus antiqua, una ex quatuor ab Ione. Scilicet, Ægocerei,

20 Ἔστι καὶ Αἰολίδος πόλις Αἰγείρουσα.] Celebrat nunc ex Herodoto urbem Æolidis Ægirusam, apud quem lib. 1. ejus fit mentio. Sed nihil de ea memoratu dignum memoriæ prodit.

21 Αἰγεσταῖοι, οἱ Θεσπρωτοὶ ἀπό τινος Αἰγέστου.] Ægestæos vocatos fuisse *Thesprotos*, inquit noster Auctor, sed sine auctore. Thesproti vero fuere incolæ Thesprotiæ regionis Epiri, Chaoniæ proximæ, nobilis fluvio Thyamide, Lacu Acherusia, ex quo profluebat Acheron amnis, qui in Glycim portum influebat recipiens plurimos fluvios, sic, ut dulcis sinus aquæ fieret. Superjacebat huic sinui Cichirus Thesprotorum civitas, quæ olim *Ephyra* dicebatur, referente Strabone lib. 7. Plin. lib. 4. c. 1.

22 Ὡς Ἀμυμναῖον, ἀπὸ Ἀμύμνου.] Amymnæi seu Amymni fuere populi seu Thesproti, seu Epirotici, ut inquit Epitomator noster ex Rhiano in Ἄμυμνοι, qui nomen accepere ab Amymno duce.

23 Αἰγηΐς, φυλὴ τῆς Ἀττικῆς, ἀπὸ &c.] Ægeïs una ex Atticis tribubus nomen adepta ab Ægeo Pandionis, quorum genealogia, ut & Atheniensium regum, est valde confusa, de quibus consulesis Meursium de Pop. Attic. & de Regib. Atheniensium.

24 Αἰγηλοὶ, ἔθνος Μηδικόν.] Ægeli, populi Medici, id est, *Mediæ*. Medos & Persas confundunt scriptores veteres, præsertim Pausanias, & Ammian. Marcellin. apud quos plerunque Medi usurpantur pro Persis. Ideo Amm. lib. 22. c. 11. inquit, Athon montem pervium fuisse CCC navibus Medicis. Pausan. lib. 10. loquens de Abarum oraculi incendio ab exercitu Xerxis & Thebanis inquit: Δεύτερον δὲ οὗτοι μετὰ Μήδους, ἔδοσαν πυρί. id est, *Secundo verò hi post Medos* (Persas) *igni dederunt*. Quare suspicor nostri Auctoris Ægelos quos ipse *Medicam gentem* vocat esse Æglos Persarum apud Herodotum, quos ipse in duodecima eorum Satrapeia numerat. Satrapeias vocat præfecturas, quas Darius Hystaspis filius instituisse inquit, ut apparet ex ejus lib. 3. c. 92. Jam quando in hujus Darii mentionem incidimus, non extra instituti nostri metas esse existimavimus dicere, esse aliquos, qui dicant hunc fuisse Estheris maritum, qui in ejus מגילה, *megilah*, id est, *volumine* (sic vocant Hebræi *librum Estheris*) Achasveros vocatur, quod Herodotus duas hujus uxores celebrat Artystonam, & Atossam, in quarum nominibus aliqua apparent vestigia etsi corrupta Estheris, & Vasti reginæ; sed id totum corruit, cum Herodotus affirmet Artystonam & Atossam Darii uxores fuisse sorores & Cyri filias. Mirum sane est historiæ Esther nullum extare vestigium, nec apud Persas, nec apud Græcos. Sed desine mirari. Multo enim celebriores fuere expeditiones Darii & Xerxis in Græciam, quarum tamen in historiis Persicis nulla fit mentio; in illius memoriam misera gens suam dilapidat pecuniam, vino, cibo, & comessationibus: in his quam simillima Romanis in Saturnalibus, & Bacchanalibus; sed, quæ gens est quæ aliquando non ineptiat? & sunt, qui nunquam cessant ineptire.

25 Αἰγιαλὸς, μεταξὺ Σικυῶνος &c.] Ægialus fuit inter Sicyonem & Buprasium locus, cujus nulla fit, quod sciam, apud alios mentio. Id nominis sonat Latino sermone *littus*.

26 Ἔστιν ἕτερος Αἰγιαλὸς προσεχὴς τῷ Πόντῳ.] Celebrat alium Ægialum prope Pontum post Carambin promontorium, qui habebat pagum cognominem, cujus meminit Poëtarum parens Il. 2. v. 855. ex qua est hemistichium illud, quod affert, ad quem notat noster in aliquibus exemplaribus scribi *Grobialon*, non *Ægialon*, quod etiam annotavit Strabo Geographiæ lib. 2.

27 Κρῶμνάν τ' Αἰγιαλόν τε.] Est hemistichium Homericum, apud quem invenitur Il. 2. v. 855. ut præcedenti numero annotavimus.

28 Γράφεται δέ.] Vide, quæ numero 26. annotavimus.

29 Αἰγικόρεως, οὐκ ἔστι δῆμος τῆς Ἀττικῆς.] Ægicoreus non est populus, h. e. oppidum Atticæ, &c. sed una ex quatuor Atheniensium antiquis tribubus, quæ Αἰγικορεὶς dicitur aliis, de quibus in Ἀκτή ad num. 56. egimus.

30 Αἰγ

τῶν, [30] Αἰγοκερεῖς, Ἀργαδεῖς, Τελέοντες, Ὁ- A
πλῖται. Ἡ φυλὴ τοίνυν Αἰγικορεῖς.

ΑἸΓΙΛΙΑ [31], δῆμος τῆς Ἀντιοχίδος φυλῆς. Ὁ δημότης, [32] Αἰγιαλεύς. Τὰ τοπικὰ, Αἰγιλιάθεν, Αἰγιλιάδε, Αἰγιλιοῖ. [33] Ἔστι καὶ νῆσος μεταξὺ Κρήτης καὶ Πελοποννήσου, Αἰγιά- B
λεια. Ὁ οἰκήτωρ, Αἰγίλιος, ὡς Κυθήριος.

ΑἸΓΙΛΙΨ [34], πλησίον Κροκυλείας τῆς Ἠπείρου. Ὅμηρος·

> Καὶ Κροκύλει' ἐνέμοντο, καὶ Αἰγίλιπα
> τρηχεῖαν. C

Εἴληχε δὲ τὴν προσηγορίαν, διὰ τὸ πετρώδη εἶναι, καὶ ὑψηλὴν, καὶ ἀπρόσβατον. Τὸ ἐθνικὸν Αἰγιλίπιος, ὡς Κίνυφος Κινύφιος, Ἄραβος Ἀράβιος, Φρυγὸς Φρύγιος, [35] καὶ τῶν ὁμοίων. D

ΑἸΓΙΜΟΡΟΣ [36], νῆσος Λιβύης· τὸ ἐθνικὸν, Αἰγιμορίτης· δι' ἔθους γὰρ τοῖς Λίβυσιν ὁ χαρακτήρ.

ΑἸΓΙΝΑΙ [37], τρεῖς. Νῆσος μία τῶν Κυκλάδων, ἥτις Οἰνώνη ἐκαλεῖτο· ὕστερον δὲ Αἰγι- E
να, ἀπὸ τῆς Ἀσωποῦ μὲν θυγατρὸς Αἰγίνης, Αἰακοῦ δὲ μητρός. [38] Ὁ πολίτης Αἰγινεύς, ὡς Στράβων· ὡς οἱ πολλοὶ, Αἰγινήτης. [39] Ὁ δὲ τοῦ Αἰγινήτου φόρτος, ἢ δοῦλος, Αἰγινῆται· ὡς τοῦ Ῥόδιος, Ῥοδιακός. Αἰγιναῖος δὲ, ὁ ἔποικος, F
[40] ἢ κέρμος, ἢ ὀβολὸς, ἢ ἄλλο τι σκεῦος ἀπὸ Αἰγίνης. Καὶ τὸ θηλικὸν, Αἰγιναία λέγεται, καὶ γυνὴ

rei, Argadei, Teleontes, Oplitæ. Tribus igitur *Ægicoris* dicitur.

ÆGILIA, populus Antiochidis tribus. Popularis, Ægialeus. Localia, ex-Ægilia, in-Ægiliam, in-Ægilia. Est etiam Ægialia, insula inter Cretam, & Peloponnesum. Incola, Ægilius, ut Citherius.

ÆGILIPS, prope Epiri Crocyliam. Homerus:

> *Et Crocyliam incolebant, & Ægilipem aspe-*
> *ram.*

Sortita verò est hoc nomen, quod sit petrosa & alta, & inaccessibilis. Gentile, Ægilipius, ut à genitivo Cinyphis, Cinyphius, ab Arabis, Arabius, à Phrygis, Phrygius, ac similia.

ÆGIMORUS, insula Libyæ. Gentile, Ægimorita. Libyes enim hunc characterem amant.

ÆGINÆ, sunt tres. Una, insula Cycladum, quæ *OEnona* vocabatur: postea verò Ægina, ab Ægina Asopi filia, & Æaci matre. Civis, Ægineus, ut Strabo; ut plerique, Æginęta. Æginetæ verò onus, vel servus, Æginetæ: ut à Rhodius, Rhodiacus. Æginæus verò, incola, vel vas fictile, vel obolus, vel aliquod aliud vas ex Ægina. Fœmininum Æginæa dicitur, & fœmina Æginæa, ut

Di-

30 Αἰγοκερεῖς.] Lege Αἰγικορεῖς, idque ob σφάλμα Chalcographi, vel librarii errorem.

31 Αἰγιλία, δῆμος τῆς Ἀντιοχίδος φυλῆς.] Ægilia oppidum Antiochidis Atheniensium tribus, cujus caricæ celebrantur Theocrito Idyllio primo.

32 Αἰγιαλεύς.] Lege Αἰγιλιεύς. Est enim popularis à tribu Ægilia, à quo nomine non potest deduci Ægialeus, sed Ægilieus.

33 Ἔστι καὶ νῆσος μεταξὺ Κρήτης, καὶ Πελοποννήσου] Ægilia fuit etiam insula inter Cretam, & Peloponnesum Styreorum, cujus meminit Herodotus lib. 6. c. 107. apud quem scribitur Αἰγίλεια, ac eodem modo debet scribi apud nostrum, non Αἰγιάλεια, quod est vel impressoris, vel transscriptoris παρόραμα. Litterarum enim ordo id exigit.

34 Αἰγίλιψ, πλησίον Κροκυλείας τῆς Ἠπείρου.] Ægilips Epitomatori nostro est locus prope Crocyliam Epiri, ut ex Homero conatur probare, cujus affert carmen, quod legitur Il. 2. v. 633. Contrarium affirmat Eust. ad eumdem locum; ejus ecce verba: Ἐν δὲ τῷ Αἰγίλιπα τρηχεῖαν, ὄνομα μὲν τόπου ἡ Τραχεῖα, ἐπίθετον δὲ τὸ αἰγίλιπα. id est, *in illis verbis Ægilipa Trachean, nomen loci est Trachea, epithetum verò ægilipa.* Quam ab Homero *ægilipa* vocatam fuisse inquit, quod capras pingues redderet. Id enim sonat nomen αἰγίλιψ.

35 Καὶ τῶν ὁμοίων.] Sic concipiendus est hic locus, καὶ τῶν ὁμοίων συνήθης ὁ τύπος, vel ἡ χρῆσις. Sic enim amat loqui Stephanus, nec dantur genitivi absoluti sine verbo; vel legendum καὶ τὰ ὅμοια.

36 Αἰγίμορος, νῆσος Λιβύης.] Ægimorus, insula Libyæ, quæ sinum claudebat, in quo Carthago, à qua triginta ferme millia distabat, ut refert Liv. cujus ex lib. 30. c. 24. sunt, quæ sequuntur verba: *Onerariæ* (naves) *pars maxima ad Ægimurum insulam (ea sinum ab alto claudit, in quo sita Carthago est) triginta ferme millia ab urbe.* Ad hanc insulam Romani Fabio Buteone consule classem Carthaginensium cecidere, auctore Floro lib. 2. Plinius lib. 5. c. 7. plurali numero usus est, ac scopulos verius, quàm insulas esse inquit. Nihil refert quod à Livio *Ægimurus*, ab Auctore nostro Αἰγίμορος vocetur, ipsissima est insula.

37 Αἴγιναι, τρεῖς.] Tres esse Æginas inquit; sed unam tantum celebrat hujus nominis Cycladum insulam ære Æginetico ideo dicto insignem, auctore Plinio lib. 34. c. 2. Ab Ægina Asopi filia nomen adepta est, cum antea *OEnone* diceretur, ut inquit noster; seu, ut alii, *OEnopia* & *Myrmidonia*, cujus descriptionem videsis apud Pausan. lib. 2. Aliquando maris imperium obtinuit, & bello Persico in navali prælio ad Salaminam de primatu cum Atheniensibus disceptavit, ut rerum monumentis tradidit Strabo lib. 8. Fuit olim celeberrima ob Æacum, Achillem, Patroclum, Ajacem, Neoptolemum, ac denique ob Paulum Æginetam medicum insignem; ac cum non amplius ferret hujusmodi viros, fecit proverbio locum: Τὰ πρῶτ' ἀρίστους παῖδας Αἴγιν' ἐκτρέφει, id est, *Primum optimos pueros Ægina alit*, dici solitum de eis, quæ optimis principiis incipiunt, ac paulatim in deterius vergunt, ut solent τὰ ἀνθρώπινα. Lepidè Demades Orator apud Athenæum lib. 3. inquit: *Æginam esse Piræi gramias.*

38 Ὁ πολίτης Αἰγινεὺς &c.] Ejus incola Straboni dicitur *Ægineus*. Aliis *Æginetes*, antea *Myrmidones* vocati fuere; non, ut est in fabulis, quod magna oborta peste formicæ Æaco votis id impetrante in homines mutatæ fuerint, sed quod formicarum more terram fodientes, (erat enim saxosa) seminarent, qui primi argenteam monetam excudisse feruntur, ut referunt Strabo libro citato, Ælian. de Var. Hist. lib. 12. c. 10.

39 Ὁ δὲ τοῦ Αἰγινήτου φόρτος, ἢ δοῦλος, Αἰγινῆται] In his verbis pro Αἰγινῆται legendum existimo Αἰγινητικός. Sensus enim id exigit. Innuit enim, *servum Æginetæ dici Ægineticum, quemadmodum à Rhodius, Rhodiacus.* Infra enim inquit, Æginæum dici de incola; cui opponere videtur Ægineticum.

40 Ἡ κέρμος.] Lege κέραμος.

41 Ἔστι

γυνὴ Αἰγιναία, ὡς Δείναρχος ἐν τῷ κατὰ Πο- A
θέου ξενίας. Τὸ θηλυκὸν τοῦ Αἰγινήτου, Αἰγινῆτις.
Σπάνια δὲ τὰ εἰς της ἐθνικὰ, τῷ η παραλήγεται,
ὑπὲρ τρεῖς συλλαβὰς βαρύτονα. Εἰσὶ δὲ ταῦ-
τα Αἰγινήτης, Μαλειήτης. [41] Ἔστι δὲ τρύπανον
αἰπολικὸν Κεραμιήτης. Τὸ δὲ Πολιήτης πλεο- B
νασμὸν ἔχει τοῦ η, ὡς τὸ Μυθιήτης, ὅπερ οὐδ'
ἐθνικόν· καὶ τὸ Ἰουλιήτης, ἀπὸ τοῦ Ἰουλίτης. Τὸ
δὲ Βαρδηλιήτης, καὶ Μασσαλαΐτης, τέτραπται.
Τὸ δὲ κωμήτης, σιδήτης, λιμνήτης, τρισύλλα-
βα. Ἀπὸ τοῦ Αἰγινήτης, Αἰγινητικὸν τὸ κτητι- C
κὸν, καὶ Αἰγινητικὸς, καὶ Αἰγινητική.

ΑἸΓΙΝΗΤΗΣ, πολίχνιον, καὶ ποταμὸς Παφλαγονίας. Τὸ ἐθνικὸν ὁμοίως, διὰ τὴν τοῦ πρωτοτύπου ἀρχήν. Ἔοικε δὲ τὸ ὄνομα δηλοῦν τὴν ἐν τῷ Πόντῳ Αἴγιναν. Παφλαγονία γὰρ τῷ D Πόντῳ συνεχής.

ΑἸΓΙΝΙΟΝ [42], πόλις Ἰλλυριῶν, ὡς Στράβων. Τὸ ἐθνικὸν, Αἰγινιεύς.

ΑἼΓΙΟΝ [43], πόλις Ἀχαΐας, ὡς Εὔδοξος ἐν ἕκτῃ. [44] Ὁ πολίτης Αἰγιεύς, ὡς ὁ χρησμός· E

Ὑμεῖς δ' Αἰγιέες οὔτε τρίτοι, οὔτε τέταρτοι.

ΑἸΓΟΣΘΕΝΑ [45], πόλις Μεγαρίδος, οὐδετέρως, ὡς Παυσανίας. Τὸ ἐθνικὸν ὤφειλεν Αἰγοσθενεὺς, ὡς Μεγαρεύς. Πολύβιος δ' Αἰγοσθενίτην φησὶν, ὡς Γάβαλα Γαβαλίτης. F
Ἀρκάδιος δ' Αἰγοσθένειαν αὐτήν φησι, καὶ Φωκίδα πόλιν.

ΑἸΓΟΣ ποταμοὶ [46], πόλις ἐν Ἑλλησπόντῳ. Τὸ ἐθνικὸν, Αἰγοσποταμίτης.

ΑἸΓΟΥ-

Dinarchus in orat. cont. Potheum peregrinitatis. Fœmininum ab Ægineta, Æginetis. Rara verò sunt nomina gentilia, quæ in *tes* desinunt, quæ in penultima η habeant, ac quum tres habeant syllabas, sint barytona. Hæc verò sunt: Æginetes, Malietes. Est autem terebrum pastorale Ceramietes. Polietes verò habet pleonasmum τοῦ η, ut Mythietes, quod non est gentile. Eodem modo Iulietes à Iulites. Bardelietes verò, & Messalaïtes sunt mutata. Cometes verò, sidetes, limnetes sunt trisyllaba. Ab Æginetes verò possessivum Ægineticus, a, um.

ÆGINETES, urbecula, & fluvius Paphlagoniæ. Gentile eodem modo propter principium prototypi. Videtur verò nomen ostendere Æginam, quæ in Ponto. Paphlagonia enim Ponto est continua.

ÆGINIUM, Illyriorum urbs, ut Strabo. Gentile, Æginieus.

ÆGIUM, urbs Achaiæ, ut Eudoxus lib. 6. Civis, Ægieus, ut oraculum:

Vos verò Ægiei nec tertii, nec quarti.

ÆGOSTHENA, urbs Megaridis neutrius generis, ut Pausanias. Gentile debebat esse Ægostheneus, ut Megareus. Sed Polybius Ægosthenitam dicit, ut à Gabala, Gabalita. Arcadius verò Ægostheniam eam inquit & Phocidem urbem.

ÆGOS potami, urbs in Hellesponto. Gentile, Ægospotamita.

ÆGU-

41 Ἔστι δὲ τρύπανον αἰπολικὸν κεραμιήτης.] Est verò terebrum pastorale Ceramietes. Hæc verba mutila & corrupta esse suspicor. Nullam enim habent cum præcedentibus, nec cum subsequentibus connexionem. Nec apud alios, quod sciam τὸ Κεραμιήτης significat terebrum pastorale, nedum fortasse invenitur: plane nescio, quid edicat Stephanus.

42 Αἰγίνιον, πόλις Ἰλλυριῶν, ὡς Στράβων.] Æginium Illyriorum esse urbem, ex Strabone tradit, qui ejus mentionem fecit lib. 7. Thessaliæ assignat Livius, cujus ex lib. 32. c. 15. ecce verba: *Phaleria incensa, ac direpta est, inde Æginium petit, quem locum, cum vel modico præsidio tutum, ac prope inexpugnabilem vidisset paucis in stationem proximam telis conjectis ad Gomphocum regionem agmen vertit.* Loquitur Livius de Quintio consule. Phaleria verò erat prima urbium Thessal. ut idem Livius tradit eod. lib. Cæsar de Bell. Civ. lib. 3. Objectum, oppositumque Thessaliæ fuisse inquit.

43 Αἴγιον, πόλις Ἀχαΐας.] Ægium, urbs Achaiæ ex Eudoxo, cujus meminerunt Pausan. lib. 7. Livius lib. 38. Strabo lib. 9. Ptol. Geograph. lib. 3. c. 16. Fuit urbs insignis, & jam inde ab antiquis temporibus post deletam eluvionibus Helicen reliquis Achaiæ urbibus gloria & potentia præcellebat, cujus agros præterfluebat amnis Phœnix, ex septem vel octo pagis συνεπολίσθη, ut inquit Strabo lib. 9. In ea Achæorum conventus ætate Pausaniæ adhuc celebrabantur; quemadmodum ad Thermopylas & Delphos Amphyctionum, ut refert idem auctor libro supra citato. Apud Livium quoque lib. 36. c. 47. Antiochi Ætolorumque legatis à Quintio consule Ægii concilium datum est.

44 Ὁ πολίτης Αἰγιεὺς, ὡς ὁ χρησμός.] Oppidani Ægii Achaiæ urbis, de qua in præcedenti nota egimus, dicebantur Ægiei, (Latino ore *Ægienses*) juxta oraculum ipsis redditum, cujus unum tantum apponit versum Auctor noster, alii duos hoc modo:

Ὑμεῖς δ' Αἰγιέες, οὔτε τρίτοι, οὔτε τέταρτοι
Οὐδὲ δυωδέκατοι, οὔτ' ἐν λόγῳ, οὔτ' ἐν ἀριθμῷ.
Vos autem Ægiei, nec tertii, nec quarti
Nec duodecimi, nec in ratione, nec in numero.

Quæ locum adagio fecere, dici solitum in homines ignavos & contemptos; alii Megarensibus redditum fuisse existimant, Erasmus ad adagium *Primum Ægina optimos pueros alit*; Æginensibus redditum fuisse inquit: sed eum fefellit opinio ex similitudine nominis Ægiensium & Æginensium.

45 Αἰγόσθενα, πόλις Μεγαρίδος, οὐδετέρως.] Ægosthena neutro plur. urbem fuisse inquit Megaridis ex Pausania, apud quem lib. 1. Ægisthæna dicuntur. Ejus ecce verba: Ἡ δὲ ὀρεινὴ τῆς Μεγαρίδος τῆς Βοιωτῶν ἐστὶ ὅμορος ἐν ἡ Μεγαρεῦσι Πηγαὶ πόλις, ἑτέρα δὲ Αἰγίσθαινα ᾤκισται. id est, *Montana Megaridis pars Bœotiæ finitima est, in ea Megarensibus Pegæ urbs, alia verò Ægisthæna habitata fuere.* Ex Pausania quoque corrigendus est Plinius apud quem lib. 4. c. 7. perperam legitur Megosthenienses pro Ægosthenenses, atque Pagæi, pro Pegæi. Illi erant Ægosthænorum, hi Pegarum incolæ.

46 Αἰγὸς ποταμοὶ, πόλις ἐν Ἑλλησπόντῳ.] Ægos potami, urbs in Hellesponto. Id nominis sonat Latinè *capræ-fluvios*. Plin. lib. 4. c. 9. flumen *Ægos* vocavit; nec propterea existimandum est fuisse fluvium, Ammian. Marcellin. lib. 22. c. 12. utpote Græcus *Ægos potamus* vocat; quo in loco, inquit ille, lapides casuros ex cœlo prædixit Anaxagoras, cujus meminit quoque Euseb. in Chronic. Fuit urbs maritima, ut apparet ex Pausaniæ lib. 9. & 3. apud quam Lysander Lacedæmoniorum dux Athenienses vicit classe maritima. Alterius etiam prælii ad hanc urbem meminit Strabo lib. 6. Numero etiam singulari utitur Herodotus lib. 9. c. 118. ubi interpres Latinus perperam vertit Αἰγὸς ποταμοὺς *Ægosfluenta*, existimans esse nomen fluvii, cum sit urbis.

47 Αἰγυ-

A ΑΊΓΟΥΣΑ[47], νῆσος Λιβύης, κατὰ Λίβυας λεγομένη Κατρία. Τὸ ἐθνικὸν Αἰγουσαῖος, ὡς Σκοτουσαῖος.

ΑΊΓΥΠΤΟΣ[48], καὶ ἡ χώρα, καὶ ὁ ποταμὸς, ἐκλήθη ἀπὸ Αἰγύπτου· ὡς Χάραξ, [49] Βήλου παῖς ὢν καὶ Ἀερίας, τῆς καὶ Ποταμίτιδος, βασι- B λεύσας ἔτη τεσσαράκοντα τρία. [50] Τὸ ἐθνικὸν Αἰγύπτιος, ὡς ἔχει τὸ Ἰαμβεῖον·

Δεινοὶ

ÆGUSA, insula Libyæ, juxta Libyes dicta *Catria.* Gentile, Ægusæus, ut Scotusæus.

ÆGYPTUS, & regio, & fluvius, sic dictus ab Ægypto, ut Charax, Beli & Aëriæ seu Potamitidis filius, qui XLIII annos regnavit. Gentile, Ægyptius, ut habet Jambeum illud:

Acres

47 Αἴγουσα, νῆσος Λιβύης &c.] Ægusa, insula Libyæ, Libybus dicebatur *Katria*, pro quo legendum esse *Capraria* contendit Cluv. Sic. Antiq. lib. 2. c. 15. quod Græcis Ægusa idem est ac Latinis Capraria, pro quo corruptum esse à Libybus Katria existimat; at, si verum est, quod inquit Auctor noster juxta Libyes dictam fuisse Catriam, scilicet ab ipsis, ut est verosimile, nomine imposito, non habet locum conjectura Cluverii. Quin etiam Latinis non Capraria, sed Ægates, & Ægades plurativo numero dicuntur. Quamobrem judico illud nomen Katria nobis ignotum esse. Quicquid dicat Bochartus de Colon. Phœn. lib. 1. c. 27. Insulas quasdam fuisse, ad quas Romani C. Luctatio, A. Posth. consulibus Carthaginenses duce Hannone navali prælio vicerunt, inquit L. Florus lib. 2. c. 2. Nec major alias in mari pugna, inquit ille; de quibus consulesis Melam lib. 2. c. 7. Livium lib. 30. c. 24. Strabonem lib. 6. Plinium lib. 3. c. 8. Non solum *Ægusa*, sed etiam *Æthusa* dicitur.

48 Αἴγυπτος, καὶ ἡ χώρα, καὶ ὁ ποταμός.] Ægyptus, & regio, & fluvius, nomen adepta à rege hujus nominis Beli filio ex Aëria, quæ verosimile est Ægypto quoque aliquando dedisse nomen; quandoquidem sunt, qui dicant Ægyptum vocatam fuisse *Aëriam*, inter quos est Auctor noster in Ἀερία, ubi quasi sui oblitus Aëriam dictam fuisse inquit παρὰ τὸν ἀέρα. Alii dicunt Nilum fluvium *Ægyptum* antiquitus vocatum fuisse, à quo regio à recentioribus Ægyptus quoque vocata fuit. Inter hos est Grammaticorum eruditissimus Hesychius, cujus sunt verba: Αἴγυπτος, ὁ Νεῖλος ὁ ποταμὸς, ἀφ' οὗ καὶ ἡ χώρα ὑπὸ τῶν νεωτέρων Αἴγυπτος ἐκλήθη, id est, *Ægyptus, Nilus fluvius, à quo regio à recentioribus Ægyptus vocata est*. Pro quibus facit Poëtarum parens, cui Ægyptus dicitur, qui reliquis scriptoribus Nilus, evidenti argumento suo ævo nondum vocatum fuisse Nilum. Id nominis corruptum videtur ex Hebræo נחל *naal.* Nam quemadmodum Græci ex בעל *baal*, fecere Βῆλον; sic verosimile est ex נחל *naal* fecisse Νεῖλον; de quo vide quæ suo loco annotamus. Ægyptus verò regio Hebraïcè dicitur מיצרים *mitsraim*; unde ab Eusebio Chronic. libr. 1. *Mestræa* dicitur. Illud verò nomen accepit à Mitsraim filio secundo Chami, qui celebratur Genes. c. 10. v. 6. quod Josephus Antiquit. lib. 1. c. 7. ad Græcam linguam deflectens *Mesren*, Ægyptum, *Mesræos* Ægyptios vocat. Ejus sunt verba: Ἐτηρήθη δὲ καὶ Μεσραίοις ἡ κατὰ τὴν προσηγορίαν μνήμη. Τὴν γὰρ Αἴγυπτον, Μέσρην, καὶ Μεσραίους τοὺς Αἰγυπτίους ἅπαντες, οἱ ταύτην οἰκοῦντες καλοῦμεν. id est, *Servata etiam est Mesræis juxta appellationem memoria. Ægyptum enim* Mesren, Mesræos *Ægyptios vocamus, omnes, qui hanc regionem incolimus.* Cæterum regio notior est, quam ut indigeat referri, cujus descriptionem habes apud Plin. lib. 5. c. 9. Mel. lib. 1. c. 9. Strab. lib. 17. Ptolem. lib. 4. c. 5. & alios.

49 Βήλου παῖς ὢν καὶ Ἀερίας, τῆς καὶ Ποταμίτιδος,] Inquit Ægyptum regem, à quo Ægypto regioni nomen filium fuisse Beli ex Aëria, quæ etiam *Potamitis* dicta fuit; à qua Ægyptus *Aëria*, & *Potamitis* dicta, ut paulò inferius inquit Auctor noster, etsi in Ἀερία tanquam sui oblitus ait Ægyptum *Aëriam* vocatam fuisse παρὰ τὸν ἀέρα.

50 Τὸ ἐθνικὸν Αἰγύπτιος.] Gentile Ægyptius. De Ægyptiis ergo pro ratione instituti nostri aliquid delibandum nobis est, dummodo tibi non pariat fastidium, sed τρόπος ἐν πᾶσι κάλλιστος, quem observare, seu tenere conabimur. Fuere Ægyptii vafri, & impostores, unde verbum αἰγυπτιάζω, id est, *mores, linguam, & dolos Ægyptiorum imitor*. Quod etiam confirmat carmen illud jambeum, quod affert noster ex Æschylo, ut puto, at in religionibus fuere non solum ridiculi, sed etiam insani. Non contenti enim Solem, Lunam, & Astra adorare, animantia etiam bruta, & olera coluere. Scarabæos quoque pro Dîs habuere, curiosa Appionis Grammatici interpretatione, qua colligebat Solis operum similitudinem huic animali esse ad excusandos gentis suæ ritus, ut inquit Plinius lib. 30. c. 11. de quibus operæpretium est audire Juvenalem Satyra 15.

----- ----- *Illic*
Oppida tota canem venerantur, nemo Dianam
Porrum, & cepe nefas violare, & frangere morsu
O sanctas gentes, quibus hæc nascuntur in hortis
Numina, lanatis animalibus abstinet omnis
Mensa, nefas illic fœtum jugulare capellæ,
Carnibus humanis vesci licet.

Quæ confirmat Diodorus Siculus oculatus testis Bibliothecæ Historicæ lib. 1. Græcis relictis, appono Latina, *Qui de bestiis illis sponte aliquam interemerit, capite plectitur; excepta felis, & ibidis cæde, quas si quis, vel volens, vel invitus occiderit ad mortem prorsus à multitudine concurrentium abreptus crudelissime interdum etiam absque judicii sententia tractatur. Hic metus facit, ut qui id genus animal extinctum forte conspexerint, procul absistentes mortuum se invenisse hoc cum lamentis: & attestatione proclament. Adeò verò animis hominum ista animalium religio impressa est, & tam obstinatum ad ea venerandum quisque affectum gerit, ut etiam, quo tempore Ptolemæus rex à Romanis nondum amicus erat denunciatus, & plebs omne studium conferebat, ut ex Italia eo profectos obsequiose coleret, utque eis nullam criminis, aut belli ansam præberet, ob metum contenderet: fele tamen à Romano quodam interfecta, populique ad ædes ejus concursu facto, nec proceres à Rege ad deprecandum missi, nec communis Romæ terror hominem pœnæ eximere valuerit, quamvis citra voluntatem id fecisset. Quod non auditu perceptum referimus, sed ipsi in peregrinatione ad Ægyptum coram vidimus. Si fide majora fabulisque similia jam memorata apparent, longe insolentiora dehinc memoranda videbuntur. Cum enim fames aliquando Ægyptum premeret; multos ad mutuam inter se carnis humanæ depastionem adactos ferunt, sed nemo de sacrosanctis animalibus, vel degustasse aliquid accusatus est.* Nec mirum hoc, si credebant Deos esse. Optimè enim, inquit Harpinas Philosophus de Natura Deorum lib. 3. *Ecquem tam amentem esse putas, qui illud, quo vescatur, Deum credat esse?* At non omnes Ægyptii eosdem habebant Deos. Apis enim Memphi, Mnevis Heliopoli, Crocodilus alibi, Ichneumon alibi colebatur. Allium & cæpas inter Deos in jurejurando habuisse, testatur Plin. lib. 19. c. 6. Blitum certe infelix fuit, quandoquidem in horum Deorum collegium non recipiebatur, quando verò Apis reperiebatur. Bos enim erat, non quicunque, sed certis signis notatus, maxima erat contentio inter populos, omnibus studiose certantibus; apud quem deberet locari, quod aliquando turbas creabat, ut accidisse refert Æl. Spartianus in Adriano, cum Adrianus imperaret; si vero scire desideras signa, quæ debebat habere Apim, consules Herodot. lib. 3. c. 28. Notatu dignum est nunquam fas fuisse Ægyptiis Deos placare pecudibus, aut sanguine, sed precibus & thure, ac ideo cum Ptolemæorum tyrannide pressi Saturnum, cui hostiæ mactabantur, recepissent, fana ei extra pomœrium locaverunt, ne urbana templa pecudum morte polluerentur, cujus rei testis est locuples Macrobius Saturnal. lib. 1. c. 7. Atque si non satis æstimari potest, ut inquit Plin. lib. 30. c. 1. quantum Romanis debeatur, qui sustulere monstra, in quibus hominem occidere religiosissimum erat, mandi vero etiam saluberrimum; non satis etiam æstimari potest, quantum Christianæ religioni debeatur, quæ tot religionum monstra sustulit. Ægypti pyramides adeo sunt notæ, ac earum auctores ignoti, justissimo casu obliteratis tantæ vanitatis auctoribus. Aliqui prodidere in raphanos, allium, & cæpas mille octingenta talenta erogata. Regum pecuniæ otiosa, ac stulta ostentatio, ut cum Plinio lib. 36. c. 12.

 loquar,

Δεινοὶ πλέκειν τοὶ μηχανὰς Αἰγύπτιοι. A

Καὶ Αἰγυπτιάζειν, τὸ πανοῦργα καὶ δόλια καὶ ὕπουλα πράττειν. Τὸ θηλυκὸν, Αἰγυπτία, καὶ τὸ Αἰγύπτιον. [51] Ἐκλήθη καὶ Μύαρα ἡ χώρα ὑπὸ Φοινίκων, καὶ Ἀερία, καὶ Ποταμίτης, καὶ Ἀετία, ἀπό τινος Ἰνδοῦ Ἀετοῦ. Τὸ ἐθνικὸν, ὅσον B ἀπὸ τοῦ ὁμοίου, Ἀετιεὺς, ὡς Ἀεριεύς. Ὅσον δὲ ἀπὸ τοῦ ἐγχωρίου, Ἀετίτης. [52] Ἀλλὰ καὶ Ὠγυγία ἐκαλεῖτο, καὶ Ἑρμοχύμιος, καὶ Μελάμβολος, καὶ Ἡφαιστία. [53] Ἔστι δὲ καὶ ἄλλη Αἴγυπτος μικρά. C

ΑἼΓΥΣ [54], πόλις Λακωνικὴ, ὡς Εὐφορίων. οἱ πολῖται Αἰγύται, ὡς Παυσανίας. Λυκόφρων δὲ τὸ ἐθνικὸν Αἴγυος, τὸ θηλυκὸν λέγων οὕτω·

[55] Καὶ πάντα τλήσεσθ᾽ οὕνεκ᾽ Αἰγύας κυνὸς,
Τῆς θηλύπαιδος, καὶ τριάνορος κόρης. D

Ὁ λόγος περὶ Ἑλένης Λακωνικῆς οὔσης, καὶ ἄῤῥενα μὴ τεκούσης τῷ Μενελάῳ, καὶ Ἀλεξάνδρῳ, Δηϊφόβῳ γαμηθείσῃ. Θεόπομπος δὲ, Αἰγυέας αὐτούς φησιν.

ΑἸΓΩΝΕΙΑ, πόλις Μηλιέων. Λυκόφρων. E

Ὧν οἱ μὲν Αἰγώνειαν ἄθλιοι πάτραν.

Καὶ Ἑκαταῖος. Ῥιανὸς ἑκκαιδεκάτῃ, Αἰγώνην αὐτὴν λέγει. Τὸ ἐθνικὸν, Αἰγωνεύς.

ΑἸΓΩΣΤΙΣ, πόλις Λοκρίδος, ἢ τόπος, ἢ χωρίον ἐντὸς τῆς πόλεως, ὡς Ἐπαφρόδιτος. F Ὁ πολίτης Αἰγωστίτης.

ΑἼΔΗΨΟΣ [56], πόλις Εὐβοίας. Στράβων ἐννάτῳ. Κεῖται δὲ κατὰ Αἴδηψον τῆς Εὐβοίας, [57] ὅπου τὰ θερμὰ λουτρὰ Ἡρακλέους. Ἦν δὲ καὶ σιδηρᾶ

Acres nectere machinas Ægyptii.

Dicitur etiam *Ægyptiazo* verbum, hoc est, *vafrè; dolosè, fallaciter agere.* Fœmineum, Ægyptia, & neutrum, Ægyptium. Vocata verò fuit Myara, regio à Phœnicibus, & Aëria, & Potamitis, & Aëtia à quodam Indo Aëto. Gentile, quatenus à similitudine, Aëtieus, ut Aërieus; quatenus à forma incolis usitata, Aëtites. Vocabatur etiam Ogygia, & Hermochymios, & Melambolos, & Hephæstia. Est & alia Ægyptus parva.

ÆGYS, urbs Laconica, ut Euphorio. Cives, Ægytæ, ut Pausanias. Lycophro verò gentile Ægyus dixit, ac fœmin. usus est sic:

Et omnia tolerabit Ægyæ canis causa
Fœmineam habentis prolem, ac trium virorum puellæ.

Sermo de Helena, quæ Laconica erat, & marem non pepererat Menelao, & Alexandro, Deiphobo nupta. Theopompus autem *Ægyeos* vocat incolas.

ÆGONIA, urbs Meliensium, Lycophro:

Quorum hi quidem Ægoniam miseri patriam.

Hecatæus eodem modo. Sed Rhianus XVI. *Ægonen* eam vocat. Gentile, Ægoneus.

ÆGOSTIS, urbs Locridis, seu locus, seu regio intra urbem, ut Epaphroditus. Civis, Ægostita.

ÆDEPSUS, urbs Eubœæ. Strabo libro nono: *Jacet verò juxta Ædepsum Eubœa, ubi sunt Herculis calida balnea.* Erant verò & fer-

loquar, non mirabor, si aliquis dixerit Hebræos, cum in Ægypto essent, in hujusmodi pyramidibus potuisse laborare. Josephus enim Antiquit. lib. 2. c. 5. meam conjecturam expressis verbis confirmat.

51 Ἐκλήθη καὶ Μύαρα ἡ χώρα ὑπὸ Φοινίκων, &c.] Vocatam fuisse Ægyptum à Phœnicibus Myaran, & Aëriam, & Potamitidem inquit. In primo nomine aliqua etsi obscura valde apparent vestigia nominis Mestræa, seu Mesræa ad dialectum Græcam deflexi, Aëriam dictam fuisse ab Aëria Ægypti regis matre verosimilius existimo quàm ab aëre, ut inquit noster in Ἀερία, ac quia eadem Aëria vocata quoque fuit Potamitis, ut supra inquit Ægyptus etiam *Potamitis* dicta fuit. Sic enim legendum est non ποταμίτης, quod est impressoris inertia.

52 Ἀλλὰ καὶ Ὠγυγία ἐκαλεῖτο, &c.] Vocabatur etiam *Ogygia*, scilicet propter antiquitatem, Hermochymios, scilicet à Mercurio & Chamo. quemadmodum ab ejus filiis Chus, & Mitsraim, quorum fit mentio Geneseως capite decimo. A Chamo enim *Chemia*, cujus etiam meminit Plutarchus in libro de Iside vocata fuit, cujus nominis exstant cineres apud Diodorum Siculum Bibliothecæ Historicæ lib. 1. apud Thebaiden enim erat urbs, quam incolæ *Chemmin* vocabant, quin etiam Hebraïce ארץ חם *eretz Cham*, id est, *terra Cham* dicitur Psalm. 105. v. 23. & 27. & Psalm. 106. v. 21. qua de causa etiam ab Hebræis vocatur אדמת בני חם *admath bene Cham*, i. e. *terra filiorum Chami*, Eust. ad Dionysium v. 232. inquit Æthiopiam quoque vocatam fuisse. Æthiopia vero & Chus sunt nomina ἰσοδύναμα. כוש Chus enim Estheris volumine v. 1. est Æthiopia & hæc est omnium pene Rabinorum consentiens opinio. *Melambolos* vero dicta fuit à nigris glebis, & *Hephæstia*, ab igne, i. e. *calore*.

53 Ἔστι δὲ καὶ ἄλλη Αἴγυπτος μικρά.] Est & alia Ægyptus parva. Innuit Topographus Ægyptum ab aliquibus in majorem & minorem divisam fuisse. Scriptores enim regiones suo quisque modo solent dividere, de quo vide Auctores nota 47 citatos.

54 Αἴγυς, πόλις Λακωνική.] Ægys, urbs Laconica, cujus oppidani *Ægytæ* dicuntur Pausaniæ, apud quem lib. 3. hæc leguntur: Ἐπὶ τούτου Λακεδαιμόνιοι πολέμῳ κρατήσαντες πόλιν τῶν περιοικίδων ἠνδραποδίζαντο Αἴγυν, ὑποπτεύσαντες, ὡς οἱ Αἰγῦται φρονοῦσι τὰ Ἀρκάδων. id est, *Lacedæmonii sub hoc (Archelao) bello subactam urbem Ægyn unam de finitimis in servitutem redegerunt suspicantes, quod Ægytæ partes Arcadum sequerentur.* Ubi interpres Latinus perperam vertit, *exciderunt*, pro *in servitutem redegerunt.* Fuit sita prope Arcad. ut inquit noster in Καρυστὸς, de qua videsis Strabonem lib. 10.

55 Καὶ πάντα τλήσεσθ᾽ οὕνεκ᾽ Αἴγυος κυνός, &c.] Sunt carmina Lycophronis de Helena Laconica intelligenda, quam vocat *canem Ægyam*, i. e. *Laconicam.* Quia Ægys erat urbs Laconicæ, in primo carmine pro τλήσεσθ᾽ οὕνεκα lege τλήσεθ᾽ εἵνεκα. Sic enim apud eum legitur; sed etiam Lycophro ex nostro Auctore corrigendus est, apud quem legitur Ἀργείας κυνός, i. e. *Argivæ canis* pro Αἰγύας κυνὸς, i. e. *Ægyæ canis.*

56 Αἴδηψος, πόλις Εὐβοίας, Στράβων ἐννάτῳ.] Ædepsus, urbs Eubœæ ex Strabonis lib. 9. cujus ipsissima affert verba, quæ apud eum libro citato leguntur, Ptolemæo Geographiæ lib. 3. c. 15. dicitur *Ædipsus*, sed harum vocalium μεταβολὴ haud insolens est, Eubœa vero tam modico interfluente euripo Bœotiæ avulsa erat, ut ponte jungeretur, teste Plinio Hist. Natu. lib. 4. c. 12.

57 Ὅπου τὰ θερμὰ λουτρὰ Ἡρακλέους.] Hæc verba sunt Strabonis ex ejus lib. 9. apud quem lib. 1. inquit Demetrius Calatianus, qui de terræ motibus Græciæ scripsit librum, quem

σιδηρεῖα καὶ χαλκεῖα μέταλλα κατὰ Εὔβοιαν. Καλ- A λίμαχος Δαιδάλῳ·

Ἐν δὲ λάχαινε μὲν ἔργα σιδήρου.

Οἱ γὰρ Εὐβοεῖς σιδηρουργοὶ καὶ χαλκεῖς ἄριστοι. Ἐπαφρόδιτος δὲ μαρτυρεῖ, ἐκεῖ χαλκὸν πρῶτον εὑρεθῆναι· καὶ πρῶτοι χαλκὸν ἐκεῖ ἐνεδύ- B σαντο οἱ Κούρητες, οἱ μετὰ Διὸς ἐλθόντες, οὓς φύλακας τῆς νήσου, καὶ τοῦ ἱεροῦ τῆς Ἥρας κατέλιπον. Ἀφ' οὗ οἱ Χαλκιδεῖς ὠνομάσθησαν. Ὁ πολίτης, Αἰδήψιος. Καλλίμαχος Ἑκάλῃ·

Ἄρκιος ἢ χείρεσσιν ἑλὼν Αἰδήψιον ἄορ. C

ΑΙΔΟΥΣΙΟΙ [58], σύμμαχοι Ῥωμαίων πρὸς τῇ Κελτικῇ Γαλατίᾳ. Ἀπολλόδωρος ἐν Χρονικῶν δ.

ΑΙΖΙΚΗ, Θρᾴκης μέρος. Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ. D

ΑΙΘΑΙΑ [59], πόλις Λακωνικῆς. Μία τῶν ἑκατόν. Φιλόχορος ἐν Ἀτθίδος τρίτῳ. Τὸ ἐθνικὸν, Αἰθαιεύς. Θουκυδίδης πρώτῃ.

ΑΙΘΑΛΗ [60], νῆσος Τυρσηνῶν. Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ. [61] Ἔοικε δὲ κεκλῆσθαι διὰ τὸ σί- E δηρον ἔχειν, [62] τὸν ἐν Αἰθάλῃ τὴν ἐργασίαν ἔχοντα. Φίλιστος δὲ ἐν ε Σικελικῶν, Αἰθάλειαν αὐτὴν καλεῖ, καὶ Ἡρωδιανὸς, καὶ Ὦρος. Πολύβιος δ' ἐν τριακοστῇ τετάρτῃ λέγει, Αἰθάλειαν τὴν Λῆμνον καλεῖσθαι, ἀφ' ἧς ἦν ὁ Γλαῦκος εἷς τῶν F τὴν κόλλησιν σιδήρου εὑρόντων. [63] Δύο γὰρ ἦσαν· ἕτερος

ferreæ, & æreæ fodinæ in Eubœa. Callimachus Dædalo:

Inter alia autem sortiebatur opera ferri.

Eubœi enim fabri ferrarii, & ærarii optimi. Epaphroditus verò testatur, illic primum æs inventum fuisse, ac primi æs illic induisse Curetes, qui cum Jove venerant, quos insulæ, & templi Junonis custodes reliquit, à quo *Chalcidei* fuere nominati. Civis, Ædepsius. Callimachus Hecale:

Septentrionalis vel manibus capiens Ædepsium gladium.

ÆDUSII, Romanorum socii juxta Galliam Celticam. Apollodorus Chronicorum lib. 4.

ÆZICA, Thraciæ pars. Hecatæus Europa.

ÆTHÆA, urbs Laconica. Una ex centum. Philochorus Atthidis libro tertio. Gentile, Æthæeus. Thucyd. lib. primo.

ÆTHALE, insula Tyrrhenorum. Hecatæus Europa. Videtur verò sic vocatam fuisse, eò quod ferrum habeat, quod in Αἰθάλῃ, id est, *in fuligine*, conficiatur. Philistus verò Siculorum libro quinto, *Æthaliam* eam vocat & Herodianus, & Orus. Atqui Polybius libro trigesimo quarto inquit, *Æthaliam* Lemnum *vocari*, ex qua erat *Glaucus*, unus eorum, qui ferruminationem ferri inve-

quem citat Strabo, calidas illas Herculis Thermas terræ motu quodam per triduum cohibitas, rursus fluxisse aliis erumpentes fontibus, quod etiam Thermis ad Thermopylas accidisse refert. Spiritus enim sub terris, si vehementer irascitur, subvertit terras, jaculatur mare, evomit insulas, quod periculum magis subest Italiæ, quam Belgio, etsi προγνώστης ille Boterus in suis Relationibus parte prima lib. 1. inquit: *In Olanda si tiene, che innanzi a ottocento anni, sia stata sopra fatta del l'Oceano: dal quale si e andata a poco, a poco riscotendo.* Sed Holandi septis, Oceani impetum, magna adhibita cura, coërcentes Boteri πρόγνωσιν non curant. His relictis ad Spartam nostram redeamus.

58 Αἰδούσιοι, σύμμαχοι Ῥωμαίων &c.] Ædusii, socii Romanorum prope Celticam Galatiam, h. e. Galliam Celticam, ex Apollodori Chronicorum lib. 4. horum hoc in nomine altum est silentium apud Scriptores. Quare pedibus eo in sententiam Roberti Stephani ad Dionis lib. 38. qui opinatur Ædusios esse Heduos, quorum fit mentio apud Livium lib. 5. & apud Cæsarem lib. 1. & 7. qui primi omnium exterarum gentium jus Senatorum in urbe adepti sunt, auctore Tacito Annal. libro undecimo, cap. vigesimo quinto, apud quem *Ædui* vocantur. Quare *fratres populi Romani* à Marco Tul. Cic. vocantur Epist. ad Brutum 16. Carolus Stephanus in suo Lexico, & Ortelius in suo Thesauro Geographico *Burgundiones*, quos nunc vocant esse existimant.

59 Αἰθαία, πόλις Λακωνικῆς.] Æthæa, urbs Laconicæ. Una de centum ex Philochoro, & Thucydide lib. 1. apud quem Αἰθαιεῖς, *Æthees*, seu ore Latino *Ætheenses* sine diphthongo in penultima memorantur, de quibus nihil memoratu dignum refert. Si extaret Polemonis Iliensis opus de Urbibus Laconicis, aliquid exoptati fortè inde disceremus; at vetustas nobis hoc pariter atque alia multa invidit.

60 Αἰθάλη, νῆσος Τυρσηνῶν.] Æthale, seu Æthalia Græcis, quod in hujusmodi nominibus est tralatitium, Latinis *Ilva* dicitur, auctore Plinio lib. 3. c. 6. cujus ecce verba: *Ilva cum ferri metallis, circuitu centum millia, à Populonia decem, à Græcis Æthalia dicta.* Memoratur etiam Andino vati Æneid. lib. 10.

—— —— Ast Ilva trecentos
Insula inexhaustis chalybum generosa metallis.

Ad quem locum inquit Servius: *Cum in aliis regionibus, effossis metallis terræ sint vacuæ, apud Ilvam hoc esse mirum, quod sublata renascuntur, & rursus de eisdem locis effodiuntur.* Quod etiam confirmatur auctoritate Geographi. Sic enim ipse testis αὐτόπτης inquit Geographiæ lib. 5. Εἴδομεν δὲ καὶ τοὺς ἐργαζομένους &c. id est, *Vidimus etiam, qui ferrum ex Æthalia allatum elaborarent. Non enim ea in insula fornacibus liquari potest, sed statim perfertur ex fodinis in continentem. Porro hoc paradoxon habet Æthalia, & quod fossæ, unde ferrum eruitur, rursus tempore implentur.*

61 Ἔοικε δὲ κεκλῆσθαι διὰ τὸ &c.] Optime interpretatur Auctor noster ἀπὸ τῆς αἰθάλης, id est, *à fuligine* nomen insulæ Æthaliæ inditum fuisse, quibus accinit Diodorus Siculus Bibliothecæ Historicæ lib. 5. Id nominis explicat Suidas suo loco τὸ ἐκ καμίνου μέλαν, id est, *ex camino nigrum*, quod nihil aliud est quam fuligo.

62 Τὸν ἐν Αἰθάλῃ.] Lege τὸν ἐν αἰθάλῃ sine littera majuscula. Hoc enim nomen nunc non accipitur de insula, sed fuligine, à qua insula nomen accepisse videtur, quia in caminis, ubi ferrum elaboratur, fit plurima fuligo.

63 Δύο γὰρ ἦσαν· ἕτερος μὲν Σάμιος.] Cum prius dixerit *Lemnum* insulam à Polybio lib. 34. *Æthaliam* vocatam fuisse, ac ex ea fuisse Glaucum, unum ex eis, qui compactionem ferri invenit, nunc inquit duos fuisse hunc Samium & alterum Lemnium. In quibus verbis inest manifesta contradictio, aut pro ἕτερος μὲν Σάμιος, id est, *hic quidem Samius*, legendum est εἷς μὲν Σάμιος, id est, *unus quidem Samius*. Tunc enim bene sequitur ὁ δ' ἕτερος Λήμνιος, id est, *alter verò Lemnius*. Alii dicunt unum tantum fuisse, qui primus compactionem ferri ἐξεῦρε, cujus opus celebre fuit patera parva ex ferro compactilis, quam dedicavit Alyattes Lydus cum ex morbo convaluisset, ac erat spectatu digna inter omnia, quæ fuere Delphis donaria, ut rerum monumentis tradidit Herodotus lib. 1. c. 25.

64 Ὅτης

ἕτερος μὲν Σάμιος, [64] ὅστις καὶ ἔργον ἀοιδιμώτατον ἀνέθηκεν ἐν Δελφοῖς, ὡς Ἡρόδοτος· ὁ δ' ἕτερος Λήμνιος, ἀνδριαντοποιὸς διάσημος. Ἐκαλεῖτο δὲ οὕτως ἡ πόλις, ἴσως ἐκ τῶν ἀναδιδομένων τοῦ Ἡφαίστου κρατήρων· ἐκεῖ γὰρ ἀνωμολόγηται ταῦτα. Τὸ ἐθνικὸν, ἐκ τοῦ Αἰθάλεια Αἰθαλείτης, ὡς Ζελείτης. Ἐκ δὲ τοῦ Αἰθάλη Αἰθαλίτης, ὡς Σινωπίτης, Ἰοππίτης. Δύναται τὸ Αἰθαλίτης ἀντὶ τοῦ Χῖος· οὕτω γὰρ ἡ Χῖος ἐλέγετο. Καὶ οἱ πολῖται, Αἰθαλεῖς.

ΑἸΘΑΛΊΔΑΙ [65], δῆμος τῆς Λεοντίδος φυλῆς, ἀπὸ Αἰθαλίδου. Καὶ ὁ δημότης· Αἰθαλίδης, οἱ δὲ Αἰθαλεῖς, τοὺς δημότας. Τὸ θηλυκὸν, Αἰθαλίς. Τὸ τοπικὸν, Αἰθαλιδῶν· ἐς Αἰθαλιδῶν, ἐν Αἰθαλιδῶν.

ΑἸΘΉΡ [66], ὁ ὑπὲρ τὸν αἰθέρα πεπυρωμένος τόπος. Λέγεται καὶ θηλυκῶς. Τὸ παράγωγον, Αἰθέριος, καὶ Αἰθερία. Καὶ τοῦ Αἰθέρος, Αἰθερίτης.

ΑἸΘΙΚΊΑ [67], ὡς Κιλικία, Θεόπομπος τεσσαρακοστῷ ἐννάτῃ Φιλιππικῶν. Τὸ ἐθνικὸν, Αἴθικες, ὡς Κίλικες. Ἐν Θετταλίᾳ δ' ᾤκουν, ἐν τῷ Πίνδῳ ὄρει. Μαρσύας δὲ μέσον τῆς Τυμφαίας καὶ Ἀθαμανίας κεῖσθαί φησι τὴν χώραν. Τὸ δὲ ἔθνος, ἐπιεικῶς παράβολόν τε, καὶ βάρβαρον, καὶ λῃστείαις ἐπιεικῶς προσκείμενον.

ΑἸΘΊΟΨ [68], ὡς Κίλιξ·

Αἰθιο-

venere. Duo enim fuere, hic Samius, qui, & celeberrimum opus Delphis dicavit, ut Herodotus. Alter verò Lemnius insignis statuarius. Sic verò vocabatur urbs fortasse ex micantibus Vulcani crateribus: illic enim hæc pro comperto habentur. Gentile, ex Æthalia, Æthaleites, ut Zeleites. Ex Æthala verò, Æthalites, ut Sinopites, Ioppites. Potest etiam sumi Æthalites pro Chius. Sic enim Chius insula dicebatur. Cives, Æthalei.

ÆTHALIDÆ, populus Leontidis tribus ab Æthalida. Popularis, Æthalides. Alii verò populares Æthaleis vocant. Fœminum, Æthalis. Locale ex-Æthalidis, in-Æthalidas, in-Æthalidis.

ÆTHER, locus supra Ætherem ignitus. Dicitur etiam fœm. gen. Derivativum Ætherius, & Ætheria. Formatur etiam à genitivo Ætheris, Ætherites.

ÆTICIA, ut Cilicia, Theopompus Philippicorum 39. Gentile, Æthices, ut Cilices. Habitabant verò in Thessalia in monte Pindo. Marsyas verò inquit regionem mediam inter Tymphæam & Athamaniam jacere. Gens verò est admodum temeraria, & barbara, ac latrociniis admodum addicta.

ÆTHIOPS, ut Cilix Homerus:

Æthio-

64 Ὅστις καὶ ἔργον ἀοιδιμώτατον ἀνέθηκεν ἐν Δελφοῖς, ὡς Ἡρόδοτος.] Inquit Glaucum Samium, qui compactionem ferri excogitavit, Delphis celeberrimum opus dicasse, ut Herodotus inquit, at fallitur. Herodotus enim lib. 1. c. 25. inquit Glaucum Chium, qui μοῦνος δὴ πάντων ἀνθρώπων ferri compactionem excogitavit, fuisse, qui pateram parvam ex ferro compactilem fecit, quam Alyattes Lydus, quum ex morbo convaluisset unà cum alia argentea apud Delphos dedicavit.

65 Αἰθαλίδαι, δῆμος τῆς Λεοντίδος φυλῆς.] Æthalidæ, populus, seu oppidum Leontidis tribus, memoratur Suidæ, & Harpocrationi. Hesychio dicitur Αἰθαλιά, sed puto ex nostro & reliquis corrigendum esse Αἰθαλίδαι. Consulesis Meursium de Populis Atticis.

66 Αἰθὴρ, ὁ ὑπὲρ τὸν αἰθέρα πεπυρωμένος τόπος.] Æther locus supra ætherem ignitus. Proculdubio tunc aut febri laborabat Stephanus, aut non cœnaverat, quando *Ætherem* sic explicabat. Melius Hesychius. Inquit enim: Αἰθὴρ, ὁ ὑπὲρ τὰ νέφη τόπος, id est, *Æther, supra nubes locus.* Nec etiam in Geographia æther habet locum, siquidem non habitatur; at ego ἐπέχω. Sunt enim, qui dicant non solum in æthere, sed etiam in igne animantia quædam vivere. Nec defuere etiam, qui credidere Lunam quoque habitari. Quare de omnibus perdifficilibus ἐπέχειν optimum censeo.

67 Αἰθικία, ὡς Κιλικία.] Æthicia, fuit regio Thessaliæ, cujus incolæ *Æthices* dicebantur, ac in Pindo monte habitabant, ut inquit Auctor noster. Memorantur Poëtarum parenti Il. 2. v. 744. Ad quem locum Eust. sic loquitur: Αἴθικες δὲ Θετταλικὸν ἔθνος ὑπερκείμενον τῆς Ἠπείρου, κατὰ δέ τινας, Μακεδονικὸν, κατὰ δὲ ἑτέρους, Περραιβικὸν, περὶ τούτων δὲ καὶ ὁ γεωγράφος φησίν. id est, *Æthices verò, Thessalici populi supra Epirum siti, secundum alios verò, Macedonici, secundum alios, Perrhæbici, de quibus & Geographus loquitur.* Sic verò de eis loquitur Geographus lib. 7. Ἠπειρῶται δ' εἰσὶ, καὶ Ἀμφίλοχοι, καὶ οἱ ὑπερκείμενοι, καὶ συνάπτοντες τοῖς Ἰλλυρικοῖς ὄρεσι, τραχεῖαν οἰκοῦντες χώραν, Μολοττοί τε, καὶ Ἀθαμᾶνες, καὶ Αἴθικες, καὶ Τυμφαῖοι. id est, *Epirotæ verò sunt, & Amphilochi, &, qui supra siti, & Illyricos attingentes montes, asperam incolentes regionem, Molossique, & Athamanes, & Æthices, & Tymphæi.*

68 Αἰθίοψ, ὡς Κίλιξ.] Duplici modo dicitur apud Græcos Æthiops, scilicet Αἰθίοψ, & Αἰθιοπεύς, ut annotat Eust. ad Odyss. 1. ex Editione Basileæ fol. 13. v. 1. Æthiopes verò dicti sunt, ut inquit idem auctor ad eandem Odyss. fol. 12. v. 50. ad Homericum v. 23. ab Stephano citatum διὰ τὸ ἐπικεκαῦσθαι τὴν ὄψιν ὑπὸ τοῦ ἡλίου &c. id est, *quod faciem adusti sint à sole*, qui, ut ajunt, cum ad perpendiculum sit in Æthiopia, magis adurit, Hebraicè vocantur כושים *Chusim*, à Chuso, filio Chami, ut testatur Joseph. Antiquit. lib. 1. c. 7. cujus ecce verba: Τεσσάρων γὰρ Χάμου παίδων γενομένων, Χουσαῖον μὲν οὐδὲν ἔβλαψεν ὁ χρόνος. Αἰθίοπες γὰρ, ὧν ἦρξεν ἔτι καὶ νῦν ὑπὸ ἑαυτῶν τε, καὶ ἐν τῇ Ἀσίᾳ πάντων Χουσαῖοι καλοῦνται &c. id est, *Quatuor enim cum fuissent Chamo liberi, Chuso nihil detrimenti tempus attulit. Æthiopes enim, quibus imperavit adhuc etiam nunc, & à seipsis, & ab omnibus, qui in Asia habitant, Chusæi vocantur.* Notatu dignum est, in Æthiopia solem solito vehementiorem, rege Atheniensium Cranao, totam incendisse Æthiopiam, ut rerum monumentis tradit Eusebius Chronicorum lib. 1. Unde Phaëthontis fabula apud Poëtas decantata originem habuisse videtur, sub qua hoc incendium latebat. Nec incredibilis est Hispaniæ siccitas inter Hispanos scriptores. Natura enim volventibus annis præ nimia humiditate; diluvium, præ nimio calore siccitatem, & incendium mortalibus denunciat. Unde opinio de totius orbis conflagratione. At nihil satis est, ut improbi fiant boni, cum boni sint boni, non supplicii timore, non præmii spe, sed suapte natura atque solo Summi Boni amore. Nullum aliud incendium memini me legisse præter hoc. At diluvia diversa celebrantur apud Scriptores Ethnicos. Sub eodem Cranao fuisse in Thessal. Deucalionis diluvium inquit idem autor loco citato. Ethnici omnium hominum primos extitisse Æthiopes affirmant, naturalibus causis persuasi, ut videre est apud Diodorum Siculum Biblioth. Historicæ libro tertio statim in principio. Quare ab eis αὐτόχθονες vocati fuere. Ægyptios eorum colonos fuisse, multis argumentis

69 Αἰθίοπες, τοὶ διχθὰ δεδαίαται ἔσχατοι ἀνδρῶν. A

Οὐ γὰρ ἀληθὴς ὁ Ὑψικράτους λόγος, ὡς οὐδὲν εἰς οψ λήγει παρ' Ὁμήρῳ, εἰ μὴ τὸ Καλαύροψ. Εἰσὶ δὲ καὶ τὸ ὄψ, καὶ τὸ Μέροψ. Λέγεται καὶ Αἰθιοπία γυνή. Εὐριπίδης Ἐρεχθεῖ· B

Αἰθιοπίαν νιν ἐξέσωσας ἐπὶ χθόνα.

Καὶ Αἰθιοπίς· ὁ αὐτὸς ἐν Ἀρχελάῳ·

Αἰθιοπίδος γῆς ἡνίκα τακῇ χιών.

Καὶ Αἰθιοπηίς, ἀπὸ τοῦ Αἰθιοπεύς. ἐξ οὗ τὸ Αἰθιοπῆας, παρ' Ὁμήρῳ.70 Τὴν γὰρ Αἰθιοπίαν C γῆν πρώτην φασὶ παγῆναι. 71 Πρῶτοι καὶ θεοὺς ἐτίμησαν, καὶ νόμοις ἐχρήσαντο. Ὀνομάζουσι δὲ τοὺς αἰτίους τούτων, Μίθραν, καὶ Φλεγύας, ἄνδρας Αἰθίοπας τὸ γένος, ὡς Φαβωρῖνος περὶ τοῦ Αἰθιόπισσα, πλατύτερον ἐν τοῖς τῶν ἐθνικῶν D προτεχνολογήμασιν εἴρηκεν.

ΑΙΘΙΟΠΙΟΝ72, χωρίον Λυδίας, παρὰ Ὕλλῳ, πλησίον τοῦ Εὐρίπου· ἀφ' οὗ ἡ Ἄρτεμις Αἰθιοπία. Οἱ δὲ, ὅτι παρὰ τοῖς Αἰθίοψι διάγουσαν Ἀπόλλων ἦγαγεν αὐτήν.73 Οἱ δὲ, τὴν αὐτὴν τῇ E σελήνῃ,

Æthiopes, qui bifariam divisi sunt ultimi virorum.

Non enim verum est, quod ait Hypsicrates, nihil in οψ apud Homerum desinere: nisi Calaurops. Inveniuntur etiam ops, & Merops. Dicitur etiam Æthiopia fœmina. Eur. Erechth.

Æthiopiam, ipsam servasti super terram.

Dicitur etiam *Æthiopis*. Idem in Archelao:

Æthiopidis terræ quum liquefit nix.

Dicitur etiam *Æthiopeïs*, ab Æthiopieus, ex quo apud Homerum invenitur Æthiopeas. Æthiopiam enim terram primam ajunt fuisse compactam. Primi Æthiopes, & Deos coluere, & legibus usi sunt. Nominant verò horum authores, Mithram, & Phlegyam, viros Æthiopes genere, ut Phavorinus de Æthiopissa, latius in gentilium protechnologematis dixit.

ÆTHIOPIUM, regio Lydiæ, apud Hyllum, prope Euripum: à quo Diana Æthiopia. Alii verò sic dictam putant, quod Apollo eam duceret, cum apud Æthiopes ageret.

tis conantur probare apud Diodor. Sicul. libro citato, apud quem, & Strabonem lib. 1. Herodot. lib. 7. bifariè dividuntur, scilicet in Æthiopes trans Ægyptum, sive ab ortu solis, qui ἰθύτριχες, i. e. *rectos crines habentes* vocantur ab Herodoto, & in Æthiopes ex Libya, qui crispissimos omnium hominum capillos habent, eodem Herodoto auctore, quod & quotidiana experientia confirmat, οὐλότατον τρίχωμα eorum crispissimum capillamentum una cum Herodoto possumus vocare. Nunquam Æthiopes ab externis regibus subacti fuere. Philosophi propter solis nimium ardorem, quem cæteri homines perferre non possunt, ipsi propter suam in Deos pietatem id accidisse interpretabantur, etsi Herodotus lib. 2. asserit, Sesostrim Ægypti regem regno Æthiopiæ potitum fuisse, ac lib. 3. affirmat Cambysem Persarum regem Æthiopes Ægypto conterminos subegisse, qui tertio quoque anno, adhuc sua ætate munera Persarum regibus portabant, quod de illa Æthiopiæ parte Ægypto vicina intelligendum est, non de tota Æthiopia. Pudenda circumcidebant, more inter aliquos Asiæ populos recepto, ut patet ex eodem Herodoti lib. 2. Idem lib. 3. Auctor est, eos genituram, non albam, ut cæteros homines, sed atram emittere, quod optime refellit Stagirita Philosophus de Hist. Animal. lib. 3. c. 22. cujus sunt verba: Ἀλλ' Ἡρόδοτος διέψευσται γράψας τοὺς Αἰθίοπας προΐεσθαι μέλαιναν γονήν, &c. i. e. *Sed Herodotus mentitus est, qui scripsit Æthiopes genituram nigram emittere.* Genitura enim spuma quædam est; omnis autem ferè spuma est alba. Quare Ethnici, qui sub fabulis, ut Arabes & Hebræi sub allegoriis omnia tegebant, Venerem vocarunt Ἀφροδίτην ab spuma, quæ Græcis ἀφρὸς dicitur. Quærunt Criticorum παῖδες, quare Homerus Il. 1. v. 462. αἴθοπα οἶνον, id est, *æthiopem vinum* vocaverit, ad quem locum Eust. duas affert causas, vel quod adustum sit facie, vel nigrum, vel rubrum, vel quod calidum, & adurens sit, quod ultimum confirmat Hesychius cum αἴθοπα οἶνον explicat θερμαντικόν, id est, *calidum.*

69 Αἰθίοπες, τοὶ διχθὰ, &c.] Lege Αἰθίοπας in accusativo casu, non in nominativo. Est enim versiculus Homericus, apud quem sic legitur Odyss. 1. v. 23. in quo Poetarum parens *Æthiopes* vocat ultimos hominum, de quo videsis Geograph. lib. 1. qui Homerum hac in re defendit.

70 Τὴν γὰρ Αἰθιοπίαν γῆν πρώτην φασὶ παγῆναι.] Æthiopiam primam terrarum compactam fuisse affirmat. Ethnici enim omnium hominum primos extitisse Æthiopes existimabant, ut videre est apud Diodor. Siculum lib. 3. statim in principio; ferebat Æthiopia ebenum, & gossypium, etsi illud Mantuanus poëta Georgic. lib. 2. v. 116. Indiæ tantum tribuit

— *sola India nigrum*
Fert ebenum

Audi Herodotum loquentem lib. 3. Αὕτη δὲ χρυσόν τε φέρει πολλὸν, καὶ δένδρεα πάντα ἄγρια, καὶ ἔβενον, i. e. *Hæc vero (Æthiopia) & aurum multum fert, & arbores omnes agrestes, & ebenum.* Quod etiam confirmat Lucanus lib. 10.

— *ebenus Mareotica vastos*
Non operit postes, sed stat pro robore vili.

Gossypium verò ferre canit Andinus vates Georgic. libro citat. v. 120.

Quid nemora Æthiopum molli canentia lana?
Velleraque, ut foliis depectant tenuia Seres?

Descriptionem veteris Æthiopiæ habes apud Diodor. Siculum lib. 3. Strabonem lib. 1. Herodotum lib. 7. & apud alios; hodiernæ apud Franciscum Alvarez testem oculatum, qui ejus itinerarium scripsit lingua Lusitana, illuc ab *Emanuele* Lusitaniæ rege missus; & apud Osorium Hist. lib. 4. & 9. & apud alios. Omnes eam dividunt in orientalem, & occidentalem. Mantissæ loco esto, *Institutiones Æthiopicæ linguæ* primum typis mandasse *Valerium Doricum* Romæ anno Christi 1552. postea *Wilhelmus Schickardus* Ultrajecti evulgavit ejusdem linguæ Grammaticam.

71 Πρῶτοι καὶ θεοὺς ἐτίμησαν, &c.] Primos Æthiopes coluisse Deos, inquit Breviator noster, cui etiam accinit Diodor. Siculus libro tertio sub eorum persona, φασὶ δὲ παρ' αὐτοῖς πρώτοις, &c. *Apud se omnium primos Deos colere, sacrificiorum pompas, & conventus solemnes, & alia, per quæ homines Deo honorem impendunt, inventa ajunt.* Ad quæ videtur alludere Homerus Il. 1. v. 423. ubi fingit Jovem unà cum reliquis Diis in Æthiopiam ad sacrificia, & epulum commune profectum,

— θεοὶ δ' ἅμα πάντες ἕποντο.
— *Dii vero simul omnes sequebantur.*

72 Αἰθιόπιον, χωρίον Λυδίας, &c.] Æthiopium Auctori nostro est locus Lydiæ ad Hyllum fluvium; Harpocrationi, & Suidæ est locus, seu oppidum Eubœæ. Apud Æthiopium Lydiæ colebatur *Diana* nomine *Æthiopia*, cujus diversas affert etymologias. Inter alias & παρὰ τὸ αἴθειν, i. e. *urere*, *ardere*, *fulgere*, quemadmodum etiam Minerva apud Lycophronem dicitur Αἴθυια, auctore Eust. ad Odyss. prim. ex Basileæ editione fol. 13. v. 5. de cujus nominibus videsis Cœl. Rhodig. Antiqu. Lect. lib. 14. c. 18.

73 Οἱ δὲ τὴν αὐτὴν τῇ σελήνῃ.] Pueri, qui nondum ære lavantur, sciunt *Dianam*, *Lunam*, *Hecaten*, *Proserpinam* eamdem fuisse Deam.

σελήνη, παρὰ τὸ αἴθειν, ὡς Καλλίμαχος. Οἱ δὲ, ὅτι ἡ αὐτή ἐστι τῇ Ἑκάτῃ, ἥτις ἀεὶ δᾷδας κατέχει, ὡς Ἐρατοσθένης. A

ΑἸΘΥΣΣΕΙΣ, ἔθνος Λιβυκὸν, Μαρμαρίδαις πάροικον, ὡς Ῥιανός.

ΑἸΚΑΛΟΝ[74], φρούριον τῆς Ἰταλίας· Διονύσιος ἑκκαιδεκάτῳ Ῥωμαϊκῆς Ἀρχαιολογίας. B

ΑἸΛΑΝΟΝ[75], πόλις Ἀραβίας, ἧς ὁ πολίτης Ἀϊλανίτης. Τινὲς δὲ κόλπον Αἴλα φασί. Γλαῦκος δὲ κώμην αὐτὴν λέγει, ἐν Ἀραβικῶν τρίτῳ, τὰ πρὸς ἕω τῆς Αἴλας. Ὁ πολίτης, Αἰλανίτης. C

ΑἼΛΙΑ[76], πόλις Παλαιστίνης, ἡ πάλαι Ἱεροσόλυμα, ἀπὸ Αἰλίου Ἀδριανοῦ. Ὁ πολίτης, Αἰλιώτης, ὡς Κασταλιώτης, Ἰταλιώτης. Τινὲς D δὲ καὶ Αἰλιεῖς αὐτοὺς καλοῦσιν, ὡς Εὐδαίμων ἐν τῇ ὀρθογραφίᾳ, διὰ τῆς ει διφθόγγου γράφων τὸ Αἰλία, καὶ τὸ Αἰλιεὺς διὰ τοῦ ι· ὡς τὸ Σίγειόν φησι, Σιγειεύς. Ἀλλὰ περὶ μὲν τοῦ Σίγειον καὶ Σιγιεὺς, δειχθήσεται ἐν τῷ οἰκείῳ. Οὐ μὲν τοι ἔοικε E τὸ παράδειγμα. Εἰ γὰρ τοῦτο, ὤφειλε δισύλλαβον τὸ Αἰλιεύς. Παρὰ μίαν γὰρ συλλαβὴν εὑρίσκεται τὰ τοιαῦτα. Τῆς Ἀντιοχείας, τὸ Ἀντιοχεύς. Ἀλλ' οὐδὲ ἀπὸ τούτων γίνεται τὰ εἰς ευς ἀρσενικὰ, ἀλλὰ ἀπὸ τῶν εἰς ος. Ἀπὸ γὰρ τοῦ F Ἀντίοχος Ἀντιοχεὺς, καὶ τοῦ Σελεύκου τὸ Σελευ-

ageret. Alii verò eandem esse, ac lunam, ac sic dictam παρὰ τὸ αἴθειν, i.e. *urere*, ut Callimachus. Alii verò, quod eadem est ac Hecate, quæ semper tædas continet, ut Eratosthenes.

ÆTHYSSEIS, populi Libyci, Marmaridis vicini, ut Rhianus.

ÆCALUM, castellum Italiæ; Dionysius libro decimo sexto Romanæ Antiquitatis.

AILANUM, urbs Arabiæ, cujus civis, Aïlanita. Nonnulli sinum Aïla dicunt. Glaucus vicum Arabicorum ipsam vocat libro tertio. *Quæ ad orientales partes Aila.* Civis, Ælanita.

ÆLIA, urbs Palæstinæ, quæ olim *Hierosolyma*, sic dicta ab Ælio Adriano. Civis, Æliota, ut Castaliota, Italiota. Aliqui Ælieis vocant, ut Eudæmo, qui in orthographia per ει diphthongum scribit, Ælia, & Ælieus per jota: ut *Sigeion*, inquit, *Sigeieus*. Sed de horum utroque dicetur proprio loco. Non enim videtur simile exemplum esse. Si enim hoc foret, Ælieus debebat esse disyllabum. Una enim syllaba inveniuntur excedere hujusmodi nomina. Antiochiæ, Antiocheus. Sed nec ab his fiunt masculina in eus, sed ab eis, quæ in ος desinunt. Ab Antiochus enim fit Antiocheus, à Seleucus, Seleuceus,

74 Αἴκαλον, φρούριον τῆς Ἰταλίας.] Æcalon, castellum Italiæ ex Dionys. Antiquit. Rom. lib. 16. qui desideratur, Latini vocant *Æculanum*, de quo vide, quæ in Ἄσκλος.

75 Αἴλανον, πόλις Ἀραβίας.] Ælanum (sic scribendum existimo) fuit urbs Arabiæ prope Egram ad Ælanitem sinum, cui nomen dedit, auctore Plinio lib. 6. c. 28. audi eum loquentem: *Sinus intimus, in quo Leanitæ, qui nomen ei dedere, Regia eorum Agra, & in sinu Læana, vel, ut alii Ælana, nam & ipsum sinum nostri Ælaniticum scripsere, alii Ælenaticum, Artemidorus Aleniticum, Iuba Læniticum.* Hæc nominis differentia procedit à diverso urbis nomine, quod apud scriptores invenitur, scilicet *Ælat*, *Elana*, *Ailat*, *Ahilat*, *Ailoth*, *Ela*, *Eilat*, *Eilam*, *Haila*, *Aila*, quæ omnia ab Hebræo אילת *Ailath* deduci videntur, cujus fit mentio Deuteron. c. 2. v. 8. Regum 1. c. 9. v. 26. ubi אילות *Ailoth* dicitur. Sita vero fuit juxta Esion-gaber, ubi Selomoh rex classem fecit, quæ erat in littore maris Rubri in ora Idumææ. Quare à *Iacobo Iusto* Hebræo in descriptione terræ Sanctæ, quam *Christiano*, hujus nominis *Quarto*, Daniæ Regi dicavit, *Idumææ urbs* dicitur, qua erat ab Indiis ad Ægyptum transitus. Ejus quoque meminit Josephus Antiquit. lib. 9. c. 12. tempore Achaz filii Jothami regis Judah. Erat sub potestate Judæorum, quibus sub eodem rege Resin Syriæ rex eam eripuit, & Syriæ restituit, ut apparet ex Secundo Regum c. 16. v. 6. Full. Miscell. Sacr. lib. 4. c. 20. eamdem inquit esse cum Albo Pago Strabonis, & Arrhiani; sed locus Geographi Arabis, quem affert Bochartus secunda parte Geographiæ Sacræ non facit pro Fullero. Regum lib. 4. c. 14. v. 22. dicitur Azariah rex Jehudah ædificasse Ælath, & eam restituisse regno Judææ.

76 Αἴλια, πόλις Παλαιστίνης, ἡ πάλαι Ἱεροσόλυμα.] Ælia Auctori nostro urbs Palæstinæ, quæ olim Hierosolyma; ab Ælio Adriano Imperatore sic vocatam fuisse Hierosolymam inquit Epitomator noster. Dio Historiæ Romanæ lib. 69. auctor est, *Æliam Capitolinam* ab Adriano cognominatam fuisse, cum eam eversam jam instaurasset, scilicet, à se *Æliam*, à templo Jovis Capitolini, quod eo in loco, ubi veri Dei templum fuerat, ædificavit, *Capitolinam*; jam antea Antiochus rex cum conaretur extinguere religionem Judaïcam, templum, quod erat Hierosolymis, Olympii Jovis, & quod erat in monte Garazim Jovis *Peregrini*, id est. *Hospitalis*, templum appellavit, auctore Eusebio Chronic. Canone num. 1840. Deus enim, ut loquuntur Hebræorum παῖδες, est ארך אפים, id est, *longus naribus*. Audi Dionem loquentem, & hanc humanarum rerum catastrophen contemplare. Sic enim ille libro citato, Ἐς δὲ τὰ Ἱεροσόλυμα πόλιν &c. id est, *Quum autem in Hierosolyma urbem eversam duxisset coloniam* (Adrianus) *quamque* Æliam Capitolinam *nominavit, & in loco, ubi templum Dei fuerat, templum Iovi aliud ædificasset, bellum haud parvum, & diuturnum motum est, Iudæis graviter ferentibus, quod exteræ nationes in urbem suam habitatum venirent*, quodque aliena templa in ea ædificarentur. Ubi interpres Latinus non percepit mentem Dionis: siquidem ἱερὰ ἱδρυθῆναι, quod est, *templa ædificari*, vertit, *sacra fieri*, quia τὸ ἱερὰ est æquivocum. Apud Græcos enim significat *sacra*, & *templa*. Sed verbum ἱδρυθῆναι, id est, *ædificari*, adimit amphibologiam. Sacra enim non ædificantur, sed templa. Fuit hoc Judæorum bellum cruentum, ut solent esse, quæ religionis causa suscipiuntur. Eorum dux fuit Cochebas ille celeberrimus audacia, qui sibi titulum *Mesiach* tribuit, ac se vocavit *Barcochebah*, id est, *filium stellæ*, alludens ad illud Num. c. 24. v. 17. דרך כוכב מיעקב *darac cochab mejahacob*, id est, *procedet stella ex Iacob.* Postea Judæi eum vocarunt בן כוזיבא *ben coziba*, id est, *filium mendacii*, ludentes in nomine. Dormitabat Hieronymus, cum interpretaturus illa Eusebii Chronic. libro posteriori ex editione Jansonii fol. 166. Μέχρι τῆς κατ' Ἀδριανὸν Ἰουδαίων ἀποστασίας, id est, *Usque ad Judæorum contra Adrianum rebellionem.* Ipse vertit, *usque ad eversionem, quam ab Adriano perpessa est Hierusalem.* Hierosolyma enim non fuit eversa ab Adriano, sed instaurata, ut apparet ex Dionis verbis. De Hierosolymis verò vide, quæ suo loco annotamus.

λδυκεύς, ὡς Ἄβρων περὶ παρωνύμων. [77] Εἰ γὰρ A παρὰ τὴν Ἀλεξάνδρειαν, ἦν ἂν Ἀλεξανδρεύς· ἀμφοῖν δὲ ὁ Ἀλέξανδρος ἀρχή.

ΑἸΜΟΝΙΆ [78], ἡ Θετταλία, ἀπὸ Αἵμονος. Αἵμων δὲ υἱὸς μὲν Χλώρου τοῦ Πελασγοῦ, πατὴρ δὲ Θεσσαλοῦ, ὡς Ῥιανὸς καὶ ἄλλοι. Αἵμων οὖν καὶ B τὸ ἐθνικὸν, ὡς Αὔσων, καὶ Ἀρκὰς, καὶ Μαίων, καὶ Ἴων, καὶ ὅσα τοιαῦτα ἐπὶ χωρῶν διὰ τοῦ ι προφερόμενα, ἔχει προκατάρχοντα κυρίων. Τούτοις ἐπιεικῶς ὁμοφωνεῖ τὰ ἐθνικά. Κίλιξ τὸ κύριον, καὶ τὸ ἐθνικὸν, ὅτι Κιλικία· Φρὺξ, Ἀ- C χαιὸς, καὶ τὰ ὅμοια. Τὸ δὲ Κρότων, ὡς Κράννων καὶ Κολοφὼν, πόλεών ἐστιν ὀνόματα. Ὁ δὲ λόγος τοῦ ὡς ἐπιτοπλεῖστον διὰ τὸ Αἴολος, Αἰολία ἡ χώρα, καὶ τὸ ἐθνικὸν Αἰολεύς. Ἡρωδιανὸς δέ φησιν, ὅτι τοῖς συνοικισταῖς συνεχῶς ὁ- D μοφωνεῖ τὰ ἐθνικὰ, δηλονότι καὶ γραφῇ καὶ τόνῳ. [79] Τὸ Τεῦκρος ὡς τριγενὲς ὠξύνθη. Εὑρίσκεται καὶ πόλεσιν ὁμοφωνοῦντα τὰ τῶν κτιστῶν ὀνόματα Κάμιμος, καὶ ὁ κτίστης, καὶ ἡ νῆσος. Ὁμοίως Τροιζὴν, Κολοφῶν, Κόρινθος, Κῶς, Σικύων, E Κύρνος, Λέσβος. Ἔσθ᾽ ὅτε καὶ ἐπὶ τῶν τριῶν εὑρίσκεται ἓν ὄνομα, κτίστου, πόλεως, καὶ ἔθνους ὡς τὸ Δάρδανος. Λέγεται καὶ Αἱμονιεὺς τὸ ἐθνικὸν, ὡς Ἀμβρακιεύς. Καὶ Αἱμόνιος. Καὶ Αἵμονές εἰσι, [80] καὶ Αἱμονία, πόλις Ἀρκαδίας, ἀπὸ Αἱ- F μονος τοῦ Λυκάονος παιδὸς, ὡς Παυσανίας ὀγδόῳ περιηγήσεως Ἑλλάδος. Τὸ ἐθνικὸν, ὁμοίως. Οὕτως εὕρομεν τὰ τῆς χρήσεως.

ΑἾΜΟΣ [81], ὄρος Θρᾴκης. Λέγεται δὲ οὐδετέρως, ὡς οἱ πολλοί. Ἐγένετο δὲ ὁ Αἷμος υἱὸς G Βορέου, καὶ Ὠρειθυίας, ἀφ᾽ οὗ καὶ τὸ ὄρος.

ΑἼΝΕΙΑ [82], τόπος Θρᾴκης, ὡς Αἴπεια, Ζέ-

A ut Abro de derivatis. Si enim ab Alexandria fieret Alexandreus, utriusque esset origo, Alexandrus.

ÆMONIA, *Thessalia* sic dicta ab Æmone. Æmo verò fuit filius Chlori filii Pelasgi, pater Thessali, ut Rhianus & B alii. Æmo igitur non solum est nomen proprium viri, sed etiam gentile, ut Auso, Arcas, Mæo, Io, & quæcunque hujusmodi de regionibns per jota prolata originem habent à *nominibus* propriis. His æque gentilia C consentiunt, ut Cilix, nomen propr. & gentile, quoniam Cilicia ab eo fit. Sic Phryx, Achæus, & similia. Croto verò, ut Cranno, & Colopho urbium sunt nomina. Sed nos loquimur de frequentioribus propter *Æolus*, à quo *Æolia* regio, Æoleus gentile. D Herodianus verò inquit, quod conditoribus frequenter conveniunt gentilia, scilicet & scriptura, & accentu. Teucrus verò, ut, tres habens generationes, acuitur. Inveniuntur, & urbibus convenientia conditorum nomina, ut Camimus, & conditor, E & insula. Eodem modo Trœzen, Colophon, Corinthus, Cos, Sicyon, Cyrnus, Lesbus. Aliquando & de tribus idem invenitur nomen, de conditore, urbe, & natione, ut Dardanus. Dicitur etiam gentile, Æmo- F nieus, ut Ambracieus. Et Æmonius, & Æmones sunt. Et Æmonia, urbs Arcadiæ sic dicta ab Æmone Lycaonis filio, ut Pausanias libro octavo descriptionis Græciæ. Gentile eod. modo. Sic invenimus usum horum nominum.

ÆMUS, mons Thraciæ. Dicitur etiam neu- G tro gen. ut plures. Fuit verò Æmus Boreæ, & Orithyiæ filius, à quo & mons sic fuit vocatus.

ÆNEA, locus Thraciæ, ut Æpea; Ze-

77 Εἰ γὰρ παρὰ τὴν Ἀλεξάνδρειαν &c.] Inquit, Gentile Alexandreus, non deduci ab Alexandria, sed ab Alexandro, ut & nomen urbis. Quare, si res foret arbitrii mei, pro Ἀλεξανδροῦς, legerem, Ἀλεξανδρειοῦς. Sic enim videtur argumentari: Alexandreus non dicitur ab Alexandria. Sic enim diceretur Alexandrieus, atqui dicitur Alexandreus; ergo ab Alexandro dicitur, ut & Alexandria.

78 Αἱμονία, ἡ Θετταλία, ἀπὸ Αἵμονος.] *Æmonia*, fuit vocata *Thessalia* ab Æmone. Thessalia verò fuit regio Græciæ celeberrima, nomen adepta à Thessalo Æmonis filio, de qua vide suo loco observationes nostras; nec non Strabonem lib. 9. ubi diversa ejus nomina refert. De Æmonia verò sic loquitur Plinius lib. 4. c. 7. *Sequitur mutatis sæpe nominibus Æmonia, eadem Pelasgicum Argos, Hellas, eadem Thessalia, & Dryopis, semper à regibus nominata, ibi genitus rex nomine Græcus, à quo Græcia, ibi Hellen, à quo Hellenes, hos eosdem Homerus tribus nominibus appellavit, Myrmidonas, & Hellenas, & Achæos.* Cæterum Æmonius adjectiv. ut plerunque à Poëtis sumitur, pro Thessalicus. Sic Ovid. Trist. lib. 4. Elegia 1. v. 15.

Fertur & abducta Lyrnesside tristis Achillis
Hæmonia curas attenuâsse lyra.

Ubi *Hæmonia* lyra est *Thessalica*. Scribitur enim cum aspiratione & sine ea.

79 Τὸ Τεῦκρος, ὡς τριγενὲς &c.] Locutus de Ethnicorum accentibus ex eorum regula excipit τὸ Teucrus, quod habet tres generationes; *hoc est*, tria genera, Teucrus, a, um.

80 Καὶ Αἱμονία, πόλις Ἀρκαδίας &c.] Æmonia, urbs Arcadiæ, nomen adepta ab Æmone Lycaonis filio ex Pauf. l. 8. cujus ætate jam non extabat, nisi vicus, ut ipse refert eod. lib.

81 Αἷμος, ὄρος Θρᾴκης.] Æmus, vel Æmum, hoc est, masc. & neut. gen. Scribitur etiam cum aspiratione, & sine ea. Fuit mons Thraciæ, cujus meminit Maro Georg. l. 1. v. 492.

Nec fuit indignum superis bis sanguine nostro
Æmathiam, & latos Æmi pinguescere campos.

Ubi Servius inquit, fuisse montem Thessaliæ, sed eum fefellit opinio. Strabo enim, Plinius, & Mela Thraciæ montem esse affirmant. Poëtarum Princeps illic ὑπερβολικῶς loquitur, ut occisorum in illis præliis multitudinem ostenderet, inquit, non solum Æmathiam, sed etiam Æmi campos, eorum sanguine pingues redditos fuisse.

82. Αἴνεια, τόπος Θρᾴκης, ὡς Αἴπεια.] Ænea, locus Thraciæ, ut Æpea, pro τόπος, id est, *locus*, lege, πόλις, id est, *urbs*. Id enim ratio clamat, quia inquit, ὡς Αἴπεια, quæ ab eo πόλις, id est, *urbs* vocatur suo loco. Quin etiam statim subdit Θέων Αἰνειάδας ταύτην καλεῖ, id est, *Theo Æneadas hanc vocat*, quod referri debet πρὸς τὸ πόλις. Fuit verò Ænea, urbs ab Ænea condita in Thraciæ peninsula nomine *Pallene*, in qua navigationis pertæsos reliquerunt, quæ ad Cassandrum usque Macedonum regem permansit, quo regnante dirutis pristinis sedibus Æneatæ ejus incolæ Thessalonicam recens conditam cum aliis multis habitatum ivere, ut refert Dionys. Hal. Antiquit. Roman. lib. 1. Quod etiam confirmat Strabo in Epitome lib. 7. In hac urbe quotannis conditori Æneæ sacrificium cum magna cæremonia fieri solebat, ut rerum monumentis tradit Livius lib. 40. Ex verbis Theonis in Lycophronis ab Auctore nostro allatis apparet Æneam in hac urbe à se condita sepelivisse patrem Anchisen.

Ζέλεια, ἀπὸ Αἰνείου. [83] Θέων Αἰνειάδας ταύτην καλεῖ, ὑπομνηματίζων τὸν Λυκόφρονα· Αἰνείας δὲ μετὰ τὴν Ἰλίου πόρθησιν εἰς Θρᾴκην παρεγένετο, καὶ ἔκτισε πόλιν Αἰνειάδας, ὅπου τὸν πατέρα ἔθαψε. Τὸ ἐθνικὸν, Αἰνειεύς. Ὃ καὶ παρασεσημμένον ἐστιν, ὅτι μὴ ἐνδεῖ μιᾶς συλλαβῆς τοῦ πρωτοτύπου, ὡς εἴπομεν ἐν τῇ Αἰλίᾳ. Ἔστι καὶ Αἰνεάτης, ὡς Κορσέαι Κορσεάτης, Ὑδρέαι Ὑδρεάτης, Ὄρειαι Ὀρεάτης, Κέγχρειαι Κεγχρεάτης, τοῦ ι σιγηθέντος. Καὶ πόλις Τυρρηνίας, ἧς οἱ οἰκήτορες Αἰνεῖοι.

ΑἼΝΗΘΟΣ, ὄρος· Αἰσχύλος. Τὸ ἐθνικὸν, Αἰνήθιος.

ΑἸΝΊΑ [84], διὰ τοῦ ι, πόλις Περραιβῶν. Καὶ Αἰνιᾶνες, οἱ οἰκοῦντες. Καὶ Αἴνιος, ποταμὸς αὐτῆς. Λέγονται δὲ καὶ Αἰνιεῖς, [85] ἐκαλοῦντο δὲ, ὡς Μηλιεῖς, οἱ αὐτοί. [86] Στράβων δὲ ἐν τῇ τεσσαρεσκαιδεκάτῃ φησὶν, ἐν τῷ Πόντῳ Αἰνιᾶνας ἄλλους εἶναι, οὓς καλεῖσθαι νῦν Παρσίους. Τὸ ἐθνικὸν, Αἰνιάν. Καὶ εἰ μὲν ἀπὸ τοῦ κυρίου Αἰνιᾶνος γέγονεν, εὔλογος ἡ ὁμοφωνία αὐτοῦ, ὡς τὸ Τρὼς, καὶ Ἀχαιὸς, μὴ ὁμοφωνοῦντος τοῦ Τεῦκρος, [87] καὶ Γυναικός. Εἰ δὲ παρὰ τὴν πόλιν, εὑρεθήσεται πρότερον Αἴνιος, ὡς τῆς Λυκίας Λύκιος. Εἶτα διὰ τὴν ὁμωνυμίαν τοῦ ποταμοῦ, πρὸς διάκρισιν, Αἰνιὰν γενέσθαι, ὡς μέγιστος μεγιστάν. Τὸ θηλυκὸν Αἰνιανὶς, ὡς Βιστωνίς. Καὶ τὸ κτητικὸν, Αἰνιακὸς κόλπος.

ΑἾΝΟΣ [88], πόλις Θρᾴκης, Ἄψυνθος καλουμένη, [89] Στράβων ζ. ἐν δὲ τῇ ἐκβολῇ τοῦ Ἕβρου

Zelea, ab Ænea. Theo *Æneadas* hanc vocat in commento in Lycophronem : *Æneas verò post Ilii excidium in Thraciam venit, atque Æneadas urbem condidit, ubi patrem sepelivit.* Gentile, Ænieus. Quod adulterinum est, quoniam non indiget unius syllabæ prototypi, ut diximus in Ælia. Est & Æneata, ut à Corseæ, Corseata, Hydreæ, Hydreata, Oreæ, Oreata, Cenchreæ, Cenchreates, *jota* silente. Est etiam Ænea, urbs Tyrrheniæ, cujus incolæ, Ænei.

ÆNETHUS. mons, Æschylus. Gentile, Ænethius.

ÆNIA, per jota, urbs Perrhæborum. Habitatores, Ænianes. Et Ænius, fluvius ipsius. Dicuntur etiam Ænieis, ut Melieis. Strabo libro decimo quarto inquit : in Ponto alios Ænianes esse, qui nunc *Parsii* vocantur. Gentile, Ænian. Atque si ex nomine proprio Ænianes factum fuit, rationi consentanea est ejus homophonia, ut Tros, & Achæus; quæ non invenitur inter Teucrus, & Gynæcus. Si verò de urbe, inveniretur prius Ænius, ut à Lycia, Lycius. Deinde propter homonymiam fluvii, ad distinctionem, Æniân fieret, ut *μέγιστος*, id est, *maximus*, megistan, fœminum. Ænianis, ut Bistonis. Possessivum, Æniacus sinus.

ÆNUS, urbs Thraciæ, *Apsynthus* vocata Strabo libro septimo : *In exitu verò Ebri,*

83 Θέων Αἰνειάδας ταύτην καλεῖ.] Theon *Æneadas* vocat, quam alii appellant *Æneam* urbem Thraciæ ab Ænea conditam. Maro etiam ut Theo plurativo num. usus est Æn. l. 3.

—— —— *Et littore curvo*
Mœnia prima loco, fatis ingressus iniquis
Æneadasque meo nomen de nomine fingo.

Ubi Servius non audiendus est, qui putat Poëtam de Æno Thraciæ quoque urbe hic fuisse loquutum, quæ erat ab hac diversa, ut claret ex nostro Auctore, de qua vide quæ suo loco annotamus.

84 Αἰνία, διὰ τοῦ ι, πόλις Περραιβῶν.] Ænia, per *jota*, urbs Perrhæborum, de quibus suo loco. Æniæ incolæ, *Ænianes*, & *Ænieі*, seu Latino ore *Æniense*s dicebantur; qua de urbe audi Liv. loquentem, cujus ex lib.44. c.10. sunt verba, quæ sequuntur : *Revocatis igitur in naves militibus, omissaque Thessalonicæ oppugnatione, Æniam inde petunt. Quindecim millia passuum ea urbs abest, adversus Pydnam posita, fertili agro.* Liv. Macedoniæ adscribit & lib.40. c. 4. *Æneam* vocat, per incuriam transscribentis existimo; ipsissima enim erat urbs.

85 Ἐκαλοῦντο δὲ ὡς Μηλιεῖς.] Vocabantur verò ut Melienses. Existimo hæc verba superabundare. Jam enim dixerat Λέγονται δὲ καὶ Αἰνιεῖς, id est, Dicuntur verò & *Ænienses.*

86 Στράβων δὲ ἐν τῇ τεσσαρεσκαιδεκάτῃ.] Inquit Topographus Strabonem lib. 14. alios Ænianas in Ponto locasse, qui suo tempore *Parsii* vocabantur. Tria commisit Auctor noster παροράματα. Strabo enim non libro 14. sed 11. nec in Ponto, sed juxta mare Caspium Ænianas locat, nec *Parsios*, sed *Parrhasios* vocat. Ejus ex libro citato sunt verba : Φασὶ δὲ Παρρασίων τινὰς &c. i. e. *Ajunt quosdam Parrhasiorum habitasse cum Anariacis, quos Parrhasios nunc vocari, Ænianes autem in Vitia munivisse urbem, quæ nunc Æniana vocatur.*

87 Καὶ Γυναικός.] Lege καὶ Ἀχαϊκός. Id nominis enim analogiam quandam habet cum Ἀχαιὸς, cujus exemplum proponit Steph. quam correctionem accepi ab amico meo *Theodoro Hillensbergio*, qui unà cum juris peritia 8 linguar. cognitionem conjunxit. Tria olim Ennii corda mirabatur antiquitas, quod sciret Latinè, Græcè, Oscè. Cecrops ille Atticæ Rex διφυὴς vocabatur, quod Græcam & Ægyptiam linguam calleret; Theodorus quandam linguarum diapasōn confecit.

88 Αἶνος, πόλις Θρᾴκης, Ἄψυνθος καλουμένη.] Ænus, quinque hujus nominis urbes memorat Auctor noster, celebrior erat Thraciæ vicina Macedoniæ *Apsynthos* dicta, nec non *Poltymbria*, vel *Poltiobria*, quam celebrat Poëtarum parens Il. 4. v. 520.

----- βάλε δὲ Θρῃκῶν ἀγὸς ἀνδρῶν
Πείρως Ἰμβρασίδης, ὃς ἄρ' Αἰνόθεν εἰληλούθει.
----- *percussit autem Thracum dux virorum*
Piros Imbrasides, qui ex Æno venerat.

Thraces enim Trojanis auxiliaturi venerant ex Æno urbe, auctore Eust. ad Homericum carmen citatum. Sic verò vocata fuit ab Ulyssis socio illic sepulto, ut Euphorio, & Callimachus apud Servium ad Æneid. lib. 3. v. 18. qui fallitur, cum scribit Ænum urbem fuisse ab Ænea conditam, motus fortasse auctoritate Melæ, qui lib. 2. c. 2. inquit Ænum ab Ænea profugo conditam. Ænia enim, non Ænos fuit ab Ænea condita, ut suo loco annotavimus. At illos nominis παρονομασία decepit. Fuit Ænos sita prope Maroneam, auct. Liv. lib.31. c.16. cujus sunt verba: *Et Maroneam quidem primo impetu expugnavit; Ænum inde cum magno labore, postremo per proditionem Ganymedis præfecti Ptolemæi cepit.*

89 Στράβων ζ.] Advocat Strabonem ex libro septimo. Hic liber Strabonis integer non extat; at ex ejus fragmento apparet Ænon *Poltiobriam* vocatam fuisse, ac si diceres *Poltii-civitatem*. Quippe *Bria* Thracum lingua *civitatem* significat nostro Auctori in Μεσημβρία, sed διὰ τὴν διφωνίαν dicitur quoque *Poltymbria*, ut Sellembria, Mesembria.

90 Αἰξω-

βρου διστόμου ὄντος, πόλις Αἶνος, καὶ κτίσμα A
Κυμαίων. Κληθῆναι δὲ αὐτὴν, ὅτι πλησίον τῆς
Ὄσσης ἦν Αἶνος ποταμὸς, καὶ κώμη ὁμώνυμος.
Ἡ δὲ ἀπὸ τοῦ Αἴνου τοῦ Γουνέως ἀδελφοῦ δευτέρα.
Ἔστι καὶ πόλις Θεσσαλίας τρίτη. Ἔστι Λοκρῶν
τῶν Ὀζόλων τετάρτη. Κατὰ Θάψακον καὶ τὸν Εὐ- B
φράτην πέμπτη. Ἔστι καὶ νῆσος παρακειμέ-
νη τῇ εὐδαίμονι Ἀραβίᾳ. Τὸ ἐθνικὸν Αἴνιος,
ὡς Τήνιος· οὕτω γὰρ ἀναγράφεται ἐν τοῖς πί-
ναξι. Ταύτην Ἀπολλόδωρός φησιν ὀνομάσθαι
Πολυμβρείαν. Ἔστι καὶ τόπος Αἶνος ἐν τῇ κα- C
ταντικρὺ Ῥοδίων Ἠπείρῳ.

Ebri, *qui duo ostia habet, est urbs Ænus, opus Cumæorum.* Sic verò fuisse vocatam puto, quod prope Ossam erat Ænus fluvius, & pagus ejusdem nominis. Secunda verò est, quæ ab Æno Gunei fratre nomen habet. Tertia est urbs Thessaliæ. Quarta est Locrorum Ozolorum. Quinta est juxta Thapsacum, & Euphratem. Est etiam insula hujus nominis adjacens Arabiæ felici. Gentile, Ænius, ut Tenius. Sic enim scribitur in tabulis. Hanc Apollodorus *Poltymbriam* inquit vocari. Est & locus Ænus in Epiro, quæ est è regione Rhodiorum.

ΑἸΞΩΝΊΑ [90], πόλις Μαγνησίας. Τὸ ἐθνι-
κὸν Αἰξωνεύς. [91] Ἔστι καὶ Αἰξωνὴ δῆμος Κεκρο-
πίδος φυλῆς, ὀξυτόνως, ὡς εἰώθασι πολλῶν τῶν
δήμων. Καὶ ὁ δημότης, Αἰξωνεύς. Τὸ θηλυκὸν D
Αἰξωνὶς, ὡς Ἀρθμινίς. Καὶ αἰξωνεύεσθαι, τὸ
κατηγορεῖν. Βλάσφημοι γὰρ καὶ συκοφάνται
κωμῳδοῦνται. Τὰ τοπικὰ, ἐκ τοῦ Αἰξωνῆθεν.
εἰς τόπον, Αἰξώναδε, καὶ Αἰξώνασε. Καὶ ἐν τό-
πῳ, Αἰξωνῆσι. E

ÆXONIA, urbs Magnesiæ. Gentile, Æxoneus. Est etiam Æxona populus Cecropidis tribus acuto tono, ut solent nomina multorum populorum. Popularis, Æxoneus. Fœmininum ut Arthminis. Dicitur etiam αἰξωνεύεσθαι, id est, *accusare*. Etenim Æxonei, ut maledici, & sycophantæ proscindebantur. Localia, ex loco, ex-Æxonia, in locum, in-Æxoniam, in loco, in-Æxonia.

ΑἸΟΛΊΑ [92], νῆσος Αἰόλου. Ὅμηρος·

Αἰολίην δ' ἐς νῆσον ἀφικόμεθα.

[93] Τὸ ἐθνικὸν ὁμοίως, καὶ ὁμόφωνον τῷ οἰκιστῇ, ὡς
Θετταλὸς, Ἰταλός. Ἀλλὰ καὶ Αἰολεώτης, ὡς Σι-
κελιώτης. Λέγονται καὶ οἱ τὴν Λέσβον οἰκοῦντες F
Αἰολεῖς, ἀπὸ τῶν Αἰόλου παίδων· ὡς Δωριεῖς,
ἀπὸ τῶν Δώρου. Ἀφ' ὧν αἱ Αἰολικαὶ ἀποικίαι,
οἱ καὶ Αἰολίωνες ὀνομάζονται.

ÆOLIA, insula Æoli. Homerus:

Æoliam ad insulam pervenimus.

Gentile simili modo, ac ejusdem vocis, ac conditor, ut Thessalus, Italus. Dicitur etiam Æoleota, ut Siceliota. Dicuntur etiam qui Lesbum incolunt, Æolei, ab Æoli filiis; ut Dorici, à Dori filiis. Ex quibus Æolicæ coloniæ, qui & *Æoliones* vocantur.

ΑἸΟ- ÆO-

90 Αἰξωνία, πόλις Μαγνησίας.] Celebrat Topographus Æxoniam, urbem Magnesiæ. Magnesia verò erat regio juxta fluvium Mæandrum; de qua urbe altum apud scriptores silentium.

91 Ἔστι καὶ Αἰξωνὴ δῆμος Κεκροπίδος φυλῆς.] Æxone Cecropidis tribus oppidum celebratur, cujus oppidani carpebantur apud Athenienses tanquam maledici, ut inquit noster, nec non Suidas, Harpocratio. Cœl. Rodig. Lect. Antiquar. lib. 18. c. 25. Ideo αἰξωνεύεσθαι significabat *maledicere*, & *accusare*: quo verbo usus est Menander, & Plato Philosophus, non Comicus, ut inquit Erasmus in αἰξωνεύεσθαι ex Harpocratione. Nam Plato, quem citat Harpocratio illo loco est Philosophus, non Comicus, quandoquidem ejus de *Fortitudine* librum laudat Harpocratio.

92 Αἰολία, νῆσος Αἰόλου.] Æolia, insula Æoli, ex Homero, apud quem invenitur illud hemistichium Odyss. 10. v. 1. cujus integra carmina sunt, quæ sequuntur:

Αἰολίην δ' ἐς νῆσον ἀφικόμεθ', ἔνθα δ' ἔναιεν
Αἴολος Ἱπποτάδης φίλος ἀθανάτοισι θεοῖσι
Πλωτῇ ἐνὶ νήσῳ.

In Æoliam verò pervenimus, ubi habitabat
Æolus Hippotades charus immortalibus Dîs
Navigabili in insula.

Quæ Andinus vates imitatus est Æneid. lib. 1. v. 56.

Ventorum in patriam loca fœta furentibus austris
Æoliam venit.

Ad quem locum Servius: *Novem autem insulæ, quæ sunt circa fretum Ciliciæ* (Siciliæ) *vocantur Æoliæ ab Æolo rege Hippotæ filio, licet propria nomina habeant.* Plinius lib. 3. c. 8. *Septem* inquit *fuisse, Citra verò Siciliam ex adverso Metauri amnis* XII (XV) *millibus ferme pass. ab Italia septem Æoliæ appellatæ, eædem Liparæorum, & Hephæstiades à Græcis, à nostris Vulcani Æoliæ, quod Æolus Iliacis temporibus ibi regnabat.* Hæ verò insulæ πλωταὶ, id est, *navigabiles* dicebantur; quoniam undequaque ad eas navigari poterat, ut testatur Periegeta v. 466. quod etiam confirmat ad eundem versum Eust. Qua de causa ego in tertio illo Homeri carmine πλωτῇ ἐνὶ νήσῳ verti *navigabili in insula*, cum interpres Latinus secutus Aristarchi opinionem vertat *natanti in insula*, sed malè ejus pace, & Aristarchi. Τὸ πλωτὸς enim non significat *natantem*, sed *navigabilem*. De earum nominibus non convenit inter auctores. Plinio libro, capiteque citato sic nominantur, Lipara, Hiera, Strongyle, Didyme, Ericusa, Phœnicusa, Euonymos; quarum maxima erat Lipara, aqua, tanquam à parte eminente omnes Lipareorum insulæ dicebantur. Lipara verò olim *Meligunis* quoque vocata fuit, referente Eustathio ad Periegetæ carmen citatum. Apud Liparam Duellius consul primus Romanorum navali prælio Carthaginenses superavit, ac primus maritimum egit triumphum, auctore Floro lib 1. c. 2. Inter has insulas sola Lipara hodie habitatur.

93 Τὸ ἐθνικὸν ὁμοίως &c.] Nomen gentile est idem ac conditoris, ut Thessalus, Italus. Quibus verbis innuit ab Æolo insulam *Æoliam* nomen accepisse, & Græcè, & Latinè dicitur eadem phrasiologia, quod negat Scaliger Animadvers. in Euseb. fol. 37. num. 594. Non solum enim dicitur *condere urbem*, ut Scaliger putat, sed etiam *condere gentem*, *condere Parthos*, quo utitur Curtius lib. 6. c. 2. nec non Solinus c. 8. inquit: *Quis ignorat Iapygas ab Iapyge Dædali filio conditos.* Nescio quomodo eruditissimo viro non occurrebat illud Maronis ex Æneid. lib. 1. v. 37.

Tantæ molis erat Romanam condere gentem.

In omnibus rebus dubiis intricatisque τὸ ἐπέχειν est melius, quam affirmare, seu negare. Noster innuit Æoliam insulam ab Æolo nomen accepisse, quod eam seu condidisset, seu in eam coloniam deduxisset. Plinius libro capiteque supra citato, auctor est, sic vocatam, quod in ea Iliacis temporibus Æolus regnasset. à quo *Æolides* vocatur *Ulysses* Maroni Æneid. lib. 6.

—— —— Comes additur una
Hortator scelerum Æolides.

Scilicet, quod esset nepos Æoli ex ejus filio Sisypho.

94 AI

ΑἸΟ'ΛΙΟΝ, τῆς Θρᾴκης χερρονήσου πόλις. A Θεόπομπος ἐν Φιλιππικοῖς εἰκοστῇ τρίτῃ· Ἐπορεύθην εἰς πόλιν Αἰόλιον τῆς Ἀττικῆς μὲν οὖσαν, πολιτευομένην δὲ μετὰ τῶν Χαλκιδέων. Τὸ ἐθνικὸν, Αἰόλειος, ὡς Ῥοίτειος. Καὶ Αἰολήϊος. Δύναται δὲ τοῦτο καὶ ἀπὸ τοῦ Αἰολεὺς B εἶναι, ὅθεν καὶ τὸ Αἰόλειον· ὥστε γενικὸν εἶναι τοῦ ἔθνους, καὶ ἰδικὸν τῆς πόλεως, ὡς ὁ Ἠπειρώτης, καὶ ὁ Πόντιος, τῶν γενικῶν καὶ τῶν ἰδικῶν.

ÆOLIUM, urbs Thraciæ Chersonesi. Theopompus in Philippicis vigesimo primo: *Profectus sum in Æolium Atticæ urbem, sed quæ legibus Chalcidensium utitur.* Gentile, Æolius, ut Rhœtius, & Æoleius. Quod potest esse ab Æoleus, unde Æoleium; sic ut generale sit gentis, & particulare civitatis, ut Epirota, & Pontius, quæ sunt generalia & particularia.

ΑἼΠΕΙΑ [94], πόλις Λακωνικῆς, ὡς Ζέλεια·

Καλλιστ' Αἴπειαν, καὶ Πήδασον. C

[95] Οὕτω καὶ ἡ Κύπρου. Τρίτη Κρήτης, ὡς Ἑλλάνικος. Τὸ ἐθνικὸν, Αἰπεάτης, ὡς Κορσεάτης, Ὑβρεάτης. Ἐπὶ γὰρ τῶν τοιούτων ἐνίοτε μένοντος τοῦ ι, ἀφαιρεῖται τὸ α· ὡς Δικαιαρχείτης, Σαμαρείτης, Ζελείτης. Ἔσθ' ὅτε μένοντος τοῦ ε, D ὑφαιρουμένου τοῦ ι, τὸ α εἰς ω ἀμείβεται· ὡς Ἡρακλεώτης, Μαρεώτης, καὶ Ῥαφεώτης.

ÆPEA, Laconicæ urbs, ut Zelea:

Pulchramque Æpeam Pedasumque.

Sic & quæ Cypri. Tertia Cretæ, ut Hellanicus. Gentile, Æpeata, ut Corseata, Hybreata. De hujusmodi enim nominibus aliquando manente *jota*, adimitur a, ut Dicæarcheita, Samareita, Zeleita. Aliquando manente e, & ablato *jota*, a in o *mega* mutatur, ut Heracleota, Mareota, Rhapheota.

ΑἸΠΥ [96], πόλις Μεσσηνίας·

[97] Καὶ Θρύον Ἀλφειοῖο πόρον, καὶ ἐΰκτιτον Αἰπυ. E

[98] Ἀπὸ τοῦ ἐρυμνότητος Αἰπυ καλουμένη. Τὸ ἐθνικὸν Αἰπύτης, ὡς Αἰγύτης.

ÆPY, urbs Messeniæ:

Et Thryum Alphei vadum, & bene conditum Æpy.

A munitione Æpy vocata. Gentile, Æpyta, ut Ægyta.

ΑἸΡΑΙ῀, πόλις Μακεδονίας. Ἔστι καὶ ἄλλη Ἰωνίας. Τὸ ἐθνικὸν, Αἰρεύς. Τὸ δὲ τῆς Μακεδονίας, Αἰραῖος. Ἔστι καὶ παρὰ Ἑλλήσποντον, ἧς F τὸ ἐθνικὸν Αἰράτης, παρὰ Ἀνδροτίωνι ἐν ἕκτῃ Ἀτθίδος.

ÆRÆ, urbs Macedoniæ. Est & alia Ioniæ. Gentile, Æreus. Gentile verò ex Æris Macedoniæ, Æræus. Est & alia prope Hellespontum, cujus gentile, Ærates, apud Androtionem sex Atthidis.

ΑἼΣΑ, πόλις Θρᾴκης, προσεχὴς τῇ Παλλήνῃ. Αἰσαῖος, ὡς Αἶα Αἰαῖος.

ÆSA, urbs Thraciæ, juxta Pallenam. Gentile, Æsæus, ut ab Æa, Ææus.

ΑἸΣΥ'ΜΗ [99], πόλις Θρᾴκης. Ὅμηρος· G

Τὸν ῥ' ἐξ Αἰσύμηθεν ὀπυιομένη τέκε μήτηρ.

Τὸ ἐθνικὸν, Αἰσυμαῖος, ὡς Δύμη Δυμαῖος.

ÆSYMA, urbs Thraciæ. Homerus:

Quem ex Æsyma compressa peperit mater.

Gentile, Æsymæus, ut à Dyma, Dymæus.

ΑἼΣΩΝ

ÆSON,

94 Αἴπεια, πόλις Λακωνικῆς.] Æpea, urbs Laconicæ, cujus meminit Homerus in illo hemistichio ab Stephano citato. Ejus integer versus legitur Il. 9. v. 152. hoc modo:

Καλλιστ' Αἴπειαν, καὶ Πήδασον ἀμπελόεσσαν.

Pulchramque Æpeam, Pedasumque vitiferam.

Hæc erat una ex septem urbibus, quas Agamemnon apud Homerum Achilli pollicebatur, de qua, quæ sequuntur, sunt Strabonis verba ex ejus lib. 8. Ἡ δ' Αἴπεια νῦν Θουρία καλεῖται, ἣν ἔφαμεν ὅμορον Φηραῖς, ἵδρυται δ' ἐπὶ λόφου ὑψηλοῦ, ἀφ' οὗ καὶ τοὔνομα. id est, *Æpea autem* Thuria *nunc vocatur, quam finitimam Pheris diximus; sita verò est in sublimi colle, à quo & nomen habet.* Scilicet, quia Græcè αἰπεῖα Latinè dicitur *sublimis* seu *alta*. Nec alia est differentia, cum est nomen adjectivum, ac cum est nomen urbis, nisi in accentu. Nam cum est nomen urbis, habet accentum in antepenult. Cum verò est nomen adjectiv. habet accentum circumflexum in penultima. Nihil de hac urbe memoratu dignum memini me legisse. Si extaret Polemonis Iliensis opus de urbibus Lacon. aliquid inde expiscari possemus, sed id vetustas, seu temporum calamitas nobis invidit.

95 Οὕτω καὶ ἡ Κύπρου &c.] Sic & Cypri. Si res foret mei arbitrii, legerem, δευτέρα Κύπρου, id est, *secunda Cypri.* Statim enim sequitur τρίτη Κρήτης, id est, *tertia Cretæ.* Æpea igitur urbs Cypri, quam secundo loco celebrat Auctor noster, condita fuit à Demophonte Thesei filio ad Clarium montem, quam postea Philocyprus rex Cypri suasu Solonis in subjacentem & pulchrum campum transtulit, ac in honorem Solonis *Solos* vocavit, ut rerum monumentis tradit Plutarchus in Solone.

96 Αἰπυ, πόλις Μεσσηνίας,] Æpy, urbs Messeniæ celebratur Auctori nostro. Messenia verò erat Peloponnesi regio. Illius meminit Strabo Geographiæ lib. 8. At nihil de eo memoria dignum tradit.

97 Καὶ Θρύον, &c.] Est versiculus Homericus, quem innominato Auctore Auctor noster advocat, reperitur Il. 2. v. 593. ad quem locum inquit Eustathius, aliquos in τῷ ἐΰκτιτον Αἰπυ Homerico, quærere, utrum utrius sit epithetum, qui dicunt, τὸ ἐΰκτιτον esse epithetum, τὸ αἰπυ verò esse nomen urbis, quæ ἀπὸ τοῦ συμβεβηκότος sic fuit vocata, juxta Strabonem, quem plerumque Geographum appellat, Strabo verò Eustathii sententiam confirmat libro Geographiæ octavo, id nominis sonat Latine *sublime*.

98 Ἀπὸ τοῦ ἐρυμνότητος Αἰπυ καλουμένη.] Æpii, urbs Messeniæ sic vocata fuit, inquit noster ἀπὸ τοῦ ἐρυμνότητος, i. e. *quod munita esset*; sed fallitur. Nomen enim accepit quod esset *sublimis*, h. e. *excelso loco posita*, ut observatione præcedenti apparet ex Eustathio & Strabone. At verum est olim munita oppida in altis collibus, & præruptis locis ædificari, nomen verò, cum significat urbem, habet accentum circumflexum in penultima; cum est adjectivum, habet accentum gravem in ultima, ac tunc significat *altum* seu *sublime*. Ad quod alludit Statius libro quarto Theb. cum inquit:

—— & summis ingestum montibus Æpy.

99 Αἰσύμη, πόλις Θρᾴκης.] Æsyme, urbs Thraciæ ex Homero, apud quem legitur carmen illud Il. 8. v. 304. ad quem locum nihil memoratu dignum affert Archiepiscopus Thessalonicæ.

ΑΙΣΩΝ [1], πόλις Θεσσαλίας, ἀπὸ Αἴσωνος τοῦ Ἰάσονος πατρός, οὗ τὸ ὄνομα διὰ τοῦ ο κλίνεται, [2] ὡς Ἡσίοδος. Τὸ δὲ Αἰσονίδης, ἀπὸ * τοῦ Αἴσωνος, ἠδὲ Φέρητα αἰεί. Τὸ ἐθνικὸν, Αἰσώνιος. Καὶ Φερεκύδης τὴν πόλιν Αἰσωνίαν φησί. Τῆς δὲ Αἰσωνίας τὸ ἐθνικὸν δύναται Αἰσωνιεὺς, ὡς Ὑριεὺς, Ὀρθωσιεὺς, Ἀφροδισιεὺς, Δημητριεύς. Καὶ Αἰσωνιάτης, ὡς Κυδωνιάτης, καὶ Κροτωνιάτης. Τὸ δὲ Αἰσωνὶς, ἀπὸ τῆς γενικῆς τοῦ ἀρσενικοῦ, καὶ Αἰσωνία. Ὀξύτονον τὸ Αἰσών. Τὰ γὰρ εἰς ων δισύλλαβα ἐπὶ πόλεων, ὀξύνεται, εἰ μὴ διαστολὴν ἔχει σημαινομένου, [3] ὡς τὸ Κρότων βαρύνεται· ὀξυνόμενον γὰρ, δηλοῖ ζωΰφιον. Ἢ χαρακτῆρι ὑπάγοιτο, ὡς τὸ ἴτων, συναπενεχθὲν τῷ Τρίτων, Γείτων, Βίτων· οἷον, Ἠϊὼν, Κραννὼν, Γυρτὼν, Νεών. Σεσημείωται τὸ Οὖλπων, ἔστι πόλις Ἰταλίας. [4] Πάντων ἡ κλίσις διὰ τοῦ Ω.

ÆSON, urbs Thessaliæ, ab Æsone Iasonis patre; cujus nomen per o *micron* declinatur, ut Hesiodus. Æsonides verò dicitur ab Æsone.... Gentile, Æsonius. Pherecydes & urbem Æsoniam vocat, à qua gentile potest esse Æsonieus, ut Hyrieus, Orthosieus, Aphrodisieus, Demetrieus. Et Æsoniates, ut Cydoniates, & Crotoniates. Æsonis verò, & Æsonia fiunt ex genitivo masculini. Æson habet tonum acutum. Nomina enim in ων disyllaba urbium acuuntur, nisi distinctionem significati habeant, ut Croton, quod gravi tono notatur; acuto enim tono notatum significat quoddam animal parvum. Vel characteri subducuntur, ut *iton*, ex quo emanat Triton, Giton, Biton: velut Eion, Crannon, Gyrton, Neon, quæ habent accentum in ultima. Excipitur Ulpon quod habet accentum in prima, & est urbs Italiæ; quorum omnium declinatio per o *mega*.

ΑΙΤΝΗ [5], πόλις Σικελίας, ἀπὸ Κατάνης, Ἱέρωνος κτίσμα. Ὁ οἰκήτωρ, Αἰτναῖος. Ἐκαλεῖτο δὲ πρὶν Ἴνησσον.

ÆTNA, urbs Siciliæ, à Catana, Hieronis opus. Incola, Ætnæus. Vocabatur verò prius Inesson.

ΑΙΤΩΛΙΑ [6], χώρα, ἀπὸ Αἰτωλοῦ τοῦ Ἐνδυμίωνος· ὃς ἐκπεσὼν ἀπὸ Πίσσης ὑπὸ Σαλμωνέως,

ÆTOLIA, regio, sic dicta ab Ætolo Endymionis filio, qui ejectus ex Pissa à Salmo-

1 Αἴσων, πόλις Θεσσαλίας ἀπὸ, &c.] Æson, onis, urbs Thessaliæ dicitur ab Epitomatore nostro, nomen adepta ab Æsone Jasonis patre, quam poëtico more Apollonius Rhodius Argonautic. lib. 1. v. 411. *Æsonida* vocat.

Κλῦθι ἄναξ Παγάσας τε, πόλιν τ' Αἰσωνίδα ναίων,

Audi rex, qui Pagasas, & urbem Æsonida habitas.

Ad quem locum ejus Scholiasta inquit, Αἰσωνὶς πόλις τῆς Μαγνησίας ἀπὸ τοῦ πατρὸς Ἰάσονος, ὡς καὶ Πίνδαρός φησι, καὶ Φερεκύδης, i. e. *Æsonis urbs Magnesiæ à patre Iasonis, ut & Pindarus inquit, & Pherecydes.* Eadem est urbs etsi Apollonii Scholiasta, ut vides, Magnesiæ, noster Thessaliæ adscribit. Magnesia enim & Thessalia erant finitimæ inter se.

2 Ὡς Ἡσίοδος, τὸ δὲ Αἰσονίδης ἀπὸ * τοῦ Αἴσονος, ἠδὲ Φέρητα αἰεί.] Sunt verba lacunosa, quæ sic corrigenda & supplenda existimo, ὡς Ἡσίοδος, τὸ δὲ Αἰσονίδης ἀπὸ τοῦ Αἴσονος, ὡς Ὅμηρος.

Αἴσονά τ' ἠδὲ Φέρητ', Ἀμυθάονα θ' ἱππιοχάρμην

id est, *ut Hesiodus, Æsonides verò ab Æsone, ut Homerus:*

Æsonaque, atque Phereta, Amythaonaque equis gaudentem.

Etenim Hesiodus in Theogonia v. 993. meminit Æsonidæ, quem locum subintelligit Epitomator noster. In reliquis latebat versiculus Homericus, qui legitur Odyss. 11. v. 257.

3 Ὡς τὸ κρότων βαρύνεται.] Apud Græcos τὸ κρότων, est æquivocum, atque vel significat animalculum, quod Latini *ricinum* vocant, vel est nomen urbis, de qua suo loco.

4 Πάντων ἡ κλίσις διὰ τοῦ Ω.] Egit de accentu, quo debent notari nomina urbium in ων, ac de eorum exceptione, ac inquit; omnia declinari per o mega, non eadem potest dari regula nominum virorum. Nam alia servant semper in reliquis casibus o mega, alia amittunt, quod ex usu observandum est.

5 Αἴτνη, πόλις Σικελίας ἀπὸ Κατάνης Ἱέρωνος κτίσμα.] Ætne, seu Latino ore *Ætna*, urbs Siciliæ, à Catana, Hieronis opus; inquit Breviator noster, cujus verbis lucem præbet historia hujus urbis, quam narrat Geographus lib. 6. Inquit enim, Catanam urbem pristinos expulisse incolas, deductis eò aliis ab Hierone, qui nomen etiam Catanæ in Ætnam mutavit; at mortuo Hierone Catanenses postliminio reversi eos expulerunt, qui loco cedentes Innesam, quæ in Ætnæ montanis erat incoluere, eumque locum vocaverunt *Ætnam* distantem à Catana stadiis LXXX, ejusque conditorem pronunciaverunt Hieronem. Sed præstat eum audire loquentem: Ἀπέβαλε δὲ τοὺς οἰκήτορας τοὺς ἐξ ἀρχῆς ἡ Κατάνη, κατοικίσαντος ἑτέρους Ἱέρωνος τοῦ Συρακουσίων τυράννου, καὶ προσαγορεύσαντος αὐτὴν Αἴτνην ἀντὶ Κατάνης, ταύτης δὲ καὶ Πίνδαρος κτίστορα λέγει αὐτὸν, ὅταν φῇ,

Ζαθέων Ἱέρων ὁμώνυμε πάτερ κτίστορ Αἴτνης.

Κατὰ δὲ τὴν τελευτὴν τοῦ Ἱέρωνος κατελθόντες οἱ Καταναῖοι, τούς τε ἐνοίκους ἐξέβαλον, καὶ τὸν τάφον ἀνέσκαψαν τοῦ τυράννου, &c. id est, *Pristinos autem habitatores Catana expulit deductis eo aliis ab Hierone Syracusanorum tyranno, qui eam Ætnam pro Catana appellavit, cujus etiam conditorem eum Pindarus dicit, cum inquit:*

Divorum Hieron cognominis pater conditor Ætnæ.

Sub mortem verò Hieronis Catanæi reversi inquilinos expulerunt, & tyranni sepulchrum effoderunt: Ætnæi autem loco cedentes Innesam Ætnæ montanam partem incoluerunt, atque Ætnam oppidum appellârunt, &c. Nisi fuisset Strabo, qui rerum monumentis hanc Ætnæ & Catanæ historiam tradidit, divinari non poteram, quomodo intelligenda erant illa Stephani de hac urbe; Diodor. Sicul. Bibliothecæ Historicæ lib. 14. id tribuit Dionysio. Sic enim ille libro citato: Ὁ δὲ Διονύσιος, ὁ τῶν Συρακουσίων τύραννος; &c. id est, *Dionysius vero Syracusanorum tyrannus Campanis, qui Catanam incolebant, persuasit, ut in eam, quæ nunc vocatur* Ætna, *migrarent, quod esset castellum munitum.* At Epitomator noster sequutus est Strabonis sententiam, qui Hieroni id tribuit; quid tempus non consumet? cujus non extinguent memoriam vertentes illi Macrobii anni? hæc civitas non solum ævo cessit, sed etiam de ejus situ non convenit inter Auctores. Optime etsi assa voce canit Andinus vates:

Tantùm ævi longinqua valet mutare vetustas.

6 Αἰτωλία, χώρα, ἀπὸ Αἰτωλοῦ, &c.] Ætolia, regio Græciæ inter Acarnanes & Locros, auctore Scylace in Ætolia. Ejus etymon petit Epitomator noster ab Ætolo Endymionis filio, qui profugus à Salmonio Pisatarum Rege *Ætoliam* de suo nomine vocavit, cum antea *Hyantis* diceretur; quod confirmat Plinius lib. 7. c. 56. Strabo lib. 8. apud quem lib. 10. in duas dividitur partes, quarum altera, *antiqua*, altera, ἐπίκτητος, i. e. *adquisita* dicebatur. Ejus præcipuæ urbes fuere, Calydon, & Pleuron ævo Strabonis humiles, at olim Græciæ πρόσχημα, i. e. *decus* & *ornamentum*, ut ipse inquit. Ab illa nomen habet Calydonia sylva, ubi Meleager miræ magnitudinis aprum interfecit, quem Poëtæ *Calidonium* ideò vocant, & maximè cebrant, ut solent Græci, qui suas res ad sidera usque extollebant.

7 Τὸ

μωνέως, συνῴκισε τὴν ἀπ' αὐτοῦ κληθεῖσαν A Αἰτωλίαν. Πρότερον δὲ Ὑάντις ἐκαλεῖτο. [7] Τὸ ἐθνικὸν, καὶ Αἰτωλὶς, καὶ Αἰτώλιος. Ἔστι καὶ Αἰτωλία πόλις Πελοποννήσου, ἣν συγκαταλέγει ταῖς Λακωνικαῖς πόλεσιν Ἀνδροτίων ἐν Ἀτθίδος. Ὀξύνεται δέ. Τὰ γὰρ εἰς ωλος ἀρσενικὰ, παρὰ τὸ ω τὸ τ ἔχοντα, ὀξύνεται· Καστωλὸς, B Πακτωλὸς, Ἀμαρτωλός. Τὸ Σπαρτωλός, θηλυκόν ἐστι. Καὶ τὸ Μαυσωλὸς, οὐκ ἔχει τὸ τ. [8] Ἔστι καὶ Αἰτωλὸς ἐπίθετον, παρὰ ῥῆμα τὸ αἰτεῖν. Τὸ κτητικὸν, Αἰτωλικόν. Λέγονται καὶ C Αἰτωλιταὶ. οἱ Αἰτωλίζοντες, καὶ τὰ Αἰτωλῶν φρονοῦντες.

à Salmoneo ædificavit ab eo vocatam Ætoliam, quæ prius *Hyantis* vocabatur. Gentile, Ætolis, & Ætolius. Est etiam Ætolia, urbs Peloponnesi, quam unà cum Laconicis urbibus numerat Androtio Atthidis lib. Accentu acuto notatur. Masculina enim in ωλος quæ ante o *mega* t habent, acuuntur, ut Castolos, Pactolos, Amartolos. Spartolos verò fœmininum est. Et Mausolos t non habet. Est etiam Ætolos adjectivum à verbo αἰτεῖν, id est, *petere*. Possessivum, Ætolicus. Dicuntur etiam Ætolitæ, qui ætolizant, atque *Ætolorum* rebus favent.

ἈΚΑΔΗΜΕΙΑ [9], γυμνάσιον Ἀθήνησιν, οὗ οἱ Ἀκαδημαϊκοὶ φιλόσοφοι. Κέκληται ἀπὸ Ἀκαδήμου. Γράφεται καὶ διὰ τοῦ ε, Ἐκαδή- D μεια, περὶ οὗ ἐν τῷ ε λέξομεν. Διὸ καὶ ἡ πλείων χρῆσις οὕτως.

ACADEMIA, gymnasium Athenis, ubi Academici Philosophi docebant, sic dicta ab *Academo*. Scribitur etiam Ecademia per *e*, de quo in incipientibus per *e* dicemus. Quoniam & iste multorum usus est.

ἈΚΑΚΗΣΙΟΝ [10], πόλις Ἀρκαδίας. Ἀπὸ Ἀκάκου παιδὸς Λυκάονος, ὡς Παυσανίας ὀγδόῃ. Τὸ ἐθνικὸν Ἀκακήσιος, ὡς Ἀνα- E κτόριος, Βυζάντιος. [11] Ἀκαλησσεὺς, ὡς Τυμησσεὺς, ἢ Ἀκαλήσιος.

ACACESIUM, urbs Arcadiæ, ab Acaco Lycaonis filio, ut Pausanias libro octavo. Gentile, Acacesius, ut Anactorius, Byzantius; *vel* Acalesseus, ut Tymesseus, vel Acalesius.

ἈΚΑΜΑΝΤΙΟΝ [12], πόλις τῆς μεγάλης Φρυγίας, Ἀκάμαντος κτίσμα, τοῦ Θησέως, [13] ᾧ συμμαχήσαντι πρὸς τοὺς Σολύμους τὸν τόπον δέ- F δωκε. Τὸ ἐθνικὸν Ἀκαμάντιος, ὡς Βυζάντιος. Τὸ δὲ κτητικὸν τοῦ Ἀκάμαντος, διὰ τῆς ει διφθόγγου. Λέγεται καὶ Ἀκαμαντὶς, ὡς Βυζαντίς. Παρθένιος δ' ἐν Ἀφροδίτῃ, Ἀκαμαντίδα αὐτήν φησι. [14] Ἐκαλεῖτο καὶ φυλὴ Ἀκαμαντὶς G τῆς Ἀττικῆς, ὡς Σιμωνίδης.

ACAMANTIUM, urbs magnæ Phrygiæ, Acamantis opus, filii Thesei, cui socio contra Solymos prælianti locum dedit. Gentile, Æcamantius, ut Byzantius. Possessivum, Acamantis fit per *ei* diphthongum. Dicitur etiam Acamantis, ut Byzantis. Parthenius verò in *Venere*, Acamantida ipsam vocat. Vocabatur etiam Acamantis tribus Atticæ, ut Simonides.

ἈΚΑΝ-

ACAN-

7 Τὸ ἐθνικὸν, καὶ Αἰτωλὶς, καὶ Αἰτώλιος.] Gentile, fœm. Ætolis, Mascul. Ætolius, sed etiam, ut infra inquit, est Ætolus adjectivum, & possess. Ætolicus. Ergo Ætoliæ incolæ dicebantur *Ætoli*, sive *Ætolii*, qui umbilicum Græciæ incolere dicuntur apud Livium lib. 35. c. 18. Hi primi Græcorum Romanos in Græciam adduxerunt; unde totius Græciæ servitus: sed duriorem experiuntur hodiè sub Turcis, nec puto aliam esse gentem sub cœlo infeliciorem (Hebræam excipio) etsi ipsa se omnium felicissimam existimat, atque si felicitas ab opinione propria dependet, non ab aliena, vere felix est, quamvis errore suo.

8 Ἔστι καὶ Αἰτωλὸς ἐπίθετον παρὰ ῥῆμα τὸ αἰτεῖν.] Inquit adjectiv. Ætolus παρὰ τὸ αἰτεῖν, i. e. *à petendo* deduci; cujus lepida paronomasia seu potius παρομοίωσις est apud Aristophanem in Equitibus paulò post principium; at apud Latinos amittit leporem. Illic Aristoph. proscindit Cleonem, tanquam, qui nunquam cessaret à petendo, & furando, ac sic inquit:

Τὰ χεῖρ' ἐν Αἰτωλοῖς, ὁ νοῦς δ' ἐν Κλωπιδῶν.

Vtraque manus in Ætolis, mens vero apud Clopidas.

Lepos est in τῷ Αἰτωλοῖς, & in τῷ Κλωπιδῶν, in priori nomine alludit ad verbum αἰτέω, i. e. *peto*, in secundo, ad nomen κλοπὴν, i. e. *furtum*, cum Ætoli sint incolæ Ætoliæ, Clopidæ, oppidani populi cujusdam Atheniensium, quod dici potest in eos, qui cum non possunt petendo consequi, furantur.

9 Ἀκαδήμεια, γυμνάσιον Ἀθήνησιν.] Academia, gymnasium Athenis quoddam ab Academo quodam nomen adepta, ubi philosophi docebant, unde *Academici* dicebantur. Dicebatur etiam Ecademia, de qua suo loco.

10 Ἀκακήσιον, πόλις Ἀρκαδίας.] Acacesium, urbs Arcadiæ nomen adepta ab Acaco Lycaonis filio ex Pausaniæ lib. 8. cujus sunt ex libro citato verba, quæ sequuntur: Ὑπὸ τούτῳ δὲ τῷ λόφῳ πόλις τε ἦν Ἀκακήσιον, &c. i. e. *Infra eum collem civitas erat Acacesium, & Mercurii Acacesii è marmore simulachrum, nostra etiam ætate in colle est, enutritum illic Mercurium puerum, & Acacum Lycaonis filium ejus nutritium fuisse, Arcadum sermo vulgavit.*

11 Ἀκαλησσεὺς, ὡς Τυμησσεὺς, ἢ Ἀκαλήσιος.] In his verbis suspicor esse mendum. Itaque pro Ἀκαλησσεὺς lege Ἀκακησεὺς. Innuit enim gentile Acacesii urbis, non solum dici Ἀκακήσιος, sed etiam Ἀκακησεὺς, ut Τυμησεὺς, ac Ἀκακήσιος, ut Ἀκαλήσιος, pro quo lege Ἀκελήσιος, quod est gentile ἀπὸ τῆς Ἀκέλης Lyciæ, cujus paulò infra meminit, nihil certius nostra conjectura.

12 Ἀκαμάντιον, πόλις τῆς μεγάλης Φρυγίας.] Acamantium, urbs Magnæ Phrygiæ, de qua apud Geographos altum est silentium, nisi fortè sit, quæ Athenæo lib. 1. *Camantium* dicitur; quam Cyrum Persarum primum regem Pytarcho Cyziceno dono dedisse refert.

13 Ὧι συμμαχήσαντι πρὸς τοὺς Σολύμους τὸν τόπον δέδωκε.] In his verbis videtur deficere aliquid. scilicet, qui dedit hunc locum suo auxiliatori adversus Solymos quod ego divinare non possum.

14 Ἐκαλεῖτο καὶ φυλὴ Ἀκαμαντὶς.] Celebratur ab Epitomatore nostro Acamantis Atticæ tribus memorata Suidæ, Hesychio, Harpocrationi. Sic vero dicta fuit ab Acamanthe Thesei filio. Memoratu digna nullam ob aliam rem, nisi quod fuerit Periclis patria, auctore Plutarcho in ejus vita.

15 Ἀκα-

ἌΚΑΝΘΟΣ[15], πόλις Θρᾴκης, ἀκάνθαις πεφραγμένη, ὑπὲρ τὸν Ἄθω, ὅθεν κέκληται. Ἢ ἀπό τινος Ἀκάνθου, ὡς Μνασέας. Ἔστι καὶ ἐν Αἰγύπτῳ. A

ACANTHUS, urbs Thraciæ ἀκάνθαις, id est, *spinis septa*, supra Atho, unde nomen habuit. Vel ab aliquo Acantho, ut Mnaseas. Est & alia in Ægypto.

ἌΚΑΝΘΟΣ[16], Μέμφιδος ἀπέχουσα σταδίους τριακοσίους εἴκοσι. [17] Δευτέρα, τῆς Ἀκάνθης τῆς Θηβαϊκῆς ἄλσος εὐμέγεθες, ἐξ ἧς καὶ τὸ κόμμι συνάγεται. Τρίτη ἄλλη ἐν τῇ Χερρονήσῳ, παρὰ τὴν Κνιδίαν. Ἔστι καὶ ἡ Ἀθαμανίας. [18] Τὸ ἐθνικὸν τῆς Ἀκάνθου, Ἀκάνθιος, ἐξ οὗ καὶ παροιμία, Ἀκάνθιος τέττιξ, ἐπὶ τῶν ἀφώνων. Τοιοῦτοι γὰρ οἱ τῆς χώρας τέττιγες, ὡς Σιμωνίδης. Τὸ θηλυκὸν Ἀκανθιάς. [19] Τῆς δὲ Ἀκάνθου, Ἀκανθοπολίτης. Λέγεται γὰρ καὶ οὕτως ὁ πολίτης, ὡς Λεοντοπολίτης, καὶ Λυκοπολίτης, καὶ Κυνοπολίτης, περὶ ὧν εἰρήσεται. B C D

ACANTHUS, à Memphi distans trecentis viginti stadiis. Secunda est Acanthes Thebaicæ lucus magnus, ex qua gummi conducitur. Tertia in Chersoneso juxta Cnidiam. Est & alia Athamaniæ. Gentile, Acanthi, Acanthius, ex quo etiam parœmia, *Acanthia cicada*, quæ de mutis dicitur. Hujus enim regionis cicadæ sunt mutæ, ut Simonides. Fœmininum Acanthias. Dicitur etiam Acanthi habitator, Acanthopolita. Hoc enim modo vocatur etiam civis, ut Leontopolita, Lycopolita, Cynopolita, de quibus suo loco dicetur.

ἈΚΑΝΝΑΙ[20], ἐμπόριον περὶ τὴν Ἐρυθρὰν θάλασσαν. Τὸ ἐθνικὸν Ἀκανναῖος, ὡς Σαβαῖος, καὶ Γεραῖος, καὶ Ἐρυθραῖος, παρ' αὐτοῖς.

ACANNÆ, emporium juxta mare rubrum. Gentile, Acannæus, ut Sabæus, Geræus, Erythræus, apud ipsos.

ἈΚΑΡΝΑΝΙΑ[21], χώρα κεχωρισμένη τῶν Κουρήτων πρὸς τῷ Ἀχελώῳ. Διὸ καλοῦνται οἱ μὲν κειρόμενοι Κουρῆτες, οἱ δὲ ἀκούρευτοι Ἀκαρνᾶνες. [22] Ἔνιοι δὲ ἀπὸ Ἥρωος τοὔνομα ἔχειν τὸ ἑκάτερον φῦλον· οἱ δὲ, ἀπὸ τοῦ ὄρους τοῦ Κουρίου, τοὺς Κουρῆτας εἶναί φασιν. Οἱ δὲ, θηλυστολοῦντας, ὡς αἱ κοῦραι τοὔνομα σχεῖν. Εἶναι δὲ καὶ τοιοῦτόν τινα ζῆλον ἐν τοῖς Ἕλλησιν, ὡς καὶ χλαίνας ἑλκεχίτωνας, καὶ κρώβυλον, καὶ τέττιγα ἐμπλέκεσθαι· καὶ τοὺς περὶ Λεωνίδαν κτενιζομένους τὴν κόμην, ὅτ' ἐξῄεσαν εἰς τὴν μάχην, καταφρονηθῆναι [23] ὑπὸ Περσέως. E F G

ACARNANIA, regio separata à Curetibus prope Achelöum. Quamobrem *tonsi* Curetes vocantur, *intonsi* verò Acarnanes. Aliqui verò ab Heroë nomen habere utramque gentem: Alii verò à monte Curio, Curetes esse dicunt. Alii verò sic dictos putant, quod tanquam κοῦραι, id est, *puellæ* fœmineis vestibus uterentur. Esse verò constat & hujusmodi quandam æmulationem inter Græcos, adeò ut lænas longas usque ad pedes, & crobylum, & cicadam induerent: ac Leonidem & ejus milites pexa coma, cum exiere ad pugnam, contemptos fuisse à Persis.

15 Ἄκανθος, πόλις Θρᾴκης ἀκάνθαις, &c.] Acanthus, Stephano urbs Thraciæ, de cujus etymo sibi non constat. Scylax in Macedonia, Plinius lib. 4. c. 10. Cosmographus Geographiæ lib. 3. c. 13. Macedoniæ, non Thraciæ adscribunt. Macedonia enim erat Thraciæ vicina. Euseb. Chronic. lib. 1. auctor est conditam fuisse ab Argæo Macedonum rege.

16 Ἄκανθος, Μέμφιδος ἀπέχουσα] Hæc verba separanda non erant à præcedentibus, quod per incuriam factum fuit. Id enim arguunt illa, quæ præcedunt ἔστι, καὶ ἐν Αἰγύπτῳ, i. e. *est & in Ægypto*, scilicet Acanthus, quæ ἀκανθῶν πόλις dicitur Diodoro Siculo Historicæ Bibliothecæ lib. 1. quam ultra Nilum locat; trecentis viginti stadiis à Memphi distare inquit Epitomator noster.

17 Δευτέρα, τῆς Ἀκάνθης τῆς Θηβαϊκῆς ἄλσος.] Hæc verba sic legenda esse existimo, δευτέρα, τῆς Θηβαϊκῆς, καὶ ἄλσος, &c. id est, *Secunda*, scilicet *Acanthus erat urbs Thebaicæ regionis, & lucus magnus*, id est, *cum luco magno*. Genus phrasiologiæ apud Stephanum haud insolens, nec non apud Scylacem, ut πόλις, καὶ λιμήν. h. e. *urbs & portus*, id est, *urbs cum portu*.

18 Τὸ ἐθνικὸν τῆς Ἀκάνθου, Ἀκάνθιος, &c. Acanthi, civitatis gentile est Acanthius, unde Ἀκάνθιος τέττιξ, i. e. *Acanthia cicada*, parœmia quædam de mutis dici solita. Hujus enim regionis cicadæ erant mutæ. Meminere adagium Suidas & Erasmus; at apud eruditissimum Grammaticorum ἀκανθίας est cicadarum species sic dicta, quod ἐν ταῖς ἀκάνθαις, i. e. *inter spinas* resonet. Sic etiam Aristot. Hist. Anim. lib. 5. c. 30. magnas cicadas ἀχέτας vocat, ac si diceres *resonantes*.

19 Τῆς δὲ Ἀκάνθου, Ἀκανθοπολίτης.] In his verbis aliquem errorem latere suspicor. Videtur innuere gentile Acanthωnpoleos urbis Ægypti (sic enim vocatur Diodoro Siculo lib. 1.) dici Acanthωnpolites, & Acanthopolites. Nostram conjecturam videntur confirmare, quæ sequuntur; ὡς Λεοντοπολίτης, i. e. *ut Leontopolites*.

20 Ἄκανναι, ἐμπόριον περὶ τὴν Ἐρυθρὰν θάλασσαν.] Acannæ, emporium circa mare rubrum, Ptolemæus Geograph. lib. 4. c. 7. id locat in Æthiopia, quæ sub Ægypto: at Æthiopia quædam habebat ad mare rubrum emporia. Apud Arrhianum in Periplo maris rubri *Acannæ* est fluvii nomen, quem ipse alio nomine vocat *Daphnonta magnum*, in cujus regione thus peraticum præstantissimum nascebatur, ut ipse refert.

21 Ἀκαρνανία, χώρα κεχωρισμένη τῶν Κουρήτων.] Acarnania Epitomatori nostro regio est separata à Curetibus prope Acheloum fluvium. Quare Curetes, ait ille, κειρόμενοι, i. e. *tonsi*, Acarnanes verò ἀκούρευτοι, i. e. *intonsi* vocabantur. At Pausanias in Arcadicis inquit, *Acarnanes* dictos fuisse ab Acarnane, Alcmæonis filio, cum antea *Curetes* dicerentur. Fuit autem Acarnania regio Græciæ, cujus meminere Scylax in Acarnania, Ptolemæ. Geographiæ lib. 3. c. 15. Strabo lib. 10. Plinius lib. 4. c. 1. Thucyd. lib. 2. Pausan. lib. 8. & alii, apud quos ejus descriptionem reperies, hodie *Despotato* dici inquit Mar. Niger.

22 Ἔνιοι δὲ ἀπὸ ἥρωος τοὔνομα ἔχειν, &c.] Nunc agit de Curetum nominis etymologia, de quibus suo loco agemus.

23 Ὑπὸ Περσέως.] Fidenter lege ὑπὸ Περσῶν. Id enim Leonidæ historia, cujus fit mentio, clamat.

σέως. [24] Τὸ ἐθνικὸν Ἀκαρνὰν, ὡς Αἰνιὰν, Ἀ- A
τιντὰν, Ἀθαμὰν, Αἰζάν· ἁπλᾶ γάρ. Τὸ Τι-
τανόπαν σύνθετον, περὶ τοῦ Διύμαν εἴρηται.
Ἐκ τῆς γενικῆς τῆς Ἀκαρνᾶνος, Ἀκαρνανία,
ὡς Κιλικία, Φρυγία. Καὶ τὸ θηλυκὸν, Ἀκαρ-
νανίς. B

ἈΚΑΡΑΣΣΟΣ, πόλις Λυκίας, ὡς Καπίτων. Τὸ ἐθνικὸν, Ἀκαράσσιος, καὶ Ἀκαρασσεὺς, συνήθες ἀεὶ τοῖς τὴν χώραν οἰκοῦσιν.

ἌΚΑΡΡΑ, πόλις Ἀχαΐας. Τὸ ἐθνικὸν ἐκ
τῆς τέχνης, Ἀκαρραῖος, ὡς Γεφυραῖος, Κερ- C
κυραῖος. Ἢ Ἀκαρράτης, ὡς Αἰγειράτης.

ἈΚΕΛΗ, πόλις Λυκίας. Οἱ πολῖται, Ἀκέ-
λητες. Τὸ θηλυκὸν, Ἀκελῆτις. Ἔοικε δὲ λέγε-
σθαι ἀπὸ Ἀκέλλου τοῦ Ἡρακλέους καὶ Μαλίδος
παιδὸς, δούλης τῆς Ὀμφαλίδος, ὡς Ἑλλάνι- D
κος. Ἡρωδιανὸς, Ἀκελήσιός φησιν, ὡς Μεν-
δήσιος· ὥστε Ἀκέλης εἶναι, ὡς Μένδης, ᾧ
συνᾴδει μὲν ἡ λοιπὴ χρῆσις. Ἑλλάνικος δὲ εἶ-
πεν, εἰς πόλιν Ἀκέλην· ἐχρῆν γὰρ Ἀκέλητα εἶ-
ναι. Ὁ γὰρ Τεχνικὸς, τὰ διὰ τοῦ σιος, πάντα E
προπαροξύνεται, κἂν τὸ τ ὑπάρχῃ πρὸ τοῦ ι,
πλὴν τῶν τριβραχέων κυρίων.

ἈΚΕΣΑΙ, πόλις Μακεδονίας. Τὸ ἐθνικὸν
Ἀκεσαῖος, ὡς Πηγασαῖος· καὶ Ἀκεσίτης,
ὡς Πηγασίτης. F

ἈΚΕΣΑΜΕΝΑΙ, ὡς Ἀλαλκομεναὶ,
Κλαζομεναὶ, πόλις Μακεδονίας, ὡς Θεαγένης.
Κτίσμα Ἀκεσαμενοῦ, ἑνὸς τῶν ἐν Πιερίᾳ βασι-
λευσάντων. Τὸ ἐθνικὸν Ἀκεσαμένιος, ὡς
Κλαζομένιος. G

ἈΚΕΣΤΗ[25], πόλις Σικελίας, ὡς Ἄγε-
στα, παρὰ τὴν Ἀκέστην. Τὸ ἐθνικὸν, Ἀκεσταῖος.
Τὸ θηλυκὸν, Ἀκεσταία.

ἌΚΗ[26], πόλις Φοινίκης. Τὰ εἰς κη λήγον-
τα δι-

ſis. Gentile, Acarnan, ut Ænian, A-tintan, Athaman, Ӕzan. Simplicia enim ſunt. Titanopan eſt compoſitum, de Diyman dictum eſt. Ex genirivo Acarnanis, fit Acarnania, ut Cilicia, Phrygia. Et fœmininum Acarnanis.

ACARASSUS, urbs Lyciæ, ut Capiton. Gentile, Acaraſſius, & Acaraſſeus, conſueta ſemper incolarum forma.

ACARRHA, urbs Achaïæ. Gentile, ſecundum artem, Acarrhæus, ut Gephyræus, Cercyræus. Vel Acarrhata, ut Ægirata.

ACELA, urbs Lyciæ. Cives, Aceletes. Fœmininum Aceletis. Sic dicta videtur ab Acello, Herculis, & Malidis famulæ Omphalidis filio, ut Hellanicus. Herodianus, Aceleſius, inquit, ut Mendeſius, ita ut à genitivo Acelæ, ut à genitivo Mendæ, cui conſentiunt reliqui. Hellanicus verò dixit, *in urbem Acelam.* Debebat enim Aceleta eſſe. Technicus enim nomina per σιος omnia in antepenultima acuit, etſi *t* ſit ante *iota*. Præter nomina propria tres habentia ſyllabas breves.

ACESÆ, urbs Macedoniæ. Gentile, Aceſæus, ut Pegaſæus, & Aceſita, ut Pegaſita.

ACESAMENÆ, ut Alalcomenæ, Clazomenæ, urbs Macedoniæ, ut Theagenes. Opus Aceſſameni, unius Pieriæ regum. Gentile, Aceſamenius, ut Clazomenius.

ACESTA, urbs Siciliæ, ut Ageſta ſic dicta ab Aceſta. Gentile, Aceſtæus. Fœmininum Aceſtæa.

ACA, urbs Phœniciæ, nomina deſi-
nentia

24 Τὸ ἐθνικὸν Ἀκαρνάν.] Gentile, Acarnan. Acarnanes propter mollitiem & laſciviam malè audiebant. Hinc paroemia *Porcellus Acarnanius* dici ſolita de laſcivis: at eorum equi, ut eximii laudabantur. Unde in proverbium abiere Ἀκαρνικοὶ ἵπποι, i. e. *Acarnici equi.* Annum ſex menſibus explicabant, ſeu computabant, ut inquit Macrobius Saturnalior. lib. 1. c. 12. gentile, *Acarnan* invenitur apud Maron. Æneid. lib. 5. v. 298.

25 Ἀκέστη, πόλις Σικελίας, ὡς Ἄγεστα.] Aceſte, urbs Siciliæ, ut Ageſta, pro Ἄγεστα, lege Ἔγεστα. Ipſe enim ſuo loco celebrat Egeſtam, at non Ageſtam. Diverſas Siciliæ urbes exiſtimat Epitomator noſter fuiſſe Aceſtam & Egeſtam: at Serv. ad illud Maronis ex Æneid. lib. 5. v. 718.

Vrbem appellabunt promiſſo nomine Aceſtam;

Unam eandemque fuiſſe urbem Aceſtam & Segeſtam inquit. Egeſta autem propter euphemiam dicta fuit Segeſta; de quibus vide, quæ in Ἔγεστα annotamus.

26 Ἄκη, πόλις Φοινίκης.] Ace, ſeu Latino ore Aca, urbs Phœniciæ, Hebraicè dicitur עכו *Haco.* Id nominis Græci & Latini ad eorum linguæ proprietatem, ut ſolent, deflexerunt. Poſtea à rege Ptolemæo *Ptolemaïs* dicta fuit. Ejus fit mentio variis SS. locis, ac præcipue Judic. c. 1. v. 31. Macchab. lib. 1. c. 10. v. 1. c. 11. v. 3. c. 12. v. 45. lib. 3. capite ultimo ſub calcem vocatur Ptolemaïs Rhodophorus à natura loci: civitas verò Accaron, ut hæc obiter notemus, quam memorat Anonymos belli Hieroſolymitani Scriptor, non eſt eadem, ut exiſtimat Ortelius in ſuo Theſauro Geographico. Hæc enim Hebraïce עקרן *Hecron* dicitur. Unde Accaron parum corrupto ſeu deflexo nomine fecerunt, quæ etiam memoratur Judicum libro, capiteque citato, v. 18. hæc enim erat juxta Aſcalonem. Acho autem, quæ *Aca* juxta Sidonem, ut conſtat ex eodem Judicum libro capiteque v. 31. *Acadi* dicitur Thudelenſi in ſuo Itinerario, cujus deſcriptionem videſis apud Joſephum de bello Judaïco lib. 2. c. 9. Nec te moveat, quod à Joſepho appellatur Galilææ civitas. Illa enim Galilææ pars ad Phœniciam pertinebat. Phœnicia autem & Palæſtina ſub Syria comprehendebantur, unde ſcriptores earum oppida tum huic, cum illi adſcribebant. Celebratur etiam à Plinio libro 5. c. 19. cujus ecce verba: *Iuxta Colonia Claudii Cæſaris Ptolemaïs, quæ quondam Ace.* In veteri manuſcripto eſſe ſcriptum *Acon*, annotat Dalecamp. quod adhuc minus deflectit à primitivo Acho. Fuit urbs antiqua & magna, qua utebantur Perſæ pro ὁρμητηρίῳ adverſus Ægyptum auctore Strabone lib. 16. Inter hanc & Tyrum erat litus arenæ tumulis obſitum qui vitrariam arenam ferebant, quorum meminere locis ſupra citatis Strabo, Thudelenſis, Joſephus, cui Judaic. Antiquitat. lib. 5. c. 1. vocatur *Arce*, & *Actipus*, quæ penitus explodenda eſſe; ac ſi fuiſſent verborum monſtra, inquit Fullerus Miſcellaneis ſacris lib. 4. c. 15. Sic Criticorum παῖδες, vel corrigunt, quæ non ſunt corrigenda, vel explodunt, quæ non ſunt exploden-
da

τὰ δισύλλαβα ἐπὶ πόλεων ἢ χωρῶν βαρύνεται. A Αὕτη Πτολεμαῒς ἐκαλεῖτο. Κοιλοσυρίτας δ' αὐτοὺς ὠνόμαζον. [27] Κλαύδιος δὲ Ἴουλος ἐν πρώτῃ Φοινίκων φησὶν, ὅτι ἐκλήθη ἀπὸ Ἡρακλέους. Χαλεπωτάτων γὰρ ὑπὸ Εὐρυσθέως ἐν ἐπιταγαῖς ἄλλων περισχεθεὶς, τῷ τῆς Λερναίας B Ὕδρας ἰῷ τοῖς τῶν δηγμάτων ἐπονεῖτο ἕλκεσιν. Ἀνεῖλε δὲ τὸ Δελφικὸν μαντεῖον, ἐπ' ἀνατολὰς ἰέναι, μέχρις ἂν τύχῃ ποταμῷ φύοντι πόαν τῇ Ὕδρᾳ παραπλήσιον. Ἐκείνης γὰρ καταπλασάμενον, τῶν ἑλκῶν ἀπαλλαγήσεσθαι. Εὗρε C δὲ τὸν ποταμὸν, καὶ τὴν πυθόχρηστον πόαν, [28] ἧς ὁ καρπὸς, ἥτε ῥίζα, πάντως ἐστὶν ὀφιώδης τῷ ποικίλῳ τ̃ κεφαλαῖς. Ὁπόσας γὰρ ἄν τις ἀποκείρῃ, φύονται αὖθις ἕτεραι. [29] Κολοσσαῖον μέντοι καλοῦσι τὴν ῥίζαν· τὸ δ' ὑπερπεφυ- D κὸς κιβώριον, [30] ὄψιν ἰδίαν, ἐδωδίμους τε τὰς φλέβας παρέχων Αἰγυπτίοις. Περὶ δὲ τὸν Νεῖλον φύεται πολλή. [31] Ἡ δὲ περὶ τὸν Βῆλον ἕλκη θεραπεύει δυσίατα. Τριβομένη δὲ μετὰ τῆς ῥίζης λευκὸν ἀναδίδωσιν ὀπόν. Τούτῳ, φησὶν, Ἡρα- E κλῆς ἰάθη. Καὶ καλέσαι τὴν πόλιν Ἄκην. Τὸ ἐθνικὸν Ἀκαῖος, ὡς Βαρκαῖος.

A nentia in κη disyllaba urbium, vel regionum accentu gravi notantur. Eadem urbs *Ptolemaïs* vocabatur. Incolas verò *Cœlosyritas* nominabant. Claudius Julus Phœnicorum libro primo inquit, sic nomen impositum fuisse ab Hercule. Difficillimis enim a- B liarum rerum præceptis ab Eurystheo circumventus, veneno Lernææ Hydræ, morsuum ulceribus laborabat. Oraculum verò Delphicum responsum dedit, ad orientem eundum, donec pervenerit ad fluvium, qui herbam Hydræ similem profert. Ex ea enim unguen- C to facto ulceribus liberatum iri. Ille verò fluvium invenit, & herbam Pythico oraculo designatam. Cujus fructus, sive radix omnino est serpenti similis varietate, & capitibus. Quotquot enim adimis, oriuntur rursus alia, D quam radicem appellant *Colosäium*. Quod verò superoritur ciborium, aspectum peculiarem, ac edules venas Ægyptiis præbet. Circa Nilum nascitur frequens, quæ circa Belum ulcera sanat sanatu difficilia. Trita cum radice album reddit succum, quo ferunt Her- E culem fuisse curatum, atque urbem *Acam* vocasse. Gentile, Acæus, ut Barcæus.

ἈΚΚΑΒΙΚῸΝ ΤΕΙ͂ΧΟΣ [32], πόλις περὶ τὰς Ἡρακλέους στήλας, [33] ἣν ἔκτισαν Καρχηδόνιοι, ὡς ἐροῦμεν ἐν τῷ περὶ Σαλμύης. Ὁ πολί- F της Ἀκκαβικοτειχίτης, ὡς Γορδιοτειχίτης, καὶ Χολοτειχίτης, [34] ὡς εὑρήσομεν ἐν τῷ Χ.

ACCABICON TICHOS, urbs circa Herculeas columnas, quam condidere F Carthaginenses, ut dicemus, quum de Salmyca agamus. Civis, Accabicotichita, ut Gordiotichita, Cholotochita, ut inveniemus in Ch.

ἈΚΜΟΝΊΑ [35], πόλις Φρυγίας, ὡς Ἀλέξανδρος ὁ πολυΐστωρ ἐν τρίτῳ περὶ Φρυγίας. Κτίσαι δ' αὐτὴν Ἄκμονα τὸν Μανέως. Ἔστι καὶ G ἄλλο Ἀκμόνιον λεγόμενον, ὡς Φερεκύδης. Ἀκμονίτης

ACMONIA, urbs Phrygiæ, ut Alexander Polyhistor libro tertio de Phrygia. Condi- G disse verò eam Acmonem filium Manei. Est & alia urbs, quæ Acmonium dicitur, ut Pherecydes

da. Arce enim etiam dicta fuit, auctore Justo Hebræo in עכו *Aco*, litera gutturalis negligitur, τὸ r in nomine hujus urbis considerari debet ut & in Damascus, quæ Hebraïce דמשק *Damasek*, & דרמשק *Darmasek* dicitur, Actipus verò deducitur ex Hebr. כפיתא *Kepitha*, quæ erat pars urbis Aco, ut apparet ex Thalmud Hierosolymitano tractatu שמעית c. 6. ubi, quæ sequuntur verba leguntur i. e. רבי הוה בעכו חמא חד בר נש סלק מן כיפתא *Rabi hub be Acho chama chad bar nas Selak min Kepitha*, i. e. *Rabi* (*Iehuda hanasi*, i. e. *princeps*, quem per excellentiam sic vocant) *erat in Acho vidit quemdam hominem ascendentem ex Kepitha*. Hinc formavit Josephus nomen Actipus, à quo etiam deflectitur Ecdippa Plinio lib. 5. c. 19. varia olim fortuna tum Ægypti, cum Syriæ regibus, deinde Romanis, postea Arabibus, deinde Christianis obediebat, nunc sub Turcorum tyrannide gemit.

27 Κλαύδιος δὲ Ἴουλος ἐν πρώτῃ Φοινίκων, &c.] Affert Topographus fabulam illam Herculis, ex Claudio Julo, qua, ut ipsi videbatur, probabat urbi Acæ nomen ab Hercule impositum fuit, quod ibi ἰάθη, i. e. *curatus fuerit*, sed hæc sunt Græcorum nugamenta, qui ex lingua Græca Phœniciæ urbis etymon eruere conantur. Sunt homines, quos hujusmodi fabulæ delectant. Nicolaus Leonicus de varia Historia lib. 1. c. 100. totam hanc fabulam ex Auctore nostro transcripsit, tanquam occultum thesaurum detegens.

28 Ἧς ὁ καρπὸς, ἥτε ῥίζα, &c.] Suspicor legendum ἧς ὁ καυλὸς, &c. id est, *cujus caulis*, &c. Sequitur enim ἥτε ῥίζα, i. e. *radixque*.

29 Κολοσσαῖον μέντοι καλοῦσι τὴν ῥίζαν.] Legendum existimo κολοκάσιον μέντοι, &c.

30 Ὄψιν ἰδίαν.] Legendum opinor ὄψιν ἡδεῖαν, id est, *aspectum jucundum*, de quibus videsis Salmas. in Solin. folio 969. & Casaubon. in Athenæum lib. 3. c. 1. quin alter alterius meminerit.

31 Ἡ δὲ περὶ τὸν Βῆλον.] Belus nunc non est Dei nomen, sed fluvii, cujus inter alios meminit Plin. lib. 5. cap. 19. quem vitri fertiles harenas habere refert, atque è radicibus montis Carmeli profluere.

32 Ἀκκαβικὸν τεῖχος, πόλις περὶ τὰς Ἡρακλέους στήλας.] Accabicon tichos, seu Latino ore Accabicus murus, τὸ τεῖχος, i. e. *murus* in hujusmodi nominum compositione denotat castellum munitum, urbem circa Herculeas columnas fuisse inquit Ethnicographus, cujus altum apud alios est silentium.

33 Ἣν ἔκτισαν Καρχηδόνιοι, ὡς ἐροῦμεν ἐν τῷ περὶ Σαλμύης.] Civitatem Accabicontichos prope Herculis columnas ab Carthaginensibus conditam fuisse inquit. De qua promittit se dicturum in de Salmyce, ubi sui oblitus de hac urbe ne gry quidem, pro ἐν τῷ περὶ Σαλμύης lege ἐν τῷ περὶ Σαλμύκης. Est enim incuria vel transcriptoris, vel impressoris. Salmyca enim non Salmya fuit urbs circa easdem Herculis columnas, ut ipse suo loco testatur.

34 Ὡς εὑρήσομεν ἐν τῷ Χ.] Legendum, ὡς ἐροῦμεν ἐν τῷ Χ, *ut dicemus in ch.* id est in χωλὸν τεῖχος, quo in loco stat promissis.

35 Ἀκμόνια, πόλις Φρυγίας.] Acmona, urbs Phrygiæ à conditore, ut ex Alexandro Polyhistore inquit noster, nomen adepta, cujus meminit Ptolemæus Geographiæ lib. 5. c. 2. quam inter Phrygiæ majoris urbes locat. Ciceroni in Orat. pro L. Flacco dicitur Acmonensis civitas.

μονίτης δὲ, ἀπὸ τῆς Ἄκμονος γενικῆς. Ἀκμόνεια ἀφ' ἧς Ἀκμονειάτης. Τοῦτο δέ μοι εἴρηται· [36] ἐπειδὴ τὰ εἰς ευς ἀπὸ τῆς ου γενικῆς γίγνεται, Ἀλέξανδρος Ἀλεξανδρεύς. Ἢ ἀπὸ ἰσοσυλλάβου γενικῆς, Ἀπαμᾶς Ἀπαμεύς, Ὑρίας Ὑριεύς. [37] Ἔστι καὶ ἄλλο Ἀκμόνιον ἄλσος περὶ Θερμώδοντα, ἐφ' οὗ μιγεὶς Ἄρης τῇ Ἁρμονίᾳ, τὰς Ἀμάζονας ἔσχεν, ὡς Ἀπολλώνιος ἐν δευτέρῳ. [38] Ὅθεν δὲ κέκληται, εἰρήσεται ἐν τῷ περὶ Ὕαντος πεδίῳ. Τὸ ἐθνικὸν ἀμφιδοξεῖται, καὶ Ἀκμονιεὺς καὶ Ἀκμόνιος.

ἈΚΌΝΑΙ [39], πολίχνιον πλησίον Ἡρακλείας. Λέγεται κατὰ περίφρασιν, ὁ οἰκῶν τὰς Ἀκόνας. Τὸ ἐθνικὸν, Ἀκονίτης. Τὸ θηλυκὸν, Ἀκονῖτις. [40] Οὕτω γάρ τις νῆσος, διαφέρουσα μὲν τῷ πανευφήμῳ Πατρικίῳ, καὶ τῷ πάντα σοφωτάτῳ Μαγίστρῳ Πέτρῳ, κειμένη δὲ καταντικρὺ τῆς εὐδαίμονος πόλεως Χαλκηδόνος. Ἐπικέκληται δὲ διὰ τὸ πλῆθος τῶν ἐν αὐτῇ πρὸς Ἀκόνας πεποιημένων λίθων. [41] Λέγεται καὶ Ἀκόνιτον δηλητήριον φάρμακον, ὡς Ἀθήναιος ἐν τῷ τρίτῳ δειπνοσοφιστῶν· ὅτι τοὺς προφαγόντας τὸ πήγανον, [42] μηδὲν πάσχειν ἐκ τοῦ κωνείου. Κληθῆναι δέ φασι, διὰ τὸ προσφύεσθαι ἐν τόπῳ Ἀκόναις καλουμένῳ, ὄντι περὶ Ἡράκλειαν.

ἈΚΌΝΤΙΟΝ, πόλις Ἀρκαδίας, ἀπὸ Ἀκοντίου τοῦ Λυκάονος. Ἔστι καὶ ἑτέρα Εὐβοίας, ὡς Ξεναγόρας, καὶ Ἀνδροτίων ὀγδόῃ. Τὸ ἐθνικὸν Ἀκοντιεὺς, ὡς Δολιχεὺς, Σουριεύς· καὶ Ἀκόντιος, ὡς Βυζάντιος, καὶ Ἀνακτόριος.

ἈΚΟΎΤΕΙΑ [43], πόλις Ἰβηρίας, καθὰ Στράβων ἐν τῷ τρίτῳ. Τὸ ἐθνικὸν Ἀκουτανοὶ, ὡς αὐτός. Ἔοικε δὲ τὸ ι κατὰ πλεονασμὸν ἔχειν.

ἌΚΡΑ, Ἰαπυγίας πόλις, κατά τινας Ὑδροῦσα

des ait. Acmonites verò fit ab Acmonis genitivo. Dicitur etiam Acmonεια per ει diphthongum, à qua fit Acmoniates, quod à me dictum est. Quoniam nomina in ευς, à genitivo ου formantur, ut Alexander, Alexandreus. Vel à genitivo parisyllabo, ut ab Apamæ genitivo, Apameus, ab Hyriæ, Hyrieus. Habetur etiam Acmonius lucus circa Thermodontem, ubi Mars compressa Harmonia, ex ea Amazonas habuit, ut Apollonius lib. 2. Unde verò fuerit vocatus, dicetur, quum agemus de Hyantis campo. Gentile est anceps, Acmonieus, & Acmonius.

ACONÆ, urbecula prope Heracleam. Dicitur per periphrasin, qui habitat Aconas. Gentile, Aconita. Fœmininum, Aconitis. Sic enim quædam insula vocatur celebris laudatissimo Patricio, atque omnium sapientissimo Magistro Petro, sita ex regione felicis urbis Chalcedonis. Sic verò fuit vocata propter multitudinem lapidum, qui ibi fiunt πρὸς ἀκόνας, id est, *ad cotes*. Dicitur etiam Aconitum, nocivum pharmacum, ut Athenæus dipnosophistarum libro tertio, quod, qui prius rutam gustarunt, nil patiuntur ex cicuta. Sic vocatum fuisse ajunt, quod nascatur in loco, qui *Aconæ* vocatur juxta Heracleam.

ACONTIUM, urbs Arcadiæ, sic dicta ab Acontio Lycaonis filio. Est & alia Eubœæ, ut Xenagoras, & Androtion lib. 8. Gentile, Acontieus, ut Dolicheus, Surieus, & Acontius, ut Byzantius, & Anactorius.

ACUTIA. urb Iberiæ, ut Strabo lib. 3. Gentile: Acutani, ut idem author est. Videtur verò habere *jota* per pleonasmum.

ACRA, Iapygiæ urbs, aliquibus Hydrusa

36 Ἐπειδὴ τὰ εἰς ευς ἀπὸ τῆς ου γενικῆς γίγνεται.] Inquit ethnica in ευς à genitivo nominis in ος formari, ut Ἀλεξανδρεύς, ἐκ τῆς Ἀλεξάνδρου γενικῆς, ut expressis verbis inquit in de Alexandria.

37 Ἔστι καὶ ἄλλο Ἀκμόνιον ἄλσος, &c.] Celebrat Acmonium nemus circa Thermodontem ex Apollonii lib. 3. qui ejusdem libri versu 994 id nemus memorat, atque libri citati v. 992. Amazonum originem ex Marte & Harmonia, quam nunc celebrat Epitomator noster.

38 Ὅθεν δὲ κέκληται, εἰρήσεται ἐν τῷ περὶ Ὕαντος πεδίῳ.] Promittit se dicturum, cum de Dœantibus egerit. Quare Ἀκμόνιον ἄλσος circa Thermodontem sic dictum fuerit, ubi promissa adimplet, quare pro ἐν τῷ περὶ Ὕαντος fidenter legendum ἐν τῷ περὶ Δοιάντων, in Δοίαντες enim id inquit.

39 Ἀκόναι, πολίχνιον πλησίον Ἡρακλείας.] Aconæ, arum, urbs prope Heracleam, scilicet Ponticam civitatulam, seu urbeculam, seu oppidulum vocat Auctor noster. *Portum veneno aconito dirum* vocavit Plinius Nat. Hist. lib. 6. c. 1. quod fuerit celebris aconito herba venenosa, quæ ab hac urbe nomen accepit; adversus cujus potionem remedium erat rutam ante comedere, ut ex Athenæi lib. 3. refert Epitomator noster cujus infra apponemus verba.

40 Οὕτω γάρ τις νῆσος, διαφέρουσα μὲν τῷ πανευφήμῳ Πατρικίῳ.] Memorat Topographus Aconas insulam è regione urbis Chalcedonis nomen adeptam à lapidibus, qui ibi fiebant πρὸς ἀκόνας, i. e. *ad cotes*, celebrem laudatissimo Patricio, atque omnium sapientissimo Magistro Petro, nec horum virorum, nec insulæ apud alios inveniebam memoriam, ingenuè fateor me nescire, quod nescio.

41 Λέγεται καὶ ἀκόνιτον δηλητήριον φάρμακον, &c.] Celebrat nunc Topographus aconitum, nocivum pharmacum, quod fiebat ἐκ τοῦ κωνείου, i. e. *ex cicuta*, sic dicta, quod in loco Aconæ nomine nasceretur, qui locus erat circa Heracleam, quod ex Athenæo refert, adversus quod remedium erat rutam ante comedere. Verba Stephani lucem lucrantur ex Athenæi verbis, quæ apud eum lib. 3. sic leguntur: Οὐ προῄεσαν τῶν οἰκιῶν, πρὶν φαγεῖν πήγανον. Τοῦτο γὰρ τοὺς προφαγόντας μηδὲν πάσχειν πίνοντας τὸ ἀκόνιτον· ὃ κληθῆναί φησι, διὰ τὸ φύεσθαι ἐν τόπῳ Ἀκόναις καλουμένῳ, ὄντι περὶ τὴν Ἡράκλειαν, id est, *Non progrediebantur ex ædibus, priusquam comederent rutam. Qui enim hanc ante-comedunt, nihil mali patiuntur bibentes* aconitum, *quod sic appellari inquit* (Theopompus) *quia nascatur in loco, qui dicitur* Aconæ *circa Heracleam.*

42 Μηδὲν πάσχειν ἐκ τοῦ κωνείου.] Nihil patiuntur ex cicuta, id est, ex venenata potione ex aconito, Sic Casaubonus in Athenæ. lib. 3. cap. 8. interpretatur illud ἐκ τοῦ κωνείου nostri Auctoris, à cujus sententia discedere relligio mihi est.

43 Ἀκούτεια, πόλις Ἰβηρίας, καθὰ Στράβων.] Acutia, urbs *Iberiæ*, hoc est, *Hispaniæ* ex Strabonis lib. 3. apud quem non *Acutia*, sed *Acontia* legitur, eam præterfluebat Durias fluvius. Fuit Vaccæorum urbs, Auctore eodem, libro citato, cujus apud reliquos Scriptores altum est silentium.

44 Ἀκρ[...]

ὑδροῦσα λεγομένη. Δευτέρα ἐστὶ καὶ ἑτέρα, ἐν A αὑτῇ ἔχουσα λιμένα Βρεντήσιον. Ἔστι καὶ ἐν Ἰταλίᾳ. Τρίτη ἐστὶ Συρακουσίων κτίσμα, Εὐβοίας. Ἕκτη Σκυθίας. Ἑβδόμη Κύπρου. Ὀγδόη Ἀκαρνανίας. Τὸ θηλυκὸν, Ἀκραία. Καὶ τὸ ἐθνικὸν, Ἀκραῖος. Ἐννάτη ἐστὶν Ἄκρα ὑπὲρ B Ἀντιόχειαν, τὴν περὶ τὴν Δάφνην. Ἀκραῖται δὲ, οἱ ἐξ αὐτῆς ἐκαλοῦντο. Δεκάτη ἐστὶ καὶ πέραν τοῦ Τίγρητος Ἄκρα· Ἀρριανὸς ἑκκαιδεκάτῃ.

ἈΚΡΆΓΑΝΤΕΣ [44], πόλεις πέντε Σικε- C λίας, ἀπὸ ποταμοῦ παραῤῥέοντος. Φησὶ γὰρ Δοῦρις, ὅτι αἱ πλεῖσται τῶν Σικελῶν πόλεων, ἐκ τῶν ποταμῶν ὀνομάζονται· Συρακούσας, Γέλαν, Ἱμέραν, Σελινοῦντα, καὶ Φοινικοῦντα, καὶ Ἐρύκην, καὶ Κάμικον, Ἀλυκόντε καὶ Θέρμον, D καὶ Καμάριναν, ὡς καὶ ἐν Ἰταλίᾳ. Οἱ δὲ ἀπὸ Ἀκράγαντος τοῦ Διὸς, καὶ Ἀστερόπης τῆς Ὠκεανοῦ. Ἔστι καὶ Θρᾴκης, καὶ Εὐβοίας, καὶ Κύπρου, καὶ Αἰτωλίας. Πολύβιος δὲ, τὸν ποταμὸν καὶ τὴν πόλιν ἀπὸ τῆς χώρας ὠνομάσθαι E Ἀκράγης, διὰ τὸ εὔγειον. Τὸ ἐθνικὸν Ἀκραγαντῖνος, ὡς Ἰσχανῖνος, Ταραντῖνος, ὥς φησιν Ἡρωδιανός.

ἈΚΡΑΙΦΊΑ [45], πόλις Βοιωτίας. Οἱ δὲ, Ἀκραίφιον. Παυσανίας δὲ Ἀκραίφνιον, καὶ οὐδε- F τέρως. Ἦν δὲ ἀπὸ Ἀθάμαντος κτισθεῖσα, ἢ ἀπὸ Ἀκραιφέως, τοῦ Ἀπόλλωνος [46] καὶ ὄρος κληθῆναι ἀπὸ Πτώου, παιδὸς αὐτοῦ καὶ Εὐξίππης· ἢ ὅτι Λητὼ ἐκεῖ βουλομένην τεκεῖν, προσεπιφανεὶς ὁ κάπρος ἐπτόησε. Τὸ ἐθνικὸν Ἀ- G κραι-

drusa dicta. Secunda est alia, quæ in se ipsa habet portum Brentesium. Est etiam alia in Italia. Tertia est Syracusanorum opus, Eubœæ. Sexta Scythiæ. Septima Cypri. Octava Acarnaniæ. Fœmininum, Acræa. Gentile, Acræus. Nona est Acra, quæ super Antiochiam, juxta Daphnen; incolæ vocabantur Acrætæ. Decima Acra est ultra Tigrim, ut Arrhianus libro demo sexto.

ACRAGANTES, urbes quinque Siciliæ, sic dictæ à fluvio præterfluente. Duris enim author est, plurimas Siculorum urbes ex fluviorum nominibus nomen invenisse, Syracusas, Gelam, Himeram, Selinuntem, Phœnicuntem, Erycen, Camicum, Alycum, Thermum, & Camarinam; ut & in Italia. Aliis verò sic dictæ ab Acragante Jovis filio ex Asterope Oceani filia. Est & alia Thraciæ, & Eubœæ, & Cypri, & Ætoliæ. Polybius verò author est, quod fluvius, & urbs à regione Acrage sic vocantur, quæ sic dicitur propter terræ bonitatem. Gentile, Acragantinus, ut Ischaninus, Tarantinus, ut inquit Herodianus.

ACRÆPHIA, urbs Bœotiæ. Alii Acræphium scribunt. Pausanias Acræphnium, neutro genere. Condita verò fuit ab Athamante, vel ab Acræpheo Apollinis filio, & montem vocatum fuisse à Ptoo Apollinis filio, & Euxippes; vel quod Latonam, quum illic parere vellet apparens aper

44 Ἀκράγαντες, πόλεις πέντε.] Acragantes, quinque hujus nominis urbes celebrat Ethnicographus. Omnium celeberrima fuit Siciliæ, quæ singul. num. Acrages, Acragas, & Acragantinorum urbs dicitur apud Græcos, apud Latinos vero, ut plerumque *Agrigentum*, Autore Plinio lib. 3. c. 8. cujus ecce verba: *Oppidum Acragas, quod* Agrigentum *nostri dixere.* Post Scyracusas fuit prima, ac valde populosa, & omnium fere Græcarum in Sicilia civitatum ditissima, utpote quæ viginti hominum myriadas, id est, ducenta hominum millia habuerit, ut rerum monumentis tradit Diodorus Siculus Bibliothecæ Historicæ lib. 4. Octuaginta myriadas, id est, octingenta millia habuisse refert Diog. Laertius in Empedocle. Deliciis adeò diffluebat, ut ipse Empedocles ejus civis dixerit, Ἀκραγαντῖνοι τρυφῶσι μὲν ὡς αὔριον ἀποθανούμενοι, οἰκίας δὲ κατασκευάζονται, ὡς πάντα τὸν χρόνον βιωσόμενοι, id est, *Agrigentini delitiis ita vacant, ac si cras morituri, domos ita exstruunt, & adornant, ac si perpetuo victuri.* Hanc illustrem civitatem duo etiam flumina illustrabant, quæ juxta præterfluebant: Acragas, à quo nomen accepisse verosimilius est, ut ex Duride inquit Auctor noster, & *Hypsas*, nec non lacus manu factus septem stadiorum ambitu, ac viginti cubitorum profunditate, ubi derivatis aquis magnam omnis generis piscium copiam, ne quid ad delicias deesset, habebant, Auctore eodem Diodoro Biblioth. Historicæ lib. 13. Fuit etiam celebris Phalaris tyrannide & crudelitate, qui æneo bovi inclusos homines torquebat, prius Perillo hujus inventi auctore, & artifice ei indito, justa de causa, ut tam crudelis inventi dolores primus experiretur; at magis hanc urbem nobilitavit Empedocles Philosophus, qui de rerum natura libros carmine conscripsit, quos vetustas, seu temporum calamitas nobis invidit, etsi pro eis sex Lucretii libros ejusdem argumenti, sed juxta Epicuri dogma suppeditavit, cui memoratur lib. 1. hisce carm.

Quorum Acragantinus cum primis Empedocles est
Insula, quem triquetris terrarum gessit in oris.

Hanc tam divitem, populosam, & antiquam urbem Himilcar Carthaginensium dux vi captam diruit, ac diripuit, ac tandem ævo cessit, ne solus homo de mortalitate sua queratur, cum regna quoque & urbes moriantur. Audi Diodorum Siculum loquentem Biblioth. Histor. lib. 3: Κατὰ δὲ Σικελίαν Ἰμίλκας ἀρχομένου τοῦ θέρους τὴν μὲν τῶν Ἀκραγαντίνων πόλιν κατέσκαψε &c. id est. *In Sicilia verò Himilcar ineunte vere Agrigentinorum urbem funditus evertit, templis autem, quæ non prorsus ab igne vastata fuerant sculpturas, & exquisite elaborata abscidit.* De reliquis hujus nominis urbibus nihil inveniebam, quod referri mereretur.

45 Ἀκραιφία, πόλις Βοιωτίας, &c.] Acræphia, urbs Bœotiæ, quæ aliis Acræphion; Pausaniæ vero lib. 9. *Acræphnion* dicitur, sita fuit in monte Ptoo, ubi quoque Apollinis Ptoi erat templum, & mons & Apollo nomen accepere à Ptoo Athamantis & Themistûs filio, ut ex Asio Poëta tradit Pausan. in Bœoticis, qui eodem libro ait, se compertum habere confugisse illuc, hoc est in Acræphnion profugos è Thebanis homines, quo tempore Thebas Alexander evertit, ibique esse, quæ spectentur digna, Liberi patris ædes, & signum.

46 Καὶ ὄρος κληθῆναι ἀπὸ Πτώου.] Deficit in his verbum φασὶ, quod supplendum est, ut oratio constet, & Ptoum montem, & Apollinem Ptoum à Ptoo nomen accepisse, testatur Pausanias in Bæoticis, cujus etiam meminit Julianus Aurelius de cognominibus Deorum.

 47 Ἀκελ-

κραιφιεῦς, καὶ Ἀκραίφιος· οὕτω γὰρ Ἀπόλλων τιμᾶται. Καὶ Ἀκραιφιὰς, ὡς Σουνιεὺς Σουνιάς. Καὶ Ἀκραιφὶς λίμνη. Ἔφορος δὲ καὶ Ἀκραιφνίους, καὶ Ἀκραιφνεώτας. Θεόπομπος δὲ, τὰ Ἀκραίφνιά φησι. Τὸ ἐθνικὸν, Ἀκραιφνιεύς.

ἈΚΡΙΛΛΑ[47], πόλις Σικελίας, οὐ πόῤῥω Συρακουσῶν. Τὸ ἐθνικὸν Ἀκριλλαῖος, ὡς Ἄγυλλα Ἀγυλλαῖος.

ἈΚΡΌΘΥΝΟΙ[48], πόλις ἐπὶ τῆς ἄκρας τοῦ Ἄθω. Τὸ ἐθνικὸν Ἀκρόθωος, καὶ Ἀκροθωΐτης. [49] Ἔστι δὲ παρὰ τὸ Κρῶς. Πόλις δέ ἐστιν Ἀράβων. Τὸ ἐθνικὸν, Κρωΐτης νόμος, διὰ τοῦ ω.

ἈΚΡΟΚΌΡΙΝΘΟΣ[50], ἀῤῥενικόν. Οἱ κατοικοῦντες Ἀκροκορίνθιοι. Λέγεται δὲ καὶ Κόρινθος, ἁπλῶς.

ἈΚΡΟΚΥΛΕΙΑ[51], κεῖται ἐν τῷ Κ.

ΑΚΡΌΠΟΛΙΣ[52], πόλις Λιβύας. Ἔστι δὲ καὶ Αἰτωλίας. Ὁ πολίτης, Ἀκροπολίτης. Δύναται δὲ καὶ Ἀκροπολιεὺς, ὡς Τετραπολιεύς.

ἈΚΡΏΡΕΙΑ[53], ἄκρον ὄρους· ἐν ᾧ οἱ οἰκοῦντες, Ἀκρορεῖται. [54] Οὕτω δὲ παρὰ Σικυωνίοις ἐτιμᾶτο. Ἐκαλεῖτο δὲ παρὰ μὲν Σικυωνίοις, Ἀκρορείτης· παρὰ δὲ Μεταποντίνοις, Ἐρίφιος· Ἀπολλόδωρός φησιν.

ἈΚΡΏΡΕΙΟΙ, πόλις Τριφυλίας. Τὸ ἐθνικὸν, ὁμόφωνον.

ἈΚΤΗ',

aper exterruit. Gentile, Acræphiæus, & Acræphius. Sic enim Apollo colitur. Dicitur etiam Acræphias, ut Sunieus, Sunias. Est & Acræphis, lacus. Ephorus incolas vocat Acræphnios, & Acræphneotas. Theopompus Acræphnia inquit. Gentile, Acræphnieus.

ACRILLA, urbs Siciliæ, non longè à Syracusis. Gentile, Acrillæus, ut Agylla, Agyllæus.

ACROTHYNI, urbs in cacumine montis Atho. Gentile, Acrothynus, & Acrothynita. Est verò à Cros. Urbs verò est Arabum. Gentile, Croïtes nomus per o *mega*.

ACROCORINTHUS, masculini generis. Incolæ, Acrocorinthii. Dicitur etiam Corinthius, simpliciter.

ACROCYLIA, sita est in K.

ACROPOLIS, urbs Libyæ. Est & Ætoliæ. Civis, Acropolita. Potest esse & Acropolieus, ut Tetrapolieus.

ACRORIA, cacumen montis, in quo, qui habitant, dicuntur *Acroritæ*. Sic verò apud Sicyonios colebatur *Apollo*. Vocabatur verò à Sicyoniis, *Acrorita*; à Metapontinis, *Eriphius*: Apollodorus author est.

ACRORII, urbs Triphiliæ. Gentile eodem modo.

ACTA,

47 Ἄκριλλα, πόλις Σικελίας, οὐ πόῤῥω Συρακουσῶν.] Acrila urbs Siciliæ haud procul à Scyracusis, cujus nedum vestigia exstant. Livius lib. 24. c. 35. Plutarchus in Marcello memorat Accillas, utrum hi ex Stephano, an Stephanus ex his corrigendus sit, tuum esto judicium; ego existimo eandem fuisse urbem.

48 Ἀκρόθωοι, πόλις ἐπὶ τῆς ἄκρας τοῦ Ἄθω.] Acrothyni, orum, urbs in vertice montis Atho; quo in monte aliam etiam urbem ejusdem nominis cum monte celebravit. Utrum sit eadem urbs an alia, tuum esto judicium. Videsis quæ in Ἄθως nota 92. annotavimus.

49 Ἔστι δὲ παρὰ τὸ Κρῶς, πόλις δὲ ἐστιν Ἀράβων. Τὸ ἐθνικὸν, Κρωΐτης νόμος, διὰ τοῦ ω.] Est vero παρὰ τὸ Κρῶς, id est, *à Cros*. Urbs vero est Arabum. Gentile, Croites Nomos, per o *mega*, quæ sunt verba mutila, ac sic ex eodem Stephano in Κρῶς corrigenda, Ἔστι δὲ Κρῶς, πόλις Αἰγύπτου. Τὸ ἐθνικὸν, Κρωΐτης, καὶ νόμος Κρωΐτης διὰ τοῦ ω, ἔστι καὶ Κρωὶς Ἀράβων πόλις, i.e. *Est verò Cros, urbs Ægypti. Gentile, Croïtes, & Nomos Croïtes per o* mega, *est etiam Croïs Arabum urbs.* De quibus extra literarum ordinem egit Epitomator, sed hoc apud eum non est insolens.

50 Ἀκροκόρινθος, ἀῤῥενικὸν, &c.] Acrocorinthus, masculinum. Nomen sonat *arx Corinthi*, quæ etiam *Epope* dicta fuit, ut suo loco testatur Auctor noster. De qua videsis, quæ in *Corinthus* annotavimus.

51 Ἀκροκύλεια, κεῖται ἐν τῷ K.] Acrocylia; jacet in K. quid sit Acrocylia omittit dicere, sed lectorem remittit ad nomina, quæ incipiunt per K. ubi *Crocylion* inquit fuisse vocatam insulam *Ithacam*, & ejus tertiam partem, ut illic videre licet.

52 Ἀκρόπολις, πόλις Λιβύας, ἔστι δὲ καὶ Αἰτωλίας.] Acropolis, urbs Libyæ, & Ætoliæ, de quibus nihil memoratu dignum inveniebam, at *Acropolis* κατ' ἐξοχὴν dicebatur Athenarum arx, quemadmodum Athenæ ipsæ πόλις & ἄστυ, i.e. *urbs* & *astu*, quo ultimo usus est Terentius in Eunuch. *An in Astu venit?* id est, *an in urbem venit?* sed adeo insolens est, ut apud alios non reperiatur. Quatuor verò in orbe civitates gavisæ sunt appellatione πόλεως seu *urbis* per antonomasiam, Roma, Athenæ, Alexandria, & Ilium, ut jam alibi annotavimus.

53 Ἀκρώρεια, ἄκρον ὄρους· ἐν ᾧ οἱ οἰκοῦντες, ἀκρωρεῖται.] Acroria, summum montis, in quo, qui habitabant *acroritæ* dicebantur. In tres quippe partes dividebant Græci montem, quæ apud eos dicebantur, ἀκρώρεια, i.e. *vertex*, ὑπώρεια, i.e. *montis latus*, τέρμα, i.e. *extremum montis*, ut testatur eruditissimus Grammaticorum in Ἀκρωρείαις, & Suid. in Ἀκρώρεια.

54 Οὕτω δὲ παρὰ Σικυωνίοις ἐτιμᾶτο.] In his verbis deficit nomen Dei, qui apud Sicyonios nomine *Acrorites*, apud Metapontinos nomine *Eriphius* colebatur. At cum sit incognitus, tamen non est ἄγνωστος ille Pauli, nec incertus ille Lucani, cujus dedita Sacris Judæa erat. Ethnici pro Dîs habuere illos, à quibus magna utilitas ad vitæ cultum esset inventa, ipsasque res utiles, & salutares *Deorum* vocabulis nuncuparunt; ac cum natura sui sit blanda conciliatrix & quasi lena, & omnibus animantibus præscripserit, ut nihil pulchrius, quam suam speciem putarent, hinc factum fuit, ut *Deos* in hominum effigiem fingerent, aut consilio quodam sapientum, quo facilius animos imperitorum ad Deorum cultum à vitæ pravitate converterent, aut superstitione id suadente, ut essent simulachra, quæ venerantes Deos ipsos se adire crederent, quæ in majus auxere Poëtæ, Pictores & Opifices, ut testatur disertissimus Romuli nepotum lib. 1. de Natura Deorum. Quin etiam quidquid in rerum natura erat mirabile, id vocabant *Deum*, quod optimè expressit Prudentius in Symmachum v. 380.

Quidquid humus, pelagus, cœlum mirabile gignit
Id duxere Deos, colles, freta, flumina, flammas,
Hæc sibi per varias formata elementa, figuras
Constituere patres, hominumque vocabula mutis
Scripserunt Statuis, vel Neptunum vocitantes
Oceanum.

Nos hos Deos לעברי פסילים *leobde pesilim*, i. e. *colentibus sculptilia*, ut loquuntur Hebræorum παῖδες, relinquamus, ac ad Spartam nostram revertamur.

55 Ἀκλὴ,

Ἀκτὴ [55], οὕτως ἡ Ἀττικὴ ἐκαλεῖτο, ἀπὸ A
Ἀκταίου τινός. Ἀνὴρ δὲ ἦν αὐτόχθων, ὡς Φαβω-
ρῖνος, ὃς ἐβασίλευσεν ἐκεῖ, καὶ ἀφ' ἑαυτοῦ
οὕτω τὴν χώραν ὠνόμασε, καὶ τοὺς λαούς. Ἀ-
πολλόδωρος δὲ τἀναντία φησίν· οὕτω γὰρ ἐκ-
λήθη, διὰ τὸ πολὺ μέρος αὐτῆς καθικνεῖσθαι B
εἰς θάλασσαν. Τριγώνου γὰρ οὔσης, αἱ συνδέου-
σαι ὑπὸ τὸ Σούνιον ἑκατέρωθεν δύο πλευραὶ
παράλιοι τυγχάνουσι. [56] Δι' ἃς τῶν ἐπὶ Κέκρο-
πος φυλῶν τεττάρων οὐσῶν, δύο προσηγόρευ-
σαν, Ἀκταίαν καὶ Παραλίαν. Τὸ ἐθνικὸν, Ἀ- C
κταῖος, καὶ Ἀκταία, καὶ Ἀκταιίς, καὶ Ἄτθις, καὶ
Ἀκτίτης. [57] Ἐξ οὗ τὸ Ἀκτίτου πέτρα ἐν τῇ τρα-
γῳδίᾳ, ἀντὶ τοῦ Ἀττικοῦ· ὡς Αὐλή, Αὐλίτης. Ἔστι
καὶ Ἄκτιος Αἰγεύς, ὡς Εὐφορίων Διονύσῳ. Ἔστι
καὶ Ἀκτιάς. Καὶ τὸ Ἄκτιον, ἀφ' οὗ τὸ Ἀκτιώτης, D
ὡς Πηλιώτης, Ζεφυριώτης. Ἄμεινον δὲ τοῦτο εἶ-
ναι ἀπὸ τοῦ Ἀκτία, τοῦ δηλοῦντος τήν τε χώραν,
καὶ τὴν γυναῖκα, ὡς Πελασγία Πελασγιώ-
της. Ἔστι καὶ Ἀττικὸς, καὶ Ἀττικὴ κατὰ τροπὴν
διὰ τὴν εὐφωνίαν. Ἔστι καὶ Ἀκτὴ Μαγνησίας, E
ἀφ' ἧς Ἄκτιος καὶ Ἐπάκτιος Ἀπόλλων τιμᾶ-
ται. Ἔστι καὶ ἑτέρα Ἀκαρνανίας, ἧς μέμνηται
Δημάγητος. Ἔστι καὶ Πελοποννήσου, ὡς Θουκυ-
δίδης· καὶ ἄλλη ἐν Βοσπόρῳ· καὶ ἕκτη ἐν Ἰω-
νίᾳ. Δημήτριος δὲ τῆς σημαντικῆς τοῦ Αἰγιαλοῦ, F
καὶ τῆς περὶ τὸν Ἄθω χώρας μόνον ἐμνημόνευσεν.

Ἄκτια [58], πόλις Ἀκαρνάνων, ἀπὸ τοῦ Ἀμβρακι-

ACTA, sic Attica vocabatur à quodam Actæo. Fuit verò vir indigena, ut Phavorinus, qui illic regnavit, ac à seipso sic regionem & populos nominavit. Apollodorus verò contraria inquit. Sic enim fuit vocata, eò quod magna ipsius pars pertingat in mare. Triangularis enim cum sit, duo ipsius latera utrinque in Sunium vergunt, ac maritima sunt; propter quæ, cum essent sub Cecrope quatuor tribus, duas vocarunt, Actæam, & Paraliam. Gentile, Actæus, & Actæa, & Actæis, & Atthis, & Actita, unde *Actitæ petra* in tragœdia pro *Attici petra*. Ut Aula, Aulita. Est & Actius Ægeus, ut Euphorion *Dionyso*. Invenitur etiam Actias, & Actium, à quo Actiota, ut Peliota, Xephyriota. Sed præstat hoc fieri ab Actia, quod ostendit & regionem & fœminam, ut Pelasgia, Pelasgiota. Dicitur etiam Atticus, & Attica, mutatis literis propter euphoniam. Est & Acta urbs Magnesiæ, à qua Actius, & Epactius Apollo, qui ibi colitur. Est & alia Acarnaniæ, cujus meminit Demagetus. Est & alia Peloponnesi, teste Thucydide. Et alia in Bosphoro, & sexta in Ionia. Demetrius verò tantum meminit Actæ significantis litus, atque ejus regionis, quæ jacet prope montem Atho.

ACTIA, urbs Acarnanum, ab Ambraci-

55 Ἀκτὴ, οὕτως ἡ Ἀττικὴ ἐκαλεῖτο, ἀπὸ Ἀκταίου τινός.] Acte, sic Attica vocabatur à quodam Actæo, unde apud Lycophronem, auctore Eustathio ad Dionysii v. 423. Attici *Actæi* appellati fuere. Alii verò dicunt, sic vocatam fuisse, quod ejus magna pars pertingeret in mare, ut ex Apollodoro etiam confirmat Auctor noster, in cujus rei testimonium placet etiam vocare Harpocrationem nostrum. Sit hoc ei inter blattas & tineas solatium, jam quando blatteam vestem ipsi induere nequivimus, cum civem Romanum fecerimus: Ἀκτὴ, inquit ille, *est maritima quædam Atticæ pars Hyperidi in Orat.* περὶ ταρίχους, *unde & actites lapis, sic autem vocabant & Atticam, alii quidem à quodam rege, alii vero, quod major regionis pars esset maritima.* Idem testatur Euseb. Chronic. lib. I. Κέκροψ ὁ Διφυὴς τῆς τότε Ἀκτῆς, νῦν δὲ Ἀττικῆς, &c. id est, *Cecrops Diphyes nomine regnavit ann.* L. *in ea, quæ tunc dicebatur* Acte, *nunc verò* Attica. *&c.* Notatu dignum est, quod paulò infra inquit, scilicet, Cecrope regnante in Attica, tunc in *Acropoli*, id est, in arce Athenarum primum olivam ortam esse, ac Cecropem primum bovem sacrificasse. Antiquitus enim primum farre & sale, deinde thure Deos colebant; cujus rei locuples testis est Naso Fastorum lib. I. v. 337.

Ante, Deos homini quod conciliare valeret
Far erat, & puri lucida mica salis.
Nondum pertulerat lacrymatas cortice myrrhas
Acta per æquoreas hospita navis aquas
Thura nec Euphrates, nec miserat India costum
Nec fuerant rubri cognita fila croci.
Ara dabat fumos herbis contenta Sabinis
Et non exiguo laurus adusta sono.
Si quis erat, factis prati de flore coronis
Qui posset violas addere; dives erat.

Postea consuetudo sacrificandi pecudes inolevit, quam Christiana religio penitus abolevit, magno Ethnicorum dolore; de quibus videsis lectiones Hesiodeas Joan. Georgii Grævii amici nostri inter eruditissimos. Sed ne emansores, seu desertores simus, ad castra nobis redeundum est.

56 Δι' ἃς τῶν ἐπὶ Κέκροπος φυλῶν τεττάρων οὐσῶν, &c.] Quatuor fuisse sub Cecrope Atheniensium tribus inquit, quarum duas tantum nominat Actæam & Paraliam, reliquæ duæ erant Cecropis & Autochthon, auctore Polluce lib. 8. c. 19. Sect. 31. Sub Cranao verò mutato nomine vocatæ fuere Cranais, Atthis, Mesogæa, Diacris; sub Erichthonio autem, Dias, Athenais, Posidonias, Hephæstias; sub Erechtheo, Teleontes, Oplitæ, Ægicorei, Ergadei: tandem sub Alcmæone factæ decem, atque vocatæ fuere, Erechtheis, Cecropis, Ægeis, Pandionis, Acamantis, Antiochis, Leontis, OEneis, Hippothoontis, Æantis; auctore eodem, libro citato.

57 Ἐξ οὗ τὸ Ἀκτίτου πέτρα ἐν τῇ τραγῳδίᾳ ἀντὶ τοῦ Ἀττικοῦ.] Ratio suadebat hæc verba sic esse legenda ἐξ οὗ τὸ ἀκτίτης πέτρα ἐν τῇ τραγῳδίᾳ ἀντὶ τοῦ Ἀττικὸς, i. e. *ex quo actites lapis in Tragœdia pro Atticus, sed cum hoc sit ex Tragœdia petitum,* quæ suas habet allusiones, nihil ausus fui mutare. Similis enim loquendi modus apud Latinos etiam reperitur. Sic Livius lib. 8. c. 13. Asturæ flumen, lib. 43. c. 4. flumen Loracinæ, Maro Æneid. lib. I. Trojæ urbem, Plin. lib. 12. c. 14. thuris arborem dixit, & alia sexcenta, quæ nobis nunc non occurrunt.

58 Ἄκτια, πόλις Ἀκαρνάνων, ἀπὸ τοῦ, &c.] Actia, orum, neutro plur. & singul. etiam Actium, apud Latinos & apud Græcos utroque numero dicitur. Fuit Acarnanum urbs, juxta quam Augustus Cæsar Antonium & Cleopatram navali prælio devicit, & urbem condidit, quam à victoria *Nicopolin* nominavit, ut memoriæ rerum tradit Plutarch. in Antonio, Dio Cass. lib. L. in qua agonem Actiacum instituit, qui ἀκτιὰς dicitur Josepho ἁλώσεως lib. I.

59 E'

βρακικοῦ κόλπου ἀρχομένοις, [59] ἐν ταύτῃ Ἀπόλλωνος γυμνικὸς ἀγὼν, καὶ ἱππικὸς, καὶ πλοίων ἅμιλλα διὰ τριετηρίδος ἦν. Ὁμωνύμως δὲ λέγεται καὶ τὸ ἱερὸν τοῦ Ἀπόλλωνος, καὶ ἡ ἄκρα ἡ ποιοῦσα τὸ στόμα τοῦ κόλπου, καὶ ἡ πόλις, καὶ ὁ Ἀπόλλων, καὶ ὁ πολίτης. [60] Λέγεται καὶ Ἀκταῖος Ἀπόλλων, καὶ Ἀκτιακός. [61] Λέγεται καὶ Ἀκταιῶτις θηλυκόν. Ἀρκάδιος δὲ ἐν τῇ ὀρθογραφίᾳ φησὶν, Ἄκτια καὶ ἡ πόλις, καὶ ἡ ἑορτή. Ἀλλ' ἡ μὲν ἑορτὴ βαρύνεται, τὰ Ἄκτια· ἡ δὲ πόλις, λέγεται οὐδετέρως, τὸ Ἄκτιον.

A bracico sinu incipientibus; in qua celebratur Apollinis gymnicum certamen, & equestre, & navigiorum contentio singulis trienniis. Eodem verò nomine dicitur & templum Apollinis, & promontorium ingressum sinus faciens, & urbs, & Apollo, & civis. B Dicitur etiam *Apollo Actæus*, & *Actiacus*. Dicitur etiam Actæotis fœmineum. Arcadius verò in orthographia inquit: Actia & urbs & festum dicitur. Sed quum festum significat, gravatur. Urbs verò dicitur neutro genere, C Actium.

ΑΚΥΛΗΙΑ [62], πόλις Ἰταλίας, Στράβων. Τὸ ἐθνικὸν, Ἀκυλήϊος, ὡς Μεσσάπεια, Μεσσάλεια. Ἔστι καὶ Ἀκυλήϊος κόλπος. Λέγεται καὶ Ἀκυληήσιος, Ἰταλικῷ τύπῳ.

AQUILEIA, urbs Italiæ, ut Strabo. Gentile, Aquileius, ut Mesapeia, Mesaleia. Est & *Aquileius sinus*. Dicitur etiam Aquilesius, Italico typo.

ΑΚΥΛΙΝΑ, πόλις Ἰλλυρική· Θεόπομπος. Τὸ ἐθνικὸν Ἀκυλιναῖος, ὡς Κωνσταντιναῖος, ἀπὸ τοῦ Κωνσταντίνα.

D AQUILINA, urbs Illyrica, ut Theopompus. Gentile, Aquilinæus, ut Constantinæus, à Constantina.

ΑΚΥΤΑΝΙΑ [63], ἐπαρχία τῆς Κελτικῆς Γαλατίας, μία τῶν τεσσάρων. Μαρκιανὸς ἐν περίπλῳ αὐτῆς.

AQUITANIA, Eparchia Celticæ Galatiæ, una ex quatuor. Marcianus in ejus E periplo.

ΑΚΥΤΟΣ [64], νῆσος περὶ Κυδωνίαν τῆς Κρήτης. Ὁ νησιώτης, Ἀκύτιος.

AQUYTUS, insula juxta Cydoniam Cretæ. Insularis, Aquytius.

ΑΚΥΦΑΣ [65], πόλις μία τῆς Δωρικῆς τετραπόλεως, ὡς Θεόπομπος.

ACYPHAS, urbs una ex quatuor Do- F ricis, ut Theopompus.

ΑΚΧΗΝΟΙ [66], ἔθνος Ἀράβιον, ὡς Οὐράνιός φησι τετάρτῃ, ἐπὶ τῷ αὐχένι τῆς Ἐρυθρᾶς θαλάσσης.

ACCHENI, populi Arabiæ, ut Uranius inquit lib. quarto, siti ad fauces maris rubri.

ΑΛΑ- ALA-

59 Ἐν ταύτῃ Ἀπόλλωνος γυμνικὸς ἀγὼν, καὶ ἱππικὸς, καὶ πλοίων, &c.] Actii fuisse Apollinis gymnicum certamen, & equestre, nec non navigiorum contentionem per singula triennia inquit, quorum exemplo Augustus Cæsar in Actiacæ victoriæ memoriam Nicopoli Actiacos ludos in honorem Apollinis instituit, sed quinquennales, ut refert Suetonius in Augusto, cujus sunt verba: *Quoque Actiacæ victoriæ memoria celebratior in posterum esset, urbem Nicopolim apud Actium condidit, ludosque illic quinquennales constituit. & ampliato vetere Apollinis templo, locum castrorum, quibus fuerat usus, exornatum navalibus spoliis, Neptuno, ac Marti consecravit.*

60 Λέγεται καὶ Ἀκταῖος Ἀπόλλων, καὶ Ἀκτιακός.] Ab Actio urbe dicebatur Apollo Actæus, & Actiacus, Poëtarum principi Æneid. lib. 8. v. 704. dicitur Actius:

Actius hæc cernens arcum intendebat Apollo.

61 Λέγεται καὶ Ἀκταιῶτις θηλυκόν.] Pro quibus legendum confidenter λέγεται καὶ Ἀκτιαιῶτις θηλυκόν.

62 Ἀκυλήια, πόλις Ἰταλίας.] Aquileia, urbs Italiæ, scribitur etiam apud Græcos Ἀκυλία & Ἀκυιλήια. Eam memorat Strabo Geographiæ lib. 5. ac à Romanis conditam fuisse tradit. Fuit olim opulenta, auctore Mela lib. 2. quam expugnavit, & diruit Attila, quem *flagellum Dei* vocarunt, dum mercaturæ studio floruit dives & populo frequens; sed caput exserentibus Venetiis omnia amisit. Namque ubi floret mercatura, sunt divitiæ; ubi periit, omnia in deterius vergunt. Ex hac urbe fuit Rufinus D. Hieronymi σύγχρονος, qui primus Josephi de Bello Judaïco libros Latii jure donavit. Fuit olim imperatorum Augusti, & Tiberii veluti sedes, in qua à militibus occisum fuisse Maximinum imperatorem auctor est Eusebius Chronic. lib. 1. deinde redeuntibus annis patriarchas habuit quorum amplissimæ fuere facultates, de quibus videsis Leandrum Albertum in Italiæ regione decima octava, & Cluv. Ital. Antiq. libro primo c. 20.

63 Ἀκυτανία, ἐπαρχία τῆς Κελτικῆς Γαλατίας.] Aquitaniam fuisse eparchiam h. e. præfecturam Celticæ Galatiæ, h. e. Galliæ, unam ex quatuor, inquit Topographus et Marciano in ejusdem Periplo. Idem confirmatur ex Ptolemæo Geographiæ lib. 2. c. 7. qui Celtogalatiam in quatuor quoque dividit eparchias, scilicet in Aquitaniam, Lugdunensem, Belgicam, Narbonensem. Aquitania vero Galliis nunc dicitur *Guienne*; aliis *Guascoigne*; Ptolemæo dicitur *Celtogalatia*; Epitomatori nostro Celtica Galatia, cujus descriptionem habes apud Ptolemæum & Marcianum loco citato.

64 Ἄκυτος, νῆσος περὶ Κυδωνίαν τῆς Κρήτης.] Acytos, insula circa Cydoniam Cretæ, cujus varia nomina recenset Plinius Hist. Natur. lib. 4. c. 12. cujus ecce verba: *Melos cum oppido, quam Aristides Byblida appellat, Aristoteles Zephyriam, Callimachus Mimalyda, Heraclides Siphnum, & Acyton; hæc insularum rotundissima est.*

65 Ἀκύφας, πόλις μία τῆς Δωρικῆς τετραπόλεως.] Acyphas, antis, urbs una ex Dorica tetrapoli, quæ alio nomine *Pindus* dicebatur, ut tradit Strabo lib. 9. Ὑπέρκειται δὲ Πίνδος, &c. id est, *Supra situs est Pindus, qui in Cephissum exit non procul Linæa.* Nonnulli vero Acyphantem dicunt Pindum.

66 Ἀκχηνοὶ, ἔθνος Ἀράβιον.] Accheni, populi Arabiæ ex Uranii lib. 4. Arabicorum, qui eos locat ad fauces seu angustias maris rubri, ut inquit noster: *Anchitæ* dicuntur Ptolemæo Geographiæ lib. 6. c. 7. qui eos inter populos Arabiæ Felicis recenset. *Acchitæ* vocantur Plinio Histor. Natur. lib. 6. c. 28. Nullus dubito eosdem fuisse Arabiæ populos, de quibus nihil memoratu dignum inveniebam.

67 Ἀλα-

Ἀλάβανδα [67], πόλις Καρίας, ἡ ποτὲ A
Ἀντιόχεια. Ἐκλήθη δὲ ἀπὸ Ἀλαβάνδου τοῦ Εὐίππου, ὡς Χάραξ. [68] Ἔστι καὶ ἑτέρα πόλις Καρῶν εὐτυχεστάτη, ἀφ' ἧς ἡ παροιμία, Ἀλάβανδα Καρῶν εὐτυχεστάτη. Κτίσμα δὲ Καρὸς ἦν, ἀπὸ τοῦ παιδὸς αὐτοῦ κληθεῖσα, τοῦ γεννηθέντος B
ἀπὸ Καλλιῤῥόης τῆς Μαιάνδρου, μετὰ νίκην ἱππομαχικήν. Καὶ κληθέντος Ἀλαβάνδου· ὅ ἐστι κατὰ τὴν Καρῶν φωνὴν, ἱππόνικος. Ἄλα μὲν τὸν ἵππον, Βάνδα δὲ τὴν νίκην καλοῦσιν. [69] Ἔνθεν καὶ παρὰ Ῥωμαίοις, βάνδον τὴν C
νίκην φασίν. Ὁ πολίτης, Ἀλαβανδεύς· οὕτως ἀναγράφεται. Λέγεται καὶ κτητικὸν Ἀλαβανδιακὸς, καὶ Ἀλαβανδιακὸν σύγγραμμα· [70] ἐξ οὗ καὶ Ἀλαβανδιακὸς σολοικισμὸς, ὡς Φιλόξενος τὴν Ὀδύσσειαν ἐξηγούμενος, ὅταν ἡ D
μὴ ἀπαγόρευσις ἀντὶ τοῦ οὐ κεῖται· ὡς τό·

> Μὴ δι' ἐμὴν ἰότητα Ποσειδάων ἐνοσίχθων.

ALABANDA, urbs Cariæ, quæ olim *Antiochia*. Sic verò fuit vocata ab Alabando Euippi filio, ut Charax. Est & alia Cariæ urbs felicissima, à qua parœmia, *Alabanda Carum fortunatissima*. Condita verò fuit à Care, à cujus filio sic fuit vocata, genito ex Callirrhoa Mæandri filia post equestrem victoriam Alabando cognominato, quod Carum lingua, *Hipponicus* dicitur, id est, *equestri prælio victor*. Cares enim *Ala* vocant *equum*, *Banda* verò *victoriam*. Hinc & apud Romanos *Bandum* victoriam dicunt. Civis Alabandeus; sic refertur. Dicitur etiam possessivum, Alabandiacus, & Alabandiacum syngramma. Unde & Alabandiacus solœcismus, ut inquit Philoxenus explicans Odysseam, quod est, cum *ne* prohibitivum, pro *non* negativo ponitur, ut illud:

> *Ne per meum consilium Neptunus terræ concussor.*

Ἀλάβαστρα [71], πόλις Φρυγίας· Ἡρόδοτος. [72] Ἐν ταύτῃ λίθος διάσημος, ὡς E
φησὶ Νικάνωρ. Τὸ ἐθνικὸν Ἀλαβαστρίτης, ὡς Ἀβδηρίτης.

ALABASTRA, urbs Phrygiæ, ut Herodotus. In hac erat lapis celeber, ut ait Nicanor. Gentile, Alabastrita, ut Abderita.

67 Ἀλάβανδα, πόλις Καρίας, ἡ ποτὲ Ἀντιόχεια.] Alabanda, urbs Cariæ, quæ aliquando *Antiochia* dicta fuit, subjacebat duobus tumulis, seu collibus utrinque in acclive surgentibus, ita ut speciem aselli clitellis instrati referret: regio vero erat plena scorpiis. Unde non illepide Apollonius Malacus apud Strabonem libro decimo quarto inquit; *Alabandam esse asellum scorpiis onustum.* Duas hujus nominis Carum civitates celebrat Auctor noster, cum apud reliquos scriptores una tantum celebretur. Utramque, inquit, nomen adeptam esse ab Alabando Caris ex Callirrhoë filio, qui post equestrem victoriam *Alabandus* vocatus est. Cares enim sua lingua *ala* equum, *banda* vero victoriam vocabant, quem Alabandeis (sic hujus urbis Cariæ oppidanos vocat Cic. Epist. ad Memm. lib. 13. Epist. 56.) pro Deo coluere, auctore eodem de Nat. Deorum lib. 3. ubi eosdem *Alabandos* appellat. Libet ejus apponere verba. Sunt enim ejus omnia auro contra chara: *Nec vero*, inquit ille, *vulgi, atque imperitorum inscitiam despicere possum, cum ea considero, quæ dicuntur à Stoicis. Sunt enim illa imperitorum, piscem Syri venerantur, omne fere genus bestiarum Ægyptii consecraverunt. Jam verò in Græcia multos habent ex hominibus Deos, Alabandum Alabandi, Tenedi Tenen, Leucotheam, quæ fuit Ino, & ejus Palæmonem filium, cuncta Græcia Herculem, Æsculapium, Tyndaridas, Romulum nostri, aliosque complures, quos quasi novos, & adscriptitios civeis in cœlum receptos putant.* Apud eumdem libro citato non inurbane Stratonicus, cum quidam ei molestus Alabandum suæ urbis conditorem Deum esse confirmaret, Herculem negaret: *Ergo*, inquit, *mihi Alabandus, tibi Hercules sit iratus.*

68 Ἔστι καὶ ἑτέρα πόλις Καρῶν εὐτυχεστάτη, &c.] Memorat Topographus aliam Carum urbem Alabandam felicissimam, à qua parœmia, ut ipse inquit, Ἀλάβανδα Καρῶν εὐτυχεστάτη, i. e. *Alabanda Carum fortunatissima.* De qua parœmia vide Erasmum: at civitatem Juv. Sat. 3. v. 70. ut luxui, ac deliciis deditam celebrat:

> *Hic Andro, ille Samo, hic Trallibus, aut Alabandis*
> *Esquilias, dictumque petunt à vimine collem.*

Sed non ideo sequitur, fuisse duas Alabandas Cariæ civitates, ut inquit Auctor noster: at Herodot. nos docet lib. 7. c. 195. fuisse Alabandam in Caria, ac lib. 8. c. 136. aliam in Phrygia celebrat. Quam verò intelligat Juvenal. nescio.

69 Ἔνθεν καὶ παρὰ Ῥωμαίοις, βάνδον τὴν νίκην φασίν.] Cum prius dixisset *bandum* Carum lingua significare *victoriam*, nunc inquit, inde quoque apud Romanos *bandum* victoriam dicunt, sed eum utpote Romanæ linguæ ignarum fefellit opinio. Suidas inquit Romanos signum militare vocasse *bandum*; sed non victoriam. Ejus ecce tibi verba: Βάνδον οὕτω καλοῦσι Ῥωμαῖοι τὸ σημεῖον, τὸ ἐν πολέμῳ· id est, *Bandum, sic vocant Romani signum in bello.* Etiam Suidas fallitur, sed potuit ætate Suidæ sic vocari inter aliquos populos Romanis obedientes. Nemo enim etsi infrunitus negabit signum militare, quod Hispani vocant *bandera*, ab hoc nomine *bandum* deduci, quin etiam *bando* vocant decretum militare per præconem promulgatum, ac cum quis sequitur partes vel Cæsaris, vel alterius dicunt, *Sigue el bando de Cesar*, ac si dixeris, sequitur vexillum Cæsaris.

70 Ἐξ οὗ καὶ Ἀλαβανδιακὸς σολοικισμὸς, &c.] Inquit ab Alabandis dici *solœcismum alabandiacum*, quod erat cum quis *ne* prohibitivo utitur pro *non* negativo, ut est in versiculo illo, quem innominato auctore affert, qui invenitur Il. 15. v. 41. Illud verò adducit ex Philoxeno in Odysseam. Nec mirum, cum Alabanda sit Carum civitas, quos βαρβαροφώνους vocat Hom. Il. 2. v. 867. Ejusdem farinæ est ἀλαβανδιακὸν σύγγραμμα, i. e. *Alabandiacum syngramma*, i. e. *opus*, de quo sis vide Erasmum in Adagiis.

71 Ἀλάβαστρα, πόλις Φρυγίας.] Alabastra, urbs Phrygiæ ex Herodoto, apud quem nulla hujus urbis fit mentio, sed Alabandæ Phrygiæ, quam memorat lib. 8. c. 136. ideo suspicor fuisse μνημονικὸν ἁμάρτημα ex nominis similitudine: Alabastra vero urbs Phrygiæ nemini, quod sciam, præter Stephanum memoratur.

72 Ἐν ταύτῃ λίθος διάσημος.] Innuit Alabastræ urbis Phrygiæ esse lapidem celebrem, h. e. alabastritem, ab hac urbe nomen adeptum: at cum Alabastram Phrygiæ urbem nemo præter Stephanum celebret, & Ptolemæ. Geographiæ lib. 4. c. 5. memoret Alabastram Ægypti urbem, & Alabastrinum montem, verosimilius est vel ab urbe, vel à monte Ægypti Alabastritem lapidem nomen accepisse; quod etiam videtur confirmare Plinius Nat. Hist. lib. 36. c. 22. ubi *Alabastritem Ægyptium* vocat, quem libro citato c. 8. circa Thebas Ægyptias, & Damascum Syriæ nasci asserit. Est genus lapidis candidi, quem Hispani *alabastro* vocant, cujus frequens in regiis templis, & palatiis usus. Cæterum ridiculi mihi videntur, qui alabastrum vas à verbo Græco λαμβάνω, i. e. *capio*, & ab *α* privativo deducunt, cum à lapide, ex quo fit, possit denominari.

ἈΛΑΒΟΥΡΙΟΝ, πόλις Συρίας· Χάραξ ὀγδόῃ χρονικῶν. Τὸ ἐθνικὸν, Ἀλαβούριος.

ἈΛΑΒΩΝ[73], πόλις, καὶ ποταμὸς· ὡς Δημήτριος ἐν συνωνύμοις. Κλίνεται Ἀλάβωνος. Τὸ ἐθνικὸν Ἀλαβώνιος, ὡς Κολοφώνιος.

ἈΛΑΖΩΝ[74], ἔθνος ὅμορον τοῖς Σκύθαις. Ὀξύνεται διὰ τὸ ἐπιθετικὸν, καὶ φυλάττει τὸ ω πρὸς ἀντιδιαστολήν.

ἉΛΑΙ ἈΡΑΦΗΝΙΔΕΣ, καὶ Ἁλαὶ Αἰξωνίδες, δῆμοι, ὁ μὲν τῆς Αἰγηΐδος, ὁ δὲ Αἰξωνίδος τῆς Κεκροπίας φυλῆς. Ἐκαλεῖτο ὁ δημότης ἄνευ τοῦ ι, Ἁλαεύς. Καὶ Ἁλῆθεν, καὶ Ἁλῆσι· καὶ Ἁλῆθένδε Ξενόφαντος εἶπε. Τρύφων δὲ ἐν παρωνύμοις, Ἁλαῖος τρισύλλαβον, καὶ Ἁλαιαῖος τετρασύλλαβον· ὡς Ληναῖος Ληναιεύς, Κρηταῖος Κρηταιεύς. Ἀλλ' ἐν τοῖς ἑξῆς κατ' ἔθος Ἀττικὸν, ἔνδειαν φησι τοῦ ι. Ἔστι δὲ ὁ δῆμος τῆς Ἀραφηνίδος μεταξὺ Φηγέως τοῦ πρὸς Μαραθῶνι, καὶ Βραυρῶνος. Αἱ δὲ Αἰξωνίδες, ἐγγὺς τοῦ ἄστεος. Ἔστι καὶ λίμνη ἐκ θαλάσσης. Δασύνεται δὲ τὸ Ἁλαὶ, ὡς καὶ ἐν τῷ Δράματι Μενάνδρου· ἀπὸ τοῦ Ἀραφηνίσιν Ἁλαῖς διακεῖσθαι τὰ πράγματα, ὅς ἐστι τόπος Ἀττικῆς.

ἉΛΑΙ[75], πόλισμα Βοιωτίας· Παυσανίας πέμπτῳ. Καὶ ἡ πρόχωρος τῇ Ἀργείᾳ οὕτως Ἁλὴ λέγεται, ὀξύτονον. Ἔστι καὶ ἑτέρα κατάντιον Μάσητος. Καὶ τῆς Κιλικίας δὲ πόλις, ἐπιθετικῶς λεγομένη Ἁλαί. Ἀπὸ δὲ τούτου, Ἁλήϊον πεδίον. Ἁλαὶ, τὸ ἐθνικὸν Ἁλεὺς, ἀφ' οὗ τὸ Ἁλήϊον. Ἔστι καὶ Ἅλικος[76] κτῆμα Κιλικίας, καὶ Ἁλίκη ἡ χώρα. Καὶ χωρίον Ἅλικος πρὸς τῇ Αὐγούστᾳ, καὶ ὄρος ὁμώνυμον.

ἈΛΑΛΚΟΜΕΝΙΟΝ[77], πόλις Βοιωτίας, ἀπὸ τοῦ Ἀλαλκομενέως, ὃς καὶ ἵδρυσε τὴν Ἀθηνᾶν Ἀλαλκομενηΐδα. [78] Οὐ γὰρ παρὰ τὸ ἀλαλκεῖν, ὡς Ἀρίσταρχος· ἦν γὰρ ἂν καὶ Ἀλαλκηΐς· ἀλλ' ὡς Θησεὺς Θησηΐς, οὕτως Ἀλαλκομενεὺς Ἀλαλκομενηΐς, ὥσπερ καὶ Βρισεὺς Βρισηΐς,

ALABURIUM, urbs Syriæ. Charax Chronicorum lib. 8. Gentile, Alaburius.

ALABO, urbs, & fluvius; ut Demetrius in synonymis. Declinatur verò Alabo, onis. Gentile, Alabonius, ut Colophonius.

ALAZON, onis, gens vicina Scythis. Acuitur verò propter adjectivum, atque o *mega* servat ad distinctionem.

HALÆ ARAPHENIDES, & Halæ Æxonides, populi, unus Ægeïdis, alter Cecropiæ tribus. Utriusque popularis dicitur *Halaeus* sine *jota*, & adverbia localia ex-Halis, & in-Halis; Xenophantus usus est adverbio motus in locum in-Halas. Trypho in derivativis, Halæus trisyllabum, & Halææus quadrisyllabum affert; ut Lenæus, Lenæeus, Cretæus, Cretæeus. Sed in eis, quæ deinceps sequuntur ex more Attico *jota* deficere inquit. Jacet verò populus Araphenidis inter Phegeum ad Marathonem & inter Brauronem. Æxonides verò prope urbem. Est & palus ex mari. Aspiratur verò nomen Halæ, ut & in Dramate Menandri: *ab Araphenidibus Halis disponere res*, qui est Atticæ locus.

HALÆ, urbecula Bœotiæ, Pausanias libro quinto. Et Hala, quæ erat ante Argivam regionem, sic dicebatur tono acuto in *ultima*. Est & alia è regione Masetis. Est & Ciliciæ urbs adjectivè dicta *Halæ*. Unde Haleïus campus. Ab Halæ, gentile, Haleus; à quo Haleïum. Est & Halicus possessio Ciliciæ: Halica etiam dicitur regio. Et oppidum Halicus prope Augustam, & mons ejusdem nominis.

ALALCOMENIUM, urbs Bœotiæ sic dicta ab Alalcomeneo, qui Minervam Alalcomeneïdem illic collocavit. Non enim dicitur παρὰ τὸ ἀλαλκεῖν, id est, *arcere, depellere*, ut Aristarchus. Tunc enim esset Alalceïs; sed ut Theseus, Theseïs, sic Alalcomeneus, Alalcomeneïs, ut Briseus, Briseïs,

73 Ἀλάβων, πόλις, καὶ ποταμός.] Alabon Steph. est urbs & fluvius, sed ubi terrarum sit, nobis divinandum relinquit; nos verò à formicis edocti, quæ vacua horrea non intrant, aliò divertamus, ariolis hanc urbem, & fluvium relinquentes.

74 Ἀλαζὼν, ἔθνος ὅμορον τοῖς Σκύθαις.] Alazon, est nomen gentis Scythis finitimæ, quod o *mega* servat in obliquis, ut ab adjectivo ἀλαζὼν, i. e. *arrogans, ostentator*, differat. Hujusmodi gens inter omnes gentes invenitur, quæ ab Æolo ventorum rege originem sine dubio trahunt. De illis agit Eust. ad Il. 2. v. 856. quos Hom. *Halizones* vocat Il. versuque citato.

75 Ἁλαὶ, πόλισμα Βοιωτίας· Παυσανίας πέμπτῳ.] Halæ, oppidulum Bœotiæ ex Pausaniæ libro quinto. Ejus meminit Pausan. lib. 9. h. e. in Bœoticis, non lib. 5. hoc est, in Eliacis. Ecce ejus verba: Ἐν δεξιᾷ δὲ τοῦ ποταμοῦ, Βοιωτῶν ἔσχατοι ταύτῃ πόλισμα οἰκοῦσιν Ἁλὰς ἐπὶ θαλάσσῃ ἣ τὴν Λοκρίδα ἤπειρον ἀπὸ τῆς Εὐβοίας διείργει, id est: *Ad dexteram fluminis* (Platanii) *Bœotorum extremi hic oppidulum Halas inhabitant, ad mare, quod Locrorum continentem ab Eubœa dividit.*

76 Κτῆμα Κιλικίας.] Possessio Ciliciæ. Quod si malueris legere κτίσμα Κιλικίας· i. e. *opus Ciliciæ*, per me licet; at posteriore sæpe utitur Epitomator noster.

77 Ἀλαλκομένιον, πόλις Βοιωτίας.] Alalcomenium, urbs Bœotiæ Epitomatori nostro, vicus dicitur Pausaniæ in Bœoticis seu lib. 9. ac num. plur. & fœm. gen. Audi eum loquentem: Ἀλαλκομεναὶ δὲ, κώμη μέν ἐστιν οὐ μεγάλη, &c. id est: *Alalcomenæ vero non magnus est vicus, jacet verò ad imos pedes montis haud valde editi. Loco nomen datum ab Alalcomene viro indigena, sub quo Minervam enutritam fuisse ferunt. Dixere alii Alalcomeniam Ogygi filiam fuisse; ulterius à vico plano in loco factum fuit Minervæ templum, & signum antiquum ex ebore, &c.*

78 Οὐ γὰρ παρὰ τὸ ἀλαλκεῖν, ὡς Ἀρίσταρχος.] Optime argumentatur Epitomator noster adversus Aristarchum de Minervæ Alalcomeneïdis nomine, de qua videsis Joseph Scaliger. in Euseb. Cæsariens. Chron. Num. 229. & Julianum Aurelium de cognominibus Deorum.

σεῖς, καὶ Νηρεὺς Νηρηΐς. Ἐκ τοῦ Ἀλαλκομενέως A δὲ, καὶ Ἀθηναΐδος τῆς Ἱπποβότου, Γλαύκωπος, ἀφ' οὗ τὸ Γλαυκώπιον, καὶ Γλαυκῶπις. Καὶ Ζεὺς Πολιεὺς, καὶ Ἀθηνᾶ Πολιάς. Τὸ ἐθνικὸν Ἀλαλκομενιεὺς, καὶ Ἀλαλκομένιος, καὶ Ἀλαλκομενία ἡ Ἀθηνᾶ ἐκεῖ [79] τιμᾶτε. Τοῦ δὲ Ἀλαλκο- B μενὴ, Ἀλαλκομεναῖος.

ἈΛΑΜΑΝΟΙ [80], ἔθνος Γερμανοῖς πρόσχωρον.

ἈΛΑΡΟΔΙΟΙ [81], ἔθνος περὶ τὸν Πόντον, ὡς Ἡρόδοτος φησίν. C

ἈΛΑΝΟΣ [82], ὄρος Ἁρματίας.

ἌΛΒΑ [83], πόλις Ἰταλίας, ἣν ἔκτισαν οἱ ἀπὸ τοῦ Λαβινίου Λατῖνοι, Τρῶες ὄντες. Ἔστι δὲ ἡ Ἄλβα καθ' Ἑλλάδα, λευκή. Κλίνεται δὲ Ἄλβας, ὡς Χάραξ. [84] Ἔστι καὶ ποταμὸς Ἄλβας, ὁ D νῦν λεγόμενος Τίβερις, Τιβερίνου τοῦ βασιλέως ἐν αὐτῷ θανόντος. Λέγεται καὶ Ἀλβή. Ὁ πολίτης, Ἀλβανός· [85] ὡς καὶ οἶνος Ἀλβανὸς, ἡδύς τε καὶ καλός. [86] λέγεται καὶ Ἀλβανὸς ἐν Ἰταλίᾳ τόπος,

A ſeïs, Nereus, Nereïs. Ex Alalcomeneo verò & Athenaïde Hippobotæ filia, Glaucopos, à quo Glancopion, & Glaucopis. Dicitur etiam Jupiter Polieus, & Minerva Polias. Gentile, Alalcomenieus, & Alalcomenius, Minerva Alalcomenia illic colitur. Ab B Alalcomena fit Alalcomenæus.

ALAMANI, populi Germanis finitimi.

ALARODII, populi circa Pontum; C ut Herodotus inquit.

ALANUS, mons Harmatiæ.

ALBA, urbs Italiæ, quam condidere Latini à Lavinio oriundi, qui Trojani erant. Eſt verò Alba juxta Græcam linguam λευκή. Declinatur verò Albas, ut Charax. D Eſt & fluvius Albas, qui nunc dicitur *Tiberis*, à Tiberino rege, qui in eodem fluvio mortuus eſt. Dicitur etiam *Albe*. Civis, *Albanus*; ut & vinum *Albanum* ſuave, & bonum. Dicitur etiam *Albanus* in Italia locus,

79 Τιμᾶτε.] Lege τιμᾶται. Irrepſit enim vitium vel incuria impreſſioris, vel inertia tranſcriptoris.

80 Ἀλαμανοὶ, ἔθνος Γερμανοῖς πρόσχωρον.] Alamani, gens Germanis finitima, quæ toti Germaniæ nomen dedit, quandoquidem nunc de ejus nomine *Alemannia* dicitur, de cujus etymo non convenit inter Criticorum filios. Servius ad Georgic. lib. 4. v. 271. inquit; Alemanos dici populos habitantes juxta Lemannum fluvium, apud quem pro *Lemannum fluvium*, legendum eſt, *Alemannum fluvium*. Aliter enim paronomaſia non cohæret. Idem error reperitur etiam apud Iſidor. Origin. lib. 9. c. 2. Agathias verò lib. 1. ex Aſinio Quadrato videtur rem tanquam acu tetigiſſe. Inquit enim, eſſe homines convenas & permiſtos, & hoc valere apud eos eorum nomen Alemanni, quod corruptum eſt ex vulgari *allemannen*, quod ſonat *omnes homines* apud eos. Ex eodem ferè fonte eſt etiam Germanorum nomen. *Guermannen* enim ſonat belli homines, *hombres de guerra* dicunt Hiſpani, etſi Strabo lib. 7. inquit à Romanis Germanos vocatos fuiſſe, cum eos fratres eſſe Gallorum vellent oſtendere. Tacitus in aureo ſuo de Germania libello exiſtimavit αὐτόχθονας eſſe. Sic enim ille: *Quis porrò præter periculum horridi, & ignoti maris, Aſia, aut Africa, aut Italia relicta Germaniam peteret? informem terris, aſperam cœlo, triſtem cultu, adſpectuque, niſi ſi patria ſit.* Cæſar Belli Gallici Comment. 7. auctor eſt ſuo ævo Deorum numero ſolos duxiſſe, quos cernebant, aut quorum opibus apertè juvabantur, Solem, & Vulcanum, & Lunam. Unde Cluv. Germaniæ Antiquæ lib. 1. c. 29. conatur probare eos agnoviſſe *Catholicæ Triadis myſterium.* Eadem phrenitide D. Joan. de la Portilla Duque in libro, quem de Cruce, Hiſpanica lingua conſcripſit, conatur probare Jacobum Patriarcham, & Pſeudoprophetam Mahomedem crucem adoraſſe. Quæ quando uterque illorum ſcripſerunt, pace eorum dixerim, vel dormitabant, vel delirabant. Quaſi hujuſmodi deliramenta religioni Chriſtianæ vires adderent, quæ ſua adoleſcentia adeo fuit robuſta, ut omnia religionum monſtra ſuſtulerit. At illa Cluverii, ac D. Joannis de la Portilla magis movent riſum, quam ſtomachum. De Germania vero videſis Taciti aureum libellum de ſitu, moribus & populis Germaniæ, & Cluver. German. Antiquam.

81 Ἀλαρόδιοι, ἔθνος περὶ τὸν Πόντον.] Alarodii, populi circa Pontum, ut Herodotus inquit, ſed fallitur. Herodotus enim lib. 3. celebrat Alarodios unà cum Mantienis & Saſpiribus, ubi nulla Ponti fit mentio; at lib. 7. c. 79. inquit Alarodios, & Saſpires eodem, quo Colchi ornatu militaſſe, ideò veroſimile videtur fuiſſe populos prope Colchos; ſed quia Colchis terminabatur ab occaſu Ponti Euxini parte, auctore Ptolemæo Geographiæ lib. 5. c. 10. ideo inquit Auctor noſter, Alarodios populos eſſe gentem circa Pontum.

82 Ἀλανὸς, ὄρος Ἁρματίας.] Alanus, mons Harmatiæ; pro ὄρος Ἁρματίας lege ὄρος Σαρματίας, i. e. *mons Sarmatiæ.* Qui error Typographo vel transſcriptori referri debet; qui ſigma præcedentis dictionis ſubſequenti etiam adhibuerunt pronunciatione. Tranſlatitius quippe error in hujuſmodi dictionibus, cum eadem litera eſt ultima præcedentis dictionis, & prima ſubſequentis. Alanus verò mons nemini, quod ſciam, celebratur. Ptolemæus Geographiæ lib. 6. c. 14. celebrat Alanos montes Scythiæ intra Imaum montem, quæ ab occaſu Sarmatia Aſiatica terminabatur, ut idem eſt auctor libro, capiteque citato.

83 Ἄλβα, πόλις Ἰταλίας, &c.] Alba, urbs Italiæ olim celeberrima, utpote quæ ſuos habuerit Reges, ac cum ſtetiſſet per quadringentorum annorum ſpatium tandem everſa fuit à T. Hoſtil. Rom. rege, ac ejus cives Romam traducti, quæ tunc temporis ejus ruinis crevit, ut refert Livius lib. 1. c. 29. Non poſſum non laudare Romanos, qui ex hoſtibus devictis Socios, ac cives faciebant. Hiſpani expellendo cives ſuos indigenas ex ſua Arabia felici deſertam Arabiam fecere. Epitomator noſter inquit, Albam condidiſſe Latinos à Lavinio oriundos, qui Troës, i. e. Trojani erant. Livius libro citato Auctor eſt, Aſcanium Æneæ filium ejus conditorem fuiſſe, quem ſequitur Virgil. Æneid. lib. 5.

—— *hæc certamina primus*
Aſcanius, longam muris cum cingeret Albam
Retulit, & priſcos docuit celebrare Latinos.

84 Ἔστι καὶ ποταμὸς Ἄλβας, ὁ νῦν λεγόμενος Τίβερις.] Ethnicographo fluvius *Albas* dicitur qui poſtea *Tiberis*, alludit ad nomen Latinum, *Albula*. Sic enim prius dicebatur, antequam Tiberinus rex, ut inquit noſter, in eo mortuus fuiſſet, à quo poſtea nomen accepit. Utrumque teſtatur Ovidius Faſt. lib. 2. v. 389.

Albula, quem Tiberim *merſus Tyberinus in unda*
Reddidit, hibernis forte tumebat aquis.

Videſis, quæ in Tiberis annotamus.

85 Ὡς καὶ οἶνος Ἀλβανὸς, ἡδύς τε, καὶ καλός.] Vinum Albanum celebrat etiam Strabo Geographiæ lib. 5. Plinius lib. 14. c. 7.

86 Λέγεται καὶ Ἀλβανὸς ἐν Ἰταλίᾳ τόπος.] Locus iſte in Italia dictus *Albanus*, in quo ſacrificia fiebant, non fuit alius, niſi mons Albanus, ubi erat templum Jovis Latialis, cui ſacrificia illa fiebant, quò Latini quotannis ad ferias Latinas conveniebant, de quo vide Dionyſ. Rom. Hiſt. lib. 4.

πος. Ἐν ᾧ ἱεροποιίαι ἐγίνετο, [87] καὶ λίμνη Ἀλβανίς. Ἔστι καὶ Ἄλβη πόλις Κρήτης. Τὸ ἐθνικὸν Ἀλβαῖος, ὡς Θηβαῖος. A

ἈΛΒΑΝΊΑ [88], χώρα πρὸς τοῖς ἀνατολικοῖς Ἴβηρσιν.

ἈΛΒΊΩΝ [89], νῆσος Βρεττανική· Μαρκιανὸς ἐν περίπλῳ αὐτῆς. Τὸ ἐθνικὸν, Ἀλβιώνιος. B

ἈΛΓΊΔΟΣ [90], πόλις Ἰταλίας. Τὸ ἐθνικὸν Ἀλγίδιος, ὡς Τενέδιος, Ἀράδιος.

ἈΛΕΆ, πόλις Ἀρκαδίας· Θεόπομπος πεντηκοστῇ ἕκτῃ. Ἔστι καὶ Θετταλίας, καὶ ἄλλη Καρπητάνων, ἔθνους Κελτικοῦ. Ὁ πολίτης Ἀλεὸς, ὁμοφώνως τῷ οἰκιστῇ, ὡς Δάρδανος. Ἔστι καὶ ἄλλο ἐθνικὸν Ἀλεάτης, ὡς τῆς Τεγέας Τεγεάτης. Ἡρωδιανὸς δέ φησιν, Ἀλέα ἐπὶ τῆς θερμασίας. Καὶ ὁπότε δηλοῖ τὴν φυγὴν, βαρύνεται· ἐπὶ δὲ τῆς Ἀθηνᾶς, ὀξύνεται. Ἐχρῆν δὲ καὶ τοῦτο βαρύνειν. Ἀπὸ δὲ τοῦ Ἀλεοῦ, λέγεται καὶ Ἀλεαῖος. C D

ἈΛΕΞΆΝΔΡΕΙΑ [91], πόλεις ὀκτωκαίδεκα. E

Πρώ-

cus, in quo sacrificia fiebant. Est & palus Albanis. Est & *Albe* urbs Cretæ. Gentile, Albæus, ut Thebæus.

ALBANIA, regio prope Orientales Iberos.

ALBION, insula Bretanica; Marcianus in ipsius periplo. Gentile, Albionius.

ALGIDUS, urbs Italiæ. Gentile, Algidius, ut Tenedius, Aradius.

ALEA, urbs Arcadiæ, Theopompus libro quinquagesimo sexto. Est & alia Thessaliæ & alia Carpetanorum, gentis Celticæ. Civis, Aleus, ejusdem vocis ac conditor, ut Dardanus. Est & aliud gentile, Aleates, ut à Tegea, Tegeates. Herodianus inquit, quod Ἀλέα de *tepore* dicitur. Quando verò significat *fugam* tono gravi notatur, sed cum de Minerva dicitur, acuitur. At qui debebat gravari. Ab Aleo verò dicitur Aleæus.

ALEXANDRIA, sunt urbes octo-

87 Καὶ λίμνη Ἀλβανίς] Palus Albanis, Latinis dicitur *Lacus Albanus*, ut mons Albanus, nemus Albanum; at Lacus erat in nemore, ut apparet ex Livii lib. 5. c. 15. ubi inter prodigia (quæ amat Livius plusquam reliqui omnes Historici) refert. Lacum in Albano nemore sine ullis cælestibus aquis, causave qua alia, quæ rem miraculo eximeret, in altitudinem insolitam crevisse.

88 Ἀλβανία, χώρα πρὸς τοῖς ἀνατολικοῖς Ἴβηρσιν.] Albania, regio ad orientales Iberos. Nam Iberes, seu Iberi erant etiam occidentales, qui alio nomine *Hispani*, regio Iberia, seu Hispania dicitur. Albaniæ incolæ, auctore Strabone lib. 11. habitabant inter Iberos orientales & mare Caspium. Ab incolis *Albania* nunc vocatur *Zitracha*, ab aliis *Garzena*, quod aruspicinæ ejus incolæ sint intenti. Nam quos nos, inquit Niger in ejusdem descriptione, *aruspices* vocamus, Hebræi *Garazenos* vocant. Fallitur bonus vir in rebus Geographicis, sed in lingua Hebraïca suam ignorantiam patefecit. Haruspices possunt dici Hebraïcè גזרים *gazerim*, à verbo גזר *gazar*, id est, *secuit*, *abscidit*, ac si diceres *sectores*, quorum fit mentio Daniel. c. 2. v. 27. Ergo si paronomasia observanda est, *Gazareni* vocandi erant, non *Garazeni*. Neque ideo Albaniæ incolarum nomen à lingua Hebræa trahendum est, quæ nihil cum Albania, nec cum ejus incolis commune habet. Ejus descriptionem habes apud Ptolemæum Geographiæ lib. 5. c. 12.

89 Ἀλβίων, νῆσος Βρεττανική.] Albion, onis, *insula Brettanica*, id est, *Brittannica*, de qua videsis, quæ suo loco annotamus.

90 Ἀλγίδος, πόλις Ἰταλίας.] Algidus, urbs Italiæ, quæ Straboni lib. 5. dicitur *Algidon* ac urbecula vocatur. Memoratur etiam eodem nomine Dionysio Antiquit. Rom. lib. 10. At Algidus non solum fuit urbs Italiæ sed etiam mons, cujus nomen inquit ejus etymon. Itaque *gelidus Algidus* non illepidè dicitur Venus. Poëtæ carm. l. 1. Od. 21.

Quæcunque, aut gelido Algido
Nigris aut Erymanthi
Sylvis, aut viridis Cragi.

91 Ἀλεξάνδρεια, πόλεις ὀκτωκαίδεκα.] Octodecim hujus nominis urbes memorat Epitomator noster. Sanè nobis labor, tibi tædium foret de omnibus anquirere. Quare de Alexandria Ægyptia aliqua notatu digna apponemus, utpote quæ fuerit omnium celeberrima. Igitur Alexandria Ægyptia ab Alexandro Macedone, à quo nomen habet, condita fuit, ac ne quid ad gloriam deesset, ejus locum per somnium Alexandro designatum fuisse fabulabantur. Hæc enim erat veterum Ethnicorum consuetudo, ut urbium, & gentis primordia ad Deos deferrent, quo augustiora & felicioraque essent, quæ quamvis poëticis fabulis quàm simillima forent, pro veris tamen habita sunt. Tanta fuit & plebis stultitia, & hominum calliditas. Fuerunt diversa eidem indita nomina. Non solum enim vocata fuit *Alexandria Ægyptia*, sed etiam *Libyssa*, *Rhacotis*, *Pharus*, *Leontopolis*, quod Olympiadis venter Leonis imagine notaretur, id quod ad Alexandri gloriam fictum fuisse arbitror. Romani eam vocavere *Augustam*, *Juliam*, *Claudiam*, *Domitianam*, de horum imp. nomine: à Græcis dicebatur *Alexynteria*, & κατ' ἐξοχὴν πόλις, i. e. *urbs*, ut sic fama æquaretur Athenis, & Romæ, quæ hoc nomine per antonomasiam insignitæ fuere. Troja quoque apud Homerum πόλις, i. e. *urbs* sine ullo epitheto vocatur. Unde Alexander φιλόμηρος sic Alexandriam appellavit, ut refert Eust. ad Il. 2. fuit regia Ægypti sedes, & metropolis. Celeberrimum habuit totius Ethnici orbis, dempto Rom. Capitolio, Serapidis templum. Eam quoque Ptolemæus Philadelphus bibliotheca, quæ septuaginta voluminum millia habebat, decoravit; at illam magis illustrarunt, celebres eruditione & sapientia viri ejus cives inter quos exsplendescunt Philo Judæus, de quo parœmia illa, *aut Philo platonizat*, *aut Plato philonizat*; Appio grammaticus, quem Tiberius Cæsar *Cymbalum mundi*, Plinius *publicæ famæ tympanum* vocavit; Didymus Grammaticus, Claudius Ptolemæus, etsi alii huic Pelusium patriam fuisse dixere; Appianus Historicus ideo Alexandrinus dictus; Origenes, de quo fertur illud: *Ubi bene, nemo melius, ubi male, nemo pejus*; Clemens Alexandrinus Stromatum auctor; Athanasius, Cyrillus, Didymus cæcus, & alii, quorum nomina nunc mihi non occurrunt. Hodie Alexandria à Turcis, sub quorum imperio gemit, vocatur *Scanderia*, corrupto nomine ex Alexandri nomine, cujus cadaver ex Memphi huc translatum fuisse narrat Quint. Curtius lib. 10. c. 10. quod in urbis quoque gloriam cessit. Bibliotheca Ptolemæi adeò celebris, dum sub Julio Cæsare diripitur urbs, conflagravit, auctore Amm. Marcellino lib. 22. c. 41. Fuisse olim totius orbis maximum emporium testatur Strabo lib. 17. ad cujus portum Ptolemæus (alii id tribuunt Cleopatræ reginæ) excogitavit turrim excelsam, quæ *Pharos* ab insula ejusdem nominis prope Alexandriam vocata fuit; prælucendi navibus nocturna suggerens ministeria, à qua hujusmodi turres in posterum eodem nomine insignitæ fuerunt. Vigente in oriente religione Christiana, Patriarchatus sede insignita fuit Alexandria, de quo videsis, quæ in Antiochia annotamus.

Πρώτη, ἡ Αἰγυπτία, ἤτοι Λίβυσσα, ὡς οἱ πολλοί, ἀπὸ Ἀλεξάνδρου τοῦ Φιλίππου. Ἰάσων δέ, ὁ τὸν βίον τῆς Ἑλλάδος γράψας ἐν τέσσαρσι βιβλίοις, φησί· τὸν μὲν οὖν τόπον τῆς πόλεως ὄναρ ἐξηγματολογῆθη οὕτω·

> Νῆσος ἔπειτά τις ἐστὶ πολυκλύστῳ ἐνὶ πόντῳ,
> Αἰγύπτου προπάροιθε, Φάρον δέ ἑ κικλήσκουσιν.

Ἐκέλευσε δὲ διαγράφειν τὸ σχῆμα τοὺς ἀρχιτέκτονας. Οὐκ ἔχοντες δὲ λευκὴν γῆν, ἀλφίτοις διέγραφον. Ὄρνιθες δὲ καταπτάντες, τὰ ἄλφιτα ἄφνης διήρπασαν. Ταραχθεὶς οὖν Ἀλέξανδρος, οἱ μάντεις θαῤῥεῖν ἔλεγον· πάντων γὰρ τὴν πόλιν τροφὸν γενήσεσθαι. Ταῦτα καὶ Ἀῤῥιανός. Ἐκλήθη δὲ Ῥακῶτις, καὶ Φάρος, καὶ Λεοντόπολις, διὰ τὸ τὴν τῆς Ὀλυμπιάδος γαστέρα ἐσφραγίσθαι λέοντος εἰκόνι. [92] Ἐλέγετο δὲ κατ' ἐξοχὴν πόλις, καὶ πολῖται ἐξ αὐτῆς· ὡς ἄστυ αἱ Ἀθῆναι, καὶ ἀστοὶ καὶ ἀστικοὶ οἱ Ἀθηναῖοι, ὡς καὶ ἐπὶ Ῥώμης λέγεται οὖρψ. [93] Ἐκλήθη δὲ ἐπὶ τῶν Ῥωμαϊκῶν Σεβαστή, καὶ Ἰουλία, καὶ Κλαυδία, καὶ Δομετιανή, καὶ Ἀλεξυντηρία. Τοῦ δὲ συνοικισμοῦ, τριακοντατεσσάρων ἐστὶ σταδίων τὸ μῆκος, ὀκτὼ δὲ τὸ πλάτος. Ἡ δὲ ὅλη περίμετρος, σταδίων ἑκατὸν δέκα. Δευτέρα ἐστὶ πόλις Τροίας, ἐν ᾗ ἐγένετο Ἡγήμων ἐποποιός, ὃς ἔγραψε τὸν Λευκτρικὸν πόλεμον τῶν Θηβαίων καὶ Λακεδαιμονίων, περὶ ἧς Δημοσθένης ἐν τετάρτῳ Βιθυνιακῶν. Τρίτη Θρᾴκης, πρὸς τῇ Λακεδαιμονίᾳ. Ἣν ἔκτισε πρὸ τῆς μεγάλης Ἀλεξανδρείας, ἑπτακαίδεκα ὢν ἐτῶν. Τετάρτη, πόλις Νεαρτῶν, ἔθνους Ἰχθυοφάγων, κατὰ τὸν περίπλουν τῆς Ἰνδικῆς. Πέμπτη, ἐν τῇ Ὠπιανῇ, κατὰ τὴν Ἰνδικήν. Ἕκτη, πάλιν Ἰνδικῆς. Ἑβδόμη, ἐν Ἀρείοις, ἔθνους Παρθυαίων κατὰ τὴν Ἰνδικήν. Ὀγδόη, τῆς Κιλικίας. Ἐννάτη, ἐν Κύπρῳ. Δεκάτη, πρὸς τῷ Λάτμῳ τῆς Καρίας, ἐν ᾗ Ἀδώνιον ἦν, ἔχον Πραξιτέλους Ἀφροδίτην. Ἑνδεκάτη, κατὰ Βάκτρα. Δυοδεκάτη, ἐν Ἀραχώτοις. [94] Τρισκαιδεκάτη, ἐν Μακαρηνῇ, ἣν παραῤῥεῖ ποταμὸς Μαξάτης. Τεσσαρεσκαιδεκάτη, παρὰ Σωριανοῖς Ἰνδικοῖς ἔθνει. Πεντεκαιδεκάτη, παρὰ τοῖς Ἀραχώτοις· ὁμοροῦσι τῇ Ἰνδικῇ. Ἑκκαιδε-

A octodecim hujus nominis. Prima, Ægyptia, vel Libyssa, ut multi asserunt, ab Alexandro Philippi filio condita. Iason verò, qui vitam Græciæ in quatuor libris scripsit, inquit: locus quidem urbis per somnium oraculo designatus est his verbis:

B
> *Insula deinde quædam est undoso in ponto,*
> *Ante Ægyptum, Pharum verò vocant.*

C Jussit verò Alexander, ut Architectones figuram urbis describerent, qui cum non haberent albam terram, qua solebant delineare id, quod erat ædificandum, farina delinearunt. Aves verò involantes farinam subitò abripuere. Perturbato igitur Alexandro, vates dixere, fideret; omnium enim urbem nutricem fore. Hæc etiam Arrhianus refert.

D Fuit verò vocata Rhacotis, & Pharus, & Leontopolis, eò quod Olympiadis uterus leonis imagine signaretur. Dicebatur verò per excellentiam πόλις, id est, *urbs*, & ejus incolæ πολῖται, id est, *cives*. Ut Athenæ, quæ per excellentiam quoque dicebantur, ἄστυ id est, *urbs*, & Athenienses, ἀστοί, καὶ ἀστικοί, id est, *cives*, seu *urbani*, quemadmodum & Roma per excellentiam quoque dicitur *urbs*.

E Sub Romanis verò fuit vocata Augusta, Julia, Claudia, Domitiana, Alexynteria. Situs verò ejus erat triginta & quatuor stadiorum longitudine. Octo verò latitudine. Totus verò circuitus erat centum & decem stadiorum.

F Secunda est urbs Trojæ, in qua natus fuit Hegemon epopœus, qui scripsit bellum Leuctricum Thebanorum & Lacedæmoniorum, de qua loquitur Demosthenes Bithyniacorum quarta.

G Tertia Thraciæ prope Lacedæmoniam, quam condidit, antequam conderet magnam Alexandriam, quum esset annorum septendecim. Quarta urbs Neartorum, gentis Ichthyophagorum juxta periplum Indiæ. Quinta in Opiana juxta Indiam. Sexta iterum Indiæ.

H Septima in Ariis, gente Parthorum juxta Indiam. Octava Ciliciæ. Nona in Cypro. Decima prope Latmum Cariæ, in qua erat Adonidis simulachrum, quod habebat Praxitelis Venerem. Undecima juxta Bactra. Duodecima in Arachotis.

I Decima tertia in Macarena, quam affluit Maxates fluvius. Decima quarta prope Sorianos populos Indicos. Decima quinta apud Arachotos, Indiæ finitima. Deci-

92 Ἐλέγετο δὲ κατ' ἐξοχὴν πόλις, &c.] Alexandria Ægyptia per excellentiam dicebatur πόλις, i. e. *urbs*. Quatuor urbes præcipue hoc privilegio gavisæ sunt, de quibus vide, quæ in nota præcedenti annotavimus.

93 Ἐκλήθη δὲ ἐπὶ τῶν Ῥωμαϊκῶν Σεβαστή, &c.] Sub Romanis voccata est *Sebasta*, h. e. *Augusta*, *Julia*, *Claudia*, *Domitiana*, de nominibus Imperatorum Augusti, Julii, Claudii, Domitiani, ut nota 89 annotavimus; sed non credo à Romanis vocatam fuisse *Alexynteriam*, ut inquit noster, pro quo legendum Ἀλεξητήριαν, i. e. *Alexiteriam*, h. e. arcentem mala, ac remedia præstantem.

94 Τρισκαιδεκάτη, ἐν Μακαρηνῇ, ἣν παραῤῥεῖ, &c.] Recenset Topographus tertiam decimam Alexandriam in Macarena regione: at cum hujus regionis nemo præter Topographum meminerit, atque Isid. Characenus celebret civitatem Alexandriam in Sacasena regione, sine dubio pro ἐν Μακαρηνῇ legendum est ἐν Σακασηνῇ, quod etiam confirmat Salmasius in Solin. fol. 794.

95 Ἑκκαι-

καιδεκάτη, κατὰ τὸν μέλανα κόλπον. [95] Ἑπτακαιδεκάτη, ἐν τῇ Σογδιανῇ, παρὰ Παροπανισώδαις. Ὀκτωκαιδεκάτη, ἐπὶ τοῦ Τανάϊδος αὐτοῦ κτίσμα, [96] ὡς ἐν τῷ τρίτῳ Πτολεμαῖος ἀποφαίνεται. Ἔστι καὶ τόπος ἐν τῇ Ἴδῃ τῇ Τρωϊκῇ, Ἀλεξάνδρεια λεγόμενος, ἐν ᾧ φασι τὸν Πάριν διακρῖναι τὰς θεάς, ὡς Τιμοσθένης. Τὸ ἐθνικὸν Ἀλεξανδρεύς, ἐκ τοῦ Ἀλεξάνδρου γενικῆς. Τὸ θηλυκὸν, ὡς ἀπὸ τοῦ Σινωπεὺς Σινωπίς, οὕτως ἀπὸ τοῦ Ἀλεξανδρεὺς Ἀλεξανδρίς. Δίδυμος δὲ παρατίθεται χρῆσιν ἐξ Ἐρατοσθένους τὸ Ἀλεξανδρίτης. Φαβωρῖνος δὲ ἐν τῷ περὶ Κυρηναϊκῆς πόλεως Ἀλεξανδρειώτην φησί, παρὰ τὸ Ἀλεξανδρειανός, ὡς Μύρλεια Μυρλειανός, Ἡράκλεια Ἡρακλειανός. Λέγεται καὶ Ἀλεξάνδρειος κτητικόν. [97] Νικάνωρ δὲ ὁ Ἑρμείου ἐν τῇ περὶ Ἀλεξανδρείας πρώτῃ, ταῦτα πάντα κυροῖ. Καὶ τὸ Ἀλεξανδρῖνος, καὶ τὸ Ἀλεξανδρίτης· οὐ μέντοι τὸ Ἀλεξανδρεώτης. [98] Ἔστι καὶ Ἀλεξάνδρεια βοτάνη, καὶ φυτόν· παρ' ἄλλοις δὲ Ἀλεξάνδρα, ἐξ ἧς ἐστέφετο Ἀλέξανδρος ἐν τοῖς ἀγῶσι. Τινὲς δὲ Δανάην αὐτὴν καλοῦσιν· οἱ δὲ, χαμαιδάφνην· οἱ δὲ, ἐπιφυλλόκαρπον, ἢ φυλλόκαρπον.

Decima sexta juxta nigrum sinum. Decima septima in Sogdiana apud Paropanisodas. Decima octava ad Tanaïdem, ipsius opus, ut ostendit Ptolemæus libro tertio. Est & locus in Ida Trojana, qui dicitur *Alexandria*, in quo ferunt Paridem Dearum certamina judicasse, ut Timosthenes. Gentile, Alexandreus, ex Alexandri genitivo. Fœmininum, quemadmodum à Sinopeus, Sinopis, sic ab Alexandreus, Alexandris. Didymus verò profert ex Eratosthene Alexandrites. Atqui Phavorinus in de urbe Cyrenaïca Alexandriotam inquit, ab Alexandrianus ut à Myrlia, Myrlianus, ab Heraclia, Heraclianus. Dicitur etiam Alexandrius possessivum. Nicanor verò Hermiæ filius libro de Alexandria primo hæc omnia confirmat; nec non Alexandrinus, & Alexandrites; at non Alexandreotes. Est etiam Alexandria, herba, & planta: apud alios verò *Alexandra* dicitur, ex qua coronabatur Alexander in certaminibus, quam aliqui *Danaën* vocant. Alii verò *chamædaphnen*. Alii *epiphyllocarpum*, vel *phyllocarpum*.

ἉΛΗ´ΣΙΟΣ [99], τῆς Ἤλιδος πέτρης, τῆς Ὠλενίης, καὶ Ἀλήσιον, ἀπὸ Ἀλησίου τοῦ Σκηλοῦντος υἱοῦ. Οὗτος ἦν τῶν Ἱπποδαμείας μνηστήρων. Οἱ δὲ, Γαργήττου υἱὸν, ἕνα τῶν μετὰ Πέλοπος ἀφικομένων. Τὸ ἐθνικὸν Ἀλησιεύς, ὡς Συμπρασιεύς. Ἔστι καὶ Ἀλήσιον πεδίον τῆς Ἠπείρου, ἵνα πήγνυται πολὺ ἅλας. Ὁ δὲ Εὐφορίων, οὐ γὰρ Ἁλήσιοί ἐστε, φησίν.

HALESIUS, Elidis petræ, Oleniæ & Alesii, ab Alesio Sceluntis filio. Hic erat unus ex procis Hippodamiæ. Alii verò Gargeti filium unum eorum, qui cum Pelope advenere, fuisse dicunt. Gentile, Halisieus, ut Symprasieus. Est etiam Alesium, Epiri campus, in quo sal copiosus congelatur. Euphorion verò, *Non enim Halesii estis*, inquit.

ἈΛΘΑΙ´Α [1], πόλις Ὀλκάδων. Οἱ δὲ Ὀλκάδες, ἔθνος Ἰβηρίας πλησιόχωροι Καρχηδόνος,

ALTHÆA, urbs Olcadum. Olcades verò, populi Iberiæ erant finitimi Carthagini, [...]

95 Ἑπτακαιδεκάτη, ἐν τῇ Σογδιανῇ, παρὰ Παροπανισώδαις.] Memorat Ethnicographus septimam decimam Alexandriam in regione Sogdiana prope Paropamisadas. Pro Παροπανισώδαις enim legendum est Παροπαμισάδαις. Sic quippe apud alios legitur id nominis. Plinius Nat. Hist. lib. 6. c. 16. inquit; in ultimis Sogdianorum finibus *Alexandriam* ab Alexandro Magno conditam, ibique ab ipso, Hercule, libero patre, Semiramide & Cyro, quos Alexander æmulabatur, aras constitutas fuisse; sed præstat eum audire sua ipsius lingua loquentem: *Ultra Sogdiani, oppidum Panda, & in ultimis eorum finibus Alexandria, ab Alexandro Magno (oppidum) conditum; Aræ ibi sunt ab Hercule, ac Libero patre constitutæ, item Cyro, & Semiramide, atque Alexandro: finis omnium eorum ductus ab illa parte terrarum, includente flumine Iaxarte, quod Scythæ Silyn vocant. Alexander, militesque ejus, Tanaim putaverunt esse. Transcendit eum amnem Demonax Seleuci, & Antiochi regum dux, quem maxime sequimur in iis, arasque Apollini Didymæo statuit.* Apud Plinium forsitan nomen illud oppidi Panda corruptum est, pro quo apud Ptol. Geogr. lib. 6. c. 12. inter Sogdianorum oppida memoratur Vandabanda.

96 Ὡς ἐν τῷ τρίτῳ Πτολεμαῖος ἀποφαίνεται.] Ut in tertio scilicet libro Ptolemæus ostendit. Hic Ptolemæus, de quo loquitur noster, forte est Ptolemæus rex successor Alexandri, qui ejus historiam scripsit. Nam Ptolemæus Cosmographus Alexandriam Sogdianorum Geographiæ libro 6. c. 12. non lib. 3. ut inquit noster, celebrat.

97 Νικάνωρ δὲ ὁ Ἑρμείου ἐν τῇ περὶ Ἀλεξανδρείας, &c.] Memoratur ab Epitomatore Nicanor Hermiæ filius, qui fuit Alexandrinus & *Stigmatias* dictus, auctore Suida in Νικάνωρ.

98 Ἔστι καὶ Ἀλεξάνδρεια βοτάνη, καὶ φυτόν.] Est *Alexandria* etiam herba, & planta, quæ ab aliis *Alexandra* dicitur, ex qua coronabatur Alexander in certaminibus. Hæc erat laurus Alexandria, teste Dioscoride lib. 4. cujus ecce tibi verba: Δάφνη Ἀλεξάνδρεια, &c. h. e. *Laurus Alexandria* quam alii *Ideam*, alii *Danaën*, alii *Zaliam*, alii autem *coronam Alexandri* vocant.

99 Ἀλήσιος, τῆς Ἤλιδος πέτρης, &c.] Halesius quænam sit, divinandum nobis relinquit. Ejus nomen ab Alesio Sceluntis filio deducit, qui fuit unus ex Hippodamiæ procis. Quare perperam per spiritum asperum in prima scribitur, quandoquidem Alesius, qui ei nomen dedit sine aspiratione scribitur. Fuisse Arcadiæ montem docet nos Pausanias in Arcadicis, quem sic vocatum fuisse tradit διὰ τὴν ἄλην, i.e. *propter errorem* Rheæ, apud quem sine aspiratione etiam scribitur.

1 Ἀλθαία, πόλις Ὀλκάδων, &c.] Althæa, urbs Olcadum. Olcades verò fuere populi Iberiæ Carthagini ejusdem Iberiæ urbi finitimi; Althæa verò fuit opulentissima Olcadum urbs atque caput, quam *Carteiam* Livius vocat, de qua videsis, quæ in Olcades annotamus. Olcadum gentem fuisse primam, quam Hannibal Pœnorum imperio subjecit, ac Althæam ejus gravem & opulentam urbem, narrat Polybius Historiarum lib. 3.

2 Ἀλίαρ-

δόνος, ἣν ἐκάλουν καὶ Καινὴν πόλιν. Τὸ ἐθνικὸν Ἀλθαῖος, ὡς Αἰαῖος. Ἢ Ἀλθαιάτης, ἢ Ἀλθαιανός, εὕρομεν δὲ ἐν ταῖς γραφαῖς Δημητρίου, Ἀλθαιέα.

A gini, quam vocabant etiam *Novam urbem.* Gentile, Althæus, ut Ææus. Vel Althæates, vel Althæanus; in Demetrii autem scriptis invenimus Althæeum.

ἉΛΙΑΡΤΟΣ [2], πόλις Βοιωτίας· ἀρσενικόν. Ὅμηρος·

—— Ποιήεντ' Ἁλίαρτον.

Λέγεται δὲ κτισθῆναι ὑπὸ Ἁλιάρτου τοῦ Θερσάνδρου. Τὸ ἐθνικὸν Ἁλιάρτιος, ὡς Βοιώτιος. [3] Ἁρμενίδας δ' ἐν τῷ ρ, Ἀρίαρτόν φησι.

HALIARTUS, urbs Bœotiæ, masculini B generis. Homerus:

------ *Herbosumque Haliartum.*

Dicitur verò conditum fuisse ab Haliarto filio Thersandri. Gentile, Haliartius, ut Bœotius. Harmenidas verò per *r* Ariartum in- C quit.

ἉΛΙΕΙΣ [4], πόλις Λακωνικῆς, παραθαλασία. Τὸ ἐθνικόν, ὁμοίως, ὡς ἀπὸ τοῦ Ἁλιεύς. Ἔφορος ἐν τῷ ἕκτῳ, ὅτι οὗτοι Τιρύνθιοί εἰσι, καὶ ἐξαναστάντες ἐβουλεύοντο οἰκεῖν τινα τόπον, καὶ ἠρώτων τὸν θεόν. Ἔχρησε δὲ οὕτω· Ποῖ τοι λαβών, [5] καὶ Ποῖ τοι καθίξω, καὶ Ποῖ τοι οἴκησιν ἔχων Ἁλιέα τε κεκλῆσθαι. Ἐλέγοντο δ' οὕτω, διὰ τὸ πολλοὺς τῶν Ἑρμιονέων ἁλιευομένους, κατὰ τοῦτο τὸ μέρος οἰκεῖν τῆς χώρας. Τὸ θηλυκὸν, Ἁλίας. Καὶ Ἁλικὸς, τὸ κτητικόν.

ALIEIS, urbs Laconicæ, maritima. Gentile, eodem modo tanquam ab Halieus. Ephorus libro sexto inquit, quod hi Tirynthii sunt, ac sedibus ejecti voluerunt quemdam habitare locum, atque ad id Deum D consuluere, qui respondit hoc modo: Ποῖ τοι &c. id est, *Alicubi tu accipiens, & alicubi tu sedens, & alicubi habitationem habens* ἁλιέα, id est, *piscatorem te vocari opus est.* Sic verò dicebantur, quod multi Hermineorum piscantes juxta hanc regionis partem habitarent. E Fœmininum, Halias. Possessivum, Halicus.

ἉΛΙΖΩΝΕΣ [6], ἔθνος. Ὅμηρος·

—— Αὐτὰρ Ἁλιζώνων.

Ἔφορος οἰκῆσαί φησι τοὺς Ἁλιζῶνας τὴν μεταξὺ Μυσίας, καὶ Καρίας, καὶ Λυδίας κειμένην. [7] Ἴσως δὲ διὰ τὸ ὑπερήφανον τοῦ πλούτου, κατ' ἐναλλαγὴν τοῦ α εἰς ι, οὕτως ὠνομάσθησαν.

HALIZONAS, gens quædam. Homerus.

—— *Sed Halizonum.*

Ephorus author est Halizones habitare regionem, quæ jacet inter Mysiam, & Cariam, F & Lydiam. Forsitan propter divitiarum superbiam sic nominati sunt per enallagen verso *a* in *i*.

ἉΛΙΚΑΡΝΑΣΣΟΣ [8], πόλις Καρίας. [9] Ἄνθης φησὶν, ἀπὸ τοῦ Ἁλία περιέχεσθαι τὴν Καρίαν. Αὐτὸς δὲ ὁ Ἄνθης ἐκ Τροιζῆνος μετῴκισε, λαβὼν τὴν Δύμαναν φυλὴν, ὡς Καλλίμαχος. Ἢ ἀπὸ τοῦ νάσσασθαι αὐτὸν ἀπὸ Τροιζῆνος, ὡς Ἀπολλόδωρος. [10] Ἐκαλεῖτο δὲ Ἰσθμὸς,

HALICARNASSUS, urbs Cariæ. Anthes inquit sic vocari, quod ab Alia cir- G cumdaretur Caria. Ipse verò Anthes ex Trœzene transmigravit, accepta Dymane tribu, teste Callimacho. Vel ἀπὸ τοῦ νάσσασθαι &c. id est, *quod ipse transtulerit* à Trœzene, ut Apollodorus. Vocabatur verò Isthmus & Zephy-

2 Ἁλίαρτος, πόλις Βοιωτίας· ἀρσενικόν.] Haliartus Epitomatori nostro urbs Bœotiæ masculino genere ex Homero, apud quem legitur hemistichium illud Il. 2. v. 503. ad quem locum Eustathius ejus etymon deducit ἀπὸ ἁλιέων, & ἄρτου, id est, *à piscatoribus* & *pane.* Id enim sonat nomen. Eversam fuisse tradit in bello πρὸς Περσέα, i. e. *contra Perseum*, ultimum Macedoniæ regem. quem P. Æmilius devicit, regionem verò habere Athenienses Romanorum dono, atque fœm. etiam genere inveniri; quod ex Strab. libro nono habet.

3 Ἁρμενίδας δ' ἐν τῷ ρ Ἀρίαρτόν φησι.] Lege Ἁρμενίδας διὰ τοῦ ρ Ἀρίαρτόν φησι, i. e. *Harmenidas per r Ariartum inquit*; id ratio clamat. Non est enim verosimile Harmenidam, cujus altum apud reliquos scriptores est silentium, 90 libros scripsisse. Nostram conjecturam confirmat nomen Ἀρίαρτον, quod sequitur.

4 Ἁλιεῖς, πόλις Λακωνικῆς παραθαλασσία.] Alieis, urbs Laconicæ, h. e. Peloponnesi maritima, quæ alio nomine *Tiryns* dicta fuit, de qua suo loco agemus.

5 Καὶ ποῖ τοι καθίξω.] Lege καὶ ποῖ τοι καθίζων. Participium enim præcedens, & subsequens id confirmat.

6 Ἁλιζῶνες, ἔθνος, Ὅμηρος.] Halizones, gens ex Homero, apud quem Il. 2. v. 856. invenitur hemist. illud, sunt ipsissimi populi, ac Alazones, de quibus suo loco egimus.

7 Ἴσως δὲ διὰ τὸ ὑπερήφανον τοῦ πλούτου, &c.] Alludit ad nomen ἀλαζὼν, id est, *arrogans*, *superbus*, *gloriosus*, quo sensu *miles gl riosus* dicitur Plauto, ac inquit Halizones populos, qui juxta Ephorum inter Mysiam & Cariam, & Lydiam incolebant, sic forte vocatos fuisse quod essent ἀλαζόνες, verso τὸ α in ι.

8 Ἁλικαρνασσὸς, πόλις Καρίας.] Halicarnassus, masculino genere, urbs Cariæ, quæ etiam *Isthmus*, & *Zephyria* vocata fuit, quam auctore Strabone lib. 8. Anthes condidit, sita fuit inter sinus Ceraunicum, & Issicum, cui postea Zephyria insula adjuncta fuit, teste Plinio lib. 2. c. 89. unde *Zephyriam* vocatam fuisse nullus dubito. Fuit olim Cariæ regia illustris Mausoli regis sepulchro ab Artemisia uxore, & sorore constructo; unde inposterum Regum, Principumque virorum sepulchra *Mausolea* vocari cœpta sunt. Fuit etiam patria Herodoti & Dionysii, qui ideo *Halicarnasseis* seu ore Latino *Halicarnassenses* dicuntur, eam evertisse Alexandr. M. refert Arrhianus ejus expedit. lib. 1.

9 Ἄνθης φησὶν, ἀπὸ τοῦ ἁλία περιέχεσθαι τὴν Καρίαν.] In his verbis aliquid videtur deficere. Innuit enim ex Anthe Halicarnassum dictum fuisse, quod Alia fluvio Caria circumdaretur, vel ex Apollodoro ἀπὸ τοῦ νάσσασθαι, id est, *quod illuc transtulerit* scilicet ex Trœzene Dymanan tribum.

10 Ἐκαλεῖτο δὲ Ἴσθμος, καὶ Ζεφύρια, ὡς Φίλων, καὶ Ζεφυρία.] Vocabatur vero Isthmus & Zephyria, accentu in antepenultima, vel in penultima, supra nota octava ex Plinio, lib. 2. c. 89. diximus Zephyriam insulam, cum ante insula fuisset, postea Halicarnasso adjunctam fuisse, quemadmodum Antissam Lesbo, unde proculdubio Halicarnassus *Zephyria* quoque vocata fuit, ut inquit Epitomator noster.

11 Ἁλι-

μὸς, καὶ Ζεφύριμα, ὡς Φίλων, καὶ Ζεφυρία. Λέγεται ἀρσενικῶς, ὁ πολίτης Ἁλικαρνασσεὺς, ὡς Ἀψυρτεύς. Ἀνδροτίων ἐν τρίτῃ Ἀτθίδος, Ἁλικαρνάσιός φησι. Καὶ Ἁλικαρνασσὶς, θηλυκόν· καὶ Ἁλικαρνασσοῖ, τὸ τοπικόν· καὶ ἐκ τόπου, Ἁλικαρνασσόθεν.

ἉΛΙΚΥΑΙ, πόλις Σικελίας· Θεόπομπος. Μεταξὺ κειμένη Ἐντέλλης καὶ Λιλυβαίου. Τὸ ἐθνικὸν Ἁλικυαῖος, καὶ Ἁλικυαία.

ἉΛΙΚΥΡΝΑ[11], κώμη Ἀκαρνανίας· Στράβων. Ὁ οἰκήτωρ Ἁλικυρναῖος, ὥσπερ Μηκύβερνα Μηκυβερναῖος.

ἉΛΙΜΟΥΣ[12], δῆμος τῆς Λεοντίδος φυλῆς. Καλλίμαχος δὲ πόλιν ἡγεῖται.[13] Ὁ δημότης Ἁλιμύσιος. Τὰ τοπικὰ, Ἁλιμουντόθεν, Ἁλιμουντάδε, Ἁλιμοῦντι.

ἌΛΙΝΑ[14], πόλις Καρίας, ὡς Πολυΐστωρ. Ὁ πολίτης Ἀλινδεύς.

ἈΛΙΜΑΛΑ, χωρίον Λυκίας· Καπίτων Ἰσαυρικῶν δευτέρῳ. Οἱ ἐνοικοῦντες, Ἀλιμαλεῖς.

ἈΛΙΝΔΟΙΑ, πόλις Μακεδονίας, ὡς Βέροια. Τὸ ἐθνικὸν Ἀλινδοιαῖος, ὡς Βεροιαῖος.

ἈΛΙΣΑΡΝΑ[15], πόλις Τρωάδος χώρας· Θεόπομπος. Τὸ ἐθνικὸν ὁ αὐτὸς, Ἀλισαρναῖος.

ἈΛΙΦΕΙΡΑ, πόλις Ἀρκαδίας, ἀπὸ Λυκάονος παιδὸς Ἀλιφείρου. Ὁ πολίτης, Ἀλιφειρεύς. Εὕρηται ἡ παραλήγουσα διὰ διφθόγγου.

ἈΛΚΟΜΕΝΑΙ[16], πόλις ἐν Ἰθάκῃ τῇ νήσῳ, ἀφ' ἧς Ἀλκομενεὺς ὁ Ὀδυσσεύς. Ἔστι καὶ τῆς Ἰλλυρίας πόλις. Ὁ πολίτης ἀμφοτέρων, Ἀλκομενεύς. Καὶ τὸ θηλυκὸν, Ἀλκομένεια.

ἈΛΛΑΛΙΑ[17], πόλις ἐν Κύρνῳ τῇ νήσῳ, κτίσμα Φωκέων, ὡς Ἡρόδοτος. Τὸ ἐθνικὸν, Ἀλλαλιαῖος.

ἈΛΛΑΝΤΗ, πόλις Μακεδονίας, καὶ Ἀρκαδίας. Θεόπομπος δ' ἐν πρώτῳ Φιλιππικῶν, Ἀλλάντιον αὐτὴν εἶπε. Τὸ ἐθνικὸν Ἀλλάντιος, ὡς Κυλλήνιος.

ἈΛΛΩ-

phyria, ut Philo accentu in antepenultima, & in penultima. Dicitur in genere masculino civis, Halicarnasseus, ut Apsyrteus. Andro-tio libro tertio Atthidis, Halicarnasius dixit. Et Halicarnassis, fœmininum. Locale, in Halicarnasso; ex loco, ex-Halicarnasso.

HALICYÆ, urbs Siciliæ, sita inter Entellam, & Lilybæum, teste Theopomp. Gentile, Halicyæus, & Halicyæa.

HALICYRNA, pagus Acarnaniæ, teste Strabone. Incola, Halicyrnæus, ut Mecyberna, Mecybernæus.

ALIMUS, populus Leontidis tribus. Callimachus verò urbem esse existimat. Popularis, Alimusius. Localia ex-Alimunte, in Alimuntem, in-Alimunte.

ALINA, urbs Cariæ, ut Polyhist. Civis, Alindeus.

ALIMALA, oppidum Lyciæ; Capito teste Isauricorum lib. 2. Incolæ, Alimaleis.

ALINDOEA, urbs Macedoniæ, ut Berœa. Gentile, Alindœæus, ut Berœæus.

ALISARNA, urbs Troadis regionis, teste Theopompo. Gentile, Alisarnæus, ejusdem formæ, ac præcedens.

ALIPHIRA, urbs Arcadiæ, sic dicta ab Aliphiro Lycaonis filio. Civis, Alipheireus. Penultima invenitur per diphthongum.

ALCOMENÆ, urbs in Ithaca insula, à qua Ulysses dictus fuit *Alcomeneus*. Est & alia Illyriæ urbs. Civis, utriusque Alcomeneus. Fœmininum, Alcomenia.

ALLALIA, urbs in Corsica insula, opus Phocensium, ut Herodotus. Gentile, Allaliæus.

ALLANTA, urbs Macedoniæ, & Arcadiæ. Theopompus verò Philippicorum primo *Allantium* eam vocat. Gentile, Allantius, ut Cyllenius.

ALLO-

11 Ἀλίκυρνα, κώμη Ἀκαρνανίας· Στράβων.] Halicyrna, pagus Acarnaniæ, non memoratur Straboni, ut inquit noster, sed Scylaci. Cæterum de ea nihil memoratu dignum refert.

12 Ἁλιμοῦς, δῆμος τῆς Λεοντίδος φυλῆς.] Alimus, untis, populus Leontidis tribus, memoratur Harpocrationi, & Suidæ. Fuit insignis & illustris fano Cereris Θεσμοφόρου, & Proserpinæ, auctore Pausania in Atticis; sed magis eum nobilitavit *Thucydides* natalibus suis, auctore Plutarcho in Cimone; ideo *Alimusius* dictus fuit.

13 Ὁ δημότης Ἀλιμύσιος.] Lege Ἀλιμούσιος. Est enim vitium vel impressoris, vel transcribentis incuriâ.

14 Ἄλινα, πόλις Καρίας, &c.] Alina, urbs Cariæ, cujus oppidanus *Alindeus* dicebatur. Ergo *Alinda* debet scribi, non *Alina*; ac sic scribitur apud Arrhianum, qui eam celebrat Anabaseως lib. 1. & neutro plurali, Alinda, orum.

15 Ἀλίσαρνα, πόλις Τρωάδος χώρας.] Alisarna, urbs Troadis regionis, quæ *Haliserne* dicitur Plinio lib. 5. c. 30. alia Alisarna in Caria memoratur Straboni lib. 14.

16 Ἀλκομεναὶ, πόλις ἐν Ἰθάκῃ τῇ νήσῳ.] Alcomenæ, arum, urbs in Ithaca insula, quam Plutarch. in Quæst. Græcis *Alalcomenas* vocat, sic dicta ab *Alcomeneo* Bœotiæ oppido, ubi Anticlea Ulyssem peperit. Quare Ulysses *Alcomeneus* dicitur ab Alcomenis Ithacæ præcipua urbe, ut inquit noster.

17 Ἀλλαλία, πόλις ἐν Κύρνῳ τῇ νήσῳ.] Allalia, urbs in Corsica insula ex Herodoto, apud quem lib. 1. c. 165. memoratur. Hanc Phocenses vaticinio condiderunt, ac viginti post annos in eam se contulerunt, relictis suis sedibus Medorum servitutem metuentes, sed ea iterum relicta in Rhegium migrarunt, ut rerum monumentis tradit idem Auctor libro, capiteque citato, apud quem per unum tantum scribitur Ἀλαλίη.

18 Ἀλ

A Ἀλλωρία[18], πόλις τῆς Κρήτης· Πολυΐστωρ τρισκαιδεκάτῃ. Τὸ ἐθνικὸν Ἀλλωριάτης, ὡς αὐτός φησιν.

ALLORIA, urbs Cretæ, Polyhiſtor libro decimo tertio. Gentile, Alloriates, ut idem inquit.

Ἀλμήνη[19], πόλις πρὸς τῷ Εὐξείνῳ πόντῳ. ὡς Ἀῤῥιανός. Τὸ ἐθνικὸν Ἀλμήνιος, ὡς Παλλήνιος· ἢ Ἀλμηνίτης, ὡς Σινωπίτης. B

ALMENA, urbs ad Pontum Euxinum, ut Arrhianus. Gentile, Almenius, ut Pallenius, vel Almenites, ut Sinopites.

Ἀλλόβρυγες[20], ἔθνος δυνατώτατον Γαλατικόν, ὡς Ἀπολλόδωρος. Πολύβιος δὲ διὰ τοῦ ι αὐτοὺς καλεῖ Ἀλλόβριγας· Χάραξ δὲ διὰ τοῦ ο μικροῦ, Ἀλλόβρογας. Οἱ πλείους δὲ διὰ τοῦ ι. Ὁ δὲ Τεχνικός, Ἀλλόβροξ, ἔθνος Γαλατικόν. C

ALLOBRYGES, populi Galliæ potentiſſimi, teſte Apollodoro. Polybius verò eoſdem vocat *Allobriges* per *ι*. Charax *Allobroges* per *ο* micron. Plerique per *i* ſcribunt. Technicus verò inquit: *Allobrox eſt gens Gallica.*

Ἄλμων, πόλις Βοιωτίας, ὡς Ἑλλάνικος· καὶ Σάλμον αὐτὴν φησι, κακῶς. Τὸ ἐθνικὸν ἀπὸ τῆς Ἄλμωνος γενικῆς, Ἀλμώνιος, καὶ Ἀλμωνία. D

ALMON, urbs Bœotiæ, ut Hellanicus, qui eam *Salmum* vocat, ſed malè. Gentile, à genitivo Almonis, Almonius, & Almonia.

Ἀλμωπία[21], χώρα τῆς Μακεδονίας, ἣν ᾤκουν Ἄλμωπες. Λυκόφρων·

—— Ἐκ δ' Ἀλμωπίας
Παλιμπλανήτην δέξεται Τυρσηνία·

Περὶ Αἰνείου λέγων. Ἐκλήθη δὲ ἀπὸ Ἄλμωπος E γίγαντος. Τὸ ἐθνικόν, Ἄλμωψ, καὶ Ἀλμώπιος καὶ Ἀλμωπία, ἀπὸ Ἄλμωπος τοῦ Ποσειδῶνος, καὶ Ἕλλης τῆς Ἀθάμαντος.

ALMOPIA, regio Macedoniæ, quam incolebant Almopes. Lycophron:

—— *Ex Almopia verò*
Rurſus errantem recipiet Tyrſenia:

de Ænea loquens. Sic verò fuit vocata ab Almope gigante. Gentile, Almops, & Almopius, & Almopia, ab Almope Neptuni filio ex Helle filia Athamantis.

Ἀλόπη, πόλις Θεσσαλίας, ἀπὸ Ἀλόπης τῆς Κερκυόνος, ὡς Φερεκύδης, ἢ τῆς Ἄκτορος, ὡς Φιλωνίδης. F Ἔστι δὲ μεταξὺ Λαρίσσης τῆς Κρεμαστῆς, καὶ Ἐχίνου. Δευτέρα ἐστὶ καὶ τῆς Ἀττικῆς Ἀλόπη. [22] Τρίτη Τόντου, ἀφ' ἧς Πενθεσίλεια. Τετάρτη, περὶ Εὔβοιαν. Πέμπτη, περὶ Δελφούς. Ἕκτη, περὶ Λοκρίδα. Ὅμηρος G τὴν μεταξὺ Μυσίας καὶ Καρίας καὶ Λυκίας παράλιόν φησιν·

[23] Ἐλθόντ' ἐξ Ἀλόπης, ὅθ' Ἀμαζονίδων γένος ἐστίν.

Ὁ πολίτης κατὰ τέχνην Ἀλοπίτης. [24] Ἔστι δὲ καὶ H Ἀλπεύς.

ALOPA, urbs Theſſaliæ, ſic dicta ab Alopa Cercyonis filia, ut Pherecydes, vel Actoris, ut Philonides. Eſt verò inter Lariſſam Cremaſten & Echinum. Secunda eſt Atticæ. Tertia, Ponti, unde Pentheſilea. Quarta, circa Eubœam. Quinta, circa Delphos. Sexta, circa Locridem. Homerus eam, quæ eſt inter Myſiam, & Cariam, & Lyciam, eſſe maritimam inquit:

Venientem ex Alopa, unde Amazonidum genus eſt.

Civis, ſecundum artem Alopites. Sed invenitur etiam Alopeus.

Ἁλο- HALO-

18 Ἀλλώρια, πόλις τῆς Κρήτης.] Alloria, urbs Cretæ, cujus nulla apud alios, quod ſciam, fit mentio, præter litterarum ordidem locum occupavit.

19 Ἀλμήνη, πόλις πρὸς τῷ Εὐξείνῳ πόντῳ.] Almene; urbs ad Euxinum Pontum ex Arrhiano, qui in Periplo Ponti Euxini, ejus meminit, ſed *Harmene*, non *Almene* ab eo vocatur, præter litterarum ordinem locum obtinet.

20 Ἀλλόβρυγες, ἔθνος δυνατώτατον Γαλατικόν.] Allobryges, ſeu Allobriges, ſeu Allobroges, fuere populi *Galatici*, h. e. *Gallici* potentiſſimi, de quorum ſitu non convenit inter ſcriptores. D. M. Niger Geograph. Comment. 4. eos inter mediterraneos Galliæ populos deſcribit, in regionis parte, quæ nunc *Delphinatus* vocatur, ac *Vienneſes* hodie appellari inquit. Alexandrinus in ſuo Geographico Lexico, Sabaudos eſſe affirmat. Ptolemæus Narbonenſi provinciæ aſſignat. Strabo Alpium convalles colere aſſerit; alii aliter ſentiunt. Sic omnes pene res humanæ procedunt. De omnibus lis eſt; nihil certum inter nos, niſi mors. Et miramur Carneadem de omnibus dubitaſſe; Ego etiam meum ἐπέχω amo; cum nihil luce clarius ſit, ac tamen non convenit, quid Lux ſit, nec inter pleroſque medicos, quid Acetum ſit.

21 Ἀλμωπία, χώρα τῆς Μακεδονίας.] Almopia, regio Macedoniæ, quam incolebant Almopes, ex Lycophrone, apud quem *Almonia*, non *Almopia*, legitur; ac etiam ejus Scholiaſtæ Almonium, urbs Macedoniæ, non regio dicitur. Eam inter Macedoniæ civitates memorat Conſt. Porphyrog. de Them. lib. 2. Them. 2. utrum verò noſter ex Lycophrone, an Lycophron ex noſtro Auctore corrigendus ſit, tuum eſto, Lector, judicium.

22 Τρίτη, Τόντου ἀφ' ἧς Πενθεσίλεια.] Cum duas urbes, alteram Theſſaliæ, alteram Atticæ, nomine Alopen celebraverit, tertiam nunc Alopen urbem Ponti celebrat, ex qua inquit fuiſſe Pentheſilea illa apud Poëtas decantata, ubi pro Τόντου, lege Πόντου.

23 Ἐλθόντ' ἐξ Ἀλόπης, ὅθ' Ἀμαζονίδων γένος.] Citat Epitomator noſter carmen iſtud, ex Homero, ac ſi eſſet Homericum, apud quem non invenitur; forte erat ex illis, quæ Ariſtarchus ex Homericis expunxit. Noſter in eumdem errorem duxit Euſtathium ad Il. 2. v. 682. qui ejus meminit ac ſi eſſet Homericum, nec non Salmaſium in Solinum fol. 810. in quo pro ὅθ' lege ὅτ'. Dictio enim, quæ ſequitur ſpiritu aſpero non notatur, ſed leni. Hoc Homeric. carmen ſic conabatur legendum Ephorus apud Strab. l. 12.

24 Ἔστι δὲ καὶ Ἀλπεύς.] Lege ἔστι δὲ καὶ Ἀλοπεύς. Deeſt enim *ο* vel impreſſoris inertia, vel tranſcribentis incuriâ.

Ἁλόνησος [25], περὶ ἧς Φίλιππος καὶ Ἀθηναῖοι διεφέροντο. Τὸ ἐθνικὸν Ἁλονήσιος, ὡς Προκοννήσιος· καὶ Ἁλονησίτης, ὡς Χερρονησίτης. Ἔστι καὶ ἑτέρα τῆς Ἰωνίας. Τὸ ἐθνικὸν, ταὐτόν. A

HALONESUS, insula, de qua Philippus, & Athenienses inter se contendebant. Gentile, Halonesius, ut Proconesius, & Halonesites, ut Chersonesites. Est & Ioniæ. Gentile, idem.

Ἅλος [26], πόλις Ἀχαΐας, καὶ Φθιώτιδος, ὑπὸ τῷ πέρατι τῆς Ὄθρυος· ἀπέχει δὲ Ἴτωνος ὡς ἑξήκοντα σταδίους. Κτίσαι δ' αὐτὴν Ἀθάμαντα, ἀπὸ τῆς συμβάσης αὐτῷ ἄλης. Θέων δέ φησιν, ὅτι Ἅλος θεράπαινα ἦν Ἀθάμαντος, ἡ μηνύσασα τὴν Ἰνὼ φρύγειν τὰ σπέρματα· ἧς εἰς τιμὴν τὴν πόλιν ὠνόμασαν. [27] Δύο δὲ Παρμενίσκος Ἅλους ἱστορεῖ· τὸν μὲν Μαλλιακὸν, ὑπὸ Ἀχιλλεῖ· τὸν δὲ, ὑπὸ Πρωτεσιλάῳ. [28] Λέγεται δὲ καὶ ἀρσενικῶς, καὶ θηλυκῶς. Τὸ ἐθνικὸν Ἁλεύς· Σοφοκλῆς δὲ Ἁλουσίους. Τινὲς δὲ τῶν γλωσσογράφων, Ἁλίους. B C D

ALUS, urbs Achaïæ, & Phthiotidis, sub Othrys finem. Abest ab Itone circiter sexaginta stadia. Ferunt Athamantem eam condidisse, atque ἀπὸ τῆς ἄλης, id est, *à contingente sibi errore* eam sic vocasse. Theon verò inquit, quod Alos erat Athamantis famula, quæ indicavit Inonem torrere semina: cujus in honorem sic urbem nominarunt. Duos verò Alos refert Parmeniscus; unum quidem Malliacum sub Achille: alterum verò sub Protesilao. Dicitur & in masculino & in fœminino genere. Gentile, Aleus. Sophocles verò Alusios inquit. Aliqui verò Glossographorum *Alios* dixere.

Ἄλπεια, ἠϊὼν πρὸς ἄρκτον τῆς Τυρρηνίδος καὶ Ἰωνίας θαλάσσης. Οἱ κατοικοῦντες Ἄλπειοι, καὶ Ἄλπεις· [29] καὶ Ἄλπεια ὄρη, καὶ Ἄλβια. Διχῆ γὰρ ἡ γραφὴ, καὶ διὰ τοῦ π, καὶ διὰ τοῦ β. Καὶ Ἀλβία ἡ χώρα, διὰ τοῦ β. E

ALPIA, littus ad septentrionem Tyrrhenidis, & Ioniæ maris. Incolæ, Alpii, & Alpei. Dicuntur etiam Alpei montes, Alpia & Albia. Duplex enim scriptura, & per *p*, & per *b*. Dicitur etiam Albia regio per *b*.

Ἀλπηνοί [30], κώμη πλησίον Θερμοπυλῶν· Ἡρόδοτος. Ἔστι καὶ μητρόπολις Λοκρῶν. Τὸ ἐθνικὸν ὁμοίως Ἀλπηνοί.

ALPENI, vicus juxta Thermopylas teste Herodoto. Est & Metropolis Locrorum. Gentile eodem modo, Alpeni.

Ἄλπωνος, πόλις καὶ ὄρος ἐν Μακεδονίᾳ, ὡς Εὐφορίων. Ὁ πολίτης, Ἀλπώνιος. Ἡ χώρα καὶ ἡ γυνὴ, Ἀλπωνία. Τινὲς δὲ Θετταλίας αὐτὴν φασιν. Ἔστι καὶ ἄλλη Λοκρῶν τῶν Ἐπικνημιδίων, ὡς Ἑλλάνικος ἐν πρώτῃ Δευκαλιωνίας. F G

ALPONUS, urbs, & mons in Macedonia, ut Euphorion. Civis, Alponius, regio, & mulier, Alponia. Aliqui verò Thessaliæ urbem esse dicunt. Est & alia Locrorum Epicnemidiorum, ut Hellanicus libro primo Deucalioniæ.

Ἀλτός, πλησίον Θεσσαλονίκης, ὡς Θεαγένης ἐν Μακεδονίᾳ. Τὸ ἐθνικὸν, Ἄλτιος.

ALTUS, prope Thessalonicam, ut Theagenes in Macedonia. Gentile, Altius.

Ἀλυάττα, χωρίον Βιθυνίας, ἀπὸ Ἀλυάττου κρατήσαντος τοῦ τόπου. Ὁ οἰκήτωρ, Ἀλυαττηνός. H

ALYATTA, urbs Bithyniæ, sic dicta ab Alyatto, qui locum obtinuit. Incola, Alyattenus.

ἈΛΥ- ALY-

25 Ἁλόνησος, περὶ ἧς Φίλιππος, καὶ Ἀθηναῖοι διεφέροντο.] Halonesus, ac si diceres maritima insula. Duas hujus nominis insulas celebrat; alteram, de qua Philippus, & Athenienses decertarunt, quæ ubi locorum fuerit, silentio præterit; alteram Joniæ, quam Strabo lib. 13. Mela lib. 2. c. 7. memorat. Eam aliquando, maribus cæsis fœminæ tenuisse dicuntur, auctore Mela libro, capiteque citatis.

26 Ἅλος, πόλις Ἀχαΐας, καὶ Φθιώτιδος.] Alos, urbs Achaiæ, & Phthiotidis. Achaïa, & Phthiotis eadem erat regio. Sunt verba illa desumpta ex Strabonis lib. 9. Audi eum loquentem: Ὁ δὲ Φθιωτικὸς Ἅλος ὑπὸ τῷ πέρατι κεῖται τῆς Ὄθρυος ὄρους πρὸς ἄρκτον κειμένου τῇ Φθιώτιδι, &c. id est, *Phthioticus verò Alos jacet sub finem Othryos montis versus septentrionem imminentis Phthiotidi, contermini verò Tymphresto monti, & Dolopibus, illinc verò pertingentis ad vicina Maliaco sinui loca, distat verò Alos (utroque genere effertur & mascul. & fœm.) ab Itono circiter* LX *stadia: condidit verò Athamas Alon. Superjacet autem campo Crocio, alluente ejus muros Amphrysso amne. Sub Crocio campo Thebæ sunt Phthiotides, & ipsa regio dicitur Phthiotis & Achaïca.* Quare non possum non mirari Vossium ad Melæ lib. 2. c. 3. v. 56. qui sollicitat nostri Auctoris verba illa ὑπὸ τῷ πέρατι τοῦ Ὄθρυος, ac illa conatur suo modo legere, cùm sint ipsissima Strabonis, ac nullo additamento indigeant, ut intelligantur.

27 Δύο δὲ Παρμενίσκος Ἅλους ἱστορεῖ· τὸν μὲν, &c.] Duos Alos ex Parmenisco refert, alterum Maliacum sub Achille, cujus nota præcedenti fit mentio; alterum verò sub Protesilao, cujus etiam meminit Strabo libro 9. uterque erat Phthioticus. Nam Phthii dicebantur, qui sub Achille, sub Protesilao, sub Philocteta erant, qui ad Trojam in Græcorum auxilium iere.

28 Λέγεται καὶ ἀρσενικῶς, καὶ θηλυκῶς.] Urbs Alos & mascul. & fœm. genere dicitur, quod ex Strabonis lib. 9. habet, cujus verba nota 26 præcedenti attulimus.

29 Καὶ Ἄλπεια ὄρη, καὶ Ἄλβια.] Alpini, seu Albini montes, qui Latinis dicuntur *Alpes*, sunt satis noti, & adhuc hodie nomen retinent, qui Italiam à Germania, & Gallia, tanquam muro quodam separant, sic dicti à nivium candore. Olim enim Sabini *alpum* dixere, quod Latini *album*, auctore Festo in Album, de quibus vide Strabonem lib. 4. & alios.

30 Ἀλπηνοί, κώμη πλησίον Θερμοπυλῶν, &c.] Alpeni Auctori nostro plur. num. est pagus prope Thermopylas, & Locrorum metropolis ex Herodoto, qui lib. 7. inquit, *Alpenos esse pagum prope Thermopylas*, at Locrorum metropolim *Alpenum* vocat, quam versus Melienses locat.

31 Ἀλ-

ἈΛΎΒΑΣ[31], τοῦτον οἱ μὲν Μεταπόντιον ἤ- A
κουσαν τῆς Ἰταλίας. Τινὲς δὲ, Θρᾴκης πόλιν. Τὸ ἐθνικὸν, Ἀλυβάντιος.

ἈΛΎΒΗ[32],

Τηλόθεν ἐξ Ἀλύβης, ὅθι ἀργύρου ἐστὶ γε-
νέθλη. B

Παρὰ ταύτην ἐλθεῖν Ῥέαν, τὸν Δία φέρουσαν νεογνόν. [33] οἱ ταύτην οἰκοῦντες Ἄλυβες, ἀντὶ τῶν ἀργυρέων μετάλλων σιδηρᾶ ἔχοντες, οἱ νῦν Χαλδαῖοι, ὡς Στράβων. Ἔστι καὶ Ἀλυβεὺς, καὶ Ἀλυβηΐς. Εὐφορίων ἐν ἀραῖς, ἢ ποτηριο- C
κλέπτῃ·

[34] Ὅστις μεῦ κέλλην Ἀλυβηΐδα μοῦνος ἀπῆρα.

Τέλεσι τὴν ἀργυρᾶν, διὰ τὰ μέταλλα. Ἑλλάνικος δέ φησι, λίμνην εἶναι Ποντικήν. Τὸ D
ἐθνικὸν Ἀλυβαῖος.

ἈΛΎΖΕΙΑ, πόλις Ἀκαρνανίας, ἀπὸ τοῦ παιδὸς Ἰκάρου κληθεῖσα Ἀλύζου. Τὸ ἐθνικὸν, Ἀλυζεὺς, καὶ Ἀλυζαῖος.

ἌΛΥΚΟΣ, πόλις Πελοποννήσου. E

Εἰς Ἀσίνην, Ἄλυκόν τε, καὶ ἄμπολιν Ἑρ-
μιονήων.

Καλλίμαχος. Τὸ ἐθνικὸν, Ἀλύκιος.

ἈΛΎΧΜΗ, ἐν ᾗ τιμᾶται Ἄλυχμος Ἑρ-
μῆς. Τὸ ἐθνικὸν, ὡς τοῦ Βοίβη Βοιβαῖος, Ἀκτὴ F
Ἄκτιος, οὕτω καὶ Ἀλύχμιος.

ἈΛΩΊΟΝ, πόλις Θεσσαλίας ἐπὶ τῶν Τεμπέων, ἣν ἔκτισαν οἱ Ἀλωάδαι, καθελόντες τοὺς Θρᾷκας, ὡς εἶναι αὐτὴν ἀπὸ Ἀλωέως. Τὸ ἐθνι-
κὸν Ἀλωεύς. G

ἈΛΏΝΗ[35], νῆσος πρὸς τῇ Κυζίκῳ, ἥτις καὶ Νευρὶς, καὶ Προχώνη ἐκαλεῖτο. Τὸ ἐθνικὸν, Ἀλωνήσιος. Ὠνομάσθη δὲ οὕτως, ὅποτε οἱ ἐποικοῦντες τὴν τῶν ἅλων ἐργασίαν ἐπενόησαν. Τινὲς δὲ αὐτὴν εἶπον πόλιν Παφλαγονίας. H

ἈΛΩΝΊΣ, νῆσος καὶ πόλις Μασσαλίας, ὡς Ἀρτεμίδωρος. Τὸ ἐθνικὸν, Ἀλωνίτης.

ἈΛΩ-

ALYBAS, hunc quidem aliqui Italiæ Metapontium sunt interpretati. Aliqui verò Thraciæ urbem. Gentile, Alybantius.

ALYBA,

*Procul ex Alyba, ubi argenti est ori-
go.*

Ab hac venire Rheam, quæ Jovem ferebat recens natum, qui hanc habitant Alybes, pro metallis argenteis, ferrea habent, qui nunc Chaldæi, ut Strabo. Est & Alybeus, & Alybeis. Euphorio in ἀραῖς, vel ποτηριοκλέπτῃ, id est, *poculi-latrone.*

*Quisnam meum poculum Alybeum solus abs-
tulit.*

Alybeium dixit, pro argenteum propter metalla. Hellanicus verò inquit: *Alybam paludem esse Ponticam.* Gentile, Alybæus.

ALYZEA, urbs Acarnaniæ, sic vocata ab Alyzo Icari filio. Gentile, Alyzeus, & Alyzæus.

ALYCUS, urbs Peloponnesi,

*In Asinam Alycumque, perque urbem Her-
mioneorum.*

Callimachus. Gentile, Alycius.

ALYCHMA, ubi *Alychmus Mercurius* colitur. Gentile, ut à Bœba, Bœbæus, ab Acta, Actius, sic ab Alychma, Alychmius.

ALOIUM, urbs Thessaliæ prope Tempe, quam Aloadæ destruentes Thraces condidere, sic dicta ac si esset ab Aloëo. Gentile, Aloeus.

ALONA, insula prope Cyzicum, quæ *Neuris*, & *Prochona* vocabatur. Gentile, Alonesius. Sic verò fuit vocata, quoniam incolæ operationem salis excogitarunt. Aliqui verò Paphlagoniæ urbem esse dicunt.

ALONIS, insula, & urbs Massiliæ, ut Artemidorus. Gentile, Alonites.

ALO-

31 Ἀλύβας, τοῦτον οἱ μὲν Μεταπόντιον ἤκουσαν τῆς Ἰταλίας.] Alybas, juxta alios est Metapontium Italiæ, juxta alios est Thraciæ urbs. Priorem sententiam confirmat Tzetzes Chiliade 12. N. 404. cujus sunt verba: Ἀλύβας δὲ ἡ Μεταπόντιος πόλις Ἰταλίας, i. e. *Alybas verò est Metapontus urbs Italiæ:* eodem modo Latini Scriptores, Plinius & alii. Olim *Metabum* dicebatur, nunc *Torre di mare*, auctore Cluv. Ital. Antiquæ lib. 4. aliquod mendum suspicor esse in Stephani verbis. Non solet enim uti illa phrasi. Si res foret mei arbitrii, sic illa legerem: Ἀλύβας, τοῦτον οἱ μὲν Μεταπόντιον τῆς Ἰταλίας λέγουσι, ἢ καλοῦσι, τινὲς δὲ, &c. h. e. *Alybas, hunc alii quidem Metapontium Italiæ, vel dicunt, vel vocant, aliqui verò, &c.* alio etiam modo poterant legi, ut phrasis illa Auctori nostro insolens evitaretur; sed hoc est Andabatarum more pugnare, dum novi codices veram lectionem non indicant.

32 Ἀλύβη.] Alybe, quæ regio, & ubi locorum sit, nobis, ut solet, divinandum relinquit, ac affert carmen illud innominato auctore, quod invenitur apud Homerum Il. 2. v. 857. discrepantes sunt auctorum sententiæ circa regionem, & lectionem carminis, ut videre est ex Strabonis lib. 12. & ex Eustathio ad idem carmen nec non apud Auctorem nostrum, ut annotavimus præcedentium notarum vigesima tertia. Eustath. has habet ἐξ Ἀλύβης, ἐξ Ἀλύβων, ἐκ Χαλύβων, ἐξ Ἀλόπης, ἐξ Ἀλόβης, ἐκ Καλύβης.

33 Οἱ ταύτην οἰκοῦντες, &c.] Fallitur Epitomator, cum ex Strabone inquit *Alybes* vocatos fuisse, qui nunc *Chaldæi.* Nam Strabo lib. 12. inquit *Chalybes* antiquitus vocatos fuisse, qui nunc *Chaldæi.* Ejus sunt verba: Οἱ δὲ νῦν Χαλδαῖοι, Χάλυβες τὸ παλαιὸν ὠνομάζοντο, id est, *Qui nunc Chaldæi, Chalybes antiquitus nominabantur.*

34 Ὅστις μεῦ κέλλην, &c.] Est versiculus Euphorionis; ubi pro κέλλην lege, κελέβην, i. e. *poculum.* Id enim exigit epigraphe fabulæ Euphorionis ab Stephano citata ποτηριοκλέπτης, i. e. *poculi-latro*, in qua quærebatur, qui abstulerat poculum illud *ex Alybe*, i. e. *argenteum*, ubi erant argenti fodinæ, juxta Homeri sententiam.

35 Ἀλώνη, νῆσος πρὸς τῇ Κυζίκῳ, &c.] Alone, insula prope Cyzicum, quæ *Neuris*, & *Prochone* vocabatur, quam memorat Plin. Nat. Hist. lib. 2. c. 87. inter eas, quæ repente apparuere. Fuerunt verò Delus, Rhodus, Melon, Anaphe, Nea, Thera, Therasia, Thia, & Alone.

 36 Ἀλω-

ΑΛΩΠΕ'ΚΗ[36], δῆμος τῆς Ἀντιοχίδος A φυλῆς. Ὁ δημότης, Ἀλωπεκεύς. Τὰ τοπικά, Ἀλωπεκῆθεν, [37] Ἀλωπεκῆδε, Ἀλωπεκῆς.

ΑΛΩΠΕΚΙ'Α[38], νῆσος· Στράβων ἑνδεκάτῃ. Τὸ ἐθνικὸν Ἀλωπεκεύς, ὡς Οἰχαλιεύς, τῆς Οἰχαλίας. B

ΑΛΩΠΕΚΟ'ΝΗΣΟΣ[39], πόλις τῆς Ἑλλησποντίας Χερρονήσου, κατὰ χρησμὸν κτισθεῖσα, κελεύοντα, ἔνθα ἂν σκύλακας ἴδωσιν ἀλώπεκος, ἐκεῖ πόλιν οἰκίσαι. [40] Τὸ ἐθνικὸν, Ἀλωπεκονίσιος. Ἐκλήθησαν δὲ, ὅτι ὅτε ἔκτιζον C τὴν πόλιν, ἀλώπηξ σκύμνον ἄλλοθεν φέρουσα, κατετίθετο.

ΑΛΩΡΟΣ[41], πόλις Μακεδονίας. Ἔστι δὲ τὸ μυχαίτατον τοῦ Ἑρμαίου κόλπου. Τὸ ἐθνικὸν Ἀλωρίτης, καὶ Ἀλωρῖτις. D

ΑΜΑ'ΔΟΚΟΙ, Σκυθικὸν ἔθνος· Ἑλλάνικος ἐν Σκυθικοῖς. Ἡ γῆ δὲ τούτων, Ἀμαδόκιον.

ΑΜΑΖΟ'ΝΙΟΝ[42], τόπος ἐν τῇ Ἀττικῇ, ἔνθα Θησεὺς τῶν Ἀμαζόνων ἐκράτησεν. Οὕ- E τως ἐκαλεῖτο καὶ ἡ Κύμη, ἐν ᾗ αἱ Ἀμαζόνες ᾤκουν. Ἑκαταῖος δ' ἐν τοῖς Αἰολικοῖς διὰ τοῦ ι γράφει τὸ ὄνομα. Ἔστι καὶ ἄλλο διὰ τοῦ κ Ἀμαζονικὸν, ἐν Βοιωτίᾳ. Ἔστι καὶ ἐν Βιθυνίᾳ Μαζαῖον κατὰ παραφθορὰν, ὡς Ἀρριανὸς ἐν Βιθυνια- F κοῖς. Τὸ ἐθνικὸν Μαζαιεύς, ὡς Μιδακεύς, καὶ Δορυλαεύς.

ΑΜΑΖΟ'ΝΕΣ[43], ἔθνος γυναικεῖον πρὸς τῷ

ALOPECA, populus Antiochidis tribus. Popularis, Alopeceus. Localia, ex-Alopeca, ad-Alopecam, Alopecæ.

ALOPECIA, insula, Strabo libro undecimo. Gentile, Alopeceus, ut Oechalieus ab Oechalia.

ALOPECONESUS, urbs Hellespontiæ Chersonesi, secundum oraculum condita, jubens, ut illic urbem conderent, ubi vulpinos catulos viderent. Gentile, Alopeconesius. Sic verò sunt vocati, quod cum conderent urbem, vulpes catulum aliunde ferens illic deposuerat.

ALORUS, urbs Macedoniæ. Est verò intimum Hermæi sinus. Gentile, Alorites, & Aloritis.

AMADOCI, Scythica gens, Hellanicus Scythicis. Horum verò terra *Amadocium* dicebatur.

AMAZONIUM, locus in Attica, ubi Theseus Amazones vicit. Sic vocabatur Cuma, in qua Amazones habitabant. Hecatæus verò in Æolicis per *i* scribit hoc nomen. Est & aliud Amazonicum per *c* in Bœotia. Est & in Bithynia. Mazæum per corruptionem, ut Arrhianus in Bithyniacis. Gentile, Mazæus, ut Midaceus, & Dorylaeus.

AMAZONES, gens muliebris prope

36 Ἀλωπέκη, δῆμος τῆς Ἀντιοχίδος φυλῆς.] Alopece, seu Alopecæ, arum, populus, i. e. oppidum Antiochidis tribus Suidæ, Harpocrationi, & aliis memoratus, nullam ob aliam rem celebrandus, nisi quod fuerit patria Socratis, auctore Laërtio in Socrate. Quum semper in animo habuerim ea referre, quæ notatu digna sunt; dummodò non fuerint ἀπροσδιόνυσα, jam quando in Socratis mentionem incidi, non possum non referre, quæ de eo notatu digna mihi visa sunt. Fuit igitur Socrates, Pythiæ testimonio, omnium sapientissimus, cum semper in ore haberet, *se tantum* Unum *scire*, *se* Nihil *scire*. Atque cum nihil memoratu dignum scripserit, tamen fuit omnium Philosophorum celeberrimus, mea quidem sententia, quod Plato in suis dialogis eum frequenter introducit loquentem. Eum Ethnici miris extollebant laudibus; nec illi obfuit aversæ Veneris amor, cum Archelao magistro, uxoris, cum Alcibiade, mariti officiis functo. Duas habuit uxores Xanthippen, & Myrtonen Aristidis Justi filiam: illa ab omnibus decantatur, hæc parum celebris est. Nominis enim fama fortunæ quoque ludibrio est. Adversus eum conscripsit Aristophanes celebrem illam comœdiam, quæ nunc extat, cui epigraphen fecit Νεφέλαι, i. e. *Nubes*, in qua ab eo *Milius* vocatur; qua de re in Μῆλος agemus. Primus Philosophorum damnatus fuit judicum 281. sententiis, ejus accusatores fuere Anytus, & Melitus, Lycone oratore. Crimen fuit, quod, quos Athenienses crederent esse Deos, ipse non crederet. At postea Athenienses pœnitentia ducti eum ærea imagine publicè honorarunt, ex accusatoribus Melitum morte, reliquos exilio multarunt. Sed ad Spartam nostram redeamus, his relictis.

37 Ἀλωπεκῆδε, Ἀλωπεκῆς.] Pro Ἀλωπεκῆδε lege Ἀλωπεκῆνδε; pro Ἀλωπεκῆς lege Ἀλωπεκῆσιν. Hæc enim est horum localium forma, ut videre est in Ἀζηνὴ, & alibi sæpe.

38 Ἀλωπεκία, νῆσος· Στράβων ἑνδεκάτῃ.] Alopecia, insula ex Strabonis libro undecimo, qui eam locat ad Mœotim paludem, quæ etiam *Calaros* & *Alopeconesos*, id est, *vulpium-insula* vocata fuit, ut refert noster in Calaros, ubi ejus etymon deducit ἀπὸ τῆς ἀλώπηκος, i. e. *à vulpe* ex quadam fabula.

39 Ἀλωπεκόνησος, πόλις τῆς Ἑλλησποντίας Χερρονήσου.] Alopeconesus, urbs Hellespontiæ Chersonesi, quam Scylax inter civitates Thraciæ Chersonesi locat. Id nominis sonat *vulpis-insulam*, vide not. 38. præced.

40 Τὸ ἐθνικὸν, ἀλωπεκονίσιος.] Lege ἀλωπεκονήσιος, est enim vel chalcographi, vel librarii incuria. Hujusmodi παροράματα frequenter reperiuntur apud Stephanum.

41 Ἀλωρος, πόλις Μακεδονίας.] Alorus, urbs Macedoniæ, quæ sita erat inter Axium, & Peneum amnes: auctore Mela lib. 2. c. 3.

42 Ἀμαζόνιον, τόπος ἐν τῇ Ἀττικῇ, ἔνθα, &c.] Amazonium, locus in Attica, ubi Theseus vicit Amazones. Loci, & belli meminit Plutarch. in Theseo, cujus festum celebrabant Athenienses mense Boëdromione. Phidias ille celeberrimus sculptor facta Athenis Minerva cubitorum 26. in ejus scuto intumescente ambitu parmæ cælavit hoc prælium *Thesei adversus Amazones*, ejusdem concava parte Deorum, & Gigantum dimicationem; in soleis verò Lapitharum, & Centaurorum, ut rerum monumentis tradit Plinius Natur. Histor. lib. 36. c. 5. nec non Pausan. lib. 1.

43 Ἀμαζόνες ἔθνος γυναικεῖον πρὸς τῷ Θερμώδοντι.] Amazones esse gentem muliebrem ad Thermodontem, quas nunc *Sauromatidas* vocant, inquit Ethnicorum collector, quæ tam Historicis, quam Poëtis valde decantatæ fuerunt, adeò ut incredulitate Carneadem superaret, qui eas fuisse negaret; nihilominus tamen Strabo lib. 11. Arrhianus Anabaseωs Alex. lib. 7. harum historiam fabulosam existimant;

τῷ Θερμώδοντι, ὡς Ἔφορος, ἃς νῦν Σαυρομάτιδας καλοῦσι. Φασὶ δὲ περὶ αὐτῶν, ὅτι τῇ φύσει τῶν ἀνδρῶν διαφέροιεν, αἰτιώμενοι τοῦ τόπου τὴν κρᾶσιν, ὡς γυναῖκ' εἰωθότος τὰ θήλεα σώματα ἰσχυρότερα καὶ μείζω τῶν ἀρσενικῶν. Ἐγὼ δὲ φυσικὰ νομίζω τὰ κοινὰ πάντων πάθη· ὥστ' ἄλογος ἡ αἰτία. Πιθανωτέρα δ' ἥν φασιν οἱ πλησιόχωροι· οἱ γὰρ Σαυρομάται ἐξ ἀρχῆς ἐπὶ τὴν Εὐρώπην στρατεύσαντες, καὶ πάντες διαφθαρέντες, τὰς γυναῖκας οὔσας μόνας, καὶ αὐξησάντων τῶν ἀρρένων, στασιάσαι πρὸς τὰς γυναῖκας. Ὑπερεχουσῶν δὲ τῶν γυναικῶν, καταφυγεῖν τοὺς ἄρρενας εἰς δασύν τινα τόπον, καὶ ἀπολέσθαι. Φοβηθεῖσαι δέ, μή πως ἀπὸ τῶν νεωτέρων τιμωρία τις γένηται, δόγμα ἐποίησαν, ὥστε τὰ μέλη συντρίψαι, καὶ χωλοὺς πάντας ποιῆσαι. 44 Ἐκαλοῦντο δὲ καὶ Σαυροπάτιδες, παρὰ τὸ σαύρας πατεῖν, καὶ ἐσθίειν. Ἢ διὰ τὸ ἐν τῇ Σαυροματικῇ Σκυθίᾳ οἰκεῖν. Ἔστι καὶ Ἀμαζονία πόλις Μεσαπίας. Λέγεται καὶ Ἀμαζὼν ἀρσενικῶς. Λέγεται καὶ Ἀμαζόνιον τὸ οὐδέτερον, διὰ τοῦ ι. καὶ Ἀμαζονίδης.

Ἄμαθα 45, οὐδετέρως, τῆς Ἀραβίας χωρίον, ὅπερ μετὰ τοῦ κ νῦν λέγουσιν Ἄκμαθα. Κέκληται δὲ ἀπὸ τῆς ψάμμου. Φασὶ γάρ, τὸ πολὺ τῆς Ἀραβίας ὑπὸ τῆς Ἐρυθρᾶς

pe Thermodontem, ut Ephorus, quas nunc *Sauromatidas* vocant, de quibus dicunt, quod virorum naturam excedunt, causam loci temperamento tribuentes; adeò ut fœminea corpora fortiora, ac majora, quam masculina generare sit solitus. Ego verò naturales existimo communes omnium passiones; adeò ut caussa ratione careat: sed probabilior est, quam earum vicini dicunt. Sauromatæ enim ab exordio in Europam expeditione facta, cum omnes periissent, fœminæ solæ relictæ sunt, atque cum mares crescerent, seditionem excitasse contra fœminas. Victos verò mares in asperum quemdam locum confugisse, atque periisse. Metuentes verò, ne factum juniores ulciscerentur, decrevere ut eorum membra contererent, atque sic claudos omnes facerent. Vocabantur verò *Sauropatides*, quod σαύρας, id est, *lacertas* conculcarent, ac ederent, vel, quod in Sauromatica Scythia habitarent. Est etiam Amazonia urbs Mesapiæ, quæ in masculino genere dicitur etiam Amazon, onis; nec non neutrum Amazonium per *i*. Dicitur etiam Amazonides.

AMATHA, neutro genere, Arabiæ oppidum, quod nunc cum *c* Acmatha dicunt. Sic verò fuit vocatum ἀπὸ τῆς ψάμμου, id est, *ab arena*. Ajunt enim magnam

mant; ad Thermodontem fluvium habitasse, ac suo ævo *Sauromatidas* vocari inquit, quod in Sauromatica Scythia habitassent; *Amazones* verò vocatæ fuere, duplici de causa, vel quod unam tantum mammam haberent; dexteram enim ab infantia inurebant, ne sagittandi artem impediret, vel quod non mazis, sed ferarum carnibus alerentur, ut narrat Eustath. ad Periegetæ v. 828. ad quod videtur allusisse Andinus vates Æneid. lib. 1. v. 496.

Penthesilea furens, mediisque in millibus ardet
Aurea subnectens exsertæ cingula mammæ
Bellatrix, audetque viris concurrere virgo.

Sententiam Auctoris nostri de Amazonibus videtur confirmare Cous senex libro de aëribus, aquis, locis, capite, seu sectione 43. cujus libet apponere verba: Ἐν δὲ τῇ Εὐρώπῃ ἐστὶν ἔθνος Σκυθικόν, ὃ περὶ τὴν λίμνην οἰκεῖ Μαιῶτιν, &c. id est, *In Europa verò gens est Scythica, quæ circa paludem Mæotim habitat, differens ab aliis gentibus*, Sauromatæ *appellantur, horum fœminæ equitant, & sagittant, & jaculantur ex equis, & pugnant cum hostibus, dum virgines sunt.* Herodotus lib. 4. c. 110. Auctor est ab Scythis vocari αἰορπάτα, i. e. *æorpata*, quod in lingua Græca valet ἀνδροκτόνοι, h. e. *viricidæ*. Ephesi Dianæ templum construxisse referunt Solinus, & Mela; aliter sentiunt Plinius & Pausanias. Idem templum ab eisdem incensum inquit Eusebius in Chronicis; & mirum videri poterit, quare suæ fabricæ non pepercerint, cui Xerxes propter magnificentiam, reliquis combustis, pepercit, sed fœminæ sunt viris crudeliores, & in reliquis quoque animi passionibus viros excedunt, de quibus consule sis Justin. lib. 2. Quint. Curtium lib. 6. Diodorum Siculum lib. 3. & 5. Atque quamvis ego, mi *Gaspar* Hispanorum eruditissime, in plurimis rebus amem τὸ ἐπέχειν, tamen in his circa Amazones divini Senis sententiam tanquam verosimilem sequor; de earum verò profectione ad Alexandrum, & Trojam ἐπέχω. Historiæ etiam nobis suppeditant quasdam fœminas, quas ego *Amazonidas* soleo vocare, non quod Amazonibus editæ fuerint, sed quod Amazones factis superaverint; cujusmodi fuit illa Volsca *Camilla* apud Poëtam nullius artis expertem Æneid. lib. 7. v. 803.

Hos super advenit Volsca de gente Camilla
Agmen agens equitum, & florentes ære catervas
Bellatrix: non illa colo, calathisve Minervæ
Fœmineas assueta manus, sed prælia virgo
Dura pati, cursuque pedum prævertere ventos.

Ac relictis antiquis Deboris, Judithis, Zenobiis, una pro omnibus sufficiet virgo illa Gallica, quæ floruit rege Galliarum Carol. VII. atque vulgo Gallis dicitur *La pucelle d'Orleans*, cujus historiam sciunt, qui nondum ære lavantur.

44 Ἐκαλοῦντο δὲ καὶ Σαυροπάτιδες; παρὰ τὸ σαύρας πατεῖν, καὶ ἐσθίειν.] Hæc verba suspicor esse corrupta, ac ex Eustathii ad Periegetæ v. 828. verbis corrigenda existimo hoc modo: ἐκαλοῦντο δὲ καὶ Σαυροπατίδες διὰ τὸ σαύρας πάσασθαι; ὅ ἐστι γεύσασθαι; τοιούτων γοῦν ἤσθιον κρεῶν, vel τὸ πατεῖν apud Steph. pro γεύεσθαι, i. e. *gustare*, accipiendum est; qua significatione usurpat Herodot. lib. 2. c. 47. πατέονται τῶν κρεῶν, i. e. *eorum carnes gustant*, pro quo sæpe eodem libro utitur verbo γεύομαι, id est, *gusto*, apud Hesych. etiam legimus Πατέοντο, ἐγένοντο (lege ἐγεύοντο.) Sauromatidæ verò vocari potuere, quod haberent ὄμματα τῶν σαυρῶν, h. e. *lacertinos oculos*. Sed hoc omnibus septentrionalibus populis erat commune, quod graphicè expressit Juv. Satyr. 13. v. 164.

Cærula quis stupuit Germani lumina? Flavam
Cæsariem, & madido torquentem cornua cirro
Nempe, quod hæc illis natura est omnibus una.

Itaque non dictu facile est, utrum *Sauromatidæ* dictæ fuerint necne, vel quod lacertinos oculos habuerint, vel quod in Sauromatica Scythia habitaverint, ut ait Epitomat. noster.

45 Ἄμαθα, οὐδετέρως τῆς Ἀραβίας χωρίον.] Amatha, orum, Arabiæ, seu oppidum, seu regionem inquit fuisse, cujus etymon præter, vel potius contra rationem deducit ἀπὸ τῆς ψάμμου, i. e. *ab arena*. Sic enim *Psammatha* appellandum erat, non *Amatha*, quis quæret præter Græculos Arabici oppidi etymon in lingua Græca; hujus oppidi nullam apud alios inveniebam memoriam.

θρᾶς πάλαι κατακλύζεσθαι. Οἱ οἰκήτορες, Ἀμαθηνοί. A

ἈΜΑΘΗ[46], πόλις Φοινίκης. [47] Ἔστι καὶ Σικελίας. Ἀμαθαίπων, κύριον. Τὸ ἐθνικὸν ἀμφοτέρων, Ἀμαθαῖος.

ἈΜΑΘΟΥΣ[48], πόλις Κύπρου ἀρχαιοτάτη. Ἐν ᾗ Ἄδωνις Ὄσιρις ἐτιμᾶτο· ὃν Αἰγύπτιον ὄντα, Κύπριοι καὶ Φοίνικες ἰδιοποιοῦνται. Ἀπὸ Ἀμάθου τοῦ Ἡρακλέους ἐκλήθη, ἢ ἀπὸ τῆς Κινύρου μητρὸς Ἀμαθούσης. B

ἈΜΑΛΗΚΙΤΑΙ[49], ἔθνος Ἑβραϊκόν. C

ἈΜΑΜΑΣΣΟΣ[50], πόλις Κύπρου, ἐν ᾗ τιμᾶται Ὑλάτης Ἀπόλλων. Τὸ ἐθνικὸν Ἀμαμάσσιος, καὶ Ἀμαμασσεύς.

ἈΜΑΝΟΝ[51], ὄρος πρὸς τῇ Κιλικίᾳ, ἀπὸ Ταύρου καθῆκον. [52] Ἱστοροῦσι δὲ, τὸν Ὀρέστην σὺν D Ἰφιγενείᾳ τὴν Ἄρτεμιν κομίσαντα, τῆς μανίας λύσιν εὑρεῖν. [53] Ὁ οἰκήτωρ, Ἀμανίτης. [54] Εἰσὶ καὶ Ἀμμανῖται, διὰ δύο μμ, γένος τῶν Ναβαταίων Ἀράβων, ὡς Ἰώσηπος. Ἐκλήθησαν δὲ ἀπὸ

gnam Arabiæ partem à mari rubro olim inundatam fuiſſe. Incolæ, Amatheni.

AMATHA, urbs Phœniciæ. Eſt etiam Siciliæ. Amathæpon eſt nomen proprium. Gentile, utriuſque, Amathæus.

AMATHUS, urbs Cypri antiquiſſima. In qua *Adonis Oſiris* colebatur, quem, Ægyptius cum eſſet, Cypri, & Phœnices ſibi vindicarunt. Sic verò fuit vocata ab Amatheo Herculis filio, vel à Cinyræ matre Amathuſa.

AMALECITÆ, gens Hebraïca.

AMAMASSUS, urbs Cypri, in qua *Hylates Apollo* colitur. Gentile, Amamaſſius & Amamaſſeus.

AMANUM, mons juxta Ciliciam, à Tauro deſcendens. Referunt verò ſic dictum fuiſſe, quod Oreſtes unà cum Iphigenia Dianam perferens τῆς μανίας, id eſt, *inſania* liberatus ſit. Incola, Amanites. Sunt etiam Ammanitæ per duo *mm*, genus Nabatæorum Arabum, ut Joſephus. Sic verò vocati

46 Ἀμάθη, πόλις Φοινίκης.] Amathe, es, ſeu ore Latino Amatha, æ, urbs Phœniciæ, quæ condita fuit ab undecimo Chanaan filio, qui Geneſ. c. 10. v. 18. vocatur *Chamathi*, ſeptuaginta ſenes vertunt *Amathi*, D. Hieron. *Hamathæum*, Joſephus Antiquit. lib. 1. c. 7. *Amathum* vocat. Audi eum loquentem: Ἀμάθος δὲ Ἀμάθην κατῴκησεν, &c. i. e. *Amathus verò Amathen habitavit, quæ adhuc extat, & ab indigenis adhuc hodie* Amathe *vocatur, Macedones autem eam* Epiphaniam *ab uno ex Regum eorum poſteris cognominaverunt*. Hujus urbis fit mentio plurimis SS. locis. cujus nomen interpretes, & ſcriptores diverſis pronunciant modis, ſcilicet *Amath*, *Hamath*, *Emath*, & *Hemath*, nec non *Chamath*, & *Chammath*, quæ omnia ab eodem fonte Hebræo, hoc eſt, à nomine conditoris חמתי *Chamathi*, procedunt, appoſita, vel neglecta, ut ſolet fieri, littera guturali. Diverſæ verò videntur fuiſſe hujus nominis urbes, ut videre eſt apud Adrichomium in ſuo Terræ Sanctæ Theatro, & apud Jacobum Juſtum Hebræum in ſua Terræ Sanctæ Geographica charta.

47 Ἔστι καὶ Σικελίας.] Memorat ethnicorum collector Amathen quoque Siciliæ urbem, cujus apud alios altum eſt ſilentium; at Ἀμαθαίπων, monſtrum lectionis mihi videtur; non ſum OEdipus, nec Hercules adeſt.

48 Ἀμαθοῦς, πόλις Κύπρου ἀρχαιοτάτη.] Amathus, urbs Cypri antiquiſſima, celebris tritico, ut Hipponax apud Strabonem lib. 8. teſtatur hoc carmine,

Κυπρίων βέκος φαγοῦσι, καὶ Ἀμαθουσίων πυρόν.

Cypriorum panem edunt, & Amathuſiorum triticum.

Memoratur Straboni libro 14. Pauſaniæ libro 9. Scylaci in Cypri deſcriptione, Conſtant. Porphyrog. de Them. lib. 1. in Præfectura Cypri; Phœnicum proculdubio fuit opus, ut ejus nomen denotat, ab Amatha Phœnicum urbe, cujus nota 46. præcedenti meminimus. Phœnices enim in plurimis maris Mediterranei oris commercii cauſa oppida condiderunt, quod ſciunt etiam Reipublicæ litterariæ proletarii; hodie *Limiſſo* vocari inquit Phil. F. Alex. in ſuo Lexico Geographico.

49 Ἀμαληκῖται, ἔθνος Ἑβραϊκόν.] Amalecitæ, gens Hebraïca, inquit Epitomator noſter, verius dixiſſet, gens Hebræis inimica, cujus memoriam מתחת השמים, *mi-tachat haſamaim*, i. e. *de ſub cælo* jubet deleri nunquam ſatis laudatus Moſeh Deuteron. c. 25. v. 19. quod in exitu Iſraël ex Ægypto Iſraëlitarum extremum agmen percuſſerint, quo præcepto nunquam eorum memoria delebitur. Verum ut illud præceptum adimpleret Saul rex, Regum lib. 1. c. 15. ducit adverſos eos ducenta hominum millia. Sæpe in SS. occurrit eorum nomen.

50 Ἀμάμασσος, πόλις Κύπρου, ἐν ᾗ τιμᾶται, &c.] Amamaſſus, urbs Cypri, in qua colebatur *Apollo Hylates*, cujus nulla extat apud alios, quod ſciam, memoria. Dionyſius Baſſaricorum lib. 3. apud Stephanum in Ἐρύθεια vocat eam εἰναλίην; unde conjicitur fuiſſe maritimam urbem.

51 Ἄμανον, ὄρος πρὸς τῇ Κιλικίᾳ.] Amanon, mons ad Ciliciam à Tauro monte deſcendens, ideo à Geographo lib. 12. vocatur ἀπόσπασμα τοῦ Κιλικίου Ταύρου, i. e. *fruſtum avulſum Cilicii Tauri*. Niger etiam Geographi. Aſiæ Commen. 1. Amanum montem vocat partem Tauri, cujus incolæ Amanitæ, at diſertiſſimo Romuli nepotum Epiſt. ad C. Curionem & alios lib. 2. Epiſt. 10. dicuntur *Amanienſes*, quos ipſe viciſſe refert, ex qua victoria apud Iſſum Ciliciæ urbem *Imperator* appellatus fuit, ut idem rerum monumentis tradit loco citato.

52 Ἱστοροῦσι δὲ τὸν Ὀρέστην.] Innuit montem Amanum nomen adeptum fuiſſe, quod illic Oreſtes à *mania*, h. e. *furore* liberatus fuerit. Græci promiſcuo nomine & inſaniam, & furorem vocant *manian*, qua in re Latini eos excedunt, cum in aliis plurimis nominibus ab eis vincantur. Sunt enim feliciores, quàm Latini imponendis rebus nominibus. Hujuſmodi furore celebratur non ſolum Oreſtes, ſed etiam Hercules, Athamanes, Alcmæon, & Ajax.

53 Ὁ οἰκήτωρ Ἀμανίτης.] Montis Amani incola, *Amanites* dicitur, inquit Epitomator noſter, at à Cicerone *Amanienſes* ejus incolæ vocantur, ut modò nota 51 præcedenti annotavimus.

54 Εἰσὶ καὶ Ἀμμανῖται, διὰ δύο μμ γένος, &c.] Sunt etiam Ammanitæ per duplex *mm* genus Nabatæorum Arabum, ex Joſepho, qui eorum meminit, & SS. variis locis. Fuere verò Ammonitæ, quos noſter Ammanitas vocat, filii Loti ex minori filia, Hebraicè dicuntur בני עמון *bene Amon*, qui una cum Moabitis incolebant Cœlen Syriam, teſte Joſepho Antiquitatis Judaïcæ lib. 1. c. 12. eorum regia urbs nominabatur *Rabath bene Amon* Deuteron. c. 3. v. 11. ubi erat lectus ille ferreus Og gigantis regis Baſan, qui ſolus ex gigantibus remanſerat, adverſus quos geſſit David bellum duce Joabo, ad quem eo in bello perduxit Urias epiſtolam illam, quæ in proverbium abiit. Etymon gentis refertur Geneſis c. 19. v. 38. ותקרא שמו בן עמי, *Vaticra ſemo ben ami*, hoc eſt, *& vocavit nomen ejus ben ami*, h. e. *filius populi mei*. Nota modeſtiam, & verecundiam fœminæ, quæ in nomine filio impoſito, quem ex patre genuerat, dedecus & ignominiam diſſimulavit, eum vocans *ben ami*, h. e. *filium populi mei*; at ejus ſoror ſine ullo pudore in filii nomine everſam pudicitiam oſtentabat, eum vocans *Moab*, i. è. *ex patre*, ac ſi diceret, ex patre meo eum concepi. Loti hiſtoria & filiarum ejus cum eo concubitus ſunt quovis notiſſimo notiora.

55 Ἀέρου-

ἀπὸ Ἀμμάνου τοῦ παιδὸς Λώτου, καὶ τῆς νεωτέρας θυγατρός.

ἈΜΑΝΤΙ´Α, Ἰλλυριῶν μοῖρα, πλησίον Ὠρικοῦ καὶ Κερκύρας, ἐξ Ἀβάντων τῶν ἀπὸ Τροίας νοστησάντων ᾠκισμένη. Καλλίμαχος Ἀμαντίνην αὐτήν φησιν. Ἧς τὸ κτητικὸν, Ἀμαντινική. [55] Λέγονται καὶ Ἄβαντες. Τὸ ἐθνικὸν, Ἀβαντιεύς. Καὶ Ἄβαντας αὐτοὺς φασιν.

ἌΜΑΞΑ, χωρίον Βιθυνίας, ὡς Ἐρατοσθένης. Τὸ ἐθνικὸν, Ἀμαξαῖος, καὶ Ἀμαξίτης. Καὶ τὸ κτητικὸν, Ἀμαξικός.

ἈΜΑΞΑ´ΝΤΕΙΑ[56], δῆμος τῆς Ἱπποθοωντίδος φυλῆς. Ὁ δημότης, Ἀμαξαντεύς. Τὰ τοπικὰ, Ἀμαξαντείαθεν. [57] Καὶ Ἀμαξίανδε, καὶ Ἀμαξαντείασιν.

ἈΜΑΞΙ´Α[58], πόλις τῆς τραχείας Κιλικίας· Στράβων τεσσαρεσκαιδεκάτῃ. Τὸ ἐθνικὸν Ἀμαξιεύς, ὡς τῆς Ἀμαντίας Ἀμαντιεύς.

ἈΜΑΞΙΤΟ`Σ[59], πολίχνιον τῆς Τρῳάδος· Στράβων τρισκαιδεκάτῃ. Τὸ ἐθνικὸν, Ἀμαξιτεύς. Ἀπολλόδωρος ἐν Χρονικῶν τρίτῃ, Ἀμαξιτηνούς φησιν.

ἈΜΑΡΑΝΤΟΙ`, ὀξυτόνως Κολχικὸν ἔθνος, ἀφ᾽ ὧν ὁ Φᾶσις ῥεῖ· ὅθεν καὶ Ἀμαράντιον τὸν Φᾶσιν φασίν.

ἈΜΑΡΔΟΙ`[60], ἔθνος τῶν Ὑρκανῶν ἐγγύς. Στράβων ια΄. [61] Εἰσὶ καὶ Περσῶν Μαρδοὶ, δίχα τοῦ α.

ἈΜΑ´ΡΥΝΘΟΣ[62], νῆσος Εὐβοίας, ἀπό τινος κυνηγοῦ τῆς Ἀρτέμιδος Ἀμαρύνθου. Τὸ ἐθνικὸν Ἀμαρύνθιος, καὶ Ἀμαρύσιος, ὡς Τρικαρύσιος· οὕτω γὰρ Παυσανίας ἐν πρώτῃ. Ἀναλογώτερον δέ μοι δοκεῖ τὸ διὰ τοῦ σ.

ἈΜΑ´-

vocati sunt ab Ammano Loti filio, ex juniori filia.

AMANTIA, Illyriorum portio, prope Oricum & Cercyram, ab Abantibus, qui ex Troja profecti sunt, condita. Callimachus *Amantinam* eam vocat. Cujus possessivum est Amantinica. Dicuntur etiam Abantes. Gentile, Abantieus. Etiam eos Abantes dicunt.

AMAXA, oppidum Bithyniæ, ut Eratosthenes. Gentile, Amaxæus, & Amaxites. Possessivum, Amaxicus.

AMAXANTEA, populus Hippothoontidis tribus. Popularis, Amaxanteus. Localia, ex-Amaxantea, in-Amaxiam, in-Amaxantea.

AMAXIA, urbs Ciliciæ asperæ, Strabo libro decimo quarto. Gentile, Amaxieus, ut ab Amantia, Amantieus.

AMAXITUS, urbs parva Troadis, Strabo libro decimo tertio. Gentile, Amaxiteus. Apollodorus Chronicorum libro tertio, *Amaxitenos* inquit.

AMARANTI, cum accentu acuto, Colchica gens, ex quibus fluit Phasis. Unde etiam *Amarantium* Phasim dicunt.

AMARDI, gens prope Hyrcanos Strabo libro undecimo. Sunt etiam Persarum Mardi, sine *a*.

AMARYNTHUS, insula Eubœæ, sic dicta à quodam Amaryntho Dianæ venatore. Gentile, Amarynthius, & Amarysius, ut Tricarysius. Sic enim Pausan. lib. 1. Sed magis analogum mihi videtur illud per *s*.

AMA-

55 Λέγονται καὶ Ἄβαντες.] De Abantibus vide quæ suo loco annotavimus, scilicet in Ἄβαντις observatione decima sexta.

56 Ἀμαξάντεια, δῆμος τῆς Ἱπποθοωντίδος.] Amaxantea, populus Hippothoontidis tribus, memoratur Harpocrationi, & Hesychio, de quo nihil memoratu dignum inveniebam.

57 Καὶ ἀμαξίανδε.] Lege καὶ ἀμαξαντείανδε. Id enim ratio nominis exigit.

58 Ἀμαξία, πόλις τῆς τραχείας Κιλικίας.] Amaxia, urbs asperæ Ciliciæ ex Strabonis lib. 14. cujus sunt, quæ sequuntur, verba; Μετὰ δὲ τὸ Κορακήσιον Συδρὴ πόλις εἶθ᾽ Ἀμαξία, &c. id est, *Post verò Coracesium Sydre urbs, deinde* Hamaxia *in colle oppidum quoddam navale habens, ex quo materia navibus fabricandis educitur, cedrus autem est plurima, cujusmodi lignis ista loca videntur abundare, quamobrem Antonius ea Cleopatræ tribuit, quod ad parandam classem essent idonea.*

59 Ἀμαξιτὸς, πολίχνιον τῆς Τρῳάδος.] Amaxitus fuit oppidulum Troadis ex Strabonis lib. 13. apud quem libro citato ejus fit mentio, juxta quod erant Salinæ Tragesææ, ubi sal sua sponte cogebatur spirantibus Etesiis, ut inibi refert idem auctor. Ejus quoque meminit Scylax in Troade, prope quod fuisse inquit templum Apollinis, ubi Chryses ille Homericus sacra celebrabat.

60 Ἀμαρδοὶ, ἔθνος Ὑρκανῶν ἐγγύς.] Amardi, gens prope Hyrcanos ex Strabonis lib. 11. cujus sunt verba: Κύκλῳ δὲ περὶ τὴν θάλατταν μετὰ τοὺς Ὑρκανοὺς, Ἀμάρδους τε, &c. i.e. *In orbem verò circa mare post Hyrcanos, Amardos, & Anariacas, & Cadusios, & Albanos, & Caspios, & Cuintios, ac fortasse etiam alios habitare usque ad Scythas.*

61 Εἰσὶ καὶ Περσῶν Μαρδοὶ, δίχα τοῦ α.] Sunt etiam Persarum Mardi sine *a*, inquit Epitomator noster, sed suo loco id oblitus tradit esse Hyrcanorum gentem. Strabo lib. 11. Auctor est ex Nearcho Mardos Persis finitimos esse; atque prædando vivere.

62 Ἀμάρυνθος, νῆσος Εὐβοίας.] Amarynthus est insula Eubœæ Epitomatori nostro ex Pausaniæ lib. 1. at Pausanias non inquit esse insulam Eubœæ, sed oppidum, cujus incolæ *Amarysiam Dianam* colebant, cui etiam Athenienses diem festum agebant. Audi eum loquentem: Ἀθμονῆς δὲ τιμῶσιν Ἀμαρυσίαν Ἄρτεμιν, πυνθανόμενος δὲ σαφὲς οὐδὲν, &c. i.e. *Athmonenses verò Amarysiam Dianam colunt, de qua percunctatus neminem nancisci potui; qui manifestam ejus nominis causam explicaret, quantum verò ipse conjectura assequor, est Amarynthus in Eubœa. Etenim, qui illic habitant* Amarysiam Dianam *colunt, & ipsi etiam Athenienses Amarysiæ Dianæ festum celebrant nihilo, quam Eubœenses minori celebritate.* Strabo etiam lib. 10. Amarynthum tradit esse pagum in Eubœa. Hujusmodi παροράματα apud Epitomatorem nostrum frequenter inveniuntur.

63 Ἀμά-

ἈΜΆΣΕΙΑ[63], πόλις Ποντική, ἀφ' ἧς A Στράβων ὁ στωϊκὸς φιλόσοφος. Ὁ πολίτης Ἀμασεύς, ὡς αὐτὸς Στράβων. Κατὰ δὲ Καπίτωνα, Ἀμασεώτης. Πιστέον δὲ μᾶλλον Στράβωνι, ὡς πολίτῃ.

ἌΜΑΣΤΡΙΣ[64], πόλις Παφλαγονίας, ἡ B πρότερον Κρῶμνα·

[65] Κρῶμνάν τ', Αἰγιαλόν τε, καὶ ὑψηλὴν Ἐρύθειαν.

[66] Ἀπὸ γυναικὸς Περσίδος Ἀμάστριδος, θυγατρὸς Ὀξυάθρου τοῦ ἀδελφοῦ Δαρείου, ἣ συνῴ- C κησε Διονυσίῳ τῷ Ἡρακλείας τυράννῳ. Δημοσθένης δὲ ἐξ Ἀμαζόνος, οὕτω λεγομένης. Ἀμάστρεως δὲ κλίνει Στράβων. Ἄλλοι, Ἀμάστριδος. Τὸ ἐθνικὸν, Ἀμαστριανός. Στράβων δυοκαιδεκάτῃ· Πλείστη δὲ καὶ ἀρίστη φύεται πύ- D ξος κατὰ τὴν Ἀμαστριανὴν, καὶ μάλιστα περὶ τὸ Κύτωρον. Ὡς Κάλατις Καλάτιος, Καλατία, καὶ πόλις Φάσις Φασιανὸς, καὶ Σάρδεις Σαρδιανός. Τὰ γὰρ τοιαῦτα, ἢ ἀπὸ τῶν εἰς ος ἐθνικῶν, ὡς Βάκτρος Βακτριανός. Οἱ δὲ νῦν E ἐν τῇ συνηθείᾳ κακῶς Ἀμαστρηνοὺς λέγουσιν αὐτούς.

ἌΜΒΑΣΟΝ[67], μητρόπολις τῶν Φρυγῶν. Ὁ πολίτης, Ἀμβασίτης, ὡς πολυΐστωρ Ἀλέξανδρος. F

ἌΜΒΛΑΔΑ[68], πόλις Πισιδίας· Στράβων δυοκαιδεκάτῃ. Εἰσὶ δὲ τοῖς Φρυξὶν ὅμοροι, καὶ τῇ Καρίᾳ, Τίαβα, καὶ Σίνδα. Ὁ πολίτης, Ἀμβλαδεύς· ὅθεν καὶ Ἀμβλαδεὺς οἶνος, πρὸς διαίτας ἰατρικὰς ἐπιτήδειος. G

AMASIA, urbs Pontica, unde erat *Strabo* Philosophus Stoïcus. Civis, Amaseus, ut idem Strabo. Secundum Capitonem verò, Amaseota; atqui magis credendum Straboni, utpote civi.

AMASTRIS, urbs Paphlagoniæ, quæ prius *Cromna* dicebatur:

Cromnamque, Ægialumque, & altam Erythiam.

Sic fuit vocata ab Amastride fœmina Persica, Oxyathræ fratris Darii filia, quæ Dionysio Heracleæ Tyranno nupsit. Demosthenes ex Amazone sic dicta nomen habere existimat. Strabo verò declinat Amastris, Amastreos. Alii autem Amastris, idis. Gentile, Amastrianus, teste Srabone libro duodecimo. Plurima verò, & optima nascitur buxus in Amastriana regione, ac maxime circa Cytorum. Ut à Calatis, Calatius, Calatia, & ab urbe Phasis, Phasianus, & à Sardis, Sardianus, sic ab Amastris, Amastrianus. Hujusmodi enim nomina vel sic formantur, vel à nominativis in ος, ut Bactrios, Bactrianus. Malè verò in communi loquendi usu Amastranos eos dicunt.

AMBASUM, metropolis Phrygum. Civis, Ambasites, ut Alexander polyhistor.

AMBLADA, urbs Pisidiæ, Strabo libro duodecimo. *Sunt verò Phrygibus finitimi, & Cariæ, Tiaba, & Sinda.* Civis, Ambladeus; unde *Ambladeum vinum* ad diætas medicinæ aptum.

Α'Μ-

AM-

63 Ἀμάσεια, πόλις Ποντική, ἀφ' ἧς Στράβων, &c.] Amasia, urbs Pontica, ex qua erat Strabo Philosophus Stoicus, fuit urbs amplissima & totius regionis optima, auctore eodem Strabone ejus alumno Geographiæ lib. 12. Suidas suo loco memorat Strabonem & Stratonem, utrumque Philosophum, & Geographum, quamobrem Franciscus Patricius existimavit Geographum. Quem omnes *Strabonem* vocant, *Stratonem* dici oportere, adversus quem Casaubonus in Comment. & Castigat ad Strabonem statim in principio ubi agit de Strabone & ejus scriptis promittit librum, quem videre mihi nondum contigit; quod etiam improbat Gerard. Joan. Vossius de Historicis Græcis lib. 1. c. 20. Nec obstat, quod aliquammulta Strabonis loca, quæ citat Josephus Antiquit. libris apud Strabonem non inveniantur. Strabo enim conscripsit etiam historicos commentarios, ut ipse refert Geographiæ lib. 1. quorum meminit Plutarchus in Lucullo, ubi refert hujus ducis adversus Tygranem pugnam, quæ fuit una ex admirandis, & incredibilibus, quæ leguntur. Quinque enim ex Romanis tantum desiderati sunt, ex barbaris verò cecidere centum millia peditum, & quinquaginta millia equitum. Itaque illa Strabonis loca, quæ advocat Joseph. variis in locis Antiquitatum sine dubio sunt ex historicis Strabonis commentariis, quæ nobis injuria temporum, ut & alia multa, invidit

64 Ἄμαστρις, πόλις Παφλαγονίας.] Amastus, urbs Paphlagoniæ, quæ prius *Cromna* dicta fuit, inquit Epitomator noster; sed eum fefellit opinio, ut infra nota 66. patebit; nomen verò adepta fuit ab Amastride filia Oxyathræ fratris Darii ejus, qui contra Alexandrum bellnm gessit infeliciter, auctore Strabone lib. 12. *Famastro* nunc vocari inquit Philip. Fer. Alexandrin. in suo Lexico Geograph.

65 Κρῶμνάν τ', Αἰγιαλόν τε, &c.] Versiculus iste, quem innominato poeta affert noster invenitur apud Mœonium vatem Il. 2. v. 855. apud quem sic legitur:

Κρῶμνάν τ', Αἰγιαλόν τε, καὶ ὑψηλοὺς Ἐρυθίνους.
Cromnamque, Ægialumque, & altos Erythinos.

66 Ἀπὸ γυναικὸς Περσίδος Ἀμάστριδος, &c.] Amastris urbs Paphlagoniæ nomen adepta est ab Amastride Perside, ut rerum monumentis tradit Strabo lib. 12. à quo noster sua transcripsit, cujus ex libro citato sunt verba, quæ sequuntur, Μετὰ δὲ τὸν Παρθένιον ποταμόν ἐστιν Ἄμαστρις, id est, *Post fluvium verò Parthenium est Amastris urbs ejusdem cum conditrice nominis, sita in Peninsula, cujus isthmus utrinque portum habet. Fuit autem Amastris uxor Dionysii Heracleæ tyranni, filia Oxyathræ, qui Darii frater fuit, ejus, qui contra Alexandrum bellum gessit. Illa igitur è quatuor pagis urbem composuit, Sesamo, Cytoro, Cromna (quarum etiam in Paphlagonum recensione meminit Homerus) ac Teio.* Ex quibus verbis apparet; Amastrim urbem non fuisse prius vocatam Cromnam, sed ex Cromna, & aliis pagis ab Amastride compositam.

67 Ἄμβασον, μητρόπολις τῶν Φρυγῶν.] Ambasum, metropolis Phrygum, infelix profecto metropolis, cujus apud alios altum est silentium.

68 Ἄμβλαδα, πόλις Πισιδίας.] Amblada, urbs Pisidiæ ex Strabonis lib. 12. cujus affert trunca verba; integra verò sunt: Εἰσὶ δὲ τοῖς Φρυξὶν ὅμοροι, καὶ τῇ Καρίᾳ Τίαβα, καὶ Σίνδα, καὶ Ἄμβλαδα, ὅθεν καὶ ὁ Ἀμβλαδεὺς οἶνος ἐκφέρεται πρὸς διαίτας ἰατρικὰς ἐπιτήδειος, i. e. *Sunt verò Phrygibus finitimi, & Cariæ Tiaba, & Sinda & Amblada, unde & Ambladense vinum extrahitur ad diætas medicas aptum.* Memoratur etiam inter alios Cosmographo Geographiæ lib. 5. c. 4.

69 Ἀμ-

ἈΜΒΡΑΚΙΑ 69, πόλις Θεσπρωτίας, ἀπὸ Ἄμβρακος τοῦ παιδὸς Θεσπρωτοῦ τοῦ Λαοκόωντος· ἢ ἀπὸ Ἀμβρακίας τῆς Αὐγέου θυγατρὸς, περὶ ἧς Φιλέας. Τὸ ἐθνικὸν, Ἀμβρακιεὺς, καὶ Ἀμβρακιώτης. Φίλιστος δὲ Ἀμβρακινός φησι, Σικελικῷ τύπῳ. 70 Εὕρηται καὶ διὰ τοῦ π, ἀντὶ τοῦ β. Ὅθεν καὶ τὸ Ἀμπρακιώτης, ἀπὸ τῆς Ἄμπρακος γενικῆς· καὶ Ἀμπρακία. Τὰ γὰρ εἰς ια θηλυκὰ, καὶ εἰς ιον οὐδέτερα, διὰ τοῦ ωτης ποιεῖ τὰ ἐθνικὰ, Σικελιώτης, Πηλιώτης. Λέγεται καὶ Ἀμβράκιος, καὶ Ἀμβρακία ἡ γυνή. Τὸ δ᾽ Ἀμβρακία, ἀπὸ τῆς Ἄμβρακος γενικῆς, οὐκ ἀπὸ τοῦ Ἀμβράκιος· ἦν γὰρ Ἀμβρακιακός.

AMBRACIA, urbs Theſprotiæ; ſic dicta ab Ambrace filio Theſproti filii Laocoontis; vel ab Ambracia Ægei filia, de qua Phileas. Gentile, Ambracieus, & Ambraciotes. Philiſtus verò Ambracinus Sicula forma inquit. Invenitur etiam per *p*, loco *b*. Unde Ampraciotes à genitivo Ampracis; nec non Ampracia. Fœminea enim in *ia*, & neutra in *ium* per *otes* gentilia formant; ut Siceliotes, Peliotes. Dicitur etiam Ambracius, & Ambracia mulier. Ambracia verò formatur à genitivo Ambracis, non ab adjectivo Ambracius. Diceretur enim Ambraciacus.

ἌΜΒΡΑΚΟΣ 71, πολίχνιον τῆς Ἠπείρου, παρὰ τὴν Ἀμβρακίαν ἰδιάζον. Ὁ οἰκήτωρ, Ἀμβράκιος.

AMBRACUS, Epiri oppidulum ab Ambracia diverſum. Incola, Ambracius.

ἈΜΕΡΙΟΝ 72, πόλις Ἰταλίας, ὡς Ῥήγιον. Τὸ ἐθνικὸν, Ἀμερῖνος.

AMERIUM, urbs Italiæ, ut Rhegium. Gentile, Amerinus.

ἈΜΗΣΤΡΑΤΟΣ 73, πόλις Σικελίας· Ἀπολ-

AMESTRATUS, urbs Siciliæ, Apol-

69 Ἀμβρακία, πόλις Θεσπρωτίας.] Ambracia; urbs Theſprotiæ in Epiro, de qua præſtat audire loquentem Strabonem, cujus ex lib. 7. ſunt verba: Ὑπέρκειται δὲ αὕτη τοῦ μυχοῦ μικρὸν, &c. i. e. *Superjacet ipſa* (Ambracia) *aliquantulum ſupra ſinus ultimum receſſum condita à Tolgo Cypſeli filio, eam præterlabitur Arachthus amnis, qui ex mari ad urbem ſurſum navigationem paucorum ſtadiorum habet, profluens ex Stympha monte, & ex ejus lateribus. Hæc urbs antiquitus proſperrima fortuna eſt uſa; ſinus igitur hinc nomen habet, maximè autem eam exornavit Pyrrhus rex regia hac uſus, Macedones verò poſtea, & Romani, & hanc, & alias continuis bellis propter rebellionem confecerunt.* Ex hac urbe fuit Cleombrotus ille, quem ideo *Ambraciotam* vocat diſertiſſimus Romuli nepotum Tuſcul. Quæſt. lib. 1. qui, lecto Platonis libro de animæ immortalitate, ex muro Ambraciæ in mare præcipitem ſe dedit, in quem extat lepidum Callimachi epigramma:

Εἴπας ἥλιε χαῖρε, Κλεόμβροτος ὡμβρακιώτης
Ἥλατ᾽ ἀφ᾽ ὑψηλοῦ τείχεος εἰς Ἀΐδην,
Ἄξιον οὐδὲν ἰδὼν θανάτου κακὸν, ἀλλὰ Πλάτωνος
Ἓν τὸ περὶ ψυχῆς γράμμ᾽ ἀναλεξάμενος.

Dixiſti, Sol, vale, Cleombrote ô Ambraciota,
Deſiliit ab excelſo muro in Orcum,
Dignum nihil malum morte videns, ſed Platonis
De anima librum cum legiſſet.

Fuiſſe Ambraciam operibus Dipœni refertam auctor eſt Plinius lib. 36. c. 4. Dipœnus vero, & Scyllis marmore ſcalpendo primi omnium inclaruere, auctore eodem auctore, libro capiteque citato, cujus ſigna ænea, marmoreaque, & tabulæ pictæ, quibus ornatior Ambracia, quia ibi Pyrrhi regia fuerat, quam cæteræ regionis urbes erant, ſublata omnia, avectaque Romam fuere, cum Ambracienſes M. Fulvio Conſuli ſe tradidiſſent, referente Livio lib. 38. c. 10. ejus cives Auguſtus in ſuam Nicopolim ad Actium deduxit, teſte Pauſania lib. 5. *Epuia* quoque, & prius *Paralia* vocata fuit, ut tradit noſter Auctor in Ἐπουία; Ariſtoteles de Republ. lib. 5. c. 10. memorat Periandrum hujus urbis tyrannum adeo impudentem, ut interrogaret puerum, quem amabat, *An eſſet ex ſe prægnans*; merito mihi injuriarum dicam ſcriberet Epigonus ille Muſicus peritiſſimus, qui fides ἐπίκρουσε κατὰ χεῖρα ſine plectro, ac muſicum quoddam inſtrumentum invenit à ſe ἐπιγόνειον denominatum, niſi eum quoque celebrarem civem Ambraciotam, ac ab Sicyoniis jure civitatis donatum, ut referunt Pollux lib. 4. Athenæ. lib. 4.

70 Εὕρηται καὶ διὰ τοῦ π, ἀντὶ τοῦ β.] Ampracia cum *p* pro *b* apud Thucyd. lib. 2. paſſim invenitur, noſter in hujus rei teſtimonium nullum advocat teſtem. Mirum eſt non memoraſſe ſinum Ambracium, qui ab hac urbe nomen accepit, cujus meminit inter alios Plinius Nat. Hiſt. lib. 4. c. 1. Polybius Hiſtoriarum lib. 4.

71 Ἄμβρακος, πολίχνιον τῆς Ἠπείρου.] Ambracus, oppidulum Epiri diverſum ab Ambracia, de quo audi Polybium loquentem Hiſtoriarum lib. 4. Ὁ γὰρ Ἄμβρακός ἐστι μὲν χωρίον εὖ κατεσκευασμένον, καὶ προτειχίσμασι, καὶ τείχει· κεῖται δ᾽ ἐν λίμναις, μίαν ἀπὸ τῆς χώρας στενὴν, καὶ χωστὴν ἔχον πρόσοδον. Ἐπίκειται δ᾽ εὐκαίρως τῇ τε χώρᾳ τῶν Ἀμβρακιωτῶν, καὶ τῇ πόλει. id eſt; *Eſt enim Ambracus locus probe inſtructus cum caſtellis, promœnibus, tum muro ipſo: ſitus eſt in paludibus, aditum à circumjacente regione unum habens, eumque anguſtum, & ex aggeſta terra manu factum: imminet opportune & regioni Ambraciotarum, & urbi.* Hoc oppidum cepiſſe Philippum obſidione, tradit idem auctor.

72 Ἀμέριον, πόλις Ἰταλίας.] Amerium, urbs Italiæ, Latinis, ut plerunque dicitur Ameria fœm: gen: fuiſſe urbem antiquiſſimam; conſtat ex Catone apud Plinium l. 3. c. 14. cujus ſunt verba: *Ameriam ſupra ſcriptam Cato ante Perſei bellum conditam annis* DCCCCLXIIII. *prodidit.* Servio ad Georgicor. lib. 1. v. 265. dicitur Amerinum oppidum, *Amerina retinacula*, inquit ille, *virgas, de quibus vites religantur, quæ virgæ abundant circa Amerinum oppidum Italiæ, cujus crebram in Roſciana facit Cicero mentionem.* Gentile; & Græcis, & Latinis eſt ejuſdem formæ, Amerinus, ex hac urbe fuit Roſcius ideo *Amerinus* dictus, pro quo Cicero ætatis annum agens 27. celebrem illam orationem, quam ſupra Servius *Roſcianam* vocat, conſcripſit, auctore Gellio Noct: Attic: lib. 16. c. 28. Hujus urbis conditorem Feſtus in *Ameria* vocat *Amirum*; cujus altum ſilentium apud reliquos ſcriptores. Temporis enim caliginoſa nox eum ſepelivit. Adhuc etiam nominis fama fortunæ ludibrio eſt; & in his; ut & in aliis plurimis inique ſe gerit. Hujus oppidi faciunt mentionem inter alios Strabo lib. 5. Frontinus lib. de Coloniis, Ptolemæus Geographiæ lib. 3. c. 1; cui Ἀμερία more Latino dicitur. Ptolemæus enim ut plerunque ſequitur Latinos in oppidorum nominibus; Amerina ſalix celebratur Plinio Nat. Hiſt. lib. 24. c. 9. ex cujus ſemine fiebat *pſilothrum*, id eſt, *depilatorium*, hujuſmodi virgultum; *Græci* (ſunt verba Plinii ex eodem libro, capiteque) *lygon vocant, alii agnon; quoniam matronæ theſmophoriis Athenienſium caſtitatem cuſtodientes, his foliis cubitus ſibi ſternunt.* Cæterum Ameria hodie parum corrupto nomine *Amelia* vocatur; ac Epiſcopali ſede gaudet, auctore Cluv. Italiæ Antiquæ lib. 2. c. 7.

73 Ἀμήστρατος, πόλις Σικελίας.] Ameſtratus; urbs Siciliæ, ex Apollodoro, tres hujus penè nominis diverſas urbes ſcribit Auctor noſter ſuis locis, cum una tantum fuerit, ſed diverſis nominibus, ut ſolet fieri, ab Scripto-

Ἀπολλόδωρος τετάρτῃ χρονικῶν. Τὸ ἐθνικὸν, A Ἀμηστρατῖνος.

ἈΜΙΚΟΥΣΙΑ[74], νῆσος ἐν τῇ Ἐρυθρᾷ θαλάσσῃ. Τὸ ἐθνικὸν ἐξ Ἀμίκου νήσου, κατὰ περίφρασιν· καὶ Ἀμικουνησίτης.

ἈΜΙΛΟΣ[75], πόλις Ἀρκαδίας· Παυσανίας B ὀγδόῃ. Τὸ ἐθνικὸν, Ἀμίλιος. Καὶ γὰρ Στυμφάλιος, καὶ Μαινάλιος παρ' αὐτοῖς.

ἈΜΙΣΣΑ[76], πόλις Γερμανίας· Μαρκιανὸς ἐν τοῖς ἀπὸ Ῥώμης, ἐπὶ τὰς διασήμους πόλεις. Τὸ ἐθνικὸν, Ἀμισσαῖος. C

ἈΜΙΣΟΣ[77], πόλις ἀξιόλογος, διέχουσα Σινώπης σταδίους ἐνακοσίους. Ἔστι δ' ἐν τῷ Πόντῳ. Λέγεται καὶ ἀρσενικῶς, Ἀμισηνός. Λέγεται καὶ Ἀμίσιος, ὡς Φίλων ἐν τῷ περὶ πόλεων. D

ἈΜΜΩΝΙΑ[78], ἡ μεσόγειος Λιβύης. Καὶ αὕτη δὲ πᾶσα ἡ Λιβύη οὕτως ἐκαλεῖτο, ἀπὸ Ἄμμωνος. Ὁ οἰκήτωρ, Ἀμμώνιος. Ταῦτα διὰ τοῦ ι. Τὸ δ' Ἀμμωνεῖον, διὰ διφθόγγου, ὡς Δημητρεῖον, καὶ Ἀπολλωνιεῖον. E

ἈΜΝΙΣΟΣ[79], πόλις Κρήτης. Αἱ τούτου νύμφαι Ἀμνισιάδες, καὶ Ἀμνισίδες.

ἈΜΟΡ-

Apollodorus lib. quarto Chronicorum. Gentile, Amestratinus.

AMICUSIA, insula in mari rubro. Gentile, ex Amico insula per periphrasin. Dicitur etiam Amicunesites.

AMILUS, urbs Arcadiæ, Pausanias lib. 8. Gentile, Amilius. Etenim Stymphalius, & Mænalius simili forma apud eos reperiuntur.

AMISSA, urbs Germaniæ, Marcianus in itinerario ex Roma in celebres urbes. Gentile, Amissæus.

AMISUS, urbs memoratu digna, distans à Sinopa nongenta stadia. Est verò in Ponto. Dicitur etiam in genere masculino, Amisenus; nec non Amisius, ut Philo in libro de Urbibus.

AMMONIA, mediterranea pars Lybiæ; nec non ipsa Lybia tota sic vocabatur ab Ammone. Incola, Ammonius. Hæc verò per i scribuntur. *Ammoneion* verò, i. e. *Ammonis templum* per diphthongum, ut *Demetrieion*, i. e. *Cereris templum* & *Apollonieion*, i.e. *Apollinis templum*.

AMNISUS, urbs Cretæ. Hujus Nymphæ, *Amnisiades*, & *Amnisides* dicuntur.

AMOR-

ribus insignita, scilicet Amestratus ex Apollodoro, Mytiserata ex Philisto, Mytistratum ex Polybio, quod suo loco oppidulum circa Carthaginem vocat, cum Siciliæ fuerit oppidum, ut illic ex eodem Polybio ostendemus, sed hujusmodi incuria sæpe laborat noster Auctor. Sic Tynes Africæ adscribit Siciliæ, sic Bucinnam insulam, Siciliæ oppidum inquit. Amestratus hodie *Mistretta* appellatur, auctore Fazello Decad. lib. 10. Fuisse antiquitus urbem satis munitam, claret ex Excerptis Diod. Siculi lib. 23. quoniam Romani tertium obsessam tandem ceperunt, soloque æquarunt, si forte Phœnices condidere, quod me latet, in ejus nomine latent *Deæ Astharoth*, i. e. *Astartes vestigia*, ac si diceres אשתרתא עם, *am astartha*, i. e. *populus Astarthes*, Amastra dicitur Sil. Ital. lib. 14.

—— comitata Nemæis
Venit Amastra viris, & parvo nomine Thisse.

74 Ἀμικουσία, νῆσος ἐν τῇ Ἐρυθρᾷ θαλάσσῃ.] Amicusia, insula in mari Rubro Epitomatori nostro, à cujus nomine deducit gentile per periphrasin ex Amici insula, vel Amiconesites, quæ innuunt prototypum esse corruptum ac dicendum ἀμικούνησος, vel ἀμικόνησος. Sic, enim hujusmodi nomina solent proferri, ut Ἀλωπεκόνησος, at hujus insulæ nemo, quod sciam, fecit mentionem. Id nominis est Latino-Græcum. Forte fuit aliqua insula Herculi sacra, qui *amicus* dicitur Horat. Satyr. lib. 2. Sat. 6. v. 12. quod thesauris inveniendis credebatur præesse.

—— ut illi
Thesauro invento, qui mercenarius agrum
Illum ipsum mercatus aravit, dives amico
Hercule.

Non ignoro Amycum fuisse Neptuni filium & Bebrycum regem, sed hoc in loco locum ei dare non licuit. Eum enim explodit litterarum ordo.

75 Ἄμιλος, πόλις Ἀρκαδίας, &c.] Amilus est urbs Arcadiæ ex Pausaniæ lib. 8. qui eam inquit esse χωρίον, ac aliquando fuisse πόλιν, sed de ea nihil memoratu dignum prodidit.

76 Ἄμισσα, πόλις Γερμανίας.] Amissa, urbs Germaniæ, quæ *Amisia* dicitur Ptolemæo Geographiæ lib. 8. at lib. 2. *Amasia*, nomen videtur habere ab Amasia fluvio, quem celebrant Ptolemæus Geographiæ lib. 2. c. 11. Strabo lib. 7. in quo inquit Drusum vicisse Bructeros Germaniæ populos. De qua consule sis Clu. Germ. Antiq. l. 3. c. 18.

77 Ἀμισὸς, πόλις ἀξιόλογος, &c.] Amisus, urbs in Ponto, quæ à Sinope distabat 900 stadia ut inquit noster, at Arrhianus in Periplo, cui major fides debet adhiberi, ab Amiso ad Sinopen 1020 stadia numerat, fuit urbs Græca Atheniensium colonia ad mare sita, auctore eodem auctore in Periplo Ponti Euxini.

78 Ἀμμωνία, ἡ μεσόγειος Λιβύης.] Ammonia Libyæ regio mediterranea, & tota Libya sic dicebatur ab Ammone, inquit Auctor noster. Ammon verò est idem, qui Chamus, Hebraïcè dicitur חם *Cham*, ex quo Ammon factum est. Litteræ enim gutturales pronunciatu difficiles sæpe in versionibus negliguntur. Quin etiam *Ammun* Ægyptii *Jovem* vocabant, ut prodidit Herodotus lib. 2. c. 52. Ἀμμοῦν γὰρ Αἰγύπτιοι καλέουσι τὸν Δία, &c. i. e. *Ammun enim Ægyptii vocant Jovem*; quod etiam confirmat Diodorus Siculus lib. 1. unde Lucanus lib. 9. canit:

Quamvis Æthiopum populis, Arabumque beatis
Gentibus, atque Indis, unus sit Jupiter Ammon.

Eadem etiam nominis etymologia invenitur in nomine חם *Cham* apud Hebræos, atque in nomine Ζεὺς, i. e. *Jupiter* apud Græcos, חם *Cham* enim Hebraïcè sonat *calidum*, seu *fervidum* à verbo חמם *Chamam*, i. e. *caluit*, *incaluit*, Ζεὺς, id est, *Jupiter*, apud Græcos nomen habet παρὰ τὸ ζέω, i. e. *ferveo*. Risum mihi movet Cœl. Rhodig. Lectionum Antiquarum lib. 28. c. 38. qui fretus Pausaniæ auctoritate Ammonis etymologiam deducit à pastoris nomine, à quo illi primum erectum simulachrum est: *Sicuti Babyloniorum* (inquit ille) *Belus ab Ægyptio quodam Belo creditur nuncupatus*; cum tam certum sit Belum à Chaldaïco בעל *beel*, quod sonat *dominum* (ac Hebraïcè בעל *Baal* dicitur) quam Ammon ab Hebraïco חם *Cham* deduci, de quibus ne Carneades quidem dubitaverit. Sed hujusmodi plurima effutiunt, qui linguarum cognitionem non habent, etsi aliis in rebus sint viri docti. Ammonis Oraculum fuit apud Ethnicos valdè celebre, cujus erat cornibus ara, seu potius hara, frequens, de quibus alibi, & de Libya etiam suo loco agemus, nunc sufficiet dicere cum Martiali:

Nec Triviæ templo molles laudentur honores
Dissimuletque Deum cornibus ara frequens.

79 Ἀμνισὸς, πόλις Κρήτης. Αἱ τούτου νύμφαι &c.] Ne dubites legendum esse Ἀμνισὸς, πόλις, καὶ ποταμὸς Κρήτης, id est, *Amnisus*, *urbs*, & *amnis Cretæ*. Quæ enim sequuntur verba, αἱ τούτου νύμφαι Ἀμνισιάδες nostram conjecturam confirmant. Τὸ τούτου enim non πρὸς τὸ πόλις, sed πρὸς τὸ ποταμὸς referri debet. Nymphæ etiam non civitatum, sed fluviorum, fontium, & arborum Nymphæ dicuntur. At ne nostræ conjecturæ auctoritas desit, audi loquen-

ἈΜΟΡΓΟΣ [80], νῆσος μία τῶν Κυκλάδων, A ἔχουσα πόλεις τρεῖς, Ἀρκεσίνην, Μινώαν, Αἰγιάλην. Ἐκαλεῖτο δὲ καὶ Παγκάλη, καὶ Ψυχία. Ἀπὸ τῆς Μινώας ἦν Σιμωνίδης ὁ Ἰαμβοποιὸς, Ἀμοργῖνος λεγόμενος, ὡς Ἐρυκῖνος. Λέγεται καὶ Ἀμόργιον, ὥς φησι Χάραξ. Νικόλαος δὲ B Ἀμόργην αὐτὴν καλεῖ, ἥν τινα Καρκήσιος ἀνὴρ ἄξιος ᾤκισε, καὶ Καρκησίαν ὠνόμασε. [81] Τὸ δὲ Ἀμόργινος χιτὼν, χρώματος ἴδιον.

ἌΜΟΛΒΟΣ, πόλις Μαγνήτων, ὡς Βάλαγρος Μακεδονικῶν δευτέρᾳ. Τὸ ἐθνικὸν, Ἀ- C μόλβιος.

ἈΜΟΡΙΟΝ [82], πόλις τῆς μεγάλης Φρυγίας· Στράβων δυοκαιδεκάτῃ. Τὸ ἐθνικὸν Ἀμοριεὺς, ὡς Νοτιαεὺς, Δορυλαεύς.

ἌΜΟΣ, πόλις Καρίας, ὡς Ἀλέξανδρος D ἐν τῷ περὶ Καρίας δευτέρῳ. Τὸ ἐθνικὸν Ἄμιος, ὡς Σάμιος, Καύνιος.

ἌΜΠΕΛΟΣ [83], πόλις τῆς Λιγυστικῆς, Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ. [84] Ἔστι καὶ ἄκρα Τορωναίων Ἄμπελος λεγομένη. [85] Ἔστι καὶ ἑτέρα ἄκρα τῆς Σάμου, [86] καὶ ἄλλη ἐν Κυρήνῃ, Ἀγροίτας δὲ δύο πό- E λεις φησὶ, τὴν μὲν ἄνω, τὴν δὲ κάτω. [87] Ἔστι καὶ Ἰταλίας ἄκρα, καὶ λιμὴν, καὶ πόλις. Ὁ πολίτης,

AMORGUS, insula una ex Cycladibus habens tres urbes *Arcesinem*, *Minoam*, *Ægialem*. Vocabatur verò *Pancale*, atque *Psychia*. Ex Minoa erat Simonides Jambicus poëta *Amorginus* dictus, ut Erycinus. Dicitur etiam Amorgium, ut inquit Charax. Nicolaus verò *Amorgam* eam vocat, quam *Carcesius* celebris vir condidit, atque *Carcesiam* nominavit. Amorgina tunica, est coloris peculiare quoddam genus.

AMOLBUS, urbs Magnetum, ut Balager Macedonicorum secundo. Gentile, Amolbius.

AMORIUM, urbs magnæ Phrygiæ, Strabo lib. duodecimo. Gentile, Amorieus, ut Notiaeus, Dorylaeus.

AMUS, urbs Cariæ, ut Alexander Cariæ libro secundo. Gentile, Amius, ut Samius, Caunius.

AMPELUS, urbs Liguriæ, Hecatæus in Europa. Est & promontorium Toronæorum, quod *Ampelus* dicitur. Est etiam aliud Sami; & aliud Cyrenæ. Agrœtas verò duas urbes esse inquit, unam supra, aliam infra. Est & Italiæ promontorium, & portus, & urbs. Civis, Ampelinus,

quentem Didymum in Homerum ad Odyss. 19. v. 188. Ἀμνισὸς πόλις, καὶ ποταμὸς Κρήτης, id est, *Amnisus, urbs & fluvius Cretæ.* Quem locum me admonuit amicus meus Theodorus, quem sæpe in his observationibus honoris causa nomino. Est enim absolutè eruditus. Fuit igitur Amnisus, urbs, & fluvius Cretæ celeberrimus, ad cujus oras Εἰλείθυιαν natam fuisse fabulabantur, ut refert Pausanias lib. 1. unde ab Hesychio *Amnisia* vocatur. Memoratur etiam Poëtarum parenti loco citato, Periegetæ v. 498. Apollon Rhod. Argonautic. lib. 3. v. 876.

80 Ἀμοργὸς, νῆσος μία τῶν Κυκλάδων.] Amorgus, insula una Cycladum, *Tripolis* dicitur ab Scylace in Cycladibus, quod tres urbes haberet, quas noster quoque memorat, *Arcesinen*, *Minoam*, *Ægialen*. Hujus insulæ etymon Criticorum παῖδες ab Hebraïco ארגמן *argaman*, id sonat Hebraïcè *purpuram*, deducunt, quod *amorginæ tunicæ*, & *vestes* apud Comicos celebrentur, at *amorgos* erat species lini simile bysso, ex quo amorginæ illæ vestes conficiebantur, cujus meminere Harpocrat. Suid. & Hesych. Quod nihil πρὸς τὸ ארגמן *argaman* Hebraïcum attinet. Amorgus verò insula celebris fuit *Simonide* jamborum poëta, ut refert noster, quod ex Strabonis lib. 10. habet, qui eam inter *Sporades* insulas celebrat, sed frequenter Scriptores *Sporades*, & *Cyclades* insulas confundunt.

81 Τὸ δὲ Ἀμόργινος χιτὼν, χρώματος ἴδιον.] De Amorgina tunica & colore, vide quæ nota præcedenti annotavimus.

82 Ἀμόριον, πόλις τῆς μεγάλης Φρυγίας.] Amorium, urbs magnæ Phrygiæ ex Strabonis lib. 12. Sed apud Strabonem non vocatur urbs. Audi eum libro citato loquentem: Ὑπὲρ δὲ τῆς Ἐπικτήτου πρὸς νότον ἐστὶν ἡ μεγάλη Φρυγία, λιποῦσα ἐν ἀριστερᾷ τὴν Πεσσινοῦντα, καὶ τὰ περὶ Ὀρκαορύκους καὶ Λυκαονίαν· ἐν δεξιᾷ δὲ Μαίονας, καὶ Λυδοὺς, καὶ Κᾶρας· ἐν ᾗ ἐστιν ἥ τε παρώρειος λεγομένη Φρυγία, καὶ ἡ πρὸς Πισιδίαν, καὶ τὰ περὶ Ἀμόριον, καὶ Εὐμένειαν, καὶ Σύνναδα &c. id est, *Supra Epictetum* (Phrygiam) *versus notum*, id est, *meridiem est magna Phrygia, relinquens ad sinistram Pesinuntem, & quæ sunt circa Orcaorycos & Lycaoniam; ad dextram Mæones, & Lydos, & Cares, in qua est, quæ parorios*, id est, *ad montana adjacens, dicitur* Phrygia, *& quæ* ad Pisidiam, *& ad ea, quæ sunt circa Amorium & Eumeniam, & Synnadem, deinde Apamia quæ dicitur* Cibotos, *&* Laodicea, quæ sunt maximæ Phrygiæ urbium.

83 Ἄμπελος, πόλις τῆς Λιγυστικῆς.] Ampelus, urbs Liguriæ ex Hecatæi Europa. Id nominis sonat *vitem*, sed ejus nec folium quidem remansit inter Scriptores. Cluverium etiam latuit hæc Stephani urbs. Aliqui Scriptores imitati Poëtas, qui Chimæras, Hippocentauros, & id genus alia finxerunt, quæ Dædala natura in lucem nunquam protulit, etiam ipsi, ne ab illis vincerentur, finxerunt loca, regiones, urbes, quæ nullibi gentium inveniuntur. Hujusmodi existimo fuisse hanc Liguriæ urbem, quam Hecatæus in sua Europa videtur somniasse, aut profectò nimis infelix fuit, quandoquidem nulla ejus apud Scriptores, quod sciam extat memoria.

84 Ἔστι καὶ ἄκρα Τορωναίων Ἄμπελος λεγομένη.] Promontorium Toronæorum *Ampelos* nomine Italis dicitur *Capo Canistro*. Celebratur ab Herodoto lib. 7. quod ipse ἄκρην Τορωναίην, *promontorium Toronæum* vocat, quod nauticus Xerxis exercitus, fossa in Atho depressa navigata, prænavigavit, & Ampelos promontorium, & Torone urbs in Paraxia Macedoniæ memoratur Ptolemæo Geograph. lib. 3. c. 13. *Toronæum sinum* meminit Historicorum πολιτικώτατος Annal. lib. 5. c. 10.

85 Ἔστι καὶ ἑτέρα ἄκρα τῆς Σάμου.] Ampelos promontorium Sami memoratur inter alios Straboni lib. 14.

86 Καὶ ἄλλη ἐν Κυρήνῃ.] Sine dubio legendum ἐν τῇ Κυρηναίᾳ, id est, *in Cyrenæa*. Ampelos enim promontorium, de quo hic sermo erat in Cyrenæa Africæ regione, non in urbe. Cyrene verò fuit Africæ, seu Libyæ urbs, de qua suo loco. Cujus promontorii incolæ apud Scholiasten Aristophanis in Pluto, & apud Suidam delatum Delphos Silphii caulem consecrarunt, apud quos vocantur *Ampeliotæ* præter Stephani sententiam. Silphium autem erat herba quædam πολυτίμητος apud antiquos, quandoquidem ex Cyrenæ regione Delphos honoris causa Apollini consecranda deferebatur, cujus usum, & id genus alia, quæ apud veteres erant in honore, tempus abolevit, cujus est in res sublunares despoticum imperium. Causam vero, quare hæc pretiosa herba defecerit, invenies apud Strabonem lib. 17. Idem balsamo accidisse apud Judæos alibi annotamus.

87 Ἔστι καὶ Ἰταλίας ἄκρα, καὶ λιμὴν, καὶ πόλις.] Infelix promontorium, portus, & urbs, cujus nulla apud alios, quod sciam, fit mentio. Ampelos iste Italiæ & alter Liguriæ forte memorabantur in diphthera Jovis.

της, Ἀμπελῖνος, ὡς Ἀσσωρῖνος, Ἀβακαινῖνος· ὁ γὰρ τύπος τῶν Ἰταλῶν. 88 Τῶν δὲ λοιπῶν, δυνατὸν Ἀμπελήτην εἶναι.

A nus, ut Assorinus, Abacæninus. Hæc enim est Italorum forma. Reliquorum verò possibile est, ut sit Ampeletes.

ἌΜΠΗ 89, πόλις πρὸς τῇ Ἐρυθρᾷ θαλάσσῃ· Ἡρόδοτος ἕκτῃ. Τὸ ἐθνικὸν Ἀμπαῖος, ὡς Λαμπαῖος.

AMPE, urbs ad mare rubrum; Herodotus libro sexto. Gentile, Ampæus, ut
B Lampæus.

ἈΜΥΔῺΝ 90, πόλις Παιονίας. Τὸ ἐθνικὸν Ἀμυδώνιος, ὡς Καλυδῶνος Καλυδώνιος.

AMYDON, urbs Pæoniæ. Gentile, Amydonius, ut à genitivo Calydonis, Calydonius.

ἈΜΥΘΑΟΝΊΑ, μοῖρα τῆς Ἤλιδος, ἀπὸ Ἀμυθάονος τοῦ Κρηθέως, ὡς Ῥιανός.

AMYTHAONIA, portio Elidis ab Amythaone Crethei filio, ut Rhianus.

ἈΜΎΚΛΑΙ 91, πόλις Λακωνικὴ τῶν ἑκατὸν πόλεων, ἣν Ἀμύκλας ὁ Λακεδαίμονος υἱὸς ἔκτισε. 92 Κλίνεται δὲ καὶ Ἀμύκλα τὸ ὄνομα τοῦ κτίσαντος, καὶ Ἀμύκλαντος, ὡς Σιμίας ἐν μησίν, ὃν ῥ' Ἀμύκλαντος παιδὸς ἀποφθιμένου λαοὶ κικλήσκουσι. Τὸ ἐθνικὸν τοῦ Ἀμύκλαι, Ἀμυκλαῖος· καὶ Ἀμυκλαιεὺς ἐξ αὐτοῦ, ὡς Κρηταῖος Κρηταιεύς. Καὶ τὸ θηλυκὸν τοῦ Ἀμυκλαῖος, Ἀμυκλαία, καὶ Ἀμυκλαῒς λέγεται· καὶ Ἀμυκλαΐτης, ὡς Θηβαΐτης. 93 Ἔστι πόλις Ἀμύκλαιον ἐν Κρήτῃ, καὶ ὅρμος.

C AMYCLÆ, urbs Laconica una ex centum urbibus, quam Amyclas Lacedæmonis filius condidit. Nomen etiam conditoris declinatur Amyclas, æ; nec non Amyclas, Amyclantis, ut Simias in men-
D sibus, *Quem populi vocant Amyclantis filii demortui.* Gentile à nominativo Amyclæ, Amyclæus, & Amyclæeus, ut Cretæus, Cretæeus. Fœmininum ab Amyclæus dicitur Amyclæa, & Amyclaïs, idis. Dicitur etiam Amyclaïtes, ut Thebaïtes. Est etiam urbs
E Amyclæum in Creta, atque portus.

ἌΜΥΜΝΟΙ 94, ἔθνος Ἠπειρωτικόν. Ῥιανὸς * λέγεται καὶ Ἀμυμναῖος, καὶ Ἀμυμναία.

AMYMNI, gens Epirotica, Rhianus........... Dicitur etiam Amymnæus, & Amymnæa.

ἈΜΎΝ- AMYN-

88 Τῶν δὲ λοιπῶν, δυνατὸν ἀμπελήτην εἶναι.] In his verbis pro ἀμπελήτην lege ἀμπελίτην. Forma enim ethnicorum, quæ deducitur à finitis in ος est ἀμπελίτης, ut ἀωρίτης, & ἀλωρίτης, de quibus agit suo loco. Dicebatur etiam ἀμπελιώτης, ut videre est observatione 86 præcedenti.

89 Ἄμπη, πόλις πρὸς τῇ Ἐρυθρᾷ θαλάσσῃ.] Ampe, urbs ad *mare Erythræum*, id est, *Rubrum*, ex Herodoti lib. 6. qui libro ab Stephano citato c. 20. ejus facit mentionem hisce verbis: Ἐντεῦθεν οἱ ζωγρηθέντες τῶν Μιλησίων ἤγοντο ἐς Σοῦσα· βασιλεὺς δέ σφεας Δαρεῖος, κακὸν οὐδὲν ἄλλο ποιήσας, κατοίκισε ἐπὶ τῇ Ἐρυθρῇ καλεομένῃ θαλάσσῃ ἐν Ἄμπι πόλι, παρ' ἣν Τίγρης ποταμὸς παραρρέων, ἐς θάλασσαν ἐξίει, id est, *Hinc, qui ex Milesiis vivi capti sunt Susa perducti fuerunt, quos rex Darius nullo alio supplicio afficiens collocavit ad mare, quod* Rubrum *vocatur in urbe Ampi, quam fluvius Tigres præterfluens exit in mare.* Apud Herodot. ut vides, scribitur Ἄμπι. Uternam verò illorum corrigendus sit, tuo permitto judicio.

90 Ἀμυδὼν, πόλις Παιονίας] Amydon, onis, urbs Pæoniæ, ex qua missi sunt auxiliatores Trojanis, ut claret ex Mæonide poëtarum parente Il. 2. v. 849.

Αὐτὰρ Πυραίχμης ἄγε Παίονας ἀγκυλοτόξους
Τηλόθεν ἐξ Ἀμυδῶνος.

Sed Pyræchmes ducebat Pæonas curvis arcubus utentes
Procul ex Amydone.

Ubi Eust. Ἀμυδὼν δὲ ἡ κατά τινας Ἀβυδών, πόλις Παιονίας &c. id est, *Amydon verò, quæ secundum quosdam Abydon, urbs Pæoniæ* &c. At Stephanus Abydonem urbem Macedoniæ suo loco inquit fuisse. Amydonis etiam mentionem fecit Juv. Sat. 3. v. 69.

Hic alta Sicyone, ast hic Amydone relicta.

Ejus etiam meminit Strab. in Excerpt. ex l. 7. Variè legitur nomen hujus urbis apud Hom. ut in Ἀβυδὼν annotavimus.

91 Ἀμύκλαι, πόλις Λακωνικὴ τῶν ἑκατὸν.] Amyclæ, arum, fuit urbs Laconica, una ex centum, quas hæc regio habuisse dicitur. Eam condidit Amyclas Lacedæmonis filius. Eadem refert Pausan. in Laconicis, & Eustathius ad Il. 2. v. 585. Erant Amyclæ *Apollini* sacræ, cujus *Templum* fuit omnium in Laconica celeberrimum, sed Amyclæi non solum colebant *Apollinem*, sed etiam *Bacchum*, quem *Psilan* cognominabant. Hoc nominis sonat apud Dorienses *alas*. Hominibus enim, inquit Pausanias in Laconicis, vinum effert & extollit animum, non minus quam alæ extollunt aves. Poëtæ etiam Baccho cornua tribuunt, vel quod cornibus veteres pro poculis usi sunt, ut patet ex Athenæo, vel quod bibaces, sunt plerumque pugnaces, ut inquit Torrent. ad Venusini vatis Carm. lib. 2. Od. 19. Ex Pausaniæ Laconicis apparet, bis eversas fuisse Amyclas, primum sub *Teleclo* Archelai filio, secundum à Doriensibus, ex quo vicus tantum permansere. Virgilius Georgic. lib. 3. *Amycleum* canem vocat canem *Laconicum*; quia Amyclæ erant ex præcipuis Laconicæ urbibus,

—— *Amyclæumque canem, Cressamque pharetram.*

Memorantur etiam Poëtarum parenti Il. 2. v. 585.

Οἵ τ' ἄρ' Ἀμύκλας εἶχον, Ἕλος τ' ἔφαλον πτολίεθρον.
Quique Amyclas tenebant, Helosque maritimam urbem.

Ad quem locum Eustath. celebrat *Amyclaides* calceamenti quoddam genus Amyclis excogitatum; at Amyclæ memoratæ Poëtarum principi nullius artis experti Æn. libro 10. quas *tacitas* vocat, fuere oppidum Italiæ inter Cajetam, & Terracinam constitutum à Laconibus, qui comites Castoris & Pollucis fuerunt, & cum Glauco filio Minois in Italiam venerunt, auct. Serv. ad Æn. lib. citatum, ubi meminit adagii ex Lucilio, *Mihi necesse est loqui. Nam scio Amyclas tacendo periisse.* Ad quod videtur alludere poëta Æn. lib. citato.

—— *& tacitus regnavit Amyclis.*

Ac illius epitheti alias affert opiniones, etsi ad Spartam nostram non attinent. Satis enim existimavimus eam referre ad quam nobis videtur alludere Virgilius.

92 Κλίνεται δὲ καὶ Ἀμύκλα, &c.] Ostendit duplici modo declinari Amyclarum conditoris nomen, vel Ἀμύκλας, α, forma τοῦ Θωμᾶς, ᾶ, Ἀννίβας, α, vel Ἀμύκλας, αντος, quod etiam confirmat Eustath. ad Homeri locum supra citatum.

93 Ἔστι πόλις Ἀμύκλαιον ἐν Κρήτῃ, καὶ ὅρμος.] Celebrat etiam Amyclæum urbem in Creta cum portu, cujus nulla apud alios fit mentio. Eustathium excipio ad Il. versumque observatione 91 citatum. Id enim ex Auctore nostro habet.

94 Ἄμυμνοι, ἔθνος Ἠπειρωτικόν.] Amymnos fuisse gentem Epiroticam inquit. Ingentem gentem fuisse antiquitus Epiroticam, argumento est Strabonem lib. 7. ex Polybio referre, Paulum Æmilium eorum 70 urbes evertisse, atque in servitutem abduxisse 150 hominum millia. Ac mirum est cum eorum multos celebret populos, nullam Amymnæorum mentionem facere. Locum illum lacunosum nullo modo potui supplere, Coo seni relinquo, ut eum pristinæ vitæ restituat, quam nisi ex novo codice redituram non credo.

95 Ἀμύν-

Ἀμύνται[95], ἔθνος Θεσπρωτικόν. A

—— Μένος πνείοντες Ἀμύνται.

Καὶ Ἀριστοτέλης ἐν τῇ τῶν Ἠπειρωτῶν πολιτείᾳ.

Ἀμύργιον, πέδον Σακῶν· Ἑλλάνικος Σκύθαις. Τὸ ἐθνικὸν Ἀμύργιος, ὡς αὐτός B φησιν.

Ἄμυρος[96], πόλις Θεσσαλίας, ἀπὸ ἑνὸς τῶν Ἀργοναυτῶν·

—— Πολυβότρυος ἀντ' Ἀμύροιο.

[97] Καὶ πο * θηλυκόν· ἄδηλον δὲ τὸ C Ἡσιόδειον·

Δωτίῳ ἐν πεδίῳ πολυβότρυος ἀντ' Ἀμύροιο.

Τὸ ἐθνικὸν Ἀμυρεύς, ὡς Κάμειρος Καμειρεύς. Καὶ τὸ κτητικόν, Ἀμυρήϊος· καὶ Ἀμυρηῒς τὸ θηλυκόν. D [98] Εὔπολις δὲ Ἀμύρους αὐτοὺς λέγει, πλησιοχώρους τῆς Μολοττίας. Ἐκ τούτου καὶ Ἀμύραιοι λέγονται. [99] Σουΐδας δ' ἐν ταῖς γενεαλογίαις, ὅτι οὗτοι ἐκαλοῦντο Ἐορδοί. Ὕστερον δὲ Λέλεγες οἱ αὐτοί, καὶ Κένταυροι, καὶ Ἱπποκένταυροι. Καὶ τὴν πόλιν Ἀμυρικὴν καλεῖ. E

Ἀμφαναί[1], πόλις Δωρική· Ἑκαταῖος ἐν πρώτῃ γενεαλογιῶν. Θεόπομπος Ἀμφαναίαν αὐτὴν καλεῖ, ἐν πέμπτῳ Φιλιππικῶν. [2] Ἔστι καὶ χωρίον Θετταλίας. Ὡσαύτως τὸ ἐθνικὸν Ἀμφαναῖος, καὶ Ἀμφαναιεύς. F

Ἀμφ' ἄξιον[3], δύο μέρη λόγου, ποταμός. Τὸ ἐξ αὐτοῦ, Ἀμφαξίτης· Στράβων ἑβδόμῃ.

Ἄμφεια[4], πόλις Μεσήνης· Παυσανίας τετάρ-

AMYNTÆ, gens Thesprotica.

—— *Animum spirantes Amyntæ.*

Et Aristoteles in Epirotarum Republica horum meminit.

AMYRGIUM, campus Sacarum; Hellanicus in Scythis. Gentile, Amyrgius, ut idem inquit.

AMYRUS, urbs Thessaliæ, sic dicta ab uno ex Argonautis.

—— *Vitiferam contra Amyrum.*

Et fluvius ...... fœmineum. Incertum verò illud Hesiodi, *utrum de fluvio, an de urbe.*

Dotio in campo vitiferam contra Amyrum.

Gentile, Amyreus, ut à Camirus, Camireus. Possessivum Amyreïus, & Amyreis, idis, fœmininum. Eupolis verò *Amyros* eos vocat finitimos Molossiæ. Unde etiam *Amyræi* dicuntur. Suidas verò in Genealogiis author est, hos *Eordos* vocari. Postea verò iidem *Leleges* dicti sunt, & *Centauri*, & *Hippocentauri*. Etiam vocat urbem *Amyricam.*

AMPHANÆ, urbs Dorica; Hecatæus libro primo Genelogiarum. Theopompus *Amphanæam* eam vocat libro quinto Philippic. Est etiam oppidum Thessaliæ. Eodem modo gentile, Amphanæus, & Amphanæeus.

AMPH' AXIUM, duæ orationis partes, fluvius. Unde fit Amphaxites; Strabo libro septimo.

AMPHEA, urbs Messeniæ, Pausanias libro

95 Ἀμύνται, ἔθνος Θεσπρωτικόν.] Strabo lib. 7. Thesproticam gentem memorat, sed apud eum nulla Amyntarum fit mentio; hemistichium illud nescio cujus sit poetæ. Ego enim divinare non possum.

96 Ἄμυρος, πόλις Θεσσαλίας.] Hujus urbis, nulla apud alios, quod sciam, fit mentio. Hemistichium illud, cujus integrum carmen paulò post affert ex Hesiodo, est ex aliquo ejus opere, quod non extat.

97 Καὶ πο.....] Suspicor hunc locum supplendum esse hoc modo: Καὶ ποταμός. Amyrus enim non solum fuit urbs Thessaliæ, sed etiam fluvius, quem celebrat Valer. Flacc. lib. 2. Argonautic.

Intrantemque Amyron, curvas quæsita per oras
Æquora.

Memoratur etiam Apollonio Argonautic. lib. 1. v. 596.

—— Ἀμύροιο ῥέεθρα.
—— *Amyri fluenta.*

Ubi ejus Scholiasta inquit, Ἄμυρος Θεσσαλίας ποταμὸς ἐκρέων, μετὰ τὴν Μελίβοιαν κείμενος· προσαγορευόμενος ἀπὸ Ἀμύρου τοῦ υἱοῦ Ποσειδῶνος. Ἔστι καὶ πόλις αὐτόθι. id est, *Amyrus fluvius ex Thessalia effluens, post Melibœam jacens: cognominatus ab Amyro Neptuni filio. Est & urbs ibi.*

98 Εὔπολις δὲ Ἀμύρους αὐτοὺς λέγει, πλησιοχώρους τῆς Μολοττίας. Ἐκ τούτου καὶ Ἀμυραῖοι λέγονται.] Verba intelligo, mentem non percipio, ingenuè fateor me nescire, quod nescio. Inquit enim Amyræos dici, quod Molossiæ finitimi essent, quod verum esset si ἄμυρος significaret *finitimum*, vel aliud quippiam simile. At ἄμυροι apud Hesychium sunt loca humida & valde fluentia ἀπὸ τοῦ μυρεῖν, id est, *fluere.* Unde poëtarum parens Odyss. 5. v. 460. vocavit Phæaca ποταμὸν ἁλιμυρήεντα, id est, *fluvium in mari influentem*; ac fortè eadem metaphora noster Amyros vocatos fuisse Amyræos inquit, quod eorum regio veluti fluvius influeret Molossiam, *hoc est*, intraret.

99 Σουΐδας δ' ἐν ταῖς γενεαλογίαις, ὅτι οὗτοι &c.] Suspicor legendum esse Σουΐδας δ' ἐν τοῖς Θεσσαλικοῖς, vel Σουΐδας δ' ἐν Θεσσαλικοῖς, quoniam ab Scholiasta Apollonii Rhodii ad ejus Argonautic. lib. 1. v. 554. sic citatur; nec non ab Strabone sub libri septimi calcem; atque noster eum advocat in testimonium Amyræorum, qui erant Thessaliæ populi, nec apud alios citatur Suidas in Genealogiis, quæ omnia simul juvant nostram conjecturam. Hic Suidas verò diversus est à Lexicographo, ex illo verò inquit noster Amyræos vocari *Eordos*, ac postea *Leleges*, &c. De quibus consulesis Strabonem lib. 7.

1 Ἀμφαναί, πόλις Δωρική.] Amphanæ, urbs Dorica ex Hecatæo, quæ Theopompo dicitur *Amphanea*, cujus apud alios nulla, quod sciam, fit mentio. Hecatæi verò & Theopompi opera non extant.

2 Ἔστι καὶ χωρίον Θετταλίας.] Amphanas inquit etiam esse oppidum Thessaliæ; apud Scylacem Caryandensem Amphinæum inter maritimas Thessaliæ urbes numeratur. Idem fuisse oppidum vix dubito.

3 Ἀμφ' Ἄξιον, δύο μέρη λόγου.] Amp' Axion, sunt duæ orationis partes, ac si diceres circa Axion. Axius verò fuit amnis Pæoniæ, qui illam regionem incolebat, dicebatur *Amphaxites*, & regio Amphaxitis; memoratur & fluvius & regio in Excerptis ex Strabonis lib. 7.

4 Ἄμφεια, πόλις Μεσήνης· Παυσανίας τετάρτῳ.] Amphea urbs Messeniæ ex Pausaniæ lib. 4. qui libro citato inquit fuisse oppidum Laconicæ finitimum, non magnum, sed alto colle situm, quod aquarum perennes fontes habebat; id cepere Lacedæmonii juramento se obstringentes in bello, quin id Messeniis, ut solet fieri, denunciarent, ex ho

τετάρτῳ. Τὸ ἐθνικὸν, Ἀμφεύς. Καὶ ὁ τύπος A γὰρ Ἀρκὰς, ὡς τὸ Ἡραιεύς.

ἈΜΦΙΓΈΝΕΙΑ [5], πόλις Μεσσηνιακή· Στράβων ὀγδόῃ. Ἔστι δὲ κατὰ μὲν Ἀπολλόδωρον, τῆς Μακιστίας· κατὰ δὲ τὸν Ἀντίμαχον, τῆς Μεσσηνίας. Ἔχει δὲ ἡ πόλις Λητοῦς ἱερόν. Φα- B σὶ γὰρ, ὅτι ἐκεῖ παραγενομένην Λητὼ, τεκεῖν τὸν Ἀπόλλωνα. Μενέλαος δέ φησι, καὶ Ἀμφιγένειαν εἰρῆσθαι. Τὸ ἐθνικὸν Ἀμφιγενειάτης, διὰ τὸν Πελοποννήσιον χαρακτῆρα, ἢ καὶ Ἀμφιγενεύς.

ἈΜΦΊΔΟΛΟΙ, πόλις τῆς Τριφυλίας. C Καὶ οἱ πολῖται ὁμοίως, ὡς Θούριοι, καὶ Θαύμακοι, καὶ Λεοντῖνοι, καὶ Δελφοὶ, οὕτως Ἀμφίδολοι.

ἈΜΦΊΚΑΙΑ [6], πόλις Φωκίδος· Παυσανίας δεκάτῃ. Ὁ αὐτὸς Ἀμφίκλειαν εἶπεν. Ὁ D πολίτης, Ἀμφικαιεύς.

ἈΜΦΊΛΟΧΟΙ [7], καὶ Ἀμφιλοχικοὶ, ἐκ τοῦ Ἀμφιλοχικοῦ Ἄργους.

ἈΜΦΙΜΆΛΛΙΟΝ [8], πόλις Κρήτης, ἀπὸ Ἀμφιμάλλου. Ὁ πολίτης, Ἀμφιμαλλιεύς, ἢ E Ἀμφιμάλλιος. [9] Λέγεται καὶ Ἀμφίμαλλα. Καὶ τὸ ἐθνικὸν, Ἀμφιμαλλαῖος.

ἈΜΦΊΠΟΛΙΣ [10], πόλις Μακεδονίας κατὰ Θρᾴκην, ἥ τις ἐννέα ὁδοὶ ἐκαλεῖτο· [11] κεκλῆσθαι δὲ Μυρίκην, καὶ Ἠϊόνα. Ἀμφίπολιν F δὲ,

libro quarto. Gentile, Ampheus. Hæc enim forma eſt Arcadum, ut Heræeus.

AMPHIGENIA, urbs Meſſeniaca: Strabo libro octavo. Eſt verò ſecundum Apollodorum, urbs Maciſtiæ: ſecundum Antimachum, Meſſeniæ. Habet verò urbs Latonæ templum. Ajunt enim illuc advenientem Latonam peperiſſe Apollinem. Menelaus verò inquit, & Amphigeniam dici. Gentile, Amphigeneates propter Peloponneſium characterem, vel etiam Amphigeneus.

AMPHIDOLI, urbs Triphyliæ. Cives, eodem modo, ut Thurii, & Thaumaci, & Leontini, & Delphi, ſic Amphidoli.

AMPHICÆA, urbs Phocidis: Pauſanias libro decimo. Idem author *Amphicleam* eandem vocat. Civis, Amphicæeus.

AMPHILOCHI, & Amphilochici, qui ex Argo Amphilochico.

AMPHIMALLIUM, urbs Cretæ, ſic dicta ab Amphimallo. Civis, Amphimallieus, vel Amphimallius. Dicitur etiam Amphimalla. Et gentile, Amphimallæus.

AMPHIPOLIS, urbs Macedoniæ juxta Thraciam, quæ ἐννέα ὁδοὶ, i. e. *novem viæ* vocabatur. Vocata verò fuit *Myrica*, & *Eion*. Amphipolis

hoc oppido capto exarſit bellum inter Meſſenios & Lacedæmonios celeberrimum, quod nomen accepit non à Lacedæmoniis, qui prius arma intulerunt Meſſeniis, ſed à Meſſeniorum clade *Meſſenicum* vocatum fuit. Eodem modo uſus pervicit, ut *Trojanum bellum* appellaretur, quod Græci ad Ilium geſſere. Celebritatem etiam ei addidere duo celeberrimi ſcriptores, alter ſoluta oratione, alter carmine id referentes, *Myron* Prienenſis, Hiſtoricus, & *Rhianus* Benæus Poëta, qui Meſſeniorum ducem *Ariſtomenem* ſuis carminibus adeo exornabat, ac Homerus Iliade *Achillem*, cujus lectione adeo delectabatur Tib. Cæſar ut ejus imaginem & ſcripta publicis bibliothecis inter veteres & præcipuos auctores dedicaverit, prout hujus rei auctor eſt Suetonius in Tiberio c. 70. Nec non Pauſan. lib. 4. citato.

5 Ἀμφιγένεια, πόλις Μεσσηνιακή.] Amphigenia, urbs Meſſeniaca ex Strabonis lib. 8. apud quem libro citato urbs Maciſtiæ dicitur, cujus quoque meminit Poëtarum parens Il. 2. v. 593. ad quem locum nihil memorabile affert Archiepiſcopus Theſſalonicenſis, tantum inquit *Amphigenium* quoque dici. Memoratur Statio Theb. 4.

----- *Quos fertilis Amphigenia*
Planaque Meſſene, montanaque nutrit Ithone.

6 Ἀμφίκαια, πόλις Φωκίδος &c.] Amphicæa urbs Phocidis ex Pauſaniæ lib. 10. qui eam etiam *Amphicleam* dixit, inquit Epitomator noſter, at eum fefellit memoria. Hæc enim urbs à Pauſania *Amphiclæa* tantum, ab Herodoto lib. 8. *Amphicæa* vocatur. Et fuit una ex eis, quas Xerxis exercitus concremavit, ex qua calamitate notior facta fuit, quam antea erat, auctoribus Pauſania libro citato, Herodotus eodem libro cap. 33. Hanc Herodotus, inquit Pauſanias, veterem formam ſequutus *Ophiteam* vocavit; ſed nihil tale apud Herodotum legitur, pace Pauſaniæ, qui eodem libro Auctor eſt, hac in urbe Orgia *Libero Patri* fieri, & ſacrificulum divino afflatu inſtinctum, de futuris conſulentes certiores facere, quidnam magis admiratione dignum ſit, an ſacrificuli aſtutia, an conſulentium credulitas, an Pauſaniæ hac in re leve judicium, haud facile dices.

7 Ἀμφίλοχοι, καὶ Ἀμφιλοχικοί.] Amphilochi, & Amphilochici dicebantur, qui ex Argo Amphilochico erant, quod condidiſſe ferunt Amphilochum Amphiarai filium in ſinu Ambracico, quod de patriæ ſuæ nomine Argos, ac i ſe *Amphilochicum* vocavit. Fuit urbs celebris, at potentiſſimos habuit cives, ut rerum monumentis prodidit Thucyd. lib. 2. Audi ſis eum loquentem: Ἄργος τὸ Ἀμφιλοχικὸν καὶ Ἀμφιλοχίαν τὴν ἄλλην ἔκτισε μετὰ τὰ Τρωϊκὰ οἴκαδε ἀναχωρήσας, καὶ οὐκ ἀρεσκόμενος τῇ ἐν Ἄργει καταστάσει, Ἀμφίλοχος ὁ Ἀμφιάρεω, ἐν τῷ Ἀμπρακικῷ κόλπῳ, ὁμώνυμον τῇ ἑαυτοῦ πατρίδι Ἄργος ὀνομάσας. Καὶ ἦν ἡ πόλις αὕτη μεγίστη τῆς Ἀμφιλοχίας, καὶ τοὺς δυνατωτάτους εἶχεν οἰκήτορας &c. id eſt, *Argos Amphilochicum, & reliquam Amphilochiam, Amphilochus Amphiarai filius, poſt bellum Trojanum, domum reverſus cum rerum ſtatus, qui Argis erat, ei non placeret, condidit in ſinu Ampracico, urbem, de eodem patriæ ſuæ nomine* Argos. *Et erat hæc urbs omnium Amphilochiæ regionis maxima, & potentiſſimos habebat incolas.*

8 Ἀμφιμάλλιον, πόλις Κρήτης.] Amphimallion, urbs Cretæ, à qua Ἀμφιμαλλῆς ſinus Ptolemæo Geogr. lib. 3. cap. ultimo, qui Sophiano dicitur *Golfo di Suda*, ab arce Suda in ſcopulo ſita quæ Venetis obedit.

9 Λέγεται καὶ Ἀμφίμαλλα.] Amphimallion, urbs Cretæ, de qua nota præcedenti. Dicitur etiam Amphimalla. Sic etiam vocatur à Plinio Nat. Hiſt. lib. 4. c. 12.

10 Ἀμφίπολις, πόλις Μακεδονίας.] Amphipolis, urbs Macedoniæ juxta Thraciam, quæ *Novem viæ*, *Crademna*, *Anadræmus* dicebatur, ut inquit noſter, Harpocratio ex Marſya in Macedonicis in Ἀμφίπολις auctor eſt prius *Acram* vocatam fuiſſe, ac poſtea *Amphipolim*, eo quod circumhabitaretur locus ille; ex Thucydidis lib. 1. & 4. apparet, quod prius Ἐννέα ὁδοὶ, id eſt, *Novem viæ* vocata fuit, ſed ab Agnone Athenienſium duce capta *Amphipolis* dicta fuit, quod à fluvio Strymone utrinque allueretur, quod confirmat Harpocrationis ſententiam. Poſtea *Chriſtopolis* dicta fuit, vulgo *Chriſtopoli*, & Turcis *Emboli*. Memoratur etiam Conſtantino Porphyrog. inter Macedoniæ urbes.

11 Κεκλῆσθαι δὲ Μυρίκην, καὶ Ἠϊόνα, &c.] Vocatam fuiſſe Amphipolim *Myricen*, & *Eiona* inquit noſter, pro Μυρίκην lege Μύρκινον. Sic enim ſcribitur apud Thucyd. l. 4. cujus etiam noſter ſuo loco meminit, ſed ex Thucyd. libro citato claret *Myrcinon* & *Eïona* diverſas fuiſſe urbes ab Amphipoli, quamobrem miror oſcitantiam Epit. noſtri in legendo Thucyd.

12 Ἐν

δὲ, διὰ τὴν περίρροιαν τοῦ Στρυμόνος, ὡς A Θουκυδίδης τετάρτῃ. Ἐκαλεῖτο δὲ καὶ Κράδεμνα, καὶ Ἀνάδραιμος. [12] Ἔστι καὶ πόλις Συρίας, πρὸς τῷ Εὐφράτῃ, κτίσμα Σελεύκου. Καλεῖται δὲ ὑπὸ τῶν Σύρων Τούρμεδα. Τὸ ἐθνικὸν, Ἀμφιπολίτης. B

ἌΜΦΙΣΣΑ [13], πόλις Ὀζόλων Λοκρῶν. Ἐκλήθη δὲ διὰ τὸ ἐμπεπλέχθαι τοῖς ὄρεσι τοῖς παρακειμένοις. Παραγώγως δὲ, ὡς ἐκ τῆς ἀντὶ Ἄντισσα, καὶ τῆς ἐπὶ Ἔπισσα, οὕτως ἀμφὶ Ἄμφισσα. Ὁ πολίτης Ἀμφισσαῖος, C καὶ Ἀμφισσεύς. Τὸ ἐκ τόπου, Ἀμφισσόθεν. [14] Ἔστι καὶ χώρα τῆς μικρᾶς Ἀρμενίας Ἀμφισσήνη, ὡς Στράβων ιβ.

ἈΜΦΙΤΡΟΠΗ, δῆμος τῆς Ἀντιοχίδος φυλῆς. Ὁ δημότης, Ἀμφιτροπαιεύς. Τὰ D τοπικὰ, Ἀμφιτρόπηθεν, ἐκ τόπου· Ἀμφιτρόπηνδε, εἰς τόπον· καὶ Ἀμφιτρόπησι, ἐν τόπῳ. Δοκεῖ δὲ τὸ Ἀμφιτροπαιεὺς ἐξ ἄλλου εἶναι, τοῦ Ἀμφιτροπαῖος. Τὰ γὰρ εἰς ευς, ἀπὸ τῶν εἰς η θηλυκῶν, ἰσοσυλλαβεῖ τοῖς πρωτοτύποις· E Σινώπη Σινωπεύς.

ἌΜΦΡΥΣΟΣ [15], πόλις Φωκίδος· τινὲς διὰ τοῦ β φασίν. [16] Ἔστι καὶ ποταμὸς Μαγνησίας. Τὸ ἐθνικὸν Ἀμφρύσιος, ὡς Λυκόφρων·

Ἀμφρυσίων σκηπτοῦχον Εὐρυαμπίων. F

Ἔστι καὶ Ἀμφρυσεύς.

ἈΝΑΓΥΡΟΥΣ, δῆμος Ἐρεχθηΐδος φυλῆς. Ὁ δημότης, Ἀναγυρούντοθεν, ὁμοίως τῷ ἐκ τόπου· καὶ Ἀναγυροῦντάδε, εἰς τόπον· καὶ ἐν τόπῳ, Ἀναγυροῦντι. Λέγεται καὶ Ἀναγυρά- G σιος. Ἐζήτηται δὲ, πῶς ἔχει τὸ α. Ἔδει γὰρ ὡς Ῥαμνου-

polis verò, quod eam circumfluat Strymon fluvius, ut Thucydides libro quarto. Vocabatur etiam *Crademna*, & *Anadræmus*. Est etiam urbs Syriæ prope Euphratem, opus Seleuci. A Syris vocatur *Turmeda*. Gentile, Amphipolites.

AMPHISSA, urbs Ozolorum Locrorum. Sic verò fuit vocata, eò quod circundaretur adjacentibus montibus. Paragogicè verò, ut ex præpositione ἀντὶ fit Antissa, & ex præpositione ἐπὶ, Epissa, sic ex ἀμφὶ, Amphissa. Civis, Amphissæus, & Amphisseus. Locale, ex-Amphissa. Est etiam regio minoris Armeniæ, Amphissena; ut Strabo libro duodecimo.

AMPHITROPE, populus Antiochidis tribus. Popularis, Amphitropæeus. Localia, ex-Amphitrope, ex loco: in-Amphitropen, in locum: & Amphitropis, in loco. Videtur verò Amphitropæeus aliunde esse; videlicet ex Amphitropæus. Nomina enim in *eus* à fœmineis in η parisyllabicè declinantur ut primitiva, sicut Sinope, Sinopeus.

AMPHRYSUS, urbs Phocidis, aliqui per *b* scribunt. Est etiam fluvius Magnesiæ. Gentile, Amphrysius ut Lycophron:

Amphrysiorum regem Euryampiorum.

Invenitur etiam Amphryseus.

ANAGYRUS, populus Erechtheidis tribus. Popularis, ex-Anagyrunte; similiter adverbio ex loco; & in-Anagyruntem, in locum; & in loco, Anagyrunte. Dicitur etiam Anagyrasius. Quæritur autem quomodo habeat *a*. Debebat enim

12 Ἔστι καὶ πόλις Συρίας, πρὸς τῷ Εὐφράτῃ &c.] Memoratur quoque Epitomatori nostro Amphipolis Syriæ ad Euphratem à Seleuco condita, quæ à Syris; ut inquit, *Turmeda* vocabatur, quo in nomine latere videntur cineres, seu Hebraïcæ, seu Syriacæ linguæ, צור *tsur* enim Hebraïcè est *rupes*, ex quo per metathesim litterarum צ in ט fit טור *tur*, quod apud Chaldæos sonat *montem*. טירה *tirah* etiam Hebraïcè significat *castellum*, seu *arcem*. מדה *Midah* verò & Hebraïcè & Chaldaïcè significat *tributum*. Ergò Turmida erit velut castellum tributorum, scilicet in quo congregatur tributum regi, מדת המלך, *midath hamelec*; quæ verba leguntur Nehem. 5. 4. Hujus urbis nulla apud alios, quod sciam, fit mentio.

13 Ἄμφισσα, πόλις Ὀζόλων Λοκρῶν.] Amphissa, urbs Ozolorum Locrorum, maxima; & celeberrima, distabat à Delphis 120 stadia, nomen adepta ab *Amphissa* Macarei Æoli filia, quam Apollo adamavit, cujus monimentum adhuc ætate Pausaniæ erat in ipsa urbe, ut ipse refert lib. 10. Noster ejus etymologiam deducit per paragogen, quemadmodum ab ἀντὶ fit Ἄντισσα, & ab ἐπὶ, Ἔπισσα, sic ab ἀμφὶ, Ἄμφισσα, quod ego non probo. Amphissam commigrarunt Ætoli ab Augusto Cæsare sedibus pulsi, auctore eodem auctore libro citato. Ejus meminere inter alios Scylax, & Strabo lib. 9. nec non Constantin. Porphyr. sed hic Hellade eam locat de Them. lib. 2. Them. 5. (Eadem erat urbs) nec non Ptolem. lib. 3. c. 15. qui eam Locris Ozolis adscribit.

14 Ἔστι καὶ χώρα τῆς μικρᾶς Ἀρμενίας Ἀμφισσηνή.] Amphissene, regio minoris Armeniæ memoratur Stephano ex Strabonis lib. 12. apud quem nullam inveniebam ejus mentionem, nec apud alios, quod sciam, ejus fit mentio.

15 Ἄμφρυσος, πόλις Φωκίδος.] Amphrysus, urbs Phocidis, ab aliquibus *Ambrysus* dicitur. Erat sub ipso monte Parnasso sita, nomen ab Ambryso Heroë impositum fuisse putant, quam Thebani bello contra Macedonum regem *Philippum* duplici muro cinxerunt, ut refert Pausan. lib. 10.

16 Ἔστι καὶ ποταμὸς Μαγνησίας.] Est etiam fluvius Magnesiæ, ad cujus oras, qui habitabant, dicebantur *Amphrysii*; in cujus confirmationem advocat Lycophronis versiculum; sed apud Lycophronem & ejus Scholiasten fluvius dicitur *Aphrusus*, incolæ *Aphrusii*. Sic enim iste ad eumdem locum loquitur, Ἀφρουσίων, Μαγνήτων. Ἀφρουσὸς γὰρ ποταμὸς Μαγνησίας, i. e. *Aphrusiorum, Magnetum. Aphrusus enim fluvius Magnesiæ*. Erat etiam Amphrysus Thessaliæ fluvius, auctore Servio ad illud Virgilii Georgic. lib. 3. v. 2.

Pastor ab Amphryso

h. e. *Apollo*, ad hunc enim fluvium Admeto regi armenta pavisse fabulabantur, eadem de causa ab eodem Poëta Æneid. lib. 6. v. 398. *vates Amphrysia* vocatur Sibylla, quæ Æneam ad inferos ducebat,

Quæ contra breviter fata est Amphrysia vates.

Ego existimo eumdem fuisse fluvium, quem noster & Lycophronis Scholiasta Magnesiæ, Servius Thessaliæ adscribit, ac Magnesia erat Thessaliæ adnexa. Quamobrem verosimilior mihi videtur Stephani lectio, quam quæ apud Lycophronem, siquidem à Virgilio carmine allato confirmatur.

Ῥαμνούσιος. Ἀλλ' ἔοικε τὸ ρ αἴτιον εἶναι, φι- A λοῦν τῇ συντάξει τοῦ α· ὡς τὸ Φλυοῦς Φλυάσιος.

ἈΝΑΖΑΡΒΑ[17], πόλις Κιλικίας· κέκληται ἀπὸ τοῦ προκειμένου, [18] ἢ ἀπὸ Ἀζάρβα τοῦ κτίσαντος. [19] Τὸ ἐθνικὸν Ἀναζαρβεύς, ὡς Σκα- B ρυανδεύς· ἀφ' ἧς ἦν Διοσκορίδης, ὁ διασημότατος ἰατρὸς χρηματίζων Ἀναζαρβεύς· καὶ Ἀσκληπιάδης ὁ Ἀναζαρβεύς, ὁ πολλά τε καὶ ἄλλα, καὶ περὶ ποταμῶν γράψας βιβλίον.

ἈΝΑΙΑ[20], παροξυτόνως, οὐχ ὡς Λίλαια, C Ἱστίαια, Κάρθαια. Ἔστι δὲ Καρίας, ἀντικρὺ Σάμου. Κέκληται ἀπὸ Ἀναίας Ἀμαζόνος, ἐκεῖ ταφείσης, ὡς Ἔφορος. [21] Τὸ ἐθνικὸν, Ἀναῖος, ἔνθεν ἦν Μενέλαος, ὁ περιπατητικὸς φιλόσοφος, καὶ μέγας ἱστορικὸς, Ἀναῖος. Θουκυ- D δίδης ἐν τρίτῃ, Ἀναΐτας φησὶ τοὺς πολίτας, καὶ θηλυκῶς.

ἈΝΑΚΑΙΑ, δῆμος τῆς Ἱπποθοωντίδος φυλῆς. Ὁ δημότης, Ἀνακαιεύς. Τὰ τοπικὰ, Ἀνακαίαθεν, Ἀνακαίαδε, Ἀνακαίας. Οἱ E δὲ λέγοντες Ἀνακωνόθεν, Ἀνακωνάδε, Ἀνακωνᾶς, οὐκ ἀσφαλῶς φασιν.

ἈΝΑΚΗ, ὡς Ἀνάφη, πόλις Ἀχαΐας. Τὸ ἐθνικὸν Ἀνακαῖος, ὡς Ἀναφαῖος.

ἈΝΑΚΤΟΡΕΙΑ[22], Ἀκαρνανίας πόλις οὐ- F δετέρως, Κορινθίων ἄποικος· Θουκυδίδης τετάρτῃ. Ἀρσενικῶς παρὰ Σοφοκλεῖ. [23] Τὸ θηλυκὸν, Ἀνακτόριος, καὶ Ἀνακτορία ἡ γῆ καὶ Ἀνακτοριεύς. Σοφοκλῆς δέ φησι διὰ τοῦ ι·

Ἀνακτόριον τὸ δ' ἐπώνυμον χθονός.

G

Καὶ Εὐγένιος δὲ, ὁ πρὸ ἡμῶν τὰς ἐν τῇ βασιλίδι σχολὰς διακοσμήσας, ἐν συλλογῇ λέξεων, διὰ διφθόγγου φησίν. Ἔοικε δ' ἀγρεῖ ἐντετυχηκέναι βιβλίῳ. Ἡμεῖς γὰρ διὰ τοῦ ι εὕρομεν.

H

ἈΝΑ-

nim esse ut Rhamnusius. At videtur τὸ ρ in causa esse, quod gaudet constructione τοῦ α, ut Phlyus, untis, Phlyasius.

ANAZARBA, urbs Ciliciæ; sic vocata à præposito, vel ab Anazarba conditore. Gentile, Anazarbeus, ut Scaryandeus, ex qua fuit Dioscorides celeberrimus medicus dictus *Anazarbeus*, & Asclepiades *Anazarbeus*, qui alia multa nec non de fluviis librum scripsit.

ANÆA, accentu acuto in penultima, non ut Lilæa, Histiæa, Carthæa, quæ accentum habent in antepenultima. Est verò urbs Cariæ è regione Sami, sic vocata ab Anæa Amazone, illic sepulta, ut Ephorus. Gentile, Anæus. Hinc fuit Menelaus philosophus peripateticus, & magnus historicus, *Anæus* dictus. Thucydides lib. 3. *Anaïtas* vocat cives, & fœminino genere.

ANACÆA, populus Hippothoontidis tribus. Popularis, Anacæeus. Localia, ex-Anacæa, in-Anacæam, Anacææ. Qui verò dicunt ex-Anacona, in-Anaconam, Anaconæ, non sine errore id dicunt.

ANACA, ut Anapha, urbs Achaiæ. Gentile, Anacæus, ut Anaphæus.

ANACTORIA, neutro genere, urbs Acarnaniæ, Corinthiorum colonia, Thucydides lib. 4. Masculino genere reperitur apud Sophocl. Dicitur Anactorius & Anactoria terra; nec non Anactorieus. Sophocles per *jota* inquit:

Anactorium est hujus cognomen terra.

Eugenius verò, qui ante nos floruit, atque in aula regia scholas exornavit, in collectione dictionum per diphthongum scribit. Videtur autem corruptum legisse exemplar. Nos verò per *jota* reperimus.

ANA-

17 *Ἀναζαρβὰ, πόλις Κιλικίας.*] Anazarba, urbs Ciliciæ, quæ à Suida suo loco *Anazarbos* dicitur; sic vocatam, inquit Stephanus, à præposito, vel ab Azarba, lege ab Anazarba conditore. Id enim clamat ratio. Verba Stephani lucem lucrantur ex Suida, loco citato, ubi inquit: Nervam Imperatorem, terræ motu collapsa Diocæsarea, Senatorem nomine *Anazarbam* ad eam instaurandam misisse, qui instauratam ex suo nomine *Anazarbum* eam vocavit, cum olim *Kyinda*, postea *Diocæsarea* vocaretur. Ex hac urbe fuisse Dioscoridem medicum Auctor est Auctor noster, utrum idem sit, an alius qui à Suida *Phacas* vocatur διὰ τοὺς ἐπὶ τῆς ὄψεως φακούς. i. e. *propter lentes in facie apparentes*, qui vixit apud Cleopatram sub Antonio, viderint doctiores. Nam si hic, ut verum est, vixit sub Antonio, & civitas *Anazarbos* id nominis sub Nerva accepit, qui potuit ab urbe *Anazarbeus* vocari? Qua in re Suidas à se ipso discrepat. Celebrat etiam noster ex hac urbe Asclepiadem celebrem medicum, de quo videsis Tractatum nostrum auctorum quos in Testimonium vocat Stephanus.

18 Ἢ ἀπὸ Ἀζάρβα.] Lege ἢ ἀπὸ Ἀναζάρβα.

19 Τὸ ἐθνικὸν, Ἀναζαρβεύς, ὡς Σκαρυανδεύς.] Pro Σκαρυανδεὺς lege Καρυανδεύς. Scaryanda enim urbs à nemine, quod sciam, memoratur; Caryanda verò, ex qua erat *Scylax*, quare *Scaryandeus* vocatur, à plurimis celebratur, de qua suo loco.

20 *Ἀναία, παροξυτόνως, οὐχ ὡς Λίλαια.*] Anæa, accentu acuto in penultima, non in antepenultima, ut solet hujusmodi forma, fuit urbs Cariæ è regione Sami, memoratur Thucydidi lib. 4. neutro plurali, at lib. 8. fœm. singulari. Hujusmodi enim nomina, ut sæpe alibi dicimus, utroque gaudent, ut Hierosolyma, orum, & Hierosolyma, æ.

21 Τὸ ἐθνικὸν, *Ἀναῖος.*] Gentile, Anæus, unde Menelaus peripateticus Philosophus & magnus Historicus dictus est *Anæus*, quod esset ex hac urbe, de quo apud alios altum est silentium.

22 Ἀνακτόρεια, Ἀκαρνανίας πόλις οὐδετέρως.] Anactoria, neut. plur. Acarnaniæ urbs Corinthiorum colonia, scilicet cum à Corinthiis capta fuisset illic colonis Corinthiis collocatis, auctore Thucydide lib. 1. quam postea Athenienses & Acarnanes per proditionem ceperunt, auctore eodem auctore lib. 4. nunc *Vonizza*.

23 Τὸ θηλυκὸν, Ἀνακτόριος, &c.] Lege τὸ ἐθνικὸν, & hic enim est frequens modus locutionis apud Stephanum, & ratio id exigit. Sequitur enim Ἀνακτόριος, oppidani dicebantur *Anactorii*, quos Augustus Cæsar ad habitandum Nicopolim, quam in memoriam victoriæ ad Actium contra Antonium ædificaverat, deduxit colonos, ut rerum memoriæ prodidit Pausan. lib. 5. Thucydides libris citatis Anactorium num. singul. & per iota inquit.

24 Ἀν

ἈΝΑΡΙΆΚΗ [24], πόλις πρὸς τῇ Κασπίᾳ A θαλάσσῃ· Στράβων. Τὸ ἐθνικὸν Ἀναριάκης, ὡς Λέσχη Λέσχης, καὶ Ἀράχνη Ἀράχνης. Ἐν ᾗ δείκνυσθαί φησι [25] μαντεῖον κοιμωμένων.

ἌΝΑΥΑ [26], πόλις Φρυγίας, ὡς Ἡρόδοτος. Τὸ ἐθνικὸν Ἀναυαῖος, ἢ Ἀναυεύς· ἐπειδὴ B χαίρουσιν εἰς ευς οἱ Φρύγες.

ἈΝΆΦΗ [27], νῆσος μία τῶν Σποράδων, πλησίον Θήρας· ἥτις ἀπὸ Μεμβλιάρου, τοῦ σὺν Κάδμῳ πλεύσαντος εἰς ἀναζήτησιν Εὐρώπης, Μεμβλίαρος ἐκαλεῖτο. Τοῖς δ᾽ Ἀργο- C ναύταις ὑπὸ χειμῶνος τρυχομένοις, καὶ σκοτομήνῃ ἀναφανεῖσα, ἀνάφη ἐπικέκληται. Καὶ Ἀναφαῖος, τὸ ἐθνικόν.

ἈΝΆΦΛΥΣΤΟΣ [28], δῆμος τῆς Ἀντιοχίδος φυλῆς, ἀπὸ Ἀναφλύστου ἥρωος. Παυ- D σανίας δευτέρῳ· Τροίζηνος οἱ παῖδες Ἀνάφλυστος καὶ Σφῆττος. Ὁ δημότης, Ἀναφλύστιος. Τὰ τοπικὰ, Ἀναφλυστόθεν, Ἀναφλυστόνδε, Ἀναφλυστοῖ.

ἈΝΔΑΝΊΑ [29], πόλις Μεσσήνης, ὁμώνυμος E τῇ χώρᾳ. Οὕτω γὰρ καὶ ἡ Μεσσήνη Ἀνδανία ἐκαλεῖτο, ἣν οἰκίσαι φασί τινας τῶν μετὰ Κρεσφόντου, καὶ οὕτω καλέσαι διὰ τὸ μὴ ἁνδάνειν αὐτοῖς. Τὸ ἐθνικὸν Ἀνδανιεὺς, ὡς Φίλων ἐν τῇ περὶ πόλεων. [30] Ἐκ ταύτης Ἀριστομένης ἐγένε- F το, ἐπιφανέστατος στρατηγός. Τοῦτον οἱ Λακεδαιμόνιοι πολλάκις αὐτοὺς νικήσαντα θαυμάσαντες, ὡς μόλις ἐκράτησαν ἐν τῇ Μεσσηνιακῇ, ἀνατεμόντες, ἐσκόπουν εἰ παρὰ τοὺς λοιποὺς ἐστί τι. Καὶ εὗρον σπλάγχνον ἐξηλλαγμένον, G καὶ τὴν καρδίαν δασεῖαν, ὡς Ἡρόδοτος, καὶ

ANARIACE, urbs ad mare Caſpium, Strabo. Gentile, Anariaces, ut à Leſcha, Leſches, ab Arachna, Arachnes. In qua oſtendi affirmat oraculum indormientium.

ANAVA, urbs Phrygiæ, ut Herodotus. Gentile, Anavæus, vel Anaveus; quoniam Phryges gaudent nominibus finitis in *eus*.

ANAPHE, inſula una Sporadum prope Theras, quæ *Membliarus* vocabatur à *Membliaro*, qui unà cum Cadmo navigavit ad quærendam Europam. Sic vero fuit cognominata, quod Argonautis tempeſtate jactatis & obſcuritate lunæ opportunè apparuerit. Gentile, Anaphæus.

ANAPHLYSTUS, populus Antiochidis tribus, ſic dicta ab Anaphlyſto heroë. Pauſanias libro ſecundo: *Trœzenis filii Anaphlyſtus & Sphettus.* Popularis, Anaphlyſtius. Localia, ex-Anaphlyſto, in-Anaphlyſtum, in-Anaphlyſto.

ANDANIA, urbs Meſſeniæ, ejuſdem nominis, ac regio. Sic enim Meſſenia, *Andania* vocabatur, quam condidiſſe ajunt quoſdam ex Creſphonti ſociis, ac ſic vocaſſe διὰ &c. eò quod ipſis non placebat. Gentile, Andanieus, ut Philon in libro de Urbibus. Ex hac urbe erat *Ariſtomenes* celeberrimus dux, quem Lacedæmonii ſæpe eos vincentem admirati, poſtquam ad Meſſeniacam magna cum difficultate viciſſent, in fruſta ſecantes inſpexere, *utrum præter reliquos homines haberet aliquid peculiare*, atque in eo invenere diverſa viſcera & hirſutum cor, ut Herodotus, Plutarchus, &

24 Ἀναριάκη, πόλις πρὸς τῇ Κασπίᾳ &c.] Anariace, urbs ad mare Caſpium ex Strabone, qui libro undecimo memorat urbem Nabarcen in regione Anariacarum, apud quem pro Nabarcen legendum ex Stephano Anariacen, ſi tibi placet. Ego enim ἐπέχω. Scio namque Auctoris noſtri incuriam. Audi loquentem Strabonem: Ἐνταῦθα δὲ καὶ πόλιν Ναβάρκην· ἐν ᾗ, φασι, δείκνυται μαντεῖον ἐγκοιμωμένων, καὶ ἄλλα τινὰ ἔθνη, &c. i. e. *Ubi & urbem Nabarcen: in qua, ajunt, monſtratur Oraculum indormientium, & eſſe alias gentes ibi latrociniis & militiæ magis deditas, quàm agriculturæ.* In Strabonis verbis pro δείκνυται, exiſtimo ex Stephano legendum δείκνυσθαι. Anariacarum meminerunt Plin. & Solin. Amariacæ dicuntur Ptolem. lib. 6. c. 2.

25 Μαντεῖον κοιμωμένων.] Lege ex Strab. verbis nota præcedenti allatis, μαντεῖον ἐγκοιμωμένων; i. e. *Oraculum indormientium*. Solebant enim Ethnici Deorum templis indormire, ut per inſomnia quid ſibi faciendum eſſet, oſtenderent.

26 Ἄναυα, πόλις Φρυγίας, ὡς Ἡρόδοτος.] Anava, neutro plurativo, urbs Phrygiæ ex Herodoto, apud quem lib. 7. ejus nomen legitur, ſed de ea nihil memorabile refert, quod in noſtros hortos derivare poſſimus.

27 Ἀνάφη, νῆσος μία τῶν Σποράδων.] Anaphe, inſula una Sporadum, prope Theram, quæ *Membliaros* vocabatur, Argonautis dicta fuit *Anaphe*, quod eis apparuerit, à verbo ἀναφαίνειν, i. e. *apparere*, quam Plin. lib. 2. c. 87. inter inſulas, quæ enatæ ſunt, numerat. Erat Theræ Cyrenæorum metropoli vicina, ac Ægletæ Apollinis templo celebris, ut tradit Strabo lib. 10.

28 Ἀνάφλυστος, δῆμος τῆς Ἀντιοχίδος φυλῆς, &c.] Anaphlyſtus, *populus*, h. e. *oppidum Antiochidis tribus* Athenienſium nomen adepta ab Anaphlyſto heroë ex Pauſaniæ lib. 2. cujus ſunt verba: Τροιζῆνος δὲ οἱ παῖδες, Ἀνάφλυστος καὶ Σφῆττος μετοικοῦσιν ἐς τὴν Ἀττικὴν, καὶ οἱ δῆμοι τὰ ὀνόματα ἔχουσιν ἀπὸ τούτων. i. e. *Trœzenis verò filii, Anaphlyſtus, & Sphetus migrant in Atticam, & populi*, h. e. *oppida ab his nomina habent*. Scylax etiam inter Atticæ oppida locat Anaphlyſtum murum cum portu; ejus quoque meminere Suid. & Harpocratio.

29 Ἀνδανία, πόλις Μεσσήνης, &c. Andania, urbs Meſſeniæ ejuſdem cum regione nominis. Meſſeniam enim inquit quoque *Andaniam* vocari. Fuit verò Andania Polycaonis Lelegis filii regia, qui regionem illam de uxoris nomine *Meſſeniam* vocavit, referente Pauſania in Meſſenicis ſtatim in principio, nec non Strabone lib. 8.

30 Ἐκ ταύτης Ἀριστομένης ἐγένετο, &c.] Ex hac urbe fuit *Ariſtomenes* celeberrimus Meſſeniorum dux, qui adhuc ætate Pauſaniæ inter Heroas apud Meſſenios colebatur, cujus natales illuſtrabant memorantes Genium, vel Deum ſumpta draconis forma cum ejus matre *Nicotolea* concubuiſſe, ut de *Olympiade* Macedones, de *Ariſtodama* Sicyonii referebant. Magnis enim viris ſolent homines aliquid ſupra mortale genus excogitare, ut ab Diis genus trahere credantur; de quibus aliqua notatu digna leguntur apud Pauſan. lib. 4. unde Poëtarum flos Æneid. lib. 1. v. 384. canit:

—— *& genus ab Jove ſummo.*

Hunc *Ariſtomenem* Rhianus Poeta in Heroëm ſui poëmatis aſſumpſit, ſicut Homerus *Achillem*, quem adeo exornabat carminibus ac Homerus Achillem, cujus poetæ lectione Tiberius Cæſar delectabatur, ut ſupra nota 4. ex Suetonio annotavimus.

καὶ Πλούταρχος, καὶ Ῥιανός. Τὸ θηλυ- A κὸν, Ἀνδανιάς. Λέγεται δὲ καὶ Ἀνδάνιος, ὡς Ῥιανός.

& Rhianus. Fœmineum, Andanias, adis. Invenitur etiam Andanius, Rhiano teste.

ἌΝΔΕΙΡΑ 31, πόλις οὐδετέρως, ἐν ᾗ λίθος, ὃς καιόμενος σίδηρος γίγνεται. Εἶτα μετὰ γῆς τινος καμινευθεὶς, ἀποστάζει ψευδάργυρον. Εἶ- B τα κραθεὶς χαλκῷ, ὀρείχαλκος γίγνεται· Στράβων ιγ, καὶ Θεόπομπος ιγ. Τὸ ἐθνικὸν, Ἀνδειρηνὸς, καὶ Ἀνδειρηνή. 32 Οὕτω γὰρ ἐκαλεῖτο ἡ μήτηρ τῶν θεῶν ἐκεῖ. Ἔστι καὶ Ἄνδειρα θηλυκῶς, Φρυγίας. C

ANDIRA, urbs neutro genere, in qua lapis reperitur, qui ustus fit ferrum. Ac idem deinde quadam cum terra in camino excoctus, adulterinum argentum stillat. Postea ære mistus, fit orichalcus; Strabo lib. 13. & Theopompus lib. 13. Gentile, Andirenus, & Andirena. Sic enim illic mater Deorum vocabatur. Est etiam Andira fœmin. gen. urbs Phrygiæ.

ἈΝΔΡΊΑ, πόλις Ἠλείας καὶ ἑτέρα Μακεδονίας, ὡς Φιλέας ἐν περίπλοις. Ὁ πολίτης, Ἀνδριεύς· Τεύπαλος ὁ γράψας Ἰλιακά.

ANDRIA, urbs Elidis, & alia Macedoniæ, ut Phileas in periplis. Civis, Andrieus, ut Teupalus Iliacorum scriptor.

ἌΝΔΡΟΣ 33, νῆσος μία τῶν Κυκλάδων, ἐκλήθη ἀπὸ Ἄνδρου τοῦ Εὐρυμάχου. ἢ τοῦ Ἀνανίου D ἀδελφοῦ, τοῦ πατρὸς 34 τῶν Οἰνοτρόπων. Τινὲς δέ φασιν Ἀνδρέα τοῦτον, καὶ Ἀνανίου παῖδα. Τὸ ἐθνικὸν Ἄνδριος, ὡς Λύνδιος, Κνίδιος, Μύνδιος.

ANDROS, insula una Cycladum. Sic verò fuit vocata ab Andro Eurymachi, vel Ananii fratre OEnotroporum patre. Quem aliqui dicunt Andrieum, & Ananii filium. Gentile, Andrius, ut Lyndius, Cnidius, Myndius.

ἈΝΕΜΩΡΕΙΑ 35, πόλις Φωκίδος, ἡ νῦν E Ἀνεμώλεια. Ὅμηρος·

36 Οἵ τ' Ἀνεμώρειον, καὶ Ὑάμπολιν ἀμφενέμοντο.

37 Καὶ Λυκόφρων·

Πάτραν, Λίλαιαν, Ἀνεμωρείας πέδον. F

Ὠνόμα-

ANEMORIA, urbs Phocidis, quæ nunc *Anemolia* dicitur. Homerus:

Quique Anemoriam, & Hyampolin circumhabitabant.

Et Lycophron:

Patriam, Lilæam, Anemoriæ campum.

Sic

31 Ἄνδειρα, πόλις οὐδετέρως, &c.] Andira, seu Andera neutro plurali. Utroque enim modo scribi potest apud Latinos, qui Græcorum ει per ι, vel per *e* in Latinum sermonem amant transferre, ut γυναικεῖον, μουσεῖον, ἀριστεῖον, καλλιστεῖον & alia hujus farinæ sexcenta; Andira verò cujus regionis fuerit urbs, Epitomator noster omisit dicere. Strabo lib. 13. ex quo noster sua transcripsit, nos docet fuisse urbem Lelegum, quo in libro refert, quæ noster de lapide illo, qui plures formas quam Proteus videtur accipere, nec non de Andirena Deorum matre. Audi eum loquentem: Μετὰ δὲ Σκῆψιν Ἄνδειρα, καὶ Πιόνια, καὶ ἡ Γαργαρίς. Ἔστι δὲ λίθος περὶ τὰ Ἄνδειρα, ὃς καιόμενος, σίδηρος γίγνεται, εἶτα μετὰ γῆς τινος καμινευθεὶς ἀποστάζει ψευδάργυρον, ἣ προσλαβοῦσα χαλκὸν τὸ καλούμενον γίγνεται κρᾶμα, ὅ τινες ὀρείχαλκον καλοῦσι. i. e. *Post Scepsin verò sunt Andira, & Pionia, & Gargaris, est verò lapis circa Andira, qui ustus, fit ferrum, deinde cum terra quadam in camino excoctus stillat pseudargyrum* i. e. falsum argentum, *quæ accipiens æs, temperamentum fit, quod aliqui* orichalcum *vocant.* Utrum igitur Strabo ex Auctore nostro, an verò Auctor noster ex Strabone corrigendus sit, tuum esto judicium; ego enim de his ἐπέχω.

32 Οὕτω γὰρ ἐκαλεῖτο ἡ μήτηρ τῶν Θεῶν ἐκεῖ.] Andirena *mater Deorum* vocabatur apud Andirenos, quod testatur Strabo lib. 13. hisce verbis: Ὑπὸ δὲ τοῖς Ἀνδείροις ἱερόν ἐστι μητρὸς Θεῶν Ἀνδειρηνῆς ἅγιον, &c. i. e. *Sub Anderis verò fanum est Matris Deorum* Andirenæ *sacrum*, &c.

33 Ἄνδρος, νῆσος μία τῶν Κυκλάδων, &c.] Andros, insula una Cycladum. Cyclades verò insulæ dictæ fuere, quod circa Delum in orbem sitæ fuerint, cujus rei locupletem habeo testem Plinium lib. 2. c. 12. Nat. Hist. Andros verò nomen accepit, ut inquit noster, ab Andro Eurymachi, vel Ananii fratre, quàm primam Cycladum ex Myrsilo *Cauron*, deinde *Antandron*, ex Callimacho *Lasiam*, ex aliis *Nonagriam*, *Hydrussam*, *Epagrin* cognominatam fuisse affirmat Plin. libro, capiteque citato. Dignum est pro instituti nostri ratione, ut referatur lepidum illud *Andriorum* apophthegma ad Themistoclem, qui cum ad eos ab Atheniensibus pecuniæ cogendæ causa missus esset, duabus se Deabus comitatum ad eos venire dicebat, *Suadâ*, & *Violentiâ*, Andrii satis urbanè, alias duas se habere Deas dicebant, *Paupertatem*, & *Impotentiam*. Memoratur Ovid. Metam. lib. 7.

At non Oliaros, Didymeque, & Tenos, & Andros.

Juvenali Sat. 3. v. 70.

Hic alta Sicyone, ast hic Amydone relicta,
Hic Andro, ille Samo, hic Trallibus, aut Alabandis
Esquilias, dictumque petunt à vimine collem.

34 Τῶν Οἰνοτρόπων.] Qui fuerint hi OEnotropi, nedum Antisthenis, vel Diogenis lucernâ quæsitos inveniri posse existimo. Legesis Οἰνοτρῶν.

35 Ἀνεμώρεια, πόλις Φωκίδος, ἡ νῦν Ἀνεμώλεια.] Anemoria, urbs Phocidis, quæ ætate Stephani, vel Epitomatoris dicebatur *Anemolia*. Præstat de ea audire loquentem Geographum lib. 9. Ἡ δ' Ἀνεμώρεια ὠνόμασται ἀπὸ τοῦ συμβαίνοντος πάθους· καταιγίζει γὰρ εἰς αὐτὴν ὁ καλούμενος Κατοπτήριος χῶρος, κρημνός τις, ἀπὸ τοῦ Παρνασοῦ διήκων· ὅριον δ' ἦν ὁ τόπος οὗτος Δελφῶν καὶ Φωκέων, &c. i. e. *Anemoria verò nominata est ab eventu: etenim procellas cum impetu immittit in eam, locus nomine* Catopterius, *præceps à Parnasso eò pertingens. Terminus verò erat locus hic Delphorum & Phocensium, &c.* Κατοπτήριος χῶρος dicitur Straboni, qui nostro Κατοπτήριον χωρίον.

36 Οἵ τ' Ἀνεμώρειον, &c.] Est Homericus versiculus, qui invenitur Il. 2. v. 521. ubi scribitur Οἵ τ' Ἀνεμώρειαν, ac sic scribendum est. Mirum est Strabonem libro supra citato asserere *Anemoriam*, quæ ab aliquibus *Anemolia* dicebatur, postea *Hyampolim* vocatam fuisse, cum utramque tanquam diversam in hoc versiculo celebret Homerus.

37 Καὶ Λυκόφρων, &c.] Affert versiculum etiam Lycophronis in quo pro Ἀνεμωρείας πέδον lege ex ipso Lycophrone κ' Ἀνεμωρείας πέδον. Ad quem locum ejus Scholiastæ verba sunt, Λίλαια, καὶ Ἀνεμώρεια, &c. i. e. *Lilæa, & Anemoria, & Amphisa, & Abæ, urbes sunt Phocidis, Anemoria verò sic vocata fuit, quod esset frigida & ventosa.*

38 Ὠνόμα-

[38] Ὠνόμασται ἀπὸ τοῦ συμβαίνοντος. [39] Ὑπερκείμενον γὰρ αὐτῆς τὸ καλούμενον Κατοπτήριον χωρίον, δι' ἡμέρας καὶ νυκτὸς καταιγιζόμενον πανταχόθεν. Ἔστι δὲ μεθόριον Φωκίδος, καὶ Δελφῶν, κειμένη ἐπὶ λόφου ὑψηλοῦ. Ὁ πολίτης Ἀνεμωρεύς, ὡς Λυκωρεὺς Ἀπόλλων.

ἈΝΗΤΟΥΣΣΑ. Ὁ πολίτης Ἀνητουσαῖος, ὡς Σκοτουσαῖος, ὡς Πολυΐστωρ φησίν. Ἔστι δὲ πόλις Λιβύης.

ἈΝΘΑΝΑ [40], πόλις Λακωνική, μία τῶν ἑκατόν. Κέκληται δὲ, ὡς Φιλοστέφανος, παρὰ Ἄνθην τὸν Ποσειδῶνος, ὃν Κλεομένης ὁ Λεωνίδου ἀδελφὸς ἀνελὼν, καὶ ἐκδείρας, ἔγραφεν ἐν τῷ δέρματι τοὺς χρησμοὺς τηρεῖσθαι. Χάραξ, Ἀνθήνην αὐτήν φησιν. Ὁ πολίτης, Ἀνθανεύς. Ἔστι καὶ Ἀρκαδίας πόλις.

ἌΝΘΕΙΑ [41], πόλις Πελοποννήσου, πλησίον Ἄργους, ὡς Φίλων. Τὸ ἐθνικὸν, Ἀνθεύς. Ἔστιν Ἄνθεια καὶ τοῦ Ἑλλησπόντου πόλις, πρὸς τῇ Θρᾴκῃ, Μιλησίων καὶ Φωκαέων ἄποικος· ἧς μέμνηνται πολλοὶ, καὶ Φιλέας. Ἔστι καὶ κώμη Λιβύης. [42] Ἔστι καὶ Ἰταλίας, Ῥώμης πλησίον, ἥτις καὶ Ἄντιον μετωνομάσθη, ὡς εἰρήσεται.

ἈΝΘΕΜΟΥΣ [43], πόλις Μακεδονίας, [44] καὶ Συρίας, ἀπὸ Ἀνθεμοῦντος. Ὁ πολίτης, Ἀνθεμούσιος, καὶ Ἀνθεμουσία. [45] Ἔστι καὶ Ἀνθεμουσὶς λίμνη Μαριανδυνῶν, ἣν Ἀπολλώνιος διαλύσας ἐν τῇ Ἀργοναυτικῇ, Ἀνθεμοεισίδα φησίν.

ἈΝΘΗΔΩΝ [46], πόλις Βοιωτίας. Ὅμηρος·

—— Ἀνθηδόνα τ' ἐσχατόωσαν.

[47] Ἀπὸ Ἀνθηδόνος τοῦ Διὸς, τοῦ Ἄνθου, τοῦ Ποσειδῶνος,

Sic verò fuit vocata ab accidente. Situs enim ſupra eam eſt locus, quod vocatur *Catopterium*, quod diu, noctuque procellis, ac ventis undique invaditur. Eſt verò confinium Phocidis & Delphorum, ſita in alto colle. Civis, Anemorieus, ut Lycoreus Apollo.

ANETUSSA. Civis, Anetuſæus, ut Scotuſæus, ut inquit Polyhiſtor. Eſt verò urbs Lybiæ.

ANTHANA, urbs Laconiæ, una ex centum. Sic verò fuit vocata, ut Philoſtephanus, ab *Anthe* Neptuni filio, quem Cleomenes Leonidæ frater occidens atque adempta pelle in ea ſcripſit oracula ſervari *oportere*. Charax *Anthenen* eam vocat. Civis, Anthaneus. Eſt etiam Arcadiæ urbs.

ANTHIA, urbs Peloponneſi, prope Argos, ut Philo. Gentile, Antheus. Eſt etiam Anthia Helleſponti urbs prope Thraciam Mileſiorum, & Phocenſium colonia, cujus meminere multi; nec non Phileas. Eſt & pagus Libyæ. Eſt & Italiæ prope Romam quæ Antium mutato nomine fuit vocata, ut dicetur.

ANTHEMUS, urbs Macedoniæ, & Syriæ, ſic dicta ab Antemunte. Civis, Anthemuſius & Anthemuſia. Eſt etiam Anthemuſis palus Mariandynorum, cujus nomen Apollonius diſſolvens in Argonautica, Anthemoïſidem vocat,

ANTHEDON, urbs Bœotiæ. Homerus:

—— *Anthedonaque ultimam.*

Sic verò fuit vocata ab Anthedone Jovis, Anthæ,

38 Ὠνόμασται ἀπὸ τοῦ συμβαίνοντος.] Anemoria dicta eſt ab accidente, i. e. ἀπὸ τοῦ ἀνέμου. i. e. *à vento*.

39 Ὑπερκείμενον γὰρ αὐτῆς τὸ καλούμενον Κατοπτήριον χωρίον, &c.] Sunt verba hæc & præcedentia ex Strabonis lib. 9. paulum immutata, quæ, ut apud eum leguntur, nota præcedenti 35 attulimus.

40 Ἀνθάνα, πόλις Λακωνική, μία &c.] Anthana, urbs Laconica, una ex centum, quas Laconica habebat, memoratur inter alios Thucydidi lib. 5. Plinio lib. 4. c. 5. apud quos nihil de ea quod referri mereatur, inveniebam.

41 Ἄνθεια, πόλις Πελοποννήσου, &c.] Anthia, urbs Peloponneſi, quæ erat una ex ſeptem, quas Agamemnon apud Hom. Il. 9. v. 149. promittit Achilli. Memoratur etiam Straboni lib. 8. quam nonnulli eamdem eſſe, ac *Thuriam* intelligebant, ut idem tradit libro citato.

42 Ἔστι καὶ Ἰταλίας, Ῥώμης πλησίον, &c.] Anthia eſt etiam Italiæ urbs prope Romam, quæ *Antion* poſtea vocata fuit, de qua videſis, quæ in Ἄντεια annotamus.

43 Ἀνθεμοῦς, πόλις Μακεδονίας.] Anthemus, untis, urbs Macedoniæ memoratur inter alios Plinio lib. 4. Nat. Hiſt. cap. 10.

44 Καὶ Συρίας, ἀπὸ Ἀνθεμοῦντος.] Anthemûs etiam fuit urbs Syriæ, quam Tacitus Annal. lib. 6. c. 41. *Anthemuſiada* vocat, Ptolem. lib. 5. c. 18. Anthemuſiam Meſopotamiæ regionem memorat, in qua veroſimile eſt fuiſſe Anthemuntem urbem, quam Trajanum cepiſſe referunt Sextus Rufus in ſuo Breviario, & Paul. Diaconus Hiſt. Miſcellæ lib. 10. cui *Antemuſium* dicitur; nihil intereſt, quod alii Syriæ, alii Meſopotamiæ adſcribant. Nam Syria comprehendebat Meſopotamiam; eadem fuit urbs. Regionem Meſopotamiæ Anthemuſiam hodie *Aliduli* dici dicunt.

45 Ἔστι καὶ Ἀνθεμουσὶς λίμνη, &c.] Anthemuſis, palus Mariandynorum, quam Apoll. Argonautic. lib. 2. v. 726. vocat Ἀνθεμοεισίδα; Mariandyni verò erant populi ὅμοροι Παφλαγόσι, auctore Apollonii Scholiaſta ad verſum citatum.

46 Ἀνθηδὼν, πόλις Βοιωτίας. Ὅμηρος.] Anthedon, urbs Bœotiæ ex Homero, apud quem invenitur illud hemiſtichium Il. 2. v. 508. ubi Euſtathius: Ἡ δὲ Ἀνθηδὼν καλεῖται μὲν οὕτω, &c. i. e. *Anthedon vero ſic quidem vocatur propter ejus florida, vel ab Anthedone, vel Anthio Neptuni pronepote. Incoluerunt eam Thraces, quare Lycophro Threïciam Anthedona inquit.* Eam etiam celebrat Strabo lib. 9. & ipſiſſimum Homeri hemiſtichium affert. Audi ſis eum loquentem: Μετὰ δὲ Σαλγανέα Ἀνθηδὼν πόλις λιμένα ἔχουσα, ἐσχάτη τῆς Βοιωτικῆς παραλίας τῆς πρὸς Εὐβοίᾳ, καθάπερ καὶ ὁ Ποιητὴς εἴρηκεν, &c. i. e. *Poſt Salganeum Anthedon urbs eſt portum habens, ultima Bœotici littoris, quod ad Eubœam, quemadmodum & Poëta dixit:*

—— *Anthedonaque ultimam.*

47 Ἀπὸ Ἀνθηδόνος, τοῦ Διὸς, τοῦ Ἄνθου, τοῦ Ποσειδῶνος, &c.] Multò diverſa eſt hæc Anthedonis genealogia, ab illa, quam ex Euſtathio attulimus nota præcedenti, ſed nihil mirum. Adhuc etiam hodiè in nobiliſſimis familiis res eodem modo ſe habet.

νος, καὶ Ἄλκης τῆς Ἄβαντος.[48] Συνῴκισαν δ᾽ A αὐτὴν Θρᾷκες, ὡς Λυκόφρων·

Ἀστῷ συνοίκῳ Θρηϊκίας Ἀνθηδόνος.

Ἢ διὰ τὸ πασῶν ἀνθηροτάτην εἶναι.[49] Ἔστι καὶ ἑτέρα πόλις πλησίον Γάζης, πρὸς τῷ παραλίῳ μέρει.[50] Ὁ πολίτης τῆς προτέρας, Ἀνθηδόνιος. B Ἔστι καὶ λιμὴν Ἀνθηδόνιος. Ἀνήνικων παγκρατιαστὴς Ἀνθηδόνιος· καὶ Λεωνίδης ζωγράφος, Εὐφράνορος μαθητὴς, Ἀνθηδόνιος. Τῆς δευτέρας ὁ πολίτης, Ἀνθηδωνίτης.

ἈΝΘΗΛΗ[51], κώμη· Ἡρόδοτος ἑβδόμη. C Ἡρωδιανὸς δὲ πόλιν αὐτήν φησι, καὶ ἄλλοι. Καὶ Ἀνθήνη ἐκλήθη. Τὸ ἐθνικὸν Ἀνθηναῖος. Καὶ, Ἀνθήνηθεν ἥκοντο.

ἌΝΘΙΟΝ[52], πόλις Ἰταλίας· Κοδράτος ἐν δευτέρᾳ Ῥωμαϊκῆς Χιλιάδος. Ὁ πολίτης D Ἀνθιανὸς, ὡς αὐτός.

ἌΝΘΥΛΛΑ[53], πόλις Αἰγύπτου. Ἡρόδοτος δευτέρᾳ· Τούτων δὲ ἡ μὲν Ἄνθυλλα ἐοῦσα λογίμη πόλις ἐς ὑποδήματα ἐξαιρέτως. Τὸ ἐθνικὸν Ἀνθυλλαῖος, ὡς Ἄβολλα Ἀβολλαῖος· καὶ E Ἀνθυλλίτης, διὰ τὸν τύπον.

ἌΝΝΑ[54], πόλις τῆς Ἰουδαίας, ὑπὲρ Ἱεριχοῦντα.[55] Τὸ ἐθνικὸν Ἀνναΐτης, ὡς Ἰώσηπος· καὶ Ἀνναιανὸς, ἀπὸ τοῦ Ἀνναία.

ἈΝΝΙΧΩΡΟΝ· μέμνηται Ἀλκμάν. Οἱ F οἰκοῦντες, Ἀννίχωροι, καὶ Ἀννίχωρες, πλησίον Περσῶν κείμενοι.

ἈΝΤΑΙΟΥΠΟΛΙΣ[56], πόλις ἐν Αἰγύπτῳ. Τὸ ἐθνικὸν, Ἀνταιοπολίτης. Λέγεται καὶ Ἀνταίων, ὡς Ἀκταίων· ἀφ᾽ οὗ ἡ πόλις. G

ἈΝ-

thæ, Neptuni & Alcæ Abantis *filiæ*, *filio*. Condidere eam Thraces, ut Lycophron:

Civi contubernalis Threïciæ Anthedonis.

Vel quod omnium florentissima esset. Est & alia urbs prope Gazam ad partem maritimam. Civis prioris, Anthedonius. Est etiam Anthedonius portus. *Anenicon* pancratiastes fuit *Anthedonius* dictus; & *Leonides* pictor Euphranoris discipulus. Civis secundæ, Anthedonites.

ANTHELA, vicus; Herodotus lib. 7. Herodianus verò urbem esse inquit; nec non alii. Vocata quoque fuit *Anthena*. Gentile, Anthenæus. Localia, ex-Anthena, ut ex-Anthena veniunt.

ANTHIUM, urbs Italiæ; Quadratus libro secundo Romanæ Chiliadis. Civis, Anthianus, ut idem.

ANTHYLLA, urbs Ægypti. Herodotus libro secundo. *Harum quidem Anthylla cum sit celebris urbs, in calceamenta peculiariter.* Gentile, Anthyllæus, ut Abolla, Abollæus; nec non Anthyllites ex forma illic consueta.

ANNA, urbs Judææ supra Hierichuntem. Gentile, Annanites, ut Josephus; & Annanianus ab Annania.

ANNICHORUM; hujus meminit Alcman. Habitatores, Annichori & Annichores, prope Persas siti.

ANTÆOPOLIS, urbs in Ægypto. Gentile, Antæopolites. Dicitur etiam Antæon, ut Actæon, à quo urbs.

AN-

48 Συνῴκισαν δ᾽ αὐτὴν Θρᾷκες, ὡς Λυκόφρων.] Anthedonem incoluisse Thraces, inquit, ex Lycophrone, cujus affert versiculum, ad quem ejus Scholiasta sententiam nostri Auctoris confirmat.

49 Ἔστι καὶ ἑτέρα πόλις πλησίον Γάζης, &c.] Fuit alia *Anthedon* prope Gazam, cujus nomen rex Herodes in *Agrippiadem* mutavit, ut memoriæ prodidit Josephus Antiquit. lib. 13. c. 21. ejus etiam meminit Euseb. Chronic. Can. apud quem pro Ἀγρίππειον legendum est Ἀγριππιάδα. Agrippium enim non fuit nomen urbis, sed domus cujusdam regiæ, quam Herodes ædificavit, ut apparet ex Josepho de Bello Judaïco lib. 1. c. 16.

50 Ὁ πολίτης τῆς προτέρας, Ἀνθηδόνιος.] Cum duas memoraverit hujus nominis urbes, scilicet Anthedonem Bœotiæ, & Anthedonem Palæstinæ; prioris ethnicum, inquit, esse Anthedonius, posterioris, Anthedonites, seu ore Latino Anthedonita; sed hoc non adeò exactè solet observari.

51 Ἀνθήλη, κώμη· Ἡρόδοτος ἑβδόμη.] Anthele, vicus ex Herodoti lib. 7. apud quem non vicus, sed urbs vocatur, de qua nihil memoratu dignum memoriæ prodidit.

52 Ἄνθιον, πόλις Ἰταλίας.] Vide sis, quæ de hac Italiæ urbe in Ἄντεια annotamus.

53 Ἄνθυλλα, πόλις Αἰγύπτου, Ἡρόδοτος δευτέρᾳ.] Anthylla, urbs Ægypti ex Herodoti lib. 2. cujus affert mutila verba, integra verò sunt: Τούτων δὲ ἡ μὲν Ἄνθυλλα ἐοῦσα λογίμη πόλις ἐς ὑποδήματα ἐξαίρετος δίδοται τοῦ αἰεὶ βασιλεύοντος Αἰγύπτου τῇ γυναικὶ, &c. i. e. *Harum verò urbium* Anthylla, *quæ est insignis urbs datur peculiaris in calceamenta uxori semper ejus, qui in Ægypto regnat, quod factum est, ex quo Ægyptus fuit ditionis Persarum.* Noster pro ἐξαίρετος, legisse videtur ἐξαιρέτως.

54 Ἄννα, πόλις τῆς Ἰουδαίας, ὑπὲρ Ἱεριχοῦντα.] Anna, urbs Judææ supra Hierichuntem (pro Ἱεριχοῦντα lege Ἱεριχοῦντα) ex Josepho, hæc Judææ urbs non vocatur à Josepho Anna, ut inquit noster, sed Aïnan. Audi eum loquentem lib. Antiquit. quinto, cap. primo: Πέμπει τρισχιλίους ὁπλίτας Ἰησοῦς εἰς Ἄϊναν πόλιν, &c. i. e. *Mittit Jesus in* Aïnan *urbem supra Hierichuntem sitam tria millia armatorum.* Hæc urbs Hebraïce dicitur עי *Hai* Josue c. 7. v. 2. Septuaginta senes vertunt *Gai*. Nam ע litteram gutturalem 70 senes per g amant vertere, ut עמורה *Amorah*, Gomorra, עזה Aza, *Gaza*; ex eodem Josue c. 8. v. 29. constat filios Israël sub eodem duce cepisse hanc urbem, & eam combussisse, ejus rege suspenso.

55 Τὸ ἐθνικὸν, Ἀνναΐτης, ὡς Ἰώσηπος.] Gentile urbis Aïnan, non dicitur Josepho Annanites, ut inquit noster, sed Aïnaites. Ejus enim oppidanos vocat *Aïnaitas*, qui Hebraïcè Josue capite citato v. 20. dicuntur אנשי העי *anshe ha Hai*, i. e. *viri Hai*; incolas enim urbium Hebræi vocant *viros* seu *homines* addito urbis nomine, unde Judas Iscarioth, i. e. *vir Carioth*, i. e. *incola Carioth*, à quo factum est Iscariothes.

56 Ἀνταιούπολις, πόλις ἐν Αἰγύπτῳ.] Antæupolis, seu Antæopolis, ac si diceres *Antæi civitas*, quam memorat Plutarchus in libro de solertia animalium, ac mirum quid refert, quod à Philino quodam oculato teste audierat, scilicet in hac urbe se vidisse vetulam cum crocodilo dormientem.

57 Ἀν-

ἈΝΤΑΝΔΡΟΣ [57], πόλις ὑπὸ τὴν Ἴδην, A πρὸς τῇ Μυσίᾳ τῆς Αἰολίδος, ἀπὸ Ἀντάνδρου τοῦ στρατηγοῦ Αἰολέων. Τὸ ἐθνικὸν, Ἀντάνδριος. Ἀριστοτέλης φησὶ ταύτην ὀνομάσθαι Ἠδωνίδα, Κιμμερίων ἐνοικούντων ἑκατὸν ἔτη. Τὰ ἐθνικὰ τῆς μὲν Ἠδωνίδος, Ἠδωνοί· τῆς δὲ Κιμμερίας, B Κιμμέριοι.

ἈΝΤΕΜΝΑ [58], πόλις Σαβίνων, μία τῶν ἀνθεστηκυιῶν Ῥωμύλῳ. Τὸ ἐθνικὸν, Ἀντεμνάτης, ὡς Ῥαβεννάτης.

ἈΝΤΕΙΑ [59], πόλις Ἰταλίας, ὑπήκοος Ῥω- C μαίων. [60] Ἐκλήθη δὲ ἀπὸ Κίρκης παιδός. Ὀδυσσέως γὰρ καὶ Κίρκης υἱοὶ τρεῖς, Ῥῶμος, Ἄντεια, Ἄρδεια. Ὁ πολίτης Ἀντεάτης, ὡς Ἀρδεάτης. [61] Ἔστι καὶ Ἄντιον πόλις οὐδετέρως, μετὰ Λώρεντον τῆς Ἰταλίας. Τὸ ἐθνικὸν Ἀντιεύς, ὡς D Σουνιεύς.

ἈΝΤΙΓΟΝΕΙΑ [62], πόλις Χαονίας ἐν Ἠπείρῳ.

ANTANDROS, urbs sub Ida prope Mysiam Æolidis, sic dicta ab Antandro Æoleorum duce. Gentile, Antandrius. Aristoteles ait hanc vocari *Edonidem*, Cimmeriis incolentibus per centum annos. Gentilia ab Edonide, Edoni; à Cimmeria, Cimmerii.

ANTEMNA, urbs Sabinorum, una ex illis quæ Romulo restiterunt. Gentile Antemnates, ut Ravennates.

ANTIA, urbs Italiæ, Romanis subdita. Sic verò fuit vocata à Circes filia. Ulyssis enim ex Circe tres fuere liberi, Romus, Antia, Ardia. Civis, Anteates, ut Ardeates. Est etiam Antium urbs neutro genere, post Lorentum Italiæ. Gentile, Antieus, Sunieus.

ANTIGONA, urbs Chaoniæ in

57 Ἄντανδρος, πόλις ὑπὸ τὴν Ἴδην, &c.] Antandros, urbs sub Ida monte prope Mysiam Æolidis, quæ tria nomina innuit habuisse Epitomat. noster. Ea verò erant, *Antandros*, *Edonis*, *Cimmeria*, plura inquit Plinius, audi eum loquentem lib. 5. c. 30. *Rursus in littore Antandros, Edonis prius vocata, deinde Cimmeris, & Assos, eadem Apollonia.* Strabo lib. 13. Auctor est *Alexandriam* quoque vocatam fuisse, quod ibi à *Paride*, h. e. *Alexandro* Deæ judicatæ fuerint, ab Alcæo apud eundem auctorem libro citato *Lelegum urbs* dicitur, eam quoque memorat Poëtarum flos Æneid. lib. 3. v. 6.

—— classemque sub ipsa
Antandro & Phrygiæ molimur montibus Idæ;

Ubi Servius: *Est autem civitas Phrygiæ dicta* Antandros, *vel quod de Andro insula eam condiderunt coloni, quasi ἀντὶ ἄνδρου, vel quia Græci venientes per Thraciam ceperunt Polydorum, pro cujus pretio hanc accepere civitatem, quæ ex facto nomen accepit, Antandros*, id est, *propter virum data.* Ne mireris Servium dicere, fuisse civitatem Phrygiæ, ac Epitomatorem nostrum fuisse sub Ida monte prope Mysiam Æolidis. Mysia enim Æolidis erat in Troade, cui finitima erat Phrygia. Auctor etiam noster ejus nominis etymologiam deducit ab Antandro Æolensium duce; ac Servius alias affert, quod in hujusmodi rebus est tralatitium.

58 Ἄντεμνα, πόλις Σαβίνων &c.] Antemna, urbs Sabinorum, una ex illis, quæ Romulo restiterunt. Subintelligit bellum, quod memorat Dionys. Halicarnass. lib. 2. Latinis, ut plerumque dicitur numero plurativo Antemnæ, id nominis tantundem est, ac ante amnem positæ, *turrigeras* vocavit, qui omnes omnium Poëtarum laudes meretur, Æneid. lib. 7.

Quinque adeo magnæ positis incudibus urbes
Tela novant, Atina potens, Tiburque superbum,
Ardea, Crustumerique, & turrigeræ Antemnæ.

Ubi Servius *Turrigeræ Antemnæ, bene muratæ. Antemnæ autem dictæ sunt, quod eas amnis præterflueret, quasi ante amnem positæ.*

59 Ἄντεια, πόλις Ἰταλίας, ὑπήκοος Ῥωμαίων.] Antia, urbs Italiæ fuit, quæ quia variis modis scribitur, scilicet Ἄντεια, Ἄνθεια, Ἄνθιον, Ἄντιον, noster ex singulis nominibus singulas civitates fecit, cum Italiæ, tum Sabinorum, Liv. lib. 6. Volscorum fuisse urbem tradit, quæ *Antium* plerumque dicitur Latinis. Incolæ Antiates. Fuit urbs maritima. Nam ejus naves, cum oppidani devicti fuissent à Romanis, & eis interdictum mari, partim in navalia Romæ subductæ, partim incensæ fuerunt, rostrisque earum suggestum in foro exstructum adornari placuit, *Rostraque* templum appellatum, referente Livio libro octavo, capite vigesimo quarto, hoc oppidum illustrabat Fortunæ Equestris celebre templum, ad quam est illa Venusini vatis Ode carm. libro primo Od. trigesima quinta, in qua obsecrat Fortunam Deam; ut Cæsarem servet iturum in ultimos orbis Britannos:

O diva, gratum, quæ regis Antium.

Cujus templum fuit maximè celebre, multorum etiam principum virorum donis exornatum, ut inibi narrat ejus vetus Scholiasta. In hoc templo depositum fuit donum illud, quod voverunt equites Romani pro valetudine Augustæ, ut rerum monumentis tradit Tacitus Ann. lib. 3. in quo etiam sortes fuisse auctor est Sueton. in Caligula c. 57. *Monuerunt & sortes Antiatinæ, ut à Cassio caveret.* Hic Cassius fuit, qui occidit Caligulam; sed hujusmodi res facile post eventum excogitantur.

60 Ἐκλήθη δὲ ἀπὸ Κίρκης παιδός.] Antia urbs Italiæ vocata fuit ab Antia filio Circes & Ulyssis. Sunt Græcorum nugamenta. Græci enim ut hanc sibi gloriam acquirerent, tres Ulyssis ex Circe filios finxere, *Romum*, *Antiam*, *Ardeam*, de quorum nominibus nomen Romæ, Antio, Ardeæ, urbibus Italiæ impositum fuisse fabulabantur.

61 Ἔστι καὶ Ἄντιον, πόλις οὐδετέρως &c.] Antion neut. gen. urbem, post Lorentum Italiæ celebrat. Eadem erat urbs, ut observatione 59 annotavimus, quæ *Antium* dicitur Latinis, in quam antiquitus colonos Romanos missos fuisse testatur Liv. lib. 3. *Antium, propinquam, opportunam, & maritimam urbem coloniam deduci posse, ita sine querelis possessorum plebem in agros ituram; civitatem in concordia fore; hæc sententia accepta est; Triumviros agro dando creat T. Quintium, A. Virginium, P. Furium. Jussi nomina dare, qui agrum accipere vellent, fecit statim, ut fit, fastidium copia, adeoque pauci nomina dedere, ut ad explendum numerum coloni, Volsci adderentur.* Sub Nerone etiam veterani in ejus colonos adscripti sunt, qui, *Natam sibi* (sunt Taciti verba ex Annal. 15. c. 20.) *ex Poppæa filiam Nero ultra mortalium gaudium accepit, appellavitque Augustam, dato & Poppææ eodem cognomento, locus puerperio colonia Antium, ubi ipse generatus erat.* Strabonis ætate erat dicata Principum otio & vacationi civilium occupationum; ubi multa ideo erant magnifica ædificia ad hujusmodi ἐπιδημίας, ut memoriæ prodidit idem auctor lib. 5. cujus sunt verba: Ἑξῆς δ᾽ ἐστὶν Ἄντιον, ἀλίμενος καὶ αὐτὴ πόλις· ἵδρυται δ᾽ ἐπὶ πέτραις· διέχει δὲ τῶν Ὠστίων περὶ σξ´ σταδίους. Νυνὶ μὲν οὖν ἀνεῖται τοῖς ἡγεμόσιν, εἰς σχολὴν καὶ ἄνεσιν τῶν πολιτικῶν &c. id est, *Deinde verò est Antium importuosa & ipsa urbs, saxis sita; distat autem ab* Ostia CCLX *stadiis. Hodie dicatur principum otio & vacationi civilium occupationum, cum occasionem capiunt, ac propterea sumptuosa illic sunt ædificia permulta.* Mirum est omnia tempus consumpsisse, quandoquidem eorum nedum vestigia remanent, de qua, si plura desideras, vide Leandrum Albertum in suo Latio, Cluverium Ital. Antiq. lib. 3. c. 7.

62 Ἀντιγόνεια, πόλις Χαονίας ἐν Ἠπείρῳ.] Antigonia, urbs Chaoniæ in Epiro, memoratur Ptolemæo lib. 4. c. 14. Inter civitates Epiri mediterraneas Chaonum.

πείρῳ. Ὁ πολίτης, Ἀντιγονεύς. [63] Ἔστι καὶ πόλις A Ἀρκαδίας, ἡ πρότερον Μαντίνεια. [64] Τρίτη, Μακεδονίας, Ἀντιγόνου κτίσμα, τοῦ Γονάτου. Τετάρτη, Βιθυνίας, πρὸς τῷ Δασκυλίῳ. [65] Πέμπτη, ἐν τῇ Συρίᾳ, πλησίον Ἀντιοχείας. Ἔστι καὶ φρούριον τῆς Κυζικηνῆς, ἀπέχον τῆς προσεσπέρου θα- B λάσσης ὡς σταδίους ν. Τὸ ἐθνικὸν, τὸ αὐτό.

in Epiro. Civis, Antigoneus. Est etiam urbs Arcadiæ, quæ prius *Mantinea* vocabatur. Tertia Macedoniæ ab Antigono condita Gonatæ filio. Quarta, Bithyniæ, prope Dascylium. Quinta in Syria, prope Antiochiam. Est etiam castellum Cyzicenæ, à mari occiduo distans circiter 50 stadia. Gentile, idem.

ἈΝΤΙΚΟΝΔΥΛΕΙ͂Σ [66], οἱ ἐν Βοιωτίᾳ Κόλοι Φρύγες, ὡς Ἀριστοφάνης, ὁ τοὺς Θηβαίους ὅρους γεγραφώς.

ANTICONDYLEI, Coli Phryges in Bœotia, ut Aristophanes, qui Thebanos terminos scripsit.

ἈΝΤΊΚΥΡΑΙ [67], πόλεις δύο· ἡ μία Φω- C κίδος, ὡς Δημήτριος ὁ Καλλατιανός· ἡ δὲ, ἐν Μαλιεῦσιν, ὡς Ἀπολλόδωρος. Ἐνταῦθά φασι τὸν ἐλλέβορον φύεσθαι, τὸν ἀστεῖον. Ὁ πολίτης Ἀντικυρεὺς, ὡς Παλαιρεύς. Ἦν δὲ καὶ ἀνήρ τις Ἀντικυρεὺς, ὅν τινά φασιν ἐλλεβορίσαι D τὸν Ἡρακλέα μετὰ τὴν μανίαν. Καὶ Ἀντικυραῖος, ὡς Μάρκελλος ἰατρός.

ANTICYRÆ, urbes duæ; una Phocidis, ut Demetrius Callatianus; alia in Malieis, ut Apollodorus. Hic ajunt elleborum nasci urbanum. Civis, Anticyreus, ut Palæreus. Fuit autem *Anticyreus* vir quidam, quem ajunt elleboro purgasse *Herculem* post insaniam. Dicitur etiam Anticyræus, ut Marcellus medicus.

ἈΝΤΙΓΟΝΙ͂Σ, φυλὴ τῆς Ἀττικῆς, ἀπὸ Ἀντιγόνου. Ὁ φυλέτης Ἀντιγονεὺς, ὡς Αἰγικορεύς. E

ANTIGONIS, tribus Atticæ; sic dicta ab Antigono. Tribulis, Antigoneus, ut Ægicoreus.

ἈΝΤΙΝΌΕΙΑ [68], πόλις Αἰγύπτου, Ἀντινόου παιδός.

ANTINOIA, urbs Ægypti; sic dicta ab Anti-

63 Ἔστι καὶ πόλις Ἀρκαδίας, ἡ πρότερον Μαντίνεια.] Antigonia etiam erat urbs Arcadiæ, quæ prius *Mantinea* dicebatur, memoratur Ptolemæo lib. 3. c. 16. utroque nomine; sed Plinio Nat. Hist. lib. 4. c. 6. Antigonia, & Mantinea sunt diversæ Arcadiæ urbes, de quibus vide, quæ in Μαντίνεια annotamus.

64 Τρίτη, Μακεδονίας, Ἀντιγόνου κτίσμα, τοῦ Γονάτου.] Tertia Antigonia erat Macedoniæ urbs, ab Antigono Gonatæ filio condita, cujus meminit Plinius Nat. Hist. lib. 4. c. 10.

65 Πέμπτη ἐν τῇ Συρίᾳ, πλησίον Ἀντιοχείας.] Quinta Antigonia erat Syriæ prope Antiochiam, ex qua Antiochus Nicator Antiochiam à se conditam habitatores traduxerat; hæc verò Antigonia condita fuit ab Antigono Philippi filio; utriusque testis est locuples Strabo lib. 16.

66 Ἀντικονδυλεῖς, οἱ ἐν Βοιωτίᾳ Κόλοι Φρύγες.] Lege Κοῖλοι Φρύγες, qui videntur esse ex populis Phrygiæ, qui ævo cesserunt, ut Berecyntes, de quibus Strabo sub lib. 12. calcem.

67 Ἀντίκυραι, πόλεις δύο, &c.] Memorat duas hujus nominis urbes, alteram Phocidis, alteram apud Malienses, de quibus præstat audire loquentem Strabonem, cujus ex lib. 9. sunt quæ sequuntur verba: Εἶτα Ἀντίκυρα, ὁμώνυμος τῇ κατὰ τὸν Μαλιακὸν κόλπον, καὶ τὴν Οἴτην. Καὶ δή φασιν ἐκεῖ τὸν ἐλλέβορον φύεσθαι τὸν ἀστεῖον, ἐνταῦθα δὲ σκευάζεσθαι βέλτιον· καὶ διὰ τοῦτο ἀποδημεῖν δεῦρο πολλοὺς καθάρσεως καὶ θεραπείας χάριν, &c. id est, *Deinde Anticyra, ejusdem nominis cum ea, quæ ad sinum Maliacum, & OEtam; & dicunt illic elleborum nasci urbanum*, i. e. *optimum, hic vero melius apparari: & propterea proficisci huc multos purgationis sanitatisque causa.* Nasci enim in Phocica Anticyra medicamentum quoddam sesami simile, quò OEtæum elleborum apparatur. Aulus Gellius lib. 17. c. 15. & Plinius Nat. Hist. lib. 25. c. 5. memoriæ prodidere, *Carneadem* Academicum elleboro stomachum purgasse scripturum adversus *Zenonis Stoici* decreta, & Livium Drusum tribunum plebis cum comitialem morbum pateretur Anticyram navigasse, & in ea insula elleborum bibisse, atque ita morbo liberatum. Profectò si hoc pro comperto haberetur, plurimi ad hanc insulam navigarent, ut Medicis medium possent ostendere digitum. Hinc existimo ortum esse adagium, *Naviget Anticyras*, quo usus est Horat. ad notandum quemdam Stoicum insanum Sat. lib. 2. Sat 3. Anticyra sumitur pro elleboro ipso apud Juvenalem Sat. 13. v. 97.

—— pauper locupletem optare podagram
Nec dubitet Ladas, si non eget Anticyra, nec
Archigene.

Eadem significatione usurpatur etiam à Persio Sat. 4. v. 16.

—— Anticyras melior sorbere meracas?

68 Ἀντινόεια, πόλις Αἰγύπτου, Antinoëa, vel Antinoë, vel Antinoïa, vel Antinoï civitas. Sic enim ejus nomen reperitur apud scriptores. Fuit Ægypti civitas, nomen adepta ab Antinoo Adriani imperatoris catamito, quæ etiam ab ipso Adriano *Adrianopolis* dicebatur, quam condidisse in Antinoi honorem refert Amm. Marcell. lib. 22. c. 40. & eam in Ægypti Thebaide regione locat. Audi eum loquentem: *Igitur Thebais multas inter urbes, clariores aliis Hermopolim habet, & Coptum, & Antinoon, quam Adrianus Cæsar in honorem Antinoi ephebi condidit sui.* Antinoon vocat Amm. quæ Pausaniæ lib. 8. dicitur *Antinos.* Fuit Antinous ex Bithynio Bithyniæ civitate, quem adeo deperibat Adrianus, ut eum in Deos referret, & in ejus honorem, non solum templa & sacerdotes, sed etiam prophetas & agonem instituerit, & urbem condiderit, ut rerum monumentis tradunt Pausan. libro citato, Spartianus in Adriano, Dio Cassius lib. 69. Euseb. Chronic. libro posteriore, Casaubonus in Spartianum in Hadriano, Scalig. in Euseb. Chronologica ad N. 2140. Libet Pausaniæ apponere verba: Ἐνομίσθη δὲ καὶ Ἀντίνους σφίσιν εἶναι Θεὸς, ναῶν δὲ ἐν Μαντινείᾳ νεώτατος ὁ τοῦ Ἀντίνου ναὸς οὗτος, &c. i. e. *Sanctum verò fuit ipsis* (Mantinensibus) *Antinum esse Deum, templorum autem Mantineæ recentissimum est* Antini templum, *quod eximie Imperator Adrianus exornavit. Ego eum cum hominibus adhuc existentem non vidi, sed in statuis, & in picturis vidi. Habet & alibi honores, & ad Nilum urbs Ægyptiorum de ejus nomine* Antinus *appellata est; colitur Mantineæ ob hujusmodi causam. Genus ejus erat ex Bithynia supra Sangarium amnem, Bithynenses verò Arcades & Mantinenses antiquitus fuerunt. Horum causâ divinos ei honores Mantineæ constituit Imperator, magna-festaque per singulos annos, & quinquennalem agonem. Domus in gymnasio est Mantinensibus, in qua Antini signa servantur, tum reliquis ornamentis, tum lapidum nobilitate, tum verò pictis Antini imaginibus insignis.* Notatu etiam digna sunt verba Dionis ex libro ejus supra citato, Græcis relictis, ne nimium excrescat liber, Latina appono: *In Ægypto quoque civitatem ædificavit Antinoi nomine. Erat Antinous ortus ex Bithynio, civitate Bithyniæ, quam* Claudiopolim *appellamus. Hic Antinous, cum in deliciis ejus fuisset, in Ægypto mortuus est, sive quod in Nilum ceciderit, ut Hadrianus scribit, sive quod immolatus fuerit, quod verum est. Nam cum Hadrianus maxime curiosus esset, ut supra dixi, tum verò divinationibus utebatur, & magicis artibus cujusvis generis. Itaque Antinoum,*

παιδός. Τὸ ἐθνικὸν, Ἀντινοεύς. [69] Ἐκλήθη ἡ A πόλις καὶ Ἀδριανούπολις.

ἈΝΤΙΟΧΕΙΑ [70], δέκα πόλεις ἀναγράφονται. Εἰσὶ δὲ πλείους· πρώτη, Σύρων· δευτέρα, ἐκλήθη ἀπὸ Ἀντιόχου τοῦ Ἐπιφανοῦς, Λυδίας· [71] τρίτη, Μεσοποταμίας, Μυγδονία κα- B λουμένη, ἥτις παρὰ τῶν ἐπιχωρίων Ἀσίβη καλεῖται· ὅθεν Ἀπολλοφάνης ὁ στωϊκὸς φιλόσοφος, Ἀσιβηνὸς, καὶ Φαρνοῦχος, Περσικὰς ἱστορίας συγγεγραφώς· ἥτις Νισίβη λέγεται καὶ Νισιβίς. [72] Τετάρτη, Πισιδίας. [73] Πέμπτη, μεταξὺ C Κοίλης Συρίας, καὶ Ἀραβίας, Σεμιράμιδος. Ἕκτη, Κιλικίας, ἐπὶ τοῦ Πυράμου. Ἑβδόμη, Πιερίας, ἣν Ἄραδον οἱ Σύροι καλοῦσιν. Ὀγδόη, ἡ ἐπὶ τῆς Καλλιρρόης λίμνης. [74] Ἐννάτη, ἐπὶ τῷ Ταύρῳ, ἐν Κομμαγηνῇ. Δεκάτη, ἐν D Σκυθίᾳ. [75] Ἑνδεκάτη, Καρίας, ἥτις καὶ Πυθόπολις ἐκαλεῖτο. Ἀντιόχῳ γὰρ τῷ Σελεύκου [76] τρεῖς γυναῖκες ἐπέστησαν ὄναρ, κτίσαι πόλιν ἐν Καρίᾳ, ἑκάστη λέγουσα. Ὁ δὲ ὑπολαβὼν τὴν μητέρα,

Antinoo puero. Gentile, Antinoëus. Vocata verò fuit urbs etiam *Adrianopolis*.

ANTIOCHIA, decem urbes hujus nominis memorantur; sed plures sunt. Prima, Syrorum; secunda, Lydiæ, ab Antiocho Epiphane, seu illustri; tertia, Mesopotamiæ, *Mygdonia* vocata, quæ ab incolis *Asibe* vocatur; unde *Apollophanes* Stoïcus philosophus, *Asibenus* fuit dictus, & Pharnuchus, qui historias Persarum conscripsit, quæ *Nisibe* & *Nisibis* dicitur; quarta, Pisidiæ; quinta inter Cælesyriam & Arabiam à Semiramide condita; sexta, Ciliciæ ad Pyramum; septima, Pieriæ, quam *Aradum* Syri vocant; octava, ad Callirrhoën lacum; nona, ad Taurum, in Commagena; decima in Scythia; undecima, Cariæ, quæ *Pythopolis* etiam vocabatur. Antiocho enim Seleuci filio inter somnia tres mulieres adstitere, ac singulæ dicebant, conderet urbem in Caria. Ille verò existimans esse matrem, & uxorem,

noum, qui vel ob amorem ipsius, vel ob aliam causam voluntariam mortem obierat (nam Adriano ad ea, quæ parabat, opus erat anima voluntaria) tanto honore affecit, ut urbem in eo loco, in quo ille obierat, colonis adductis ædificasset, & ab ejus nomine nominasset, & illius statuas, in omni, ut ita dicam, orbe habitato, seu potius simulachra dedicaverit, sidus etiam Antinoi ipse se videre dicebat, libenterque auscultabat eos, qui dicerent, vere ex Antinoi anima Stellam factam fuisse, & tunc primum apparuisse, sed Adrianus ob hanc causam irridebatur. Ea fuit Græcorum adulatio, ut Antinoum, volente Adriano consecraverint, oracula per eum dari asserentes, quæ Adrianus ipse composuisse jactabatur, cujus rei testes sunt Spartianus in Adriano & Hegesippus apud Eusebium, qui Prophetas etiam habuisse *Antinoum* inquit.

69 Ἐκλήθη ἡ πόλις, καὶ Ἀδριανούπολις.] Antinoëa, quæ in Antinoi honorem, de qua præcedenti nota egimus, ab Adriano in regione Ægypti Thebaide ædificata fuit. Vocata est etiam, inquit noster, ab ipso Adriano *Adrianupolis*, i.e. *Adriani civitas*. Fuit enim Adrianus maximè gloriæ ambitiosus, ac multas civitates *Hadrianopolis* appellavit, ut ipsam Carthaginem, & Athenarum partem, etsi titulos in operibus non amaret, ut narrat Ælius Spartianus in ejus vita.

70 Ἀντιόχεια, δέκα πόλεις ἀναγράφονται. Εἰσὶ δὲ πλείους.] Agit de Antiochia Epitomator noster, cujus nominis tredecim memorat urbes. Omnium celeberrima fuit Antiochia Syriæ, hujus regionis caput, quæ sub se comprehendebat plurimas civitates, & regiones, utpote Phœniciam, Palæstinam, Judæam, Mesopotamiam & alias. Ejus cives dicebantur *Antiochenses*, quos Adrianus Cæsar ita odio habuit, ut Syriam à Phœnicia separare voluerit, ne tot civitatum metropolis *Antiochia* eorum civitas diceretur, ut refert Æl. Spartianus in Adriano. Strabo lib. 16. Auctor est eam condidisse *Seleucum Nicatorem*, & à patris nomine *Antiochiam* denominasse, ab Anonymo, quem Jacob. Gothofredus edidit, vocatur *totius Syriæ primaria urbs*, ubi dominus τῆς οἰκουμένης, inquit ille, sedet, Roman. Imperatorem intelligens. Romani enim Imperatores cum ad Syriam perveniebant, Antiochiæ sedem habebant. Dio Cassius lib. 58. tradit rerum monumentis, Imperatorem *Trajanum* in ea hyemasse, cum celebris ille terræmotus accidit, ex quo per fenestras ex ædibus, in quibus erat, effugit. Straboni libro supra citato dicitur *Tetrapolis*, quod ex quatuor urbibus constaret, quæ & singulæ suo, & omnes communi muro circumdarentur; Hebraïcè dicitur חמת *Chamath* Num. 34. v. 8. ut Rabi Selemoh Jarchi (quem Hebræi per *rase theboth*, h.e. *per literas* ejus nominis initiales *Rasi* vocant) celeberrimus in SS. commentator eodem loco asserit חמת זו אנטוכיא *Chamat zu Antochia*, id est, *Chamath, hæc*, h. e. *quæ Antiochia*; ego existimo hanc non esse Antiochiam Syriæ metropolim; meam sententiam confirmat *Justus* Hebræus in sua Tabula topographica Terræ Sanctæ: verosimilius est eam esse, quæ Amos c. 6. v. 2. dicitur חמת רבה *Chamath Rabah*, i.e. *Chamath magna*; at si Antiochia condita fuit à Seleuco Nicatore, nullo modo potest esse ea, de qua agit Amos, nec ea de qua agitur Num. capite citato. Illæ enim jam ante Seleucum erant. Sed potuit instaurare eam Seleucus; & Scriptores *urbium instauratores* vocant etiam *conditores*: ac Hebræi, quod esset sita in regione illa, quæ Hebraïcè dicitur ארץ חמת *erets Chamath*, h. e. *terra Chamath*, ideo eam vocarunt *Chamath*, Ejus etiam meminit Benjamin Tudelensis in suo Itinerario; nec non Joan. Tzetzes Hist. Chil. 7. Hist. 118. Plinius Nat. Hist. lib. 5. c. 21. auct. est *Epiphanem* cognominatam fuisse, Straboni lib. 15. Antiochia ἡ ἐπὶ Δάφνῃ, i.e. *ad Daphnem* dicitur, ubi Nicolaus Damascenus vidit legatos Indorum, qui ad Augustum Cæsarem venerant, ut refert idem Strabo libro citato. *Theupolis* quoque vocata fuit à Justiniano post terræ motum, ut tradit noster in Θεούπολις, & Eustath. ad Periegetæ v. 917.

71 Τρίτη, Μεσοποταμίας, Μυγδονία καλουμένη, &c.] Tertiò loco memorat Antiochiam Mesopotomiæ, quæ *Mygdonia*, inquit ille, vocabatur, sed fallitur. Mesopotamiam enim seu Adiabenen Macedones *Mygdoniam* dixere à similitudine Mygdoniæ regionis Macedoniæ, in qua regione erat Antiochia, quam *Nisibin* vocabant, ut apparet ex Plinii lib. 6. c. 13.

72 Τετάρτη, Πισιδίας.] Antiochiam Pisidiæ celebrat quarto loco, quæ *colonia Cæsarea* dicta fuit, auctore Plinio Nat. Hist. lib. 5. c. 27. memoratur Straboni lib. 12. Ptolem. lib. 5. c. 4.

73 Πέμπτη, μεταξὺ Κοίλης Συρίας, &c.] Memorat quinto loco Antiochiam inter Cœlen Syriam & Arabiam, quam Plin. Nat. Hist. lib. 5. c. 24. Arabiæ adscribit, ac *Edessa* dicitur, quondam, inquit ille, *Antiochia* dicebatur.

74 Ἐννάτη, ἐπὶ τοῦ Ταύρου, ἐν Κομμαγηνῇ.] Nono loco memorat Antiochiam ad Taurum in Commagena regione, quæ Ptolemæo Geographiæ lib. 5. c. 15. dicitur Antiochia πρὸς Ταύρου ὄρει, i. e. *ad Taurum montem*.

75 Ἑνδεκάτη, Καρίας, ἥτις καὶ Πυθόπολις ἐκαλεῖτο.] Undecimo loco celebrat Antiochiam Cariæ, *Pythopolis* etiam dicta, quæ memoratur Plinio Nat. Hist. lib. 5. c. 29. Ptolem. lib. 5. c. 2.

76 Τρεῖς γυναῖκες ἐπέστησαν ὄναρ &c.] Legendum existimo ἐπέστησαν κατ' ὄναρ. id est, *inter somnia adstiterunt*. Hic enim est consuetus loquendi modus, vel supplendum est τὸ κατά.

77 Ἀπὸ

A μητέρα, καὶ τὴν γυναῖκα, καὶ τὴν ἀδελφὴν κτίζει τρεῖς πόλεις· ἀπὸ μὲν τῆς ἀδελφῆς Λαοδίκης, Λαοδίκειαν· ἀπὸ δὲ τῆς γυναικὸς Νύσης Νύσαν, 77 ἀπὸ δὲ τῆς μητρὸς Ἀντιοχίδος, Ἀντιόχειαν. 78 Ἀντιοχὶς οὖν ὄνομα καὶ τῆς μητρὸς, καὶ ἐθνικὸν τῆς πόλεως, καὶ φυλῆς ὄνομα. B 79 Δυοκαιδεκάτη, ἐν τῇ Μαργιανῇ Παρθυαίων, περὶ ἧς Στράβων πεντεκαιδεκάτῃ. 80 Τρισκαιδεκάτη, ἡ Ταρσός. 81 Τὸ ἐθνικὸν πᾶν, Ἀντιοχεὺς, καὶ Ἀντιόχαιος, καὶ Ἀντιοχὶς τὸ θηλυκόν.

rem, & sororem, condit tres urbes; à sorore Laodice, *Laodiceam*; ab uxore Nyse, *Nysam*; à matre Antiochide, *Antiochiam*. Antiochis igitur est nomen matris, & gentile urbis, & tribus nomen; duodecima in Margiana Parthyæorum, de qua Strabo libro decimo quinto; decima tertia, Tarsus. Omnium gentile, Antiocheus, ac Antiochæus, & Antiochis fœmineum.

C ἈΝΤΙΠΑΤΡΙ͂Σ [82], πόλις· Ἡρωδιανός. Κτίσμα ἐπὶ Ἀντωνίου Καίσαρος. Τὸ ἐθνικὸν Ἀντιπάτρης.

ANTIPATRIS, urbs; Herodianus. Condita sub Antonio Cæsare. Gentile, Antipatres.

ἈΝΤΙ͂ΣΑΡΑ [83], ἐπίνειον Δατίνων Ἡρωδιανός. Ἀντισάρη καὶ αὕτη πόλις. Τινὲς δὲ, Τισάρη γράφουσι. Τὸ ἐθνικὸν Ἀντισαρεὺς, ὡς Ἀντικυρεὺς τῆς Ἀντικύρας. D

ANTISARA, navale Datinorum Herodianus. *Antisare* etiam *ipsa urbs*. Aliqui *Tisare* scribunt. Gentile, Antisareus, ut Anticyreus ab Anticyra.

ἈΝΤΙΣΣΑ [84], πόλις Λέσβου, [85] ἐφεξῆς τῷ Σιγρίῳ· ἀφ' ἧς Τέρπανδρος ὁ Ἀντισσαῖος, διασημότατος κιθαρῳδὸς, ἀπὸ Ἀντίσσης τῆς Μάκαρος θυγατρός· ἐν τοῖς Φίλωνος. E Ἔστι καὶ νῆσος μία τῶν Κυκλάδων. Καὶ τρίτη, Ἰνδικῆς, ἣν ἀναγράφει Φίλων, καὶ Δημοδάμας ὁ Μιλήσιος.

ANTISSA, urbs Lesbi, post Sigrium, ex qua fuit *Terpander* Antissæus celeberrimus citharœdus, ab Antissa Macaris filia; Philone teste. Est etiam insula una Cycladum. Tertia, Indiæ, quam celebrat Philo, & Demodamas Milesius.

ἈΝΤΙ͂ΦΕΛΛΟΣ [86], καὶ Φελλὸς, χωρία Λυκίας· οἱ οἰκοῦντες, Φελλῖται, καὶ Ἀντιφελλῖται. F

ANTIPHELLUS, & Phellus, oppida Lyciæ. Incolæ, Phellitæ & Antiphellitæ.

77 Ἀπὸ δὲ τῆς μητρὸς Ἀντιοχίδος, Ἀντιόχειαν.] Inquit Antiochum Seleuci filium à nomine matris suæ Antiochidis urbem Antiochiam condidisse, de qua vide, quæ annotavimus observatione 70 præcedenti; at nunc tanquam mantissæ loco addimus, fuisse Antiochiam Syriæ Patriarchatus sede insignem. Nam tunc temporis, cum religio Christiana in oriente florebat, quatuor fuere Patriarchæ, quorum singuli in sua diœcesi summam habebant auctoritatem. Ii verò fuere Patriarcha Hierosolymitanus, Alexandrinus, Antiochenus, Constantinopolitanus.

78 Ἀντιοχὶς οὖν ὄνομα καὶ τῆς μητρὸς &c.] Antiochis est vel nomen proprium matris Antiochi, vel gentile fœm. urbis Antiochiæ; vel nomen tribus Atheniensium, quæ memoratur Harpocrationi, & Suidæ.

79 Δυοκαιδεκάτη ἐν τῇ Μαργιανῇ Παρθυαίων, περὶ ἧς Στράβων πεντεκαιδεκάτῃ.] Duodecimo loco celebrat Antiochiam in Margiana Parthyæorum (sic sæpe vocat *Parthos*) ex Strabonis lib. 15. sed fallitur Epitomator noster. Strabo enim non libro decimo quinto, sed libro undecimo hanc *Antiochiam Marginanæ* memorat, ut Ptolem. quoque Geographiæ lib. 7. c. 10.

80 Τρισκαιδεκάτη, ἡ Ταρσός.] Decimo tertio loco memorat Antiochiam, quæ *Tarsus* dicebatur, ut ipse suo loco inquit.

81 Τὸ ἐθνικὸν πᾶν &c.] Lege τὸ ἐθνικὸν πασῶν, id est, *gentile omnium*, scilicet *civitatum*, hujus nominis est Antiocheus, seu ore Latino, Antiochensis, & Antiochæus, & fœmininum Antiochis. Latini utuntur etiam formâ in *enus*.

82 Ἀντιπατρὶς, πόλις· Ἡρωδιανός &c.] Antipatris, urbs memoratur Epitomatori nostro ex Herodiano, condita sub Antonio Cæsare; sed cujus regionis fuerit urbs, qui fuerint Antonius Cæsar, & Herodianus, divinandum nobis reliquit, sed Josephus Antiquit. lib. 16. c. 9. nos docet Antipatridem fuisse urbem Samariæ, quam ædificavit Herodes in campo nomine *Capharsaba*, & de nomine patris *Antipatrida* vocavit. *Herodianus* verò ille fuit Grammaticus, qui sub Antonino Imperatore floruit, auctore Suida, qui frequenter ab Epitomatore nostro citatur, non Historicus. Nam apud hunc nulla Antipatridis urbis fit mentio, in ejus octo Historiarum libris, quos habemus. Antonius Cæsar autem sub quo Antipatris urbs ab Herode condita fuit, nullus alius est nisi Marcus Antonius, qui *Cleopatram* Ægypti reginam, repudiata uxore Julii Cæsaris filia, in uxorem duxit, quem *Cæsarem* vocat, quoniam diviso veluti imperio cum Augusto Cæsare, toto oriente imperabat, & familiaris fuit Herodi Antipatridis conditori. Memoratur etiam Antipatris ab occasu Jordan. fluvii inter Judææ urbes. Ptolem. lib. 5. c. 16.

83 Ἀντίσαρα, ἐπίνειον Δατίνων.] Antisara, navale Datinorum ex Herodiano memoratur, ac cum apud alios Datinorum nulla fiat mentio, & noster suo loco celebret *Daton* Thraciæ urbem & ejus oppidanos, suspicor pro Δατίνων legendum Δατηνῶν.

84 Ἄντισσα, πόλις Λέσβου &c.] Antissa, olim insula fuerat à Lesbo divisa, postea arenarum aggestione Lesbo insulæ adjuncta fuit, Ovid. Metamorph. lib. 15.

Fluctibus ambitæ fuerant Antissa, Pharosque
Et Phœnissa Tyros, quarum nunc insula nulla est.

Id etiam confirmat Plin. lib. 2. c. 89. loquens de insulis, quæ continenti adjunctæ sunt, primo loco Antissam celebrat, *Rursus abstulit*, inquit ille, *insulas mari, junxitque terris, Antissam Lesbo.*

85 Ἐφεξῆς τῷ Σιγρίῳ.] Sigrium promontorium memoratur Ptolemæo Geographiæ lib. 5. c. 2. apud quem Σίγγελον ἄκρον scribitur. Ergo vel noster ex Ptolemæo, vel Ptolemæus ex nostro Auctore corrigendus est. Sed Ptolemæus inter Ægæi maris insulas unà cum Lesbo Antissam quoque celebrat.

86 Ἀντίφελλος, καὶ Φελλὸς, χωρία Λυκίας.] Antiphellus, & Phellus Lyciæ oppida memorantur Epitomatori nostro, Antiphellus verò inter Lyciæ oppida juxta Lycii maris littora numeratur à Ptolemæo Geographiæ lib. 5. c. 3. Phellus vero eidem Auctori libro, capiteque citato locatur inter Lyciæ civitates ad Masicytum montem.

ἈΝΤΙ'ΦΡΑ[87], πολίχνιον Ἀλεξανδρείας A ἐγγὺς, οὐ πολὺ ἀπωτέρω θαλάσσης, [88] οὐκ εὔοινον· τὸν δ' οἶνον καλοῦσι Λιβυκόν. Ὁ πολίτης, Ἀντιφραῖος.

ἌΝΤΡΟΝ, τὸ σπήλαιον. Τὸ τοπικὸν ἔδει Ἀντρίτης, ὡς Λίκνον Λικνίτης. Εὕρηται δὲ Ἀντραῖος, B ὡς Εὐριπίδης ἐν Αἰξὶ, καὶ Ἀντραία.

ἈΝΤΡΩ'Ν[89], πόλις Θετταλίας. Ζηνόδοτος δὲ γράφει·

—— Ἀγχίαλον Ἀντρῶνα.

Λέγεται δὲ διὰ τὸ τοὺς τόπους Ἀντρώδεις εἶναι. C Ὁ πολίτης, Ἀντρώνιος. Ἐξ οὗ καὶ παροιμία, Ἀντρώνιος ὄνος.

ἌΝΥΣΙΣ[90], πόλις Αἰγύπτου. Τὸ ἐθνικὸν Ἀνυσίτης, ὡς Ὄασις Ὀασίτης.

ἌΝΩΛΟΣ, πόλις Λυδίας. Ἐκλήθη ἀπὸ D Ἀνώλου, τοῦ Ἀσίου παιδός. Οἱ πολῖται, Ἄνωλοι· καὶ τὸ θηλυκὸν, Ἀνωλυάς.

ἈΞΙ'Α, πόλις Λοκρῶν τῶν Ὀζόλων, ἀπὸ Ἀξίας τῆς θυγατρὸς Κλυμένου, ἢ τοῦ παιδὸς τοῦ Ἀξίου. [91] Ἔστι καὶ πόλις Ἰταλίας. Τὸ ἐθνικὸν τῆς E Λοκρίδος Ἀξιεὺς, καὶ τὸ θηλυκὸν Ἀξιάς· τῆς δ' Ἰταλίας Ἀξιάτης, καὶ θηλυκῶς διὰ τὸ δυτικὸν χαρακτῆρα.

ἌΞΟΣ[92], πόλις Κρήτης, ὡς Ἡρόδοτος ἐν τετάρτῃ. Τὸ ἐθνικὸν, Ἄξιος. F

ἈΞΟΥΜΙ'ΤΗΣ[93], ἀρσενικῶς, μητρόπολις Αἰθιόπων. [94] Ὁ πολίτης Ἀξουμίτης.

ἌΟΝΕΣ,

ANTIPHRA, urbs parva prope Alexandriam, non procul à mari, quæ non bonum fert vinum, quod vocant *Lybicum*. Civis Antiphræus.

ANTRUM, ſpecus. Locale debebat eſſe Antrites, ut Licnum, Licnites. Sed invenitur Antræus, ut Euripides in Capris, & Antræa.

ANTRON, urbs Theſſaliæ. Zenodotus verò ſcribit:

—— *Anchialum Antrona.*

Sic verò dicitur, quod loca illa ſint cavernoſa. Civis, Antronius. Unde parœmia, *Antronius aſinus.*

ANYSIS, urbs Ægypti. Gentile, Anyſites, ut Oaſis Oaſites.

ANOLUS, urbs Lydiæ. Sic dicta ab *Anolo* Aſii filio. Cives, Anoli; fœmineum, Anolyas, adis.

AXIA, urbs Locrorum Ozolorum, ſic dicta ab *Axia* filia Clymeni, vel à filio Axii. Eſt etiam urbs Italiæ. Gentile ab Axia Locridis Axieus; & fœmin. Axias, *adis*: ab Axia Italiæ, Axiates. Et fœminino genere *Axiatis*, *idis*, forma occidentalibus conſueta.

AXUS, urbs Cretæ, ut Herodotus libro quarto. Gentile, Axius.

AXUMITES, maſcul. genere, metropolis Æthiopum. Civis, Axumites eodem modo ac primitivum.

AONES,

87 Ἀντίφρα, πολίχνιον Ἀλεξανδρείας ἐγγὺς, οὐ πολὺ ἀπωτέρω θαλάσσης, &c.] Antiphra, oppidulum prope Alexandriam, non longe à mari, ſunt pene ipſiſſima Strabonis verba ex ejus lib. 17. apud quem *Antiphræ* numero plurativo ſcribitur, cujus verba ſequenti obſervatione appono.

88 Οὐκ εὔοινον· τὸν δ' οἶνον καλοῦσι Λιβυκόν.] Sunt trunca Strabonis verba ex ejus lib. 17. quæ ſic apud eum leguntur: Εἶτ' Ἀντίφραι, μικρὸν ἀπωτέρω τῆς θαλάσσης ἅπασα μὲν ἡ χώρα αὕτη οὐκ εὔοινος, πλείω δεχομένου τοῦ κεραμίου θάλατταν, ἢ οἶνον, ὃν δὴ καλοῦσι Λιβυκόν· ᾧ δὴ καὶ τῷ ζύθῳ τὸ πολὺ φῦλον χρῆται τῶν Ἀλεξανδρέων· σκώπτονται δὲ μάλιστα αἱ Ἀντίφραι. id eſt, *Deinde Antiphræ paulò longius à mari, tota hæc regio non eſt vini ferax, teſta plus maris, quam vini recipiente, quod Libycum vocant, quo & zytho, gens Alexandrina utuntur; carpuntur verò maxime Antiphræ.*

89 Ἀντρὼν, πόλις Θετταλίας, &c.] Antron, onis, urbs Theſſaliæ, ſic dicta fuit, quod haberet τοὺς τόπους ἀντρώδεις, i. e. *loca cavernoſa*, Mela de ſitu orbis lib. 2. c. 3. *Antroniam* vocat, atque in Magneſia locat, quia Magneſia erat Theſſaliæ annexa, nullam ob aliam rem celebrandam, niſi ob aſinos inuſitatæ magnitudinis, unde in proverbium abiit, *Antronius aſinus* dici ſolitum de magnis corpore, & ſtolidis mente, ubi etiam lapides molares ingentis magnitudinis inveniebantur, quos Græci quoque ὄνους, i. e. *aſinos* vocant.

90 Ἄνυσις, πόλις Αἰγύπτου.] Anyſis, urbs Ægypti memoratur Herodoto lib. 2. c. 137. nomen verò eſt Hebraicum ad linguam Græcam deflexum חנס *chanes*, ſeu *hanes*. Litteræ enim gutturales ſæpe negliguntur, ut jam alibi annotavimus. Ejus fit mentio Iſai c. 30. v. 4.

91 Ἔστι καὶ πόλις Ἰταλίας.] Cum paulò ſuperius memoraverit Aziam Locrorum Ozolorum civitatem, cujus apud nullum, quod ſciam, fit mentio. Nunc memorat Axiam Italiæ urbem, quam Cicero in Orat. pro A. Cæcina *Caſtellum* vocat. Ecce ejus verba ex eadem Oratione: *Cæcina cum amicis ad diem venit in caſtellum Axiam: à quo loco fundus is, de quo agitur, non longe abeſt.*

92 Ἄξος, πόλις Κρήτης, ὡς Ἡρόδοτος ἐν τετάρτῃ.] Axus, urbs Cretæ memoratur ex Herodoti lib. 4. apud quem legitur Ὄαξος; non Ἄξος, ut inquit noſter, cui etiam ſuo loco Ὄαξος celebratur.

93 Ἀξουμίτης, ἀρσενικῶς, μητρόπολις Αἰθιόπων.] Axumites, maſcul. gen. metropolis Æthiopum, cujus oppidanus Axumites etiam eodem modo dicebatur, celebratur Arrhiano in Periplo maris Erythræi hiſce verbis: Ἀπὸ δὲ ταύτης εἰς αὐτὴν τὴν μητρόπολιν τὸν Ἀξουμίτην λεγόμενον, &c. i. e. *Ab hac verò* (loquitur de Cabe urbe) *ad ipſam metropolim* Axumitem *nomine. Aliarum quinque dierum via*, h. e. *iter* eſt; Arrhiani teſtimonium noſtri Auctoris ſententiam confirmat. Quare non audiendus eſt Salmaſius ὁ πάνυ in Vopiſcum, pag. 220. 23. qui putat pro Axumites legendum eſſe Axumis. Jam enim alibi ex Strabonis auctoritate ex ejus lib. 9. in *Bæotia* diximus, ſcriptores civitatum & oppidorum nomina, & diverſo genere; & numero, & terminatione uſurpare; ſic hæc Æthiopum metropolis, quæ Epitomatori noſtro, & Arrhiano Axumites gen. maſcul. dicitur, à Ptolemæo Geographiæ lib. 4. c. 8. Axume, fœm. gen. appellatur, in qua, inquit, eſſe regiam. Plurimi orientalium navigationum ſcriptores eamdem eſſe dicunt, quam nunc *Caxumum*, ſeu *Chaxumum*, ſeu *Caſſumum* appellant, juxta quam Æthiopiæ rex, qui vulgo *Preſbyter Joannes* vocatur, ſub tentoriis ſolet habitare.

94 Ὁ πολίτης, Ἀξουμίτης.] Oppidanus, Axumites, & ore Latino Axumita. Axomitas ejus oppidanos tanquam ab Axomites vocat Vopiſcus in Aureliano, quos inter captivos gentium barbararum in ejus triumpho ductos fuiſſe refert, de quibus videſis Joſeph. Scal. in notis ad Computum Æthiopicum, Paulus Diaconus Hiſt. Miſcellæ lib. 16. c. 22. *Auxumitenſes* appellat, quorum regem debellaſſe Juſtinianum imperii ſui anno 16 inquit.

ἈΟΝΕΣ [95], ἔθνος Βοιωτίας, ἀφ' ὧν ἡ A
Ἀονία. [96] καὶ Ἄων, τὸ ἔθνος· καὶ Ἀόνιος,
καὶ Ἀονία.

ἌΟΡΝΟΣ [97], πόλις, ἀρσενικῶς καὶ θηλυκῶς. Τὸ ἐθνικὸν Ἀορνεύς, ὡς Ἀβαρνεύς.

ἌΟΡΣΟΙ [98], ἔθνος, περὶ οὗ Στράβων ἑνδε- B
κάτῃ. Ἐθνικὸν, τὸ αὐτό.

ἈΠΑΙΣΟΣ [99], πόλις κατὰ τὴν Τρῳάδα·
[1] Ὅμηρος·

Οἵ τ' Ἀδρήστειάν τ' εἶχον, καὶ δῆμον Ἀ- C
παισοῦ.

Καὶ δίχα τοῦ α·

—— [2] Ὅς ῥ' ἐνὶ Παισῷ
Ναῖε πολυκτήμων.

Ὡς Ἄταρνα πόλις, καὶ Τάρνα, [3] Ὅμηρος· D

Ὅς ἐκ Τάρνης ἐριβώλακος.

Τὸ ἐθνικὸν Ἀπαισηνὸς καὶ θηλυκὸν καὶ οὐδέτερον. [4] Ἔστι καὶ τῆς Δαυνίας πόλις Παισὸς, κατ' Ἀργυρίππα, ἧς τὸ ἐθνικὸν Παίσιος, ὡς τοῦ Ῥώσου Ῥώσιος· ἤ, ὅπερ ἄμεινον, Παισῖνος, διὰ τοῦ ι, E
καὶ περισπωμένως τῷ ἔθει τῆς χώρας.

ἈΠΑ-

AONES, gens Bœotiæ, à quibus Aonia, & Aon, gens. Dicitur etiam Aonius & Aonia.

AORNUS, urbs, mascul. & fœmin. genere. Gentile, Aorneus, ut Abarneus.

AORSI, populi, de quibus Strabo libro 11. Gentile, idem.

APÆSUS, urbs juxta Troadem. Homerus:

Quique Adrestiam incolebant, populumque Apæsi.

Et sine *a*:

—— *Qui in oppido Pæso*
Habitabat multa possidens.

Quemadmodum Atarna urbs, & Tarna, Homerus:

—— *Qui ex Tarna glebosa.*

Gentile, Apæsenos, *a*, *um*, mascul. fœm. neutrum. Est etiam Dauniæ urbs *Pæsus*, juxta Argyrippem, cujus gentile, Pæsius, ut Rosus Rosius, vel quod melius, Pæsinus per *i*, & cum accentu circumflexo more regionis.

AP-

95 Ἄονες, ἔθνος Βοιωτίας, ἀφ' ὧν ἡ Ἀονία.] Aones, populi Bœotiæ, à quibus Aonia regio, celebrantur Epitomatori nostro. Strabo lib. 9. auctor est, Bœotiam prius à barbaris Aonibus habitatam fuisse, antequam Phœnices cum Cadmo eam occupassent; at Pausanias lib. 9. Aones indigenas Bœotiæ, non advenas fuisse existimat, unde à Poëtis Aonius pro Bœoticus usurpatur.

96 Καὶ Ἄων, τὸ ἔθνος; καὶ Ἀόνιος, &c.] Non solum Aon, nis, sed etiam Aonius, & fœmina Bœotiæ, Aonia, ut & regio dicebatur. Quin etiam fons Bœotiæ Aganippe, *Aonia* dicitur ei, qui omnes omnium Poëtarum laudes meretur, καὶ περὶ οὗ ἔπ, Eclog. 10. v. 12. Satyricorum princeps etiam (*Juvenalem* intelligo) Sat. 7. v. 59. Musas *Aonides* vocat, Periegeta v. 476. Ἀονίῳ σιδήρῳ dixit, pro *Bœotio ferro*, ut testatur ad versum citatum Archiepiscopus Thessalonicæ, cujus sunt verba: Ἀόνιον δὲ σίδηρον λέγει, ὡς ἐάν τις εἴποι Βοιώτιον. Ἄονες γὰρ ἔθνος βάρβαρον, οἰκῆσάν ποτε ἐν Βοιωτίᾳ, ἔνθα, &c. i. e. *Aonium verò ferrum dicit, ac si diceres Bœotium: Aones enim, gens barbara, quæ aliquando habitavit in Bœotia, ubi Neptunus colebatur, & ubi sane optimum est Aonium ferrum.*

97 Ἄορνος, πόλις, ἀρσενικῶς καὶ θηλυκῶς.] Aornus, urbs, mascul. & fœm. gen. memoratur Auctori nostro, sed cujus regionis fuerit urbs, oblitus est dicere; ex Arrhiano de Alexandri expeditione lib. 3. didici fuisse urbem in Bactrianorum regione, quam Alexander cepit. Sed Arrhianus eam num. plur. Ἄορνους vocat. Aornus verò petra, (hoc nominis sonat avibus inaccessam petram) erat alia ab illa, quam etiam idem Auctor l. 4. cepisse Alexandrum refert.

98 Ἄορσοι, ἔθνος, περὶ οὗ Στράβων ἑνδεκάτῃ.] Aorsi, gens ex Strabonis lib. 11. apud quem sunt populi, qui habitabant inter Mæotim paludem, & mare Caspium, quorum rex Spadinus ducenta equitum millia mittebat ad bellum, maximam partem oræ maris Caspii obtinentes, præcipuè Tanaim accolebant, ut refert idem auctor eodem libro, in quibus, si verum est, quod Strabo narrat, ne Carneades quidem dubitaverit, potentiam multo majorem fuisse, quàm famam, sed fortuna etiam in famam imperium habet.

99 Ἀπαισὸς, πόλις κατὰ τὴν Τρῳάδα.] Apæsus, urbs juxta Troadem ex Homero, quæ etiam Pæsus dicebatur, de qua operæ pretium est audire Strabonem Geographiæ libro 13. Ἐν δὲ τῷ μεταξὺ Λαμψάκου, καὶ Παρίου, Παισὸς ἦν πόλις, καὶ ποταμός· κατέσπασται δ' ἡ πόλις· οἱ δὲ Παισηνοὶ μετῴκησαν εἰς Λάμψακον, Μιλησίων ὄντες ἄποικοι καὶ αὐτοὶ, καθάπερ καὶ οἱ Λαμψακηνοί. Ὁ δὲ ποιητὴς εἴρηκεν ἀμφοτέρως, καὶ προσθεὶς τὴν πρώτην συλλαβήν.

—— καὶ δῆμον Ἀπαισοῦ

Καὶ ἀφελών.

—— ὅς ῥ' ἐνὶ Παισῷ
Ναῖε πολυκτήμων.

id est, *Inter Lampsacum, & Parium, Pæsus erat urbs, & amnis; diruta verò fuit urbs, Pæseni autem commigrarunt Lampsacum, cum essent Milesiorum coloni & ipsi, sicut etiam Lampsaceni; Poëta verò dixit utroque modo, & addens primam syllabam,*

—— *& populum Apæsi*

Et adimens,

—— *qui in oppido Pæso*
Habitabat multa possidens.

Huc usque Strabonis verba ex ejus Geographiæ lib. 13. citato.

1 Ὅμηρος, &c.] Versiculus Homericus, qui sequitur, Il. 2. v. 828. sic legitur:

Οἳ δ' Ἀδρήστειάν τ' εἶχον καὶ δῆμον Ἀπαισοῦ.
Qui verò Adrestianque habebant, & oppidum Apæsi.

Ad quem locum Eustathius nihil novi affert, præter Strabonis locum observatione præcedenti citatum.

2 —— Ὅς ῥ' ἐνὶ Παισῷ.] Est hemistichium Homericum, cujus integer versus invenitur apud eum Il. 5. v. 612. hoc modo:

Καὶ βάλεν Ἄμφιον Σελάγου υἱὸν, ὅς ῥ' ἐνὶ Παισῷ
Ναῖε πολυκτήμων, πολυλήιος· ἀλλά ἑ μοῖρα
Ἦγ' ἐπικουρήσοντα μετὰ Πρίαμόν τε καὶ υἷας.
Et percussit Amphium Selagi filium, qui in oppido Pæso
Habitabat multa possidens, locuples; sed eum fatum
Duxit auxiliaturum ad Priamumque & filios.

Ad quem locum etiam Eustath. nihil novi præter dicta affert.

3 Ὅμηρος &c.] Homericum hemistichium illud legitur Il. 5. v. 44. cujus integra carmina sunt:

Ἰδομενεὺς δ' ἄρα Φαῖστον ἐνήρατο Μῄονος υἱὸν
Βώρου, ὃς ἐκ Τάρνης ἐριβώλακος εἰληλούθει.
Idomeneus verò Phæstum interfecit Mæonis filium
Bori, qui ex Tarne glebosa venerat.

4 Ἔστι καὶ τῆς Δαυνίας πόλις Παισὸς, κατ' Ἀργυρίππα.] Celebratur Epitomatori nostro Pæsus, urbs Dauniæ prope Argyrippa. Daunia verò fuit regio Italiæ nomen adepta ab urbe Daunio, cujus noster meminit in Δαύνιον, sed urbis apud alios nulla, quod sciam, fit mentio; cum Argyrippam multi celebrent, inter quos etiam est Auctor noster, qui eam celebrat suo loco.

5 Ἀπ-

ἈΠΑ'ΜΕΙΑ[5], Συρίας πόλις, ἀπὸ Ἀπά- A
μας, τῆς Σελεύκου μητρός. [6] Ἐκλήθη καὶ Χερρόνη-
σος, ἀπὸ τῆς περιοχῆς τῶν ὑδάτων. [7] Καὶ Πέλλα,
ἀπὸ τῆς ἐν Μακεδονίᾳ. [8] Ἔστι καὶ ἄλλη ἐν τῇ
Μεσηνῶν γῇ, τῷ Τίγρητι περιεχομένη, ἐν ᾗ
σχίζεται ὁ Τίγρης ποταμὸς, καὶ ἐν μὲν τῇ δεξιᾷ B
μοίρᾳ περιέρχεται [9] ποταμὸς Δέλας, ἐν δὲ τῇ
ἀριστερᾷ Τίγρης, [10] ὁμωνύμως τῷ μεγάλῳ.
[11] Τὰ ἐθνικὰ, Χερρονησίτης, καὶ Πελλαῖος,
καὶ Ἀπαμεύς. [12] Ἔστι καὶ τῆς μικρᾶς Φρυγίας,
ἥτις ἐκαλεῖτο Κελαιναί. Τὰ ἐθνικὰ, Κελαι- C
νίτης, Ἀπαμεύς. [13] Ἔστι καὶ Βιθυνίας, κτίσμα
Νικομήδους τοῦ Ἐπιφανοῦς, ἐκαλεῖτο δὲ πρῶτον
Μύρ-

APAMIA, Syriæ urbs, ſic dicta ab Apama Seleuci matre. Vocata fuit etiam *Cherſoneſus* à circumdatione aquarum; nec non Pella, ab ea, quæ in Macedonia. Eſt etiam alia in Meſen. terra à fluvio Tigri circumdata, in qua dividitur Tigris, & ad dextram partem circumfluit fluvius Delas, ad ſiniſtram Tigris, eodem nomine ac magnus. Gentilia, Cherſonites, & Pellæus, & Apameus. Eſt & urbs minoris Phrygiæ, quæ vocabatur *Celanæ*. Gentilia, Celænites, Apameus. Eſt & alia Bithyniæ, opus Nicomedis Epiphanis, quæ ante *Myrlea* vocabatur. Gen-

5 Ἀπάμεια, Συρίας πόλις, ἀπὸ Ἀπάμας &c.] Sex hujus nominis urbes memorat. Omnium celeberrima erat Apamia Syriæ, nomen adepta ab *Apama* Seleuci regis matre, ut inquit Auctor noſter; at Strabo lib. 16. auctor eſt, conditam fuiſſe à Seleuco Nicatore, ac *Apamiam* ab uxore ſua Apama vocaſſe. Sita fuit poſt Euphratem juxta Zeugma urbem celebrem, auctore Iſidoro Characeno, cujus ſunt verba: Διαβάντων τὸν Εὐφράτην κατὰ τὸ Ζεῦγμα πόλις ἐστὶ Ἀπάμεια, εἶτα Δαίαρα κώμη. id eſt, *Tranſeuntibus Euphratem juxta Zeugma eſt urbs Apamia, deinde Dæara pagus*. Erat una ex eis, quæ propter concordiam dicebantur *ſorores*: eæ verò fuerunt; *Antiochia* ad Daphnen, *Seleucia* in Pieria, *Apamia*, & *Laodicea*, quas omnes condidiſſe fertur Seleucus Nicator; ac eis nomen impoſuiſſe, ſcilicet *Antiochiæ* ab ejus patre Antiocho, *Seleuciæ* à ſe ipſo, *Apamiæ* ab ejus uxore, *Laodiceæ* ab ejus matre. Erant juxta Apamiam prata quædam paſcendis equis & bubus ampliſſima, in quibus erant plus quam triginta equarum regis millia, auctore eodem auctore libro citato.

6 Ἐκλήθη καὶ Χερρόνησος, ἀπὸ τῆς περιοχῆς τῶν ὑδάτων.] Apamia Syriæ vocata fuit etiam *Cherroneſus*; id nominis ſonat terreſtrem inſulam, ſcilicet, quod aquis circumdata eſſet, quod ex Strab. lib. 16. ſumpſit: Καὶ δὴ καὶ Χερρόνησος ἐκλήθη, inquit ille, h. e. *Et Cherroneſus* (Apamia) *vocata eſt ab accidente*, ſcilicet, *quod Orontes fluvius pene eam circumdabat.*

7 Καὶ Πέλλα, ἀπὸ τῆς ἐν Μακεδονίᾳ.] Apamia, Syriæ urbs *Pella* etiam vocata fuit à Macedoniæ Pella. Id ex Strabonis lib. 16. ſumpſit, cujus ecce verba: Ἐκαλεῖτο δὲ καὶ Πέλλα ποτὲ ὑπὸ τῶν πρώτων Μακεδόνων, διὰ τὸ τοὺς πλείστους τῶν Μακεδόνων ἐνταῦθα οἰκῆσαι τῶν στρατευομένων· τὴν δὲ Πέλλαν ὥσπερ μητρόπολιν γεγονέναι τῶν Μακεδόνων τὴν Φιλίππου καὶ Ἀλεξάνδρου πατρίδα. &c. id eſt, *Aliquando etiam vocabatur* Pella *à primis Macedonibus, propterea quod plurimi Macedonum qui* in Aſia *militaverant, hic habitavere. Pellam verò veluti metropolim fuiſſe Macedonum Philippi & Alexandri patriam.*

8 Ἔστι καὶ ἄλλη ἐν τῇ Μεσηνῶν γῇ &c.] Eſt & alia Apamia in Meſen. terra circumdata fluvio Tigri, qui illic in duo brachia dividebatur, quorum cui ad dexteram *Delas* erat nomen, cui ad ſiniſtram *Tigris* ejuſdem nominis ac antequam divideretur. Μέσην, ſeu Μεσηνὴν vocant Græci regionem mediam inter duo flumina, ut videre eſt apud Auctorem noſtrum in Μέση, & in Μεσηνή, quam Latini *interamnem* appellant. Epitomator noſter diverſam inquit fuiſſe Apamiam Meſen. ab Apamia Syriæ; at Amm. Marc. lib. 23. unam eandemque fuiſſe urbem inquit, quam in Aſſyria locat; verum Aſſyriam, & Syriam ſæpe confundunt ſcriptores Ethnici, cum in S. Script. Syria ſemper ארם *aram*, Aſſyria ſemper אשור *Aſſur* dicatur. Verba ex Ammiani libro citato ſunt: *In omni autem Aſſyria multæ ſunt urbes, inter quas Apamia eminet* Meſene *cognominata, & Theredon, & Apollonia, & Vologeſſia.*

9 Ποταμὸς Δέλας &c.] Ex duobus brachiis Tigridis fluvii, alterum vocabatur *Delas*, alterum nomen *Tigridis* conſervabat, Salmaſ. in ſuis Plinian. Exercit. in Solin. inquit, in libris, quos ipſe vidit ſcriptos manu, legi Σέλλας; fides ſit penes auctorem.

10 Ὁμωνύμως τῷ μεγάλῳ.] Alterum ex Tigridis brachiis de quibus egit dicebatur *Tigris* eodem nomine cum magno, *hoc eſt*, cum fluvio Tigride, antequam divideretur.

11 Τὰ ἐθνικὰ, Χερρονησίτης &c.] Cum Apamia Syriæ vocata fuerit Cherroneſus, & Pella, ejus oppidanus etiam dicebatur Cherrhoneſites, & Pellæus, & Apameus, ſeu mavis ore Latino, Cherroneſita, Pellanus, Apamenſis, non poſſum non mirari Cl. Salmaſium, qui urbis Apamiæ etymologiam in Solin. fol. 698. deducit ex Hebræo, אפף *aphaph*, id eſt, *circumdedit*, & אם *em*, id eſt, *mater*, hoc eſt, *metropolis*, quoniam aquis circumdata eſſet, ut ſupra inquit Epitomator noſter, ſed nullo modo audiendus eſt, tum, quod ſit conſentiens auctorum opinio, Seleucum *Apamiam* condidiſſe, ac ei de nomine ſeu matris, ſeu uxoris nomen impoſuiſſe, tum, quod Græci & Macedones non à lingua Hebræa, ſed à Græca, nec de nominibus Hebræis, ſed de Græcis nomina urbibus imponebant, quod inter omnes nationes eſt valde frequens.

12 Ἔστι καὶ τῆς μικρᾶς Φρυγίας, ἥτις ἐκαλεῖτο &c.] Celebrat etiam Ethnicographus Apamiam Phrygiæ minoris, quæ alio nomine vocabatur *Kelænæ*; ſed fallitur. Etenim Antiochus Soter ex Kelænis tranſtulit cives Apamiam, cui à matre *Apama* ipſe nomen fecit, filia Artabazi, quæ nuptum data fuit Seleuco Nicatori, hinc procedit error Stephani, quem te monuimus obſervatione 5 præcedenti. Utriuſque rei teſtem produco Strabonem ex ejus libro 12. Ἄρχεται δὲ ἀπὸ Κελαινῶν λόφου τινὸς, ἐν ᾧ πόλις ἦν ὁμώνυμος τῷ λόφῳ, ἐντεῦθεν δ' ἀναστήσας τοὺς ἀνθρώπους ὁ Σωτὴρ Ἀντίοχος εἰς τὴν νῦν Ἀπάμειαν τῆς μητρὸς ἐπώνυμον τὴν πόλιν ἀπέδειξεν Ἀπάμας· ἣ θυγάτηρ μὲν ἦν Ἀρταβάζου· δεδομένη δ' ἐτύγχανε πρὸς γάμον Σελεύκῳ τῷ Νικάτορι. id eſt, *Oritur* (Mæander fluvius) *à Kelænorum quodam tumulo, ubi urbs tumulo fuit cognominis, atque hinc cives tranſtulit Antiochus Soter in eam, quæ nunc* Apamia, *cui à matre Apama ipſe nomen fecit, quæ quidem erat filia Artabazi. Data verò fuit in nuptias Seleuco Nicatori.* At pro Auctore noſtro ſtat Plinius, qui Nat. Hiſt. lib. 5. ſic loquitur: *Tertius Apamiam vadit, ante appellatam* Celænas, *dein* Ciboton, *ſita eſt in radice montis Signiæ, circumfuſa Marſya, Obrima, Orga, fluminibus in Mæandrum cadentibus.* Straboni etiam *Apamia* Phrygiæ libro citato *Cibotos* dicitur, ut & Ptolemæo Geographiæ libro quinto cap. ſecundo hoc nominis ſonat arcam, at ſcriptores nullam hujus rei reddunt rationem.

13 Ἔστι καὶ Βιθυνίας, κτίσμα Νικομήδους τοῦ Ἐπιφανοῦς &c.] Memorat etiam Auctor noſter Apamiam Bithyniæ civitatem, quam conditam fuiſſe inquit à *Nicomede Epiphane*, id eſt, *illuſtri*, cum prius *Myrlea* vocaretur. Nicomedes iſte, ni fallor, fuit filius Pruſiæ regis Bithyniæ, ſed fides in rebus Geographicis adhibenda eſt Straboni, qui hac in re omnem omnium veterum diligentiam ſuperavit. Ille verò Geographiæ lib. 12. inquit Pruſiam excitatas è ruderibus Cium, & Myrleam urbes, Cium Pruſiadem à ſe, Myrleam ab uxore Apameam denominaſſe. Legeſis ejus verba: Ἀναλαβὼν δ' ἐκεῖνος ἐκ τῶν ἐρειπίων αὐτὰς, ἐπωνόμασεν ἀφ' ἑαυτοῦ μὲν Προυσιάδα πόλιν τὴν Κίον, τὴν δὲ Μύρλειαν Ἀπάμειαν ἀπὸ τῆς γυναικός· οὗτος δ' ἐστὶν ὁ Προυσίας ὁ καὶ Ἀννίβαν δεξάμενος, ἀναχωρήσαντα δεῦρο μετὰ τὴν Ἀντιόχου ἧτταν. id eſt, *Cum ille e ruderibus excitaret eas, Cium Pruſiadem à ſe, Myrleam ab uxore Apameam denominavit: hic eſt, qui Annibalem recepit, cum is ad ipſum fugeret poſt Antiochi cladem.*

Μύρλεα. [14] Τὸ ἐθνικὸν, Μυρλεανός. [15] Ἔστι καὶ A τῆς Περσαίας, Ἐδέσσης πρὸς ἄρκτους.

ἈΠΑΣΙΑΚΑΙ [16], Μασσαγετῶν ἔθνος· Στράβων ἑνδεκάτῃ, [17] καὶ Πολύβιος δεκάτῃ. Οἱ δ᾽ Ἀπασιακαὶ Νομάδες κατοικοῦσι μὲν ἀνὰ μέσον Ὤξου. B

ἈΠΑΤΟΥΡΟΝ [18], τὸ τῆς Ἀφροδίτης ἱερὸν, ἐν Φαναγορίᾳ· Στράβων ἑνδεκάτῃ. Ἐτυμολογοῦσι δὲ οὕτως. Ἐπιθεμένων ἐκεῖ τῶν γιγάντων, ἐπικαλεσαμένη τὸν Ἡρακλέα, ἔκρυψεν ἐν κευθμῶνί τινι. Καὶ τῶν γιγάντων ἕκαστον C δεχομένη καθ᾽ ἕνα, τῷ Ἡρακλεῖ παρεδίδου, δολοφονεῖν ἐξ ἀπάτης. [19] Ἑκαταῖος δὲ κόλπον οἶδε τὸν Ἀπάτουρον, ἐν τῇ Ἀσίᾳ. Τὸ τοπικὸν, Ἀπάτουρος, ἀλλὰ καὶ Ἀπατουρίτης· δύναται καὶ Ἀπατούριος, καὶ Ἀπατουρεύς. D

ἈΠΕΝΝΙΟΝ [20], ὄρος διὰ μέσης Ἰταλίας τεταμένον·

— [21] Τὴν μέντε μέσσην ὄρος ἄνδιχα τέμνει,
Ὅν ῥά τε κικλήσκουσιν Ἀπέννιον.

Τὸ κτητικὸν, Ἀπέννειος. Τὸ ἐθνικὸν Ἀπεννῖνος, E ὡς Ῥηγῖνος, ὃ παρὰ Πεισάνδρῳ κεῖται ιγ.

ἈΠΕΡΑΝΤΕΙΑ, πόλις Θεσσαλίας· Πολύβιος εἰκοστῷ. Τὸ ἐθνικὸν, Ἀπεραντοὶ, ὡς Ἀμαραντοὶ, ὀξυτόνως.

ἈΠΕ-

Gentile, Myrleanus. Est & alia Persææ, Edesæ ad septentrionem.

APASIACÆ, Massagetarum gens; Strabo libro undecimo, & Polybius decimo. *Apasiacæ verò Nomades habitabant inter Oxum.*

APATURUM, Veneris templum in urbe Phanagoria; Strabo lib. 11. Etymologiam verò hanc esse dicunt: *cum gigantes illuc irruerent*, Venus *in auxilium advocavit Herculem, atque latibulo quodam abscondidit atque singulos gigantes seorsum exceptos Herculi tradidit dolo occidendos* ἐξ ἀπάτης, id est, *per fraudem*. Hecatæus sinum quemdam Apaturum novit in Asia. Locale, Apaturus; nec non Apaturites. Potest etiam esse Apaturius, & Apatureus.

APENNIUM, mons per mediam Italiam extensus:

— *Mediam quidem mons in duas partes scindit,*
Quem vocant Apennium.

Possess. Apennius. Gentile, Apenninus, ut Rheginus, quod apud Pisandrum extat 13. libro.

APERANTIA, urbs Thessaliæ; Polybius lib. 20. Gentile, Aperanti, ut Amaranti cum accentu acuto in ultima.

APE-

14 Τὸ ἐθνικὸν, Μυρλεανός.] Ethnicum Apamiæ urbis Bithyniæ non solum erat Apamensis, sed etiam Myrleanus, quia hæc urbs prius *Myrlea* vocabatur, ut nota præcedenti annotavimus. Ex hac urbe videtur fuisse *Asclepiades* ille Myrleanus, quem Strabo lib. 3. ait in Hispaniæ regione, Turditania docuisse grammaticam, ac descriptionem quoque edidisse gentium quæ eis in terris erant.

15 Ἔστι καὶ τῆς Περσαίας, Ἐδέσσης πρὸς ἄρκτους.] Celebrat etiam Apamiam Persidis ad Edesæ septentrionem, non quod esset in regione Persidis, sed quod esset sub Persis, sicut ipsi dicitur Susa, urbs Persica, quare pro τῆς Περσαίας legendum censeo τῆς Περσίδος. Apamiæ verò in regione Babylonia mentionem fecit Ptolemæus Geographiæ lib. 5. c. 20. sed nescio, cur eam Epitomator noster ad Edesæ septentrionem locet, quæ fuit etiam Persica urbs, *hoc est*, ditionis Persicæ; non ignoro ethnicon Περσαῖος ab urbe Persa, cujus suo loco meminit Auctor noster, sed hoc in loco ei locum dare non ausus sum.

16 Ἀπασιακαὶ, Μασσαγετῶν ἔθνος, &c.] Apasiacæ, Massagetarum populi Stephano memorantur ex Strabonis libro undecimo, apud quem non *Apasiacæ*, ut inquit noster, sed *Aspasiatræ* dicuntur. Ejus sunt verba: Καθάπερ καὶ Βῆσσος, καὶ ὕστερον δὲ Ἀρσάκης τὸν Καλλίνικον φεύγων εἰς τοὺς Ἀσπασιάτρας ἐχώρησε. *Sicut & Bessus, ac postea Arsaces Callinicum fugiens ad Aspasiatras se contulit.* Ad quem locum Casaubonus pro Ἀσπασιάτρας legit ex Auctore nostro Ἀπασιακάς.

17 Καὶ Πολύβιος δεκάτῃ, &c.] Advocat noster in testimonium Polybium, cujus ex lib. 10. affert verba, sed apud Polybium populi isti Massagetarum, de quibus agit Epitomator noster, non vocantur *Apasiacæ*, nec *Nomades*, ut inquit noster, sed *Aspasiæ*. Ecce ejus ex libro citato verba: Οἱ δ᾽ Ἀσπάσιοι κατοικοῦσι μὲν ἀνὰ μέσον Ὤξου, &c. i. e. *Aspasiæ verò habitant inter Oxum, & Tanaim.* Arrhianus etiam de Expedit. Alex. lib. 4. Aspasios Indiæ populos celebrat, ad cujus locum Nicolaus Blancardus ait Aspasios esse nostri Auctoris Apasiacas, qua de re ἐπέχω. Nam Aspasii erant Indiæ populi juxta Arrhianum; Apasiacæ verò juxta Stephanum erant Massagetarum.

18 Ἀπάτουρον, τὸ τῆς Ἀφροδίτης ἱερόν.] Celebrat Breviator noster *Veneris templum* in urbe Phanagoria ex Strab. libro 11. cujus verba, aliter enim ab Epitomatore nostro transcribuntur, sunt: Ἔστι δὲ καὶ ἐν τῇ Φαναγορίᾳ τῆς Ἀφροδίτης ἱερὸν ἐπίσημον τῆς Ἀπατούρου· ἐτυμολογοῦσι δὲ τὸ ἐπίθετον τῆς θεοῦ μῦθόν τινα προστησάμενοι, ὡς ἐπιθεμένων ἐνταῦθα τῇ θεῷ τῶν Γιγάντων, ἐπικαλεσαμένη τὸν Ἡρακλέα, κρύψαι ἐν κευθμῶνί τινι, εἶτα τῶν Γιγάντων ἕκαστον δεχομένη καθ᾽ ἕνα, τῷ Ἡρακλεῖ παραδιδοῖ δολοφονεῖν ἐξ ἀπάτης. i. e. *Est verò & in civitate Phanagoria Veneris templum insigne Apaturi: etymologiam deducunt ab epitheto Deæ fabula sumpta: ibi locorum Venerem, cum eam Gigantes adorirentur, Herculem accivisse, inque spelunca quadam abscondidisse, deinde singulos Gigantes excepisse, & Herculi unum post alium* ἐξ ἀπάτης, h. e. *per fraudem necandum præbuisse.* Inter oppida Bosphori Cimmerii memorat Plin. Natur. Hist. lib. 6. c. 6. Phanagoriam, & pene desertum Apaturum.

19 Ἑκαταῖος δὲ κόλπον οἶδε τὸν Ἀπάτουρον, &c.] Inquit Hecatæum celebrasse sinum nomine *Apaturum* in Asia. Sine dubio erat mare ab *Apaturo* oppido nomen adeptum. Apaturus enim memoratur Ptolemæo Geographiæ lib. 5. c. 9. Tabula secunda Asiæ, in Sarmatia Asiæ.

20 Ἀπέννιον, ὄρος διὰ μέσης Ἰταλίας τεταμένον.] Apenninus mons dicitur Latinis, qui Græcis Ἀπέννιον ὄρος, de cujus etymologia meras nugas effutiunt Grammatici, ut videre est apud Cluv. Ital. Antiquæ lib. 1. c. 4. Mons est celeberrimus, cujus variæ reperiuntur apud Scriptores descriptiones. Noster sequitur sententiam Periegetæ. Scite vocatur ab Andino vate, Æneid. lib. 12. v. 703. *Pater*, quod apud veteres erat nomen religionis, unde non solum Neptunus, Jupiter, & Apollo dicebantur *Patres*, sed etiam fluvii & montes. Audito Poëtarum florem canentem:

Quantus Athos, aut quantus Eryx, aut ipse coruscis
Cum fremit ilicibus, quantus gaudetque nivali
Vertice se attollens Pater Apenninus ad auras.

21 —— Τὴν μέντε μέσσην, &c.] Sunt duo hemistichia, quorum integra carmina leguntur apud Perieget. v. 340. quo sequuntur modo:

Μέσσην δ᾽ ἀμφοτέρων παρατείνεται Αὐσονὶς αἶα

Πουλυ-

ἈΠΕΣΑΣ [22], ὄρος τῆς Νεμέας, ὡς Πίνδαρος, καὶ Καλλίμαχος ἐν τρίτῃ, ἀπὸ Ἀπέσαντος ἥρωος, βασιλεύσαντος τῆς χώρας· ἢ διὰ τὴν ἄφεσιν τῶν ἁρμάτων, ἢ τοῦ λέοντος. Ἐκεῖ γὰρ ἐκ τῆς σελήνης ἀφέθη. [23] Ἀφ' οὗ Ζεὺς Ἀπεσάντιος. Καλλίμαχος δὲ ἐν τοῖς ἰάμβοις. Τὸ ἐθνικὸν Ἀπέσας φησί·

> [24] Κοὐχ ὡδαρείων τῷ Ἀπέσαντι παρ Διῒ ἔθυσεν
> Ἀρκάδας ἵππους.

ἈΠΙΑ [25], οὕτως οἱ νεώτεροι τὸ Ἄργος, καὶ τοὺς κατοικοῦντας Ἀπιδόνας, ἀπὸ Ἄπιδος τοῦ Φορωνέως,, ὡς Ῥιανὸς ἐν Ἀχαϊκῷ δευτέρῳ·

> [26] * Ἡμετέρη τοι τέκνα Φορωνέως ἦν δ' ἀρχῆθεν γενεή. Τοῦ δε κλυτὸς ἐκγένετ' Ἄπις,
> Ὅς ῥ' Ἀπίην ἐφάτιζε, καὶ ἀνέρας Ἀπιδονῆας.

Τὸ ἐθνικὸν Ἀπιεύς, δηλῶν τὸν Πελοποννήσιον· καὶ Ἀπίηθεν, τὸ ἐκ τόπου· καὶ Ἀπιδόνες, καὶ Ἀπιδονῆες. [27] Ἀπιδόνες δὲ καὶ οἱ Ἀρκάδες, ἀπὸ Ἀπιδόνος ποταμοῦ, [28] ἢ τοῦ υἱοῦ Φορωνέως Ἀπιδόνος. [29] Δημήτριος δὲ καὶ ποταμὸν Ἀπιδανὸν τῆς Τρωάδος φησὶν, ἐκβάλλοντα εἰς τὴν Ἑσπέρειον θάλασσαν, ὡς Τιμοσθένης. [30] Φησὶ δὲ καὶ τὰς Ἀχράδας τὰς ἐν αὐτῇ τῇ χώρᾳ γινομένας, Ἴστρος Ἀπίας, ἀπὸ ταύτης ὑπὸ τῶν ἔξωθεν λεχθῆναι. Λέγεται καὶ Ἄπις θηλυκὸν, οὗ ἡ γενικὴ Ἄπιδος. Οὕτω τὴν χώραν Ἐρατοσθένης ἐν Ἑρμῇ προσαγορεύει.

ἈΠΙΟ-

APESAS, mons Nemeæ, ut Pindarus, & Callimachus lib. 3. ab Apesante heroë, qui in regione ista regnavit vel διὰ τὴν ἄφεσιν, id est, *à dimissione curruum* vel *leonis*. Illic enim à luna dimissus est, unde Jupiter *Apesantius* dictus. Callimachus in jambis. Gentile, Apesas inquit:

> *Et non Darius Apesanti Jovi sacrificavit*
> *Arcades equos.*

APIA, sic recentiores *Argos* vocant, & incolas, *Apidones* ab Apide Phoronei filio, ut Rhianus Achaicorum secundo:

> *Nostra verò progenies ab initio est*
> *Ex filiis Phoronei, ex quo celebris natus Apis,*
> *Qui à se Apiam dixit, & viros Apidones.*

Gentile, Apieus, significans Peloponnesium; adverbium locale, ex Apia; incolæ dicuntur Apidones, & Apidoneei. Arcades etiam vocantur *Apidones*, ab Apidone fluvio, vel ab *Apidone* Phoronei filio. Demetrius Apidonem fluvium esse Troadis inquit, qui effluit in occidentale mare, teste Timosthene. Ister verò inquit Achradas, *id est*, pyros quæ hic gignuntur, ab exteris hinc *Apias* dictas fuisse. Dicitur etiam Apis genere fœminino, cujus genitivus Apidis, sic Eratosthenes in Mercurio regionem appellat.

APIO-

> Πουλυλενής, τὴν μέν τε μέσην ὄρος ἄνδιχα τέμνει
> Ὀρθὸν, ἅτ' ἐκ στάθμης ἰθυμμένον (οὐκ ἂν ἐκεῖνο
> Ἴδρις μωμήσαιτο σοφῆς ὑποεργὸς Ἀθήνης)
> Ὅν ῥά τε κικλήσκουσιν Ἀπέννιον, ἐκ δὲ Βορείης
> Ἄλπιος ἀρχόμενον Σικελὴν ἐπὶ πορθμίδα λήγει.
> *Media autem ambarum panditur Ausonis terra*
> *Longe-extensa, quam mediam mons bifariam secat*
> *Rectus, velut ab amussi directus (non illum*
> *Peritus reprehendere posset sapientis minister Minervæ)*
> *Quem vocant* Apennium, *ex septentrionali verò*
> *Alpi incipiens Siculo in freto desinit.*

22 Ἀπέσας, ὄρος τῆς Νεμέας, &c.] Apesas, antis, mons Nemeæ, memoratur inter alios Pausaniæ lib. 2. Καὶ ταύτῃ καὶ ὄρος Ἀπέσας ἐστὶν ὑπὲρ τὴν Νεμέαν· ἔνθα Περσέα Διῒ πρῶτον θῦσαι λέγουσιν Ἀπεσαντίῳ, &c. i.e. *Et hac mons etiam Apesas est supra Nemeam, ubi Perseum Jovi primum sacrificasse Apesantio dicunt.*

23 Ἀφ' οὗ Ζεὺς Ἀπεσάντιος.] Jupiter Apesantius celebratur Pausaniæ lib. 2. cujus verba nota proxima præcedenti attulimus.

24 Κοὐχ ὡδαρείων τῷ Ἀπέσαντι, &c.] Est versiculus corruptus ex Callimachi jambis, quem si res foret mei arbitrii, sic corrigerem:

> Κοὐχ ὁ Δαρεῖος Ἀπέσαντι Διῒ ἔθυσεν
> Ἀρκάδας ἵππους
> *Et non Darius Apesanti Jovi sacrificavit*
> *Arcades equos.*

Sed ego nolo tollere tibi risum, neque debere ludibrium; tu corrige, quomodo placuerit.

25 Ἀπία, οὕτως οἱ νεώτεροι τὸ Ἄργος, &c.] *Apia* recentioribus *Argos* civitas dicta fuit, & oppidani, *Apidones*, non solum verò Argos, quod erat Peloponnesi urbs, sed etiam ipsa Peloponnesus *Apia* vocata fuit, ut tradit Eustathius ad Periegetæ carmen 415. & Athen. lib. 14. vel ab Apide Phoronei filio, ut ex Rhiano inquit noster, vel à pyris, quas *apios* vocabant, ut ex Istro in Argolicis inquit Athenæus libro citato.

26 * Ἡμετέρη τοι τέκνα, &c.] Sunt carmina ex Rhiano ex Achaic. 2. quibus manus medicas adhibere ausus non sum, quoniam Eustathius ad Periegetæ carmen 415. ex his carminibus tantum, quæ sunt sana adscribit reliquis relictis, sed apud eum perperam Ἀῤῥιανὸς pro Ῥιανὸς scribitur. Rhianus enim fuit poëta, Arrhianus historicus.

27 Ἀπιδόνες δὲ καὶ οἱ Ἀρκάδες, &c.] Apis Phoronei filius ex Epiro veniens, relicto Peloponneso propter serpentes, circa Arcadiam habitavit, à quo & tota Peloponnesus *Apia* olim vocata fuit, & Arcades *Apidones*, auctore Eustathio ad Periegetæ v. 415.

28 Ἢ τοῦ υἱοῦ Φορωνέως Ἀπιδόνος.] Filius Phoronei dicebatur *Apis*, non *Apidon*. Sic enim vocatur in Ἀπία, ab eodem Stephano.

29 Δημήτριος δὲ καὶ ποταμὸν Ἀπιδανὸν τῆς, &c.] Apidanus fluvius aliis Troadi, aliis Thessaliæ adscribitur; tardè admodum fluebat, unde à Lucano l. 1. vocatur *nunquam celer*:

> *— it gurgite vasto*
> *Apidanus nunquamque celer, nisi mistus Enipeus*

Ideo ab Ovid. Metam. lib. 1. v. 580. lepidè vocatur *senex*,

> *— & irrequietus Enipeus*
> *Apidanusque senex, lenisque Amphrysos & Æas.*

30 Φησὶ δὲ καὶ τὰς Ἀχράδας, &c.] Achradas ab externis *Apias* vocari, quod in *Apia* regione nascerentur, h. e. in *Laconica*: ex Istro, inquit Epitomator noster; atqui non solum externi, sed etiam *Lacones* sic vocabant. Hesych. Ἀχράδα, ἄπιον Λάκωνες. h. e. *Achrada, apion Lacones*. Sic verò dicebatur, quod primum in Peloponneso cum Apia diceretur, arbor hæc visa fuerit, ut inquit Plutarch. in Quæst. Græcis, quod nomen Latinè interpretari possumus *pyrum*, & *arborem* & *fructum*.

31 Ἀπία

ἈΠΙΌΛΑ [31], πόλις Ἰταλίας. Τὸ ἐθνικὸν Ἀπιολανὸς, ὡς Νῶλα Νωλανός.

ἈΠΟΒΟΙΩΤΟΊ [32], ὡς Βοιωτοὶ, ἔθνος Αἰτωλίας. Θουκυδίδης τρίτῃ, Ἐπιχειρεῖν δ' ἐκέλευον πρῶτον μὲν Ἀποβοιωτοῖς, ἔπειτα Ὀφιονεῦσιν.

ἈΠΌΚΟΠΑ [33], οὐδετέρως κόλπος ἐν τῷ Ἀραβικῷ μυχῷ· Μαρκιανὸς ἐν περίπλῳ. Τὸ τοπικὸν, Ἀποκοπίτης, ἢ Ἀποκοπηνός.

ἈΠΟΛΛΩΝΊΑ [34], πρώτη πόλις Ἰλλυρίας, ἣν ᾤκουν Ἰλλυριοὶ κατ' Ἐπίδαμνον. Ὕστερον διακοσίων Κορινθίων ἀποικία εἰς αὐτὴν ἐστάλη, ἧς ἡγεῖτο Γύλαξ, ὃς Γυλακίαν ὠνόμασε. Τὸ ἐθνικὸν, Ἀπολλωνιάτης· καὶ θηλυκὸν, Ἀπολλωνιάτις. Δευτέρα, ἐν νήσῳ πρὸς τῇ Σαλμυδησσῷ, ἀποικία Μιλησίων καὶ Ῥοδίων. γ, Μακεδονίας. δ, πόλις Λιβύης. ε, ἐν νήσῳ τῆς Ἀκαρνανίας, μία τῶν Ἐχινάδων. ς, ἐν Κρήτῃ, πρὸς τῇ Κνωσσῷ. ζ, πλησίον Λεοντίνων καὶ καλῆς ἀκτῆς. η, Μυσίας. θ, πόλις Μυσίας, ἐπὶ Ῥυνδάκῳ ποταμῷ. ι, κατὰ Θυάτειρα, καὶ Ἔφεσον. [35] ια, Φωκίδος, ἣν Ὅμηρος Κυπάρισσόν φησι, διὰ τὸ πολλὰς ἔχειν κυπαρίσσους, ὡς Δίδυμος. ιβ, περὶ τὴν κοίλην Συρίαν. ιγ, κατὰ Ἰόπην. ιδ, τῆς Μεσοποταμίας. ιε, Λιβύης, ἡ Κυρήνη ἐκαλεῖτο. ις, Λυδίας. ιζ, Πισιδίας, ἡ πρότερον Μορδιαῖον. ιη, Φρυγίας, ἡ πάλαι Μάργιον. ιθ, ἐν Σίφνῳ τῇ νήσῳ. Εἰκοστὴ, Συρίας, κατὰ Ἀπάμειαν. κα, νῆσος πρὸς τῇ

APIOLA, urbs Italiæ. Gentile, Apiolanus, ut Nola, Nolanus.

APOBOEOTI, ut Bœoti, populi Ætoliæ. Thucydides lib. 3. *Aggredi verò suadebant primum quidem* Apobœotos, *deinde* Ophioneos *seu* Ophionenses.

APOCOPA, neutro genere, sinus in Arabico recessu; Marcianus in periplo. Locale, Apocopita, vel Apocopenus.

APOLLONIA, *prima* urbs Illyriæ, quam incoluere Illyrii juxta Epidamnum, postea ducentorum Corinthiorum colonia in eam missa fuit, cui præerat Gylax, qui de nomine suo *Gylaciam* nominavit. Gentile, Apolloniates, fœm. Apolloniatis. *Secunda* in insula prope Salmydessum, colonia Milesiorum & Rhodiorum. *Tertia*, Macedoniæ. *Quarta*, Libyæ. *Quinta*, in insula Acarnaniæ, una Echinadum. *Sexta*, in Creta prope Cnossum. *Septima*, prope Leontinos, & pulchrum littus. *Octava*, Mysiæ. *Nona*, Mysiæ quoque juxta Rhyndacum fluvium. *Decima*, juxta Thyatira & Ephesum. *Undecima*, Phocidis, quam Homerus *Cyparissum* vocat, quod multas habeat cupressos, teste Didymo. *Duodecima*, juxta Cœlesyriam. *Decima tertia*, juxta Jopen. *Decima quarta*, Mesopotamiæ. *Decima quinta*, Libyæ, quæ *Cyrene* quoque vocabatur. *Decima sexta*, Lydiæ. *Decima septima*, Pisidiæ, quæ prius *Mordiæum* dicebatur. *Decima octava*, Phrygiæ, quæ olim *Margium*. *Decima nona*, in Siphno insula. *Vigesima*, Syriæ, juxta Apamiam. *Vigesima*

31 Ἀπίολα, πόλις Ἰταλίας.] Apiola, urbs Italiæ, ex cujus præda Capitolium inchoasse dicitur L. Tarquinius, plur. num. usus est Plin. Nat. Hist. lib. 3. c. 5. cujus sunt verba: *Præterea auctor est Antias oppidum Latinorum Apiolas captum à L. Tarquinio rege, ex cujus præda Capitolium is inchoaverat.* Dionysius Halicarnasseus Rom. Antiq. lib. 3. auctor est hanc urbem à L. Tarquino rege direptam & combustam fuisse, & ejus mœnia diruta. Hæc urbs effugit ex Italia Leandri, & Cluverii.

32 Ἀποβοιωτοὶ, ὡς Βοιωτοὶ, ἔθνος Αἰτωλίας.] Apobœoti, ut Bœoti, populi Ætoliæ, ex Thucyd. lib. 3. apud quem, non *Apobœoti*, ut inquit noster, sed *Apodoti* vocantur. Ecce ejus verba: Ἐπιχείρειν δὲ ἐκέλευον πρῶτον μὲν Ἀποδώτοις, ἔπειτα Ὀφιονεῦσι, &c. h. e. *Jubebant autem, ut primum invaderet Apodotos, deinde verò Ophionenses, atque post hos Eurytanes.* Ad quem locum Thucydidis Scholiasta nihil adnotat; utrum verò Stephanus ex Thucydide, an Thucydides ex Steph. corrigendus sit, tuum esto judicium.

33 Ἀπόκοπα, οὐδετέρως κόλπος ἐν τῷ Ἀραβικῷ μυχῷ.] Apocopa, neut. plur. sinus in Arabico recessu ex Marciani Periplo, cujus sunt verba: Καὶ πρῶτος μὲν τῶν ἐπισήμων κόλπος ἐστὶν ἐν αὐτῷ ὁ καλούμενος Ἀπόκοπα. i. e. *Et primus quidem insignium sinus est in ipso, qui vocatur Apocopa.* Barbarico de sinu loquitur Marcianus, ut & Arrhianus in Periplo maris Erythræi, cujus sunt, quæ sequuntur verba: Καὶ μετὰ ταύτην, τῆς γῆς ὑποχωρούσης τὸν νότον, &c. i. e. *Et post hanc, terra vergente versus notum, aromatum emporium & promontorium ultimum Barbaricæ continentis versus orientem Apocopon.* Non est audiendus Salmasius, qui in suis Plinian. exercit. in Solin. fol. 798. pro Ἀπόκοπον, quod est nomen proprium, legit ἀποκόπων, quod est participium à verbo ἀποκόπτω, i. e. *abscindo.* Idem Arrhianus paulò post memorat alia duo Apocopa.

34 Ἀπολλωνία, πρώτη πόλις Ἰλλυρίας, &c.] Viginti quinque hujus nominis urbes memorat Epitomator noster, quibus Ortelius in suo Thesauro Geographico alias septem addit; nescio sanè, quomodo me ex tot Apolloniis expediam. De omnibus enim aliquid effatu dignum invenire ἀδύνατον existimo; sed salva res est, seu Tragicos, seu Comicos Poëtas imitabor. Amabant enim illi, cum se ex intricato fabulæ argumento extricare non poterant, ad Deum aliquem confugere, qui fabulam solveret & extricaret, unde proverbio locus factus est. Sic ego ad Apollinem Capitolinum confugio, ut tibi aliquid notatu dignum proponem, quem M. Lucullus sublatum ex Apollinis fano, quod erat Apolloniæ Ponti, in Capitolio dedicavit, unde *Capitolinus* vocatur à Plinio lib. 4. c. 13. qui lib. 34. c. 7. inquit, fuisse opus XXX cubitorum, quare *Colossus Apollinis* dicitur Straboni Geograph. lib. 7. Appianus circa calcem libri, qui *Illyricus* inscribitur Romam ex Gallia à Lucullo adductum fuisse memorat, apud quem pro *ex Gallia* legendum est *ex Callatide.* Callatis enim non longè ab Apollonia distabat, ubi erat Apollinis fanum, ut patet ex Strabonis libro citato, ubi etiam ejus artificem *Calamidem* memorat, qui eodem libro aliam celebrat Illyridis *Apolloniam* prope Aoum fluvium à Corinthiis & Corcyræis conditam, ubi Augustus studiis vacavit, auct. Suet. in Augusto.

35 Ἑνδεκάτη Φωκίδος, ἣν Ὅμηρος Κυπάρισσόν φησι, &c.] Celebrat Epitomator noster undecimo loco Apolloniam Phocidis, quam ex Didymo inquit ab Homero *Cyparissum* vocari; Homerus verò Il. 2. v. 519. *Cyparissum* Phocidis urbem memorat, ubi Eust. Τὴν δὲ ῥηθεῖσαν Κυπάρισσον, ἄλλοι Κυπαρίσσους φασὶ καλεῖσθαι ἀπὸ Μινύου ἀδελφοῦ Ὀρχομενοῦ, οἱ δὲ ἀπὸ πλήθους τῶν ἐκεῖ Κυπαρίσσων &c. i. e. *Dictam* Cyparissum *ajunt vocari à Cyparisso filio Minyi fratre Orchomeni. Alii verò à Cupressorum, quæ illic nascuntur, multitudine; quarum etymologia ex carmine petita, scilicet quod κύω παρίσους, i. e. gignit æquales Cypressorum ramos, haud valde antiqua est. Vocabant eam etiam* Cyparissunta, *&* Apolloniada. *Antiquitus verò &* Erannon *per duplex* n.

36 Ein-

τῇ Λυκίᾳ. κβ, τῷ ἐπὶ Θρᾴκης Ἰώνων, ἣν Δημοσθένης φησίν. [36] Εἰκοστὴ τρίτη, Κρήτης, ἡ πάλαι Ἐλεύθερα, [37] Κλίνου πατρὶς, ἐκ ταύτης ὁ φυσικὸς Διογένης· Εἰκοστὴ τετάρτη, ἐν Αἰγύπτῳ. Εἰκοστὴ πέμπτη, μεταξὺ Βαβυλῶνος καὶ Σούσων. Τρύφων ἐν τῷ περὶ παρωνύμων, τὸ ἐθνικὸν εἶπεν Ἀπολλωνιεύς· ἀλλ' οὐκ ἔστιν ἐκ τῆς πόλεως, ἀλλ' ἐκ τοῦ Ἀπολλώνιον, ὡς Δουλίχιον Δουλιχιεύς.

A gesima prima, insula prope Lyciam. *Vigesima secunda*, Ionum, qui in Thracia, quam Demosthenes inquit. *Vigesima tertia*, Cretæ, quæ olim, *Eleuthera*, Clini patria, ex qua Diogenes Physicus. *Vigesima quarta*, in Ægypto. *Vigesima quinta*, inter Babylonem, & Susas. B Tryphon de derivatis, gentile dixit Apollonieus. Sed hæc forma non est ex hac urbe, sed ex *Apollonium*, ut Dulichium, Dulichieus.

ἈΠΟΛΛΩΝΙΕΙ͂Σ, δῆμος προστεθεὶς τῇ Ἀτταλίδι φυλῇ. Ὁ δημότης, Ἀπολλωνιεύς.

APOLLONIEI, populus additus C Attalidi tribui. Popularis, Apollonieus.

ἈΠΌΛΛΩΝΟΣ, νῆσος, ἐν Λιβύῃ. Τὸ ἐθνικὸν, Ἀπολλωνησίτης. Λέγεται καὶ Νησαῖος.

APOLLINIS, insula in Libya. Gentile, Apollonesites. Dicitur etiam Nesæus.

ἈΠΌΛΛΩΝΟΣ [38], πόλις ἐν Αἰγύπτῳ, πρὸς τῷ μέρει τῆς Λιβύης, ἡ μικρὰ, ἧς μέμνηται Ἀπίων. Δευτέρα ἡ μεγάλη, ἐν Αἰγύπτῳ. Τρίτη, ἐν Αἰθιοπίᾳ, τῇ Ἐρυθρᾷ παρακειμένη. Τὸ ἐθνικὸν, Ἀπολλωνοπολίτης.

APOLLINIS, urbs in Ægypto prope Libyæ partem, parva, cujus meminit D Apion. Secunda, magna in Ægypto. Tertia, in Æthiopia, mari rubro adjacens. Gentile, Apollonopolites.

ἌΠΡΟΣ [39], θηλυκὸν, πόλις Θρᾴκης. Θεόπομπος εἰκοστῇ ἕκτῃ. Τοῦ Ἀντιπάτρου διατρίβοντος περὶ τὴν Ἄπρον. Τὰ ἐθνικὰ, Ἀπραῖος.

APROS, fœmineum, urbs Thraciæ. Theopompus lib. 26. *Antipatro tempus terente* E *circa Aprum.* Gentilia, Apræus.

ἌΠΤΕΡΑ [40], πόλις Κρήτης, ἀπὸ τῆς τῶν Μουσῶν καὶ Σειρήνων ἔριδος, τῆς ἐν τῷ Μουσείῳ, πλησίον τῆς πόλεως καὶ τῆς θαλάττης, τόπῳ τοιῷδε καλουμένῳ γενομένης, ἐν ᾧ μετὰ τὴν ἐν μουσικῇ νίκην τῶν Μουσῶν, αἱ Σειρῆνες δυσφορήσασαι, τὰ πτερὰ τῶν ὤμων ἀπέβαλον· καὶ λευκαὶ γενόμεναι, εἰς τὴν θάλασσαν ἐνέβαλον ἑαυτάς· ὅθεν ἡ πόλις Ἄπτερα. [41] αἱ δὲ πλησίον νῆσοι, Λευ-

APTERA, urbs Cretæ, sic dicta, à contentione Musarum & Sirenum, quæ accidit in Museo prope urbem & mare loco sic vocato, ubi Sirenes postquam in Musica à Musis F sunt victæ, id ægrè ferentes τὰ πτερά, i. e. *alas humerorum* abjecere; ac albæ factæ, in mare seipsas injicere, unde urbs *Aptera* dicta: Insulæ verò propinquæ, *Leuca*, i. e. *alba*. Alii verò à Glau-

36 Εἰκοστὴ τρίτη, Κρήτης ἡ πάλαι Ἐλεύθερα, &c.] Vigesimo tertio loco memorat Apolloniam Cretæ, nullam ob aliam rem celebrem, nisi quod fuerit patria Diogenis physici, qui ideo à Diogene Laërtio *Apolloniates* dicitur in Diogene, nec non Cliniæ Musici & Philosophi Pythagorici, qui si quando ad iram provocaretur, sumpta cithara motus animi leniebat, ut refert Ælianus de Var. Hist. l. 14. c. 23. ego non tantam experior in Musica vim ut animi perturbationes sedare omninò possit. Itaque hujusmodi omnia, quæ de veteribus Musicis leguntur, hyperbolicῶs accipienda esse existimo, de quibus latius in Commentariolo nostro Auctorum, quos ad testimonium vocat Stephanus in *Timotheus Milesius* agemus.

37 Κλίνου πατρίς.] Lege, Κλινείου πατρίς, Clinias enim dicebatur Musicus iste, ut videre est apud Ælian. de Var. Historia lib. 14. c. 23.

38 Ἀπόλλωνος πόλις &c.] Apollinis urbs. Tres hujus nominis civitates celebrat Epitomator noster, duas in Ægypto, tertiam in Æthiopia, ex duabus prioribus prior vocabatur *Apollinis civitas parva*, secunda, *Apollinis civitas magna*, hæc memoratur Cosmographo in Hermonthite, illa in Copite Nomo, utraque lib. 4. c. 5. quarum etiam meminit Geographus lib. 17. Quæ erat in Hermonthite Nomo fuit Crocodilis inimica, ut refert idem auctor eodem libro; quod magis mirari debes, cum in aliis Ægypti urbibus hæc bellua pro Deo coleretur: adeo insani & ridiculi fuere Ægyptii in religionibus, si tam preciosum nomen merentur hujusmodi superstitiones, de Apollonopoli verò Æthiopiæ nulla apud alios, quod sciam, fit mentio, pro Ἀπόλλωνος πόλις ἐν Αἰγύπτῳ legendum existimo Ἀπόλλωνος πόλις, πόλις ἐν Αἰγύπτῳ. Similis enim phrasis est in Διὸς πόλις.

39 Ἄπρος, θηλυκὸν, πόλις Θρᾴκης.] Apros, fœmin. gen. urbs Thraciæ, ex Theopompi libro 26. cujus affert verba: Ἄπροι colonia dicitur Ptolemæo Geographiæ lib. 3. c. 12. memoratur Plinio lib. 4. c. 11. hisce verbis: *Apros Colonia, quæ à Philippis abest centum octoginta octo mill. pass.* Postea *Theodosiopolis* dicta fuit, auctore Cedreno.

40 Ἄπτερα, πόλις Κρήτης ἀπὸ τῆς &c.] Memoratur Aptera, urbs Cretæ num. singul. & neut. *Apteron* dicitur Plinio Natur. Hist. lib. 4. c. 12. & *Apteria* Ptol. lib. 4. c. 17. nunc *Palæocastro* vocari ajunt. Cujus nominis etymologiam deducit noster à fabula quadam Musarum, & Sirenum, in qua immorari non placet; verosimilius est, quod inquit Eusebius Chronicorum libro posteriorum Num. DX. quod puto non contradicturum *Georgium Syncellum*, scilicet, *hoc tempore in Creta regnavit Apteras, qui & urbem condidit.* Quod etiam confirmat Pausanias lib. 10. cujus sunt verba: Ἀπὸ τούτου δὲ τοῦ Πτερᾶ καὶ πόλιν Κρητικὴν προσθήκῃ γράμματος Ἀπτεραίους φασὶν ὀνομάζεσθαι. i. e. *Ab hoc verò Ptera & civitatem Creticam addita littera* Apteræos *ajunt vocari.* De qua videsis Ausonianas Scaligeri lectiones, & hæc de hoc Cretico oppido dicta sufficiant. Nolumus enim imitari Sophistidion illud seu potius tintinnabulum Complutense, quod in omnibus rebus mira sua loquacitate risum potius nobis, quàm stomachum movebat, nos verò lectori nostro, neque loquacitate risum, nec longitudine stomachum movere volumus.

41 Αἱ δὲ πλησίον νῆσοι, Λευκαί, &c.] Ab illa fabula Musarum & Sirenum, quam refert, inquit, proximas Cretæ insulæ insulas *Leucas* vocatas fuisse, etsi id nominis alii accepisse referunt, ait idem, a Glauco Cyrenæi filio. Leuce insula contra Cydoniam Cretæ urbem ac duæ *Budoræ* memorantur Plinio Nat. Hist. lib. 4. c. 12. cujus appono verba: *Et latere septentrionali, dextera Cretam habenti contra Cydoniam Leuce: & duæ Budoræ.* Forsitan hæ tres insulæ sunt, quæ ab auctore nostro vocantur Leucæ. Nam contra Cydoniam Cretæ una tantum insula nomine *Leuce* celebratur,

λευκαί. Οἱ δὲ, ἀπὸ Γλαύκου τοῦ Κυρηναίου. Ὁ A
πολίτης, Ἀπτεραῖος. Ἔστι καὶ Λυκίας πόλις, οὐ-
δετέρως καὶ αὕτη. Καὶ τὸ ἐθνικὸν, Ἀπτηρεύς.

ἈΡΑΒΙ'Α [42], ἡ χώρα, ὡς Αἰθιοπία. Δύο δ'
εἰσίν· ἡ μὲν ἀρωματοφόρος, μεταξὺ Περσικῆς καὶ
Ἀραβικῆς θαλάσσης· ἡ δὲ μᾶλλον δυτική, συνά- B
πτουσα πρὸς μὲν τὴν δύσιν Αἰγύπτῳ, πρὸς ἄρκτον δὲ
Συρίᾳ· περὶ ἧς ὁ περιηγητὴς Διονύσιός φησι·

[43] Τῆς δ' ἂν ἴδοις προτέρω νοτιώτερον οἶ-
μον ὁδεύων
Ἀῤῥαβίου κόλπου μύχατον ῥόον, ὅστε μεσηγὺ C
Εἰλεῖται Συρίης τε καὶ Ἀῤῥαβίης ἐρατεινῆς.

Τὸ ἐθνικὸν, Ἀράβιος· ὡς ἡ παροιμία, Ἀ-
ράβιος αὐλητὴς, ἣν ἔταττον περὶ τῶν ἀπαύ-
στως διαλεγομένων· ἢ διὰ τὸ μηδένα Ἑλλήνων
διασκευάσασθαι τὴν αὐλητικὴν, ὡς οὖσαν βά- D
ναυσον, καὶ παντελῶς ἀνελεύθερον, ἀλλὰ βαρ-
βάροις αὐληταῖς χρῆσθαι. Διὸ καὶ Ἀράβιος
αὐλητὴς, ὅς

[44] Δραχμῆς μὲν ηὔλει, τεττάρων δ' ἐπαύετο.

Τὸ ἐθνικὸν Ἀράβιος, καὶ Ἀραβίσσα. E

ἌΡΑΒΙΣ [45], ποταμὸς Ἰνδικῆς ἐν αὐτονόμῳ
χώρᾳ, περὶ ὃν οἰκοῦσιν Ἀραβῖται, ὡς Ὠκεα-
νῖται.

ἈΡΑ'ΒΥΖΑ [46], πόλις τῆς Καυκωνίδος, ἥτις
νῦν Πεσινῆς ὀνομάζεται. Τὸ ἐθνικὸν Ἀραβυ- F
ζαῖος, ἢ Ἀραβύζιος.

ἈΡΑ-

à Glauco Cyrenæi filio. Civis, Apteræus. Est etiam Aptera, Lyciæ urbs, neutrius quoque generis. Cujus gentile, Aptereus.

ARABIA, regio, ut Æthiopia. Duæ verò sunt, una aromatifera inter Persicum, & Arabicum mare; altera magis occidentalis, adhærens ad occidentem quidem Ægypto, ad septentrionem verò Syriæ, de qua Dionysius periegetes inquit:

Hanc verò videbis ulterius, magis australem viam pergens
Arabici sinus ultimum fluxum, qui, inter,
Volvitur, Syriamque, & Arabiam amabilem.

Gentile, Arabius, ut parœmia, *Arabius tibicen* de eis, qui indesinenter disserunt seu confabulantur, vel quod olim nullus Græcorum disceret artem tibia canendi, tanquam mechanicam, atque prorsus viro ingenuo indignam, sed Barbaris tibicinibus uterentur. Quare etiam *Arabius tibicen* dicebatur ille, qui

Drachma quidem tibia canebat, quatuor verò desinebat.

Gentile, Arabius, & Arabissa.

ARABIS, fluvius Indiæ in regione quæ suis legibus vivit. Circa quem habitant Arabitæ, ut Oceanitæ.

ARABYZA, urbs Cauconidis, quæ nunc *Pesines* nominatur. Gentile, Arabyzæus, vel Arabyzius.

ARA-

tur, quæ nunc vulgo nautis Italis *S. Theodoro* dicitur, auctore Mich. Ant. Baubrand. ad Philip. Ferr. Alexandrini Lexicon Geographicum cujus ecce verba: *Leuce, insula parva Cretæ, in ora Boreali, nunc* S. Theodoro *dicitur. Habet arcem in monte satis munitam & cognominem, quæ prima expugnata fuit à Turcis anno* 1645. *octo milliaribus distat à Cydone in occasum, & vix uno aut altero milliari ab ora Cretæ insulæ.*

42 *Ἀραβία, ἡ χώρα, ὡς Αἰθιοπία.*] Agit nunc de Arabia, quæ ab eo in duas dividitur partes, altera *ἀρωματοφόρος*, i.e. *aromatifera*, quæ ab aliis *εὐδαίμων*, h.e. *felix* dicitur inter Persicum & Arabicum mare instar peninsulæ inclusa, altera *δυτική*, h.e. *occidentalis*, versus occasum Ægypto, versus septentrionem Syriæ finitima; alii verò in tres partes dividunt Arabiam, scilicet *Petræam*, *Desertam*, *Felicem*, Hebraïcè dicitur ערב *Arab*, vel quod ejus pars quædam deserta sit, vel quod misti populi in ea habitarent, quorum celeberrimi fuere Nabatæi, & Sabæi, unde *Thus Sabæum* ab Andino vate Æneid. lib. 1. pro thure Arabico sumitur, teste Servio, ad librum citatum. v. 419.

Ipsa Paphum sublimis abit sedesque revisit
Læta suas: ubi templum illi, centumque Sabæo
Thure calent aræ.

Mons *Sinai* in SS. celebratur, ubi *Moses* nunquam satis laudatus Judæis suas dedit leges, ethnicis Scriptoribus *Casius mons* dicitur, ideo Solinus c. 46. vocat Arabes *nobiles monte Casio*, in quo fuit templum Jovis, qui inde *Casius* vocabatur, at deinde *D. Catharinæ* sepulchrum Christianorum devotione celebre; in eo quoque Magni Pompeii corpus jacebat, referente Strabone lib. 16. cujus tumulum magnificentius exstruxit Adrianus, ut Æl. Spartianus memorat in Adriano, forsitan motus, ut erat eruditus Adrianus, illo disticho celeberrimo:

Marmoreo Licinus *tumulo tegitur*: Cato *parvo*,
Pompejus *nullo*: *credimus esse Deos?*

Non me latet alium quoque fuisse hujus nominis montem Syriæ, quod est causa alicujus apud Scriptores confusionis; & hæc de Arabia sufficiant: si plura desideras, consule Strabonem, Ptolemæum, Plinium, & Bernardum Aldretum in libro, cui titulum fecit *Varias Antiguidades de España, Africa, y otras provincias.*

43 Τῆς δ' ἂν ἴδοις &c.] Sunt carmina ex Dionysio Periegeta, in quibus graphice depinxit Arabiam, quæ, quia aliter apud eum leguntur, ac apud nostrum, libuit apponere:

Τῆς δ' ἂν ἴδοις προτέρω, νοτιώτερον οἶμον ὁδεύων,
Ἀῤῥαβικοῦ κόλπου μύχατον πόρον, ὅστε μεσηγὺ
Εἰλεῖται Συρίης τε καὶ Ἀῤῥαβίης ἐρατεινῆς
Τυτθὸν ἐπ' ἀντολίην τετραμμένος, ἄχρι Σελανῶν.

Hanc autem videbis ulterius, magis australem viam pergens,
Arabici sinus intimum meatum (πόρον) *qui inter*
Volvitur Syriamque & Arabiam amabilem
Paulum ad orientem conversus usque ad Selanos.

44 Δραχμῆς μὲν ηὔλει &c.] Est versiculus quidam, qui sine auctore circumfertur, dici solitum de Arabico tibicine, artem verò tibia canendi olim Græci tanquam sordidam contemnebant, postea placere cœpit adeo, ut indoctus haberetur, quisquis ejus esset expers, tandem Alcibiades oris de formitate ad speculum conspecta, tibias abjecit, atque ars iterum vilescere, ut antea, cœpit.

45 Ἄραβις, ποταμὸς Ἰνδικῆς ἐν αὐτονόμῳ χώρᾳ.] Arabis, fluvius Indicæ terræ in regione *autonomo* h.e. *libera.* Quod desumpsit ex Arrhiano de expeditione Alexandri lib. 6. & libro Rerum Indicarum, cui Ἀραβῖται ἔθνος αὐτόνομον dicuntur, qui habitabant circa fluvium Arabin, & fluvius & incolæ triplici gaudent nomine, fluvius enim dicitur Arabis, Arbis, Arabius, incolæ Arabitæ, Arbitæ, Arabii. Arabitæ & fluv. Arabius & civitas Arbis memoratur Ptolem. Geograph. lib. 6. c. 21. in Gedrosia regione Indiæ finitima.

46 Ἀράβυζα, πόλις τῆς Καυκωνίδος &c.] Arabyza urbs, quæ sua ætate *Pesines* vocabatur, à nemine, quod sciam, celebratur. Pro Πεσινῆς legendum suspicor Πεσινίς. Sed ego in corrigendo Stephano Masorethas Tiberiadis potius, quam Criticorum filios audaces imitari volo.

47 Ἀρ-

ἈΡΑΔΗΝ, πόλις Κρήτης, ἣ καὶ Ἀνώπολις A λέγεται, διὰ τὸ εἶναι ἄνω. Ὁ πολίτης ἀπὸ τῆς γενικῆς Ἀραδήνιος, ὡς Ἀραφήνιος Ἀραφήνιος.

ἌΡΑΔΟΣ [47], νῆσος Φοινίκης. Ἔστι καὶ ἑτέρα τῆς ἐρυθρᾶς θαλάσσης. Τὸ ἐθνικὸν, Ἀράδιος. B Τρίτη Κρήτης. Τὸ ἐθνικὸν Ἀράδιος, Ἀραδία,

ἌΡΑΖΟΣ, πόλις πρὸς τῷ Πόντῳ, ἀπὸ Ἀράζου τοῦ ἡγησαμένου. Τὸ ἐθνικὸν Ἀράζιος, ὡς Σαβάζιος.

ἈΡΑΙΘΥΡΕΑ [48], οὕτως ἡ Φλιοῦς πάλαι. C [49] Ὅμηρος·

—— Ἀραιθυρέην τ' ἐρατεινήν.

[50] Παυσανίας δευτέρῳ περιηγήσεως Ἑλλάδος φησὶν, ὅτε Ἄραντος υἱὸς Ἄορις ἐγένετο, καὶ θυγάτηρ Ἀραιθυρέα. Τούτους Φλιάσιοί φασι θήρας ἐμπείρους γενέσθαι, καὶ τὰ ἐς πόλεμον ἀνδρείους. D Προαποθανούσης δὲ τῆς ἀδελφῆς, Ἄορις ἐς μνήμην τῆς ἀδελφῆς τὴν χώραν οὕτως ἔφη. Τὸ ἐθνικὸν Ἀραιθυρεὺς, καὶ Ἀραιθυρέηθεν.

ἈΡΑΙ [51], Ἰωνίας νῆσοι τρεῖς, οὕτω λεγόμεναι E διὰ τὰς ἀρὰς, ἃς Δωριεῖς ἐποιήσαντο πρὸς τοὺς Πενταπολίτας, ὡς Ἀριστείδης. Ἄλλοι δ' ἄλλως. Τὸ ἐθνικὸν, Ἀραῖος.

ἈΡΑΚΥΝΘΟΣ [52], ὄρος Βοιωτίας, ἀφ' οὗ ἡ Ἀ-

ARADEN, urbs Cretæ, quæ etiam *Anopolis* dicitur, eò quod sit ἄνω, id est, *supra*. Civis à genitivo Aradenius, ut Araphenis, Araphenius.

ARADOS, insula Phœniciæ. Est etiam alia maris rubri. Gentile, Aradius. Tertia, Cretæ. Gentile, Aradius, Aradia.

ARAZUS, urbs juxta Pontum, ab Arazo duce. Gentile, Arazius, ut Sabazius.

ARÆTHYREA, sic *Phlius* olim vocabatur. Homerus:

—— *Aræthyreamque amabilem.*

Pausanias lib. 2. descriptionis Græciæ author est Aorim filium Arantis fuisse, & Aræthyream filiam, quos Phliasii dicunt venationis peritos fuisse, atque in rebus bellicis strenuos, verùm cum soror prius obiisset, Aoris in sororis memoriam, regionem sic vocavit. Gentile, Aræthyreeus. Locale, ex-Aræthyrea.

ARÆ, Ioniæ tres insulæ, sic dictæ διὰ τὰς ἀρὰς, i.e. *propter execrationes*, quibus Dorienses devovere Pentapolitas, ut Aristides. Alii verò aliter. Gentile, Aræus.

ARACYNTHUS, mons Bœotiæ, à quo

47 Ἄραδος, νῆσος Φοινίκης.] Aradus, insula Phœniciæ Hebraïcè dicitur ארוד *Arvad*, memoratur Ezech. 27. v. 8. יושבי צידון וארוד היו שטים לך i. e. *Josebe tsidon & Arvad haiu satim lac*, i. e. *Habitatores Sidonis & Arvad fuere remiges tibi.* Loquitur Propheta contra Tyrum urbem, ubi D. Hieronymus & septuaginta senes *Aradii* interpretantur τὸ *Josebe Arvad.* Erat in hac insula urbs ejusdem nominis, ex qua, Tyro & Sidone conflata est Tripolis, teste Stephano in Τρίπολις. *Paria* etiam dicta fuit Aradus, ut refert Plin. Nat. Hist. lib. 5. c. 31. *In Phœnicio mari est ante Joppen* Paria, *tota oppidum in qua objectam Andromedam belluæ ferunt, jam dicta* Arados, *inter quam & continentem quinquaginta cubita alto mari, ut auctor est Mutianus è fonte dulcis aqua, tubo coriis facto, usque ad vada trahitur.* Et ejus & fontis mentionem facit Strabo lib. 16. ubi inquit, à quibusdam exsulibus Sidoniis conditam fuisse; Parianos verò memorat Josephus Antiquit. lib. 14. c. 17. & de Bello Judaïco lib. 3. c. 16. celebrat *Andromedæ catenarum signa* extantia circa Joppæ scopulos. Aradus verò Alexandro Macedoni dedita est, ut referunt Quint. Curtius lib. 4. c. 1. Arrhianus de expeditione Alexandri lib. 2.

48 Ἀραιθυρέα, οὕτως ἡ Φλιοῦς πάλαι.] Aræthyrea fuit regionis nomen in Achaia, quæ Strabonis ætate *Phliasia* dicebatur, ut ipse tradit Geographiæ lib. 8. cujus appono verba: Ἀραιθυρέα δ' ἐστὶν, ἡ νῦν καλουμένη Φλιασία, &c. i. e. *Aræthyrea est, quæ nunc vocatur* Phliasia, *urbem habebat regioni cognominem ad montem Cœlossen, postea migratum inde est & triginta ultra stadiis urbs condita, quam appellaverunt* Phliuntem. *Phliuntem* verò *Arantiam* vocatam fuisse, auctor est noster Auctor in Ἀραντία.

49 Ὅμηρος.] Hemistichium illud in quo *Aræthyream* Smyrnæus vates *amabilem* vocat, invenitur Il. 2. v. 571. ad quem locum Archiepiscopus Thessalonicæ nihil effatu dignum affert.

50 Παυσανίας δευτέρῳ περιηγήσεως Ἑλλάδος.] Sæpe Epitomator noster advocat Pausaniæ libros hoc titulo, & nunc ex ejus Corinthiacis verba affert, quæ apud eum sic leguntur. Nam Auctor noster raro fidi transcriptoris munere fungitur: Ἄραντος δὲ υἱὸς Ἄορις, καὶ θυγάτηρ ἐγένετο Ἀραιθυρέα. Τούτους φασὶ Φλιάσιοι θηρᾶσαι τε ἐμπείρους γενέσθαι, καὶ τὰ ἐς πόλεμον ἀνδρείους. Προαποθανούσης δὲ Ἀραιθυρέας, Ἄορις ἐς μνήμην τῆς ἀδελφῆς μετωνόμασεν Ἀραιθυρέαν τὴν χώραν· καὶ ἐπὶ τῷδε Ὅμηρος τοὺς Ἀγαμέμνονος ὑπηκόους καταλέγων τὸ ἔπος ἐποίησεν.

Ὀρνειάς τ' ἐνέμοντο, Ἀραιθυρέην τ' ἐρατεινήν.

id est, *Arantis verò filius Aoris, & filia fuit Aræthyræa, hos Phliasii ajunt & venandi & bellica virtute excelluisse, mortua verò ante Aræthyræa, Aoris in memoriam sororis regionem* Aræthyræam *vocavit; & ideo Homerus Agamemnonis imperio subditos recensens carmen illud fecit:*

Orneasque colunt, & Aræthyream amabilem.

Ex dictis & ex Pausaniæ Corinthiacis patet, Arantiam, Aræthyræam, Phliuntem, Phliasiam eamdem fuisse seu urbem, seu regionem, de quibus operæ pretium est audire loquentem Apollonii scholiasten, cujus ad Argonauticor. lib. 1. v. 115. sunt, quæ sequuntur verba: Πόλις Πελοποννήσου ἡ Ἀραιθυρέα, ἐν ὅροις τῆς Σικυῶνος κειμένη, ἡ νῦν ὀνομαζομένη Φλιοῦσα ἀπὸ Φλιοῦντος τοῦ Διονύσου καὶ Χθονοφύλης· καὶ αὐτὸς δὲ Διόνυσος Φλιοῦς ὠνομάζετο, ἀπὸ τοῦ &c. i. e. *Civitas Peloponnesi Aræthyrea in finibus, seu terminis Sicyonis sita, quæ nunc vocatur* Phliusa *à Phliunte Dionysi ex Chthonophyla filio; & ipse Dionysus* Phliûs *vocabatur, &c.* Nota obiter Aræthyrea cum diphthongo *æ* in penultima, & cum *e* psilo scribi.

51 Ἀραὶ, Ἰωνίας νῆσοι τρεῖς &c.] Celebrat Epitomator noster tres Ioniæ insulas nomine *Aras*, quarum nulla apud alios, quod sciam, fit mentio; Athenæus lib. 6. ex Dieuchida in Megaricis memorat *insulas Aræas*, quarum etiam mentionem fecit Eustathius ad Il. 5. v. 411. Utrum verò noster ex Athenæo & Eustathio sit corrigendus, an hi ex nostro, permitto tuo arbitrio.

52 Ἀράκυνθος, ὄρος Βοιωτίας.] Aracynthus, mons Bœotiæ; Plinius Nat. Hist. lib. 4. cap. 27. *Aracynthum* Acarnaniæ montem agnoscit: Eustathio in Periegetam v. 431. *Ætolicus mons* dicitur. Potuit idem fluv. diversas perfluere regiones. Andino vati Actæus Aracynthus dicitur, quod esset vel littoralis vel saxosus. Græci enim ἀκτὴν à quo Actæus, non solum *littoralem oram* vocant, sed etiam τόπον πετρώδη, *locum saxosum*; ac Auctoris nostri sententiam vates ille confirmat, dum inquit Bucolic. Ecloga 2. v. 23.

 Canto

ἡ Ἀθηνᾶ Ἀρακυνθὶς, ὡς Ῥιανὸς ἐν τῇ Φήμῃ· A

Κλῦθί μοι εὐχάων Ἀρακυνθιὰς εὐπατέρεια.

Ἔστι γὰρ Ἀρακύνθιος τὸ τοπικὸν, καὶ Ἀρακυνθία.

ἈΡΑΝΤΙ'Α [53], πόλις, ἡ ὕστερον Φλιοῦς, ἀπό τινος Ἄραντος αὐτόχθονος. Οἱ πολῖται, Ἀραντῖνοι. B

ἌΡΑΞΑ, πόλις Λυκίας, ὡς Ἀλέξανδρος ἐν δευτέρῳ τῶν Λυκιακῶν. Τὸ ἐθνικὸν Ἀραξεῖς, ὡς Πιναρεῖς, Λιμυρεῖς, καὶ Μυρεῖς. Ἄραξαι, ἢ Ἀραξοὶ, ἔθνος Ἰλλυρίας, ὡς Ἀλέξανδρος C Κορνήλιος ἐν τῷ περὶ τῶν παρ' Ἀλκμᾶνι τοπικῶς εἰρημένων.

ἈΡΑ'ΞΗΣ [54], ποταμὸς Ἀρμενίας, καὶ Θετταλίας. Οὕτω γὰρ ὁ Πηνειὸς ἐκαλεῖτο, [55] ἐκ τοῦ Ἀράξαντος. Τὸ τοπικὸν, Ἀράξιον ὕδωρ. D

ἈΡΑ'ΦΕΙΑ, νῆσος Καρίας. Παρθένιος ἐν Ἰφίκλῳ·

—— Καὶ εἰναλίαν Ἀράφειαν.

Καὶ τὸ ἐθνικὸν, Ἀραφεύς.

ἈΡΑΦΗ'Ν, δῆμος Αἰγηΐδος φυλῆς. Ὁ E δημότης Ἀραφήνιος, καὶ Ἀραφηνὶς θηλυκόν. Τὸ τοπικὸν, Ἀραφηνόθεν, Ἀραφῆνσιν, Ἀραφηνάδε.

ἈΡΑΧΝΑΙ͂ΟΝ [56], ὄρος Ἄργους· Καλλίμαχος Αἰτιῶν πρώτῃ. Προπερισπαστέον δέ. F Τὰ γὰρ διὰ τοῦ αιον ἁπλᾶ, ὑπὲρ τρεῖς συλλαβὰς, ἔχοντα τὴν τετάρτην ἀπὸ τέλους διὰ τοῦ α, καὶ τὴν ἑξῆς διὰ τοῦ α, ἢ διὰ τοῦ υ, προπερισπᾶται· Χαλαστραῖον, Καναστραῖον, Ἀμυχναῖον. Πρόσκειται δὲ ἁπλᾶ, διὰ τὸ G καταγαιον.

ἈΡΑΧΩΣΙ'Α [57], πόλις οὐκ ἄποθεν Μασσαγε-

A quo Minerva Aracynthis, ut Rhianus in Fam[a]:

Audi meas preces Aracynthias *nobilis.*

Est enim locale, Aracynthius; & Aracynth[ia].

ARANTIA, urbs, quæ po[stea] B *Phliûs*, à quodam Arante indigena. Cive[s] Arantini.

ARAXA, urbs Lyciæ, ut Alexan[der] secundo Lyciacorum. Gentile, Araxei, [ut] Pinarei, Limyrei, & Myrei. Sunt etiam [A]raxæ, vel Araxi, populi Illyriæ, ut Alexa[n]der C Cornelius in lib. de eis, quæ apud Alcm[a]nem localiter dicta inveniuntur.

ARAXES, fluvius Armeniæ, & Th[es]saliæ. Sic enim *Peneus* vocabatur ex Arax[an]te. D Locale, Araxia aqua.

ARAPHEA, insula Cariæ. Parthen[ius] in Iphiclo:

—— *Et maritimam Arapheam.*

Gentile, Arapheus.

ARAPHEN, populus Ægeidis [tri]bus. E Popularis, Araphenius, & Araphen[is] fœmineum. Locale, ex-Araphene, in-Ar[a]phene, in-Araphenem.

ARACHNÆUM, mons Argorum; Ca[lli]machus causarum lib. 1. F Debet scribi cum a[c]centu circumflexo in penultima. Nomina en[im] per αιον simplicia, quæ plus, quam tres sylla[bas] habent, atque quartam à fine per α, & quæ de[in]de sequitur per α, vel per υ, circumflectuntur [in] penultima, ut Chalastræon, Canastræon, A[my]schnæon. G Additum est verò *simplicia* prop[ter] καταγαιον, i. e. *subterraneum*, quod est compo[si]tum, & non circumflectitur.

ARACHOSIA, urbs, haud procul à Mass[a]getis,

Canto, quæ solitus, si quando armenta vocabat,
Amphion Dircæus in Actæo Aracyntho.

Dircæus enim sumitur pro *Thebanus.* At Thebæ erant in Bœotia, ergo *Amphion Dircæus* cantabat in monte Bœotiæ, à quo Minerva *Aracynthis* dicta fuit Rhiano, cujus noster affert versiculum.

53 Ἀραντία, πόλις, ἡ ὕστερον Φλιοῦς &c.] Videsis, quæ num. 48. & subsequentibus annotavimus.

54 Ἀράξης, ποταμὸς Ἀρμενίας καὶ Θετταλίας &c.] Araxes, duos hujus nominis fluvios celebrat Stephanus, alterum Armeniæ, alterum Thessaliæ, qui *Peneus* celebriori nomine dicebatur; tertium ejusdem nominis *Persidis* non longè à Persepolis mœnibus fluentem memorat Quintus Curtius lib. 5. Omnium celeberrimus hoc nomine erat Armeniæ, qui antea *Bactros* vocabatur, auctore Auctore de fluminibus, oriebatur ex eisdem ac Euphrates locis, sed deflectens ad orientem in mare Caspium aquas exonerabat, teste Plutarcho in Pompejo, cui libellus ille de fluminibus tribuitur.

55 Ἐκ τοῦ Ἀράξαντος.] Peneum Thessaliæ celeberrimum fluvium *Araxem* quoque vocatum fuisse inquit, cujus etymologiam deducit ἐκ τοῦ Ἀράξαντος, id est, *ex Araxante*, eruditissimus Cl. Salmasius (quidquid dicat Kerkoetius ille; quia nullus est, qui omnibus horis sapiat) in Solin. fol. 1202. illud Auctoris nostri ἐκ τοῦ Ἀράξαντος nimis violenter corrigit, ac pro eo legendum esse inquit ἐκ τοῦ Ἀράξαι τὰ Τέμπη, hoc est, *quod perrumpat Tempe*; ego nondum tantum imperium mihi in Stephanum arrogavi, ac [ta]men nec Masorethas Teberiadis, nec Criticos Helladis imi[tari] volo. Nulla enim corrigendi libros porrigine corrip[ior], præsertim cum hic Stephani locus nulla correctione o[pus] habeat. Auctor enim de fluminibus *Araxis* etymolog[iam] ab Araxe deducit, noster ab Araxante. Utramlibet elige.

56 Ἀραχναῖον, ὄρος Ἄργους &c.] Arachnæus mons Arg[o]rum celebratur Auctori nostro, antiquitus Σαπυσελάτων [di]ctus; de quo audi loquentem Pausaniam lib. 2. Ἔστι δὲ [καὶ] ὑπὲρ τῆς Λήσσης τὸ Ἀραχναῖον, πάλαι δὲ Σαπυσελάτων ἐπὶ Ἰνάχου τὸ ὄνομα εἰλήφει. Βωμοὶ δέ εἰσιν ἐν αὐτῷ, Διός τε καὶ Ἥρ[ας]. id est, *Est verò supra Lessam mons Arachnæus, antiqu[itus]* autem Sapyselatων *sub Inacho nomen acceperat. Aræ* [verò] *sunt in eo, Jovis & Junonis.* Pro διὰ τοῦ α legendum ex[isti]mo διὰ τοῦ αι, & hæc καὶ τὴν ἑξῆς διὰ τοῦ α, ἢ διὰ τοῦ υ expun[gen]da censeo. Nam Auctor noster tantum agit de simpli[ci]bus & compositis finitis in αιον.

57 Ἀραχωσία, πόλις οὐκ ἄποθεν Μασσαγετῶν.] Memora[tur] Arachosia, urbs non longè à Massagetis ex Strabon[e] lib. 11. Arachosia Straboni libro citato non celebra[tur] tanquam urbs, sed tanquam regio. Ejus enim sunt, q[uæ] sequuntur verba: Καὶ ἡ Ἀραχωσία δὲ οὐ πολὺ ἄποθέν ἐστι, [καὶ] αὐτὴ τοῖς νοτίοις μέρεσι τῶν ὀρῶν ὑποπεπτωκυῖα, καὶ μέχρι τοῦ Ἰνδοῦ ποταμοῦ τεταμένη μέρος οὖσα τῆς Ἀριανῆς. id est, *Arachosia* [et]*iam non procul abest, ipsa quoque meridionalibus mon*[tium] *partibus subjacens, & usque ad Indum amnem porr*[ecta], *pars existens Arianæ.*

58 Ὑπ[...]

-σαγετῶν· Στράβων ἑνδεκάτῃ. [58] Ὑπὸ Σεμιράμεως κτισθεῖσα, ἥτις καὶ Κωφὴν ἐκαλεῖτο. Οἱ πολῖται Ἀραχώσιοι· τῆς δὲ Κωφῆνος, Κωφήνιοι. A

ἈΡΑΧΩΤΟῚ [59], πόλις Ἰνδικῆς, ἀπὸ ποταμοῦ Ἀραχώτου, ῥέοντος ἀπὸ τοῦ Καυκάσου. ὡς Φαβωρῖνος, καὶ Στράβων ἑνδεκάτῃ. [60] Εἰσὶ καὶ ἄλλοι πλησίον Μασσαγετῶν, ὡς Στράβων ἑνδεκάτῃ. [61] Διχῶς δὲ λεκτέον, καὶ Ἀραχώτης, καὶ Ἀραχωτός. B

ἈΡΒΑ΄ΚΗ [62], πόλις ἐν Κελτιβηρίᾳ, ὡς Ἰόβας. Τὸ ἐθνικὸν, Ἀρβακαῖος. C

ἈΡΒΑ΄ΝΙΟΝ, πόλις πρὸς τῷ Πόντῳ. Τὸ ἐθνικὸν, Ἀρβάνιος, καὶ τὸ θηλυκὸν ἐν κοινῷ γένει, [63] Ἀρβάκιος ἀκτή.

ἈΡΒΑΞΑΝΟῚ [64], ἔθνος Λιγυστικόν. Παρέπλεον δὲ τὴν χώραν τὴν μὲν πρώτην ἔρημον, ἣν ἐνέμοντο [65] Ἰψίκοροι, καὶ Ἀρβαξανοί. D

ἈΡΒΕ΄ΛΗ [66], πόλις Σικελίας. Τὸ ἐθνικὸν, Ἀρβελαῖος. Φίλιστος Σικελικῶν ὀγδόῃ.

Ἄ΄ΡΒΗΛΑ [67], πόλις Περσικὴ, ἀπὸ Ἀρβήλου τοῦ Ἀ-

getis, Strabo lib. 11. à Semiramide condita, quæ etiam *Cophen* vocabatur. Cives, Arachosii. A Cophene verò, cives, Cophenii.

ARACHOTI, urbs Indiæ, à fluvio Arachoto, qui ex Caucaso profluit, ut Phavorinus, & Strabo libro 11. Sunt & alii prope Massagetas, ut Strabo undecimo. Duobus verò modis potest dici, & Arachotes & Arachotus.

ARBACA, urbs in Celtiberia, ut Iobas. Gentile, Arbacæus.

ARBANIUM, urbs ad Pontum. Gentile, Arbanius, fœmineum in communi genere, Ἀρβάκιος ἀκτή, i. e. *Arbacium littus.*

ARBAXANI, gens Ligustica. *Circumnavigabant verò regionem primam desertam, quam incolebant Ipsicori, & Arbaxani.*

ARBELE, urbs Siciliæ. Gentile, Arbelæus. Philistus Siculorum lib. 8.

ARBELA, urbs Persidis, ab Arbelo Athmo-

58 Ὑπὸ Σεμιράμεως κτισθεῖσα ἥτις &c.] Cum prius Arachosiam urbem memorasset, nunc, inquit, nescio ex quo auctore, à Semiramide conditam fuisse, quæ etiam *Cophen* vocabatur. Si Epitomator noster legisset scriptores Latinos, jurarem hæc ex Plinio hausisse. Sic enim Nat. Hist. lib. 6. c. 23. loquitur: *Arachosia cum oppido, flumine ejusdem nominis, quod quidem* Cophen *dixere, à Semiramide conditum.* At Ptolemæus Geographiæ lib. 6. c. 20. ut & Strabo lib. 11. Arachosiam urbem non novit, sed regionem, inter cujus oppida *Arachotum* memorat. Terminabatur verò Arachosia ab occasu Drangiana, à septentrione Paropanisadis, ab oriente parte Indiæ, à meridie Gedrosiæ parte, auctore Ptolemæo libro, capiteque citatis. Quare *Arachosia* civitas Plinio est eadem, quæ Ptolemæo *Arachotus*, de qua num. sequenti agemus.

59 Ἀραχωτοὶ, πόλις Ἰνδικῆς &c.] Arachoti, num. plur. & accentu in ultima, urbs Indiæ memoratur Epitomatori nostro, quæ num. sing. masc. & accentu in antepenultima, Arachosiæ inter civitates celebratur Ptolemæo Geographiæ lib. 7. c. 20. Sed hujusmodi μεταβολὴ tam numeri, quam generis, atque reliquorum tanslatitia est apud Scriptores.

60 Εἰσὶ καὶ ἄλλοι πλησίον Μασσαγετῶν &c.] Nunc agit de Arachotis populis, ac hujus nominis duos fuisse, inquit ex Strabonis auctoritate lib. 11. alteros prope Massagetas, alteros Indiæ; at si ego oscitanter non legi Strabonis librum undecimum, id ex Strabone non evincitur. Nam apud eum libro citato Eratosthenes auctor est, Arachotos & Massagetas juxta Bactrios ad Oxum jacere. Bactrii autem erant juxta Paropanisadas. Paropanisades verò versus septentrionem Arachoti terminabantur, ut apparet ex Ptolem. lib. 6. c. 20. Ergo iidem fuere populi, præsertim cum Ptolemæus aliam hujus nominis nec gentem, nec regionem agnoscat. Hos Arachotos & Indos his finitimos Alexander Magnus in magna rerum penuria, & summis militum laboribus subegit, referente Arrhiano Anabaseως Alex. lib. 3. Toto verò cœlo aberrat Q. Curtius, qui lib. 7. c. 3. inquit, Alexandrum subegisse Arachotos, quorum regionem ad mare Ponticum locat; nec ab hoc errore eum unquam vindicabit Cl. Salmasius, qui sua consueta eruditione id conatur agere in suis Plinianis Exercit. in Solin. fol. 1176.

61 Διχῶς δὲ λεκτέον, καὶ Ἀραχώτης, καὶ Ἀραχωτός.] Cum opinaretur duos fuisse hujus nominis populos. Duo eorum ethnica fingit, Arachotes, & Arachotus, quod propria tantum auctoritate firmat; at de una eademque gente utrunque dici potest, quod est apud Scriptores frequentissimum.

62 Ἀρβάκη, πόλις ἐν Κελτιβηρίᾳ, ὡς Ἰόβας.] Arbace, urbs in Celtiberia celebratur ex Ioba, cujus ethnicum, Arbacæus, Arbachos Auctori de viris illustribus, quos scribit à *Q. Cæcilio Metello* domitos, una cum Ortelio puto esse, eosdem cum Arevacis seu Arrebacis Hispaniæ quoque populis.

63 Ἀρβάκιος ἀκτή.] Lege Ἀρβάνιος ἀκτή. Nam, cum egerit de civitate ad Pontum, quæ *Arbanium* dicebatur; cujus nulla apud alios fit mentio, ac ejus gentilitium dixerit esse, *Arbanius*, ratio clamat scribendum esse Ἀρβάνιος ἀκτὴ, quandoquidem id in exemplum affert.

64 Ἀρβαξανοὶ, ἔθνος Λιγυστικόν.] Arbaxani, populi Ligustici memorantur ex Theopompo, sed innominato. cujus sunt, quæ illicò apponit verba ex ejus lib. 43. quæ mutila citat in Ἰψίκουροι, unde didicimus esse ex Theopompi libro citato. Arbaxanorum verò nulla apud alios, quod sciam, fit mentio; noster in Ἰψίκουροι eos vocat *Arbazanos.*

65 Ἰψίκοροι.] Lege Ἰψίκουροι. Sic enim eos vocat suo loco.

66 Ἀρβέλη, πόλις Σικελίας.] Memoratur Arbele, Siciliæ urbs ex Philisti de Reb. Siculis lib. 8. cujus nulla, quod sciam, extat memoria, nisi in adagio, cujus meminit Suidas in Ἀρβέλαι, hisce verbis: Ἀρβέλαι, πόλισμα Σικελικὸν ἡ Ἀρβέλη, οἱ δὲ ἐνοικοῦντες ἐκεῖσε ἐδόκουν εὐεξαπάτητοι εἶναι, καὶ παροιμία· Τί οὐ γενέσῃ ἰὼν ἐς Ἀρβέλας; id est, *Arbelæ, oppidum Siculum*, Arbele, *qui verò illic habitabant, facile decipi putabantur; & parœmia: Quid non eris profectus Arbelas?* De eis dici solitum, qui peregre profecti magna sibi pollicentur freti simplicitate gentis; ad quam proficiscuntur.

67 Ἄρβηλα, πόλις Περσικὴ &c.] Arbela, neutro plur. *urbs Persica* dicitur Stephano, non quod Persidis urbs esset, sed quod Persis subdita; ac si cui *Antverpia* civitas *Hispanica* diceretur. Sita fuit in Babylonia regione, à qua ad Ninum seu Niniven Parasangæ tantum iter erat, teste Benjam. in suo Itiner. Semiramis, seu, ut alii credidere, *Belus*, cujus regia illic ostendebatur, hanc civitatem condidit, auctore Curtio lib. 5. c. 1. Epitomator noster ex Strab. lib. 16. inquit ab Arbelo Athmonei filio nomen adeptam fuisse. Bochartus Geographiæ Sac. partis primæ libro 4. c. 19. aliam affert ejus nominis etymologiam, sed cum Josephus nos doceat in libello; quem de vita sua conscripsit, fuisse hujus nominis oppidum Galilææ, quod etiam memoratur Machab. lib. 1. c. 9. v. 2. nec non Oseæ c. 10. v. 14. cui ארבאל *Arbel* dicitur; ideo conjicimus fuisse id nominis oppidis orientis commune, quin etiam à Benjamine in suo Itinerario, eodem modo ארבאל *Arbel* appellatur, unde Græci parum deflexo nomine *Arbela* fecere. Circa hanc urbem divulgarunt Macedones Alexandrum

 vicisse

τοῦ Ἀθμονέως· Στράβων ἑκκαιδεκάτῃ. Οἱ κάτοικοι, Ἀρβηλῖται. Τὸ θηλυκὸν, Ἀρβηλῖτις. Καὶ τὰ κτητικὰ, Ἀρβηλικός· καὶ θηλυκῶς. A

ἌΡΒΙΣ [68], ποταμὸς τῆς Ἰνδικῆς. Ἔθνος, Ἄρβιος, ἢ Ἀρβῖται. Ἔστι καὶ ἐν Κρήτῃ Ἄρβιος ὄρος, ἔνθα τιμᾶται Ἄρβιος Ζεύς. Ἄρβιος B οὖν, καὶ ὁ κατοικῶν τὸ ὄρος.

ἈΡΒΟΥΚΑ'ΛΗ [69], πόλις μεγίστη τῶν ἐντὸς Ἴβηρος ποταμοῦ, ἣν μόλις εἷλεν Ἀννίβας, ὡς Πολύβιος τρίτῃ.

ἈΡΒΩ'Ν [70], πόλις Ἰλλυρίας· Πολύβιος C δευτέρᾳ. Τὸ ἐθνικὸν, Ἀρβώνιος, καὶ Ἀρβωνίτης· ὡς Ἀντρώνιος, καὶ Ἀσκαλωνίτης.

ἈΡΓΑΪ'Σ, νῆσος πρὸς τῇ Λυκίᾳ. Ὁ οἰκήτωρ, Ἀργαΐτης. Ἔστι καὶ πρὸς τῷ Κανώβῳ μικρὰ νῆσος Ἀργαίου. D

ἈΡΓΑΝΘΩ'ΝΙΣ [71], ὄρος Μυσίας ἐπὶ τῇ Κίῳ, [72] ἀπὸ Ἀργάνθωνος Ῥήσου γυναικός. Λέγεται καὶ Ἀργανθὼν καὶ ἡ γυνὴ, καὶ τὸ ὄρος. Τὸ κτητικὸν Ἀργανθώνειος, ὡς τὸ Κιθαιρὼν Κιθαιρώνειος·

—— Λέπας Κιθαιρώνειον. E

ἈΡΓΑ'ΝΤΗ, πόλις Ἰνδίας, ὡς Ἑκαταῖος. Τὸ ἐθνικὸν ἔδει Ἀργανταῖος· ἀλλὰ ὁ τύπος τῶν Ἰνδῶν, ἢ Ἀργαντῖνος, ἢ Ἀργαντίτης.

ἈΡΓΕΝΝΟΥ'ΣΑ [73], νῆσος πρὸς τῇ ἠπείρῳ τῆς Τρῳάδος, [74] παρὰ τὸ Ἄργεννον ἀκρωτήριον, F ἀφ' οὗ Ἀργεννόεις· καὶ κατὰ συναίρεσιν, Ἀργεννοῦς,

Athmonei filio. Strab. lib. 16. Incolæ, Arbelitæ. Fœmineum, Arbelitis. Possessiva, Arbelicus; & fœminino genere.

ARBIS, fluvius Indiæ. Gens, Arbius, vel Arbitæ. Est etiam in Creta Arbius mons, ubi colitur *Arbius Jupiter*. Arbius igitur, & qui incolit montem, dicitur.

ARBUCALE, urbs maxima earum, quæ intra Iberum fluvium, quam magno cum labore Annibal cepit, ut Polybius lib. 3.

ARBON, urbs Illyriæ, Polybius lib. 2. Gentile, Arbonius, & Arbonites, ut Antronius, & Ascalonites.

ARGAIS, insula prope Lyciam. Incola, Argaïtes. Est etiam ad Canobum parva insula Argæi.

ARGANTHONIS, mons Mysiæ prope Chium, ab Arganthone Rhesi uxore. Dicitur etiam, Arganthon, onis, & mulier, & mons. Possessivum Arganthonius, ut Cithæron, Cythæronius:

—— *Promontorium Cithæronium.*

ARGANTE, urbs Indiæ, ut Hecatæus. Gentile debebat esse Argantæus; sed forma Indorum est vel Argantinus, vel Argantites.

ARGENNUSA, insula ad continentem Troadis, sic dicta ab *Argenno* promontorio, à quo Argennois, *entis*, & per synæresin, Argennûs.

vicisse Darium; cum revera apud Gaugamela id acciderit, ut referunt Ptolemæus & Aristobulus apud Arrhianum de expeditione Alexandri lib. 6. nec non Strabo lib. 16. & Plutarchus in Alexandro. Causam verò, quare Macedones id fecere, referunt Strabo & Arrhianus libris citatis, scilicet, quod Gaugamela, vicus parvus erat, nec tanta gloriâ, & celebritate dignus.

68 Ἄρβις, ποταμὸς τῆς Ἰνδικῆς.] Arbis, amnis Indiæ, gens, quæ ad ejus oras habitabat, Arbius, vel Arbitæ, de quibus videsis, quæ in Ἄρβις annotavimus.

69 Ἀρβουκάλη, πόλις μεγίστη τῶν &c.] Arbucale, urbs maxima earum, quæ intra Iberum fluvium ex Polybio libro 3. cujus ecce verba: Ἀρβουκάλην δὲ διὰ τὸ μέγεθος τῆς πόλεως, καὶ τὸ πλῆθος &c. id est, *Arbucalen autem propter magnitudinem urbis, & multitudinem oppidanorum, & eorum virtutem magno labore obsessam vi capit.* Fuit Arbucale Cartejorum urbs juxta Vacæos Hispaniæ populos, quam Livius lib. 21. c. 5. *Arbacalam* vocat, *Hermandica* (inquit ille) *& Arbacala Cartejorum urbes vi captæ* (ab Annibale) *Arbacale & virtute & multitudine oppidanorum diu defensa.* Eodem ore etsi non eadem lingua videntur loqui Polybius & Livius.

70 Ἀρβών, πόλις Ἰλλυρίας, Πολύβιος δευτέρᾳ.]. Arbo, urbs Illyriæ, ex Polybii lib. 2. cujus sunt verba: Οἱ δ' ἄλλοι πάντες ἔφυγον εἰς τὸν Ἀρβῶνα σκεδασθέντες. id est, *Alii verò omnes fugerunt Arbonem dispersi.* Utitur nomine urbis in genere masculino, quod mirum est non notasse Stephanum. Solet enim id annotare. Apud Polybium verò ejus vetus interpres videtur legisse Narbonem, ut & Xylander in suo Polybio Germanico, quod facile solet accidere in hujusmodi dictionibus cum ultima littera dictionis præcedentis applicatur subsequenti, ut est apud Polybium εἰς τὸν Ἀρβῶνα pro εἰς τὸν Ναρβῶνα. Sed cum hujus Illyriæ civitatis apud alios scriptores nulla, quod sciam, fiat mentio, non possumus certò scire, utrum *Arbo*, an *Narbo* vocaretur.

71 Ἀργανθώνις, ὄρος Μυσίας ἐπὶ τῇ Κίῳ &c.] Arganthonis, mons Mysiæ prope Cium Ponti urbem ab Arganthonide Rhesi uxore, Straboni lib. 12. Arganthonium dicitur; ejus sunt verba: Ὑπέρκειται δὲ τῆς Προυσιάδος ὄρος, ὃ καλοῦσιν Ἀργανθώνιον· ἐνταῦθα δὲ μυθεύουσι τὸν Ὕλαν ἕνα τῶν Ἡρακλέους ἑταίρων συμπλεύσαντα ἐπὶ τῆς Ἀργοῦς αὐτῷ &c. i. e. *Supra Prusiadem mons est, quem vocant* Arganthonium, *hic fabulantur Hylam unum ex Herculis sociis, qui unà cum eo Argo navi vectus fuit, dum aquatum exit à Nymphis raptum fuisse. Cium verò & hunc ex Herculis sociis unum revertentem è Colchis, urbem sibi cognominem isthic condidisse, & nunc quoque apud Prusienses festivitas quædam celebratur, & montes cum thyasorum choro conscenduntur, Hylasque vocatur, quasi si ad eum requirendum in sylvas ivissent.* Memoratur etiam Apollon. Rhod. Argonautic. lib. 1. v. 1178. apud quem Ἀργανθώνειον per ει in penultima scribitur:

Ἀμφὶ Ἀργανθώνειον ὄρος προχοάς τε Κίοιο
Τοὺς μὲν εὐξείνως Μυσοί.

Circiter Arganthonium montem & effluentias Cii
Ipsos quidem hospitaliter Mysi.

Ad quem locum nihil novi ejus Scholia habent.

72 Ἀπὸ Ἀργάνθωνος Ῥήσου γυναικός.] Lege Ἀργανθωνίδος, id est, *ab Arganthonide Rhesi uxore*, etsi, ut notat noster & fœmina & mons *Argantho* quoque dicebatur, sed ego id de fœmina, quæ montem habitabat, non de Rhesi uxore intelligendum puto. Quod si hæc sententia tibi non placuerit, puta hac vice me vel Masoretharum jure, vel Criticorum imperio in Stephanum usum esse.

73 Ἀργεννοῦσα, νῆσος πρὸς τῇ ἠπείρῳ τῆς Τρῳάδος &c.] Argennusa, insula ad continentem Troadis, juxta Argennum promontorium. Tres memorat Strabo lib. 13. inter Mitylenen & Methymnen, totidem Thucydides lib. 8. Plutarcho in Lysandro *Arginnusæ* dicuntur, ad quas celeberrimus ille Lacedæmoniorum dux *Lysander* navalem pugnam unà cum vita amisit, ut inibi refert idem auctor.

74 Παρὰ τὸ Ἄργεννον ἀκρωτήριον.] Argennum promontorium, juxta quod erant Argennusæ insulæ, quæ numero præcedenti memorantur. Celebratur etiam inter alios Straboni lib. 13.

75 Ἀνθρ

γεννοῦς, καὶ Ἀργεννοῦσαι. Τὸ ἐθνικὸν, Ἀργεννούσιος. A [75] Ἀνδρωτίων ἐν τετάρτῳ τῆς Ἀτθίδος διὰ τοῦ ι.

ἈΡΓΕΟΥ νῆσος [76], νῆσος μικρὰ πρὸς τῷ Κανώβῳ Αἰγυπτία, ἀπὸ Ἀργέου τοῦ Μακεδόνος, ἀφ' οὗ Ἀργεάδαι. Οἱ οἰκήτορες Ἀργεῶται, ὡς τοῦ Νικίου Νικιῶται, καὶ τοῦ Χαιρέου Χαιρεῶται, καὶ B αὗται γὰρ Αἰγύπτου πόλεις.

ἌΡΓΙΛΑ, πόλις Καρίας. Τὸ ἐθνικὸν Ἀργιλίτης, ὡς Ἀλέξανδρος ἐν τῷ περὶ Καρίας β.

ἌΡΓΙΛΟΣ [77], πόλις Θράκης, ὡς Θουκυδίδης ὀγδόῃ, καὶ Φαβωρῖνος ἐν παντοδαπαῖς. C Ἄργιλος, ἡ πρὸς τῷ Στρυμόνι ποταμῷ πόλις. Ὠνομάσθη δὲ, ἐπειδὴ ὑπὸ Θρακῶν ὁ μῦς Ἄργιλος καλεῖται. Σκαπτόντων δὲ εἰς τὸ θεμελίους καταβαλέσθαι, πρῶτος μῦς ὤφθη. Λέγεται δὲ θηλυκῶς. [78] Οἱ πολῖται, Ἀργίλιοι. D

ἌΡΓΟΣ [79], διασημοτάτη πόλις Πελοποννήσου, ἥτις Φορωνικὸν ἄστυ ἐκέκλητο, καὶ Αἰγιάλεια, [80] καὶ Ἱππόβοτον, διὰ τὸ Ποσειδῶνι νομὴν ἵππων ἀποδειχθῆναι. [81] Εἶτα, Ἴασον, ἀπὸ Ἰάσου τοῦ κατ' ἐνίους πατρὸς Ἰοῦς, [82] καὶ Δίψιον, E διὰ

nûs, *untis*, & Argennusa. Gentile, Argennusius. Androtion lib. 4. Atthidis per *i* scribit.

ARGEONESUS, insula parva ad Canobum Ægyptia, ab Argeo Macedone, à quo *Argeadæ* dicuntur. Incolæ, Argeotæ, ut Nicii, Niciotæ, Chærei, Chæreotæ, etenim hæ ipsæ sunt Ægypti urbes.

ARGILA, urbs Cariæ. Gentile, Argilites, ut Alexander Cariæ lib. 2.

ARGILOS, urbs Thraciæ. ut Thucydides lib. 8. & Phavorinus in omnigena historia. *Argilos urbs ad Strymonem fluvium.* Sic verò fuit vocata, quoniam à Thracibus *mus* vocatur *Argilos*. Fodientibus verò ad jacienda fundamenta, primus *mus* visus est. Dicitur verò fœminino genere. Cives, Argilii.

ARGOS, celeberrima urbs Peloponnesi, quæ *Phoronica* urbs vocabatur, & *Ægialea*, & *Hippoboton*, quod illic Neptuno equorum pascua ostensa fuerint. Deinde *Jason*, ab Jaso secundum aliquos patre *Jûs*; nec

75 Ἀνδρωτίων ἐν τετάρτῳ τῆς Ἀτθίδος διὰ τοῦ ι.] Insula Argennusa Androtioni lib. 4. Atthidis dicebatur *Arginnusa*, ut & Plutarcho in Lysandro; nec non Plinio Nat. Hist. lib. 5. c. 31.

76 Ἀργέου νῆσος, νῆσος μικρὰ πρὸς τῷ Κανώβῳ Αἰγυπτία.] Memoratur Argei insula, insula parva prope Canobum, nomen adepta ab Argeo Macedone; supra in Ἀργαῖς dicitur νῆσος Ἀργαίου, sed à nemine, quod sciam, memoratur, ac etsi ab Argeo rege Macedoniæ nomen accepit: incolæ tamen *Argeotæ*, non *Argeadæ* dicebantur. Argeadæ enim dicebantur Macedoniæ reges, ut patet ex versibus Sibyllæ apud Pausan. lib. 7.

77 Ἄργιλος, πόλις Θράκης, ὡς Θουκυδίδης ὀγδόῃ.] Argilus, urbs Thraciæ ex Thucydidis lib. 8. Non lib. 8. sed lib. 5. meminit Thucydides Argili civitatis, quare pro ὀγδόῃ scribe πέμπτῃ, de qua sic loquitur Herodotus lib. 7. Ὡς δὲ ἀπὸ τοῦ Στρυμόνος ἐπορεύετο ὁ στρατὸς, ἐνθαῦτα πρὸς ἡλίου δυσμέων ἐστὶ αἰγιαλὸς, ἐν τῷ οἰκημένην Ἄργιλον πόλιν Ἑλλάδα παρεξήιε. id est, *Ubi ab Strymone fluvio progressus est exercitus, illic ad solis occasum est littus, in quo sitam urbem Græcam Argilum præteriit.*

78 Οἱ πολῖται, Ἀργίλιοι.] Oppidani, seu cives urbis Argili dicebantur Argilii: eodem modo celebrantur Thucydidi lib. 4.

79 Ἄργος, διασημοτάτη πόλις Πελοποννήσου &c.] Argos urbs Peloponnesi, multis famigerata nominibus, singul. num. & neut. genere dicitur tam apud Græcos, quam apud Latinos: apud hos tantum in usu est nominat. genitiv. Argûs, accusat. & vocat. in num. plur. mascul. genere usurpant. Undecim hujus nominis memorat Stephanus, sed omnium celeberrima fuit hæc, *Pharonicum* Argos sic dicta ab Pharoneo rege, *Ægialia*, à quodam Ægialeo, vel quod Argos, & Ægialia sint ἰσοδύναμα. Ἄργος enim omnis campus juxta mare vocabatur, ut infra inquit noster, de qua operæ pretium est audire Strabonem loquentem lib. 8. Τῶν δὲ κατὰ Πελοπόννησον πόλεων ἐνδοξόταται γεγόνασι, καὶ μέχρι νῦν εἰσιν Ἄργος τε Σπάρτη τε· διὸ δὲ τὸ πολυθρύλλητον, ἥκιστα δεῖ μακρολογεῖν περὶ αὐτῶν, &c. i. e. *Omnium verò, quæ in Peloponneso sunt, urbium illustrissimæ fuere & adhuc usque sunt Argos & Sparta, ac propter earum celebritatem, minime oportet de eis longum sermonem instituere, ne ab omnibus dicta repetere videamur; Antiquitus quidem fama Argos superabat: sed inferioribus temporibus Spartani omnibus modis superiores fuerunt, libertatem suam perpetuo servantes.*

80 Καὶ Ἱππόβοτον διὰ τὸ &c.] Argos Peloponnesi urbs *Hippoboton* quoque dicta fuit, non ex fabula, quam refert Epitomator noster, sed quod campos haberet pascendis equis optimos; ut videtur innuere Smyrnæus vates Il. 3. v. 75.

Ἄργος ἐς Ἱππόβοτον, καὶ Ἀχαιΐδα καλλιγύναικα.

Argos in Hippoboton, & Achaïam pulchras mulieres habentem.

Ad quem locum Eustathius etiam ad fabulas divertit, cum posset ad rei veritatem. Strabo lib. 8. Ἱππόβοτον interpretatur ἵππιον, id est, *equestre.*

81 Εἶτα, Ἴασον, ἀπὸ Ἰάσου τοῦ κατ' ἐνίους πατρὸς Ἰοῦς.] Postea Argos idem Jason dictum est ab Iaso patre Jûs; Eustath. ad Il. 3. v. 75. inquit ex Hellanico tres filios reliquisse Phoroneum Argiæ regem, qui mortuo patre Argiam inter se diviserunt. Hi verò fuere Pelasgus, Jasus, & Agenor, à Pelasgo Pelasgicum Argos, ab Jaso Jason Argos. Ab Agenore verò, quod τὴν παρεμβολὴν εἴληφεν ἵππον vocatum fuisse *Hippoboton* Argos. Præter consuetudinem nostram immorati sumus in hujusmodi historiis, quæ fabulas olent; satis esto dicere Jason Argos ab Homero vocari Odys. 18. v. 245:

Εἰ πάντες σε ἴδοιεν ἀν' Ἴασον Ἄργος Ἀχαιοί.

Si omnes te viderent per Jason Argos Achivi.

82 Καὶ Δίψιον, διὰ τὴν δίψαν τῶν ὑδάτων.] Inquit etiam *Argos* vocatum fuisse *Dipsion* ab aquarum siti, pro Δίψιον fidenter lege Πολυδίψιον. Sic enim apud Strabonem vocatur ex Homero, apud quem Il. 4. v. 171. sic appellatur:

Καίκεν ἐλέγχιστος πολυδίψιον Ἄργος ἱκοίμην.

Et maxima notatus ignominia siticulosum, i. e. *desiderabile Argos veniam.*

Strabo lib. 8. Homericum illud πολυδίψιον Ἄργος explicat πολυπόθητον, id est, *valde desideratum*, siti pro desiderio, translatione poëtica, sumpta. Alias etiam addit explicationes, quas apud eum videre licet: hæc mihi videtur verosimilior, cum prius dixerit πλάσμα esse Argos aquis caruisse cum majore sui parte situm esset locis planis, ac prope urbem fluere Inachum amnem per multas delapsum convalles. *Argo* adhuc dici inquit Philip. Fer. Alex. in suo Lex. Geographico.

83 Δευτέρα, Ἄργος τὸ Ἀμφιλοχικόν.] Secundo loco memorat Auctor noster Argos Amphilochicum, quod in sinu Ambracico condidisse *Amphilochum* Amphiarai filium post bellum Trojanum, domum reversum, ac de patriæ suæ nomine *Argos*, nominasse auctor est Thucydides lib. 2. Strabo lib. 7. ex Ephoro, inquit, ab Alcmæone conditum fuisse, ac de nomine fratris sui *Amphilochicum* nominasse, unaque sententiam Thucydidis quam supra retulimus, refert.

διὰ τὴν δίψαν τῶν ὑδάτων. [83] Δευτέρα, Ἄρ- A
γος τὸ Ἀμφιλοχικόν. [84] Τρίτη, Θεσσαλίας.
Τετάρτη, Κιλικίας, ἡ νῦν Ἀργειόπολις. Πέμ-
πτη, ἐν Νισύρῳ, μία τῶν Κυκλάδων. Ἕκτη,
κατὰ Τροιζῆνα. [85] Ἑβδόμη, κατὰ Μακεδο-
νίαν. [86] Ὀγδόη, Ἄργος ὀρεστικὸν, ἢ ἐν Σκυ- B
θίᾳ. Ἐννάτη, Καρίας. Δεκάτη, τὸ Ἀργολι-
κόν. Ἑνδεκάτη, ἡ Φαιάκων Ὑπέρεια. [87] Ἄρ-
γος δὲ σχεδὸν πᾶν πεδίον κατὰ θάλασσαν. [88] Τὸ
ἐθνικὸν πασῶν, Ἀργεῖος, οὐ παρὰ τὸ Ἄργος
οὐδέτερον· ἦν γὰρ διὰ τοῦ ι· ἀλλὰ παρὰ τὸν Ἄρ- C
γον τὸν κτίστην· λέγεται γὰρ καὶ Ἀργόλας. Ἀρι-
στοφάνης ἥρωσιν·

Οὐκ ἠγόρευον, οὗτός ἐστί γ' οὐκ Ἀργόλας.
Μὰ δί' οὐδ' Ἕλλην, ὅσον ἐμοί γε φαίνεται.

Καὶ Εὐριπίδης ἐν Πλεισθένει· D

Ἐγὼ δὲ Σαρδιανὸς, οὐ γὰρ οὐκέτ' Ἀργόλας.

Καὶ Ἀργολὶς ἡ χώρα, καὶ ἡ γυνή. Καὶ Ἀργολικὸς,
καὶ Ἀργολική. Καὶ Ἀργείωνες λέγονται, ὡς Καδ-
μείωνες· καὶ Ἀργειώνη, ὡς Ἀντίμαχος. Καὶ
Ἀργειώτης, παρὰ τὸ Ἀργεῖος· καὶ Ἀργεῶτις τὸ E
θηλυκόν. Καὶ ἀργολίζω ῥῆμα, οὗ τὴν μετοχὴν
Ἔφορος ἐννεακαιδεκάτῃ. Λέγονται καὶ πατρωνυ-
μικῶς, ὡς οἱ πολλοὶ, καὶ Ἡρόδωρος· ἐν μὲν τῷ
νῦν, Ἡρακλεῖς τε· πρὸ δὲ Ἡρακλέους, Περσί-
δαι· πρὸ Περσέως δὲ, Λυγκεῖδαι, καὶ Δαναΐδαι· F
πρὸ δὲ Δαναοῦ, Ἀργειάδαι, καὶ Φορωνίδαι, [89] ἃς
Ἄβρων ποιηταῖς ἀνατίθησιν.

ἈΡΓΟΥΡΑ [90], πόλις Θεσσαλίας, ἡ πρότε-
ρον Ἄργισσα. Ἔστι καὶ τόπος τῆς Εὐβοίας Ἀρ-
γοῦρα, ὅπου δοκεῖ τὸν Πανόπτην Ἑρμῆς πεφο- G
νευκέναι. Τὸ ἐθνικὸν ἔδει Ἀργουραῖος, ὡς καὶ
Φίλων. Ἀπολλόδωρος δέ φησιν ἐν πρώτῳ νεῶν
καταλόγῳ, Ἀργείους ὀνομάζεσθαι, ἢ τῆς προση-
γορίας μεταπεσούσης, ἢ διὰ τὸ προσκυροῦν τὰ
πεδία τῆς Θετταλίας. [91] ἦν δὴ Πελασγικὸν Ἄρ- H
γος

nec non Dipsion, διὰ τὴν δίψαν τῶν ὑδάτων, id est, *propter sitim aquarum*. *Secunda* est Argos Amphilochicum. *Tertia*, Thessaliæ. *Quarta*, Ciliciæ, quæ nunc *Argeopolis*. *Quinta*, in Nisyro, una Cycladum. *Sexta*, juxta Trœzenem. *Septima*, juxta Macedoniam. *Octava*, Argos Oresticum, vel in Scythia. *Nona*, Cariæ. *Decima*, Argolicum. *Undecima*, Phæacum Hyperia. Argos verò vocatur, omnis ferè campus juxta mare. Omnium gentile, Argivus, non ab Argo neutrum. Esset enim per *i*; sed ab Argo conditore. Dicitur enim etiam Argolas. Aristophanes heroïbus:

Non loquebar, hic est sanè non Argolas
Per Jovem nec Græcus, ut mihi saltem videtur.

Et Euripides in Πλεισθένει:

Ego verò Sardianus, non enim amplius Argolas.

Dicitur etiam Argolis regio, & fœmina, & Argolicus, *a*; nec non Argiones, ut *Cadmiones*. Et Argione, teste Antimacho. Et Argiotis, ab Argéus. Et Argeotis, fœmineum. Et verbum *argolizo*, cujus participio usus est Ephorus lib. 19. Dicuntur etiam patronymicè, ut multi; nec non Herodorus. Nunc quidem Herculei, seu Heraclenses. Ante Herculem verò *Persidæ* vocabantur; ante Perseum verò, *Lyngidæ*, & *Danaïdæ*; ante Danaum verò, *Argeiadæ*, & *Phoronidæ*, quas Abro poëtis tribuit.

ARGURA, urbs Thessaliæ, quæ prius *Argissa*. Est etiam locus Eubœæ, Argura, ubi videtur Panoptam Mercurius occidisse. Gentile, debebat esse, Arguræus teste Philone. Apollodorus verò inquit primo navium catalogo, *Argeios* vocari, vel appellatione intercidente, vel quod auctoritate sibi adjudicaverint Thessaliæ campos, quam *Pelasgicum Argos* vocavit Homerus. Vocantur verò

84 Τρίτη, Θεσσαλίας.] Tertio loco celebrat *Argos Thessaliæ*, quod memorat Servius ad Virgil. Æneid. lib. 7. ex Lucano, cujus etiam affert sequentem versiculum:

— *Ubi nobile quondam,*
Nunc super Argos erat.

Videsis quæ num. 91 subsequenti annotamus.

85 Ἑβδόμη, κατὰ Μακεδονίαν.] Septimo loco celebrat *Argos juxta Macedoniam*, quæ in Eparchia Macedoniæ sub duce memoratur Constant. Porphyrog. de Them. libro 2. Them. 2. Macedoniæ.

86 Ὀγδόη, Ἄργος Ὀρεστικόν.] Octavo loco memorat *Argos Oresticum*, ab Oreste, cum ob matris cædem fugeret, conditum in Epiro, auctore Strabone lib. 7. Argûs in Scythia nulla fit apud alios mentio.

87 Ἄργος δὲ σχεδὸν πᾶν πεδίον κατὰ θάλασσαν.] Argos vocari quoque inquit omnem fere campum juxta mare, quod ex Strabonis lib. 8. habet.

88 Τὸ ἐθνικὸν πασῶν, Ἀργεῖος &c.] Omnium hujus nominis urbium gentile inquit esse τὸ Ἀργεῖος, id est, *Argivus*, non ab urbe Argos, sed à conditore Argo, quem nuper somniavit, cum ante nullius urbis ex omnibus, quas retulit, conditorem eum nominaverit: diversas deinde *Argus* oppidanorum appellationes memorat, quarum nullam reddit rationem; omnes de *Argo Peloponnesi*, utpote celeberrima intelligendas esse existimo, quam illustrabant arx *Larissa*, *Inachus* fluvius, collis munitus, in quo erat *Jovis templum*. Habuit etiam *Junonis templum* vetustate & religione percelebre, à cujus Sacerdote fœmina Argivi annos numerabant, ut testatur Thucydidis Scholiastes ad ejus lib. 2. Urbem celebrem celebriorem reddidit morte sua *Pyrrhus* Epirotarum rex, qui captis per vim Argis, tegula à fœmina Argolide occisus fuit. Argis etiam natum fuisse equum illum *Sejanum* in historia celebrem refert A. Gellius Noct. Attic. lib. 3. c. 9. Et hæc de urbe *Argo* dicta sufficiant: si plura desideras vide Eust. ad Perieg. v. 418.

89 Ἃς Ἄβρων ποιηταῖς ἀνατίθησιν.] Inquit omnia gentilia illa patronymica Abronem tribuere poëtis, ac quia ἔθνη intelliguntur, pro ἃς legendum ἃ, id enim ratio clamat.

90 Ἀργοῦρα, πόλις Θεσσαλίας, ἡ πρότερον Ἄργισσα.] Argura, urbs Thessaliæ, quæ prius *Argissa*, sita erat ad Peneum fluvium, auctore Strabone, cujus ex lib. 9. sunt, quæ sequuntur, verba: Ἡ μὲν οὖν Ἄργισσα ἡ νῦν Ἀργοῦρα ἐπὶ τῷ Πηνειῷ κεῖται &c. id est: *Argissa igitur, quæ nunc* Argura *ad Peneum fluvium jacet.*

91 Ἦν δὴ Πελασγικὸν Ἄργος εἶπεν Ὅμηρος.] Argissa, quæ ætate Strabonis dicebatur *Argura*, ut apparet ex ejus verbis numero præcedenti allatis, ab Homero vocatur *Pelasgicum*

γος εἶπεν Ὅμηρος. Καλοῦνται δὲ Λεοντῖνοι, A
ἀπὸ Λεοντέως. Καὶ Ἀργούριος, τὸ ἐθνικόν.

ΑΡΓΕΝΝΟΣ [92], υἱὸς τοῦ Λεύκωνος, τοῦ Ἀθάμαντος, τοῦ Σισύφου, τοῦ Αἰόλου· ἐρώμενος Ἀγαμέμνονος, Βοιωτός. Ὃς ἀνιὼν εἰς τὸν Κηφισὸν, τελευτᾷ. Ἀφ' οὗ Ἀργεννίδα τὴν Ἀφροδίτην B
ἐτίμησε. Λέγεται καὶ Ἀργεννίς. [93] Ἀριστοφάνης δὲ Ἀργυννίς, διὰ διφθόγγου. Ὁ οἰκήτωρ, Ἀργύννιος.

ΑΡΓΥΡΑ [94], μητρόπολις ἐν Ἰνδικῇ Ταπροβάνῃ νήσῳ. [95] Ὅ ἐστι κριθῆς νήσου· καὶ γὰρ εὐφορωτάτη ἐστὶ, καὶ πλεῖστον ποιεῖ χρυσόν. Τὸ ἐθνι- C
κὸν Ἀργυρίτης, ἢ Ἀργυρηνός· ἀμφότεροι γὰρ οἱ τύποι συνήθεις.

ΑΡΓΥΡΙΝΟΙ [96], ἔθνος Ἠπειρωτικὸν, ὡς

verò *Leontini*, à Leonteo. Dicitur etiam Argurius gentile.

ARGENNUS, filius Leuconis, filii Athamantis, filii Sisyphi, filii Æoli; amasius Agamemnonis, Bœotus. Qui rediens in Cephisum obiit, à quo *Argennidem* vocavit Venerem, & coluit. Dicitur etiam *Argennis*. Aristophanes verò Ἀργυννίς, per diphthongum (dixit.) Incola, Argynnius.

ARGYRA, metropolis in Indica Taprobana insula, quod est hordei insula. Etenim fertilissima est, ac plurimum gignit aurum. Gentile, Argyrites, vel Argyrenus. Utraque enim forma usu recepta est.

ARGYRINI, populi Epirotici, ut

lasgicum Argos, inquit Epitomator noster, scilicet Il. 2. v. 681.

Νῦν δ' αὖ τοὺς ὅσσοι τὸ Πελασγικὸν Ἄργος ἔναιον.

Nunc verò ipsos quicunque Pelasgicum Argos *habitabant*. Ad quem locum, inquit Eustathius *Thessalicum Argos* quoque dici, de quo videsis numerum 84 præcedentem.

92 Ἄργεννος, υἱὸς τοῦ Λεύκωνος, τοῦ &c.] Pro τοῦ Λεύκωνος lege τοῦ Λεύκωνος. Leucon enim fuit filius Athamantis; ut claret ex Pausaniæ libr. 6. & 9. cum Auctoris nostri institutum sit agere de urbibus & populis, præter ejus institutum agit nunc de genealogia *Argenni* Bœoti Agamemnonis catamiti, qui facetissimo poëtarum Epigram. lib. 7. Epigr. 14. dicitur *Arginus*. Ad eum enim videtur alludere, quandoquidem in illo epigrammate memoratur unà cum Hyla Herculis amasio, & Hylas epigrammate 49. ejusdem libri unà cum Ganymede, at apud Auctorem nostrum aliqua suspicor deficere. Innuit enim oppidum, vel montem aliquem *Argennum* quoque vocari, cujus habitator, *Argennius* dicebatur.

93 Ἀριστοφάνης δὲ Ἀργυννίς, διὰ διφθόγγου &c.] Si Criticorum imperium in Stephanum mihi arrogarem, pro Ἀργυννίς legerem Ἀργεννεῖος; pro Ἀργυννίνιος verò Ἀργεννίνιος. Nam ipse loquitur de Argenno, & de Argennide Venere.

94 Ἄργυρα, μητρόπολις ἐν Ἰνδικῇ Ταπροβάνῃ νήσῳ, &c.] *Argyra, metropolis in Indica Taprobana insula, quod est hordei insulæ. Etenim fertilissima est, ac plurimum facit aurum.* Valdè oscitanter transscripsit hæc Epitomator noster ex Ptolemæi Geographiæ lib. 7. c. 2. apud quem sic leguntur: Ἰαβαδίου, ὃ σημαίνει κριθῆς νῆσος. Εὐφορωτάτη δὲ λέγεται ἡ νῆσος εἶναι, καὶ ἔτι πλεῖστον χρυσὸν ποιεῖν, ἔχειν τε μητρόπολιν, ὄνομα Ἀργυρῆν. id est, *Jabadiu, quod significat hordei insula. Fertilissima verò insula dicitur esse, & præterea plurimum aurum facere* (id est, gignere) *habereque metropolim, nomine* Argyren. Quare procul dubio nostri Epitomatoris verba, sic ex Ptolemæi verbis allatis corrigenda sunt: Ἀργυρῆ, μητρόπολις ἐν Ἰνδικῇ Ἰαβαδίου νήσῳ, ὅ ἐστι κριθῆς νῆσος &c. i. e. *Argyre, metropolis in Jabadiu insula, quod est hordei insula &c.* Et hanc existimo esse veram hujus depravati loci correctionem, & nominis Jabadiu interpretationem. *Diu* significare insulam ex Ptolemæi verbis allatis apparet; esse verò nomen Persicum, inquit Vossius ad Melæ lib. 3. c. 7. Persæ & commercio & armis frequentarunt oras Indiæ maritimas. Quare facile potuere nomen imponere insulæ ab eorum lingua, ut solet fieri. Adhuc hodie conservatur hoc nomen in regionibus illis; quandoquidem Lusitani cepere urbem celeberrimam *Dio*, quam Lusitanus Cygnus Cant. 10. Oct. 35. vocat *illustrem* ac eodem Cantu, Oct. 64. *divitem* appellat. Audi eum canentem:

A este o Rey Cambayco soberbissimo
Fortaleza dara na rica Dio
Porque contra o Mogor poderosissimo
Lhe ajude à defender o Senhorio.

Ad quem locum nihil eruditum affert ejus præcipuus Commentator Manuel de Faria amicus noster; *Dio* vero, & *Diu* eadem est urbs; sed rem veluti acu tetigit Petrus Teixeira in suis Relationibus Regum Persidis & Harmuzi c. 22. qui omnes nebulas hac in re nobis discutiet: *Y succedio*, inquit ille, *esto como dixe en la ciudad de* Diu, *que esta situada en la costa del Reyno de Cambaya: adò los Portuguezes tienen aquella famosa fortaleza, tan celebre por las grandes vittorias que en ella huvieron en varios tiempos; y pues la nombré, y no es devirtirme del Reyno de Cambaya, diré della una curiosidad advertida de pocos. El nombre con que esta ciudad, es llamada de la gente Indiana ansi natural como estrangera, es* Dive, *pronunciando la ultima* e, *suavissimamente, y no es nombre proprio, mas comun, que quiere dezir Isla, como tanbien dizen, Ange dive, cinco islas: Naledive, que los Portugueses dizen Maldiva, quatro islas. Selandive, la isla de Seylan; por manera, que Diu se llama Dive por excellencia que es Isla: y quando hablando, o escriviendo la quieren distinguir y hazer differentia de otras: la dizen Dive Nowlakà, que es la isla de los nueve cuentos: porque refieren, que pidiendo una hija de un Señor de la isla, antiguamente á su padre algun don, le concedio lo que importassen sus entradas o reditos de la Aduana en aquel dia, y fuerõ nueve leques, que son nueve cuentos de la moneda de aquella tierra: dedonde le quedò el sobre nombre de Dive Nowlakà: ansi que* Diu *o Dive quiere dezir isla y no es nombre proprio, mas comun.* Argyra vero, quæ metropolis dicitur Epitomat. nostro, à Mela lib. 3. c. 7. vocatur *insula*. Ejus sunt verba: *Ad Tamum insula est Chryse, ad Gangem Argyre. Altera aurei soli (ita Veteres tradidere) altera argentei: atque ita, ut maxime videtur, aut ex re nomen, aut ex vocabulo ficta fabula est.* De quibus regionibus sic loquitur Ptolemæus Geographiæ lib. 7. c. 2. Τῆς δὲ ἀργυρᾶς χώρας, ἐν ᾗ πλεῖστα λέγεται εἶναι μέταλλα ἀσήμου, ὑπέρκειται πλησιάζουσα τοῖς Βησυγγήταις ἡ ΧΡΥΣΗ ΧΩΡΑ, καὶ αὕτη πλεῖστα μέταλλα ἔχουσα χρυσίου &c. i. e. *Super argenteam regionem, in qua multa esse dicuntur metalla argenti, superjacet* AUREA REGIO, *Besyngetis appropinquans, quæ & ipsa plurima habet auri metalla.* Has verò regiones locat Ptolem. libro capiteque citatis in India extra Gangem. Plinius lib. 6. c. 11. confirmat sententiam Ptolemæi. Sic enim ille: *Extra ostium Indi, Chryse & Argyre, fertiles metallis, ut credo. Nam, quod aliqui tradidere, aureum argenteumque iis solum esse haud facile crediderim.* Græcis Chryse, & *Argyre*, idem est, quod Latinis *Aurea* & *Argentea*, nos verbis Latinis vertimus Græca Ptolemæi. Cæterum apud eumdem Ptolemæum libro citato, capite quarto pro *Simundu*, legendum est *Simundiu*, de quibus videsis, quæ in Ταπροβάνη annotamus.

95 Ὅ ἐστι κριθῆς νήσου.] Lege Ὅ ἐστι κριθῆς νῆσος.

96 Ἀργυρῖνοι, ἔθνος Ἠπειρωτικόν.] Inquit Argyrinos, populos esse Epiroticos, sed eum fefellit opinio. Fuere enim populi Siciliæ: Præstat audire loquentem Isaacium ad Lycophronis v. 1017. Ὁ μὲν ποιητὴς οὗτος, καὶ οἱ σχολιασταὶ σφάλλονται, ὁ μὲν, τοὺς Ἀργυρρίνους, Ἀργυρίνους λέγων, διὰ τὸ συντεθῆναι τὰ μέτρα, οἱ δὲ, Ἠπειρωτικὸν ἔθνος αὐτοὺς λέγουσιν, οὐκ εἰδότες, ὅτι τὸ Ἀργύρριον πολίχνη Σικελίας ἐστὶν, ὅθεν ἦν ὁ συγγραφεὺς Διόδωρος &c. i. e. *Hic quidem Poëta, & ejus Scholiastæ errant, Poëta, Argyrrhinos vocans Argyrinos propter metrum, illi verò, Epiroticam gentem, eos dicunt, nescientes Argyrrhium esse oppidulum Siciliæ, unde erat Diodorus historicus, nisi forte, nec ipse sciebat, quomodo sua ipsius patria vocabatur.*

97 Καὶ

ὡς Τίμαιος, καὶ Θέων, 97 καὶ Λυκόφρων·

Εἰς Ἀργυρίνους, καὶ Κεραυνίων νάπας.

ἈΡΓΥΡΙΠΠΑ 98, πόλις τῆς Δαυνίας, κατὰ τὸν Ἰόνιον κόλπον· 99 Λυκόφρων·

Ὁ δ᾽ Ἀργυρίππαν Δαυνίων παγκληρίαν. B

1 Αὕτη Λάμπη ἐκαλεῖτο. 2 Διομήδης μετὰ τὴν ἅλωσιν τῆς Ἰλίου ἐτείχισε, καὶ μετωνόμασεν Ἄργος Ἵππιον. 3 Τὸ ἐθνικὸν, Ἀργυριππιανός. Στράβων Ἀργυριπηνός φησιν.

ἌΡΓΥΡΟΣ, πόλις. Φίλιστος ἐννάτῃ. C

ἈΡΔΑΛΙΔΕΣ 4, καὶ Ἀρδαλιώτιδες, τιμῶνται αἱ Μοῦσαι ἐν Τροιζῆνι, 5 ἀπὸ Ἀρδάλου τινὸς ἱδρυσαμένου, ἢ καὶ ἀπὸ τόπου. 6 Ἔστιν οὖν τοῦ μὲν Ἀρδαλιῶτις, τὸ ἀρσενικὸν Ἀρδαλιώτης· τοῦ δ᾽ Ἀρδαλὶς, Ἀρδαλὸς, ὡς Θετταλός. D

ἌΡΔΕΑ 7, κατοικία τῆς Ἰταλίας· Στράβων πέμπτῃ. 8 Ἐκλήθη ἀπὸ ἑνὸς τῶν παίδων Ὀδυσσέως

Aut Timæus, & Theon, & Lycophron

In Argyrinos, & Cerauniorum saltus.

ARGYRIPPA, urbs Da niæ, juxta Ionium sinum, Lycophron:

Hic verò Argyrippam Dauniorum totam-he reditatem.

Eadem *Lampe* vocabatur, quam Diomedes pos captam Trojam muro circumdedit, ac mutat nomine *Argos Hippium* vocavit. Gentile, Argy rippianus. Strabo, Argyripenus inquit.

ARGYROS, urbs. Philistus lib. 9.

ARDALIDES, & Ardaliotides colu tur Musæ Trœzene, ab Ardalo quodam, q eis *Templum* constituit, vel etiam à loco. E igitur quidem ab Ardaliotis, masc. Ardaliote ab Ardalis verò, Ardalus, ut Thessalus.

ARDEA, oppidum Italiæ, Strab. lib. sic vocata ab uno filiorum Ulyssis & Circe

Eade

97 Καὶ Λυκόφρων.] Carmen illud Lycophronis, legitur in ejus poëmatio v. 1017. ubi τὸ Ἀργυρίννους duplici *n* scribitur.

98 Ἀργυρίππα, πόλις τῆς Δαυνίας &c.] Argyrippa urbs Dauniæ juxta sinum Ionium. Daunia vero sub Apulia comprehendebatur. Civitatem tria habuisse nomina, constat ex Strabonis libr. 6. Argos Hippium, unde veluti contractè Argyrippe, deinde Arpi. Ejus appono verba: Πλησίον δὲ καὶ Σαλαπία, τὸ τῶν Ἀργυριππηνῶν ἐπίνειον. Οὐ πολὺ γὰρ δὴ τῆς θαλάττης ὑπέρκεινται δύο πόλεις, ἔν γε τῷ πεδίῳ μέγισται τῶν Ἰταλιωτίδων γεγονυῖαι πρότερον, ὡς ἐκ τῶν περιβόλων δῆλον, τότε Καννύσιον καὶ ἡ Ἀργυρίππη, ἀλλὰ νῦν ἐλάττους εἰσίν. &c. i. e. *Prope est Salapia Argyrippenorum navale. non procul à mari in planicie sitæ sunt duæ urbes, quæ ut ambitus earum docet, olim Italiotidum fuere maximæ, sed nunc sunt minores, Cannysium, & Argyrippe, principio verò Argyrippe vocabatur Argos Hippium, deinde Argyrippe, deinde nunc Arpi, utramque Diomedes fertur condidisse.* Memoratur Andino vati Æneid. lib. 11. v. 246.

Ille urbem Argyrippam patriæ cognomine gentis;
Victor Gargani *condebat Japygis oris.*
Postquam introgressi, & coram data copia fandi;
Munera præferimus, nomen, patriamque docemus;
Qui bellum intulerint, quæ causa attraxerit Arpos.

Ubi Servius, *Hic in Apulia* (Diomedes) *condidit civitatem, quam patriæ suæ nomine appellavit, &* Argosippium *dixit, quod nomen postea vetustate corruptum est, & factum est, ut civitas Argyrippa diceretur, quod rursus corruptum, Arpos fecit.*

99 Λυκόφρων.] Carmen illud Lycophronis invenitur in ejus Cassandra v. 592. alterum etiam appono carmen, ut Poëtæ mentem percipias:

Ὁ δ᾽ Ἀργυρίππαν Δαυνίων παγκληρίαν
Παρ᾽ Αὐσονίτην Φυλαμὸν δομήσεται.
Hic verò Argyrippam Dauniorum totam-possessionem
Juxta Ausoniam Phylamum ædificabit.

Ad quem locum Isaacius inquit, Diomedem ab Ætolia ejus patria pulsum Argyrippam urbem, quæ interpretatur *Argos Hippium* ædificasse.

1 Αὕτη Λάμπη ἐκαλεῖτο.] Argyrippam urbem Dauniæ, inquit, *Lampen* quoque vocatam fuisse, sed id nullo testimonio firmat, nec apud alios, quod sciam, hujus cognominis, seu nominis fit mentio. Forsitan id somniavit Epitomator noster.

2 Διομήδης μετὰ τὴν ἅλωσιν τῆς Ἰλίου &c.] Inquit Diomedem post captam Ilium muro circumdedisse Argyrippam, ac mutato nomine vocasse *Argos Hippium*, sed Strabo & Servius ajunt condidisse, quorum verba attulimus numero 98 præcedenti, quod etiam confirmat Isaacius ad Lycophronis v. 592.

3 Τὸ ἐθνικὸν Ἀργυριππιανός. Στράβων Ἀργυριπηνός φησιν.] Gentile Straboni dicitur Ἀργυριπηνός, quia ab ip civitas etiam dicitur Ἀργυρίππη, ac eodem modo Epitoma tori nostro ab Argyrippa dicendum erat Argyrippanus, n Argyrippianus. Cæterum si plura de hac urbe scire de deras, vide Cluv. Italiæ Antiquæ lib. 4. c. 12. eruditi mum virum, sed nescientem tollere manum de tabula.

4 Ἀρδαλίδες, καὶ Ἀρδαλιώτιδες &c.] Ardalides, & Ar daliotides Musæ Trœzene colebantur. Trœzen vero fu Peloponnesi urbs, ut ipse suo loco inquit. Nomen has Mu sas accepisse ait vel ab Ardalo, qui in earum honorem Tem *plum* construxit, vel à loco. Priorem sententiam confirm Pausanias, cujus ex libro secundo sunt, quæ sequunt verba: Οὐ πόρρω δὲ ἱερὸν Μουσῶν ἐστί. Ποιῆσαι δὲ ἔλεγον αὐτὸ Ἄρδαλον παῖδα Ἡφαίστου &c. i. e. *Non longe abest Musarum tem plum, quod construxisse ajunt Ardalum Vulcani filium, qu & tibiam invenisse putant, & Musas ab ipso* Ardalides vo *cant.*

5 Ἀπὸ Ἀρδάλου τινὸς ἱδρυσαμένου &c.] Si res foret mei ar bitrii, legerem ἀπὸ Ἀρδάλου τινὸς τὸ ἱερὸν αὐταῖς ἱδρυσαμένου, sic in versione mea horum verborum mentem expos Nam in textu Græco deficit τὸ ἱερὸν. Ardalus autem fuit Vu cani filius, ut num. præcedenti ex Pausaniæ lib. 2. claret.

6 Ἔστιν οὖν τοῦ μὲν Ἀρδαλιῶτις &c.] Cum prius dixerit Ar dalides & Ardaliotides fuisse Trœzene Musas nomen ad ptas ab Ardalo, nunc tanquam si loqueretur de regione la, juxta quam templum Musarum erat, quæ *Ardalis* & *Ardaliotis* vocanda erat, ab Ardaliotis fingitur ipsi inco la, Ardaliotes. Ab Ardalis vero, Ardalus, ut Thessalus.

7 Ἄρδεα, κατοικία τῆς Ἰταλίας· Στράβων πέμπτῃ.] Arde oppidum Italiæ (τὸ κατοικία, apud Geographos, pro oppi do sumitur) ex Strab. lib. 5. ubi de ea sic loquitur: Καὶ Ῥουτοῦλοι, οἱ τὴν ἀρχαίαν Ἀρδέαν ἔχοντες &c. i. e. *Et Rutuli, qu antiquam habebant Ardeam* &c. memoratur inter Latino rum urbes mediterraneas Ptolem. lib. 3. c. 1.

8 Ἐκλήθη ἀπὸ ἑνὸς τῶν παίδων Ὀδυσσέως, καὶ Κίρκης.] Ar deam vocatam fuisse ab uno ex filiis Ulyssis inquit, quam sententiam profert, ac si esset Strabonis; at Strabo nihi tale protulit. Id potuit legere apud Dionysium Antiqu Rom. lib. 1. Sic enim ille: Ξεναγόρας δὲ ὁ συγγραφεὺς ἱστορεῖ Ὀδυσσέως, καὶ Κίρκης υἱοὺς γενέσθαι τρεῖς, Ῥῶμον, Ἀντίαν, Ἀρδέαν &c. i. e. *Xenagoras historicus tradit Ulyssis & Circes tres fuis se filios, Romum, Antiam, Ardeam, qui cum tres urbes conderent, eis à se nomina imposuerunt.* Sunt meræ nugæ. Græci hæc fingebant, ut sibi hanc arrogarent gloriam. Vo lebant enim Romam à Romo Ulyssis ex Circe filio condi tam credi, de qua ad illud Maronis Æneid. lib. 7.

—— *Et nunc magnum tenet* Ardea *nomen.*

Sic Servius: *Bene allusit. Nam Ardea, quasi ardua dicta est*, id est, *magna & nobilis. Licet Iginus in Italicis urbibus ab augurio avis* Ardeam *dictam velit. Illud namque* Ovidii in *Metamorphosi fabulosum est, incensam ab Hannibale Ardeam, in haas*

σέως καὶ Κίρκης. [9] Αὕτη Τροία ἐλέγετο, ὡς Χάραξ. A [10] Οἱ οἰκοῦντες, Ἀρδεάται. [11] Ἔστι καὶ πόλις Ἰλλυρίας διὰ τοῦ ι, ὡς Στράβων. Τὸ ἐθνικὸν, Ἀρδιαῖος.

Eadem *Troja* dicebatur, ut Charax. Incolæ, Ardeatæ. Est etiam urbs Illyriæ per *i*, ut Strabo. Gentile, Ardiæus.

ἈΡΔΎΝΙΟΝ, πόλις ἐν Θήβης πεδίῳ, ὡς Ξάνθος ἐν Λυδιακῶν δευτέρῳ. Τὸ ἐθνικὸν, Ἀρ- B δυνιος.

ARDYNIUM, urbs in Thebæ campo, ut Xanthus Lydiacorum secundo. Gentile, Ardynius.

ἈΡΈΘΟΥΣΑ [12], πόλις Συρίας, καὶ Φράκης, καὶ Εὐβοίας, [13] καὶ κρήνη Σικελίας. Ἔστι καὶ Ἰθάκης·

[14] Πὰρ Κόρακος πέτρῃ, ἐπί τε κρήνῃ Ἀρεθούσῃ. C

Ὅμηρος. Αὕτη Κύπαρα ἐλέγετο. [15] Δίδυμος ὑπομνηματίζων τὴν τῆς Ὀδυσσείας φησίν· Ἀρέθουσαι δέ εἰσιν ὀκτώ. Ἡρακλέων δὲ ὁ Γλαύκου, τὴν αὐτὴν ὑπομνηματίζων φησὶν, Ἀρῶ ἐστι τὸ ποτίζω, οὗ τὸ ἄρδω παράγωγον· ἐκ τούτου D ἀρέθω, ὡς φλέγω φλεγέθω. [16] Ἀφ' οὗ πᾶσα κρήνη ἐπιθετικῶς οὕτω λέγεται. Τὸ ἐθνικὸν, Ἀρεθούσιος.

ARETHUSA, urbs Syriæ, & Thraciæ, & Eubœæ; nec non fons Siciliæ. Est & Ithacæ:

Circa Coracis petram, ad fontem Arethusam.

Homerus. Eadem *Cypara* dicebatur. Didymus in commentariis in 13. Odyss. inquit: *Arethusæ verò sunt octo.* Heracleon verò Glauci filius in commentariis in eandem inquit; ἀρῶ est *rigo*, à quo deducitur ἄρδω· ex hoc ἀρέθω, ut φλέγω, φλεγέθω, i. e. *uro.* Unde omnis fons adjective dicitur Arethusa. Gentile, Arethusius.

ἌΡΕΙΑ [17], κρήνη ἐν Θήβαις, καὶ τόπος, ὃν οἱ κατοικοῦντες Ἄρειοι καλοῦνται. Καὶ ἔστιν ἀπὸ δύο E ἓν ἐθνικὸν, ὡς ἀπὸ τοῦ Μόψου Ἑστία Μοψεάτης, καὶ τῆς Μητρὸς τῶν θεῶν, τὸ Μητρῷον.

AREA, fons in Thebis, & locus, cujus incolæ *Arei* dicuntur. Et est à duobus unum gentile, ut à Mopsi Vesta, Mopseates, & à Matre Deorum, Metroon, h. e, *Matris Deorum templum.*

ἌΡΕΙΟΣ

AREO-

in hanc avem esse conversam. Puto falsum esse Servium, cum inquit Ovidium in Metamorphosi dicere incensam ab Hannibale Ardeam, &c. Namque Ovid. Metamorphoseωn lib. 14. cum loquitur de Venere & ejus filio Ænea, & Turno, atque de Ardeæ eversione, tandem inquit:

Congerie è media tum primum cognita præpes
Subvolat, & cineres plausis everberat alis
Et sonus, & macies, & pallor, & omnia, captam
Quæ deceant urbem, nomen quoque mansit in illa
Urbis: & ipsa suis deplangitur Ardea pennis.

Plinius Nat. Hist. lib. 35. c. 10. celebrat hac in urbe Reginæ Junonis templum, quod picturis condecoravit M. Ludius Elotas, qua de causa civitate donatus est, atque his versibus:

Dignis digna loca picturis condecoravit
Reginæ Junonis supremæ conjugis templum
Marcus Ludius Elotas Ætolia oriundus,
Quem nunc, & post semper ob artem hanc Ardea laudat.

Idem Auctor lib. 3. c. 5. Ardeam à Danaë Persei matre conditam fuisse inquit, quod etiam confirmat ejus seu simia, seu Epitomator Solinus c. 8. Quam sententiam sequitur Andinus vates, nullius artis expers Æneid. lib. 7. v. 410.

----- *Quam dicitur urbem*
Acrisioneis Danaë fundasse colonis
Præcipiti delata Noto. Locus Ardua quondam
Dictus avis, & nunc magnum manet Ardea *nomen.*

Michaël Antonius Baudrand ad Ferr. Lexicon Geographic. auctor est, Ardeam hodie in ruinis jacere, ac esse tantum castrum Marchionatus Cæsarinæ gentis in ora maris Tyrrheni. Si plura desideras, vide Cluv. Ital. Antiq. lib. 3. c. 5.

9 Αὕτη Τροία ἐλέγετο, ὡς Χάραξ.] Ardeam Trojam vocatam fuisse ex Charace inquit; sed id videtur somniasse Charax. Nemo enim, quod sciam, id dixit. Liv. lib. 1. statim in principio auctor est: *Antenorem cum multitudine Henetûm, qui seditione ex Paphlagonia pulsi, sedes, & ducem rege Pylæmene ad Trojam amisso, quærebant, venisse in intimum maris Adriatici sinum: Euganeisque qui inter mare Alpesque incolebant, pulsis, Henetos, Trojanosque eas tenuisse terras, & in quem primum egressi sunt locum*, Troja *vocatur, pagoque inde Trojano nomen est, gens universa* Veneti *appellati. Æneam ab simili clade domo profugum, sed ad majora initia rerum ducentibus fatis, primo in Macedoniam venisse, inde in Siciliam quærentem sedes delatum: ab Sicilia classe Laurentem agrum tenuisse.* Troja *& huic loco nomen est.*

10 Οἱ οἰκοῦντες, Ἀρδεάται.] Incolæ civitatis Ardeæ *Ardeatæ* dicuntur Græcis, at Latinis *Ardeates*, ut apparet ex Liv. lib. 4. c. 7. *Legati ab Ardeatibus Romam venerunt, ita de injuria querentes, ut si demeretur ea, in fædere atque amicitia mansuros restituto agro appareret.*

11 Ἔστι καὶ πόλις Ἰλλυρίας διὰ τοῦ ι, ὡς Στράβων.] Ardeia, urbs Illyriæ memoratur ex Strabone, qui de ea lib. 7. sic loquitur: Πρὸς δὲ τῷ Ἀδρίᾳ, πᾶσα ἡ Ἀρδεία σχεδόν τι, μέση δ' ἡ Παιονία· καὶ αὐτὴ πᾶσα ὑψηλή. id est, *Ad Adriam verò tota pene est* Ardeia. *Media autem Pæonia, & ipsa tota sublimis.* Ex quibus verbis potius suspicari possumus fuisse regionem, quam civitatem.

12 Ἀρέθουσα, πόλις Συρίας καὶ Φράκης &c.] Inquit Arethusam, urbem fuisse Syriæ, Thraciæ & Eubœæ, (ubi pro Φράκης lege Θράκης,) de quibus nihil inveniebam, quod mereretur nostris observationibus inseri. Quam noster Thraciæ, Scylax Macedoniæ adscribit; quod plerunque in regionum confiniis accidit apud Scriptores, prout sæpius annotavimus.

13 Ἔστι καὶ κρήνη Σικελίας καὶ Ἰθάκης.] Hoc modo dirigenda sunt illa Steph. Sic enim ille amat loqui, non ut est in textu.

14 Πὰρ Κόρακος πέτρῃ &c.] Hæc etiam sunt inversa, sic vero sunt dirigenda, Ὅμηρος·

Πὰρ Κόρακος πέτρῃ ἐπί τε κρήνῃ Ἀρεθούσῃ:

Est enim versiculus Homericus ex ejus Odyss. 13. v. 408.

15 Δίδυμος ὑπομνηματίζων &c.] Inquit ex Didymo ad versum Homericum præcedenti numero citatum, octo fuisse fontes Arethusas, quorum celeberrimi fuere Siciliæ & Ithacæ, utpote Poëtis decantati. Fabulæ me non delectant, nec volo in eis immorari. Videsis, quæ hujus farinæ affert Eust. ad Smyrnæi vatis carmen allatum.

16 Ἀφ' οὗ πᾶσα κρήνη ἐπιθετικῶς οὕτω λέγεται.] Cum ex Heracleone Glauci filio ad ejusdem Odyss. versum supra citatum attulerit etymologiam fontis Arethusæ. nunc ex eodem inquit, omnem fontem ἐπιθετικῶς *Arethusam* dici: attamen usus obtinuit, ut pro nomine proprio accipiatur. Peculiariter enim *Arethusa* dici solet de fonte Siciliæ seu Ithacæ, utpote qui fuere celebriores reliquis.

17 Ἄρεια, κρήνη ἐν Θήβαις.] Sic concipienda sunt hæc verba: Ἄρεια κρήνη, κρήνη ἐν Θήβαις. Aliter enim non habet locum, quod inquit Epitomator noster, scilicet, quod ex duobus nominibus fit unum in gentilitio, h. e. *ex Area Crene*, gentile, Arei. De hoc verò Thebarum fonte nihil apud auctores inveniebam.

18 Ἄρειος

ἌΡΕΙΟΣ ΠΆΓΟΣ [18], ἀκρωτήριον Ἀθήνησιν, ὡς Ἀπολλόδωρος ἐν τῷ περὶ θεῶν ἐννάτῳ, ἐν ᾧ τὰς φονικὰς κρίσεις ἐδίκαζον, διὰ τὰς ἀπὸ τοῦ σιδήρου γιγνομένας μιαιφονίας. Φιλόχορος δ' ἐν Ἀτθίδος δευτέρῳ βιβλίῳ, ὅτι Ἁλιρρόθιον τὸν Ποσειδῶνος ἀποθανεῖν βιαζόμενον ὑπὸ Ἄρεος, διὰ τὴν Ἀλκίππην τὴν αὐτοῦ θυγατέρα. [19] Τὸ ἐθνικὸν ἔδει Ἀρειοπεδιεῦς, [20] ἀλλ' οὐχ ἁρμόζει Ῥωμαίοις ὁ τύπος. Ἔσται οὖν τοῦ Πεδίον Πεδῖνος, ἢ Πεδιανὸς, καὶ Ἀρεοπεδῖνος, [21] καὶ Ἀρεοπεδινός. Ἔστι καὶ Θρᾴκης ἔρημον πεδίον, χαμαιπετῆ δένδρα ἔχον, ὡς Πολύβιος τρισκαιδεκάτῃ.

AREOPAGUS, promontorium Athenis, ut Apollodorus lib. 9. de Diis, in quo cædis causas judicabant, propter contaminationes-ex-cæde à ferro factas. Philochorus verò secundo Atthidis libro auctor est, sic fuisse dictum, quod Halirrhotius Neptuni filius vi illata ὑπὸ Ἄρεος, i. e. *à Marte* propter Alcippen ipsius filiam fuerit interfectus. Gentile debebat esse Areopedieus, at non convenit Romanis hæc forma. Erit igitur à Pedion, Pedinus, vel Pedianus, & Areopedinus, accentu circumflexo in penultima, vel gravi in ultima. Est & Thraciæ campus desertus, qui arbores humiles habet, teste Polybio lib. 13.

ἌΡΕΟΣ ΝΗ͂ΣΟΣ, πρὸς τοῖς Κόλχοις, ἐν τῷ Πόντῳ· Σκύμνος ἐν Ἀσίᾳ. Τὸ ἐθνικὸν Ἄρειος, ἐξ ἑνὸς τοῖν δυοῖν παρηγμένον.

AREONESUS, i. e. *Martis insula*, in Ponto, juxta Colchos: Scymnus in Asia. Gentile, Arius, ex uno duorum deductum.

ἈΡΗ͂ΝΑΙ [22], δύο πόλεις, Μεσσήνης καὶ Τριφυλίας. [23] Ὅμηρος·

——— Καὶ Ἀρήνην ἐρατεινήν.

Τὸ ἐθνικὸν, Ἀρηναῖος. Τὸ τοπικὸν, Ἀρηνῆθεν.

ARENÆ, duæ urbes Messeniæ, & Triphyliæ. Homerus:

——— *Et Arenen amabilem.*

Gentile, Arenæus. Locale, ex-Arene.

ἌΡΗΣ, Ἄρητος, ὡς Μένδητος, χωρίον Εὐβοίας. Θεόπομπος εἰκοστῇ τετάρτῃ Φιλιππικῶν. Τὸ ἔθνος Ἀρήσιος, ὡς Μενδήσιος, Ἀγρήσιος.

ARES, Aretis, ut Mendetis, oppidum Eubœæ. Theopompus vigesimo quarto Philippicorum. Gentile, Aresius, ut Mendesius, Agresius.

ἈΡΙΑ [24], θηλυκῶς καὶ οὐδετέρως Περσικὴ χώρα, ὡς Ἑλλάνικος. [25] Τὸ ἐθνικὸν Ἄρειοι, ὡς αὐτός φησι, καὶ Ἀρειεύς.

ARIA, fœmineo, & neutro genere regio Persidis, ut Hellanicus. Gentile, Ari... ut idem inquit, & Arieus.

ἈΡΙΑ'- ARIA-

18 Ἄρειος Πάγος, ἀκρωτήριον Ἀθήνησιν.] Insignitè corruptus est locus iste. Areopagus enim non fuit promontorium, ut inquit Stephanus, sed tribunal, in quo Areopagitæ ejus judices cædis causas judicabant. Quare pro ἀκρωτήριον lege fidenter δικαστήριον, id est, *tribunal*, quod erat Athenis in arce, cujus rei locuples est testis Hesychius. Ἄρειος Πάγος, inquit ille, ἐν Ἀθήναις δικαστήριον, ἐν τῇ ἀκροπόλει. id est, *Areopagus Athenis tribunal in arce.* (Athenarum arx *Acropolis* peculiari nomine dicebatur & *Polis*, ut alibi annotatur.) Ἄρειος Πάγος vero Latinis dicetur *Martius pagus*, sed usus obtinuit, ut dicatur *Areopagus*. Erat etiam regio Athenis ex quinque in quas tota urbs aliquando fuit divisa. Eæ autem fuere Ἀρεοπάγος, Κρόνου πάγος, Πανὸς πάγος, Ποσειδῶνος πάγος, Ἑρμοῦ πάγος, quod testatur Hilduinus in Dionysii Areopagitæ vita. Tribunal vero *Areopagus* sic vocabatur, quod illic primum Mars capitis causam dixerit, ut tradit Pausan. lib. 1. Ejus judices erant integri, & incorrupti, unde parœmia, Ἀρειοπαγίτου σκυθρωπότερος, id est, *Areopagita severior*, & Ἀρειοπαγίτου σιγανότερος, id est, *Areopagita taciturnior*. Utrumque verè de Hispaniæ inquisitoribus dici potest.

19 Τὸ ἐθνικὸν ἔδει Ἀρειοπεδιεῦς.] Quis non videt ante hæc verba aliquammulta deficere. Gentile enim ab Areopagus non potest Ἀρειοπεδιεῦς esse, sed Ἀρειοπαγίτης. Ab Ἀρειοπέδιον verò bene deduci potest Ἀρειοπεδιεῦς, de quo videbatur loqui.

20 Ἀλλ' οὐχ ἁρμόζει Ῥωμαίοις ὁ τύπος.] Innuit loqui περὶ τοῦ Ἀρειοπέδιον, id est, *Martius campus*, à quo formabat gentile Ἀρειοπεδιεῦς, ac inquit hanc formam non convenire Romanis, sed sicut ἀπὸ τοῦ πεδίον fit πεδῖνος vel πεδιανὸς; sic ab Ἀρειοπέδιον formandum esse Ἀρειοπεδῖνος vel Ἀρειοπεδιανὸς.

21 Καὶ Ἀρεοπεδινός.] Si ab πεδίον dicitur πεδῖνος vel πεδιανὸς, eodem modo ab Ἀρεοπέδιον debet dici Ἀρεοπεδῖνος & Ἀρεοπεδιανός, non Ἀρεοπεδινός.

22 Ἀρῆναι, δύο πόλεις &c.] Duas hujus nominis urbes memorat, alteram Messeniæ, alteram Triphyliæ. Hanc celebrat Smyrnæus vates ac omnium Poëtarum parens Homerus Il. 2. v. 571. ad quem locum Archiepiscopus Thessalonicæ nihil memorabile affert, quod nostris observationibus possit inservire. Sita autem fuit juxta fluvium, qui *Minyius*, ac postea *Anigrus* vocatus est, referente Strabone lib. 8. Pausania in Eliacis, qui *Samicum* eam quoque vocatam fuisse tradit, etsi Strabo libro citato Samicum ejus arcem fuisse suspicatur, cujus suo tempore nedum vestigia extabant, ut idem inibi refert; at Messeniæ Arenas nemo quod sciam, memorat.

23 Ὅμηρος.] Hemistichium illud Homericum legitur Il. 2. v. 571. Ejus integrum carmen appono:

Οἵ τε Πύλον τ' ἐνέμοντο καὶ Ἀρήνην ἐρατεινήν.
Quique Pylum incolebant & Arenen amabilem.

24 Ἄρεια, θηλυκῶς καὶ οὐδετέρως Περσικὴ χώρα.] Aria, fœmin. & neut. genere, Persica regio: de hac re ἐπέχω. Non occurrit enim exemplum de regione, quæ fœm. singul. & neut. plurali vocetur. Aria vero Persica regio dicitur Epitomatori nostro, non quod Persis eam comprehenderet, sed quod esset sub Persarum imperio. Ejus enim descriptionem habemus apud Cosmographum Geograph. lib. 6. c. 17. Tudelensi in Itinerario dicitur עריה *Aria*, at Paralipom. lib. 1. c. 5. v. 26. vocatur הרא *Ara*, unde deflexum est Græcorum & Tudelensis *Aria*, in quam *Pul* & *Thiglathpelneser* Assyriorum reges ex Samaria Judæos transtulerunt, res illis temporibus frequens, cum incolæ alicujus regionis in fide non permanebant, eos in aliam victos transferebant, ne iterum rebellarent, quod & in Romana historia memini me legisse, sed temporis & Auctoris non venit mihi in mentem.

25 Τὸ ἐθνικὸν, Ἄρειοι &c.] Incolæ Ariæ regionis, de qua præcedenti numero egimus, dicebantur *Arii*. Sic olim vocabantur Medi, ut rerum monumentis tradidit Herodotus lib. 7. c. 67. Ἐκαλέοντο δὲ πάλαι πρὸς πάντων Ἄρειοι. id est, *Vocabantur autem antiquitus* (Medi) *ab omnibus Arii.* Quare existimo Ariam fuisse regionem quæ sub Media comprehendebatur. In Mediam enim Samaritæ ab Assyriorum regibus translati sunt, ut apparet ex lib. 4. Regum c. 17. v. 6. & ex Paralipom. lib. 1. c. 5. v. 26.

26 Ἀρεια-

ἈΡΙΑ'ΝΙΑ [26], ἔθνος προσεχὲς τοῖς Καδουσίοις· Ἀπολλόδωρος δευτέρῳ. A

ἈΡΙΑΡΑ'ΘΕΙΑ [27], πόλις πλησίον Καππαδοκίας, [28] ἀπὸ Ἀριαράθου Καππαδοκίας βασιλεύσαντος, γαμβροῦ Ἀντιόχου.

ἈΡΙΑ'ΝΘΗ, πόλις Οἰνώτρων· Ἡρωδιανὸς ιβ. B

ἈΡΙ'ΝΔΗΛΑ [29], τρίτης Παλαιστίνης. Γλαῦκος δὲ κώμην αὐτὴν καλεῖ. Τὸ ἐθνικὸν, Ἀρινδεληνός.

ἈΡΙ'ΚΕΙΑ [30], πόλις Λατίνων· Διονύσιος ἐν πέμπτῃ ἐπιτομῆς ς. Ὁ πολίτης, Ἀρικεινός. C

ἌΡΙΜΑ [31]· Ὅμηρος· Εἰν

ARIANIA, gens finitima Cadusiis; Apollodorus lib. 2.

ARIARATHIA, urbs prope Cappadociam, ab Ariarathe Cappadociæ rege, Antiochi genero.

ARIANTHE, urbs OEnotrorum, Herodianus lib. 12.

ARINDELA, tertiæ Palæstinæ. Glaucus verò vicum eam vocat. Gentile, Arindelenus.

ARICIA, urbs Latinorum. Dionysius lib. 5. epitom. 6. Civis, Aricinus.

ARIMA: Homerus: In

26 Ἀριανία, ἔθνος προσεχὲς τοῖς Καδουσίοις.] Ariania, gens finitima Cadusiis ex Apollodoro lib. 2. de qua videsis Strabonem Geographiæ lib. 15. Ammianum Marcellinum lib. 23. c. 29.

27 Ἀριαράθεια, πόλις πλησίον Καππαδοκίας.] Ariarathia, urbs prope Cappadociam Ptolemæo Geograph. lib. 5. c. 6. inter Cappadociæ civitates numeratur, sed apud eum perperam scribitur Ἀριαράθιρα, quod ex nostro auctore corrigendum est, ac legendum Ἀριαράθεια. Nam hæc civitas sic vocata fuit ab *Ariarathe* rege Cappadociæ, ut inquit noster.

28 Ἀπὸ Ἀριαράθου Καππαδοκίας βασιλεύσαντος.] Ariarathes rex memoratur ab Strabone lib. 12. in Cappadocia, de quo inquit: Προσεκλήθη δ' αὐτοῖς Ἀριαράθης ὁ πρῶτος προσαγορευθεὶς Καππαδόκων βασιλεύς. id est, *Adjecit verò eos* (Cataones Cappadocibus) *Ariarathes, qui primus Cappadocum rex fuit appellatus.* Ac mirum est Strabonem nullam fecisse Ariarathiæ urbis mentionem, cum regem *Ariarathem* memoret.

29 Ἀρίνδηλα, τρίτης Παλαιστίνης.] Videtur deficere τὸ πόλις, id est, *urbs.* Sic enim amat loqui Stephanus, Ἀρίνδηλα, πόλις τρίτης Παλαιστίνης; id est, *Arindela, urbs tertiæ Palæstinæ.* Jam alibi annotavimus *tertiam Palæstinam* vocari *Arabiam Petræam*; sed de urbe nulla apud alios, quod sciam, fit mentio.

30 Ἀρίκεια, πόλις Λατίνων, &c.] In his verbis pro ἐν πέμπτῃ ἐπιτομῆς ς. lege ἐν ἕκτῳ Ῥωμαϊκῆς Ἀρχαιολογίας. i. e. *lib. 6. Rom. Antiq.* Sic enim alibi citatur Dionysius, cujus ex eodem lib. sunt verba: Συντυγχάνουσιν ἀλλήλοις ἀγχοῦ πόλεως Ἀρικείας, ἣ διέχει σταδίους ἑκατὸν εἴκοσι τῆς Ῥώμης. i. e. *Occurrunt sibi invicem prope urbem Ariciam, quæ distat* CXX *stadia à Roma.* (Strabo lib. 5. CLX stadiis distare inquit, cui Ἀρικία dicitur) Memoratur Virg. Æn. l. 7. v. 763.

—— insignem, quem mater Aricia misit.

Ad quem locum Servius: *Aricia civitas juxta Albam, Mater autem propter Augustum dicit, qui fuerat ex Aricina matre progenitus.* Id etiam patet ex tertia Philippica Ciceronis, atque ex epistola Cassii Parmensis apud Sueton. in Augusto. *Nemoralem* vocat facetissimus poëtarum Epigram. lib. 13. Epigram. 19. quod haberet optimum nemus; ut & Ovid. Fast. lib. 6.

Inspice, quos habeat nemoralis Aricia fastos
Et populus Laurens, Laviniumque meum.

In quo nemore libenter *Vitellius* Imperator versabatur, ut rerum monumentis tradit Tacitus Hist. lib. 3. c. 36. cujus etiam meminit Philostratus de Apollonii vita lib. 4. c. 12. Bilbilitanus Poeta loco citato ejus quoque porros celebrat:

Mittit præcipuos nemoralis Aricia porros,
In niveo virides stipite cerne comas.

Nec non Columella de cultu hortorum:

Brutia, quæ tellus, & mater Aricia porri.

Parvum distabat ab urbe oppidum Aricia, ut ex Dionysio supra ostendimus, unde, qua iter erat ad oppidum, jacebat clivus Virbii idem ab oppidi nomine *Aricinus* dictus, in quo ob frequentem transeuntium numerum plurimi desidebant mendici, ut in ponte Milvio, ad quod alludit Juv. Sat. 4. v. 117.

Cæcus, adulator, dirusque à ponte satelles:
Dignus, Aricinos, qui mendicaret ad axeis,
Blandaque devexæ jactaret basia rhedæ.

Ad quem locum Turnebus sic loquitur: *Clivus Aricinus erat ad portam Aricinam abundans mendicis; ubi & Judæi, & Christiani mendicabant, qui ex urbe pulsi Ariciam transierant. Erat enim clivus hic extra urbem, ob id ait eum non dignum esse, qui in ponte urbis mendicet, sed qui extra urbem debeat migrare.* Clivus Virbii verò memoratur Persio Sat. 6. v. 56.

—— accedo Bovillas
Clivumque ad Virbî.

Prope Ariciam celebrat Leander cœnobium Cisterciense, in quo *D. Thomas Aquinas* anno Christi 1274. vitam cum morte commutavit. Cæterum Aricia nunc parum corrupto nomine dicitur *La Riccia*, quod ex præposito linguæ vulgaris articulo *La*, *l'Aricia* corruptum videtur euphoniæ causa, ac Ducatus titulo gaudet: ei fere adjacet Lacus Aricinus nunc *Lago di Nemi* dictus; fortasse à nemore illo nomine deflexo; ac quia ego, ac si essem juris peritus erubesco sine lege loqui, illius rei auctores habeo Cluv. Italiæ Antiquæ lib. 3. c. 4. Michaëlem Antonium Baudrand ad Philip. Ferr. Alexandrini lexicon Geographicum.

31 Ἄριμα, Ὅμηρος &c.] Arima, neut. plur. Simillimus mihi videtur locus iste *Sabathioni* Rabinorum fluvio. Namque de ejus situ non convenit inter scriptores. Alii enim in Cilicia, alii in Lydia, alii in Mysia, alii denique in Pithecusis insulis juxta Tyrrhenos eum locant: quæ diversitas discrepantis sententiæ clamat fabulosum esse & poëtarum figmentum, quod initium ducit ab Smyrnæo vate. Ejus hemistichium affert Epitomator noster, cujus integer versus legitur Il. 2. v. 783. quo sequitur modo:

Εἰν Ἀρίμοις, ὅθι φασὶ Τυφωέος ἔμμεναι εὐνάς.
In Arimis, ubi ajunt Typhoëi esse cubilia.

Arimorum etiam meminit Hesiodus in Theogonia v. 304.

Ἡ δ' ἔρυτ' εἰν Ἀρίμοισιν ὑπὸ χθόνα λυγρὴ ἔχιδνα.
Atque coërcebatur in Arimis sub terra tetra echidna.

Ad quem locum (ὥς γέ μοι δοκεῖν) optime eruditissimus Grævius amicus noster in suis Lectionib. Hesiodeis τὸ εἰν Ἀρίμοισιν interpretatur apud Syros. *Arimos* enim vocatos fuisse Syros, testatur Strabo Geographiæ lib. 17. quod nomen corruptum est ab Hebræo ארם *Aram.* Sic enim Hebræi *Syriam* vocabant, & Syros ארמים *Aramim*; unde Josephus Antiquitatum lib. 1. c. 7. *Aramæos* vocat parum ad Græcismum deflexo nomine, quos Græci *Syros* appellant. Quin etiam 70 senes Regum juxta Hebræos lib. 2. c. 18. v. 26. ubi textus Hebraïcus habet ארמית *Aramith*, ipsi transferunt Συριστί, i. e. *Syriacè.* Ab Homero deinde omnes poëtæ id acceperunt, ut & reliqua. Quare non inficetè *Galaton* pictor finxit *Homerum* evomentem, & reliquos poëtas, quæ ipse evomuerat, haurientes, auctore Æliano de Varia Hist. lib. 13. c. 22. Quærunt Criticorum παῖδες. Quid impulerit Virgilium, ut ex duobus apud Homerum nominibus εἰν Ἀρίμοις, *in Arimis*, unum conflaverit. Sic enim ille Æneid. lib. 9.

Inarime Jovis imperio imposta Typhœo.

Quod dubium solvit *Turnebus* Adverf. lib. 20. c. 18. Inquit enim Virgil. imitatum fuisse Homerum in fabula Typhei, sed non ad Arima Homeri allusisse, verùm ad insulam *Pithecusam*, quam *Inarimen* appellatam fuisse nemo ignorat. Plinium decepit Virgilius, siquidem Nat. Hist. lib. 3. c. 6. ait; *Pithecusam* insulam, quam *Ænariam* Latini vocant, Homero *Inarimen* dictam fuisse; quod falsum est. Nam Homerus nullam Inarimen insulam memorat. Si plura de Arimis desideras, vide Eust. ad Hom. locum citatum.

Εἰν Ἀρίμοις, ὅθι φασὶ Τυφωέως. A
Οἱ μὲν ἐν Κιλικίᾳ, οἱ δὲ ἐν Συρίᾳ, οἱ δὲ ἐν Πιθηκούσαις παρὰ Τυῤῥηνοῖς φασι γενέσθαι τὸν μῦθον. 32 Τὸ ἐθνικὸν, Ἀριμαῖος. Ἐκαλοῦντο καὶ Ἄριμοι.

ἈΡΙΜΑΣΠΟΊ 33, ἔθνος Ὑπερβορέων. Τὸ B ἐθνικὸν, Ἀριμάσπειος.

ἈΡΊΜΙΝΟΝ 34, πόλις Ἰταλίας. Ἔστι καὶ ποταμός.

ἈΡΊΝΘΗ 35, πόλις Οἰνότρων, ἐν Μεσοποταμίᾳ· Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ. C

ἈΡΊΣΒΗ 36, πόλις τῆς Τρωάδος, Μιτυληναίων ἄποικος· ἧς οἰκισταὶ, Σκαμάνδριος, καὶ Ἀσκάνιος υἱὸς Αἰνείου. 37 Κεῖται μεταξὺ Περκώτης καὶ Ἀβύδου. Κεφάλων δέ φησιν, ὅτι Δάρδανος ἀπὸ Σαμοθράκης ἐλθὼν εἰς τὴν Τρωάδα, D τὴν Τεύκρου τοῦ Κρητὸς θυγατέρα γαμεῖ Ἀρίσβην. Ἑλλάνικος δὲ Ἄτειαν αὐτὴν φησιν. 38 Ἔστιν ἑτέρα ἐν Λέσβῳ, ἀπὸ Ἀρίσβης τῆς Μάκαρος θυγατρός. Ἔφορος δὲ Μέροπος αὐτὴν γενεαλογεῖ, καὶ πρώτην Ἀλεξάνδρῳ τῷ Πριάμου E γαμη-

——— *In Arimis, ubi dicunt* Typhoëi.
Hi quidem in Cilicia, alii verò in Syria, alii in Pithecusis prope Tyrrhenos ajunt accidisse fabulam. Gentile, Arimæus. Vocabatur etiam Arimi.

ARIMASPI, populi Hyperboreorum. Gentile, Arimaspius.

ARIMINUM, urbs Italiæ. Est etiam fluvius.

ARINTHA, urbs OEnotrorum, in Mesopotamia; Hecatæus Europa.

ARISBE, urbs Troadis, Mitylenæorum colonia, cujus conditores, Scamandrius, & Ascanius filius Æneæ. Jacet inter Percoten, & Abydum. Cephalo verò inquit, quod Dardanus veniens à Samothracia in Troadem, uxorem duxerit Arisbam filiam Teucri Cretensis. Hellanicus verò *Atiam* eam vocat. Est etiam alia in Lesbo ab Arisba Macaris filia. Ephorus verò Meropis fuisse filiam inquit, ac primam Alexandr

32 Τὸ ἐθνικὸν, Ἀριμαῖος, ἐκαλοῦντο καὶ Ἄριμοι.] Arimis Homeri duplex assignat gentile, vel Arimæus, vel Arimi num. plurali; priori utitur Joseph. Antiquit. lib. 1. c. 7. posteriori Strabo Geographiæ lib. 17. Sic enim Syros vocatos fuisse inquit, ut num. 24 præcedenti annotavimus.

33 Ἀριμασποὶ, ἔθνος Ὑπερβορέων.] Arimaspi, populi Hyperboreorum, de quibus fabula fertur fuisse monoculos; *Arima* enim, inquit Herodot. lib. 4. c. 27. Scythæ vocant unum, *Spu* autem *oculum*; sed ipsemet Herodotus, cum plurima fabulosa pro veris referat, hanc de Arimaspis fabulam non credidit, ut apparet ex ejus l. 3. c. 116. cujus appono verba: Λέγεται δὲ ὑπὲρ τῶν γρυπῶν ἁρπάζειν Ἀριμασποὺς, ἄνδρας μουνοφθάλμους· πείθομαι οὐδὲ τοῦτο, ὅκως μουνόφθαλμοι ἄνδρες φύονται, φύσιν ἔχοντες τὴν ἄλλην ὁμοίην τοῖσι ἄλλοισι ἀνθρώποισι. i. e. *Dicuntur verò à gryphibus auferre aurum Arimaspi, viri monoculi, quod nec credo, viros nasci monoculos, naturam habentes aliam similem aliis hominibus.* Sed præstat de eis audire loquentem Strabonem libro undecimo: Οἱ δ' ἔτι πρότερον διελόντες, τοὺς μὲν ὑπὲρ τοῦ Εὐξείνου, καὶ Ἴστρου, καὶ Ἀδρίου κατοικοῦντας, Ὑπερβορέους ἔλεγον, καὶ Σαυρομάτας καὶ Ἀριμασπούς. &c. i. e. *Antiquiores autem ita diviserunt, eos quidem, qui supra Euxinum, Istrum, & Adriam incolebant, Hyperboreos dicebant, & Sauromatas, & Arimaspos &c.* Alii verò dicunt *Arimaspos*, h. e. *monoculos* dictos fuisse, quod cum essent optimi sagittarii, alterum inflectebant oculum, ut sic melius collimarent, ut solet fieri, hinc verosimilius est fabulam procedere. Fuisse populos Sarmatiæ Europææ & habitasse, ubi nunc Ingria & Ducatus Novogradensis, & Plescoviensis in Moscovia, auctor est Michaël Antonius Baudrand ad Pelip. F. Alex. Lexicon Geographicum.

34 Ἀρίμινον, πόλις Ἰταλίας· ἔστι καὶ ποταμός.] Ariminum, urbs & fluvius Italiæ, illa ab hoc nomen accepit, auctore Festo in Ariminum. Fluvii nomen Latini in mascul. gen. usurpant. Civitas hodie parum corrupto nomine dicitur *Rimini*, fluvius *Marechia*, auctore Cluverio Italiæ Antiquæ lib. 2. c. 5. de qua libet apponere verba Strabonis ex ejus lib. 5. Τὸ δ' Ἀρίμινον Ὀμβρικῶν ἐστι κατοικία, καθάπερ καὶ ἡ Ῥάβεννα· δέδεκται δ' ἐποίκους Ῥωμαίους ἑκατέρα. Ἔχει δὲ τὸ Ἀρίμινον λιμένα, καὶ ὁμώνυμον ποταμόν. i. e. *Ariminum Umbrorum est oppidum, sicut & Ravenna, utrumque Romanos accepit incolas, Ariminum autem habet portum & fluvium cognominem*: Inter Ariminum & Ravennam fluebat Rubico ille fluvius, Julii Cæsaris jacta alea celebris, auctore eodem auctore libro citato; nunc est sub dominio Summi Pontificis. Mirum est non retulisse Stephanum hujus urbis gentilitium, quod Latinis dicitur *Ariminensis*, ac sic usus est Livius lib. 27. Plinius Natur. Histor. libr. 10. cap.

35 Ἀρίνθη, πόλις Οἰνώτρων, ἐν Μεσοποταμίᾳ.] Arintha urbs OEnotrorum in Mesopotamia ex Hecat. Europa. Vel Stephanus, vel Hecatæus delirat, vel somniat, vel est maximum transcribentis παρόραμα. Quis unquam vidit OEnotros in Mesopotamia, qui fuere Italiæ populi notissimi, quos noster in Οἰνωτρία celebrat. Quare existimo vel impressorem, vel transcribentem per incuriam pro ἐν Μεσ... exarasse ἐν Μεσοποταμίᾳ. Μεσσήνη verò Stephano in Mεσο... est regio à duobus fluviis μεσαζομένη, quam Latini *Interamnen* vocant, ac si diceres inter amnes: quod confirm. Gab. Barrius in sua Calabria, ubi Arinthen inter duos amnes locat, quos *Emulam*, & *Sordum* nominat; ego suspicor esse eandem, quæ supra auctori nostro dicitur et Herodiano *Arianthe*.

36 Ἀρίσβη, πόλις τῆς Τρωάδος &c.] Celebratur Arisba, civitas Troadis, colonia Mitylenæorum, cujus conditores inquit fuisse Scamandrium & Ascanium Æneæ filium, quod diversis temporibus potuit fieri: ac etsi Arisba ætate Strabonis, ut ipse refert lib. 13. erat ita obscura, ut de ejus situ non conveniret inter Scriptores; tamen semper celebris permanebit, quandoquidem & Homerus & Virgilius eam nominantes illustrarunt. *Divinam* vocat Hom. Il. 2. v. 835.

Οἳ δ' ἄρα Περκώτην, καὶ Πράκτιον ἀμφενέμοντο
Καὶ Σηστὸν, καὶ Ἄβυδον ἔχον, καὶ δῖαν Ἀρίσβην.
Qui Percoten, & Praction incolebant
Et Seston, & Abydon & divinam Arisben.

Ex quibus apparet sitam fuisse non longè à Sesto, & Abydo; Virgilius verò eam celebrat Æneid. lib. 9.

Bina dabo argento perfecta, atque aspera signis
Pocula, devicta genitor, quæ cepit Arisba.

Ubi Servius: *Atqui secundum Homerum Arisba misit Trojanis auxilium, & ab Achille subversa est, sed accipimus, ante bellum Trojanum Arisbam à Trojanis captam, & in amicitiæ fœdus admissam, aut certè pocula hæc data ab Heleno qui in Achillis bona per Pyrrhi successit hæreditatem,* ut quæ cepit, *pro* quæ accepit.

37 Κεῖται μεταξὺ Περκώτης καὶ Ἀβύδου.] Inquit situm Arisbæ Troadis, quam ex Homero didicit, ut claret ex ejus Il. 2. v. 264. quem præcedenti num. apposuimus. Nam ætate Strabonis jam ævo cesserat, nedum ejus situs nisi ex Homericis carminibus conjici poterat, ut tradit Strabo lib. 13.

38 Ἔστιν ἑτέρα ἐν Λέσβῳ &c.] Memoratur etiam Arisba in Lesbo insula, quam terrarum motu subversam fuisse tradit Plinius Nat. Hist. lib. 5. c. 32. quod post Herodoti tempora accidisse existimandum est. Nam Herodotus lib. 1. c. 151. inquit Arisbam in Lesbo Methymnæos subjecisse.

39 Ἠρι...

γαμηθῆναι. 39 Ἡρόδοτος δὲ καὶ Ἰάζων Ἀρίσβην A καλεῖ, ἐν πρώτῃ. Τὸ ἐθνικὸν, Ἀρισβαῖος. 40 Ἔστι καὶ ποταμὸς Θρακῶν Ἄρισβος. Τὸ ἐθνικὸν, Ἀρισβαιοῦς.

ἈΡΚΆΔΕΣ 41, πόλις Κρήτης, ὡς Ξενίων ἐν Κρητικοῖς. Οἱ πολῖται ὁμοίως Ἀρκάδες. 42 Δη- B μήτριος δὲ οὐκ Ἀρκάδας τὴν πόλιν, ἀλλ' Ἀρκαδίαν φησίν. Εἰκότως οὖν καὶ τὸ ἐθνικὸν ταύτης, Ἀρκάδες.

ἈΡΚΆΣ 43, Ἀρκάδος, ἀφ' οὗ Ἀρκάδιος, καὶ Ἀρκαδία· ὡς Τέμμιξ, Τέμμικος, Τεμμι- C κία. Ἐκαλεῖτο δὲ Πελασγίη, ὡς Νικόλαος πέμπτῃ. 44 Ἀπολλόδωρος ἐν τῷ περὶ θεῶν ἑκκαιδεκάτῳ βιβλίῳ περὶ Δήμητρος φησιν, ὅτι Ἀρκάδια τῇ Δήμητρι μέλλοντες θύειν ἄνθρωποι. Ταύτην γὰρ τὴν θυσίαν συνεστήσαντο μετὰ τὸν πρῶτον D σπόρον· καὶ οὕτω τὰ Ἀρκάδια, τιμῆς χάριν. Ἐκλήθη δὲ καὶ Παρρασία, καὶ Λυκαονία. Οἱ δὲ, καὶ Γιγαντίδα φασὶ, καὶ Ἀζανίαν, καὶ Πανίαν. 45 Ἵππυς δὲ ὁ

xandro Priami filio nupsisse, Herodotus & Jazon *Arisben* vocat, lib. 1. Gentile, Arisbæus.

ARCADES, urbs Cretæ, ut Xenion, in Creticis. Cives, similiter Arcades. Demetrius verò urbem non *Arcades*, sed *Arcadiam* vocat. Merito igitur hujus gentile, Arcades.

ARCAS, Arcadis à quo Arcadius, & Arcadia, ut Temmix Temmicis, Temmicia. Vocabatur verò *Pelasgia*, ut Nicolaus lib. 5. Apollodorus de Diis lib. 16. de Cerere, inquit, quod Arcadia Cereri sacrificaturi homines. Hoc enim sacrificium post primam sationem constituerunt; atque sic *Arcadia* honoris causa dicebantur. Vocata fuit etiam *Parrhasia*, & *Lycaonia*. Alii verò *Gigantidem*, & *Axaniam*, & *Paniam* vocant. Hippys verò dicitur primus vocasse Arcades

προσε-

39 Ἡρόδοτος δὲ καὶ Ἰάζων Ἀρίσβην καλεῖ ἐν πρώτῃ.] Si mihi liceret per Sophistidium illud Complutense corrigere hunc locum, pro Ἀρίσβην legerem Ἀρίσβαν. Nam sic videtur argumentari Stephanus, quam alii Ἀρίσβην Herodotus lib. 1. Ἀρίσβαν vocat. Nihil certius nostra conjectura, audi Herodotum loquentem lib. 1. c. 151. Πέντε μὲν πόλεις τὴν Λέσβον νέμονται. Τὴν γὰρ ἕκτην ἐν τῇ Λέσβῳ οἰκεομένην Ἀρίσβαν ἠνδραπόδισαν Μηθυμναῖοι, ἐόντας ὁμαίμους, i. e. *Quinque quidem civitates Lesbum incolebant. Sextam enim in Lesbo habitatam Arisbam subjecerant Methymnæi, cum ejus oppidani essent eis consanguinitate conjuncti.* Cum Herodoto concinere videtur Strabo lib. 13. Sic enim de Lesbi Arisba loquitur: Ἦν δὲ καὶ ἐν Λέσβῳ πόλις Ἀρίσβα, ἧς τὴν χώραν ἔχουσι Μηθυμναῖοι. i. e. *Fuit etiam in Lesbo urbs Arisba: cujus regionem habent Methymnæi.*

40 Ἔστι καὶ ποταμὸς Θρακῶν Ἄρισβος.] Celebrat etiam sed sine auctore fluvium Thraciæ Arisbum, cujus meminit Strabo lib. 13.

41 Ἀρκάδες, πόλις Κρήτης &c.] Celebratur Arcades, urbs Cretæ ex Xenionis Creticis, memoratur Polybio l. 4. Historiarum: Καὶ Πολυρρήνιοι μὲν καὶ Κερέται καὶ Λαμπαῖοι, πρὸς δὲ τούτοις Ὄριοι μετ' Ἀρκάδων ὁμοθυμαδὸν ἀποστάντες τῆς τῶν Κνωσσίων φιλίας, ἔγνωσαν τοῖς Λυττίοις συμμαχεῖν, i. e. *Polyrrhenii, Ceretæ, Lampæi, ac præter hos Orii cum Arcadibus communi consilio à Cnossiorum amicitia ad Lyttiorum societatem deficiunt.*

42 Δημήτριος δὲ οὐκ Ἀρκάδας τὴν πόλιν, ἀλλ' Ἀρκαδίαν φησίν.] Urbem Cretæ, quam alii Arcades ut num. 41 præcedenti annotavimus, vocabant, Demetrius *Arcadiam* vocavit, ac eodem modo appellat Plin. Nat. Hist. lib. 31. c. 4. quem audi loquentem: *Proditur certè in Creta expugnato oppido, quod vocabatur* Arcadia, *cessasse fontes, amnesque, qui in eo situ multi erant. Rursus condito post sex annos emersisse, uti quæque cœpissent partes coli.*

43 Ἀρκὰς, Ἀρκάδος, ἀφ' οὗ Ἀρκάδιος καὶ Ἀρκαδία.] Agit nunc Epitomator noster de Arcadia, & ejus diversis nominibus. Erat regio Græciæ famigerata, ut & omnia Græcorum, quæ Poëtæ semper in majus augebant; jacebat in medio Peloponnesi, magna ex parte montosa. Quare Plinius Nat. Hist. lib. 4. c. 6. inquit: *Universa autem, velut pensante æquorum incursus natura, in montes sex & septuaginta attollitur.* Quorum altissimus dicebatur Cyllene, de quo suo loco; inter ejus urbes, quas Plinius libro capiteque citato memorat, fuit celebris Megalopolis, patria Polybii, de qua exstat illud Comici apud Strabonem lib. 8. Ἐρημία μεγάλη ἐστὶν Μεγαλόπολις. id est, *Solitudo magna est Megalopolis.* Quod adagii vicem obtinere videtur; in Latino sermone amittit leporem, qui inest in nominibus μεγάλη & Μεγαλόπολις. Omnium autem ejus civitatum celeberrima fuit *Mantinea*, quam Epaminondas victis ibi secundo prælio Lacedæmoniis morte sua nobilitavit. Ibidem enim occubuit. Fluviorum celeberrimi fuere *Alpheus, Ladon*, & *Erymanthus*: hunc recipiebat Alpheus, illum aliquando fluxum inhibuisse ferunt. Utriusque rei testis est Strabo lib. 1. & lib. 8. Regio fuit potius pecori apta, quam agriculturæ. Ideo *Pana*, pastorum Deum, veluti peculiare numen ipsis assignavit Poëta nullius artis expers Ecl. 4.

Pan Deus Arcadia mecum si judice certet,
Pan etiam Arcadia dicat se judice victum.

Eos ab studio Musicæ laudat Polybius eorum alumnus Historiarum lib. 4. quam pueri, adolescentes, & juvenes ad annum usque trigesimum addiscebant; ac insuper Philoxeni & Timothei nomos, qui fuere veterum Musicorum μουσικώτατοι, unde Poëtarum eruditissimus canit Eclog. 10. v. 32.

—— *Soli cantare periti*
Arcades.

Antiquitate adeo gloriabantur, ut *ante Lunam* se fuisse contenderent, quare προσέληνοι dicebantur. Inde Ovid. Fast. lib. 2. v. 289. inquit:

Ante Jovem genitum terras habuisse feruntur
Arcades: & Luna gens prior illa fuit.

Et miramur esse, qui putent suos progenitores ante Adamum fuisse, quos non illepidè quidam *Præadamitas* vocabat. Illius, ut ita dicam, antelunii rationem invenies apud Aristophanis Scholia in Nubibus. Audi, quam reddit Censorinus de Die Natali c. 19. *Arcades trimestrem annum primo habuisse dicuntur, & ob id Proseleni* (Antelunares) *appellati: non ut quidam putant, quod ante sint nati, quam Lunæ astrum cœlo esset, sed quod prius habuerint annum, quam is in Græcia ad Lunæ cursum constitueretur.* Forsitan Poëtæ id detorsere pro libitu, ut solent. Celebrantur etiam apud scriptores Arcadici equi & asini. Ipsi quoque Arcades ut stupidi carpebantur; unde Juv. Sat. 7. v. 160. inquit:

—— *Culpa docentis*
Scilicet arguitur, quod læva in parte mamillæ,
Nil salit Arcadico juveni.

Ad quem locum Scholiasta vetus inquit: *Arcadico asino, ac per hoc stulto, hebeti.*

44 Ἀπολλόδωρος.] In illis Apollodori verbis aliqua verba deficere, quis non videt? sed ea supplere sine aliorum codicum ope ἀδύνατον existimo.

45 Ἵππυς δὲ ὁ Ῥηγῖνος λέγεται πρῶτος &c.] Hippyn Rheginum historicum, cujus nullum exstat opus, inquit fuisse, qui primus Arcades vocaverit *Proselenos*: id est, *Antelunares*, sed causam, quare eos sic vocaverit, prætermittit; de quibus vide, quæ numero præcedenti annotavimus, & in Προσέληνοι.

ἢ ὁ Ῥηγῖνος λέγεται πρώτους καλέσαι προσελήνους τοὺς Ἀρκάδας. Καὶ τὸ ἄστρον λέγεται [46] ἐν τῷ Ἀρκαῷ τότε ἄρκτον κληθῆναι, ἣ ἅμαξα ἐλέγετο. Ἴστρος δέ φησιν, Θεμιστοῦς καὶ Διὸς ὁ Ἀρκὰς ἐγένετο· διὰ δὲ τὴν τῆς μητρὸς ἀποθηρίωσιν, [47] ἄρκτω γὰρ ὑφ' Ἥρας αὐτὴν ὀνομασθῆναι, ταύτης τυχεῖν τῆς προσηγορίας. Τὸ πατρωνυμικὸν, Ἀρκεσίδαι. Ὤφειλεν οὖν Ἀρκαδίδης, ἀλλὰ διὰ τὸ κακόφωνον οὕτως ἐγένετο. [48] Τὸ θηλυκὸν, Ἀρκασίς. [49] Ἔστι καὶ Ἀρκαδία παραθαλάσσιος πόλις. Λέγεται καὶ Ἀρκαδικὸς, καὶ Ἀρκαδικὴ, καὶ Ἀρκαδικὸν, καὶ Ἀρκαδικά. Καὶ τὸ Ἀρκάδισα παραλόγως. Ἐκ τόπου, Ἀρκαδίηθεν. Ἐκάλουν αὐτοὺς καὶ Ἀρκαδιώνδας, τοῦ δ πλεονασμῷ. [50] Ἔστι καὶ Ἀρκαδία Αἰγύπτου πόλις.

ἈΡΚΕΣΊΝΗ [51], μία τῶν τριῶν πόλεων τῶν ἐν Ἀμοργῷ τῇ νήσῳ. [52] Ἦσαν γὰρ Μελανία, Μίνωα, Ἀρκεσίνη. [53] Πολύβιος δὲ ἀρσενικῶς τὴν Ἀρκεσίνην φησί. Τὸ ἐθνικὸν Ἀρκεσινεύς. Ἀνδροτίων ἕκτῃ Ἀτθίδος, [54] Ἀμοργίοις Μινωίταις Ἀρκεσινεῦσιν.

ἈΡΚΗ [55], πόλις Φοινίκης, [56] ἡ νῦν Ἄρκαι καλουμένη·

προσελήνους, i. e. *ante-lunares*. Et astrum di- tur in cœlo tunc *ursa* vocatum, quæ *currus* dic batur. Ister verò inquit: *Arcas erat filius Them stûs, & Jovis, atque propter matris feritatem u sam à Junone fuisse vocatam*. Patronymicum, *A cesidæ*, cum deberet esse *Arcadides*, sed propte cacophoniam sic factum est. Fœmineum, *A* casis. Est etiam Arcadia urbs maritima. Dic tur etiam Arcadicus, *a*, *um*, & Arcadic neutrum plurale. Dicitur quoque Arcadis præter rationem. Adverbium locale, ex-A cadia. Etiam vocabant eos *Arcadiondas*, d su perfluo per pleonasmum. Est etiam Arcad Ægypti urbs.

ARCESINA, una ex tribus urbibu quæ in Amorgo insula. Erant enim *Me nia*, *Minoa*, *Arcesina*. Polybius verò masculin genere *Arcesinen* dixit. Gentile, Arcesineu Androtio lib. 6. Atthidis, *Amorgiis Mino Arcesineis*.

ARCE, urbs Phœniciæ, quæ nunc Ar vocatu

46 Ἐν τῷ Ἀρκαῷ.] Lege ἐν τῷ οὐρανῷ. Id enim ratio clamat.

47 Ἄρκτω γὰρ ὑφ' Ἥρας &c.] Expunge τὸ γὰρ, pro ἄρκτω lege ἄρκτον. Id enim ratio exigit.

48 Τὸ θηλυκὸν, Ἀρκασίς.] Si patronymicum dicitur, Arcesidæ, ut noster inquit paulò supra, hoc fœmin. dici debebat Ἀρκεσις quoque, non Ἀρκασὶς, quod tuo relinquo arbitrio.

49 Ἔστι καὶ Ἀρκαδία, παραθαλάσσιος πόλις.] Esse Arcadiam quoque maritimam urbem inquit, sed cujus regionis, vel insulæ, divinandum lectori relinquit. Diod. Sic. Bibliothecæ Hist. lib. 15. nos docet fuisse oppidum Zacynthi insulæ munitum ad mare. Audi eum loquentem libro citato: Τοῦτον οὖν παραστησάμενοι συνεργὸν, καὶ διαβιβασθέντες εἰς τὴν νῆσον ὑπ' αὐτοῦ, κατελάβοντο χωρίον ὀχυρὸν παρὰ θάλατταν, ὃ προσηγόρευον Ἀρκαδίαν. id est, *Hunc igitur* (loquitur de Timotheo Atheniensium classis duce) *constituentes coadjutorem, atque in insulam* (Zacynthum) *transvecti ab eo occupant oppidum munitum juxta mare, quod appellabant* Arcadiam. Jurarem ex hoc Diodori loco sua transscripsisse Stephanum, ac ex illis verbis apud Diodorum παρὰ θάλατταν, id est, *juxta mare*, quæ interpres Latinus prætermisit, finxisse τὸ παραθαλάσσιος.

50 Ἔστι καὶ Ἀρκαδία, Αἰγύπτου πόλις.] Celebrat etiam Arcadiam Ægypti urbem, sed sine auctore; nos verò ex Eustathio ad Periegetæ v. 251. didicimus *Heptapolin Ægypti* urbem *Arcadiam* ab Arcadio quodam rege vocatam fuisse, & ante *Heptanomon*, vel *Heptanomiam* vocatam fuisse; sed præstat eum audire loquentem: Ὅτι ἡ κατ' Αἴγυπτον Ἑπτάπολις, καὶ Ἀρκαδία, ὡς ἀπὸ τοῦ βασιλέως Ἀρκαδίου, ὕστερον ἐκλήθη· πρὸ δὲ τούτου καὶ Ἑπτάνομος, ἢ καὶ Ἑπτανομία ὠνομάσθη. Καὶ τοῦτο μὲν ἐκαλεῖτο διὰ τὸ ἑπτὰ ἔχειν νόμους, ὁποίους τοὺς Λιβυκοὺς ἡ συνήθης φράσις εἶναι βούλεται, ὡς ἄν τις εἴπῃ ἐνορίας. i. e. *Quod Ægypti Heptapolis, Arcadia quoque, tanquam à rege Arcadio, postea vocata fuit; antea verò Heptanomos, vel Heptanomia appellata fuit, ac sic vocabatur quod septem haberet Nomos, quales Libycos consuetudo loquendi esse vult, ac si quis dixerit, terminos.*

51 Ἀρκεσίνη, μία τῶν τριῶν πόλεων τῶν &c.] Arcesine, una ex tribus urbibus, quæ in Amorgo insula; memoratur Ptolemæo Geographiæ lib. 5. c. 2. apud quem interpres Latinus malè habet, *Arcesine insula*. Ptolemæo enim Arcesine non dicitur insula, sed celebratur tanquam urbs Amorgi insulæ, quæ in Myrtoo pelago.

52 Ἦσαν γὰρ Μελανία, Μίνωα, Ἀρκεσίνη.] Tres urbes Amorgi insulæ, quæ erat in Myrtoo pelago, erant Melania, Minoa, Arcesine, ut inquit noster; sed sibi non constat. Namque in Ἀμοργὸς dicit tres Amorgi insulæ urbes esse Arcesinen, Minoan, & Ægialen, hujus loco ponit nunc Melaniam; Ptolemæo Geographiæ lib. 5. c. 2. dicuntur Ἀρκεσίνη, Βελγιαλὶς, Μινοΐα, si per Criticorum νόμους liceret & Stephanum & Ptolemæum ex Stephano corrigerem. Apud Ptolemæum enim pro Βελγιαλὶς legerem Αἰγιαλὶς, pro Μινοΐα legerem Μίνωα; apud Stephanum verò pro Μελανία existimo legendum esse Αἰγιάλην. Hujusmodi enim παροράματα non abhorrent ab Steph. consuetudine.

53 Πολύβιος.] Tanquam per aversionem laudat Polybium, quem inquit masculino genere usurpasse Arcesinen ac si esset à nominativo Ἀρκεσίνης, sed in libris Polybii, qui exstant, hujus rei nullum est vestigium. Sæpius te monuimus generis & terminationis μεταβολὴν in oppidorum nominibus apud scriptores non esse insolentem.

54 Ἀμοργίοις Μινωίταις, Ἀρκεσινεῦσιν.] Sunt verba Androtionis lib. 6. Atthidis, quæ mihi videntur manus desiderare medicas. Namque pro Ἀμοργίοις legendum est Ἀμοργίνοις. Ethnicum enim Amorgi insulæ est Amorginus, ut auctor noster illic annotavit, pro Μινωίταις legendum est Μινωάταις. Ab urbe enim Μίνωα, deducendum est Μινωάτης, non Μινωίτης. Ex illis quoque verbis discimus gentile urbis Arcesines dici Arcesinensis.

55 Ἄρκη, πόλις Φοινίκης.] Arce, urbs Phœniciæ; memoratur ex Joseph. Antiquitatis Judaïcæ lib. 5. Suo etiam loco *Ace* Phœniciæ oppidum celebratur, ac si fuissent diversæ civitates. Verba Josephi ex Antiq. lib. 5. citato ab auctore nostro libet apponere, quæ ejusdem libri c. 1. circa decem, sic apud eum leguntur: Ἄρκη δὲ πόλις ὑπῆρχεν αὐτῶν τῇ μερίδι ἡ καὶ Ἀκτιπους, i. e. *Arce verò urbs erat eorum* (Alertarum) *in portione, quæ etiam Actipus*. Eadem erat urbs Ace, & Arce, quemadmodum enim Damesec, & Darmesec inserto *r* fuit eadem urbs, quæ Latinis dicitur *Damascus*, ut in Ἀκη etiam annotavimus; *Arca* dicitur Cosmographo Geographiæ lib. 5. c. 15. atque inter mediterraneas Phœniciæ urbes locatur, *Arca Cæsarea* & *Arcena* appellatur ab Ælio Lampridio in Alex. Severo, in qua asserit genitum fuisse hunc Imperatorem; cujus natalis die prima, toto die in eadem urbe stellam primæ magnitudinis visam fuisse tradit. In eadem urbe genitum quoque fuisse *Alexandrum* Imperatorem Mamææ filium, auctor est Euseb. Cæsariensis priore Chron. libro. *Ptolemaïs* etiam vocata fuit, ut in Ἀκη annotavimus. Igitur quatuor videtur habuisse nomina, A-

λουμένη· Ἰώσηπος ἐν πέμπτῳ τῆς Ἰουδαϊκῆς ἀρχαιολογίας. Τὸ ἐθνικὸν, Ἀρκαῖος.

ἈΡΚΙΡΟΈΣΣΑ, πόλις ἐν Πόντῳ, Ἡρακλείας ὑποτελής, Δομίτιος Καλλίστρατος ἐν τετάρτῃ περὶ Ἡρακλείας. Τὸ ἐθνικὸν Ἀρκιροεσσαῖος, ὡς Πιτυουσσαῖος.

ἈΡΚΌΝΗΣΟΣ [57], νῆσος Καρίας. Ἀπολλόδωρος ἑβδόμῃ Καρικῶν. Τὸ ἐθνικὸν, Ἀρκονήσιος.

ἈΡΚΤΆΝΕΣ, ὡς Ἀνιᾶνες, ἔθνος Ἠπειρωτικόν. Ῥιανὸς ἐν τετάρτῃ Θετταλικῶν.

ἌΡΚΤΩΝ νῆσος [58]· οὕτως ἡ Κύζικος ἐκαλεῖτο· καὶ πόθεν, εἰρήσεται ἐν τῷ περὶ αὐτῆς. Λέγεται καὶ συνθέτως, Ἀρκτόνησος.

ἍΡΜΑ [59], πόλις Βοιωτίας τῆς Ταναγρικῆς, Παυσανίας ἐννάτῳ. Ἐκλήθη ἀπὸ Ἀμφιαράου τοῦ ἅρματος. [60] Ἐνταῦθα γὰρ καταφυγεῖν φασι μετὰ τοῦ ἅρματος, καὶ οὐκ ἐκδοθῆναι τοῖς διώκουσιν ὑπὸ τῶν κατοικούντων. [61] Ἔστι καὶ τῆς Ἀττικῆς Ἅρμα, [62] περὶ τὴν Φυλὴν καλουμένην. Ὑπάρχει δὲ οὗτος δῆμος ἔχων φρούριον ὀχυρὸν, ὅμορον

A vocatur. Josephus lib. 5. Judaïcæ Antiquitatis. Gentile, Arcæus.

ARCIROESSA, urbs in Ponto, Heracliæ subdita. Domitius Callistratus lib. 4. de Heraclia. Gentile, Arciroessæus,
B ut Pityussæus.

ARCONESUS, insula Cariæ. Apollodorus Caricorum 7. Gentile, Arconesius.

ARCTANES, ut Anianes, populi E-
C pirotici. Rhianus Thessalicorum 4.

ARCTONNESUS, sic *Cyzicus* vocabatur; & unde, dicetur quando de ea agemus. Dicitur etiam compositè, Arctonesus.

HARMA, urbs Bœotiæ Tanagricæ,
D Pausanias lib. 9. Sic vocata ἀπὸ Ἀμφιαράου τοῦ ἅρματος, id est, *ab Amphiarai curru*. Huc enim ajunt unà cum curru perfugisse, atque ab incolis traditum non fuisse persequentibus eum. Est etiam Harma Atticæ circa oppidum *Phylen* vocatum. Hic verò populus
E habet castellum munitum Tanagricæ regioni finiti-

ce, *Arce*, *Actipus*, *Ptolemaïs*; at Plinio Nat. Hist. lib. 5. c. 19. *Ace* & *Ecdippa* tanquam diversa oppida memorantur. Audi eum loquentem: *Juxta colonia Claudii Cæsaris Ptolemaïs, quæ quondam Ace, oppidum Ecdippa.* Ptolemæo etiam Geographiæ lib. 5. c. 15. *Ecdippa*, & *Ptolemaïs*, & *Arca* tanquam diversæ Phœniciæ urbes memorantur. Sed his in rebus major fides adhibenda est est Josepho, cui *Arce*, *Actipus*, & *Ptolemaïs* eadem est urbs. Mirum est, Epitomatorem nostrum non celebrasse quoque *Accaronem* urbem, cujus meminit Josephus Antiquit. lib. 5. c. 2. circa calcem. Hæc enim erat diversa ab Arca, de quibus vide, quæ in Ἄκη annotavimus.

56 Ἣ νῦν Ἄρκαι καλουμένη.] Arcen, inquit, sua ætate Arcas plur. num. dici. Sic eam quoque vocat Euseb. libro priore: Ἀλέξανδρος ὁ Μαμαίας υἱὸς ἐν Ἄρκαις τῆς παράλου τεχθεὶς Φοινίκης. id est, *Alexander Mamææ filius Arcis natus maritimæ Phœniciæ.* Jam sæpe annotavimus quædam oppidorum nomina & singul. & plur. num. proferri.

57 Ἀρκόννησος, νῆσος Καρίας.] Memoratur Straboni lib. 14. in Caria. Ejus sunt verba: Ἔχει δ' ἀκρόπολιν ἡ Ἁλικαρνασσός· πρόκειται δ' αὐτῆς ἡ Ἀρκόννησος. id est: *Habet verò arcem Halicarnassus: ante eam autem sita est Arconnesus.* Cum duplici ν scribitur apud Strabonem. Apud Stephanum verò cum uno tantum; utroque modo inveniuntur hujusmodi nomina apud scriptores, ut Peloponnesus, vel Peloponesus, & alia hujus farinæ. Alia erat hujus nominis insula prope Ioniam, de qua vide, quæ in Ἄστυπ annotamus.

58 Ἄρκτων νῆσος· οὕτως ἡ Κύζικος &c.] Arctonnesus, h. e. *ursorum insula*. Sic Cyzicum vocari inquit, quo remittit auctorem. Illic enim promittit se dicturum, quare sic vocaretur, sed id sui oblitus non adimplet. In Κύζικος enim non reddit hujus rei rationem. Ego nullam aliam suspicor, nisi vel quod ἄρκτων figuræ similis esset, vel quod in illius regione ἄρκτοι, id est, *ursi* essent.

59 Ἅρμα, πόλις Βοιωτίας τῆς Ταναγρικῆς &c.] Celebrat Harma, urbem Bœotiæ Tanagricæ, ex Pausan. lib. 9. cujus ætate ruinæ tantum cernebantur. Audi eum loquentem in Bœoticis, *hoc est*, libro ab Stephano citato: Ἑξῆς δὲ πόλεως ἐρείπιά ἐστιν Ἅρματος καὶ Μυκαλησσοῦ· καὶ τῇ μὲν τὸ ὄνομα ἐγένετο ἀφανισθέντος, ὡς οἱ Ταναγραῖοί φασιν, ἐνταῦθα Ἀμφιαράῳ τοῦ ἅρματος &c. id est: *Exinde verò cernuntur ruinæ Harmatis & Mycalessi, & illi nomen fuit, quod eo in loco, non ubi Thebani dicunt Amphiarai* ἅρμα, *h. e.* currus *evanuerit, ut Tanagræi ajunt.* Memoratur etiam Poëtarum parenti Il. 2. v. 499. ubi celebrat Bœotiæ urbes, quæ adversus Trojanos unà cum reliquis Græcis naves & milites, ducesque miserunt.

60 Ἐνταῦθα γὰρ καταφυγεῖν φασι μετὰ τοῦ ἅρματος.] Amphiarai fabulam memorat Pausan. lib. 1. quem omnium primi Oropii in Deorum numerum retulerunt, quos reliqui Græci secuti sunt: *Possem etiam* (Græca omitto,) inquit ille, *alios recensere tunc homines, qui Deorum apud Græcos honores habent.* Ethnici hoc tanquam jus sibi arrogarunt, ut homines in Deorum numerum retulerint, vel propter virtutem vel propter beneficium. Non illepidè quidam apud Philippum de Commines lib. 7. c. 8. *Joannem Galeazum* Milanensem ducem appellat *Sanctum*, cum fuerit tyrannus: *Nous appellons en ce païs icy Saincts, tous ceux, qui nous font du bien.* Apud me lingua Lusitana, Hispanica, Italica, & Gallica non induuntur veste Latina. Latinæ enim sunt filiæ, ac Latinus Lector eas facilè poterit intelligere, omnibus totius Europæ linguis præstant, sed quæ ex illis tres reliquas sorores elegantia superet, non facile dicas. Gallica habet plurimos & optimos libros, quos frustra apud alios quæres, sed non habet Poëtas, qui possint cum Lusitanis, Hispanis, & Italis comparari, etsi suo Petro Ronsard glorietur; Lusitanus olor de sua lingua sic canit Cantu 1. Oct. 33.

Sustentava contra elle Venus bella
Afeiçoada a gente Lusitana
Por quantas calidades via nella
Da antigua tam amada sua Romana
Nos fortes corações na grande estrella
Que mostraram na terra Tingitana
E na lingua, na qual quando imagina
Com pouca corrupçã cre que he Latina.

61 Ἔστι καὶ τῆς Ἀττικῆς Ἅρμα.] Memorat nunc Harma Atticæ, de quo sic loquitur Suidas suo loco: Ἅρμα, τόπος τῆς Ἀττικῆς, καὶ παροιμία. Ὅταν δι' ἅρματος ἀστράψῃ. Ἐπὶ τῶν χρονίως γινομένων. id est, *Harma, locus Atticæ, & paræmia. Cum per Harma fulguraverit, de iis, quæ tardè fiunt.* De adagio videsis Erasmi adagia. Næ ridiculi sunt, qui etymologiam nominis Græci a Phœnicia lingua petunt, scilicet à חרמה *charmah*, quod ab Hebræo חרם *cherem*, id est, *execratio*, *anathema*, deflexum est. Similes etymologiæ sub חרם, hoc est, *sub anathemate* ex republica litteraria Synedrii doctorum decreto expelli debent.

62 Περὶ τὴν φυλὴν καλουμένην.] Cave ne accipias τὴν φυλὴν pro *tribu*, littera majuscula notari debet τὴν Φυλήν. Erat enim populus, seu oppidum OEneidis tribus, ut nos docet Auctor noster in Φυλή.

63 Καλει-

ὅμορον τῇ Ταναγρικῇ. [63] Καλεῖται καὶ Λουτρὰ A Ἀμφιαράου. Τὸ ἐθνικὸν, Ἁρματεύς. Ἔστι καὶ Ἅρματα πόλις πληθυντικῶς Ἰνδική. Ἐθνικὸν, τὸ αὐτό. Ἢ διὰ τὸ τῆς χώρας ἔθος, Ἁρματηνὸς, ἢ Ἁρματίτης. Ἔστι καὶ πολίτης Ἁρματίτης, ὡς τοῦ Ἕρμα Ἑρματίτης. B

ἈΡΜΈΝΗ [64], κώμη Παφλαγονίας· Μένιππος ἐν περίπλῳ. Παρὰ δὲ Ξενοφῶντι ἐν Ἀναβάσεως, Ἀρμήνην διὰ τοῦ η. Τὸ ἐθνικὸν τῆς Ἀρμένης Ἀρμεναῖος, ὡς τῆς Κασμένης Κασμεναῖος. Τῆς δ' Ἀρμήνης Ἀρμήνιος, ὡς Παλλήνιος. C

ἈΡΜΕΝΊΑ [65], χώρα πλησίον τῶν Περσῶν, ἀπὸ Ἀρμένου Ῥοδίου, ὡς Ἀντίπατρος ἐν τρίτῳ περὶ Ῥόδου. Οἱ οἰκήτορες Ἀρμένιοι, ὡς Εὔδοξος πρώτῃ γῆς περιόδου. [66] Ἀρμένιοι δὲ τὸ μὲν γένος, ἐκ Φρυγίας, καὶ τῇ φωνῇ πολλὰ φρυγίζουσι. D [67] Παρέχονται δὲ λίθον τὴν γλύφουσαν, καὶ τρυπῶσαν τὰς σφραγίδας. [68] Καὶ Ἀρμενία τὸ θηλυκὸν, παρὰ Ξενοφῶντι. [69] Ἔστι καὶ Ἀρμένιον ὄρος, παρὰ τὴν ἀρχὴν τῆς Ὑρκανίας, ὡς Διονύσιος·

—— [70] Θολὴν ἀπερεύγεται ἄχνην, E
Ἀρξάμενος τὸ πρῶτον ἀπ' οὔρεος Ἀρμενίοιο.

ἊΡΝΑ [71], πόλις Λυκίας· οὕτω γὰρ ἡ Ξάνθος ἐκαλεῖτο, ἀπὸ Ἄρνου τοῦ πολεμήσαντος πρωτόγονον. Τὸ ἐθνικὸν, Ἀρναῖος, καὶ Ἀρνεύς. F

ἈΡΝΕΑΙ`, πόλις Λυκίας μικρὰ, ὡς Καπίτων

finitimum. Vocatur verò *Amphiarai lutra*, … est, *balnea*. Gentile, Harmateus. Est eti… Harmata plur. num. urbs Indiæ. Gentile, … dem. Vel per regionis consuetudinem *Harma…tenus*, vel *Harmatites*. Civis etiam dicitur H… matites, ut ab Herma, Hermatites.

ARMENE, vicus Paphlagoniæ, M… nippus in periplo. Apud Xenophontem ve… in libro expeditionis, (Cyri) Armenen per du… invenitur. Gentile à prima, Armenæus, … à Casmene, Casmenæus; à secunda, Arm… nius, ut Pallenius.

ARMENIA, regio prope Persas, … dicta ab Armeno Rhodio, ut Antipater … Rhodo lib. 3. Incolæ, Armenii, ut Eudox… lib. 1. terræ periodi. Armenii verò genus tr… hunt ex Phrygia, atque linguâ multa Phr… gum imitantur. Inter eos invenitur lapis, qu… sculpunt, ac terebrant sigilla. Armenia quoq… fœmineum apud Xenophontem invenitur. … etiam Armenius mons juxta principium Hy… caniæ, ut Dionysius:

—— *Rapidam eructat spumam*
Incipiens primum è monte Armenio.

ARNA, urbs Lyciæ. Sic enim Xanth… vocabatur ab Arno, qui bellum gessit c… primo parente. Gentile, Arnæus, & Arne…

ARNEÆ, urbs Lyciæ parva, ut Capi… Isauri…

63 Καλεῖται καὶ Λουτρὰ Ἀμφιαράου.] *Lutra*, h. e. *Balnea Amphiarai* vocari quoque Harma Atticæ inquit, cujus nullam apud alios inveniebam memoriam. Forsitan ex his *Lutris*, hoc est, *Balneis* est aqua illa Amphiaraï, quam Athenæus lib. 2. cum aqua Eretria comparat.

64 Ἀρμένη, κώμη Παφλαγονίας.] Armene, vicus Paphlagoniæ, memoratur inter alios Straboni lib. 12. cui *Sinopensium vicus* dicitur, qui portum habebat, de quo affert hanc parœmiam:

Ὅστις ἔργον οὐδὲν εἶχεν, Ἀρμένην ἐτείχισεν.

Qui negocium nullum habebat, Armenen muro cinxit.

Distabat à Sinope omnium illius regionis urbe celeberrima stadia L. inter Galatiæ oppida locatur Ptol. Geogr. lib. 5. c. 6.

65 Ἀρμενία, χώρα πλησίον τῶν Περσῶν &c.] Armenia, regio Asiæ hoc nomine Græcis & Latinis notissima. Græci ab Armeno Rhodio Iasonis comite nomen adeptam fuisse fabulantur: Thessalum fuisse inquit Strabo lib. 11. nunquam Græcis deficit vel dux, vel rex, à quo nomina civitatibus imponant, Hebraicè dicitut אררט *Ararat*, in cujus montibus Noachi λάρνακα consedisse ferunt. Montosam esse regionem testatur inter alios Strabo libro citato, ex ejus regionibus quædam dicebatur Hebraïcè מני *Minni*, cujus fit mentio Jerem. c. 51. v. 27. quam Nicolaus Damascenus apud Josephum Antiquit. lib. 1. c. 4. *Menyada* vocat, in qua inquit esse magnum montem nomine *Barim*, in quo multos profugos diluvii tempore servatos fuisse ferebant, ac quemdam arca vectum in ejus vertice inhæsisse, cujus lignorum reliquias longo tempore durasse, qui fortasse is fuit, inquit ille, de quo Moses Judæorum legislator scribit. Chaldæus interpres ubi Jerem. capite versuque citato habet אררט מני *Ararat minni*, ipse vertit הרמיני *harmini*, ac si diceres *montem mini*. Ex Harmini igitur verosimilius videtur *Armeniam* vocatam fuisse, quam ab Armeno Græcorum. Dividebatur autem in majorem & minorem, habens celeberrimos totius Europæ fluvios, quorum *Phasis* & *Lycus* in Euxinum mare, *Cyrus* & *Araxes* in Caspium, *Tigris* & *Euphrates* in Rubrum seu Persicum (id enim confundunt scriptores) aquas exonerabant. Oppida celebrabantur in mi… re, *Cæsarea*, *Aza*, *Nicopolis*. In majore *Arsamosata* Eu… phrati proximum, *Tigri* Carcathiocerta. In excelsis aut… *Tigranocerta*, at in campis juxta Araxem *Artaxata*. De ho… dierno nomine non bene convenit inter scriptores. Eju… descriptionem videsis apud Ptolem. lib. 5. c. 7. & c. 13. a… pud Strab. lib 11. apud Plin. lib. 6. c. 9.

66 Ἀρμένιοι δὲ &c.] Sunt ex Eudoxo verba, quæ alite… aliquantulum inveniuntur apud Eustath. ad Perieg. v. 69…

67 Παρέχονται δὲ λίθον τὴν γλύφουσαν &c.] Nota λίθον fœ… min. genere hic usurpari juxta Moscop. qui admonet m… scul. gen. esse, quum simpliciter *lapidem* significat: fœ… minini verò, quum vel *lapidem pretiosum* vel *expolitum*; … qui lapis iste fuerit, quem celebrat Epitomator noster, in… genuè fateor me nescire; ac Eust. etiam ad Perieget. v. 69… cum Epitomatoris nostri transscripserit verba, nihil de ho… lapide loquitur.

68 Καὶ Ἀρμενία τὸ θηλυκὸν παρὰ Ξενοφῶντι.] Intellig… Armeniam fœminam, non regionem.

69 Ἔστι καὶ Ἀρμένιον ὄρος, παρὰ τὴν ἀρχὴν τῆς Ὑρκανίας.] Celebrat Armenium montem ex Dionysio, qui versu supr… citato eum memorat, ad quem locum nihil memoratu di… gnum refert Archiepiscopus Thessalonicæ, tantum, in… quit, Armenia quoque neutro plurali dici. Ex hoc monte, inquit Periegeta, oriri *Phasim* celeberrimum illum fluvium.

70 —— Θολὴν ἀπερεύγεται ἄχνην.] Est hemistichium Periegetæ, cujus integer versus legitur apud eum num. 69… hoc modo:

Εὐξείνου ποτὶ χεῦμα θολὴν ἐπερεύγεται ἄχνην.

Euxini ad undam rapidam eructat spumam.

Ubi loquitur Dionysius de *Phasi* fluvio, qui ex Armenio monte profluebat, apud quem perperam scribitur ἐπερεύγεται pro ἀπερεύγεται, ut habet noster.

71 Ἄρνα, πόλις Λυκίας· οὕτω γὰρ ἡ Ξάνθος ἐκαλεῖτο.] Arnam, urbem Lyciæ celebrat, quæ *Xanthus* quoque dicebatur, de qua in Ξάνθος debebat loqui, ubi ne gry quidem. Ejus ego nullam apud alios inveniebam memoriam.

72 Ὁ…

των Ἰσαυρικῶν τρίτῳ. Τὸ ἐθνικὸν, Ἀρνεάτης. A
Ἔστι δ' ὡς Ὀρνεαί. 72 Ὅμηρος·

Ἀρνείας τ' ἐνέμοντο. ——

ἌΡΝΗ 73, πόλις Βοιωτίας. Ὅμηρος·

Οἵ τε πολυστάφυλον Ἄρνην ἔχον. —

74 Καὶ Λυκόφρων· B

Ἄρνης παλαιᾶς γέννα Τεμμίκων πρόμοι.

75 Δευτέρα πόλις Θεσσαλίας, ἄποικος τῆς Βοιωτίας, περὶ ἧς ὁ χρησμός·

Ἄρνη χηρεύουσα μένει Βοιώτιον ἄνδρα.

Ἣ Κιέριον καλεῖται. Θυγατέρα δέ φασιν Αἰόλου C τὴν Ἄρνην. Τρίτη, Μεσοποταμίας. Τετάρτη, τῆς Ἐρασινίων, πρὸς τῇ Θρᾴκῃ. Τὸ ἐθνικὸν, Ἀρναῖος. Τὸ θηλυκὸν, Ἀρναία.

ἈΡΟΈΡΝΟΙ 76, ἔθνος μαχιμώτατον τῶν πρὸς τῇ Κελτικῇ Γαλατῶν. Ἀπολλόδωρος D τετάρτῃ χρονικῶν, Κελτῶν Ἀροέρνους.

ἈΡΌΗ 77, πόλις Ἀχαΐας· Παυσανίας ἑβδόμῳ. Ἐκλήθη ἀπὸ τῆς ἐργασίας τῆς γῆς. 78 Λέγεται καὶ Πάτραι. Τὸ ἐθνικὸν Ἀροεύς, ὡς Ἀρσινοεύς. E

ἉΡΠΆΓΙΑ 79, οὐδετέρως, τόπος περὶ Κύζικον. 80 Ὅθεν ἡρπάσθαι φασὶ Γανυμήδην. Οἱ οἰκήτορες, Ἁρπαγιανοί.

Α῾Ρ-

Isauricorum 3. Gentile, Arneates. Est vero ut Orneæ. Homerus:

Arneasque incolebant. ——

ARNE, urbs Bœotiæ. Homerus:

Quique vitiferam Arnen incolebant. —

Et Lycophro:

Arnæ antiquæ progenies Temmicum antesignani.

Secunda urbs Thessaliæ, colonia Bœotiæ, de qua oraculum:

Arna vidua exspectat Bœotium virum.

Quæ *Cierium* vocatur. Filiam verò Æoli fuisse *Arnen* dicunt. Tertia, Mesopotamiæ. Quarta, Erasiniorum, prope Thraciam. Gentile, Arnæus. Fœmineum, Arnæa.

AROERNI, populi bellicosissimi Galatarum prope Celticam. Apollodorus Chronic. 4. *Celtarum Aroërnos.*

AROE, urbs Achaiæ; Pausan. lib. 7. Sic fuit vocata ab cultu terræ. Dicitur etiam *Patræ.* Gentile, Aroëus, ut Arsinoëus.

HARPAGIA, neutro genere, locus prope Cyzicum. Unde raptum fuisse Ganymeden ajunt. Incolæ, Harpagiani.

HAR-

72 Ὅμηρος.] Affert hemistichium ex Homero, cujus integer versus legitur Il. 2. v. 571. hoc modo:

Ὀρνειάς τ' ἐνέμοντο, Ἀραιθυρέην τ' ἐρατεινὴν,
Καὶ &c.

Orniasque habitabant, Aræthyreamque amabilem,
Et Sicyona, ubi Adrastus primùm regnavit.

Quare apud Stephanum pro Ἀρνείας lege Ὀρνειὰς, quin etiam ipse id innuit. Inquit enim ἔστι δ' ὡς Ὀρνεαί.

73 Ἄρνη, πόλις Βοιωτίας.] Quatuor hujus nominis urbes celebrat; primo loco *Arnen* Bœotiæ memoratam Smyrnæo vati Il. 2. 507. cujus affert hemistichium; ejus integer versus reperitur loco citato, hoc modo:

Οἵ τε πολυστάφυλον Ἄρνην ἔχον, οἵ τε Μίδειαν.

Quique vitiferam Arnen habitabant, quique Midiam.

Ad quem locum nihil memoratu dignum, quod mihi placuerit, affert Archiepiscopus Thessalonicæ. Sed operæ pretium est audire loquentem Pausaniam in Bœoticis, seu lib. 9. cujus sunt, quæ sequuntur, verba: Λεβαδέων δὲ ἔχονται Χαιρωνεῖς. Ἐκαλεῖτο δὲ ἡ πόλις καὶ τούτοις Ἄρνη τὸ ἀρχαῖον, θυγατέρα δὲ εἶναι λέγουσιν Αἰόλου τὴν Ἄρνην, ἀπὸ δὲ ταύτης κληθῆναι καὶ ἑτέραν ἐν Θεσσαλίᾳ πόλιν. id est, *Lebadensibus finitimi sunt Chæronenses. Eorum urbs antiquitus* Arne *vocabatur. Arnen verò filiam Æoli fuisse dicunt, à qua vocatam quoque fuisse aliam in Thessalia urbem.*

74 Καὶ Λυκόφρων.] Affert versiculum ex Cassandra Lycophronis, qui legitur apud eum num. 644. ad quem locum inquit Isaacius *Arnen* fuisse Bœotiæ urbem, quæ ante *Sinousa* dicebatur. Ejus etymologiam deducit ex Theseo Corinthiorum tertio à fabula quadam Saturni, & Neptuni, & ex Cratone quodam παρὰ τὸ ἄρνας πολλοὺς ἔχειν. i. e. *quod multos agnos haberet*, sed nihil memorabile, quod nostris observationibus inservire possit.

75 Δευτέρα, πόλις Θεσσαλίας &c.] Ex hac expulsi Bœotii auct. Thucyd. lib. 1. Arnen in Bœotia condiderunt, quæ *Chæronea* ætate Scholiastæ Thucydidis vocabatur, eodem auctore ad Thucydidis librum citatum, quod suo loco annotare oblitus sum.

76 Ἀρόερνοι, ἔθνος μαχιμώτατον τῶν πρὸς τῇ &c.] Memorantur Aroërni populi bellicosissimi prope Celticam Galatarum, sic plerunque Gallos vocat noster. Aroërni autem aliis *Arveni* dicuntur, quorum regionem Galli parum corrupto nomine *Auvergne* vocant, in quorum montibus auctor est Philipp. Ferr. Alexandr. in suo Lexico Geographico fontem esse vini saporem habentem apud Cuilam castrum, ubi incolæ modico vino opus habent. Certe terra, ubi aqua vini supplet vices, nunquam satis laudari potest; sed ego περὶ τούτου ἐπέχω. Hujus regionis præcipua urbs *Claromons* dicitur.

77 Ἀρόη, πόλις Ἀχαΐας &c.] Aroë, urbs Achaïæ memoratur ex Pausaniæ lib. 7. Plurimum mehercule debet Græcia antiqua Pausaniæ, qui ex ejus antiquitatis tanquam scrutis plurima memoratu digna luci publicæ prostituit. Quæ nunc de Aroë, civitate Achaïæ affert noster, apud eum dilucidè inveniuntur libro citato, hoc modo: Τριπτολέμου δὲ ἐκ τῆς Ἀττικῆς ἀφικομένου· τόν τε καρπὸν λαμβάνει τὸν ἥμερον, καὶ οἰκῆσαι διδαχθεὶς πόλιν, Ἀρόαν ὠνόμασεν ἐπὶ τῇ ἐργασίᾳ τῆς γῆς. id est, *Cum Triptolemus ex Attica venisset, à quo & fruges accepit* (Eumelus) *& rationem urbis condendæ,* Aroan *vocavit à terræ cultu.*

78 Λέγεται καὶ Πάτραι.] Aroan, Achaïæ urbem *Patras* quoque dictam fuisse inquit. Id etiam habet Epitomator noster ex Pausania. Audi eum loquentem in Achaïcis: Πατρεὺς ὁ Πρευγένους, τοῦ Ἀγήνορος, ἐς μὲν Ἄνθειαν καὶ ἐς Μεσάτιν μὴ ἐνοικίζεσθαι τοῖς Ἀχαιοῖς ἀπεῖπε. Περίβολον δὲ τείχους περὶ τῇ Ἀρόῃ βαλόμενος μείζονα, ἵνα ἐντὸς τοῦ περιβόλου καὶ ἡ Ἀρόη γένηται, ὄνομα ἔθετο ἀφ' ἑαυτοῦ Πάτρας τῇ πόλει. id est, *Patreus Preugenis filius, Agenoris nepos, Achæos edicto vetuit Anthean, & Mesatin incolere: Aroës verò pomœrio ampliato, veterem oppidi ambitum novo inclusit, & Aroën de suo nomine* Patras *vocavit.*

79 Ἁρπάγια, οὐδετέρως τόπος περὶ Κύζικον.] Harpagia, neutro plurali esse locum circa Cyzicum inquit, quod ex Strabone lib. 13. habet: Ἐν δὲ τῇ, inquit ille, μεθορίᾳ τῆς Κυζικηνῆς, καὶ τῆς Πριαπηνῆς, ἐστὶ τὰ Ἁρπαγεῖα τόπος, &c. i. e. *In confinio verò Cyzicenæ, & Priapenæ regionis, est locus Harpageia, &c.* Per ει scribitur apud Strabonem & cum accentu circumflexo in penultima; at Athenæ. Dipnosophist. lib. 13. confirmat scripturam Epitomatoris nostri. Nam apud eum libro citato Ἁρπάγιον neut. singul. per *jota* tantum scribitur cum accentu in antepenultima, ut apud nostrum. Id nominis ab ἁρπάζω, i. e. *rapio*, deductum est.

80 Ὅθεν ἡρπάσθαι φασὶ Γανυμήδην.] Ex loco Harpagiis circa Cyzicum raptum fuisse Ganymedem ajunt; id etiam habet ex Strabonis lib. 13. Sic enim ille: Ἐξ οὗ τὸν Γανυμήδην μυθεύουσιν ἡρπάχθαι &c. i.e. *Ex quo (i.e. ex loco) Harpagiis arreptum fuisse Ganymedem fabulantur. Alii verò circa Dardanium promontorium prope Dardanum.* Poëtæ fingunt Ganymedem

medem

Α'ΡΠΑΛΥ'ΚΕΙΑ, πόλις Φρυγίας, κτίσμα Γορδιοτειχιτῶν. Τὸ ἐθνικὸν, Α'ρπαλυκεύς.

Α'ΡΠΑΣΑ [81], πόλις Καρίας, ἀπὸ Α'ρπάσου ποταμοῦ. Τὸ ἐθνικὸν Α'ρπασεύς, ὡς Μύλα, Μυλασεύς, Πηγασεύς.

Α'ΡΠΙΝΑ [82], πόλις Η'λιδος, [83] ἀπὸ Α'ρπίνης τῆς Α'σωποῦ, ἀφ' ἧς καὶ Α'ρεος Οἰνόμαος. ὁ πολίτης, Α'ρπιναῖος· καὶ Α'ρπινῆθεν, ἐκ τόπου.

Α'ΡΠΥΙΑ, πόλις ἐν Ι'λλυρίᾳ, παρ' Ε'γχελέαις· εἰς ἣν Βάτων ὁ Α'μφιαράου ἡνίοχος μετὰ τὸν ἀφανισμὸν αὐτοῦ ἀπῴκησε· Πολύβιος. Τὸ ἐθνικὸν Α'ρπυιήτης, τροπῇ τοῦ α εἰς η. ἔστι γὰρ Α'ρπυιάτης.

Α'Ρ'ΡΑ, πόλις Ι'λλυρική. Τὸ ἐθνικὸν, Α'ρραῖος. Καὶ γὰρ ὁ τύπος συνήθης, ὡς Πελλαῖος, καὶ Βεροαῖος.

Α'Ρ'ΡΕ'ΝΤΕΙΑ [84], πόλις Ι'ταλίας. Ο' πολίτης Α'ρρεντῖνος, ὡς Πλακεντία Πλακεντῖνος.

Α'Ρ'ΡΗ'ΤΙΟΝ [85], πόλις Τυρρηνίας. Τὸ ἐθνικὸν, Α'ρρητῖνος.

Α'Ρ'ΡΗΧΟΙ' [86], ἔθνος Μαιωτῶν. Στράβων ἐνδεκάτῃ.

Α'ΡΣΑ,

HARPALYCIA, urbs Phrygiæ opus Gordiotichitarum. Gentile, Harpalyceus.

HARPASA, urbs Cariæ, ab Harpaso fluvio. Gentile, Harpaseus, ut à Myla, Mylaseus, & Pegaseus.

ARPINA, urbs Elidis, ab Arpina Asopi filia, à qua & Marte OEnomaus. Civis Arpinæus. Ex loco, ex-Arpina.

HARPYIA, urbs Illyriæ, prope Encheleas; ad quam Bato Amphiarai auriga, post quam ipse disparuit, habitatum abierat, Polybius. Gentile, Harpyietes, verso α in η. Debebat enim esse Harpyiates.

ARRHA, urbs Illyriæ. Gentile, Arrhæus. Etenim forma est consueta, ut Pellæus & Beroæus.

ARRHENTIA, urbs Italiæ. Civis, Arrhentinus, ut à Placentia, Placentinus.

ARRHETIUM, urbs Tyrrheniæ. Gentile, Arrhetinus.

ARRHECHI, populi Mæotarum Strab. lib. 11.

ARSA

medem raptum ab Jove; at verò Echemenes in Creticis apud Athenæum lib. 13. non à Jove, sed à Minoë Ganymedem raptum fuisse tradit, ut & Suidas in Μίνως. Æquales penè pæderastæ fuere olim Romani Græcis; ac miranda est Poëtarum audacia, qui hoc vitium Jovi tribuere ausi sunt, de quibus libet apponere verba Senecæ de Vita Beata c. 26. *Quemadmodum Jupiter Optimus Maximus ineptias Poëtarum (fert): quorum alius illi alas imposuit, alius cornua, alius adulterum illum induxit, & abnoctantem: alius sævum in Deos, alius iniquum in homines: alius raptorem ingenuorum, corruptoremque & cognatorum quidem: alius parricidam, & regni alieni paternique expugnatorem. Quibus nihil aliud actum est, quam ut pudor hominibus peccandi demeretur, si tales Deos credidissent.*

81 Α'ρπασα, πόλις Καρίας, ἀπὸ Α'ρπάσου ποταμοῦ.] Harpasa, urbs Cariæ, nomen adepta à fluvio Harpaso celebratur, & urbem & fluvium memorat Plinius inter Cariæ urbes Nat. Hist. lib. 5. c. 29. urbem Episcopalem esse sub Archiepiscopo Stauropolitano inquit Philipp. Ferr. Alexandr. in suo Lexico Geograph. eidem Plinio lib. 2. c. 96. Harpasa neut. plur. oppidum Asiæ dicitur, juxta quod cautes stabat horrenda, uno digito mobilis. Eadem si toto corpore impellebatur, resistebat; hujusmodi plurimas res prodit Plinius, de quibus omnes, ut opinor, ἐπέχουσιν. Eandem esse urbem credo, etsi à Plinio *oppidum Asiæ* vocatur, quia Caria erat in Asia minori.

82 Α'ρπινα, πόλις Η'λιδος &c.] Quæ de Arpina urbe Elidis affert Epitomator noster, ex Pausaniæ Eliacis seu lib. 6. habet. Audi eum loquentem: Ε'στι δὲ καὶ ἄλλος Α'ρπιννάτης καλούμενος ποταμὸς, καὶ οὐ πολὺ ἀπὸ τοῦ ποταμοῦ, πόλεως Α'ρπίννης ἄλλα τε ἐρείπια, καὶ μάλιστα οἱ βωμοί. Οἰκίσαι δὲ Οἰνόμαον τὴν πόλιν, καὶ θέσθαι τὸ ὄνομα ἀπὸ τῆς μητρὸς λέγουσιν Α'ρπίννης. i. e. *Est autem & alius fluvius nomine* Harpinnates, & *non procul à fluvio visuntur civitatis Harpinnæ rudera, ac maximè aræ.* Condidisse *verò* OEnomaum *urbem, & de matris Harpinnæ nomine nomen imposuisse dicunt.* Apud Pausaniam per duplex *nn*, apud nostrum per simplex *n* scribitur.

83 Α'πὸ Α'ρπίνης τῆς Α'σωποῦ &c.] Narrat genealogiam Harpinæ, quam etiam habet ex Pausaniæ Eliacis. Sic enim ille: Νημέα μὲν τῶν ἀδελφῶν προτέρα, μετὰ δὲ αὐτὴν Ζεύς ἐστι λαμβανόμενος Αἰγίνης. Παρὰ δὲ τὴν Αἴγιναν ἕστηκεν Α'ρπιννα, ταύτῃ τῷ Ηλείων καὶ Φλιασίων λόγῳ συνελθεῖν Α'ρης, καὶ Οἰνομάου δὲ μήτηρ τοῦ περὶ τὴν Πισαίαν βασιλεύσαντί ἐστιν Α'ρπιννα. Μετὰ δὲ αὐτὴν Κορκυρά τε, καὶ ἐπ' αὐτῇ Θήβη. Τελευταῖος δὲ Α'σωπός. id est, *Nemea quidem sororum prima, post eam Jupiter Æginam manu apprehendens. Juxta Æginam verò stat Harpinna, cum qua Mars, uti Eleorum & Phliasiorum sermone proditur, consuetudinem habuit, & ex ea genuit OEnomaum, qui Pisæ regnavit: post eam est Corcyra, & deinde Thebe. Omnium autem postremus Asopus.*

84 Α'ρρένтεια, πόλις Ι'ταλίας.] Nulla hujus urbis Italiæ apud alios, quod sciam, fit mentio. Quare meritò Ortelio in suo Thesauro Geographico suspecta lectio videtur; forsitan corruptum est nomen ex Artena, quam memorat Livius lib. 4. vel ex Artona, quam idem celebrat lib. 11. vel ex Α'ρίκεια, quam supra noster memoravit, vel ex Α'ρρήτιον de quo sequenti numero.

85 Α'ρρήτιον, πόλις Τυρρηνίας.] Arrhetium, urbs Tyrrheniæ, *id est*, Etruriæ, & ejus olim caput, à Roma distabat mille stadia, auctore Strabone lib. 5. Creditur esse quæ hodie parum corrupto nomine vulgò Italis dicitur *Arezzo*, teste Cluver. Ital. Antiquæ lib. 2. c. 3. ejus lateritius murus celebratur à Plinio Nat. Hist. lib. 35. c. 14. ejus quoque vasa fictilia eodem lib. c. 12. Ejus sunt verba *Major quoque pars hominum terrenis utitur vasis. Samium ... iamnum in esculentis laudantur. Retinet hanc nobilitatem ... Aretium in Italia.* Quam lectionem aliqui Criticorum ...δες immerito sollicitant, legentes *Eretum* pro *Aretium* quæ est vera lectio, & eam confirmat lateritius Aretii ejusdem murus, cujus meminit idem auctor libro capiteque paulò supra citato. Polybius Historiarum lib. 2. vocat Α'ρρητίνων πόλιν, id est, *Arrhetinorum urbs.* Latini plerumque *Aretium* dicunt.

86 Α'ρρηχοὶ, ἔθνος Μαιωτῶν.] Arrhechi, populi Mæotarum celebrantur Stephano ex Strabonis lib. 11. apud quem Α'ρριχοὶ *Arrhichi* dicuntur, ut & apud Melam lib. 1. cap. ult. circa calcem. Apud Ptolemæum quoque Geographiæ lib. 5. c. 9. Α'ριχοὶ etsi per unum tantum *r*, Plinio lib. 6. c. 7. Archi procul dubio pro Arichi vel Arrhichi dicuntur, iidem fuere populi. Facilis enim est, ut jam alibi monuimus, μεταβολὴ τοῦ ι in η & vice versa, quia hæ vocales apud Græcos pronunciatione non differunt, etsi olim differebant; sed non tanta differentia, quanta volunt, qui hanc barbaram pronunciationem dissolvendis diphthongos amant. Ego existimo Stephanum ex Strabone, & Ptolemæo, & Mela corrigendum esse, ac pro Α'ρρηχοὶ, legendum esse Α'ρριχοί.

87 Α'ρ...

Ἄρσα[87], πόλις Ἱσπανίας, ὡς Χάραξ ἐν δεκάτῃ χρονικῶν. Τὸ ἐθνικόν, Ἀρσαῖος. A

ARSA, urbs Hispaniæ, ut Charax chronicorum 11. Gentile, Arsæus.

Ἀρσακία[88], πόλις Μηδίας ἐπίσημος, ἀνατολικωτέρα Μηδίας. [89] Οἱ οἰκήτορες Ἀρσακίδαι, ἀπὸ Ἀρσάκου· καὶ Ἀρσακίς, τὸ θηλυκόν. B

ARSACIA, urbs Mediæ celebris, orientalior Mediæ. Incolæ, Arsacidæ, ab Arsace: & Arsacis, fœmineum.

Ἀρσινόη[90], πόλις Λιβύης, ἀπὸ τῆς τοῦ Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου ἀδελφῆς, καὶ γυναικός. [91] Δευτέρα, πόλις Παραιτονίου Λιβύης, ἡ πρότερον Ταύχειρα. [92] Τρίτη, πόλις Συρίας ἐν Αὐλῶνι· ἡ περίμετρος αὐτῆς, στάδια ὀκτακισχίλια. C [93] Τετάρτη, τῆς Κοίλης Συρίας. [94] Πέμπτη, Κιλικίας. [95] Ἕκτη, τῆς Αἰγύπτου πόλις, ἐπὶ τοῦ Δέλτα. [96] Ἑβδόμη, Κύπρου, ἡ πρότερον Μάριον

ARSINOA, urbs Libyæ, à sorore, & uxore Ptolemæi Philadelphi. *Secunda*, urbs Parætonii Libyæ, prius *Tauchira* dicta. *Tertia*, urbs Syriæ Aulone: cujus ambitus est stadiorum octo millia. *Quarta*, Cœles Syriæ. *Quinta*, Ciliciæ. *Sexta*, Ægypti urbs ad Delta. *Septima*, Cypri, prius *Marion* dicta. *Octava*, Ætoliæ.

87 Ἄρσα, πόλις Ἱσπανίας.] Memoratur Arsa, urbs Hispaniæ ex Charace Chronic. lib. 11. quam Ptolem. lib. 2. c. 4. inter Turdetanorum urbes locat; utrum nunc exstet, ignoratur. Aliqui ficulneo freti argumento, scilicet vocis allusione volunt esse, quæ nunc *Arcos* dicitur, sed ego ἐπέχω.

88 Ἀρσακία, πόλις Μηδίας ἐπίσημος.] Arsacia, urbs Mediæ insignis & reliquis Mediæ orientalior, quæ *Rhaga*, & *Europus* dicta fuit, auctore, nostro Auctore in Ῥάγα, Ptolemæo Geographiæ lib. 6. c. 3. inter Mediæ civitates mediterraneas locatur, cui *Arsacia* & *Europus* diversæ sunt urbes, *Casbin* vulgo vocari auctor est Philipp. Ferr. Alex. in suo Lexico Geographico.

89 Οἱ οἰκήτορες Ἀρσακίδαι, ἀπὸ Ἀρσάκου.] Incolæ urbis Arsaciæ *Arsacidas* vocari inquit, non ab urbe Arsacia, sed ab Arsace. Optimum foret, si hujus rei produceret aliquem testem. Arsacidæ enim dicebantur *Parthi* ab Arsace, Lucanus lib. 1.

Plus illa vobis Acie, quam creditis, actum est
Arsacidæ.

Arsacius etiam pro Parthicus accipitur, ac sic usurpavit Poëtarum facetissimus Epigram. lib. 9. Epigram. 36.

Scis quid in Arsacia Pacorus deliberet aula.

Parthorum quoque reges *Arsaces*, & *Arsacidæ* dicebantur ab Arsace primo eorum rege, quemadmodum *Cæsares* apud Romanos, *Ptolemæi* apud Ægyptios, & nunc *Ludovici* apud Gallos.

90 Ἀρσινόη, πόλις Λιβύης, ἀπὸ τῆς &c.] Arsinoë, urbs Libyæ memoratur, nomen adepta ab Arsinoë Ptolemæi Philadelphi sorore, & uxore. Urbis meminit Ptolemæus Geographiæ lib. 4. c. 5. Arsinoës verò Ptolemæi II. sororis, & uxoris, Strabo lib. 10. Quam sub Veneris Zepheretidis nomine Ægyptii coluere, ut annotabimus in Ζεφύριον. Philipp. Ferr. Alexandr. in suo Lexico Geographico Arsinoën urbem nunc *Sues* vocari scribit. Bochartus Geographiæ Sacræ lib. 2. c. 18. existimat esse eandem, ac Clysma, cujus meminit Nubiensis quinta parte Climatis tertii, *Calzem* corrupto nomine appellans: at illa sententia Bocharti adversatur Ptolemæo, qui Geographiæ lib. 4. c. 4. & c. 5. has urbes tanquam diversas celebrat, cui his in rebus major, quam Bocharto fides adhibenda est.

91 Δευτέρα, πόλις Παραιτονίου Λιβύης, ἡ πρότερον Ταύχειρα.] Altera urbs Libyæ celebratur, quæ prius *Tauchira* dicebatur, cujus noster meminit in Ταύχειρα. Eam quoque memorant Ptolemæus Geographiæ lib. 4. c. 4. Strabo Geographiæ lib. 17. quibus Τεύχειρα, non Ταύχειρα, ut Epitomatori nostro vocatur. Quare noster ex eis corrigendus est, apud quem scribitur Ταύχειρα. Parætonium verò erat etiam Libyæ urbs prope Alexandriam, quam *Ammoniam* vocabant, auctore nostro auctore in Παραιτόνιον.

92 Τρίτη, πόλις Συρίας ἐν Αὐλῶνι.] Tertio loco memorat Arsinoën Syriæ urbem in loco Aulone. Si per Criticorum filios liceret, pro Συρίας legerem Ἀραβίας, tum quod Strabo lib. 16. Plinius lib. 5. c. 11. Mela lib. 3. c. 8. Arsinoën Arabiæ urbem, non Syriæ celebrant, cum, quod noster inquit, hanc urbem esse *Aulone*. Atqui Aulon erat Arabiæ locus, ut Epitomator noster tradit in Αὐλών. Quare existimo, meam conjecturam esse certam.

93 Τετάρτη, τῆς Κοίλης Συρίας.] Quarto loco memorat Arsinoën Cœlesyriæ, i. e. *curvæ*, seu *cavæ Syriæ*; cujus apud alios, quod sciam, nulla fit mentio. Suspicor hanc quoque urbem inscio Stephano in Stephanum irrepsisse,

94 Πέμπτη, Κιλικίας.] Arsinoë Ciliciæ memoratur Ptolemæo Geographiæ lib. 5. c. 8. Straboni lib. 14. Plinio Nat. Hist. lib. 5. c. 27.

95 Ἕκτη, τῆς Αἰγύπτου πόλις ἐπὶ τοῦ Δέλτα.] Arsinoë Ægypti urbs celebratur ab Ptolemæo Geographiæ lib. 4. c. 5. à qua nomen accepit *Nomos Arsinoites*, de qua & fossa, quæ in Rubrum mare, & Arabicum sinum & in hanc urbem exibat, operæ pretium est audire Strabonem loquentem lib. 17. cujus sunt verba: Ἄλλη δ' ἐστὶν ἐκδιδοῦσα εἰς τὴν Ἐρυθρὰν, καὶ τὸν Ἀράβιον κόλπον, καὶ πόλιν Ἀρσινόην, ἣν ἔνιοι Κλεοπατρίδα καλοῦσι. Διαῤῥεῖ δὲ καὶ διὰ τῶν πικρῶν καλουμένων λιμνῶν, αἳ πρότερον μὲν ἦσαν πικραί. Τμηθείσης δὲ τῆς διώρυγος τῆς λεχθείσης μεταβάλλονται τῇ κράσει τοῦ ποταμοῦ· καὶ νῦν εἰσιν εὔοψοι, μεσταὶ δὲ καὶ τῶν λιμναίων ὀρνέων. Ἐτμήθη δὲ ἡ διῶρυξ κατ' ἀρχὰς μὲν ὑπὸ Σεσώστριος πρὸ τῶν Τρωϊκῶν· οἱ δὲ ὑπὸ τοῦ Ψαμμιτίχου παιδὸς, ἀρξαμένου μόνον, εἶτ' ἐκλιπόντος τὸν βίον· ὕστερον δὲ ὑπὸ Δαρείου τοῦ πρώτου διαδεξαμένου τὸ ἑξῆς ἔργον. Καὶ οὗτος δὲ δόξῃ ψευδεῖ πεισθεὶς ἀφῆκε τὸ ἔργον περὶ συντέλειαν ἤδη· Ἐπείσθη γὰρ μετεωροτέραν εἶναι τὴν Ἐρυθρὰν θάλατταν τῆς Αἰγύπτου, καὶ εἰ διακοπείη πᾶς ὁ μεταξὺ ἰσθμὸς, ἐπικλυσθήσεσθαι τῇ θαλάττῃ τὴν Αἴγυπτον &c. id est, *Alia verò est fossa, quæ in Rubrum mare & Arabicum sinum exit & in urbem Arsinoën, quam nonnulli* Cleopatridem *vocant, atque per eos lacus fluit, qui* amari *vocantur. Hi, cum antiquitus amari essent, facta fossa, & admixto flumine sunt immutati: ac nunc bonos ferunt pisces, & aquatilibus volucribus abundant. Fossa primum à Sesostri incisa est, ante res Trojanas: nonnulli eam à Psammiticho filio solùm inchoatam putant, vita eum deficiente: postea Darium primum in operis absolutionem successisse, & hic opus penè absolutum deseruit. Falso enim ei erat persuasum, Rubrum mare Ægypto esse sublimius: ideoque si intermedius isthmus incideretur, Ægyptum à mari obrutum iri. Ptolemaïci quidem reges eum incidentes, Euripum clausum fecerunt, ut, cum vellent, in exterius mare navigarent, ac rursum sine impedimento reverterentur.* Totum apposui Strabonis locum, ut scires mare Rubrum per Nilum communicari, qui in mare mediterraneum aquas exonerat. Sed Strabo circa nomen urbis Arsinoës non sibi constat. Nam cum dicat Arsinoën ab aliquibus *Cleopatridem* vocari, paulò infra Arsinoën & Cleopatridem tanquam diversas urbes memorat. Inquit enim: Πλησίον δὲ τῆς Ἀρσινόης, καὶ ἡ τῶν Ἡρώων ἐστὶ πόλις, καὶ ἡ Κλεοπατρὶς ἐν τῷ μυχῷ τοῦ Ἀραβίου κόλπου πρὸς Αἴγυπτον. id est, *Prope Arsinoën autem est Heroum civitas, & Cleopatris in Arabici sinus versus Ægyptum recessu.* Idem auctor eodem libro aliam memorat Ægypti Arsinoën, quæ prius *Crocodilorum civitas* dicebatur. Nam quemadmodum duæ erant præfecturæ, quæ ab Arsinoë nomen habebant, auctore Plinio Nat. Hist. lib. 5. c. 9. ita verosimile est duas fuisse ejusdem nominis urbes.

96 Ἑβδόμη, Κύπρου, ἡ πρότερον Μάριον λεγομένη.] Septimo loco numerat Arsinoën Cypri, cujus meminit Ptolemæus Geograph. lib. 5. c. 14. Strabo lib. 14. Plinio lib. 5. c. 31. Constant. Porphyrog. de Them. lib. 1. Them. 15. sed *Marion* prius ejus nomen omnes silentio prætereunt, id obtinuisse à Marieo inquit noster in Μάριον.

ριον λεγομένη. [97] Ὀγδόη, Αἰτωλίας. [98] Ἐννάτη, [A] Λύκτου. Δεκάτη, [99] τῆς Τρωγλοδυτικῆς, ἡ πρότερον Ὀλβία καλουμένη. [1] Ἔστι καὶ ἄλλη Λυκίας. Τὸ ἐθνικὸν, Ἀρσινοήτης, καὶ Ἀρσινοεὺς ἐπὶ τῆς Αἰτωλικῆς, [2] ὡς Πολύβιος ἐννάτῳ. Ἀλλὰ καὶ τῆς ἐν Λιβύῃ Ἀρσινοεὺς, ὡς Ἀλέξαν- [B] δρος ἐν Λιβυκῶν τρίτῳ.

tolię. Nona, Lycti. Decima, Troglodyticę, prius *Olbia* dicta. Est etiam alia Lycię. Gentile, Arsinoëtes, nec non Arsinoëus Ætolicę, ut Polybius lib. 9. sed etiam Libycę. Gentile dicitur Arsinoëus, ut Alexander Libycorum lib. 3.

ἈΡΣΥΣΙΑ [3], χωρίον τῶν Ψύρων, καὶ Χίου, τραχεῖα, καὶ ἀλίμενος, ὅσον σταδίων τριάκοντα, οἶνον ἄριστον ἔχουσα, καλούμενον Ἀρσύσινον, [4] οὗ μέμνηται Στράβων τεσσαρεσκαι- [C] δεκάτῃ. Καὶ τοὺς ἐνοικοῦντας τοιῶσδε κλητέον, κατὰ συγκοπὴν τῆς σι. Ἦν γὰρ Ἀρσυσιηνὸς, ἢ Ἀρσυηνὸς, ὡς Καρδία Καρδιανὸς, Ὀλβία Ὀλβιανὸς, Ἀδρία Ἀδριανός.

ARSYSIA, regio Psyrorum, & Chii, aspera, & importuosa, cujus ambitus est circiter triginta stadiorum, quæ habet vinum optimum, *Arsysinum* vocatum, cujus meminit Strabo lib. 14. Incolæ sic sunt vocandi per syncopen *si*. Esset enim Arsysienus, vel Arsyenus, ut à Cardia, Cardianus, ab Olbia, Olbianus, ab Adria, Adrianus.

ἈΡΤΑΙΑ [5], Περσικὴ χώρα, ἣν ἐπόλισε Περ- [D] σεὺς, ὁ Περσέως καὶ Ἀνδρομέδας· Ἑλλάνικος ἐν Περσικῶν πρώτῃ. Οἱ οἰκοῦντες, Ἀρταῖοι. [6] Ἀρταίους δὲ Πέρσαι, ὥσπερ οἱ Ἕλληνες τοὺς παλαιοὺς ἀνθρώπους καλοῦσι. [7] Τάχα δὲ καὶ ἐντεῦθέν μοι δοκεῖ Ἀρταξέρξαι, καὶ Ἀρτάβαζοι, [8] ὥσπερ Αἰγυ- [E] πτίοις,

ARTÆA, regio Persidis quam condidit Perseus Persei, & Andromedæ filius. Hellanicus Persicorum primo. Incolæ, Artæi. *Artæos* verò Persæ, ut Græci *veteres homines* vocant. Forsitan & hinc mihi videtur vocari *Artaxerxæ*, & *Artabazi*, ut Ægyptiis,

97 Ὀγδόη, Αἰτωλίας.] Arsinoë Ætoliæ ab Strabone libro 10. adscribitur Acarnaniæ; at Acarnania erat finitima Ætoliæ.

98 Ἐννάτη, Λύκτου.] Decimo loco numerat Arsinoën Lycti; at Lyctus non erat regio, sed urbs Cretæ, ut idem suo loco tradit. Quare existimo vel esse σφάλμα μνημονικὸν, vel fuisse coloniam Lycti urbis Cretæ, sed à nemine, quod sciam, memoratur.

99 Δεκάτη, τῆς Τρωγλοδυτικῆς, ἡ πρότερον Ὀλβία καλουμένη.] Hanc Arsinoën Troglodyticæ existimo esse eam, de qua Plin. Nat. Hist. lib. 6. c. 29. sic loquitur: *Eæ viæ omnes Arsinoën ducunt conditam sororis nomine in sinu Charandra, à Ptolemæo Philadelpho, qui primus Troglodyticen excussit, & amnem, qui Arsinoën præfluit*, Ptolemæum *appellavit.* Memoratur etiam Straboni lib. 16. Prius vocatam fuisse *Olbiam* inquit auctor noster, cujus rei nulla apud alios fit mentio, ac ipse id debebat annotare in Ὀλβία.

1 Ἔστι καὶ ἄλλη Λυκίας.] Decimo loco numerat Arsinoën Lyciæ, de qua audisis Strabonem loquentem lib. 14. Μετὰ δὲ τὸν Ξάνθον Πάταρα, καὶ αὕτη μεγάλη πόλις, λιμένα ἔχουσα, καὶ ἱερὰ πολλὰ, κτίσμα Πατάρου. Πτολεμαῖος δ' ὁ Φιλάδελφος ἐπισκευάσας, Ἀρσινόην ἐκάλεσε τὴν ἐν Λυκίᾳ· ἐπεκράτησε δὲ τὸ ἐξαρχῆς ὄνομα. id est, *Post Xanthum Patara, ipsa quoque magna urbs, quæ habet portum, & templa multa, à Pataro condita. Ptolemæus Philadelphus cum eam auxisset, ab uxore* Arsinoën *in Lycia vocavit, verum antiquum nomen obtinuit.*

2 Ὡς Πολύβιος ἐννάτῳ.] Liber nonus Polybii, in quo meminit Arsinoës urbis Ætoliæ non habemus, sed id apparet ex Athenæi Dipnosophistarum lib. 10.

3 Ἀρσυσία, χωρίον τῶν Ψύρων, καὶ Χίου &c.] Pro χωρίον, lege χώρα. Non conveniunt enim χωρίον τραχεῖα καὶ ἀλίμενος, sed χώρα τραχεῖα καὶ ἀλίμενος. Hæc enim transscripta sunt ex Strabone, apud quem lib. 13. ipsissima habentur verba, pro τῶν Ψύρων, lege τῶν Ψυρίων, id est, *Psyriorum.* Psyrii autem erant incolæ insulæ Psyrorum, quæ erat prope Chium, auctore nostro Auctore in Ψύρα, cujus etiam meminit Strabo libro citato.

4 Οὗ μέμνηται Στράβων τεσσαρεσκαιδεκάτῃ.] Pro τεσσαρεσκαιδεκάτῃ, id est, *lib.* 14. lege τρισκαιδεκάτῃ, id est, *lib.* 13. Hoc in libro enim meminit Strabo vini Arsysini, cujus noster attulit verba. Sic verò apud eum leguntur: Εἶθ' ἡ Ἀριουσία χώρα, τραχεῖα καὶ ἀλίμενος σταδίων ὅσον τριακοσίων, οἶνον ἄριστον φέρουσα τῶν Ἑλληνικῶν. i. e. *Deinde Ariusia regio aspera & importuosa, stadiorum ferè CCC vinum ferens omnium Græcanicorum optimum.* Strabo etiam ex nostro Auctore corrigendus est, apud quem pro Ἀριουσία leges ex Stephano Ἀρσυσία. Id enim ordo litterarum exigit apud Stephanum; quæ de gentilibus ait, non bene conveniunt.

5 Ἀρταία, Περσικὴ χώρα &c.] Artæa, Persica regio, quam ἐπόλισε, id est, *condidit* Perseus. Hoc in loco enim sic accipiendum est verbum illud. Artæa verò non erat Persica regio, ut inquit τῶν ἐθνικῶν συλλέκτης, sed Persis ipsa, ut & Persæ Artæi. Sic enim vocabantur olim à se ipsis & ab accolis, antequam à Perseo nomen accepissent, cujus rei locuples est testis Herodotus. Audi eum loquentem, si placet, lib. 7. c. 61. Ἐκαλέοντο δὲ πάλαι ὑπὸ μὲν Ἑλλήνων Κηφῆνες, ὑπὸ μέντοι σφέων αὐτέων καὶ τῶν περιοίκων, Ἀρταῖοι. Ἐπεὶ δὲ Περσεὺς ὁ Δανάης τε καὶ Διὸς ἀπίκετο παρὰ Κηφέα τὸν Βήλου, καὶ ἔσχε αὐτοῦ τὴν θυγατέρα Ἀνδρομέδην, γίγνεται αὐτῷ παῖς ᾧ οὔνομα ἔθετο Πέρσην. τοῦτον δὲ αὐτοῦ καταλείπει. Ἐτύγχανε γὰρ ἄπαις ἐὼν ὁ Κηφεὺς ἔρσενος γόνου. Ἐπὶ τούτου δὲ τὴν ἐπωνυμίην ἔσχον. id est: *Vocabantur autem quondam* (Persæ) *à Græcis* Cephenes, *à se ipsis atque ab accolis*, Artæi. *Verùm posteaquam Perseus Danaës & Jovis filius ad Cepheum Beli filium commeavit, & Andromedam ejus filiam duxit uxorem, sustulit ex ea filium, quem* Persem *appellavit, eumque illic reliquit, à quo (nam Cepheus erat sine virili prole) nomen accepere* [Persæ.] Arteatæ verò, quos paulò infra memorat, erant inter genera quoque Persarum, de quibus suo loco.

6 Ἀρταίους δὲ Πέρσαι, ὥσπερ οἱ Ἕλληνες &c.] Artæos Persæ, ut & Græci antiquos homines, id est, *heroës* vocabant. alludit ad etymologiam *Artoxerxis.* Id nominis apud Persas significabat *magnum bellatorem*, ut inquit Herodotus lib. 6. c. 98. cujus sunt verba: Δύναται δὲ κατὰ Ἑλλάδα γλῶσσαν ταῦτα τὰ οὐνόματα, Δαρεῖος, ἐρξείης· Ξέρξης, ἀρήϊος· Ἀρταξέρξης μέγας ἀρήϊος. id est, *Valent verò in Græca lingua hæc nomina*, Darius, *idem quod* ἐρξείης, *id est*, coërcitor; Xerxes, *idem quod* ἀρήϊος, *id est*, bellator, *id est*, Martius; Artoxerxes, *idem quod* μέγας ἀρήϊος, *id est*, magnus Martius, *id est*, bellator. Hesychius etiam confirmat sententiam nostri Auctoris. Sic enim inquit ille: Ἀρταῖοι, οἱ ἥρωες παρὰ Πέρσαις, id est, *Artæi, heroës apud Persas.*

7 Τάχα δὲ καὶ ἐντεῦθέν μοι δοκεῖ Ἀρταξέρξαι, καὶ Ἀρτάβαζοι.] Ex eodem fonte, inquit, deduci hæc nomina, Artaxerxæ, & Artabazi, quorum etymologiam numero præcedenti ex Herodoto dilucidavimus.

8 Ὥσπερ Αἰγυπτίοις, καὶ Μιλλάμωνες, καὶ Πανοπόλλωνες,] Apud Ægyptios Millamones & Panapollones dicebantur, sicut apud Persas Artaxerxæ & Artabazi, quorum etymon vide num. 97. præcedenti, sed illa Ægyptia nomina, apud neminem, quod sciam, memorantur. Hesychii Mimallones

πλίοις, καὶ Μιλλάμωνες, καὶ Πανάπολλωνες. Ἡρω- A
διανὸς Ἀρτεάτας αὐτοὺς καλεῖ, διὰ τοῦ ε ψιλοῦ.
Ἔστι καὶ Ἀρταίου τεῖχος πολίχνιον ἐπὶ τῷ Ῥυν-
δακῷ ποταμῷ, ὡς Κρατερὸς ἐννάτῳ περὶ ψηφι-
σμάτων. Τὸ ἐθνικὸν, Ἀρταιοτειχίτης.

Ἀρτάκη [9], πόλις Φρυγίας, ἄποικος Μι- B
λησίων. Δημήτριος δὲ νησίον εἶναί φησι, καὶ Τι-
μοσθένης λέγων, [10] Ἀρτάκης τοῦτο μὲν ὄρος
ἐστὶ τῆς Κυζικηνῆς, τοῦτο δὲ νησίον ἐστὶν, ἀπὸ γῆς ἀ-
πέχον στάδιον. Κατὰ τοῦτο λιμὴν ὑπάρχει βα-
θὺς ναυσὶν ὀκτὼ ὑπὸ τῷ ἀγκῶνι, ὃν ποιεῖ τὸ ὄρος C
ἔχεσθαι τοῦ αἰγιαλοῦ. Τὸ ἐθνικὸν, Ἀρτακηνός.
Σοφοκλῆς δὲ Ἀρτακοὺς εἶπε·

Τί μέλλετ' Ἀρτακεῖς τε καὶ Περκώσιοι.

Καὶ Ἀρτάκιος εἶπε Δημοσθένης, ἐν ἐννάτῳ
Βιθυνιακῶν· D

Νάσσατο δ' Ἀρτακίοισιν Ἐφέστιος αἰ-
γιαλοῖσιν.

Οὕτω γὰρ αὐτόθι ἡ Ἀφροδίτη καλεῖται.

Ἀρτακοὶ [11], ἔθνος Θρᾴκιον.

Ἀρτάξατα [12], πόλις Ἀρμενίας· Στρά- E
βων ἑνδεκάτῃ· ἣν καὶ Ἀρταξιασάτα καλοῦσι.
[13] Λέγεται δὲ, τὴν πόλιν οἰκίσαι Ἀρταξίαν, Ἀρ-
μενίας βασιλεύοντα. Τὸ ἐθνικὸν, Ἀρταξα-
τηνός.

Ἀρ-

ptiis, & Millamones, & Panapollones. Herodianus *Arteatas* eos vocat per *e* psilon. Est etiam & *Artæi Tichos* parva urbs juxta Rhyndacum fluvium, ut Craterus nono de decretis. Gentile, Artæotichites.

ARTACE, urbs Phrygiæ, Milesiorum colonia. Demetrius parvam insulam esse inquit, & Timosthenes dicens; *Artace tum est mons Cyzicenæ, tum insula parva, quæ stadium distat à terra, juxta quam est portus profundus, qui potest capere naves octo in sinu, qui causa est ut adhæreat mons littori.* Gentile, Artacenus: Sophocles verò Artaceus dixit:

Quid cunctamini Artaceique, & Percosii.

Demosthen. *Artacius* dixit nono Bithyniacorum:

Habitavit verò Artaciis Ephestios littoribus.

Sic enim illic *Venus* vocatur.

ARTACI, populi Thraciæ.

ARTAXATA, urbs Armeniæ, Strabo lib. 11. quam *Artaxiasota* vocant. Dicitur verò urbem condidisse Artaxias, Armeniæ rex. Gentile, Artaxatenus.

AR-

lones οὐδὲν πρὸς Διόνυσον. Vide, si cum illis aliquid habent commune Mameluci Ægyptii quidam, ac strenui milites, qui memorantur diversis Scriptoribus ac præcipuè *Petro Martyri* in sua ad Ægypti Sultanum legatione, ad quem missus fuit à *Ferdinando* Catholico Hispanorum rege; nec non *Francisco Alvarez* Lusitano in Æthiopiæ Historia, & aliis.

9 Ἀρτάκη, πόλις Φρυγίας, ἄποικος Μιλησίων.] Artacen, urbem Phrygiæ fuisse Milesiorum coloniam, inquit, quod claret ex Strabone, cujus ex lib. 14. appono verba: Ἀναξιμένης γοῦν ὁ Λαμψακηνὸς οὕτω φησὶν, ὅτι καὶ Ἴκαρον τὴν νῆσον καὶ Λέρον Μιλήσιοι συνῴκισαν, καὶ περὶ Ἑλλήσποντον ἐν μὲν τῇ Χερρονήσῳ Λίμνας, ἐν δὲ τῇ Ἀσίᾳ Ἄβυδον, Ἀρίσβαν, Παισόν· ἐν δὲ τῇ Κυζικηνῶν νήσῳ, Ἀρτάκην, Κύζικον. id est, *Anaximenes quidem Lampsacenus inquit Milesios in Icarum insulam & Lerum misisse colonias, & juxta Hellespontum in Chersoneso in* (civitatem) *Limnas, in Asia in* (oppida) *Abydum, Arisbam, Pæsum. In Cyzicenorum vero insula* (in urbem) *Artacen, & Cyzicum.*

10 Ἀρτάκης τοῦτο μὲν ὄρος ἐστὶ τῆς Κυζικηνῆς &c.] Sunt Timosthenis verba, in quibus pro Ἀρτάκης, legendum est Ἀρτάκη. Id enim ratio exigit Grammaticæ. Ait igitur Timosthenes, Artacen esse nomen insulæ & montis Cyzicenæ. Pro Cyzicena intelligo Cyzici regionem, cujus etiam Artace fuit urbs, ut ex Strabonis lib. 14. præcedenti numero annotavimus & insula & mons celebratur eidem Straboni lib. 12. hisce verbis: Ἐν ταύτῃ δὲ τῇ νήσῳ τῶν Κυζικηνῶν ὄρος ἐστὶν εὔδενδρον Ἀρτάκη· καὶ νησίον ὁμώνυμον πρόκειται τούτου. id est: *In hac verò insula* (Besbico) *Cyzicenorum mons est arboribus consitus, & parva insula ejusdem nominis ante eum jacet.*

11 Ἀρτακοὶ, ἔθνος Θρᾴκιον.] Artaci, populi Thraciæ celebrantur: Ἀρτακίοι, *Artacii* dicuntur Dioni Hist. Rom. lib. 51. quos M. Crassum devicisse tradit. Utrum Stephanus corrigendus sit ex Dione, an Dio ex Stephano nescio.

12 Ἀρτάξατα, πόλις Ἀρμενίας &c.] Artaxata fœm. sing. vel neut. plur. urbs Armeniæ, ex Strabonis lib. 13. cujus mutila verba adducit. Integra verò sunt, quæ sequuntur: Πόλεις δ' εἰσὶν Ἀρμενίας, Ἀρτάξατά τε, ἣν καὶ Ἀρταξιάσατα καλοῦσιν, Ἀννίβα κτίσαντος Ἀρταξίᾳ τῷ βασιλεῖ. id est, *Urbes Armeniæ sunt Artaxata, quam etiam* Artaxiasata *vocant condente* (eam) *Annibale Artaxiæ regi.* Quare apud Stephanum pro Ἀρταξιασώτα lege ex Strabone Ἀρταξιάσατα. Fuisse Armeniæ regiam tradit idem auctor eodem libro, cujus situm describit hoc modo: Ἡ δὲ Ἀρτάξατα, πρὸς τῷ Ἀρταξηνῷ πεδίῳ, συνῳκισμένη καλῶς, καὶ βασίλειον οὖσα τῆς χώρας κεῖται δ' ἐπὶ χερρονησιάζοντος ἀγκῶνος τὸ τεῖχος κύκλῳ περιβεβλημένον τὸν ποταμὸν, πλὴν τοῦ ἰσθμοῦ· τὸν ἰσθμὸν δ' ἔχει τάφρῳ καὶ χάρακι κεκλεισμένον· οὐ πολὺ δ' ἄπωθέν ἐστι τῆς πόλεως καὶ τὰ Τιγράνου καὶ Ἀρταβάζου γαζοφυλάκια, φρούρια ἐρυμνὰ Βάβυρσά τε, καὶ Ὀλανή. id est, *Artaxata autem ad campum Artaxenum condita est eleganter, & est regia Armeniæ; jacet in cubito quodam peninsulam referente* (ad) *fluvium circumcingentem* (ejus) *murum, nisi qua isthmus est. Isthmum verò habet fossa & vallo inclusum: non procul ab urbe sunt Tigranis & Artabazi gazophylacia, castella munita, Babyrsa & Olane.* Ego puto interpretem Latinum non assequutum sensum illorum verborum τὸ τεῖχος κύκλῳ περιβεβλημένον τὸν ποταμόν. Vertit enim, *cincta muri loco flumine.* Strabo innuit sitam esse ad fluvium ejus muros circumdantem. Araxem verò esse, qui hujus urbis mœnia alluit, claret ex Taciti Annal. lib. 13. c. 39. quæ nostram interpretationem confirmant.

13 Λέγεται δὲ τὴν πόλιν οἰκίσαι Ἀρταξίαν Ἀρμενίας βασιλεύοντα.] Magna fuit Stephani oscitantia. Nam cum hæc, quæ de Artaxatis refert ex Strabone transscripserit; tamen inquit hanc urbem condidisse Artaxiam Armeniæ regem, cum Strabo lib. 11. cujus verba num. 12. præcedenti attulimus, affirmet Annibalem eam Artaxiæ regi condidisse. Hanc urbem Armeniæ caput Corbulo dux, imperante Nerone, cepit, oppidani portis sponte patefactis, se suaque Romanis permittere, quod salutem ipsis attulit, Artaxatis ignis immissus, deletaque & solo æquata sunt, referente Tacito Annal. lib. 13. c. 41. Memoratur etiam Satyricorum principi Sat. 2. v. 170.

Sic prætextatos referunt Artaxata mores.

14 Ἀρ-

ἈΡΤΕᾹΤΑΙ[14], γένος Περσικόν. Ἡρόδοτος πρώτῃ.

ἈΡΤΕΜΊΣΙΟΝ[15], πόλις Οἰνώτρων ἐν μεσογείῳ. Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ. Ὁ πολίτης Ἀρτεμισιάτης. Φίλιστος δὲ Ἀρτεμίτιον αὐτὴν καλεῖ, ἴσως Δωρικῶς. [16] Ἔστι καὶ πόλις Εὐβοίας.

ἈΡΤΈΜΙΤΑ[17], νῆσος Τυρρηνική, [18] παρὰ τὴν Θάλειαν νῆσον, ὡς Φίλων. [19] Ὡς δὲ Στράβων, πόλις Παρθυαίων. [20] Ὁ δὲ Ἀρτεμίδωρός φησιν, ὅτι χερρόνησος περὶ τὴν ἐκβολὴν τοῦ Ἀχελώου ποταμοῦ, λεγομένη Ἀρτέμιτα. [21] Ἡ γενικὴ, Ἀρτεμίτας. Τὸ ἐθνικὸν, Ἀρτεμιτηνός. Ἀπολλόδωρος δ' Ἀρταμιτηνός φησι, διὰ τοῦ α. [22] Ἔστι καὶ πλησίον τῶν Ὀξειῶν νήσων, νῆσος Ἀρτέμιτα. Ῥιανός·

— Οἳ Θεσσαλικῶν
[23] Νήσοις Ὀξείῃσι, καὶ Ἀρτεμίῃ ἐπέβαλλον.

Τὸ ἐθνικὸν, τὸ αὐτὸ, ἢ Ἀρτεμιταῖος, [24] διὰ τὸ τὸν τύπον τοῖς Πέρσαις ἀναλογεῖν.

ἈΡΤΎΜΝΗΣΟΣ[25], πόλις Λυκίας, ἄποικος Ξανθίων. Τὸ ἐθνικὸν Ἀρτυμνησεύς. Μενεκρά-

ARTEATÆ, populi Persidis. Herodotus lib. I.

ARTEMISIUM, urbs OEnotrorum in mediterranea parte. Hecatæus Europa. Civis, Artemisiates. Philistus verò *Artemitium* eam vocat, forsitan Dorice. Est etiam urbs Eubœæ.

ARTEMITA, insula Tyrrhenica juxta Thaliam insulam, ut Philo: ut Strabo verò urbs Parthyæorum. Artemidorus verò inquit, quod est chersonesus quædam circa Acheloi fluvii ostium *Artemita* nomine. Genitivus, Artemitæ. Gentile, Artemitenus. Apollodorus verò Artamitenus inquit, per *a*. Est etiam insula Artemita prope Oxias insulas. Rhianus:

— *Qui Thessalicorum*
Insulas Oxias, & Artemiam invasere.

Gentile, idem, vel Artemitæus, quod hæc forma Persarum analogiæ respondeat.

ARTYMNESUS, urbs Lyciæ, Xanthiorum colonia. Gentile, Artymneseus.

14 Ἀρτεᾶται, γένος Περσικὸν &c.] Arteatæ, genus Persicum ex Herodoti lib. I. cujus sunt verba: Ἔστι δὲ Περσέων συχνὰ γένεα· καὶ τὰ μὲν αὐτέων ὁ Κῦρος συνάλισε, καὶ ἀνέπεισε ἀπίστασθαι ἀπὸ Μήδων. Ἔστι δὲ τάδε, ἐξ ὧν ἄλλοι πάντες, Ἀρτεᾶται, Πέρσαι, Πασαργάδαι, Μεράφιοι, Μάσιοι. &c. id est, *Persarum verò sunt complura genera, eorum quædam Cyrus congregavit & persuasit ut à Medis deficerent. Sunt autem hæc, ex quibus alii omnes, Arteatæ, Persæ, Pasargadæ, Meraphii, Masii; horum Pasargadæ sunt optimi, in quibus & Achæmenidæ sunt tribus, unde reges Persidæ sunt oriundi.* Noster in Ἀρταῖα inquit Herodianum Artæos Persidis populos vocare *Arteatas*, unde suspicor fuisse eosdem populos, etsi nomen apud Persas significaret *Martios*, id est, *Martiales*, seu *bellicosos*.

15 Ἀρτεμίσιον, πόλις Οἰνώτρων ἐν μεσογείῳ.] Decem hujus nominis antiqua oppida numerat Ortelius in suo Thesauro Geographico; hoc, quod memorat Auctor noster, erat O*Enotriæ* in Calabria. Nomen sonat Latinè *Dianium*, quæ hodiè *S. Agatha* vocatur, auctore Barrio; fides sit penes auctorem.

16 Ἔστι καὶ πόλις Εὐβοίας.] Artemisium esse etiam Eubœæ urbem inquit, quæ inter hujus insulæ celebres urbes commemoratur à Plinio Nat. Hist. lib. 4. c. 12. Miror Pausaniam ejus non meminisse qui totius Græciæ accuratam periegesin fecit.

17 Ἀρτέμιτα, νῆσος Τυρρηνική.] Artemita, insula Tyrrhenica, scilicet quod esset in mari Tyrrheno, seu Tusco, contra Cosanum littus; alio nomine dicitur *Dianium*. Utriusque rei testem produco Plinium Nat. Hist. lib. 3. c. 6. qui de hac insula sic loquitur: *Item Igilium & Dianium, quam* Artemisiam (*vocant*), *ambæ contra Cosanum littus.* Nunc *Palmaiola* nominatur, auctore Philipp. Ferr. Alex. in suo Lexico Geographico: nihil de ea memorabile refertur.

18 Παρὰ τὴν Θάλειαν νῆσον, ὡς Φίλων.] Juxta Thaliam insulam. Thalia non erat insula, sed una ex novem Musis. Quamobrem pro παρὰ τὴν Θάλειαν, existimo legendum esse παρὰ τὴν Αἰθάλειαν, id est, *juxta Æthaliam*. Æthalia verò fuit insula, quæ Latinis *Ilva* dicitur, de qua suo loco egimus.

19 Ὡς δὲ Στράβων, πόλις Παρθυαίων.] Artemita, juxta Strabonem est urbs Parthyæorum (sic plerumque noster Auctor vocat Parthos) non quod esset sita in Parthia, sed quod esset sub Parthorum ditione seu imperio. Strabo enim eam locat in Assyria. Audi eum loquentem lib. 16. Ἔστι δὲ καὶ Ἀρτεμίτα, πόλις ἀξιόλογος, διέχουσα πεντακοσίους τῆς Σελευκείας σταδίους, πρὸς ἕω τὸ πλέον, καθάπερ καὶ ἡ Σιτακηνή. id est: *Est & Artemita celebris civitas, quingentis stadiis à Seleucia distans, ad auroram plurimùm, sicut & Sitacene.* Plinius lib. 6. c. 25. eam locat in Mesopotamia; sed Assyria, Syria, & Mesopotamia finitimæ erant inter se, & auctores sæpe eas confundunt.

20 Ὁ δὲ Ἀρτεμίδωρός φησιν, ὅτι &c.] Esse quoque Artemitam insulam circa Acheloi fluvii ostium inquit ex Artemidoro, quod confirmat Plinius lib. 4. c. 1. cujus sunt verba, quæ sequuntur: *Deinde Acarnanum urbes Halyzea, Stratos, Argos Amphilochicum cognominatum, amnis Achelous è Pindo fluens, atque Acarnaniam ab Ætolia dirimens, & Artemitam insulam assiduo terræ invectu continenti annectens.*

21 Ἡ γενικὴ, Ἀρτεμίτας.] Genitivus, Artemitas, sicut ab Æla, & à Gela, & alia hujusmodi, quæ noster suo loco commemorat.

22 Ἔστι καὶ πλησίον τῶν Ὀξειῶν &c.] Alia insula Artemita memoratur ab Stephano prope Oxias insulas. Oxiæ autem insulæ ipsi insula *Dulichium* est, ut in Δουλίχιον inquit: at Plinio Nat. Hist. lib. 4. c. 12. *Dulichium* insula, & *Oxiæ*, h. e. *Acutæ*, sunt diversæ insulæ.

23 Νήσοις Ὀξείῃσι, καὶ Ἀρτεμίῃ &c.] In hoc Rhiani versiculo pro Ἀρτεμίῃ lege Ἀρτεμίτῃ. Noster enim eum ad testimonium vocat insularum, quæ *Oxiæ*, & *Artemita* dicebantur.

24 Διὰ τὸ τὸν τύπον τοῖς Πέρσαις ἀναλογεῖν.] Quod hæc *Ethnicorum* forma Persarum analogiæ respondeat. Dices, quare, cum *Artemita* nec urbs, nec insula ad Persas pertineat, nunc ethnicorum ejus formam ad consuetudinem Persarum accommodat? Scito Herodotum, nostrum Auctorem, Pausaniam, Ammianum Marcellinum, Servium & alios, confundere Medos, Parthos, Persas: ac cum dicant Medorum, seu Parthorum imperium, ut plerumque de Persarum imperio intelligendum esse, cujus rei jam alibi attulimus argumenta, ac nunc occurrit exemplum apud Herod. lib. 7. c. 136. ubi, legati Lacedæmoniorum loquentes cum Xerxe, ajunt: Ὦ βασιλεῦ Μήδων, id est, *ô rex Medorum.* At cum noster memoret *Artemitam* Parthorum urbem, ideò nunc, inquit, gentile formari *Artemitæus* juxta consuetudinem Persarum.

25 Ἀρτύμνησος, πόλις Λυκίας, ἄποικος Ξανθίων.] De Artymneso Lyciæ urbe altum est apud alios silentium, quam Xanthiorum coloniam fuisse inquit. Xanthus autem fuit Lyciæ urbium maxima, quæ Straboni lib. 14. dicitur Ξάνθος, & πόλις Ξανθίων, id est, *urbs Xanthiorum* appellatur.

26 Ὅτι.]

νεκράτης ἐν πρώτῃ τῶν Λυκιακῶν φησιν, [26] ὅτι A πολυανθρωπήσασαν τὴν Ξάνθον, τοὺς πρεσβύτας εἰς τρία μέρη διελεῖν. [27] Τούτων δὲ τὴν μὲν ἐπὶ τὸν Κράγον ἐλθεῖν, καὶ οἰκῆσαι ἐν τῷ ὄρει, [28] λόφον στρογγύλον κατοικῆσαι, καὶ καλέσαι τὴν πόλιν Πινάραν, ἣν μεθερμηνεύεσθαι στρογγύ- B λην. Τὰ γὰρ στρογγύλα πάντα Λύκιοι πίναρα καλοῦσιν.

ἈΡῬΥΒΑ. Τὸ ἐθνικὸν, Ἀῤῥύβας· οὕτω γὰρ Ἀλκμάν.

ἈΡΥΚΑΝΔΑ, πόλις Λυκίας, ὡς Καπί- C των ἐν Ἰσαυρικῶν δευτέρῳ. Τὸ ἐθνικὸν Ἀρυκανδεὺς, ὡς Ἀλυνδεύς.

ἈΡΥΠΗ, πόλις ἐν Αἰγύπτῳ· ἧς οἱ πολῖται Ἄρυπες, ὡς Ἡρωδιανός.

ἈΡΧΑΝΔΡΟΥΠΟΛΙΣ [29], πόλις ἐν Αἰ- D γύπτῳ· Ἡρόδοτος δευτέρῳ. Τὸ ἐθνικὸν, Ἀρχανδροπολίτης.

ἈΡΩΜΑ [30], πόλις Αἰθιόπων, ὡς Μαρκιανός. Ὁ πολίτης, Ἀρωμεύς. [31] Στράβων, Ἄριστος Μεσογείτης οἶνος Ἀρωμεύς. E

ἈΣΑΙ, κώμη Κορίνθου· Θεόπομπος τριακοστῇ ἐνάτῃ Φιλιππικῶν· Ἀσαὶ, καὶ Μαυσὸς, κῶμαι μεγάλαι, καὶ πολυάνθρωποι. Τὸ ἐθνικὸν, Ἀσαῖος. Ἔστι καὶ κώμη Θρᾴκης Ἀσαί. Τὸ ἐθνικὸν, τὸ αὐτό. F

ἈΣΒΥΣΤΑ [32], πόλις Λιβύης. Καὶ ὁ πολίτης, Ἀσβύστης.

Οἵη τε Τρίτωνος ἐφ᾽ ὕδασιν Ἀσβύσταο.

Καλ-

mnescus. Menecrates Lyciacorum primo inquit, Xanthum urbem cum multitudine hominum abundaret, senes in tres divisisse partes. Horum verò partem unam in Cragum venisse, ac sedes in monte collocasse, atque collem rotundum incoluisse & urbem vocavisse *Pinaram*, quam interpretari rotundam. Omnia enim *rotunda* Lycii πίναρα, *pinara* vocant.

ARRHYBA. Gentile, Arrhybas. Sic enim Alcman.

ARYCANDA, urbs Lyciæ, ut Capito Isauricorum secundo. Gentile, Arycandeus, ut Alyndeus.

ARYPE, urbs in Ægypto, cujus cives, Arypes, teste Herodiano.

ARCHANDROPOLIS, urbs in Ægypto, Herod. lib. 2. Gentile Archandropolites.

AROMA, urbs Æthiopum, teste Marciano. Civis, Aromeus. Strabo, *Optimum vinum*, *quod* Mesogites Aromeus *dicebatur*.

ASÆ, vicus Corinthi, Theopompus 39. Philippicorum: *Asæ, & Mausus, vici magni, ac hominibus abundantes.* Gentile, Asæus. Est etiam vicus Thraciæ, Asæ. Gentile, idem.

ASBYSTA, urbs Libyæ. Civis, Asbystes.

Qualis Tritonis sub aquis Asbystæ.

Cal-

26 Ὅτι.] Expungendum censeo. Sequitur enim infinitivus.

27 Τούτων δὲ τὴν μὲν &c.] Cum præcedat εἰς τρία μέρη, sic existimo legenda, τούτων δὲ τὸ μὲν. Intelligendum enim est τὸ μέρος.

28 Λόφον στρογγύλον κατοικῆσαι, καὶ καλέσαι τὴν πόλιν Πινάραν &c.] Suspicor in his verbis deficere conjunctionem καὶ. Sic enim concipienda existimo καὶ λόφον &c. Strabo lib. 14. memorat urbem Pinara neut. plur. quæ etiam erat una ex Lyciæ maximis, sed de Artymneso nihil refert.

29 Ἀρχάνδρουπολις, πόλις ἐν Αἰγύπτῳ] Celebratur Archandropolis, urbs in Ægypto ex Herodoti lib. 2. cui libro citato c. 97. dicitur Ἀρχάνδρου πόλις. Ejus sunt verba: Ἡ δ᾽ ἑτέρη πόλις δοκέει μοι τὸ οὔνομα ἔχειν ἀπὸ τοῦ Δαναοῦ, γαμβροῦ Ἀρχάνδρου τοῦ Φθίου, τοῦ Ἀχαιοῦ. Καλέεται γὰρ δὴ Ἀρχάνδρου πόλις. id est, *Altera urbs videtur mihi habere nomen ab Archandro Danai genero, Phthii Achæi filio.* Ejus nullam fecit mentionem Ptolemæus: unde suspicor ejus ævo jam ævo cessisse.

30 Ἄρωμα, πόλις Αἰθιόπων &c.] Memorat Aromam urbem Æthiopum ex Marciano. Ptolemæus neutro plurali usurpat & promontorium & emporium Æthiopiæ in Avalite sinu inquit esse lib. 4. c. 7.

31 Στράβων, Ἄριστος Μεσογείτης οἶνος Ἀρωμεύς.] Cum ante dixisset civem urbis Aromæ dici *Aromensem*; nunc inquit sic ab Strabone vocari *vinum Aromense*; non magis distat Hypanis à Veneto Erydano, quam Aroma urbs Æthiopiæ ab Aromatis pago Magnesiæ ab Strabone lib. 14. memorato, a quo *vinum Aromense* celebratur, quod etiam *Mesogites* dicitur eidem a monte Messogide. Audisis eum loquentem: Καὶ ὑπὲρ τῆς πόλεως ἐν τῷ ὄρει τὰ Ἀρώματα, συστέλλοντες τὸ ρ γράμμα· ὅθεν ἄριστος Μεσσωγίτης οἶνος ὁ Ἀρομεύς. id est, *Et supra urbem in monte Aromata corripientes literam r: unde optimum vinum Messogites Aromense.* Quare apud Stephanum pro Μεσογείτης lege Μεσσωγείτης, pro Ἀρωμεὺς lege Ἀρομεύς. Ex Strabonis verbis apparet fuisse Aromata pagum quemdam, cujus mentem non assequutus est interpres Latinus; quoniam perperam vertit, *in montem Aromata* pro *in monte Aromata*. Existimavit enim Aromata esse montem, ac si mons in monte esse possit.

32 Ἀσβύστα, πόλις Λιβύης, καὶ ὁ πολίτης, Ἀσβύστης.] Asbysta, urbs Libyæ, cujus civis dicitur Asbystes. Gentem Libyæ inquit fuisse Eustathius ad Perieg. v. 211. apud quos locat Jovis Ammonis oraculum. Id enim innuit Periegetes versu citato:

Ἀσβύσται δ᾽ ἐπὶ τοῖσι μεσήπειροι τελέθουσι
Καὶ τέμενος Λιβυκοῖο θεοῦ ψαμάθῳ ὑπὸ πολλῇ
Κυρήνη τ᾽ εὔιππος.
Asbystæ autem post hos mediterranei sunt
Atque delubrum Libyci Dei arena sub multa
Cyreneque bonos habens equos.

Memorantur etiam Ptolemæo lib. 4. c. 4. Plinio lib. 5. c. 5. apud quem perperam *Hasbitæ* dicuntur pro *Asbystæ*, de quibus Herodotus lib. 4. c. 170. Γιγαμέων δὲ ἔχονται τὸ πρὸς ἑσπέρης Ἀσβύσται. Οὗτοι τὸ ὑπὲρ Κυρήνης οἰκέουσι. Ἐπὶ θάλασσαν δὲ οὐ κατήκουσι Ἀσβύσται. Τὸ γὰρ παρὰ θάλασσαν Κυρηναῖοι νέμονται. id est, *Gygamas ab occasu contingunt Asbystæ. Hi supra Cyrenen habitant. Ad mare autem non pertingunt Asbystæ. Maritima enim Cyrenæi incolunt.* Solinus c. 31. δὶς [illegible] πασῶν distat a veritate, cum inquit Asbystas lasere vivere. Jam enim planta illa in Cyrenaïca regione non inveniebatur, ut docte annotat Salmasius in suis Plinian. Exercitat. in Solinum fol. 381. Apud quem in versiculo illo Callim. quem ex nostro habet, male scribitur ἐφ᾽ ὕδασιν Ἀσβύσταν pro ἐφ᾽ ὕδασιν Ἀσβύσταο, ut est apud Auctorem nostrum.

38 Δύο

Καλλίμαχος αἰτιῶν πρώτῃ. [33] Δύο δέ εἰσι Τρίτωνες· ὁ μὲν Λιβύης, ὁ δὲ Βοιωτός. A

ἌΣΒΩΤΟΣ, πόλις Θεσσαλίας. Τὸ ἐθνικὸν, Ἀσβώτιος. Εὐφορίων Θρακί·

Τὸν μὲν ἄρ' ἐκ φλοίσβου Ἀσβώτιοι ὦκα φέροντες, B
Ὕστατιον ῥώσαντο κονισαλέῃσιν ἐθείραις
Ἵπποι καλὰ νάουσαν ἐπορνύμενοι φυγάδειαν.

Περὶ τῶν ἵππων Ἀμφιαράου.

ἈΣΔΎΝΙΣ [34], νῆσος κατὰ τὴν Μυρίδος λίμνην· Εὔδοξος δευτέρῳ. Καταλαμβάνονται ἐν Ἀσδύνει τῇ νήσῳ. Ὁ νησιώτης, Ἀσδυνίτης, ὡς Μεμφίτης. C

ἈΣΈΑ, κώμη τῆς Ἀρκαδίας, ἀφ' ἧς ὁ Ἀλφειὸς ῥεῖ, ὃς καὶ Ἀσεάτης λέγεται. Καὶ ὁ κωμήτης ὁμοίως, ὡς Κορσεάτης, Ὀρνεάτης. D

ἈΣΊΑ [35], πόλις Λυδίας παρὰ τῷ Τμώλῳ, ἐν ᾗ τρίχορδος εὑρέθη κιθάρα. [36] Διὸ καὶ Ἀσία ἡ ἤπειρος. Οἱ μὲν ἀπὸ πόλεως Λυδίας, οἱ δὲ ἀπὸ Ἀσίου τοῦ Λυδοῦ, ἢ ἐκ τοῦ Προμηθέως γυναικός· ἢ ἀπὸ τοῦ πολλὴν ἄσιν ἔχειν, τουτέστιν ἰλύν. Ὁ ἐνοικῶν, Ἀσιάτης. Καὶ τὸ θηλυκὸν, Ἀσιάτις. Λέγεται καὶ Ἀσίς. E

[37] Ἰσθμὸς ἄνω τέταται ὑπέρτατις Ἀσίδος αἴης. F

Καὶ Ἀσιάς. Τὸ δὲ Ἀσιανὸς, ὡς Στράβων δεκάτῃ. Ἦν δὲ ἐμπόριον κοινὸν τῶν τε Ἀσιανῶν, καὶ τῶν Εὐρωπαίων, καὶ Νομάδων. Καὶ τὸ θηλυκὸν, Ἀσιανή. Ἔστι καὶ Ἀσιανὴ πόλις Ἠλείας. Λέγεται καὶ Ἀσιαῖος. Ἔστι καὶ Ἀσία νῆσος Αἰθιοπίας. G Ὁ πολίτης, Ἀσιάτης. Καὶ τὸ ἐθνικὸν, Ἀσιεὺς, ὡς Ὑρία Ὑριεύς. Ἔστι καὶ Ἄσιος λειμών. Ὅμηρος·

Ἀσίω

Callimachus causarum lib. 1. Duo verò sunt Tritones, unus Libyæ, alter Bœotiæ.

ASBOTUS, urbs Thessaliæ. Gentile, Asbotius. Euphorio in Thrace:

Quem ex strepitu Asbotii cito ferentes,
Postremum prævaluere pulverulentis jubis
Equi pulchre fluentem excitantes fugam.

Loquitur de equis Amphiarai.

ASDYNIS, insula juxta Myridis paludem: Eudoxus lib. 2. *Comprehensi sunt in Asdyni insula.* Insularis, Asdynites, ut Memphites.

ASEA, vicus Arcadiæ, ex quo Alpheus fluit, qui etiam *Aseates* dicitur; nec non qui vicum habitat, eodem modo, ut Corseates, Orneates.

ASIA, urbs Lydiæ juxta Tmolum in qua trichordos cithara inventa fuit. Quamobrem & Asia epirus. Hi quidem ab urbe Lydiæ, alii verò ab Asio Lydi filio, vel ex Promethei uxore; vel ἀπὸ τοῦ πολλὴν ἄσιν ἔχειν, id est, *quod multum limum haberet.* Incola, Asiates, fœmin. Asiatis. Dicitur etiam fœm. Asis, idis.

Isthmus supra jacet altissimus Asidis terræ.

Dicitur etiam, Asias, adis; nec non Asianus, ut Strab. lib. 10. Erat verò emporium commune, & Asianorum, & Europæorum, & Nomadum. Et fœm. Asiana. Est etiam Asiana urbs Eliæ. Dicitur etiam Asiæus. Est etiam Asia insula Æthiopiæ. Civis, Asiates. Gentile, Asieus, ut Hyria, Hyrieus. Est etiam Asios pratum. Homerus:

Asio

33 Δύο δέ εἰσι Τρίτωνες, ὁ μὲν Λιβύης, ὁ δὲ Βοιωτός.] Hæc ultima verba sic legenda sunt: ὁ μὲν Λιβύας, ὁ δὲ Βοιωτίας, scilicet duo fuere fluvii Tritones, Libyæ & Bœotiæ. Libyæ Triton erumpebat ex Tritonide palude, à qua Pallas *Tritonis & Tritonia* dicitur Poëtis, quod circa hunc fluvium vel paludem primum apparuerit, unde Silius Ital. lib. 3. canit:

Hinc, qui stagna colunt Tritonidos alta paludis
Qua virgo (ut fama est) bellatrix edita lympha
Invento primam Libyen perfudit olivo.

Sed Græci hanc fabulam ad Bœotiæ Tritonem derivabant, ut apparet ex Pausaniæ Bœoticis, cujus sunt verba: Ῥεῖ δὲ καὶ ποταμὸς ἐνταῦθα οὐ μέγας χείμαρρος, ὀνομάζουσι δὲ Τρίτωνα αὐτὸν, ὅτι τὴν Ἀθηνᾶν τραφῆναι παρὰ ποταμῷ Τρίτωνι ἔχει λόγος· ὡς δὴ τοῦτον τὸν Τρίτωνα ὄντα, καὶ οὐχὶ τὸν Λιβύων, ὃς ἐς τὴν πρὸς Λιβύην θάλασσαν ἐκδίδωσιν ἐκ τῆς Τριτωνίδος λίμνης. id est: *Hac fluit amnis non magnus torrens, quem* Tritonem *vocant, quod fama est, Minervam ad amnem Tritonem educatam fuisse, quasi hic ille Triton sit, non autem, Libyum, qui in mare Libycum aquas emittit ex Tritonide palude.*

34 Ἄσδυνις, νῆσος κατὰ τὴν Μυρίδος λίμνην.] Asdynis, insula juxta paludem Myrida. Palus autem Myris, seu notiore scriptura Mœris erat in Ægypto propter Æthiopiam, auctore inter alios Strabone lib. 17.

35 Ἀσία, πόλις Λυδίας παρὰ τῷ Τμώλῳ.] Agit ethnicographus de Asia Lydiæ urbe juxta Tmolum montem, quæ fuit celebris, non modò, quod in ea cithara trichordos inventa fuerit, sed quod ab ea maximæ nostri orbis parti nomen inditum fuisse creditur, in quam confluebant commercii gratia non solum Europæi, verum etiam Asiatici & Nomades, ut inquit Epitomator noster, ac miror hanc tam celebrem urbem à nemine præter Stephanum & Suidam memorari, & Suidas à nostro accepit, nescio, an ex diphthera Jovis hanc urbem deprompserit Auctor noster.

36 Διὸ καὶ Ἀσία ἡ ἤπειρος &c.] Agit de Asiæ regionis variis etymis, de quibus vide sis Agathim. de Geographia lib. 1. c. 1. (quem primus vulgavit *Samuel Tennulius* amicus noster) Herodot. lib. 4. 45. Eustath. ad Perieget. lib. 627. sed nihil veri ex omnibus sciri potest, quod magis mirum est, cum nostri orbis partium nomina, Asia, Africa, Europa Homeri ætate sint recentiora. Nullibi enim earum mentionem fecit Homerus, at Libyam memorat Odyss. 4. v. 85. & alibi, quæ erat Africæ pars, quod etiam infra notat Epitomator noster.

37 Ἰσθμὸς ἄνω &c.] Versiculus iste, quem innominato Poëta advocat, legitur apud Periegetam v. 20. in quo pro ὑπέρταλις legendum ὑπέρτατος, ubi Ἀσίδος αἴης, id est, *Asidis terræ*, intelligitur de Asia. Sic etiam usurpat Ovid. Metam. lib. 5.

Jam super Europen sublimis & Asida terram.

38 Ἀσίω

38 Ἀσίῳ ἐν λειμῶνι. —

39 Ἀντὶ τοῦ Ἀσίου. Γενικὴ γάρ ἐστιν, οὐκ Ἀσιανῷ. 40 Ἀγνοεῖ γὰρ Ὅμηρος τὴν Ἀσίαν, ὡς καὶ τὴν Εὐρώπην. Ἢ μᾶλλον Ἀσίας. Καὶ ἰωνικῶς Ἀσίεω, καὶ Ἀσίω, ὡς ἐϋμελίω.

ΑΣΙΝΗ 41, πόλις Λακωνική, ἀπὸ Ἀσίνης θυγατρὸς Λακεδαίμονος. 42 Δευτέρα, Μεσσήνης, παρὰ τὴν Λακωνικὴν, οἰκισθεῖσα ὑπὸ Ἀργείων. 43 Τρίτη, Κύπρου. Τετάρτη, Κιλικίας. Τὸ ἐθνικὸν, Ἀσιναῖος, καὶ Ἀσινεὺς, κακῶς· ὡς Εὔδοξος ἐν ἕκτῃ γῆς περιόδου.

ΑΣΚΑΛΩΝ 44, πόλις Συρίας πρὸς τῇ Ἰουδαίᾳ. 45 Ξάνθος ἐν τετάρτῃ Λυδιακῶν φησιν, ὅτι

Asio in prato —

Pro Asiæ in prato. Genitivus enim est, non dativus *Asiano*. Ignorat enim Homerus Asiam, ut & Europam. Vel potius erit *ex genitivo* Ἀσίας. Et Ionice Ἀσίεω & Ἀσίω ut ἐϋμελίω, i. e. *fortis*.

ASINE, urbs Laconica, ab Asine Lacedæmonis filia. Secunda Messenæ à Laconica nomen adepta, & ab Argivis condita. Tertia, Cypri. Quarta, Ciliciæ. Gentile, Asinæus & Asineus, perperam, ut Eudoxus sexto terræ periodi.

ASCALO, urbs Syriæ prope Judæam. Xanthus quarto Lydiacorum inquit, quod

38 Ἀσίῳ ἐν λειμῶνι.] Est hemistichium Homericum, cujus integer versus legitur Il. 2. v. 461. sic:

Ἀσίῳ ἐν λειμῶνι, Καϋστρίου ἀμφὶ ῥέεθρα
Ἔνθα καὶ ἔνθα ποτῶνται ἀγαλλόμεναι πτερύγεσσι.
Asiæ in prato Caystrii circa fluenta
Huc, & illuc volant gaudentes alis.

Perperam vertit interpres Latinus *Asiatico in portu* pro *Asiæ in prato*, ut explicat noster nota sequenti, sed sibi non constat. Nam in Ἀσσὸς ait, Assum esse pratum in Celbiano Lydiæ campo prope fluvium Caystrum,

39 Ἀντὶ τοῦ Ἀσίου &c.] Inquit τὸ Ἀσίῳ apud Homerum carmine supra citato dici pro genitivo Ἀσίου, scilicet à nominativo Ἀσίας, quæ erat palus prope Caystrium, quod etiam confirmat Eustath. ad Periegetæ versum supra citatum. Locum Homeri nota præcedenti allatum imitatur Homerus Mantuanus Æneid. lib. 7. v. 701.

Ceu quondam nivei liquida inter nubila cycni
Cum sese è pastu referunt, & longa canoros
Dant per colla modos, sonat amnis, & Asia longe
Pulsa palus.

Georgic. lib. 1. v. 383. vocat *Asia prata* Caystri, ut κατὰ πόδα imitetur Poëtarum parentem:

Jam varias pelagi volucres, & quæ Asia circum
Dulcibus in stagnis rimantur prata Caystri.

40 Ἀγνοεῖ γὰρ Ὅμηρος τὴν Ἀσίαν &c.] Vide, quæ supra nota 36 præcedenti annotavimus, atque illis insuper addo, Nili quoque fluvii nomen ætate Homeri ignotum esse. Nam ab illo Ægyptus appellatur sicut regio, ut alibi jam annotavimus.

41 Ἀσίνη, πόλις Λακωνική, ἀπὸ Ἀσίνης &c.] Asine, urbs Laconica memoratur inter alios Thucydidi, ex quo elucet portum maritimum fuisse. Audi eum loquentem lib. 4. Καὶ τῇ τρίτῃ ἐπὶ ξύλα ἐς μηχανὰς παρέπεμψαν τῶν νεῶν τινας ἐς Ἀσίνην &c. i. e. *Et tertio die* [Lacedæmonii] *naves aliquot in* [civitatem] *Asinam dimiserunt ad comparanda ligna ad machinas.*

42 Δευτέρα, Μεσσήνης, παρὰ τὴν Λακωνικὴν, οἰκισθεῖσα ὑπὸ Ἀργείων.] Inquit Asinam Messenes, seu Messeniæ, conditam fuisse ab Argivis vel juxta Asinam Laconicam, vel nomen adeptam ab Asina Laconica. Utroque enim modo possumus interpretari τὸ παρὰ τὴν Λακωνικήν. Ultimum inquit Auctor noster, quoniam primo loco posuit Asinen Laconicam. Asina Messeniaca, de qua nunc agit, eversa fuit ab Argivis, cujus incolæ cum fugissent ad Lacedæmonios, hi illis terram ad mare assignarunt; quam adhuc ætate Pausaniæ tenebant. Utrumque testatur Pausanias, hoc libro 4. illud libro 2. hisce verbis: Τὸ δὲ ἐντεῦθεν, ἔστιν Ἀργείων ποτὲ Ἀσίνη καλουμένη. Καὶ Ἀσίνης ἐστὶν ἐρείπια ἐπὶ θαλάσσῃ Λακεδαιμονίων δὲ καὶ βασιλέως Νικάνδρου τοῦ Χαρίλλου τοῦ Πολυδέκτου τοῦ Εὐνόμου τοῦ Πρυτάνιδος τοῦ Εὐρυπῶντος, ἐς τὴν Ἀργολίδα ἐσβαλόντων στρατιᾷ συνέβαλόν σφισιν οἱ Ἀσιναῖοι, καὶ ἐδῄωσαν σὺν ἐκείνοις τὴν γῆν, ὡς δὲ ὁ στόλος τῶν Λακεδαιμονίων ἀπῆλθεν οἴκαδε, στρατεύουσι ἐπὶ τὴν Ἀσίνην οἱ Ἀργεῖοι &c. i. e. *Hinc est Argivorum* [oppidum] *aliquando Asina vocata, cujus rudera sunt ad mare; nam quo tempore Lacedæmonii cum rege Nicandro Charilli filio, Polydectis nepote, pronepote Eunomi, Prytanidis abnepote; atnepote verò Eurypontis in Argolidem terram hostiliter invaserunt, Asinæi suas cum illis copias conjunxere, ac simul Argivorum agros populati sunt. Ubi verò Lacedæmonii domum exercitum reportarunt, Argivi Eratum regem suum secuti, obsessum venere Asinen. Asinæi aliquandiu de muris hostis impetum sustinuerunt, ac de Argivis cum alios, tum Lysistratum, unum inter eos, qui bellica virtute enitebant, ceciderunt. Occupata tandem muri parte, uxoribus ac liberis clam in naves impositis, urbe & regione cessere. Argivi verò Asinen solo æquarunt, & ejus regionem finibus suis addiderunt.* Ex Pausaniæ verbis apparet, Asinen eversam fuisse ab Argivis, atque Asinæos & urbem & regionem reliquisse committentes sese mari unà cum uxoribus & liberis; & ex eodem auctore lib. 4. constat Lacedæmonios assignasse Asinæis, quos Argivi ejecerant regionem juxta mare. Τῆς δὲ γῆς τῆς Μεσσηνίας, Ἀσιναίοις μὲν ἀνεστηκόσιν ὑπὸ Ἀργείων διδόασιν ἐπὶ θαλάσσῃ ταύτην, ἣν καὶ νῦν ἔτι οἱ Ἀσιναῖοι νέμονται. id est: *Agri Messeniæ partem Asinæis, quos Argivi ejecerant, assignant* [Lacedæmonii] *ad mare, quam nunc adhuc incolunt.* Idem confirmat Strabo lib. 8. Οἱ δ' ἐκ τῆς Ἀσίνης (καὶ αὐτὴ δὲ κώμη τῆς Ἀργείας πλησίον Ναυπλίας) Λακεδαιμονίων ἐς τὴν Μεσσηνίαν μετῳκίσθησαν· καὶ &c. i. e. *Oppidani Asinæ (ipsa verò vicus Argiæ prope Naupliam) Lacedæmoniorum in Messeniam migrarunt.*

43 Τρίτη, Κύπρου.] Tertio loco memorat Asinen Cypri, cujus meminit Strabo lib. 8. sed de ea nihil memoria dignum refert.

44 Ἀσκάλων, πόλις Συρίας πρὸς τῇ Ἰουδαίᾳ.] Ascalo, onis, urbs Syriæ prope Judæam, Hebraïcè dicitur אשקלון *Askelon*, quam cepit Jehudah Judicum lib. 1. c. 1. v. 18. Fuit urbs antiquissima, distans ab Hierosolymis 720 stadiis, teste Josepho de bello Judaïco lib. 3. c. 1. Sed hæc jam ante ætatem Benjamini Thudelensis obierat. namque illa, quæ ejus ætate exstabat, ab Ezra Sacerdote conditam fuisse narrat, ejus appono verba: ומשם שני פרסאות לאשקלונה &c. id est: *Et inde duabus parasangis ad civitatem Ascalonem, quæ est Ascalo nova, quam Ezras Sacerdos piæ memoriæ in littore maris condidit, & vocabant eam ab initio* Benbarah, *& ipsa distat ab Ascalone antiqua, quæ est deserta quatuor parasangis, est urbs maxima & pulchra, in quam commercii causa undique confluunt. Sita enim est in fine termini Ægypti.*

45 Ξάνθος ἐν τετάρτῃ Λυδιακῶν φησιν.] Ad confirmandam etymologiam nominis Ascalonis duos producit testes Xanthum ex Lydiacorum lib. 4. & Nicolaum Damascenum scilicet, ex quarta historia, ex quorum auctoritate inquit Ascalum ducem electum ab *Acyamo* Lydorum rege adversus Syriam illic urbem condidisse, atque de suo nomine nomen illi imposuisse, sed hæc puto esse ex Græcorum farina confecta seu conficta, quibus nunquam deficit Dux, vel Heros, vel Rex aliquis, qui urbibus nomina imponat; at hæc facilè convincuntur, quoniam ex Judicum lib. 1. c. 1 v. 18. elucet Jehudah filium Jacobi, qui antiquior fuit, quam Lydorum reges, eam cepisse. Apud Nicolaum Leonicum de Varia Historia libr. 3. cap. 42. Rex Lydorum, qui *Ascalum* ducem in Syriam dicitur elegisse vocatur *Acianus*, cum Epitomator noster eum vocet *Aciamum*, sine dubio incidit Leonicus in codicem Stephani apud quem sic invenit, sed inter novem Lydorum reges, quorum ultimus fuit Crœsus, quos Eusebius Pamphili memorat, nec *Acianus*, nec *Aciamus* numerantur.

ὅτι Τάνταλος καὶ Ἄσκαλος, παῖδες Ὑμεναίου. Τὸν δὲ Ἄσκαλον ὑπὸ Ἀκιάμου τοῦ Λυδῶν βασιλέως αἱρεθέντα στρατηγὸν, εἰς Συρίαν στρατεῦσαι. Κἀκεῖ παρθένου ἐρασθεὶς, πόλιν κτίσαι· τὴν ἀφ᾽ ἑαυτοῦ οὕτως ὠνόμασε. Τὰ αὐτὰ καὶ Νικόλαος ἐν τετάρτῃ ἱστορίᾳ. Λέγεται οὖν Ἄσκαλος, καὶ ἐξ αὐτοῦ Ἀσκάλης, ὡς Δάμαλος Δαμάλης, Ἄραξος Ἀράξης· ὡς ἀπὸ τοῦ χαράξω, Χάραξος Χαράξης, Λάπιθος Λαπίθης. [46] Λέγεται καὶ Ἀσκαλώνιον ἡ πόλις· τὸ ἐθνικὸν Ἀσκαλωνίτης, καὶ Ἀσκαλώνιος, παρὰ τὸ Ἀσκαλώνιον, ὡς Ξάνθος ὁ Λυδός· καὶ Ἀσκαλωνὶς θηλυκόν. [47] Πολλοὶ δὲ ἐξ αὐτῆς κεχρηματίκασι, φιλόσοφοι μὲν, Ἀντίοχος ὁ Κύκνος, καὶ Σῶσος, καὶ Ἀντίβιος, καὶ Εὔβιος, Στωϊκοὶ ἐπιφανεῖς· γραμματικοὶ δὲ, Πτολεμαῖος Ἀριστάρχου γνώριμος, καὶ Δωρόθεος· ἱστορικοὶ, Ἀπολλώνιος, καὶ Ἀρτεμίδωρος ὁ τὰ περὶ Βιθυνίας γεγραφὼς, καὶ ἄλλοι. Παρὰ δ᾽ Εὐδόξῳ διὰ τῆς αι ἐν τῇ πρώτῃ. [48] Καὶ ἡ μὲν πόλις, οὗ πρῶτόν φασι τὰ κρόμμυα γενέσθαι. Καὶ κατὰ τὴν Ἀλεξανδρέων συνήθειαν, Ἀσκαλωναῖα κρόμμυα.

quod Tantalus, & Ascalus Hymenæi filii fuerint. Ascalum verò ab Aciamo Lydorum rege ducem electum in Syriam expeditionem fecisse: ac illic virginis amore captum, urbem condidisse, quam à sui ipsius nomine sic nominasse. Eadem refert Nicolaus quarta historia. Dicitur igitur Ascalus, & ex eodem Ascales, ut Damalus, Damales, Araxus, Araxes; ut à futuro χαράξω, *insculpam*, Charaxus, Charaxes, & ut Lapithos, Lapithes. Dicitur etiam urbs Ascalonium; gentile, Ascalonites, & Ascalonius ab Ascalonium, ut Xanthus Lydius; & fœmineum Ascalonis, idis. Multi verò ex ipsa celebres fuere viri, philosophi quidem, Antiochus Cycnus, & Sosus, & Antibius, & Eubius, Stoïci illustres; grammatici verò Ptolemæus Aristarchi familiaris, nec non Dorotheus; Historici verò, Apollonius, & Artemidorus, qui de rebus Bithyniæ scripsit, & alii. Apud Eudoxum verò per *α* in prima invenitur. Et hæc urbs fuit, ubi primum ajunt cæpas fuisse & Alexandrini consuevere *cæpas* vocare *Ascalonæas*.

ἈΣΚΑΝΊΑ [49], πόλις Τρωϊκή· Νικόλαος τετάρτῃ ἱστορίᾳ. Σκαμάνδριος Ἕκτορος καὶ Ἀνδρομάχης, ἐκ τῆς Ἴδης καὶ τοῦ Δασκυλείου, καὶ τῆς Ἀσκανίας καλουμένης, ἣν ἔκτισεν ὁ Αἰνείου παῖς Ἀσκάνιος. Οὐ μόνον δὲ ἡ λίμνη, ἀλλὰ καὶ ἡ χώρα διττὴ, καὶ ὁμώνυμος. Φρυγίας μέν·

[50] Φόρκυς αὖ Φρύγας ἦγε, καὶ Ἀσκάνιος
θεοειδής.
Οἵ ῥ᾽ ἐξ Ἀσκανίης ἐριβώλακος ἦλθον
ἀμοιβοί.

[51] Τῆς δὲ, Μυσίας. Καὶ τὸ μὲν Φρύγιον, τὸ δὲ Μύσιον. Τὸ τοπικὸν Ἀσκάνιος, ὁμοίως τῷ κυρίῳ. Ἔστι καὶ Ἀσκάνιος ποταμός. Εὐφορίων χιλιάσι·

Καὶ

ASCANIA, urbs Trojana, Nicolaus quarta historia: *Scamandrius Hectoris & Andromachæ filius, ex Ida, & Dascyleo, & ex urbe Ascania vocata, quam condidit Æneæ filius Ascanius.* Non solum verò lacus, sed etiam regio duplex, ac ejusdem nominis est. Phrygiæ quidem:

Phorcys rursus Phryges ducebat, & Ascanius
divinus.
Qui ex Ascania fructifera venerant successores.

Mysiæ verò altera. Atque illius quidem dicitur Phrygium, hujus verò, Mysium. Locale, Ascanius, similiter ac proprium. Est etiam Ascanius fluvius. Euphorion chiliadibus:

Et

46 Λέγεται καὶ Ἀσκαλώνιον ἡ πόλις.] Ascalo urbs Syriæ dicitur etiam neut. gen. Ascalonium, jam sæpe diximus nominum oppidorum τὴν μεταβολὴν esse inter auctores tralatitiam.

47 Πολλοὶ δὲ ἐξ αὐτῆς κεχρηματίκασι &c.] Memorat Topographus noster & Philosophos, & Grammaticos, & Historicos Ascalonitas, qui hanc antiquissimam urbem illustrarunt, sed multò magis eam natalibus suis illustravit *Herodes* ille *Ascalonita*, qui à Senatu Romano rex Judææ fuit declaratus, crudelitate insignis & templo Hierosolymitano à se constructo, quod sumptuosius & magnificentius ædificavit, quam rex Selomoh primum.

48 Καὶ ἡ μὲν πόλις, οὗ πρῶτόν φασι &c.] Celebrat etiam *cæpas Ascalonæas*, ut & Strab. lib. 16. & Plin. lib. 19. c. 6. cujus appono verba: *Allium, cæpasque inter Deos in jurejurando habet Ægyptus, cæpæ genera apud Græcos; Sardia, Samothracia, Alsidena, Setania, Schista, Ascalonia* [lege Ascalonæa] *ab oppido Judææ nominata.* Inter hujusmodi Deos locare debemus Venerem Uraniam, cujus templum, omnium hujus Deæ vetustissimum, quod erat in hac urbe, scilicet cum esset sub Ethnicis, Scythæ Psammiticho Ægypti rege spoliarunt, auctore Herodoto lib. 1. c. 105.

49 Ἀσκανία, πόλις Τρωϊκή.] Ascania, & urbis, & paludis nomen, quam alii Troadi, alii Phrygiæ, alii Mysiæ, alii Bithyniæ adscribunt, (has regiones, etsi diversas utpote finitimas, auctores confundunt) de quibus nihil memoratu dignum inveniebam; *palus Ascania* celebratur à Ptolemæo lib. 1. c. 1. ac Bithyniæ adscribitur.

50 Φόρκυς αὖ Φρύγας ἦγε &c.] Duo ista carmina, quæ innominato poëta adducit, alterum invenitur Il. 2. v. 862. alterum Il. 13. v. 793. quæ Epitomator noster conjungit, ac si fuissent ex una eademque Iliade.

51 Τῆς δὲ Μυσίας, καὶ τὸ μὲν Φρύγιον, τὸ δὲ, Μύσιον.] Hæc verba corrupta esse existimo, sed eis manus medicas adhibere non audeo.

52. Καὶ

[52] Καὶ Ψιλοὶ Ἀσκάνιόν τε Ναυαίθοιο. A

[53] Ψιλῆς, Μυσίας. Ναύαιθος, Ἰταλίας.

ἈΣΚΙΤΑΙ[54], ἔθνος παροικοῦν τὸν Ἰνδικὸν κόλπον, [55] καὶ ἐπὶ ἀσκῷ πλέον, ὡς Μαρκιανὸς ἐν τῷ περίπλῳ αὐτοῦ. Παροικεῖ αὐτὸν ἔθνος, [56] καὶ αὐτὸ καλούμενον Ἀχαλιτῶν. B Ἔστι μὲν καὶ Ἀσκιτῶν ἕτερον ἔθνος. Ἔστιν οὖν παρὰ τὸν ἀσκὸν Ἀσκίτης, ὡς παρὰ τὸν ἄστυ Ἀστίτης, μεσὸς Μεσίτης.

ἌΣΚΛΟΣ[57], πόλις Ἰταλίας· Διονύσιος ἐν πρώτῳ Ῥωμαϊκῆς ἀρχαιολογίας. Ἔστι καὶ C οὐδέτερον. Τὸ ἐθνικὸν Ἀσκλίτης, ὡς Λίκνον Λικνίτης, καὶ Ὅπλον Ὁπλίτης.

ἌΣΚΡΗ[58], πόλις Βοιωτίας, [59] Ἰωνικῶς χη-

Et Psilion, Ascaniumque Navæthi.

Psilion, Mysiæ. Navæthus, Italiæ.

ASCITÆ, populi habitantes juxta Indicum sinum, ac in utribus navigantes, ut Marcianus in Periplo ipsius: *Habitant juxta eum populi vocati Aschalitæ. Est etiam Ascitarum alia gens.* Dicitur igitur παρὰ τὸν ἀσκὸν, i. e. *ab utre*, Ascites, quemadmodum παρὰ τὸν ἄστυ, i. e. *urbanum*, *Astites*, i. e. *Civis*, ut & μεσὸς, i. e. *medius*, Μεσίτης, i. e. *Mediator.*

ASCLUS, urbs Italiæ: Dionysius lib. 1. Romanæ antiquitatis. Dicitur etiam in neutro genere. Gentile, Asclites; ut Licnon, Licnites, Hoplon, Hoplites.

ASCRE, urbs Bœotiæ, Ionice formata, ut

52 Καὶ Ψιλοὶ, Ἀσκάνιόν τε Ναυαίθοιο.] Est hemistichium ex Euphorionis Chiliadibus, in quo pro Ψιλοὶ legendum existimo Ψίλιον. Psilium erat fluvius Bithyniæ, & Euphorion inibi loquitur de fluviis Ascanio & Navætho, ideo verosimile est Psilium quoque Bithyniæ fluvium memorasse. Ascanium Bithyniæ fluvium celebrat Ptolem. lib. 5. c. 1.

53 Ψιλῆς Μυσίας, Ναύαιθος Ἰταλίας] In his verbis etiam pro Ψιλῆς legendum existimo Ψίλιον, quod erat fluvius Bithyniæ, auctore nostro auctore in Ψίλιον. Nihil refert, quod hic dicat fuisse Mysiæ, illic Bithyniæ. Namque hæ regiones sæpe confunduntur, & apud Stephanum, & apud alios, ut sæpe annotavimus.

54 Ἀσκῖται, ἔθνος παροικοῦν τὸν Ἰνδικὸν κόλπον.] Ascitæ populi habitantes ad sinum Indicum nomen adepti, quod ἐπὶ ἀσκῶν, id est, *utribus* navigarent. Si res mei fori foret, pro τὸν Ἰνδικὸν κόλπον, id est, *Indicum sinum*, legerem τὸν Περσικὸν κόλπον; id est, *Persicum sinum.* Veteres sæpe omnes, qui occidentem incolebant *Celtas*, qui austrum, seu meridiem *Æthiopes*, qui ultra Syriam *Indos*, qui boream, seu septentrionem *Scythas* vocabant. Ascitæ verò erant populi Arabiæ, qui commercia ipsa infestabant ex insulis utres bubulos sternentes ponte, ut inquit Plinius Nat. Hist. lib. 6. c. 29. *Quin & commercia ipsa infestant ex insulis Arabes* Ascitæ *appellati, quoniam bubulos utres binos sternentes ponte, piraticam exercent sagittis venenatis.* Verba Plinii confirmant etymologiam nostri Auctoris. Memorantur etiam Ptolemæo lib. 6. c. 7. inter Arabiæ populos juxta Syagrum montem usque mare.

55 Καὶ ἐπὶ ἀσκῷ πλέον.] Et utre navigans, lege καὶ ἐπὶ ἀσκῶν πλέον, id est: *& utribus navigans.* Sic enim navigabant, non utre, quod etiam confirmat Ptolemæus lib. 6. c. 7. de Sachalitis loquens, ἐπὶ ἀσκῶν διαπλέουσι, id est, *utribus transnavigant.*

56 Καὶ αὐτὸ καλούμενον Ἀχαλιτῶν.] In his Marciani verbis pro Ἀχαλιτῶν, existimo legendum esse Σαχαλιτῶν. Sachalitas enim, à quibus sinus Sachalites, inter Arabiæ populos celebrat Ptolemæus lib. 6. c. 7. qui utribus transnavigabant, ut numero præcedenti annotavimus.

57 Ἄσκλος, πόλις Ἰταλίας.] Asclos, seu Asclon neut. gen. Græcis fuit urbs Italiæ, quæ Latinis dicitur *Asculum*, Poëtæ Latini metri causa Græcam formam usurpant, Sil. Ital. l. 8.

Adria & inclemens hirsuti signifer Ascli.

Fuere in Italia duo hujus nominis oppida, alterum, *Asculum Picenum*, alterum *Asculum Apuliæ* vocabant. Asculum Picenum fuit Picentum caput, auctore Floro lib. 1. c. 19. Colonia Piceni nobilissima dicitur Plinio lib. 3. c. 13. Asculum Picenum Cæsari de Bello Civili lib. 1. jacet in colle 20 milliaribus ab ora maris Adriatici. Hoc oppidum evertisse Strabonem Pompejum testatur Florus lib. 3. c. 19. à quo postea instauratum nescio. Forsitan à Romanis illuc missa est colonia, quandoquidem à Plinio libro capiteque citato dicitur colonia nobilissima. Illustrarunt hanc urbem olim *Betutius Barrus*, quem omnium extra urbem eloquentissimum vocavit Arpinas Philosophus in Bruto, & *Ventidius Bassus*, qui altissimum dignitatis gradum adscendit, cum esset ignobilissimus & despicatissimus. Nam cum Pompejus Strabo Pompeji magni pater Asculanos subegisset, ipse captivus unà cum matre, ejus sinu ante Imperatoris currum vectus est: post cum adolevisset, victum sibi ægre quæsivit, eumque sordidè invenit curandis mulis. Quare Cicero Epist. 10. ad Fam. eum *mulionem* appellat. Tandem ad summas dignitates evectus est C. Cæsari notus, ac de Parthis primus triumphavit, de quo per vias urbis, qui sequuntur versiculi, perscribebantur, auctore Aul. Gell. lib. 15. c. 4.

Concurrite omnes augures, aruspices,
Portentum inusitatum conflatum est recens.
Nam mulos qui fricabat, Consul factus est.

Ad quod alludit Satyricorum princeps (ignoscat mihi Persius) Sat. 7. v. 197.

Si fortuna volet, fies de Rhetore Consul;
Si volet hæc eadem, fies de Consule Rhetor.
Ventidius quid enim? quid Tullius? an ne aliud quam
Sidus, & occulti miranda potentia fati.

Eam quoque nobilitavit natalibus suis Nicolaus IIII. Pontifex Maximus, auctoribus Platina & Petrarcha; etsi Blondus Nicolaum III. *Asculanum* vocet; hodie vulgò parum corrupto nomine *Ascoli* vocatur, ac Pontifici Romano obedit, ubi ejus *Dominii temporalis*, ut vocant, fuit initium, cujus rei locuples est testis Leander Albertus in suæ Italiæ regione duodecima. Namque olim *Petrus* nullum habuit temporale dominium. Nunc Pontifices Romani eo dignitatis devenerunt, etsi ab initio Ventidii Bassi fortunam vix excederent, ut Reges & Imperatores Christiani ad eorum pedes devoluti eos adorent, atque eorum calceos osculentur; sed ad Spartam nostram redeamus. Asculum Apuliæ, à quibusdam vulgò *Ascoli di Satriano* vocatur, & est in regno Neapolitano gaudens principatus titulo, cujus princeps fœmina vidua mea ætate Madriti habitabat. Æcalon verò, quod noster suo loco memorat, Ciceroni Epist. ad Atticum lib. 16. Epist. 11. dicitur *Æculanum.* Hodie vocatur *Fricento*, de quo videsis Cluv. Ital. Antiq. lib. 4. c. 8.

58 Ἄσκρη, πόλις Βοιωτίας.] Ascre, urbs Bœotiæ, à qua Hesiodus *Ascræus* dictus est, non quod fuerit ejus patria, sed quod ibi educatus fuerit, auctore Strabone lib. 9. & lib. 13. Ejus enim pater ex Cuma Æolicarum urbium maxima illuc veniens illic habitavit, quare à Suida dicitur *Cumæus*: tamen usus obtinuit, ut *Ascræus* dicatur. Unde *Ascræum carmen* sumitur pro *Hesiodicum*, teste Servio ad illud Maronis Georg. lib. 2.

Ascræumque cano Romana per oppida carmen.

Fuit Ascra sita in Thespriensium regione ad dextram Heliconis, loco sublimi & aspero, distans à Thespiis 40 stadiis. Ipse Hesiodus vicum vocat & eam proscindit Oper. & & Dier. v. 637.

Νάσσατο δ' ἄγχ' Ἑλικῶνος ὀϊζυρῇ ἐνὶ κώμῃ
Ἄσκρῃ, χεῖμα κακῇ, θέρει ἀργαλέῃ, οὐδέποτ' ἐσθλῇ.
Habitavit autem prope Heliconem misero in vico
Ascra, hyeme malo, æstate molesto, nunquam bono.

Hesiodus contumeliose, ut vides, eam traducit, quia multatus ab ea fuit, ut rerum monumentis tradidit Vell. Patercul. Hist. suæ lib. 1. Ætate Pausaniæ nihil hujus oppidi, nisi unica turris exstabat, ut ipse refert lib. 9. apud quem plura de hoc vico, invenies.

59 Ἰωνικῶς χηματισθεῖσα &c.] Inquit Ascren Bœotiæ urbem Ionica forma proferri, scilicet verso α in η, ac si Ἄσκρη in α desineret, cujus rei affert exempla. Iones enim solent

χηματιθεῖσα, ὡς Κόρη, Τερψιχόρη. Τὸ ἐθνικὸν, Ἀσκραῖος Ἡσίοδος. Καὶ ἀπ' Ἀσκρῆθεν.

ἈΣΟΣ [60], πολίχνιον Κρήτης, ὁ πολίτης, Ἄσιος· οὕτω γὰρ ὁ Ζεὺς ἐκεῖ τιμᾶται. Καὶ Ἀσίου Διὸς ἱερὸν ἀρχαιότατον.

ἈΣΠΑΛΑΘΕΙΑ [61], πόλις Ταφίων· [62] Νίκανδρος ἑτεροιουμένων πρώτῃ,

[63] Ἀσπαλάθεια βοηρόλος. —

Τὸ ἐθνικὸν, Ἀσπαλαθεύς.

ἈΣΠΑΛΑΘΙΣ, νῆσος Λυκίας. Λέγεται οὕτω, διὰ τὰς ἐν αὐτῇ πεφυκυίας ἀσπαλάθους. Τὸ ἐθνικὸν Ἀσπαλαθίδιος, ὡς Ψωφίδιος, καὶ Αὐλίδιος· ἢ Ἀσπαλαθίτης, ὡς Μεμφίτης.

ἈΣΠΕΝΔΟΣ [64], πόλις Παμφυλίας, Ἀσπένδου κτίσμα, ὡς Ἑλλάνικος ἐν πρώτῃ Δευκαλιωνίας. Ὁ πολίτης, Ἀσπένδιος. Θεόπομπος τετάρτῃ Ἑλληνικῶν, Ἀποτυχὼν δὲ τῶν Ἀσπενδίων. Καὶ τὸ θηλυκὸν, ὡς αὐτὸς, Ἀσπένδια, καὶ Ἀσπενδίς·

——— Ἀσπενδίδα γαῖαν.

ἈΣΠΙΣ [65], πόλις Λιβύης, ὡς Φίλων. [66] Ἔστι καὶ ἀκρωτήριον Αἰθιοπίας τῆς κατ' Αἴγυπτον, ὡς Μαρκιανὸς πρώτῃ περιόδων. Ἔστι καὶ νῆσος πρὸς ταῖς Κυκλάσιν. Ἔστι καὶ Μακεδονίας κτίσμα Φιλίππου τοῦ πατρὸς Περσέως, τὰς πόλεις ὀνομάσαντος ἀπὸ τῆς αὐτοῦ πανοπλίας, Ἀσπίδα, περικεφαλαίαν. Ἔστι καὶ νῆσος πρὸς τῇ Λυκίᾳ. Ἔστι καὶ νῆσος ἄλλη μεταξὺ Λεβέδου καὶ Τέω, σταδίων ὡς δυοῖν, [67] πρὸς μέν τινων Ἀρκόνησος, πρὸς δέ τινων, Ἀσπὶς ὀνομαζομένη. Ἔστι

A ut Core, Terpsichore. Gentile, Ascræus Hesiodus. Et ex-Ascra.

ASOS, urbs parva Cretæ, civis, Asius: sic enim illic Jupiter colitur. Et est inibi *Asii Jovis templum* antiquissimum.

B ASPALATHIA, urbs Taphiorum: Nicander lib. 1. ἑτεροιουμένων,

Aspalathia boves-pascens. —

Gentile, Aspalatheus.

ASPALATHIS, insula Lyciæ. Sic di- C cta, propter aspalathos, quæ in ea nascuntur. Gentile, Aspalathidus, ut Psophidus, & Aulidus; vel Aspalathites, ut Memphites.

ASPENDUS, urbs Pamphyliæ, ab Aspendo condita, ut Hellanicus lib. 1. Deu- D calioniæ. Civis, Aspendius. Theopompus Hellenicorum quarto, *Frustratus spe obtinendi Aspendios.* Et fœmineum, ut idem, Aspendia, & Aspendis.

——— *Aspendida terram.*

E ASPIS, urbs Libyæ, teste Philone. Est etiam promontorium Æthiopiæ prope Ægyptum, ut Marcianus prim. Periodorum. Est etiam insula prope Cyclades. Est etiam Macedoniæ urbs opus Philippi patris Persei, qui urbibus nomina imponebat ab ipsius panoplia, F scilicet περὶ τὴν ἀσπίδα, id est, *ab scuto*, & à galea. Est etiam insula, prope Lyciam. Est & alia insula inter Lebedum, & Teum, stadiorum circiter duorum, ab aliquibus Arconesus, ab aliquibus *Aspis* vocata. Est & alia insula

solent utplerunque mutare α finale in η, sed usus obtinuit ut Ἄσκρη diceretur, atque in hac terminatione usurpat Pausan. lib. 9. & alii. Si bene memini Herodotus nomina, quæ desinunt in α pur. per η scribit, reliqua ut θάλασσα relinquit, quin in η mutet.

60 Ἆσος, πολίχνιον Κρήτης.] Asus per unum tantum sigma, urbecula Cretæ, memoratur Plin. Nat. Hist. lib. 4. c. 12. cui Asum neut. gen. dicitur, fortassis per simplex sigma scribitur, ut differat ab Assus urbe Lyciæ, de qua suo loco.

61 Ἀσπαλάθεια, πόλις Ταφίων.] Memorat Aspalathiam Taphiorum urbem, cujus nemo, quod sciam, fecit mentionem, ipse in Τάφος Taphiorum meminit, sed cujus urbis seu regionis fuerint incolæ, silentio præterit, Antigonus in Mirabilibus celebrat Taphium, Locrorum Ozolorum nomen, in quo *Nessum* Centaurum sepultum fuisse narrat.

62 Νίκανδρος ἑτεροιουμένων πρώτῃ.] Est titulus libri Nicandri, ut Θεολογουμένων, Τραγῳδουμένων, Γεωγραφουμένων, Μυθολογουμένων, Παραλειπομένων, & alia hujus farinæ.

63 Ἀσπαλάτεια βοηρόλος.] Existimavi legendum Ἀσπαλάθεια βοήνομος. i. e. *boves pascens.*

64 Ἄσπενδος, πόλις Παμφυλίας, Ἀσπένδου κτίσμα.] Celebrat Topographus Aspendum Pamphyliæ urbem, quam ab Aspendo conditam fuisse inquit. Nunquam enim Græcis desunt hujusmodi conditores. Sita erat πρὸς ἐκβολὰς fluvii Eurymedontis, ad quam adverso amne navigabatur, cujus rei locuples est testis Scylax in Pamphylia. Μετὰ δὲ Λυκίαν ἐστὶ Παμφυλία ἔθνος, καὶ πόλεις ἐν αὐτῇ αἵδε, Ἄσπενδος πόλις, εἰς ταύτην ὁ ἀνάπλους γίνεται κατὰ ποταμόν, ὁ δὲ ποταμός ἐστιν Εὐρυμέδων. id est: *Post Lyciam autem est Pamphylia gens* [*regio*] *& urbes in ea sunt hæ, Aspendus urbs in quam renavigatio fit secundum fluvium. Fluvius autem est Eurymedon.* Sitam fuisse in edito loco & ab Argivis conditam narrat Mela, cujus sunt verba ex lib. 1. c. 14. *In Pamphylia est Melas, navigabilis fluvius: oppidum Sida, & alter fluvius Eurymedon. Magna apud eum Cimonis Atheniensium ducis adversus Phœnicas & Persas navalis pugna atque victoria fuit, mare, quo pugnatum est, ex edito admodum colle prospectat Aspendos: quam Argivi condiderant, possedere finitimi.*

65 Ἀσπὶς, πόλις Λιβύης.] Aspis, Epitomatori nostro urbs Libyæ, Ptolemæo lib. 4. c. 3. inter Africæ oppida numeratur; nomen sonat Latinè *scutum*, seu *clypeum*, unde Sil. Italic. lib. 3. canit:

In clypei speciem curvatis turribus Aspis.

Eam quoque celebrat Strabo lib. 6. quam *Clypeam* quoque vocari inquit, fortasse alludit ad significationem nominis, quam lib. 17. inquit Agathoclem Siciliæ tyrannum condidisse, quo tempore adversus Carthaginenses classem duxit, etsi Ptolemæus libro capiteque citato diversas facit urbes *Clypeam* & *Aspidem*.

66 Ἔστι καὶ ἀκρωτήριον Αἰθιοπίας &c.] Aspis non solum fuit urbs Africæ, ut numero præcedenti annotavimus, sed etiam promontorium Æthiopiæ, quæ juxta Ægyptum, quod memoratur Ptolemæo lib. 4. c. 7.

67 Πρὸς μέν τινων Ἀρκόνησος, πρὸς δέ τινων Ἀσπίς.] Arconesus insula inter Lebedum, & Teon, quæ ab aliis *Arconesus*, ab aliis *Aspis* vocatur, id ex Strabonis lib. 14. habet. Hæc erat prope Ioniam diversa ab alia Cariæ, de qua vide, quæ in Ἀρκόνησος.

68 Ψυ-

Ἔστι καὶ νῆσος ἄλλη, [68] Ψύρων ἐγγύς. Ἔστι καὶ ἄλλη, ὡς Κλέων ὁ Συρακούσιος ἐν τῷ περὶ τῶν λιμένων, ἄδενδρος οὖσα. Ἔστι καὶ πέραν Πίσσης, [69] ὡς Πανύασις ἐν Ἡρακλείας ἑνδεκάτῃ. Τὸ ἐθνικὸν, δύναται Ἀσπιδίτης, τῷ ἔθει τῶν Αἰθιοπικῶν πόλεων καὶ Λιβυσσῶν. Τὸ δ' Ἀσπιδιώτης παρὰ τῷ ποιητῇ, κατὰ πλεονασμὸν τοῦ ω. Ἔστι δὲ τοῦτο παρὰ τὸ Ἀσπίδιον. Μένανδρος·

Ἀσπίδιον ἐπριάμην τι, καὶ μαχαίριον.

Τὸ δὲ Ἀσπιδίτης, καὶ ἀσπιδοῦχος. Σοφοκλῆς ἐν Ναυπλίῳ καταπλέοντι·

Ἀλλ' ἀσπιδίτην ὄντα καὶ πεφραγμένον,
Ὡς ἀσπιδοῦχος, ἢ Σκύθης τοξεύμασι.

Δύναται καὶ Ἀσπίδιος, καὶ Ἀσπιδεύς.

ἈΣΠΛΗΔΩΝ [70], πόλις Φωκίδος· Παυσανίας ἐννάτῳ. [71] Ἀπὸ Ἀσπληδόνος, υἱοῦ Νύμφης Μιδείας καὶ Ποσειδῶνος. Τὴν δὲ παρ' Ὁμήρῳ τῆς Βοιωτίας, [72] φασὶ τοὺς Αἰολεῖς πρότερον Βοιωτοὺς καλεῖσθαι. Τοὺς δὲ Ὀρχομενὸν καὶ Ἀσπληδόνα. [73] Γράφεται καὶ χωρὶς τοῦ α, ἀλλ' οὐ παρ' Ὁμήρῳ. Τὸ ἐθνικὸν, Ἀσπληδόνιος. Ὀρχομενοῦ δὲ υἱεῖς·

Ἀσπληδὼν, Κλύμενός τε, καὶ Ἀμφίδοκος θεοειδής.

ἈΣΠΟΥΡΓΙΑΝΟΙ [74], ἔθνος τῶν περὶ τὴν Μαιῶτιν λίμνην. Στράβων ἑνδεκάτῃ. [75] Τούτων δ' εἰσὶ καὶ Ἀσπουργιανοὶ μεταξὺ Φαναγορείας.

ἌΣΣΑ [76], πόλις πρὸς τῷ Ἄθῳ· Ἡρόδοτος

A la prope Psyrios. Est & alia, ut Cleon Syracusanus in lib. de portubus, quæ nullas habet arbores. Est & alia ultra Pissam, ut Panyasis Heracliæ undecimo. Gentile, potest esse, Aspidites, consuetudine urbium Æthiopicarum, & Libycarum. Aspidiotes verò reperitur apud
B Poëtam per pleonasmum o *mega*; hoc verò est ab *Aspidion*, i. e. *parvus clypeus*. Menander:

Parvum quemdam clypeum emi, gladiolumque.

Aspidites verò significat etiam clypeatum. So-
C phocles in Ναυπλίῳ καταπλέοντι·

Sed clypeatus cum esset, & armis septus.
Ut qui clypeum tenet, vel ut Scytha sagittis.

Potest etiam dici Aspidius, & Aspideus.

ASPLEDON, urbs Phocidis; Pausa-
D nias lib. 9. Ab Aspledone filio Nymphæ Medeæ, & Neptuni, quam Homerus inter Bœotiæ urbes numerat. Ajunt olim *Æoles* vocari *Bœotios*. Hos verò *Orchomenum* & *Aspledonem* urbes habuisse. Scribitur etiam sine *a*, sed non apud
E Homerum. Gentile, Aspledonius. Orchomeni verò filii:

Aspledon, Clymenusque, & Amphidocus divinus.

ASPURGIANI, populi juxta Mæo-
F tim paludem, Strabo lib. 11. *Ex his verò sunt Aspurgiani inter Phanagoriam.*

ASSA, urbs juxta Athon: Herodotus

68 Ψύρων ἐγγύς.] Lege Ψυρίων. Psyrii enim vocabantur, qui insulam Psyram incolebant, ut videre est ex nostro auctore in Ψύρα.

69 Ὡς Πανύασις ἐν Ἡρακλείας ἑνδεκάτῃ.] Heraclea est ἐπιγραφὴ poëmatis Panyasis, qui de Herculis laboribus scripsit, de quo vide commentariolum nostrum, ad hujus operis calcem, auctorum, quos ad testimonium vocat Steph.

70 Ἀσπληδὼν, πόλις Φωκίδος· Παυσανίας ἐννάτῳ.] Epitomator noster existimavit, duas hujus nominis fuisse urbes; alteram Phocidis, alteram Bœotiæ, sed non fuit nisi una eademque urbs, quam alii Phocidi, alii Bœotiæ adscribunt. Phocis enim Bœotiæ adjacebat, auctore Strabone lib. 6. Fefellit Epitomatorem nostrum opinio, cum ex Pausaniæ lib. 9. inquit, fuisse Aspledonem Phocidis urbem. Pausanias enim libro citato eam inter Bœotiæ urbes memorat. Ejus sunt verba: Ἀσπληδόνα δὲ ἐκλιπεῖν τοὺς οἰκήτορας φασιν, ὕδατος σπανίζοντας. Γενέσθαι δὲ τὸ ὄνομα ἀπὸ Ἀσπληδόνος τῇ πόλει. Τοῦτον δὲ εἶναι Νύμφης τε Μιδείας καὶ Ποσειδῶνος. id est: *Aspledonem verò reliquisse habitatores ajunt ob aquarum penuriam. Nomen verò urbi factum fuisse ab Aspledone. Hunc autem esse [filium] Mideæ Nymphæ & Neptuni.* Liber Pausaniæ 9. alio nomine Bœotica, lib. 10. Phocica inscribitur, in hoc agit de urbibus, quæ ad Phocidem, in illo de eis, quæ ad Bœotiam.

71 Ἀπὸ Ἀσπληδόνος, υἱοῦ Νύμφης Μιδείας &c.] Sunt verba desumpta ex Pausaniæ Bœoticis, quæ numero præcedenti attulimus.

72 Φασὶ τοὺς Αἰολεῖς πρότερον Βοιωτοὺς καλεῖσθαι τοὺς δὲ Ὀρχομενὸν &c.] In his verbis aliqua verba videntur deficere, non audeo supplere. Nolo enim tibi tollere risum, ea supplesis, ut volueris.

73 Γράφεται καὶ χωρὶς τοῦ α, ἀλλ' οὐ παρ' Ὁμήρῳ.] Annotat Aspledonem urbem scribi etiam sine *a*; sed non apud Homerum; id habet noster ex Strabonis lib. 9. cujus sunt verba: Τὴν δ' Ἀσπληδόνα χωρὶς τῆς πρώτης συλλαβῆς ἐκάλουν τινές. εἶτ' Εὐδείελος μετωνομάσθη, καὶ αὐτὴ καὶ ἡ χώρα. id est: *Aspledonem sine prima syllaba vocabant aliqui: deinde, & ipsa & ejus regio* Eudeielos *est appellata, fortassis quod proprietatem quandam peculiarem incolis afferret ex climate ad occasum vergente.* Memoratur Homero inter Bœotiæ urbes Il. 2. v. 511.

74 Ἀσπουργιανοὶ, ἔθνος τῶν περὶ τὴν Μαιῶτιν λίμνην.] Aspurgiani, populi circa Mæotin paludem, ex Strabonis lib. 11. apud quem libro citato legitur Ἀσπουγιτανοὶ, sed perperam; nam lib. 12. Ἀσπουργιανοὶ dicuntur.

75 Τούτων δ' εἰσὶ καὶ Ἀσπουργιανοὶ μεταξὺ Φαναγορείας.] Sunt trunca verba ex Strabonis lib. 11. apud quem sic leguntur: Τούτων δ' εἰσὶ καὶ οἱ Ἀσπουγιτανοὶ μεταξὺ Φαναγορείας οἰκοῦντες καὶ Γοργιππίας, ἐν πεντακοσίοις σταδίοις &c. id est: *De his verò sunt* Aspungitani (*lege* Aspurgiani) *inter Phanagoriam, & Gorgippiam habitantes ad* Iↄ *stadia, quibus cum insidiaretur sub amicitiæ prætextu rex Polemon, re comperta, bellum eis inferens in potestatem eorum vivus venit & interiit.* Inter populos, qui ad Mæotin paludem habitabant, eos memorat Strabo libro citato. Ii verò fuere Sindi, Dandarii, Toreatæ, Agri, Arrhichi, Tarpetes, Obidiaceni, Sittaceni, Dosci, & alii.

76 Ἄσσα, πόλις πρὸς τῷ Ἄθῳ &c.] Assa, urbs ad Athon montem ex Herodoti lib. 7. cujus ex libro citato sunt, quæ sequuntur, verba: Ὁ μὲν οὖν ναυτικὸς στρατὸς ὡς ἀπείθη ὑπὸ Ξέρξεω καὶ διέπλωσε τὴν διώρυχα τὴν ἐν τῷ Ἄθῳ γενομένην, διέχουσαν δὲ ἐς κόλπον ἐν τῷ Ἄσσα τε πόλις, καὶ Πίλωρος καὶ Σίγγος καὶ Σάργη οἴκηνται &c. id est: *Nauticus verò exercitus ubi à Xerxe discessit, fossam enavigavit in Atho factam ac perductam ad sinum, in qua* Assa *urbs, & Pidorus & Singus & Sarge habitantur.*

 77 Ἀσσα-

τοῦ ἑβδόμῃ. Ἔστι καὶ κώμη Σκυθίας. Οἱ οἰκήτορες, Ἀσσαῖοι.

ἈΣΣΑΚΗΝΟΙ [77], ἔθνος Ἰνδικόν. Ἀρριανὸς τετάρτῃ τῆς Ἀλεξάνδρου ἀναβάσεως, [78] Ἤει ἐπὶ τοὺς Ἀσσακηνούς.

ἈΣΣΗΡΑ, οὐδετέρως, πόλις Χαλκιδέων. Θεόπομπος εἰκοστῇ τετάρτῃ. Τὸ ἐθνικὸν Ἀσσηρίτης, ὡς Ἀβδηρίτης, Γαδειρίτης.

ἈΣΣΗΣΟΣ [79], πόλις Μιλησίας γῆς. Θεόπομπος Φιλιππικῶν εἰκοστῇ τετάρτῃ. Ὁ οἰκήτωρ Ἀσσήσιος. [80] Καὶ Ἀσσησία Ἀθηνᾶ, παρ' Ἡροδότῳ.

ἈΣΣΟΣ [81], πόλις Λυκίας, πλησίον Ἀτάρνης, ἐφ' ὑψηλοῦ καὶ ὀξέος καὶ δυσανόδου τόπου, [82] πρὸς ὃν Νικόστρατος κιθαριστὴς ἔλεγε παίζων·

[83] Ἄσσον ἴθ' ὥς κεν θᾶσσον ὀλέθρου πείραθ' ἵκηαι.

[84] Δευτέρα πόλις Αἰολίδος κατὰ τὸν Ἑλλήσποντον, ἡ Κεκρόπειον. [85] Ἀλέξανδρος δ' ὁ Κορνήλιος ἐν τῷ περὶ τῶν παρ' Ἀλκμᾶνι τοπικῶς ἱστορημένων, Μιτυληναίων ἄποικον ἐν τῇ Μυσίᾳ φησὶν Ἄσσον, ὅπου ὁ σαρκοφάγος γίγνεται λίθος. [86] Ἔστι καὶ λειμὼν ἐν τῷ Κελβιανῷ πεδίῳ τῆς Λυδίας, περὶ τὸν Καΰστριον ποταμόν. Ἔστι καὶ ἑτέρα

tus libro 7. Est & vicus Scythiæ, incolæ, Assæi.

ASSACENI, populi Indiæ: Arrhianus lib. 4. expeditionis Alexandri: *Proficiscebatur contra Assacenos.*

ASSERA, neutro genere, urbs Chalcidensium, Theopomp. lib. 24. Gentile, Asserites, ut Abderites, Gadirites.

ASSESUS, urbs Milesiæ, Theopompus Philippicorum 24. Incola, Assesius, & *Assesia Minerva* apud Herodot.

ASSUS, urbs Lyciæ prope Atarnen in alto, & acuto, & aditu difficili loco, in quam *Nicostratus* Citharista dicebat per jocum:

Assum ito, ut celerius ad exitii terminos pervenias.

Secunda est urbs Æolidis juxta Hellespontum, vel Cecropium. Alexander verò Cornelius in libro quem conscripsit de nominibus locorum quæ apud Alcmanem inveniuntur, Mitylenæorum coloniam in Mysia inquit esse *Assum*, ubi sarcophagus lapis nascitur. Est & pratum in Celbiano campo Lydiæ, juxta Caystrium flu-

77 Ἀσσακηνοὶ, ἔθνος Ἰνδικὸν &c.] Assaceni, populi Indici ex Arrhiani de Expeditione Alexand. lib. 4. cujus sunt verba: Ἐνθένδε περὶ τὴν τῶν Ἀσσακηνῶν χώραν ἦγεν. id est, *Exinde circa Assacenorum regionem duxit exercitum.*

78 Ἤει ἐπὶ τοὺς Ἀσσακηνούς.] Sunt verba Arrhiani de expeditione Alex. mutila, & corrupta, quæ numeró præcedenti adduximus integra, ut apud eum habentur.

79 Ἀσσησὸς, πόλις Μιλησίας γῆς.] Assesus, urbs Milesiæ terræ, *id est*, Mileti. Noster vocat *Milesiam terram*, quam Herodotus lib. 1. c. 18. Μιλησίην absolutè, & ejusdem libri cap. 19. χώραν Μιλησίην, id est, *regionem Milesiam*, utrumque est periphrasis Mileti. Fuit igitur Assesus urbs Mileti celebris templo Minervæ, quod Alyates Lydorum rex combussit & Pythiæ Delphicæ jussu reparavit, auctore Herodoto lib. 1. c. 19.

80 Καὶ Ἀσσησίη Ἀθηνᾶ, παρ' Ἡροδότῳ.] Assesia Minerva celebratur Epitomatori nostro ex Herodoto, nomen adepta ab Asseso urbe Milesiæ regionis, *id est*, Mileti, cujus meminit Herodotus libro capiteque supra citato.

81 Ἄσσος, πόλις Λυκίας &c.] Assus Lyciæ urbs erat sita in edito, & prærupto loco, adeò ut parum tutus ad eam accessus daretur. Unde jocus Nicostrati Musici, quem narrat noster desumptus ex Homericæ Il. lib. 6. v. 143. qui Latinè amittit leporem. Nam consistit in Græcis nominibus ἄσσον, id est, *propius*, quod lepidè Nicostratus, seu Stratonicus citharœdus deflectebat ad urbem Asson, & θᾶσσον, quod significat *citius*, ac si diceres, qui Ἀσσὸν accedit, θᾶσσον perit. Urbis situm describit Strabo lib. 13. hisce verbis: Ἔστι δὲ ἡ Ἄσσος ἐρυμνὴ, καὶ εὐτειχὴς ἀπὸ θαλάσσης καὶ τοῦ λιμένος, ὀρθίαν, καὶ μακρὰν ἀνάβασιν ἔχουσα· ὥστ' ἐπ' αὐτῆς οἰκείως εἰρῆσθαι δοκεῖ τὸ τοῦ Στρατονίκου τοῦ κιθαριστοῦ &c. id est: *Est verò Assus natura & arte munita, à mari & portu rectam & longam habens adscensionem, ut convenire ei videatur illud Stratonici citharœdi:*

Asson eas, ut ocyus ad exitii fines pervenias.

Portus magno aggere constructus est. Hinc natus fuit Cleanthes *Stoïcus philosophus, qui* Zenoni *Citiensi in schola successit, & eam* Chrysippo *Solensi reliquit. Ibidem etiam* Aristoteles *commoratus est ob adfinitatem cum* Hermea *tyranno. Fuit is* Hermeas *Eunuchus, cujusdam mensarii famulus: cumque venisset Athenas*, Platonem *audivit &* Aristotelem. *Reversus inde, tyrannidem in Atarnenses & Assios machinanti domino socium se præbuit: post & successit, accivitque* Aristotelem *&* Xenocratem, *eorumque curam habuit: Aristoteli etiam filiam sobrini nuptum dedit. At* Memnon *Rhodius, Persarum eo tempore administer, atque dux, simulata amicitia Hermeam ad se vocavit, sub nomine hospitii & simulatorum negociorum, comprehensumque ad regem misit: ibi* Hermeas *suspendio adfectus periit: Philosophi evaserunt, fugientes è locis, quæ Persæ obtinebant. Myrsilus Assum à Methymneis conditam ait. Hellanicus Æolicam facit.*

82 Πρὸς ὃν Νικόστρατος κιθαριστὴς ἔλεγε παίζων.] Hoc apophthegma tribuit Strabo lib. 13. Stratonico citharistæ, non Nicostrato, ut noster, uterque fuit citharistes, & utriusque meminit Æli. de Varia Historia, Nicostrati lib. 4. c. 2. Stratonici lib. 14. c. 14.

83 Ἄσσον ἴθ' ὥς κεν θᾶσσον ὀλέθρου πείραθ' ἵκηαι.] Est versiculus Homericus supra num. 81 citatus, in quo ludebat Nicostratus, seu Stratonicus citharœdus adversus urbem Asson. Sic verò debet verti (nam Homerus non memorat urbem Asson, sed paronomasia τοῦ ἄσσον facit leporem)

Propius accede, ut ocyus ad exitii terminos pervenias.

84 Δευτέρα, πόλις Αἰολίδος &c.] Secundo loco memorat Assum Æolidis urbem, ex qua Persarum regibus afferebatur triticum, ut ex Syria vinum & ex fluvio Eulæo aqua, auctore Strabone lib. 15.

85 Ἀλέξανδρος δ' ὁ Κορνήλιος &c.] Ex Alexandro Cornelio celebrat tertio loco Assum Mysiæ urbem, ubi sarcophagus, id est, *carnivorus lapis* fissili vena scindebatur, in quo condita defunctorum corpora intra quadragesimum diem absumebantur, ut refert Plinius lib. 36. c. 17. urbem hanc Mysiæ Strabo lib. 14. Troadi assignat, ac urbem memorabilem fuisse inquit; cujus etiam fit mentio Act. Apost. c. 20. v. 13.

86 Ἔστι καὶ λειμὼν ἐν Κελβιανῷ &c.] Assus etiam fuit pratum juxta Caystrum Lydiæ fluvium, de quo vide, quæ in Ἀσία ad num. 38, 39. annotavimus.

87 Ἐκ

ἑτέρα πόλις ἐν Ἠπείρῳ μικρά. [87] Ἐκ δὲ τῆς Ἄσσου, Κλεάνθης ἦν ὁ στωϊκὸς φιλόσοφος. διάδοχος τῆς σχολῆς Ζήνωνος τοῦ Κιτιέως, ὃν κατέλελοιπε Χρυσίππῳ. Τὸ ἐθνικὸν Ἄσσιος, ὡς Ῥώσιος, καὶ Ἀσσεύς.

A fluvium. Est etiam alia urbs in Epiro parva. Ex Asso fuit Cleanthes philosophus Stoïcus, successor scholæ Zenonis Citiensis, quam Chrysippo reliquit. Gentile, Assius ut Rosius, & Asseus.

ἈΣΣΥΡΙΑ [88], χώρα περὶ Βαβυλῶνα. Οἱ οἰκήτορες, Ἀσσύριοι. [89] Εἰσὶ καὶ ἕτεροι παρὰ τοὺς Σύρους· [90] Ξενοφῶν οὕτω διαστέλλει ἐν πρώτῃ Ἑλληνικῶν. Λέγονται καὶ Ἀσσυριακοὶ, καὶ Ἄσσυρες, παρὰ Ἐρατοσθένει· ἴσως ὡς ἀπὸ τοῦ Ἰλλυριοὶ, Ἴλλυρες.

B ASSYRIA, regio juxta Babylonem. Incolæ, Assyrii. Sunt & alii juxta Syros: Xenophon sic distinguit lib. 1. Hellenicorum. Dicuntur etiam Assyrici, & Assyres apud Eratosthenem: Forsitan, ut ab Illyrii, Illyres.

C

ἈΣΣΩΡΟΝ, ὄρος Σάμου, ὅθεν ῥεῖ ὁ Ἀμφίλυσος· Εὐφορίων Ἀρτεμιδώρῳ, Δαίμονος Ἀμφιλύσιον ῥόον.

ASSORON, mons Sami, ex quo fluit Amphilysos: Euphorion Artemidoro, *Dæmonis Amphilysium fluentum.*

ἈΣΣΩΡΙΟΝ [91], πόλις Σικελίας, ταύτην τρισυλλάβως Ἄσσωρον καλεῖ Ἀπολλόδωρος, ἐν πρώτῃ χρονικῶν. Τὸ ἐθνικὸν Ἀσσωρῖνος, ὡς Ῥηγῖνος.

D ASSORIUM, urbs Siciliæ, quam Assorum per tres syllabas vocat Apollodorus lib. 1. Chronicorum. Gentile, Assorinus, ut Rheginus.

ἈΣΤΑΙ, ἔθνος Θρᾴκης· Ἀρτεμίδωρος ἐν ἐπιτομῇ τῶν ἐν ἑνδεκάτῃ. Τὸ κτητικὸν, Ἀστικὸς, καὶ Ἀστική.

E ASTÆ, populi Thraciæ: Artemidorus in epitome eorum, quæ in undecimo. Possessivum, Asticus, & Astica.

ἈΣΤΑΚΟΣ [92], πόλις Βιθυνίας, ἀπὸ Ἀστακοῦ

ASTACUS, urbs Bithyniæ, ab Astaco

87 Ἐκ δὲ τῆς Ἄσσου, Κλεάνθης ἦν ὁ στωϊκός.] Ex urbe Asso fuisse Cleanthem Philosophum Stoïcum, successorem scholæ Zenonis, quam Chrysippo tradidit, inquit: sed ex qua Asso, cum ipse quatuor memoret, silentio præterit. Hæc transcripsit noster ex Strabonis lib. 13. cujus verba attulimus num. 81. præcedenti, ex quibus elucet Cleanthem fuisse ex Lyciæ civitate Asso, unde *Assius* vocatur à Laërtio in ejus vita.

88 Ἀσσυρία, χώρα περὶ Βαβυλῶνα, &c.] Assyria regio Hebraïcè dicitur אשור *Assur*, unde parum deflexo nomine & Græcis & Latinis dicitur Assyria. Josephus Antiquit. Judaic. lib. 1. c. 7. inquit: Ἀσσούρας δὲ, Νίνον οἰκίζει πόλιν, καὶ τοὺς ὑπηκόους, Ἀσσυρίους ἐπωνόμασεν, οἱ μάλιστα εὐδαιμόνησαν. id est: *Assuras verò, urbem condit Ninum, & subditos Assyrios denominavit, qui maximè felices fuere.* Qui Josepho *Assuras*, Hebraïcè dicitur אשור *Assur*, qui ædificavit Niniven urbem, quam *Ninum* vocat Josephus: utrumque elucet ex Gen. c. 10. v. 11. מן הארץ ההיא יצא אשור ויבן את נינוה, &c. i. e. *E terra hac egressus est Assur & ædificavit Niniveh & Rechoboth civitatem, & Chalach.* Assur & virum & regionem, cui nomen dedit, vocant Hebræorum παῖδες. Aturia appellatur ab Strabone lib. 14. Τὸ ש, *s*, Hebræorum, Chaldæi in ת, *t*, mutabant; unde, qui Hebræis שור *sor*, id est, *bos*, Chaldæis תור *thor*, à quo fecere Græci ταῦρος, & ab his Latini, *taurus*. Syria verò comprehendebat Assyriam. Plin. lib. 5. c. 12. ait Assyriam esse Syriæ partem, quæ postea vocata fuit *Adiabene*, cujus descriptionem habes apud Ptol. lib. 6. c. 1. de qua vide, quæ in Σύροι annotamus.

89 Εἰσὶ καὶ ἕτεροι παρὰ τοὺς Σύρους.] Sunt & alii juxta Syros. Particula καὶ corrumpit mentem Stephani, & Geographiæ veritatem. Itaque pro καὶ legendum δὲ, ac tunc sic sunt illa verba vertenda: *Sunt verò alii [diversi] à Syris.* Nam Assyrii diversi fuere à Syris, sed non fuere duæ gentes, seu populi, qui *Assyrii* appellarentur, hi Hebraicè אשורים *Assyrim*, ille ארמים *Aramim*.

90 Ξενοφῶν οὕτω διαστέλλει ἐν πρώτῃ Ἑλληνικῶν.] Inquit Xenophontem Hellenicorum lib. 1. distinguere Assyrios à Syris. Ego perlegi totum librum, nihil tale reperitur. In hoc enim libro non loquitur de Assyriis, sed de Syris, cujus appono verba: Μετὰ δὲ ταῦτα Κῦρος ἐξελαύνει σταθμοὺς τέσσαρες, παρασάγγας εἴκοσιν, ἐπὶ τὸν Χάλον ποταμὸν, ὄντα τὸ εὖρος πλέθρου πλήρη δ' ἰχθύων μεγάλων καὶ πραέων, οὓς οἱ Σύροι θεοὺς ἐνόμιζον, καὶ ἀδικεῖν οὐκ εἴων οὐδὲ τὰς περιστεράς. id est: *Post hæc Cyrus castris quartis, parasangas* XX. *ad Chalum fluvium, cujus erat unius plethri latitudo, progreditur. Erat is magnis mansuetisque piscibus refertus, quos Syri pro Diis habebant, nec lædi eos patiebantur, sicuti ne columbas quidem.* Forsitan Auctor noster respiciebat ad ejusdem Xenophontis locum ex ejus de Cyri institutione lib. 1. ubi hæc leguntur verba: Καταστρέψατο δὲ Σύρους, Ἀσσυρίους, Ἄραβας, Καππαδόκας, Φρύγας ἀμφοτέρους, Λυδοὺς, Κᾶρας, Φοίνικας, Βαβυλωνίους, &c. id est: *Subegit verò* [Cyrus] *Syros, Assyrios, Arabes, Cappadoces, Phryges utrosque, Lydos, Cares, Phænices, Babylonios, &c.*

91 Ἀσσώριον, πόλις Σικελίας, &c.] Assorium, urbs Siciliæ, quam Assorum τρισυλλάβως vocavit Apollodorus Chron. lib. 4. Oppidani & Græcis, & Latinis dicuntur *Assorini*, quos inter alios celebrat Diodorus Siculus Bibliothecæ Historicæ lib. 14. Οἱ δὲ Σικελοὶ πάλαι μὲν μισοῦντες τὸν Διονύσιον, &c. id est: *Siculi verò jam pridem exosi Dionysium, tunc cum occasionem rebellionis haberent, ad Carthaginenses deficiunt, præter Assorinos, omnes.* Juxta hanc urbem præterfluebat Chrysas fluvius, qui apud Assorinos Deus habebatur, & religione maxima colebatur, ut testatur Arpinas Philosophus Orat. 9. in Verrem; nec mirandum Assorinos habuisse fluvium pro Deo. Ethnici enim id omne, à quo aliquod beneficium accipiebant, *Deum* vocabant, & venerabantur. Suscepit vita hominum [inquit Cicero de Natura Deorum] consuetudoque communis, ut beneficiis excellentes viros in cœlum tolleret. Perseus quoque Zenonis auditor apud eumdem Ciceronem de Nat. Deor. lib. 1. eos dicit esse habitos Deos, à quibus magna utilitas ad vitæ cultum esset inventa, ipsasque res utiles & salutares Deorum esse vocabulis nuncupatas; sed Ægyptii eò insaniæ devenerunt, ut animantia bruta etiam, à quibus genus humanum nullam accipiebat utilitatem, in Deorum numerum retulerint. Quare Assorini, si magnam à fluvio Chrysa accipiebant utilitatem, ac eum pro Deo coluerunt, juxta *Persei* Zenonis discipuli sententiam excusandi sunt. Non absimili ratione quidam apud Philippum de Comines lib. 7. c. 7. quoscunque benefactores vocat *Sanctos*.

92 Ἀστακὸς, πόλις Βιθυνίας, &c.] Astacus, urbs Bithyniæ ex Arrhiani Bithynicis, quæ non exstant. In Arrhiani locum subrogemus Strabonem, qui de Astaco urbe sic loquitur lib. 12. Ἦν δ' ἐν αὐτῷ τῷ κόλπῳ καὶ Ἀστακὸς Μεγαρέων κτίσμα, καὶ Ἀθηναίων, καὶ μετὰ ταῦτα Δοιδαλσοῦ, ἀφ' ἧς

κοῦ τοῦ Ποσειδῶνος, καὶ νύμφης Ὀλβίας, ὡς A Ἀρριανὸς ἐν Βιθυνικοῖς ἱστορεῖ. Ἔστι καὶ χώρα Βυζαντίων, ὡς Θεόπομπος ἐν τεσσαρακοστῇ ἑβδόμῃ.

Astaco Neptuni, & Nymphæ Olbiæ filio, ut refert Arrhianus in Bithynicis. Est etiam regio Byzantiorum, ut Theopompus lib. 47. Est etiam

ἧς καὶ ὁ κόλπος ὠνομάσθη· κατεσκάφη δ' ὑπὸ Λυσιμάχου· τοὺς δ' οἰκήτορας μετήγαγεν εἰς Νικομήδειαν ὁ κτίσας αὐτήν. id est: *Erat verò in eo sinu etiam Astacus, à Megarensibus & Atheniensibus condita, ac postea à Dædalso, à qua & sinus* [Astacenus] *vocatus fuit, funditus eversa est à Lysimacho: oppidanos autem in urbem Nicomediam traduxit, qui condidit* [instauravit] *eam.* Astacenus sinus ab aliis *Olbianus* dicitur, Eusebius Cæsariensis non est audiendus, cum Chronic. Can. inquit: Νικομήδης Βιθυνῶν βασιλεὺς Ἀστακὸν ἐπικτίσας Νικομήδειαν ὠνόμασε. i. e. *Nicomedes Bithynorum rex cum Astacum instaurasset*, Nicomediam *vocavit.* At Constantin. Porphyrogen. qui multò post Strabonem claruit, utramque novit urbem Thematum lib. 1. Themat. 5. Ἔχει δὲ πόλεις ἐπισήμους τοσαύτας. Πρώτην μὲν Νικομήδειαν τὴν μητρόπολιν. Δευτέραν δὲ, Ἑλενούπολιν. Τρίτην, Πραίνετον, Τετάρτην, Ἀστακόν. Πέμπτην, Παρθενούπολιν. id est: *Habet verò urbes celebres hasce. Primam quidem* Nicomediam *metropolin. Secundam*, Helenopolin. *Tertiam*, Prænetum. *Quartam*, Astacum. *Quintam*, Parthenopolin. Trebell. Pollio in Gallienis auctor est Astacum, postea *Nicomediam* dictam, ab Scythis incensam & graviter vastatam fuisse. Urbes ex aliarum ruinis solent crescere. Itaque nullus dubito, Nicomediam ex Astaci ruinis crevisse. Idem commercii causa solet accidere: unde nisi ex commercio in tantam magnitudinem excrevit AMSTELODAMUM, ac etiam ex isonomia, quæ observatur inter omnes cives cujuscunque conditionis sine respectu personarum, & religionis. Quid enim Justitiæ διανεμητικῇ commune cum religione? Ejus Consules semper in ore habent illud Maronis, Æn. lib. 10. v. 108.

Tros Rutulusve fuat, nullo discrimine habebo.

Apud illos enim:

— Rex Jupiter omnibus idem.

Inter patricios verò est quædam isotimia nunquam satis laudata. Nunc subit in mentem mirari eos, qui Catholica Christianitate & *fidei Areopago* gloriantur; desinant gloriari. Summum enim religionis Christianæ est imitari Christum, qui fidem vi, armis, & igne persuaderi prohibuit, ac nihil magis, quam charitatem commendavit: utrumque nullibi terrarum sic viget ut in Hollandia, ubi nemini fit vis in fide, nec aliis in rebus. AMSTELODAMI solum (omitto reliquas Fœderati Belgii urbes) per singulos annos in pauperes & orphanos erogantur plus quam IↃↃ CCC. millia ducatorum, ac omnes orphani, tam mares, quam fœminæ docentur artes, quæ ipsos possunt alere pro cujusque studio, nec ex orphanotrophiis exeunt, quin eas nôrint. Fortasse culpabit non nemo Anglorum leges contra Catholicos, quæ præ illis illius *Areopagi* sunt ludus & jocus. In illo enim est perversa & præpostera judiciorum forma, quæ contra naturalem æquitatem, & omnem legitimum ordinem in jurisdictione illa observatur. His adde tenebrosos & horribiles carceres, quibus si comparaveris Dionysii Siculi Latomias, Thessalica Tempe credas fuisse, in queis infelices rei inclusi aliquando per decennium & adhuc amplius tanquam feræ detinentur; adde etiam tormentorum immanitatem, quibus plerumque contra veritatem quidquid judicibus libet, ab illis miseris & sæpe innocentibus, ut se cruciatibus eximant, per vim extorquetur. Qui autem testimonium adversus alios dicunt, sunt rei cum torquentur, ancillæ expulsæ è domibus, scorta, servitia, tenebriones, & alii hoc genus homines, reipublicæ fæx. Testium autem nomina non eduntur, quare sub hoc velo inimicitiæ sæpe ad eos deferuntur. Hoc enim modo quisque injurias acceptas facilimè ulciscitur: falsi verò testes rarò puniuntur, ne eorum supplicio veri deterreantur. Quo fit, ut non tam pietatis tuendæ causa *Areopagus* ille inventus esse videatur, cui alia via satis ex antiqua Ecclesiæ disciplina prospectum erat, quam ut eversis ista ratione omnium fortunis, honori etiam & vitæ, quibus inter mortales nihil est pretiosius, periculum crearetur. Reorum bona fisco cedunt regio, sed ex tot myriadibus argenti, & auri facti, & infecti per tot annos *miseræ illi genti* ademptis parum aut nihil fisci regii rationibus illatum est, omnia penè inter judices reliquosque illius τοῦ *δικαστηρίου* ministros sub salarii & expensæ nomine dividuntur in regis regnique vectigalium damnum. At miseri illi horribilem illam carcerum tormentorumque harmoniam Polyphemi Musicæ quàm simillimam fugientes, patria relicta in alias regiones, ubi commercium viget, se conferunt, recolentes illud Hispani Cygni:

Cera y cañamo unio (que no deviera)
cien cañas, cuyo barbaro ruido
de mas ecos, que unio cañamo, y cera
alboguez, duramente es repetido.
La selva se confunde, el mar se altera,
rompe Triton su carocol torcido,
sordo huye el baxel a vela y remo
tal la Musica es de Polyfemo.

Itaque *Arabes* illi, qui pessimo consilio, præpostero quodam religionis zelo, & pia crudelitate centum & sexaginta incolarum myriades, ab Abrahamo ex Sara & ejus ancilla originem trahentes, expulerunt ex *Arabia* illa felici, ideo nunc deserta dicant cum C. Tacito in vita Agricolæ: *Dedimus profectò grande patientiæ documentum, & sicut vetus ætas vidit, quid ultimum in libertate esset, ita nos quid in servitute, adempto per* Inquisitiones *& loquendi audiendique commercio. Memoriam quoque ipsam cum voce perdidissemus, si tam in nostra potestate esset oblivisci, quam tacere.* Huc respexisse videtur Joan. Mariana ingeniosè eruditus, cum de eodem *Areopago* loquens Hist. Hispaniæ lib. 24. c. 17. in hæc verba prorumpit: *Quod usu salutare extitit, grave initio provincialibus visum est. Illa maxime: parentum scelera filiorum pœnis lui. Occulto accusatore reos fieri: neque cum indice compòsitos damnari, contra quàm olim factum erat, peccata in religionem vindicari morte. Illud gravissimum animi per* Inquisitiones *loquendi libere, audiendique commercium, dispersis per urbes & oppida & agros observatoribus, quod extremum in servitute credebant.* Sed non bene convenit illud Marianæ, *quod usu salutare extitit*, cum reliquis. Quis enim nisi infrunitus credet usu salutare unquam extitisse parentum scelera filiorum pœnis lui: occulto accusatore reos fieri: neque cum indice compositos damnari, peccata in religionem vindicari morte, in tormentis necari, bonis publicatis, æternis tenebris vinculisque damnari, post diuturnum carcerem igne comburi, & aliquando vivos, leviori de causa bonorum parte amissa pro arbitrio judicis, ac in ejus utilitatem & expensam cessura, & reo & toti familiæ seu parentelæ (ut Lampridii verbo utar) ignominia perpetua inusta, adimi loquendi, audiendique commercium, ac etiam facultatem querendi, quod ne dæmon quidem Jobo ademit. Ei enim linguam intactam reliquit, ut questibus saltem calamitatem suam solaretur: quod si miseri illi loquentes audiantur, flagris cæduntur, ac ideò pulsantes parietes alter alterum solantur & intelligunt. Sæpe necessitas fecit artem. Quemadmodum enim hominum industria inventum est alphabetum, quo muti videntes litterarum figuras per digitos formatas loquerentur, & intelligerent (quod ego sæpe vidi) sic etiam inventum est alphabetum, quo se non videntes sine vocibus intelligerent pulsantes parietes, ac numerantes pulsus ad alphabeti litterarum numerum, quas combinantes formant syllabas. Non inficetè id depingitur hoc Epigrammate Hispano:

Caracteres confusos, cifra obscura
libro sin hojas, que imprimio el desseo
donde con el oydo attento leo
de una invisible estampa la figura
Hieroglyphico mudo sin pintura
emblema, que la entiendo y no la veo
arte que el tiempo guarda por tropheo
dela necessidad, que todo apura.
Vozes articuladas en el viento
lengua de golpes, *conque la memoria*
explica lo que quiere el pensamiento
Bien merece de fama immortal gloria
quien de pluma, pinzel, y lengua essento
dio vida a la razon, alma a la historia.

Attamen horum infelicium cura Areopagitas quietos sollicitat. Etenim ab eorum uno per statutum anni tempus miseri illi interrogantur, utrum aliqua re egeant, necne, adhibita magna cura, ne habeant ullum cultrum, nec ferri-

μη.[93] Ἔστι καὶ Ἀκαρνανίας πόλις. Οἱ δὲ, Κεφαλληνίας ἄποικον. Τὸ ἐθνικὸν, Ἀστακηνὸς, ὡς Ῥυνδακηνὸς, Πριαπηνός· καὶ Ἀστακηνοὶ, καὶ Ἀστάκιος, καὶ Ἀστακία. Ἀφ' οὗ Ἀστακιεὺς, ὡς Οἰχαλία Οἰχαλιεύς· καὶ Ἀστακιήτης, καὶ Ἀστακίδης πατρωνυμικόν· Πείσανδρος δεκάτη.

A etiam Acarnaniæ urbs. Alii Cephaleniæ coloniam esse dicunt. Gentile, Astacenus, ut Rhyndacenus, Priapenus. Dicitur etiam Astaceni, & Astacius, & Astacia. A quo Astacieus, ut ab OEchalia, OEchalieus: & Astacietes, & Astacides patronymicum: Pisander decimo B libro.

ΑΣΤΑΠΑΙ͂ΟΙ[94], Λιβύης ἔθνος· Ἀππιανὸς ἕκτῳ.

ASTAPÆI, populi Libyæ: Appianus lib. 6.

ΑΣΤΑΡ-

ASTAR-

fices, nec funem, quo se seu strangulare, seu occidere possint. Experientia enim docuit aliquammultos eorum sibi mortem conscivisse diuturni carceris tædio. Sed ad illud Marianæ dicam quod res est, in hujusmodi rebus testis αὐτόπτης, si Mariana illud non adjecisset, omnia ejus verba delerentur, & ipse diuturno carcere libertatis suæ pœnas daret. In illa enim regione, nec dicere liberè, quæ velis, nec scribere, quæ sentias, licet. Nemo unus ex illis tenebrosis carceribus, ad quos tam facilis est descensus,

— *Superas evadit ad auras*,

nisi prius abjuraverit *de levi*, vel *de vehemente* (sic loquuntur, subintellecta *suspicione*) crimen, quo accusatus fuit, ac præter ignominiam, quæ inde reo, ac toti ejus familiæ inuritur, seu exsilio, seu multa pecuniaria, seu utroque damnatur, juxta levem, vel vehementem suspicionem, pro arbitrio judicis: qui verò confitetur crimen, omnibus suis bonis damnatus ignominia publica notatur: ea est *rubra crux obliquis radiis decussatim formata in pallio coloris crocei*, quod vulgo vocant *Sambenito*, qua ignominia nulla alia est major in Hispania; illud pallium publice tenetur gestare per tempus ab judicibus statutum; ac etiam nemo unus illinc dimittitur nisi conceptis verbis juratus, se nihil eorum, quæ inibi acta sunt, dicturum; nolunt enim illa palam fieri: *relapsi* autem (sic dicuntur illi, qui bis in idem crimen incidunt) seu pertinaces in sua hæresi comburendi prætori urbano traduntur, (*Areopagitæ* enim illi, cum sint ecclesiastici, capitali sententiæ subscribere non possunt) acsimul dantur literæ commendatitiæ, in quibus petunt ab illo, ut clementer se gerat, & sine sanguinis effusione cum illis scilicet, quos ipsi tradunt comburendos. Incredibilia videor referre, at sunt certiora iis, quæ apud Sagram acciderunt. Haud credent posteri iniquum illum judicandi modum, iniquiorem adhuc in Lusitania. Me pudet pigetque hoc prodidisse de gente Christiana, literis, legum δυνάμει & armis inclyta. Hic sisto gradum, patriæ enim meæ laudes si demas illam Neronianam ex fidei Areopago contra D. Themin, id est *sanctam justitiam* judiciorum formam, Timanthis velo potius, quam Livii calamo exprimi possunt. Illic non sufficit reis omnium miserrimis peccata sua confiteri, veniam & reconciliationem cum Ecclesia humiliter petere, tenentur divinare testes quorum nomina non eduntur, quis talia credet? quod ni fecerint, flammis dantur tamquam confessione diminuti. Illi quoque, qui testibus convincuntur, quantumvis negent objecta, asserentes se esse verè Christianos, tanquam convicti comburuntur. Ac quod magis miraberis, impostor quidam fuit, sed non Lusitanus, *Saavedra* nomine, qui hunc fidei *Areopagum* rege Joanne hujus nominis III. Summi Pontificis falso diplomate in Lusitaniam invexit. Joannes autem IV. princeps raræ prudentiæ & justitiæ amans, qui nostro ævo Hispanorum jugo excusso, felici successu coronam capiti suo imposuit, primus tanto morbo manus medicas adhibuit, parabili usus remedio. Jussit enim, ne parentum peccata in religionem, filiorum pœnis luerentur, quare eo regnante à reorum bonis temperatum, id regno salutare consultum regina vidua cogentibus *Areopagitis* abrogavit; quod si princeps qui nunc hujus regni navem gubernat, patris sui nunquam satis laudati æquissimum consultum confirmasset, ac in Brasilia religionis libertatem permitteret, certè mercatura & negociatio iterum in Lusitania floreret, & undique in Brasiliam novi coloni commigrarent illecti fœcunditate soli & cœli clementia, ita sanè brevi alterum regnum conderet magna cum gloria nominis Lusitani. De quibus ne Arcesilaus quidem nihil affirmantis Academiæ clarissimus antistes dubitaret. Illa enim antehac inaudita Phalaritate nullus eorum, qui Mosis seu Machomedis castra sequuntur, Christi vexillum secutus est, at Christianorum plurimi ad illorum castra illam immanitatem fugientes transiere. Honor & dignitates, non vis & arma persuadent hominibus religionem, quam profitentur non esse veram. Ventus, etsi vehemens, homini pallium adimere non potest, quod sol facile adipiscitur. Quid aliud putas vento significari, nisi vim? quid aliud sole, nisi nobilitatem? quæ tanquam comes sequitur honorem & dignitates. Soli Romani politeian calluere. Hi ex hostibus cives faciebant. Hispani vano timore, expulsis Mauris, ex civitatibus, nemora, ex civibus, hostes fecere, qui Africam antiquam patriam repetentes, barbaros illos artium expertes accessu suo potentiores, artes docuerunt, unde in posterum majori vi & dexteritate piraticam fecerunt in Hispanorum [ac totius reipublicæ Christianæ damnum & ignominiam. Exeamus jam ex hoc *Areopago* ad Athenas nostras Deo Opt. Max. gratias agentes, quod salvi & indemnes egressi sumus. Raro enim illinc datur exitus, nisi amissis bonis cum vita, aut saltem parte bonorum unà cum valetudine & honore.

93 *Ἔστι καὶ Ἀκαρνανίας πόλις.*] Memorat nunc Astacum Acarnaniæ urbem, de qua sic Strabo libro decimo: Εἶτα ἄκρα Κριθώτη καὶ Ἐχινάδες, καὶ πόλις Ἀστακὸς, ὁμωνύμως τῇ περὶ Νικομήδειαν, &c. id est: *Deinde promontorium Crithote, & Echinades, & urbs Astacus cognominis ei, quæ apud Nicomediam, &c.* Apud Strabonem notatur cum accentu in ultima, forsitan est error typographo adscribendus.

94 *Ἀσταπαῖοι, Λιβύης ἔθνος, Ἀππιανὸς ἕκτῳ.*] Astapæi, populi Libyæ ex Appiani lib. 6. apud quem Astapæi sunt populi Hispaniæ Carthaginensibus subditi, non Libyæ, ut inquit noster, qui valdè oscitanter videtur legisse Appianum. Sic enim ipse loquitur libro citato: Ἀστάπα δ' ἦν πόλις Καρχηδονίοις αἰεὶ [illegible] ὁμαλῶς, &c. hoc est: *Erat autem Astapa urbs, quæ semper uno ore stabat pro Carthaginensibus. Hujus incolæ à Martio obsessi, ac prævidentes, se, si expugnarentur à Romanis, in servitutem redigendos esse, pretiosissima rerum suarum in forum congerunt, & ligna construunt. Super eum cumulum liberos conjugesque statuunt. Deinde quinquaginta ex se fortissimis viris jurejurando adactis, præcipiunt, quum in eo rem esse viderent, ut urbs caperetur, mulieres liberosque ut ferro necarent, moxque succenso igni se ipsos jugularent. Inde Deos contestati adversus Martium ingenti cum tumultu erumpunt: qui certe nihil minus tunc ab hostibus timebat, quam ut egredi mœnibus auderent, quare levis armatura equitesque facile pulsi: sed ubi armata legio advenit, fortissime quidem Astapæi in rerum omnium desperatione dimicabant, sed quibus virtute non erant inferiores, multitudine ab iis vincebantur. Omnibus pugnando cæsis, quinquaginta illi in urbe fœminas & pueros trucidabant: demum succenso rogo, sese eodem injecerunt nullo victoriæ fructu victoribus relicto, Martius Astapæorum virtutem admiratus in tecta non sævit.* Injuriam facerem Livio & Hispaniæ, si illius verba in hujus fidelitatis gloriam cessura meis observationibus non insererem. Sic ille loquitur lib. 28. c. 22. de Astapa Hispaniæ urbe, cujus oppidani Epitomatori nostro & Appiano dicuntur Astapæi: *Astapa urbs erat, Carthaginiensium semper partis: neque id tam dignum ira erat, quam quod, extra necessitates belli, præcipuum in Roman. gerebant odium. Nec urbem aut situ, aut munimento tutam habebant, quæ ferociores iis animos faceret: sed ingenia incolarum latrocinio læta, ut excursiones in finitimum agrum sociorum populi Romani facerent, impulerant, & vagos milites Romanos, lixasque aut mercatores exciperent, magnum etiam comitatum, quia paucis parum tutum fuerat, transgredientem fines positis insidiis circumventum iniquo loco interfecerant. Ad hanc urbem oppugnandam, cum admotus exercitus esset, oppidani conscientia scelerum, quia nec deditio tuta ad tam infestos videbatur: nec spes mœnibus aut armis tuendæ salutis,*

ἈΣΤΆΡΤΗ[95], νῆσος ἐν Αἰθιοπίᾳ· A Μαρκιανὸς ἐν περίπλῳ πρώτῃ· ἐντεῦθεν ἄρχεται Αἰθιοπία, ἡ ὑπὲρ Αἴγυπτον. Ἀπὸ δὲ τοῦ Βαξίου ἄκρου ἐκδέχεται Τριόνωτον ὄρος. Κατὰ δὲ τοῦτο, νῆσος Ἀστάρτη. Τὸ ἐθνικὸν, Ἀσταρταῖος, ἢ Ἀσταρτίτης. B

ASTARTE, inſula in Æthiopia: Marcianus in primo periplo. Hinc incipit Æthiopia, quæ ſuper Ægyptum. A Baxio verò extremo ſuccedit mons Trionotus: juxta quem eſt inſula Aſtarte. Gentile, Aſtartæus, vel Aſtartites.

ἈΣΤΕΛΈΒΗ, πόλις Λυδίας· Ξάνθος ἐν τετάρτῃ Λυδιακῶν. Οἱ οἰκοῦντες, Ἀστελεβαῖοι.

ASTELEBE, urbs Lydiæ: Xanthus Lydiacorum quarto. Incolæ, Aſtelebæi.

ἈΣΤΕΡΊΑ[96], πόλις Λυδίας· Ξάνθος ἐν τετάρτῃ Λυδιακῶν. Λέγεται καὶ Ἀστερίς. Ὁ πολίτης, Ἀστεριώτης, καὶ Ἀστέριος. [97] Ἔστι καὶ νησίον Ἀστερία, μεταξὺ Κεφαλληνίας καὶ Ἰθάκης. C [98] Ὅμηρος Ἀστερίδα ταύτην φησίν·

> Ἔστι δέ τις νῆσος μέσσῃ ἁλὶ πετρήεσσα
> Μεσσηγὺς Ἰθάκης, Σάμοιό τε παιπαλοέσσης, D
> Ἀστερίς, οὐ μεγάλη. —

ASTERIA, urbs Lydiæ: Xanthus Lydiacorum quarto. Dicitur etiam Aſteris. Civis, Aſteriotes, & Aſterius. Eſt etiam Aſteria inſula parva inter Cephaleniam & Ithacam. Hom. *Aſteridem* hanc inquit:

> *Eſt inſula quædam medio mari petroſa*
> *Media inter Ithacam, Samumque aſperam,*
> *Aſteris non magna* —

ἈΣΤΈΡΙΟΝ[99], πόλις Θετταλίας· Ὅμηρος·

> Οἵ τ' ἔχον Ἀστέριον, Τιτάνοιό τε λευκὰ κάρηνα.

[1] Ἣ νῦν Πιρεσία. Οὕτω δὲ καλεῖται διὰ τὸ E λαμ-

ASTERIUM, urbs Theſſaliæ: Homerus:

> *Quique incolebant Aſterium, Titanique albos vertices.*

Quæ nunc *Pireſia* dicitur. Sic verò vocatur propter

ſalutis erat, facinus in ſe ac ſuos fœdum ac ferum conſciſcunt. Locum in foro deſtinant, quo pretioſiſſima rerum ſuarum congererent. Super eum cumulum conjuges ac liberos conſidere cum juſſiſſent, ligna circa exſtruunt, faſceſque virgultorum conjiciunt. Quinquaginta deinde armatis juvenibus præcipiunt, ut donec incertus eventus pugnæ eſſet, præſidium eo loco fortunarum ſuarum, corporumque, quæ cariora fortunis eſſent, ſervarent, &c. Reliqua quæ ad fidelitatem Hiſpanorum faciunt, curioſus lector apud eundem auctorem oculis uſurpare poterit. Sanè nulla gens eſt fidelior regibus, ſociis, advenis & hoſpitibus, etſi Livius eorum fidelitatem conatur obſcurare tanquam Athos Λημνίας βοὸς latera, ſed ex ore adverſarii non coacti extorquere veritatem in laudem ceſſuram argumentum veritatis & magna laus eſt. Illa verba Livii notanda ſunt, *Aſtapa urbs erat Carthaginienſium ſemper partis*; ideo quia erat Carthaginienſium ſemper partis, vel ut inquit ſupra Appianus Καρχηδονίοις αἰεὶ διαμένουσα ὁμαλῶς, fidelis erat, nec volebat Romanorum partes ſequi, etſi pejorem partem elegit. Sed ſicut arbuſculæ, quæ roſas proferunt, ſpinas quoque ferunt: ita Hiſpania aliquot perduelles tulit, inter quos ἐπισημότατοι fuere *Vellidus Athaulphus*, *Oppas Hiſpalenſis præſul*, *Iulianus Comes*, hic propter filiam à rege *Ruderico* vitiatam nomine *Cavam* Mauros in Hiſpaniam adduxit, quam brevi temporis ſpatio ſubjugarunt, occiſo Ruderico rege in prælio ad Cæſarianum, (vulgo *Xerez*, oppidum vocant) in ipſo pugnæ ardore Oppas cum ſuorum manu ad Mauros transfugit, ac Juliano Comiti conjunctus victoriam hoſtibus, infamiam ſibi comparavit. Id prælium accidiſſe ferunt anno Chriſti 714. ex quo Hiſpania per annos 778. ſub Maurorum imperio gemuit, donec *Ferdinandus* Catholicus anno 1492. Granata capta, eorum imperium funditus delevit; Vellidus ille regem *Sanctium* cognomine *Fortem* ad Zamoram Hiſpaniæ urbem, cujus mœnia præterfluit Durius fluvius, interfecit, cum ex urbe, quam tunc obſidebat rex, per ſpeciem transfugæ ad eum accederet, tanquam urbis arcana proditurus, & qua parte ad eam facilior eſſet acceſſus; unde in poſterum, vulgo Hiſpani quemcunque proditorem vel *Don Oppas*, vel *Vellido* vocant. Sed ad Stephanum revertamur. Oſcitantiam auctoris noſtri excuſare non poſſum, cum inquit Aſtapæos Libyæ gentem eſſe: ſi dixiſſet Aſtapam eſſe urbem Carthaginienſium, vel eſſe urbem Libycam, poterat intelligi, eſſe urbem ditionis Carthaginienſium, vel quæ ad Libyes, *hoc eſt*, ad Carthaginenſes pertinebat. Sic enim ille amat loqui, Σοῦσα, πόλις Περσικὴ, id eſt, *Suſa, urbs Perſica*, quod eſſet ſubdita Perſis; ac alia id genus, quæ nunc mihi non occurrunt, ac ſi quis dixerit Antuerpiam eſſe urbem Hiſpanicam, quod Hiſpanis pareat. Aſtapa nunc *Stepa* vulgo vocatur.

95 *Ἀστάρτη, νῆσος ἐν Αἰθιοπίᾳ.*] Aſtarte, inſula in Æthiopia ex Marciani periplo. Memoratur Ptolemæo Geographiæ lib. 4. c. 8. juxta Æthiopiam, quæ ſupra Ægyptum, in Arabico ſinu, cui *Aſtrate* dicitur: ſed vera lectio eſt apud Stephanum, ex quo corrigendus eſt Ptolemæus. Aſtarte enim nomen habet ab Aſtarte Sidoniorum Dea, quæ Hebraïcè dicitur עשתרת *Aſtoret* Regum lib. 3. c. 11. v. 5. ubi LXX Senes vertunt Aſtarten. in textu Hebraïco dicitur eſſe Deus Sidoniorum. Nomen enim Deæ non datur in lingua Hebraïca. Joſephus etiam lib. 1. contra Apionem celebrat *Aſtartum* Tyri regem; at cum Sidonii & Tyrii maris Rubri, ut & interni oras frequentarent gratia commercii, veroſimile eſt huic inſulæ nomen impoſuiſſe vel de regis vel de Deæ nomine. Hanc inſulam nunc *Caiaſſam* vocari auctor eſt Stukius in periplum Arrhiani maris Erythræi.

96 *Ἀστερία, πόλις Λυδίας.*] Aſteria, urbs Lydiæ ex Xanthi Lydiacorum lib. 4. nemini, quod ſciam, præter Suidam, memoratur, cui etiam *Aſteris*, ut & auctori noſtro dicitur, ſed de ea nihil memorabile refert.

97 *Ἔστι καὶ νησίον Ἀστερία, μεταξὺ Κεφαλληνίας καὶ Ἰθάκης.*] Aſteria etiam erat inſula parva inter Cephaleniam & Ithacam, memoratur Straboni lib. 10. *Aſterida* vocavit Poëtarum parens ac eam inter Samum & Ithacam locat; ſed *Samus* vocata quoque fuit *Cephalenia*, auctore Strabone libro citato. Vide ſequentem notam.

98 *Ὅμηρος Ἀστερίδα ταύτην φησίν.*] Homerus Aſteriam inſulam inter Cephaleniam & Ithacam vocavit *Aſterida* Odyſſ. 4. v. 844. ubi carmina illa quæ noſter affert, leguntur, ad quem locum Euſtathius nihil notatu dignum affert.

99 *Ἀστέριον, πόλις Θετταλίας· Ὅμηρος.*] Memorat Aſterion, urbem Theſſaliæ ex Hom. apud quem Il. 2. v. 735. legimus verſiculum illum, quem noſter affert, ubi Euſtathius ipſiſſima pene Auctoris noſtri verba refert. Memoratur etiam Straboni lib. 9.

1 *Ἣ νῦν Πιρεσία.*] Aſterium, urbs Theſſaliæ ætate noſtri Auctoris *Pireſia* vocabatur. Hoc etiam nomine vocatur Apollonio Rhodio Argonautic. lib. 1. v. 37. ad quem locum ejus Scholiaſtæ ajunt: Τὸ δὲ Φυλλεῖον, ὄρος Μακεδονίας. Ἡ δὲ Πιρεσία χώρα, ἢ πόλις, ἧς ἐγγὺς ἦν τὸ Φυλλεῖον. id eſt: *Phylleion, mons Macedoniæ. Pireſia autem regio, vel urbs, prope quam erat Phylleion mons.* Eandem exiſtimo eſſe urbem. Auctores enim veteres ſæpe regionum confinia confundunt.

λαμπρὸν, [2] ὅτι ἐφ' ὑψηλοῦ ὄρους κειμένη, τοῖς A πόρρωθεν ὡς ἀστὴρ φαίνεται. Ἢ ἀπὸ Ἀστερίου τινός. Τὸ ἐθνικὸν, Ἀστεριώτης· καὶ θηλυκὸν, Ἀστερηΐς, καὶ Ἀστεριεύς.

ἈΣΤΕΡΟΥΣΙΑ [3], ὄρος Κρήτης πρὸς νότιον μέρος, ἀποβλέπον εἰς θάλασσαν· ἀφ' οὗ B καὶ πόλις ἐπὶ τὸν Καύκασον Ἰνδικὴ Ἀστερουσία κέκληται, Κρητῶν ἀποικίας ἐκεῖσε σταλείσης. Οἱ οἰκήτορες Ἀστερουσιανοὶ, καὶ Ἀστερουσιεῖς, καὶ Ἀστερούσιοι.

ἈΣΤΡΑΙΑ, πόλις Ἰλλυρίας· Ἀδριανὸς C Ἀλεξανδριάδος ά.

Οἵ τ' ἔχον Ἀστραίαν τε, Δόβηρόν τε.

ἌΣΤΥ [4], ἡ κοινῶς πόλις. Διαφέρει δὲ ὅτι τὸ μὲν κτίσμα δηλοῖ, ἡ δὲ πόλις καὶ τοὺς πολίτας. Ἐκλήθη δὲ ἄστυ, ὡς Φιλόχορος ἑνδεκάτῃ Ἀτ- D θίδος, διὰ τὸ πρότερον νομάδας καὶ σποράδην ζῶντας, τότε συνελθεῖν, καὶ στῆναι ἐκ τῆς πλάνης εἰς τὰς κοινὰς οἰκήσεις, ὅθεν οὐ μετανεστήκασιν. [5] Ἀθηναῖοι δὲ πρῶτοι τῶν ἄλλων, ἄστυ καὶ πόλεις ᾤκησαν. Ὁ πολίτης, Ἀστὸς, καὶ Ἀστὴ, καὶ Ἀστόν. Ἀ- E πὸ τοῦ Ἀστὸς, τὸ Ἀστίτης. [6] Σοφοκλῆς Ἀλε *

Οὐ γάρ τι θεσμὰ τοῖσιν ἀστίταις πρέπει.

Καὶ, Βοτῆρα νικᾶν ἄνδρας ἀστίτας.

Τοιγὰρ ἐντεῦθεν καὶ τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ προαστίτης· οὐ γὰρ παρὰ τὸ προάστειον. Ἦν γὰρ προαστιεὺς, F ὡς Δουλιχιεύς· ἢ προάστιος, ὡς Βυζάντιος. Οὕτω γὰρ καὶ τὸ θηλυκὸν εὑρίσκεται, προαστία γῆ, ἐν Φρίξῳ Σοφοκλέους·

Ὅρια κελεύθου τῆσδε γῆς προαστίας.

Ἀπὸ δὲ τῆς ἄστεος γενικῆς, ἀστεῖος· ὅπερ ἀντι- G διέσταλται τῷ ἀγροῖκος· καὶ ἀστεΐζω, καὶ ἀστεϊσμός. Λέγεται ἄστυ καὶ ὁ δῆμος, ὡς Ἐρατοσθένης ἐν Ἠριγόνῃ. [7] Εἴς τε δὴ Θορικοῦ καλὸν ἵκανεν ἕδος. Ὅτι δὲ δῆμος Θορικὸς, δῆλόν ἐστι, καὶ κώμη πλησίον Κανώβου, παρὰ τὴν Ἀλεξάν- H δρειαν.

pter splendorem, quoniam in alto monte sita, è longe aspicientibus tanquam astrum apparet, vel ab Asterio quodam. Gentile, Asteriotes, fœmineum, Astereis, idis, & mascul. Astirieus.

ASTERUSIA, mons Cretæ ad australem partem, ad mare respiciens, à quo & urbs juxta Caucasum *Indica Asterusia* vocata fuit, Cretensium colonia illuc missa. Incolæ, Asterusiani, & Asterusienses, & Asterusii.

ASTRÆA, urbs Illyriæ; Adrianus Alexandriadis primo:

Quique incolebant Astræamque Doberamque.

ASTY, urbs, vulgò *civitas*: differt verò, quoniam illa *opus* significat, civitas autem etiam *cives*. Vocatur verò ἄστυ, id est, *urbs*, ut Philochorus Atthidis undecimo, quod olim vagantes vixerint, ac tunc convenerint & constituerint communes sedes vagari desinentes, ex quibus non transferebantur. Athenienses verò primi urbem & civitates incoluere. Civis ab urbe dicitur urbanus, a, um. Ab hoc fit Astites, Sophocles Ale. . . . .

Non enim aliqua consuetudo civibus convenit.

Et: *Pastorem vincere viros cives.*

Hinc etiam in usu est proastites, non παρὰ τὸ προάστειον, i. e. *à suburbio*. Esset enim proastieus, ut Dulichieus: vel proastius, ut Byzantius. Sic enim fœmineum invenitur *proastia terra* in Phrixo Sophoclis:

Limites viæ terræ hujus proastiæ.

A genitivo nominis *Astu*, i. e. *urbs* fit ἀστεῖος, i. e. *urbanus*, quod opponitur rustico, & verbum *asteïzo*, i. e. *urbanus-sum*, & *asteïsmus*, i. e. *urbanitas*. Dicitur etiam astu, *populus*, ut Eratosth. in Erigono: *Inque Thorici pulchrum venit solum.* Constat verò, quod est populus Thoricus, & vicus juxta Canobum prope Alexandriam. Genti-

2 Ὅτι ἐφ' ὑψηλοῦ ὄρους κειμένη, τοῖς πόρρωθεν ὡς ἀστὴρ φαίνεται &c.] Agit de etymologia Asterii urbis Thessaliæ, quam sic dictam existimat, quod, cum esset in sublimi monte sita, è longe adspicientibus ὡς ἀστὴρ, id est, *ut astrum* appareret, videtur respexisse Auctor noster ad illud Homericum ex Il. 5. v. 5.

Ἀστέρ' ὀπωρινῷ ἐναλίγκιον, ὅστε μάλιστα
Λαμπρὸν παμφαίνησι λελουμένος Ὠκεανοῖο.

Stellæ autumnali similis, quæ maxime
Splendide lucet lota in Oceano.

Quod Homerus de Diomedis galea & scuto dixit, ut eorum splendorem exprimeret.

3 Ἀστερουσία, ὄρος Κρήτης &c.] Asterusia, mons Cretæ celebratur Epitomatori nostro, cujus apud alios, quod sciam, nulla fit mentio. Diodorus Siculus Bibliothecæ Hist. lib. 4. memorat Asterium Cretæ regem, qui Europam, ex qua Jupiter tres procrearat filios, Minoëm, Rhadamantum & Sarpedonem, duxit uxorem.

4 Ἄστυ, ἡ κοινῶς πόλις, διαφέρει δὲ, ὅτι τὸ μὲν κτίσμα δηλοῖ, ἡ δὲ πόλις καὶ τοὺς πολίτας.] Agit de differentia, quæ est inter τὸ ἄστυ & τὴν πόλιν, id est, *inter urbem & civitatem*. Ἄστυ enim, h. e. *urbs* significat *opus*, id est, *ædificium*, πόλις, h. e. *civitas*, & *opus* & *cives*. Eadem differentia est etiam apud Latinos inter *urbem* & *civitatem*; sed apud Latinos non observatur; ἄστυ, i. e. *urbs* κατ' ἐξοχὴν dicebantur Athenæ, Roma, Alexandria, & Troja, ut alibi annotavimus.

5 Ἀθηναῖοι δὲ πρῶτοι τῶν ἄλλων, ἄστυ καὶ πόλεις ᾤκησαν.] Ideo apud Athenienses festum quoddam institutum fuit, quod συνοίκια in hujus rei memoriam vocabant, de quo vide, quæ in Ἀθῆναι annotavimus num. 80.

6 Σοφοκλῆς Ἀλε . . . . .] Lege Sophocles in Alexandra, vel Alexandro. Erat enim sine dubio ἐπιγραφὴ fabulæ cujusdam Sophoclis, quæ in Ἐφεσος non adeo trunca remansit. Illic enim Ἀλεξ . . . . scribitur, cujus nullam apud alios inveniebam memoriam.

7 Εἴς τε δὴ Θορικοῦ καλὸν ἵκανεν ἕδος.] Sunt verba Eratosthenis in quibus pro ἕδος videtur legendum ἄστυ. Prius enim dixit λέγεται ἄστυ καὶ ὁ δῆμος, in cujus confirmationem affert illa Eratosthenis verba, in quibus vocabat Thoricum δῆμον, id est, *populum* Acamanthidis tribus ἄστυ, id est, *urbem*. Nam Hecatæus quoque hunc populum *civitatem* vocavit, ut ait noster in Θορικός. Nostram conjecturam videtur confirmare Epitomator noster, cum inquit: ὅτι δὲ δῆμος Θορικὸς, δῆλόν ἐστι.

δρειαν. Τὸ ἐθνικὸν, τὸ αὐτό. [8] Ὅτι δὲ καὶ ἡ Ἀλεξάνδρεια ἄστυ ἐκλήθη, εἴρηται.

A Gentile, idem. Quod verò Alexandria urbs quoque ſit vocata, dictum eſt.

ἈΣΤΥΠΆΛΑΙΑ [9], νῆσος μία τῶν Κυκλάδων. Ἐκαλεῖτο δὲ Πύῤῥα, Καρῶν κατεχόντων. Εἶτα, Πύλαια. Εἶτα, Θεῶν τράπεζα, διὰ τὸ ἀνθηρὸν αὐτῆς. [10] Ἐκλήθη δὲ ἀπὸ Ἀστυπαλαίας, τῆς Ἀγκαίου μητρός. [11] Δευτέρα, πόλις ἐν Κῷ. [12] Τρίτη, νῆσος πόλιν ἔχουσα μεταξὺ Ῥόδου καὶ Κρήτης. Τετάρτη, πόλις ἐν Σάμῳ. Πέμπτη, ἄκρα πλησίον Ἀττικῆς. [13] Τὸ ἐθνικὸν, Ἀστυπαλαιεὺς; καὶ Ἀστυπαλαιάτης.

ASTYPALÆA, inſula una ex Cycladibus. Vocabatur verò *Pyrrha*, Caribus dominantibus. Poſtea, *Pylæa*. Poſtea *Deorum* B *menſa* propter ipſius florida: ſic vocata ab Aſtypalæa Ancæi matre. *Secunda*, urbs in Coo. *Tertia*, inſula urbem habens inter Rhodum, & Cretam. *Quarta*, urbs in Samo. *Quinta*, promontorium juxta Atticam. Gentile, Aſtypalæus, & Aſtypalæates.

C

ἌΣΤΥΡΑ [14], πόλις Μυσίας, οὐδετέρως, πρὸς τῇ Τρῳάδι. [15] Λέγεται καὶ ἑνικῶς Ἄστυρον. [16] Ἔστι καὶ κώμη πλησίον τοῦ Ἀδραμυττίου, ὡς Στράβων. [17] Ἔστι καὶ πόλις Φοινίκης κατὰ Ῥόδον, ἐν ᾗ ἐτιμᾶτο ἡ Ἀθηνᾶ.

ASTYRA, urbs Myſiæ, neutro genere prope Troadem. Dicitur etiam ſingulari numero, Aſtyrum. Eſt etiam vicus prope Adramyttium, teſte Strabone. Eſt etiam urbs Phœniciæ, in D inſula Rhodo, in qua colebatur Minerva.

ἈΣΤΥΡΙΣ [18]. [19] Ἔστι καὶ Βοιωτίας, πρὸς ταῖς Ποτνίαις, ὡς Χάραξ ἐν δευτέρᾳ. [20] Ἔστι καὶ

ASTYRIS. Eſt & Bœotiæ juxta Potnias, ut Charax lib. 2. Eſt etiam regio Italiæ.

8 Ὅτι δὲ καὶ ἡ Ἀλεξάνδρεια ἄστυ ἐκλήθη, εἴρηται.] Alexandria per anotomaſiam urbs vocabatur, de quibus vide, quæ in Ἀλεξάνδρεια num. 91. annotavimus.

9 Ἀστυπάλαια, νῆσος μία τῶν Κυκλάδων.] Aſtypalæa, inſula una Cycladum, memoratur Ptolemæo Geographiæ lib. 5. c. 2. unà cum urbe inter inſulas, quæ in Myrtoo pelago ſunt.

10 Ἐκλήθη δὲ ἀπὸ Ἀστυπαλαίας τῆς Ἀγκαίου μητρός.] Aſtypalæam inſulam nomen adeptam eſſe inquit ab Aſtypalæa Ancæi matre. Aſtypalæa verò filia fuit Phœnici ex Perimeda OEnei filia. Neptuno verò ex Aſtypalæa filius fuit Ancæus, auctore Pauſania in Achaïcis.

11 Δευτέρα, πόλις ἐν Κῷ.] Fuit etiam Aſtypalæa urbs in inſula Co [Straboni Coa] de qua Strabo libro decimo quarto ſic loquitur: Ἡ δὲ τῶν Κῴων πόλις ἐκαλεῖτο τὸ παλαιὸν Ἀστυπάλαια, καὶ ᾤκεῖτο ἐν ἄλλῳ τόπῳ ὁμοίως ἐπὶ θαλάττῃ· ἔπειτα διὰ στάσιν μετῴκησαν εἰς τὴν νῦν πόλιν περὶ τὸ Σκανδάλιον, καὶ μετωνόμασαν αὐτὴν Κῶν ὁμοίως τῇ νήσῳ. id eſt: *Coorum urbs antiquitus dicta fuit* Aſtypalæa, *& alio in loco habitata fuit itidem ad mare: deinde ob ſeditionem tranſmigrarunt in eam, quæ nunc eſt, urbem juxta Scandalion, eamque nomine inſulæ Côn vocarunt.*

12 Τρίτη, νῆσος πόλιν ἔχουσα μεταξὺ Ῥόδου καὶ Κρήτης.] Tertio loco memorat aliam inſulam Aſtypalæam cum urbe inter Rhodum & Cretam, quam Strabo libro decimo circa libri calcem, unam Sporadum inquit eſſe, ac eam locat in mari Carpathio. Καὶ ἐν τῷ Καρπαθίῳ δ' εἰσὶ πολλαὶ τῶν Σποράδων μεταξὺ τῆς Κῶ μάλιστα, καὶ Ῥόδου, καὶ Κρήτης· ὧν εἰσι Ἀστυπάλαιά τε καὶ Τῆλος, καὶ Χαλκία &c. id eſt: *In mari Carpathio multæ ſunt Sporadum inſulæ, maximè inter Côn, Rhodum, & Cretam, quorum e numero ſunt Aſtypalæa, Telus, Chalcia, & quas Homerus in catalogo recenſet.* Ego exiſtimo unam tantum fuiſſe hujus nominis inſulam, etſi noſter duas refert. Namque nec Strabo, nec Ptolemæus, nec Plinius, qui Aſtypalææ quoque inſulæ meminit, duas celebrant, ſed unam tantum. Nec intereſt, quod Ptolemæus eam locet in Myrtoo pelago, ut nota præcedenti annotavimus, & Strabo in Carpathio. Nam ante Myrtoum pelagus ſtatim ſequebatur Carpathium, & auctores veteres miſcent regionum & maris confinia.

13 Τὸ ἐθνικὸν, Ἀστυπαλαιεὺς, καὶ Ἀστυπαλαιάτης.] Aſtypalææ inſulæ gentile, Græcis Aſtypaleates, & Aſtypalæeus dicitur, Latino ore Aſtypalæata, & Aſtypalæenſis, diſertiſſimus Romanorum de Nat. Deorum lib. 3. inquit *Aſtypalinſes* (lege Aſtypalæenſes) inſulanos Achillem ſanctiſſimum pro Deo coluiſſe.

14 Ἄστυρα, πόλις Μυσίας, οὐδετέρως, πρὸς τῇ Τρῳάδι.] Aſtyra, neutro plurali, urbs Myſiæ ad Troadem, Strabo lib. 13. ipſi Troadi aſſignat. Ejus appono verba: Ὑπέρκειται δὲ τῆς τῶν Ἀβυδηνῶν χώρας ἐν τῇ Τρῳάδι τὰ Ἄστυρα, ἃ νῦν μὲν Ἀβυδηνῶν ἐστι, κατεσκαμμένη πόλις, πρότερον δὲ ἦν καθ' αὑτὴν, χρυσεῖα ἔχοντα, ἃ νῦν σπάνιά ἐστιν, ἐξαναλωμένα &c. id eſt: *Supra Abydenam regionem in Troade ſunt Aſtyra, urbs diruta, nunc Abydenorum, olim ſui juris, & auri metallum habebant, quod rarum nunc eſt & exhauſtum, ut & Tmoli ad Pactolum.*

15 Λέγεται καὶ ἑνικῶς Ἄστυρον.] Cum dixerit Aſtyra Myſiæ urbem prope Troadem neut. plur. dici. Nunc, inquit neut. ſingul. etiam dici. Jam ſæpe te admonuimus, auctores uſurpare oppidorum nomina per diverſas terminationes & diverſa genera.

16 Ἔστι καὶ κώμη πλησίον τοῦ Ἀδραμυττίου &c.] Memorat nunc Topographus Aſtyra pagum prope Adramyttium ex Strabone, apud quem lib. 13. celebratur Aſtyra Troadis pagus, & lucus Aſtyrenæ Dianæ ſacer prope Adramyttium. Εἶτα Ἄστυρα κώμη, καὶ ἄλσος τῆς Ἀστυρηνῆς Ἀρτέμιδος ἅγιον. Πλησίον δ' εὐθὺ τὸ Ἀδραμύττιον, Ἀθηναίων ἄποικος πόλις ἔχουσα καὶ λιμένα, καὶ ναύσταθμον. i. e. *Deinde Aſtyra pagus & lucus Aſtyrenæ Dianæ ſacer. Prope verò recta eſt Adramyttium, Athenienſium colonia, urbs habens & portum & navium ſtationem.*

17 Ἔστι καὶ πόλις Φοινίκης κατὰ Ῥόδον.] Eſt & urbs Phœniciæ in inſula Rhodo. Sic exiſtimo intelligenda eſſe hæc verba, Aſtyra eſſe urbem inſulæ Rhodi ditionis Phœnicum, ac ſi diceres, Antverpiam eſſe urbem Hiſpaniæ in Flandria. De hac urbe Rhodi nullam inveniebam apud alios memoriam.

18 Ἀστυρίς.] Hæc, quæ ſequuntur verba non debebant ſeparari à præcedentibus, quod ratio clamat; ſic ſcribenda ſunt: ἐν ᾗ ἐτιμᾶτο ἡ Ἀθηνᾶ Ἀστυρίς. id eſt: *in qua colebatur Minerva Aſtyris.*

19 Ἔστι καὶ Βοιωτίας, πρὸς ταῖς Ποτνίαις &c.] Aſtyra Bœotiæ civitatem prope Potnias memorat ex Characis lib. 2. ac miror nullam hujus urbis mentionem feciſſe Pauſaniam in Bœoticis, cum Potniarum ruinas meminerit.

20 Ἔστι καὶ χώρα Ἰταλίας.] Aſtyra quoque eſſe Italiæ regionem, inquit. Fuit autem villa nunquam ſatis laudati Marci T. C. (qui omnium Romuli nepotum, non ſolum fuit diſertiſſimus, ſed etiam φιλοσοφώτατος) ut elucet ex Plutarcho in Cicerone, cujus appono verba: Πραττομένων δὲ τούτων, Κικέρων ἦν μὲν ἐν ἀγροῖς ἰδίοις περὶ Τοῦσκλον, ἔχων τὸν ἀδελφὸν μεθ' αὑτοῦ· πυθόμενοι δὲ τὰς προγραφὰς, ἔγνωσαν εἰς Ἄστυρα μεταβῆναι, χωρίον παράλιον τοῦ Κικέρωνος· ἐκεῖθεν δὲ πλεῖν εἰς Μακεδονίαν πρὸς Βροῦτον. id eſt: *Dum hæc aguntur, erat Cicero cum fratre in Tuſculano (ſuo,) nunciata proſcriptione ſtatuerunt villam maritimam Ciceronis Aſtyra petere. Illinc verò tranſmittere in Macedoniam ad Brutum.*

21 Ἀφ'

καὶ χώρα Ἰταλίας. Τὸ ἐθνικὸν, Ἀσυρηνός. [21] Ἀφ' οὗ τὸ τῆς Ἀσυρηνῆς Ἀρτέμιδος ἱερόν.

ἌΣΦΑΞ, ὡς Ἄτραξ, ἔθνος ἐποικίσαν τὴν Κύπρον. Μή τις δὲ τὸ Ἄσφαξ τὸ ἔθνος, καὶ τὸ Ἄτραξ τὸ κύριον σύνθετον [22] οἰηδείη. ἁπλᾶ γάρ ἐστιν.

ἌΣΧΕΙΟΝ, πόλις Ἀχαΐας. Τὸ ἐθνικὸν Ἀσχειεύς, ὡς Σιγειεύς, Ῥοιτιεύς.

ἈΤΆΒΥΡΟΝ [23], ὄρος Ῥόδου. Ῥιανὸς ἕκτῳ Μεσσηνιακῶν. Τὸ ἐθνικὸν, Ἀταβύριος. [24] Ἐξ οὗ καὶ Ἀταβύριος Ζεύς. [25] Ἔστι καὶ Σικελίας Ἀταβύριον, ὡς Τίμαιος. Κέκληνται δὲ τὰ ὄρη ἀπό τινος Τελχῖνος Ἀταβυρίου. Ἔστι καὶ Περσικὴ πόλις. [26] Ἔστι καὶ Φοινίκης.

ἈΤΑΊΑ, πόλις Λακωνική. Ὁ πολίτης, Ἀταιάτης, ὡς Κάρυα Καρυάτης. Ἢ Ἀταΐτης, ἢ Ἀταῖος.

ἈΤΑΛΆΝΤΗ [27], ἡ ὑπὸ Ἀθηναίων κτισθεῖσα παρὰ Λοκροῖς. Θουκυδίδης δευτέρα. [28] Ἔστι καὶ

A liæ. Gentile, Astyrenus à quo *Astyrenæ Dianæ templum*.

ASPHAX, ut Atrax, gens, quæ habitatum venit Cyprum. Nemo verò existimaverit Asphax gentem, & Atrax nomen proprium compositum. Simplicia enim sunt.

B ASCHEION, urbs Achaiæ. Gentile, Aschiensis, ut Sigiensis, Rhœtiensis.

ATABYRON, mons Rhodi, Rhianus sexto Messeniacorum. Gentile, Atabyrius: ex quo Atabyrius Jupiter. Est etiam Siciliæ Atabyrion, teste Timæo. Sic verò sunt vocati montes hi à quodam Telchine Atabyrio. Est etiam Persidis urbs; nec non Phœniciæ. C

ATÆA, urbs Laconica. Civis, Atæates, ut à Carya, Caryates: vel Ataïtes, vel Atæus. D

ATALANTE, *urbs* ab Atheniensibus condita apud Locros, Thucyd. lib. 2. Est etiam

21 Ἀφ' οὗ τὸ τῆς Ἀσυρηνῆς Ἀρτέμιδος ἱερόν.] Hoc Astyrenæ Dianæ templum, forte erat vel Astyris Troadis pago, vel in ejusdem luco Astyrenæ Dianæ sacro, cujus fit mentio in verbis Strabonis nota 16 præcedenti citatis.

22 Οἰηδείη.] Hoc est lectionis monstrum, adversus quod Herculem invoco, ille me damnabit voto, quin ei templum ex marmore statuam, lege ᾠήθη.

23 Ἀτάβυρον, ὄρος Ῥόδου.] Atabyron, mons Rhodi, à quo Rhodus *Atabyria* olim dicta fuit, auctore Plinio Natural. Histor. libr. 5. cap. 31. Qui Straboni dicitur Atabyris lib. 14. Εἶθ' ὁ Ἀτάβυρις, ὄρος τῶν ἐνταῦθα ὑψηλότατον, ἐν ᾧ ἱερὸν Διὸς Ἀταβυρίου. id est: *Inde Atabyris, mons omnium in his locis altissimus, in quo templum Iovis Atabyrii*. Joan. Tzetzes Hist. Chil. 4. Hist. 138. ex Pindaro & Callimacho auctor est fuisse in hoc monte æreas vaccas, quæ mugitum emittere solebant, incumbente Rhodo calamitate. Pind. Olymp. 7. celebrat Atabyrium Jovem, ad quem locum ejus Scholiast. inquit: εἰσὶ δὲ χαλκαῖ βόες ἐν αὐτῷ, αἵτινες ὅταν μέλλῃ ἄτοπόν τι γίνεσθαι, μυκῶνται. i. e. *Sunt autem æreæ vaccæ in ipso quæ quando aliquod malum imminebat; mugiunt*. Phœnicia hæc videtur esse fabula. Nam Phœnices Rhodum frequentabant, ac quia in templo Jovis Atabyrii esset aliquis sacerdos, qui imminentia mala præmonebat, & hujusmodi dicitur אלוף מנחש *aluph menaches*, quæ verba sunt ambigua, quibus & *doctor* seu *ductor*, seu *dux augur*, & *bos sui generis ductor*, *ex ære significatur*. Hinc datus est locus fabulæ.

24 Ἐξ οὗ καὶ Ἀταβύριος Ζεύς.] Vide, quæ nota præcedenti annotavimus. Insuper tanquam mantissæ loco addo, Jovis Atabyrii meminisse Lactantium de Falsa Religione lib. 1.

25 Ἔστι καὶ Σικελίας Ἀταβύριον, ὡς Τίμαιος.] Memorat nunc Atabyrium Siciliæ montem ex Timæo. Pro Ἀταβύριον legendum opinor Ἀτάβυρον. Sic enim nota præcedenti vigesima tertia Rhodi mons vocatur, à quo nomen accepit Siciliæ mons, Atabyron, si fortè fuit mons. Nam Polybius oculatus testis lib. 9. inquit arcem Agrigenti Siciliæ oppidi esse in vertice quodam prærupto, in cujus summo vertice visebantur Minervæ, & Jovis Atabyrii ædes, sicut apud Rhodios. Nam Agrigentum erat Rhodiorum colonia. Ejus sunt verba ex libro citato: Ἡ δ' ἄκρα τῆς πόλεως ὑπέρκειται κατ' αὐτὰς τὰς θερινὰς ἀνατολάς, κατὰ μὲν τὴν ἔξωθεν ἐπιφάνειαν ἀπροσίτῳ φάραγγι περιεχομένη· κατὰ δὲ τὴν ἐντὸς, μίαν ἔχουσα πρόσοδον ἐκ τῆς πόλεως. Ἐπὶ δὲ τῆς κορυφῆς Ἀθηνᾶς ἱερὸν ἔκτισαι, καὶ Διὸς Ἀταβυρίου, καθάπερ καὶ παρὰ Ῥοδίοις, τοῦ γὰρ Ἀκράγαντος ὑπὸ Ῥοδίων ἀπῳκισμένου, εἰκότως ὁ Θεὸς οὗτος τὴν αὐτὴν ἔχει προσηγορίαν, ἣν καὶ παρὰ τοῖς Ῥοδίοις. id est: *Arx verò urbis* [*Agrigenti*] *supereminet versus æstivum solis ortum, quæ ab exteriore parte voragine inaccessa circumdatur, ab interiore unum habet aditum ex urbe. In vertice verò Minervæ templum conditum est, & Iovis Atabyrii, sicut & apud Rhodios; nam cum Rhodiorum colonia sit Agrigentum, merito hic Deus eodem nomine colitur atque apud Rhodios.*

26 Ἔστι καὶ Φοινίκης.] Atabyrion, Phœniciæ urbs memoratur ab Epitomatore nostro, quæ Hebraïcè dicitur תבור *Thabor*, ejus fit mentio Paralipom. lib. 1. c. 6. v. 77. quæ pertinebat ad tribum Zebulon, à qua verosimile est nomen invenisse Atabyrium montem, & Jovem insulæ Rhodi, quia Phœnices Rhodum insulam frequentabant, & montis, & Jovis nomen Appiano de Bellis Mithrid. lib. *Tabyrion* dicitur sine *a* in prima. Josepho Antiquit. lib. 5. c. 1. *Itabyrius* mons dicitur. Urbs autem Atabyrion memoratur Polybio Historiarum lib. 5.

27 Ἀταλάντη, ἡ ὑπὸ Ἀθηναίων κτισθεῖσα παρὰ Λοκροῖς.] In his verbis deficit, τὸ πόλις, id est, *urbs*. Mens enim nostri Auctoris hæc est, Ἀταλάντη, ἡ πόλις ὑπὸ &c. i. e. *Atalante, urbs ab Atheniensibus condita apud Locros*, ex Thucydidis lib. 2. cujus appono verba: Ἐτειχίσθη δὲ καὶ Ἀταλάντη ὑπ' Ἀθηναίων φρούριον τοῦ θέρους τούτου τελευτῶντος, ἡ ἐπὶ Λοκροῖς τοῖς Ὀπουντίοις νῆσος ἐρήμη πρότερον οὖσα, τοῦ μὴ λῃστὰς [λῃστὰς] ἐκπλέοντας ἐξ Ὀποῦντος καὶ τῆς ἄλλης, κακουργεῖν τὴν Εὔβοιαν &c. id est: *Muris cincta est Atalante ab Atheniensibus castellum sub finem hujus æstatis, quæ apud Locros Opuntios insula deserta prius erat, ne prædones navigantes ex oppido Opunte, & ex aliis Locridis oppidis Eubœæ damna inferrent*. Memoratur etiam Straboni, cujus ex lib. 9. sunt, quæ sequuntur, verba: Καὶ ἡ Ἀταλάντη δὲ νῆσος, κατὰ Ὀποῦντα ἵδρυται, ὁμώνυμος τῇ πρὸ τῆς Ἀττικῆς. id est: *Atalante etiam insula juxta Opuntem sita est, ejusdem cum ea nominis, quæ ante Atticam jacet*.

28 Ἔστι καὶ νῆσος.] Supra egit Epitomator noster de Atalante, tanquam de urbe. Urbem enim innuit vocari, quam Thucydides φρούριον, id est, *castellum* vocat, nunc inquit esse quoque insulam, utrumque elucet ex Thucydidis lib. 2. cujus verba num. præcedenti attulimus. Memoratur etiam Ptolemæo Geographiæ lib. 3. c. 15. cui Ἀταλάντης νησίον, id est, *Atalantes insula parva* dicitur. Hodie vulgò nomine parum corrupto dicitur *Talandi* auctore Sophiano, Plinius Natur. Hist. lib. 2. c. 88. inquit avulsam fuisse Eubœæ. Ejus sunt verba: *Namque & hoc modo insulas rerum natura fecit. Avellit Siciliam Italiæ, Cyprum Syriæ, Eubœam Bœotiæ, Eubœæ Atalantem & Macrin, Besbicum Bithyniæ, Leucosiam Sirenum promontorio.* Unde Euseb. Chron. lib. 1. Ἡ πρὸς Λοκροῖς Ἀταλάντη σχισθεῖσα νῆσος ἐγένετο. id est: *Apud Locros Atalante scissa insula facta*

καὶ νῆσος.[29] Καὶ ἄλλη πρὸς τῷ Πειραιεῖ. Ὁ νησιώτης, Ἀταλανταῖος. A

ἈΤΑΡΒΙΚΙΣ[30], πόλις ἐν τῇ Πορποντίδι νήσῳ. Τὸ ἐθνικὸν Ἀταρβικίτης, ὡς Προσωπίτης.

ἈΤΑΡΝΑ[31], πόλις μεταξὺ Μυσίας καὶ Λυδίας, πλησίον Λέσβου. Ὁ πολίτης, Ἀταρνεύς, ὡς Ὀδυσσεύς· καὶ θηλυκὸν, Ἀταρνίς. B

ἈΤΑΦΥΝΟΙ, ἔθνος μέγα Ἀραβίας, περὶ οὗ Γλαῦκος ἐν δευτέρᾳ.

ἈΤΕΛΛΑ[32], πόλις Ὀπικῶν Ἰταλίας, μεταξὺ Καπύης καὶ Νεαπόλεως. Τὸ ἐθνικὸν οὐκ Ἀτελλαῖος, ὡς Ἀγελλαῖος, ἀλλὰ Ἀτελλανός· ὡς Πολύβιος ἐνάτῃ,[33] Ἀτέλλαι * παρέδοσαν αὐτούς. C

ἈΤΕΡΙΟΝ, ὡς Ῥήγιον, πόλις Σικελίας. Ὁ πολίτης, Ἀτερῖνος. D

ἈΤΗΝΗ[34], δῆμος Ἀντιοχίδος φυλῆς. Φρύνιχος δὲ τῆς Αἰολίδος φησίν. Ὁ δημότης, Ἀτηνεύς· Πατροκλῆς Ἀτηνεὺς ἐχορήγει, καὶ Πανταλκῆς. Διονύσιος, Ἀτηνίαν τὸν δῆμον. Ἀλλ' οὐκ ἐᾷ τὸ Ἀτηνεὺς, ὀφεῖλον Ἀτηνιεύς. E

ἈΤΙΝΤΑΝΙΑ, μοῖρα Μακεδονίας. Οἱ οἰκήτορες, καὶ Ἀτιντᾶνες, καὶ Ἀτιντάνιοι. Εἴρη-

ται

etiam insula, & alia juxta Piræum. Insulanus dicitur Atalantæus.

ATARBICIS, urbs in insula Porpontide. Gentile, Atarbicites, ut Prosopites.

ATARNA, urbs inter Mysiam & Lydiam, prope Lesbum. Civis, Atarneus, ut Olysseus: fœmineum, Atarnis.

ATAPHYNI, populi magni Arabiæ, de quibus Glaucus lib. 2.

ATELLA, urbs Opicorum Italiæ, inter Capuam, & Neapolim. Gentile, non Atellæus, ut Agellæus; sed Atellanus, ut Polybius lib. 9. *Atellæ ..... tradidere eos.*

ATERIUM, ut Rhegium, urbs Siciliæ. Civis, Aterinus.

ATENE, populus Antiochidis tribus. Phrynichus Æolidis inquit. Popularis, Atenensis, *Patrocles Atenensis sumptus suppeditabat, & Pantacles.* Dionysius Ateniam *vocat* populum, sed non permittit hoc forma nominis *Ateneus.* Tunc enim deberet dici *Atenieus.*

ATINTANIA, portio Macedoniæ. Incolæ, & Atintanes, & Atintanii. Sic dicta ab A-

tinta-

facta est. Uterque ex Diodoro Siculo videtur accepisse, qui lib. 12. sic loquitur: Τηλικοῦτοι δὲ συνέβη τοὺς σεισμοὺς γενέσθαι κατὰ μέρη τῆς Ἑλλάδος &c. id est: *Tantæ autem terræ concussiones in multis Græciæ partibus acciderunt, ut multas maritimas urbes infusum mare destruxerit & cum Locride peninsula esset, perrupto isthmo insulam fecerit nomine* Atalanten.

29 Καὶ ἄλλη πρὸς τῷ Πειραιεῖ.] Est etiam alia insula Atalante ad Piræeum, quod ex Strabone habet noster. Sic enim ille de ea loquitur lib. 9. Εἶθ' ὁ Φώρων λιμὴν, καὶ ἡ Ψυττάλεια νησίον ἔρημον πετρῶδες ὅ τινες εἶπον λημῶνα τοῦ Πειραιέως· πλησίον δὲ καὶ ἡ Ἀταλάντη, ὁμώνυμος τῇ περὶ Εὔβοιαν καὶ Λοκροὺς· καὶ ἄλλο νησίον ὅμοιον τῇ Ψυτταλίᾳ καὶ τοῦτο· εἶθ' ὁ Πειραιεὺς, καὶ αὐτὸς ἐν τοῖς δήμοις ταττόμενος, καὶ ἡ Μουνυχία &c. id est: *Inde Furum portus, & Psyttalia, insula saxosa ac deserta, quam quidam Peiraei portum appellaverunt. Vicina est Atalanta, Euboicæ Locrensique cognominis: & alia parva insula Psyttaliæ similis, tum Peiræeus, qui & ipse in popalis* (h. e. *in curiis*) *censetur, & Monychia. Tumulus autem est Monychia peninsulæ formam reddens.* Ac eodem libro paulò post celebratur, cujus verba adduximus supra num. 27 præcedenti.

30 Ἀταρβίκις, πόλις ἐν τῇ Πορποντίδι νήσῳ.] Atarbicis, urbs in insula Porpontide. Duo insunt lectionis monstra: ad quæ debellanda Herodotus pro Hercule invocandus nobis est. Sed ei ex marmore templum non statuemus. Igitur pro Ἀταρβίκις legendum est Ἀτάρβηχις. Pro ἐν τῇ Πορποντίδι νήσῳ legendum est ἐν τῇ Προσωπίτιδι νήσῳ. Ac tandem totus locus sic legendus est: Ἀτάρβηχις, πόλις ἐν τῇ Προσωπίτιδι νήσῳ. Τὸ ἐθνικὸν Ἀταρβηχίτης, ὡς Προσωπίτης. i. e. *Atarbechis, urbs in insula Prosopitide. Gentile Atarbechites, ut Prosopites.* Reddo tibi meæ correctionis rationem. Artabechis fuit urbs Ægypti in insula Prosopitide, ubi templum Veneris exstructum erat, in qua ossa boum sepeliebant Ægyptii ex tota Ægypto illuc asportata, ut rerum monumentis tradidit Herodotus, ex quo noster Auctor sua transcripsit. Ejus sunt verba ex lib. 2. c. 41. Ἐπεὰν δὲ σαπῇ, καὶ προσίῃ ὁ τεταγμένος χρόνος, ἀπικνέεται ἐς ἑκάστην πόλιν βᾶρις ἐκ τῆς Προσωπίτιδος καλεομένης νήσου, ἡ δ' ἔστι μὲν ἐν τῷ Δέλτα, περίμετρος δὲ αὐτῆς εἰσι σχοῖνοι ἐννέα. Ἐν ταύτῃ δὴ ὦν τῇ Προσωπίτιδι νήσῳ ἔνεισι μὲν καὶ ἄλλαι πόλιες συχναί. Ἐκ τῆς δὲ αἱ βάρεις παραγίνονται ἀναιρησόμεναι τὰ ὀστέα τῶν βοῶν· Οὔνομα τῇ πόλι Ἀτάρβηχις. Ἐν δ' αὐτῇ Ἀφροδίτης ἱρὸν ἅγιον ἵδρυται. id est: *Ubi computruerunt (boum ossa) & statum tempus advenit, præsto est ad singulas urbes navis ex insula nomine Prosopitide, quæ est in Delta, habetque novem schænorum ambitum. In qua aliæ sunt frequentes urbes tum ea, unde proficiscuntur naves ad ossa tollenda, nomine Atarbechis. In eadem verò Veneris templum sanctum exstructum est.*

31 Ἄταρνα, πόλις μεταξὺ Μυσίας καὶ Λυδίας πλησίον Λέσβου.] Atarna, urbs inter Mysiam & Lydiam prope Lesbum insulam memoratur à Topographo, quæ Geographo lib. 13. dicitur Atarneus. Audi eum sua lingua loquentem: Ἀπὸ δὲ Λεκτοῦ μέχρι Καΐκου ποταμοῦ καὶ τῶν Κανῶν λεγομένων. Ἔστι τὰ περὶ Ἄσσον, καὶ Ἀτραμύττιον, καὶ Ἀταρνέα καὶ Πιτάνην, καὶ τὸν Ἐλαϊτικὸν κόλπον· οἷς πᾶσιν ἀντιπαρήκει ἡ τῶν Λεσβίων νῆσος. id est: *A Lecto usque ad Caïcum fluvium & Canas nomine. Sunt Assus, & Atramyttium, & Atarneus, & Pitane, & Elaïticus sinus: quibus omnibus ex adverso Lesbiorum insula protenditur.* Ex ejusdem auctoris libro citato apparet fuisse Hermeiæ tyranni regiam. Scylaci etiam in Lydia dicitur Atarneus, ut & Suidæ.

32. Ἀτέλλα, πόλις Ὀπικῶν Ἰταλίας &c.] Atella, urbs Opicorum Italiæ inter Capuam & Neapolim. Memoratur inter alios Straboni lib. 5. Oppidani dicebantur Atellani, unde *fabellæ Atellanæ*, de quibus videsis Livium lib. 7. Ad quas alludit Satyricorum princeps Sat. 6. v. 70.

Urbicus exodio risum movet Atellanæ
Gestibus Autonoës.

Philippus Ferrarius Alexandrinus in suo Lexico Geographico auctor est excisam fuisse à Carolo I. Neapolis rege. Cluv. in sua Italia Antiqua putat esse, quæ nunc vulgò dicitur *Aversa.*

33 Ἀτέλλαι .... &c.] Sunt verba mutila & corrupta ex Polybii lib. 9. pro quibus lege Ἀτελλανοὶ, non Ἀτελλαῖοι. Nam noster improbat gentile Ἀτελλαῖος, & auctoritate Polybii probat τὸ Ἀτελλανός.

34 Ἀτήνη, δῆμος Ἀντιοχίδος φυλῆς.] Atene, populus seu curia Antiochidis tribus, de qua vide Meursium de Populis Atticis, qui pro τῆς Αἰολίδος legit Ἀτταλίδος. Pro Ἀτηνίαν legit Ἀτηνιᾶ.

35 Ἀτλαν-

ται ἀπὸ Ἀτιντᾶνος, υἱοῦ Μακεδόνος. Λέγεται A
καὶ Ἀτιντανὶς τὸ θηλυκόν. Λέγεται καὶ Ἀτιντὰν,
καὶ Ἀτιντανία, καὶ Ἀτιντάνιον οὐδέτερον.

ἌΤΛΑΝΤΕΣ 35, ἔθνος Λιβυκόν· Ἡρόδοτος τετάρτῃ. Ἔστι καὶ τὸ ὄνομα ἀπὸ τῶν ὀρῶν τῶν δύο Ἀτλάντων. Ῥιανὸς δὲ ἐν Ἀχαϊκῶν δευτέρᾳ B Ἀταράντας μετ' αὐτοὺς εἶναί φησι, καὶ Ἄτλαντας· 36 καὶ ὅτι οὐ βλέπουσιν οὗτοι ὀνείρους. Λέγεται τὸ κτητικὸν Ἀτλαντικὸς, 37 καὶ Ἀτλαντικὴ θάλασσα· καὶ Ἀτλάντιος, καὶ Ἀτλαντία θάλασσα. C

ἌΤΡΑΙ 38, πόλις μεταξὺ Εὐφράτου καὶ Τίγρητος· Ἀῤῥιανὸς ἑπτακαιδεκάτῳ Παρθικῶν.

ἈΤΡΑΜΙ͂ΤΑΙ 39, ἔθνος Εὐδαίμονος Ἀραβίας, ὡς Οὐράνιος ἐν τρίτῃ Ἀραβικῶν. Ἀρτεμίδωρος Ἀτραμωτίτας αὐτοὺς καλεῖ. D

ἌΤΡΑΞ 40, καὶ Ἀτρακία, πόλις Θεσσαλίας τῆς Πελασγιώτιδος μοίρας. Ἐκλήθη ἀπὸ Ἄτρακος τοῦ Πηνειοῦ καὶ Βούρας παιδὸς κτισθεῖσα.

tintane Macedonis filio. Dicitur etiam fœmineum Atintanis. Dicitur etiam Atintan, & Atintania, & Atintanium neutrum.

ATLANTES, gens Libyca, Herodotus lib. 4. Est etiam nomen duorum montium Atlantium. Rhianus verò Achaïcorum lib. 2. post eos esse Atarantes inquit, & Atlantes; & asserit hos non cernere insomnia. Dicitur possessivum, Atlanticus, & *mare Atlanticum*. Dicitur etiam Atlantius, & *mare Atlantium*.

ATRÆ, urbs inter Euphratem, & Tigrim, Arrhianus Parthicorum lib. 17.

ATRAMITÆ, populi Arabiæ Felicis, ut Uranius Arabicorum lib. 3. Artemidorus *Atramotitas* eos vocat.

ATRAX, & Atracia, urbs Thessaliæ, Pelasgiotidis partis: sic vocata ab Atrace Penei, & Buræ filio, à quo fuit condita. Gentile, Atra-

35 Ἄτλαντες, ἔθνος Λιβυκόν.] Atlantes, populi Libyci ex Herodoto lib. 4. cujus appono verba ex libro citato, capite 184. Ἀπὸ δὲ Γαραμάντων δι' ἄλλων δέκα ἡμερέων ὁδοῦ, ἄλλος ἁλός τε κολωνὸς καὶ ὕδωρ, καὶ ἄνθρωποι περὶ αὐτὸν οἰκέουσι, τοῖσι οὔνομά ἐστιν Ἄτλαντες· οἱ ἀνώνυμοί εἰσι μοῦνοι ἀνθρώπων τῶν ἡμεῖς ἴδμεν. Ἁλέσι μὲν γάρ σφι ἐστιν Ἄτλαντες οὔνομα, ἑνὶ δὲ ἑκάστῳ αὐτέων οὔνομα οὐδὲν κέεται &c. id est: *A Garamantibus decem quoque dierum itinere alius salis collis est & aqua: accolentibus hominibus, quibus nomen est* Atlantes, *qui soli omnium hominum, quos ipsi novimus anonymi* h. e. *sine nomine sunt. Nam sales quidem apud eos vocantur Atlantes. Singulis autem eorum nullum nomen imponitur.*

36 Καὶ ὅτι οὐ βλέπουσιν οὗτοι ὀνείρους.] Inquit ex Rhiani Achaïcis Atlantes non videre insomnia. Herodotus libro capiteque nota præcedenti citato auctor est, nec ulla animante vesci, nec ulla somnia cernere. Ejus sunt verba: Ἐπὶ τούτου τοῦ οὔρεος οἱ ἄνθρωποι οὗτοι ἐπώνυμοι ἐγένοντο· καλέονται γὰρ δὴ Ἄτλαντες. Λέγονται δὲ οὔτε ἔμψυχον οὐδὲν σιτέεσθαι, οὔτε ἐνύπνια ὁρᾶν. id est: *Ab hoc monte cognominantur hi homines: nam* Atlantes *vocantur. Dicunturque nec ulla animante vesci, nec ulla somnia cernere.* De quibus sic quoque loquitur Plin. Nat. Hist. lib. 5. c. 8. *Degeneres sunt (Atlantes) humani ritus, si credimus, nam neque nominum ullorum inter eos appellatio est, & solem orientem, occidentemque dira imprecatione contuentur, ut exitialem ipsis, agrisque, neque insomnia visunt, qualia reliqui mortales.* Vulgò *Atlantes* dicuntur hominum simulachra sustinentia columnas, sumpta metaphora ab Atlante, qui cœlum humeris sustinere fingebatur, fortè, quia sphæram & astrologiam dicitur invenisse, auct. Plin. lib. 2. c. 8. lib. 7. c. 56. Unde Homerus Mantuanus Æneid. lib. 6. v. 796. canit:

----- *Ubi cælifer Atlas*
Axem humero torquet stellis ardentibus aptum.

Ac quia hujusmodi atlantes solent in ædificiis duo apponi, vel aversi, vel invicem sese intuentes, hinc jocus Martialis, Epigram. lib. 6. Epigram. 77.

Non aliter ridetur Atlas cum compare gibbo.

Atlantes etiam dicuntur eadem metaphora, qui rempublicam sustinent, de quibus videsis Eustathium ad Dionysii Periegetæ v. 65.

37 Καὶ Ἀτλαντικὴ θάλασσα.] Innuit Atlanticum mare nomen adeptum fuisse à monte *Atlante*, vel à gente, ubi antiquitus terræ erant, si Platoni credimus, ut inquit Plinius Nat. Hist. lib. 2. c. 90. Innuit Atlantidem insulam Platonis, quam aliqui credidere fuisse, quæ nunc *America* dicitur.

38 Ἄτραι, πόλις μεταξὺ Εὐφράτου καὶ Τίγρητος.] Atræ, urbs inter Euphratem & Tigrum fluvios ex Arrhiani Parthicorum lib. 17. Ejus meminit Herodianus suæ historiæ lib. 3. Sed eam Felici Arabiæ adscribit, quam Severus imperator obsidione cinxit. Erat urbs altissimo imposita monti, & maximis & validissimis mœnibus circumsepta. Quare Severus, re infecta, inde movit exercitum, quod etiam testatur Dio Cassius lib. 75. ex Xiphilini epitome in Severo, ac insuper addit à Severo Julium Crispum tribunum prætorianorum militum occidi jussum fuisse, quod defessus illius obsidionis & belli laboribus, ac ira incitatus cecinerat carmen Maronis poëtæ, quo carmine unus ex militibus Turni, qui bellum cum Ænea gerebant, dolet nulla ratione magnum numerum militum perire, ut Turnus Laviniam in uxorem ducat, innuebat carmen illud ex Æneid. lib. 11. v. 371.

Scilicet ut Turno contingat regia conjunx;
Nos animæ viles, inhumata, infletaque turba
Sternamur campis: -----

Sed hoc valde tralatitium est inter duces & reges, qui ut habeant castellum aliquod amplius, non dubitant Libitinæ offerre viginti millia militum, unde non infaceto lepore dixit Venusinus vates:

Quicquid delirant reges, plectuntur Achivi.

39 Ἀτραμῖται, ἔθνος Εὐδαίμονος Ἀραβίας.] Atramitæ, gens Felicis Arabiæ ex Uranii Arabicor. lib. 3. quos *Atrametitas* vocat Artemidorus. Variis inscribitur modis hujus gentis nomen, tam apud auctores ecclesiasticos, quam apud Ethnicos, scilicet *Asarmoth*, *Sarmoth*, *Asermoth*, *Adramytæ*, *Chatramytæ*, *Atramotitæ*, *Atramitæ*, *Chatramotitæ*, quæ omnia proveniunt ab Hebræo nomine חצרמות *chatsermaveth* h. e. *atrium mortis*. Forsitan ideo nomen adepta, quod esset regio νοσώδης, vel à Chatsarmaveth filio Joctanis, cujus fit mentio Genes. c. 10. v. 26. Hinc etiam dicitur Hadhramuth auctori Geographiæ Nubiensis parte sexta Climatis primi, cujus sunt verba Latina: *Item Hadhramuth ex urbibus est Mareb, quæ tamen nunc est diruta. Eratque hæc urbs, ex qua erat oriunda Belcquis uxor Salomonis filii David.* In horum regione gignebatur thus celeberrimum, teste Plinio lib. 12. c. 14. cujus appono verba: *In medio ejus (Arabiæ) ferè sunt Atramitæ, pagus Sabæorum, caput regni Sabotha, in monte excelso à quo octo mansionibus distat regio eorum thurifera* Saba *appellata, quod significare Græci* mysterium *dicunt, spectat ortus solis æstivi, undique rupibus invia & ad extra maris scopulis inaccessa.* Illa verba Plinii, *Saba appellata, quod significare Græci* mysterium *dicunt*, alludunt ad etymon Sabæorum, quos sic dictos fuisse Græci nugabantur à verbo σέβομαι i. e. *colo*, quod thure Dii colerentur.

40 Ἄτραξ, καὶ Ἀτρακία, πόλις Θεσσαλίας &c.] Atrax, & Atracia, urbs Thessaliæ Pelasgiotidis portionis. Memoratur Ptolemæo Geographiæ lib. 3. c. 13. inter Pelasgiotarum oppida. Strabo lib. 9. auctor est eam vicinam esse Peneo

σα. [41] Τὸ ἐθνικὸν, Ἀτράκιος· καὶ θηλυκὸν, Ἀτρακία. [A] Καὶ Ἄτραξ, ὁμόφωνον τῇ πόλει. [42] Λυκόφρων·

Καὶ δευτέρους ἔπεμψαν Ἄτρακας λύκους.

Τινὲς δὲ διὰ τοῦ γ ἔκλιναν, Ἄτραγος· ὡς Εὔπολις· [B]

Εἰς Ἄτραγα νύκτωρ. —

Ἔστι καὶ Ἀτρακὶς θηλυκόν.

ἈΤΡΗΝΗ, πόλις. Φιλοστέφανός φησιν, ἀπὸ Δεύσου καὶ Ἀτρῶνος, καὶ Ἀτρηνεστῶν, Ἀργήτου τοῦ Κύκλωπος καὶ Φρυγίας νύμφης προση- [C] γορεῦσθαι. Τὸ ἐθνικὸν, Ἀτρηνεὺς, καὶ Ἀτρηνίτης, καὶ Ἀτρηναῖος.

ἈΤΡΙΑ [43], πόλις Τυῤῥηνίας, Διομήδους κτίσμα, χειμῶνος πλεύσαντος, καὶ μετὰ τὸ διασωθῆναι, καλέσαι Αἰθρίαν. Καὶ παρεφθάρη [D] παρὰ τοῖς βαρβάροις τὸ ὄνομα. Ἔστι καὶ ἄλλη πόλις Βοιῶν, ἔθνους Κελτικοῦ. Τὸ ἐθνικὸν, Ἀτριανὸς, καὶ Ἀτριεὺς, καὶ Ἀτριέτης. Ἄμεινον δὲ τὸ πρῶτον· συνήθης γὰρ Ἰταλῶν ὁ τύπος, ὁ διὰ τοῦ ανος. [E]

ἈΤΡΟΠΑΤΙΑ [44], καὶ Ἀτροπάτιος, ἡ τῆς Μηδίας δευτέρα μερὶς (ἡ γὰρ προτέρα, καθ᾽ ἣν ἦν τὰ Ἐκβάτανα, ἡ μητρόπολις, καὶ τὸ βασίλειον τῆς Μηδίας) ἀπὸ τοῦ ἡγεμόνος Ἀτροπάτου. Τὸ ἐθνικὸν Ἀτροπατηνὸς, [45] καὶ Ἀτροπατηνή. [F]

ἈΤΤΑ-

Atracius. Fœmineum, Atracia, & Atrax ejusdem vocis cum urbe. Lycophron:

Et secundos misere Atraces lupos.

Aliqui per *g* declinavere, Atragis, ut Eupolis:

In Atragem noctu —

Est & Atracis fœmineum.

ATRENA, urbs. Philostephanus author est, sic appellatam fuisse à Deuso, & Atrone, & Atrenestis, Argedis Cyclopis & Phrygiæ Nymphæ filiis. Gentile, Atreneus, & Atrenites, & Atrenæus.

ATRIA, urbs Tyrrheniæ, à Diomede condita per hyemem navigante, ac postquam incolumis evasit, eam Αἰθρίαν, id est, *serenam* vocavit: cujus nomen à Barbaris corruptum est. Est etiam alia urbs Boiorum gentis Celticæ. Gentile, Atrianus, & Atrensis, & Atrietes; sed præstat primum nomen. Consueta enim est Italis forma per *anus*.

ATROPATIA, & Atropatius, Mediæ secunda pars (prior enim, in qua erat urbs Ecbatana metropolis, & regia Mediæ) sic dicta à duce Atropato. Gentile, Atropatenus, & Atropatena.

ATTA-

neo totius Thessaliæ celeberrimo fluvio. Livius quoque eam locat in Pelagonia, sed apud eum perperam scribitur, Athaco pro Atraci dativo casu. Audi eum loquentem l. 31. c. 34. *Ipsum quoque regem terror cœpit, nondum justo prælio cum Romanis congressum, itaque revocato filio; præsidioque quod in Pelagoniæ faucibus erat, ut iis copiis suas augeret, Pleurato Dardanisque iter in Macedoniam patefecit. Ipse cum viginti millibus peditum, quatuor millibus equitum, ducibus transfugis ad hostem profectus paulò plus ducentis passibus à castris Romanis tumulum propinquum Athaco fossa ac vallo communivit.*

41 Τὸ ἐθνικὸν, Ἀτράκιος, καὶ θηλυκὸν Ἀτρακία.] Gentile, Atracius, & fœmin. Atracia, seu Atrax, ut urbis nomen. Statius Theb. lib. 1. *Atraciam artem* vocavit *magiam* seu *veneficia*, quibus Thessalia famigerata erat:

— Qualis per nubila Phœbes
Atracia rubet arte labor.

42 Λυκόφρων.] In illo Lycophronis versiculo apud Lycophronem pro Ἄτρακας λύκους, i. e. *Atraces lupos*, legitur ἅρπασας λύκους, i. e. *rapaces lupos*. Ego puto veram lectionem esse, quæ est apud Stephanum.

43 Ἀτρία, πόλις Τυῤῥηνίας, Διομήδους κτίσμα &c.] Atria, urbs Tyrrheniæ *h. e.* Etruriæ à Diomede condita, à quo prius appellata fuit Αἰθρία, i. e. *Serena*. Quod per hyemem navigans incolumis evaserit, ac deinde à barbaris ejus nomen corruptum est, eam vocantibus Ἀτρίαν pro Αἰθρίαν. Diversam existimat Auctor noster hanc urbem ab Adria. Vide quæ illic annotavimus.

44 Ἀτροπατία, καὶ Ἀτροπάτιος.] Atropatia, secundum Stephanum erat secunda Mediæ pars. In prima enim ejus parte erat Ecbatana regia; nomen adepta est ab Atropato duce, à quo Ἀτροπάτιος Μηδία vocatur ab Strabone (cujus postea verba apponemus) phrasi Atticorum peculiari, qui amant jungere adjectiv. mascul. cum nominibus fœmininis. Hinc apud Stephanum pro Ἀτροπατία καὶ Ἀτροπάτιος legendum est Ἀτροπατία καὶ Ἀτροπάτιος Μηδία: i. e. *Atropatia, & Atropatia Media.* Prius est nomen substantivum; secundum est adjectivum ab Atropato duce formatum. Omnia quæ hac de regione habet noster, transcripsit, sed mutila, ex Strabonis lib. 11. cujus appono verba: Ἡ δὲ Μηδία δίχα διῄρηται· καλοῦσι δὲ τὴν μὲν μεγάλην, ἧς μητρόπολις τὰ Ἐκβάτανα, μεγάλη πόλις, καὶ τὸ βασίλειον ἔχουσα τῆς Μήδων ἀρχῆς· διατελοῦσι δὲ καὶ νῦν οἱ Παρθυαῖοι τούτῳ χρώμενοι βασιλείῳ. Καὶ θερίζουσί τε ἐνταῦθα οἱ βασιλεῖς. Ψυχρὰ γὰρ ἡ Μηδία, τὸ δὲ χειμάδιον ἐστὶν αὐτοῖς ἐν Σελευκείᾳ τῇ ἐπὶ τῷ Τίγρητι πλησίον Βαβυλῶνος· ἡ δ᾽ ἑτέρα μερίς ἐστιν ἡ Ἀτροπάτιος Μηδία. Τοὔνομα δ᾽ ἔσχεν ἀπὸ τοῦ Ἀτροπάτου ἡγεμόνος, ὃς ἐκώλυσεν ὑπὸ τοῖς Μακεδόσι γενέσθαι καὶ ταύτην, μέρος οὖσαν μεγάλης Μηδίας &c. i. e. *Media in duas dividitur partes: quarum una,* magna *dicitur, cujus primaria urbs Ecbatana, magna urbs, & Medorum regia: atque etiam ibi regni sedes Parthis est, ac ibi æstiva habent reges. Frigida enim est Media: hyberna Seleuciæ ad Tigridem prope Babylonem. Altera est* Media Atropatia. *Nomen hæc habet ab Atropato duce, qui obstitit ne hæc etiam in Macedonum potestatem veniret, cum esset pars magnæ Mediæ, quin etiam rex declaratus eam ab aliis separatam constituit: & successio ejus durat in hunc usque diem: cum posteri per nuptias affinitates contraxissent cum Armeniorum & Syrorum, & postea cum Parthorum regibus. Sita est regio ista ab Armenia & Matiana versus ortum solis, à magna Media versus occasum: ab utrisque versus septentrionem: iis qui ad intimum sinum maris Caspii & Matianæ sunt ab austro adjacet. Haud exiguam esse ejus potentiam Apollonides tradit: utpote quæ ad* x *equitum,* x l *peditum millia possit suppeditare* &c. Hujus regionis præcipua urbs *Cyropolis* dicitur fuisse, regio vulgò nunc *Servan* vocatur, testibus Leuncl. & Philip. Ferr. Alexandrino, in Atropatia, ad quem locum Mich. Ant. Baudrand. Parisinus inquit: Tabrisium, seu Tamisium esse ejus præcipuam urbem, & regionem subditam esse regis Persarum imperio.

45 Ἀτροπατηνή.] Atropatene, non solum est gentilitium fœmin. sed etiam regionis nomen. *Tropatena* dicitur Ptolemæo Geograph. lib. 6. c. 2. nostro *Atropatia*, de qua numero præcedenti egimus.

46 Ἀτλα-

Ἀττάλεια[46], πόλις Λυδίας, πρότερον A Ἀγρόειρα, ἢ Ἀλλόειρα καλουμένη. Οἱ δὲ, τὴν Κιλικίας Κώρυκον οὕτω φασὶ λέγεσθαι, ὡς Δημήτριος, ἀπὸ Ἀττάλου Φιλαδέλφου κτίσαντος αὐτήν. Τὸ ἐθνικὸν, Ἀτταλεύς. Καὶ Ἀτταλικὸς κτητικὸν, καὶ θηλυκόν. B

ATTALIA, urbs Lydiæ, prius *Agroeira*, vel *Alloeira* vocata. Alii verò Ciliciæ Corycum sic vocari dicunt, ab *Attalo* Philadelpho, qui eam condidit, teste Demetrio. Gentile, Attalensis, & possessivum, Attalicus, & fœmineum *Attalica*.

Ἀτταλὶς[47], φυλὴ τῆς Ἀττικῆς, ἣν Ἀττάλῳ ἀνέθηκαν Ἀθηναῖοι. Ὁ φυλέτης, Ἀτταλεύς.

ATTALIS, tribus Atticæ, quam Attalo consecrarunt Athenienses. Tribulis, Attaleus.

Ἀττάλυδα[48], πόλις Λυδίας, κτισθεῖσα ἀπὸ Ἄττυος· καὶ μετὰ θάνατον αὐτοῦ, ὑπὸ C Λυδοῦ τοῦ παιδὸς αὐτοῦ. Τὸ ἐθνικὸν, Ἀτταλυδεύς.

ATTALYDA, urbs Lydiæ, condita ab Attye; & post ejus obitum à Lydo ejus filio. Gentile, Attalydensis.

Αὔαθα[49], καὶ Αὔαρα, οὐδετέρως, συνοικία Ἀράβων, ὡς Οὐράνιος ἐν Ἀραβικῶν πρώτῃ, οἱ οἰκήτορες, Αὐαθηνοὶ, καὶ Αὐαρηνοί. D

AUATHA, & Auara, neutro genere, habitatio quædam Arabum, ut Uranius Arabicor. lib. 1. Incolæ Auatheni, & Auareni.

Αὐαλίτης[50], κόλπος, ἐν δεξιοῖς μέρεσι τῆς ἐρυθρᾶς θαλάσσης. Τὸ ἐθνικὸν, ὅμοιον.

AUALITES, sinus ad dexteram partem maris rubri. Gentile, idem cum primitivo.

Αὔαρα[51], πόλις Ἀραβίας, ἀπὸ χρησμοῦ δοθέντος Ὀβόδᾳ, κληθεῖσα ὑπὸ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ Ἀρέτα. Ἐξώρμησε γὰρ Ἀρέτας εἰς ἀναζήτησιν E τοῦ χρησμοῦ. Ὁ δὲ χρησμὸς ἦν, Αὔαρα τόπον ζητεῖν· Ὅ ἐστι κατὰ Ἄραβας καὶ Σύρους, λευκήν· καὶ φθάσαντι τῷ Ἀρέτᾳ, καὶ λοχῶντι ἐφάνη φάσμα αὐτῷ, λευχείμων ἀνὴρ, ἐπὶ λευκῆς δρομάδος προϊών. Ἀφανισθέντος δὲ τοῦ F φάσματος, σκόπελος ἀνεφάνη αὐτόματος κατὰ γῆς ἐρριζωμένος, κἀκεῖ ἔκτισε πόλιν. Τὸ ἐθνικὸν, Αὐαρηνός.

AUARA, urbs Arabiæ, ab oraculo reddito Obodæ, vocata ab ejus filio Areta. Profectus enim fuit Aretas ad inquirendum oraculum, quod erat, *Auara locum quære*; quod est juxta Arabes, & Syros *albam*; ac pervenienti Aretæ, & dormienti visio quædam apparuit, scilicet vir albis vestibus indutus, qui supra alba dromade procedebat. Quæ visio, cum evanuisset, scopulus apparuit sponte in terra avulsus, & illic condidit urbem. Gentile, Auarenus.

Αὔασις[52], πόλις Αἰγύπτου. Ταύτην δὲ καὶ Ὄα-

AUASIS, urbs Ægypti, quam etiam

46 Ἀττάλεια, πόλις Λυδίας &c.] Attalia, urbs Lydiæ, prius *Agroeira*, vel *Alloeira* dicta, Strabo Geographiæ lib. 14. eam inter Pamphyliæ oppida memorat hisce verbis: Εἶτα πόλις Ἀτταλία, ἐπώνυμος τοῦ κτίσαντος Φιλαδέλφου &c. id est: *Deinde Attalia urbs, nomen habens ab Attalo Philadelpho conditore, qui & in Coricum oppidulum aliam coloniam deduxit, exiguumque ambitum adjecit. Ajunt inter Phaselidem & Attaliam monstrari Thebam & Lyrnessum.* Celeberrimi antiquitus fuere Attalici reges, quorum ultimus hæredem instituit populum Romanum, eorum brevis genealogia & historia invenitur apud Strab. lib. 13. in *Pergamus*.

47 Ἀτταλὶς, φυλὴ τῆς Ἀττικῆς &c.] Videsis quæ de hac tribu & reliquis Atheniensium annotamus in Βερενικίδαι.

48 Ἀττάλυδα, πόλις Λυδίας, κτισθεῖσα ἀπὸ Ἄττυος &c.] Attalyda, urbs Lydiæ, condita ab Attye &c. Urbis nullam inveniebam apud alios memoriam. Attys verò & Lydus ejus filius, à quibus huic urbi nomen impositum fuisse inquit, memorantur ab Herodoto diversis locis, ac præcipuè lib. 1. c. 7. ubi inquit ab illis oriundos esse eos, qui ante Argonem Heraclidarum primum Sardium regem Sardibus regnarunt. A Lydo verò *Lydii* vocati sunt & regio *Lydia*, cum antea *Meones* & *Meonia* regio diceretur.

49 Αὔαθα, καὶ Αὔαρα οὐδετέρως &c.] Auatha fortasse est, oppidum Arabiæ desertæ, quod Ptolemæo Geographiæ lib. 5. c. 19. dicitur *Audattha*. De Auaris verò vide, quæ subsequenti num. 51. annotavimus.

50 Αὐαλίτης, κόλπος &c.] Aualites sinus in dextera parte maris Rubri, cujus meminit Arrhianus in periplo maris Erythræi, à quo Ἀβαλίτης, & Αὐαλείτης scribitur. Erat etiam portus circa quem sinus Arabicus valde angustus erat, teste eodem Arrhiano libro citato.

51 Αὔαρα, πόλις Ἀραβίας &c.] Auara, neutro plurali fuit urbs Arabiæ, nomen sonat Græcè λευκὴν, Latinè *albam* (oraculo illi nolo immorari. Olet enim Græcorum nugamenta) חור *Chavar* seu *Havar* Syriacè significat *albus fuit*, unde חורית *Chavarith* seu *Havarith* dicitur Ciconia; quod sit alba plumas, quod optimè expressit Virgil. Georgic. lib. 2.

Candida venit avis nigris invisa columbis.

חורה *Chaurah* seu *Haurah* etiam Arabicè populus alba vocatur. De Avaris autem sic loquitur auctor Geographiæ Nubiensis quinta parte Climatis tertii: *Tum ad Chaurah oppidum populosum nobilibus cultum incolis.* Obiter notandum ab eadem radice nobiles Hebraïcè dici חורים *chorim*, i. e. *albi*, quod antiquitus hujusmodi homines vestibus candidis uterentur. Sic Jer. c. 27. v. 20. ואת כל חורי יהודה id est: *Veet col chore Jehudah*. i. e. *& omnes albos Jehudah*. h. e. *omnes nobiles Jehudah*. Haud δὶς διὰ πασῶν distat, quod Latini solent dicere de homine ignoto, *albus, an ater sit, nescio*. Memorantur Auara inter urbes & villas Arabiæ Petrææ à Ptolemæo Geogr. lib. 5. c. 17.

52 Αὔασις, πόλις Αἰγύπτου &c.] Auasis, urbs Ægypti, quam etiam *Oasin* vocant; inquit Topographus, a quo suo loco *Hyasis* & *Oasis* vocatur quædam Libyæ urbs. Ego ipsissimam existimo esse, in Oasin & in Gypsum Æthiopiæ insulam; quæ ab Stephano *Gypseis* dicitur, solebant imperatores relegare exsilio dignos, de quibus multa & erudita annotavit *D. Nicolaus Antonius* J.C. Hispalensis Divi Jacobi eques, amicus olim noster in suo erudito libro de exilio lib. 1. c. 14. num. 15. & 16. At etymon, quod affert ex Lælii Bisciolæ Horar. Succis. parte 2. lib. 3. c. 10. est ἀπροσδιόνυσον. Auasis enim est nomen Ægyptium, cujus etymon à lingua Græca petere stultitiæ est. Apud Ægyptios

ϰ̀ Ὄασιν καλοῦσιν, [53] ἐοικυῖαν παρδαλέᾳ. Κατάστικτος γάρ ἐστιν, ἀνύδρῳ γῇ ϰ̀ ἐρήμῳ τὰς οἰκήσεις ἔχουσα. Τὰς τοιαύτας Αὐάσεις Αἰγύπτιοί φασι. Τὸ ἐθνικὸν, Αὐασίτης, καὶ Αὐσίτης. [54] Ἡρόδοτος δὲ ϰ̀ Δοῦρις, μακάρων αὐτὴν ὠνόμασαν νῆσον.

A iam *Oasim* vocant, pantherinæ pelli similem. Punctis enim variata est, habitationes habens in terra inaquosa, & deserta. Hujusmodi enim regiones Ægyptii *Auases* dicunt. Gentile, Auasites, & Ausites. Herodotus verò, & Duris beatorum insulam eam vocavere.

B

ΑΥ'ΓΑ'ΣΙΟΙ [55], ἔθνος Μασσαγετῶν. Στράβων ἕκτῃ οὕτω φησίν· *

AUGASII, populi Massagetarum. Strabo lib. 6. sic inquit......

ΑΥ'ΓΕΙ'Α [56], πόλις Λοκρίδος· Ὅμηρος·

— Καὶ Αὐγειὰς ἐρατεινάς.

AUGEA, urbs Locridis; Homerus:

——— *Et Augeas amabiles.*

[57] Ἔστι ϰ̀ Λακωνικὴ πόλις. *

Τὸ ἐθνικὸν, Αὐγεάτης.

C Est etiam urbs Laconica.......

Gentile, Augeates.

ΑΥ'ΓΙΛΑ [58], οὐδετέρως, πόλις Λιβύης. Ἀπολλόδωρος β περιηγήσεως. Τὸ ἐθνικὸν Αὐγιλίτης, διὰ τὸ ἐπιχώριον, ὡς Γάβαλα Γαβαλίτης.

AUGILA, neutro genere, urbs Libyæ. Apollodorus lib. 2. periegeseωs. Gentile, Augilites, ex regionis consuetudine, ut Gabala, D Gabalites.

ΑΥ'ΓΟΥ'ΣΤΑΙ [59], πόλις ἐν Κιλικίᾳ, καὶ Ἰτα-

AUGUSTÆ, urbs in Cilicia, & Ita-

verò significabat regionem habitatam & desertis circumdatam, teste Strabone lib. 17. cujus sunt, quæ sequuntur, verba: Ἀυάσεις δ' οἱ Αἰγύπτιοι, καλοῦσι τὰς οἰκουμένας χώρας, περιεχομένας κύκλῳ μεγάλαις ἐρημίαις, ὡς ἂν νήσους πελαγίας· πολὺ δὲ τοῦτ' ἐστι κατὰ τὴν Λιβύην. Τρεῖς δ' εἰσὶν αἱ πρόσχωροι τῇ Αἰγύπτῳ ϰ̀ ἐπ' αὐτῇ τεταγμέναι. i. e. *Anaseis verò Ægyptii vocant regiones habitatas & magnis desertis circumdatas, quasi quasdam insulas pelagi, quales sunt multæ ad Libyam. Harum tres sunt Ægypto finitimæ & ei subditæ.* Perperam apud Strabonem legitur Ἀνάσεις pro Αὐάσεις. In Oasim relegatum fuisse Juvenalem à Domitiano, quod eum vocaverit *Calvum Neronem* annotat ejus vetus Scholiasta, perperam ad Ulpianum leg. 7. de interdictis legitur *in Masim* relegare pro *in Oasim* relegare. Hebraicè etiam חוה ציה *havah tsiah* significat *vicum desertum* ab חוה *havah*, quod Num. c. 31. v. 41. Deuteron. c. 3. v. 14. significat *villam*. ציה *Tsiah* verò Jes. c. 41. v. 18 sonat *desertum*, seu *locum aridum*, & *siccum*. Ex hac urbe fuisse Apionem illum grammaticum, adversus quem Josephus duos illos eruditos libros scripsit, in quibus tot auctores deperditi citantur, apparet ex eodem Josepho contra eundem Apionem lib. 2.

53 Ἐοικυῖαν παρδαλέᾳ. Κατάστικτος γάρ ἐστιν, &c.] Auasin seu Oasim Ægypti urbem similem fuisse pardalis pelli, interpunctam habitationibus inquit. Sunt verba desumpta ex Strabonis lib. 2. ac malè interpuncta & perversa, & in alium sensum detorta. Nam Strabo illa inquit de Libya, non de Auasi urbe: Μετὰ δὲ τὴν Ἀσίαν ἐστὶν ἡ Λιβύη, συνεχὴς οὖσα τῇ τε Αἰγύπτῳ ϰ̀ τῇ Αἰθιοπίᾳ &c. i. e. *Post Asiam autem est Libya contigua Ægypto, & Æthiopiæ* &c. Ac paulò post: Ἔστι δ' ὥσπερ οἵ τε ἄλλοι δηλοῦσι, ϰ̀ δὴ ϰ̀ Γναῖος Πείσων ἡγεμὼν γενόμενος τῆς χώρας, διηγεῖτο ἡμῖν, ἐοικυῖα παρδαλῇ· κατάστικτος γάρ ἐστι ταῖς οἰκήσεσι περιεχομέναις ἐρήμῳ ϰ̀ ἀνύδρῳ γῇ. Καλοῦσι δὲ τὰς τοιαύτας οἰκήσεις Ἀνάσεις οἱ Αἰγύπτιοι. id est, *Est autem* (loquitur de eadem Libya) *sic & alii docent, & Gnæus Piso, qui eam provinciam rexit, nobis narrabit, pardali similis, interpuncta habitationibus, quæ circumdantur terra deserta & aquæ inopi. Atque hujusmodi habitationes* Anases (*lege* Auases) *vocant Ægyptii.*

54 Ἡρόδοτος δὲ ϰ̀ Δοῦρις, μακάρων αὐτὴν ὠνόμασαν νῆσον.] Herodotus & Duris *beatorum* eam vocarunt *insulam*. Durim, historicum antiquitas nobis invidit; Herodotus, omnium historicorum antiquissimus, quorum historiæ extant: in Thalia seu lib. 3. c. 26. loquitur de Oasi urbe, quam non μακάρων νῆσον, i. e. *beatorum insulam*, ut inquit noster, vocat, sed locum vel regionem illam secundum Græcorum linguam sic inquit vocari: Ἀπικόμενοι μὲν φανεροί εἰσι ἐς Ὄασιν πόλιν, τὴν ἔχουσι μὲν Σάμιοι τῆς Αἰσχριωνίης φυλῆς λεγόμενοι εἶναι, ἀπέχουσι δὲ ἑπτὰ ἡμερέων ὁδὸν ἀπὸ Θηβαίων διὰ ψάμμου. Ὀνομάζεται δὲ ὁ χῶρος οὗτος κατὰ Ἑλλήνων γλῶσσαν, Μακάρων νῆσος. i. e. *Ac pervenisse quidem eos apparet ad urbem Oasim, quam incolunt Samii, ii qui dicuntur è tribu Æschrionia esse, septem dierum per arenam itinere distantem Thebis, qui locus vocatur secundum linguam Græcam* Μακάρων νῆσος i. e. *Beatorum insula.*

55 Αὐγάσιοι, ἔθνος Μασσαγετῶν. Στράβων ἕκτῃ οὕτω φησίν.....] Augasii, populi Massagetarum ex Strabonis libro 6. cujus adducebat verba, sed cum in textu Stephani deficiant, ex Strabone supplenda erunt, at Strabo lib. 11. non 6. ut inquit noster, agit de Massagetis. Qui verò nostro dicuntur Αὐγάσιοι, Straboni Ἀττάσιοι vocantur. Ejus sunt verba: Τῶν δὲ τῶν Μασσαγετῶν, ϰ̀ τῶν Σακῶν ἔθνος, ϰ̀ οἱ Ἀττάσιοι. &c. i. e. *De Massagetarum & Sacarum gente sunt etiam Attasii.* Ad quem locum Casaubonus ex Auctore nostro inquit legendum esse Αὐγάσιοι.

56 Αὐγεία, πόλις Λοκρίδος· Ὅμηρος.] Augea, urbs Locridis ex Homero, cujus affert hemistichium, qui hujus urbis bis meminit Il. 2. v. 532. & v. 584. ad quem locum Eustathius κατὰ πόδα sequitur Epitomatorem nostrum, quin aliquid amplius dicat: Αὐγειαὶ δὲ, οὐ μόνον Λοκρικὴ, ὧν ὁ πολίτης Αὐγεάτης, ἀλλὰ ϰ̀ Λακωνικὴ πόλις ἐστὶν ὁμώνυμος. i. e. *Augeæ verò, non solum Locricæ, quarum civis, Augeates, verùm etiam Laconica civitas est ejusdem nominis.* Apud Homerum & apud Eustathium num. plur. & accentu in ultima scribitur Αὐγειαί.

57 Ἔστι ϰ̀ Λακωνικὴ πόλις.....] Est & Laconica urbs. Vacuus ille locus videtur posse suppleri ex Eustathio, cujus nota præcedenti adduximus verba: Ἔστι ϰ̀ πόλις Λακωνικὴ ὁμώνυμος, i. e. *Est & urbs Laconica ejusdem nominis.* Sed fortasse illo asterisco non est opus. Nam sensus fine eo manet perfectus.

58 Αὔγιλα, οὐδετέρως, πόλις Λιβύης &c.] Augila, neutro plurali, urbs Libyæ ex Apollodori lib. 2. Periegeseωs, cujus gentile dicitur Augilites, ut à Gabala, Gabalites; Ethnicorum formationis nulla potest dari norma certa præter auctorum usum. Augilitæ autem fuere populi Libyæ, quorum urbs dicebatur *Augila* neut. plur. Memorantur Ptolemæo Geographiæ lib. 4. c. 5. Melæ lib. 1. c. 8. Solino c. 44. hic solos inferos coluisse, inquit, ille manes, atqui *Manes* & *Inferi* apud Ethnicos idem significabant. Sic apud Poëtam cujus gloria nullius laudibus crescit, nec vituperatione minuitur, Georgic. lib. 1. v. 243. intelligendum est illud:

—— *Manesque profundi.*

Herodotus lib. 4. c. 172. videtur tribuere Nasamonibus, quod Mela Augilis. Apud illum Ægila neut. plur. locus dicitur, ad quem Nasamones decerpturi palmulas conscendebant sub æstatem relictis ad mare pecoribus. Memorantur etiam Plinio Nat. Hist. lib. 5. c. 4. Omnes existimo ab Herodoto accepisse. Quare apud Herodotum pro Αἴγιλα legendum opinor Αὔγιλα.

59 Αὐγοῦσται, πόλις ἐν Κιλικίᾳ, ϰ̀ Ἰταλίᾳ.] Augustæ, ut Athenæ, & aliæ hujus farinæ. Fuit urbs in Cilicia, & in Italia. Augustarum Ciliciæ urbis meminit Ptolemæus Geographiæ lib. 5. c. 9. cui Αὐγοῦστα num. singul. dicitur. Augustarum verò Italiæ civitatis diversi fecere mentionem, sed

Ἰταλίᾳ. Οἱ πολῖται, Αὐγουστανοί· Φλέγων A ἐν Ὀλυμπιάδι η.

ΑΥ'ΕΝΙ'ΩΝ [60], πόλις Μασσαλίας πρὸς τῷ Ῥοδανῷ. Τὸ ἐθνικὸν, Αὐενιωνήσιος· καὶ τῷ ἐπιχωρίῳ, Αὐενίτης, καὶ Ἕλληνι τύπῳ. *

ΑΥ'ΛΑΙ', ἐπίνειον Κιλίκων, μεταξὺ Ταρ- B σοῦ καὶ Ἀγχιάλης. Οἱ οἰκοῦντες, Αὐλεῶται πρὸς τῶν ἐπιχωρίων ὀνομάζονται. Τῶν δὲ εἰς αι οὐκ ἔστιν ὁ διὰ τοῦ ωτης τύπος, ἀλλ' ἔοικεν ὡς ἀπὸ τοῦ Ῥάφεια Ῥαφειώτης, Ῥαφεῶται. Εἰσὶν Αὐλαὶ καὶ Λυκίας χωρίον. [61] Εἰ δ' ἑνικῶς ἐλέ- C γετο Αὐλὴ, ὤφειλεν Αὐλέτης, ἢ Αὐλίτης. Τὰ γὰρ ἀπὸ τῶν εἰς η δισυλλάβων θηλυκῶν, ὀξυνόμενα μὲν διὰ τοῦ ε, ὡς τὸ Φυλέτης· βαρυνόμενα δὲ, διὰ τοῦ η, ὡς Κωμήτης, Σιδήτης. [62] ἐπιστατέον τὸ Καρνίτης, ἀπὸ τῆς Κάρνης, ὡς D ἐροῦμεν.

ΑΥ'ΛΗ' [63], ἡ ἔπαυλις.

[64] Χραύσῃ μὲν τ' αὐλῆς ὑπεράλμενον, --

Λέγεται καὶ Αὖλις· καὶ σύνθετον, Δύσαυλις. Ὁ οἰκήτωρ, Αὐλίτης. Αἱ δ' ἐν τοῖς ἀγροῖς οἰκή- E σεις, Αὔλειοι· καὶ οἱ ἄποικοι τούτων, Θύραυλοι. Λέγεται καὶ Αὔλιος ὁ ἑσπέριος ἀστὴρ, παρὰ τὸ ποιεῖν ἡμᾶς αὐλίζεσθαι. [65] Καὶ Αὔλιον ἄντρον, παρὰ τὸ ἐκεῖ χορεύειν· [66] ὡς Ἀπολλώνιος· F

Στήσετε χοροὺς ἀντρείους.

ΑΥ'ΛΙ'Σ [67], πόλις Βοιωτίας κατὰ Χαλκίδα,

Italiæ. Cives, Auguſtani, Phlegon in Olympiade octava.

AUENIO, urbs Maſſiliæ juxta Rhodanum. Gentile, Auenioneſius, & juxta regionis conſuetudinem, Auenites, ac Græca forma. . . .

AULÆ, navale Cilicum, inter Tarſum & Anchialen, incolæ, ab ejus regionis hominibus *Auleotæ* nominantur, forma verò per *otes* non eſt nominum, quæ in *αι* deſinunt, ſed videtur eſſe tamquam à Rhaphia, Rhaphiotes, Rhapheotæ. Sunt etiam Aulæ Lyciæ oppidum, quod ſi in ſingulari numero dicebatur Aule, debebat eſſe Auletes, vel Aulites. Nomina enim in *η* diſyllaba fœmin. gen. acuto accentu notata per *ε* faciunt gentile, ut Phyletes, accentu verò gravi notata per *η* id faciunt ut Cometes, Sidetes. Conſiderandum verò eſt *Carnites* à genit. Carnes, ut dicemus.

AULE, caſa, villa, ſtabulum, caula.

Leviter percuſſerit caulam tranſilientem, --

Dicitur etiam Αὖλις, i. e. *tentorium*, & compoſitum δύσαυλις, i. e. *malum-tentorium*. Hujuſmodi loci habitator dicitur Aulites. Habitationes verò, quæ ſunt in agris, dicuntur Αὔλειοι, & horum coloni, θύραυλοι, i.e. *foris pernoctantes*. Dicitur etiam Αὔλιος *ſtella veſpertina*, quod nos faciat pernoctare, & αὔλιον *antrum*, quod illic choros agitarent, ut Apollonius:

—— *Inſtituiſſeque choros pro antro.*

AULIS, urbs Bœotiæ juxta Chalcidem in

ſed cum in Italia hujus nominis tres civitates celebrentur ſcilicet Auguſta Prætoria colonia, Auguſta Taurinorum vulgò *Turin* Ducis Sabaudiæ regia, Auguſta Vagiennorum oppidum, ac neſciam de qua loquatur Epitomator noſter: (neſcio enim divinari) conſultius fore rebar Lectorem in hortos ſeu Cluverii Italiæ Antiquæ, ſeu Leandri Alberti invitare, ubi quin ego adſim poteſt cœnare.

60 Αὐενίων, πόλις Μασσαλίας πρὸς τῷ Ῥοδανῷ.] Avenio, onis, urbs Maſſiliæ ad Rhodanum, Galliæ Narbonenſis celeberrima, quam *Joanna* Siciliæ regina *Clementi* V. Pontifici Maximo vendidit, teſte Volaterrano Geographiæ lib. 3. quo ſedes Pontificia ab eodem Clemente, relicta Roma, tranſlata fuit anno Chriſti 1306. ibique permanſit donec *Gregorius* XI. eam denuò tranſtulit Romam. Fuit urbs inſignis ſeptem ſeptenariis, ſcilicet ſeptem palatiis, ſeptem parochiis, ſeptem virginum monaſteriis, ſeptem Monachorum conventibus, ſeptem Canonicorum collegiis, totidem denique portis. In Franciſcanorum templo viſitur monumentum Lauræ à Petrarcha carminibus celebratæ. Vulgò civitas dicitur *Avignon* parum corrupto vetere nomine. Memoratur inter alios Strab. lib. 4. Εἰσὶ δὲ ἐν τῷ μεταξὺ πόλεις Αὐενιὼν, καὶ Ἀραυσίων, καὶ Ἀερία. i. e. *Sunt verò in medio urbes Auenio, & Arauſio & Aëria.* Perperam in verſione Latina legitur *Aruſio* pro *Arauſio*, quæ hodie *Orange* dicitur.

61 Εἰ δ' ἑνικῶς ἐλέγετο Αὐλὴ, ὤφειλεν Αὐλέτης, ἢ Αὐλίτης &c.] Agit de gentilitiis, quæ formantur à nominibus finitis in *η*, quorum nulla poteſt dari norma certa, ſed plerumque quæ proveniunt à diſyllabis finitis in *ή* cum accentu acuto fingunt gentile in *ετης*, ut *φυλὴ φυλέτης*. Quæ verò accentu gravi notantur in penultima, ut plerumque faciunt gentile per *η*, ut *κώμη*, *κωμήτης*, *Σίδη*, *Σιδήτης*, ex quorum regula ipſe excipit Καρνίτης à Κάρνη, & alia plurima poſſunt excipi. Eodem enim modo à Σίγη deducitur Σιγίτης, ab Ὕσβη, Ὑσβίτης, & alia hujuſmodi ſexcenta.

62 Ἐπιστατέον.] Lege ἐπιστητέον ex Suida in Διογενειανός.

63 Αὐλὴ, ἡ ἔπαυλις.] Hæc nomina ſonant Latino ſermone aulam, atrium, ſtabulum, caulam, quæ ex conſequentibus & antecedentibus dignoſci debent.

64 Χραύσῃ μὲν τ' αὐλῆς &c.] Eſt hemiſtichium Homericum, quod legitur Il. 5. v. 138.

65 Καὶ αὔλιον ἄντρον &c.] *Et aulium antrum.* Hæc verba non ſunt intelligenda ut ſonant, ac ſi τὸ αὔλιον ſignificaret etiam *antrum*; ſed Steph. mens eſt antrum quoddam ab Apollon. vocatum fuiſſe αὔλιον, quod in eo choros agerent, id ex carminib. Apollonii num. ſubſequenti apponendis patebit.

66 Ὡς Ἀπολλώνιος.] Illud hemiſtich. quod affert Epit. noſter ex Apollonio, eſt valde corruptum. Invenitur apud eum Argonautic. l. 2. v. 907. cujus integra carmina appono:

—— Ἔνθ' ἐνέπουσι Διὸς Νυσήϊον υἷα
Ἰνδῶν ἡνίκα φῦλα λιπὼν κατενάσσατο Θήβας
Ὀργιάσαι, στῆσαί τε χοροὺς ἄντροιο πάροιθεν
Ὧι ἐν ἀμειδήτους ἁγίας εὐνάζετο νύκτας
Ἐξ οὗ Καλλίχορον ποταμὸν περιναιετάοντες
Ἠδὲ καὶ αὔλιον ἄντρον ἐπώνυμον καλέουσιν.

—— *Ubi dicunt filium Jovis Nyſæum*
Quando relictis Indorum gentibus remigrabat Thebas
Sacra celebraſſe, & inſtituiſſe choros pro antro
In quo terribiles illas & ſanctas dormiit noctes
Ex quo amnem callichorum incolæ
Et antrum cognomento aulium *vocant.*

Quare apud Stephanum pro στήσετε χοροὺς ἀντρείους, quæ ſunt lectionum monſtra, legendum eſt στῆσαί τε χοροὺς ἄντροιο πάροιθεν, ut apparet ex Apollonii carminibus. Apud Steph. etiam pro αὔλιον legendum αὐλίον. Sic enim ſcribitur apud Apollonium, ex quo vera lectio & ſcriptura petenda eſt.

67 Αὐλὶς, πόλις Βοιωτίας κατὰ Χαλκίδα &c.] Aulis, urbs Bœotiæ juxta Chalcidem, ubi congregati fuere Græci, ſcilicet contra Trojanos, quod ex Hom. Il. 2. v. 303. claret:

—— Ὅτ' ἐς Αὐλίδα νῆες Ἀχαιῶν
Ἠγερέθοντο, κακὰ Πριάμῳ καὶ Τρωσὶ φέρουσαι.

—— *Cum in Aulidem naves Achæorum*
Convenerunt, mala Priamo & Trojanis ferentes.

δα, εἰς ἣν ἠθροίσθησαν οἱ Ἕλληνες. Τρύφων A παρὰ τὸ αὐλισθῆναι, Ἆλις καὶ Αὐλίς. Βέλτιον ἀπὸ τοῦ Αὐλίδος, τοῦ εὐωνύμου τοῦ Κηφισοῦ. Τὸ ἐθνικὸν, ἠδύνατο Αὐλιδεὺς, καὶ Αὐλίς. [68] Ἔστι δὲ Αὐλίδιος, καὶ Αὐλιδία.

ΑΥ̓ΛΩ͂Ν [69], πόλις Λακωνικὴ, μία τῶν ἑκατόν. B Ὁ πολίτης, Αὐλωνίτης. Δευτέρα, πόλις Ἀρκαδίας, ὁ πολίτης, Αὐλώνιος. γ πόλις Κρήτης, ἢ τόπος. Ἔστι καὶ τόπος Ἀραβίας. [70] Ἔστι καὶ Αὐλὼν, ὃν ἐπόλισαν Κροτωνιάται, ἥτις ὠνομάσθη Καυλωνία. Τὸ ἐθνικὸν, Καυλωνιάτης. C

ΑΥ̓ΣΕΙ͂Σ [71], ἔθνος Λιβύης. Ἀπολλόδωρος δευτέρα περιηγήσεως, καὶ Ἡρόδοτος ἐν τετάρτῃ.

ΑΥ̓͂ΣΙΓΔΑ [72], πόλις Λιβύης οὐδετέρως, ὡς Καλλίμαχος. Ἑκαταῖος δὲ νῆσον οἶδε. Τὸ ἐθνικὸν, Αὔσιγδοι. Οὕτω γὰρ Ἀπόλλων τιμᾶται. D

ΑΥ̓ΣΧΙ͂ΤΑΙ [73], ἔθνος Λιβύης ὑπερβάκης· Ἀπολλόδωρος περιηγήσεως δευτέρῳ.

in quam congregati sunt Græci. Tryphon ab αὐλισθῆναι, i. e. *pernoctare* deducit Alis, & Aulis. Sed præstat deducere ab Aulide, quæ est ad sinistram Cephisi. Gentile, poterat *esse* Aulideus, & Aulis. Sed est Aulidius, & Aulidia.

AULON, onis, urbs Laconica, una ex centum. Civis, Aulonites. Secunda est urbs Arcadiæ; civis, Aulonius. Tertia, urbs Cretæ, vel locus. Est & locus Arabiæ. Est etiam Aulon, in quo urbem condidere Crotoniatæ, quæ vocata fuit *Caulonia*. Gentile, Cauloniates.

AUSES, populi Libyæ. Apollodorus lib. 2. periegeseωs, & Herodot. lib. 4.

AUSIGDA, urbs Libyæ, neut. gen. ut Callimachus. Hecat. verò insulam esse scribit. Gentile, Ausigdi. Sic enim *Ausigdus Apollo* colitur.

AUSCHITÆ, populi Lybiæ, supra Barcam. Apollodorus periegeseωs lib. 2.

AY-

AU-

Quod optimè imitatus Virgil. Æneid. lib. 4. v. 425. canit:

Non ego cum Danais Trojanam exscindere gentem
Aulide juravi, classemve ad Pergama misi.

Ad quem locum Servius ita: *Aulis insula est in Ægæo mari, in qua conjurarunt Græci se non ante reversuros ad patriam, quam Troja caperetur.* Fuit ergo & urbs & insula, in hac urbe Agamemnon sacrificavit Dianæ filiam suam Iphigeniam, quare Lucretius id factum detestatus canit l. 1.

Aulide, quo pacto Triviai virginis aram
Iphianassaï turparunt sanguine fœde
Ductores Danaum delecti.

Ac deinde paulò infra:

Exitus ut classi felix, faustusque daretur.
Tantum relligio potuit suadere malorum.

Quot scelerosa & impia facta religionis seu nimio, seu præpostero zelo perpetrant mortales, at ejus moderatus & prudens zelus ad pietatem, & charitatem, & justitiam omnes suadet, sine quibus nulla societas nedum latronum, nulla respublica, nullum regnum potest persistere, nec ulla religio sine immortalitatis animæ fide diu potest durare, qua sine friget pietas & charitas, nec justitia curatur, nisi inter optimos viros. Hi enim naturâ sua semper bonorum virorum officio funguntur, quicquid crediderint, sed horum magna penuria est, quod optimè notavit Satyricorum princeps Sat. 13. v. 27.

Rari quippe boni; numerus vix est totidem, quot
Thebarum portæ, vel divitis ostia Nili.

Sed nos ad Spartam nostram redeamus.

68 Ἔστι δὲ Αὐλίδος καὶ Αὐλίδια.] Lege Αὐλίδιος καὶ Αὐλίδια. Namque prius dixerat ethnicon Aulidis esse Aulideum & Aulidem, nunc inquit Aulidium & Aulidiam quoque dici.

69 Αὐλὼν, πόλις Λακωνικὴ, μία τῶν ἑκατόν.] Aulon, onis, urbs Laconica, una ex centum. Memoratur Straboni lib. 8. Plinio Nat. Hist. lib. 4. c. 5. apud quem perperam scribitur *Aulos* pro *Aulon*. Miror ejus non meminisse Joan. Meurs. in suis Miscell. Laconicis.

70 Ἔστι καὶ Αὐλὼν, ὃν ἐπόλισαν Κροτωνιάται, ἥτις ὠνομάσθη Καυλωνία.] Est & Aulon, quem condiderunt Crotoniatæ, quæ vocata est *Caulonia*: & masculino & fœminino genere usurpat hoc urbis nomen. Fuit Italiæ urbs; quæ jam ætate Strabonis ævo cesserat. Nomen invenit, quod esset sita juxta convallem, (id Græcis dicitur *αὐλὼν*) noster à Crotoniatis conditam fuisse tradit. Strabo autem lib. 6. ab Achivis: Μετὰ δὲ τὴν Σάγραν Ἀχαιῶν κτίσμα Καυλωνία, πρότερον δὲ Αὐλωνία λεγομένη, διὰ τὸν προκείμενον αὐλῶνα. Ἔστι δ' ἔρημος &c. i. e. *Post Sagram autem Caulonia ab Achæis condita quondam* Aulonia *dicta ob convallem (id Græcis dicitur αὐλὼν) ante sitam. Est autem deserta.* Memoratur Virgilio Æneidos lib. 3. v. 553.

Hinc sinus Herculei (si vera est fama) Tarenti
Cernitur, attollit se diva Lacinia contra
Caulonisque arces.

Ad quem locum sic Servius: *Caulon, mons est Calabriæ, Horatius:* Et amicus Caulon fertilis Baccho. *In quo oppidum fuit à Locris conditum, quod secundum Hyginum, qui scripsit de situ urbium Italicarum olim non est, alii à Caulo Clitæ Amazonis filio conditum tradunt.* Locus Horatii quem ad testimonium vocat Servius invenitur carm. lib. 2. Ode 6. v. 18.

Ver ubi longum, tepidasque præbet
Jupiter brumas, & amicus Aulon,
Fertilis Baccho minimum Falernis
Invidet uvis.

Memoratur etiam Martiali Epigrammatum libr. 13. Epigram. 125.

Nobilis & laris, & felix vitibus Aulon
Det pretiosa tibi vellera, vina mihi.

Et Horatius & Martialis videntur loqui de Aulone, tanquam monte vitibus consito, & vino fertili. Auctor noster in Καυλωνία agit iterum de urbe & Italiæ & Siciliæ, ubi sis potest consulere notas nostras.

71 Αὐσεῖς, ἔθνος Λιβύης.] Auseis, populi Libyæ ex Apollodori Periegeseωs lib. 2. & ex Herodoti lib. 4. cujus sunt, quæ sequuntur, verba: Τούτων δὲ ἔχονται τῶν Μαχλύων Αὐσέες. Οὗτοι δὲ καὶ οἱ Μάχλυες πέριξ τὴν Τριτωνίδα λίμνην οἰκέουσι. Τὸ μέσον δέ σφι οὐρίζει ὁ Τρίτων. Καὶ οἱ μὲν Μάχλυες τὰ ὀπίσω κομέουσι τῆς κεφαλῆς· οἱ δὲ Αὐσέες τὰ ἔμπροσθεν. i. e. *Juxta hos Machlyes incolunt Auses: & circum paludem Tritonidem utrique habitant, ita ut media palude Tritonide dirimantur, & Machlyes quidem occiput crinitum gestant. Auses verò sinciput.* Hodie Turci crinitum gerunt capitis verticem, reliquam verò partem tonsam.

72 Αὔσιγδα, πόλις Λιβύης οὐδετέρως.] Ausigda, orum, neut. plur. urbs Libyæ, quam præterfluebat Cinnyphus fluvius, ubi Apollo colebatur. Ejus meminit Lycophron in Alexandra apud quem accentu in penultima notatur:

Αὐσίγδα, Κινύφειος ἣν τέγγων ῥόος
Νασαμωνὶς λιπαίνει.

Ausigda, Cinnyphius quam humectans decursus
Aquis fæcundat.

73 Αὐσχῖται, ἔθνος Λιβύης ὑπερβάκης.] Auschitæ, gens Libyæ super Barcam, illud lectionis monstrum τὸ ὑπερβάκης typographo adscribendum est; pro quo legendum ex Herodoto, cujus mox apponemus verba: ὑπὲρ Βάρκης, i. e. *supra Barcam.* Auschitæ verò ab Herodoto vocantur *Auschisæ.* Veram lectionem tuo arbitrio permitto. Ejus ex lib. 4. c. 171. sunt verba, quæ sequuntur: Ἀσβυστέων δὲ ἔχονται τὸ πρὸς ἑσπέρης Αὐσχίσαι, οὗτοι ὑπὲρ Βάρκης οἰκέουσι &c. i. e. *Asbystarum occasum versus confines sunt Auschisæ, hi supra Barcam habitant pertingentes ad mare juxta Euesperidas.*

74 Αὐ-

ΑΥ'ΣΩΝ 74, ὁ Ἰταλός. Λυκόφρων· A

Κτείνουσιν αὐτὸν Αὔσονες Πελλήνιοι.

Καὶ Αὐσονίς, τὸ θηλυκόν. 75 Καὶ Αὐσόνιος, καὶ Αὐσονία ἡ χώρα· ἀφ᾽ οὗ Αὐσονιεύς, καὶ Αὐσόνειος. Λυκόφρων·

76 Ὁ δ᾽ Αὐσονείων ἄγχι Κάλχαντος B
τόπων.

Καὶ Αὐσονίτης· ὁ αὐτός·

Παρ᾽ Αὐσονίτην Φύλαμον δομήσεται.

Καὶ Αὐσονῖτις θηλυκόν· ὁ αὐτός·

Ὁ τῆς θαλάσσης Αὐσονίτιδος μυχούς. C

Καὶ Αὐσόνιος κτητικόν.

ΑΥ'ΤΑΡΙΑ'ΤΑΙ 77, ἔθνος Θεσπρωτικόν· Χάραξ ἑβδόμῃ χρονικῶν, καὶ Φαβωρῖνος ἐν Παντοδαπαῖς, καὶ Ἐρατοσθένης.

ΑΥ'ΤΟΜΑ'ΛΑΚΑ 78, χωρίον Λιβύης· Πο- D
λυΐστωρ τρίτῃ. Ἀπολλόδωρος δὲ Αὐτόμαλά φησι. Τὸ ἐθνικόν, Αὐτομαλακίτης, διὰ τὴν χώραν. Τῷ δὲ καθ᾽ ἡμᾶς τύπῳ, Αὐτομαλακεύς.

ΑΥ'-

AUSON, Italus. Lycophron:

Occidunt eum Ausones Pellenii.

Fœmineum, Ausonis. Mascul. Ausonius; regio Ausonia; à quo Ausoniensis, & Ausonius. Lycophron:

Alius verò juxta Ausonia Calchantis sepulchra.

Et Ausonites, ut idem auctor:

Juxta Ausonitem Phylamum exstruet.

Fœmin. Ausonitis, idem:

Qui Ausonitidis maris recessus.

Dicitur & Ausonius possessiv.

AUTARIATÆ, populi Thesprotici. Charax lib. 7. Chronicorum, & Phavorinus in Παντοδαπαῖς, i. e. *in Omnigenis*, & Eratosthenes.

AUTOMALACA, oppidum Libyæ: Polyhist. lib. 3. Apollod. verò *Automala* inquit. Gentile, Automalacites, propter regionis consuetudinem. Nostra verò forma, Automalaceus.

AU-

74 Αὔσων, ὁ Ἰταλός.] Auson, onis, Italus; scilicet *Auson* accipitur pro Italo præcipuè à Poëtis, ut & *Ausonia* pro Italia. Fuere verò antiqui Italiæ populi, & ut res antiquæ plerumque fabulis involvuntur, quia earum origo ignoratur; ideò mihi videtur finxisse Ausonem Ulyssis & Calypsus, seu ut alii Circes filium eis nomen dedisse, quod testatur inter alios Archiepiscopus Thessalonicæ in Dionysium Periegetam, qui eos celebrat v. 77.

Ἑξείης δ᾽ ἐπὶ τοῖσι Λιγυστιὰς ἕλκεται ἅλμη
Ἔνθ᾽ Ἰταλῶν υἷες ἐπ᾽ ἠπείροιο νέμονται
Ἐκ Διὸς Αὐσονιῆες ἀεὶ μέγα κοιρανέοντες
Ἀρξάμενοι βορέηθεν ἔσω λευκὴν ἐπὶ πέτρην
Ἥ ῥά τε Σικελικῆς ἐπὶ πορθμίδος ἐρρίζωται.

Deinceps post hos Ligusticum trahitur salum
Ubi Italorum filii in continente habitant
A Jove Ausones semper longè latéque dominantes
Orsi à borea introrsum albam in petram
Quæ quidem Siciliæ in freto radices habet.

Ad quem locum Archiepiscopi Thessalonicensis verba sunt: Ὅτι τοὺς Ἰταλούς, ὡς τότε μοναρχοῦντας, μέγα κοιρανέειν λέγει, καὶ Αὐσονιῆας, ἤτοι Αὔσονας, ὀνομάζει, καὶ σημειοῦται ὅτι τοὺς αὐτοὺς εἶναι λέγει Αὔσονας καὶ Ἰταλούς. Λέγονται δὲ Αὔσονες ἀπὸ Αὔσονος, ὃς πρῶτος μὲν τῆς κατὰ Ῥώμην βασιλεῦσαι πρός τινων ἱστορεῖται, Ὀδυσσεῖ γεννηθεὶς ἐκ τῆς Κίρκης· ἢ κατὰ τὸν τὰ ἐθνικὰ γράψαντα, ἐκ Καλυψοῦς γεννηθεὶς τῷ Ἄτλαντι· ἀφ᾽ οὗ καὶ τὸ Σικελικὸν πέλαγος Αὐσόνιον ἐκλήθη ποτέ. &c. i. e. *Quod Italos, ut tunc solos imperantes, longè latéque dominari inquit, & Ausonieas, sive Ausonas vocat, & notatur, quod eosdem esse dicit Ausones & Italos. Dicuntur autem Ausones ab* Ausone, *qui primus quidem regnasse Romæ ab aliquibus dicitur, Ulyssi natus ex Circe; vel secundum Ethnicorum scriptorem ex Calypso genitus Atlanti: à quo etiam* Siculum *pelagus* Ausonium *vocatum est antiquitus.* &c. Idem penè ex nostris testatur Sex. Pomp. Festus: *Ausoniam appellavit Auson Ulyssis & Calypsus filius eam primam partem Italiæ, in qua sunt urbes* Beneventum *&* Cales, *deinde paulatim tota quoque Italia, quæ Apennino finitur, dicta est* Ausonia *ab eodem duce, à quo etiam conditam fuisse Aruncam urbem ferunt.* Servius ad illud Virgilii ex Æn. lib. 7.

----- *Et quos de collibus altis*
Aurunci misère patres.

Inquit, *Auruncos* Græcè Ausones nominari.

75 Καὶ Αὐσόνιος, καὶ Αὐσονία ἡ χώρα.] Dicitur Ausonius adjectivum, & Ausonia ipsa regio, pro Italus, & Italia, Virgil. Æneid. lib. 7. v. 198.

Quid petitis? quæ causa rates, aut cujus egentes
Littus ad Ausonium tot per vada cærula vexit?

Idem lib. 4. Æneid. v. 83.

Non licuit fines Italos, fataliaque arva
Nec tecum Ausonium (quicunque est) quærere Tybrim.

Ausonia verò & ut adjectiv. & ut substantiv. usurpatur. Ut substantiv. apud eundem Poëtam Æneid. lib. 7. v. 55.

Multi illam magno è Latio, totaque petebant
Ausonia: petit ante alios pulcherrimus omnes
Turnus avis, atavisque potens.

Et apud Ovidium etiam:

Jamque dies aderat; qua me discedere Cæsar
Finibus extremæ jusserat Ausoniæ.

Ut adjectiv. autem apud Virgil. Æneid. lib. 4. v. 349.

—— *Si te Carthaginis arces*
Phœnissam, Libycæque aspectus detinet urbis:
Quæ tandem Ausonia Teucros considere terra
Invidia est?

De Ausonia verò videsis Joan. Tzetzam Hist. Chil. 5. Historia 16.

76 Ὁ δ᾽ Αὐσονείων ἄγχι Κάλχαντος τόπων.] Est versiculus Lycophronis, apud quem pro ἄγχι Κάλχαντος τόπων, legitur ἄγχι Κάλχαντος τάφων. Quam ego lectionem in versione mea sequutus fui.

77 Αὐταριάται, ἔθνος Θεσπρωτικόν.] Autariatæ, gens Thesprotica ex Charace Chronic. lib. 7. Autariatæ Thesprotici à nemine, quod sciam, memorantur. Strabo autem lib. 7. celebrat Autariatas Illyriorum gentem maximam & optimam, cui quondam contra Ædiæos bellum fuit perpetuum de sale, qui in confinio cogebatur ex aqua verno tempore ex quadam convalle defluente. Hæc gens alias Illyriorum gentes domuit, ac etiam supra Illyrios & Thracas sese extulerunt, tandem potentia sua exuti sunt à Scordiscis, deinde ab ipsis Romanis, qui Scordiscos etiam debellarunt. Autoriatæ Indi memorantur Æliano περὶ ζώων lib. 17. c. 41. Casaubonus ad locum Strabonis citatum nescio utrum magis confidenter, an audacter inquit, non alios esse ab illis, *quare legendum*, sic ille ait, Αὐταριάται & vox Ἰνδῶν *vel in aliam mutanda, vel omnino rejicienda est.* Si liceret hoc modo argumentari, poterat etiam dici apud Stephanum pro Θεσπρωτικὸν legendum esse Ἰλλυρικόν, vel rejiciendam illam vocem, sed audaciam hujus eruditissimi viri contundit Agatarchid. cui Autariatæ sunt populi Indiæ.

78 Αὐτομάλακα, χωρίον Λιβύης.] Automalaca, oppidum Libyæ ex Polyistore lib. 3. quod Apollodoro dicebatur Automala. Sententiam Apollodori confirmat Strabo Geographiæ lib. 17. Ejus sunt verba: Εἶθ᾽ οἱ Φιλαίνων βωμοί· καὶ μετὰ τούτους Αὐτόμαλα φρούριον, φυλακὴν ἔχον, ἱδρυμένον κατὰ τὸν μυχὸν τοῦ κόλπου παντός. i. e. *Postea sunt Philænorum aræ: & postea Automala castellum præsidium habens, situm in totius sinus recessu.* Ptolemæo Geographiæ lib. 4. c. 4. Αὐτόμαλαξ φρούριον *Automalax castellum* seu *præsidium* dicitur, atque in Cyrenaïca præfectura locatur prope Drepanum promontorium.

ΑΥ'ΤΟ'ΜΟΛΟΙ[79], ἔθνος Αἰθιοπικὸν, ὡς Ἡρόδοτος δευτέρᾳ· Τοῖσι δὲ Αὐτομόλοισι τούτοισιν ὄνομα Ἀσμάχην, ὅ ἐστιν, οἱ ἐξ ἀριστερᾶς χερὸς παριστάμενοι βασιλεῖ. A

AUTOMOLI, populi Æthiopiæ, ut Herodotus lib. 2. *Automolis verò* hiſce nomen eſt *Aſmachen*, quod eſt, qui ex ſiniſtra manu regi aſſiſtunt.

Α'ΦΑ'ΝΝΑΙ[80], χωρίον Σικελίας, ἄσημον. ἀφ' οὗ, Ἢ εἰς Ἀφάννας, ἐπὶ τῶν ἀδήλων, καὶ ἐκτετοπισμένων. Τὸ ἐθνικὸν, Ἀφανναῖος. B

APHANNÆ, oppidum Siciliæ ignobile, à quo parœmia, *aut in Aphannas*, de obſcuris, & remotis. Gentile, Aphannæus.

Α'ΦΑ'ΚΗ, πόλις Λιβύης, ὡς Πολυΐστωρ ἐν Λιβυκῶν τρίτῃ. Τὸ ἐθνικὸν, Ἀφακίτης, διὰ τὸ ἴδιον τῆς χώρας.

APHACE, urbs Libyæ, ut Polyhiſtor Libycorum lib. 3. Gentile, Aphacites, propter regionis conſuetam formam.

Α'ΦΕΙ'ΔΑΝΤΕΣ[81], μοῖρα Μολοσσῶν, ἀπὸ Ἀφείδαντος βασιλέως. C

APHIDANTES, Moloſſorum pars, ſic dicti ab Aphidante rege.

Α'ΦΕΤΑΙ'[82], πόλις τῆς Μαγνησίας· Ἑλλάνικος. Ὅτι ἐντεῦθεν δευτέραν ἄφεσιν ἡ Ἀργὼ ἐποιήσατο, ἢ ὅτι ἐκεῖ οἱ Ἀργοναῦται τὸν Ἡρακλέα κατέλιπον. Κεῖται δὲ ἐν τῷ Παγασητικῷ κόλπῳ. D Τὸ ἐθνικὸν Ἀφεταῖος, ὡς Παγασαῖος, Ἀναφαῖος.

APHETÆ, urbs Magneſiæ. Hellanicus *ſic dictam putat*, quod hinc ſecundam ἄφεσιν (*dimiſſionem*) Argo fecerit, vel quod illic Argonautæ Herculem reliquerint. Jacet verò juxta Pagaſeticum ſinum. Gentile, Aphetæus, ut Pagaſæus, Anaphæus.

Α'ΦΘΑΛΑ[83], καὶ Ἀφθαία, ἡ Ἑκάτη· ὁ Τεχνικὸς δυοκαιδεκάτῳ. Δύναται καὶ Ἀφθαῖος εἶναι. [84] Ἔστι καὶ Αὐθίτης, νομὸς Αἰγύπτου. E

APHTHALA, & Aphthæa, Hecate: Technicus lib. 12. Poteſt etiam Aphthæus eſſe. Eſt etiam Authites, præfectura Ægypti.

Α'ΦΙΔΝΑ[85], δῆμος Ἀττικῆς, τῆς Λεοντίδος φυλῆς, ἀπὸ Ἀφίδνου αὐτόχθονος. Ὁ δημότης, Ἀφιδναῖος, ὡς Πυδναῖος. Τὰ τοπικὰ,

APHIDNA, populus Atticæ, Leontidis tribus, ſic dicta ab Aphidno indigena. Popularis, Aphidnæus, ut Pydnæus. Localia,

79 Αὐτόμολοι, ἔθνος Αἰθιοπικὸν &c.] Automoli, populi Æthiopici ex Herodoti lib. 2. cujus verba corrupta affert Epitomator noſter, quæ ex ejuſdem libro citato capite 30. ſic ſunt reſtituenda: Τοῖσι δὲ Αὐτομόλοισι τούτοισι οὔνομά ἐστιν Ἀσμάχ, δύναται δὲ τοῦτο τὸ ἔπος κατὰ τὴν Ἑλλήνων γλῶσσαν οἱ ἐξ ἀριστερῆς χειρὸς παριστάμενοι βασιλέϊ &c. id eſt: *Automalis iſtis nomen eſt* Aſmach, *quod verbum ſecundum Græcorum linguam idem valet, quod ex ſiniſtra manu aſſiſtentes regi.* Quare apud Stephanum pro Ἀσμάχην lege Ἀσμάχ, pro χερὸς lege χειρὸς, pro βασιλεῖ lege βασιλέϊ. Nomen verò Aſmach proculdubio deflexum eſt à lingua Hebræa, in qua שמאל *ſemol* ſignificat *ſiniſtram manum*, unde verbum השמיל *haſmil*, i. e. *ad ſiniſtram deflectere*; nec eſt ἀπροσδιόνυσον quærere etymologiam Æthiopici nominis ab Hebræa lingua. Etenim illa habebat aliqua ab hac mutuata nomina, ut apparet ex Æthiopiæ Hiſtoria, quam Franciſcus Alvarez Luſitanus, qui per ſexennium degit in Æthiopia, Luſitanica lingua conſcripſit. Automoli igitur Ægyptiorum fuere milites, qui ad Æthiopes transfugerunt, ut claret ex eodem Herodoto libro citato, qui Straboni lib. 17. memorantur, ac *Sebritæ* dicuntur. Fortaſſe corrupto nomine ex eodem fonte, nonne adeo corruptum eſt hoc nomen *Amveres* apud Hiſpanos ex nomine Belgico *Antwerpen*, & alia hujus farinæ ſexcenta? ita profectò.

80 Ἀφάνναι, χωρίον Σικελίας, ἄσημον.] Aphannæ, arum, oppidum Siciliæ, cujus nulla apud alios, quod ſciam, fit mentio. Obſcurum oppidum fuiſſe inquit noſter, unde ab eo parœmia, ἢ εἰς Ἀφάννας, i. e. *vel in Aphannas*, de obſcuris & abſurdis. Sic enim etiam poteſt verti τὸ ἐκτετοπισμένων. Parœmiæ meminere Zenodotus & Eraſmus, qui neſcio quare εἰς Ἀφάννας vertit *in Aphannis*, ſed noſtri auctoris interpretamentum probat potius quam Zenodoti. Ego exiſtimo hinc apud Latinos *affanias* dici, res nullius momenti, quemadmodum apinas & tricas à duobus Apuliæ oppidis, quæ Diomedes delevit, teſtante Plinio lib. 3. c. 11. cujus ſunt verba: *Diomedes ibi delevit gentes Monadorum, Dardorumque & urbes duas, quæ in proverbii ludicrum vertêre, Apinam, Tricam.* Quo ludicro uſus eſt Martialis Epigram. lib. 14. Epigram. 1.

Sunt apinæ, tricæque, & ſi quid vilius iſtis.
Quis neſcit? vel quis tam manifeſta negat?

81 Ἀφειδάντες, μοῖρα Μολοσσῶν &c.] Aphidantes, portio quædam Moloſſorum, ſcilicet ad Moloſſum Arcadiæ fluvium; nomen adepti ab Aphidante quodam rege, quorum meminit Pauſanias in Arcadicis.

82 Ἀφεταὶ, πόλις τῆς Μαγνησίας &c.] Aphetæ, arum, urbs Magneſiæ, nomen adepta, vel à fabula illa vel hiſtoria, quam refert ex Hellanico, ut innuit. Nos eam apud Herodotum legimus, cujus ex lib. 7. c. 193. ſunt, quæ ſequuntur verba: Κάμψαντες δὲ τὴν ἄκρην τῆς Μαγνησίης, ἰθεῖαν ἔπλεον ἐς τὸν κόλπον τὸν ἐπὶ Παγασέων φέροντα. Ἔστι δὲ χῶρος ἐν τῷ κόλπῳ τούτῳ τῆς Μαγνησίης, ἔνθα λέγεται τὸν Ἡρακλέα καταλειφθῆναι ὑπὸ Ἰήσονός τε καὶ τῶν συνεταίρων ἐκ τῆς Ἀργοῦς ἐπ' ὕδωρ πεμφθέντα. Εὖτ' ἐπὶ τὸ κῶας ἔπλεον ἐς Αἶαν τὴν Κολχίδα. Ἐνθεῦτεν γὰρ ἔμελλον ὑδρευσάμενοι, ἐς τὸ πέλαγος ἀφήσειν. Ἐκ τούτου δὲ τῷ χώρῳ οὔνομα γέγονε Ἀφέται. Ἐν τούτῳ ὦν ὅρμον οἱ Ξέρξεω ἐποιεῦντο. i. e. *Flectenteſque promontorium Magneſiæ, rectum curſum in ſinum, qui ad Pagaſas fert, tenebant. In hoc Magneſiæ ſinu locus quidam eſt, in quo fertur Hercules, quum e navi Argo aquatum miſſus eſſet, derelictus fuiſſe ab Iaſone atque à ſociis dum in terram Colchidem ad vellus navigarent. Illinc enim aquatum in pelagus erant abituri. Hac de cauſa nomen loco fertur eſſe* Aphetæ, *id eſt*, dimiſſæ. *Hoc in loco ſtationem habuerunt Xerxis naves.* Apud Herodotum habet accentum in penultima; apud noſtrum in ultima.

83 Ἄφθαλα, καὶ Ἀφθαία, ἡ Ἑκάτη.] Aphthala, & Aphthæa, Hecate, *id eſt*, Proſerpina. Hunc locum corruptum eſſe ſuſpicor. Videtur Stephanus oblitus eſſe, dicere ubi colebatur *Hecate Aphthæa.* Ego puto hanc Proſerpinam nedum Cereris generum noviſſe.

84 Ἔστι καὶ Αὐθίτης, νομὸς Αἰγύπτου.] Eſt & Authites, *nomos*, h. e. *præfectura* Ægypti, pro Αὐθίτης, lege Ἀφθίτης. Id enim litterarum ordo ſuadet, atque etiam *Aphthites Nomos* celebratur ab Herodoto lib. 2. c. 166.

85 Ἄφιδνα, δῆμος Ἀττικῆς, τῆς Λεοντίδος φυλῆς.] Aphidna, populus *h. e.* oppidum Atticæ, Leontidis tribus. Memoratur Pauſaniæ in Atticis, quam cepiſſe inquit τοὺς Τυνδάρεω παῖδας i. e. *Tyndari filios*, ſcilicet Caſtorem & Pollucem, quos ideo *Tyndaridas* vocabant. Alii autem *Dioſcuros*, quod eſſent Jovis filii: ex Leda Tyndari conjuge.

86 Ἔστι

τικά, δῆλα· Ἀφίδνηθεν, Ἀφίδναζε, Ἀ- A
φίδνησιν. [86] Ἔστι καὶ πόλις Ἀφίδναι. Ἔστι καὶ τῆς Λακωνικῆς, [87] ὅθεν ἦσαν αἱ Λευκιππίδες, Φοίβη καὶ Ἱλάειρα.

lia, sunt nota, ex-Aphidna, in-Aphidnam, Aphidnis. Est etiam urbs Aphidnæ. Est etiam Laconicæ urbs, ex qua erant Leucippides, Phœbe, & Hilaïra.

ἈΦΝΕΙΟΝ, πόλις Φρυγίας, πλησίον Κυζίκου, ἢ Μιλήτου πόλεως, ἢ ἀπὸ Ἀφνειοῦ, B
ἢ ἀπὸ Ἀφναΐδος νύμφης. Ἔστι καὶ Λυδίας πόλις. [88] Ἡ λίμνη, ἡ περὶ Κύζικον, Αὐνῖτις, [89] ἡ πρότερον Ἀρτυνία. Τὸ ἐθνικὸν, Ἀφνίτης.

APHNIUM, urbs Phrygiæ, prope Cyzicum, vel Miletum urbem, sic dicta, vel ab Aphneo, vel ab Aphnaide Nympha. Est etiam Lydiæ urbs. Est etiam lacus prope Cyzicum, Aphnitis, quæ prius *Artynia* dicebatur. Gentile, Aphnites.

ἈΦΟΡΜΙΟΝ [90], τόπος Θεσπιέων· C
Ἀφορ-

APHORMIUM, locus Thespiensium,

86 Ἔστι καὶ πόλις Ἀφίδναι. Ἔστι τῆς Λακωνικῆς &c.] Est & urbs Aphidnæ. Est & Laconicæ. Mendum inesse existimo his verbis. Ratio clamat sic legenda esse: Ἔστι καὶ πόλις Ἀφίδναι τῆς Λακωνικῆς. i. e. *Est & urbs Aphidnæ, Laconicæ.* Tantum expungo secundum ἔστι, quod puto per incuriam irrepsisse. Aphidnas autem Laconicæ memorat Pausanias in Laconicis.

87 Ὅθεν ἦσαν αἱ Λευκιππίδες, Φοίβη καὶ Ἱλάειρα.] Ex Aphidnis Laconicæ fuisse Leucippides, Phœben & Hilaïram inquit; alii Leucippi filias fuisse ajunt; alii Apollinis, quas Dioscuri cum rapuissent, uxores duxerunt. Ego certum existimo fuisse Theseum, Pollucem & Castorem heroës quosdam, sed eorum historiam poëtas fabulis involvisse opinor. De illarum raptu à Tyndaridis seu Dioscuris audi Ovidium Fastorum lib. 5. v. 699.

Abstulerant raptas Phœben Phœbesque sororem
Tyndaridæ fratres, hic eques, ille pugil,
Bella parant, repetuntque suas & frater & Idas;
Leucippo fieri pactus uterque gener.
His amor, ut repetant, illis, ut reddere nolint,
Suadet: & ex causa pugnat uterque pari.
Effugere OEbalidæ cursu potuêre sequentes:
Sed visum celeri vincere turpe fuga.
Liber ab arboribus locus est, apta area pugnæ
Constiterant illic: nomen Aphidna loco.

88 Ἡ λίμνη, ἡ περὶ Κύζικον, Αὐνῖτις &c.] Est lacus prope Cyzicum, Aunitis &c. Pro Αὐνῖτις lege Ἀφνῖτις. Id enim litterarum ordo exigit, ac eodem modo vocatur ab Strabone lib. 13. ab hoc lacu *Aphneios* vocari, quos Homerus locat ad fluvium Æsepi, auctor est idem auctor libro citato. Unde existimo Auctorem nostrum fecisse urbem Phrygiæ *Aphneium*, cujus nulla, quod sciam, apud alios fit mentio. Aphneios autem Homerus celebrat Il. 2. v. 825.

89 Ἡ πρότερον Ἀρτυνία &c.] Aphnitidem lacum circa Cyzicum prius vocatam fuisse *Artyniam*, auctor est noster Auctor, sed sine auctore. Strabo autem lib. 13. tradit Aphnitidem lacum, à quo *Aphneios* dici censent esse eundem, qui *Dascylitis* vocatur. Ejus sunt verba: Ἔστιν οὖν μετὰ τὴν τῶν Κυζικηνῶν πόλιν καὶ τὸν Αἴσηπον, ἀρχὴ τῆς Τρωάδος καθ' Ὅμηρον. Λέγει δ' ἐκεῖνος μὲν οὕτω περὶ αὐτῆς·

Οἳ δὲ Ζέλειαν ἔναιον ὑπαὶ πόδα νείατον Ἴδης
Ἀφνειοὶ, πίνοντες ὕδωρ μέλαν Αἰσήποιο
Τρῶες, τῶν αὖθ' ἦρχε Λυκάονος ἀγλαὸς υἱὸς
Πάνδαρος, ᾧ καὶ τόξον Ἀπόλλων αὐτὸς ἔδωκεν.

Τούτους δὲ ἐκάλει καὶ Λυκίους. Ἀφνειοὺς δὲ ἀπὸ τῆς Ἀφνίτιδος νομίζουσι λίμνης. Καὶ γὰρ οὕτω καλεῖται ἡ Δασκυλῖτις. id est: *Est igitur post Cyzenorum urbem* h. e. *post Cyzicum & Æsepum initium Troadis secundum Homerum. Sic enim ille de ea loquitur:*

Qui autem Zeleam habitabant sub pedem imum Idæ
Aphneii bibentes aquam nigram Æsepi
Troës, his rursus præerat Lycaonis clarus filius
Pandarus, cui & arcum Apollo ipse dedit.

Hos autem Lycios etiam vocat. Aphneios verò dici censent ab Aphnitide lacu. Sic enim vocatur Dascylitis. Interpres Latinus Homeri deceptus est nominis amphibologia. Pro Ἀφνειοὶ enim vertit *divites*, sed præstat sequi nostri Auctoris sententiam, qui Aphneum inquit esse urbem Phrygiæ & Strabonis, qui lib. 13. supra citato inquit *Aphneios* dictos esse ab Aphnitide lacu.

90 Ἀφόρμιον, τόπος Θεσπιέων &c.] Aphormium, locus Thespiensium. Quamvis Epitomator noster ex auctoritate Aphrodysii, seu Euphemii inquit Aphormium fuisse locum Thespiensium, cujus oppidanus fuit Tiphys navis illius celeberrimæ gubernator, ac præterea affert loci etymologiam à verbo ἀφορμίζω, i. e. *solvo è portu*, seu *enavigo*, quod illinc navis Argo unà cum heroïbus enavigasset. Tamen existimo hunc locum esse factum ex Græcorum fermento, quandoquidem ejus non meminit Pausanias accuratissimus omnium Græcorum in describendis totius Græciæ locis, cum in Bœoticis celebret & Tiphyn & Argo navem, & oppidum Bœotiæ Tipham, cujus oppidani Tiphyn navis Argus gubernatorem suum civem fuisse asserebant, operæ pretium est eum audire loquentem sua ipsius lingua in suis Bœoticis: Παραπλέοντι δὲ αὐτόθι, πόλισμά ἐστιν οὐ μέγα ἐπὶ θαλάσσῃ Τίφα. Ἡράκλειόν τε Τιφαιεῦσίν ἐστι, καὶ ἑορτὴν ἄγουσιν ἐπέτειον. Οὗτοι Βοιωτῶν μάλιστα ἐκ παλαιοῦ τὰ θαλάσσια θέλουσιν εἶναι σοφοὶ, Τῖφυν ἄνδρα μνημονεύοντες ἐπιχώριον, ὡς προκριθείη γενέσθαι τῆς Ἀργοῦς κυβερνήτης. Ἀποφαίνουσι δὲ καὶ περὶ τῆς πόλεως ἔνθα ἐκ Κόλχων ὀπίσω κομιζομένην κομίσασθαι τὴν Ἀργὼ λέγουσιν. id est: *Hinc rursum præternaviganti modicum est oppidum ad mare (nomine)* Tipha, *Herculis delubrum est Tiphæensibus, in quo festum agunt anniversarium. Hi præ cunctis Bœotiis maritimarum rerum peritiam jam tum ab initio sibi vindicant, Tiphyn prædicantes, cui nominatim Argûs navis gubernacula credita sunt, suum fuisse indigenam: ostendunt etiam extra oppidum locum, quo Argo ipsam Colchis reversam applicuisse dicunt.* His insuper adde Strabonem quoque illius oppidi Aphormii non meminisse, nec Ptolemæum. At si patria Tiphys in obscuro antiquitatis sepulchro obscura jacet, ejus nominis fama Græciam illustrat parili ratione à Poëtis Latinis & Græcis famigerata. Ex omnibus eligimus, qui sequuntur: Apollonius Argonautic. libro 1. v. 105.

Τῖφυς δ' Ἁγνιάδης Σιφαέα κάλλιπε δῆμον
Θεσπιέων.

Tiphys verò Agnei filius Siphensem reliquit populum
Thespiensium.

Apollonius confirmat sententiam Pausaniæ, cum inquit Tiphyn reliquisse Siphensem populum. Namque oppidum, quod Pausanias *Tipham*, Apollonius vocat Σιφαέα δῆμον. i. e. *Siphensem populum*, quod Ptolemæo Geograph. lib. 3. c. 15. dicitur Σίφαι plurativo numero ac Bœotiæ adscribitur. Virgilius etiam Eclog. 4. v. 34. *Tiphyn* celebrat:

Alter erit tum Tiphys, & altera quæ vehat Argo
Delectos heroas.

Ad quem locum Servius: *Vel revera Tiphys, vel qualis Tiphys Argonautarum gubernator, sane specialia pro generalibus ponit. Nam per Tiphyn, quemcunque gubernatorem accipimus: per Argo, quamcunque navem: per Trojam, quamcunque civitatem: per Achillem, quemcunque virum fortem.* Seneca etiam in Medea Tiphyn usurpat eodem modo ac Virgilius:

Venient annis secula seris
Quibus Oceanus vincula rerum
Laxet, & ingens pateat tellus
Tiphysque novos detegat orbes
Nec sit terris ultima Thule.

Quæ carmina reipublicæ litterariæ proletarii existimant indicare *novum orbem*, ac si Seneca Tragicus foret propheta. De quibus videsis nostram sententiam in observationibus nostris ad Γέρειαν.

91 Ἀφρο-

Ἀφροδίσιος, ἤτοι Εὐφήμιος ἐν τῷ περὶ πατρίδος. Ὅθεν καὶ τὸν κυβερνήσαντα τὴν ναῦν τὴν Ἀργὼ, Τίφυν γενέσθαι. Καὶ λόγος παρ' ἡμῶν, τῆς νεὼς ἀφορμισάσης ἐντεῦθεν μετὰ τῶν ἀριστέων, ἀφ' οὗπερ ἀπέπλευκεν ἡ ναῦς. Ὁ τοπίτης Ἀφορμιεὺς, ὡς Αἰγιεὺς, Σουνιεύς.

ἈΦΡΟΔΙΣΙΆΣ [91], πόλις Κιλικίας, περὶ ἧς Ἀλέξανδρος ὁ Πολυΐστωρ ἐν τῷ περὶ Κιλικίας φησὶν, ὅτι Ζώπυρός φησιν αὐτὴν ἀπὸ τῆς Ἀφροδίτης κεκλῆσθαι, γράφων καὶ ἱστορίας. [92] Δευτέρα, Ἰβηρίας πρὸς τοῖς Κελτοῖς. [93] Τρίτη, νῆσος, ἡ πρότερον Ἐρύθεια, μεταξὺ Ἰβηρίας καὶ Γαδείρων. Τετάρτη, ἐν Κνίδῳ· πέμπτη, μεταξὺ Λυδίας καὶ Καρίας. ϛ', Νῆσος Λιβύης, πρὸς τῇ Κυρήνῃ. [94] ζ, Πόλις Λακωνικῆς, μία τῶν ρ. η', Σκυθίας, παραλία, πρὸς τῇ λῃστείᾳ ἐπιτήδειος. θ, Αἰθιοπίας. [95] Δεκάτη, Κύπρου. [96] Εἰσὶ καὶ δύο νησίδια πλησίον τῆς Λιβύης. Ἔστι καὶ Ἀλεξανδρείας. Τὸ ἐθνικὸν, Ἀφροδισιεύς.

ἈΦΡΟ-

sium, Aphrodisius, vel Euphemius in libro de Patria. Unde & gubernator navis Argus *Tiphys* erat: & fama apud nos obtinuit, quod navis hinc unà cum principibus solverit à loco, à quo abnavigavit navis. Habitator dicitur Aphormiensis, ut Ægiensis, Suniensis.

APHRODISIAS, urbs Ciliciæ; de qua Alexander Polyhistor in lib. de Cilicia inquit; Zopyrum referre eam sic ab Ἀφροδίτης, id est, *à Venere* vocatam fuisse, cujus historiam scripsit. *Secunda*, est urbs Iberiæ prope Celtas. *Tertia*, insula, quæ prius Erythia, inter Iberiam & Gades. *Quarta*, in Cnido. *Quinta*, inter Lydiam, & Cariam. *Sexta*, insula Libyæ prope Cyrenen. *Septima*, urbs Laconicæ, una ex centum. *Octava*, Scythiæ, maritima ad latrocinia apta. *Nona*, Æthiopiæ. *Decima*, Cypri. Sunt etiam duæ insulæ parvæ prope Libyam. Est etiam Alexandriæ. Gentile, Aphrodisiensis.

APHRO-

91 Ἀφροδισιὰς, πόλις Κιλικίας &c.] Aphrodisias, adis, urbs Ciliciæ. Duodecim hujus nominis urbes celebrat Epitomator noster. De omnibus aliquid invenire memoria dignum pro ratione instituti nostri ἀδύνατον existimo. Primo loco celebrat Aphrodisiadem Ciliciæ urbem, quam ex auctoritate Alexandri Polyhistoris ex Zopyro petita inquit nomen adeptam fuisse ἀπὸ τῆς Ἀφροδίτης, i. e. *à Venere*, cujus historiam Zopyrus scripserat. Memoratur inter alios Constantino Porphyrogenetæ de Them. lib. 1. Them. 13. Plinio Nat. Hist. lib. 5. c. 27. qui eam *oppidum Veneris* vocat, ac si Zopyri sententiam confirmaret. Ejus sunt verba: *Promontorium & oppidum Veneris, à quo proximè Cyprus insula.* Hodie *S. Theodoro* dici ajunt Ortelius & Philip. Ferr. Alexand. ex Coriolano Cepio.

92 Δευτέρα, Ἰβηρίας πρὸς τοῖς Κελτοῖς.] Secundo loco memorat Aphrodisiadem Iberiæ prope Celtas; quam urbem Strabo lib. 4. vocat ἱερὸν τῆς Πυρηναίας Ἀφροδίτης. i. e. *Templum Pyrenææ Veneris.* Ptolem. lib. 2. c. 5. dicitur Ἀφροδίσιον, *Aphrodisium*, ac si diceres *Venereum.* Fuit promontorium cum opp. olim ejusdem nominis in ora Hisp. Citer. in Gall. Narbonens. confin. apud Caucoliberim opp. hodie *Cap de Creuz* vocatur.

93 Τρίτη, νῆσος ἡ πρότερον Ἐρύθεια μεταξὺ Ἰβηρίας καὶ Γαδείρων.] Tertio loco memorat Epitomator noster insulam Aphrodisiadem, inter Iberiam & Gades; quæ prius *Erythea* vocata fuit. Memoratur Periegetæ v. 558.

Ἤτοι μὲν ναίουσι βοοτρόφον ἀμφ' Ἐρύθειαν
Ἄτλαντος περὶ χεῦμα θεουδέες Αἰθιοπῆες
Μακροβίων υἷες ἀμύμονες, οἵ ποθ' ἵκοντο
Γηρυόνος μετὰ πότμον ἀγήνορος.

Nempe habitant boum nutricem circum Erytheam
Atlantis circa undam pietatem in deos colentes Æthiopes
Macrobiorum filii inculpati, qui olim advenerunt
Geryonis post mortem superbi.

Ad quem locum sic loquitur Archiepiscopus Thessalonicæ: Ὅτι Ἐρύθεια ἡ τοῦ Γηρυόνου νῆσος περὶ τὸ χεῦμά ἐστι τοῦ Ἄτλαντος, ἤτοι περὶ τὸ Ἀτλαντικὸν πέλαγος, καὶ ὅρα ὅτι τὸν τόπον, ἤτοι τὸ πέλαγος, Ἄτλαντα εἶπεν, ὁμωνύμως τῷ ἥρωϊ, ἐξ οὗ καὶ αὐτὸ παρωνόμασαι ταύτην τὴν νῆσον βουτρόφον ἐπωνόμασε, διὰ τὴν περιουσίαν τῶν βοῶν αἳ ἦσαν τῷ Γηρυόνῃ &c. i. e. *Quod Erythea est Geryonæ insula circa fluentum Atlantis, vel circa Atlanticum pelagus, & vide, quod locum, vel pelagus, Atlantem dixit eodem nomine ac heros Atlas dicitur, à quo & illud denominatum est. Hanc insulam* βουτρόφον, *i. e.* boum nutricem *vocavit, propter abundantiam vaccarum, quas habebat Geryones.* Qui Geryon Periegetæ *Geryones* dicitur Eustathio, ut ex utriusque verbis claret. At de Erythia insula, quæ prius *Aphrodisias* dicta fuit, ut inquit noster, omnium optimè loquitur Plinius Nat. Hist. lib. 4. c. 22. *Ab eo latere, quo Hispaniam spectat, passibus ferè centum; altera insula est longa* III. *mill. pass. lata, in qua prius oppidum* Gadium *fuit. Vocatur ab Ephoro & Philistide,* Erythia; *à Timæo & Sileno* Aphrodisias, *ab indigenis Junonis: Majorem Timæus* Cotinusam *apud eos vocatam ait. Nostri* Tattesson *appellant; Pœni* Gadir, *ita Punica lingua septem significante.* Erythia *dicta est, quoniam Tyrii ab origine eorum orti ab Erythræo mari ferebantur. In hac* Geryones *habitasse à quibusdam existimatur, cujus armenta* Hercules *abduxerit. Sunt qui aliam esse eam & contra Lusitaniam arbitrentur, eodemque nomine quondam ibi appellatam.*

94 Ἑβδόμη, πόλις Λακωνικῆς, μία τῶν ἑκατόν.] Septimo loco memorat Aphrodisiadem Laconicam urbem, unam ex centum, quas habebat Laconica. Nolo tua tempora morari, Lector. Audi Pausaniam loquentem in Laconicis: Ταύτην ᾤκισε μὲν Βοιὸς τῶν Ἡρακλειδῶν, συναγαγεῖν δὲ ἄνδρας ἀπὸ τριῶν ἐς αὐτὴν λέγεται πόλεων, Ἠτιδος, Ἀφροδισιάδος, καὶ Σίδης. Τῶν δὲ πόλεων τῶν ἀρχαίων τὰς μὲν δύο ἐς Ἰταλίαν φεύγοντα Αἰνείαν καὶ ὑπὸ πνευμάτων ἀπενεχθέντα ἐς τοῦτον τὸν κόλπον οἰκίσαι φασὶν, τὴν Ἠτιάδα Αἰνείου θυγατέρα λέγοντες εἶναι. Τὴν τρίτην δὲ κληθῆναι τῶν πόλεων λέγουσιν ἀπὸ τῆς Δαναοῦ Σίδης. i. e. *Hanc* [*Bœas urbem*] *condidit quidem Bœus unus ex Heraclidis, coloniam deduxisse dicitur ex tribus civitatibus, Etide, Aphrodisiade, & Side. Harum priscarum urbium duas, in hunc sinum tempestate delatum Æneam in Italiam fugientem condidisse ferunt, Etiadem Æneæ filiam dicentes esse. Harum urbium tertiam vocatam fuisse dicunt à Sida Danaï* [*filia.*]

95 Δεκάτη, Κύπρου.] Decimo loco numerat Aphrodisiadem, urbem Cypri. Pro Κύπρου enim legendum est Κύπρῳ. Id erroris Typographi rationibus referendum est. Eam memorat Strabo lib. 14. Sed Aphrodision vocat neut. gen. Ejus sunt verba: Εἶτ' Ἀφροδίσιον, καθ' ὃ στενὴ ἡ νῆσος· εἰς γὰρ Σαλαμῖνα ὑπέρβασις σταδίων ἑβδομήκοντα· εἶτ' Ἀχαιῶν Ἀκτή. i. e. *Deinde Aphrodisium, ubi arcta est insula. Ad Salaminam enim transitus* [*est*] *stadiorum* LXX. *deinde Achæorum Acte.*

96 Εἰσὶ καὶ δύο νησίδια πλησίον τῆς Λιβύης.] Sunt etiam duæ insulæ parvæ prope Libyam, utraque scilicet nomine Aphrodisias, quarum nulla apud alios, quod sciam, fit mentio. Ptolemæum excipio, qui Geographiæ lib. 4. c. 5. memorans insulas in Ægyptio pelago Libyæ & Ægypto adjacentes, statim in Arabico sinu memorat *Aphrodites insulam*, i. e. *Veneris insulam*; ac existimo esse unam ex illis duabus, quas noster prope Libyam locat. Aliam etiam *Aphrodites insulam* memorat Ptolemæus eodem libro c. 4. post Libyæ deserta. Herodotus etiam in Melpomene c. 169. duas insulas celebrat prope Gigamas; alteram vocat *Aphrodisiadem*, alteram *Platean.* Forsitan ad has respexit Auctor noster. Verba Herodoti ex libro citato libet apponere: Τού-

των

ἈΦΡΟΔΙΤΗΣ[97], πόλις κατὰ Ἄθριβιν, καὶ A Αἰθιοπίαν, καὶ Θρᾴκην.

APHRODITES, urbs juxta Athribim, & Æthiopiam, & Thraciam.

ἈΦΡΟΔΙΤΙΑ[98], χωρίον Λακωνικῆς· Θουκυδίδης δ.

APHRODISIA, oppidum Laconicæ. Thucyd. lib. 4.

ἈΦΥΤΗ[99], ἢ ἈΦΥΤΙΣ, πόλις πρὸς τῇ Παλλήνῃ Θρᾴκης, ἀπὸ Ἀφύου τινὸς ἐγχωρίου. B [1] Ἔσχε δὲ ἡ πόλις μαντεῖον Ἄμμωνος. Ὁ πολίτης, Ἀφυταῖος. Θουκυδίδης α, ἐξ Ἀφύτιος ὁρμώμενος. [2] Λέγεται καὶ Ἀφύτεια, ἴσως ἀπὸ τοῦ Ἀφύτη· καὶ Ἀφυτιεὺς, καὶ Ἀφυτεὺς, καὶ Ἀφυτήσιος. C

APHYTE, vel APHYTIS, urbs juxta Pallenen Thraciæ, ab Aphyo quodam indigena. Habuit verò urbs oraculum Ammonis. Civis, Aphytæus. Thucydid. lib. 1. *Ex Aphyti profectus.* Dicitur etiam Aphytia, forte ab Aphyte; nec non Aphytienſis, & Aphytenſis, & Aphyteſius.

ἈΧΑΙΙΑ[3], παρὰ τὸ Ἀχαιὸς κύριον. Τὸ ἐθνικὸν, Ἀχαιός. Καὶ σεσημείωται ὀξυνόμενον. Ἔστι καὶ λόφος ἐν Καρύστῳ, καὶ τόποι διάφοροι.

ACHÆIA, ab Achæus nomen proprium. Gentile, Achæus, & notatur acuto tono. Eſt etiam collis in Caryſto; nec non loca diverſa.

ἈΧΑΙΜΕΝΙΑ[4], ἡ Περσικὴ μοῖρα, ἀπὸ Ἀχαιμένους υἱοῦ Αἰγέως. Λέγεται καὶ Ἀχαι- D μένιον.

ACHÆMENIA, Perſidis pars, ab Achæmene Ægei filio. Dicitur etiam Achæmenium.

ἈΧΑΝΟΙ, ἔθνος πρὸς τῇ Σκυθίᾳ, οἱ καὶ Ἀχαρνοὶ λέγονται παρὰ Θεοπόμπῳ.

ACHANI, populi prope Scythiam qui etiam Acharni dicuntur apud Theopomp.

ἈΧΑΡΝΑ[5], δῆμος τῆς Οἰνηΐδος φυλῆς.

ACHARNA, populus OEneidis tribus.

Ἡρω-

Hero-

των δ' ἔχονται Γιγάμαι, νεμόμενοι τὴν πρὸς ἑσπέρην χώρην, μέχρι Ἀφροδισιάδος νήσου. Ἐν δὲ τῷ μεταξὺ χώρῳ τούτῳ ἥτε Πλατέα νῆσος ἐπικέεται, τὴν ἔκτισαν Κυρηναῖοι· καὶ ἐν τῇ ἠπείρῳ Μενελάϊος λιμήν ἐστι. &c. i. e. *His confines ſunt Gigamæ, locum, qui occaſum ſpectat incolentes uſque ad Aphrodiſiadem inſulam. In hujus loci medio jacet inſula* Platea, *quam condidere Cyrenæi; atque in continente eſt portus Menelaïus, & Aziris, quam Cyrenæi incoluere.* Interpres Latinus pro illis τὴν ἔκτισαν Κυρηναῖοι, vertit, *ubi urbem condidere Cyrenæi*; cum deberet vertere, *quam condidere Cyrenæi*, ut nos vertimus. Namque τὸ κτίσαι apud Græcos, & *condere* apud Latinos, tam de urbibus, quam de regionibus, dicitur. Atque Herodotus non inquit, Cyrenæos condidiſſe in illa inſula urbem, ſed inquit; Cyrenæos condidiſſe illam inſulam, ſcilicet eam incoluiſſe conditis aliquibus oppidis. Illam Græcorum & Latinorum phraſin contra Scaligeri ſententiam alibi annotamus.

97 Ἀφροδίτης, πόλις κατὰ Ἄθριβιν &c.] Sic concipienda ſunt hæc verba: Ἀφροδίτης πόλις, πόλις ἐστι &c. i. e. *Aphrodites polis*, id eſt, *Veneris urbs*, *urbs eſt juxta Athribin, & Æthiopiam & Thraciam.* Aphrodites polis & Nomos Aphroditopolites memorantur Ptolemæo Geograph. lib. 4. c. 5. inter Ægypti oppida & præfecturas, ut & Straboni & Plinio. Reliquarum non venit mihi in mentem, ac ne Anthiſtenis quidem lucerna quæſitas inveniri poſſe reor.

98 Ἀφροδιτία, χωρίον Λακωνικῆς &c.] Aphroditia, oppidum Laconicæ ex Thucydidis lib. 4. apud quem *Aphrodiſia*, non Aphroditia, ut habet noſter, vocatur. Ejus appono verba: Μία δὲ φρουρὰ, ἥπερ καὶ ἠμύνατο περὶ Κορτύταν καὶ Ἀφροδισίαν, τὸν μὲν ὄχλον τῶν ψιλῶν ἐσκεδασμένων ἐφόβησεν ἐπιδρομῇ, τῶν δὲ ὁπλιτῶν δεξαμένων ὑπεχώρησε πάλιν. i. e. *Una verò præſidiaria cohors, quæ etiam hoſtes propulſavit circa Cortytam & Aphrodiſiam, palantem levis armaturæ turbam impetu facto terruit, ſed cum gravis armaturæ milites ipſam excepiſſent, rurſus ſe recepit.* Tu, benevole Lector, pro tuo arbitrio, vel Stephanum ex Thucydide, vel Thucydidem ex Stephano corriges. Namque Thucydidis ſcholia ad hunc locum nihil nobis ſuppeditant.

99 Ἀφύτη, ἢ Ἀφυτις, πόλις πρὸς τῇ Παλλήνῃ Θρᾴκης.] Aphyte, vel Aphytis, urbs juxta Pallenen Thraciæ, ex Thucyd. lib. 1. Ὃς ἀφικόμενος ἐς τὴν Παλλήνην, καὶ ἐξ Ἀφύτιος ὁρμώμενος προσήγαγε τῇ Ποτιδαίᾳ τὸν στρατὸν κατὰ βραχὺ προϊὼν καὶ κείρων ἅμα τὴν γῆν. i. e. *Qui cum in Pallenen perveniſſet, ac ex Aphyti caſtra moviſſet, copias Potidææ admovit paulatim procedens & depopulans ſimul agros.* Pro *depopulans agros* eſt in Græco κείρων τὴν γῆν, i. e, *tondens terram*; pulchra metaphora. Exercitus enim, qua tranſit, tondet agros.

1 Ἔσχε δὲ ἡ πόλις μαντεῖον Ἄμμωνος.] Aphyten, ſeu Aphytin urbem ad Pallenen Thraciæ habuiſſe oraculum Ammonis inquit. Id deſumpſit ex Pauſaniæ lib. 3. Sic enim ille de his loquitur: Ἀφυταῖοι δὲ τιμῶσιν Ἄμμωνα, οὐδὲν ἧσσον, ἢ οἱ Ἀμμώνιοι Λιβύων. i. e. *Aphytæi autem colunt Ammonem nihilominus, quam Ammonii Libyum.*

2 Λέγεται καὶ Ἀφύτεια, ἴσως ἀπὸ τοῦ Ἀφύτη.] Dicitur etiam Aphytia, urbs Aphyte, ſeu Aphytis, ab Aphyte, ſcilicet per paragogen, quod eſt valde frequens in hujuſmodi nominibus, de quibus videſis, quæ in Ἀγάμεια nota 72. obſervavimus.

3 Ἀχαιΐα, παρὰ τὸ Ἀχαιὸς κύριον.] Achæia nomen invenit ab Achæus, cum eſt nomen proprium. Eodem modo enim dicitur etiam gentile; etſi hoc acuto, illud gravi tono notatur. At ſi ab Achæus dicitur regio Achæa, non Achæia debet dici, ſed obtinuit uſus, ut Ἀχαιΐα & Ἀχαιΐς dicatur, ut & adjectiv. Ἀχαιϊκὸς, & Ἀχαϊκὸς, teſte Euſtathio ad Il. 1. v. 254. Duplex verò fuit hujus nominis regio; altera Græciæ, cujus incolæ dicebantur *Achæi*, *Achivi*, *Hellenes*, *Græci*, *Myrmidones*, de quorum tribus teſtimonium perhibet Mæonius vates Il. 2. v. 684.

Μυρμιδόνες δὲ καλεῦντο, καὶ Ἕλληνες, καὶ Ἀχαιοί.

Myrmidones verò vocabantur, & Hellenes, & Achæi.

Quorum regionem vocat idem Mæonides Il. 1. v. 254. Ἀχαιΐδα γαῖαν. id eſt, *Achæida terram.* De qua vide ſis Plin. lib. 4. c. 9. Pauſaniam in Achaïcis. De Achæia verò extra Græciam, cujus incolæ quoque *Achæi* dicebantur. Conſule Plin. lib. 6. c. 11.

4 Ἀχαιμενία, Περσικὴ μοῖρα &c.] Achæmenia, Perſica portio, ab Achæmene Ægei filio. Sunt meræ nugæ. Achæmenes enim eſt nomen Perſicum, à quo Achæmenidarum tribus apud Paſargadas, unde Perſarum reges originem trahebant, ut rerum monumentis tradit Herodotus lib. 1. c. 125. Et adhuc hodiè nomine parum corrupto Perſæ vocantur *Agemis*, teſte Teixera in Itinerario Indiæ c. 6. ubi agit de urbe Bagadad. Apud Poëtas etiam *Achæmenius* ſumitur pro Perſicus, unde Lucan. lib. 2.

——— *Achæmeniis decurrunt medica Suſis*
Agmina. ———

5 Ἀχάρνα, δῆμος τῆς Οἰνηΐδος φυλῆς.] Acharna, populus, *id eſt*, oppidum OEneidis tribus ex Herodiano, non hiſtorico, ſed grammatico, cujus popularis, ſeu oppidanus dicebatur Acharneus & Acharnites, & ore Latino Acharnenſis. A priore nomen adepta eſt fabula Ariſtophanis, cujus epigraphe eſt Ἀχαρνεῖς *Acharnei*, ſeu *Acharneis*, (ſic Cicero ſolet fingere hujuſmodi nomina) vel *Acharnenſes*, quod eſt Latinius & uſitatius.

Ἡρωδιανὸς, Ἀχάρνεις βαρύτονον. Τὰ τοπικὰ, A ὡς ἀπὸ ὀξυτόνου, Ἀχαρνῆθεν. Μήποτε δ' ἀπὸ τοῦ Ἀχαρνεὺς ἡ παραγωγή. Ὁ δημότης, Ἀχαρνεὺς, καὶ Ἀχαρνίτης, [6] καὶ Ἀχαρναῖος, καὶ Ἀχαρνικός.

ἈΧΕΡΔΟΥ͂Σ, δῆμος τῆς Ἱπποθοωντίδος B φυλῆς. Ὁ δημότης, Ἀχερδούσιος. Τὰ τοπικὰ δῆλα, Ἀχερδοῦντόθεν.

ἈΧΕΛΩΟ͂Σ [7], ποταμὸς Ἀκαρνανίας, ἀπὸ Ἀχελώου ἐλθόντος ἐκ Θετταλίας μετὰ Ἀλκμαίωνος. [8] Ἐκαλεῖτο δὲ Θόας ὁ ποταμός. Τὸ C ἐθνικὸν, Ἀχελῶος ὁμόφωνος. Καὶ Ἀχελῶα, καὶ Ἀχελωῒς θηλυκόν.

ἈΧΈΡΡΑΙ [9], πόλις μεταξὺ τοῦ Πάδου καὶ τῶν Ἄλπεων. Τὸ ἐθνικὸν, Ἀχερραῖος.

ἈΧΈΡΩΝ [10], Ἀχέροντος, Ἀχερούσιος, D Ἀχερουσία, Ἀχερούσιον. [11] Ἔστι καὶ Ἀχερουσία λίμνη. Λέγεται καὶ Ἀχερόντειος, ὃ διὰ τὸ μέτρον Ἀριστοφάνης ἔφη·

Ἀχε-

A Herodianus, Acharnenses barytonum dixit. Localia, tanquam ab oxytono, ex-Acharnis. Nunquam verò fit deductio ab Acharneus. Popularis, Acharneus, & Acharnites, & Acharnæus, & Acharnicus.

B ACHERDUS, populus, Hippothoontidis tribus. Popularis, Acherdusius. Localia nota, ex-Acherdunte.

ACHELOUS, fluvius Acarnaniæ, sic dictus ab Acheloo, qui venit ex Thessalia una C cum Alcmæone, qui prius *Thoas fluvius* vocabatur. Gentile, Achelous ejusdem vocis cum primitivo. Fœmin. Acheloa, & Achelois.

ACHERRÆ, urbs inter Padum, & Alpes. Gentile, Acherræus.

D ACHERON, Acherusius, a, um. Est etiam Acherusia palus. Dicitur etiam Acheronteius, quod metri causa Aristophanes dixit:

Ache-

6 Καὶ Ἀχαρναῖος, καὶ Ἀχαρνικός.] Popularis hujus tribus, quæ plurativo numero Acharnæ dicitur Pausaniæ in Atticis, non solum erat Acharneus & Acharnites, sed etiam Acharnæus, & Acharnicus; unde *Acharnicæ portæ* Athenis dicebantur, quod per eas ex hoc oppido ad urbem intraretur. Auctore Hesychio. Ejus incolæ traducebantur, ut agrestes & rudes. Hinc *Acharnici asini* dicuntur magni asini, auctore, eodem auctore in Ἀχαρνικοί. Cui populus Ἀχάρνη dicitur. Ergò Acharna, Acharne, & Acharnæ numero plurali dicebatur.

7 Ἀχελῶος, ποταμὸς Ἀκαρνανίας, &c.] Achelous, fluvius Acarnaniæ, Grammaticorum eruditissimo Arcadiæ, utrumque confirmat Pausanias in Arcadicis, qui tres hujus nominis amnes memorat libro citato, hisce verbis: Ἀχελώῳ δὲ τῷ Ἀρκάδι εἰσὶν ἄλλοι δύο ὁμώνυμοί τε αὐτῷ ποταμοὶ, καὶ τὰ ἐς δόξαν φανερώτεροι &c. i. e. *Acheloo Arcadi verò cognomines alii duo amnes sunt, & quod ad gloriam clariores, eorum alterum ad Echinadas insulas per Acarnanas & Ætolos decurrentem Homerus in Iliade fluvium omnium regem esse inquit: alterum idem poëta finxit e Sipylo monte fluentem, ipsumque fluvium, & montem Sipylum ad ea, quæ de de Niobe prodidit, adjecit. Tertio huic ipsi Acheloo nomen est, qui propter Licæum montem labitur.* Celebrior omnibus fuit Acarnaniæ, à quo veteres propter antiquitatem, quod primus hic fluvius post diluvium è terra erupisse ferebatur, omnem aquam vocabant *Acheloum*, ut ex Orpheo, Aristophane, & Ephoro tradit Servius ad illud Virgilii ex Georgicor. lib. 1. v. 9.

Poculaque inventis Acheloïa miscuit uvis.

Quod etiam testatur eruditissimus Grammaticorum, etsi id de Acheloo Arcadiæ fluvio inquit. Ejus sunt verba: Ἀχελῷος, ποταμὸς Ἀρκαδίας καὶ πᾶν ὕδωρ οὕτως λέγεται. i. e. *Achelous, fluvius Arcadiæ, & omnis aqua sic dicitur.*

8 Ἐκαλεῖτο δὲ Θόας ὁ ποταμός.] Achelous Arcadiæ fluvius omnium hujus nominis celeberrimus, ut numero præcedenti annotavimus. *Thoas* etiam vocabatur, ut inquit Epitomator noster, quod ex Strabonis lib. 10. videtur desumpsisse. Sic enim Strabo libro citato de eo loquitur: Ἐκαλεῖτο δὲ Θόας ὁ Ἀχελῷος πρότερον. Ἔστι δὲ καὶ ὁ παρὰ Δύμην ὁμώνυμος τούτῳ, καθάπερ εἴρηται, καὶ ὁ περὶ Λάμιαν. Εἴρηται δὲ καὶ ὅτι ἀρχὴν τοῦ Κορινθιακοῦ κόλπου τὸ στόμα τοῦδε τοῦ ποταμοῦ φασι. i. e. *Vocabatur vero* Θόας Achelous *prius. Ejusdem nominis fluvius est apud Dymam, ut dictum est, & apud Lamiam. Dictum est etiam, quod aliqui ajunt os hujus fluvii esse initium Corinthiaci sinus.* Ex quibus verbis apparet, Pausaniam κατὰ πόδα sequi Strabonem, qui hujus nominis tres quoque celebrat fluvios, ut numero præcedenti annotavimus.

9 Ἀχέρραι, πόλις μεταξὺ τοῦ Πάδου καὶ τῶν Ἄλπεων.] Acherræ, urbs inter Padum & Alpes, quam *Acerras* vocant Latini, *Vafrias* quoque cognominatas fuisse, & interiisse tradit Plin. Nat. Hist. lib. 3. c. 14. Viderint doctiores, utrum sit eadem, necne? quam Virgilius celebrat Georgicor. lib. 2. v. 225.

Talem dives arat Capua & vicina Vesevo
Ora jugo, & vacuis Clanius non æquus Acerris.

Ad quem locum ita Servius: *Acerræ, civitas est Campaniæ, haud longe à Neapoli; quam Clanius præterfluit fluvius, cujus frequens inundatio eam exhaurit, unde ait vacuis, id est, infrequentibus.* Hujus situs non convenit cum situ illius, quare diversas fuisse verosimile est. Plinius etiam priorem celebrat in sexta regione Italiæ, libro capiteque citato. *Aceranos* verò, qui videntur esse oppidani Acerrarum Virgilii, memorat cap. 5. ejusdem libri.

10 Ἀχέρων, Ἀχέροντος, Ἀχερούσιος, Ἀχερουσία, Ἀχερούσιον.] Acheron, Acherontos, Acherusius, Acherusia, Acherusium; quid sit, omittit dicere, si mihi divinandum esset, dicerem hoc modo: Acheron, ontis, Epiri fluvius juxta Pandosiam urbem ex Acherusia, palude Thesprotiæ profluens, à quo fit Acherusius, a, um, quod me docuit inter alios Strabo lib. 7. in *Epirus*.

11 Ἔστι καὶ Ἀχερουσία λίμνη.] Est & Acherusia palus. Et Acheron fluvius & Acherusia palus erant in Thesprotia seu Thesprotide regione, ut & Cocytus, quæ cum vidisset Mæonius vates ac omnium poëtarum parens, quod esset aqua insuavissima, in suam poësin transtulit, atque ad inferorum fabulam graphicè accommodavit. Cujus rei testem habeo omni exceptione majorem Pausaniam, in Atticis; Τῆς δὲ γῆς τῆς Θεσπρωτίδος, ἔστι μὲν που καὶ ἄλλα θέας ἄξια, ἱερόν τε Διὸς ἐν Δωδώνῃ, καὶ ἱερὰ τοῦ Θεοῦ φηγός. Πρὸς δὲ τῇ Κιχύρῳ, λίμνη τέ ἐστιν Ἀχερουσία καλουμένη καὶ ποταμὸς Ἀχέρων. Ῥεῖ δὲ καὶ Κωκυτὸς ὕδωρ ἀτερπέστατον. Ὅμηρός τέ μοι δοκεῖ ταῦτα ἑωρακὼς, ἔς τε τὴν ἄλλην ποίησιν ἀποτολμῆσαι τῶν ἐν ᾅδου, καὶ δὴ καὶ τὰ ὀνόματα τοῖς ποταμοῖς ἀπὸ τῶν ἐν Θεσπρωτίδι θέσθαι. i.e. *In regione Thesprotide quidem sunt & alia digna, quæ spectentur & templum Jovis in oppido Dodona, & sacra Dei fagus. Ad Cichyrum Acherusia est palus, & amnis Acheron. Fluit vero & Cocytus, aqua insuavissima. Homerusque mihi videtur, hæc cum vidisset in suam poesin transtulisse, quæ de inferis habet, atque etiam nomina fluviis inferorum à Thesprotidis fluviis imposuisse.* Hæc autem sunt clariora, quam ut indicari egeant, quæ postea omnes poetæ ut & omnia Homerica imitati sunt, quare non inficetè *Galaton* pictor finxit Homerum evomentem, & reliquos poetas, quæ ipse evomuerat, deglutientes, ut rerum monumentis tradidit Ælianus de Var. Hist. lib. 13. c. 22.

12 Ἀχίλ-

Ἀχερόντιός τε σκόπελος αἱματοσταγής. A
Καὶ Ἀχερουντιὰς, ἐξ αὐτοῦ.

Acherontiuſque ſcopulus ſanguinem ſtillans.
Apud eundem invenitur etiam Acheruntias.

ἈΧΙΛΛΕΙΟΣ ΔΡΟΜΟΣ[12], νῆσος μετὰ τὴν Ταυρικήν. Ἔστι καὶ νῆσος Ἀχίλλεια. Ὡς δ' ἔνιοι, λευκή. Ἔστι καὶ κώμη ἐπὶ τῷ στόματι τῆς Μαιώτιδος. Ἔστι καὶ πόλις ἐν τῷ Σιγείῳ Ἀχίλ- B λειον. Ἔστι καὶ φρούριον Ἀχίλλειον, πλησίον Σμύρνης, καὶ τόπος ἐν Σικελίᾳ, καὶ κώμη, καὶ λιμὴν Μεσσήνης. Τὸ ἐθνικὸν, Ἀχιλλειώτης, καὶ Ἀχιλλεΐτης. Δύναται εἶναι, καὶ Ἀχιλλειοδρομίτης.

ACHILLEUS DROMOS, inſula poſt Tauricam. Eſt etiam inſula Achillea, ut verò aliqui, *Leuce*, i.e. *alba*. Eſt etiam vicus in oſtio Mæotidis. Eſt & urbs in Sigeo, quæ *Achilleum* dicitur. Eſt etiam caſtellum Achilleum prope Smyrnam, & locus in Sicilia, & vicus & portus Meſenæ. Gentile, Achilleotes, & Achillites. Poteſt etiam eſſe, Achilleodromites.

ἈΧΝΑΙ, πόλις Θεσσαλίας· ἐντεῦθεν ἦν C Κλεοδάμας, ὁ περὶ ἱππικῆς καὶ πωλοδαμαστικῆς γράψας. Ἔστι καὶ πόλις Βοιωτίας. Ὁ πολίτης, Ἀχναῖος.

ACHNÆ, urbs Theſſaliæ, unde erat Cleodamas, qui de Hippica & Polodomaſtica ſcripſit. Eſt etiam urbs Bœotiæ. Civis, Achnæus.

ἈΧΟΛΛΑ[13], πόλις Λιβύης, οὐ πόῤῥω τῶν Σύρτεων, ἄποικος Μελιταίων. Τὸ ἐθνικὸν, D Ἀχολλαῖος.

ACHOLLA, urbs Libyæ, haud procul à Syrtibus, colonia Melitæorum. Gentile, Achollæus.

ἈΧΟΜΑΙ, καὶ ἈΧΟΜΕΝΟΙ, ἔθνος τῆς εὐδαίμονος Ἀραβίας, ὡς Οὐράνιος ἐν τρίτῃ.

ACHOMÆ, & ACHOMENI, populi Arabiæ felicis, ut Uranius lib. 3.

ἈΧΡΑΔΙΝΗ[14], νῆσος ἔχουσα πόλιν πρὸς ταῖς Συρακούσαις, [15] ἣν ἐπολιόρκησε Μάρκος ὁ E Ῥωμαίων στρατηγός.[16] Ἀλλὰ καὶ Ἀχραδινὴ μοῖρα Συρακουσῶν. Χάραξ δὲ χώραν αὐτὴν καλεῖ καὶ νῆσον. Τὸ ἐθνικὸν, Ἀχραδιναῖος, καὶ Ἀχραδῖνος.

ACHRADINA, inſula, quæ habet urbem, prope Syracuſas, quam obſedit *Marcus* Romanorum dux. Verum & Achradina eſt pars Syracuſarum. Charax verò regionem eam vocat, & inſulam. Gentile, Achradinæus, & Achradinus.

ἈΧΡΑΔΟΥΣ[17], δῆμος τῆς Ἀττικῆς. Ὁ F δημότης, Ἀχραδούσιος. Ἀριστοφάνης ἐκκλησιαζούσαις·

Νῦν μὲν γὰρ οὗτος βεβαλάνωκε τὴν θύραν,
Ὅστις ποτ' ἐστὶν ἄνθρωπος Ἀχραδούσιος.

ACHRADUS, populus Atticæ. Popularis, Achraduſius. Ariſtophanes ἐκκλησιαζούσαις, i.e. *concionantibus*.

Nunc quidam hic obice trajecto obſeravit portam
Quicunque unquam eſt homo Achraduſius.

ἈΧΡΙΑΝΗ, πόλις Ὑρκανίας· Πο- G λύβιος

ACHRIANA, urbs Hyrcaniæ: Polybius

12 Ἀχίλλειος Δρόμος, νῆσος μετὰ τὴν Ταυρικήν.] Achilleus Dromos, *i.e.* Achillis curſus. Fuit inſula ad Iſtri oſtium, quod *Pſilum* vocabatur, alio nomine dicta inſula *Achillis* vel *Leuce*, quod Latino ſermone ſonat *alba*, de qua & Achillis in ea templo, & ejus miraculis diffuſe admodum agit Arrhianus in Periplo Ponti Euxini ad Adrianum Imperatorem, quem videſis. Me enim non delectant fabulæ, nec Ethnicorum ficta miracula, nec unquam delectaverunt: quod ſi ex hujuſmodi rebus aliquam perciperem voluptatem, eas utique referrem. Nec enim in notis meis volo imitari eos, qui alienæ tantum voluptati odorem gerunt, non ſibi. Ipſi enim non ſentiunt, ſed ut aliis placeant, gerunt. Ego verò has notas non Lectori modo, ſed mihi etiam faciebam.

13 Ἄχολλα, πόλις Λιβύης &c.] Memorat Achollam, urbem Libyæ non longè à Syrtibus, Melitæorum coloniam. Hos Miletæos exiſtimo eſſe oppidanos Melites urbis, coloniæ Carthaginenſium, quam ipſe memorat in Μελίτη. Cæterum Acholla memoratur etiam Straboni lib. 17. & Ptolemæo lib. 4. c. 3. qui nihil de ea memoria dignum referunt. *Acolitanum* oppidum vocatur à Plinio Nat. Hiſt. lib. 5. c. 4. quod inter libera oppida Africæ memorat. Sine dubio idem fuit oppidum. Namque ab Strabone libro citato Acholla & Zella liberæ civitates dicuntur.

14 Ἀχραδινὴ, νῆσος ἔχουσα πόλιν πρὸς ταῖς Συρακούσαις.] Achradine, inſula habens urbem prope Syracuſas. Toto cœlo aberrat Epitomator noſter, aut, niſi aberrat, δὶς διὰ πασῶν diſtat à vero. Achradine enim, quæ à Latinis dicitur *Acradina*, non erat inſula, nec urbem habebat prope Syracuſas, ſed erat una ex quatuor Syracuſarum partibus habitata. Inter quas erat etiam una quæ *Inſula*, & Græce Dorica dialecto *Naſos* dicebatur. De Acradina verò conſuleſis obſervationes noſtras in Συρακοῦσαι, ac etiam, quia Acradinæ murus fluctu alluebatur; Ideò inquit Epitomator noſter fuiſſe inſulam. In illius rei teſtimonium voco Livium, qui de ea lib. 24. ſic loquitur; *Inde terra marique ſimul cœptæ à Romanis oppugnari Syracuſæ; terra, ab Hexapylo; mari, ab Acradina: cujus murus fluctu alluitur.* De qua vide Diodorum Siculum lib. 11. & Plutarchum in Marcello & alios. Id enim eſt notius, quam ut indicari egeat.

15 Ἣν ἐπολιόρκησε Μάρκος ὁ Ῥωμαίων στρατηγός.] Quam obſedit Marcus Romanorum dux, ſcilicet M. Marcellus cujus hiſtoriam narrat Livius lib. 24. & vitam Plutarchus in Marcello.

16 Ἀλλὰ καὶ Ἀχραδινὴ μοῖρα Συρακουσῶν.] Sed & Achradine eſt pars Syracuſarum; Nunc rem tanquam acu tetigit Auctor noſter. Namque Achradine, quam Latini Acradinam vocant, erat una ex quatuor Syracuſarum partibus habitatis, de quibus vide ſis notas noſtras in Συρακοῦσαι, nunc etiam numero decimo quarto præcedenti egimus de Achradina.

17 Ἀχραδοῦς, δῆμος τῆς Ἀττικῆς.] Achradûs, untis, populus Atticæ ex Ariſtophane in Comœdia, cui titulus eſt ἐκκλησιάζουσαι id eſt *concionantes*, ſed Ariſtophanes riſus cauſa, ut erat lepidus & jocoſus id nominis formavit παρὰ τὴν ἀχράδα, id eſt, pyrum, ut refert Biſetus ad locum ejuſdem poetæ citatum, quem κατὰ πόδα ſequitur Latinus interpres, ſiquidem pro Ἀχραδούσιος Achraduſius, vertit pyrificus; jocus poetæ in Latino ſermone amittit leporem, qui conſiſtit in alluſione ad populum Atticæ & ad arborem pyrum.

λύβιος δεκάτῳ. Τὸ ἐθνικὸν, Ἀχριανός. A

lybius libro decimo. Gentile, Achrianus.

ΑΨΙΛΑΙ [18], ἔθνος Σκυθικὸν, γειτνιάζον Λαζοῖς, ὡς Ἀρριανὸς ἐν περίπλῳ τοῦ Εὐξείνου πόντου.

APSILÆ, gens Scythica, vicina Lazis, ut Arrhianus in periplo ponti Euxini.

ΑΨΥΝΘΟΣ [19], πόλις Θρᾴκης. Ἀψυνθὶς δὲ ἡ χώρα. Τὸ ἐθνικὸν Ἀψύνθιος, καὶ Ἀψυνθιάς. Ἔστι καὶ εἶδος φυτοῦ, περὶ οὗ Βῶλος ὁ Δημοκρίτειος, [20] ὅτι Θεόφραστος ἐν τῷ περὶ φυτῶν ἐννάτῳ. Τὰ πρόβατα τὰ ἐν τῷ Πόντῳ τὸ Ἀψύνθιον νεμόμενα, οὐκ ἔχει χολήν. Διχῶς δὲ ἡ γραφὴ, καὶ διὰ τοῦ υ, καὶ διὰ τοῦ ι. B C

APSYNTHUS, urbs Thraciæ. Apsynthis verò regio. Gentile, Apsynthius. Fœmin. Apsynthias, adis. Est etiam species plantæ, de qua Bolus Democritéus, *author est*, quod Theophrastus lib. 9. de plantis *inquit*, oves, quæ in ponto Absynthium pascunt, non habere fel. Duobus verò modis scribitur, vel per *y*, vel per *jota*.

ΑΨΥΡΤΙΔΕΣ [21], νῆσοι πρὸς τῷ Ἀδρίᾳ, ἀπὸ Ἀψύρτου παιδὸς Αἰήτου ἐν μιᾷ δολοφονηθέντος ὑπὸ τῆς ἀδελφῆς Μηδείας. Οἱ νησιῶται, Ἀψυρτεῖς καὶ Ἄψυρτοι. [22] Ἔστι καὶ τόπος ἐν τῷ Εὐξείνῳ πόντῳ Ἄψαρος, Ἄψυρτος πρότερον λεγόμενος. Ἀρτεμίδωρος ἐν ἐπιτομῇ. [23] Καὶ πολ * δὲ νῆσον Ἄψυρτον ἱστορεῖ. D

APSYRTIDES, insulæ prope Adriam, sic dictæ ab Apsyrto Æetæ filio in una earum dolo interfecto à sorore Medea. Insularis, Apsyrtei, & Apsyrti. Est etiam locus in Euxino ponto Apsarus, *Apsyrtus* prius dictus. Artemidorus in epitome. Et .... verò insulam Apsyrtum refert.

ΑΨΩΡΟΣ [24], πόλις Ἰλλυρίας. Ἡρωδιανὸς ὀγδόῃ. Ἔοικε δὲ ἡ αὐτὴ εἶναι τῇ προειρημένῃ.

APSORUS, urbs Illyriæ. Herodian. lib. 8. Videtur verò eadem esse, ac proxime dicta.

ΑΩΡΟΣ, πόλις Κρήτης, ἀπὸ Ἀώρας νύμφης. Μετωνομάσθη δὲ Ἐλεύθηρα, ἀπὸ Ἐλευθέρου E

AORUS, urbs Cretæ, sic dicta ab Aora nympha. Priori verò mutato nomine vocata fuit

18 Ἀψίλαι, ἔθνος Σκυθικὸν, γειτνιάζον Λαζοῖς.] Apsilæ, populi Scythici, vicini Lazis ex Arrhiano in Periplo Euxini ponti; cujus sunt verba: Λαζῶν δὲ Ἀψίλαι ἔχονται, βασιλεὺς δὲ αὐτῶν Ἰουλιανὸς, οὗτος ἐκ τοῦ πατρὸς τοῦ σοῦ, τὴν βασιλείαν ἔχει. Ἀψίλαις δὲ ὅμοροι, Ἀβασκοί. i. e. *Lazis finitimi sunt Apsilæ, rex vero eorum est Julianus, hic à patre tuo regnum accepit. Apsilis autem finitimi sunt Abasci.* Apsilarum quoque meminit Plin. lib. 6. c. 4. Horum quoque unà cum Suanis, Scymnis & Abascis meminit Justinianus in Novellis suis, *quæ gentes*, inquit ille, *permittente Deo vel nostræ sunt, vel sociæ.* Agathias lib. 3. Sub Colchorum ditione scribit fuisse, sed eos *Apsilios* vocat.

19 Ἄψυνθος, πόλις Θρᾴκης.] Apsynthus, urbs Thraciæ, à nemine, quod sciam, memoratur, at Apsinthus Thraciæ fluvius celebratur Periegetæ v. 575.

Οὐχ οὕτω Θρηΐκος ἐπ' ἠόσιν Ἀψίνθοιο
Βιστονίδες καλέουσιν ἐρίβρομον Εἰραφιώτην.

Non sic Thracii juxta ripas Apsinthi
Bistonides [*Threissæ*] *vocant multifremum Iraphiotem* [*Bacchum.*]

Quare Periegetæ auctoritate fretus existimo Apsinthios vocari ab Herodoto lib. 6. c. 34. Thraces illos, qui circa Asinthi oras habitabant. Apud epitomatorem nostrum Apsynthus per *y* psilon scribitur, apud Periegetam per *jota*. Utroque enim modo id nominis invenitur, ut infra annotat ipse. Ad Periegetæ locum nihil notatu dignum affert Archiepiscopus Thessalonicæ.

20 Ὅτι Θεόφραστος ἐν τῷ περὶ φυτῶν ἐννάτῳ, &c.] Quod Theophrastus lib. 9. de plantis, &c. inquit auctor noster vel ex auctoritate Boli Democritei, vel suo nomine Theophrastum lib. 9. de Plantis dicere oves, quæ in Ponto apsinthium pascunt, non habere fel, at Theophrastus id tradit ex aliorum sermone. Ejus enim ex lib. 9. c. 18. sunt verba: Ἐπεὶ καὶ τὸ ἀψίνθιον τὰ μὲν ἐνταῦθα πρόβατα οὔ φασί τινες νέμεσθαι, τὰ δ' ἐν τῷ Πόντῳ νέμεται, καὶ γίνεται πιότερα καὶ καλλίω, καὶ ὥς δή τινες λέγουσιν, οὐκ ἔχοντα χολήν. i. e. *Quoniam & apsinthium hujus regionis oves non pascere ajunt aliqui, sed quæ in Ponto pascunt, & pinguiores & pulchriores fiunt, & ut aliqui dicuut, non habent fel.*

21 Ἀψυρτίδες, νῆσοι πρὸς τῷ Ἀδρίᾳ, ἀπὸ Ἀψύρτου, παιδὸς Αἰήτου.] Apsyrtides, insulæ juxta Adriam h. e. juxta mare Adriaticum; nomen invenerunt ab Apsyrto Æetæ filio, ut inquit noster, sed his contradicit Arrhianus, qui in oppido Ponti Apsoro Apsyrti sepulchrum ostendi tradit ab ejus sorore Medea in una earum occiso, ejus apponam verba nota subsequenti. *Absyrtides* dicuntur Plinio, ex quo confirmatur sententia nostri Auctoris. Sic enim ille Nat. Hist. lib. 3. c. 26. *Illyrici ora mille amplius insulis frequentatur, natura vadosi maris, æstuariisque tenui alveo intercursantibus. Claræ ante ostia Timavi calidorum fontium cum æstu maris crescentium: juxta Istrorum agrum, Cissa, Pullariæ,* & Absyrtides *Grajis dictæ, à fratre Medeæ ibi interfecto Absyrto.* Ptolemæus libr. 2. c. 17. Liburniæ finitimæ Dalmatiæ adscribit insulam Apsorum, Melæ lib. 2. c. 7. in Adria notæ sunt Apsoros & Apsyrtis, sine dubio ipsissimæ insulæ sunt, quas noster *Apsyrtides* vocat, de quibus videsis Cluv. Ital. Antiquæ lib. 1. c. 21.

22 Ἔστι καὶ τόπος ἐν τῷ Εὐξείνῳ πόντῳ Ἄψαρος, &c.] Est & locus in Euxino Ponto Apsarus, prius *Apsyrtus* dictus. Ejus meminit Arrhianus in Periplo Ponti Euxini Καὶ ἤλθομεν πρὸ τῆς μεσημβρίας σταδίους πλείονας, ἢ πεντακοσίους εἰς Ἄψαρον &c. i. e. *Et venimus ante meridiem confectis plusquam quingentis stadiis in* [*oppidum*] *Apsarum, ubi sunt quinque Romanæ cohortes, & Stipendia militibus persolvimus, & arma, murum, fossam, ægrotos, & rei frumentariæ apparatum inspexi, de quibus quæ esset mea sententia Latinis litteris scriptum est. Apsarum autem oppidum,* Apsyrtum *olim ajunt fuisse appellatum, ab Apsyrto ibi à Medea occiso, cujus sepulchrum inibi ostenditur nomine postea, sicut in multis aliis fieri consuevit à barbaris corrupto.*

23 Καὶ πολ ..... δὲ νῆσον Ἄψυρτον ἱστορεῖ.] Hoc in loco Andabatarum modo nobis depugnandum est, pro καὶ πολ ... lege vel καὶ Πολύβιος vel καὶ Πολυΐστωρ, frequentius citat noster Polybium & Polyhistorem, quam Polemonem, & Polycharmum, quos in hac epitoma solet laudare.

24 Ἄψωρος, πόλις Ἰλλυρίας, &c.] Memorat Apsorum, urbem Illyridis, quam sibi videri inquit eamdem, ac prædictam, scilicet Apsarum, quam in Euxino Ponto locat, dictione præcedenti sed non cohærent Illyria, & Euxinus Pontus, ut una eademque possit esse urbs; Ptolemæus lib. 1. c. 17. in Illyride memorat insulam Apsorum & urbem in ea Apsorrhum; hanc reor esse, quæ auctori nostro dicitur Apsorus.

1 Βαζαί,

θέρος ἑνὸς τῶν Κουρήτων. Ὁ πολίτης, Ἄωρος, A
ἢ Ἀωρίτης, ὡς Ἀλωρίτης.

fuit *Eleuthera*, ab Eleuthere uno ex Curetibus. Civis, Aorus, vel Aorites, ut Alorites.

B.

ΒΑΒΑΙ[1], πόλις Λιβύης· Μαρκιανὸς ἐν B περίπλῳ αὐτῆς. Ὁ πολίτης, Βαβαῖος.

ΒΑΒΥΛΗ[2], πολ * ἐν Ὀδρύ- C σαις γ.

ΒΑΒΡΑΝΤΙΟΝ, τόπος περὶ Χίον. Πολύβιος ἑκκαιδεκάτῳ. Τὸ ἐθνικὸν, ὁμοίως. Ἔοικε δ' ὑποκοριστικὸν τῆς Βάβρας.

ΒΑΒΡΑΣ, πολίχνιον Αἰολίδος, ἐγγὺς D Χίου. Τὸ ἐθνικὸν, Βαβράντιος. Εὕρηται καὶ ἰσοσύλλαβος ἡ κλίσις ἐν ἀστιγεῖ βιβλίῳ.

ΒΑΒΥΛΩΝ[3], Περσικὴ πόλις, μητρόπολις, Σελεύκεια καλουμένη, [4] Βαβυλῶνος ἀνδρὸς κτίσμα

B.

BABÆ, urbs Libyæ. Marcianus in ejus periplo. Civis, Babæus.

BABYLE, urbs .... in Odryſis 3.

BABRANTIUM, locus prope Chium. Polybius lib. 16. Gentile, ſimiliter. Videtur verò diminutivum eſſe nominis Babras.

BABRAS, urbs parva Æolidis prope Chium. Gentile, Babrantius. Invenitur etiam pariſyllabica declinatio in libro mutilo.

BABYLON, Perſica urbs, metropolis, *Seleucia* vocata, viri Babylonis opus anti-

1 Βαβαὶ, πόλις Λιβύης.] Babæ, urbs Libyæ ex Marciani Periplo ipſius Libyæ. Baba num. ſing. dicitur Ptolemæo lib. 4. c. 1. qui eam locat inter Libyæ Mauritaniæ Tingitanæ oppida. Babba per duplex *b* vocatur à Plinio, de qua ſic loquitur lib. 5. Nat. Hiſt. c. 1. *Ab Lixo* XL. M. *in mediterraneo altera Auguſti colonia eſt Babba*, Julia Campeſtris *appellata*. Eſſe creditur, quæ nunc *Beni Theudi* Marmol.

2 Βαβύλη, πόλ..... ἐν Ὀδρύσαις γ.] Sic puto ſupplendum hunc locum, Βαβύλη, πόλις Θρᾴκης ἐν Ὀδρύσαις h. e. Babyle, urbs Thraciæ in Odryſis, τὸ γ expungendum eſſe cenſeo, meam conjecturam videtur fulcire Stephanus ipſe in Ὀδρύσαι, ubi inquit Odryſas eſſe gentem Thraciæ. Igitur Babyle erat urbs Thraciæ in Odryſis. Sed hujus urbis nulla extat apud alios, quod ſciam, memoria.

3 Βαβυλὼν, Περσικὴ πόλις, μητρόπολις, Σελεύκεια καλουμένη.] Babylon, Perſica urbs, metropolis *Seleucia* appellata. Perſica urbs dicitur auctori noſtro Babylon, non quod ſita eſſet in Perſide, ſed quod eſſet Perſarum ditionis. Erat enim in Aſſyria ac hujus regionis olim metropolis, clarior, quam ut indicari egeat. Hebraicè dicitur בבל *Babel* quod *Confuſionem* ſonat. Ejus ſæpe in ſacris libris fit mentio. Jam Strabonis ætate magna ex parte deſerta erat. Sic enim ille de ea loquitur lib. 16. Καὶ κατέρριψαν τῆς πόλεως, τὰ μὲν Πέρσαι, τὰ δ' ὁ χρόνος, καὶ ἡ τῶν Μακεδόνων ὀλιγωρία περὶ τὰ τοιαῦτα καὶ μάλιστα ἐπειδὴ τὴν Σελεύκειαν ἐπὶ τῷ Τίγρητι πλησίον τῆς Βαβυλῶνος ἐν τριακοσίοις που σταδίοις ἐτείχισε Σέλευκος ὁ Νικάτωρ. Καὶ γὰρ ἐκεῖνος καὶ οἱ μετ' αὐτὸν ἅπαντες περὶ ταύτην ἐσπούδασαν τὴν πόλιν, καὶ τὸ βασίλειον ἐνταῦθα μετενήνοχαν καὶ δὴ καὶ νῦν ἡ μὲν γέγονε Βαβυλῶνος μείζων ἡ δ' ἔρημος ἡ πολλή. &c. h. e. *Et urbis partem Perſæ diruerunt, partem tempus & Macedonum negligentia; præſertim poſtquam Seleucus Nicator Seleuciam ad Tigrim condidit prope Babylonem ſtadiis ferme trecentis. Nam & ille, & poſt eum omnes huic urbi ſtuduerunt, & regiam eò tranſtulerunt, & nunc Babylone hæc major eſt, illa vero magna ex parte deſerta, ut intrepide de ea uſurpari poſſit, quod de Megalopoli Arcadiæ magna urbe quidam dixit Comicus:*

Solitudo magna eſt Megalopolis.

Straboni accinit Plin. lib. 6. c. 26. cujus ſunt verba: *Durat adhuc ibi* [Babylone] *Jovis Beli templum, inventor hic fuit ſideralis ſcientiæ, cæterum in ſolitudinem rediit exhauſta vicinitate Seleuciæ ob id conditæ à Nicatore intra nonageſimum lapidem in confluente Euphratis foſſa perducti, atque Tigris, quæ tamen* Babylonia *cognominatur, libera hodie ac ſui juris, Macedonumque moris; Ferunt ei plebis urbanæ* DC. M. *eſſe.* Ac eodem capite paulò poſt: *Invicem ad hanc exhauriendam, Cteſiphontem juxta tertium ab ea lapidem in Chalonitide condidere Parthi, quod nunc eſt caput regni.* Hinc provenit error exiſtimantium Seleuciam & Cteſiphontem fuiſſe Babylonem, in quem quoque incidiſſe videtur Epitomator noſter, quoniam inquit Βαβυλὼν, Περσικὴ πόλις &c. i. e. *Babylon, Perſica urbs, metropolis*, Seleucia *appellata*. Similis error graſſatur nunc inter reipublicæ litterariæ proletarios, exiſtimantes Babylonem eſſe, quæ hodie *Bagadad* vulgo dicitur, ſed hunc errorem diſcutit Teixeira oculatus teſtis in ſuo itinerario Indiæ ad Italiam capite ſexto; cujus appono verba: *Eſta ciudad de Bagadad confunden todos, loſque della tratan con Babylonia, movidos, ami Juicio por la viçindad del lugar ado aquella antiguamente eſtuvo, que de aqueſta no diſta mas que una buena Jornada, y para entender, que es coſa muy differente una de otra, baſtara ſaber, que Babylonia eſtava ſobre el rio Euphrates, y Bagadad eſta ſobre el Tigris.* Ex locis allatis apparet, nec Seleuciam, nec Cteſiphontem, nec Bagadad eſſe Babyloniam; nullus dubito fuiſſe maximam urbem, ſed quod de ea tradit Ariſtoteles de Republ. lib. 3. non eſt veroſimile, ſcilicet, quod capta jam tertium diem urbe quædam urbis pars id non ſenſiſſet, tunc enim eſſet gentis potius, quàm urbis nomen, ſed id ex aliorum fide refert Ariſtoteles; in illius rei confirmationem libet apponere verba Scaligeri ad Euſ. N. MDCCXIII. *Nam*, inquit ille, *qui Bagded Babylonem eſſe dicunt, tam falluntur, quam qui Babylonem ante bis mille quingentos annos ſolo æquatam fuiſſe ex falſa Prophetarum interpretatione infeſti & armati oculis ignitis & tumentibus buccis contendunt, quum adhuc totis mœnibus ſuis integra, ſed exinanita tempore Ammiani Marcellini extaret, & nos ſciamus longo poſt tempore ſub Perſis à multis millibus Judæorum habitatam fuiſſe, ſolo autem æquata fuit anno Judaico 4797. Chriſtiano* MXXXVII.

4 Βαβυλῶνος ἀνδρὸς κτίσμα παλαίτατον &c.] Inquit Auctor noſter Babylonem fuiſſe opus Babylonis viri, ſapientiſſimi filii Μήδου h. e. *Medi*, lege Βήλου h. e. *Beli.* Nam quamvis hæc ſint ex Græcorum fabulis, tamen in eis nunquam Medus, ſed Belus perſonam agit; non contentus his Stephanus, ac ſi illud ex diphthera Jovis exſcripſiſſet, impugnat Herodotum aſſerentem à Semiramide fuiſſe conditam, cum veroſimile ſit ab hac heroina ſeu inſtauratam ſeu auctam fuiſſe. Ejus primus conditor jacet in antiquitatis ſepulchro, jam quando omniſcius ille Propheta cum Bereſith c. 10. v. 10. Babylonem & ejus regem Nimrodum, celebret conditorem ſilentio præterit.

κτίσμα παλαίτατον, σοφωτάτου παιδὸς Μήδου· οὐχ, ὡς Ἡρόδοτος, ὑπὸ Σεμιράμιδος· ταύτης γὰρ ἦν ἀρχαιοτέρα ἔτεσι χιλίοις δύο, ὡς Ἐρράνιος. [5] Ἔστι καὶ ἐν Αἰγύπτῳ πόλις. Τὸ ἐθνικὸν, Βαβυλώνιος καὶ Βαβυλωνεύς· καὶ Βαβυλωνὶς, καὶ Βαβυλωνία τὰ θηλυκά.

ΒΑΒΥΤΑΚΗ [6], πόλις Περσική. Ὁ πολίτης, Βαβυτακηνός.

ΒΑΓΑΔΑΟΝΙΑ [7], μοῖρα Καππαδοκίας νοτιωτάτη. Τὸ ἐθνικὸν Βαγαδάονες, ὡς Καταόνες, τῆς Καταονίας.

ΒΑΔΕΩΣ [8], πόλις, τῆς Εὐδαίμονος Ἀραβίας, ἐν τῇ παραλίᾳ τῆς ἐρυθρᾶς θαλάσσης. Ὁ οἰκήτωρ, Βαδεωπολίτης.

ΒΑΔΙΖΑ [9], πόλις τῆς Βρεττανίας. Πολ * τρισκαιδεκάτῳ. Τὸ ἐθνικὸν, Βαδιζαῖος.

ΒΑΙΑ, ὄρος Κεφαλληνίας, ἀπὸ Βαίου κυβερνήτου Ὀδυσσέως. Τὸ ἐθνικὸν, Βαιάτης.

ΒΑΙΑΚΗ, πόλις τῆς Χαονίας· Ἑκαταῖος. Τὸ ἐθνικὸν, Βαιακαῖος· δύναται καὶ Βαιακῖνος. Ἄμεινον τὸ πρῶτον.

ΒΑΙΒΑΙ, πολίχνιον τῆς Καρίας. Ὁ πολίτης, Βαιβαῖος.

ΒΑΙΚΥΛΑ [10], πόλις Ἰβηρίας, πρὸς ταῖς Ἡρακλείαις στήλαις. Τὸ ἐθνικὸν, Βαικυλεύς.

ΒΑΙΤΑΡΡΟΥΣ [11], κώμη μεγάλη τρίτης Παλαιστίνης. Οἱ κατοικοῦντες, Βαιταρρηνοί. [12] Ἔστι καὶ πόλις Κελτική.

ΒΑΙ-

A antiquissimum, sapientissimi filii Medi, non, ut Herodotus, Semiramidis. Hac enim erat antiquior duo millia annorum, ut Errhanius. Est etiam in Ægypto urbs. Gentile, Babylonius, & Babyloneus. Fœmin. Babylonis, & Babylonia.

B BABYTACA, urbs Persica. Civis, Babytacenus.

BAGADAONIA, pars Cappadociæ valde australis. Gentile, Bagadaones, ut Cataones, à Cataonia.

C BADEOS, urbs, Arabiæ felicis, in maritima parte maris rubri. Incola, Badeopolites.

D BADIZA, urbs Brittaniæ. Polybius lib. 13. Gentile, Badizæus.

BÆA, mons Cephalleniæ, sic dictus à Bæo Ulyssis gubernatore. Gentile, Bæates.

BÆACE, urbs Chaoniæ: Hecatæus. Gentile, Bæacæus. Potest etiam *esse* Bæacinus, *sed* melius *est* primum.

E BÆBÆ, oppidulum Cariæ. Civis, Bæbæus.

BÆCYLA, urbs Iberiæ juxta Herculis columnas. Gentile Bæcylensis.

F BÆTARRHUS, vicus magnus tertiæ Palæstinæ. Incolæ, Bætarrheni. Est etiam urbs Celtica.

BÆ-

5 Ἔστι καὶ ἐν Αἰγύπτῳ πόλις.] Celebrat Breviator noster Babylonem quoque in Ægypto, cujus meminit Ptolemæus Geographiæ lib. 4. c. 5. Strabo lib. 17. cujus libet apponere verba: Ἀναπλέουσι δ' ἐστὶ Βαβυλὼν, φρούριον ἐρυμνὸν, ἀποστάντων ἐνταῦθα Βαβυλωνίων τινῶν &c h. e. *Naviganti sursum est Babylon castellum natura munitum à Babyloniis quibusdam conditum, qui huc secedentes, eo in loco habitationem à regibus impetrarunt. Nunc in ea collocata est una ex tribus legionibus, quæ Ægyptum custodiunt.* Utrumne inibi condita post fuerit civitas, quæ nunc vocatur *Alcairo*, an alibi, viderint doctiores.

6 Βαβυτάκη, πόλις Περσική.] Babytace, urbs Persica. Memoratur Plinio Nat. Hist. lib. 6. c. 27. Cujus sunt, quæ sequuntur, verba: *In Septentrionali Tigris alveo oppidum est Babytace. Abest à Susis* CXXXV. *mill. pass. ibi mortalium Soli aurum in odio contrahunt: id defodiunt, ne quo cui sit in usu.* Verba Plinii corrupta esse nullus dubito; Salmasius in Solinum fol. 1194. & Pincianus, uterque suo modo illa corrigunt; illius quoque Simia parum lucis illis præbuit. Sic enim de hoc oppido loquitur c. 58. *A Susis Babytace oppidum centum trigintaquinque millia passuum distat, in quo mortales universi odio auri coëmunt hoc genus metalli, & abjiciunt in terrarum profunda: ne polluti usu ejus avaritia corrumpant æquitatem.* Præter rationem videntur illa, quæ referunt Plinius & Solinus: verosimilius est usum auri & argenti inter eos prohibitum fuisse, ut inter Lacedæmonios Lycurgi legibus.

7 Βαγαδαονία, μοῖρα Καππαδοκίας νοτιωτάτη.] Bagadaonia, pars Cappadociæ australissima, perperam apud Strabonem lib 1. legitur Βαγαδανία pro quo ex nostro Auctore legendum est Βαγαδαονία: apud Strabonem est planicies Cappadociæ ingens inter Argæum & Taurum montes sita.

8 Βάδεως πόλις, τῆς Εὐδαίμονος Ἀραβίας.] Badeos polis, πόλις h. e. urbs felicis Arabiæ. Sic concipienda sunt illa, quemadmodum Ἀπόλλωνος πόλις, πόλις h. e. *Apollonis polis, urbs.* Badeopolis igitur fuit urbs Arabiæ felicis in mari rubro, quæ Cosmographo Geographiæ lib. 6. c. 7. dicitur Βαδέου βασίλειον. h. e. *Badei regia*, de qua nihil memoratu dignum inveniebam.

9 Βάδιζα, πόλις τῆς Βρεττανίας. Πολ.... τρισκαιδεκάτῳ.] Celebratur Badiza urbs Britaniæ ex Polybio lib. 13. Sic enim supplenda est lacuna illa, de urbe ne γρῦ quidem apud alios.

10 Βαίκυλα, πόλις Ἰβηρίας, πρὸς ταῖς &c.] Bæcyla, urbs Iberiæ ad Herculis columnas. Polybius lib. 10. & 11. prope Castulonem locat, & ejus nomine, fœminino singul. & neut. plur. utitur. Perperam apud Liv. lib. 27. c. 20. scribitur *Bætula* pro *Bæcula*, quo utitur Ptolemæus Geographiæ lib. 2. c. 6. qui Latinos ut plerunque sequitur in oppidorum nominibus, utrum hodie extet sub alio nomine nec ne, dicendum relinquo D.D. Gaspari Hybañez de Segovia, & Peralta, qui in sua Hispania Illustrata plurima hujusmodi, tanquam alter Tiphys nobis deteget.

11 Βαιταρροῦς, κώμη μεγάλη τρίτης Παλαιστίνης.] Bætarrhus, untis, vicus magnus tertiæ Palæstinæ; cujus incolæ dicebantur *Bætarrheni*, qui in Cæle-Syria memorantur à Plinio Nat. Hist. lib. 2. c. 23.

12 Ἔστι καὶ πόλις Κελτικὴ Βαιτάρρα ἧς ὁ πολίτης Βαιταρρίτης &c.] Est etiam urbs Celtica Bætarrha, cujus civis Bætarrhites &c. Sic hæc conjungenda esse clamant verba, quæ sequuntur. Inquit enim, civem Bætarrhæ dici *Bætarrhitem*, prioris autem h. e. Bætarrhuntis, *Bætarrhusium*; nihil certius nostra conjectura; hujusmodi errores tralatitii sunt apud Stephanum, typographi rationibus inferri debent καὶ τὴν ἐμήν. Cæterum Bætarrha urbs Celtica h. e. Gallica Ptolemæo Geographiæ lib. 2. c. 5. Dicitur Βαιτίρραι num. plurativo atque in Narbonensi Gallia locatur, eadem videtur esse, quæ Plinio Nat. Hist. lib. 3. c. 4. dicitur *Bliteræ Septumanorum*. Nam eam etiam locat in Narbonensi provincia, Βιλτέρα dicitur Straboni lib. 4. qui etiam eam locat in Gallia Narbonensi prope Narbonem. Lucas Holstenius in Ortelium in *Beterrarum* sibi non constat in

hujus

ΒΑΙΤΑΡΡΑ, ἧς ὁ πολίτης Βαιταῤῥίτης. A Τῆς δὲ πολίτερας Βαιταῤῥούσιος. Κλίνεται Βαιταῤῥοῦντος.

BÆTARRHA, cujus civis Bætarrhites. Prioris verò, Bætarrhusius. Declinatur verò Bætarrhûs, untis.

ΒΑΙΤΙΟΝ, πόλις Μακεδονίας· Θεόπομπος εἰκοστῇ τετάρτῃ. [13] Δύναται δὲ κατὰ τὴν τέχνην, Βαιτιεύς. B

BÆTION, urbs Macedoniæ: Theopompus lib. 24. Potest verò esse juxta artem, Bætiensis.

ΒΑΙΤΙΣ [14], ποταμὸς κατὰ Ἰβηρίαν, ὃς Πέρκης λέγεται ὑπὸ τῶν ἐγχωρίων. Λέγεται καὶ Βαιτικὴ ἡ χώρα, ἀπὸ Βαίτιος γενικῆς.

BÆTIS, fluvius in Iberia, qui Perces dicitur ab indigenis. Dicitur etiam Bætica, regio à genitivo Bætis.

ΒΑΙΣΑΜΨΑ [15], πόλις ἐν τῷ Ἀραβικῷ κόλπῳ περὶ τὴν ἐρυθρὰν θάλασσαν. [16] Ὅ ἐστιν C οἶκος ἡλίου. Ὁ πολίτης, Βαισαμψηνός.

BÆSAMPSA, urbs in Arabico sinu juxta mare rubrum, quod est domus solis. Civis, Bæsampsenus.

ΒΑΚΚΑΙΟΝ [17], Ἱσπανίας ἔθνος.

BACCÆI, Hispaniæ populi.

ΒΑΚΤΡΑ [18], πόλις· Στράβων. Τὸ ἐθνικὸν, Βάκτροι, καὶ Βάκτριοι, καὶ Βακτρία τὸ θηλυκόν. Ἔστι καὶ πόλις Βάκτριον. Τὸ ἐθνικὸν Βακτριανὸς, D καὶ Βακτριανή.

BACTRA, urbs, Strabo. Gentile, Bactri, & Bactrii. Fœmin. Bactria. Est etiam urbs Bactrium, cujus gentile, Bactrianus, & Bactriana.

ΒΑ-

BA-

hujus civitatis vero nomine. Inquit enim, [*Beterrarum*] Βητηῤῥάτων. *Nummus ab illustrissimo Peirescio ad me missus ostendit Plinii lectionem veram esse, nec sollicitandam, & olim* Βητηῤῥα *verum fuisse civitatis nomen, pro quo Stephanus* Βαιταῤῥα *habet: nam Bliteræ omnino corruptum est & Λ loco Α malè substitutum.* Imo potius nummus ostendit Plinii lectionem non esse veram, sed Stephani magis ad veram lectionem accedere, si tamen lectio nummi vera est, & non Stephani, quoniam apud Plinium *Bliteræ* scribitur, quam lectionem Holstenius corruptam esse inquit. Apud Mel. lib. 2. c. 5. *Septumanorum Bæterra* legitur.

13 Δύναται δὲ κατὰ τὴν τέχνην Βαιτιεύς.] Potest vero secundum artem *esse* Bætieus; videtur aliquod verbum præcedens deficere puta, τὸ ἐθνικὸν Βαίτιος, δύναται δὲ κατὰ τέχνην Βαιτιεύς. Sic illa concipienda esse existimo. Namque ab hujusmodi nominibus non solum gentilia in ευς sed etiam in ιος formantur, à Βρυάντιον, Βρυάντιος, à Βυζάντιον, Βυζάντιος. Non est amplius immorandum in gentili urbis, cujus nulla apud alios, quod sciam, fit mentio.

14 Βαῖτις, ποταμὸς κατὰ Ἰβηρίαν, ὃς Πέρκης λέγεται ὑπὸ τῶν ἐγχωρίων.] Bætis, fluvius in Iberia, qui *Perces* dicitur ab indigenis. Bætis est fluvius Hispaniæ celeberrimus in ea regionis parte, quæ vulgo dicitur *Andaluzia*, à qua ipsa regio nomen accepit. Bætica enim dicitur à Latinis; hunc fluvium *Percen* dictum fuisse ab indigenis, inquit noster auctor; *Critium* ab incolis appellari ait Liv. lib. 28. c. 22. *Cirtim* Aphrorum lingua vocari tradit Niger Geographiæ lib. 3. *Ciritum* vocatum ab incolis refert Mariana de Rebus Hispaniæ lib. 1. c. 7. nescio, qua auctoritate fretus, nisi forte fuerit μνημονικὸν ἁμάρτημα pro *Critium* Livii; τὸ Cirtim Nigri ex eadem farina esse reor, Mariana Hebraicam vocem existimat esse. Sic enim ille libro, capiteque citato. *Est autem vero propius, quod numero & auctoritate potiores historici tradiderunt, Bæticam provinciam à fluvio ipsam interfluente dictam, quem incolæ Ciritum, externi Bætim vocarunt, fortassis Hebraica voce à crebris domibus, villis, oppidis, quibus dextra, lævaque ob agri subjecti bonitatem, cultum collucentemque videbant.* Vocem illam Hebraicam, quam ait Mariana nulla alia potest esse præter קרית *Kiriath*, quæ apud Hebræos *urbem*, seu *oppidum* significat, at τὸ Perces nostri auctoris verosimilius est corruptum esse a ברכה *Beracah*, Hebræo nomine à quo Arabes *berca* fecere, quod apud utrosque significat *piscinam*, & *stagnum*, ac quia hic fluvius stagnabat, ut annotavit Bochartus; vero propius videtur ab Arabibus vocatum fuisse *Berca* h. e. *stagnum*, à quo *Perces* Stephani factum est. Facilis enim est transitus ex Berca in Perces. Veteres Græci *Tartessum* vocarunt, ut refert Strabo lib. 3. hodie vulgo vocatur *Guadalquivir*, nomine à Mauris, qui Hispaniam tenuere, imposito, quod eorum lingua significabat *fluvium-magnum*, quo in nomine insunt cineres Arabici nominis apud quos κυβὰρ *quybar* significabat *magnum*, quod est deflexum ab Hebræo כביר *Cabir* h. e. *validus*. Mauri vero, qui Hispaniam tenuerunt, loquebantur Arabica lingua corrupta, & omnia pene, quæ ex eorum lingua affert Aldretus in libro quem titulum fecit *Antiguedades de España, y Africa*, sunt ex illa Arabica Maurorum lingua corrupta. De Κυβὰρ vero videsis Constantinum Porphyrogennetam de Administrando Rom. imper. cap. 14. Seldenum de Dis Syris Syntagmate 2. c. 4. De Venere Syriaca.

15 Βαισαμψα, πόλις ἐν τῷ Ἀραβικῷ κόλπῳ.] Bæsampsa, urbs in Arabico sinu circa mare rubrum, præter litterarum ordinem occupat locum. Id nominis corruptum est ab Hebræo בית שמש *beth semes* h. e. *domus solis*. Ejus fit mentio Josue c. 21. v. 16. Utrum eadem sit necne, viderint doctiores.

16 Ὅ ἐστιν οἶκος ἡλίου.] Quod est *Domus Solis*. Optimè interpretatur Stephanus nomen urbis Bæsampsæ, quod significabat *domum Solis*. בית *beth* enim in regimine ab Hebræis dicitur *Domus*, שמש *Semes* autem *Sol* à radice שמש *Sammes* h. e. *ministravit*: optima Hebræorum paronomasia ab hac radice dictus Sol, quod omnibus ministrat lucem. Vicus quidam in tribu Judæ Josepho Antiquit. lib. 6. c. 2. Βαθσάμη dicitur, cujus vicarii Βηθσαμῖται dicebantur, ex ead. etymol.

17 Βακκαῖον, Ἱσπανίας ἔθνος.] Lege Βακκαῖοι, Baccæi, populi Hispaniæ, qui Ptolemæo lib. 2. c. 6. dicuntur *Vaccæi*. Fuere autem Castellæ veteris populi; Castella vetus vulgo Hispanis dicitur *Castilla la vieja*.

18 Βάκτρα, πόλις.] Bactra, orum, urbs ex Strabone; scilicet Bactrianæ regionis, ab illa gentile, ut plerumque num. plur. Bactri, & Bactrii, ab hac Bactriani. Dicebatur etiam urbs ipsa *Bactrium*, quæ fuit caput Bactrianæ regionis, aliquando quoque *Zariaspa* dicta fuit, juxta quam fluebat ejusdem nominis amnis ex adjacentibus montibus salis ramenta deferens, & in Oxum aquas devolvens, quod testatur Strabo lib. 11. Plin. lib. 31. c. 7. Bactra etiam à Poëtar. principe Georg. lib. 2. sumuntur pro ipsa regione:

Nec pulcher Ganges, atque auro turbidus Hermus
Laudibus Italiæ certent, non Bactra, neque Indi.

Ad quem locum Serv. *Bactra, regio juxta Assyrios, unde & populi Bactriani dicuntur.* Famigeratur Zoroaster Bactrianorum rex, qui primus artes Magicas creditur invenisse, ut rerum monumentis tradidit Plinius lib. 30. c. 1. ubi obiter hujus farinæ alios recenset; Bactra autem urbem hodie *Ephram* dici tradit P. Jovius Hist. lib. 14. Bactrianæ vero regionis descriptionem habes apud Cosmographum libro. 6. c. 9.

19 Βα-

ΒΑ'ΚΟΥΡΟΙ [19], καὶ Βακυριανοὶ, ἔθνος πρὸς A Πάρθοις καὶ Μήδοις.

BACURI, & Bacyriani, populi, Parthis, & Medis vicini.

ΒΑ'ΚΧΟΥ νῆσος [20], καὶ Ἀντιβάκχου ἑτέρα ἐν τῷ Ἀραβικῷ κόλπῳ. Τὸ ἐθνικὸν, Βακχονησίτης.

BACCHUNESOS, *i.e.* Bacchi insula, & alia Antibacchi in Arabico sinu. Gentile, Bacchonesites.

ΒΑ'ΛΑ [21], πόλις τῆς Γαλιλαίας· Ἰώσηπος. B Τὸ ἐθνικὸν, Βαλαῖος.

BALA, urbs Galilææ: Josephus. Gentile, Balæus.

ΒΑΛΑΝΕ'ΑΙ [22], πόλις Φοινίκης, ἡ νῦν Λευκάς. Ὁ πολίτης, Βαλανεώτης. Εἰς ἣν πόλιν Ἐπικράτης ἐγκώμιον ἔγραψεν, ὁ Βαλανεώτης. C

BALANEÆ, urbs Phœniciæ, quæ nunc *Leucas*. Civis, Balaneotes, in quam urbem Epicrates encomium scripsit, Balaneotes.

ΒΑ'ΛΒΟΥΡΑ [23], οὐδετέρως, πόλις Λυκίας. Τὸ ἐθνικὸν, Βαλβουρεύς.

BALBURA, neutro genere, urbs Lyciæ. Gentile, Balburensis.

ΒΑ'ΛΔΟΣ [24], πόλις Φοινίκης. Ὁ πολίτης, Βαλδαῖος. Τὰ εἰς δος δισύλλαβα, ἔχοντα πρὸ τοῦ δ ἄφωνον, βαρύνεται, εἰ μὴ ἐπιθετικὰ εἴη· D [25] Ἰνδὸς, ὅμοιον τῷ ποταμῷ· Τολορδὸς, [26] Μυνδὸς, ὡς ἄφωνον ὀξύνεται· ἀφ' οὗ·

Μυνδότεροι νεπόδων,

παρὰ Καλλιμάχῳ.

BALDUS, urbs Phœniciæ. Civis, Baldæus. Nomina in *dos* disyllaba, quæ ante *d*, mutam habent, tono gravi notantur, nisi fuerint adjectiva, ut Indus, simile fluvio, Tolordus, Myndus, tanquam mutum acuuntur, à quo:

Magis muti, quam nepodes,

apud Callimachum.

ΒΑ'ΛΚΕΙΑ [27], πόλις περὶ τὴν Προποντίδα. E Τὸ ἐθνικὸν, Βαλκειάτης, καὶ Βαλκείτης.

BALCEA, urbs circa Propontidem. Gentile, Balceates, & Balcites.

ΒΑ'ΛΙΣ [28], πόλις Λιβύης πρὸς τῇ Κυρήνῃ, ἀπό τινος Βάλεως, οὗ καὶ ἱερὸν ἔχει. [29] Ὁ πολίτης, Βαλίτης.

BALIS, urbs Libyæ juxta Cyrenen, sic dicta à quodam Baleo, cujus etiam templum habet. Civis, Balites.

ΒΑ'Λ- BAL-

19 Βάκουροι, καὶ Βακυριανοὶ, ἔθνος πρὸς Πάρθοις καὶ Μήδοις.] Bacuros, & Bacyrianos [lego Bacurianos] esse populos prope Parthos & Medos inquit, quorum nulla fit apud alios mentio; tamen Grabiel Sionita c. 3. celebrat urbem Bochara vetustissimam ad Euphratis fluvium, sic inquit ille, non longe ab ostio, qua parte respicit Arabiæ desertæ montes sitam, patriam *Honain Abu Aliben-Sina*, quem *Avicennam* Latini vocant, quam urbem ab Europæis *Bachora* appellari tradit, forsitan hujus oppidani sunt, quos noster prope Parthos & Medos locat. Nam de populorum situ non est fidendum auctori nostro.

20 Βάκχου νῆσος, καὶ Ἀντιβάκχου ἑτέρα &c.] Memorat noster Bacchi insulam, & alteram, quæ *Antibacchi* dicebatur; utramque in Arabico sinu locat, supra Æthiopes Aroteras Plinius lib. 6. c. 29. cui *Bacchias* & *Antibacchias* dicuntur; at Ptolemæus stat pro Stephano; namque Geographiæ lib. 4. c. 9. inter insulas juxta Æthiopiam, quæ sub Ægypto in Arabico sinu, memorat Bacchi & Antibacchi insulas.

21 Βάλα, πόλις τῆς Γαλιλαίας, Ἰώσηπος.] Agit de Bala, Galilææ urbe, cujus inquit Josephum meminisse, qui eam memorat Antiquit. lib. 6. c. 6. in qua ait Saulum regem recensuisse septuaginta myriadas id est septingenta millia militum absque tribu Judæ, quæ sola armavit septem myriades, *id est*, septuaginta millia adversus Naasen Ammonitarum regem, qui obsidione premebat urbem Judææ *Jabes* nomine, quam historiam aliter referunt Sacra Biblia, in quibus Sam. lib. 1. c. 11. v. 8. hæc leguntur: ויפקדם בבזק ויהיו בני ישראל שלש מאות אלף ואיש יהודה שלשים אלף id est, *Et recensuit eos in Bezec [urbe] & fuere filii Israël trecenta millia, & vir Jehudah triginta millia*: Igitur, quæ urbs SS. dicitur *Bezec*, Josepho est *Bala*, in militum etiam numero δὶς διαφωνῶν distat Josephus à Sacra Scriptura; at בלה Bala civitas memoratur Josue c. 19. v. 3. quæ ad tribum Simeonis pertinebat, ut inibi refertur.

22 Βαλανέαι, πόλις Φοινίκης, ἡ νῦν Λευκάς.] Balaneæ, urbs Phœniciæ, quæ nunc Leucas, inquit Auctor noster sed sine auctore, Balanææ Ptolemæo lib. 5. c. 15. inter Syriæ urbes prope Phœniciam locatur, eadem erat urbs, de qua non habeo, quid referam.

23 Βάλβουρα, οὐδετέρως, πόλις Λυκίας.] Balbura neut. plur. urbs Lyciæ, Auctor noster in Βοῦβων auctor est conditam fuisse à Balburo pirata. Memoratur etiam à Ptolemæo lib. 5. c. 5.

24 Βάλδος, πόλις Φοινίκης.] Baldum, urbem Phœniciæ nemo nisi Stephanus novit: Paltus autem inter Syriæ urbes prope Phœniciam celebratur à Ptolemæo Geographiæ lib. 5. c. 15.

25 Ἰνδὸς, ὅμοιον τῷ ποταμῷ.] Indus est nomen gentis, & fluvii, qui genti nomen dedit, à quo etiam regio India apud Latinos, Ἰνδικὴ apud Græcos dicitur.

26 Μυνδὸς, ὡς ἄφωνον ὀξύνεται.] Myndos, ut mutum acuitur. τὸ Μύνδος cum accentu in penultima scribitur ab Hesychio, apud quem significat *mutum*, & urbem Asiæ, vel *numine-afflatum*. Sic enim ille, Μύνδος, ἄφωνος, καὶ πόλις Ἀσίας, ἢ ἔνθεος. Apud Ptolemæum vero lib. 5. c. 2. inter Cariæ urbes juxta Myrtoum pelagus numeratur, apud eumdem etiam libro capiteque citato est nomen insulæ in Icario pelago.

27 Βάλκεια, πόλις περὶ τὴν Προποντίδα.] Balcia, seu Balcea, urbs juxta Propontidem; sæpe sæpius admonuimus lectorem diphthongum ει Græcorum ab auctoribus Latinis vel per i, vel per e exprimi, pro cujusque arbitrio. Hæc urbs à Plinio Nat. Hist. lib. 5. c. 30. *Balcea* dicitur.

28 Βάλις, πόλις Λιβύης πρὸς τῇ Κυρήνῃ ἀπό τινος Βάλεως &c.] Balis, urbs Libyæ juxta Cyrenen ejusdem Libyæ urbem, quæ nomen habet à Baleo; nemo nisi infrunitus dubitabit, Carneadem excipio, qui de omnibus dubitabat, quamvis non esset infrunitus, & nomen urbis, & Baleus à בעל *baal.* i. e. *Dominus* deduci, quod erat nomen Dei, Assyriis: Phœnicibusque commune: à Pœnicibus vero in Africæ oris plurima oppida condita fuisse, & eis nomina imposita, res est clarior in historia, quam ut indicari egeat, ideo ad hujus rei testimonium neminem voco.

29 Ὁ πολίτης, Βαλίτης.] Civis, id est oppidanus dicebatur Balites. Forsitan erant hi, qui Curtio lib. 4. c. 12. in exercitus Darii Catalogo *Belitæ* dicuntur, quo in loco legendum existimo *Balitæ* ex nostro auctore, si tamen per Criticorum filios licet. Balus enim & Bolus idem fuit Deus, vel potius idolum.

30 Βα-

ΒΑ'ΛΛΑ, πόλις Μακεδονίας, ὡς Πέλλα. Ὁ A πολίτης, Βαλλαῖος. Θεαγένης ἐν Μακεδονίᾳ, Βαλλαίους μεταγαγὼν εἰς τὸν νῦν λεγόμενον Πύθιον τόπον.

BALLA, urbs Macedoniæ, ut Pella. Civis, Ballæus, Theagenes in Macedonia: *Ballæos transferens in locum, qui nunc dicitur Pythius.*

ΒΑ'ΛΟΙΟΝ, πόλις Μακεδονίας. Τὸ ἐθνικὸν, Βαλοιεύς.

BALOEUM, urbs Macedoniæ. Gen- B tile, Balœensis.

ΒΑΝΑΥΡΙ'ΔΕΣ, Τυῤῥηνικαὶ νῆσοι, ἀπὸ Βαναύρου υἱοῦ Αἴαντος. Τὸ ἐθνικὸν, Βαναυρεύς.

BANAURIDES, Tyrrhenicæ insulæ, sic dictæ à Banauro filio Aiantis. Gentile, Banaurensis.

ΒΑ'ΝΤΕΙΑ[30], πόλις Ἰταλίας. [31] Τὸ ἐθνικὸν, Βαντιανοὶ, καὶ Βαντιᾶται.

BANTIA, urbs Italiæ. Gentile, Bantiani, & Bantiatæ.

ΒΑ'ΝΤΙΟΙ[32], ἔθνος Θρᾴκης· Ἑκαταῖος· C

BANTII, populi Thraciæ. Hecatæ.

ΒΑ'ΡΑΘΡΟΝ, τόπος κοῖλος, καὶ ὄρυγμα καλούμενος, ἀφ' οὗ Βαραθρείτης. Ἔστι καὶ Βάραθρα πλησίον τοῦ Κασίου. Τὸ ἐθνικὸν, Βαραθρεύς.

BARATHRUM. Locus cavus, & fossa, sic vocatus, à quo Barathrites. Sunt etiam Barathra prope Casium. Gentile, Barathrensis.

ΒΑΡΑ'ΚΗ[33], νῆσος τῆς Γεδρωσίας. Τὸ ἐθνι- D κὸν Βαρακαῖος, ὡς Ἰτύκη Ἰτυκαῖος.

BARACÆ, insula Gedrosiæ. Gentile, Baracæus, ut ab Ityce, Itycæus.

ΒΑΡΒΑ'ΛΙΣΣΟΣ, φρούριον τὸ ἔσω τετειχισμένον. Τὸ ἐθνικὸν, Βαρβαλισσηνός.

BARBALISSUS, castellum orientis muro cinctum. Gentile, Barbalissenus.

ΒΑ'ΡΒΑΡΟΣ[34], οὐκ ἐπὶ ἔθνους, ἀλλ' ἐπὶ φωνῆς ἐλαμβάνετο· ὡς καὶ Ὅμηρος τοὺς Κᾶρας E βαρβαροφώνους, ὡς πολεμίους τῶν Ἰώνων. Εἴρηται παρὰ τοῖς νεωτέροις ἐθνικῶς ἀφ' οὗ Βαρβαρία. [35] Ἔστι καὶ χώρα παρὰ τὸν Ἀράβιον κόλπον Βαρβαρία, ἀφ' οὗ καὶ Βαρβαρικὸν πέλαγος. Τὸ δὲ Βαρβαρικὸς οὐκ ἀπὸ τοῦ Βαρβαρία, ἀλλ' ἀπὸ F τοῦ Βάρβαρος. Ἦν γὰρ Βαρβαριακός.

BARBARUS, non de gente, sed de lingua dicitur, ut & Homerus Cares *barbare-loquentes* vocat, ut hostes Ionum. A recentioribus dicitur de gente, unde nomen Barbaria. Est etiam Barbaria regio prope Arabicum sinum, unde *Barbaricum pelagus* dicitur. Barbaricus verò, non à Barbaria, sed à Barbarus formatur. Si enim à Barbaria, Barbariacus diceretur.

ΒΑ'ΡΓΑΣΑ[36], πόλις Καρίας, [37] ἀπὸ Βαργάσου τοῦ υἱοῦ Βάργης, καὶ Ἡρακλέους, ὃν ἐδίωξε Λάμος ὁ Ὀμφάλης καὶ Ἡρακλέους, ὡς Ἀπολλώνιος Καρικῶν τετάρτῳ. Τὸ ἐθνικὸν, Βαρ- G γασηνός.

BARGASA, urbs Cariæ, sic dicta à Bargaso Bargæ, & Herculis filio, quem persequutus est Lamus Omphalæ, & Herculis filius, ut Apollonius Caricorum lib. 4. Gentile,

30 Βάντεια, πόλις Ἰταλίας,] Bantia, urbs Italiæ memoratur Plutarcho, apud quem in Marcello scribitur Βάντια, Ἐξῆλθεν μετὰ τοῦ συνάρχοντος ἐπὶ τὸν πόλεμον καὶ πολλὰ μεταξὺ Βαντίας πόλεως καὶ Βενουσίας καθήμενος ἠρέθιζε τὸν Ἀννίβαν. id est: *Exiit cum collega ad bellum, positisque inter Bantiam urbem & Venusiam castris sæpe Annibalem lacessivit.* Livius lib. 27. *Itaque in Apuliam ex Brutiis reditum, & inter Venusiam Bantiamque, minus trium millium passuum intervallo consules binis castris consederant.* Ab hac urbe *saltus Bantinos* vocat Venusinus vates carm. lib. 3. Ode 4. v. 15.

Saltusque Bantinos, & arvum
Pingue tenent humilis Ferenti.

31 Τὸ ἐθνικὸν Βαντιανοὶ καὶ Βαντιᾶται.] Gentile, Bantiani & Bantiatæ. Latinis *Bantiani* dicuntur, quos Plin. lib. 3. c. 11. inter Lucanorum mediterranea locat.

32 Βάντιοι, ἔθνος Θρᾴκης. Ἑκαταῖος.] Bantii, populi Thraciæ. Polybius lib. 5. Macedoniæ adscribit. Namque cum illic memoret Calicœnos Macedoniæ populos, in eis Bantiam urbem describit.

33 Βαράκη, νῆσος τῆς Γεδρωσίας.] Baracė, insula Gedrosiæ memoratur etiam Ptolemæo lib. 7. c. 1. Arrhiano in periplo maris Erythræi Barace sinus dicitur, septem insulas gremio suo coërcens prope sinum Barygazemum.

34 Βάρβαρος, οὐκ ἐπὶ ἔθνους, ἀλλὰ ἐπὶ φωνῆς ἐλαμβάνετο.] Barbarus non de gente, sed de lingua accipiebatur. Cum antiquitus Græci non haberent noticiam Barbariæ regionis, à qua Barbari ejus incolæ dicebantur, tunc id nominis de lingua tantum usurpabatur, unde Homerus appellavit Cares βαρβαροφώνους id est *barbare-loquentes*. Auctor noster inquit, quod essent Ionum hostes, sed fallitur. Sic enim Homerus eos appellavit scilicet Il. 2. v. 867. quod barbaro modo uterentur Græca lingua sumentes μὴ pro οὐκ & οὐκ pro μὴ, ut alibi annotavimus, vel ut inquit Strabo lib. 14. & ex eo Eustath. ad Homericum carmen citatum, quod δυσεκφόρως, καὶ σκληρῶς, καὶ τραχέως, id est *difficulter, & duriter, asperéque loquebantur.* Græci omnes, qui non utebantur lingua Græca *barbaros* vocabant, ut & Romani. *Barbari* etiam dicebantur ἀπαίδευτοι, teste Hesychio in Βάρβαροι.

35 Ἔστι καὶ χώρα παρὰ τὸν Ἀράβιον κόλπον Βαρβαρία.] Est etiam regio juxta Arabicum sinum Barbaria, cujus meminit Ptolemæus lib. 4. c. 8. Ab hac nomen habere inquit Joan. Leo, quæ nunc vulgo dicitur *Barbaria*, cujus vocis etymologiam deducit ex historia regis Iphrici, qui cum ab Assyriis, seu Æthiopibus regno pulsus Ægyptum peteret, sicque ab hostibus se pressum videret, ut nesciret, quid sibi agendum foret, suos interrogavit, *Quâ viâ salus quærenda esset*, hi verò responderunt *bar bar* id est *desertum, desertum*, unde regioni nomen fuisse verosimile est, si tamen illa sunt vera, ut esse potuerunt.

36 Βάργασα, πόλις Καρίας &c. Bargasa, urbs Cariæ, de qua Strabo lib. 14. Εἶτα μετὰ Κνίδον Κέραμος καὶ Βάργασα, πολίχνια ὑπὲρ θαλάττης. Εἶθ' Ἁλικαρνασσός, τὸ βασίλειον τῶν τῆς Καρίας δυναστῶν &c. id est: *Deinde secundum Cnidum Ceramus, & Bargasa oppidula supra mare. Deinde Halicarnassus regia dynastarum Cariæ, &c.*

37 Ἀπὸ Βαργάσου τοῦ υἱοῦ Βάργης, καὶ Ἡρακλέους.] Bargasa, urbs Cariæ, nomen adepta est à Bargaso Herculis filio ex Barge, quemadmodum etiam Cyarda Cariæ quoque urbs appellata est à Cyardo Carum rege hujus Bargasi filio, ut noster refert in Κύαρδα.

V 38 Βαρ-

γασηνὸς, ὡς αὐτὸς ἑκκαιδεκάτῳ· ὡς Ἔδεσσα A Ἐδεσσηνὸς, Γερασηνὸς, Ἐμεσηνός.

ΒΑΡΓΟΥΣΙΟΙ [38], ἔθνος δυτικὸν πρὸς τῷ Ἴβηρι ποταμῷ· Πολύβιος ἐν τρίτῳ. [39] Ἔστι καὶ Βάρχουσα μικρὰ πόλις Φοινίκης. Ὁ πολίτης, Βαρχουσηνός. B

ΒΑΡΓΥΛΑ [40], οὐδετέρως πόλις Καρίας, ἣν Ἄνδανον οἱ Κάρες φασὶν, Ἀχιλλέως κτίσμα λέγοντες. Ἔστι δὲ πλησίον Ἰάσου καὶ Μύνδου. Ὠνομάσθησαν δὲ ἀπὸ Βαργύλου, ὃς πληγεὶς ὑπὸ Πηγάσου τελευτᾷ, Βελλεροφόντης δ᾽ ἀνιαθεὶς ἐ- C πὶ τῷ ἑταίρῳ, πόλιν ἔκτισε Βαργυλίαν. Καὶ ἡ θάλασσα Βαργυλικὸς κόλπος. [41] Ἐξ αὐτοῦ ὁ πολίτης Βαργυλιάτης.

ΒΑΡΗΝΗ, πόλις Μηδίας, ἐγγὺς Ἀγβατάνων. Οἱ οἰκήτορες, Βαρηνοί. D

ΒΑΡΗΤΙΟΝ [42], χωρίον πρὸς τῷ Ἀδρίᾳ. Θεόπομπος πεντηκοστῷ δευτέρῳ. Τὸ ἐθνικὸν, Βαρητῖνος, ὡς Βρεντησῖνος.

ΒΑΡΙΣ [43], πόλις. Τὸ ἐθνικὸν, Βαρίτης. [44] Λέγεται Βάρις ἡ οἰκία, ὡς Ποσίδιππος· καὶ E ἡ συνοικία, ὡς Ἔφορος.

ΒΑΡΚΑΝΙΟΙ [45], ἔθνος τοῖς Ὑρκανοῖς ὅμορον.

ΒΑΡΚΗ [46], πόλις Λιβύης, [47] ἥ τις καὶ Πτολεμαΐς. Ἦν δὲ ἐκ πλινθίνων οἰκοδομημάτων F συνεσ-

tile, Bargasenus eodem teste lib. 16. ut ab Edessa, Edessenus, Gerasenus, Emesenus.

BARGUSII, populi occidentales prope Iberum fluvium, Polybius lib. 3. Est etiam Barchusa parva urbs Phœniciæ. Civis, Barchusenus.

BARGYLA, neutro genere, urbs Cariæ, quam *Andanum* Cares vocant ab Achille conditam fuisse dicentes. Est verò prope Iasum, & Myndum, sic vocata à Bargylo, qui percussus à Pegaso obiit. Bellerophontes verò tristitia affectus ex socii obitu, urbem condidit Bargyliam, ejus mare vocatur *Bargylicus sinus*, ex eodem. Civis, Bargyliates.

BARENA, urbs Mediæ prope Agbatana. Incolæ, Bareni.

BARETIUM, oppidum prope Adriam. Theopompus 52. Gentile, Baretinus, ut Brentesinus.

BARIS, urbs. Gentile, Barites. Dicitur Baris, habitatio, ut Posidippus, & cohabitatio, ut Ephorus.

BARCANII, populi Hyrcanis finitimi.

BARCE, urbs Libyæ, quæ etiam *Ptolemaïs* dicebatur. Erat verò ex ædificiis lateritiis

38 Βαργούσιοι, ἔθνος δυτικὸν πρὸς τῷ Ἴβηρι ποταμῷ.] Bargusii, populi occidentales ex Polybii lib. 3. apud quem hæc leguntur verba: Καὶ διαβὰς τὸν Ἴβηρα ποταμὸν, κατεστρέφετο τό, τε τῶν Ἰλουργητῶν ἔθνος, καὶ Βαργουσίων, ἔτι τοὺς Αἰρηνοσίους, καὶ τοὺς Ἀνδοσίνους, μέχρι τῆς προσαγορευομένης Πυρήνης. Id est: *Ac transiens amnem Iberum* [*Annibal*] *subegit Ilurgetarum gentem, & Bargusiorum, item Ærenosios, & Andosinos; usque ad eam, quæ appellatur Pyrene.* Cosmographus quoque lib. 2. c. 6. Bergusiam numerat inter Illergetum oppida. Ilurgetæ autem Polybii & Illergetes Cosmogra. idem sine dubio fuere populi. Bergusia verò creditur esse, quæ hodie Hispanis dicitur *el Pertus* accentu in ult.

39 Ἔστι καὶ Βάρχουσα, μικρὰ πόλις Φοινίκης. Ὁ πολίτης, Βαρχουσηνός.] Litterarum ordo exigit, clamatque legendum Βάργουσα, & Βαργουσηνὸς. Fuit autem Bargusa, Phœniciæ urbs, quæ Plinio lib. 6. c. 29. dicitur Baragaza.

40 Βάργυλα, οὐδετέρως πόλις Καρίας.] Bargyla, neutro plur. urbs Cariæ, quam Cares *Andanum* dicebant; Bargilia fœminino gen. dicitur Ptolemæo lib. 5. c. 2. Straboni lib. 14. noster etiam infra eam vocat *Bargyliam*. Juxta quam fuit templum Dianæ Myndiadis, quæ Polybio lib. 16. dicitur *Cindyadis*, cujus templum credebatur vulgò, nec ningi, nec complui, ut narrant Strabo & Polybius libris citatis. De similibus vero miraculis optimum est judicium Polybii. Inquit enim dandam esse veniam scriptoribus, si hujusmodi miraculis, & id genus fabulis indulgeant, ad conservandam vulgi pietatem erga numen, at quod modum excedit, id illis non esse condonandum censet. Perperam, ut hæc obiter notem, apud Polyb. scribitur *Cindyadis* pro *Mindyadis*. Namque Myndus, à qua Diana nomen habebat, fuit urbs quoque Cariæ prope quam & Iason erat Bargyla, ut inquit noster.

41 Ἐξ αὐτοῦ ὁ πολίτης Βαργυλιάτης.] Ex eodem sinu scilicet civis Bargylorum; seu Bargiliæ dicitur Bargyliates; si tibi placuerit legere ἐξ αὐτῆς scilicet πόλεως per me licet, Bargyletæ memorantur à disertissimo Romuli nepotum Epistolarum lib. 13. ad Memmium & cæteros Epistola 56.

42 Βαρήτιον, χωρίον πρὸς τῷ Ἀδρίᾳ.] Baretium, oppidum prope Adriam ex Theopompi libro 52. inquit esse; Οὐέρητον Veretum dicitur Ptolemæo libro tertio, cap. secundo. Straboni lib. 6. qui libro citato tradit prius *Barin* dictum fuisse, Περίπλους δὲ Τάραντός ἐστι πρὸς Βρεντέσιον, μέχρι μὲν Βάρεως [Βάρεως] πολίχνης χ σάδιοι. Καλεῖται δὲ Βάρις οἱ νῦν Οὐέρητον· κεῖται δ᾽ ἐπὶ τοῖς ἄκροις τῆς Σαλεντίνης, καὶ τὸ πολὺ πεζῇ μᾶλλον ἢ κατὰ πλοῦν εἰς αὐτὴν ἐκ τοῦ Τάραντος εὐμαρὴς ἡ ἄφιξίς ἐστιν. Id est: *Navigatio verò à Tarento ad Brundusium usque ad Barin oppidulum est stadiorum* 1 0 c. *Vocant autem* Barin, *qui nunc* Veretum; *jacet in extremitatibus Salentinorum, ad quam plerunque à Tarento facilior datur accessus terrâ quàm mari.*

43 Βάρις, πόλις, τὸ ἐθνικὸν, Βαρίτης.] Baris, urbs. Gentile, Barites, inquit noster auctor, sed cujus regionis fuerit urbs, divinandum nobis relinquit, ut solet. Ptolemæus lib. 5. c. 5. celebrat Barin inter mediterraneas Phrygiæ in Pamphylia urbes. Forsitan intelligit epitomator noster Barin Italiæ urbem, quam *Veretum* dictam fuisse tradit Strabo lib. 6. cujus nota proxima præcedenti attulimus ipsissima verba.

44 Λέγεται Βάρις ἡ οἰκία &c.] Baris dicitur habitatio secundum Posidippum, & cohabitatio secundum Ephorum. Suidas etiam inquit Barin, significare aulam, id nominis parum corruptum deflectitur ab Hebræo בירה *birah*, quod significat *aulam*, *palatium*.

45 Βαρκάνιοι, ἔθνος τοῖς Ὑρκανοῖς ὅμορον.] Barcanii, gens Hyrcanis finitimi. Memorantur Q. Curtio lib. 3. c. 2. in lustratione exercitus Darii adversus Alexandrum, cui *Barcani* dicuntur, *Barcanorum*, inquit ille, *equitum duo millia fuere.*

46 Βάρκη, πόλις Λιβύης.] Barce, urbs Libyæ. Hujus urbis originem & conditores reperies apud Herodotum lib. 4. c. 160.

47 Ἥτις καὶ Πτολεμαΐς.] Barcen, urbem Libyæ Ptolemaidem quoque dictam fuisse inquit, quod confirmat Strabo lib. 17. Εἶθ᾽ ἡ Βάρκη πρότερον, νῦν δὲ Πτολεμαΐς. h. e. *Deinde Barce prius, nunc verò Ptolemaïs.* Plinius lib. 5. c. 5. *Ptolemais antiquo nomine Barce:* at Ptolemæo lib. 4. c. 4 Ptolemais & Barce sunt diversæ urbes.

48 Κτι-

συντεθεῖσα[48] κτίσμα Περσέως, Ζακύνθου, Ἀριστομέδοντος, Λύκου. Λέγεται καὶ Βαρκαία, ἐξ οὗ τὸ Βαρκαιάτης. Τῆς δὲ Βάρκης, Βαρκαῖος,[49] καὶ Βάρκαιον τὸν Λίβυν, φασὶ Βάρκαιον ἔθνος, [50] οἱ τὰς ἱπποτροφίας παρὰ Ποσειδῶνος, ἡνιοχεῖν δὲ παρὰ Ἀθηνᾶς ἔμαθον.

ΒΑΡΥΓΑΖΑ[51], ἐμπόριον Γεδρωσίας, τῶν σφόδρα ἐπισήμων. Οἱ οἰκοῦντες, καὶ ὁ κόλπος, Βαρυγαζηνοί.

ΒΑΣΑΝΙΣΑΙ, ἔθνος Θρᾴκιον, ἀπὸ τοῦ ὁ Βασανίσης εὐθείας. Τινὰ δὲ τῶν βιβλίων Βανίσαι ἔχουσι τρισυλλάβως.

ΒΑΣΗΡΑ, πόλις Φοινίκης. Τὸ ἐθνικὸν Βασηρεύς, ὡς Ἀλίφηρα Ἀλιφηρεύς.

ΒΑΣΙΝΝΟΙ, Ἀραβικὸν ἔθνος· Γλαῦκος ἐν τρίτῳ Ἀραβικῆς ἀρχαιολογίας.

ΒΑΣΙΛΙΣ[52], πόλις Ἀρκαδίας· Παυσανίας ὀγδόῳ. Τὸ ἐθνικὸν, Βασιλίτης.

ΒΑΣΤΑΡΝΑΙ[53], ἔθνος ὑπὲρ τὸν Ἴστρον οἰκοῦν. Διονύσιος ἐν περιηγήσει·

Πολλὰ μάλ᾽ ἑξείης Μαιώτιδος ἐς στόμα λίμνης
Γερμανοί, Σαμάταί τε, Γέταί θ᾽ ἅμα, Βαστάρναι τε.

ΒΑΣΤΑ-

teritiis composita, Persei opus, Zacynthi, Aristomedontis, & Lyci. Dicitur etiam Barcæa, ex quo Barcæates. A Barce verò dicitur Barcæus, & *Barcæum* vocant Libyem, & Barcæam gentem, qui equos nutrire à Neptuno, aurigare verò à Minerva didicerunt.

BARYGAZA, emporium Gedrosiæ ex celeberrimis. Incolæ, & sinus, Barygazeni.

BASANISÆ, populi Thraciæ à nominativo Basanises. Aliqui verò libri *Banisæ* habent trisyllabicè.

BASERA, urbs Phœniciæ. Gentile Baserensis, ut ab Aliphera; Alipherensis.

BASINNI, populi Arabici. Glaucus lib. 3. Arabicæ Antiquitatis.

BASILIS, urbs Arcadiæ. Pausan. lib. 8. Gentile, Basilites.

BASTARNÆ, populi, qui supra Istrum habitant. Dionysius periegeseωs libro:

Multæ valdè gentes deinceps ad Mæotidis usque ostium paludis
Germani, Samatæque, Getæque simul, Bastarnæque.

BASTA-

48 Κτίσμα Περσέως.] Barcen à Perseo conditam fuisse asserit: longè aliter rem narrat Herodotus lib. 4. c. 160.

49 Καὶ Βάρκαιον τὸν Λίβυν φασὶ, καὶ Βάρκαιον ἔθνος.] Sic interpungenda & legenda sunt hæc, aliter sensus non potest percipi. Cùm paulò ante dixisset gentile urbis Barces esse τὸ *Barceates* & *Barcæus*, nunc inquit Barcæum dici Libyem, latiore scilicet significatione, quo sensu memorantur Poëtæ nunquam satis laudato Æneid. lib. 4. v. 43.

Nec venit in mentem quorum consederis arvis?
Hic Getulæ urbes, genus insuperabile bello,
Et Numidæ infreni cingunt, & inhospita Syrtis:
Hinc deserta siti regio, latèque furentes
Barcæi.

50 Οἱ τὰς ἱπποτροφίας &c.] Inquit noster Barcæos equis alendis & curribus agitandis studuisse à Neptuno & Minerva edoctos, in cujus confirmationem libet apponere verba Hesychii: Βαρκαίοις ὄχοις. Λιβυκοῖς, οὗτοι γὰρ ἐσπούδαζον περὶ ἱπποτροφίαν. Φασὶ δὲ αὐτοὺς καὶ πρώτους ἅρματα ζεῦξαι διδαχθέντας ὑπὸ Ποσειδῶνος. Τὸ δὲ ἡνιοχεῖν ὑπὸ Ἀθηνᾶς, ὡς Μνασέας ἐν τοῖς περὶ Λιβύης. id est: *Barcæis curribus*, i. e. *Libycis. Hi enim equis alendis studebant; ajunt verò eos primos currum junxisse edoctos à Neptuno, aurigare autem à Minerva, ut Mnaseas in libris de Libya.*

51 Βαρύγαζα, ἐμπόριον Γεδρωσίας &c.] Celebratur Barygaza, emporium Gedrosiæ ex celeberrimis, epitomatori nostro, quæ civitas emporium etiam vocatur à Ptolemæo lib. 7. c. 1. sed non in Gedrosia regione, at in Larice locatur, verum eadem erat urbs. Namque Larice erat quædam Indiæ regio, Gedrosia autem terminabatur ab oriente, parte Indiæ, ut apparet ex eodem auctore lib. 6. c. 21. Sæpe memoratur ab Arrhiano in Periplo maris Erythræi, de qua tandem inquit: Καὶ Ἀλέξανδρος ὁρμηθεὶς ἀπὸ τῶν μερῶν τούτων, ἄχρι τοῦ Γάγγου διῆλθε καταλιπὼν τήν τε Λιμυρικὴν, καὶ τὰ νότια τῆς Ἰνδικῆς. Ἀφ᾽ οὗ μέχρι νῦν ἐν Βαρυγάζοις, παλαιαὶ προχωροῦσι δραχμαὶ, γράμμασιν Ἑλληνικοῖς ἐγκεχαραγμέναι, ἐπίσημα τῶν μετ᾽ Ἀλέξανδρον, βεβασιλευκότων Ἀπολλοδότου καὶ Μενάνδρου. i. e. *Ab his partibus Alexander profectus, ad Gangem usque pervenit relinquens Limyricam & australia Indiæ, ex quo ad hæc usque tempora Barygazis antiquæ drachmæ per regionem procedunt: litteris Græcis sculptæ, insignia Apollodoti, atque Menandri, qui post Alexandrum* [illic] *regnarunt.* Rhamnusio verosimile videtur Barygazam fuisse in latere Calecutiensi, non procul ab ostiis Indi fluvii, sed hoc est somniare. Ab hac urbe sinus Barygazenus nomen habet, cujus meminit Arrhianus in Periplo maris Erythræi, quem L. Holstenius in Ortelium putat esse, qui nunc *Golfo di Cambaia* dicitur.

52. Βάσιλις, πόλις Ἀρκαδίας· Παυσανίας ὀγδόῳ.] Basilis, urbs Arcadiæ ex Pausaniæ lib. 8. apud quem libro citato Βασιλὶς accentu in ultima legitur: Τοῦ δὲ χωρίου, inquit ille, τοῦ ὀνομαζομένου Βάθους σταδίους ὡς δέκα ἀφέστηκε καλουμένη Βασιλίς. Ταύτης ἐγένετο οἰκιστὴς Κύψελος, ὁ Κρεσφόντῃ τῷ Ἀριστομάχου τὴν θυγατέρα ἐκδούς. Ἐπ᾽ ἐμοῦ δὲ ἐρείπια ἡ Βασιλὶς ἦν, καὶ Δήμητρος ἱερὸν ἐν αὐτοῖς ἐλείπετο Ἐλευσινίας. i. e. *Ab eo oppido, quod Bathos dicitur stadia ferme* x *distat Basilis: Cujus fuit conditor Cypselus, qui Cresphontæ Aristomachi filio filiam nuptum dedit, meo ævo Basilidis rudera tantum extabant, & in eis Cereris Eleusiniæ templum.*

53 Βαστάρναι, ἔθνος ὑπὲρ τὸν Ἴστρον οἰκοῦν.] Bastarnæ, gens supra Istrum habitans ex Dionysii Periegesi, cujus affert carmina, quæ apud eum leguntur v. 303. ad quem locum nihil de Bastarnis affert Eustathius, tantum annotat Samatas dici apud Dionysium κατ᾽ ἔλλειψιν τοῦ ρ, pro Sarmatas; quem videtur imitari Val. Flacc. lib. 6. cum Basternas vocat *Baternas* propter metrum.

Atque ubi Sidonias inter pedes æquat habenas
Illinc juratos secum trahit Æa Baternas.

Peucinos Germaniæ populos ab aliquibus *Bastarnas* vocari, auctor est Tacitus sub calcem libri de Germania: *Peucinorum*, inquit, *Venedorumque, & Fennorum nationes, Germanis an Sarmatis adscribam, dubito, quanquam Peucini, quos quidam* Bastarnas *vocant, sermone, sede, ac domiciliis, ut Germani agunt: sordes omnium, ac torpor, ceterum connubiis mixtis nonnihil in Sarmatarum habitum fœdantur.* Idem tradit Plinius lib. 4. c. 14. *Mediterranei*, (loquitur de Germanorum generibus) *Hermiones, quorum pars Suevi, Hermunduri, Chatti, Cherusci, quinta pars Peucini, qui &* Bastarnæ, *supra dictis contermini Dacis.* Imponat his coronidem Strabo cujus verba sub initium lib. 7. sic se habent: Τούτους φασὶ καὶ παρὰ τὸν Ἴστρον οἰκεῖν, ἐφ᾽ ἑκάτερα πολλάκις. Ἐν δὲ τῇ μεσογαίᾳ Βαστάρναι μὲν τοῖς Τυρηγέταις ὅμοροι καὶ Γερμανοῖς, σχεδόν τι καὶ αὐτοὶ τοῦ Γερμανικοῦ γένους ὄντες εἰς πλείω

ΒΑΣΤΑ'ΝΑΒΟΣ, Ἀραβίας σταθμός. Τὸ ἐθνικὸν, Βασταναβηνός.

ΒΑΤΑΝΕ'ΑΙ[54], συνοικία Συρίας, ἣ καὶ Βατανέα ἑνικῶς. Τὸ ἐθνικὸν, Βατανεώτης. Ἔστι καὶ Βάτανα πρὸς τῷ Εὐφράτῃ.

ΒΑΤΕ'ΤΑΡΑ, πόλις Λυγίων θηλυκῶς. Τὸ ἐθνικὸν, Βατεταραῖος.

ΒΑΤΙ'ΕΙΑ, τόπος τῆς Τροίας ὑψηλός· κέκληται ἀπὸ Βατείας τινὸς, ὡς Ἑλλάνικος ἐν πρώτῃ Τρωϊκῶν. Ἢ ἀπὸ τοῦ πάτου τῶν ἵππων, ἤγουν τῆς τροφῆς, τροπῇ τοῦ π εἰς β. Ἢ ἀπὸ τῶν βάτων. Τὸ ἐθνικὸν, Βατιεὺς, καὶ Βατιειάτης.

ΒΑΤΗ'[55], δῆμος τῆς Αἰγηΐδος φυλῆς, ὅθεν ἦν Ἄβρων ὁ Καλλίου ἐξηγητὴς, περὶ ἑορτῶν καὶ θυσιῶν γεγραφώς. Τὸ ἐθνικὸν ἐπιῤῥηματικῶς, Βατῆθεν. Οὐ γὰρ δεῖ ἐν πᾶσι τὸ ἐθνικὸν ζητεῖν, ἀλλ' ἢ τῷ ἐπιῤῥήματι χρῆσθαι, ὡς ἐπὶ τῶν δήμων· ἢ τῇ γενικῇ μετὰ προθέσεως, ἢ τῷ ἀναλόγῳ, ἢ τῷ συνήθει τῆς χώρας. Τὰ τοπικὰ, δῆλα.

ΒΑ'ΤΝΑΙ[56], πόλις τῆς Ὀῤῥοήνης. Τὸ ἐθνικὸν Βατναῖος, διὰ τὸν χαρακτῆρα, ὡς Ἐδεσσαῖος καὶ Καῤῥαῖος.

ΒΕΒΡΥ'ΚΩΝ ἔθνη δύο·[57] τὸ μὲν, πρὸς τῷ Πόντῳ, ἐν τῇ Ἀσίᾳ. τὸ δὲ, παρὰ τοῖς Ἴβηρσιν ἐν τῇ Εὐρώπῃ· περὶ δὲ τῆς ἐν Ἀσίᾳ, διάφοροι γεγόνασι δόξαι, ὅτι ἀπὸ Βέβρυκος, ἢ ἀπὸ Βεβρύκης. Καὶ ἄλλοι ἄλλως. Τὸ ἐθνικὸν Βεβρύκιος, καὶ Βεβρυκία. Εὕρηται καὶ Βέβρυσσα, ὡς

BASTANABUS, Arabiæ statio seu portus. Gentile, Bastanabenus.

BATANEÆ, vicus Syriæ, quæ etiam Batanea singulari numero dicitur. Gentile, Bataneotes. Est etiam Batana prope Euphratem.

BATETARA, urbs Lygurum, fœmin. generis. Gentile, Batetaræus.

BATIEIA, locus Trojæ altus, sic vocatur à quadam Bateia, ut Hellanicus lib. 1. Troïcorum, vel ἀπὸ τοῦ πάτου, τῶν ἵππων, i. e. *ab equorum pabulo*, verso *p* in *b*. Vel ἀπὸ τῶν βάτων, i. e. *à rubis*. Gentile, Batiensis, & Batiates.

BATE, populus Ægeidis tribus, unde erat Abro Calliæ commentator, qui de festis & sacrificiis scripsit. Gentile, adverbialiter ex-Bata. Non enim in omnibus gentile quærendum est, sed vel adverbio utendum, ut in nominibus populorum; vel genitivo cum præpositione, vel analogia, vel regionis consuetudine. Localia manifesta sunt.

BATNÆ, urbs Orrhoënæ. Gentile, Batnæus, propter characterem, ut Edessæus, & Carrhæus.

BEBRYCUM, duæ gentes, una prope Pontum in Asia; alia prope Iberos in Europa. De ea verò, quæ in Asia, diversæ sunt opiniones, vel quod à Bebryce, vel quod à Bebryca fuerit sic vocata. Alii verò aliter. Gentile, Bebrycius, & Bebrycia. Invenitur etiam Bebryssa, ut Phœnissa, Cilissa,

φῦλα διῃρημένοι &c. Id est: *Hos ajunt etiam juxta Istrum habitare ad utramque partem sæpe, in mediterranea verò Bastarnæ sunt Tyregetis & Germanis contermini, ac fere ipsi quoque Germanici generis in plures divisi gentes. Nam alii* Atmoni *vocantur, alii* Sidones, *at* Peucini *insulam Istri Peucen obtinentes.*

54 Βατανέαι, συνοικία Συρίας, ἡ καὶ Βατανέα ἑνικῶς.] Batanеæ num. plur. cohabitatio, *id est*, vicus Syriæ quæ singulari etiam num. *Batanea* dicebatur. Tres hujus ferè nominis Syriæ urbes memorat suis locis Agbatana, Ecbatana, Batanea, utrum una eademque fuerit urbs seu oppidum viderint doctiores. Noster auctor enim ex una urbe solet diversas urbes condere; omnium nomen ex uno fonte videtur derivari scilicet ab Hebræo ביתן *bithan*, id est *palatium*; ex linguis autem cognatis etymon eruere haud absonum nec ἀπροσδιόνυσον est, sed ex Brabantico Teutonismo eruere Hebraismum, ut quidam βεκκεσέληνος fecit, insania est, at non amabilis, ut est poëtarum: verum non solum poëtas ludit insania, sed etiam eruditos. Ceterum, ut ad Bataneas revertamur, Porphyrius à D. Hieronymo in Præfat. ad Epist. Pauli ad Galatas vocatur *Bataneotes*, ac si esset ex Batanea Syriæ, cujus gentile dicitur Bataneotes, ut inquit Stephanus, de quo latius in Commentariolo nostro auctorum, quos ad testimonium vocat Stephanus.

55 Βατὴ, δῆμος τῆς Αἰγηΐδος φυλῆς &c.] Bate, populus, *i. e.* oppidum Ægeidis tribus, nullam ob aliam rem, quod sciam memorandus, quàm quod fuerit patria Abronis, qui Calliam Comicum explicavit, ut inquit noster, & Amynomachi cui omnia sua Epicurus testamento donavit, ut refert Laërtius in Epicuro.

56 Βάτναι, πόλις τῆς Ὀῤῥοήνης.] Batnæ, arum, num. plur. urbs Orrhoënæ, Batne singul. num. vocatur ab Amm. Marcell. qui ejus situm depingit lib. 14. c. 9. *Batne*, inquit ille, *municipium in Anthemusia, conditum Macedonum manu priscorum, ab Euphrate flumine brevi spatio disparatur, refertum mercatoribus opulentis: ubi annua solemnitate, prope Septembris initium mensis, ad nundinas magna promiscuæ fortunæ convenit multitudo: ad commercanda, quæ Indi mittunt & Seres, aliaque plurima vehi terra marique consueta.* Eam quoque memorat Dio ex Xiphilino in vita Trajani, quem post quam Batnas & Nisibin cepit *Parthicum* appellatum fuisse tradit: Καὶ ὠνομάσθη μὲν, ἐπεὶ δὲ καὶ τὴν Νίσιβιν εἷλε καὶ τὰς Βάτνας, Παρθικός. i. e. *Et vocatus est, post quam Nisibin & Batnas cepit, Parthicus.* Julianus imp. in Epistolis eam non tantum describit, sed & summopere laudat ab amœnitate ita ut Thessalicis Tempis præferat. Amm. Marcell. lib. 23. c. 4. Batnas municipium Osdroënæ vocat.

57 Βεβρύκων ἔθνη δύο· Τὸ μὲν, πρὸς τῷ Πόντῳ. &c.] Bebrycum duæ gentes, &c. Memorat epitomator noster duas Bebrycum nationes, alteram prope Pontum in Asia, alteram propè Iberos in Europa, *i. e.* prope Hispanos: Stephano somnianti, an Græcorum nugamentis hæc adscribam, dubito. Nemo enim unquam Bebryces prope Hispanos somniavit. Apud alios una tantum hujus nominis gens celebratur, quam à Phrygibus abolitam fuisse refert Strabo lib. 14. Quod etiam tradit Plinius ex Eratosthene Nat. Hist. lib. 5. c. 30. Horum apud Poëtas frequenter fit mentio, de quorum situ vide Periegetem v. 805. Homerus Mantuanus eos celebrat Æneid. lib. 5. v. 371.

——— *qui se*
Bebrycia veniens Amyci de gente ferebat.

Ad quem locum Servius inquit; *Bebryciam esse ipsam Bithyniam.* Eorum quondam rex Amycus non solum Virgilio, sed etiam Apollonio Argonautic. lib. 2. v. 2. & alibi sæpe celebratur.

ὡς Φοίνισσα, Κίλισσα, Θρῆσσα. Ἔχει γὰρ οἰ- A κειότητα τὸ σ πρὸς τὸ ξ.

ΒΕΛΒΙΝΑ[58], πόλις Λακωνική· Παυσανίας ὀγδόῳ. [59] Ἀρτεμίδωρος νῆσον αὐτὴν φησι. Τὸ ἐθνικὸν Βελβινίτης, ὡς Αἰγινίτης.

ΒΕΛΓΙΚΗ[60], ἡ χώρα, ὡς Βαιτική, προσ- B εχὴς τῆς Γερμανίαις. Ὁ οἰκήτωρ Βελγικὸς, ὡς Ἀττικός. Ἔοικε δὲ ἀπὸ τοῦ Βέλγη, ὡς ἀκτὴ Ἀττική. Τὸ θηλυκὸν Βελγεία, ἡ χώρα.

ΒΕΛΗΔΟΝΙΟΙ[61], ἔθνος παρ' Ὠκεανῷ. [62] Παρθένιος ἐν Δήλῳ, Οὐδ' ἀπὸ τηλίτων C τῆς πόρρω ἄκρα Βεληδονίων.

ΒΕΛΙΤΑΝΟΙ[63], οἱ αὐτοὶ τοῖς Λυσιτανοῖς, ὡς Ἀρτεμίδωρος ἐν τρίτῃ γεωγραφουμένων.

ΒΕΛΙΤΡΑ[64], πόλις Ἰταλίας, [65] οὐ Ῥώμης ἀπωτέρω, ὡς φησι Φλέγων ὀλυμπιάσιν ἑ- D κατὸν ἑβδομηκοντατέσσαρσι. [66] Τὸ ἐθνικὸν Βελιτρανὸς, τῷ ἔθει τῆς χώρας.

fa, Thrassa. Habet enim affinitatem τὸ ς, cum x.

BELBINA, urbs Laconica, Pausanias lib. 8. Artemidorus insulam esse inquit. Gentile, Belbinites, ut Æginites.

BELGICA, regio, ut Bætica, vicina Germaniis. Incola, Belgicus, ut Atticus. Videtur verò sic dicta à Belge, ut ab ἀκτὴ, *acte*, i. e. *littus*, Attica. Fœmin. Belgia, regio.

BELEDONII, populi prope Oceanum. Parthenius in Delo, *Nec longe est promontorium, qui procul Beledoniorum.*

BELITANI, iidem ac Lusitani; ut Artemidorus lib. 3. Geographiæ.

BELITRA, urbs Italiæ, haud procul à Roma, ut inquit Phlegon Olympiade 174. Gentile, Belitrianus, regionis consuetudine.

BE-

58 Βέλβινα, πόλις Λακωνική. Παυσανίας ὀγδόῳ.] Belbina, urbs Laconica ex Pausaniæ lib. 8. apud quem Belemina scribitur. Ejus ex libro citato verba sic se habent: Ἀπέχουσι δὲ αἱ Φαλαισίαι σταδίους εἴκοσι τοῦ Ἑρμαίου τοῦ κατὰ Βελεμίναν. Λέγουσι μὲν δὴ οἱ Ἀρκάδες τὴν Βελεμίναν τῆς σφετέρας οὖσαν τὸ ἀρχαῖον, ἀποτεμέσθαι Λακεδαιμονίους &c. id est: *Absunt Phalæsiæ stadia* XX *à Mercurii templo, quod ad Beleminan est. Dicunt Arcades Beleminam antiquitus ad suam regionem pertinentem, à Lacedæmoniis abscissam, &c.* Ego existimo Stephanum incidisse in aliquos Pausaniæ depravatos codices, apud quem nunc lib. 3. non modo 8. legitur Βελεμίνα, non Βέλβινα, ut apud nostrum. Uter eorum corrigendus sit, tuum esto judicium.

59 Ἀρτεμίδωρος νῆσον αὐτὴν φησι.] Artemidorus insulam eam inquit; sunt epitomatoris verba, ac si Artemidorus dixerit Belbinam urbem Laconicam esse insulam. Sic enim sonant illa, sed aliter res sese habet: δὶς διὰ πασῶν distabat Belbina urbs ab insula Belbina, quæ erat circa Sunium promontorium Atticæ; cujus rei testem produco omni exceptione majorem Scaryandensem scriptorem, ei præbe aures vacuas. Sic enim ille in Ἑρμιόνι inquit: Ἔστι δὲ τὸ Σκύλλαιον τῆς Τροιζηνίας, κατάντικρυ δὲ αὐτοῦ ἐστι Σούνιον ἀκρωτήριον τῆς Ἀθηναίων χώρας. Κατὰ δὲ τοῦτο ἐστι νῆσος Βέλβινα, καὶ πόλις τούτου τοῦ κόλπου. *Est verò Scyllæum Trœzeniæ; ex adverso ejus est Sunium promontorium Atticæ regionis. Circa hoc est Belbina insula cum urbe.* Memoratur etiam Strab. lib. 8.

60 Βελγική, ἡ χώρα, ὡς Βαιτική &c.] Belgica regio, ut Bætica, finitima Germaniis. Fuit olim Belgica, tertia pars Galliarum, quæ ideo *Gallia Belgica* vocabatur, cujus termini fuere ab Scalde ad Sequanam, teste Plinio lib. 4. c. 17. at nunc Belgica, seu Belgium. Sic enim etiam appellatur. Septendecim provinciæ sunt, quæ omnes sub imperio Caroli I. Hispaniarum regis fuerunt: harum septem, rege ejus filio Philippo II. jugum excusserunt; ac quia inito fœdere libertatem armis tuebantur, *Fœderatum Belgium* appellatæ sunt. Harum (cum hæc scribebam) tres Christianorum Regum potentissimus, & *Christianissimus* Galliarum rex Ludovicus hujus nominis XIV. instar fulminis abripuit, quas quomodocunque ab eis, qui remansere fœderati, Belgis, si concordes fuerint, volventibus annis recuperandas esse nullus dubito, nisi imitentur *Virgilianum pastorem*, qui ovium ulceri adhibere manus medicas abnegabat, atque meliora omnia Deos poscens sedebat; *Non votis enim*, inquit Salustius in Catilina, *neque suppliciis muliebribus Deorum auxilia comparantur: vigilando, laborando, prospere omnia cedunt; ubi socordiæ tete atque ignaviæ tradideris, nequicquam Deos implores, irati, infestique sunt.* Sed cum hæc sub prœlo sudabant, jam vaticinium nostrum ex quadam rationis vi procedens adimpletum erat, cujus ante eventum testes inter alios fuere Theodorus Hillensbergh, Joh. Georg. Grævius, quos sæpe in his observationibus honoris causâ nomino.

61 Βεληδόνιοι, ἔθνος παρ' Ὠκεανῷ.] Beledonii, gens ad Oceanum. Quorum apud scriptores altum est silentium, nisi fortè sint Aquitaniæ populi, qui Plinio lib. 4. c. 19. dicuntur *Belendi*.

62 Παρθένιος ἐν Δήλῳ, Οὐ δ' ἀπὸ τηλίτων τῶν &c.] Sic scribi debent κατὰ τὴν ἐμὴν hæc verba: Παρθένιος ἐν Δήλῳ,

Οὐ δ' ἀπὸ τηλοῦ τῆς πόρρω ἄκρα Βεληδονίων.

Parthenius in Delo:

Nec longe [est] promontorium, qui procul, Beledoniorum.

Est enim versiculus, ubi pro ἀπὸ τηλίτων legendum ἀπὸ τηλοῦ vel ἀπὸ τῆλε. Namque τῆς particula quæ pertinebat ad sequentem dictionem, per incuriam adjuncta fuit præcedenti, ut solet fieri.

63 Βελιτανοὶ, οἱ αὐτοὶ τοῖς Λυσιτανοῖς.] Belitanos, eosdem esse ac Lusitanos inquit ex Artemidoro. Græci non habuere Hispaniæ exactam cognitionem, ideo non credendum Belitanos eosdem fuisse, ac Lusitanos; eos memorat Plinius lib. 3. c. 3. inter Hispaniæ citerioris populos.

64 Βέλιτρα, πόλις Ἰταλίας.] Belitra, urbs Italiæ, dicitur, adhuc hodiè extare ac vulgo *Velitri*, *Belitri* & *Beletri* vocari inquit Cluv. Ital. Antiquæ lib. 3. c. 8. Nunc est sub ditione Pontificum Romanorum, cujus Episcopatus unitus est Ostiensi, auctore Mich. Ant. Baudrand ad Alexandrini Lexicon Geographicum; antiquam esse urbem constat: quoniam Ancus Marcius Roman. rex eam obsedit, ut claret ex Dionysio Halicarnassensi Hist. Romanæ lib. 3. Ἐγένετο δὲ καὶ πρὸς τὸ τῶν Οὐολούσκων ἔθνος τῷ Μαρκίῳ πόλεμος λῃστηρίων κἀκεῖθεν ἐξιόντων ἐπὶ τοὺς τῶν Ῥωμαίων ἀγροὺς καὶ στρατεύσας ἐπ' αὐτοὺς μεγάλῃ χειρὶ, πολλὴν περιεβάλετο λείαν. Πόλει τε αὐτῶν Οὐελίτραις προσκαθεζόμενος, &c. id est: *Fuit verò & adversus Volscorum gentem Marcio bellum, latrociniis inde exeuntibus in Romanorum agros. Quos cum exercitu alacriter adortus, magnam reportavit prædam, & urbem eorum Velitras obsidens &c.* Hanc urbem nobilitavit olim Octavia gens, ex qua Augustus Cæsar originem trahebat, ut tradit Suetonius in Augusto, c. 1. *Gentem Octaviam Velitris præcipuam olim fuisse, multa declarant.*

65 Οὐ Ῥώμης ἀπωτέρω &c.] Hæc verba, sic corrigit Cluv. It. Antiquæ lib. 3. c. 8. Ῥώμης οὐκ ἀπωτέρω, ὡς φησι Φλέγων ἐν Ὀλυμπιάσιν, ἢ ἑκατὸν ἑβδομήκοντα τέσσαρσι σταδίοις. id est: *A Roma haud amplius, ut ait Phlegon in Olympiadibus, stadiis* CLXXIIII. *distans.* Sed pace Cluverii dicam, hunc locum esse sanum, ac nulla indigere correctione. Tralatitium enim est apud Geographos uti τῷ ἀπωτέρω adverbio comparativo significatione positivi, quo loquendi modo utitur noster tum in Ἀντίφρα, cum alibi sæpe, quod cum non animadverteret eruditissimus vir, infeliciter correxit, quæ non erant corrigenda.

66 Τὸ ἐθνικὸν Βελιτρανός.] Gentile urbis Belitrarum dici *Belitrianus* inquit; Οὐελιτρανοὶ, dicuntur Plutarch. in *Coriolano*,

ΒΕΛΩ΄Ν 67, πόλις καὶ ποταμὸς ἐν τῇ Βαιτικῇ τῆς Ἱσπανίας. Ὁ πολίτης, Βελώνιος. A

ΒΕΜΒΙ͂ΝΑ 68, κώμη τῆς Νεμέας. Ἑλλάνικος δὲ Βέμβινον, καὶ πόλιν φησίν. 69 Ὁ πολίτης, Βεμβινήτης, ὡς Σταγειρίτης, παρὰ δὲ Ῥιανῷ, Βεμβινάτης. Ἔοικεν οὖν Αἰγινάτης καὶ Αἰγινήτης κατὰ τροπὴν, ὡς Πανύασις ἐν Ἡρακλείας πρώτῃ· B

Δέρματε θήρειον Βεμβινήταο λέοντος.

Καὶ ἄλλως·

Καὶ Βεμβινήταο πελώρου δέρμα λέοντος. C

Τὸ ἐκ τόπου ἐπίρρημα, Βεμβίνηθεν. Καὶ εἰς τόπον, Βεμβίναδε.

ΒΕΝΕΒΕΝΤΟ΄Σ 70, χωρίον Διομήδους ἐν Ἰταλίᾳ. 71 Οἱ δὲ, ὅτι κλῆμα Διομήδους, ἢ καὶ Μαλοεντὸς ἐλέγετο. 72 Τὸ ἐθνικὸν, Βενεβεντῖνος. D 73 Ἔστι καὶ ἄλλη Καμπανίας, διὰ τοῦ δ, ἧς τὸ ἐθνικὸν Βενεβενδεύς.

ΒΕ΄Ν-

BELON, urbs, & fluvius in Bætica Hiſpaniæ. Civis, Belonius.

BEMBINA, vicus Nemeæ. Hellanicus verò Bembinum ſcribit, ac urbem eſſe dicit. Civis, Bembinetes, ut Stagirites. Apud Rhianum verò invenitur Bembinates. Videtur igitur ſimile eſſe ac Æginates, & Æginetes, verſo α in η, ut Panyaſis Heracliæ primo:

Pellemque ferinam Bembinetæ leonis.

Et aliter:

Et Bembinetæ ingentis pellem leonis.

Adverbium ex-loco, ex-Bembina, & in locum in-Bembinam.

BENEVENTUS, oppidum Diomedis in Italia. Alii verò, eſſe opus Diomedis dixere, quod *Maleventus* dicebatur. Gentile, Benebentinus. Eſt & aliud Campaniæ per d, cujus gentile Benebendenſis.

BEN-

riolano, & Οὐελιτερῖνοι etiam poſſunt dici, & Οὐελιτερναῖοι, in hujuſmodi rebus nulla poteſt dari regula, uſus eſt optimus magiſter. Latinis dicuntur *Velitrini* & *Veliterni*. Sueton. in Auguſto c. 94. *Velitris antiquitus tacta de cœlo parte muri, reſponſum eſt, ejus oppidi civem quandoque rerum potiturum: qua fiducia Velitrini & tunc ſtatim & poſtea ſæpius pœne ad exitium ſui cum pop. Rom. belligeraverant: ſerò tandem documentis apparuit, oſtentum illud Auguſti potentiam portendiſſe.* Liv. lib. 8. c. 14. *In Veliternos veteres cives Romanos, quod toties rebellaſſent, graviter ſævitum: & muri dejecti, & ſenatus inde abductus: juſſique trans Tiberim habitare.*

67 Βελὼν, πόλις καὶ ποταμὸς ἐν τῇ Βαιτικῇ &c.] Belon, onis, urbs & fluvius in Bætica Hiſpaniæ. Et urbs & fluvius memorantur inter alios Straboni lib. 3. Εἶτα Μελλαρία ταριχείας ἔχουσα καὶ μετὰ ταῦτα Βελὼν πόλις, καὶ ποταμός. Ἐντεῦθεν οἱ διάπλοι μάλιστά εἰσιν εἰς Τίγγιν τῆς Μαυρουσίας. id eſt: *Deinde Mellaria, ubi ſalſamenta condiuntur, ac poſtea Belo urbs, & fluvius; Hinc maxime ad Tingin Mauritaniæ navigationes ſunt.* Eadem urbs paulò infra dicitur Βῆλος, ſed perperam, videſis quæ illic annotamus.

68 Βεμβῖνα, κώμη τῆς Νεμέας.] Bembina, vicus Nemeæ celebratur Straboni lib. 8. cujus ſunt verba: Ἐνταῦθα δὲ καὶ ἡ Νεμέα μεταξὺ Κλεωνῶν, καὶ Φλιοῦντος, καὶ τὸ ἄλσος, ἐν ᾧ καὶ τὰ Νέμεα συντελεῖν ἔθος τοῖς Ἀργείοις, καὶ τὰ περὶ τὸν Νεμεαῖον λέοντα μυθευόμενα, καὶ ἡ Βεμβῖνα κώμη. id eſt: *Ibi & Nemea* [*eſt*] *inter Cleonas ac Phliuntem: & Lucus, in quo Nemea celebrare conſuetudo Argivis, & quæ de leone Nemeæo fabulantur, & Bembina vicus.*

69 Ὁ πολίτης, Βεμβινήτης, ὡς Σταγειρίτης &c.] Civis, Bembinites, ut Stagirites, pro Βεμβινῆτες enim Βεμβινίτης ſcribendum eſt. Sic enim ſcribitur Σταγειρίτης quod affert in exemplum, ac plerunque nomina oppidorum in α & in η formant; gentile in ιτης, ut Αὔγιλα, Αὐγιλίτης, Γάβαλα, Γαβαλίτης, Ὕσβη, Ὑσβίτης & alia hujus farinæ ſexcenta. Sed poteſt etiam dici Βεμβινάτης, ut Αἰγινάτης & verſo α in η Βεμβινήτης, ut Αἰγινήτης, ac ſic Βεμβινήτης λέων dicitur Panyaſi in illo verſiculo pro *leo Nemeæus*. Bembina enim erat vicus Nemeæ, ut nota præcedenti diximus, quod eſt valde tralatitium apud poëtas. Sæpe enim uſurpant gentile alicujus urbis pro tota regione ſeu gente, ut in Βάρκη num. 64. ex Virgilio annotavimus & alibi ſæpe.

70 Βενεβεντὸς, χωρίον Διομήδους ἐν Ἰταλίᾳ.] Beneventus, oppidum Diomedis in Italia. Quod neut. gen. plerumque dicitur Latinis, hanc urbem Plin. lib. 3. c. 11. in ſecunda Italiæ regione amplexâ Hirpinos, Calabriam, Apuliam, & Salentinos locat, ac Hirpinorum coloniam eſſe inquit, Strabo, Ptolemæus, & Livius in Samnio; at Samnium, ſeu Samnitium, id eſt: *Samnitium regionem* idem Plin. libro citato c. 12. in Italiæ regione quarta deſcribit, omnes ferè conveniunt à Diomede fuiſſe conditam, ideo noſter eam vocat Διομήδους χωρίον, i. e. *Diomedis oppidum ſeu urbem.* Idem affirmat Servius ad Virgilii Æneid. lib. 8. v. 9.

Mittitur & magni Venulus Diomedis ad urbem
Qui petat auxilium —

Ad quem locum inquit ille: *Diomedes poſtquam reperit iram Veneris à ſe vulneratæ, uxorem cum Cillabaro, ut Lucilius, vel Cometa, ut plerique tradunt, turpiter vivere, noluit reverti ad patriam, vel ut dicitur ab adulteris proturbatus, ſed tenuit partes Apuliæ: & edomita omni montis Gargani multitudine in eodem tractu civitates plurimas condidit. Nam & Beneventum & Æquum Tuticum ipſe condidit, ut Arpos, quæ &* Argiripa *dicitur, ad quam nunc Venulus mittitur: non Arpinum, quam conſtat eſſe Campaniæ, unde Cicero Arpinas.* Sæpe everſam & inſtauratam fuiſſe, atque Adriano IV. Pontif. Max. à Guilielmo Normanno Siciliæ rege declarato datam, auctor eſt Leander Albertus in *Samnites* ex Platina & Blondo, ad quam à Neapoli XXX ferè M. P. intercedere inquit. Protulit olim Orbilium Grammaticum, Ciceronis ſynchronum, quem inter illuſtres Grammaticos celebrat Suetonius, & vixiſſe inquit prope ad centeſimum ætatis annum, amiſſa jam pridem memoria. Memoratur etiam Horatio Epiſtolarum lib. 2. v. 71. cujus diſcipulum ſe fuiſſe innuit, atque *plagoſum* vocat, ſcilicet quod in diſcipulos eſſet naturæ acerbæ, ut inquit Suet. loco citato. Produxit etiam Gregorium VIII. Pontif. Max. teſtibus Platina & Blondo.

71 Οἱ δὲ, ὅτι κτῆμα Διομήδους, ἢ καὶ Μαλοεντὸς ἐλέγετο.] In his verbis ſuſpicor eſſe mendum, pro κτῆμα, ſi res foret mei fori, legerem κτίσμα, pro ἢ ſcriberem τὸ. Præcedit enim χωρίον, vel ſubintelligendum πόλις. Jam nota proxima præcedenti diximus Beneventum fuiſſe urbem Italiæ à Diomede conditam; nunc inquit noſter dictam quoque fuiſſe *Maleventum* (pro Μαλοεντὸς lege Μαλεβεντὸς) quod teſtatur Livius lib. 9. *Omiſſo certamine cæſi, captique Samnites, niſi qui Maleventum, cui nunc urbi* Beneventum *nomen eſt, perfugerunt.* Ex quibus verbis apparet prius *Maleventum*, poſtea per euphemiam forſitan *Beneventum* hoc oppidum appellatum fuiſſe.

72 Τὸ ἐθνικὸν, Βενεβεντῖνος.] Gentile urbis Beneventi dicitur Græcis Βενεβεντῖνος, at Latinis *Beneventani*, Livius lib. 24. *Beneventani omnis turba effusâ quum obviam ad portas exiſſent, complecti milites, gratulari, vocare in hoſpitium.*

73 Ἔστι καὶ ἄλλη Καμπανίας, διὰ τοῦ δ, ἧς &c.] Eſſe aliam urbem Campaniæ, Italiæ regionis *Benebendum* per d, cujus gentile, Benebendeus, inquit noſter auctor, ſed ſine auctore. Forſitan error procedit hinc, quod aliqui locabant Beneventum inter Hirpinos, alii inter Samnites, ... in Βενεβεντὸς annotavimus.

74 Βεν-

ΒΕ'ΝΝΑ[74], πόλις Θρᾴκης, καὶ δι' ἑνὸς ν, καὶ διὰ δύο, καὶ ἡ γραφὴ διάφορος, καὶ διὰ διφθόγγου, καὶ διὰ τοῦ ε, ὅπερ κρεῖττον. Τὸ ἐθνικὸν, Βένναι· καὶ ὁ Βεννικὸς κόλπος. Εἴρηται καὶ Βεννική. Λέγονται καὶ Βεννάσιοι, οἱ αὐτοί.

ΒΕΝΝΑΜΙ'Α[75] βουλὴ τῶν ἐν Ἐφέσῳ πέμπτη, ἧς οἱ βουλευταὶ Βέννιοι, ὡς Ἔφορος. Ὅτι Ἄνδροκλος ὁ κτίσας Ἔφεσον, οὗτος Πριηνεῦσι βοηθήσας, ἐτελεύτησε, καὶ πολλοὶ Ἐφέσιοι σὺν αὐτῷ. Οἱ οὖν καταλειφθέντες Ἐφέσιοι, ἐστασίασαν κατὰ τῶν Ἀνδρόκλου παίδων. Καὶ βουλόμενοι βοήθειαν ἔχειν πρὸς αὐτοὺς, ἐκ Τέω καὶ Καρίνης ἀποίκους ἔλαβον, ἀφ' ὧν ἐν Ἐφέσῳ δύο βουλαὶ τῶν πέντε τὰς ἐπωνυμίας ἔχουσιν. Οἱ μὲν γὰρ ἐν Βέννῃ, Βέννιοι· οἱ δ' ἐν Εὐωνύμῳ τῆς Ἀττικῆς, Εὐώνυμοι. Οὓς δ' ἐξ ἀρχῆς ἐν Ἐφέσῳ κατέλαβον, Ἐφεσίους φασί· τοὺς δ' ὕστερον ἐπήλυδας, Τηΐους, καὶ Καριναίους ἀποκαλοῦσι.

ΒΕΡΓΕ'ΠΟΛΙΣ, Ἀβδηριτῶν. Τὸ ἐθνικὸν, Βεργεπολίτης.

ΒΕ'ΡΓΗ[76], πόλις Θρᾴκης, πρὸς τῇ Χεῤῥονήσῳ. Τὸ ἐθνικὸν, Βεργαῖος. [77] Στράβων δὲ κώμην αὐτὴν λέγει, ἐξ ἧς ὁ Βεργαῖος Ἀντιφάνης, ὁ κωμικός. Ἄπιστα δὲ οὗτος συνέγραψεν, ὥς φασιν. Ἀφ' οὗ καὶ παροιμία, Βεργαΐζειν, ἀντὶ τοῦ μηδὲν ἀληθὲς λέγειν. Λέγεται καὶ Βέργιον ὑποκοριστικῶς.

ΒΕΡΕΝΙ'ΚΑΙ[78], πόλεις ἕξ. Πρώτη, ὑπὸ Πύῤῥου τοῦ νεωτέρου κτισθεῖσα. [79] Δευτέρα, ὑπὸ Φιλα-

BENNA, urbs Thraciæ, & per unum *n*, & per duo, ſcriptura ejus eſt quoque diverſa, & per diphthongum, & per *e* pſilon, quod eſt melius. Gentile, Bennæ, & Bennicus ſinus. Dicitur etiam Bennice. Dicuntur etiam Bennaſii, iidem.

BENNA, unus ex ſenatus ordinibus eorum, qui in Epheſo, quintus, cujus ſenatores *Bennii* dicuntur, ut Ephorus. Quod Androclus, qui Epheſum condidit, cum Prienenſibus auxiliaretur, occubuit, atque cum eo multi Epheſii. Qui verò deprehenſi ſunt Epheſii, ſeditionem excitarunt contra Androclis filios, atque volentes auxilium habere contra eos, ex Teo, & Carina colonos accepere, à quibus duo ſenatus ex quinque, qui in Epheſo erant cognomen habuere. Qui enim in Benna, Bennii, qui in Euonymo Atticæ, Euonymi dicti ſunt. Quos verò ab initio, Epheſii recepere, Epheſios dicunt; eos verò, qui poſtea recepti ſunt, ἐπήλυδας, i. e. *advenas* Teios, & Carinæos vocant.

BERGEPOLIS, *urbs* Abderitarum. Gentile, Bergepolites.

BERGA, urbs Thraciæ, prope Cherſoneſum. Gentile, Bergæus. Strabo verò vicum eam vocat, ex qua erat Antiphanes Bergæus Comicus, qui *Incredibilia* conſcripſit, unde paroemia, *Bergaizare*, pro *nihil veri dicere*. Dicitur etiam Bergion diminutivè.

BERENICÆ, urbes ſex *hujus nominis*. Prima condita à Pyrrho juniore. Secun-

74 Βέννα, πόλις Θρᾴκης καὶ δι' ἑνὸς ν, καὶ διὰ δύο.] Benna, urbs Thraciæ & per unum *n*, & per duo. Quorum gentile Bennæ. Memorantur Plinio lib. 4. c. 11. inter Thraciæ populos. Eorum regio Bennica celebratur à Ptolemæo lib. 3. c. 11.

75 Βενναμία βουλὴ τῶν ἐν Ἐφέσῳ πέμπτη &c.] Meo quidem judicio peſſimè ſe habent hæc verba, propter oſcitantiam, vel typographi, vel tranſcribentis; utriuſque enim rationibus inferri debet id σφάλμα. Sic legenda eſſe exiſtimo Βέννα, μία βουλὴ τῶν ἐν Ἐφέσῳ πέντε &c. id eſt: *Benna, unus ex quinque in Epheſo ſenatus ordinibus*. Et majuſculis litteris ſic erat ſcribendum: BENNA, μία βουλὴ τῶν &c. Sed μία dictio per incuriam adjuncta fuit præcedenti dictioni, ac factum eſt BENNAMIA, quæ lectio in eumdem errorem traxit ſecum Ortelium in ſuo Theſauro Geographico; pro πέμπτη verò lego πέντε; ſic enim noſter in eadem ſectione habet, in qua memorat quinque illos Senatorum ordines, qui erant in oppido Epheſo, quorum non venit mihi in mentem; utrumne illa ſint omnia verba Ephori, an noſtri auctoris, non eſt facile dictu. Non enim habemus Ephorum.

76 Βέργη, πόλις Θρᾴκης, πρὸς τῇ Χεῤῥονήσῳ.] Berge, urbs Thraciæ prope Cherſoneſum. Memoratur Ptolemæo lib. 3. c. 13. inter civitates mediterraneas Odomantices ſeu Edonidis Macedoniæ regionis, cui Βέργα dicitur, quoniam Ptol. plerunque ſequitur terminationes Latinorum in oppidorum nominibus; eadem fuit urbs; namque Thracia erat Macedoniæ contermina.

77 Στράβων δὲ κώμην αὐτὴν λέγει, ἐξ ἧς ὁ &c.] Inquit noſter Strabonem vocare *Bergen* urbem ſeu Thraciæ, ut idem inquit, ſeu Macedoniæ, ut Ptolemæus, vicum ſeu pagum, unde fuit Antiphanes *Bergæus* dictus. Fallitur epitomator noſter. Berge enim non memoratur Straboni, ſed Bergæus, & Antiphanes lib. 1. & 2. de quo videſis noſtrum commentariolum Auctorum, quos ad teſtimonium vocat Stephanus.

78 Βερενῖκαι, πόλεις ἕξ. Πρώτη, ὑπὸ Πύῤῥου &c.] Sex hujus nominis urbes celebrat Auctor noſter, quibus tres addidit Ab. Ortel. in ſuo Theſauro Geographico: primam inquit conditam fuiſſe à Pyrrho juniore, ſed ubi ter rarum, omiſit dicere. Plutarchus verò in Pyrrho nos id docet hiſce verbis: Μεμνημένος δὲ Βερενίκης, καὶ Πτολεμαίου, παιδίον μὲν αὐτῷ γενόμενον ἐξ Ἀντιγόνης, Πτολεμαῖον ὠνόμασεν, οἰκίσας δὲ πόλιν ἐν τῇ Χεῤῥονήσῳ τῆς Ἠπείρου, Βερενικίδα προσηγόρευσεν. id eſt: *Berenices autem & Ptolemæi memor, natum ſibi ex Antigone filium appellavit Ptolemæum, & civitatem, quam in Cherroneſo Epiri condidit*, Berenicida *vocavit*. Nota Plutarchum dixiſſe *Berenicida*, quam noſter *Berenicen*, quod eſt frequentiſſimum in oppidorum nominibus apud auctores.

79 Δευτέρα, ὑπὸ Φιλαδέλφου Πτολεμαίου.] Secundam Berenicen conditam fuiſſe tradit à Philadelpho Ptolemæo, ſed ubi locorum divinandum nobis, ut ſolet, relinquit. Ego autem reor eſſe quæ memoratur Plinio lib. 6. c. 29. *Berenice, oppidum matris Philadelphi nomine, ad quod iter à Copto diximus*. Quam idem Auctor libro capiteque citato in ſinu maris Rubri locat, quem confundunt ſcriptores cum Troglodytico & Æthiopico. Ejus meminit Strabo lib. 2. Ἐν δὲ Συήνῃ καὶ Βερενίκῃ τῇ ἐν τῷ Ἀραβίῳ κόλπῳ, καὶ τῇ Τρωγλοδυτικῇ, κατὰ θερινὰς τροπὰς ὁ ἥλιος κατὰ κορυφῆς γίγνεται. id eſt: *Syenæ vero, & Berenicæ in Arabico ſinu & in Troglodytica Solſtitio æſtivo Sol ſupra verticem decurrit*. Joſephus Antiquit. lib. 8. c. 2. ait eſſe, quæ in S S. dicitur *Aſiongaber*, in qua rex Selomoh celebrem illam claſſem ædificavit, Ἐναυπηγήσατο δὲ ὁ βασιλεὺς ἐν τῷ Αἰγυπτιακῷ κόλπῳ σκάφη πολλὰ, τῆς ἐρυθρᾶς θαλάσσης ἔν τινι τόπῳ λεγομένῳ Ἀσιωγγάβερος. Αὕτη γὰρ Βερενίκη καλεῖται, οὐ πόῤῥω Αἰλανῆς πόλεως, ἢ χώρα τὸ πρὶν Ἰουδαίων ἦν. id eſt: *Rex verò*

Φιλαδέλφου Πτολεμαίου. [80] Τρίτη, ἐν τῇ Τρωγλοδυτικῇ. Τετάρτη, ἡ πρότερον Χῖος. Πέμπτη, ἐν Κιλικίᾳ. [81] Ἕκτη, ἡ πρότερον Ἑσπερὶς, ἐκλήθη δὲ Βερενίκη, ἀπὸ τῆς Πτολεμαίου γυναικὸς Βερενίκης. Ὁ πολίτης, Βερενικεύς. [82] Εὕρηται καὶ Βερενίκεια. Λέγονται καὶ πατρωνυμικῶς Βερενικιάδαι. [83] Ἔστι καὶ ἄλλη περὶ Συρίαν, ἣν Πέλλαν καλοῦσι.

A B

cunda à Ptolemæo Philadelpho. Tertia in Troglodytica. Quarta, quæ prius *Chius*. Quinta, in Cilicia. Sexta, quæ prius *Hesperis*. Vocata verò fuit *Berenica*, ab uxore Ptolemæi Berenice. Civis, Berenicensis. Invenitur etiam *Berenicia*. Dicuntur etiam patronymicè *Bereniciadæ*. Est etiam alia circa Syriam, quam *Pellam* vocant.

ΒΕΡΕΚΥΝΤΟΣ [84], γενικὴ τῆς εὐθείας ἀῤῥή-

BERECYNTOS, genitivus nomina-

verò [Selomoh] fecit in Ægyptiaco sinu multas naves, in quodam loco maris Rubri, qui dicitur Asiongaberus. *Hæc enim Berenice vocatur, non longe ab Elana urbe, quæ regio antea Judæorum erat.* Memoratur etiam Ptolemæo lib. 4. c. 8. & Arrhiano in Periplo maris Erythræi inter cujus insignes portus habuit secundum locum.

80 Τρίτη, ἐν τῇ Τρωγλοδυτικῇ] Tertio loco memorat Berenicen in Troglodytica regione. Cujus meminit Plin. lib. 2. c. 63. *Constatque in Berenice urbe Troglodytarum, & inde stadiis quatuor millibus* DCCC. XX. *in eadem gente, Ptolemaïde oppido, quod in margine Rubri maris ad primos elephantorum venatus conditum est, hoc idem ante Solstitium, &c.*

81 Ἕκτη, ἡ πρότερον Ἑσπερὶς, ἐκλήθη δὲ &c.] Sexto loco celebrat Berenicen, quæ prius *Hesperis* vocata fuit, nomen adepta à Berenice Ptolemæi uxore, cujus etiam situm Diogenis lucernâ quærendum nobis relinquit, qua prælucente eum invenimus apud Solinum c. 40. *Circa extimum*, inquit ille, *Syrtium cornu Berenicen civitatem alluit Lethon amnis, inferna, ut putant, exundatione prorumpens, & apud pristinos vates latice memoratus oblivionis. Hanc Beronice munivit, quæ Ptolemæo tertio fuit nupta, & in majori Syrte locavit.* Beronice, & Berenice eadem est & civitas & regina, sed sicut hujus nominis diversæ fuere civitates; ita diversæ fuere fœminæ. Hujus verò nominis fœminarum celeberrimæ fuere Berenice uxor & soror Ptolemæi Lagi, si bene memini, & mater Philadelphi cujus Theocritus meminit, & eam maxime laudat ut & Ptolemæum Idyllio 18. Hæc reprehendit Ptolemæum maritum & fratrem apud Ælianum de Varia Historia, lib. 14. c. 43. quod inter aleæ lusum de hominum capitibus decerneret, legente puero reorum nomina, è cujus manibus accepto libello, non permisit, ut ad finem usque legerentur, dicens non sic obiter advertendum animum esse, quum de hominis salute quæritur, sed altius cogitandum & relinquenda ludicra, οὐ γὰρ ὁμοίαν εἶναι τὴν πτῶσιν τὴν τῶν κύβων, καὶ τὴν τῶν σωμάτων. i.e. *Non enim similem esse casum seu jactum tesserarum & corporum.* Altera Berenice fuit Ptolemæi Philadelphi ex Arsinoë regina filia, cujus capillum retulit inter sidera Conon insignis Mathematicus gratiam Ptolemæi Euergetæ mariti aucupatus, de quo Callimachus carmen composuit, quod Catul. in Latinum sermonem transtulit, & inter ejus opera invenitur cum hac epigraphe, *De coma Berenices* 67. Græcis dicitur Βερενίκης πλόκαμος. Latinis *Berenices crinis*, seu, *capillus*, seu *coma*. Perperam apud Hesych. scribitur Βερενίκης πλόκανος, apud quem etiam jactus quidam talorum sic vocatur, de quo videsis Meurs. de Lud. Græc. pag. 8. Ei etiam Ptolemæus rex maritus & frater Obeliscum erexit in Arsinoë, teste Plinio lib. 36. c. 9. ac eam Ægyptii coluerunt *Veneris Zepheritidis* nomine, ut ad Ζεφύριον annotabimus. Et hoc de Berenicis reginis tanquam parergon dictum sufficiat. Revertamur ad urbem Berenicen, quam sexto loco inter reliquas locat Auctor noster, & prius *Hesperida* dictam fuisse inquit, ad cujus testimonium adduximus verba Solini, quæ ex Plinii lib. 5. c. 5. transcripsit: *Berenice*, inquit, *in Syrtis extimo cornu est, quondam vocata* Hesperidum *supra dictarum, vagantibus Græciæ fabulis. Nec procul ante oppidum fluvius Lethon, Lucus sacer, ubi* Hesperidum *horti memorantur. Abest à Lepti* CCCLXXXV. M. *passuum.* Ejus etiam meminit Ptolemæus lib. 4. c. 4. Βερενίκη, ἡ καὶ Ἑσπερίδες. i.e. *Berenice, quæ & Hesperides.* Mela lib. 1. c. 8. *Urbes, Hesperia, Apollonia, Ptolemais, Arsinoë, atque (unde terris nomen est) ipsa Cyrene.* Quia hæc Libyæ regio habebat has quinque celebres urbes, ideò Pentapolitana regio, & ab urbe præcipua *Cyrene* dicebatur Cyrenaica. Sic enim hac de causa vocatur à Plinio libro capiteque citato, circa quam innuit fuisse Hesperidum illos hortos à poëtis decantatos, ad quos alludit Virg. Æn. lib. 4. v. 482.

—— *Ubi maximus Atlas*
Axem humero torquet stellis ardentibus aptum.
Hinc mihi Massylæ gentes monstrata sacerdos
Hesperidum templi custos; epulasque draconi
Quæ dabat.

Ad quem locum inquit Serv. [*Sacerdos*] *prædicta, quæ oriunda Massylla, aliquando* horti Hesperidum Sacerdos, *nunc habitans circa Atlantem; Nam aliter non procedit, Massylla enim mediterranea est: Berenice civitas Libyæ, unde haud longe sunt horti Hesperidum. Atlas verò mons maximus in Mauritania est. Quidam tamen hortos circa turres* [lege Syrtes] *positos tradunt.* Servius putavit Virgilium loqui de Massiliensibus Galliæ populis mediterranei maris oram incolentibus, nempe non venit illi in mentem Masæsyliorum, & Masyleensium Mauritaniæ gentium, quas Periegeta celebrat v. 187. & Virgilio dicuntur Massylæ gentes. Quid illis vagantibus Græciæ fabulis de Hesperidum hortis significaretur non est nostri instituti aperire, præsertim cum apinæ tricæque hujusmodi nobis non placeant. Hi horti locandi sunt unà cum campis Elysiis in beatorum insulis, alium situm eis adscribere nescio. Ego enim non poëtor, nec podager, ut Ennius, de quibus videndus est Natal. lib. 7. Diod. Bibliothecæ Historicæ lib. 5. tantum apponam verba Solini ex capite 37. *Nam de hortis Hesperidum & pervigili dracone, ne famæ licentia vulneretur, fides, & ratio hæc est. Flexuoso meatu æstuarium è mari fertur adeo sinuosis lateribus tortuosum, ut visentibus procul lapsus anguineâ fracta vertigine mentiatur.* Id desumpsit Solinus ex Plinii lib. 5. c. 1.

82 Εὕρηται καὶ Βερενίκεια.] Invenitur etiam Berenicia. Nempe à Berenice per paragogen, sicut etiam ex Berenicia fit per synalœphen Berenice, de quibus egimus in Ἀγάμεια nota 73.

83 Ἔστι καὶ ἄλλη περὶ Συρίαν, ἣν Πέλλαν καλοῦσι.] Cum in principio hujus sectionis, in qua agitur de Berenicis diversis, dixerit sex fuisse hujus nominis civitates, nunc tamquam supernumerariam addit illis Berenicen circa Syriam, quam *Pellam*, ut inquit, vocabant, at in Pella ab eodem Cælesyriæ assignatur ac *Butis* non *Berenice* dicitur, de qua vide, quæ illic annotamus.

84 Βερέκυντος, γενικὴ τῆς εὐθείας ἀῤῥήτου.] Berecyntos, inquit esse genitivum à nominativo inusitato, esse verò urbem Phrygiæ; Servio, est castellum, ejus verba infra appono, urbem nemo, quod sciam, memorat: Berecyntes autem Straboni lib. 10. est gens Phrygiæ: Οἱ δὲ Βερέκυντες, Φρυγῶν τι φῦλον, καὶ ἁπλῶς οἱ Φρύγες, καὶ τῶν Τρώων οἱ περὶ τὴν Ἴδην κατοικοῦντες, Ῥέαν μὲν καὶ αὐτοὶ τιμῶσι, καὶ ὀργιάζουσι ταύτῃ, μητέρα καλοῦντες θεῶν. id est: *Berecyntes verò, quædam Phrygum gens, & simpliciter Phryges, & Troum, qui circa Idam accolunt, Rheam sane & ipsi colunt, & ei orgia-peragunt, matrem vocantes Deorum.* Ac quia *Cybele* mater Deûm in Phrygia præcipue colebatur, ideò à Poëtis *Berecynthia* dicebatur. Virgil. sufficiat pro omnibus. Sic ille Æneid. lib. 6.

—— *Qualis Berecynthia mater*
Invehitur curru Phrygias turrita per urbes
Læta Deûm partu.

Ad quem locum Servius, *Berecynthos, castellum est Phrygiæ juxta Sangarium fluvium, ubi mater Deûm colitur.* De hujus mythologia consule sis Lucretium graphicè eam depingentem & explicantem, lib. 2. Alii per *t* tenue, alii per *th* aspiratum id nominis scribunt.

ἀῤῥήτου. Ἔστι δὲ πόλις Φρυγίας. Καὶ ἡ χώρα A Βερεκυντία. Ἦν γάρ τις Βερεκύντης,[85] ἀφ' οὗ ἡ Βερεκυντία χώρα. Καὶ τὸ ἐθνικὸν, Βερεκύνται ὁμοφώνως.

minativi occulti. Est verò urbs Phrygiæ; regio Berecyntia. Fuit enim quidam Berecyntes, à quo Berecyntia regio. Gentile, Berecyntæ ejusdem vocis.

ΒΕΡΕΝΙΚΙΔΑΙ[86], δῆμος τῆς Πτολεμαΐδος φυλῆς.[87] Δέκα γὰρ φυλὰς ἔχοντες B Ἀθηναῖοι, προσέθεσαν δύο, Ἀντιγονίδα καὶ Δημητριάδα καλοῦντες. Ὕστερον δὲ Ἀτταλίδα καὶ Πτολεμαΐδα, διὰ τῶν ἐπωνύμων εὐεργετηθέντες βασιλέων. Ὅθεν καὶ τὴν βουλὴν πεντακοσίων οὖσαν, ἑξακοσίων ἐποίησαν. Ἑκάστη γὰρ φυλὴ C πεντήκοντα εἶχεν, οἳ κατὰ μῆνα ἐπρυτάνευον. [88] Ἀπὸ Βερενίκης τῆς Μάγα θυγατρὸς, γυναικὸς δὲ Πτολεμαίου,[89] ὠνομάσθησαν Βερενικίδαι, οἱ δημόται. Καὶ ἄλλα γὰρ ἐξηνέχθη πατρωνυμικά· [90] Αἰθαλίδαι γὰρ, καὶ Βουτάδαι. [91] Τὰ εἰς τόπον, D εἰς Βερενικιδῶν φασι. Τὰ δ' ἐν τόπῳ, ἐν Βερενικιδῶν.

BERENICIDÆ, populus Ptolemaïdis tribus. Cum enim Athenienses decem haberent tribus, duas addidere alias, vocantes eas *Antigonidem* & *Demetriadem*. Postea verò *Attalidem*, & *Ptolemaidem*, cum beneficia accepissent à regibus ejusdem cognominis. Quare senatum, cum constaret ex quingentis, sexcentorum fecere. Singulæ enim tribus quinquaginta senatores habebant, qui in singulos menses *Prytanei* erant à Berenicæ Magæ filia: Ptolemæi verò uxore dicti sunt *Berenicidæ*, populares. Etenim alia patronymica nota sunt. Æthalidæ enim, & Butadæ: quæ in locum, ad Berenicidarum, dicunt; quæ in loco, in Berenicidarum.

ΒΕΡΕΞ, ἔθνος μεταξὺ Ἰνδίας, καὶ Αἰθιοπίας, ὡς Τιμοκράτης ὁ Ἀδραμυττηνός.

BEREX, gens inter Indiam, & Æthiopiam, ut Timocrates Adramyttenus.

ΒΕΡΗΣ, πόλις Θρᾴκης, ἀπὸ Βέρητος υἱοῦ E Μακεδόνος. Τὸ ἐθνικὸν Βερήσιος, ὡς Φαγρήσιος, Ἀδρυμήσιος.

BERES, urbs Thraciæ, sic dicta à Berete Macedonis filio. Gentile, Beresius, ut Phagresius, Adrymesius.

ΒΕ-

BE-

85 Ἀφ' οὗ ἡ Βερεκυντία χώρα, καὶ τὸ ἐθνικὸν, Βερεκύνται &c.] Inquit regionem dici Berecyntiam, & gentile, Berecyntæ, quod noster interpretatur de urbe Phrygiæ quam somniavit. Hesychius inquit de Phrygia. Sic enim ille: Βερεκύνται, Φρυγῶν τι γένος, καὶ πρότερον Βερεκυντία ἡ Φρυγία &c. id est: *Berecyntæ, Phrygum quoddam genus, & prius Berecyntia, Phrygia.*

86 Βερενικίδαι, δῆμος τῆς Πτολεμαΐδος φυλῆς.] Berenicidæ, arum, populus, *i e.* oppidum Ptolemaïdis tribus. Nomen accepit, ut infra in eadem sectione inquit, à Berenice filia Magæ, eademque uxore Ptolemæi; Hesychio Βερονικίδαι dicitur, quia utroque modo dicebatur regina illa, nempe Berenice, & Beronice, de quo populo vide Meursium de Pop. Attic.

87 Δέκα γὰρ φυλὰς ἔχοντες Ἀθηναῖοι &c.] Cum decem tribus, inquit noster, haberent Athenienses, eis addiderunt duas *Antigonida* & *Demetriada*: has duas postea vocarunt *Attalida* & *Ptolemaida*, scilicet à regibus Attalo & Ptolemæo, propter beneficia ab eis accepta; cujus rei locuples est testis Pausanias lib. 1. Placet omnium nomina referre, re altius repetita, quam attigimus in Ἀκτὴ nota 56. Sed præstat ea audire ex ore Jul. Pollucis lib. 8. c. 9. sectione 31. Καὶ αἱ φυλαὶ, τέως μὲν ἐπὶ Κέκροπος, ἦσαν τέσσαρες, Κεκροπὶς, Αὐτόχθων, Ἀκταία, Παραλία, ἐπὶ δὲ Κραναοῦ μετωνομάσθησαν, Κραναῒς, Ἀτθὶς, Μεσόγαια, Διακρίς. Ἐπὶ δὲ Ἐριχθονίου, Διὰς, Ἀθηναῒς, Ποσειδωνιὰς, Ἡφαιστιάς. Ἀπὸ δὲ τοῦ Ἴωνος παίδων * ἐπὶ ἐριχθόνεως τε * καὶ Λέοντος, Ὁπλῖται, Αἰγικόρεις * Κάδεις. Ἐπὶ δὲ Ἀλκμαίωνος, δέκα ἐγένοντο ἐκ πολλῶν ὀνομάτων, ἐρομένου τοῦ Πυθίου, Ἐρεχθὶς, Κεκροπὶς, Αἰγὶς, Πανδιονὶς, Ἀκαμαντὶς, Ἀντιοχὶς, Λεοντὶς, Οἰνὶς, Ἱπποθοωντὶς, Αἰαντίς. Προσετέθησαν δὲ αὐταῖς δύο, Ἀντιγονὶς, καὶ Δημητριὰς, ἃς ὕστερον μετωνόμασαν, Ἀτταλίδα, καὶ Πτολεμαΐδα. Id est: *Et tribus quidem, usque ad Cecropem, quatuor fuerunt, Cecropis, Autochthon, Actæa, Paralia; Post Cranaum verò adnominatæ sunt, Cranais, Atthis, Mesogæa, Diacris; Sed post Erichthonium, Dias, Athenais* h. e. Palladia, *Posidonias*, h. e. Neptunia, *Hephæstias*, h. e. Vulcania; *Verum ab Ionis liberis * sub Erichthoneo * & Leonte, Oplitæ, Ægicoreis, Cadeis. Sub Alcmæone autem, Apolline interrogato, decem factæ sunt ex multis nominibus, Erechthis, Cecropis, Ægis, Pandionis, Acamantis, Antiochis, Leontis, OEnis, Hippothoontis, Æantis; His verò addiderunt duas, Antigonida, & Demetriada, quas postea* Attalida & Ptolemaida *nominarunt.* Illa mutila verba sic legunt aliqui; ἐπὶ Ἐριχθέως Τελέοντες, Ὁπλῖται, Αἰγικόρεις, Ἀργάδεις h. e. *Sub Erichtheo Teleontes, Oplitæ, Ægicoreis, Argadeis.* Inquit Jul. Pollux sub Alcmæone decem factas fuisse tribus. Herodotus autem lib. 5. c. 69. Clisthenem id fecisse tradit. *Eponymi* verò dicebantur Heroes, à quibus nomina accepere, quos omnes memorat Pausanias in Atticis; ac ne quid desideres, eorum nomina appono: *Hippothoon* Neptuni filius ex Alope, *Antiochus* Herculis è Meda, *Aiax* Telamonis, ex Atheniensibus *Leo, Erechtheus, Ægæus, OEneus, Acamas* Thesei, *Cecrops, Pandion, Attalus Mysus, Ptolem. Ægyptius*, id est, *Attalus Mysorum Ptolem. Ægyptiorum rex.*

88 Ἀπὸ Βερενίκης τῆς Μάγα θυγατρὸς &c.] Cave, ne putes Magam esse nomen fœminæ. Fuit enim Magas iste filius Berenices, non, ut inquit noster, Berenice filia Magæ, ut expressis verbis testatur Pausan. lib. 1. Κυρήνης δὲ ἀποστάσης, Μάγας Βερενίκης υἱὸς Πτολεμαίῳ τότε συνοικούσης, ἔτει πέμπτῳ μετὰ τὴν ἀπόστασιν εἷλε Κυρήνην. *Cum ab eo descivisset Cyrene, Magas Berenicæ filius, quam tunc in matrimonio habebat Ptolemæus, quinto post defectionem anno eam cepit.* Adimeret amphibologiam auctor noster, si diceret ἀπὸ Βερενίκης τῆς τοῦ Μάγα μητρὸς, sed in hujusmodi locutionibus, plerunque nominibus virorum & fœminarum propriis non apponunt articulos, cujus rei passim occurrunt exempla eis, qui non sunt hospites in Græcorum Auctorum lectione.

89 Ὠνομάσθησαν Βερενικίδαι, οἱ δημόται.] Berenicidæ, populus Ptolemaidis tribus dicebatur, & popularis etiam, sed quando id nominis de populo dicebatur, habebat accentum acutum in penultima, at quando de oppidanis, accentu circunflexo in eadem penultima notabatur.

90 Αἰθαλίδαι γὰρ, καὶ Βουτάδαι.] Quære sis horum utrunque suo loco.

91 Τὰ εἰς τόπον, εἰς Βερενικιδῶν φασι &c.] Hujusmodi locutiones tralatitiæ sunt, subintelligendum δῆμον, scilicet εἰς Βερενικιδῶν δῆμον, ad Berenicidarum populum, ἐν Βερενικιδῶν δήμῳ in Berenicidarum populo, quod jam alibi monuimus. Latini similem habent locutionem.

92 Βε-

ΒΕΡΟΙΑ[92], πόλις Μακεδονίας, ἣν Φέρωνα κτίσαι φασίν· αὐτοὺς δὲ τὸ φ εἰς β μεταποιεῖν, ὡς Φαλακρὸν, Βαλακρὸν, καὶ Βίλιππον, καὶ Βεβαλῖνον. Ἄλλοι ἀπὸ Βεροίας, τῆς Βέρητος, τοῦ Μακεδόνος. Τὸ ἐθνικὸν, Βεροιαῖος. [93] Ἔστι καὶ πόλις Συρίας, ἀφ᾽ ἧς Βασιανὸς ἄριστος ῥήτωρ. Λέγεται καὶ Βερόη. [94] Οἱ δ᾽ ἐγχώριοι, Βερόειαι. Καὶ τὸ ἐθνικὸν, Βεροεύς. A B

BEROEA, urbs Macedoniæ, quam Pheronem condidisse ajunt. Eos verò τὸ ph, in b mutare, ut Phalacrum, Balacrum, & Bilippum, & Bebalinum. Alii verò sic dictam existimant à Beroea filia Beretis Macedonis filii. Gentile, Berœæus. Est etiam urbs Syriæ, ex qua erat Basianus optimus orator. Dicitur etiam Beroë. Indigenæ verò Beroeiæ. Et gentile, Beroënsis.

ΒΕΡΟΥΝΟΣ[95], ὡς Λούγδουνος, Ἰταλικὴ πόλις, [96] μεταξὺ τῶν Ὡρικῶν. Τὸ ἐθνικὸν Βερουνήσιος, ὡς Λουγδουνήσιος. C

BERUNUS, ut Lugdunus, Italica urbs inter Horicos. Gentile, Berunesius, ut Lugdunesius.

ΒΕΡΥΤΙΣ, Τρωϊκή. Τὸ ἐθνικὸν Βερυτίτης, ὡς Ἄβοτις Ἀβοτίτης.

BERYTIS, Troica urbs. Gentile, Berytites, ut ab Abotis, Abotites.

ΒΕΣΒΙΚΟΣ[97], νησίδιον περὶ Κύζικον, ὡς Διογένης ὁ Κυζικηνὸς ἐν πρώτῃ τῶν ἑπτὰ περὶ τὴν πατρίδα νήσων λέγων· [98] Προκόννησος, καὶ D Φοινίκη, καὶ Ἀλόνη, καὶ Φυσία, καὶ Ὀφιόεσσα, καὶ Βέσβικος, Γόνιμοι, καὶ Λιπαραί. Ἀγαθοκλῆς δὲ ἐν πρώτῃ περὶ Κυζίκου φησὶν, ὅτι κτίσμα ἐστὶ Φερσεφόνης, καὶ ὄνομα ἔχει γίγαντος. Οἱ γὰρ γίγαντες ἀπορρήξαντες αἰγια- E λοὺς, ἐκύλιον διὰ τῆς θαλάσσης, ἐγχῶσαι τὰς ἐκβολὰς τοῦ Ῥυνδακοῦ ζητοῦντες. Ἡ δὲ Κόρη ἀγωνιῶσα περὶ Κυζίκου, τὰς πέτρας ἐρρίζωσε, καὶ νῆσον ἐποίησεν, ἥτις ἀφ᾽ ἑνὸς τῶν ὕστερον οἰκισάντων Πελασγῶν προσηγόρευται Βέσβικος, ἐφ᾽ F ἧς τοὺς

BESBICUS, insula circa Cyzicum, ut Diogenes Cyzicenus lib. I. septem insularum de patria dicens: *Proconesus, & Phœnice, & Alone, & Physia, & Ophioëssa, & Besbicus, Gonimi, & Liparæ.* Agathocles verò lib. I. de Cyzico inquit: *opus esse Proserpinæ, ac nomen habere gigantis.* Gigantes enim abscissa littora per mare volventes ostia Rhyndaci obstruere quærebant; Proserpina verò cum de Cyzico certaret petris radicitus evulsis insulam fecit, quæ ab uno ex Pelasgis, qui postea in insula urbes condidere, *Besbicus* fuit appellata, in qua eos, qui ex gigan-

92 Βέροια, πόλις Μακεδονίας &c.] Diversas refert sententias de Berœæ Macedoniæ urbis conditoribus, quarum quænam sit vera, ne Chrysippus quidem edisseret. In tenebris enim sine Antisthenis seu Diogenis lucerna lucem videre est ἀδύνατον. Ejus situm nos docet Strabo in Excerptis ex libri septimi fine: Ὅτι ἡ Βέροια πόλις, ἐν ταῖς ὑπωρείαις κεῖται τοῦ Βερμίου ὄρους. id est: *Quod Berœa urbs, ad latus jacet Bermii montis.* Plin. lib. 4. c. 10. inter Macedoniæ urbes primo loco numerat Pellam: secundo Berœam; Ptolemæus lib. 3. c. 13. inter Emathiæ Macedoniæ regionis urbes eam locat. Memoratur etiam Constantino Porphyrogenetæ de Them. lib. 2. Them. Macedoniæ, necnon in Act. Apostol. c. 17. v. 12.

93 Ἔστι καὶ πόλις Συρίας, &c.] Est & urbs Syriæ. Secundo loco memorat Epitomator noster Berœam, urbem Syriæ, à Seleuco Nicatore conditam, teste Eusebio Chronic. Can. quæ hodie *Aleppo* dicitur, illarum regionum emporium celeberrimum sub Turcis, decem dierum itinere à Damasco, testibus Alexandrino, in suo Lex. Geographico & Ortelio in suo Thesauro.

94 Οἱ δ᾽ ἐγχώριοι, Βερόειαι, καὶ τὸ ἐθνικὸν, Βεροεύς.] Epitomator noster agnoscit differentiam inter τοὺς ἐγχωρίους & τὸ ἐθνικὸν, quam non novit Ammonius περὶ ὁμοίων καὶ διαφόρων λέξεων. Gentile verò Beroeus seu Latino ore Beroensis deducitur ab Beroë. Sic enim etiam dicebatur eadem urbs, ut inquit noster, at à Berœa debet deduci Berœeus, seu Berœensis, horum ultimo utitur Plin. lib. 5. c. 23.

95 Βέρουνος, ὡς Λούγδουνος, Ἰταλικὴ πόλις.] Berunus ab Epitomatore nostro dicitur urbs Italica, sed fallitur. Erat enim urbs Norica, quæ Ptolemæo lib. 2. c. 14. vocatur Οὐίρουνον, *Virunum*, & inter Noricorum urbes locatur, ut & Plinio Nat. Hist. lib. 3. c. 24. cui eodem modo *Virunum* appellatur. Βηρούνιον *Virunium* dicitur Suidæ, cujus etymologiam affert ex lingua Latina Βηροῦνος. i. e. *Virunus.* unde evincitur ætate Suidæ τὸ η pronunciari ut jota, ut & hodie pronunciant Græci. Aliquam olim fuisse differentiam inter has vocales nullus dubito, sed non adeo magnam ac nunc faciunt non solum in his, verum etiam in diphthongis, quidquid dicat Erasmus in erudito suo Dialogo de recta Latini, Græcique sermonis pronunciatione. Certo certius est, nec de his ἐπέχω, veram Linguarum, quæ ævo cessere, pronunciationem sciri non posse. Hæc enim non arte sed viva voce discebatur; sed ad Spartam nostram revertamur. Ex hac Auctoris nostri sectione de Beruno conatur probare Pierius Valerianus Belunensis in libello, quem de antiquitatibus suæ patriæ conscripsit, *Berunum* & *Belunum* fuisse idem oppidum, sed obstant Ptolemæus & Plinius, apud hunc lib. 3. c. 24. *Virunum*, ejusdem libri c. 19. *Belunum*, diversa sunt oppida, apud illum lib. 3. c. 1. *Belunum* inter civitates Venetiæ mediterraneas numeratur, *Virunum* autem ejusdem lib. 2. c. 14. inter Norici sub Danubio oppida locatur. Ac obiter notandum, *Noricum* neutro gen. de Noricorum regione dici apud scriptores.

96 Μεταξὺ τῶν Ὡρικῶν.] Inter Horicos, fidenter lege μεταξὺ τῶν Νωρικῶν, *inter Noricos.* Hanc enim urbem Ptolemæus lib. 2. c. 14. inter Noricorum urbes memorat, ut nota præcedenti annotavimus.

97 Βέσβικος, νησίδιον περὶ Κύζικον, &c.] Besbicus, insula-parva circa Cyzicum, apud quam in Propontidem aquas exonerabat Rhyndacus fluvius; Cyzicus etiam erat insula in Propontide, duobus pontibus continenti adjuncta, quæ urbem ejusdem nominis ad ipsos pontes habebat, teste Strabone lib. 12. Besbicus autem antea erat continens Bithyniæ annexa. *Namque* (sunt verba Plin. lib. 2. c. 88.) *& hoc modo insulas rerum natura fecit. Avellit Siciliam Italiæ, Cyprum Syriæ, Eubœam Bœotiæ, Eubœæ Atalantem & Macrin, Besbycum Bithyniæ, Leucosiam Sirenum promontorio.* Idem auctor lib. 5. c. 32. *Est & Antiochia, & contra fauces Rhyndaci Besbicus, decem & octo mill. circuitu.*

98 Προκόννησος. &c. Sunt Diogenis Cyziceni verba ex ejus lib. 1. de septem circa patriam suam insulis, quibus in verbis octo insularum inveniuntur nomina, cum septem tantum insulæ nominandæ essent, quamobrem suspicor aliquam ex eis duplici nomine insigniri, de quibus nunc supersedeo dicere, eis suo loco locum daturus, illis scilicet, de quibus egerit epitomator noster.

99 Βεσικία,

ἃ τοὺς λειπομένους τῶν Γιγάντων ἠφάνισε σὺν Ἡρα- A κλεῖ. Τὸ ἐθνικὸν, Βεσβικηνός.

ΒΕΣΚΙΑ[99], πόλις Αὐσόνων. [1] Τὸ ἐθνικὸν Βεσκιάτης, ὡς Ἀντιάτης. Καὶ Βεσκιανὸς, ὡς Ἀδριανός.

ΒΕΥΗ, πόλις Μακεδονίας, καὶ πρὸς αὐτῇ B Βεῦος ποταμός. Τὸ ἐθνικὸν, Βευαῖος.

ΒΕΧΕΙΡ[2], ἔθνος Σκυθικὸν, ὡς Σάπειρ· ἢ μετὰ τοῦ σ, Σάσπειρ, Ἐλεάζειρ· ὀνόματα βαρβάρων· Λίγειρ, ποταμὸς περὶ Πλάταιαν· Χρυσόεθειρ, παρ' Ἀρχιλόχῳ ἐν Ἰοβάκχοις, ὅπερ C ἀποκέκοπται τοῦ Χρυσοέθειρος· Ἑκατόγχειρ, τὸ σύνθετον.

ΒΗΓΙΣ, πόλις Τραλλέων. Οὗτοι καὶ τῶν Ἰλλυριῶν μοῖρα. Τὸ ἐθνικὸν, Βηγίτης, τῷ κοινῷ χαρακτῆρι. D

ΒΗΤΛΕΜΑ[3], πόλις Παλαιστίνης, πρὸς τοῖς Ἱεροσολύμοις, οὐδετέρως· ἐν ᾗ γέγονεν ἡ κατὰ σάρκα γέννησις τοῦ θεοῦ καὶ σωτῆρος ἡμῶν. [4] Ἰώσηπος δέ φησιν, ἐκ Βηθλεεμῶν. [5] Ἔστι δὲ πόλις τῆς Ἰούδα φυλῆς. Ὁ πολίτης Βηθλεμίτης, ὡς Ἱε- E ροσολυμίτης.

ΒΗ-

gigantibus relicti fuerant unà cum Hercule evertit. Gentile, Besbicenus.

BESCIA, urbs Ausonum. Gentile, Besciates, ut Antiates, & Bescianus, ut Adrianus.

BEUA, urbs Macedoniæ, ac prope eam Beuus fluvius. Gentile, Beuæus.

BECHIR, gens Scythica, ut Sapir, vel cum *s* Saspir, Eleazir, nomina barbarorum; & Ligir, fluvius circa Plateam; nec non Chrysoëthir apud Archilochum in Iobacchis, quod abscissum est ἀπὸ τοῦ χρυσοέθειρος, i. e. *à Chrysoëthiros*, i. e. *aureos capillos habens; Hecatonchir*, i. e. *centimanus*, est compositum.

BEGIS, urbs Tralleorum, qui Illyriorum pars. Gentile, Begites, vulgari charactere.

BETLEMA, urbs Palæstinæ prope Hierosolyma, neutro genere, in qua fuit genesis Dei & Salvatoris nostri secundum carnem. Josephus verò inquit ex Betleemis. Est verò urbs tribus Juda. Civis, Betlemites, ut Hierosolymites.

BE-

99 Βεσκία, πόλις Αὐσόνων, &c.] Bescia, seu ore Latino *Vescia*, urbs Ausonum, memoratur Livio lib. 8. c. 11. *Qui Latinorum pugnæ superfuerant, multis itineribus dissipati, cum se in unum conglobassent, Vescia urbs eis receptaculum fuit.*

1 Τὸ ἐθνικὸν Βεσκιάτης, &c.] Gentile Vesciæ urbis *Ausonum* Græcis dicitur Besciates, & Bescianus, at Latinis *Vescini* dicerentur. Sic enim ab hujusmodi forma gentile formatur; ex plurimis esto in exemplum Nuceria, Aricia, Saturnia, Pollentia à quibus fit gentile Nucerini, Aricini, Saturnini, Pollentini, sic à Vescia Vescini.

2 Βέχειρ, ἔθνος Σκυθικὸν, ὡς Σάπειρ.] Bechir, is, gens Scythica, memoratur Apollonio Rhodio Argonauticorum lib. 2. v. 396.

——— Φιλύρων δ' ἐφύπερθεν ἔασι
Μάκρωνες μετὰ δ' αὖ πελώρια φῦλα Βεχείρων.
Ἑξείης δὲ Σάπειρες ἐπὶ σφίσι ναιετάουσι,
Βύζηρες δ' ἐπὶ τοῖσιν ὁμώλακες ———

— *Supra Philyres sunt*
Macrones, postea vero ingentes nationes Bechirum
Deinde autem Sapires prope ipsos habitant
Byzeres verò his finitimi.

Eædem gentes celebrantur etiam Periegetæ v. 765.

Βύζηρές τοι πρῶτα, καὶ ἀγχόθι φῦλα Βεχείρων.
Μάκρωνες, Φίλυρές τε, καὶ οἱ μόσσυνας ἔχουσι
Δουράτεους.

Byzeres tibi primum, ac prope gentes Bechirum
Macrones, Philyresque, & qui turres habent
Ligneas.

Ipsissimi fuere populi, quamvis Periegeta v. 763. eos locet inter Ponti gentes Euxini.

3 Βήτλεμα, πόλις Παλαιστίνης, &c.] Betlema, urbs Palæstinæ apud Hierosolyma neutro plurativo. Ut & Hierosolyma. Palæstinam ethnici scriptores, *Judæam* Ecclesiastici semper vocant Regionem, in qua hujus nominis duæ fuere urbes; prima pertinebat ad tribum Jehudah, secunda ad tribum Zabulon, utriusque nomen corruptum est ab Hebræa lingua, in qua dicitur בית לחם *beth lechem*, i. e. *domus-panis*. Septuaginta senes non curantes, ut solent, literam gutturalem vertunt *Bethleem*; unde Græci ad Græcæ linguæ dialectum deflexo nomine *Betlema* dixerunt. Prior fuit urbs celeberrima sepulchro Rachel adamatæ uxoris Jacobi Patriarchæ, prius *Ephratha* vocata fuit, ut apparet ex Geneseos c. 35. v. 19. Eam quoque illustravit *Ibsan* numerosa sobole, unus ex Judicibus Israël, de quo Judicum c. 12. v. 9. legimus habuisse triginta filios, ac totidem filias, quos omnes matrimonio junxit: filiis uxores, filiabus maritos quærens. Sed multo magis urbem nobilitarunt Davidis & Iesu Nazareni natales, quam postea *Helena* Constantini Imperatoris mater templo insignivit, ac deinde *Paula* fœmina Romana, quatuor ibi institutis monasteriis; & ut est rerum humanarum vicissitudo, non solum Hebræa & Christiana, sed etiam Ethnica religione fuit insignis. Inibi enim fuit *Lucus Thamuz*, i. e. *Adonidis*, ac sic ubi Christus parvulus vagiit, Veneris amasius plangebatur, ut inquit D. Hieronymus in Psalm. 85. & in Epist. ad Paulin. Nunc sub Mahometanis obscura jacet; ac paucissimos habet incolas, sed multas ruinas inconstantis fortunæ testes & testimonia. Ibi etiam Hieronymus monasterium construxit, atque sepultus fuit, auctore Marcellino in Chronico, Indictione quinta. Jam quando in hujus celeberrimi viri mentionem incidimus, non ab re fore judicavimus admonere lectorem communem omnium pictorum errorem, qui eum pingunt vestibus Cardinalitiis; cum ejus ætate nondum Cardinales essent in rerum natura. Postea enim creati fuerunt optimo consilio in Ecclesiæ Christianæ auctoritatem, & ut ex eis in Pontificem eligeretur dignissimus; sed ad Betlema redeamus. Altera hujus nominis urbs, quæ pertinebat ad tribum Zabulonis, celebratur Josue c. 32. v. 15. de utraque vide sis Christianum Adrichomium, & Christophori Heidmanni Palæstinam.

4 Ἰώσηπος δέ φησιν; ἐκ Βητλεεμῶν.] Josephus vero dicit *Ex Betleemis*, scilicet forma Betleemæ, arum. Ille enim Antiquit. lib. 6. c. 9. utitur hujus urbis nomine forma fœm. & singul. num. Εἰς Βηθλεμήν. i. e. ad *urbem* Bethlemen. Fuisse unam ex decem Judææ toparchiis testatur Plinius lib. 5. c. 14. apud quem male scribitur *Betholenen*, pro *Bethlemen*; sed pejus adhuc apud Josephum de Bello Judaico lib. 5. c. 26. juxta textum Græcum legitur: Πρόσεισι μετὰ τῆς ἄλλης δυνάμεως ἐπὶ τὴν Βεθλεπτηφῶν τοπαρχίαν. i. e. *Proficiscitur cum cæteris copiis in Bethleptepharum toparchiam*. Perperam etiam in versione Latina dicitur *Bethlepton toparchiam*. Quæ ex eodem nomine corrupta esse existimo.

5 Ἐστι δὲ πόλις τῆς Ἰούδα φυλῆς, &c.] Betlema esse urbem, quæ pertinebat ad tribum Jehudah, inquit epitomator noster: nos supra in Βήθλεμα ostendimus, duas fuisse hujus nominis urbes.

ΒΗ͂ΛΟΣ [6], ἢ καὶ Μῆλος, πρὸς ταῖς Ἡρα- A
κλέους στήλαις, ἀμφοτέρων ἐτύμως λεγομένων,
[7] τῷ τοὺς ἀρχαίους Βῆλον λέγειν τὸν οὐδὸν τῆς θύ-
ρας, καὶ ταύτην κεῖσθαι περὶ τὸν οὐδὸν τοῦ Ὠκεα-
νοῦ. [8] Μῆλος δὲ, καὶ Μηλάρια, δύο πόλεις [9] ἐπὶ
τοῖς πέρασι τὴν αὐτὴν ἔμφασιν ἔχουσιν, ἀπὸ τῆς B
κλήσεως τῶν μήλων, ἃ χρύσεα λέγεται Ἡρα-
κλῆς ἐκ τῆς Λιβύης ἀγηοχέναι. Τὸ ἐθνικὸν, Βη-
λαῖος καὶ Μηλαῖος, ὡς Νεῖλος Νειλαῖος.

ΒΥ´ΝΗ [10], πόλις Κρήτης, ὑπὸ Γορτύνην τε-
ταγμένη. Τὸ ἐθνικὸν, Βηναῖος. [11] Ῥιανὸς γὰρ C
ὁ ποιητὴς Βηναῖος ἦν, ἢ Κερεάτης, ἢ Κρής.

ΒΗΡΙΘΡΟΣ [12], πόλις Τρωϊκή. Τὸ ἐθνι-
κὸν, Βηρίθριος. Τὸ θηλυκὸν, Βηριθρία.

ΒΗΡΥΤΟ´Σ [13], πόλις Φοινίκης, ἐκ μικρᾶς
μεγάλη, κτίσμα Κρόνου· [14] ἐκλήθη δὲ διὰ τὸ D
εὔυ-

BELUS, vel etiam Melus, prope Herculis columnas, utrisque secundum etymon dictis, quod veteres *Belon* dicerent solum januæ, & hæc urbs sita esset juxta solum vel limen Oceani. Melos verò, & Melaria duæ civitates in extremis partibus, eandem emphasin habent à nomine τῶν μήλων, i. e. *malorum*, i. e. *ovium*, seu *pomorum*, quæ aurea dicitur Hercules ex Libya adduxisse. Gentile, Belæus, & Melæus, ut Nilus, Nilæus.

BYNA, urbs Cretæ, sub Gortyna sita. Gentile, Benæus. Rhianus enim poëta Benæus erat, vel Cereates, vel *Cres* h. e. *Cretensis*.

BERITHROS, urbs Troïca. Gentile, Berithrius. Fœmin. Berithria.

BERYTUS, urbs Phœniciæ, ex parva magna, Saturni opus. Sic verò fuit vocata

6 Βῆλος, ἢ καὶ Μῆλος, πρὸς ταῖς Ἡρακλέους στήλαις.] Belus, vel & Melus, prope Herculis columnas. Lege sis Βῆλος ἢ καὶ Μῆλος, i. e. *Belus, quæ & Melus*; sic enim plerunque loquitur epitomator noster. Sed fallitur, Belus enim urbs Straboni dicitur Βελὼν, & Melus Μελλαρία, prior nostro auctori quoque dicitur Βελὼν, de qua suo loco egimus; sed ipse ex una eademque civitate, suo more fecit duas.

7 Τῷ τοὺς ἀρχαίους βῆλον λέγειν τὸν οὐδὸν τῆς θύρας, &c.] Nugatur Epitomator noster in eruenda etymologia ex nomine urbis Βήλου, sed verum est βηλὸν non βῆλον significare τὸν οὐδὸν seu τῆς θύρας ut ipse inquit, seu τοῦ οἴκου, ut ait Hesych. in Βηλός. Quare apud nostrum pro βῆλον lege βηλόν.

8 Μῆλος δὲ, καὶ Μηλάρια, δύο πόλεις, &c.] Epitomator noster in Βῆλος existimat Belum & Melum eamdem fuisse urbem, at nunc Melum & Melariam duas diversas urbes esse opinatur; utraque sententia nulla nititur auctoritate, nisi Pythagorica αὐτὸς ἔφα. Verosimilius est Belum & Belonem, de qua supra egimus eamdem fuisse urbem, quamvis scriptura & terminatione differant, ut & Melum, & Melariam. Hujusmodi enim terminationum μεταβολὴν translatitiam esse sæpè in his nostris observationibus lectorem admonuimus; Melaria enim & Belo urbes simul memorantur à Mela lib. 2. c. 6. *Atque unde nos sumus cingente freto* [sic Vadianus, & Oliv. legunt, aliter Salmas. in Solinum fol. 288] *Melaria, & Belo, & Besippo.* Strabo quoque easdem urbes simul nominat, ejus in Βελὼν apposuimus verba. Plinius etiam lib. 3. c. 1. *Cujus ex adverso Gades inter insulas dicendæ, Promontorium Junonis, portus Besippo, oppida Belon, Mellaria, fretum ex Atlantico mari Carteia Tartessos à Græcis dicta.* Apud Stephanum pro Μηλάρια lege ex Strabone Μελλαρία.

9 Ἐπὶ τοῖς πέρασι τὴν αὐτὴν ἔμφασιν ἔχουσιν.] Duæ illæ civitates Melus & Melaria in fine earum nominum habent eandem emphasin, scilicet ut ipse inquit, ἀπὸ τῆς κλήσεως τῶν μήλων. Notior est fabula quam ut indicari egeat, μῆλα Græcè sunt & *mala*, i. e. *poma*, & *oves* unde procedit poëtarum *Mala aurea*, & *Vellus aureum*. Sed illa etyma sunt ex Græcorum nugamentis. Itaque relinquamus Stephanum nihil prorsus dicentem, atque ad Stephanum revertamur.

10 Βύνη, πόλις Κρήτης, &c.] Byne, fidenter legendum Βήνη Bene; ordo enim literarum id exigit, & gentile Βηναῖος. Fuit autem urbs Cretæ. Ejus etiam meminit Suidas in Βήνη cujus nota sequenti appono verba, quæ nostram lectionem firmant.

11 Ῥιανὸς γὰρ ὁ ποιητὴς Βηναῖος ἦν, ἢ Κερεάτης, ἢ Κρής.] Rhianus poëta, de quo suo loco, fuit Beneus vel Cereates, [*lege* Ceretes] vel Cres. Bene autem ut sectione præcedenti inquit Stephanus, erat urbs Cretæ. Itaque jure optimo dici potuit ab urbe Benæus, ab insula Cres; pro Κερεάτης legendum est Κερέτης. Ceretæ enim fuerunt ejusdem Cretæ insulæ populi, teste Polyb. l. 4. Καὶ Πολυῤῥήνιοι μὲν καὶ Κερέται καὶ Λαμπαῖοι, πρὸς δὲ τούτοις Ὄριοι μετ᾽ Ἀρκάδων ὁμοθυμαδὸν ἀποστάντες τῆς τῶν Κνωσσίων φιλίας, ἔγνωσαν τοῖς Λυττίοις συμμαχεῖν. i. e. *Et Polyrrhenii quidem, & Ceretæ, & Lampæi, item Orii cum Arcadibus communi animo & consilio à Cnossiorum amicitia deficientes decreverunt Lyttiis auxiliari.* Cerætes etiam vocatur apud Suidam cujus verba promissa, nota præcedenti, sunt in Ῥιανὸς hujusmodi: Ῥιανός. Ὁ καὶ Κρὴς ὢν Βηναῖος. Βήνη δὲ πόλις Κρήτης. Τινὲς δὲ Κεραίτην. Ἄλλοι δὲ, Ἰθάκης ἢ Μεσσήνης αὐτὸν ἱστόρησαν. i. e. *Rhianus, qui Cres* [*Cretensis*] *& Benæus erat. Bene verò urbs Cretæ. Quidam autem Cerætem, alii verò ex Ithaca Messenes ipsum fuisse tradunt.* Quare apud Stephan. vel ex Polybio legendum est Κερέτης, vel ex Suida Κεραίτης. Interpres Latinus Suidæ Æmil. Portus vir alioqui doctissimus corrigendus est, qui Suidæ mentem non percepit. Sic enim illa Suidæ vertit: *Rhianus, qui Cretensis, & Benæus erat. Bene enim* [*est*] *urbs Cretæ. Quidam verò Ceræten* [*hanc*] *vocant*, &c. Existimavit Ceræten dici quoque urbem Benen, contra Suidæ mentem, atque in eundem errorem induxit Ab. Ortelium in suo Thesauro Geographico in *Bena*, Cerætem verò vocat Suid. Rhianum, non Benen urbem.

12 Βήριθρος, πόλις Τρωϊκή.] Berithros, urbs Troïca, infelicior Troïa, siquidem à nullo alio memoratur. Supra Berytis Troïca quoque urbs dicitur, ejusdem infelicitatis particeps.

13 Βηρυτὸς, πόλις Φοινίκης, &c.] Berytum Phœniciæ urbem inquit conditam fuisse à Saturno, quæ antiquitate sua poterat exultare & gloriari, quoniam, ut loquitur eloquentissimus Hebræorum מימי קדם קדמתה i. e. *à diebus antiquis antiquitas ejus.* Existimo id transcripsisse Græcos ex diphthera Jovis, siquidem ἀρχαιότερα diphtherâ loquitur auctor noster; Fuit Berytus urbs maritima cum portu, teste Scylace in descriptione Syriæ & Phœniciæ, quæ auctore Plinio lib. 5. c. 50. colonia Romanorum facta *Fœlix Julia* appellata fuit, quod factum fuisse sub Augusto refert Euseb. Chronico Canone; Anonymus, quem Gothofredus vulgavit, legum studiis celeberrimam fuisse testatur c. 17. §. 3. Ex hac urbe fuit Taurus philosophus Platonicus Auli Gellii familiaris, qui scripsit de differentia sectarum Platonis, & Aristotelis, & alia, ut refert Suidas in Ταῦρος. Sed magis nobilitavit hanc urbem Sanchoniathon omnium historicorum, dempto Moseh, antiquissimus, qui de rebus Phœnicum Phœnicia lingua scripsit, cujus operum jactura magnum inflixit reipublicæ literariæ vulnus perpetuò dolendum. Eum Philo Byblius, non ille ὑποβολιμαῖος, octo libris Græce interpretatus est, teste Porphyrio περὶ ἀποχῆς, qui etiam deperditi sunt, quamobrem vulnus illud factum est immedicabile.

14 Ἐκλήθη δὲ διὰ τὸ εὔυδρον. Βὴρ γὰρ, τὸ φρέαρ παρ᾽ αὐτοῖς.] Agit nunc Epitomator noster de etymologia urbis Beryti, quam sic vocatam inquit διὰ τὸ εὔυδρον i. e. *quod esset aquosum solum*, nempe quia multos puteos habebat. Ber enim apud ipsos est *puteus*, quis ignorat Phœniciam linguam fuisse vel prorsus Hebræam, vel ejus Dialectum parum diversam, Hebraice באר *beer* dicitur *puteus*. Hinc Hesychius Βὴρ, τὸ φρέαρ, Σύροι. i. e. *Ber puteus, Syri.* Syrorum, Hebræorum & Phœnicum linguæ erant simillimæ.

15 Ἰσαῦ-

ὕδρον. Βὴρ γὰρ, τὸ φρέαρ παρ' αὐτοῖς. [15] Ἱστιαῖος δ' ἐν πρώτῃ, τ ἰσχὺν Βηρουτὶ Φοίνικας ὀνομάζειν· ἀφ' οὗ καὶ τὴν πόλιν, ὡς Ἑλλάδιός φησιν. Ὁ πολίτης Βηρύτιος, ὡς Ἀζώτιος, Αἰγύπτιος. [16] Σεσημείωται τὸ Μιλήσιος ἐν τοῖς τοπικοῖς, ὅτι ἐτράπη, ὡς τὸ Θεοδόσιος. Τὸ γὰρ B Θεόδοτος, καὶ Ἀθάνατος, [17] καὶ Ἀμβρόσιος, σύνθετα. [18] Τὸ δὲ Χαρίσιος, οὐ τοπικὸν, [19] περὶ δὲ Περκώσιος ἐροῦμεν. Τὸ δὲ υ, μακρόν. [20] Διονύσιος ὁ Περιηγητής·

Καὶ Τύρον Ὠγυγίην, Βηρυτοῦ τ' αἶαν ἐ- C
ραννήν.

Ὀξύνεται δ' ὡς τρισύλλαβος, καὶ μακρὸν ἔχει τὸ υ, ὡς τὸ Κωκυτὸς, Γωρυτὸς, Κοδρυτὸς, πόλις· τὸ Σεβέννυτος, τετρασύλλαβον. [21] Ἔστι καὶ πόλις Ἀραβίας, ἡ πρότερον καλουμένη Διόσπολις. D Τὸ ἐθνικὸν, τὸ αὐτό.

ΒΗ͂ΣΣΑ [22], πόλις Λοκρῶν. Ἡρωδιανὸς δὲ ἑνὸς σ γράφει. [23] Ἀπολλόδωρος δὲ, καὶ Ἐπαφρόδιτος, καὶ Ἡρακλέων, διὰ δύο·

Βῆσσάν τε, Σκάρφην τε, καὶ Αὐγείαν ἐρα.... E

[24] Ὠνομάσθη δὲ ἀπὸ τῆς τοῦ τόπου φύσεως, ναπώδους οὔσης. Τὸ ἐθνικὸν Βησσαῖος.

ΒΗ΄ΣΣΥΓΑ [25], οὐδετέρως, ἐμπόριον τῆς Ἰνδικῆς, [26] καὶ Βήσσυγας ποταμὸς, [27] καὶ Βησσυγῖται

cata propter abundantiam aquæ. *Ber* enim apud ipsos est *puteus*. Histiæus verò lib. 1. inquit *robur* Phœnices vocare *beruti*, à quo & urbem *Berytum*, ut Helladius. Civis, Berytius, ut Azotius, Ægyptius. Notatum est Milesius in localibus, quod mutatum est ut Theodosius. Theodotos enim & Athanatus, & Ambrosius sunt composita. Charisius verò non est locale. De nomine Percosius dicemus suo loco. *Y* psilon verò nominis Berytus est longum, ut Dionysius Periegetes:

Et Tyrum Ogygiam, Berythique terram amabilem.

Acuitur verò, ut trisyllabus, & longum habet *y* psilon, ut Cocytus, Gorytus, Codrytus, urbs, & Sebenytus quadrisyllabum. Est etiam urbs Arabiæ, quæ prius *Diospolis* vocabatur. Gentile, idem.

BESSA, urbs Locrorum. Herodianus per unum tantum *s* scribit. Apollodorus verò, & Heracleon, & Epaphroditus per duo:

Bessamque, Scarphemque, & Augeam....

[Sic] verò fuit vocata à natura loci, quæ multos habet saltus. Gentile, Bessæus.

BESSYGA, neutro genere, emporium Indiæ. Est etiam fluvius, Bessygas, & Bessygitæ, homi-

15 Ἱστιαῖος δ' ἐν πρώτῃ, τὴν ἰσχὺν βηρουτὶ Φοίνικας ὀνομάζειν φησιν, ἀφ' οὗ καὶ τὴν πόλιν, ὡς Ἑλλάδιος.] *Histiæus vero lib. 1. robur beruti Phœnices vocare inquit, à quo & urbem, ut Helladius*; Sic hæc verba legenda, & interpungenda censeo, in quibus aliam etymologiam Beryti urbis ex Histiæo affert, *nempe à βηρουτὶ, quod Phœnices* ait ille, vocabant *βηρουτὶ robur*, seu *fortitudinem*: & illud τι finale est affixum apud Hebræos, quod significat meum, vel meam, quare *βηρουτὶ* debemus interpretari *robur-meum*, seu *fortitudinem-meam*, ברות *baruth* enim significat *cibum*, *alimentum*, & cum affixo ברותי *beruthi*, *cibum-meum*, vel *alimentum-meum*, id invenitur Psalm. 69. 22, Sic enim potuit vocari apud Phœnices *robur*, quod *cibus* addat vires, vel etiam potuit deduci à בירה *birah* h. e. *arx*, quæ Chaldaice Est. 6. 2. dicitur בירתא *birtah*. אברורים *abrurim* etiam apud Rhab. sonat turres ex quibus Berytus potuit dici quod esset munita vel arce, vel turribus.

16 Σεσημείωται τὸ Μιλήσιος, &c.] A nominibus oppidorum & regionum finitis in τος, fiunt localia, seu Gentilia in τιος, ut Βερυτὸς, Βερύτιος, Ἄζωτος, Ἀζώτιος, Αἴγυπτος, Αἰγύπτιος, quod etiam sequuntur Latini; sed ex hac regula excipitur in localibus τὸ Μιλήσιος, ἀπὸ τοῦ Μιλήτος, & in nominibus compositis τὸ Θεοδόσιος, Ἀθανάσιος, Ἀμβρόσιος h. e. *Theodosius*, *Athanasius*, *Ambrosius*. Composita enim sunt θεόδοτος, *à-Deo-datus*, ἀθάνατος, *sine-morte*, καὶ ἀμβρόσιος, [lege ἄμβροτος,] *immortalis*: ἀθάνατος & ἄμβροτος sunt nomina ἰσοδύναμα, utrumque significat *immortalem*.

17 Καὶ ἀμβρόσιος.] Lege καὶ ἄμβροτος. Nomina enim, quæ præcedunt θεόδοτος & ἀθάνατος id confirmant. Ab his enim nominibus compositis innuit deduci Theodosius, Athanasius, Ambrosius.

18 Τὸ δὲ Χαρίσιος, οὐ τοπικόν.] Cum egerit de localibus finitis in σιος, ut Μιλήσιος, nunc inquit τὸ Χαρίσιος non esse locale nempe quia Charisius fuit conditor urbis Arcadiæ Charisiarum ut in Χαρισίαι ex Pausania annotabimus.

19 Περὶ τοῦ Περκώσιος ἐροῦμεν.] Promittit se dicturum περὶ τοῦ Περκώσιος, quod est locale urbis Troadis *Percotes*, sed in Περκώτη, ubi debebat promissa adimplere, ne γρῦ quidem.

20 Διονύσιος ὁ περιηγητής.] Dionysius Periegeta, est Dionysius Afer vel Alexandrinus, sæpè per excellentiam vocatur Periegeta, quod scripserit περιήγησιν orbis, cujus nunc affert carmen, quod apud eum legitur, v. 411. ad quem locum ne hilum quidem Eustathius, quod miror.

21 Ἔστι καὶ πόλις Ἀραβίας, ἡ πρότερον, &c.] Celebratur alia Berytus, Arabiæ urbs, prius vocata *Diospolis*, cui in Διόσπολις nullum dat locum, cum diversas hujus nominis urbes memoret illic. Ejus nulla apud alios, quod sciam, fit mentio.

22 Βῆσσα, πόλις Λοκρῶν.] Bessa, urbs Locrorum. Quæ Auctori nostro urbs. Straboni lib. 9. in Locride dicitur τι πεδίον i.e. *quædam planicies*.

23 Ἀπολλόδωρος δὲ, &c.] Cum prius dixisset Herodianum scribere nomen τῆς Βῆσσα διὰ ἑνὸς σ, nunc inquit Apollodorum, & Epaphroditum & Heracleonem per duplex sigma scribere, sed versiculus ille truncus nullius horum est. Apud Homerum enim invenitur Il. 2. v. 532. integer hoc modo:

Βῆσσάν τε, Σκάρφην τε, καὶ Αὐγειὰς ἐρατεινάς.
Bessamque, Scarphenque, & Augias amabiles.

24 Ὠνομάσθη δὲ ἀπὸ τῆς τοῦ τόπου φύσεως, &c.] Bessa, sic vocata fuit à loci natura, quod ναπώδης esset, Straboni lib. 9. quod δρυμώδης, ejusdem pene significationis nomen. Ejus sunt verba: Ἑξῆς δὲ Βῆσσά τι πεδίον. Καλοῦσι δ' οὕτως ἀπὸ τοῦ συμβεβηκότος τῷ τόπῳ, δρυμώδης γάρ ἐστι. Ταύτην μὲν οὖν τὴν Βῆσσαν ἐν τοῖς δυσὶ γραπτέον σσ. i. e. *Deinceps autem Bessa, quædam planicies, sic verò vocant ab accidente loco. Dumosa enim est. Hæc quidem Bessa duobus S S. scribenda est.* Βῆσσαι etiam Hesychio sunt τόποι κρημνοί. i. e. *loca abrupta*, *scissa*, apud Hebræos etiam בצע *betsa* est *frustulum*, *segmentum* à verbo בצע *batsa concîdit*, *præcîdit*, sed non ideo loci Locrorum nomen deduci debet à lingua Hebræa.

25 Βήσσυγα, οὐδετέρως, ἐμπόριον τῆς Ἰνδικῆς.] Bessyga, neut. plur. emporium Indiæ; Ptolemæo lib. 7. c. 2. Βήσυγγα Besynga dicitur.

26 Καὶ Βήσσυγας ποταμός.] Et fluvius Bessygas; Ptolemæo libro, capiteque citato nota præcedenti dicitur Βήσυγγας, Besyngas.

27 Καὶ Βησσυγῖται οἱ ἄνθρωποι, οὓς φασιν ἀνθρωποφάγους.] Et Bessygitæ, homines, quos *anthropophagos* esse ajunt;

γῖται οἱ ἄνθρωποι,, οὓς φασιν ἀνθρωποφάγους.

ΒΙ'ΒΑΣΤΟΣ, Θρᾴκης πόλις. Τὸ ἐθνικὸν ἔδει Βιβάστιος, ὡς Φαίστιος. Εἰ δὲ Βούβαστος, τὸ ἐθνικὸν Βουβαστίτης.

ΒΙΒΛΙ'ΝΗ [28], χώρα Θρᾴκης· ἀπὸ ταύτης ὁ Βίβλινος οἶνος. Οἱ δὲ ἀπὸ Βιβλίας ἀμπέλου. [29] Δῆμος δ' ὁ Δήλιος τὸν Νάξιόν φασιν, ἐπειδὴ Νάξου ποταμὸς Βίβλος.

ΒΙ'ΔΟΣ [30], φρούριον ἐν Σικελίᾳ· οὐδετέρως. Εὕρηται δὲ καὶ διὰ διφθόγγου, καὶ διὰ τοῦ ι. [31] Ἔστι καὶ ἕτερον ἐν τῇ τῶν Ταυρομενιτῶν χώρᾳ Βίδιος φρούριον. [32] Τὸ ἐθνικόν, Βιδῖνος.

ΒΙ'ΕΝΝΟΣ [33], πόλις Κρήτης. Οἱ μὲν ἀπὸ Βιέννου τοῦ τῶν Κουρήτων ἑνός· οἱ δὲ ἀπὸ τῆς περὶ τὸν Ἄρη γενομένης βίας, [34] ἣν ἐνταῦθά φασιν ἀπὸ Ὤτου καὶ Ἐφιάλτου τῶν παίδων Ποσειδῶνος, καὶ μέχρι καὶ νῦν τὰ καλούμενα ἑκατομφόνια θύεται τῷ Ἄρει. Ὁ πολίτης, Βιέννιος. Οἱ δέ, τιμὰς ἀποπέμπειν τῷ Τεμιλίῳ Διΐ, καὶ Βιεννίῳ. [35] Ἔστι καὶ ἑτέρα πόλις ἐν Γαλλίᾳ. Αὐχμοῦ γάρ ποτε σύμπασαν Κρήτην κατασχόντος, εἰς ἑτέρους τόπους ἀπῳκίζοντο, οἰκῆσαι δέ τινας Ὑδροῦντα τῆς Ἰταλίας οὔπω πεπολισμένον. Χρησμοῦ δ' αὐ-

τοῖς

homines incolæ, quos ajunt *anthropophagos* esse.

BIBASTUS, urbs Thraciæ. Gentile debebat esse Bibastius, ut Phæstius, quod si Bubastus. Gentile, Bubastites.

BIBLINA, regio Thraciæ, unde vinum Biblinum. Alii verò à vite Biblia. Demus verò Delius Naxium interpretatur, quod Naxi fluvius vocatur Biblus.

BIDOS, castellum in Sicilia, neutr. gen. Invenitur etiam per diphthongum, & per *jota*. Est etiam aliud in regione Tauromenitarum, Bidios castellum. Gentile, Bidinus.

BIENNUS, urbs Cretæ. Alii quidem à Bienno uno ex Curetibus. Alii verò ἀπὸ τῆς βίας, id est, *à vi* illata Marti, quam hic ajunt .... ab Oto, & Ephialte Neptuni filiis, & hucusque sacrificia, quæ vocantur *hecatomphonia* Marti sacrificantur. Civis, Biennius. Alii verò, quod honores mitterent Jovi Temilio, & Biennio. Est & alia urbs in Gallia. Siccitate enim totam Cretam premente in alia loca habitatum abiere. Aliqui verò incoluere Hydruntem Italiæ nondum habitatum. Reddito verò eis oraculo, ut habitarent ubi la-

cuno-

Apud Ptolemæum libro, capiteque nota præcedenti citato legimus ΒΕΙΣΥΓΓΗΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΟΦΑΓΩΝ. i. e. *Besyngetarum Anthropophagorum*; Iidem sunt populi non bene Interp. Latin. vertit Besyngetorum pro Besyngetarum. Quos Ptolemæus locat in sinu Sarabaco post Argenteam Indiæ extra Gangem regionem. Arrhianus in Periplo maris Erythræi prope Gangem celebrat Cirrhadas & Bargysos, qui Anthropophagi esse feruntur, forsitan Bargysi Arrhiani sunt Besyngæ Ptolemæi, siquidem utrique vescebantur carne humana.

28 Βιβλίνη, χώρα Θρᾴκης, &c.] Bibline, regio Thraciæ, ab hac vinum Biblinum. Quæ nostro Bibline, Armenidæ apud Athenæum lib. 1. dicitur Biblia, cujus sunt verba: Ἐπίχαρμος δὲ ἀπό τινων ὀρῶν Βιβλίνων φησὶ αὐτὸν ὀνομάσθαι. Ἀρμενίδας δὲ τῆς Θρᾴκης φησὶ εἶναι χώραν τὴν Βιβλίαν, ἣν αὖθις Τισάρην καὶ Οἰσύμην προσαγορευθῆναι, ἐπιεικῶς δὲ ἡ Θρᾴκη ἐθαυμάζετο ὡς ἡδύοινος, καὶ συνόλως τὰ πλησίον αὐτῆς χωρία. i. e. *Epicharmus vero* [loquitur de Biblino vino] *à quibusdam Biblinis montibus vocatum ait. Armenidas verò Bibliam Thraciæ regionem esse inquit quam deinde* Tisaren & OEsymen *appellatam fuisse* [*ajunt*] *admodum autem commendabatur Thracia ob vini, quod ferebat suavitatem, ac denique loca ei finitima.*

29 Δῆμος δ' ὁ Δήλιος τὸν Νάξιόν φασιν.] Demus vero Delius Biblinum vinum inquit esse Naxium, quod Biblus erat Naxi insulæ fluvius. Sic intelligenda sunt illa verba, quare pro φασιν legendum φησι. De Naxo verò insula suo loco agemus.

30 Βίδος φρούριον ἐν Σικελίᾳ, οὐδετέρως.] Bidos, castellum in Sicilia, neut. gen. Disertissimus Romuli nepotum in Verr. lib. 2. Orat. 7. vocat Bidis oppidulum non longè à Syracusis, adhuc hodie extare ejus ruinas cum templo, quod vulgò dicitur *S. Giovanni di Bidini*, testis est Cluv. Sicil. Antiquæ lib. 2. c. 10.

31 Ἔστι καὶ ἕτερον ἐν τῇ τῶν Ταυρομενιτῶν χώρᾳ, Βίδιος φρούριον.] Est & aliud in Tauromenitarum regione, Bidios castellum. Hujus nulla apud alios fit notitia.

32 Τὸ ἐθνικόν, Βιδῖνος.] Gentile, Bidinus. Plinius lib. 3. c. 8. Inter Siciliæ populos celebrat Bidinos. Utrumne hi Bidini sint oppidani prioris castelli, quod Bidis oppidulum dicitur Ciceroni, an castelli in Tauremenitarum regione, tuo relinquo arbitrio.

33 Βίεννος, πόλις Κρήτης, &c.] Biennus, urbs Cretæ &c. Hujus Cretæ urbis altum apud alios est silentium, cujus nominis etymon ex fabulis conatur eruere, in quibus immorari nec gaudeo, nec volupe mihi est, illis valde delectatur Nicolaus Leonicus, quoniam lib. 3. c. 41. de Varia Historia hanc lectionem nostri auctoris totam transcripsit κατὰ πόδα, quin eum nominet auctorem.

34 Ἣν ἐνταῦθά φασιν ἀπὸ.... Ὤτου καὶ Ἐφιάλτου τοῦ, &c.] In his verbis aliquod verbum deficit, Otus vero & Ephialtes fuere duo fratres gigantes filii Neptuni, qui conati sunt imponere Ossam Olympo in bello adversus Deos, ad quod alludit Poëta nullius artis expers Georgicorum libro 1. v. 280.

Et conjuratos cælum rescindere fratres;
Ter sunt conati imponere Pelio Ossam,
Scilicet atque Ossæ frondosum involvere Olympum.

Eos etiam celebrat Poëtarum parens Odyss. 11. v. 307. quem Virgilius imitatus est. Sed hoc in loco Homerum non superavit. Suavius enim canit Homerus Odyss. citata v. 314.

Ὄσσαν ἐπ' Οὐλύμπῳ μέμασαν θέμεν, αὐτὰρ ἐπ' Ὄσσῃ
Πήλιον εἰνοσίφυλλον, ἵν' οὐρανὸς ἀμβατὸς εἴη.

Ossam super Olympum conati sunt imponere, rursus Ossæ
Pelium frondosum, ut cælum pervium esset.

Ad quem locum, si fabulæ te delectant, vide Eustathium. Nos enim quæ ad allusionem tantum pertinent narramus.

35 Ἔστι καὶ ἑτέρα πόλις ἐν Γαλλίᾳ.] Celebratur ab Auctore nostro *Biennus* Galliæ urbs, quæ reliquis *Vienna* dicitur, tanquam Bienni urbis Cretæ Colonia. Memoratur Plinio lib. 3. c. 4. Melæ lib. 2. c. 5. quibus *Vienna Allobrogum* dicitur, ad quam ab Augusto Cæsare *Archelaus* Judæorum Ethnarcha in exilium missus est, teste Josepho Antiquit. lib. 18. cap. ultimo, ubi quædam refert Archelai, & Glaphyræ ejus uxoris somnia, & eorum interpretationem, quæ ipsi credenda relinquimus. Hujusmodi enim aniles fabulæ nec ad virtutis studium, nec ad pietatem conducunt, nec ex eis animarum ἀθανασίας & Divinæ providentiæ in τὰ ἀνθρώπινα argumentum elici potest. Oscitanter admodum hujus urbis historiam transcripsit Nic. Leonicus lib. 3. c. 4. quoniam *Biennam* vocat Galilææ civitatem, & Rhodam fluvium mediam secare Galilæam inquit, apud quem pro *Galilææ* & *Galilæam* legendum est *Galliæ*, & *Galliam*, pro *Rhodam* scribendum *Rhodanum*.

36 His

τοῖς δοθέντος, ὅπου ἑλωδέστατον τόπον θεάσονται, κατοικῆσαι· ἐλθόντες οὖν ἐπὶ τὸν Ῥόδανον ποταμὸν τῆς Γαλλίας, ἑλώδη ὄντα, οἰκῆσαι, καὶ τὴν πόλιν οὕτως ὀνομάσαι, ἐπειδὴ μία τῶν σὺν αὐτοῖς παρθένων Βίαννα καλουμένη, χορεύουσα, ὑπό τινος χάσματος ἐλήφθη· [36] ἧς μνημονεύει πολλάκις Εὐσέβιος ἐν τῇ ἐκκλησιαστικῇ ἱστορίᾳ. Τὸ ἐθνικὸν, ὁμοίως Βιέννιος, εἰ μὴ κατὰ τὸν ἐγχώριον τύπον Βιεννήσιος, ὡς Λουγδουνήσιος· [37] τῆς δὲ Βιέννης, Βιενναῖος.

cunosum locum viderent. Cum pervenirent igitur ad Rhodanum fluvium Galliæ, qui lacunosus erat, ibi sedes collocarunt, atque urbem sic nominarunt, quoniam una ex virginibus, quæ cum eis erant *Bianna* nomine choros ducens hiatu quodam absorpta fuit, cujus meminit sæpe Eusebius in Historia Ecclesiastica. Gentile, similiter, Biennius, nisi forma regionis consueta dicatur Biennesius, ut Lugdunesius. A Bienna verò gentile, Biennæus.

ΒΙΖΥΉ [38], πόλις Θρᾴκης, τὸ τῶν Ἀστῶν βασίλειον. Τὸ ἐθνικὸν, Βιζυηνός.

BIZYE, urbs Thraciæ, Astarum regia. Gentile, Bizyenus.

ΒΙΖΩΝΗ [39], πόλις Ποντική. Τὸ ἐθνικὸν ἠδύνατο Βιζωναῖος, ἢ Βιζωνίτης. Ἔστι δὲ Βιζώνιος, ὡς Παλλήνιος.

BIZONE, urbs Pontica. Gentile poterat esse Bizonæus, vel Bizonites. Est verò Bizonius, ut Pallenius.

ΒΙΘΥΑΙ [40], ἔθνος Θρᾴκης, ἀπὸ Βίθυος τοῦ Ἄρεος, καὶ Σήτης, τῆς Ῥήσου ἀδελφῆς.

BITHYÆ, populi Thraciæ, sic dicti à Bithye Martis, & Setes sororis Rhesi filio.

ΒΙΘΥΝΙΑ [41], πρὸς τῷ Πόντῳ χώρα, ἀπὸ Βιθυνοῦ τοῦ Διὸς, καὶ Θρᾴκης τῆς Τιτανίδος, ἣ ἐκ μὲν Διὸς ἔσχε Βιθυνὸν, ἐκ δὲ Κρόνου Δόλογκον. Τὸ ἐθνικὸν, Βιθυνὸς, καὶ Βιθυνὴ, καὶ Βιθυνὶς, καὶ Βιθυνιάς. Τὰ δὲ εἰς νος καθαρὸν, ὑπὲρ δύο συλλαβὰς, τῷ υ παραληγόμενα, προπαροξύνεται, εἰ μὴ ἐθνικὸν εἴη. Τὸ Μόσυνος βαρυνόμενον, σημειῶδες καὶ μακρὸν ἔχει τὸ υ. Τὰ γὰρ ἔχοντα τὸ σ, βραχὺ ἔχει τὸ υ, καὶ τὸ γυρῖνος, ὁ μικρὸς βάτραχος.

BITHYNIA, regio prope Pontum, sic dicta à Bithyno Jovis filio, & Thracæ Titanidis filiæ, quæ quidem ex Jove peperit Bithyn; ex Saturno verò Doloncum. Gentile, Bithynus, & Bithyna, & Bithynis, & Bithynias, adis. Nomina in *nos* purum polysyllaba, quæ in penultima habent *y* psilon, in antepenultima acuuntur, ni fuerint gentilia. Mosynos accentu gravi, notabile, & longum habet *y* psilon. Quæ enim habent τὸ *s*, breve habent τὸ *y* psilon, & γυρῖνος, i. e. *gyrinos*, i. e. *parva rana.*

ΒΙΘΥΝΙΟΝ [42], πόλις Βιθυνίας· Παυσανίας

BITHYNION, urbs Bithyniæ, Pausanias

36 Ἧς μνημονεύει πολλάκις Εὐσέβιος ἐν τῇ &c.] Bienni urbis Galliæ inquit sæpè meminisse Eusebium in Ecclesiastica Historia, qui ejus meminit ejusdem Historiæ lib. 5. c. 1. Γαλλία μὲν οὖν ἡ χώρα ἦν καθ' ἣν τὸ τῶν δηλουμένων συνεκροτεῖτο στάδιον, ἧς μητροπόλεις ἐπίσημοι, καὶ παρὰ τὰς ἄλλας τῶν αὐτόθι διαφέρουσαι βεβόηνται, Λούγδουνος καὶ Βίεννα, &c. i. e. *Gallia quidem erat regio, in qua [ante] ostensorum constitutum fuit stadium, cujus metropoleis illustres, & reliquarum facile principes celebratæ sunt, Lugdunum & Bienna.* Quæ nostro Biennos, Eusebio dicitur, ut vides Bienna.

37 Τῆς δὲ Βιέννης, Βιενναῖος.] Ac si prius dixisset Biennum urbem *Biennam* quoque dici, ait nunc à Bienna gentile formari Biennæus.

38 Βιζύη, πόλις Θρᾴκης, &c.] Bizye, urbs Thraciæ, Astarum regia. Astæ autem fuere Thraciæ populi, teste Auctore nostro in Ἀσταί. Hac in urbe celebrat Plin. lib. 4. c. 11. Terei regis arcem. Solinus etiam c. 15. juxta Vadiani editionem, ubi asserit esse oppidum invisum & inaccessum hirundinibus. Idem pene annotat Pauf. lib. 10. de Aulide, ubi hirundines, nec pariunt nec excludunt ova, nec tectorum laquearibus affigunt nidos; quod si verum est, ex aliqua terræ qualitate accidebat. Hirundo enim habet à natura libertatem nidificandi in ædibus. Quare pulchra paronomasia Hebraïce dicitur דרור *deror.* Id nominis utrumque significat in illa lingua, & libertatem, & hirundinem.

39 Βιζώνη, πόλις Ποντική.] Bizone, urbs Pontica memoratur Plinio inter Thraciæ oppida, sed terræ hiatu absorpta; eadem erat urbs. Namque Thracia altero latere à Pontico littore incipiebat, ubi Ister amnis immergebatur, teste eodem Plin. libro, capiteque citato.

40 Βιθυαι, ἔθνος Θρᾴκης.] Bithyæ, populi Thraciæ, ut inquit noster, accepere nomen à *Bithy* Martis ex Sete filio, sed verosimilius est id accepisse à *Bithy* fluvio ejusdem regionis memorato apud Appianum in Mithridaticis, qui *Bathynius* dicitur Ptolemæo lib. 3. c. 11. Bithyas fœminas geminas pupillas in oculis habentes celebrat Solinus cap. 6. qui id ex Plinii libr. 7. cap. 2. desumpsit, cujus sunt verba: *Hujus generis, & fœminas in Scythia, quæ vocantur* Bithyæ, *prodit Apollinides; Philarchus & in Ponto Thibiorum genus, multosque alios ejusdem naturæ: quorum notas tradit in altero oculo geminam pupillam, in altero equi effigiem. Eosdem præterea non posse mergi, ne veste quidem degravatos, haud dissimile iis genus Pharnacum in Æthiopia prodidit Damon, quorum sudor tabem contectis corporibus afferat. Fœminas quidem omnes ubique visu nocere, quæ duplices pupillas habeant. Cicero quoque apud nos auctor est. Adeo naturæ cum ferarum morem vescendi humanis visceribus in homine genuisset, gignere etiam in toto corpore, & in quorundam oculis quoque venena placuit: ne quid usquam mali esset, quod in homine non esset.* Hujusmodi fœminas vocat Hesychius Θίβεις, de quibus consulesis Salmas. in Exercit. Plin. fol. 47.

41 Βιθυνία, πρὸς τῷ Πόντῳ χώρα.] Bithynia, regio ad Pontum olim *Cronia*, dein *Thessalis*, dein *Maliande*, teste Plinio lib. 5. c. 32. apud quem pro *Maliande* legendum existimo *Mariandyne.* Sic enim antiquitus Bithynia vocata fuit, ut narrat Euseb. Chronico Canone, cujus ad N. 594. sunt, quæ sequuntur, verba: Βιθυνία ἐκτίσθη ὑπὸ Φοίνικος, ἡ τὸ πρὶν Μαριανδύνη καλουμένη. i. e. *Bithynia condita fuit à Phœnice, prius* Mariandyne *vocata.* Ad quem locum inquit Scaliger in paucis eruditissimus, Latinè non dici, *condere Bithyniam*, sed eum fefellit opinio. Hæc enim phrasis tam apud Græcos, quam apud Latinos est in usu, ut jam alibi annotavi. Nolo enim cramben repetere, ne lectori fastidium pariam. Bithyniam appellatam quoque fuisse *Bebriciam*, auctor est Serv. ad Æneid. lib. 5. v. 373. De qua consulesis Herodot. lib. 7. c. 75. Cosmographum lib. 5. c. 1. Geographum lib. 12. Plinium lib. 5. c. 32. & alios.

42 Βιθύνιον, πόλις Βιθυνίας, &c.] Bithynium, urbs Bithyniæ ex Pausaniæ lib. 8. cujus sunt, quæ sequuntur: Γένος ἦν ὁ Ἀντίνους ἐκ Βιθυνίας τῆς ὑπὲρ Σαγγαρίου ποταμοῦ. Οἱ δὲ

νίας ὀγδόῳ. 43 ὁ οἰκῶν, Βιθυνιεὺς, καὶ Βιθυνιάτης. 44 Ἀφ' οὗ Πινυτὸς ἐγένετο Ῥώμης γραμματικὸς, Ἐπαφροδίτου τοῦ Νέρωνος ὢν ἐξελεύθερος. A

ΒΙΘΟΝΟΠΟΛΙΣ, πόλις ἀπὸ Βίθυος. Τὸ ἐθνικὸν ὤφειλε Βιθυοπολίτης. Εὗρον δὲ Βιθυνιαπολίτην, παρὰ Ἀρριανῷ ἐν πέμπτῳ Βιθυνιακῶν. Δεῖ δὲ τοῦ Βιθυνόπολις εἶναι, Βιθυνοπολίτης. B

ΒΙΣΑ, πόλις Θρᾴκης. Τὸ ἐθνικὸν, Βισαῖος.

ΒΙΛΒΙΝΑ[45], πόλις Περσική. Τὸ ἐθνικὸν Βιλβινάτης, ὡς Αἰγινάτης. C

ΒΙΣΑΛΤΙΑ[46], πόλις καὶ χώρα Μακεδονίας, ἀπὸ Βισάλτου τοῦ Ἡλίου καὶ Γῆς. 47 Περὶ ταύτην οἱ λαγοὶ σχεδὸν πάντες ἁλίσκονται δύο ἥπατα ἔχοντες, ὡς Θεόπομπος ἱστορεῖ, καὶ Φαβωρῖνος. 48 Τὸ ἐθνικὸν, Βισάλτης. Ἔστι καὶ Βισάλτης ποταμός. Τὸ ἐθνικὸν, Βισάλτιος. Ἀφ' οὗ Βισαλτία ἡ χώρα. 49 Λυκόφρων· D

Τὸ μὲν γὰρ ἠὼν Στρυμόνος Βισαλτία.

ΒΙΣΑΝΘΗ[50], πόλις Μακεδονίας κατὰ Θρᾴκην, Ἑλληνὶς, ἄποικος Σαμίων. Τὸ ἐθνικὸν, Βισανθηνὸς, 51 ἀφ' ἧς Φαίδιμος ἐλεγείων ποιη- E

sanias lib. 8. Incola, Bithyniensis, & Bithyniates, unde erat Pinytus, qui docuit grammaticam Romæ, Epaphroditi Neronis liberti libertinus.

BITHONOPOLIS, urbs sic dicta à Bithye. Gentile debebat esse Bithyopolites. Ego verò inveni Bithyniapolitem apud Arrhianum lib. 5. Bithyniacorum. Debet verò esse à Bithynopolis, Bithynopolites.

BISA, urbs Thraciæ. Gentile, Bisæus.

BILBINA, urbs Persica. Gentile, Bilbinates, ut Æginates.

BISALTIA, urbs, & regio Macedoniæ, sic dicta à Bisalte Solis, & Terræ filio, in qua lepores ferè omnes capiuntur duplex jecur habentes, ut refert Theopompus & Phavorinus. Gentile, Bisaltes. Est etiam Bisaltes fluvius. Gentile, Bisaltius, à quo Bisaltia regio. Lycophron:

Eum quidem ripa Strymonis Bisaltia.

BISANTHE, urbs Macedoniæ juxta Thraciam, Græca, colonia Samiorum. Gentile, Bisanthenus, ex qua erat Phædimus elegio-

Οἱ δὲ Βιθυνεῖς Ἀρκάδες τέ εἰσι, καὶ Μαντινεῖς τὰ ἄνωθεν. Τούτων εἵνεκα ὁ βασιλεὺς, &c. i. e. *Genus erat Antinus ex Bithynia, quæ supra Sangarium amnem, Bithyneis verò Arcades sunt & Mantineis antiquitus. Horum causâ rex* [imperator, nempe Adrianus] *constituit ei in oppido Mantinea honores, & sacra fiunt ei per singulos annos, & agon quinquennalis.* Epitomator noster videtur legisse apud Pausaniam ἐκ Βιθυνίου τοῦ ὑπὲρ &c. i. e. *ex Bithynio supra Sangarium fluvium*; ac sic existimo legendum. Namque apud Strabonem eodem modo scribitur lib. 12. Ἐν δὲ τῇ μεσογαίᾳ τῆς Βιθυνίας, τό, τε Βιθύνιόν ἐστι ὑπερκείμενον τοῦ Τηΐου, καὶ ἔχων τὴν περὶ Σάλωνα χώραν, &c. i. e. *In Mediterranea-parte verò Bithyniæ Bithynium est, supra Teium situm & habens regionem circa Salonem, ubi optima sunt boum-pascua, unde Salonites caseus.* Quod etiam firmat Ptolemæus lib. 4. c. 1. ex quo didicimus *Claudiopolin* quoque vocatam fuisse.

43 Ὁ οἰκῶν Βιθυνιεὺς, καὶ Βιθυνιάτης.] Oppidanus Bithynii urbis dicebatur *Bithynieus*, Latino ore *Bithyniensis*. Quare etiam apud Pausaniam loco nota præcedenti allato pro Βιθυνεῖς legendum Βιθυνιεῖς.

44 Ἀφ' οὗ Πινυτὸς ἐγένετο Ῥώμης γραμματικός.] Ex hac urbe inquit fuisse Pinytum Romæ grammaticum, Epaphroditi Neronis liberti libertinum, cujus nullam inveniebam apud alios memoriam. Falsus enim est Conr. Gesnerus in suo Onomastico, qui eum ex Pausania memorat, cum ejus apud Pausaniam nulla fiat mentio. In eumdem etiam errorem secum traxit *Nicol. Lloydium* ad Car. Stephani Dictionarium, qui Pinytum Grammaticum nobilem ex eodem Pausania per aversionem nobis quoque vendit; Epaphroditum verò servum Neronis à libellis celebrat Suet. in Nerone c. 49. quem T. Flavius Domitianus capitali pœna condemnavit, quod Nero in adipiscenda morte, manu ejus adjutus existimabatur, auctore eodem auctore in T. Flav. Domitiano c. 13. cum prius ab eo in exilium missus fuisset, sed postea, ut per exemplum libertos suos deterreret, nequid tale committerent, eum occidi jussit, teste Dione lib. 67. Epaphroditum autem Grammaticum Chæronensem memorat Suid. suo loco.

45 Βίλβινα, πόλις Περσική.] Bilbina, urbs Persica, præter-literarum ordinem locum obtinet, cujus apud alios, ni fallor, altum est silentium.

46 Βισαλτία, πόλις καὶ χώρα Μακεδονίας.] Bisaltia, urbs & regio Macedoniæ, urbs à nemine, quod sciam, regio ab Herod. lib. 7 c. 115. à Ptolemæo lib. 3. c. 13. memoratur, cujus urbes erant Arolus, Euporia, Calliteræ, Ossa, Berta.

47 Περὶ ταύτην οἱ λαγοὶ σχεδὸν πάντες, &c.] Circa Bisaltiam regionem lepores ferè omnes bina jecinora habere tradit ex Theopompo, & Phavorino. Id etiam legimus apud Aristotelem de Mirabilibus; inquit enim: Φασὶ δὲ καὶ ἐν τῇ Κρηστονίᾳ παρὰ τὴν Βισαλτῶν χώραν τοὺς ἁλισκομένους λαγὼς δύο ἥπατα ἔχειν. i. e. *Ajunt autem & in Castronia prope Bisaltarum regionem, qui capiuntur lepores duo jecinora habere.* In verbis allatis Aristotelis pro Κρηστονίᾳ legendum existimo Γρηστωνίᾳ. Grestonia enim fuit regio Thraciæ inter Anthemuntem & Bisaltiam ipsam, ut ex Thucyd. lib. 2. annotamus in Γρηστωνία.

48 Τὸ ἐθνικὸν Βισάλτης, &c.] A regione Bisaltia, gens *Bisaltæ* dicebantur auctore Plinio lib. 4. c. 10. Celebrantur Georgic. lib. 3. v. 461. à Poeta, cujus gloria nec meis, nec Macrobii laudibus crescere, nec vituperatione Caligulæ, nec Hadriani, qui ei Ennium præferebat, minui potest:

Bisaltæ quo more solent, acerque Gelonus
Cum fugit in Rhodopen, atque in deserta Getarum,
Et lac concretum cum sanguine potat equino.

Ubi Serv. *Bisaltæ populi Scytharum, qui fugientes equorum sanguine aluntur lacte permixto.* Sed fallitur. Bisaltæ enim fuere populi Macedoniæ, ut patet ex Plinii libro citato, atque ex Ptolemæi lib. 3. c. 13. & ex aliis; Poëtæ autem liberius in Geographia vagantur, ut & in aliis rebus, nec ejus terminos curant; Bisaltæ fluvii, nulla apud alios, quod sciam, fit mentio.

49 Λυκόφρων.] Affert Epitomator noster Carmen illud Lycophronis, ut probet Bisaltiam dici regionem, ac quamvis certo certius sit Bisaltiam dici regionem; tamen id non evincitur ex illo versiculo, in quo τὸ Βισαλτία est adjectiv. non substantiv. In illo quoque pro τὸ μὲν lege τὸν μὲν. Sic enim scribitur apud Lycophronem.

50 Βισάνθη, πόλις Μακεδονίας κατὰ Θρᾴκην.] Bisanthe, urbs Macedoniæ juxta Thraciam; Ptolemæo lib. 3. c. 11. in Thracia locatur, cui etiam *Rhadeston* dicitur. Benjamini Thudelensi Rodosto, qui inquit; *à Pera pago quodam prope Constantinopolin distare bidui itinere*; procul dubio est idem oppidum, quod Plinio lib. 4. c. 11. vocatur *Resiston*, etsi apud eum libro, capiteque citato Bisanthe, & Resiston sunt, diversa oppida.

51 Ἀφ' ἧς Φαίδιμος ἐλεγείων ποιητής.] Celebrat Stephanus *Phædimum* poetam elegiacum, cujus nulla apud alios quod sciam, fit mentio. Joan. Vossius enim de Veterum poëtarum temporibus ex nostro eum memorat inter Poëtas Græcos.

52 Bis-

ποιητὴς Βισανθηνὸς, ἢ Ἀμαστριανὸς, ἢ Κρωμνίτης. A

legiorum poëta Biſanthenus, vel Amaſtrianus, vel Cromnites.

ΒΙ'ΣΤΙΡΟΣ [52], πόλις Θράκης, ὡς Πίστιρος τὸ ἐμπόριον. Τὸ ἐθνικὸν Πιστιρίτης, ὡς Στάγειρος Σταγειρίτης.

BISTIRUS, urbs Thraciæ, ut Piſtirus emporium. Gentile, Piſtirites, ut Stagirus, Stagirites.

B ΒΙΣΤΩΝΙΑ [53], πόλις Θράκης, ἀπὸ Βίστωνος καὶ Καλλιρρόης τῆς Νέστου. Ἀδελφὸς δὲ ἦν Ὀδόμαντος, καὶ Ἠδωνοῦ. Ἔνιοι δὲ, Παίονος τοῦ Ἄρεος παιδός. [54] Τὸ ἐθνικὸν, Βιστών. [55] Τῶν εἰς των δισυλλάβων βαρυνομένων, οἷον Πλάτων, Κρίτων, εἰ μὴ διαστολὴ γένοιτο σημαινομένου. C Χιτὼν γὰρ, πρὸς διαστολὴν ὀξύνεται τοῦ κυρίου, καὶ ποταμοῦ· καὶ τὸ κροτὼν τὸ ζωΰφιον, πρὸς ἀντιδιαστολὴν τοῦ τῆς πόλεως ὀνόματος. Ἢ περιεκτικὸν, διὰ τὸ κοιτὼν, ἱστών. [56] Ἢ ἐθνικὸν, διὰ τοῦ ο κλινόμενον, ὡς τὸ Βίστονος. [57] τὸ θηλυκὸν, Βιστονίς. D Ἐκτείνεται δὲ καὶ λέγεται Βιστωνὶς, διὰ τοῦ ω, [58] καὶ Βιστώνιος ποιητικῶς.

BISTONIA, urbs Thraciæ, ſic dicta à Biſtone & Callirrhoë Neſti filia. Frater verò erat Odomantis, & Edoni. Aliqui verò, Pæonis Martis filii. Gentile, Biſton, nomina diſyllaba, quæ in των deſinunt, accentu gravi notantur, ut Platon, Criton, niſi ſignificati diſtinctio fiat. Χιτὼν enim i. e. *chiton*, i. e. *tunica*, acuitur ad diſtinctionem nominis proprii & fluvii, & κροτὼν, *croton*, i. e. *ricinus* animalculum ad diſtinctionem nominis urbis, vel comprehenſivum propter κοιτὼν, ἱστὼν, h. e. *cubiculum*, *velum navis*. Vel gentile per *o* micron declinatum, ut Biſtonis genitiv. à Biſton, fœmin. Biſtonis, *idis*. Producitur verò, ac dicitur Biſtonis, *idis*, per *ω* mega, & Biſtonius quoque per *o* mega poëticè.

ΒΙ'ΤΕΛΛΑ [59], πόλις Ἰταλίας. Τὸ ἐθνικὸν, Βιτελλῖνος.

BITELLA, urbs Italiæ. Gentile, Bitellinus.

ΒΛΑΥ'ΔΟΣ, πόλις Φρυγίας, ἀπὸ Βλαύδου τοῦ τὸν τόπον εὑρόντος, ὡς Μενεκράτης. Τὸ ἐθνικὸν, Βλαυδηνός. E

BLAUDOS, urbs Phrygiæ, ſic dicta à Blaudo, qui locum invenit, ut Menecrates. Gentile, Blaudenus.

ΒΛΕ'ΜΥΕΣ [60], ἔθνος βαρβαρικὸν Λιβύης,

BLEMYES, populi barbarici Libyæ, ſic

52 Βίστιρος, πόλις Θράκης, ὡς Πίστιρος.] Celebratur ab Stephano Biſtiros urbs Thraciæ, quam Βάστειρον vocat Suid. in Μάστειρα. Quæ nunc *Piſtiros* noſtro, ſuo loco *Piſtiron* dicitur, & Piſtira Suidæ loco citato: igitur una eademque civitas erat Piſtirus, Piſtirum, Piſtira, verum hujuſmodi num. & gen. μεταβολὴ, ut ſæpe in his obſervationibus annotavimus, eſt tralatitia apud ſcriptores.

53 Βιστωνία, πόλις Θράκης, &c.] Biſtoniam, urbem Thraciæ eſſe epiſcopalem ſub Archiep. Trajanopolit. Quæ & *Porum* nominabatur, auctor eſt ſed ſine auctore Philip. Ferr. Alexandrinus in Lex. Geographico, ad quem locum inquit Baudrand Pariſinus eſſe urbem prope mare, quæ nunc *Bouron* dicitur, ſed id nulla auctoritate firmat, niſi Pythagoricâ.

54 Τὸ ἐθνικὸν, Βιστών.] Biſtones memorantur Herodoto lib. 7. c. 110. inter Thraciæ populos, per quos Xerxes iter fecit: hi autem fuerunt Pæti, Cicones, Biſtones, Edoni, Satræ. Illos ſæpe Poëtæ accipiunt pro Thracibus, ut cujuſcunque civitatis celebris oppidanos pro totius regionis incolis; ut alibi jam annotavimus. Eodem ſenſu uſurpat Lucanus lib. 7.

Sanguineum veluti quatiens Bellona flagellum
Biſtonas, aut Mavors agitans.

pro Βιστὼν verò lege Βίστων. Nomina enim quæ ſequuntur Πλάτων, Κρίτων, id confirmant, nec non Herodotus apud quem libro, capiteque citato, Βίστονες legitur; noſter quoque infra habet τὸ Βίστονος.

55 Τῶν εἰς των δισυλλάβων βαρυνομένων.] Hæc ſic puto legenda, Τὰ εἰς των δισύλλαβα βαρύνεται. i. e. *nomina in των diſſyllaba gravantur*, i. e. *habent accentum in penultima*, ex qua regula excipit nomina appellativa ut κροτὼν, κοιτὼν, ἱστών. Quæ habent accentum in ultima. Nam propria virorum & urbium habent illum in penultima, ſic κροτὼν notatur cum ſignificat animalculum illud, at cum ſignificat urbem hujus nominis habet, accentum in penultima Κρότων, de qua ſuo loco.

56 Ἢ ἐθνικὸν διὰ τοῦ ο κλινόμενον, ὡς τὸ Βίστονος, &c.] Nulla poteſt dari regula certa, utrum nomina finita in ων in obliquis debeant declinari per *o* micron, an per *o* mega; id enim ex uſu diſcendum eſt.

57 Τὸ θηλυκὸν, Βιστονίς.] Fœmin. Biſtonis utroque modo ſcribitur, ut inquit noſter, vel per *o* micron, vel per *o* mega & habet accentum in ultima. Sic vocabatur Lacus quidam Thraciæ; quia Græce *Lacus* dicitur λίμνη, memoratur Ptolemæo lib. 3. c. 11. Straboni lib. 1. Dormitavit Ortelius in rebus Geographicis eruditiſſimus cum in ſuo Theſauro Geographico in *Biſtonis* inquit, hunc lacum Strabonem ſcripſiſſe libr. 13. ſuo tempore vocatum fuiſſe *Aphnetin*. Strabo enim libro citato non loquitur de lacu Biſtonide ſed Daſcylitide. Ejus ſunt verba: Ἀφνειοὺς δὲ ἀπὸ τῆς Ἀφνίτιδος νομίζουσι λίμνης. Καὶ γὰρ οὕτω καλεῖται ἡ Δασκυλῖτις. i. e. *Aphnios dici cenſent ab Aphnitide lacu; etenim ſic vocatur Daſcylitis*. Memoratur etiam Herodoto lib. 7. c. 109.

58 Καὶ Βιστώνιος ποιητικῶς.] Inquit Biſtonius poëtice dici per *ω* mega pro *Biſtonius* per *o* micron. Hoc ultimo uſus eſt Ovid. Met. lib. 13.

Eſt ubi Troja fuit, Phrygiæ contermina tellus
Biſtoniis habitata viris.

59 Βίτελλα, πόλις Ἰταλίας.] Bitella, urbs Italiæ Latinis dicitur *Vitelia*, memoratur Liv. lib. 2. c. 39. Sueton. in Vitellio celebrat coloniam, & viam Viteliam: noſter autem neminem ad teſtimonium vocat.

60 Βλέμυες, ἔθνος βαρβαρικὸν Λιβύης.] Blemyes, yum, vel Blemiæ, arum; utroque enim nomine & ſcriptura invenitur id nominis apud Scriptores, nec non per duo *m*, fuit gens Libyæ, quam noſter barbaricam, Etymologici magni auctor *Barbaram* vocat. Memorantur præterea Straboni lib. 17. Ptolemæo lib. 4. c. 8. Solino ex Camertis recenſione c. 44. Plinio lib. 5. c. 8. Melæ lib. 1. c. 8. ex quibus tres ultimi locis citatis ajunt huic genti capita abeſſe, ore & oculi pectori affixis, quod etiam Auguſtinus confirmat ſermone 37. ad Eremitas, ad quos inquit ſe adiiſſe, ut eis Chriſti Euangelium prædicaret; Hoc de Blemyis puerorum deliramentum totis viribus intendit probare amicus noſter D. Joſephus Antonius Gonſalus de Salas in ſuis eruditis ad Melæ lib. 1. c. 8. Illuſtrationibus, quas lingua vulgari ſcripſit, ut & hominum in lupos metamorphoſin ad ejuſdem Melæ lib. 2. c. 1. à quibus affaniis eum numquam potui divellere, ne eruditis riſum tolleret, ego certe non poteram riſum tenere quando ille in ſuo muſeo hujuſmodi paradoxa mihi referebat; liber ille Auguſtini procul dubio eſt ὑποβολιμαῖος, Gualtherus Ralegh Anglus, quem ad teſtimo-

βύης,[61] ἀπὸ Βλέμυος, ἑνὸς τῶν Δηριάδου τριῶν ὑποστρατηγῶν, τῶν σὺν αὐτῷ Διονυσίῳ πολεμησάντων. Ἦσαν δὲ Ὀρόντης, καὶ Ὀροβάνδας, καὶ Βλέμυς. A

ſic dicti à Blemy, qui fuit unus ex tribus Deriadæ ducibus, qui unà cum Deriada adverſus Dionyſium bella geſſere. Fuere verò Orontes, Orobandas, & Blemys.

ΒΟΑΥ'ΛΕΙΑ, πόλις Σκυθίας. Πείσανδρος εἰκοστῇ ἕκτῃ. B

BOAULEA, urbs Scythiæ. Piſander lib. 26.

ΒΟΒΩ'ΝΕΙΑ[62], πόλις Ἰταλίας. Τὸ ἐθνικὸν, Βοβωνιάτης, ὡς Ῥιθυμνιάτης· ἢ Βοβώνιος, ὡς Ῥιθύμνιος.

BOBONIA, urbs Italiæ. Gentile, Boboniates, ut Rhithymniates, vel Bobonius, ut Rhithymnius.

ΒΟ'ΓΧΝΑΙ, ἔθνος τοῖς Καρρηνοῖς παρακείμενον, μέσον Εὐφράτου καὶ Κύρου ποταμοῦ, ὡς Κουάδρατος. C

BONCHNÆ, populi Carrhenis adjacentes, medii inter Euphratem, & Cyrum fluvium, ut Quadratus.

ΒΟΙ͂ΒΟΣ[63], πόλις Θεσσαλίας.[64] Ὅμηρος·

Βοίβην τε Γλαφυρὰς, καὶ ἐϋκτιμένην
Ἰαολκόν.

BOEBUS, urbs Theſſaliæ. Homerus:

Bœbem, & Glaphyras, & bene ædificatam
Iaolcum.

[65] Ἔστι οὖν καὶ πόλις, καὶ λίμνη Βοιβιὰς, ἀπὸ Βοίβου τοῦ Γλαφυροῦ, τοῦ τὰς Γλαφυρὰς κτίσαντος. Ἔστι καὶ ἐν Κρήτῃ Βοίβη τῆς Γορτυνίδος, καὶ ἐν Μακεδονίᾳ λίμνη Βοίβη. Τὸ ἐθνικὸν τῆς Βοίβης, Βοιβεὺς, καὶ Βοιβηῒς θηλυκόν. Εἰ δὲ καὶ Βοιβαῖος, οὐ κωλύει. Ἔστι καὶ Βοιβήϊον πόλις. Λέγεται καὶ Βοιβία ἡ λίμνη. D E

Eſt igitur & urbs, & palus *Bœbias*, ſic dicta à Bœbo Glaphyri filio, qui Glaphyras condidit. Eſt etiam in Creta Bœbe Gortynidis; nec non in Macedonia palus Bœbe. Gentile à Bœbe, Bœbenſis, & fœmin. Bœbeis, *idis.* Nihil obſtat verò, quod *Bœbæus* dicatur. Eſt etiam Bœbeion urbs. Dicitur etiam Bœbia palus.

ΒΟΙ͂ΛΛΑΙ[66], πόλις Λατίνων.[67] Τὸ ἐθνικὸν,

BOÏLLÆ, urbs Latinorum. Gentile, Boïl-

teſtimonium vocat loco ſuprà citato D. Joſephus Antonius etſi nobilis & Reginæ *Eliſabethæ* Satellitum magiſter potuit mentiri, vel ſaltem mendacium dicere, mihi ſanè non contigit videre ejus librum in quo fabuloſa illa referebat; eadem de eadem re eſt ſententia Guill. Candeni Annalib. Rer. Anglic. parte 4. anno 1595. Sic enim ille: *Si plura deſideres, elegantem ipſius hac de re librum conſulas, in quo & regiones accuratè quaſi indigena deſcribit, multa de Guaianæ opulentia & ſplendentibus marcaſitis ibi inventis, ex Hiſpanicis ſcriptis, ex barbarorum fide, quos minime intellexit, & ſpe credula, nonnulla etiam, quæ fabuloſa videntur de Amazonibus, & gentem, cui ex humerorum prominentia vultus in pectore, enarrat. Sed quod nuſquam gentium poëtæ & peregre navigantes reperiunt.* Sed hæc fabula eſt antiqua, Heſiodus Semicanes, Capitones, & Pygmæos finxit, Alcman *Steganopodes*, i. e. *pede-ſe-tegentes*, Æſchylus autem *Canicipites*, & *Sternophthalmos*, i. e. *in-pectore-oculos habentes*, teſte Strabone lib. 7. Blemyes verò memorantur Amm. Marcellino lib. 14. Vopiſco in Probo & in Aureliano, qui eos ſubegit & captivos Romam transmiſit. Solinus capite citato Blemias ad mare Rubrum, & in Libya memorat; Bochartus lib. 4. c. 29. affert hujus gentis ingenioſam magis quàm veram etymologiam.

61 Ἀπὸ Βλέμυος, ἑνὸς τῶν Δηριάδου τριῶν, &c.] Blemyas, nomen habere inquit à Blemy uno ex tribus Deriadæ ducibus. Ipſiſſima verba leguntur apud Etymologici magni Auctorem; nomina verò illorum trium ducum erant, ut ait noſter, Orontes, Orobandas, Blemys; at, apud Etymologici Auctorem in Βλέμυες pro Ὀροβάνδας legitur Ὀρυάνδης.

62 Βοβώνεια, πόλις Ἰταλίας.] Bobonia, urbs Italiæ, Abr. Ortel. in ſuo Theſauro Geographico, & Cluv. in ſua Italia antiqua exiſtimant epitomatorem noſtrum vocare *Boboniam*, quam reliqui *Bononiam* vocant. Non abſimili enim errore *Danubium* urbem circa Romam pro *Lanuvium*, *Tabios* Italiæ urbem pro *Gabios* dixit. In illorum ſententiam pedibus tranſeo, quoniam Boboniæ Italiæ urbis nullam invenio apud alios memoriam, de Bononia verò conſuleſis Cluverii Italiam antiquam lib. 1. c. 28. ac adde fuiſſe quoque patriam Leandri Alberti, ut ipſe inquit in Romanula, de qua inquit plurimos libros ſcripſiſſe.

63 Βοῖβος, πόλις Θεσσαλίας.] Βοίβη legendum eſſe exiſtimo, non Βοῖβος. Namque noſter citat Homerum, qui eam Βοίβην vocat, ut & Strabo lib. 9. de qua nihil memorabile inquit.

64 Ὅμηρος.] Verſiculus Homericus, quem affert noſter, ſic legitur. Il. 2. v. 712.

Βοίβην, καὶ Γλαφυρὰς, καὶ ἐϋκτιμένην Ἰαολκόν.
Bœben, & Glaphyras, & bene-ædificatam Iaolcum.

65 Ἔστι οὖν καὶ πόλις, καὶ λίμνη Βοιβιάς.] Quæ noſtro Bœbias palus, Straboni lib. 9. Βοιβηῒς dicitur, cui imminebat Bœbe oppidum, de qua num. 63. præcedenti egimus; de utraque Strabo lib. 9. Ἡ δὲ Βοιβηῒς λίμνη πλησιάζει μὲν ταῖς Φεραῖς· συνάπτει δὲ καὶ τοῖς ἀπολήγουσι τοῦ Πηλίου πέρασι, καὶ τῆς Μαγνησίας. Βοίβη δὲ χωρίον ἐπὶ τῇ λίμνῃ κείμενον. i. e. *Bœbeis autem palus Pheris vicina eſt, & contigua extremitatibus Pelii atque Magneſiæ. Bœbe autem oppidum prope paludem jacet.* Memoratur Poëtarum parenti Il. 2. v. 711.

Οἱ δὲ Φέρας ἐνέμοντο παραὶ Βοιβηΐδα λίμνην,
Βοίβην, καὶ Γλαφυράς &c.
Qui verò Pheras incolebant ad Bœbeïda paludem,
Bœben, & Glaphyras, &c.

Ad quem locum Euſtath. nihil novi affert, tantum narrat, quæ Geographus & Ethnicographus noſter prodit. Euſtathio etiam Βοιβηῒς dicitur. Quare apud Stephanum pro Βοιβιὰς legendum eſt Βοιβηΐς. Ex noſtris celebratur inter alios Lucano lib. 7.

Ire per Oſſeam rapidus Bœbeïda ſanguis.

Oſſeam vocat Lucanus, quia erat prope Oſſam montem Theſſaliæ.

66 Βοΐλλαι, πόλις Λατίνων.] Boïllæ, urbs Latinorum quibus dicitur *Bovillæ*, memorantur & apud hiſtoricos & apud poëtas; Suetonius in Auguſto cap. c. *Corpus (Augusti) Decuriones municipiorum & coloniarum à Nola Bovillas usque deportârunt: noctibus propter anni tempus, cum interdiu in baſilica cujuſque oppidi, vel in ædium Sacrarum maxima reponeretur. A Bovillis equeſter ordo ſuſcepit, urbique intulit, atque in veſtibulo domus collocavit.* Perſius Satyra 6.

—— *Accedo ad Bovillas*
Clivumque ad Virbî.

67 Τὸ ἐθνικὸν, Βοϊλλανὸς ὡς Διονύσιος, &c.] Boïllanus dicitur oppidanus, ut inquit noſter ex Dionyſii Antiq. Rom. lib. 8. Verum apud Dionyſium libro citato, Bola urbs, Bolani dicuntur oppidani: Ἀπὸ δὲ ταύτης ἀναστάς ...

κὸν, Βοϊλλανὸς, ὡς Διονύσιος ἐν ὀγδόῳ τῆς Ῥωμαϊκῆς Ἀρχαιολογίας.

ΒΟΙΟΝ[68], ἣν Ὅμηρος ἔοικε Βοίβην λέγειν. [69] Ἔστι δὲ Δωρικὴ πόλις οὐδετέρως λεγομένη, καὶ θηλυκῶς. Ἔστι Βοιαὶ καὶ Κρήτης πόλις. Ὁ πολίτης, Βοιάτης, ὡς Κάρυαι Καρυάτης, Πιτάναι Πιτανάτης, Θαλάμαι Θαλαμάτης. Λέγεται καὶ Βοιαῖος, ὡς Ἔφορος. Ἡρωδιανὸς δὲ Βοιηΐτης φησὶν, ἴσως παρὰ τὸ Βοῖον, ὡς Λίκνον Λικνίτης. [70] Εἰσὶ καὶ Βοιοὶ ἔθνος Κελτογαλατῶν. [71] Ἔστι καὶ Βοιανὸν πόλις Σαυνιτῶν.

ΒΟΙΩΤΙΑ[72], μόνη τῆς Ἑλλάδος ἐπὶ τρισὶ θαλάτταις διήκοντας ἔχει τοὺς οἰκήτορας· τοὺς μὲν πρὸς Πελοπόννησον ἐστραμμένους, καὶ τὸν Σικελικὸν καὶ Ἀδριατικὸν κόλπον· τοὺς δὲ πρὸς Αἴγυπτόν τε, καὶ Κύπρον, καὶ τὰς ἄλλας νήσους· τοὺς δὲ πρὸς τὸν Εὔριπον, καὶ Μακεδονίας, καὶ Θεσσαλίας θάλασσαν. [73] Γενέσθαι δέ φασι Βοιωτὸν Ἰτώνου τοῦ Ἀμ-

A Boïllanus, ut Dionysius lib. 8. Romanæ antiquitatis.

BOEON, *urbs*, quam Homerus videtur *Bœbem* dicere. Est verò Dorica urbs, neutro, & fœminino genere dicta. Sunt etiam Bœæ Cretæ urbs. Civis, Bœates, ut B Caryæ, Caryates, Pitanæ, Pitanates, Thalamæ, Thalamates. Dicitur etiam Bœæus, ut Ephorus. Herodianus verò Bœeïtes inquit, forsan à Bœon, ut Licnon, Licnites. Sunt etiam Bœi populi Celtogalatarum. Est etiam C Bœanon, urbs Saunitarum.

BOEOTIA, sola totius Græciæ habet habitatores pertingentes ad tria maria. Alios quidem versus Peloponnesum, & Siculum, & Adriaticum sinum. Alios verò versus Ægyptum, & Cyprum, & alias insulas. D Alios verò versus Euripum, & Macedoniæ, & Thessaliæ mare. Fuisse verò ajunt Bœotum, filium Itoni, filii Amphictyonis junioris

τῆς πόλεως, ἤλαυνε τὸν στρατὸν ἐπὶ Βωλὰς, ἐπιφανῆ πόλιν οὖσαν, καὶ ἐν ὀλίγαις πάνυ ταῖς ἡγουμέναις τοῦ Λατίνων γένους πόλεσιν ἐξεταζομένην. Καὶ γίνεται περὶ ταύτῃ τῇ πόλει μάχη καρτερά. οὐ γὰρ μόνον ἀπὸ τοῦ τείχους ἀμύνοντο τοὺς προσιόντας οἱ Βωλανοὶ, ἀλλὰ καὶ τὰς πύλας ἐξέθεον ἀνοίγοντες ἀθρόοι. i. e. *Ab hac verò urbe exercitum admovit ad Bolas,* [urbem] *illustrem tunc, & in paucis valde primariis Latinorum generis urbibus celebrem; & fit circa hanc urbem pugna acris. Bolani enim non modo à mœnibus hostes arcebant, sed etiam apertis portis conferti prorumpebant.* Epitomator noster videtur incidisse in Dionysii codicem in quo Βοϊλλανοὶ scriptum erat. Nam ipse infra suo loco memoratur urbs Βῶλα.

68 Βοῖον, ἣν Ὅμηρος ἔοικε Βοίβην λέγειν.] Bœon, deficit τὸ πόλις. i. e. *urbs*. Autor noster sibi non constat. Sectione enim præcedenti dixit Bœbum esse urbem Thessaliæ, in cujus confirmationem attulit versiculum Homericum; nunc inquit Bœon esse urbem, quam Homerus videtur *Bæben* dicere, ac paulò infra ait esse urbem Doricam.

69 Ἔστι δὲ Δωρικὴ πόλις οὐδετέρως, &c.] Bœon esse urbem Doricam ait, quæ & neutro, & fœminino genere dicitur; Bœon neutro genere memoratur Scylaci in Μηλιεῖς, Bœa verò fœm. in Λακεδαίμων, quæ plur. fœm. Βοιαὶ πόλις, i. e. *Bææ urbs* dicitur Pausaniæ lib. 3. Perperam apud Ptolemæum lib. 3. c. 16. scribitur Βοαὶ pro Βοιαί. Bœon autem Dorica urbs apud Plin. lib. 4. c. 7. dicitur *Boion*. Unde suspicor apud Stephanum & apud Scylacem scribendum esse Βοϊόν.

70 Εἰσὶ καὶ Βοιοὶ ἔθνος Κελτογαλατῶν.] Boïos ait esse gentem Celtogalatarum, sine dubio scribendum est Βοϊοὶ *Boii*. Nota enim dissolutæ diphthongi per incuriam omissa est, ac sic scribitur apud alios id nominis. Hanc autem Gallorum gentem fuisse antiquitus Romanorum agris vicinam, testatur Polyb. lib. 2. Πολλοὶ μὲν γὰρ τῶν Γαλατῶν ὑπεδύοντο τὴν πρᾶξιν, μάλιστα δ' οἱ Βοϊοὶ, διὰ τὸ συντερμονεῖν τῇ τῶν Ῥωμαίων χώρᾳ. Νομίσαντες, οὐχ ὑπὲρ ἡγεμονείας ἔτι καὶ δυναστείας Ῥωμαίους τὸν πρὸς αὐτοὺς ποιήσασθαι πόλεμον, ἀλλ' ὑπὲρ ὁλοσχεροῦς ἐξαναστάσεως καὶ καταφθορᾶς. Διόπερ εὐθέως τὰ μέγιστα τῶν ἐθνῶν, τότε τῶν Ἰσόμβρων καὶ Βοϊῶν, συμφρονήσαντα, διεπέμποντο πρὸς τοὺς κατὰ τὰς Ἄλπεις καὶ τὸν Ῥοδανὸν ποταμὸν κατοικοῦντας Γαλάτας, προσαγορευομένους δὲ, διὰ τὸ μισθοῦ στρατεύειν, Γαισάτους· ἡ γὰρ λέξις αὕτη τοῦτο σημαίνει κυρίως. i. e. *Multi enim Galatarum* [Gallorum] *populi præsertim Boïi in societatem ejus belli nomina dederunt, quod Romanis essent contermini: quippe censentes non jam de imperio, aut dominatione secum illos certare: sed ut ipsos sedibus suis funditus everterent atque perderent. Statim igitur communi consilio duæ inter se potentissimæ gentes, Insubres & Boïi legationem ad eos Galatas* [Gallos] *misere, qui inter Alpes & Rhodanum fluvium incolebant, cognominatos verò* Gæsatos, *quod mercede mererent. Id enim vox illa proprie significat.* Plinius lib. 3. c. 15. auctor est interiisse hanc gentem, scilicet in aliam regionem migrantes, *In hoc tractu*, inquit ille, *interierunt Boïi; quorum tribus* CXII. *fuisse, auctor est Cato: item Senones; qui ceperant Romam.* Commigrâsse ad Istrum, cum sedibus suis expulsi essent à Romanis tradit Strabo lib. 5. Τὸ μὲν οὖν ἀρχαῖον ὑπὸ Κελτῶν περιῳκεῖτο τὸ πλεῖστον ὁ Πάδος ποταμός. Μέγιστα δ' ἦν αὐτῶν ἔθνη Βοϊοὶ καὶ Ἴσομβροι, καὶ οἱ τὴν Ῥωμαίων πόλιν ἐξ ἐφόδου καταλαβόντες Σένωνες. Τούτους μὲν οὖν ἐξέφθειραν ὕστερον τελέως Ῥωμαῖοι. Τοὺς δὲ Βοΐους ἐξήλασαν ἐκ τῶν τόπων. Μεταστάντες δ' εἰς τοὺς περὶ τὸν Ἴστρον τόπους, μετὰ Ταυρίσκων ᾤκουν, πολεμοῦντες πρὸς Δάκους ἕως ἀπώλοντο πανεθνεί. Id est: *Antiquitus igitur à Celtis circum habitabatur plurimis Padus fluvius, quorum potentissimæ gentes Boii atque Insubres, & qui Romam repentino adventu ceperunt, Senones. Atque hos quidem postea prorsus deleverunt Romani, Boïos autem sedibus ejecerunt; qui deinde ad Istrum quum migrarent, apud Tauriscos habitarunt; bellum contra Dacos gerentes; donec universa gens funditus est excisa.* Jam quando Boïi obiere, ne conemur eos ex antiquitatis sepulchris eruere, terra sit eis levis; omnibus semel obeundum est; at in defunctorum locum alii succedent.

71 Ἔστι καὶ Βοιανὸν, πόλις Σαυνιτῶν.] Pro Βοιανὸν, lege Βοϊανὸν, i. e. *Boïanum*. Erat urbs Samnitium, quos Græci *Saunitas* vocant, adhuc hodie nomen retinet. Vulgo enim dicitur *Boiano* episcopali dignitate oppidum clarum, teste Cluverio Ital. Antiquæ lib. 4. c. 7. Latinis olim dicebatur *Bovianum*, sæpe inter alios memoratur Livio, ac præcipue lib. 10. c. 12. *Cn. Fulvii Cos. clara pugna in Samnio ad Bovianum haud quaquam ambiguæ victoriæ fecit. Bovianum inde aggressus, nec ita multo post Aufidenam vi cepit.* Ptolemæo etiam, qui sæpè Latinos sequitur Geographiæ lib. 3. c. 1. dicitur Βουϊανὸν Bouianum; fuisse olim opulentissimum juxta ac potentissimum, apparet ex Livio lib. 9. c. 31. quandoquidem inquit: *Inde victor exercitus Bovianum ductus, caput hoc erat Pentrorum Samnitium longe ditissimum atque opulentissimum armis virisque. Ibi quia haud tantum irarum erat, spe prædæ milites accensi, oppido potiuntur. Minus itaque sævitum in hostes est, prædæ plus penè, quàm ex omni Samnio unquam egestum, benignéque omnis militi concessa.*

72 Βοιωτία, μόνη τῆς Ἑλλάδος, &c.] Bœotia regio Græciæ celeberrima tria aspiciebat maria, scilicet Siculum seu Adriaticum, Ægyptium seu Cyprium, Macedonicum seu Thessalicum, ideo τριθάλασσος, i. e. *trimaris* dicebatur aliquibus, quemadmodum Venusino vati Corinthus *bimaris* vocatur, quod duo spectabat maria. Ejus descriptionem, si libet, licet videre apud Strabonem & Pausaniam libro nono.

73 Γενέσθαι δὲ φασι Βοιωτὸν Ἰτώνου, &c. Narrat genealogiam Bœoti, (à quo secundum aliquos *Bœotia* nomen habuit) nec non ejus nominis etymologiam, in quibus non placet immorari, videsis Eustathium ad Periegetæ v. 426. & Etymolog. magni auct. in Βοιωτία.

τοῦ Ἀμφικτύονος, τοῦ κατ' αὐτὸν νεωτέρου, τῶν A Δευκαλίωνος καὶ Πύρρας παίδων. Νικοκράτης δέ φησιν, ὅτι Ποσειδῶνος καὶ Ἄρνης ἦν παῖς. 74 Εὐφορίων·

Ὄφρα κε μαντεύοιτο μεθ' υἱάσι Βοιωτοῖο,
Τόν ῥα Ποσειδάωνι δαμαζομένη τέκεν B Ἄρνη,
Βοιωτὸν δ' ὀνόμηνε. Τὸ γὰρ καλέσαντο νομῆες,
Οὕτι ῥα πατρῴησι βοῶν ἀπεθήκατο κόπροις. C

75 Καὶ Εὐριπίδης·

Τὸν δ' ἀμφὶ βοῦν ῥιφέντα Βοιωτὸν καλεῖν.

76 Κάστωρ δὲ, ἀπὸ τῆς καθηγησαμένης Κάδμῳ βοὸς λεχθῆναι τὴν χώραν οὕτω. 77 Τινὲς δ' ὡς D οὐκ ὄντας ταῖς διανοίαις τοὺς Βοιωτοὺς ἄγαν εὐκινήτους. 78 Ἐκαλεῖτο δὲ Ἀονία, καὶ Μεσαπία, καὶ Ὠγυγία, καὶ Καδμηΐς, 79 ὡς Θουκυδίδης. Ἔφορος δέ φησιν, 80 ὅτι Ἀθηναῖοι περὶ τὴν ναυτικὴν δύναμιν, Θετταλοὶ περὶ τὴν ἱππικὴν ἐμ- E πειρίαν, Βοιωτοὶ περὶ τὸ τῆς γυμνασίας ἐπιμέλειαν, Κυρηναῖοι δὲ περὶ τὸ διφρευτικὴν ἐπιστήμην ἠσχόληνται. 81 Ἡμεῖς δὲ, περὶ τὴν τῶν νόμων εὐταξίαν. 82 Ἔστι δὲ καὶ Βοιωτία ἐν Θράκῃ. 83 Τὸ ἐθνικὸν ὅμοιον, Βοιωτός. Λέγεται καὶ Βοιώτιος, F καὶ

nioris Deucalionis, & Pyrrhæ filiorum. Nicocrates verò inquit, fuisse filium Neptuni & Arnes. Euphorion:

Ut vaticinaretur cum filiis Bœoti,
Quem Neptuno subacta peperit Arne,
Bœotum verò nominavit. Illud enim vocarunt pastores,
Quod [eum] paterna inter boum reposuerit stercora.

Et Euripides:

Quem à bove projecto Bœotum vocare.

Castor verò auctor est, regionem sic dictam à bove, quæ Cadmum illuc duxit. Aliqui verò quod ingenio Bœoti sint tardi. Vocabatur verò antea *Aonia*, & *Mesapia*, & *Ogygia*, & *Cadmeis*, teste Thucydide. Ephorus verò inquit, quod Athenienses nauticæ virtuti, Thessali equestri experientiæ, Bœoti exercitationis curæ, Cyrenæi curuli arti vacabant. Nos verò legum ordinationi. Est verò etiam Bœotia in Thracia. Gentile, simile, Bœotus. Dicitur etiam Bœotius, & Bœotia, unde parœmia *Bœotia sus*. Dicitur

74 Εὐφορίων.] Affert Euphorionis carmina, quibus firmat Nicocratæ sententiam, qui asseruit Boëtum fuisse Neptuni ex Arne filium; ex quatuor illis Euphorionis carminibus tria ultima leguntur etiam apud Etymologici magni auctorem in Βοιωτός.

75 Καὶ Εὐριπίδης.] Euripidem laudat tanquam per aversionem cujus etiam affert versiculum in quo dicitur Bœoto nomen esse à bove projecto, cui & Euphorionis ultimo carmini lucem præbet Magni Etymologici auctor in Βοιωτός, ubi inquit: Βοιωτὸς, Ἄρνη ἡ μήτηρ αὐτοῦ τεκοῦσα αὐτὸν, λαθεῖν βουλομένη τὸν πατέρα, ἔρριψεν εἰς βοῶνα. Παρὰ τὸ οὖν μετὰ βοῶν τραφῆναι, Βοωτὸς καὶ Βοιωτὸς ἐκλήθη. i. e. *Bœotus, Arne ipsius mater cum eum peperisset, ac vellet id latere patrem, eum projecit in boum-stercus; igitur ab eo, quod unà cum bubus educatus fuisset*, Bootus, *&* Bœotus *vocatus est*.

76 Κάστωρ δὲ ἀπὸ τῆς, &c.] Ex Castore inquit, nunc Bœotiam dictam fuisse à bove, quæ Cadmum illuc duxit. Idem etiam tradit Etymologici magni auctor loco nota præcedenti citato.

77 Τινὲς δὲ ὡς οὐκ ὄντας ταῖς διανοίαις, &c.] Aliam affert etymologiam Bœotiæ regionis, scilicet quod Bœoti ingenio tardi erant; namque ut stupidi carpebantur, teste Eustathio ad Periegetæ v. 426. hinc Horatius Epist. lib. 2. epist. 1. v. 244. inquit:

Bœotum in crasso jurares aëre natum.

Ex eodem quoque fonte proveniunt *Bœotica sus, auris, cantilena*, & alia hujus farinæ, de quibus si placet consule Erasmi adagia.

78 Ἐκαλεῖτο δὲ Ἀονία, &c.] Agit de diversis Bœotiæ nominibus. Hanc prius *Aoniam* ab Aonibus, qui eam incoluere, quam *Bœotiam* à Bœoto dictam fuisse tradit Etymologici auctor loco citato nota præcedenti.

79 Ὡς Θουκυδίδης.] Thucydides lib. 1. tantum inquit Bœotos sexagesimo post Ilium captum anno ex oppido Arne à Thessalis pulsi, quam nunc *Bœotiam*, prius *Cadmeida* vocatam incoluisse, sic ipse loquitur: Βοιωτοί τε γὰρ, οἱ νῦν, ἑξηκοστῷ ἔτει μετὰ Ἰλίου ἅλωσιν, ἐξ Ἄρνης ἀναστάντες ὑπὸ Θεσσαλῶν, τὴν νῦν μὲν Βοιωτίαν, πρότερον δὲ Καδμηΐδα γῆν καλουμένην ᾤκησαν. Quem locum non bene vertit interpres Latinus hoc modo: *Nam & Bœotii, qui nunc sic appellantur, sexagesimo post Ilii expugnationem anno Arne à Thessalis pulsi, eum agrum, qui nunc quidem* Bœotus *vocatur, ante verò* Cadmeus *incoluerunt*. Cum deberet vertere, *quàm nunc Bœotiam, prius Cadmeïda terram vel regionem vocatam incoluerunt*.

80 Ὅτι Ἀθηναῖοι περὶ τὴν ναυτικὴν δύναμιν, &c.] Hæc verba & sequentia affert noster, ac si essent ex Ephoro illo historico, qui putavit Iberos esse unam civitatem, in quibus celebrantur Athenienses, Thessali, Bœotii, Cyrenenses, qua quisque re excellebat, de quibus tritum esse sermonem inquit Eustathius ad Dionysii v. 426. supra citatum.

81 Ἡμεῖς δὲ, περὶ τὴν τῶν νόμων εὐταξίαν.] Cum supra fecerit mentionem Atheniensium, quos dixit nauticæ arti studuisse, nunc sine dubio loquitur de Laconibus, quorum leges Lycurgo Legislatore laudabantur. Hinc possumus suspicari fuisse Stephanum Laconem. Nam Byzantini legum studio nunquam celebrati fuerunt; Hermolaus verò, qui Stephanum in epitomen redegit, hic locum habere non potest; Eustath. ad Dionysii carmen nota præcedenti citatum cum reliqua apposuisset nostri auctoris verba, hæc de quibus nunc nobis est sermo reliquit, quàm difficultatem doctioribus discutiendam relinquimus.

82 Ἔστι δὲ καὶ Βοιωτία ἐν Θράκῃ.] Quis vidit unquam Bœotiam in Thracia? Itaque pro Βοιωτία, puto legendum Βοττία, *Bottia*, quæ erat regio Thraciæ, ut elucescit ex Thucydidis lib. 2. Καὶ ἔτι καὶ νῦν Πιερικὸς κόλπος καλεῖται ἡ ὑπὸ τῷ Παγγαίῳ πρὸς θάλασσαν γῆ, ἐκ δὲ τῆς Βοττίας καλουμένης, Βοττιαῖοι, οἳ νῦν ὅμοροι Χαλκιδέων οἰκοῦσι. i. e. *Et adhuc & nunc* Piericus sinus *vocatur regio, quæ sub Pangæo ad mare, ex ea vero, quæ* Bottia *vocatur, Bottiæi, qui nunc Chalcidensibus contermini habitant*.

83 Τὸ ἐθνικὸν ὅμοιον, Βοιωτός.] In his verbis παρέλκει τὸ ὅμοιον, itaque expungendum censeo, incolæ verò Bœotiæ, *Bœoti*, & *Bœotii* dicebantur, utroque modo reperiuntur apud scriptores, sicut Syri, & Syrii, Ætoli, & Ætolii.

84 Ἀφ'

καὶ Βοιωτία.[84] Ἀφ' οὗ ἡ παροιμία, Βοιωτία ὗς, A καὶ Βοιωτίς. Καὶ Βοιωτίδιον, ἐκ Βοιώτιος. Ἀριστοφάνης Ἀχαρνεῦσιν.

Ὦ χαῖρε κολλικοφάγε Βοιωτίδιον.

Καὶ ῥῆμα, βοιωτιάζειν ἔμαθες.

ΒΟΛΒΑΙ, πόλις Καρίας, καὶ ποταμὸς Βολ- B βαιώτης, ἥ τις Ἡρακλεία ἐκλήθη.[85] Ἔστι καὶ Βόλβη πόλις, καὶ λίμνη. Τὸ ἐθνικὸν, Βολβαῖος.

ΒΟΛΒΙΤΙΝΗ[86], πόλις Αἰγύπτου· Ἑκαταῖος. Ὁ πολίτης, Βολβιτινήτης. Τὸ ἐθνικὸν, Βολβιτῖνος·[87] ἔνθεν καὶ Βολβίτινον ἅρμα. C

ΒΟΛΙΝΗ[88], πόλις Ἀχαΐας, ὡς Ῥιανὸς ἐν Ἀχαϊκῶν δευτέρῳ. Τὸ ἐθνικὸν, Βολιναῖος.

ΒΟΛΙΣΣΟΣ[89], πόλις Αἰολικὴ ἐπ' ἄκρου, Χίου πλησίον. Θουκυδίδης Βολίσκον αὐτὴν καλεῖ, ἐν ὀγδόῃ.[90] Καί φασιν, ὅτι Ὅμηρος ἐν D τούτῳ τῷ πολίσματι τὰς διατριβὰς ἐποιεῖτο, ὡς Ἔφορος. Ἀνδροτίων δὲ δι' ἑνὸς σ γράφει. Τὸ ἐθνικὸν, τῇ τέχνῃ Βολίσσιος, ὡς Λυρνήσσιος· Βολισσεὺς, ὡς Ἁλικαρνασσεύς· καὶ Βολισσίτης, ὡς Ὀδυσσίτης. Χρηστέον δὲ τῷ προτέρῳ, διὰ τὸ E συνήθες.

ΒΟΛΟΓΕΣΙΑΣ[91], πόλις πρὸς τῷ Εὐφράτῃ, ἐκ Βολογέσου βασιλέως ᾠκισμένη. Τὸ ἐθνικὸν ὤφειλε Βολογεσιεὺς, ὡς Ἀφροδισιεύς· ἀλλ' ἀνοίκειος ὁ τύπος τῇ χώρᾳ. Λε- F κτέον Βολεγεσιηνός.

ΒΟΛΟΓΕΣΙΦΟΡΑ, πόλις Περσική. Τὸ ἐθνικὸν τύπῳ Περσῶν, Βολογεσιφορηνός. Λεκτέον δὲ Βολογεσιφορεύς.

ΒΟΛΟΥΡΟΣ, πόλις τῶν ἐν Ἰλλυρίᾳ G Τραλλέων. Μοῖρα γὰρ τῶν Ἰλλυριῶν Βῆγις, καὶ Βόλουρος. Ἔστι καὶ πόλις Θεσπρωτίας.

ΒΟΟΣ ΚΕΦΑΛΑΙ[92], τόπος, καθ' ὃν ἐπολέ-

citur etiam Bœotis, & Bœotidion [diminutiv.] ex Bœotius. Aristophanes in Acharnensibus:

O vale pastillo-vorax Bœotidion.

Et verbum, *bœotiazare* didicisti.

BOLBÆ, urbs Cariæ, & fluvius Bolbæotes, quæ *Heraclea* vocata est. Est etiam Bolbe urbs & palus. Gentile, Bolbæus.

BOLBITINE, urbs Ægypti, Hecatæus. Civis, Bolbitinetes. Gentile, Bolbitinus: unde & Bolbitinus currus.

BOLINA, urbs Achaiæ, ut Rhianus Achaicorum lib. 2. Gentile, Bolinæus.

BOLISSUS, urbs Æolica in loco edito sita, prope Chium. Thucydides lib. 8. *Boliscum* eam vocat, ac ferunt in hac civitate Homerum diatribas fecisse, teste Ephoro. Androtion per unum *s* scribit. Gentile, juxta artem Bolissius, ut Lyrnessius, & Bolisseus, ut Halicarnasseus, & Bolissites, ut Olyssites. Priori verò utendum est propter consuetudinem.

BOLOGESIAS, urbs prope Euphratem, à rege Bologesso condita. Gentile, debebat esse Bologesieus, ut Aphrodisieus, sed impropria hæc forma regioni; *Itaque* dicendum est Bolegesienus.

BOLOGESIPHORA, urbs Persica. Gentile, Persarum forma Bologesiphorenus. Dicendum verò Bologesiphoreus.

BOLURUS, urbs in Illyria Tralleorum. Pars enim Illyriarum Begis, & Bolurus. Est etiam urbs Thesprotiæ.

BOOS CEPHALÆ, id est, *bovis*

84 Ἀφ' οὗ ἡ παροιμία, Βοιωτία ὗς.] Vide quæ nota 77 præcedenti annotavimus.

85 Ἔστι καὶ Βόλβη, πόλις καὶ λίμνη.] Ubinam terrarum fuerit Bolbe urbs & palus, divinandum nobis relinquit Stephanus, Bolben autem paludem Thucyd. lib. 1. in Macedonia videtur locare, quæ juxta Bromiscum in mare aquas exonerabat, ut ipse narrat lib. 4. Καὶ ἀφικόμενος περὶ δείλην ἐπὶ τὸν Αὐλῶνα, καὶ Βρομίσκον, ᾗ ἡ Βόλβη λίμνη ἐξίησιν ἐς θάλασσαν, καὶ δειπνοποιησάμενος, ἐχώρει τὴν νύκτα. i. e. *Et cum circa Solis occasum ad Aulonem & Bromiscum pervenisset, qua Bolbe palus ingreditur in mare, cœnatusque noctu ire perrexit.* Verum Thucydides Bolbes urbis nullam facit mentionem.

86 Βολβιτίνη, πόλις Αἰγύπτου.] Bolbitine, urbs Ægypti, à quo Bolbitinum ostium inter septem Nili ostia memoratur Cosmographo lib. 7. c. 5. Plinio lib. 5. c. 10.

87 Ἔνθεν καὶ Βολβίτινον ἅρμα.] Bolbitinus currus; si locus est sanus, hæc verba olent, seu potius sapiunt adagium, quod ad meas aures nunquam pervenit, si verò nullus est adagio locus, pro ἅρμα, *currus* legendum est στόμα, i. e. *ostium*. Bolbitinum enim Nili ostium erat unum ex septem, ut nota præcedenti annotavimus.

88 Βολίνη, πόλις Ἀχαΐας.] Boline, urbs Achaïæ ex Rhiano, memoratur etiam Pausaniæ lib. 7. cujus ævo jam ævo cesserat.

89 Βολισσὸς, πόλις Αἰολική.] Bolissus, urbs Æolica, quam inquit à Thucydide lib. 8. *Boliscum* vocari, sed apud Thucydidem nunc legitur Βόλισσος, non Βολίσκος ut inquit noster. Ejus enim ex libro citato sunt verba: Καὶ ἔς τε Καρδαμύλην ἀποβάντες, καὶ ἐν Βολίσσῳ τοὺς προσβοηθήσαντας τῶν Χίων μάχῃ νικήσαντες, &c. i. e. *Et in* [oppido] *Cardamyle expositis in terram copiis & in* [oppido] *Bolisso Chiis prælio victis, multisque cæsis, qui ad vim arcendam obviam sibi processerant, oppida in hac* [regionis] *parte sita everterunt.*

90 Καί φασιν, ὅτι Ὅμηρος, &c.] Inquit ex Ephoro Homerum in oppido Bolisso, de quo proxima sectione egimus commoratum fuisse, quod etiam apparet ex Herodoto in Homeri vita, apud quem Chius in oppido Bolisso degens Homerum ut suos filios erudiret, accepit.

91 Βολογεσιὰς, πόλις πρὸς τῷ Εὐφράτῃ.] Bologesias, adis, urbs prope Euphratem, quæ Amm. Marcellino lib. 23. c. 20. dicitur *Vologessia*, Ptolemæo lib. 5. c. 20. Οὐολγεσία dicitur ac in Babylonia regione locatur, Plinio lib. 6. c. 26. *Vologocerta*, id est Vologesi-urbs קרתא. *Carta* enim Chaldæis est *urbs*, unde apud Rhabinos קרתני *Cartani* dicitur *oppidanus*.

92 Βοὸς κεφαλαὶ, τόπος, &c.] *Boos cephalæ*, i. e. *bovis capita* dicitur epitomatori nostro locus, in quo Prusias contra Attalum pugnavit. Ubi regionum fuerit, silentio præterit; ego apud Pausaniam lib. 2. invenio promontorium quoddam cui *Bucephala* dicitur, in Corinthiorum ditione.

ἐπολέμησε Πρυσίας πρὸς Ἄτταλον, ὡς Ἐρατοσθένης ἑβδόμῃ Γαλατικῶν. 93 Ἔστι καὶ Ἰνδικῆς Βουκέφαλα, ἣν ἔκτισεν Ἀλέξανδρος ἐπ' ἀμφοτέραις ταῖς ὄχθαις τοῦ Ὑδάσπου ποταμοῦ. 94 Πολ * ᾤκισε Νίκαιαν. Βουκεφάλαν δὲ, ἔνθα διαβάντος, καὶ μαχομένου, ἀπέθανεν αὐτοῦ ὁ ἵππος Βουκεφάλας προσαγορευόμενος. Οἱ κατοικοῦντες, Βουκεφαλεῖς, ἐπειδὴ ὁ δημότης κεφαλεὺς, τοῦ κεφαλῆ.

vis capita, locus ubi pugnavit Prusias contra Attalum, ut Eratosthenes libro 7. Galaticorum. Est etiam Indiæ Bucephala, quam condidit Alexander in utraque ripa fluvii Hydaspi .... *condidit Nicæam.* Bucephalam verò, ubi pertranseunte, & pugnante mortuus est ejus equus *Bucephalus* cognominatus. Habitatores Bucephalenses, siquidem popularis à Cephale, dicitur Cephalensis.

ΒΟΡΜΙΣΚΟΣ [95], χωρίον Μακεδονίας· ἐν ᾧ κυνοσπάρακτος γέγονεν Εὐριπίδης· οὓς κύνας τῇ πατρῴᾳ φωνῇ Ἐστερικὰς καλοῦσιν οἱ Μακεδόνες, ὁ δὲ ποιητὴς τραπεζῆας. Ἐκ δὲ τῶν δηγμάτων ἀρρωστήσαντα αὐτὸν ἀποθανεῖν. Τὸ ἐθνικὸν Βορμίσκιος, ὡς Τριποδίσκιος, Δορίσκιος, ἐν τοῖς οἰκείοις τόποις εὑρήσεις.

BORMISCUS, oppidum Macedoniæ, ubi à canibus discerptus fuit Euripides, quos canes patria lingua *Estericas* vocant Macedones. Poëta verò τραπεζῆας, *trapezeas*, i.e. *qui ad mensam accedunt.* Ex morsibus verò quum ægrotaret, ajunt obiisse. Gentile, Bormiscius, ut Tripodiscius, Doriscius, [quæ] in suis locis reperies.

ΒΟΡΣΙΠΠΑ [96], πόλις Χαλδαίων οὐδετέρως, [97] ἱερὰ Ἀπόλλωνος καὶ Ἀρτέμιδος, λινουργεῖον μέγα. [98] Λέγεται καὶ θηλυκῶς. Οἱ πολῖται, Βορσιππηνοί. Ἀρριανὸς δὲ, Βορσιππεῖς αὐτοὺς φησι.

BORSIPPA, urbs Chaldæorum neutro genere, Apollini sacra & Dianæ, magna lini-officina. Dicitur etiam fœminino genere. Cives, Borsippeni. Arrhianus verò *Borsippenses* eos vocat.

ΒΟΡΥΖΑ, πόλις Ποντική. Τὸ ἐθνικὸν, Βορυζαῖος.

BORYZA, urbs Pontica. Gentile, Boryzæus.

ΒΟΡΥΣΘΕΝΗΣ [99], πόλις, καὶ ποταμὸς τοῦ Πόντου,

BORYSTHENES, urbs, & fluvius Ponti,

93 Ἔστι καὶ Ἰνδικῆς Βουκέφαλα, &c.] Memoratur Bucephala, Indiæ urbs ab Alexandro condita propter ripam fluvii Hydaspi in memoriam ejus equi, qui *Bucephalas* vocatur nostro; Straboni lib. 15. dicitur *Bucephalia.* Ejus meminerunt Plinius lib. 6. c. 20. Arrhianus de Expeditione Alexandri lib. 5. Noster sui oblitus infra *Bucephaliam* quoque vocat. *Gel-feten* hodie dici prodidit in sua universali Tabula Mercator.

94 Πολ * ᾤκισε Νίκαιαν.] Hæc videntur esse verba alicujus auctoris, quæ afferebat ut ex ejus auctoritate firmaret duas urbes condidisse Alexandrum propter Hydaspin fluvium, scilicet *Nicæam*, cui nomen imposuit à victoria, quam obtinuit contra Porum regem, ut refert Strabo libro nota præcedenti citato, & *Bucephaliam* in Bucephali ejus equi memoriam, itaque pro πόλ * lege πόλιν. i. e. *urbem* Nicæam.

95 Βορμίσκος, χωρίον Μακεδονίας ἐν ᾧ, &c.] Bormiscus, Macedoniæ oppidum, quod Thucydidi lib. 4. dicitur Βρομίσκος Bromiscus; in quo nos docet Stephanus Euripidem poëtam à canibus discerptum fuisse; prope cujus sepulcrum duo diversæ naturæ rivi concurrebant in unum, ad quorum alterum accumbentes viatores pransitare solebant propter aquæ bonitatem, cujus rei locuples est testis Vitruvius de Architect. lib. 8. c. 3. ex quo mutuatus est Plinius quæ sequuntur verba ex ejus lib. 31. c. 2. *In Macedonia, non procul Euripidis Poëtæ sepulcro, duo rivi confluunt, alter saluberrimi potus, alter mortiferi.* In via etiam quæ ducebat ex Piræeo ad Athenas habuit Euripides cenotophium seu honorarium sepulcrum, de cujus mortis genere non convenit inter auctores, testibus Pausania in Atticis, Suida in Εὐριπίδης, Erasmo in adagio *Promeri canes.*

96 Βόρσιππα, πόλις Χαλδαίων οὐδετέρως.] Borsippa, orum, ut Hierosolyma, orum, utraque fœm. etiam genere dicitur, ut & alia sexcenta hujus farinæ. Fuit Chaldæorum urbs, memoratur inter alios Straboni lib. 16. ex qua Astronomicos Borsippenos celebrat, Hebraïce dicitur בורסיף *Borsiph*, id nominis sonat *puteum-siccum.* unde Rhabinis adagium: בבל ובורסיף סימן רע לתורה i. e. *Babel & Borsiph signum malum legi.* Fuit in regione turris Babylonicæ, cujus aer oblivisci faciebat homines, ut poëtantur Rhabini. Quare omnes suæ linguæ obliti fuere, unde linguarum confusio; miranda sanè hujus aëris fuit δύναμις, siquidem in oblivionem inducebat homines linguæ nativæ, & alias eos docebat. Videte sultis Buxtorfium in Lexico Chaldaico triginta annorum opere in voce בורסיף, & Bochartum Geographiæ Sacræ lib. 1. c. 9. Joseph. contra Appion. lib. 1.

97 Ἱερὰ Ἀπόλλωνος καὶ Ἀρτέμιδος, &c.] Sunt Strabonis verba, quæ apud eum inveniuntur lib. 16. de Borsippis loquens hoc modo: Τὰ δὲ Βόρσιππα, ἱερὰ πόλις ἐστὶν Ἀρτέμιδος καὶ Ἀπόλλωνος, λινουργεῖον μέγα. Πληθύνουσι δὲ ἐν αὐτῇ νυκτερίδες μείζους τῶν ἐν ἄλλοις τόποις. Ἁλίσκονται δ' εἰς βρῶσιν, καὶ ταριχεύονται i. e. *Borsippa verò urbs est Dianæ & Apollinis sacra, [ubi] magnum linificium. Maxima autem vespertilionum multitudo, qui longe majores, quàm in aliis locis; capiuntur ad cibum & sale condiuntur.*

98 Λέγεται καὶ θηλυκῶς.] Borsippa, urbs Chaldæorum non solum neutro plurali, sed etiam fœmin. singulari dicitur, ut & omnia oppidorum nomina hujusmodi, quod sæpe in his notis annotavimus.

99 Βορυσθένης, πόλις, καὶ ποταμὸς τοῦ Πόντου.] Memorat Epitomator noster Borysthenem urbem & fluvium Ponti. Fluvius fuit multo celebrior quàm urbs. Plinius autem flumen, lacum, gentem, & oppidum hujus nominis celebrat. Ejus sunt ex lib. 4. c. 12. verba: *Et à Tyra * centum viginti millibus pass. flumen Borysthenes, lacusque & gens eodem nomine, & oppidum à mari recedens quindecim millibus passuum* Olbiopolis & Miletopolis, *antiquis nominibus rursusque in litore portus Achæorum. Insula Achillis tumulo ejus vivi* (lege *viri*) *clara.* Fluvius (cujus descriptionem & laudes habes apud Herodot. lib. 4. c. 53.) inter scriptores adeò celebris est, ut qui maximè, sed inter eos non convenit de regione, quam præterfluebat. Alii enim *Scythiam*, alii *Sarmatiam Europæam*, alii *Poloniam* dicebant. De ejus etiam hodierno nomine dissident. Aliis enim *Nieper*, aliis *Brisna*, aliis *Beresina*, aliis *Nester* dicitur. Ortelius in suo Thesauro Geographico ex nostro Auctore inquit à Græcis vocatum fuisse *Hellespontium*, cum noster dicat *Hellespontium* ante Hellen vocatum fuisse *Borysthenem*: ego autem inter tot discrepantes sententias, & auctores, sequor Mich. Ant. Baudrand Parisinum, qui ad Philip. Ferr. Alexandrini Lex. Geographicum hoc de fluvio sic loquitur: *Borysthenes, nunc Nieper dictus, fluvius Poloniæ præcipuus, testibus Cluverio,* Sans.

Πόντου, παρὰ τὴν Μαιῶτιν λίμνην, καὶ Τάναϊν τὸν A ποταμόν. Οὕτω καὶ ὁ Ἑλλήσποντος πρὸ τῆς Ἕλλης ἐκαλεῖτο. [1] Ἔστι καὶ πόλις Ἑλληνὶς πρὸς ἑσπέραν, Μιλησίων ἀποικία, ἣν οἱ μὲν ἄλλοι Βορυσθένην, αὐτοὶ δὲ Ὀλβίαν· ἣν ποιοῦσιν ὅ, τε Βορυσθένης καὶ Ὕπανις. Ὁ πολίτης, Βορυσθενί- B της. Καὶ τὸ θηλυκὸν Βορυσθενῖτις, οὐκ ἀπὸ τῆς πόλεως. Ἀλλ' ἀπὸ τοῦ ποταμοῦ. Βούλεται δὲ τὴν ει δίφθογγον ἔχειν ἐν τῇ παραληγούσῃ. Ἀπὸ γὰρ τῆς εἰς ος εὐθείας, ἡ διὰ τοῦ ιτης παραγωγὴ πλεονάζει μιᾷ συλλαβῇ, ὡς τόπος τοπίτης, C Κανωπίτης, ὁ Ἄδωνις παρὰ Παρθενίῳ. Τὸ δὲ Ἰήτης, ἀπὸ τῆς Ἴου, διὰ τοῦ ι, ἐξηνέχθη διὰ τοῦ η· καὶ ἀπὸ γενικῆς Ἀσκάλωνος Ἀσκαλωνίτης, ἕλεος ἑλεΐτης καὶ ἑλείτης, ὁ τὸ ἕλος οἰκῶν· Ὠρεὺς, Ὠρεΐτης καὶ Ὠρείτης. Ἔδει οὖν καὶ Βορυ- D σθενείτης, διὰ διφθόγγου· οὐ γὰρ ὅμοιος τῷ Τεμενίτης, οὐδὲ τῷ Ἑρκίτης. Οὐ γὰρ ἀπὸ τῆς γενικῆς, ἀλλ' ἀπὸ τῆς εἰς ος εὐθείας. Ταῦτα καὶ εἰκότως ἔχει τὸ ι. Τὸ δὲ Βορυσθένης, οὐκ εἰς ος λήγει. Τί οὖν, ἐροῦμεν, ὅτι ἠκολούθησε τῷ πλείονι χαρακτῆ- E ρι διὰ τοῦ ι. Τὰ γὰρ διὰ διφθόγγου, ὀλίγα· Ζελείτης, Σαμαρείτης, Δικαιαρχείτης, Μαρωνείτης.

ΒΟΣΙΡΑΡΑ, πόλις Αἰγύπτου. Τὸ ἐθνικὸν Βοσιραρήτης, διὰ τὸν ἐπιχώριον τύπον. F

ΒΟΣΠΟΡΟΣ [2], πόλις Πόντου, κατὰ τὸν Κιμμέριον κόλπον, ὡς Φίλων. Καὶ πορθμὸς ὁμώνυμος, ἀπὸ Ἰοῦς καλούμενος. Αἰσχύλος ἐν Προμηθεῖ δεσμώτῃ·

> Ἔσται δὲ θνητοῖς εἰς ἀεὶ λόγος μέγας G
> Τῆς σῆς πορείας, Βόσπορος δ' ἐπώνυμος
> Κεκλήσεται.

Ἔστι

Ponti, juxta Mæotim paludem, & Tanaim fluvium. Sic etiam Hellespontus ante Hellen vocabatur. Est etiam urbs Græca ad occasum, Milesiorum colonia, quam alii quidem *Borysthenen*; ipsi verò *Olbiam* vocant, quam faciunt Borysthenes & Hypanis fluvii. Civis, Borysthenites, & fœmininum, Borysthenitis, non ab urbe, nomine imposito, sed à fluvio. Gaudet verò ει diphthongo in penultima, à nominativo in *os*, deductio per *ites* abundat una syllaba, ut τόπος, τοπίτης, i. e. *locus*, *loci-habitator*, & Canopites, Adonis apud Parthenium. Ietes verò ab Ios per *jota* profertur per η, & à genitivo Ascalonis, fit Ascalonites, ab ἕλεος, *heleos*, i. e. *palus*, ἑλεΐτης, & ἑλείτης, *heleites*, *& heleites*, qui *paludem* habitat. Oreus, Oreïtes, Orites. Debebat igitur etiam esse Borystheneites per diphthongum. Non enim similis est nomini Temenites, nec τῷ Ercites. Non enim à genitivo, sed à nominativo in *os* deducuntur, hæc & jure habent *jota*. Τὸ δὲ Borysthenes non desinit in *os*, quid igitur? Dicemus, sequutum fuisse frequentiorem formam per *jota*, Quæ enim per diphthongum sunt pauca, ut Zeleites, Samareites, Dicæarcheites, Maroneites.

BOSIRARA, urbs Ægypti. Gentile, Bosiraretes, propter regionis formam.

BOSPORUS, urbs Ponti, juxta Cimmerium sinum, ut Philo, & fretum ejusdem nominis ab Ione vocatum, Æschylus in Prometheo vincto:

> *Erit verò mortalibus in æternum magna fama*
> *Tui transitus, Bosporus verò denominatè*
> *Vocabitur.*

Est

Sansone, Brietio, & aliis. Fontes habet in Moscovia; qua relicta, Poloniam ingreditur, ubi Smolenskum, Orsam, Mohiloviam, & Rohaczoviam, Lithuaniæ urbes, rigat: dein auctus fluviis Beresina, Pripeto, Sosa, Desena, & aliis plurimis, per Volhimiam inferiorem labitur juxta Kioviam, & Circassium urbes præcipuas, & in mare Nigrum se exonerat prope Oczacoviam, quæ aliàs Olbia *&* Borysthenes *etiam dicta fuit, 50 mil. passib. ab ostio Thyræ, & 100 circiter ab ostio Boreali Istri in Septentrionem.*

1 Ἔστι καὶ πόλις Ἑλληνὶς, &c.] Auctor noster duas diversas hujus nominis urbes existimat fuisse, in qua hæresi fuit etiam Mela, qui *Borysthenida*, & *Olbida* tanquam diversas celebrat lib. 1. Plinius verò unam eamdemque fuisse credidit, quæ triplici nomine gaudebat. Vocabatur enim *Borysthenes*, *Olbia*, & *Miletopolis*, ut ex ejus libro 4. c. 12. apparet, cujus verba notâ proximâ protulimus. Id etiam confirmatur ex Strabonis lib. 7. qui de fluvio & urbe sic loquitur: Διέχει δὲ τοῦ στόματος ἡ νῆσος ἡ Λευκὴ, δίαρμα πεντακοσίων σταδίων, ἱερὰ τοῦ Ἀχιλλέως, πελαγία. Εἶτα Βορυσθένης ποταμὸς πλωτὸς ἐφ' ἑξακοσίοις σταδίοις· καὶ πλησίον ἄλλος ποταμὸς Ὕπανις· καὶ νῆσος πρὸ τοῦ στόματος τοῦ Βορυσθένους ἔχουσα λιμένα. Πλεύσαντι δὲ τὸν Βορυσθένην σταδίους διακοσίους ὁμωνύμως τῷ ποταμῷ πόλις, ἡ δ' αὐτὴ καὶ Ὀλβία καλεῖται, μέγα ἐμπορεῖον, κτίσμα Μιλησίων. i. e. *Distat verò ab ostio* [Thyræ] *insula Leuce trajectu* 1ↄ *stadiorum, Achilli sacra, in alto sita. Post* 1ↄc *stadia, ad Borysthenem venitur fluvium navigabilem, & in propinquo est alius fluvius* Hypanis: *& insula ante ostium Borysthenis, portu prædita. Subvectus adverso amne Borysthene ad* cc *stadia ad urbem pervenies ei cognominem, eadem autem* Olbia *dicitur, magnum emporium à Milesiis condita.* Agit deinde Auctor noster de formatione gentilium, à finitis in ης, & in ος, quorum eadem est forma.

2 Βόσπορος, πόλις Πόντου, &c.] Bosporus, urbs Ponti propter Cimmerium sinum ex Philone, & fretum ejusdem nominis ex Æschylo in Prometheo ligato celebrantur; urbis meminit Constantinus Porphyrogen. Them. lib. 2. Them. 12. ubi nostrum Auctorem penè ad verbum transcripsit, duo autem memorantur hujus nominis freta, alterum juxta Constantinopolim, quod *Bosporus Thracicus* dicebatur, quem Darius Persarum rex ponti junxit, cujus architectus fuit Mandrocles Samius auctore Herodoto lib. 4. c. 87. estque veluti Ponti ostium per quod in Propontidem influit, ubi dividitur Asia ab Europa. Nomen adeptus est vel à bovis transitu, quod sit adeò angustus, ut bos eum pertransire possit, vel à fabula, quâ Jupiter fingitur in vaccam deformatus eum transiisse; vel ut alii, Io Inachi filia; nunc Italis dicitur *Stretto di Constantinopoli*, Græcis *Lacmon*, Turcis *Bogazin*, teste Petro Gillio in suo Bosporo, alterum erat in introitu Mæotidis paludis, per quem in Pontum defluit, quod *Bosporus Cimmerius* vocabatur prope cujus sinum celebrat noster urbem ejusdem nominis, de qua supra egimus, nunc Gallis *détroit de Caffa* seu etiam *de Kerci*, teste Baudrand Parisino ad Philip. Ferr. Alex. Lexicum Geog.

3 Ἔστι

A [3] Ἔστι καὶ ἄλλη τῆς Ἰνδικῆς. Τὸ ἐθνικὸν, Βοσπόριος, καὶ Βοσπορία, καὶ Βοσποριανὸς, καὶ Βοσπορηνός· διχῶς γὰρ, καὶ διὰ τοῦ α, καὶ διὰ τοῦ η, ὡς τὸ Τιβαρανὸς καὶ Τιβαρηνός. Λέγεται καὶ Βοσπορίτης, καὶ Βοσπορικὸς τὸ κτητικόν. [4] Λέγεται καὶ Βοσπόριον τοῦ Βυζαντίου λιμήν· [5] οἱ δὲ ἐγχώριοι, Φωσφόριον αὐτὸ καλοῦσι, παραγραμματίζοντες. B Ἢ ὅτι Φιλίππου τοῦ Μακεδόνος διορύξαντος κατὰ τὴν πολιορκίαν εἴσοδον κρυπτὴν, ὅθεν ἀφανῶς οἱ ὀρύττοντες ἔμελλον τοῦ ὀρύγματος ἀναδῦναι, καὶ Ἑκάτη Φωσφόρος οὖσα, δᾶδας ἐποίησε νύ- C κτωρ τοῖς πολίταις φανῆναι, καὶ τὴν πολιορκίαν φυγόντες, Φωσφόριον τὸν τόπον ὠνόμασαν. Εἰρήσεται περὶ τοῦ ὀνόματος ἐν τῷ περὶ Βυζαντίου. Σοφοκλῆς δ᾽ ἐν Φινεῖ πρώτῳ, διὰ διφθόγγου τὴν πρὸ τέλους φησὶ τὸ κύριον. D

Οὐδ᾽ ἂν Βοσπόρειον ἐν Σκύθαις ὕδωρ.

ΒΟΣΤΡΑ[6], πόλις Ἀραβίας οὐδετέρως, καὶ θηλυκῶς. Τὸ ἐθνικὸν Βοστρηνὸς, ὡς Γαγγρηνός· καὶ Βοστρηνὴ, καὶ Βοστραῖος.

ΒΟΤΡΥΣ[7], πόλις Φοινίκης. Ὁ πολίτης E Βοτρυηνὸς, [8] ὡς Παυσανίας παραλόγως· ἀπὸ γὰρ γενικῆς καθαρευούσης τὸ η ἔχει πρὸ τέλους, ὀφεῖλον τὸ α, ὡς Ὀλβιανὸς, Καρδιανός.

ΒΟΤΙΕΙΟΝ, πόλις Φρυγίας, ἔχουσα λίμνην Ἄτταιαν λεγομένην, τρέφουσαν ἅλας. F Τὸ ἐθνικὸν Βοτιεὺς, ὡς Δορυλαεύς.

ΒΟΥΒΑΣΤΟΣ[9], πόλις Αἰγύπτου, ἣν Ἡρόδο-

Est & alia urbs Indiæ. Gentile, Bosporius, Bosporia, Bosporianus, & Bosporenus. Duplici enim modo scribitur, & per *a*, & per *eta*, ut Tibaranus, & Tibarenus. Dicitur etiam Bosporites, & Bosporicus possessivum. Dicitur etiam Bosporium Byzantii portus, quem incolæ *Phosphorium* vocant, perperam invertentes litteras, vel quod Philippo Macedone perfodiente, cum obsideret urbem, introitum occultum, unde fodientes, quin viderentur ex fossa erupturi erant, Hecate φωσφόρος, *phosphoros*, id est, *lucem-ferens* lampades fecit noctu, ut apparerent civibus, qui hoc modo ab obsidione liberati; propterea locum *Phosphorium* nominarunt, de quo nomine dicemus, quum de Byzantio agemus. Sophocles verò in Phineo primo per diphthongum penultimam scribit:

Nec Bosporeiam in Scythis aquam.

BOSTRA, urbs Arabiæ neutro & fœminino genere. Gentile, Bostrenus, ut Gangrenus, & Bostrina, & Bostræus.

BOTRYS, urbs Phœniciæ. Civis Botryenus, ut Pausanias sed præter rationem. A genitivo enim puro habet η ante finem, cum deberet habere *a*, ut Olbianus, Cardianus.

BOTIEUM; urbs Phrygiæ, quæ habet paludem *Attæam* vocatam, quæ salem producit. Gentile, Botieus, ut Dorylaeus.

BUBASTUS, urbs Ægypti, quam Hero-

3 Ἔστι καὶ ἄλλη τῆς Ἰνδικῆς.] Memorat Auctor noster, sed sine auctore, Bosporum Indiæ urbem, cujus apud alios altum est silentium. Nam Eustathius, qui eam celebrat ad Periegetæ v. 140. id ex nostro habet.

4 Λέγεται καὶ Βοσπόριον τοῦ Βυζαντίου λιμήν.] Inquit Byzantii, quæ nunc *Constantinopolis*, portum, *Bosporium* dici; apud Constant. Porphyrogenet. de Them. lib. 2. Them. 12. ait Phavorinus, Βυζαντίων λιμὴν Βόσπορος καλεῖται. i. e. *Byzantinorum portus* Bosporus *vocatur*, quod Const. Porphyr. loco citato de Bosporo Thracio intelligit.

5 Οἱ δὲ ἐγχώριοι Φωσφόριον αὐτὸ καλοῦσι, &c.] Indigenas, Byzantii scilicet, *Bosporium* vocasse *Phosphorium* per paragrammatismum vel ab historia illa Philippi Macedonis, quam refert, inquit, quam historiam Const. Porphyrog. loco citato fabulosam existimat, etsi Eustathius ad Dionysii v. 140. tanquam veram narrat, ubi ad satietatem usque agit de utroque Bosporo & eorum nominibus, seu epithetis.

6 Βόστρα, πόλις Ἀραβίας, &c.] Bostra, urbs Arabiæ, neut. plur. & fœm. singul. ut alia hujus farinæ plurima, memoratur inter Arabiæ Petrææ oppida Cosmographo lib. 5. c. 17. Hebraice dicitur בוצרה *Botsra*, unde Græcis parum deflexo nomine Βόστρα vocatur; duas hujus nominis urbes reperio in S. Scriptura, altera Idumææ inter urbes celebris, cujus meminere Prophetæ, Jerem. c. 49. v. 13. Amos c. 1. v. 12. & hanc puto esse ipsissimam, quam ethnici scriptores Arabiæ Petrææ adscribunt. Idumæa enim erat media inter Judæam & Arabiam Petræam, quæ Petro Teixeira in Relationibus regum Persidis lib. 2. c. 2. *Basora* dicitur, quam prope fluvios Tigrim & Euphratem locat, ubi uterque conjunctus aquas in sinum Persicum devolvunt. Eam celebrat inter Arabiæ præcipuas urbes Amm. Marcellinus lib. 14. c. 27. de qua Anonymus, quem vulgavit Gothofredus sic loquitur: Ἧς πόλις μεγίστη ἐστὶ Βόστρη, ἣ πραγματείας μεγίστας ἔχειν λέγεται, πλησιάζουσα τοῖς Πέρσαις, καὶ Σαρακηνοῖς. i. e *Cujus* [*Arabiæ*] *civitas maxima est Bostra, quæ commercia maxima habere dicitur, propinqua est Persis, & Saracenis.* Abr. Ort. in suo Thesauro Geographico auctor est sed sine auctore, fuisse patriam Philippi Romanorum imperatoris; at Aurelius Victor in libro de Cæsaribus Trachonitem fuisse tradit: Trachonitis verò erat pars Arabiæ, ac quia Bostra fuit, ut ajunt, Trachonitidis metropolis, ideo fortean Ortelius ex hac urbe fuisse dixit. Altera verò hujus nominis urbs recensetur inter Moabitarum urbes Jer. c. 48. v. 24. sed hæc non fuit adeò celebris, ut altera.

7 Βότρυς, πόλις Φοινίκης.] Botrys, urbs Phœniciæ memoratur Plinio lib. 5. c. 20. Melæ lib. 1. c. 12. Polyb. lib. 5. De qua nihil scitu dignum referunt; ego existimo fuisse urbem illam, quæ Jos. c. 21. v. 36. dicitur בצר *betser*, septuaginta senibus Βοσὼρ, quæ numeratur inter civitates quadraginta octo, quæ Levitis assignatæ fuerunt. Quemadmodum enim à Botsra factum est *Bostra*, sic à *Betser* vel *Botsor* formatum est Botrys.

8 Ὁ πολίτης, Βοτρυηνὸς, ὡς Παυσανίας.] Gentile Botrys, urbis Phœniciæ est Botryenus ex Pausania, inquit Auctor noster, quem per aversionem nobis vendit, qua de re ἐπέχω. Namque Pausanias de Græciæ, non de Phœniciæ urbibus scripsit.

9 Βούβαστος, πόλις Αἰγύπτου, &c.] Bubastus, urbs Ægypti, quam Herodotus Bubastim vocat lib. 2. c. 137. à qua *Bubastites Nomos* memoratur Cosmographo lib. 4. c. 5. Geographo lib. 16. Plinio lib. 5. c. 9. & aliis, Ezechielis c. 30. v. 17. dicitur *Phi-beseth*. ubi 70 senes reddunt *Bubastum*, Hieronymus *Pubastum*. Voluit enim, ut in urbis nomine plures apparerent cineres nominis corrupti. Herodotus libro, capiteque citato auctor est hac in urbe fuisse Dianæ templum memorabile; Bubastis verò κατ᾽ Ἑλλάδα γλῶσσαν, ut ipse inquit, est Diana, quæ eodem nomine celebratur ab Ovidio Metamorph. lib. 9. v. 690.

— Cum qua latrator Anubis
Sanctaque Bubastis, variusque coloribus Apis.

In hac urbe feles, quas Ægyptii tanquam Deos colebant, salitæ sepeliebantur, ut refert idem Herodotus eodem lib. c. 60.

10 Bu-

Ἡρόδοτος Βούβαστίν φησι, διὰ τοῦ ι. Τὸ ἐθνι- A
κὸν, Βουβαστίτης· καὶ πόλις Βουβαστῖτις· Βούβαστος
ἡ πόλις, καὶ ἱερὸν Ἀρτέμιδος· καὶ νομὸς Βουβα-
στίτης. Λέγεται καὶ Βουβάστιος, παρὰ Θεοπόμπῳ.
Οἱ δ᾽ Αἰγύπτιοι Βούβαστιν, τὸν αἴλουρόν φασι.

ΒΟΥΒΩΝ[10], πόλις Λυκίας. Βούβων γὰρ B
καὶ Βάλβουρα, πόλεις Λυκίας, ἀπὸ Βαλβούρου καὶ
Βούβωνος· οὗτοι δὲ λῃσταὶ πόλεις ἔκτισαν ὁμω-
νύμους. Ὁ πολίτης ὤφειλε Βουβώνιος, εἴ-
ρηται δὲ Βουβωνεύς· χαίρουσι γὰρ οἱ Λύκιοι τῷ
τύπῳ. C

ΒΟΥΔΕΙΑ[11], πόλις ἐν Μαγνησίᾳ, ἀπὸ
τοῦ οἰκίσαντος Βουδείου. Οὕτω τιμᾶται Βούδεια ἡ
Ἀθηνᾶ ἐν Θετταλίᾳ. Λυκόφρων·

> Ἡ πολλὰ δὴ Βούδειαν Αἴθυιαν κόρην,
> Ἀρωγὸν αὐδάξασα ταρροθὸν γάμων. D

[12] Ὅμηρος Βούδειον ἔφη,

> Ὅς ῥ᾽ ἐν Βουδείῳ εὐναιομένῳ.

[13] Ἔστι καὶ Βούδεια πόλις Φρυγίας. [14] Ἔστι καὶ Βού-
διοι ἔθνος Μηδικόν.

ΒΟΥΔΙΝΟΙ[15], ἔθνος Σκυθικὸν, παρὰ E
τὸ δινεύειν ἐπάνω ἁμαξῶν ὑπὸ βοῶν ἐλαυνο-
μένων. Ἁμαξόβιοι γὰρ, οἱ Σκύθαι· Παρμένων
ὁ Βυζάντιος ἐν ἰάμβων πρώτῳ.

ΒΟΥΔΩΡΟΝ[16], ἀκρωτήριον πρὸς τῇ
Σαλαμῖνι. Θουκυδίδης τρίτῃ. Ἔφορος δὲ, φρού- F
ριον Βούδαρον εἶπε. Τὸ ἐθνικὸν, Βουδώριος.

ΒΟΥΘΙΑ, πόλις Ἰωνίας. Θεόπομπος δὲ
χωρίον φησί· Τὸ ἐθνικὸν, Βουθιαῖος.

ΒΟΥΘΟΗ[17], πόλις Ἰλλυρίδος, ὡς Φί-
λων·

Herodotus *Bubaſtim* vocat per *jota*. Gentile, Bubaſtites, & urbs Bubaſtitis. Eſt etiam Bubaſtus urbs & templum Dianæ. Eſt etiam Nomos Bubaſtites. Dicitur etiam Bubaſtius apud Theopompum. Ægyptii verò felem *Bubaſton* vocant.

BUBON, urbs Lyciæ. Bubon enim, & Balbura ſunt urbes Lyciæ, ſic dictæ à Balburo, & Bubone. Hi verò latrones urbes condidere à ſui ipſorum nomine. Civis debebat eſſe Bubonius. Dicitur verò Buboneus. Hac enim forma gaudent Lycii.

BUDEA, urbs Magneſiæ, ſic dicta à Budeo conditore. Sic Budea Minerva colitur in Theſſalia. Lycophron:

> *Multum Budæam Æthyiam virginem*
> *Vindicem invocans depultricem nuptiarum.*

Homerus Budeon dixit:

> *Qui in Budeo bene habitata.*

Eſt etiam Budea urbs Phrygiæ. Sunt etiam Budii populi Mediæ.

BUDINI, populi Scythiæ παρὰ τὸ &c. *i. e.* quod inſtar vorticis agitentur ſupra curribus à bobus agitatis. Sunt enim Scythæ ἁμαξόβιοι, i. e. *in-curru-viventes*, ut Parmenon Byzantius Iamborum lib. 1.

BUDORUM, promontorium juxta Salaminem. Thucyd. lib. 3. Ephorus verò Budaron caſtellum eſſe inquit. Gentile, Budorius.

BUTHIA, urbs Ioniæ. Theopompus verò regionem eſſe inquit. Gentile, Buthiæus.

BUTHOE, urbs Illyridis, ut Philon;

10 Βούβων, πόλις Λυκίας.] Bubon, onis, urbs Lyciæ celebratur Ptolemæo lib. 5. c. 5. Straboni lib. 13. Plinio lib. 5. c. 27. Sed de ea nihil memorabile narrant, noſter à piratâ ejuſdem nominis conditam fuiſſe refert, forſitan ut illinc piraticam commodius faceret.

11 Βούδεια, πόλις ἐν Μαγνησίᾳ, &c.] Budea urbs in Magneſia regione Macedoniæ, cujus incolæ Ovidio Metam. lib. 11. dicuntur Magnetes:

> — *Conſiſtere Pelea terrâ*
> *Fata negant, Magnetas adit vagus* ———

At à Budeâ urbe Minerva Budea colebatur in Theſſalia, ut inquit Epitomator noſter ex Lycophrone, cujus duos affert verſus, qui apud eum leguntur v. 359. ad quem locum Iſacius Tzetzes hoc Minervæ epitheton non ab urbe deducit. Ait enim: Βούδεια γὰρ ἡ φρόνησις, ὅτι τοὺς βόας ἀρότρῳ καὶ ζυγοῖς ὑποδεῖ, καὶ τέμνει τὰς αὔλακας. i. e. *Budea enim prudentia ſeu intelligentia, quæ boves aratro & jugo ſubligat, & ſecat ſulcos.* Sed hæc etymologia mihi non placet, noſtri Auctoris ſententiam vero ſimiliorem eſſe reor; plurima nomina epitheta habuit hæc Dea apud Ethnicos, quibus ſymbolicῶs utebantur. Inter alia vocabatur etiam Πυλαῖτις quod ἐν ταῖς πύλαις. i. e. *in portis* urbium & domorum pingeretur, ut & in προαστείοις, i. e. *ſuburbiis* Mars pingebatur, ut ſignificarent in urbibus & domibus, conſilio & prudentiâ, verum ad hoſtes extra urbes propulſandos armis opus eſſe.

12 Ὅμηρος Βούδειον ἔφη.] Homerus urbem Budeam neutro genere uſurpat. In hujus rei confirmationem affert hemiſtichium Homericum, cujus integer verſus legitur Il. π. v. 572. hoc modo:

> Ὅς ῥ᾽ ἐν Βουδείῳ εὐναιομένῳ ἤνασσε.
> *Qui in Budeo* [oppido] *bene-habitato imperabat.*

13 Ἔστι καὶ Βούδεια πόλις Φρυγίας.] Cum præcedenti ſectione Magneſiæ adſcripſerit urbem Budeam, nunc eam Phrygiæ aſſignat. Euſt. ad carmen Homericum num. præcedenti citatum varias affert auctorum de urbe Budea opiniones. Alii enim eam Magneſiæ, alii Phrygiæ, alii Theſſaliæ, alii Bœotiæ, alii Phthiæ adſcribebant, ſed de ea nihil ſcitu dignum memorat.

14 Ἔστι καὶ Βούδιοι ἔθνος Μηδικόν.] Budios Mediæ populos celebrat Herodotus lib. 1. c. 101. Ἔστι δὲ Μήδων τοσάδε γένεα, Βουσαὶ, Παρητακηνοὶ, Στρούχατες, Ἀριζαντοὶ, Βούδιοι, Μάγοι. i. e. *Medorum verò genera tot ſunt, Buſæ, Parataceni, Struchates, Arixanti, Budii, Magi.*

15 Βουδινοὶ, ἔθνος Σκυθικὸν, &c.] Budini populi Scythiæ memorantur Herodoto lib. 4. c. 108. Plin. lib. 4. c. 12. Melæ lib. 1. c. 19. Ammiano lib. 31. c. 5. dicuntur *Vidini*, Ptolemæo lib. 3. c. 5. Bodeni.

16 Βούδωρον, ἀκρωτήριον, &c.] Budorum, promontorium prope Salaminem memorat ex Thucydidis lib. 3. at Thucydides libro citato non inquit fuiſſe promontorium; ejus Scholiaſta id inquit. Thucydides verò lib. 2. id vocat φρούριον. i. e. *præſidium, propugnaculum, caſtellum.* Sic enim ille: Καταδραμόντες τῆς Σαλαμῖνος τὰ πολλὰ καὶ ἀνθρώπους καὶ λείαν λαβόντες, καὶ τὰς τρεῖς ναῦς ἐκ τοῦ Βουδώρου τοῦ φρουρίου, κατὰ τάχος ἐπὶ τῆς Νισαίας ἔπλεον. i. e. *Magnam Salaminis partem excurſionibus-populati, captis hominibus, prædaque, & tribus illis navibus* [quas] *ex propugnaculo Budoro* [ceperant] *celeriter in Niſæam navigarunt.*

17 Βουθόη, πόλις Ἰλλυρίδος, &c.] Buthoe, urbs Illyridis, Plinio lib. 3. c. 21. dicitur Butua, *oppida civium Romanorum*, inquit ille, *Rhizinium; Aſcrivium, Butua, Olchinium, &c.* ex noſtro Auctore & ex Plinio exiſtimo corrigendum eſſe Ptolemæum, apud quem lib. 2. c. 17. dicitur Βουλούα. Sic enim ille libro capiteque citato: Ῥίζινον,

λων· [18] Διὰ τὸ Κάδμον ἐπὶ ζεύγους βοῶν ὀχούμενον, ταχέως ἀνύσαι τὴν ἐς Ἰλλυριοὺς ὁδόν. [19] Οἱ δὲ, τὸν Κάδμον ἀπὸ τῆς Αἰγυπτίας Βούτους ὀνομάσαι αὐτὴν, καὶ παραφθαρεῖσαν καλεῖσθαι Βουθόην. [20] Ἔχει δὲ ἐπὶ τοῦ μυχοῦ Ῥίζονα πόλιν, καὶ ποταμὸν ὁμώνυμον. Τὸ ἐθνικὸν, Βουθοαῖος.

ΒΟΥΘΡΩΤΟΣ [21], Χερρόνησος περὶ Κέρκυραν. Ἔστι καὶ πόλις. Ἐκλήθη δὲ οἱ μὲν φασιν ἀπὸ τοῦ οἰκιστοῦ· οἱ δὲ μυθεύονται, Ἑλένῳ ἐκ Τροίας πλέοντι ἐς ἑσπέρην, θύσαντι Ἀποβατήρια ἐν Ἠπείρῳ, τὸ θῦμα ἡ βοῦς ἀποδράσασα ἐκ τοῦ βουπλῆγος, ᾤχετο φεύγουσα διὰ τοῦ μεταξὺ Πόντου εἰς τὸν κόλπον, καὶ ἐς τὴν χέρσον ἐμβᾶσα (καὶ γὰρ τρῶμα ἐν τῇ δειρῇ εἶχεν) αὐτοῦ ἤριπε, καὶ ἔθανε. Καὶ κληδόνι Ἕλενος χρῆται, ἵνα ἔθηκε Βουθρωτὸν ὄνομα, ὥς φησι Τεῦκρος ὁ Κυζικηνός. Τὸ ἐθνικὸν, Βουθρώτιος. Λέπιδος δέ φησι διὰ τοῦ τ, Βουτρώτιος.

ΒΟΥΚΕΦΑΛΕΙΑ [22], πόλις ἐπὶ τῷ Βουκεφάλῳ ἵππῳ, ἣν ἔκτισεν Ἀλέξανδρος ἐν Ἰνδίᾳ, παρὰ τὸν Ὑδάσπην ποταμόν. Ἔστι καὶ Βουκεφάλας λιμὴν τῆς Ἀττικῆς. Τὸ ἐθνικὸν, Βουκεφαλῖται. Οὕτω γὰρ καὶ δῆμος Θεσσαλονίκης.

ΒΟΥΚΙΝΝΑ [23], πόλις Σικελίας. Διονύσιος ἐν τρίτῃ Βασσαρικῶν. Τὸ ἐθνικὸν, Βουκινναῖος, καὶ Βουκιννάτης.

ΒΟΥΛΙΝΟΙ [24], ἔθνος περὶ Ἰλλυρίαν. Ἀρτε-

lon; sic dicta, quod Cadmus in jugo boum v... ctus citò confecisset in Illyrios iter. Alii vero ajunt, Cadmum ab Ægyptia Butone eam nomi... nasse, ac corrupto nomine *Buthoën* eam vo... catam esse. Habet verò in recessu urbem Rhi... zonem, & fluvium ejusdem nominis. Gentile, Buthoæus.

BUTHROTUS, Chersonesus circa Cor... cyram. Est & urbs. Sic verò fuit vocata, ... aliqui ajunt à conditore. Alii autem fabulan... tur nomen impositum fuisse ab Heleno, ex Tro... ja ad occidentem navigante, & sacrificante A... pobateria in Epiro. Sacrificium enim hoc erat bos fœmina, fugiens ex stimulo abiit per me... dium Pontum in sinum, atque in *Chersum*, i. e. *terram incultam* appellens, (etenim τρῶμα, i. e. *vulnus* in pelle habebat) inibi cecidit, ac interiit. Tunc Helenus omine utitur, ac nomen impo... suit *Buthrotum*, ut inquit Teucrus Cyzicenus. Gentile, Buthrotius. Lepidus verò inqu... per *t* Butrotius.

BUCEPHALEA, urbs, sic vocata ... nomine equi Bucephali, quam condidit Ale... xander in India, juxta Hydaspum fluvium. Est etiam Bucephalas portus Atticæ. Gentile, Buce... phalitæ. Sic enim appellabatur popul. Thessalon.

BUCINNA, urbs Siciliæ. Dionysius Bassaricorum lib. 3. Gentile, Bucinnæus, & Bucinnates.

BULINI, populi circa Illyriam. Arte... mido-

Ἐπίδαυρος, Ἀσκρούιον, Ῥιζωνικὸς κόλπος, Βουλούα, Οὐλκίνιον. i. e. *Rhisinum*, *Epidaurus*, *Ascruium*, *Rhizonicus sinus*, *Bulua*, *Ulcinium*. Ex cujus verbis apparet oppida quæ à Plinio dicuntur *Ascrivium*, *Butua*, *Ulchinium*, a Ptolemæo vocari *Ascruium*, *Bulua*, *Ulcinium*.

18 Διὰ τὸ Κάδμον ἐπὶ ζεύγους βοῶν, &c.] Agit de etymologia urbis Illyriæ Buthoes de qua præcedenti num. egimus; ipsissimam etymologiam affert magni Etymologici auctor apud quem perperam scribitur: ἐπὶ βοῶν θαύγους ἐκ Θηβῶν pro ἐπὶ βοῶν ζεύγους ἐκ Θηβῶν. i. e. *in boum jugo ex Thebis*. Apud quem dicitur Cadmus ex Thebis veniens nomen huic urbi imposuisse ἀπὸ τῶν βοῶν καὶ τοῦ θοῶς ac ideo Βουθόην vocasse.

19 Οἱ δὲ τὸν Κάδμον, &c.] Nunc aliam ejusdem urbis Buthoës affert etymologiam scilicet Cadmum eam sic appellasse à Butone Ægyptia urbe, cujus infra meminit, ac tunc illius urbis nomen scribendum erat Butoë, per *t*, ut scribitur apud Plinium libro capiteque num. 17. citatis. Sed per corruptionem τοῦ τ in θ scribitur Βουθόη.

20 Ἔχει δὲ ἐπὶ τοῦ μυχοῦ Ῥίζονα πόλιν, &c.] Quam noster vocat *Rhizona* urbem. Plinius lib. 3. c. 21. appellat *Rhizinium*, Ptolemæus lib. 2. c. 17. *Risinum*: ab hac urbe nomen invenit Rhizonicus sinus memoratus eidem Ptolemæo eodem libro capiteque, at Rhizana erat Dalmatiæ urbs mediterranea, Rhizinium autem maritima, ut patet ex eodem auctore eodem loco. Memorat etiam Auctor noster Rhizona fluvium ejusdem cum urbe nominis, & urbs & fluvius celebratur à Polybio Historiarum lib. 2. Ἡ δὲ Τεύτα πάνυ μετ' ὀλίγων εἰς τὸν Ῥίζονα διεσώθη, πολισμάτιον εὖ πρὸς ὀχυρότητα κατεσκευασμένον, ἀνακεχωρηκὸς μὲν ἀπὸ τῆς θαλάττης, ἐπ' αὐτῷ δὲ κείμενον τῷ Ῥίζονι ποταμῷ. i. e. *Teuta* [uxor Agronis] *autem cum oppidò paucis Rizona evasit, oppidulum egregie munitum procul à mari recedens ad Rhizona fluvium situm.*

21 Βουθρωτὸς, χερρόνησος περὶ Κέρκυραν.] Buthrotus, inquit, est chersonesus circa Corcyram insulam & urbs, scilicet Epiri in ora contra Corcyram, memoratur Plinio lib. 4. c. 1. Straboni lib. 7. hac in urbe Medeam Æetæ Colchorum regis filiam ab Iasone sepultam, filiumque ejus Marsis imperasse tradit Solinus c. 8. Buthrotum portum Epiri celebrat Dionys. Roma. Antiquit. lib. 1. qui Melesigen... Mantuano memoratur Æneid. lib. 3. v. 292.

Protinus aërias Phæacum abscondimus arces
Littoraque Epiri legimus, portuque subimus
Chaonio, & celsam Buthroti adscendimus urbem.

Ad quem locum Serv. *Buthroti urbem*: i. e. *Buthrotum*: *ut fontem Timavi. Hæc autem civitas est in Epiro, cujus pars est Chaonia, quæ ante* Molossia *dicta est, posita est autem in Saxo quod mari cingitur, in quo fons hujus naturæ esse ... hibetur, ut cum mare quietum fuerit, crescat, cum ... fluctibus attollitur, decrescat.*

22. Βουκεφάλεια, πόλις, &c.] Bucephalea de urbe, v... dete sultis, quæ in Βοοσκεφαλαὶ annotavimus.

23 Βούκιννα, πόλις Σικελίας.] Bucinna, urbs Sicili... inquit Auctor noster ex Dionysii Bassaricorum lib. 3. ve... rum his in rebus majorem fidem meretur Plinius, qui lib. 3. c. 8. post Siciliæ descriptionem inter insulas in Africam versas memorat Bucinnam hisce verbis: *Insulæ sunt in Africam versæ, Gaulos, Melita, à Camarina* LXXIIII *millia passuum, à Libybæo* CXIII. *Cosyra, Hieronesus, Cæne, Galata, Lopadusa, Æthusa, quam alii Ægusam scripserunt, Bucinna; & à Solunte* LXXV. *millia O...* *contraque Paropinos Ustica, citra verò Siciliam ex adver... Metauri amnis* XXV. *millia ferme passuum ab Italia ... Æoliæ.* Ergo ut apparet ex Plinii verbis Bucinna non ... urbs Siciliæ, sed insula prope Siciliam, quæ potuit ha... urbem cognominem.

24 Βουλῖνοι, ἔθνος περὶ Ἰλλυρίαν.] Bulini, gens circa Illyriam, qui *Bulimei* dicuntur Dionysio de Situ orbis v. 38...

Κεῖθεν δ' εἰς αὐγὰς στρεπτὴ παρασύρεται ἅλμη
Θῖνας ὑποξύουσα Λιβυρνίδας, ἀμφί τ' ἐρυμνὴν
Ὑλλείων χθόνα πᾶσαν ὅση παρακέκλιται ἰσθμῷ
Βουλιμέων τ' ἀκτάς.

Inde vero ad auroram conversum advolvitur salum
Littora subradens Liburnica, circumque munit...
Hylleorum terram omnem quæcunque inclinat ad Isthmum
Bulimeorumque littora.

Ἀρτεμίδωρος δὲ οὐκ ἔθνος, ἀλλὰ Βουλίνην A πόλιν φησίν· ἧς τὸ ἐθνικὸν, Βουλῖνος.

ΒΟΥΛΙΣ [25], πόλις Φωκίδος, ἀπὸ Βούλωνος οἰκιστοῦ. [26] Οἱ πολῖται, Βούλιοι.

ΒΟΥΝΑΡΤΙΣ, πόλις Λιβύης. Ὁ πολίτης Βουναρτίτης, ὡς Ναυκρατίτης. B

ΒΟΥΝΕΙΜΑ [27], πόλις Ἠπείρου οὐδετέρως, κτίσμα Ὀδυσσέως, ἣν ἔκτισε πλησίον Τραμπύας, λαβὼν χρησμὸν, ἐλθεῖν πρὸς ἄνδρας οἳ οὐκ ἴσασι θάλασσαν· βοῦν οὖν θύσας, ἔκτισε.

ΒΟΥΝΝΟΣ, πόλις Ἰλλυρίας. Τὸ ἐθνι- C κὸν, Βούννιος, ὡς Ἀρτεμίδωρος ἐν πρώτῃ γεωγραφουμένων.

ΒΟΥΠΡΑΣΙΟΝ [28], πόλις καὶ ποταμὸς, καὶ χώρα τῆς Ἤλιδος·

> [29] Οἳ δ᾽ ἄρα Βουπράσιόν τε καὶ Ἤλιδα D
> δῖαν ἔναιον.

[30] Ἦν γὰρ κατοικία τῆς Ἤλιδος ἀξιόλογος, ἥτις νῦν οὐκ ἔστι. Τὸ ἐθνικὸν, Βουπρασιεὺς, καὶ Βουπράσιος, ἀπὸ Βουπρασίου τοῦ ἄρξαντος αὐτῶν· καὶ Βουπρασία, τὸ θηλυκὸν· καὶ Βουπρα- E σίων, ὡς Καδμείων.

ΒΟΥΡΑ [31], πόλις Ἀχαΐας. Τὸ ἐθνικὸν, Βουραῖος. [32] Λυκόφρων·

> Δήμη τε Βουραίοισιν ἡγεμὼν στόλου.

[33] Ἐκ ταύτης ἦν Πυθέας ζωγράφος, οὗ ἐστιν F ἔργον

A midorus verò non populos, sed urbem Bulinam inquit; cujus gentile Bulinus.

BULIS, urbs Phocidis, à Bulone conditore. Cives, Bulii.

BUNARTIS, urbs Libyæ. Civis, Bu- B nartites, ut Naucratites.

BUNIMA, urbs Epiri, neut. gen. Ulyssis opus, quam condidit prope Trampyam accepto oraculo, ut iret ad viros, qui mare nesciunt: bove igitur sacrificato, condidit urbem.

C BUNNOS, urbs Illyriæ. Gentile, Bunnius, ut Artemidorus lib. 1. Geographumenωn.

BUPRASIUM, urbs & fluvius, & regio Elidis:

> D *Qui verò Buprasiumque, & Elida diam habitabant.*

Erat enim colonia Elidis memoratu digna, quæ nunc non exstat. Gentile, Buprasiensis, & Buprasius, à Buprasio qui ipsis imperavit. Fœmin. Buprasia. Dicitur etiam Buprasion, E *onis*, ut Cadmion, *onis.*

BURA, urbs Achaiæ. Gentile, Buræus. Lycophron:

> *Dymaque Buræis dux classis.*

F Ex hac erat Pytheas pictor, cujus opus est ele-

Ad quem locum Eustathius: Ἐκεῖ δὲ, φησὶ, καὶ οἱ Βουλιμεῖς, οὓς τινες διὰ τοῦ ν γράφουσι Βουλινεῖς, ἢ Βουλινούς. Τὰς δὲ Λιβυρνίδας νήσους ἱστόρηται περὶ μ εἶναι τὸν ἀριθμόν· παρονομάζονται δὲ ἀπὸ Λιβυρνῶν. Ἔθνος δὲ οἱ Λιβυρνοὶ ἐν τοῖς ἐνδοτέρω τοῦ Ἀδρίου, ἀπό τινος Λιβυρνοῦ ἀνδρὸς εὑρόντος τὰ Λιβυρνικὰ λεγόμενα σκάφη. Ἰστέον δὲ ὅτι ἐν Λατινικῷ λεξικῷ εὕρηται ὅτι Λιβυρνίδες νῆες αἱ μακραί. i. e. *Illic vero, ait, & Bulimenses, quos per* n *scribunt Bulinenses, vel Bulinos. Liburnidas verò insulas referunt numero esse circa quadraginta; denominantur verò à Liburnis, gens verò Liburni in interioribus Adriæ, à quodam viro Liburno inveniente quæ dicuntur Liburnicæ naves. Sciendum verò est, quod in Latino lexico invenitur, quod Liburnides sunt naves longæ.*

25 Βοῦλις, πόλις Φωκίδος, &c.] Bulis, urbs Phocidis memoratur Pausaniæ lib. 10. cujus incolarum maxima pars conchylia piscabatur, ex quibus purpura extrahebatur, ut refert idem auctor libro citato, Ptolemæo lib. 3. c. 15. Βούλεια *Bulia* dicitur atque inter Phocidis urbes mediterraneas ultima locatur.

26 Οἱ πολῖται, Βούλιοι.] Cives urbis Bulidis seu Buliæ dicebantur Bulii, Plinio lib. 4. c. 3. Bulenses, Livio lib. 44. c. 30. Bulliani, Ciceroni in Pisonem circa calcem Bulienses; Pausaniæ libro, numero præcedenti citato *Bulidii* dicuntur.

27 Βούνειμα, πόλις Ἠπείρου οὐδετέρως.] Buneima, urbs Epiri neut. gen. ab Ulysse condita prope Trampyam ejusdem Epiri urbem celebratur; sed sine auctore. Urbis conditor celebrior est, quàm ut indicari egeat, sed urbs adeò obscura, ac Trampya prope quam condita dicitur. Itaque ad hujus urbis cognitionem fidejussorem, quem nobis offert alio fidejussore opus habet. Ipse in Τράμπυα inquit Trampyam sitam esse prope Bunima, ubi per jota tantum scribitur.

28 Βουπράσιον, πόλις καὶ ποταμὸς, καὶ χώρα, &c.] Buprasium, urbs & fluvius & regio Elidis, Hesychio dicitur Βουπράσιον, τόπος τῆς Ἤλιδος, ἢ κώμη ἐν Ἤλιδι. i.e. *Buprasium, locus Elidis, vel vicus in Elide.* Memoratur Homero Il. 2. v. 615. ætate Strabonis jam non extabat, ut ipse refert lib. 8.

29 Οἳ δ᾽ ἄρα, &c.] Est versiculus ex Il. 2. v. 615. quem innominato poëta citat.

30 Ἦν γὰρ κατοικία τῆς Ἤλιδος, &c.] Sunt verba desumpta ex Strabonis lib. 8. quæ apud eum sic leguntur. Ἦν δ᾽ ὡς ἔοικε κατοικία τῆς Ἠλείας τὸ Βουπράσιον ἀξιόλογος, ἣ νῦν οὐκέτ᾽ ἔστιν, &c. i. e. *Erat verò, ut videtur, Buprasium Eleæ* [h. e. Elidis] *oppidum memorabile, quod nunc non extat.*

31 Βοῦρα, πόλις Ἀχαΐας.] Bura urbs Achaiæ celebratur, quæ terræmotu quodam unà cum Helice deleta fuit, teste Plinio, cujus sunt verba ex lib. 2. c. 92. *Pyrrham & Antissam circa Mæotim Pontus abstulit, Helicen, & Buram in sinu Corinthio, quorum in alto vestigia apparent.* Eadem Strabo lib. 1. Pausanias lib. 7. Euseb. Chronic. lib. 1. quibus coronidem imponit Sulmonensis vates Met. lib. 15. canens:

> *Si quæras Helicen, & Buram Achaïdas urbes*
> *Invenies sub aquis* —

32 Λυκόφρων.] Affert Lycophronis carmen, quod apud ejus Cassandram num. 591. sic inter alia, quæ appono, ut sensum elicere possis, legitur:

> — ὧν ὁ μὲν Λάκων᾽ ὄχλον
> Ἄγων Θεράπνης, θάτερος δ᾽ ἀπ᾽ Ὠλένου
> Δύμης τε Βουραίοισιν ἡγεμὼν στρατοῦ.
> — *Quorum alter Laconicam turbam*
> *Ducens à Therapne, alter autem ab Oleno*
> *Dymaque Buræis ductor exercitus.*

Ad quem locum Isacius ejus Scholiasta inquit: Τοῖς Βουραίοισιν, ἀντὶ τοῦ, τῶν Βουραίων, περὶ δὲ ταύτας τὰς πόλεις, &c. i. e. *Buræis, pro Buræorum* [dictum à Lycophrone] *circa has urbes, scilicet Therapnam, quæ urbs est Laconica, & Olenum, quæ est urbs Achaiæ, & circa Dymam urbem vel regionem Achaiæ, prius compacta fuit magna nebula, & factum fuit Deucalionis diluvium; & postea terræmotu à mari absorptæ fuerunt, ut inquit Eratosthenes.* Noster videtur incidisse in Lycophronis depravatum codicem, quoniam legit Δήμη pro Δύμης, & στόλου pro στρατοῦ.

33 Ἐκ ταύτης ἦν Πυθέας ζωγράφος, &c.] Ex Bura Achaiæ urbe fuisse pictorem Pytheam inquit. Pytheam quemdam argenti cælaturâ celebrem celebrat Plin. l. 33. c. 12.

34 Ἀπὸ

ἔργον ὁ ἐν Περγάμῳ ἐλέφας; [34] ἀπὸ τοιχο- A
γραφίας ὤν, ὡς Φίλων. Τὸ θηλυκὸν, Βουραῖα·
καὶ πόλις οὕτω. Καὶ Βοραϊκὸς κτητικόν. Λέγεται
καὶ Βούριος, διὰ διφθόγγου. Τὸ δὲ διὰ τοῦ ι,
ὡς Νύσσα Νύσσιος, Βοίβη Βοίβιος.

ΒΟΥΡΑΙ'Α [35], πόλις Ἰταλίας, ἀπὸ Βουραίου B
κτισθεῖσα. Τὸ ἐθνικὸν, Βουραῖος.

ΒΟΥ'ΡΧΑΝΙΣ [36], νῆσος ἐν τῇ Κελτικῇ,
ὡς Στράβων ζ.

ΒΟΥ'ΣΑΙ [37], ἔθνος Μήδων· Ἡρόδοτος
πρώτῃ. C

ΒΟΥ'ΣΙΡΙΣ [38], πόλις Αἰγύπτου. [39] Ἐν ταύ-
τῃ Ἴσιος μέγιστον ἱερόν. Ἵδρυται δ' ἐν μέσῳ τῆς
Αἰγύπτου, ἐν τῷ Δέλτα. Ἶσις δ' ἐστὶ κατὰ τὴν
τῶν Ἑλλήνων γλῶσσαν, ἡ Δημήτηρ. Ὡς δ'
ἄλλοι, ἐκεῖ λέγεται θάψαι τὸν Βούσιριν Ἶσις, D
ἐμβαλοῦσα εἰς ξυλίνην βοῦν, ὥστε Βουσόσιριν
εἶναι τὴν πόλιν. [40] Οἱ δ' ὅτι τοπάρχης ἦν ὁ Βού-
σιρις ὑπὸ Ὀσίριδος καταστεθείς. [41] Ὁ πολί-
της, Βουσιρίτης.

ΒΟΥ'ΣΜΑΔΙΣ, Ἰσαυρικὴ πόλις. Τὸ ἐ- E
θνικὸν, Βουσμαδιώτης.

ΒΟΥΤΤΑ'ΔΑΙ [42], δῆμος τῆς Αἰγηΐδος φυ-
λῆς.

elephas ille Pergami ex murorum-pictura, ut Philo. Gentile, Buræa. Est & urbs hujus nominis; & possessivum, Boraicus. Dicitur etiam Burius per diphthongum, & per *jota tantum*, ut Nyssa, Nyssius, Bœba, Bœbius.

BURÆA, urbs Italiæ, à Buræo condita. Gentile, Buræus.

BURCHANIS, insula in Celtica, ut Strabo lib. 7.

BUSÆ, populi Medorum; Herodotus lib. 1.

BUSIRIS, urbs Ægypti. In hac erat Isidis maximum templum. Structa verò erat [urbs] in medio Ægypti, in Delta. Isis verò est in Græcorum lingua Δημήτηρ, id est, *Ceres*. Ut alii verò, illic dicitur Isis Busirim sepelisse, injiciens eum in ligneam bovem, ideoque urbs *Busosiris* fuit appellata. Alii verò, quod Busiris ab Osiride, *toparcha* id est, *loci-gubernator* fuit constitutus. Civis, Busirites.

BUSMADIS, Isaurica urbs. Gentile, Busmadiotes.

BUTADÆ, populus Ægeidis tribus. Dicun-

34 Ἀπὸ τοιχογραφίας ὤν.] Suspecta lectio mihi videtur.

35 Βουραία, πόλις Ἰταλίας, ἀπὸ Βουραίου, &c.] Buræam, urbem Italiæ à Buræo conditam, cujus apud alios altum est silentium; noster auctor ex antiquitatis scrutis eruit, sed ejus situm silentio præterit.

36 Βούρχανις, νῆσος ἐν τῇ Κελτικῇ, &c.] Burchanis, insula in Celtica ex Strabonis lib. 1. memoratur: at Strabo libro citato eam in Germania inter Rheni insulas celebrat hisce verbis: Ἐχειρώσατο δ' οὐ μόνον τῶν ἐθνῶν τὰ πλεῖστα, ἀλλὰ καὶ τὰς ἐν τῷ παράπλῳ νήσους, ὧν ἐστι καὶ ἡ Βυρχανὶς, ἣν ἐκ πολιορκίας εἷλε. i. e. *Subegit autem* [loquitur de Druso Germanico] *non solum gentium plurimas, sed etiam insulas in littore, quarum è numero est Byrchanis, quam obsidione cepit.* Apud Strabonem dicitur Βυρχανὶς cum accentu in ultima; apud nostrum Βούρχανις cum accentu in antepenultima. Plinio lib. 4. c. 13. *Burchana* vocatur. Ejus sunt verba: *Inde insulæ Roman. armis cognitæ, earum nobilissimæ, Burchana,* Fabaria *à nostris dicta à frugis similitudine, sponte provenientis.* Camdenus apud Ortelium in Thesauro Geographico *Borkum* insulam intelligit ad ostia Amasii fluvii; cui assentitur Hieronymus Verratius Frisius; qui refert adhuc hodie exstare turrim vulgò dictam *het boon-huys* Germanice, quod Latinè sonat *fabarum domum.*

37 Βοῦσαι, ἔθνος Μήδων, &c.] Busæ, gens Medorum ex Herodoti lib. 1. c. 101. Δηϊόκης μὲν οὖν τὸ Μηδικὸν ἔθνος συνέστρεψε μοῦνον, καὶ τούτου ἦρξεν. Ἔστι δὲ Μήδων τοσάδε γένεα, Βουσαί, Παρητακηνοί, Στρούχατες, Ἀριζαντοί, Βούδιοι, Μάγοι. i. e. *Deïoces igitur solam Medicam subegit gentem, eique imperavit. Sunt autem Medorum tot numero genera, Busæ, Paretaceni, Stuchates, Arixanti, Budii, Magi.*

38 Βούσιρις, πόλις Αἰγύπτου.] Celebratur Busiris, Ægypti urbs, à qua Busirites *Nomos*, i. e. *præfectura*, celebris morte Demetrii Phalarei Theophrasti discipuli, qui trecentis & sexaginta statuis ab Atheniensibus, cum eorum rempublicam administraret urbi à Cassandro Macedonum rege, Athenis in deditionem acceptis, præfectus, honoratus est; verum invidia & cum paucis susceptæ inimicitiæ tantum valuerunt, ut Cassandro mortuo fugere in Ægyptum coactus fuerit, statuasque ejus motu populi facto adversarii dejecerunt, conflaveruntque, ut aliqui dicunt, in matulas, cujus rei locupletes sunt testes Diogenes Laërtius in ejus vita, Strabo lib. 9. qui etiam de hac urbe, & præfectura & Busiride lib. 17. sic loquitur: Πλησίον δὲ Μένδητος καὶ Διόσπολις, καὶ αἱ περὶ αὐτὴν λίμναι, καὶ Λεοντόπολις· εἶτ' ἀπωτέρω ἡ Βούσιρις πόλις ἐν τῷ Βουσιρίτῃ νομῷ, καὶ Κυνόσπολις. Φησὶ δ' Ἐρατοσθένης, &c. i. e. *Prope Mendetem verò est Diospolis & paludes circa eam, & Leontopolis. Deinde ulterius in Busiritica præfectura est Busiris civitas & Cynospolis. Inquit autem Eratosthenes, communem Barbaris omnibus consuetudinem esse, ut hospites pellant. Ægyptios verò argui propter ea, quæ in fabulis de Busiride & Busiritica præfectura dicuntur, volentibus posteris loci hujus inhospitalitatem calumniari: cum nullus per Jovem rex, nec tyrannus fuerit Busiris.* At ea est poëtarum vis & potestas, ut eos etiam qui nunquam extiterunt, celebres reddant. Donec fuerint Virgilii carmina, erit Busiridis illaudati memoria, de quo sic ille canit Georgic. lib. 3. v. 5.

— Quis aut Eurysthea durum
Aut illaudati nescit Busiridis aras?

Memoratur etiam inter alios Ptolemæo lib. 4. c. 5. quam & Coptum evertisse Diocletianum & Maximianum Imperatores, quod à Romanis defecissent, auctor est Euseb. Chronic. Canon.

39 Ἐν ταύτῃ Ἴσιος μέγιστον ἱερόν. Ἵδρυται, &c.] In urbe Busiri fuisse maximum Isidis templum inquit Auctor noster urbs verò ipsa structa erat in medio Ægypti in Delta, &c. quæ ex Herodot. transcripsit. Sunt enim hujus ipsissima pene verba ex lib. 2. c. 59. Ἐν ταύτῃ γὰρ δὴ τῇ πόλει ἐστὶ μέγιστον Ἴσιος ἱρόν. Ἵδρυται δὲ ἡ πόλις αὕτη τῆς Αἰγύπτου ἐν μέσῳ τοῦ Δέλτα. Ἶσις δέ ἐστι κατὰ τὴν Ἑλλήνων γλῶσσαν Δημήτηρ. i. e. *In hac enim urbe est maximum Isidis templum. Hæc verò urbs Ægypti in medio Delta sita est. Isis autem est secundum Græcorum linguam Δημήτηρ, id est, Ceres.*

40 Οἱ δ' ὅτι τοπάρχης ἦν ὁ Βούσιρις, &c.] Videsis, quæ de Busiride Scholio præcedenti annotavimus.

41 Ὁ πολίτης, Βουσιρίτης.] Urbis Busiris civis dicitur Busirites, ut & *Nomos* id est *præfectura*. Ægyptus enim in præfecturas dividebatur, quemadmodum Persis, hujus unaquæque Satrapeia, illius *Nomos* dicebatur, at Thracia in Strategias dividebatur.

42 Βουτάδαι, δῆμος τῆς Αἰγηΐδος φυλῆς.] Butadæ, populus, Ægeidis tribus. Harpocrationi, Suidæ, & magni etymologici auctori OEneidis tribus populus dicitur, quare sine dubio apud Stephanum pro τῆς Αἰγηΐδος legendum τῆς Οἰνηΐδος, nomen invenit ab heroë Bute, à quo [illegible] quædam Butadarum nobilissima apud Athenienses, à quibus

λῆς. Λέγονται γὰρ δῆμοι πατρωνυμικῶς, ὡς Αἰθαλίδαι, Κωθωκίδαι. Ἔστι δὲ Βούτου, τοῦ Πανδίονος. Ὁ δημότης, Βουτάδης. A

Dicuntur enim populi patronymicè, ut Æthalidæ, Cothocidæ. Est verò à Bute, Pandionis filio. Popularis, Butades.

ΒΟΥΤΟΣ[43], πόλις Αἰγύπτου. Ἡρωδιανὸς δὲ κώμην αὐτὴν φησιν, ᾗ τινος(?) χρηστήριον ἦν, ἐκαλεῖτο δὲ Βουτώ, ἀφ' ἧς καὶ ἡ Λητὼ Βουτώ. B Ἔστι καὶ ἑτέρα Γεδρωσίας. Τὸ ἐθνικὸν, Βουτία. [44] Τοῦ δὲ Βουτοῦς, Βουτοΐτης, καὶ Βουτοίτης, ὡς τοῦ Σαβοῦς Σαβοΐτης καὶ Σαβοίτης.

BUTOS, urbs Ægypti. Herodianus verò *vicum* eam vocat, cujus oraculum quoddam erat. Vocabatur verò Buto, à qua & Latona Buto. Est etiam alia Gedrosiæ. Gentile, Butia; à Butûs verò dicitur Butoïtes & Butœtes, u, à Sabûs, Saboïtes, & Sabœtes.

ΒΟΥΤΡΙΟΝ[45], ὡς Ῥήγιον, τῆς Ἰταλίας πόλις. Τὸ ἐθνικὸν Βουτρῖνος, ὡς Ῥηγῖνος. C

BUTRIUM, ut Rhegium, Italiæ urbs. Gentile, Butrinus, ut Rheginus.

ΒΟΥΦΙΑ, κώμη τῆς Σικυωνίας· Ἔφορος εἰκοστῷ τρίτῳ. Τὸ ἐθνικὸν, Βουφιεύς.

BUPHIA, vicus Sicyoniæ, Ephorus lib. 23. Gentile, Buphieus.

ΒΡΑΙΣΟΙ, ἔθνος Μακεδονίας· Διονύσιος ἐν τρίτῃ Βασσαρικῶν.

BRÆSI, populi Macedoniæ. Dionysius lib. 3. Bassaricorum.

ΒΡΑΣΙΑΙ[46], πόλις Λακωνική· Παυσανίας τρίτῳ. Ὁ πολίτης, Βρασιάτης. D

BRASIÆ, urbs Laconica; Pausanias lib. 3. Civis, Brasiates.

ΒΡΑΥΡΩΝ[47], δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἀπὸ Βραύρωνος ἥρωος, ἀφ' οὗ καὶ Βραυρωνία ἡ Ἄρτεμις. Τὰ τοπικὰ, Βραυρωνόθεν, Βραυρῶνάδε, Βραυρῶνι, ὡς Μαραθῶνι. E

BRAURON, populus Atticæ ab heroë Braurone, à quo etiam Brauronia Diana. Localia, *ex-Braurone*, *ad-Brauronem*, *in-Braurone*, ut in-Marathone.

ΒΡΑΧΙΑ, οὕτως ἡ Ἀραβικὴ θάλασσα καλεῖται. Ἐκλήθη δὲ διὰ τὸ ἐν αὐτῇ βράχη εἶναι πλεῖστα. Ἔστιν οὖν παρὰ τὸ βράχος. Τὸ τοπικὸν, Βραχιάτης. Οὐράνιος δὲ Βραχιηνοὺς αὐτοὺς ἔφη. F

BRACHIA, id est, *brevia*, sic mare Arabicum vocatur, quod in eo permulta sint βράχη, i. e. *brevia*. Est igitur à βράχος, i. e. *à brevitate*. Locale, Brachiates. Uranius verò *Brachienos* eos vocat.

ΒΡΑΧΜΑΝΕΣ[48], Ἰνδικὸν ἔθνος σοφώτατον,

BRACHMANES; Indici populi sapien-

bus aliqui falsò gloriabantur se originem trahere, ac se *Butadas* vocabant, id ægrè ferentes, qui veri Butadæ erant, se *Eteobutadas* i. e. *veros-Butadas* nominabant, ex quorum familia eligebantur Sacerdotes Minervæ Poliadis, quod testatur inter alios magni etymologici auctor: Ἐτεοβουτάδαι, inquit ille, γένος τι ἐπίσημον, καὶ περιφανὲς τοῖς Ἀθηναίοις. Οἱ ἀληθῶς ἀπὸ τοῦ Βούτου γεγονότες· ἐκ δὲ τούτου καθίσταντο ἱέρειαι τῆς Πολιάδος. i. e. *Eteobutadæ genus quodam insigne & illustre Athieniensibus, qui vere à Butæ familia originem trahebant, à cujus descendentibus sacerdotes fœminæ Poliadis Minervæ constituebantur.* Idem populus aliis Βουτεία, aliis Βουτία dicitur.

43 Βοῦτος, πόλις Αἰγύπτου.] Butus, seu Buto, ûs, urbs Ægypti, metropolis in Phthenote Nomo, in qua erat Latonæ oraculum, quæ inde *Buto* quoque dicebatur, ut inquit noster. Memoratur Ptolemæo lib. 4. c. 5. Straboni lib. 17. Ἐν δὲ τῇ Βούτῳ Λητοῦς ἐστι μαντεῖον. i. e. *In oppido verò Buto Latonæ est oraculum.* Herodotus lib. 2. c. 155. celebrat & admiratur hoc Latonæ oraculum hisce verbis: Τοῦ δὲ χρηστηρίου τοῦ ἐν Αἰγύπτῳ πολλὰ ἐπεμνήσθην ἤδη. Καὶ δὴ λόγον περὶ αὐτοῦ ὡς ἀξίου ἐόντος ποιήσομαι. Ὁ γὰρ χρηστήριον τοῦτο τὸ ἐν Αἰγύπτῳ, ἔστι μὲν Λητοῦς ἱρὸν, ἐν πόλι δὲ μεγάλῃ ἱδρυμένον, κατὰ τὸ Σεβεννυτικὸν καλεόμενον στόμα τοῦ Νείλου, &c. i. e. *De oraculo autem, quod est in Ægypto, cum feci multa verba, tum faciam, utpote de re memoratu digna. Est enim oraculum hoc in Ægypto, sacrum Latonæ, positum in magna urbe, contra ostium Nili, quod* Sebennyticum *appellatur à superiore parte maris subeuntibus; nomen verò huic urbi, ubi oraculum est,* Buto, *ut & prius à me dictum est. Templum verò est in hac urbe Butone Apollinis & Dianæ. Et illud Latonæ in quo redduntur oracula, grande est, & porticum habet decem orgyis sublimem. Ubi quid mihi ex iis, quæ in aperto erant, maximo miraculo fuerit, referam: Est in hoc fano Latonæ delubrum ex uno factum lapide, &c.* Si plura de hoc templo scire desideras, adi Herodotum libro capiteque citato.

44 Τοῦ Βουτοῦς, Βουτοΐτης, &c.] Pro τοῦ Βουτοῦς lege τῆς Βουτοῦς, sequitur enim ὡς τῆς Σαβοῦς, Σαβοΐτης.

45 Βούτριον, ὡς Ῥήγιον, τῆς Ἰταλίας πόλις.] Butrium Italiæ urbs, quam Strabo Ravennæ oppidum vocat, Plinius lib. 3. c. 15. *Nec procul à mari Umbrorum, Butrium, intus colonia* Bononia Felsina *vocata, cum princeps Hetruriæ esset.* Memoratur etiam Ptolemæo lib. 3. c. 1. prope Tridentum, cujus adhuc nunc exiguum extat castellum ejusdem nominis prope Cotignolam & Lucum, auctore Leandro Alberto in Italiæ regione decima quarta.

46 Βρασιαί, πόλις Λακωνική.] Brasiæ, num. plur. urbs Laconica ex Pausaniæ lib. 3. qui de ea libro ab Stephano citato sic loquitur: Βρασιαὶ δὲ ἐσχάτη μὲν ταύτῃ τῶν Ἐλευθερολακώνων πρὸς θαλάσσῃ ἐστὶ, Κυφάντων δὲ ἀπέχουσι πλοῦν σταδίων διακοσίων, &c. i. e. *Brasiæ extremum hac in parte Eleutherolaconum ad mare est oppidum, distat à Cyphantibus* CC *stadiorum navigatione, &c.* Ac paulò infra inquit, hanc urbem prius *Oreatas* nominatam, ac *Brasias* vocatam postea fuisse quadam de fabula, quam apud eum poteris legere. Mihi enim fabulis immorari non est volupe. Nostro Auctori etiam suo loco Πρασιαί. Ptolemæo lib. 3. c. 16. Πρασία dicitur, & in Argolico Laconiæ sinu locatur.

47 Βραύρων, δῆμος τῆς Ἀττικῆς.] Brauron, onis, populus Atticæ, à quo Brauronia Diana, cujus festum Brauronia quoque, sed neut. plur. dicebatur. Populi & Dianæ meminit inter alios Pausanias in Atticis, cujus inibi erat ξόανον ἀρχαῖον. i. e. *Signum* seu *Simulachrum vetus*, quod Xerxem Darii filium ex Braurone avexisse refert idem auctor lib. 8. de quo videsis Meurs. de Pop. Atticæ.

48 Βραχμᾶνες, Ἰνδικὸν ἔθνος, &c.] Brachmanes, Brachmæ, Brachmani, Brachmanæ, (sic enim apud Scriptores invenitur hoc nominis) fuere Indiæ populi philosophiæ dediti, quos Ptolemæus inter alios auctores memorat Geographiæ lib. 7. c. 1. de quibus plurima narrantur apud Strabonem lib. 15. & apud Cœlium Rhodig. Antiquit. lib. 18. c. 31. Celebres autem inter Indos philosophi fuere Brachmanes, Germanes, Pramnes, sed omnium celeberrimi fuere Brachmanes, ex quibus erat *Calanus* ille, qui coram

Z 3 Alexan-

τῶν, οὓς καὶ Βράχμας καλοῦσιν. Ἱεροκλῆς δὲ ἐν τοῖς Φιλίστορσί φησι· μετὰ ταῦτα σπουδῆς ἄξιον ἐνομίσθη τὸ Βραχμάνων ἰδεῖν φῦλον ἀνδρῶν φιλοσόφων, καὶ θεοῖς φίλων, ἡλίῳ δὲ μάλιστα καθωσιωμένων. Ἀπέχονται δὲ σαρκοφαγίας πάσης, καὶ ὑπαίθριοι τὸν ἀεὶ χρόνον βιοτεύουσι, καὶ ἀλήθειαν τιμῶσι. 49 Χρῶνται δὲ ἐσθῆτι λινῇ, τῇ ἐκ πετρῶν λίθων. Τὰ μηρύματα μαλακὰ, καὶ δέρματα, ὃ δὴ συνυφαίνουσιν. Ἐξ ὧν ὑφάσματα γίγνεται, μήτε πυρὶ καιόμενα, μήτε ὕδατι καθαιρόμενα, ἀλλ' ἐπειδὰν ῥύπου καὶ κηλῖδος ἐμπλησθῇ, ἐμβληθέντα εἰς φλόγα, λευκὰ καὶ διαφανῆ γίγνεται.

pientissimi, quos etiam *Brachmas* vocant. Hierocles verò in Philistoribus inquit: *Post hæc studio dignum visum est Brachmanum videre nationem virorum philosophorum & Diis amicorum, Soli verò maximè sunt addicti, ac consecrati. Abstinent verò ab omni carnis-esu; ac sub dio totum vitæ tempus vivunt, atque veritatem colunt. Utuntur verò veste linea, ex petrarum lapidibus, quarum fila, seu stamina sunt mollia, & pelles, quas contexunt, ex quibus telæ fiunt, quæ nec igne comburi, nec aqua lustrari possunt; sed postquam sordibus & maculis sunt plenæ, in flammam injectæ albæ ac pellucidæ fiunt.*

ΒΡΑΧΥΛΗ, πόλις Κερήτων· οὗτοι δὲ τοῖς Ἴβηρσιν ὁμοροῦσι. Τὸ ἐθνικὸν, Βραχυλαῖος.

BRACHYLE, urbs Ceretum. Hi verò Iberis sunt finitimi. Gentile, Brachylæus.

ΒΡΕΑ [50], πόλις, εἰς ἣν ἀποικίαν ἐστείλαντο Ἀθηναῖοι. Τὸ ἐθνικὸν, ἔδει Βρεάτης. Ἔστι δὲ Βρεαῖος παρὰ Θεοπόμπῳ, εἰκοστῷ τρίτῳ.

BREA, urbs ad quam Athenienses coloniam misere. Gentile, debebat esse Breates. Est verò Breæus apud Theopomp. lib. 23.

ΒΡΕΝΘΗ [51], πόλις Ἀρκαδίας, καὶ ποταμὸς Βρενθεάτης. Καὶ τὸ ἐθνικὸν, Βρενθαῖος, ἢ Βρενθεύς, [52] ὡς εἰρήσεται παρὰ τοῦ Ορ *

BRENTHE, urbs Arcadiæ, & fluvius Brentiates. Et gentile, Brenthæus, vel Brenthieus, ut dicetur ab *

ΒΡΕΝΘΗΣΙΟΝ [53], πόλις παρὰ τὴν Ἀδρίαν, ἀπὸ Βρέντου Ἡρακλέους· ἢ ὡς εὐλίμενος οὖσα· ἑνὶ γὰρ στόματι λιμένες πολλοὶ συγκλείονται. Ὡς ἐοικυῖα τοίνυν κεφαλῇ ἐλάφου, οὕτως ὠνόμασται. [54] Βρέντιον γὰρ παρὰ Μεσαπίοις, ἡ τοῦ ἐ-

BRENTESIUM, urbs juxta Adriam, ab Herculis Brento, vel tanquam bonos portus habens. Uno enim ostio portus multi concluduntur, ut similis igitur cervi capiti, sic vocata est. *Brention* enim apud Messapios est caput

Alexandro se combussit. Horum opiniones ex Megasthene refert Strabo libro citato, scilicet eos de plurimis cum Græcis sentire, *quod mundus sit ortus, & corruptibilis, & sphæricus; quod ejus administrator & conditor Deus universum eum pervadat; quod universarum rerum primordia diversa sint, mundi autem aqua, atque præter quatuor elementa quintam quandam naturam esse asserebant ex qua cœlum & astra constabant, terram in medio universi sitam esse, de semine, de anima similia ac Græci opinabantur, admiscebant etiam fabulas quasdam; sicut Plato de immortalitate animæ, & de judiciis, quæ apud inferos fiunt, & alia hujusmodi non pauca.* Ut videre est apud auctorem citatum.

49 Χρῶνται δὲ ἐσθῆτι λινῇ, τῇ ἐκ πετρῶν, &c.] De lino incombustibili ex petris videsis quæ annotamus in Κάρυστος.

50 Βρεὰ, πόλις εἰς ἣν ἀποικίαν, &c.] Brea, urbs in quam Athenienses coloniam miserunt, celebratur ab Auctore nostro, sed ubi regionum fuerit, divinandum nobis relinquit. In Hispania hujus nominis est oppidum à Madrito novem leucas distans, quod pertinet ad Marchionem de Mondexar, unum ex Hispaniæ regulis, qui coram rege caput operiunt, genus honoris inter Hispanos summus, cujus neptem in uxorem duxit amicus noster D. D. Gaspar Hybañez de Segovia, & Peralta, cui hoc Opus dicamus, per quas nuptias vel amicus noster, vel ejus posteri hujus nobilissimæ domus possunt aliquando esse heredes, præsertim cum ex hac domo jam mares defecerint. In hanc Hispanam Bream Athenienses coloniam non miserunt, verum ad amicum nostrum Athenæ ipsæ migrarunt; liceat nobis in ipsius honorem hoc præfari.

51 Βρένθη, πόλις Ἀρκαδίας, &c.] Brenthe, urbs Arcadiæ & Brenthiates fluvius memorantur Pausaniæ in Arcadicis: Παραιβασίου δὲ ἔχεται πεδίον ἑξήκοντα σταδίων μάλιστα, καὶ πόλεως ἐρείπια Βερένθης ἐστὶν ἐν δεξιᾷ τῆς ὁδοῦ, καὶ ποταμὸς ἔξεισιν αὐτόθι Βερενθεάτης, ὅσον δὲ σταδίους προελθόντα πέντε κάτεισιν ἐς τὸν Ἀλφειόν. i.e. *Adhæret Paræbasio campus stadiûm ferme* LX *Brenthes urbis rudera ad viæ dexteram se ostendunt; præterfluente Berentheate amne, qui hinc circiter stadia quinque in Alpheum effluit.* Apud Pausaniam pro Βερένθης & Βερενθεάτης legendum ex Auctore nostro Βρένθης & Βρενθεάτης. Sic enim etiam apud Pausaniam libro quinto Βρενθεάτης legitur. Error ille impressoris rationibus inferendus est.

52 Ὡς εἰρήσεται παρὰ τοῦ Ορ. *] Sunt verba lacunosa, & mutila quoque esse videntur. Promittit enim se dicturum de gentili urbis Brenthes, sed ubi, omisit dicere; illa verò lacunosa forsitan sic supplenda sunt; παρὰ τοῦ Ὀρεσθέως τοῦ Λυκάονος. i.e. *ab Orestheo Lycaonis filio.* Orestheus enim Lycaonis filius cujus noster meminit in Ὀρεσθήσιον aliquot condidit urbes, auctore Pausania lib. 8.

53 Βρεντήσιον, πόλις παρὰ τὴν Ἀδρίαν, &c.] Brentesion Græcis dicitur urbs Italiæ, quæ Latinis *Brundisium*, & *Brundusium*, vulgo Italis *Brindisi*. Ejus mel & lanæ laudantur Straboni lib. 6. Fuit urbs tota Italiâ celeberrima, ac valdè frequentata eis, qui ex Asia & Græcia Romam proficiscebantur, necnon eis, qui ex Roma in Asiam & Græciam cogitabant, quod inclytum portum haberet, ut refert Florus lib. 1. c. 20. De eo loquitur Cicero ad Atticum Epist. lib. 4. epist. 1. cui etiam *Brundisina Colonia* dicitur: *Prid. Non. Sext. Dyrrhachio sum profectus, ipso illo die, quo lex est lata de nobis Brundisium veni Non. Sext. ibi mihi Tulliola mea fuit præsto natali suo ipso die, qui casu idem natalis erat & Brundisinæ coloniæ.* Ab Ætolis conditam fuisse duce Diomede testatur Trogus Pomp. seu ejus epitomator Justinus lib. 12. c. 2. ex hac urbe fuisse *Pacuvium* poëtam ajunt, qui Tarenti decedens lepidum epigramma de se ipso fecit, ut ejusdem sepulchro incideretur, auctore Aul. Gel. Noct. Atticar. lib. 1. c. 24. quod libuit hic apponere:

Adolescens, tametsi properas, hoc te saxum rogat
Ut se adspicias: deinde, quod scriptum est, legas:
Hic sunt poëtæ Pacuvii Marci sita
Ossa, hoc volebam, nescius ne esses, vale.

Et hæc de antiquitate Brundusii sufficiant; nunc propemodum desertum & collapsum est, etsi Archiepiscopali sede gaudet, ut refert Leander Albertus in Italiæ regione no...

54 Βρέντιον γὰρ παρὰ Μεσαπίοις, &c.] Reddit causam, quamobrem Βρεντήσιον, i.e. *Brundusium* sic fuerit appellatum, scilicet, quod simile videretur cervi capiti. Βρέντιον enim Messapiorum lingua *Cervi caput* significabat, quod ex Se-

τῆς ἐλάφου κεφαλὴ, ὡς Σέλευκος ἐν δευτέρῳ A γλωσσῶν. Τὸ ἐθνικὸν, Βρεντησῖνος.

ΒΡΕΤΤΟΤΙΑ [55], νῆσος ἐν τῷ Ἀδρίᾳ, ποταμὸν ἔχουσα Βρέττιον. Ταύτην Ἐλάφουσαν Ἕλληνες, οἱ δὲ Βρεττανίδα καλοῦσι. Τὸ ἐθνικὸν, ἔδει Βρεττιανὸς, ὡς Πολύβιος. Τὸ θηλυκὸν, B [56] ἐπὶ Βρεττιανὴν τόπων. [57] Νῦν δὲ Βρέττιοι λέγονται. [58] Εἰσὶ καὶ Βρεττανίδες νῆσοι ἐν τῷ Ὠκεανῷ, ὧν τὸ ἐθνικὸν Βρεττανοί. [59] Διονύσιος ὑφελὼν τὸ ἓν τ, ἔφη·

> Ὠκεανοῦ κέχυται ψυχρὸς ῥόος, ἔνθα C
> Βρετανοί.

[60] Καὶ ἄλλοι οὕτω διὰ τοῦ π, Πρετανίδες νῆσοι, ὡς Μαρκιανὸς καὶ Πτολεμαῖος.

ΒΡΕΤΤΟΣ [61], πόλις Τυῤῥηνῶν, ἀπὸ Βρέττου

caput cervi, ut Seleucus lib. 2. Glossarum. Gentile, Brentesinus.

BRETTOTIA, insula in Adriatico mari, quæ fluvium habet Brettium hanc *Elaphussam* Græci; alii verò *Brettanidem* vocant. Gentile debebat esse Brettianus, ut Polybius. Fœmin. *in Brettianam locorum.* Nunc verò *Brettii* dicuntur. Sunt etiam Brettanides insulæ in Oceano, quarum gentile, Brettani, Dionysius adempto uno *t* dixit:

> *Oceani confusus est frigidus cursus, ubi Bretani.*

Alii verò per *p* scribunt Pretanides insulæ, ut Marcianus, & Ptolemæus.

BRETTUS, urbs Tyrrhenorum, sic dicta

ex Seleuci Glossarum secundo affert. Id etiam testatur Strabo lib. 6. Quare apud Stephanum pro βρέντιον fidenter legendum ex Strabonis libro citato βρεντήσιον.

55 Βρεττοτία, νῆσος ἐν τῷ Ἀδρίᾳ, &c.] Memoratur Brettotia, insula in Adriatico mari, quæ fluvium habebat Brettion, quam Græci *Elaphussan* i. e. *Cervariam* vocabant; alii vero *Brettanida.* Valde ignota est hæc insula apud reliquos scriptores. Plinius lib. 4. c. 12. Elaphussam celebrat; utrum fuerit eadem insula, viderint doctiores. Magni etymologici auctor in Βρεττανοὶ ex nostro auctore, ut & alia multa, hanc sectionem transcripsit hoc modo: Βρεττία δὲ ἡ νῆσος ἐν τῷ Ἀδρίᾳ, ποταμὸν ἔχουσα Βρέντιον. Οἱ δὲ, Βρεντανίδαι. Καὶ τὸ ἐθνικὸν ἔδει Βρεντιανὸς, ὡς Πολύβιος. i. e. *Brettia verò est insula in Adria, fluvium habens Brentium; alii verò, Brentanidæ; & gentile debebat esse Brentianus, ut Polybius.* Apud hunc pro Βρέντιον lege Βρέττιον, pro Βρεντανίδαι lege Βρεττανίδα, pro Βρεντιανὸς, lege Βρεττιανὸς ex nostro auctore; sed noster etiam ex illo corrigendus est. Namque pro Βρεττοτία, legendum censeo Βρεττία.

56 Ἐπὶ Βρεττιανὴν τόπων.] In his verbis suspicor subesse mendum, si tibi placet pro τόπων lege τόπον.

57 Νῦν δὲ Βρέττιοι λέγονται.] Innuit incolas insulæ Brettiæ dici *Brettios* sua ætate, cum antea *Brettiani* dicerentur; infra in Βρέττος, quæ erat Tyrrhenorum urbs, ejus oppidanos quoque *Brettios* inquit esse. Sic etiam apud Græcos vocabantur, qui apud Latinos *Bruttii.* Periegetæ v. 362. Βρέντιοι dicuntur.

58 Εἰσὶ καὶ Βρεττανίδες, νῆσοι, &c.] Celebrat insulas Brettanides, scilicet Angliam una cum Scotia, & Hiberniam, & earum incolas Brettanos, nunc insula Britania, incolæ *Britani* dicuntur, ac sunt clariores, quam ut indicari egeant & commercio, & viribus maritimis. Antiquitus Græci & Romani nesciebant, utrum Britania insula, an continens esset, auctore Dione lib. 39. quare Venusinus vates vocat Britannos ultimos orbis carm. lib. 1. Od. 35.

> *Serves iturum Cæsarem in ultimos*
> *Orbis Britannos.*

Primus Romanorum D. Jul. Cæs. eos aggressus est, auctore Suet. in ejus vita, post quem Claudius Cæsar Messalina conjuge quam triumpho notior de eis triumphavit, atque filio suo *Britannici* nomen imposuit, teste inter alios Paulo Diacono Hist. lib. 8. ad quod videtur alludere Juvenalis Sat. 2.

> — *Arma quidem ultra*
> *Littora Jubernæ præmovimus, & modo captas*
> *Orcadas, ac minima contentos nocte Britannos.*

Ex Ciceronis epistolis ad Atticum lib. 4. epistola 16. apparet, non habuisse olim Britannos argenti usum. Sic enim ille: *Britannici belli exitus expectatur. Constat enim aditus insulæ esse munitos mirificis molibus; Etiam illud jam cognitum est, neque argenti scrupulum esse ullum in illa insula.* At nunc Britannia propter commercium ditissima est, ac maris viribus valentissima & potentissima, de qua consule sis Polydorum Virg. Hist. Anglicanæ lib. 1.C. Cæsarem Comment. lib. 5. Corn. Tacitum in vita Agricolæ & alios.

59 Διονύσιος.] Affert versiculum Dionysii de situ Orbis, qui apud eum legitur num. 284. in quo à nomine Βρεττανοὶ propter metrum ademit alterum τ. quod est tralatitium inter omnes poetas, sed Dionysius in nomine Sarmatarum (quod magis miraberis) τὸ ρ etiam ademit propter metrum v. 304.

> Γερμανοὶ Σαμάται τε, Γέται θ᾽ ἅμα, Βαστάρναι τε.
> *Germani, Samatæque, Getæque simul, Bastarnæque.*

Poëtarum parens primo suæ Iliadis versu. (id notatu dignum est) tres hujusmodi errores prudens commisit, ut in commentariolo nostro auctorum, quod ad testimonium vocat auctor noster in *Homerus* annotavimus.

60 Καὶ ἄλλοι οὕτω διὰ τοῦ π, Πρετανίδες νῆσοι.] Inquit insulas Brettanides aliis scilicet Marciano in Periplo & Ptolemæo vocari *Pretanides*; apud hunc nihil tale memini me legisse; apud illum dicuntur *Pretanicæ*, quas duas esse inquit *Albion*, quæ nunc Anglia, *Ivernia*, quæ nunc Hibernia, suo etiam loco Auctori nostro celebratur *Pretanice.*

61 Βρέττος, πόλις Τυῤῥηνῶν, &c.] Brettus, Stephano Tyrrhenorum civitas dicitur fuisse, nomen adepta à Bretto Herculis ex Baletia filio. Græcis nunquam desunt hujusmodi conditores; Latinis nec urbis, nec conditoris fit mentio. Brettii autem, qui Latinis Bruttii fuere populi Italiæ celebres adeò ut juxta Antiochi sententiam, quam paulo infra inquit noster, tota Italia ab eis *Brettia* prius quam *OEnotria* appellata fuerit; ego suspicor civitatem de qua nunc agitur, fuisse eorum civitatem, quod certo quodam modo videtur innuere Trogi Pompei breviator, cum de hujus gentis nomine agit lib. 23. c. 1. *Dein quasi* [loquitur de Agathocle, rege Siciliæ] *angustis insulæ terminis clauderetur, cujus imperii partem primis incrementis ne speraverat quidem, in Italiam transcendit; exemplum Dionysii secutus, qui multas civitates Italiæ subegerat. Primi igitur hostes illi Bruttii fuere, qui & fortissimi tum, & opulentissimi videbantur, simul & ad injurias vicinorum prompti. Nam multas civitates Græci nominis Italia expulerant: auctores quoque suos Lucanos bello vicerant, & pacem cum his, æquis legibus fecerant. Tanta feritas animorum erat, ut nec origini suæ parcerent. Namque Lucani iisdem legibus liberos suos, quibus & Spartani, instituere soliti erant. Quippe ab initio pubertatis, in sylvis inter pastores habebantur, sine ministerio servili, sine veste quam induerent, vel cui incubarent, ut à primis annis duritiæ parcimoniæque, sine ullo usu urbis; assuescerent, &c.* Ac paulo post: *Itaque fatigatus querelis sociorum Dionysius, Siciliæ tyrannus, sexcentos Afros ad compescendos eos miserat, quorum castellum proditum sibi per Bruttiam mulierem, expugnaverunt; ibique civitatem, concurrentibus ad opinionem novæ urbis pastoribus, statuerunt:* Bruttiosque *se ex nomine mulieris vocaverunt. Primum illis cum Lucanis, originis suæ auctoribus, bellum fuit. Qua victoria erecti, cum pacem æquo jure fecissent, ceteros finitimos armis subegerunt; tantasque opes brevi consecuti sunt, ut perniciosi etiam regibus haberentur. Denique Alexander, rex Epiri, quum in auxilium Græcarum civitatum, cum magno exercitu, in Italiam venisset cum omnibus copiis ab his deletus est.* Strabo lib. 6. auctor est *Brettios*, Latinis *Bruttios*, à Lucanis sic vocatos fuisse, quod ab ipsis defecissent, Lucanorum

A Βρέττου τοῦ Ἡρακλέους, καὶ Βαλητίας τῆς Βαλήτου. Οἱ οἰκοῦντες, Βρέττιοι. [62] Καὶ ἡ χώρα Βρεττία, καὶ ἡ γλῶσσα. [63] Ἀριστοφάνης·

Μέλαινα δεινὴ γλῶσσα Βρεττία παρῆν.

[64] Ἀντίοχος δὲ τὴν Ἰταλίαν φησὶ κληθῆναι Βρεττίαν, εἶτα Οἰνωτρίαν. B

ΒΡΙΓΕΣ [65], ἔθνος Θρακικόν· Ἡρόδοτος ἑβδόμῃ. Οἱ δὲ Φρύγες, ὡς Μακεδόνες λέγουσι, καλέονται Βρίγες, καὶ Βριγία ἡ Τρωϊκή, τουτέστιν ἡ Φρυγία, ἀπὸ Φρύγου τοῦ κατοικήσαντος ἐν Μακεδονίᾳ. Ἡρωδιανὸς ἐν πρώτῃ κλίσεως ὀνομάτων Βρίγαντας αὐτούς φησι. C Τὰ γὰρ εἰς γας λήγοντα ὀνόματα, ἰσοσυλλάβως κλίνεται, ὅτε μόνον εἰσὶ κύρια. Τοῦτο δέ φημι διὰ τὸ Βρίγας. [66] Ἔθνος δέ ἐστι Βρεττανικὸν οἱ *

dicta à Bretto Herculis filio; & Baletiæ Ba[leti] filiæ. Incolæ, Brettii, & regio Brettia, & lingua Aristoph.

Nigra gravis lingua Brettia aderat.

Antiochus verò inquit Italiam fuisse vocatam *Brettiam*, deinde *OEnotriam*.

BRIGES, populi Thraciæ; Herodotus libr. 7. *Phryges verò* (ut Macedones dicunt) *vocantur Briges*, & *Brigia Troica*, hoc est Phrygia à Phrygo, qui sedes collocavit in Macedonia. Herodianus in prim. nominum declinationis, *Brigantas* eos vocat. Nomina enim, quæ desinunt in *gas* parisyllabicè declinantur, quando propria tantum sunt. Hoc verò dico propter nomen Brigas. Populi verò sunt Brettanici *

canorum enim lingua *Brettios* vocari *rebelles*: Ὠνόμασται δὲ, inquit ille, τὸ ἔθνος ὑπὸ Λευκανῶν. Βρεττίους γὰρ καλοῦσι τοὺς ἀποστάτας. Ἀπέστησαν δ᾽ ὥς φασι, ποιμαίνοντες αὐτοῖς πρότερον, εἶθ᾽ ὑπὸ ἀνέσεως ἐλευθεριάσαντες, ἡνίκα ἐπεστράτευσε Δίων Διονυσίῳ, &c. i. e. *Hæc gens* [sic] *à Lucanis appellata fuit.* Brettios *enim vocant* apostatas. *Desciverunt autem, ut ajunt, cum prius eorum essent pastores, deinde remissione libertatem adepti, quando Dio bellum in Dionysium movit, &c.* Quod etiam videtur probare Sil. Ital. lib. 8.

Brutius haud dispar animorum, unaque juventus
Lucanis excita jugis ——

Aulus Gell. Noct. Atticar. lib. 10. c. 3. autor est Brutios à Romanis victos loco servorum habitos fuisse quod primi totius Italiæ ad Annibalem desciverunt. Ejus sunt verba: *Cum Annibal Pœnus cum exercitu in Italia esset, & aliquot pugnas populus Romanus adversas pugnavisset, primi totius Italiæ Brutii ad Annibalem desciverunt. Id Romani ægre passi, postquam Annibal Italia decessit, superatique Pœni sunt, Brutios ignominiæ causa non milites scribebant, nec pro sociis habebant: Sed magistratibus in provincias euntibus parere, & præministrare servorum vicem jusserunt; itaque ii sequebantur magistratus, tanquam in scenicis fabulis, qui dicebantur* lorarii, *& quos erant jussi, vinciebant, aut verberabant, quod autem ex Brutiis erant, appellati sunt* Brutiani. Videsis quæ de Brutiis refert Strab. in libri quinti fine.

62 Καὶ ἡ χώρα Βρεττία, &c.] Brettia regio, describitur ab Strabone lib. 6. prope Lucanos; *Calabria* hodie dicitur, auctore Philippo Ferr. Alexandrino in suo Lexico Geographico.

63 Ἀριστοφάνης.] Vendit nobis Aristophanem per aversionem: ego non sum OEdipus, nescio qua fabulâ versiculus ille, quem affert, inveniatur. Simile quid legitur apud Hesych. Βρεττία, μέλαινα, ἢ βάρβαρος ἀπὸ τοῦ Βρεττιαίων ἔθνους. i. e. *Brettia, nigra, vel barbara à Brettiorum gente.* Apud magni etymologici auctorem hæc etiam habentur: Βρεττία, μέλαινα πίσσα. Καὶ βάρβαρος ἀπὸ τοῦ Βρεττίωνος. i. e. *Brettia, nigra pix, & Barbara à Bretione.* Et apud Hesych. τὸ Βρεττιαίων & apud magni Etymologici auctorem τὸ Βρεττίωνος, corrupta esse existimo, & ad eundem finem tendere, scilicet ad nostri auctoris Brettios.

64 Ἀντίοχος δὲ τὴν Ἰταλίαν, &c.] Inquit ex Antiocho Italiam vocatam fuisse *Brettiam*, deinde *OEnotriam*, verum hac in re non est audiendus Antiochus, ut pote Græcus, de Italia Latinis potius, quam Græcis credendum est, OEnotriæ nomen longè antiquius est, quam Brettiæ, quandoquidem secundum Justinum lib. 23. c. 1. cujus verba paulo supra attulimus, Bruttiorum nomen à Bruttia fœmina Dionysii Siculi ætate primum auditum est. Quin etiam contrarium apparet ex eodem Antiocho quem ad testimonium vocat noster, ut testatur Dionysius Halicarnasseus lib. 1. Ἀντίοχος δὲ, inquit ille, ὁ Συρακούσιος συγγραφεὺς πάνυ ἀρχαῖος, ἐν Ἰταλίας οἰκισμῷ τοὺς παλαιτάτους οἰκήτορας διεξιὼν, ὡς ἕκαστοί τι μέρος αὐτῆς κατεῖχον, Οἰνωτροὺς λέγει πρώτους τῶν μνημονευομένων ἐν αὐτῇ κατοικῆσαι, εἰπὼν ὧδε. Ἀντίοχος Ξενοφάνεος τάδε συνέγραψε περὶ Ἰταλίας, ἐκ τῶν ἀρχαίων λόγων τὰ πιστότατα καὶ σαφέστατα. Τὴν γῆν ταύτην, ἥτις νῦν Ἰταλία καλεῖται, τὸ παλαιὸν εἶχον Οἰνωτροί. Ἔπειτα διεξελθὼν ὃν τρόπον ἐπολιτεύοντο, καὶ ὡς βασιλεὺς ἐν αὐτοῖς Ἰταλὸς ἀνὰ χρόνον ἐγένετο, ἀφ᾽ οὗ μετωνομάσθησαν Ἰταλοί. Τούτου δὲ τὴν ἀρχὴν Μόργης διεδέξατο, ἀφ᾽ οὗ Μόργητες ἐκλήθησαν. Καὶ ὡς Σικελὸς ἐπιξενωθεὶς Μόργητι, ἰδίαν πράττων ἀρχὴν, διέστησε τὸ ἔθνος. Ἐπιφέρει ταυτί. Οὕτω δὲ Σικελοὶ καὶ Μόργητες ἐγένοντο, καὶ Ἰταλιῆτες, ἐόντες Οἰνωτροί. hoc est: *Antiochus Syracusanus peraantiquus historicus in Italiæ habitatione vetustissimos ejus incolas percensens, & quam ejus partem singuli habuerint,* OEnotros *dicit primos omnium, quorum exstet memoria, terram eam habitasse. Dicens hoc modo: Antiochus Xenophanis filius, è vetustissimis monimentis hæc, quæ fide dignissima, & certissima erant, de Italia conscripsit. Terram hanc, quæ nunc* Italia *dicitur, olim tenuerunt* OEnotri. *Deinde, commemoratis eorum moribus ac formâ reipublicæ, & quod regnum tandem Italo delatum sit: à quo, mutato nomine, dicti sint Itali: Morgetemque huic successisse, à quo* Morgetes *sint vocati, & quod Siculus, à Morgete hospitio exceptus, proprium sibi principatum quærens, gentem diremerit: hæc infert: Sic vero Siculi & Morgetes facti sunt & Itali, cum essent OEnotri.* Ex quibus verbis claret contrarium asseruisse Antiochum illis, quæ apud nostrum auctorem habentur, quamobrem noster procul dubio falsus est, apud quem pro εἶτα legendum est πρότερον.

65 Βρίγες, ἔθνος Θρακικόν. Ἡρόδοτος ἑβδόμῃ.] Briges, um, populi Thraciæ ex Herodoti lib. 7. cujus integra verba sunt: Οἱ δὲ Φρύγες (ὡς Μακεδόνες λέγουσι) ἐκαλέοντο Βρίγες χρόνον ὅσον Εὐρωπήϊοι ἐόντες σύνοικοι Μακεδόσι: μεταβάντες δὲ ἐς τὴν Ἀσίην, ἅμα τῇ χώρῃ καὶ τὸ οὔνομα μετέβαλον ἐς Φρύγας. i. e. *Phryges verò (ut Macedones ajunt) vocabantur* Briges, *donec Europæi fuerunt, ac unà cum Macedonibus incolebant* [regionem] *transgressi autem in Asiam, unà cum regione & nomen mutarunt in Phryges.*

66 Ἔθνος δὲ ἐστι Βρεττανικὸν οἱ. *] Hæc lacuna supplenda mihi videtur addendo Βρίγαντες. Inquit enim Brigantes esse gentem Brettanicam, id est, Britannicam; Ptolemæus duos hujus nominis populos memorat, alterum lib. 2. c. 2. inter Iverniæ populos, alterum ejusdem libri c. 3. inter Albionis, hoc est, *Angliæ* populos locat: Pausanias lib. 8. prodit Antoninum Imperatorem eis ademisse agrorum partem, quod Genunios P. R. socios lacessierant. Memoratur etiam Juv. Sat. 14. v. 196.

Dirue Maurorum attegias, castella Brigantum
Ut locupletem aquilam tibi sexagesimus annus
Afferat.

At cum hujus nominis fuerint duo populi, ut ex Ptolemæo apparet, non est facile dictu, de quibus loquatur Pausanias; & Juvenalis. Noster enim de Britanniæ Brigantibus loquitur; inter scriptores non convenit de eorum hodierno nomine.

ΒΡΙΚΙΝΝΙΑ[67], πόλις Σικελίας. Τὸ ἐθνικὸν, Βρικιννιάτης. A

ΒΡΙΣΑ, ἄκρα Λέσβου, ἐν ᾗ ἵδρυται Διόνυσος Βρισαῖος.

ΒΡΟΥΣΙΣ, μοῖρα Μακεδονίας, ἀπὸ Βρούσου Ἠμαθίου παιδός. Τὸ ἐθνικὸν Βροῦσοι, ὡς Κόλχοι. Τινὲς γράφουσι διὰ τοῦ ο. B

ΒΡΟΥΤΟΒΡΙΑ[68], πόλις μεταξὺ Βαίτιος ποταμοῦ, καὶ Τυριτανῶν· δηλοῖ δὲ Βρουτόπολιν. Τὸ γὰρ βρία τοῦτο σημαίνει, ὡς Πολτυμβρία, Σηλυμβρία. Ὅθεν τὸ ἐθνικὸν Βρουτοβριανὸς, ὡς Σηλυμβριανὸς, Πολτυμβριανὸς, Μεσημβριανός. C

ΒΡΟΥΤΤΙΑ[69], μοῖρα Σικελίας. Τὸ ἐθνικὸν Βρούττιοι.

ΒΡΥΑΝΙΟΝ[70], πόλις Θεσπρωτίας. Τὸ ἐθνικὸν, Βρυάνιος, ὡς Βυζάντιος. D

ΒΡΥΓΙΑΣ, πόλις Μακεδονίας. Τὸ ἐθνικὸν, Βρύγιος.

ΒΡΥΓΙΟΝ[71], πόλις Μακεδονίας. Τὸ ἐθνικὸν, καὶ Βρυγιεύς. E

ΒΡΥΚΗΣ[72], καὶ Βρύκαι, ἔθνος Θρᾴκης. Λέγονται καὶ Βρυκεῖς, καὶ Βρυκήϊοι.

ΒΡΥΛΛΙΟΝ[73], πόλις ἐν τῇ Προποντίδι. [74] Ἔφορος δὲ ἐν πέμπτῃ Κεῖον αὐτήν φησιν εἶναι. [75] Τὸ ἐθνικὸν, Βρυλλιανός. Καὶ τὸ θηλυκὸν Βρυλλὶς ἡ χώρα, ἐν ᾗ Δασκύλειόν ἐστι μικρὸν πολίχνιον. F

ΒΡΥΞ[76], τὸ ἔθνος, καὶ Βρυγαί. Τοῦ Βρὺξ τὸ θηλυκὸν, Βρυγὶς, καὶ Βρυγηΐς, ὡς Καδμηΐς. Εἰσὶ δὲ Μακεδονικὸν ἔθνος, προσεχὲς Ἰλλυριοῖς. G

BRICINNIA, urbs Siciliæ. Gentile, Bricinniates.

BRISA, promontorium Lesbi, in quo Dionyſus Briſæus collocatus eſt.

BRUSIS, pars Macedoniæ, ſic dicta à Bruſo Emathii filio. Gentile, Bruſi, ut Colchi. Aliqui per *o* ſcribunt.

BRUTOBRIA, urbs inter Bætim fluvium, & Tyritanos. Significat verò *Brutopolim*, id eſt, *Bruti-civitatem*. Bria enim hoc ſignificat, ut Poltymbria, Selymbria. Unde gentile, Brutobrianus, ut Selymbrianus, Poltymbrianus, Meſembrianus.

BRUTTIA, pars Siciliæ. Gentile, Bruttii.

BRYANIUM, urbs Theſprotiæ. Gentile, Bryanius, ut Byzantius.

BRYGIAS, urbs Macedoniæ. Gentile, Brygius.

BRYGION, urbs Macedoniæ. Gentile, Brygienſis.

BRYCES, & Brycæ, populi Thraciæ, qui etiam dicuntur, Brycei, & Bryceïi.

BRYLLIUM, urbs in Propontide. Ephorus verò lib. 5. Ceon eam eſſe ſcribit. Gentile, Bryllianus, & fœmininum Bryllis regio, in qua Daſcelium parvum oppidulum eſt.

BRYX, gens, & Brygæ. Fœm. à Bryx, Brygis, & Brygeis, ut Cadmeis. Sunt verò Macedonici populi, vicini Illyriis.

67 Βρικιννία, πόλις Σικελίας.] Bricinnia, urbs Siciliæ, ſed ſine auctore memoratur; Thucydides lib. 4. *Bricinnias* num. plur. vocat oppidum munitum ἐν τῇ Λεοντίνῃ. i.e. in *Leontinorum* regione; Leontini autem fuere Siculi, ut apparet ex eodem auctore libro citato.

68 Βρουτοβρία, πόλις μεταξὺ Βαίτιος ποταμοῦ.] Brutobria, hoc eſt, Brutopolis, urbs Hiſpaniæ intra Bætin fluvium & *Tyritanos* h.e. *Turditanos*: Turditania verò alio nomine dicebatur *Bætica* nomine deſumpto à Bæti fluvio, auctore noſtro auctore in Τουρδιτανία. Quare pro Τυριτανῶν non dubito legendum Τουρδιτανῶν. *Bria* autem Thracum linguâ ſignificabat *civitatem*, ut tradit Strabo lib. 7.

69 Βρουττία, μοῖρα Σικελίας, &c.] Bruttia, pars Siciliæ, à qua gentile, Bruttii dicebantur. Bruttia non fuit Siciliæ pars, ſed Italiæ in regno Neapolitano, quæ nunc *Calabria* dicitur; & hæc lato modo *Sicilia* quoque dicebatur, ut diverſis locis Italiæ Antiquæ probat Cluverius, & adhuc hodie Hiſpaniarum rex, utriuſque Siciliæ rex in ſuis titulis indigetatur *Rey de entrambas Sicilias* dicunt Hiſpani, id eſt, Siciliæ & regni Neapolitani.

70 Βρυάνιον, πόλις Θεσπρωτίας.] Bryanium, urbs Theſprotiæ. Strabo lib. 7. eam memorat in Epiro ad Erigonem fluvium, cui Βρυανίον cum accentu in penultima dicitur; Livius lib. 31. c. 39. *Bruannam* vocat, quam non longè ab Osphago fluvio locat; Osphagum verò fluvium ab incolis *Erigonum* vocari inquit; ipſiſſima fuit urbs & ipſiſſimus fluvius, quamvis diverſo nomine ab Strabone & Livio inſigniantur.

71 Βρύγιον, πόλις Μακεδονίας.] Brygium, urbs Macedoniæ, memoratur Plinio lib. 4. c. 10. non longè à promontorio Canaſtræo.

72 Βρύκης, καὶ Βρύκαι, ἔθνος Θρᾴκης.] Bryces, & Brycæ num. plur. gens Thraciæ. Plinius lib. 4. c. 11. *Bryſas* vocat, & eos inter populos Thraciæ numerat. A Philippo Ferrario Alexandrino in Lex. Geographico inter Neſtum & Hebrum Thraciæ flumina celebrantur; & Bryſis eorum urbs epiſcop. ſub Archiep. Hadrianopolit. ex Curopalate.

73 Βρύλλιον, πόλις ἐν τῇ Προποντίδι.] Bryllium, urbs in Propontide. Propontis, non ſolum dicebatut mare illud, quod erat ante Pontum Euxinum, ſed regio quædam Byzantiorum, auctore noſtro Auctore in Προποντίς. Memoratur Plinio lib. 5. c. 32.

74 Ἔφορος δὲ ἐν πέμπτῃ Κεῖον αὐτήν φησιν εἶναι.] Ephorus lib. 5. *Bryllium* Propontidis urbem *Cium* eſſe inquit. Verum à Plinio libro capiteque numero præcedenti citatis Bryllium & Cios diverſa habentur oppida: *Poſtea*, inquit ille, *Sinus in quo flumen Aſcanium, oppidum Bryllium, amnis Hylas, & Cios cum oppido ejuſdem nominis*.

75 Τὸ ἐθνικὸν, Βρυλλιανός.] Gentilia à finitis in ion, ut plerumque deſinunt in ios, nunc verò à Βρύλλιον formar Βρυλλιανὸς: quia hujus rei nulla regula certa poteſt dari, ut alibi monuimus.

76 Βρὺξ, τὸ ἔθνος, καὶ Βρυγαί.] Bryx, gens, & Brygæ num. plur. inter Macedoniæ populos memorantur Herodoto lib. 7. c. 185. Straboni lib. 7. Noſter auctor ſupra memoravit Brygium, & Brygiada Macedoniæ urbes, de quibus nihil memorabile inveniebam, quod obſervationibus noſtris inſervire poſſet.

ΒΡΥΣΑ'ΚΙΟΝ[77], πόλις τῆς Παρθίνης. A [78] Οἱ πολῖται, Βρυσακοί.

BRYSACIUM, urbs Parthinæ. Cives, Bryſaci.

ΒΡΥΣΙΑΙ', πόλις Ἤλιδος, ὡς Αὐγειαὶ, διὰ τὸ πληθυντικῶς λέγεσθαι.

BRYSIÆ, urbs Elidis, ut Augeæ, quod plurali numero proferantur.

ΒΡΥΣΤΑΚΙ'Α[79], πόλις Οἰνώτρων. Τὸ ἐθνικὸν, Βρυστακιάτης.

BRYSTACIA, urbs OEnotrorum. B Gentile, Bryſtaciates.

ΒΥ'ΒΗ[80], πόλις κατὰ Πευκετίους. [81] Τὸ ἐθνικὸν, Βυβαῖος. Εἰσὶ δὲ ἔθνος Θρακικόν. Τὸ ἐθνικὸν Βύβαι, ὡς Λοκροὶ καὶ Δελφοί.

BYBE, urbs juxta Peucetios. Gentile, Bybæus. Sunt verò gens Thraciæ. Gentile, Bybæ, ut Locri, Delphi.

ΒΥ'ΒΑΣΣΟΣ[82], πόλις Καρίας, ἀπὸ Βυβάσσου νομέως, περισώσαντος ἀπὸ θαλάσσης C καὶ χειμῶνος εἰς Καρίαν ἐμπεσόντα Ποδαλείριον. Τὸ ἐθνικὸν, Βυβάσσιος. Ἔφορος δὲ Βύβαστόν φησι, καὶ Βυβάστιον.

BYBASSUS, urbs Cariæ, ſic dicta à Bybaſſo paſtore, qui Podalirium in Cariam à mari, & hyeme delatum incolumem ſervavit. Gentile, Bybaſſius. Ephorus verò Bybaſtum inquit, & Bybaſtium.

ΒΥ'ΒΛΟΣ[83], πόλις Φοινίκης ἀρχαιοτάτη πασῶν, Κρόνου κτίσμα, [84] ἀπὸ Βύβλης τῆς Μιλήτου θυγατρός. D Βύβλος δὲ προσηγορεύθη, ἐκ τοῦ πάσης ἀρχαίας βίβλου φυλακὴν ἀσινέα ἐν ταύτῃ γενέσθαι. [85] Οἱ δὲ ὅτι ἐν αὐτῇ Ἶσις κλαίουσα Ὄσιριν, τὸ διάδημα ἔθηκε. Τοῦτο δὲ ἦν βυβλίον, βύβλου, τῆς φυλῆς τῆς Αἰγυπτίας, ἣς E ἀνέτρεφε Νεῖλος ἐν τοῖς ἕλεσι. Τὸ ἐθνικὸν, Βύβλιος,

BYBLOS, urbs Phœniciæ omnium antiquiſſima, Saturni opus, à Byble Mileti filia. *Byblos* verò fuit appellata, quod omnis antiqui libri cuſtodia innoxia & incolumis in ea ſit. Alii verò, quod in ipſa Iſis plorans Oſirim diadema poſuit, quod erat βυβλίον h. e. *papyraceum*, βύβλου i. e. *ex papyro* tribus Ægyptiæ, quam nutriebat Nilus in paludibus. Gentile, Byblius,

77 Βρυσάκιον, πόλις τῆς Παρθίνης.] Bryſacium, urbs Parthines à nemine, quod ſciam, memorata memoratur Auctori noſtro, qui nobis relinquit divinandum, quæ regio fuerit Parthine, ac cum ipſe in Πάρθος dicat Parthum eſſe urbem Illyricam, cujus gentile Παρθηνὸς, hinc divinare poſſumus Bryſacium quoque fuiſſe urbem Illyricam in regione Parthene, ac ideo pro τῆς Παρθίνης legendum exiſtimo τῆς Παρθηνῆς.

78 Οἱ πολῖται, Βρυσακοί.] Oppidanos Bryſacii dici inquit Bryſacos, pro Βρυσακοὶ puto legendum Βρυσάκιοι.

79 Βρυστακία, πόλις Οἰνώτρων.] Bryſtacia, urbs OEnotrorum, quorum regio OEnotria, nunc *Calabria*, Bryſtacia verò urbs nunc Gab. Barrio dicitur *Briatico*, aliis *Umbriatico*, urbs Neapolitani regni in Calabria citeriori, ad Aretum amnem, de qua videſis Cluv. Ital. Ant. l. 4. c. 15.

80 Βύβη, πόλις κατὰ Πευκετίους.] Memoratur Bybe, urbs ſecundum Peucetios: Peucetii verò fuere populi Italiæ in Iapygia regione, à Peucetio Lycaonis filio, qui ad illam Italiæ partem appulit, nomen adepti, teſte Dionyſio accuratiſſimo rerum Italicarum ſcriptore lib. 1. at Bybe urbs à nemine, quod ſciam, celebratur.

81 Τὸ ἐθνικὸν, Βυβαῖος.] Suſpicor legendum Βύβαι. Nam ſubdit eſſe quoque gentem Thracicam, cujus gentile dicebatur Βύβαι lege Βυβοί. Sequitur enim ὡς Λοκροὶ καὶ Δελφοί. Itaque Stephani mentem exiſtimo ſic eſſe accipiendam: gentile urbis Bybes dicitur Βύβαι, Bybæ quoque fuit gens Thracica, cujus gentile, Βυβοὶ, ut Λοκροὶ καὶ Δελφοὶ. Satis immorati ſumus agentes de gentilibus urbis & gentis, cujus nulla exſtat apud alios memoria.

82 Βύβασσος, πόλις Καρίας, &c.] Bybaſſus, urbs Cariæ, à nemine, quod ſciam, memoratur. Regio Bubaſſus celebratur à Plinio lib. 5. c. 28.

83 Βύβλος, πόλις Φοινίκης, &c.] Byblos, urbs Phœniciæ omnium antiquiſſima, à Saturno condita celebratur; ego exiſtimo Stephanum hunc hujus urbis conditorem ex diphthera Jovis deprompſiſſe, tamen urbem antiquiſſimam eſſe nullus dubito. Memoratur Straboni lib. 16. hiſce verbis: Ἡ μὲν οὖν Βύβλος τὸ τοῦ Κινύρου βασίλειον, ἱερά ἐστι τοῦ Ἀδώνιδος· ἣν τυραννουμένην ἠλευθέρωσε Πομπήϊος πελεκίσας ἐκεῖνον· κεῖται δ' ἐφ' ὕψους τινὸς μικρὸν ἄπωθεν τῆς θαλάττης. Εἶτα μετὰ ταύτην Ἄδωνις ποταμὸς, καὶ ὄρος Κλίμαξ, καὶ Βύβλος. [Παλαίβυβλος] εἶθ' ὁ Λύκος ποταμὸς καὶ Βηρυτὸς, &c. i. e. *Byblus quidem Cinyræ regia, eſt Adonidi ſacra, quam tyrannide-oppreſſam liberavit Pompeius* [Tyrannum] *illum ſecuri percutiens: jacet in altitudine quadam parùm longè à mari. Poſt hanc eſt Adonis fluvius, & mons Climax, & Byblus:* [*Palæbyblus*] *deinde Lycus amnis & Berytus, à Tryphone diruta fuit, nunc verò à Romanis inſtaurata, recipiens duas legiones, quas ibi Agrippas collocavit.* Senſum illorum verborum Strabonis ἱερά ἐστι τοῦ Ἀδώνιδος, non percepit interpres Latinus, quoniam vertit, *In qua Adonidis templa ſunt;* cum deberet vertere: *Eſt Adonidi ſacra.* Ejus quoque meminere inter alios Ptolemæus lib. 5. c. 15. Plin. lib. 5. c. 20. Arrhianus de Exped. Alex. lib. 2. Dionyſio Periegetæ v. 912. inter antiquiſſimas Phœniciæ urbes locatur.

Οἵ τ' Ἰόπην, καὶ Γάζαν, Ἐλαΐδα τ' ἐνναίουσι,
Καὶ Τύρον ὠγυγίην, Βηρυτοῦ τ' αἶαν ἐραννὴν,
Βύβλον τ' ἀγχίαλον, καὶ Σιδόνα ἀνθεμόεσσαν.

Quique Iopen, & Gazam, Elaïdaque incolunt
Et Tyrum vetuſtam, Berytique terram amabilem,
Byblumque maritimam, & Sidona floridam.

Miror Euſtathium nihil ad hunc Dionyſii locum attuliſſe. Scriptores eccleſiaſtici contendunt eſſe eamdem, quæ גבל *Gebal* dicitur Hebraïce Ezech. c. 27. v. 9. cujus oppidani Regum lib. 3. c. 5. ſecundum Latinos, dicuntur גבלים *Giblim.* i. e. *Giblii.* Namque 70 ſenes loco Ezech. citato pro זקני גבל *zicne Gebal.* i. e. *ſenes Gebal* vertunt οἱ πρεσβύτεροι Βιβλίων. i. e. *Seniores Bibliorum.* Fuit urbs Adonidi ſacra, in qua eum per ſingulos annos & amiſſum plorabant, & repertum magna lætitia proſequebantur, ac ſi in via incidebant in aliquid, quod non poſuerunt, nihil tollebant. Non enim hoc inventum, ſed ἀδίκημα arbitrabantur. De quibus conſuleſis Ælian. de Varia Hiſt. lib. 4. c. 1. Strabon. libro citato Seltenum de Dis Syris c. 11. Syntagm. 2.

84 Ἀπὸ Βύβλης τῆς Μιλήτου θυγατρός.] Tres affert Bybli Phœniciæ urbis etymologias, omnes ex Græcorum fermento confectas, de quibus conſuleſis magni etymologici auctorem in Βύβλος.

85 Οἱ δὲ ὅτι ἐν αὐτῇ Ἶσις κλαίουσα Ὄσιριν, &c.] Feſtum, quod in Ægypto celebrabatur in honorem Oſiris quam ſimillimum Adonidis feſto in oppido Phœniciæ Byblo adducit ad eruendam etymologiam nominis hujus urbis; Adonidis feſti nota præcedenti meminimus. Oſiridis meminit inter alios Juv. Sat. 8. v. 29.

Exclamare libet populus quod clamat Oſiri
Invento.

86 Βυ-

βλιος, καὶ Βυβλίας. Εἰσὶ καὶ Βύβλιοι Σκυθικὸν A ἔθνος. Ἔστι καὶ Βύβλος ἐν τῷ Νείλῳ, πόλις ἀσφαλεστάτη. Τὸ ἐθνικὸν, Βύβλιος, ἢ Βυβλίτης, τῷ τύπῳ τῷ Αἰγυπτιακῷ.

ΒΥΖΑΝΤΕΣ[86], Λίβυες περὶ Καρχηδόνα τῆς Λιβύης ἔθνος, ἀφ' ἧς ἡ πόλις Βυζάντιον. B [87] Καὶ Βυζάντιοι, οἱ ἐν Λιβύῃ. [88] Παρ' Ἡροδότῳ δὲ κακῶς διὰ τοῦ γ, Γύζαντες. [89] Πολύβιος δὲ Βυσσαλάδα χώραν εἶναί φησι περὶ τὰς Σύρτεις, ἐν δυοκαίδεκα σταδίοις μὲν οὖσαν τὴν περίμετρον, δύο δὲ τῷ σχήματι περιφερής. Τὸ ἐθνικὸν, τῷ C τύπῳ Βυσσακίτης εἴη. Νῦν δὲ Βυσσακηνοὶ λέγονται τῷ δυτικῷ χαρακτῆρι. Καὶ ἱμάτια δ' ἐκεῖθεν Βυζακηνά. [90] Ἔστι δὲ διμερὴς ἡ Βυζακία, Καρχηδόνος ἐνδοτέρω. Καὶ δύο ἔθνη Βυζακηνῶν, ὡς ἱστοροῦσι. D

ΒΥΖΑΝΤΙΟΝ[91], τὸ ἐν Θρᾴκῃ βασίλειον, πόλις διασημοτάτη πρὸς τῇ Προποντίδι, πρὸς τῷ μέρει τῆς Εὐρώπης. Χρησμὸς δ' ἐδόθη ἐρωτησάντων εἰς Δελφοὺς Μεγαρέων τοιοῦτος·

Ὄλβιοι, οἱ κείνην πόλιν ἀνέρες οἰκήσουσιν, E
Ἀκτῆς Θρηϊκίης ὑγρὸν παρ' ἄκρον στόμα πόντου.
Ἔνθ' ἰχθὺς, ἔλαφός τε νομὸν βόσκουσι τὸν αὐτόν. F

Στέλ-

blius, & Byblias. Sunt verò Byblii Scythici populi. Est etiam Byblos in Nilo, urbs munita valde. Gentile, Byblius, vel Byblites, forma Ægyptiaca.

BYZANTES, Libyes circa Carthaginem, Libyæ populi, à qua Byzantium urbs, & Byzantii, qui in Libya. Apud Herodotum verò perperam per *g* scribitur, Gyzantes. Polybius verò inquit, Byssalada regionem circa Syrtes esse, circuitum duodecim stadiorum habentem; duorum verò figura circularem. Gentile, forma Byssacites esset; nunc verò *Byssaceni* dicuntur occidentali charactere, & vestes illinc Byzacenæ dicuntur. Est verò duplex Byzacia, Carthaginis interiore parte, & duæ sunt Byzacenorum gentes, ut referunt.

BYZANTIUM, Thraciæ regia, urbs celeberrima ad Propontidem, in Europæ parte; oraculum verò quærentibus Megarensibus, Delphis redditum est hujusmodi:

Beati, qui illam urbem viri habitabunt,
Littoris Thracii humidum prope summum os Ponti.
Ubi piscis, cervusque eadem pascuntur pascua.

Mit-

86 Βύζαντες, Λίβυες περὶ Καρχηδόνα, &c.] Byzantes, Libyæ populi circa Carthaginem, à quibus Byzantium urbs, quæ Plinio lib. 5. c. 4. *Byzacium* dicitur, nomen invenit. Illius appono verba: *Mox Africæ ipsius alia distinctio, Libyphœnices vocantur, qui Byzacium incolunt, ita appellatur regio* CCLM. *pass. circuitu fertilitatis eximiæ, cum centesima fruge agricolis fœnus reddente terra.* Idem auctor lib. 18. c. 10. inquit: *Misit ex eo loco [Byzacio] Divo Augusto procurator ejus ex uno grano, vix credibile dictu, quadringenta paucis minus germina, exstantque de ea re epistolæ.* Hujus regionis fertilitatem notavit etiam Varro de R R. lib. 1. c. 44. *In Syria ad Gadara, & in Africa ad Byzacium item (dicunt) ex modio nasci centum.* Ad quod alludit Silius Ital. l. 8.

——— Seu sint Byzacia cordi
Rura magis, centum Cereri fruticantia culmis.

87 Καὶ Βυζάντιοι, οἱ ἐν Λιβύῃ, &c.] Cum sectione præcedenti memoraverit Byzantes Libyes circa Carthaginem, Libyæ gentem, nunc videtur memorare alios Libyæ populos, qui *Byzantii* dicebantur, sed hujus rei nullum profert idoneum testem; ego eosdem populos fuisse reor, qui *Byzantes* & *Byzantii* dicebantur, etsi in duas partes divisos, ut noster inquit in hujus sectionis calce.

88 Παρ' Ἡροδότῳ δὲ κακῶς διὰ τοῦ γ, Γύζαντες.] Inquit populos Byzantes perperam Gyzantes scribi apud Herodotum, apud quem lib. 4. 194. nunc Zygantes legitur. Ejus sunt verba: Τούτων δὲ Ζύγαντες ἔχονται, ἐν τοῖσι μέλι μὲν πολλὸν μέλισσαι κατεργάζονται, πολλῷ δ' ἔτι πλέον λέγεται δημιουργοὺς ἄνδρας ποιέειν. Μιλτοῦνται δ' ὦν πάντες οὗτοι, καὶ πιθηκοφαγέουσι, &c. i. e. *His finitimi sunt Zygantes, ubi magnam vim mellis apes conficiunt, sed multo plus opifices viri facere dicuntur. Omnes autem minio-inficiuntur, ac simiis vescuntur.*

89 Πολύβιος δὲ Βυσσαλάδα χώραν εἶναί φησι περὶ τὰς Σύρτεις, &c.] Hæc Polybii verba corruptissima esse inquit Salmasius ὁ πάνυ (quidquid dicat Kerkoëtius ille) in suis Plinianis exercitationibus in Solinum fol. 320. c. quæ sic corrigit: Πολύβιος δὲ Βυζακίδα χώραν εἶναί φησι περὶ τὰς Σύρτεις ἐν δωδεκάτῳ, σταδίων μὲν οὖσαν τὴν περίμετρον δισχιλίων, τῷ δὲ σχήματι περιφερῆ, τὸ ἐθνικὸν τῷ τύπῳ Βυζακίτης εἴη, νῦν δὲ Γυζακηνοὶ λέγονται τῷ δυτικῷ χαρακτῆρι. i. e. *Polybius verò Byzacida regionem esse inquit circa Syrtes in duodecimo, stadiorum quidem existentem perimetro duorum mill. figura verò circularem, gentile formâ Byzacites esset, nunc verò Gyzaceni dicuntur occidentali charactere.* Ego nondum tantum imperium in Stephanum mihi arrogavi; si liber duodecimus Polybii exstaret, poterat omnes has nebulas discutere, sed cum non exstet, sole Salmasii fruere.

90 Ἔστι δὲ διμερὴς ἡ Βυζακία, Καρχηδόνος ἐνδοτέρω.] Inquit Auctor noster sed sine auctore Byzaciam, regionem Byzantum, quorum quatuor gentilia fingit, in duas partes fuisse divisam Carthaginis interiore parte; Strabo lib. 2. unam tantum hujus nominis gentem celebrat prope Carthaginem, cui Byzacii dicuntur, Εἶτα, inquit ille, Σίντας, καὶ Βυζακίους, μέχρι τῆς Καρχηδονίας. Πολλὴ δ' ἐστὶν ἡ Καρχηδονία· συνάπτουσι δ' οἱ Νομάδες αὐτῇ. i. e. *Deinde Sintas, & Byzacios, usque ad Carthaginis regionem; quæ ampla est eamque Nomades attingunt.*

91 Βυζάντιον, τὸ ἐν Θρᾴκῃ βασίλειον, &c.] Byzantium, urbs Thraciæ, cujus descriptionem habes apud Dionem in Severo, atque apud Petrum Gyllium de Topographia Constantinopoleos. Ejus miracula enarrat Benjamin Thudelensis in suo itinerario, notiore nomine dicitur *Constantinopolis* i. e. *Constantini-urbs*, quod Constantinus magnus Imperator relicta Roma in eam Imperii sedem transtulerit propter Barbarorum incursiones, ut hinc citius eis obviam ire posset, qui *novam Romam* vocavit, sed Constantinopolis nomen invaluit. De ejus conditoribus non convenit inter scriptores, sed omnes conveniunt esse civitatum totius Europæ maximam, quam Mahumetes Amurathi filius, hujus nominis secundus, Turcorum imperator cepit anno 1453. magna Christianorum clade, & ignominia, nunc corrupto nomine à Turcis vocatur *Stambol* vel *Stampol*, antiquitus *Lygos* vocata fuit, teste Plinio lib. 4. c. 11. Cujus sunt verba: *Promontorium, Chrysoceras, in quo oppidum Byzantium liberæ conditionis, anteà* Lygos *dictum.* Hinc Burdigalensis poëta de Roma, Constantinopoli, & Carthagine Epigram. 1. canit:

Componat vestros fortuna antiqua tumores.
Ite pares tandem memores, quod numine Divûm
Angustas mutastis opes, & nomina: tu quum
Byzantina Lygos, tu Punica Byrsa fuisti:

92 Στέλ-

[92] Στέλλουν δ' ὡς ὤκιστα καὶ εἰς φρένα πάντα λαβόντα.

Mittunt verò quam citissimè, & in mentem omnia capientem.

[93] Καὶ οὕτως ἐκτίσθη ἀπὸ Βύζαντος τοῦ Κροέσσης, τῆς Ἰοῦς θυγατρὸς, καὶ Ποσειδῶνος. [94] Ἢ ὅτι τοῦ στόλου τῆς Βύζης ἦν ἡγεμών. [95] Καὶ ὅτι οἱ ἐχῖνοι αἰσθητικώτατοι τῶν ἀνέμων ἐκεῖ. [96] Μετωνομάσθη δὲ καὶ Κωνσταντινούπολις, καὶ νέα Ῥώμη. Τὸ ἐθνικὸν Κωνσταντινοπολίτης, ἄνευ τοῦ υ. Τὸ ἐθνικὸν, τοῦ Βύζας, Βυζάντιος, διὰ τοῦ ι. Τὸ δὲ κτητικὸν, διὰ διφθόγγου. Τὸ δὲ Βυζάντιος ἐθνικὸν, τριγενές. Τὸ δὲ κτητικὸν, Βυζαντιακός. Λέγεται καὶ Βυζαντιὰς, καὶ Βυζαντίς. Ἔστι δὲ ἐπὶ τῆς χώρας Βυζάντεια, διὰ διφθόγγου. Ἀπὸ δὲ τοῦ Βυζάντιος, Βυζαντία, Βυζαντιανὸς, καὶ Βυζαντειανὸς διὰ διφθόγγου, ὡς Ἡρακλειανός. [97] Ἔστι καὶ Βυζάντιον ἕτερον ἐν τῇ Ἰνδικῇ.

Ac sic condita fuit à Byzante filio Croëssæ Iûs filiæ, & Neptuni, vel quod classis Byzæ erat dux, & quod echini illic ventos maximè sentiunt; postea verò, & *Constantinopolis*, & *Nova Roma* vocata fuit. Gentile, Constantinopolites, sine *y* psilon. Gentile, ex Byzas, Byzantius per *jota*. Possessivum verò per diphthongum. Gentile verò Byzantius trium generum est, hujus possessiv. Byzantiacus. Dicitur etiam Byzantias, *adis*, & Byzantis, *idis*. Invenitur etiam *Byzantia* dictum de regione per diphthongum. Ex Byzantius verò, Byzantia, Byzantianus & Byzanteianus per diphthongum, ut Heracleianus. Est etiam aliud Byzantium in India.

ΒΥΖΗΡΕΣ [98], ἔθνος ἐν τῷ Πόντῳ. Ἔστι καὶ Βυζηρικὸς λιμήν.

BYZERES, populi in Ponto. Est etiam Byzericus portus.

ΒΥΛΛΙΣ [99], πόλις Ἰλλυρίδος παραθαλασσία, τῶν μετὰ Νεοπτολέμου Μυρμιδόνων κτίσμα. Τὸ ἐθνικὸν, Βυλλιδεύς.

BYLLIS, urbs Illyridis maritima, opus Myrmidonum, qui cum Neoptolemo. Gentile, Byllidensis.

ΒΥΜΑΖΟΣ [1], πόλις Παιόνων· Ἔφορος κξ.

BYMAZUS, urbs Pæonum. Ephorus lib. 27.

BY-

92 Στέλλουν δ' ὡς, &c.] Pro Στέλλουσι.

93 Καὶ οὕτως ἐκτίσθη ἀπὸ Βύζαντος τοῦ Κροέσσης, &c.] Byzantium conditum fuisse inquit à Byzante Byzæ regis classis maritimæ duce; Eusebius verò Chronico Canone ab ipso Byza rege Thraciæ, seu, ut nonnulli, Megarensium conditum asserit, sed melius deducitur Byzantium à Byzante, quam à Byza, ac potuit fieri ut dux Byzas jussu regis Byzæ id oppidum condiderit. Quare non multum discrepat Euseb. ab Stephano. Constantinus Porphyrog. de Them. lib. 2. c. 1. auctor est Byzantium fuisse coloniam Megarensium, & Lacedæmoniorum, & Bæotorum Græcorum antiquissimorum. Quare incolæ Doriensium lingua scitè utebantur.

94 Ἢ ὅτι τοῦ στόλου τῆς Βύζης ἦν ἡγεμών.] In his verbis pro τῆς Βύζης lege τοῦ Βύζου. Eusebius enim nos docet loco nota præcedenti citato Byzam fuisse regem seu Thraciæ seu Megarensium: Βυζάντιον ἐκτίσθη ὑπὸ Βύζου βασιλέως τῆς Θρᾴκης, ὡς δέ τινες, Μεγαρέων. i. e. *Byzantium conditum est à Byza rege Thraciæ, ut verò nonnulli, Megarensium.*

95 Καὶ ὅτι οἱ ἐχῖνοι αἰσθητικώτατοι, &c.] Pro καὶ ὅτι, legendum censeo ἢ ὅτι, quia præcedit alterum ἢ ὅτι. Ceterum in his verbis aliqua videntur deficere. Echini enim quòd ventos maxime sentiant, quid habent commune cum hujus urbis nomine? forsitan innuit ventos *Byctas* sic dictos ab inusitato verbo βύσσω seu βύζω i. e. *impleo*, seu *mugio*, teste Eustathio apud Hom. Odyss. 11. v. 20. Echini enim præsagiunt tempestates, ut tradit Plin. lib. 18. capite ultimo, ac sic nomen Byzantii à verbo βύζω potuit deduci; verum hoc est Andabatarum more pugnare. Mentem enim Stephani hac in re nisi divinando assequi non possum, & ego non sum OEdipus, nec Davus volo esse.

96 Μετωνομάσθη δὲ καὶ Κωνσταντινούπολις, &c.] Byzantium mutato nomine vocatum fuit *Constantinopolis*. i. e. *Constantini-urbs*, & *nova Roma*. Vide quæ in prima parte hujus lectionis annotavimus.

97 Ἔστι καὶ Βυζάντιον ἕτερον ἐν τῇ Ἰνδικῇ.] Byzantium aliud in India memoratur, cujus meminit Arrhianus in Periplo maris Erythræi, & Βυζαντίων Τοπαροὶ dicitur sed corrupte, quod ex nostro auctore & ex Ptolemæo corrigendum est; Βυζάντιον, Ἱππόκουρα. Ptolemæus enim lib. 7. c. 1. inter Indiæ intra Gangem civitates celebrat Byzantium & Hippocura.

98 Βύζηρες, ἔθνος ἐν τῷ Πόντῳ.] Byzeres, populi in Ponto memorantur ab Strabone lib. 12. à Plinio lib. 6. c. 4. cui *Buzeri*, Scylaci *Buzeres* dicuntur. Inter gentes Ponti eos numerat Periegeta v. 765.

> Φράζεο δ' ἐκ Κόλχων καὶ Φάσιδος ἐς δύσιν ἤδη,
> Εὐξείνου παρὰ χεῖλος, ἐπιλαδὸν ἔθνεα Πόντου,
> Ἄχρι Θρηϊκίου στόματος, τόθι Χαλκὶς ἄρουρα:
> Βύζηρές τοι πρῶτα, καὶ ἀγχόθι φῦλα Βεχείρων.
> *Dissere autem ex Colchis & Phaside ad occasum jam,*
> *Euxini juxta labrum, turmatim gentes Ponti,*
> *Usque ad Thracium ostium, ubi Chalcis terra:*
> *Byzeres tibi primum, & prope gentes Bechirum.*

Ad quem locum Eust. nihil de hac gente tradit. Eorum quoque meminit Apoll. Rhod. Argonautic. lib. 2. v. 398. de quibus in ejus Scholiis ne γρὺ quidem; apud poëtas Latinos memorantur inter alios à Val. Flacco lib. 5.

> *Mossynichi, vos & stabulis Macrones ab altis,*
> *Byzeresque vagi, Philyræque à nomine dicta*
> *Littora.*

99 Βύλλις, πόλις Ἰλλυρίδος παραθαλασσία.] Byllis urbs, Illyridis maritima, Ptolemæo lib. 3. c. 13. *Bullis* dicitur, quia Ptolemæus plerumque κατὰ πόδας sequitur Latinos, (ut sæpe annotavimus) qui *y* psilon Græcorum in *u* mutant, sed eam inter Macedoniæ civitates locat, quia Macedonia Illyridi erat finitima: gentile Græco more Bullideus, Latino ore Bullidensis. Cæsar de bello civili lib. 3. eos quoque in Macedonia locat; *Apolloniates ad Cæsarem legatos mittunt, oppido recipiunt. Hos sequuntur Bullidenses, Amantiani, & reliquæ finitimæ civitates, totaque Epirus.* Quos Cæsar *Bullidenses*, Cic. Epist. ad Memm. & cæteros lib. 3. epist. 42. vocat *Bulliones*, ut & Plin. lib. 3. c. 23. *Apollonia quondam Corinthiorum colonia, VII. millia passuum à mari recedens: cujus in finibus celebre Nymphæum. Accolunt barbari Amantes & Bulliones.* Ne dubita eosdem fuisse populos Bulliones & Bullidenses, sicut & Amantiani, & Amantes, & Amantini. Namque oppidorum gentilia scriptores fingunt pro libitu, ac quia ego amo jurisperitos imitari, qui erubescunt sine lege loqui, in illius rei confirmationem produco testem omni exceptione majorem Plinium, cujus adscribo verba ex ejus lib. 4. c. 10. *Othriones & liberi Amantini atque Orestæ, coloniæ Bullidensis & Diensis.* Hoc in loco vocat *Amantinos* & *Bullidenses*, quos supra libro capiteque citato appellat *Amantes* & *Bulliones*.

1 Βύμαζος, πόλις Παιόνων. Ἔφορος κξ.] Hujus urbis nullam apud alios inveniebam memoriam, pro Ἔφορος κξ. lege Ἔφορος κζ.

2 Bu-

ΒΥΣΝΑΙ͂ΟΙ, ἔθνος Βεβρύκων, ἀπὸ Βύ- A
σνου βασιλέως αὐτῶν, ὑπὸ Ἴλου φονευθέντος.

BYSNÆI, populi Bebrycûm, sic dicti à Bysno eorum rege, ab Ilo occiso.

ΒΥΖΟΣ[2], ἔθνος· καὶ ὀξυτόνως, ὡς Ἡρωδιανός. Λέγεται καὶ ὁ Βυθός. Τὸ μέν τοι Βύσσος βαρύνεται, ἀφ' οὗ καὶ Βύσσινον,

BYZUS, gens quædam, & accentu acuto, ut Herodianus. Dicitur etiam Bythus. Byssus quidem accentu gravi notatur, à quo etiam Byssinum.

ΒΩΔΩ'ΝΗ, πόλις Περραιβική, ὡς Ἀπολ- B
λόδωρος. Οἱ δ' ὀρθῶς, Θετταλίας, ἀπὸ Βωδώνου ἥρωος. Ὁ πολίτης, Βωδωναῖος.

BODONE, urbs Perrhæbica, ut Apollodorus; qui verò rectè, Thessaliæ, ab heroë Bodono. Civis, Bodonæus,

ΒΩ͂ΛΑ[3], ὡς Νῶλα, πόλις Ἰταλίας. Τὸ ἐθνικὸν Βωλανοὶ, ὡς Νωλανοί.

BOLA, ut Nola, urbs Italiæ. Gentile, Bolani, ut Nolani.

ΒΩ'ΛΙΓΓΑ[4], ἔθνος Ἰνδικόν. Διονύσιος C
ιη τῶν Βασσαρικῶν·

> Καὶ τότε δὴ Βολίγγῃσι μετ' ἀνδράσι Τέκταφος ὦρτο.

BOLINGA, gens Indiæ. Dionysius Bassaricorum lib. 18.

> *Et tunc sane Bolingis cum viris Tectaphus irruit.*

ΒΩΜΟΙ'[5], λόφοι Αἰτωλίας. Οἱ κατοικοῦντες, Βωμιεῖς. Θουκυδίδης τρίτῃ, Βωμιῆς καὶ D
Καλλιῆς ἐπεβοήθησαν. Ἀλλ' ἔστιν ἀπὸ τοῦ Βώμιος, ὡς ἀπὸ τοῦ Χήσιος τὸ Χησιεύς. [6] Καὶ Βώμιος, ὁ τόπος τῶν θυσιῶν, ὁ πρὸς τὴν ἐσχάραν διάφορος. Ὁ μὲν γὰρ οἰκοδομητὸς, ἡ δὲ σκαπτή. Τὸ τοπικὸν, Βώμιος· καὶ κατὰ παραγωγὴν, Βω- E
μιαῖος. Σοφοκλῆς αἰχμαλωτίσι·

> Καὶ Βωμιαῖον ἐσχάρας λαβών. —

BOMI, colles Ætoliæ. Incolæ, Bomienses. Thucydides lib. 3. *Bomienses & Callienses auxiliati sunt*; sed est à Bomius, ut à Chesius, Chesiensis. Dicitur etiam Βώμιος, locus sacrificiorum, à foco diversus. Ille enim ædificatus, hic verò fossus. Locale, Bomius, *i. e.* Altareus; ac paragogicè, Bomiæus. Sophocles captivis:

> *Et Bomiæum foci capiens —*

ΒΩ'ΓΧΙΣ, πόλις Αἰθιοπίας, πρὸς τῷ τρίτῳ καταρράκτῃ. Τὸ ἐθνικὸν Βωγχίτης, ὡς Μεμφίτης. F

BONCHIS, urbs Æthiopiæ juxta tertium catarrhacten. Gentile, Bonchites, ut Memphites.

ΒΩΤΑΧΙ'ΔΑΙ[7], τόπος Ἀρκαδίας, ἀπὸ Βωτάχου· Νικόλαος ε. Ἰοκρίτου δὲ τοῦ Λυκούργου Βώταχος, ἀφ' οὗ ὁ τόπος Βωταχίδαι ἐν τῇ Τεγέᾳ ἐκλήθη.

BOTACHIDÆ, locus Arcadiæ, à Botacho, Nicolaus 5. *Iocriti verò filii Lycurgi Botachus, à quo locus Botachidæ in Tegea fuit vocatus.*

ΓΑ'- GA-

2 Βυζὸς, ἔθνος.] Inquit Auctor noster τὸ βυσὸς cum accentu in ultima esse gentem, sed cujus regionis silentio præterit, ego verò hujus gentis nullam apud alios invenio noticiam: τὸ βύσσος autem cum accentu in penultima est lini genus, à quo βύσσινον dicitur, quod ex eo factum est, sed apud Hesychium significat etiam πορφυρὸν, & βύσσινα, πορφυρᾶ· at βυσσὸς per duplex σ accentu in ultima Ionice significat profunditatem, à quo fit ἄβυσσος. i. e. *abyssus.* i.e. *fundo-carens.*

3 Βῶλα, ὡς Νῶλα, πόλις Ἰταλίας.] Bola, urbs Italiæ, scilicet Æquorum in Latio celebratur à poëta nunquam satis laudato Æneid. lib. 6.

> *Hi Collatinas imponent montibus arces*
> *Pometios, castrumque Inui, Bolamque, Coramque.*

Apud prosæ scriptores semper num. plur. dicuntur Bolæ, Livius lib. 6. *Victor Camillus ex Volscis in Æquos transit, & ipsos bellum molientes, exercitum eorum, & Bolas oppressit, nec castra modo, sed urbem etiam aggressus, impetu primo cepit.* Dionysius Halicarn. Antiquit. Roman. lib. 8. Βωλανῶν πόλιν. i.e. *Bolanorum urbem* eam vocat, Ὁ δὲ στρατηγὸς ἀπῆγε τὴν δύναμιν ἐπὶ Βωλανῶν πόλιν. i.e. *Imperator* [*M. Coriolanus*] *copias hinc duxit ad Bolanorum urbem.* Hoc oppidum Plin. lib. 3. c. 5. inter ea numerat, quæ jam suo ævo sine vestigiis interierant.

4 Βώλιγγα, ἔθνος Ἰνδικόν, &c.] Pro Βώλιγγα, lege Βώλιγγαι. Nomina enim gentium, plur. num. proferuntur. Fuere autem, populi Indici, quos Ptolemæus lib. 7. c. 1. locat in India ad partem orientalem Vindii montis. Memorantur etiam Plin. lib. 6. c. 20. *Hinc deinde accolunt Indum adversum evidenti demonstratione Amatæ, Bolingæ, &c.*

5 Βωμοὶ, λόφοι Αἰτωλίας, οἱ κατοικοῦντες, Βωμιεῖς.] Bomi, colles Ætoliæ, qui eos habitabant, dicebantur Βωμιεῖς, quod probat ex Thucydidis lib. 3. cujus profert verba, quæ integra adscribo: Τοὺς δὲ Αἰτωλοὺς οὐκ ἐλάνθανεν αὕτη ἡ παρασκευὴ, οὔτε ὅτε τὸ πρῶτον ἐπεβουλεύετο, ἐπειδή τε ὁ στρατὸς ἐσεβεβλήκει, πολλῇ χειρὶ ἐπεβοήθουν πάντες· ὥστε καὶ οἱ ἔσχατοι Ὀφιονέων οἱ πρὸς τὸν Μηλιακὸν κόλπον καθήκοντες, Βωμιῆς καὶ Καλλιῆς, ἐβοήθησαν. h. e. *Ætolos verò hic apparatus non latuit, neque cum primùm* [*à Demosthene de Ætolis invadendis*] *consilium inibatur: & postquam* [*ejus exercitus* [*in Ætoliam*] *irrupit, omnes* [*Ætoli*] *ingenti manu ei obviam iverunt, adeo ut & illi, qui Ophionensium sunt extremi & ad Meliacum sinum pertingunt, Bomienses, & Callienses opem* [*suis*] *tulerint.*

6 Καὶ βώμιος, ὁ τόπος τῶν θυσιῶν, &c.] Pro βώμιος lege βωμός. Infra enim ponit locale βώμιος, nunc verò agit περὶ τοῦ βωμός, i. e. *ara, templum.* Frequentissimè verò accipitur pro ara. Unde proverbium: ἄγνωστοι οἱ βωμοὶ τοῖς εὐτυχοῦσι. i. e. *ignotæ felicibus aræ.* Quoniam homines in calamitatibus frequentius templa frequentant. Hinc Lucretius lib. 3.

> — *Multoque in rebus acerbis*
> *Acrius advertunt animos ad relligionem.*

7 Βωταχίδαι, τόπος Ἀρκαδίας, &c.] Botachidæ, locus, id est populus Arcadiæ memoratur ab Auctore nostro, qui Pausaniæ in Arcadicis dicitur Ποταχίδαι, ac inter Tegeatarum antiquos populos numeratur.

Γ.

ΓΑ'ΒΑ[1], πόλις Γαλιλαίας· Ἰώσηπος πέμπτῳ Ἰουδαϊκῆς ἀρχαιολογίας.[2] Τὸ ἐθνικὸν Γαβηνὸς, ὡς αὐτὸς Ἰώσηπος. B A

ΓΑΒΑ'ΘΗ[3], πόλις Γαλιλαίας, ὡς Ἰώσηπος ἕκτῳ Ἰουδαϊκῆς ἀρχαιολογίας. Τὸ ἐθνικὸν Γαβαθηνὸς, τῷ τύπῳ τῆς χώρας. C

ΓΑ'ΒΑΛΑ[4], πόλις Φοινίκης, ἣν Ἑκαταῖος θηλυκῶς φησιν.[5] Ὁ δὲ Στράβων, Συρίας, πλησίον Λαοδικείας. Ὁ οἰκήτωρ, Γαβαλίτης, καὶ θηλυκὸν, ἡ Γαβαλῖτις· ἀλλὰ καὶ Γαβαλεὺς, ὡς Μεγαρεύς.[6] Ἔστι καὶ χώρα Ἀραβίας, καὶ λέ- D γεται ἡ πρώτη συλλαβὴ διὰ τοῦ ε, Γέβαλα· καὶ τὸ ἐ-

G.

GABA, urbs Galilææ; Joseph. lib. 5. Judaïcæ Antiquitatis. Gentile, Gabenus, ut idem Josephus.

GABATHE, urbs Galilææ, ut Josephus lib. 6. Judaïcæ Antiquitatis. Gentile, Gabathenus, regionis forma.

GABALA, urbs Phœniciæ, quam Hecatæus fœminino genere nominat. Strabo verò, Syriæ, prope Laodiceam. Incola, Gabalites, & fœmininum, Gabalitis. Dicitur etiam Gabalensis, ut Megarensis. Est & regio Arabiæ, cujus prima syllaba per *e* etiam pro-

1 Γάβα, πόλις Γαλιλείας.] Gaba, urbs Galilææ ex Josephi Antiquit. lib. 5. memoratur; cui libro citato c. 2. dicitur esse civitas tribus Benjaminitidis in qua nefarium illud scelus ante Regum tempora in uxorem Levitæ patratum est, propter quod universa tribus Benjaminitis pene à reliquis ad internecionem usque deleta est, ut claret ex eodem Josepho, atque ex libro Judicum c. 19. ubi גבעה *Gibhah* dicitur. Perperam apud Stephanum notatur cum accentu in penultima, cum apud Josephum notetur cum accentu circumflexo in ultima. Ejus sunt verba ex libro capiteque citato: Παρῆν εἰς Γαβᾶν, φυλῆς τῆς Βενιαμίτιδος, ἤδη ὀψίας οὔσης. Καὶ μηδενὸς ἐπὶ ξενίαν τοῦ κατὰ τὴν ἀγορὰν αὐτὸν παρακαλοῦντος, πρεσβύτης ἐξ ἀγροῦ καλῶν, τῆς μὲν Ἐφραμίτιδος φυλῆς ὤν, ἐν δὲ τῇ Γαβᾷ διαιτώμενος, συντυγχάνων αὐτῷ, τίς τε ὢν ἤρετο, &c. i. e. *Pervenit in urbem Gabam, tribus Benjamitidis, jam vespere, cumque in foro inveniret neminem, qui se invitaret ad hospitium, senex quidam è rure rediens, Ephramitidis tribus, Gabæ verò habitans, ipsi occurens quisnam sit, interrogat, &c.* Septuaginta senes nomen hujus urbis vertunt Γαβαὰ *Gabaa*, ex quo Josephus fecit Γαβᾶ, ut ex Ἀθηναία fit Ἀθηνᾶ. Alia etiam fuit civitas hujus nominis, quæ pertinebat ad tribum Iehudah, cujus fit mentio Iosue cap. 15. v. 57. quæ septuaginta interpretibus eodem modo dicitur Γαβαά.

2 Τὸ ἐθνικὸν Γαβηνὸς, ὡς αὐτὸς Ἰώσηπος.] Pro Γαβηνός lege Γαβαηνὸς. Oppidani enim hujus urbis sæpe à Iosepho vocantur *Gabaëni*, non *Gabeni*. Ejus sunt ex libro, capiteque citatis verba: Οἱ δὲ Γαβαηνοὶ, οὔτε νεανίσκους ἐξέδοσαν, καὶ δεινὸν ἀλλοτρίοις ὑπακούειν προστάγμασι ἡγοῦντο πολέμου φόβῳ, &c. i. e. *Gabaëni verò nec juvenes dederunt, & grave existimabant alienis jussis parere belli timore, &c.*

3 Γαβάθη, πόλις Γαλιλαίας.] *Gabathe*, urbs Galilææ ex Josephi lib. 6. Judaicæ antiquitatis, memoratur Josepho libro citato capite 5. Σαούλῳ δ' ἀπερχομένῳ εἰς Γαβαθὴν, ἐξ ἧς ὑπῆρχε, συνήρχοντο πολλοὶ μὲν ἀγαθοὶ τὴν προσήκουσαν βασιλεῖ τιμὴν νέμοντες. i. e. *Saulum verò in* [civitatem] *Gabathen, ex qua erat, redeuntem multi boni* [viri] *comitabantur debitum officium & honorem præstantes.* Idem auctor eodem libro capiteque utitur hujus urbis nomine neutro plurali: Ἔπειτ' ἐκεῖθεν ἐλθὼν εἰς Γαβαθά. i. e. *Indeque progessus ad urbem Gabatha.* Nomen significat Hebraïce *Collem*, quod etiam testatur Joseph. libro citato c. 9. Εἰς τὸ βασίλειον ἀναβαίνει Γαβά· σημαίνει δὲ βουνὸν ἑρμηνευόμενον τὸ ὄνομα. *Ad regiam Gaba ascendit, quod nomen* collem *significat.* Unde septuaginta senes Sam. lib. 1. c. 11. v. 4. vertunt: Καὶ ἦλθον οἱ ἄγγελοι εἰς τὸν βουνὸν πρὸς Σαοὺλ. i. e. *& venerunt nuncii ad collem Saulis.* Pro quibus in textu Hebraïco sunt hæc: ויבאו המלאכים גבעת שאול i. e. *Et venerunt nuncii Gibhath Saul.* Quam Auctor noster diversam à præcedenti Gaba facit, cum fuerit una eademque Civitas, etsi à Josepho libro nota præcedenti citato vocatur *Gaba*; ac lib. 6. c. 5. supra citato appellatur *Gabathe*. Id nominis formavit Josephus ex Hebræo גבעתה *Gibhathah.* i. e. *in civitatem-Gibhah.* Illud enim *thah* additum nominibus propriis finitis in *hah* in lingua sancta significat motum ad locum, quod lippis & tonsoribus, ut ajunt, notum est, nisi sint valdè hospites in hac lingua; Samuelis lib. 1. c. 10. v. 26. dicitur *ivisse Saul in domum suam* גבעתה *Gibhathah.* i. e. *in civitatem Gibhah*, quæ civitas pertinebat ad tribum Benjaminitidem, ut patet Josue c. 18. v. 24. ubi גבע *Gabah* dicitur, & septuaginta senibus Γαβαὰ, ejusdem Sam. lib. 1. c. 11. v. 4. dicitur גבעת שאול *Gibath Saul:* unde quoque eidem Josepho de bello Judaïco lib. 6. c. 2. juxta versionem Latinam dicitur Γαβαθσαούλη sed perperam pro Γαβαθσαοὺλ, *Gabath Saul.* Tres præcipue res hanc urbem celebrem reddiderunt, nempe *Saul* primus Hebræorum rex, cujus fuit patria; *Eleazari* Summi Pontificis *Sepulchrum*, teste Josepho Antiquit. lib. 5. c. 1. & *Sophoniæ* prophetæ, auctore Gersone libro Genealogiæ justorum.

4 Γάβαλα, πόλις Φοινίκης.] Gabala, urbs Phœniciæ, cujus nomen Hecatæus fœm. gen. usurpavit, quoniam omnia hujusmodi oppidorum nomina pro libitu & neut. plur. & fœm. sing. ut sæpe sæpius annotavimus, usurpantur. Aliqui dicunt esse, quæ Hebraïcè dicitur גבל *Gebal*, ac Ezech. c. 27. v. 8. memoratur, ubi 70 Senes pro זקני גבל *zicne Gebal* vertunt, *Senes Bibliorum*, juxta quorum sententiam *Gebal* fuit eadem, quæ *Biblos*, seu *Byblos*, utroque enim modo scribitur, de qua suo loco egimus. Brochardus descriptione terræ Sanctæ c. 2. asserit à nautis Italis *Gibelet* vocari; fuere autem hujus urbis incolæ architectecturæ periti, utpote qui inter Selomonici templi structores numerati fuerint Regum lib. 1. c. 5. v. 18. Nescio qua auctoritate fretus scribit Scaliger in suis eruditis in Euseb. animadvers. ad N. 2242. Heliogabalum illum spurcissimum Roman. imperatorem ex hac urbe fuisse.

5 Ὁ δὲ Στράβων, Συρίας, πλησίον Λαοδικείας.] Strabo Gabalam, urbem Phœniciæ, Syriæ adscribit. Ejus sunt ex lib. 16. quæ sequuntur verba: Ὁ δὲ παράπλους ὁ λοιπὸς ἀπὸ τῆς Λαοδικείας ἐστὶ τοιοῦτος. Τῇ γὰρ Λαοδικείᾳ πλησιάζει πολίχνια, τὸ, τε Ποσείδιον, καὶ τὸ Ἡράκλειον, καὶ τὰ Γάβαλα. id est. *Reliquum litus à Laodicea ita se habet. Laodiceæ enim propinqua sunt oppidula, Posidium, Heraclium, & Gabala.*

6 Ἔστι καὶ χώρα Ἀραβίας, &c.] Inquit noster auctor sed sine auctore Gabalam esse quoque Arabiæ regionem, quæ *Gebala* dicitur, per *e* in prima, cui suo loco dicitur esse *tertiæ Palæstinæ.* Sic enim noster *Arabiam Petræam* amat vocare, ut alibi annotavimus.

7 Γά-

τὸ ἐθνικὸν Γεβαληνὸς, ὡς Δαβηνὸς, Ἀδρηνὸς, A τῷ τύπῳ τῶν ἐγχωρίων.

ΓΑΒΑΟΥΠΟΛΙΣ 7, πόλις τῆς Γαλιλαίας. Τὸ ἐθνικὸν, Γαβαουπολίτης. Ἰώσηπος ἕκτῳ Ἰουδαϊκῆς ἀρχαιολογίας· 8 Σαῦλος δὲ εἰς Γαβαούπολιν ἔχων ἧκε. B

ΓΑΒΒΑ 9, πόλις Συρίας, 10 ἧς τὸ ἐθνικὸν Γαβηνὸς, ὡς Παυσανίας φησί.

ΓΑΒΙΟΙ 11, πόλις Λατίνων. Τὸ ἐθνικὸν, Γαβῖται. Δυνατὸν καὶ Γαβίους, ὡς Διονύσιος ἐν τετάρτῳ Ῥωμαϊκῆς ἀρχαιολογίας ἀμφότερα. C

ΓΑΓΑΙ 12, πόλις Λυκίας, ἣν καὶ παλαιὸν τεῖχος καὶ χώραν φησὶν Ἀλέξανδρος ἐν πρώτῃ Λυκιακῶν. Τὸ ἐθνικὸν, Γαγαῖος.

ΓΑΓΓΡΑ 13, πόλις θηλυκῶς, ἣν Ἀλέξανδρος ἐν τῷ περὶ Παφλαγονίας ἀναγράφει, λέ- D γων οὕτως, ὅτι Νικόστρατός φησιν αἰπόλον νέμειν περὶ τοὺς τόπους αἶγας. Μίαν δὲ χωριζομένην, ἀπορῶν ὁ αἰπόλος ὅτι ἐν μὲν τῷ οἴκῳ ἐνδεᾶ ηὕρισκεν, ἐπὶ τῆς νομῆς δὲ πλήρη, ὡμολόγησε τῷ δεσπότῃ. Ὁ δ᾽ ἔφη, ἐπιληρῆσαι τὴν χω- E ριζο-

profertur, Gebala. Gentile, Gebalenus, ut Dabenus, Adrenus, incolarum forma.

GABAOPOLIS, urbs Galilææ. Gentile, Gabaopolites. Josephus lib. 6. Antiquitatis Judaïcæ: *Saulus verò in Gabaopolim habens venit.*

GABBA, urbs Syriæ, cujus gentile, Gabenus, ut Pausanias inquit.

GABII, urbs Latinorum. Gentile, Gabitæ. Potest etiam esse Gabii, ut Dionysius lib. 4. Romanæ Historiæ utrisque usus est.

GAGÆ, urbs Licyæ, quam antiquum murum, & regionem inquit Alexander Lyciacorum primo. Gentile, Gagæus.

GANGRA, urbs fœmin. genere, de cujus nomine Alexander in de Paphlagonia scribit, sic dicens, quod Nicostratus refert caprarium quemdam pascere circa quædam loca capras; unam verò separatam, cum dubius esset caprarius, quod eam domi invenit minorem habentem uterum; in pascuis verò ple-

7 Γαβαούπολις, πόλις τῆς Γαλιλαίας.] Gabaopolis, Galilææ urbs ex Josephi lib. 6 Judaïcæ antiquitatis, cujus affert verba, Hebraïce dicitur גבעון *Gibhon*, Samuel lib. 2. c. 20. v. 8. ubi 70 Senes vertunt Γαβαὼν, ut & Josephus; fuit urbs seu pagus quadraginta tantum stadiis ab Hierosolymis distans, juxta quam Joab Davidis dux Amasam ejusdem quoque regis ducem invidia & dolo nihil tale cogitantem occidit; circa hanc urbem etiam refert historia sacra Solem & Lunam jussu Josuæ cursum suum repressisse, ac diem illum solito majorem fuisse. Incolæ dicebantur *Gabaonitæ*, qui astu fœdus cum Josua percusserunt, quo detecto, tamen fœdus adimpletum, ipsi in posterum *Nathinæi* dicti sunt, quod servati fuerint, ut tabernaculo servilia ministeria præstarent. Non sic hodierni Reges fœdera observant.

8 Σαῦλος δὲ εἰς Γαβαούπολιν ἔχων ἧκε.] Sunt verba Josephi mutila, & corrupta, quæ apud eum lib. 6. c. 7. sic leguntur: Σαοῦλος δὲ εἰς Γαβαὼν πόλιν ἔχων ἑξακοσίους μεθ᾽ ἑαυτοῦ μόνον ἧκε σὺν Ἰωνάθῃ τῷ παιδί. i. e. *Saülus verò habens secum tantum sexcentos* [milites] *venit in Gabaon urbem cum Jonatha filio.*

9 Γάββα, πόλις Συρίας.] Memoratur Plinio lib. 12. c. 17. *His commerciis Carras oppidum aperuere, quod est illis nundinarum, inde Gabbam omnes petere solebant dierum* XX *itinere, & Palæstinam Syriam.* Palæstinam Syriam vocant scriptores Judæam: Ptolemæus lib. 5. c. 16. Παλαιστίνης Συρίας, ἥτις καὶ Ἰουδαία καλεῖται, θέσις. i. e. *Palæstinæ Syriæ, quæ & Judæa vocatur, situs.*

10 Ἧς τὸ ἐθνικὸν, Γαβηνὸς, ὡς Παυσανίας φησί.] Urbis Syriæ Gabbæ gentile inquit ex Pausania esse Gabenus; at Pausanias non meminit Gabenorum, sed Gabalorum. Inquit enim lib. 2. Dotonis ἐν Γαβάλοις fuisse templum sanctum; oppidani *Gabbæ* dicuntur, ab Strabone lib. 16. *Gabæi*: Γαβαῖοι δ᾽ εἰς τὴν Χατραμωτῖτιν ἐν τετταράκοντα ἡμέραις ἀφικνοῦνται. i. e. *Gabæi verò in Chatramotitin regionem quadraginta diebus perveniunt.* Ubi non bene interpres Latinus transfert τὸ ἀφικνοῦνται *proficiscuntur*, pro *perveniunt*, nec bene Casaub. loco Strabonis citato pro Γαβαῖοι, substituit Γερραῖοι, ut & alii Γαζαῖοι. Illa enim lectio τοῦ Γαβαῖοι non est sollicitanda, quoniam ex nostro auctore & ex Plinii loco nota præcedenti citato apparet, Gabbam fuisse Syriæ urbem.

11 Γάβιοι, πόλις Λατίνων.] Gabii, urbs Latinorum memoratur Dionysio Antiquitatis Romanæ lib. 4. Πόλις ἦν τοῦ Λατίνων γένους, Ἀλβανῶν ἀποίκισις, &c. i. e. *Urbs erat Latinorum gentis, Albanorum colonia, centum stadiis à Roma distans, via Prænestina,* Gabios *hanc vocant.* Poëta etiam nullius artis expers eam celebrat Æneid. lib. 6. v. 772.

At, qui umbrata gerunt civili tempora quercu,
Hi tibi Nomentum, & Gabios, urbemque Fidenam
Hi Collatinas imponent montibus arces.

In hanc urbem Sextus Tarquinius dolo receptus, cum nuncium ad patrem misisset sciscitatum, *Quidnam se facere vellet?* nuncio Tarquinius rex nihil voce respondit, at in horto papaverum capita decutiebat; quod cum nuncius retulisset, intelligens Sex. Tarquin. quid pater in illis vellet significare, primores civitatis interemit, & sic civitatem patri in manum tradidit, ut refert Liv. lib. 1. c. 54. In hac urbe educatos fuisse Romulum & Remum referunt Plutarchus in Romulo, Dionys. Halicarnassensis lib. 1. & noster in Τάβιοι. Sic hæc eadem urbs ab eo per incuriam vocatur. Deceptus enim fuit similitudine literarum Γ & Τ. quæ cum olim fuerit potentissima prorsus interiit. De ea videsis plura apud Leandrum Albertum & Cluverium in Italia antiqua.

12 Γάγαι, πόλις Λυκίας.] Gagæ, urbs Lyciæ celebratur ab Scylace inter Lyciæ oppida, apud quem perperam legitur Αἰγαῖα πόλεις pro Γάγαι πόλις. Sic enim ex nostro auctore legendum esse reor. Ejus etiam fecit mentionem Plin. lib. 5. c. 27. Sed num. singulari, quod non solum poëtæ, sed etiam solutæ orationis scriptores amant facere. Apud hanc urbem reperiri lapidem Gangitin inquit Cœl. Rhodig. lectionum Antiquarum lib. 13. c. 20. qui Plinio lib. 10. c. 3. & lib. 36. c. 19. dicitur Gagates: *Gagates lapis nomen habet loci & amnis Gagis Lyciæ.*

13 Γάγγρα, πόλις θηλυκῶς.] Gangra, urbs Paphlagoniæ, non solum fœm. sing. sed etiam neut. plu. ut & omnia oppidorum nomina finita in α, memoratur Straboni lib. 12. Ὕστατος δὲ τῆς Παφλαγονίας ἦρξε Δηϊόταρος Κάστορος υἱὸς ὁ προσαγορευθεὶς Φιλάδελφος, τὸ Μορζέους βασίλειον ἔχων τὰ Γάγγρα, πολισμάτιον ἅμα καὶ φρούριον. i. e. *Ultimus Paphlagoniæ rex fuit Dejotarus Castoris filius, cognomento* Philadelphus, *Morzeis regiam habens, & Gangra oppidulum simul & castellum.* Nomen hujus urbis deducit auctor noster à nomine cujusdam capræ, quæ sic vocabatur, etsi alii existimarunt *gangram* Paphlagonum & Henotorum lingua quamvis *capram* vocari, unde *gangræna* morbus proxima quæque instar capræ depascens. Philipp. Ferr. Alexandrinus in suo Lexico Geographico auctor est Gangram esse urbem Archiepiscopalem & metropolim Paphlagoniæ, ac à Turcis *Kiengara* dici; in concilio Ephesino *Theodosia Gangrorum* dicitur, in qua Constantini tempore celebrata fuit *Synodus*, ideo *Gangrensis* dicta, ut refertur in Chronico Carionis. Mala hujus urbis comparat Athenæus Dipnosoph. lib. 3. cum Mattianis malis, quæ Romæ suo tempore vendebantur.

ἐρχομένην, ἐπιτηρήσας οὖν, εἶδεν ἐπί τινα ὑψηλὸν ὄχθον ἀναβαίνουσαν, καὶ πρός τινα βάτον πορευομένην, καὶ κάτωθεν ἐρίφων βληχὴν ἤκουσεν· ἐκεῖ συμβέβηκεν ἐντετοκέναι τὴν αἶγα. Ἰδὼν οὖν ἐπιτήδειον τόπον, πόλιν ἔκτισε, καὶ Γάγγραν ὠνόμασεν, ὅτι τοῦτο ἦν ὄνομα τῇ αἰγί. Ἐρατοσθένης δὲ οὐδετέρως τὰ Γάγγρα φησί, καὶ Ἀθήναιος ἐν δειπνοσοφιστῶν τρίτῃ οὕτω. Τὸ ἐθνικὸν Γαγγρηνὸς, ὡς Βοστρηνός. Ἔστι καὶ Ἀραβίας τῆς εὐδαίμονος Γάγγρα· τὸ ἐθνικὸν δεῖ Γαγγραῖοι, ὡς Σαβαῖοι. Δυνατὸν δὲ καὶ ἀμφοτέρων ἀμφότερα, ὡς Ἔδεσσα Ἐδεσσαῖος καὶ Ἐδεσσηνὸς, τῷ τῆς χώρας καὶ τῆς τέχνης.

plenam, id hero confessus est, qui jussit, ut observaret separatam capram, quod cum faceret, vidit eam in ripam quandam altam adscendentem, & ad quendam rubum euntem & ab inferiore parte hœdorum balatus audivit. Illic enim acciderat peperisse capram. Videns igitur locum aptum, urbem condidit, atque *Gangram* nominavit. Hoc enim erat nomen capræ. Eratosth. verò neut. gen. Gangra inquit, & Athenæus dipnosophistarum tertio eodem modo. Gentile, Gangrenus, ut Bostrenus. Est & Arabiæ felicis Gangra. Gentile debet esse Gangræi, ut Sabæi. Potest verò & utriusque, utrumque esse, ut Edessa, Edessæus, & Edessenus, & regionis & artis forma consueta.

ΓΑ'ΔΑΡΑ[14], πόλις κοίλης Συρίας, ἥτις καὶ Ἀντιόχεια καὶ Σελεύκεια ἐκλήθη. Τὸ ἐθνικὸν, Γαδαρεύς. Καὶ Γαδαρὶς, καὶ ἡ γυνὴ, καὶ ἡ χώρα. [15] Ἐντεῦθεν ἦν Μένιππος ὁ σπουδογέλοιος. Ἔστι καὶ Γάδαρα κώμη Μακεδονίας.

GADARA, urbs Cœlesyriæ, quæ *Antiochia*, & *Seleucia* vocata fuit. Gentile, Gadareus, & Gadaris, fœmina & regio. Hinc erat *Menippus* serioridiculus. Est & Gadara vicus Macedoniæ.

ΓΑ'ΔΔΑ[16], χωρίον Ἀραβίας. Γλαῦκος τετάρτῃ. Καὶ θηλυκῶς, καὶ οὐδετέρως. Τὸ ἐθνικὸν, Γαδδηνός.

GADDA, oppidum Arabiæ. Glaucus lib. 4. Et fœmin. & neutro genere. Gentile, Gaddenus.

ΓΑ'ΔΕΙΡΑ[17], πόλις καὶ νῆσος ἐν τῷ Ὠκεανῷ,

GADIRA, urbs, & insula in Oceano, angu-

14 Γάδαρα, πόλις κοίλης Συρίας, &c.] Gadara, urbs *Cæle-Syriæ*. i. e. *Cavæ Syriæ*, memoratur Plinio lib. 5. c. 18. Perperam apud Ptolemæum lib. 5. c. 15. scribitur Γάδωρα pro Γάδαρα, cui etiam inter Cœlesyriæ urbes locatur. Straboni lib. 16. non solum Gadara neut. plur. sed etiam Gadaris fœm. dicitur: Ἐν δὲ τῷ μεταξὺ, καὶ ἡ Γαδαρίς ἐστιν, ἣν καὶ αὐτὴν ἐξιδιάσαντο οἱ Ἰουδαῖοι. Εἶτ' Ἄζωτος, καὶ Ἀσκάλων. i. e. *Interjacet verò Gadaris, quam ipsam quoque Judæi suam fecerunt; postea Azotus & Ascalon.* Eam quoque celebrat Joseph. de Bello Judaïco lib. 1. c. 5. Ἀνακτίζει δὲ καὶ Γάδαρα, ὑπὸ Ἰουδαίων κατεστραμμένην Γαδαρείτῃ τινὶ τῶν ἰδίων ἀπελευθέρων Δημητρίῳ χαριζόμενος. *Instauravit verò* [Pompeius] *& Gadaram ab Judæis subversam, in gratiam cujusdam ex libertis suis Demetrii Gadaritæ.*

15 Ἐντεῦθεν ἦν Μένιππος, &c.] Hæc integra sic habentur apud Strabonem lib. 16. Ἐντεῦθεν ἦν Ἀντίοχος ὁ φιλόσοφος, μικρὸν πρὸ ἡμῶν γεγονώς. Ἐκ δὲ τῶν Γαδάρων Φιλόδημός τε ὁ Ἐπικούρειος γεγονὼς, καὶ Μελέαγρος, καὶ Μένιππος ὁ σπουδογέλοιος, καὶ Θεόδωρος ὁ καθ' ἡμᾶς ῥήτωρ. id est: *Hinc erat Antiochus philosophus, qui nos paululum ætate antecessit. Ex Gadaris verò Philodemus Epicureus, & Meleager, & Menippus serioridiculus & Theodorus orator nostra ætate.* Hinc debellanda sunt illa verborum monstra quæ leguntur in Dictionario Historico & Geographico C. Stephani: *Gadetes, civitas Syriæ, non longe ab Scalone, ex qua Theo Rhetoricæ præceptor, qui Strabonis ætate floruit*, Gadarenus *dictus est*; sic restituenda sunt: Gadaris, civitas Syriæ non longe ab Scalone, ex qua Theodorus rhetor seu orator, qui Strabonis ætate floruit, *Gadarenus* dictus est. Miror id non animadvertisse eruditissimum virum Nicolaum Lloydium, qui illud Dictionarium auxit & illustravit, sed ego non indignor;

Quandoque bonus dormitat Homerus.

16 Γάδδα, χωρίον Ἀραβίας.] Gadda, regio seu locus, seu oppidum Arabiæ. Hæc enim tria significat τὸ χωρίον; Hebraïce dicitur גד *Gad*. Duas hujus nominis urbes celebrat Benjamin Thudelensis in suo Itinerario, altera distabat ab Acco tribus parasangis, in maris litore condita, cui ex altero latere imminebat mons Carmelus, ac ejus ætate *Niphas* dicebatur, altera distabat ab oppido Capernahum sex parasangis, quæ ejus ætate vocabatur *Cæsarea* antiquitus *Gad Palæstinorum*, priorem esse existimo de qua loquitur noster. Nam Judæa erat Arabiæ finitima, & frequenter auctores confundunt regionum confinia.

17 Γάδειρα, πόλις καὶ νῆσος ἐν τῷ Ὠκεανῷ.] Gadira, urbs & insula in Oceano Hispanico celeberrima, veteris orbis terminus, Latini *Gades*, Hispani parum corrupto nomine *Cadiz* appellant urbem; & insulam varia antiquitus fertur habuisse nomina, *Erythria*, *Aphrodisias*, *Junonia*, *Tartessus*, *Cotinussa* ἀπὸ τῶν κοτίνων. i. e. *ab oleastris*, quibus abundabat, utrum verò fuerit una tantum urbs & insula ut nunc est, necne; haud facile affirmari potest. Etiam Strabo lib. 3. Scylax in Ἴβηρες, Plinius lib. 4. c. 22. duas insulas fuisse ajunt. Pro omnibus loquatur Plin. libro capiteque citato: *In ipso verò capite Bæticæ, ab ostio freti pass.* LXXV. *mil. Gadis longa (ut Polybius scribit)* XII. *mil. lata* III. *mil. pass. Abest à continente proxima parte minus passus* CC. *reliqua plus septem* M. *Ipsius spatium* XV. M. *pass. est. Habet oppidum civium Romanorum, quod appellatur* Augusta urbs Julia Gaditana. *Ab eo latere, quo Hispaniam spectat, passibus fere centum, altera insula est longa* III. M. *pass. lata, in qua prius oppidum Gadium fuit. Vocatur ab Ephoro & Philistide*, Erythria, *à Timæo & Sileno* Aphrodisias, *ab indigenis* Junonis; *majorem Timæus* Cotinusam *apud eos vocatam ait: nostri* Tartesson *appellant, Pœni* Gadir, *ita Punica lingua septem* [lege septum] *significante.* Erythria *dicta est, quoniam Tyrii ab origine eorum orti ab Erythræo mari ferebantur. In hac Geryones habitasse à quibusdam existimatur, cujus armenta Hercules abduxerit. Sunt qui aliam esse eam, & contra Lysitaniam arbitrentur, eodemque nomine quondam ibi appellatam.* Hodie tantum extat una insula & in ea urbs, quare alteram à mari absorptam fuisse nullus dubito; antiquitus à continente septingentis passibus distabat, nunc ponte cum continente jungitur, apud ejus incolas olim in præcipuo cultu fuit *Hercules Phœnicius*, seu *Tyrius*, cujus erat celeberrimum templum; ei pretium addebant variæ sculpturæ, & donaria inter quæ erant duodecim Herculis labores, & oliva aurea cum baccis smaragdinis, sed nulla simulachra, ut Sil. Italicus canit lib. 3.

Sed nullæ effigies, simulachrave nota Deorum
Majestate locum, & sacro implevere timore
In foribus labor Alcidæ. ——

Hoc in templo Alexandri Magni imaginem conspexisse Cæsarem, ad quam ferunt illacrymasse, refert Suetonius in ejus vita. Ex Gadibus fuit L. Corn. Balbus, pro quo exstat Ciceronis oratio, qui primus de Garamantibus triumphavit, ut refert Plin. lib. 5. c. 5. qui etiam à plebe Romæ consul factus fuit. Divitiis & magnificentia adeò suæ ætatis homines superavit, ut moriens Romanis per singula capita vicenos quinos denarios reliquerit, teste Dione lib. 48. Domitia

κεανῷ, στενὴ καὶ περιμήκης [18] οὖσα ταινία τῆς γῆς A δειρά. Ἐρατοσθένης δὲ ἡ Γάδειρά φησι, θηλυκῶς. Ὁ πολίτης, Γαδειρεύς· οὕτω γὰρ τὰ πέντε βιβλία ἐπιγέγραπται τῶν Πυθαγορικῶν σχολῶν Μοδεράτου Γαδειρέως. Λέγεται καὶ Γαδειρίτης, ὡς Ἀλέξανδρος ὁ πολυΐστωρ. Λέγεται B καὶ Γαδειραῖος, ὡς ἀπὸ τοῦ Γάδειρα θηλυκοῦ· καὶ Γαδειρανοί. Καὶ κτητικὸν, Γαδειρικός. Εὔπολις ἐν Μαρικᾷ·

Πότερ' ἦν τὸ τάριχος Φρύγιον, ἢ Γαδειρικόν. C

ΓΑ΄ΔΑΡΑ [19], πόλις Παλαιστίνης. Πορφύριος τρίτῳ φιλοσόφου ἱστορίας. Τὸ ἐθνικὸν Γαδαρηνὸς, ὡς Βόστρα Βοστρηνὸς, καὶ Γαγγρηνός.

ΓΑ΄ΖΑ [20], πόλις Φοινίκης, νῦν δὲ Παλαιστίνης, πρὸ τῆς Αἰγύπτου. [21] Ἐκλήθη καὶ Ἄζα· καὶ μέ- D χρι νῦν Σύροι Ἄζαν αὐτὴν καλοῦσιν, [22] ἀπὸ Ἄζονος τοῦ παιδὸς Ἡρακλέους. Μυθολογοῦσι δέ τινες ἀπὸ Διὸς κτισθῆναι, καὶ ἐν αὐτῇ ἀπολιπεῖν

angusta, & oblonga velut fascia, & τῆς γῆς δειρά, id est, *terræ collum*. Eratosthenes verò Gadira inquit fœminino genere. Civis, Gadirensis. Sic enim quinque libri Pythagoricarum scholarum Moderati Gadirensis inscripti sunt. Dicitur etiam Gadirites, ut Alexander polyhistor. Dicitur etiam Gadiræus, tanquam à Gadira fœmin. nec non Gadirani, & possessivum Gadiricus, Eupolis in Marica;

Quodnam erat salsamentum Phrygium, aut Gadiricum.

GADARA, urbs Palæstinæ; Porphyrius lib. 3. Philosophi historiæ. Gentile, Gadarenus, ut Bostra, Bostrenus, & Gangrenus.

GAZA, urbs Phœniciæ, nunc verò Palæstinæ ante Ægyptum, quæ etiam *Aza* vocata fuit, & hucusque Syri *Azam* eam vocant, ab Azone Herculis filio. Fabulantur verò aliqui à Jove conditam fuisse; atque in

nitia etiam Paulina Adriani imperatoris mater Gadibus nata fuit, ut memoriæ prodit Spartianus in Adriano. Celebrantur etiam pantomimæ Gaditanæ, ut patet ex vetere Juvenalis Scholiasta ad Sat. 11. v. 162. Quare Martialis Epigram. lib. 1. Epigram. 62. *Gades jocosas* vocat, quò in epigrammate *Canium* poëtam Gaditanum celebrat. Si plura de Gadibus scire desideras, consule sis Eustathium ad Dionysium v. 65. Sit mantissæ loco naves, quæ per singulos annos ex novo orbe veniunt, Gades appellere argento & Indicis mercibus onustas.

18 Οὖσα ταινία τῆς γῆς δειρά.] In his verbis videntur deficere aliqua; ratio clamat, sic legenda esse οὖσα ὡς ταινία καὶ τῆς γῆς δειρά. i. e. *velut fascia, & terræ collum.* Græci vocant Gades insulam & urbem Γάδειρα & neut. plur. & fœm. singul. cujus etymon à lingua Græca deducunt, ac si esset τῆς γῆς δειρά. i. e. *terræ collum.* Quam sententiam sequitur noster auctor, Suidas, Eust. ad Dionysii v. 65. & alii; at Plato in Atlantico seu in Critia à Gadiro Neptuni filio sic dictam fuisse existimat, quæ sunt meræ Græcorum nugæ. Longe enim aliter se habet res. Gadira est nomen deflexum à Phœnicum lingua, in qua Gadir septum significabat. Ejus autem conditores fuere Phœnices, auctore Plinio libro capiteque nota præcedenti citato, Solino c. 23. Hesychio in Γάδειρα, & aliis, quibus coronidem imponit Avienus:

Gadir prima fretum solida supereminet arce,
Attollitque caput geminis inserta columnis,
Hæc Cotinusa prius fuerat sub nomine prisco,
Tartessumque dehinc Tyrii dixere coloni,
Barbara quin etiam Gades hanc lingua frequentat,
Pœnus quippe locum Gadir *vocat undique septum.*

19 Γάδαρα, πόλις Παλαιστίνης.] Gadara, urbs Palæstinæ præter literarum ordinem hic occupat locum; supra, ubi agit de Cœlesyriæ Gadara, ei locum dare debuerat, ni forte sit Gazara quam celebrat Josephus à rege Solomone ædificatam. Ejus sunt ex Antiquitatum lib. 8. c. 2. verba: Ὠικοδόμησε δὲ καὶ πόλεις ταῖς βαρυτάταις ἐναρίθμους, Ἀσωρόντε καὶ Μαγεδὼν, τὴν τρίτην δὲ Γάζαρα τὴν τῆς Παλαιστινῶν χώρας ὑπάρχουσαν, ἣν Φαραὼν ὁ τῶν Αἰγυπτίων βασιλεὺς στρατευσάμενος καὶ πολιορκήσας αἱρεῖ κατὰ κράτος, ἀποκτείνας δὲ πάντας τοὺς ἐνοικοῦντας αὐτὴν, κατέσκαψεν, εἶτα δωρεὰν ἔδωκε τῇ αὐτοῦ θυγατρὶ, Σολομῶνι γεγαμημένῃ· διὸ καὶ ἀνήγειρεν ὁ βασιλεὺς αὐτὴν οὖσαν ὀχυρὰν φύσει καὶ πρὸς πολέμους, καὶ τὰς τῶν καιρῶν μεταβολὰς χρησίμην εἶναι δυναμένην. i. e. *Condidit etiam urbes vel gravissimis annumerandas, Asorum & Magedonem & tertiam Gazara Palæstinæ, quam Pharao rex Ægypti bello aggressus ac obsidens expugnaverat, occisisque omnibus oppidanis solo æquaverat, ac deinde filiæ suæ Solomoni nuptæ dono dederat. Quamobrem denuo rex eam instauravit, quod esset naturâ munita & ad bella rerumque novitates opportuna.* Quæ desumpsit Josephus ex lib. 3. Reg. c. 9. v. 14, 15, 16, 17. ubi גזר *Gazer* seu *Gezer* vocatur; Casaubonus totis viribus intendit probare ad Strabonem pag. DCCLIX. Gadaram esse Gazaram, quæ in sacris literis *Gezer* appellatur. Itaque non dubito alteram harum urbium, quæ auctori nostro *Gadara* dicuntur, esse Gazara, præsertim cum auctor noster Gazara urbem non celebret.

20 Γάζα, πόλις Φοινίκης, νῦν δὲ Παλαιστίνης, &c.] Gaza, urbs Phœniciæ, nunc verò Palæstinæ, inquit noster; antiquitus ad Palæstinos pertinebat, postea ad Judæos. Nam eam cepit Jehudah Judicum c. 1. v. 18. Postea volventibus annis Alex. M. eam expugnavit, in cujus obsidione vulnus in humero accepit, ut tradit Arrhianus de Expeditione Alexandri lib. 2. qui ejus situm sic describit: Ἀπέχει δὲ ἡ Γάζα τῆς μὲν θαλάσσης εἴκοσι μάλιστα σταδίους, καὶ ἔστι ψαμμώδης καὶ βαθεῖα ἐς αὐτὴν ἡ ἄνοδος, καὶ ἡ θάλασσα ἡ κατὰ τὴν πόλιν τεναγώδης πᾶσα. Μεγάλη δὲ πόλις ἡ Γάζα ἦν, καὶ ἐπὶ χώματος ὑψηλοῦ ᾤκιστο, καὶ τεῖχος περιεβέβλητο αὐτῇ ὀχυρόν. Ἐσχάτη δὲ ᾠκεῖτο ὡς ἐπ' Αἴγυπτον ἐκ Φοινίκης ἰόντι ἐπὶ τῇ ἀρχῇ τῆς ἐρήμου. i. e. *Distat verò Gaza à mari quidem viginti stadiis, & est arenosus & profundus ad eam adscensus, & mare, quod est juxta urbem limosum omne. Urbs autem ipsa magna & in alto colle sita, validoque muro cincta est. Ultima porrò incolitur, ex Ægypto in Phœniciam eunti ad principium eremi.* Postea Alexander Judæorum rex eam diruit, teste Josepho Antiquitatum lib. 13. c. 21. Antiquitus Simson Hebræorum judex morte sua eam illustravit Judic. c. 16. v. 3. Ab hujus situ parum distat *Gaza nova*, auctore Justo Hebræo, & D. M. Nigro lib. 4. Constantini Magni tempore à Constantia ejus sorore *Constantia* dicta fuit, auctore Eusebio in Chronico: ex hac urbe fuere Procopius Gazæus, necnon Timotheus Gazæus, qui sub Anastasio imperatore floruit, ut refert Suidas. In ea anno 1666 surrexit pseudopropheta ille *Nathan*, qui unà cum suo pseudomasiach *Sebathai* sebi decepit stultos Judæos, non eos quibus

Ex meliore luto finxit præcordia Titan.

Facile homines præsertim stulti credunt, quæ desiderant.

21 Ἐκλήθη καὶ Ἄζα, &c.] Gaza, urbs vocata etiam fuit *Aza*, nempe, quia literæ gutturales in pronunciatione solent negligi. Hæc enim urbs Hebraïce scribitur עזה & potest pronunciari *Aza*, vel *Gaza*. LXX senes enim hanc literam gutturalem per g solent proferre, & aliquando negligunt.

22 Ἀπὸ Ἄζονος τοῦ παιδὸς Ἡρακλέους.] Gazam, seu Azam urbem nomen habere inquit ab Azone Herculis filio; sunt ex Græcorum nugamentis hujusmodi etyma. Gaza est purum putum nomen Hebræum עזה, *Aza*, id nominis sonat Latine, *munitam, fortem.*

πεῖν τὴν ἰδίαν Γάζαν, οὕτω τῶν Περσῶν τὰ χρή- A ματα καλούντων. Ἐκλήθη δὲ καὶ Ἰώνη, ἐκ τῆς Ἰοῦς, προσπλευσάσης, καὶ μεινάσης αὐτῆς ἐκεῖ. Ἐκλήθη δὲ καὶ Μινώα, ὅτι Μίνως σὺν τοῖς ἀδελφοῖς Αἰακῷ καὶ Ῥαδαμάνθει ἰὼν, ἐξ αὐτοῦ ταύτην ἐκάλεσεν. Ἔνθεν καὶ τὸ τοῦ Κρηταίου Διὸς παρ' αὐ- B τοῖς εἶναι, [23] ὃ καὶ καθ' ἡμᾶς ἐκάλουν Μαρνᾶν, ἑρμηνευόμενον Κρηταγενῆ. Τὰς παρθένους γὰρ οὕτω Κρῆτες προσαγορεύουσι, Μαρνάν. Ὁ πολίτης, Γαζαῖος. Λέγονται καὶ Γαζηνοὶ παραλόγως, ὡς Παυσανίας. Λέγονται καὶ Γαζῖται παρὰ C τοῖς ἐγχωρίοις. [24] Καὶ οἱ κέραμοι λέγονται Γαζῖται. Καὶ ἔστιν ὅμοιον τῷ Αἰγινῆται, καὶ Γαζαῖοι. Οἱ δὲ κέραμοι, Γαζῖται καὶ Αἰγιναῖοί εἰσι. Καὶ διὰ τοῦ η ἔθνος Γαλατῶν χρυσοφορούν, ὡς Εὐφορίων. Λέγονται καὶ διὰ τοῦ α Γαζάται, ὡς Πο- D λυΐστωρ. Ἔστι καὶ Γάζα τείχισμα Θρᾴκης.

ΓΑΖΑΚΑ [25], πόλις μεγίστη τῆς Μηδίας, ὡς Κουάδρατος ἐν ὀγδόῳ Παρθικῶν. Ἀρριανὸς δὲ κώμην μεγάλην αὐτήν φησιν, ἐν Παρθικῶν τετάρτῳ, καὶ ἑνικῶς τὴν Γαζάκου λέγων. E Τὸ ἐθνικὸν Γαζακηνὸς, ὡς τοῦ Μάζακα Μαζακηνός.

ΓΑΖΟΣ [26], πόλις Ἰνδικὴ, κατὰ Διονύσου πολεμήσασα μετὰ Δηριάδου, λινοῦν ἔχουσα τεῖχος, καθὰ Διονύσιος ἐν τρίτῃ Βασσαρι- F κῶν·

Γήρειάν τε, Ῥοδόην τε, καὶ οἱ * τείχεα Γάζον,
Τοῖόν μιν κλωστοῖο λινοῦ πέρι τεῖχος ἔεργε, G
Ἄστυφελον δήϊοισι, καὶ εἰ παγχάλκεον ἦεν,
Ὥς μὲν μάλα δή τι διαμπερὲς ὀργυιῇσι
Μετρητὸν πισύρεσσιν. Ἀτὰρ μῆκός τε καὶ ἰθὺν,
Ὅσσον ἀνὴρ δοιοῖσιν ἐν ἠελίοισιν ἀνύσσει, H
Ἠῶθεν κνέφας ἄκρον ἐπειγόμενος ποσὶν οἷσι.

Τὸ ἐθνικὸν, Γάζιος.

ΓΑ-

in ea reliquisse propriam gazam. Sic enim Persæ *pecuniam* vocant. *Ione* etiam vocata fuit ex Iûs, quæ illuc appulit & mansit. *Minoa* etiam vocata fuit, quod Minos unà cum fratribus Æaco, & Rhadamanthe profectus ab ipsius nomine hanc vocavit *Minoam*, unde & Critæi Jovis *templum* apud ipsos est, quod nostra ætate vocabant *Marnan*, quod interpretatur *Creta-natum*. Virgines enim sic Cretes appellant, *Marnan*. Civis, Gazæus. Dicuntur etiam Gazeni præter rationem, ut Pausanias. Dicuntur etiam Gazitæ ab incolis. Etiam *vasa fictilia* dicuntur Gazitæ, & est simile τῷ Æginetæ, & Gazæi. Vasa enim fictilia ex Gaza, & ex Ægina Gazitæ, & Æginæa dicuntur. Scribitur etiam per *e* longum, & sunt populi Galatarum aurum ferentes, ut Euphorion. Dicuntur etiam per *a* Gazatæ, ut Polyhistor. Est & Gaza propugnaculum Thraciæ.

GAZACA, urbs Mediæ maxima, ut Quadratus Parthicorum octavo. Arrhianus vicum magnum scribit esse Parthicorum quarto, & singulari numero usus est. Gentile, Gazacenus, ut à Mazaca, Mazacenus.

GAZUS, urbs Indiæ, quæ adversus Dionysum unà cum Deriade pugnavit lineum habens murum, ut Dionysius lib. 3. Bassaricorum:

*Gereamque, Rhodoënque * & qui muros Gazum,*
Hujusmodi connexo de lino murum fecit,
Non durum hostibus, etsi totus-æreus esset
Quam maximè quidem in totum orgyis
Dimensum quatuor, at longitudine, & rectitudine,
Quantum vir duobus in solibus perfecerit
Ab aurora crepusculum summum urgens pedibus solis.

Gentile, Gazius.

GA-

23 Ὃ καθ' ἡμᾶς ἐκάλουν Μαρνᾶν, &c.] Toto cœlo aberrat auctor noster in interpretatione nominis *marnan*, cum inquit, interpretari *Creta-natum*, sic enim Cretenses virgines vocabant, & illuc, id est in civitatem Gazam Minos unà cum fratribus Æaco & Rhadamanthe advenerat, unde civitas, *Minoa* vocata & Jupiter Cretensis nomen invenit. Marnan enim deflexum est à Syriaco מרן *maran*. i. e. *dominus*, à quo fit מרנן *maranan*. i.e. *dominus-noster*, à quo Græci fecere maran. Sic absolutè Gazæi vocabant *Jovem*, ut nos Deum vocamus Dominum nostrum, de quibus videsis Seldenum de Dîs Syris Syntagm. 2. c. 1. Scaliger. in Animadvers. in Euseb. fol. 36. Salmas. ad Hist. August. in Æl. Lamprid. pag. 37. Caninii Disquisition. in loca aliquot N. T. Bochart. Geographiæ Sacræ parte 2. lib. 2. c. 12. & alios.

24 Καὶ οἱ κέραμοι λέγονται Γαζῖται, &c.] Inquit esse quædam vasa fictilia, quæ dicebantur *Gazitæ*, scilicet quod in urbe Gaza fierent, quemadmodum etiam quæ in insula Ægina fiebant, dicebantur *Æginetæ*, ex quibus verbis aliquam lucem lucratur locus ille auctoris nostri corruptus, de quo in Αἴγινα nota 41. egimus, quo in loco, ut ex hoc elucet, innuit esse vas quoddam fictile, quod *Æginetes* dicebatur, quòd hac in insula fieret, quæ vasa in hac sectione inquit esse Gazæa, & Æginæa.

25 Γάζακα, πόλις μεγίστη τῆς Μηδίας.] Gazaca, urbs maxima Mediæ. Amm. Marcellino lib. 23. c. 23. Persidi adscribitur, sed Ptolemæo lib. 6. c. 2. inter Mediæ oppida numeratur.

26 Γάζος, πόλις Ἰνδικὴ, &c.] Hujus urbis nullam inveniebam apud alios memoriam; eam ex Dionysio Bassaric. lib. 3. lineum habuisse murum inquit, quare in primo versu pro καὶ οἱ * τείχεα Γάζον lege καὶ οἱ λινοτείχεα Γάζον. i. e. & *qui lineum-murum habentem-Gazum*; in secundo pro Τοῖόν μιν κλωστοῖο legendum existimo Τοῖον μέντοι κλωστοῖο, &c. quod in versione mea expressi.

27 Γά-

ΓΑΖΩΡΟΣ[27], πόλις Μακεδονίας. Τὸ A ἐθνικὸν, Γαζώριος· ἡ γὰρ Ἄρτεμις αὐτόθι Γαζωρία τιμᾶται.

ΓΑΘΕΑΙ[28], πόλις Ἀρκαδίας, ἧς οἱ πολῖται Γαθεάται· Παυσανίας ὀγδόῳ, Γαθεάται τῆς Κρωμίτιδος χώρας. B

ΓΑΙΤΟΥΛΟΙ[29], ἔθνος Λιβύης. Ἀρτεμίδωρος Γαιτυλίους αὐτούς φησιν. Ἡ χώρα, Γαιτυλία. Ἐν ᾗ μεγάλοι ἀσπάραγοι, πάχος μὲν κυπρίου καλάμου, μῆκος δὲ πηχῶν δυοκαίδεκα,[30] ὡς Ἀθήναιος ἐν δευτέρῳ δειπνοσοφιστῶν. C

ΓΑΛΑΔΑ[31], χώρα Ἀραβίας· καὶ Γαλαδηνή. [32] Ἰώσηπος ἐν τετάρτῳ Ἰουδαϊκῆς ἀρχαιολογίας, Γαλαδιτὶν φησι.

ΓΑΛΑΔΡΑΙ[33], πόλις Μακεδονίας ἐν Πιερίᾳ. [34] Λυκόφρων. D

Σαῖναι Γαλάδρης τὸν στρατηλάτην λύκον.

Ἔστι καὶ ὄρος Γάλαδρος, ἀπὸ Γαλάδρου τοῦ Ἠμαθίου παιδός. Οἱ δὲ, ὅτι Γαλάδρας ἔκτισε τὴν πόλιν. [35] Ὁ πολίτης Γαλαδραῖος. Λυκόφρων· E

Καὶ

GAZORUS, urbs Macedoniæ. Gentile, Gazorius. Diana enim inibi Gazoria colitur.

GATHEÆ, urbs Arcadiæ, cujus cives Gatheatæ, Pausanias lib. 8. *Gatheatæ, Cromitidis regionis.*

GÆTULI, populi Libyæ. Artemidorus *Gætylios* eos vocat. Regio, Gætylia, in qua magni asparagi nascuntur crassitie quidem Cyprii calami. Longitudine verò 12 cubitorum, ut Athenæus dipnosophistarum secundo.

GALADA, regio Arabiæ, & Galadane, Josephus lib. 4. Judaïcæ Antiquitatis *Galaditin* vocat.

GALADRÆ, urbs Macedoniæ in Pieria Lycophron:

Adulari Galadræ agminis militaris ducem lupum.

Est etiam mons Galadrus à Galadro Emathii filio. Alii verò, quod Galadras urbem condidit. Civis, Galadræus. Lycophron:

Et

27 Γάζωρος, πόλις Μακεδονίας.] Gazorus, urbs Macedoniæ memoratur Ptolemæo lib. 3. c. 13. inter Macedoniæ civitates Odomanticæ & Edonidis regionis, sed ipsi per σ Γάσωρος scribitur. Γάζωρος enim per ζ eidem lib. 5. c. 16. inter Syriæ Palæstinæ h. e. Judææ oppida locatur.

28 Γαθέαι, πόλις Ἀρκαδίας, &c.] Gatheæ, urbs Arcadiæ, ex Pausaniæ lib. 8. cujus corrupta, & mutila affert verba, quæ apud eum sic leguntur: Ἐς δὲ τὸν Γαθεάταν πρότερον ἔτι κάτεισιν ὁ Καρνίων. Τούτῳ μὲν δὴ αἱ πηγαὶ γῆς εἰσι τῆς Αἰγυπτίδος ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος τοῦ Κερεάτα τὸ ἱερόν. Τῷ Γαθεάτᾳ δὲ τῆς Κρωμίτιδος χώρας ἐν Γαθέαις. i. e. *In Gatheatam verò fluvium adhuc prius influit Carnion. Cui fontes sunt in Ægyptide terra infra Cereatæ Apollinis templum. Gatheatæ verò in* [urbe] *Gatheis Cromitidis regionis.* Igitur Gatheæ seu urbs, seu pagus fuere, de quibus nihil scitu dignum traditur, Gatheatas verò erat fluvius, qui assumpto prius Carnione in Alpheum influebat, ut refert idem auctor eodem libro. Quare apud Stephanum pro Γαθεάται τῆς Κρωμίτιδος χώρας legendum ex Pausania: Τῷ Γαθεάτᾳ δὲ τῆς Κρωμίτιδος χώρας ἐν Γαθέαις. i. e. *Gatheatæ verò* [fluvio sunt fontes in urbe] *Gatheis Cromitidis regionis.*

29 Γαιτοῦλοι, ἔθνος Λιβύης.] Gætuli, populi Libyæ, quorum regio Gætulia, quæ secundum Ptolemæum lib. 4. c. 6. subjacebat Mauritaniis, de quibus Salustius de Bello Jugurthino ex libris Punicis, regis Hiempsalis, quæ sequuntur, refert: *Africam initio habuere. Gætuli & Libyes, asperi, incultique, quîs cibus erat caro ferina, atque humi pabulum, uti pecoribus; hi neque moribus, neque lege, aut imperio cujusquam regebantur, vagi, palantes, quas nox coëgerat, sedes habebant.* Adhuc hodie durat consuetudo inter Mauritanos. Cibos enim humi sedentes capiunt. Memorantur Sil. Italico lib. 3.

Vos quoque desertis in castra mapalibus itis
Misceri gregibus Gætuli assueta ferarum,
Indomitisque loqui, & sedare leonibus iras:
Nulla domus, plaustris habitant, migrare per arva
Mos, atque errantes circumvectare penates.

Et equis & leonibus celebrantur à poëtis, Gætuli: Lucan. l. 4.

Autololes, Numidæque vagi, semperque paratus
Inculto Gætulus equo.

Andinus vates Æneid. lib. 5. v. 351.

Sic fatus, tergum Gætuli immane leonis
Dat Salio villis onerosum, atque unguibus aureis.

Venusinus vates Carm. lib. 3. Ode 20.

Non vides quanto moveas periclo,
Pyrrhe, Gætulæ catulos leænæ?
Dura post paulò fugies inaudax
Prælia raptor.

Josephus Antiquit. lib. 1. c. 7. auctor est Gætulos esse, quos Sacra biblia *Evilæos* vocant; fides sit penes auctorem.

30 Ὡς Ἀθήναιος, &c.] In Gætulia regione nasci asparagos miræ magnitudinis inquit, quod confirmat ex Athenæi Dipnosophist. lib. 2. cujus sunt verba: Ἐν Λιβύῃ δέ φασιν ἐν Γαιτουλίᾳ γίνεσθαι πάχος μὲν Κυπρίου καλάμου, μῆκος ποδῶν δώδεκα, ἐν δὲ τῇ ὀρεινῇ, καὶ παρωκεανίτιδι πάχος μὲν μεγάλων ναρθήκων, μῆκος δὲ περὶ τοὺς εἴκοσι πήχεις. i. e. *In Libya verò, ajunt in Gætulia* [asparagos] *nasci crassitie arundinis Cypriæ, longitudine duodecim pedum, in montana, & vicina Oceano regione crassitie quidem ferularum magnarum, longitudine verò circiter viginti cubitorum.* Quare apud Stephanum pro μῆκος δὲ πηχῶν δυοκαίδεκα. i. e. *longitudine cubitorum duodecim*; lege ex Athenæo μῆκος δὲ ποδῶν δώδεκα. i. e. *Longitudine pedum duodecim*; de horum autem asparagorum magnitudine ἐπέχω. Nam olent nugaces Græcorum fabulas.

31 Γάλαδα, χώρα Ἀραβίας, καὶ Γαλαδηνή.] Josephus Antiquit. lib. 13. c. 21. celebrat Galadenorum reginam Parthis bellum inferentem.

32 Ἰώσηπος ἐν τετάρτῳ, &c.] Innuit Iosephum Iudaïcæ Antiquitatis lib. 4. Galadenen Arabiæ regionem vocasse *Galaditin*, at Antiquit. lib. 1. c. 19. *Galadenen* vocat regionem, in qua Iacobus patriarcha cum socero Laban fœdus pepegit, cujus fit mentio Geneseωs c. 31. v. 44. quamobrem regio illa גלעד *Galhed.* i. e. *acervus testis*, dicta fuit, unde auctori nostro Galada, & Galadene, & Iosepho Galaditis formatur, sed quod Iacobus patriarcha Hebraïce vocavit גלעד *Galhed*, Labanus Syriacè Genesis capite citato v. 49. appellavit *Jegar-Sahadutha*, i. e. *acervum testimonii*; eamdem fuisse regionem opinor.

33 Γαλάδραι, πόλις Μακεδονίας ἐν Πιερίᾳ.] Galadræ, urbs Macedoniæ in Pieria regione; quæ Χάλαδρα dicitur Tzetzæ apud Lycophronem, v. 1440, cujus sunt verba: Χάλαδρα δὲ ἡ Κάναστρα πόλις καὶ λίμνη Μακεδονίας ἀφ' ἧς ὅλην τὴν Μακεδονίαν φησίν. i. e. *Chaladra verò est Canastra urbs & palus Macedoniæ, à qua totam Macedoniam* [Chaladram] *vocat.* Canastræum autem promontorium Macedoniæ memorat inter alios Ptolemæus lib. 3. c. 13.

34 Λυκόφρων.] Affert carmen Lycophronis, quod apud eum legitur v. 1444. ubi nunc scribitur Χαράδρης non Γαλάδρης, ut habet noster auctor, quo in carmine vocat Lycophron Alexandrum Macedonem *Charadræ lupum*, id est, *Macedoniæ lupum*, quem v. 1441. appellavit *Charadræum leonem*. Charadra enim, ut nota præcedenti annotavimus Tzetze accipitur pro tota Macedonia apud Lycophronem.

35 Ὁ πολίτης Γαλαδραῖος. Λυκόφρων.] Civis Galadræ urbis Macedoniæ dicitur *Galadræus*, quod confirmat ex

Lyco-

—— Καὶ Γαλαδραῖον πέδον. A

Τὸ κτητικὸν ἔδει Γαλαδραϊκόν. [36] Πολύβιος δὲ ἐν τρίτῳ Γαλαδραικόν φησι.

—— *Et Galadræum solum.*

Possessiv. debebat esse Galadraïcum: Polybius verò lib. 3. *Galadræum* inquit.

ΓΑΛΑΡΙΝΑ [37], πόλις Σικελίας, [38] κτίσμα Μόργου Σικελοῦ. Λέγεται καὶ Γαλαρία χώρα. Ὁ πολίτης, Γαλαρῖνος, καὶ Γαλαρίνη, καὶ B Γαλαριναῖος.

GALARINA, urbs Siciliæ, opus Morgi Siculi. Dicitur etiam Galaria regio. Civis, Galarinus, & Galarina, & Galarinæus.

ΓΑΛΑΤΑΙ [39], πρὸς νότον τοῖς Παφλαγόσιν, ἀπὸ τῶν ἐν τῇ Κελτικῇ Γαλατῶν, οἱ πλανηθέντες πολὺν χρόνον, καὶ καταλαβόντες τὴν χώραν, οὕτως ὠνόμασαν. [40] Παρήχθη δὲ τὸ Γαλά- C της ἐκ τοῦ Γάλλος, ὑφέσει τοῦ ἑνὸς λ. Καὶ Γαλατία, ἡ χώρα.

GALATÆ, ad austrum Paphlagonibus, à Galatis Celticæ, qui vagi & errantes multum temporis, & regione potiti, sic eam nominavere. Galates verò deducitur ex Gallus subtractione unius *l*. Et Galatia, regio.

ΓΑΛΕΩΤΑΙ [41], ἔθνος ἐν Σικελίᾳ, ἢ ἐν τῇ Ἀττικῇ, ἀπὸ Γαλεοῦ τοῦ υἱοῦ Ἀπόλλωνος, καὶ Θεμιστοῦς, τῆς θυγατρὸς Ζαβίου, τοῦ βασιλέως τῶν D Ὑπερβορέων, ὡς εἰρήσεται ἐν τῷ περὶ Τελμισσοῦ. [42] Τινὲς δὲ, ὅτι Γαλεῶται μάντεων εἶδος Σικε-

GALEOTÆ, gens in Sicilia, vel in Attica à Galeo Apollinis filio, & Themistus Zabii filia Hyperboreorum regis, ut dicetur, cum de Telmisso agemus. Aliqui verò dicunt, quod Galeotæ vatum Siculorum spe-

Lycophrone, cujus affert hemistichium, pro quo nescio utrum Καὶ Γαλαδραῖος λέων. i.e. *& Galadræus leo*, legendum sit necne. Apud Lycophronem enim v. 1441. legitur

— καὶ Χαραδραῖος λέων.
— *& Charadræus leo.*

Ac si diceret *Macedonius leo*. Sic enim vocatur à Lycophrone Alexander Magnus, ut nota proxima præcedenti annotavimus, auctor verò noster incidit in Lycophronis codicem, in quo Γαλαδραῖος scriptum erat.

36 Πολύβιος, &c.] Possessivum urbis Galadrarum inquit esse Galadraïcum, sed Polybium lib. 3. usurpasse Galadræcum. Non vacat nunc totum Polybii librum tertium percurrere, libro quarto *Charadram urbem* vocat, non Galadram.

37 Γαλάρινα, πόλις Σικελίας, &c.] Galarina, urbs Siciliæ, quam Aretius putat esse, quæ nunc vulgo Italis dicitur *Gagliano*, Diodoro lib. 16. Galeria; Οἱ δὲ τὴν Γαλερίαν πόλιν οἰκοῦντες ἐξέπεμψαν αὐτοῖς στρατιώτας ὁπλίτας χιλίους. i.e. *Qui verò Galeriam habitabant mille milites armatos subsidio miserunt.* Eidem auctori lib. 18. *Galaria* vocatur: Οἱ δὲ περὶ τὸν Δεινοκράτην φυγάδες, ἔχοντες πεζοὺς μὲν ὑπὲρ τοὺς τρισχιλίους, ἱππεῖς δ' οὐκ ἐλάττους δισχιλίων, τὴν καλουμένην Γαλαρίαν κατελάβοντο, &c. i.e. *Dinocrates verò cum exsulibus, habens supra tria millia peditum, & non infra duo millia equitum urbem nomine Galariam occupavit.*

38 Κτίσμα Μόργου Σικελοῦ.] Galarinam seu Galariam Siciliæ urbem conditam fuisse, à Morgo Siculo inquit, à quo *Morgetes* Italiæ populi nomen invenere, qui Morgentium Italiæ urbem condiderunt, ut testatur noster in Μοργέντιον, alii *Morgen* in Italia regnasse ajunt, qui Morgetibus nomen dedit, qui prius *OEnotri* dicebantur.

39 Γαλάται, πρὸς νότον τοῖς Παφλαγόσιν, &c.] Galatæ, versus meridiem Paphlagonibus erant vicini, ut inquit noster, Asiæ minoris regionem habitabant, olim Gallogræci, regio Gallogræcia, postea Galatæ, regio Galatia prius *Mariandeni* vocati fuere, teste Constant. Porphyrog. Them. lib. 1. Them. 6. Οἱ δὲ Γαλάται ἄποικοί εἰσι τῶν Φράγγων. Ἐγένετο δὲ ἡ τούτων ἀποικία ἐν ταῖς ἡμέραις, ἐν αἷς ἦν Ἄτταλος ὁ Περγαμηνὸς καὶ Νικομήδης ὁ τοῦ Ζειπούτου υἱός. i.e. *Galatæ verò sunt coloni Francorum. Facta autem fuit hæc colonia temporibus Attali Pergameni, & Nicomedis Zepæti filii.* Eorum metropolis fuit Ancyra, teste eodem auctore loco citato, de qua suo loco egimus. Strabo lib. 12. in tres gentes eos dividit, ex quo noster sua desumpsit. Sic enim ille libro citato de eis loquitur: Πρὸς νότον τοίνυν εἰσὶ τοῖς Παφλαγόσι Γαλάται. Τούτων δ' ἐστὶν ἔθνη τρία, δύο μὲν τῶν ἡγεμόνων ἐπώνυμα Τρόκμοι, καὶ Τολιστοβώγιοι. Τὸ τρίτον δ' ἀπὸ τοῦ ἐν Κελτικῇ ἔθνους Τεκτοσάγες. Κατέσχον δὲ τὴν χώραν ταύτην οἱ Γαλάται πλανηθέντες πολὺν χρόνον, καὶ καταδραμόντες τὴν ὑπὸ τοῖς Ἀτταλικοῖς βασιλεῦσι χώραν, καὶ τοῖς Βιθυνοῖς, ἕωσπερ ἑκόντων τὴν νῦν Βιθυνίαν [Γαλατίαν] καὶ Γαλλογραικίαν λεγομένην. Ἀρχηγὸς δὲ μάλιστα δοκεῖ τῆς περαιώσεως τῆς εἰς τὴν Ἀσίαν γενέσθαι Λεονόριος, &c. i.e. *Versus meridiem igitur sunt Paphlagonibus Galatæ. Horum tria sunt genera, duo quidem à ducibus nomen habent, Trocmi, & Tolistobogi. Tertium à Celtica gente, Tectosages. Hanc regionem Galatæ occuparunt, cum diu vagati incursionibus vexassent regionem Attalicorum regum; Bithynorumque, donec volentibus iis acceperunt eam quæ nunc* Bithynia [*Galatia*] *&* Gallogræcia *dicitur Princeps trajectionis horum in Asiam præcipuè existimatur fuisse Leonorius.* Livius quoque lib. 38. c. 16. eos in tres gentes, ut Strabo dividit; qui ab Strabone dicuntur *Tolistobogi*, à Livio vocantur *Tolistoboii*, sed Livius ex Strabone corrigendus est, à Ptolemæo enim lib. 5. c. 6. *Tolistobogi* etiam dicuntur. Græci *Galatas* vocant utrumque populum & qui Galatiam, & qui Galliam incolunt; Galatæ enim orientales à Celticæ *Galatis* h.e. à *Gallis* originem trahebant, ut inquit noster. Quare non audiendus est Iosephus, qui Antiquit. lib. 1. c. 7. eos Gomareos à Gomaro Japheti filio vocat. Ad Galatas exstat Epistola D. Pauli: Galatiæ verò descriptionem habes apud Ptolemæum libro, capiteque citato. De quibus videsis Suid. in Γαλάται, qui eorum historiam perstringit.

40 Παρήχθη δὲ τὸ Γαλάτης ἐκ τοῦ Γάλλος, &c.] Agit nunc de Etymologia nominis *Galatarum*, quam à nomine *Gallus* subtracto altero *l* deducit; Magni Etymologici auctor eam ex Timæo à Galata Cyclope Galatiæ filio derivat, vel à militibus Gallis; neutrum affirmari potest, at certum est à Græcis vocari *Galatas* & qui Europam, & qui Asiam minorem incolebant, quod adeò clarum est, ut indicari non egeat. Quin etiam auctor noster in hac sectione inquit: *Galatas* dici ἀπὸ τῶν ἐν τῇ Κελτικῇ Γαλατῶν. i.e. *à Galatis, qui in Celtica.* h. e. *in Gallia.*

41 Γαλεῶται, ἔθνος ἐν Σικελίᾳ, ἢ ἐν τῇ Ἀττικῇ.] Galeotas inquit esse gentem. quos in Sicilia, vel in Attica locat, ac cum eorum situm ignoret, tamen etymologiam callet. Græci enim sunt etymologiarum mirifici artifices. Fuere autem Galeotæ Hyblarum parvæ Siciliæ urbis oppidani, ut patet ex nostro auctore in Ὕβλαι, quod etiam confirmatur ex Thucydidis lib. 6. ubi Hyblam Geleatim Siciliæ urbem celebrat: Τῇ τε ἡμισείᾳ τοῦ ἑαυτῶν ἦλθον ἐπὶ Ὕβλαν τὴν Γελεᾶτιν πολεμίαν οὖσαν. i. e. *Cumque dimidia sui exercitus parte adversus Hyblam Geleatin, quæ hostis erat, venerunt.* Quo in loco pro Γελεᾶτιν puto legendum Γαλεῶτιν. Namque si Hyblæ oppidani vocabantur Galeotæ, ipsa quoque debebat vocari Galeotis.

42 Τινὲς δὲ, ὅτι Γαλεῶται μαντέων εἶδος Σικελῶν.] Fuere etiam Galeotæ vates quidam in Sicilia, qui Dionysio imperium prædixerunt. *Interpretes* enim *portentorum* nominabantur, ut affirmat disertissimus Romuli nepotum de Divinatione lib. 1. de quibus videsis Ælianum de varia Histor. lib. 12. c. 46.

43 Γαλήψ

Σικελῶν. [43] Γαλεὸς δὲ, ὁ Ἀσκαλαβώτης. A
[44] Φύλλιος Αἰγεῖ·

Ὁ πάππος ἦν μοι γαλεὸς ἀστερίας.

[45] Ἴσως διαπεποίκιλται παίζων. [46] Καὶ Ἄρχιππος Ἰχθύσι·

Τί λέγεις σὺ μάντις; εἰσὶ γὰρ θαλάσσιοι B
Γαλεοί γε πάντων μάντεων σοφώτατοι.

[47] Φασὶ δὲ, τὸν πρῶτον ἐξ Ὑπερβορέων Τελμισσὸν, οἷς ἔχρησεν ὁ θεὸς ἐν Δωδώνῃ, τὸν μὲν ἐπὶ ἀνατολὰς, τὸν δὲ ἐπὶ δυσμὰς πλεῖν· ὅπου τε ἂν αὐτῶν θυομένων ἀετὸς ἁρπάσῃ τὰ μηρία, βω- C μὸν ἐνταῦθα ἱδρῦσαι. Γαλεώτης οὖν ἐν Σικελίᾳ, καὶ Τελμισσὸς ἐν Καρίᾳ ἦλθεν, ἔνθα Ἀπόλλωνος Τελμισσίου ἱερόν.

ΓΑΛΗΨΟΣ [48], πόλις Θρᾴκης, καὶ Παιόνων· Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ. [49] Θουκυδίδης τετάρ- D τῃ ἑτέραν λέγει, Καὶ Γαληψὸς οὐ πολλῷ ὕστερον, καὶ ἡ Σύμη. Τὰ δ' ἐς ψος ὑπερδισύλλαβα, ὀξύνεται· Σκινδαψὸς, ὀργάνου ὄνομα, καὶ κύριον. Τίθεται καὶ κατ' οὐδενὸς, ὡς τὸ τραγέλαφος, Χεραψὸς, Λυκαψός. Ὁ πολίτης, E Γαλήψιος.

ΓΑΛΛΙΑ [50], ἐντὸς Ἄλπεων χώρα. Οἱ οἰκήτορες, Γάλλοι.

ΓΑΛ-

species. Γαλεὸς verò est *stellio*. Phyllius Ægeo:

Avus erat mihi stellio stellaris.

Forsitan jocans dixit *Stellaris*, quod variis maculis esset variegatus, & Archippus Piscibus:

Quid inquis, tu vates? Sunt enim maritimi
Stelliones omnium sanè vatum sapientissimi.

Ajunt verò primum ex Hyperboreis Telmissum, quibus oraculum reddidit Deus Dodonæ jubens, ut unus quidem ad orientem, alter verò ad occidentem navigaret, atque ubi ipsis sacrificantibus aquila abriperet femora, illic aram collocarent. Galeotes igitur in Siciliam, & Telmissus in Cariam venit, ubi Apollinis Telmissii templum.

GALEPSUS, urbs Thraciæ, & Pæonum, Hecatæus Europa. Thucydides lib. 4. aliam dicit, *Et Galepsus haud multò post, & Syme.* Nomina verò in *psos* polysyllaba acuuntur, ut Scindapsus, instrumenti nomen, & proprium. Positum est etiam de [*horum*] nullo, ut Tragelaphus, Cherapsus, Lycapsus. Civis, Galepsius.

GALLIA, regio intra Alpes. Incolæ, Galli.

GAL-

43 Γαλεὸς δὲ, ὁ ἀσκαλαβώτης.] Γαλεὸς Græcè alio nomine dicitur ἀσκαλαβώτης, qui Latinis *Stellio*, à varietate macularum, quæ per metaphoram *Stellæ* vocantur. Erat animal terrestre & piscis quidam, ut apparet ex Archippo in Piscibus, cujus duos versus, infra apponit noster auctor.

44 Φύλλιος Αἰγεῖ.] Lege Φυλύλλιος Αἰγεῖ Phylyllius in Ægeo ex Suida; qui Ægeum hujus poëtæ fabulam celebrat in Φυλύλλιος; perperam apud Salm. in Plinianis Exercit. fol. 757. scribitur Φιλύλλιος Αὐγῇ, &c.

45 Ἴσως διαπεποίκιλται παίζων.] Optime correxit Salmas. loco nota præcedenti citato, ἴσως διὰ τὸ πεποίκιλται παίζων, scilicet Pulyllium in Ægeo vocasse γαλεὸν ἀστερίαν, i.e. *Stellionem stellarem*, quod esset maculis tanquam stellis variegatus quod fecit Phylyllius ludens in vocabulo ἀστερίας, i.e. *Stellaris*.

46 Καὶ Ἄρχιππος Ἰχθύσι.] Affert duo carmina ex Archippi Piscibus, in quibus ludit in nomine γαλεοὶ. Id nominis enim significat & *pisces* quosdam *marinos*, & *vates*, ut claret ex ipsis carminibus. Quin etiam apud Hesych. legimus: Γαλεοὶ, μάντεις οὗτοι κατὰ Σικελίαν ᾤκησαν, καὶ γένος τι [ἰχθύων] ὥς φησι Φανόδημος, καὶ Ῥίνθων Ταραντῖνος. i.e. Γαλεοὶ, *vates hi in Sicilia habitarunt, & genus quoddam* [piscium] *ut Phanodemus, & Rhinthon Tarentinus.* Sic corrigendus locus iste Hesychii corruptissimus, & mutilus, apud quem deficit τὸ ἰχθύων, & perperam scribitur ῥίνθων Ταραντῖνοι pro Ῥίνθων Ταραντῖνος.

47 Φασὶ δὲ, &c.] Suspicor hunc locum esse mutilum, atque hoc modo legendum existimo: Φασὶ δὲ Γαλεώτην καὶ Τελμισσὸν τὸ πρῶτον ἐλθεῖν, &c. *Ajunt verò Galeotem & Telmissum primùm ex Hyperboreis venisse, quibus, &c.* quod ratio clamat. Sequitur enim: οἷς ἔχρησεν ὁ θεὸς ἐν Δωδώνῃ, &c. i.e. *quibus oraculum reddidit Deus Dodonæ.* Verum, ut quod sentio, dicam, Galeotem & Telmissum ex Græcorum fermento factos esse reor. Nihil enim aliud existimo fuisse præter urbium cognominum oppidanos, qui haruspicinæ erant dediti; Telmessus verò erat Cariæ urbs, qua in urbe excellebat haruspicum disciplina, ut testatur M.T.C. de Divinat. lib. 1. Fuisse verò Galeotas oppidanos Hyblarum, nota 41 præcedenti ostendimus. Apud Pausaniam lib. 6. celebratur Thrasybulus Eleus vates, cujus imagini γαλεώτης, i.e. *Stellio* ad humerum dextrum repebat; quid autem haruspicina haberet cum hoc animante nescio; at verosimilius hinc potuere dici *Galeotæ*, quam à verbo Hebræ גלה *galah*. i.e. *revelavit*, ut inquit Bochartus. Siculi enim non imponebant nomina rebus ex lingua Hebræa sed ex lingua Græca, qua antiquitus loquebantur.

48 Γαληψὸς, πόλις Θρᾴκης, καὶ Παιόνων.] Galepsus, urbs Thraciæ, & Pæonum. Memoratur Herodoto lib. 7. c. 122. Scylaci in Thracia, de qua nihil scitu dignum inveniebam; Harpocratio noster auctor est ex Marsya juniore sic nominatam fuisse à Galepso Thasio & Telepæ filio, sed verosimilior est Thucydidis sententia, cujus verba Scholio sequenti apponimus.

49 Θουκυδίδης τετάρτῃ ἑτέραν λέγει.] Advocat noster Thucydidem ex ejus libro quarto, in quo aliam hujus nominis urbem, ut innuit, celebrat, sed opinio fefellit auctorem nostrum. Thucydides enim ipsissimam urbem Thraciæ memorat, quam Thasiorum coloniam esse inquit. Solitò libentius appono ejus verba. Corrupta enim apud auctorem nostrum leguntur: Καὶ Γάψηλος οὐ πολλῷ ὕστερον, καὶ Οἰσύμη. Εἰσὶ δὲ αὗται Θασίων ἀποικίαι. i.e. *Et Gapselus non multò post, & OEsyme* [idem fecerunt.] *Sunt autem istæ* [civitates] *Thasiorum coloniæ.* Quare apud Stephanum pro καὶ ἡ Σύμη lege καὶ Οἰσύμη. Apud Thucydidem etiam pro Γάψηλος lege Γαληψὸς ex nostro auctore, & ex ejusdem Thucydidis lib. 5. Sic enim hoc in libro legitur: Γαληψὸν δὲ τὴν Θασίων ἀποικίαν λαμβάνει κατὰ κράτος: i.e. *Galepsum verò Thasiorum coloniam per vim capit.* In utroque libro perperam in versione Latina legimus *Gampselum* pro *Galepsum*.

50 Γαλλία, ἐντὸς Ἄλπεων χώρα, &c.] Gallia est regio Europæ notissima, quam nunc indigenæ *France*, Hispani *Francia* vocant; variè divisa fuit sub Romanis, Gothis, & ipsis Gallis, adeò ut olim imperii sedem habuerint Augustæ Trevirorum, ut nunc habent Lutetiis Parisiorum, urbe totius Europæ maxima, Constantinopolim excipio, de quorum nominis etymologia non convenit inter scriptores. Illud enim Baptistæ Mantuani in Dionysio suo ex Græcorum farina confectum est:

Ignea mens Gallis, & lactea corpora, nomen
A candore datum populis, muliebria pingit
Ora color Tyrius —

Innuit *Gallos* nomen habere à nomine γάλα, quod Latine sonat *Lac*; nomen verò Francorum quo hodie gaudent, deductum est à Francis, seu Franconibus Germaniæ popu-

lis,

ΓΑΛΛΗ'ΣΙΟΝ, πόλις Ἐφέσου· Παρθένιος ἐν Ἐπικηδείῳ τῷ εἰς Αὐξίθεμιν. Τὸ ἐθνικὸν, Γαλλήσιος. A

ΓΑΛΙΛΑΙ'ΟΙ[51], ἔθνος τῆς Ἰουδαίας.

ΓΑ'Λ-

GALLESIUM, urbs Epheſi; Parthenius in Epicedio in Auxithemin. Gentile, Galleſius.

GALILÆI, populi Judææ.

GAL-

lis, qui antiquitus Galliam ſubegerunt, cujus nominis non puto fieri mentionem in hiſtoria Romana ante Gallieni imperatoris tempora, ut nec Alemanorum ante Probum Imperatorem, ac ideo nullus dubito Joſephum Bengorionis eſſe ὑποβολιμαῖον, quoniam ipſe Francorum meminit, nomen illa ætate, qua floruit verus Joſephus Bengorionis inauditum, hic autem fuit coætaneus Joſepho Benmattathiæ, cujus ipſe meminit de Bello Iudaïco lib. 2. c. 25. juxta verſionem Latinam. Græci veteres *Gallos* vocabant *Galatas* & *Celtas*, ſeu *Celtos*, etſi nomen Celtarum, vel Celtorum plurimas Europæ nationes apud veteres comprehendebat. Illius rei teſtes produco Appianum in Iberia, Κελτοὶ, ὅσοι Γαλάται τε, καὶ Γάλλοι νῦν προσαγορεύονται. i.e. *Celti, quotquot* Galatæ, *&* Galli *nunc appellantur.* Strabonem lib. 4. Ταῦτα μὲν ὑπὲρ τῶν νεμομένων τὴν Ναρβονῖτιν ἐπικράτειαν λέγομεν, οὓς οἱ πρότερον Κέλτας ὠνόμαζον, &c. i.e. *Hæc dicimus de eis, qui Narbonenſem provinciam incolunt, quos priores* Celtas *vocabant, ab his verò arbitror univerſos* Galatas *à Græcis* Celtas *appellatos fuiſſe ob gentis claritatem.* A quibus non multum abludit Amm. Marcellinus lib. 15. c. 23. *Ambigentes ſuper origine prima Gallorum ſcriptores veteres, notitiam reliquere negotii ſemiplenam, ſed poſtea Timagenes: & diligentia Græcus & lingua, quæ diu ſunt ignorata collegit ex multiplicibus libris, cujus fidem ſequuti obſcuritate dimota, eadem diſtincte docebimus & aperte. Aborigines primos in his regionibus quidam viſos eſſe firmarunt,* Celtas *nomine regis amabilis, & matris ejus vocabulo* Galatas *dictos; Ita enim* Gallos *ſermo Græcus appellat.* Galli & olim & nunc non ſolum armis, verum etiam litteris celebrantur inter omnes Europæ populos, celeberrimis incurſionibus Europam, & Aſiam perturbarunt, & ipſam Romam, cui etiam Saturninum & Carum Imperatores dederunt, teſtibus Flavio Vopiſco in Saturnino & Jorn. de reg. Succeſſione, ac neſcio quo fato ex Gallia tamquam ex equo Troiano orbis maximi Monarchæ prodierunt, Julius Cæſar, Conſtant. Magnus, Carolus Magnus; verba Vopiſci in Saturnino ſunt notatu digna; *Saturninus oriundus fuit Gallis, ex gente hominum inquietiſſima, & avida ſemper vel faciendi principis, vel imperii.* Olim Maſſiliæ ingenuarum literarum ſtudia adeo floruerunt, ut Romani pro Athenienſi peregrinatione Maſſilienſem amplecterentur, ac tantum Græcarum literarum ſtudium apud Gallos excitarunt Maſſilienſes, ut contractuum quoque formulas Græce conſcriberent, auctore Strabone lib. 4. Plinius lib. 12. c. 1. auctor eſt Gallos cauſſam primum ſuperfundendi ſe Italiæ habuiſſe illectos ficis ſiccis, uvis, oleoque, ac vino, quæ Helico quidam ex Italia in Galliam ſecum tuliſſet. Quod ſi verum eſt, ſero nimis his rebus uſi ſunt. Idem lib. 3. c. 1. inquit, adhuc ſuo ævo hominem ſacrificaſſe, quod Romani prohibuerunt; *Nec ſatis æſtimari poteſt, quantum Romanis debeatur, qui ſuſtulere monſtra, in quibus hominem occidere religioſiſſimum erat, mandi verò etiam ſaluberrimum.* Antiquitus apud eos Druidæ ſacrorum curam habebant, de quibus & eorum humanis victimis plurima narrat Cæſar de Bello Gallico lib. 6. quorum diræ immanitatis religionem penitus abolevit Tiberius Claud. Cæſ. teſte Suetonio in ejus vita. Nunc gens eſt πολιτικωτάτη & eorum rex Ludovicus XIV. qui nunc regnat, totius Chriſtianitatis potentiſſimus, in quo videntur eſſe aliquot Alexandri Magni ſcintillæ, ſed incertum quò fata trahant. Affirmare eſſe gentem, quæ nullo laboret vitio deſipere eſt. Donec enim fuerint homines, vitia erunt, ac etſi totum hominum genus pereat, & aliud alterius loco renaſcatur, tamen ſua habebit vitia. Hæc enim ſine magiſtro etiam diſcuntur; ſed non poſſum non mirari P. Bertium, qui in ſuis Geographicis tabulis in Deſcriptione Hiſpaniæ plurima vitia magis propria Gallorum quam Hiſpanorum objicit Hiſpanis ac tandem inquit: *In Hiſpania Ceremoniarum plurimum, fidei parum, in Gallia tuta fides*, viderit ne illud, quod de Græcia dixit Eurip. in Iphig. Tauricâ, an de Gallia dici poſſit? Πιστὸν Ἑλλὰς οἶδεν οὐδέν. Optarem Bertium legiſſe auctorem Gallum & graviſſimum, qui vulgo Gallis dicitur Michel de Montaigne qui lib. 2. c. 18. ſic de ſua ipſius gente loquitur: *Le primier traict de la corruption des mœurs, c'eſt le banniſſement de la verité. Car comme diſoit Pindare, l'eſtre veritable, eſt le commencement d'une grande vertu, & le premier article que Platon demande au gouverneur de la Republique. Noſtre verité de maintenant, ce n'eſt pas ce qui eſt, mais ce qui ſe perſuade à autruy: comme nous appellons monnoye non celle qui eſt loyalle ſeulement, mais la faulſe auſſi, qui a miſe. Noſtre nation eſt de long temps reprochée de ce vice. Car Salvianus Maſſilienſis, qui eſtoit du temps de l'Empereur Valentinian, dit qu' aux François le mentir & ſe parjurer n'eſt pas vice; mais une façon de parler. Qui voudroit encherir ſur ce teſmoignage, il pourroit dire que ce leur eſt à preſent vertu. On s'y forme, on s'y façonne, comme à un exercice d'honneur: Car la diſſimulation eſt des plus notables qualités de ce ſiecle. Ainſi j'ay ſouvent conſideré d'où pouvoit naiſtre ceſte couſtume, que nous obſervons ſi religieuſement, de nous ſentir plus aigrement offenſez du reproche de ce vice, qui nous eſt ſi ordinaire, que de nul autre: & que ce ſoit l'extreme injure qu'on nous puiſſe faire de parole, que de nous reprocher le menſonge. Sur cela je treuve qu'il eſt naturel, de ſe deffendre le plus des defauts, de quoi nous ſommes le plus entachez. Il ſemble qu'en nous reſſentans de l'accuſation, & nous en eſmouvans, nous nous deſchargeons aucunement de la coulpe, ſi nous l'avons par effect, ou moins nous la condamnons par apparence. Seroit-ce pas auſſi, que ce reproche ſemble envelopper la coüardiſe & laſcheté de cœur? En eſt-il de plus expreſſe, que ſe deſdire de ſa parole? quoy ſe deſdire de ſa propre ſcience? C'eſt un vilain vice, que le mentir, & qu'un ancien print bien honteuſement, quand il dit, que c'eſt donner teſmoignage de meſpriſer Dieu, & quand & quand de craindre les hommes. Il n'eſt pas poſſible d'en repreſenter plus richement l'horreur, la vilité & le deſreiglement: Car que peut on imaginer plus vilain, que d'eſtre coüard à l'endroit des hommes, & brave à l'endroit de Dieu? Noſtre intelligence ſe conduiſant par la ſeule voye de la parole, celui qui fauſſe, trahit la ſocieté publique, &c.* Sunt quædam vitia, quæ pertinent ad oves, hoc eſt, ad gentem, ſunt alia, quæ pertinent ad paſtores, hoc eſt, ad gubernatores, qui pelle ovina induti lupi ſunt rapaces. Illud Hiſpanorum adverſus Indos quod culpat P. Bertius loco ſupra citato; Ego etiam improbo & deteſtor. Sed hoc ad milites, non ad gentem totam pertinet; nunquid meliora faciunt Galli milites? hoc genus homines cujuſcunque nationis ſunt peſſimi, quos duces etſi ſint optimi viri, aliquando non poſſunt reprimere. Graphicè illorum nequitiam depingit Lucanus:

Nulla fides, pietaſque viris qui caſtra ſequuntur.

Sed nos ad Spartam noſtram revertamur, edocti ab Andino vate non eſſe noſtri inſtituti tantam litem tranſigere:

Non noſtrum inter vos tantas compnere lites
Et vitula tu dignus, & hic, & quiſquis amores
Aut metuet dulces, aut experietur amaros.
Claudite jam rivos pueri, ſat prata biberunt.

De Gallia, Gallorumque veteribus & recentibus moribus videſis Ioannem Boëmum de Europa lib. 3. c. 23. & obiter vide ejuſdem lib. c. 24. de Hiſpania, & moribus Hiſpanorum.

51 Γαλιλαῖοι, ἔθνος τῆς Ἰουδαίας.] Galilæi, gens Iudææ, regio verò *Galilæa* dicebatur. Duæ autem fuere hujus nominis regiones in Iudæa, ſuperior, & inferior, utraque Hebraïce dicitur גליל *Galil*, id eſt, *convolutio terminorum*, à quo parum deflexo nomine *Galilæa* dicitur Græce & Latine. Utriusque deſcriptionem habes apud Ioſephum de Bello Iudaïco lib. 3. c. 2. juxta verſionem Latinam. In altera harum regionum Selomoh rex Regum lib. 3. c. 9. v. 11. Chiramo Tyri regi viginti urbes donavit. Quia *Jeſus Nazarenus* frequenter in hac regione verſabatur, ideo Iulianus ὁ παραβάτης eum per contemptum *Galilæum*, & Chriſtianos *Galilæos* vocabat. Sic enim prius vocabantur Chriſtiani, qui ſub imperatore Claudio, relicto *Nazaræorum* & *Galilæorum* nomine, *Chriſtiani* dicti ſunt, ut teſtatur Suid. in Ναζηραῖος.

52 Γάλ-

ΓΑ'ΛΛΟΣ[52], ποταμὸς Φρυγίας. [53] Οἱ πε- A
ρίοικοι περμαθίδαν Ποταμογαλλῆνοι, οὓς πα-
ρατίθεται ὁ Πολυΐστωρ ἐν τῷ περὶ Φρυγίας τρί-
τῳ. [54] καὶ ὅτι τὸν Γάλλον καὶ τὸν Ἄττιν ἀποκόψαι τὰ
αἰδοῖα. [55] Καὶ τὸν μὲν Γάλλον ἐλθεῖν ἐπὶ τὸν Τυ-
ρίαν ποταμὸν, καὶ οἰκῆσαι, καὶ τὸν ποταμὸν Γάλλον B
καλέσαι. [56] Ἀπὸ ἐκείνου γὰρ, τοὺς τεμνομένους
τὰ αἰδοῖα Γάλλους καλοῦσι.

GALLUS, fluvius Phrygiæ, circum-habitatores, Potamogalleni, quos citat Polyhiſtor lib. 3. de Phrygia dicens, quod Gallus, & Attis abſcidere verenda, ac quod Gallus venit in Tyriam fluvium, atque inibi habitavit atque fluvium *Gallum* vocavit. Ab eo enim *abſciſſos* verenda *Gallos* vocant.

ΓΑ'ΜΑΛΑ[57], κατοικία Συρίας. Ὁ οἰκή-
τωρ, Γαμαλεύς. [58] Ἰώσηπος ἐν τετάρτῳ τῆς
Ἰουδαϊκῆς ἀρχαιολογίας. C

GAMALA, habitatio Syriæ. Incola, Gamaleus. Joſephus lib. 4. Judaïcæ Antiquitatis.

ΓΑΜΒΡΕΙ'ΟΝ, πόλις Ἰωνίας. Τὸ ἐθνικὸν,
Γαμβρειεὺς, ὡς Σιγειεύς. [59] Γράφεται δὲ διὰ
διφθόγγου, ὡς δηλοῖ τὸ Γαμβρήϊον.

GAMBRIUM, urbs Ioniæ. Gentile, Gambrieus, ut Sigieus. Scribitur verò per diphthongum, ut Gambreïum.

ΓΑ'ΝΔΑΡΑ[60], Ἰνδῶν ἔθνος. Ἑκαταῖος
Ἀσίᾳ. [61] Λέγονται καὶ Γανδάριοι παρ' αὐτῷ, καὶ D
Γανδαρικὴ ἡ χώρα.

GANDARA, Indorum gens, Hecatæus Aſia. Dicuntur etiam Gandarii apud ipſum, & Gandarica regio.

ΓΑ'ΝΔΡΟΙ[62], ἔθνος Ἰνδῶν ἀντιταχθὲν
Διονύσῳ, ὡς Διονύσιος Βασσαρικῶν τετάρτῳ.
Ἑκαταῖος δὲ Γανδάρας αὐτοὺς καλεῖ.

GANDRI, populi Indorum, qui obſtitere Dionyſo, ut Dionyſius Baſſaricorum lib. 4. Hecatæus verò *Gandaras* eos vocat.

ΓΑ- GA-

52 Γάλλος, ποταμὸς Φρυγίας.] Gallus, fluvius Phrygiæ memoratur inter alios Straboni lib. 12. Cujus aquæ largè potæ in furorem vertere ferebantur, unde Ov. Faſt. lib. 4.

Inter, ait, *viridem Cybelen, altaſque Celænas*
Amnis it inſana, nomine Gallus, *aqua.*

Aliis dicitur fluvius Bithyniæ, quia Bithyniam irrigabat profluens ex Celænis Phrygiæ monte, qua de cauſa etiam noſtro vocatur Phrygiæ fluvius, ac quia etiam Galatiam irrigabat Galatiæ adſcribitur à Plinio lib. 5. c. 23.

53 Οἱ περίοικοι περμαθίδαν Ποταμογαλλῆνοι.] Opus eſt Augiæ ſtabulum repurgare, quid enim eſt illud lectionis monſtrum περμαθίδαν; ſine Hercule, ratione duce, comite fortuna, id monſtrum hoc modo debellamus: Οἱ περιοικοῦντες τὸν ποταμὸν Ποταμογαλλῆνοι. i. e. *Qui circum-accolunt fluvium Potamogalleni.* Similis phraſis reperitur apud auctorem noſtrum in Ὠκεανὸς, ubi inquit: Οἱ παροικοῦντες, Ὠκεανῖται. i. e. *qui-accolunt, Oceanitæ.*

54 Καὶ ὅτι τὸν Γάλλον καὶ τὸν Ἄττιν, &c.] Hæc videntur eſſe verba Polyhiſtoris ex ejus de Phrygia lib. 3. ſed olent fabulas, quæ mihi non bene olent.

55 Καὶ τὸν μὲν Γάλλον ἐλθεῖν ἐπὶ τὸν Τυρίαν ποταμόν.] Inquit Gallum illum de quo nota præcedenti egimus veniſſe ad fluvium Tyriam, & illic habitaſſe, atque fluvium *Gallum* à ſe ipſo vocâſſe, pro τὸν Τυρίαν lege Τύραν. Sic enim ex eodem Polyhiſtore in Τύρας vocat hunc fluvium & urbem cognominem. Memoratur etiam Ammiano Marcell. lib. 22. c. 18. Iorn. de Reb. Geticis.

56 Ἀπὸ ἐκείνου γὰρ, &c.] Ab illo ſcilicet Gallo, de quo in præcedentibus notis egimus, abſciſſos verenda, inquit, *Gallos* vocari ſcilicet Matris Deorum Sacerdotes, quoniam exſecti erant pudenda. Plinius lib. 5. c. 32. inquit: *Flumina ſunt in ea præter jam dicta, ſangarium & Gallus, à quo nomen traxere Matris Deûm Sacerdotes.* Duas hujus nominis etymologias affert Magni Etymologici auctor: Γάλλος, ὁ τῇ Μητρὶ Θεῶν ὀργιαζόμενος. Ὁ ἄλλος τις γενόμενος καὶ μεταβάλλων τὴν φύσιν ἐξ ἀνδρῶν. Καὶ οὔτε ἀνὴρ ὢν, οὔτε γυνή. Ἐξετέμνοντο γὰρ οἱ τελούμενοι τῇ Θεῷ, ἢ ἀπὸ Γάλλου ποταμοῦ τῆς Φρυγίας παρ' ὃν ἐτελοῦντο. i. e. *Gallus, qui Matri Deorum orgia-peragit.* Ὁ ἄλλος. i. e. *alius quidam factus & mutans naturam virilem, nec vir exiſtens, nec fœmina. Secabantur enim* [pudenda] *qui ceremonias-peragebant Deæ, vel à Gallo fluvio Phrygiæ, propter quem ceremonias peragebant.* Ovid. Faſt. lib. 4. ſecundam etymologiam affirmat.

Cur igitur Gallos, qui ſe excidere, vocamus?
Cum tantum à Phrygia Gallica diſtet humus,
Inter, ait, viridem Cybelen, altaſque Celænas
Amnis it inſana nomine Gallus aqua.
Qui bibit inde furit. Procul hinc diſcedite, quîs eſt
Cura bonæ mentis. Qui bibit inde, furit.

57 Γάμαλα, κατοικία Συρίας.] Gamala, oppidum Syriæ. Noſter auctor hoc in loco Syriam accipit pro *Syria Palæſtina*, id eſt, *Judæa.* Hæc enim urbs erat Iudææ, non Syriæ. Suetonius in Veſpaſiano: *Tarichæam & Gamalam urbes validiſſimas Judææ in poteſtatem redegit.* Hebraïce dicitur גמל *Gamal* ſeu גמלה *Gamala* à figura cameli, qui Hebraïce quoque dicitur גמל *gamal.* Cameli enim ſpecimen referebat, ut rerum monumentis tradit Ioſephus de Bello Iudaïco lib. 4. c. 1. ubi ejus ſitum graphicè depingit unà cum obſidione: *Urbe capta*, inquit Ioſephus libro citato capite ſeptimo, *Romani nec infantibus pepercere, quatuor millia occiderunt, quinque millia unà cum uxoribus & liberis in vallem ſe præcipites dederunt, quæ ſub arce in profundum patebat, idque deſperatione ſalutis, cum ſe undique circunclusos viderent, nec quiſquam ſalvus evaſit, præter duas ſorores, quæ Romanos latuerunt.* Hanc urbem inſtauraſſe antea Herodem, & à ſe *Herodium* nominaſſe prodit Euſeb. Chron. Can.

58 Ἰώσηπος ἐν τετάρτῳ τῆς Ἰουδαϊκῆς ἀρχαιολογίας.] Lege ἐν τετάρτῳ τοῦ πρὸς Ῥωμαίους πολέμου. i. e. lib. 4. *de Bello adverſus Romanos.* Hoc enim libro, non quarto Iudaïcæ Antiquitatis meminit Ioſephus Gamalæ urbis.

59 Γράφεται δὲ διὰ διφθόγγου.] Lege γράφεται καὶ ἄνευ διφθόγγου. i. e. *Scribitur etiam ſine diphthongo*, ſcilicet Gambreion. Urbs Ioniæ quæ cum diphthongo & ſine diphthongo in ſecunda inquit ſcribi.

60 Γάνδαρα, Ἰνδῶν ἔθνος.] Gandara, Indorum gens, ex Hecatæi Aſia, eadem, quæ ſubſequenti ſectione *Gandri* dicitur, *Gangarides* dicuntur Virgil. Georgic. lib. 3. v. 26.

In foribus pugnam ex auro, Solidoque elephanto
Gangaridum faciam, victoriſque arma Quirini.

Memorantur Plinio lib. 6. c. 19. Ptolemæo lib. 7. c. 1. qui eos circa oſtia Gangis locat, & eorum regiam Gangen celebrat; Diod. Sic. ſuæ Bibliothecæ Hiſtoricæ lib. 3. auctor eſt, Alexandrum, cum reliquas ad orientem gentes viciſſet, Gangaridas non attigiſſe propter elephantorum multitudinem, quos habebant, de quibus ad ſatietatem uſque Salm. in Solin. fol. 992.

61 Λέγονται καὶ Γανδάριοι.] Gandaræ, populi Indi, dicuntur Gandarii Hecatæo: ſic etiam vocantur ab Herodoto lib. 3. c. 91. & lib. 7. c. 66.

62 Γάνδροι, ἔθνος Ἰνδῶν, &c.] Gandri, gens Indorum, de qua vide, quæ nota præcedenti annotavimus.

63 Γα-

ΓΑΡΑΜΑΝΤΕΣ[63], ἔθνος Λιβύης. Ἡρόδοτος τετάρτῃ. Οἳ πάντα ἄνθρωπον φεύγουσι, καὶ παντὸς ὁμιλίαν.

GARAMANTES, populi Libyæ; Herodotus lib. 4. *Qui omnem hominem fugiunt, ac omnis consuetudinem.*

ΓΑΡΓΑΡΑ[64], πόλις τῆς Τρωάδος, ἐπὶ τῇ ἄκρα τῆς Ἴδης, πάλαι Γάργαρος καλουμένη· [65] ἣν Αἰολικὴν ὀνομάζει Στράβων, καὶ Ἑκαταῖος. Ἀλκμὰν δὲ, θηλυκῶς τὴν Γάργαρόν φησιν, ἐν ᾗ κατῴκουν Λέλεγες. Ὠνομάσθη δ' ἀπὸ Γαργάρου τοῦ Διὸς, τοῦ ἐκ τῆς Θεσσαλίας ἐν Λαρίσσῃ. Ἐκεῖ δὲ Διότιμος ὁ Ἀδραμυττηνὸς ἐδίδασκε γράμματα, εἰς ὃν Ἄρατος εἶπεν·

[66] Αἰάζω ὅτι μοῦνος ἐνὶ πέτρῃσι κάθηται,
Παισὶ Γαργαρέων βῆτα καὶ ἄλφα λέγων.

Καὶ Γάργαρα ἄκρα. Ἐπαφρόδιτος δέ φησιν, [67] ὅτι ἡ μὲν πόλις θηλυκῶς λέγεται τὸ δ' ἀκρωτήριον οὐδετέρως. Ἑλλάνικος δὲ Γάργασον ἔφη τὴν πόλιν, διὰ τοῦ σ ἀλλ' οἴομαι σφάλμα εἶναι. Ἔστι καὶ Λαμψάκου πολισμάτιον Γάργαρον. Ἔστι καὶ ἑτέρα τῆς Ἰταλίας, καὶ τῆς Ἠπείρου ἄλλη. Τὸ ἐθνικὸν, Γαργαρεύς· καὶ θηλυκῶς Γαργαρίς.

GARGARA, urbs Troadis, in cacumine montis Idæ, olim *Gargarus* vocata, quam *Æolicam* nominat Strabo, & Hecatæus. Alcman verò fœminino genere Gargarum dixit, in qua habitabant Leleges. Sic verò fuit vocata à Gargaro Jovis filio, ex Thessalia in Larissa. Illic etiam Diotimus Adramyttenus docebat litteras in quem Aratus dixit:

Deploro, quod solus in petris sedet.
Pueris Gargareorum Beta, & Alpha dicens.

Est etiam Gargara promontorium. Epaphroditus verò inquit, quod urbs quidem fœminino genere dicitur; promontorium verò neutro. Hellanicus autem urbem *Gargasum* vocat, per *s*, sed puto errorem esse. Est etiam Gargarum Lampsaci urbecula. Est & alia urbs Italiæ, & alia Epiri. Gentile, Gargarensis, & fœmin. genere Gargaris *idis*.

ΓΑΡΓΑΡΕΙΣ[68], ἔθνος, ὃ μίγνυται ταῖς Ἀμαζόσιν, [69] ὡς Στράβων τεσσαρεσκαιδεκάτῃ. Τὸ

GARGARENSES, populi mixti Amazonibus, ut Strabo lib. 14. Fœmin. Gargaris

63 Γαράμαντες, ἔθνος Λιβύης, &c.] Garamantes, gens Libyæ ex Herodoti lib. 4. cujus affert verba, quæ apud eum libro citato capite 174. sic leguntur: Τούτων δὲ κατύπερθε πρὸς νότον ἄνεμον, ἐν τῇ θηριώδει οἰκέουσι Γαράμαντες, οἳ πάντα ἄνθρωπον φεύγουσι, καὶ παντὸς ὁμιλίην, &c. i. e. *Hos super* [loquitur de Nasamonibus] *austrum versus, in loco feris-frequenti habitant Garamantes, qui omnem hominem, & omnium commercium fugiunt, nullaque bellica arma habent, neque se defendere sciunt.* Memorantur Homero Mantuano Æneid. lib. 6. v. 794.

—— Super & Garamantas & Indos
Proferet imperium, jacet extra sidera tellus
Extra anni, solisque vias, ubi cælifer Atlas
Axem humero torquet stellis ardentibus aptum.

Ad quem locum Servius: *Garamantas, populi inter Libyam: & Africam juxta* κεκαυμένην. h. e. *torridam.* Ptolemæus lib. 4. c. 6. Καὶ μέγιστα μὲν ἔθνη κατανέμεται τὴν Λιβύην, τό, τε τῶν Γαραμάντων, διῆκον ἀπὸ τῶν, τοῦ Βαγράδου ποταμοῦ, πηγῶν μέχρι τῆς Νούβα λίμνης. i. e. *Et maximæ gentes quidem incolunt Libyam, Garamantum* [gens] *quæ protenditur à Bagradæ fluvii fontibus usque ad Nubam paludem.* Garamantas vicisse & de eis triumphasse Cornelium Balbum Gaditanum, rerum monumentis tradidit Plin. lib. 5. c. 5. *Clarissimumque oppidum Garama, caput Garamantum; omnia armis Rom. superata, & à Cornelio Balbo triumphata, unius omnium externo curru, & Quiritium jure donato: quippe Gadibus nato civitas Roman. cum Balbo majore patruo data est. Et hoc mirum, suprà dicta oppida ab eo capta, auctores nostros prodidisse, ipsum in triumpho Cydamum & Garamam, omnium aliarum gentium urbiumque nomina ac simulacra duxisse, quæ iêre hoc ordine, &c.* De quibus consulesis Solinum c. 32.

64 Γάργαρα, πόλις τῆς Τρωάδος, &c.] Gargara, neutr. plur. à singul. Gargarus, ut Tartara à singul. Tartarus, urbs Troadis sita in cacumine montis Idæ, alii Mœsiæ adscribunt, frugum copiâ celebratur. Unde Virgilius Georgic. lib. 1.

—— Nullo tantum se Mæsia cultu
Jactat, & ipsa suas mirantur Gargara messes.

Ad quem locum Serv. *Sane Gargara multi auctores Græci, sicut Serenus Sammonicus tradit, altitudinem Idæ montis, & per hoc abusivè omnes summitates montium* Gargara *appellantes, esse etiam* Gargara *civitatem in radicibus Idæ montis in provincia Mæsia Asiæ,* &c. Ac paulo post: *In tantum ut multi poëtæ Græci Gargara abusivè pro cujusvis rei multitudine vel copia posuerint.* Hinc adagium: *Gargara bonorum;* & non inficetè Aristophanes dixit ψαμμακοσιογάργαρα. Macrob. Saturnal. lib. 5. c. 20. prodidit Gargara esse in Mysia, quæ erat Hellesponti provincia, cujus nominis significationem duplicem esse tradit. Nam & cacumen montis Idæ, & oppidum sub eodem monte, hoc nomine vocabant, ut ille libro, capiteque citato inquit.

65 Ἣν Αἰολικὴν ὀνομάζει Στράβων, &c.] Gargara, urbem Troadis in cacumine montis Idæ, *Gargarum Æolicam* à Strabone, inquit vocari, cujus ex lib. 13. in Troas sunt verba: Οἰκείως τούτων καὶ τὴν ἀκρώρειαν ἀφορίζει Γάργαρον ἀκρωτήριον. Καὶ γὰρ νῦν Γάργαρον ἐν τοῖς ἄνω μέρεσι τῆς Ἴδης δείκνυται τόπος, ἀφ' οὗ τὰ νῦν Γάργαρα πόλις Αἰολική. i. e. *Convenienter etiam* [Homerus] *summitatem ejus distinguit Gargarum promontorium. Nam etiamnum in superioribus Idæ partibus* Gargarum *locus ostenditur, à quo nunc* Gargara, *urbs Æolica.*

66 Αἰάζω ὅτι μοῦνος ἐνὶ πέτρῃσι κάθηται, &c.] Duo isti versiculi Arati in Diotimum sic leguntur Florileg. Var. Epigram. lib. 2. 40.

Αἰάζω Διότιμον, ὃς ἐν πέτραισι κάθηται
Γαργαρέων παισὶν βῆτα καὶ ἄλφα λέγων. h. e.
Deploro Diotimum, qui in petris sedet
Gargareorum pueris beta & alpha dicens.

67 Ὅτι ἡ μὲν πόλις, &c.] Annotat ex Epaphrodito Gargarum urbem dici fœm. genere, & Gargarum promontorium neutro, & urbs & promontorium Gargarum dicitur Hesychio: Γάργαρον, ἀκρωτήριον ὄρους Ἴδης, καὶ πόλις Τροίας πλησίον Ἀντάνδρου. i. e. *Gargarum, promontorium montis Idæ, & urbs Troiæ prope Antandrum.* Gargaros fœm. gen. dicitur Magni Etymologici auctori in Γάργαρος.

68 Γαργαρεῖς, ἔθνος, ὃ μίγνυται ταῖς Ἀμαζόσιν, &c.] Gargarenses populi, quibus Amazones prolis procreandæ causa corpora miscebant, memorantur epitomatori nostro ex Strabonis lib. 14. qui id refert libro undecimo, non decimo quarto, ut inquit noster, ac totam Amazonum historiam pro fabulosa habet eodem libro. Nostram sententiam circa Amazones habes in Ἀμαζόνες nota 43.

69 Ὡς Στράβων τεσσαρεσκαιδεκάτῃ.] Lege ὡς Στράβων ἑνδεκάτῃ. i. e. ut Strabo lib. 11. Libro enim undecimo, non decimo quarto, ut nota præcedenti annotavimus, meminit Strabo Gargarensium.

70 Γάρ

Τὸ θηλυκὸν, Γαργαρεὶς κατὰ τέχνην, ὡς Μεγαρεὶς. A Κατὰ δὲ τὸ ἐπιχώριον, Γαργαρεώνη.

ris secundum artem, ut Megaris, sed secundum incolarum consuetudinem, Gargarena.

ΓΑ'ΡΓΗ[70], πόλις Λιβύης, ὡς Πολυΐστωρ ἐν τρίτῃ Λιβυκῶν. Τὸ ἐθνικὸν Γαργαῖος, ὡς Βεργαῖος· τῷ τύπῳ δὲ, Γαργίτης.

GARGE, urbs Libyæ, ut Polyhistor Libycorum lib. 3. Gentile, Gargæus, ut Bergæus. Forma verò consueta Gargites.

ΓΑΡΓΗΤΤΟ'Σ[71], πόλις καὶ δῆμος τῆς B Αἰγηΐδος φυλῆς. Ὁ δημότης, Γαργήττιος. [72] Ἐπίκουρος Νεοκλέους, Γαργήττιος. [73] Τὸ ἐκ τόπου, Γαργήττηθεν, καὶ τἄλλα ἀκολούθως Γαργηττόνδε, Γαργηττοῖ. Ὀξύνεται δὲ τὸ Γαργηττὸς, ὡς Ὑμηττὸς, Λυκαβηττός. [74] Ἐνταῦθά φασι C τὸ τοῦ Εὐρυσθέως κεῖσθαι σῶμα.

GARGETTUS, urbs & populus Ægeïdis tribus. Popularis, Gargettius. Epicurus filius Neoclis fuit Gargettius. Adverb. ex-loco, ex-Gargetto, & alia consequenter in-Gargettum, in-Gargetto. Acuitur verò Gargettus, ut Hymettus, Lycabettus. Hic ajunt Eurysthei corpus jacere.

ΓΑΣΤΡΩΝΙ'Α[75], χώρα Μακεδονίας· Θεόπομπος εἰκοστῇ τετάρτῃ.

GASTRONIA, regio Macedoniæ; Theopompus 24.

ΓΑΥΓΑ'ΜΙΛΑ[76], τόπος Περσίδος· Ἀπολλόδωρος ἐν τῷ περὶ γῆς δευτέρῳ. D

GAUGAMILA, locus Persidis; Apollodorus de Terra lib. 2.

ΓΑΥ͂ΛΟΣ[77], νῆσος πρὸς τῇ Καρχηδόνι· Ἑκαταῖος περιηγήσει. Ὁ νησιώτης, Γαυλίτης.

GAULUS, insula prope Carthaginem; Hecatæus in descriptione. Insularis, Gaulites.

ΓΕ'Α[78], πόλις πλησίον Πετρῶν ἐν Ἀραβίᾳ, ὡς Γλαῦκος ἐν Ἀραβικῇ ἀρχαιολογίᾳ. E Τὸ ἐθνικὸν, Γεῖος. Ἐν Πέτραις δὲ ἐπιχωριάζει κύριον ὄνομα τὸ Γέσιος· ὅθεν ἦν ὁ περιφανὴς τῶν ἰατρῶν σοφιστὴς, ἴσως ἐντεῦθεν κεκλημένος. Κατὰ ἀναλογίαν δὲ ἔδει Γεάτης, ὡς Τεγεάτης. Ἔοικε δὲ Γεήσιος προϋπάρχειν, ὡς τὸ Ἰθακήσιος· καὶ κατὰ συγκοπὴν Γέσιος. F

GEA, urbs juxta Petras in Arabia, ut Glaucus in Arabica Antiquitate. Gentile, Geius. In Petris verò consuetum est proprium nomen Gesius, unde erat celebris medicorum Sophista. Forsitan hinc cognominatus; juxta analogiam verò debebat dici Geates, ut Tegeates, sed videtur prius esse Geesius, ut Ithacesius, & per syncopen Gesius.

ΓΕ'ΒΑΛΑ[79], τρίτη μοῖρα τῆς Παλαιστίνης· Ἰώσηπος. Τὸ ἐθνικὸν, Γεβαληνὸς, ὡς Βαρηνός.

GEBALA, tertia Palæstinæ pars; Josephus. Gentile, Gebalenus, ut Barenus, Geba-

70 Γάργη, πόλις Λιβύης.] Garge, urbs Libyæ. Abr. Ortelius in suo Thesauro Geographico videtur legisse ἔθνος Λιβύης. i. e. *gens Libyæ*, sed existimo fuisse μνημονικὸν ἁμάρτημα. Hujus urbis nullam apud alios inveniebam notitiam.

71 Γαργηττὸς, πόλις καὶ δῆμος τῆς Αἰγηΐδος φυλῆς.] Gargettus, urbs & populus Ægeïdis tribus, celebris Epicuri natalibus, ideo Gargettius senex ab aliquibus appellatur.

72 Ἐπίκουρος Νεοκλέους, Γαργήττιος.] Videntur esse verba desumpta ex Diogenis Laërtii lib. 10. in vita Epicuri. Sic enim ille: Ἐπίκουρος Νεοκλέους καὶ Χαιρεστράτης, Ἀθηναῖος, τὸν δῆμον Γαργήττιος. i. e. *Epicurus Neoclis & Chærestratæ* [filius] *Atheniensis, populo Gargettius.* De Epicuri vita & moribus videsis eruditum Gassendi libellum in octo libellos divisum.

73 Τὸ ἐκ τόπου Γαργήττηθεν, &c.] Lege Γαργηττόθεν, à Gargettus enim aliter adverbium locale deduci non potest, quod & sequentia confirmant.

74 Ἐνταῦθά φασι τὸ τοῦ Εὐρυσθέως κεῖσθαι σῶμα.] In oppido Gargetto ajunt jacere Eurysthei corpus. Quod testatur etiam eruditissimus veterum Grammaticorum Græcorum: Γαργηττὸς, δῆμος Ἀθήνησι τῆς Αἰγηΐδος φυλῆς. Ὅπου δοκεῖ κεῖσθαι τὸ σῶμα Εὐρυσθέως. i. e. *Gargetus, populus Athenis Ægeïdis tribus, ubi videtur jacere corpus Eurysthei.*

75 Γαστρωνία, χώρα Μακεδονίας.] Gastronia, regio Macedoniæ, forsitan eadem, quæ paulò infra dicitur nostro Γρηστωνία regio Thraciæ prope Macedoniam quæ memoratur Thucydidi lib. 2.

76 Γαυγάμιλα, τόπος Περσίδος.] Gaugamila, seu Gaugamela, utroque enim modo reperitur, locus Persidis ex Apollodoro. Strabo lib. 16. *pagum* vocat, ut & Arrhianus de Expeditione Alex. lib. 6. Erat verò in Assyria, quæ Straboni libro citato dicitur *Aturia*, nomen autem *pagi* sonat, ut idem inquit, *domum cameli*. Id nominis & à Dario Hystaspis impositum fuisse refert: *gamal* verò in lingua Sancta significat *camelum*, ex qua reliquæ linguæ id accepere. Ad Gaugamela ab Alexandro victus est Darius Persarum rex, etsi Arbela illius prælii gloriam tulerint, ut suo loco annotavimus. Utrumque nomen est neut. plurale.

77 Γαῦλος, νῆσος πρὸς τῇ Καρχηδόνι.] Gaulus, insula ad Carthaginem, quæ Straboni lib. 6. dicitur *Gaudus*, existimo esse mendum; nam reliquis *Gaulus* dicitur: fuit una ex tribus insulis à Carthaginensibus olim habitatis. Eæ verò fuere Melite, Gaulus, Lampas, auctore Scylace; erat autem in Siculo freto Africam versus; ut tradit Mela lib. 2. c. 7. in ea, nec serpens nascebatur, nec aliunde invectus vivebat, quin etiam jactus ex ea quocunque gentium pulvis arcebat angues, scorpiones superjactu illius terræ pulveris illico perimebantur, referente Solino. c. 32.

78 Γέα, πόλις πλησίον Πετρῶν ἐν Ἀραβίᾳ.] Ptolemeus eam locat lib. 6. c. 15. inter civitates Arabiæ Felicis cui Γαία πόλις, *Gæa*, urbs dicitur.

79 Γέβαλα, τρίτη μοῖρα τῆς Παλαιστίνης, &c.] Gebala, tertia pars Palæstinæ ex Josepho, verum puto falsum esse epitomatorem nostrum, qui nobis tamquam per aversionem *Gebala* tertiam Palæstinæ partem vendit; Josephus Antiquitatum lib. 15. c. 11. *Gabala*, non *Gebala*, oppidum celebrat, quod in Galilæa condidisse tradit Herodem. Epitomator noster supra in Γάβαλα inquit ex Hecatæo *Gabalam* esse urbem Phœniciæ, de qua videsis, quæ illic annotavimus.

νές.[80] Γεβαλήνη τε καὶ Αἱμανῖτις, ἡ τῶν Ἰδουμαίων A χώρα μετωνομάσθη.

ΓΕΒΕΩΝΙΤΑΙ[81], ἔθνος πλησίον Ἱεροσολύμων, ὡς Ἰώσηπος.

ΓΕΔΡΩΣΙΑ[82], χώρα· καὶ Γεδρώσιοι, ἔθνος Ἰνδικόν. [83] Διονύσιος περιηγητής· B

Τῶν δὲ πρὸς ἀντολίην Γεδρωσῶν ἕλκεται αἶα.

[84] Οὐκ οἶδα ὅθεν κλίνας. Ἐν δὲ τοῖς τοῦ Πολυΐστορος, διὰ τοῦ κ εὑρέθη ἡ πρώτη συλλαβή, ἀλλ' ἦν ἀδιόρθωτον τὸ βιβλίον. C

ΓΕΛΑ[85], πόλις Σικελίας· ἡ γενικὴ, Γέλας. Τὸ δὲ Γέλης, Ἰωνικόν. [86] Καλεῖται δὲ ἀπὸ ποταμοῦ Γέλα. [87] Ὁ δὲ ποταμὸς, ὅτι πολλὴν πάχνην γεννᾷ· ταύτην γὰρ τῇ Ὀπικῶν φωνῇ, καὶ Σικελῶν, Γέλαν λέγεσθαι. [88] Πρόξενος δ' ἐν D πρώ-

Gebalene quoque Hæmanitis, *Idumæorum regio nominata fuit.*

GEBEONITÆ, populi prope Hierosolyma, ut Josephus.

GEDROSIA, regio, & Gedrosii populi Indiæ, ut Dionysius Periegetes:

Gedrosorum verò ad orientem trahitur terra.

Nescio unde sic declinet. In libris verò Polyhistoris per c invenitur prima syllaba; sed erat incorrectus liber.

GELA, urbs Siciliæ, genitivus Gelas, Geles verò est Ionicum. Sic verò vocatur à fluvio Gela. Fluvius verò sic vocatus fuit, quod multum gelu gignit. Hoc enim Opicorum, & Siculorum lingua *Gelan* dicitur. Pro-

80 Γεβαλλώνη τε καὶ Αἱμανῖτις, ἡ τῶν Ἰδουμαίων, &c.] Videtur innuere illa verba esse Josephi, cujus librum non citat, in quibus dicitur, *Gebalene & Hæmanitis Idumæorum regio mutato-nomine nominata est*; quæ verba apud Iosephum non potui reperire, at Antiquit. lib. 15. c. 11. in capitis calce, quæ sequuntur, inveni: Ἔν τε τῷ μεγάλῳ πεδίῳ τῶν ἐπιλέκτων ἱππέων περὶ αὐτὸν ἀποκληρώσας, χωρίον συνέκτισεν ἐπί τε τῇ Γαλιλαίᾳ Γαβάλα καλούμενον. Καὶ τῇ περαίᾳ τὴν Ἐσθμωνῖτιν. i.e. *Inque magno campo* [Herodes] *sorte lectis equitibus castellum condidit, & in Galilæa* Gabala *nomine: & in ulteriore-parte* Esthmonitin. Utrum apud Stephanum pro Αἱμανῖτις legendum sit ex Iosepho Esthmonitis, nec ne, tuo relinquo arbitrio; apud Thargum Hierosolymitanum frequenter, ac præcipuè Deuteron. c. 2. *Seïr.* i. e. *Idumæa* גבלא *Gabla* vocatur à quo sine dubio deflexum est *Gebalene*, quod etiam confirmatur auctoritate Hieronymi in Abdiam c. 1. *Unus, atque idem tribus nominibus appellatur Esau, Edom, Seïr, posseditque regionem, quæ nunc* Gebalena *dicitur, & in finibus est Eleutheropoleos, ubi antè habitaverunt Horræi.*

81 Γεβεωνῖται, ἔθνος πλησίον Ἱεροσολύμων, &c.] Gebeonitæ, populi prope Hierosolyma ex Iosepho, qui Antiquit. lib. 5. c. 1. eorum historiam narrat, quæ habetur Iosue c. 9. quibus, etsi deceptus Iosue, tamen fidem jurejurando sancitam servavit, exemplum ducibus, viris principibus, regibus, & omnibus imitandum relinquens, quod parum procedit. Improbi enim non adeo bene obediunt religioni, ac probi naturæ. Apud Iosephum non *Gebeonitæ*, ut inquit noster, sed *Gabaonitæ* dicuntur, de quorum urbe egimus in Gabaopolis.

82 Γεδρωσία, χώρα. Καὶ Γεδρώσιοι, ἔθνος Ἰνδικόν.] Gedrosia, regio, & Gedrosii, gens Indica cujus descriptionem habemus apud Ptolemæum lib. 7. c. 21. inter cujus urbes memorat *Coïamba*, quæ hodie parum corrupto nomine dicitur *Cambaïa*, ac est regni caput quod Olor Lusitanus Lusiadum cantic. 7. oct. 21. existimat fuisse Pori illius ab Alexandro devicti regnum:

O Reyno de Cambaya bellicoso
(Dizem que foy de Poro Rey potente)
O Reyno de Narsinga poderoso
Mais de ouro & pedras, que de forte gente
Aqui se enxerga la do mar undoso
Hum monte alto, que corre longamente,
Servindo ao Malavar de forte muro
Com que do Canara vive seguro.

Fuisse Alexandrum Magnum in Gedrosia apparet, ex Arrhiani Periplo, cujus verba adduximus in Βαρύγαζα nota 51. ex Q. Curtio lib. 10. c. 10. ex Arrh. de Exped. Alex. lib. 6. ex Eustathio ad Periegetæ v. 1090. quare non est mirandum Lusitanum Poëtam asserere Porum, quem Alex. vicit, fuisse Gedrosiæ regem.

83 Διονύσιος Περιηγητής.] Affert versiculum ex Dionysio Periegeta, qui legitur apud eum num. 1090. ubi agit de Gedrosis. Sic enim vocat ille Gedrosios.

84 Οὐκ οἶδα ὅθεν κλίνας.] Inquit se nescire quare Periegeta declinet Gedrosos pro Gedrosios, ac si hoc non esset commune & poëtis & historicis. Eodem enim modo dicitur Bœotus, & Bœotius, Syrus, & Syrius, sed eos ἀναλογώτερον vocaret Gedrosianos, quandoquidem regio Gedrosia dicitur.

85 Γέλα, πόλις Σικελίας, &c.] Gela, urbs Siciliæ cujus genitivus est Γέλας Græcis, ut sunt plurima oppidorum nomina hujus formæ, ut Gaba, & alia de quibus alibi egimus, sed Ionice, ut inquit noster dicitur Γέλης, ac sic usurpat Herodotus lib. 7. Κτιζομένης Γέλης ὑπὸ Λινδίων, τῶν ἐκ Ῥόδου, &c. i.e. *Condita Gela à Lindiis, qui ex Rhodo. &c.* Ejus conditores celebrat Thucydides lib. 6. hisce verbis: Γέλαν δὲ Ἀντίφημος ἐκ Ῥόδου καὶ Ἔντιμος ἐκ Κρήτης ἐποίκους ἀγαγόντες κοινῇ ἔκτισαν ἔτει πέμπτῳ καὶ τεσσαρακοστῷ μετὰ τὴν Συρακουσῶν οἴκησιν. Καὶ τῇ μὲν πόλει ἀπὸ τοῦ Γέλα ποταμοῦ τοὔνομα ἐγένετο, τὸ δὲ χωρίον, οὗ νῦν ἡ πόλις ἐστὶν, καὶ ὃ πρῶτον ἐτειχίσθη, Λίνδιοι καλεῖται. i. e. *Gelam Antiphemus è Rhodo & Entimus è Creta colonos ducentes communi opera condiderunt, anno* XLV *postquam Syracusæ conditæ fuêre; & urbi à flumine* Gela *nomen impositum fuit: locus verò ubi nunc urbs est, quique prius communitus fuit,* Lindii *vocatur.* Scilicet à Lindiis, qui ex Rhodo illuc profecti fuerant, ut patet ex Herodoti loco supra citato.

86 Καλεῖται δὲ ἀπὸ ποταμοῦ Γέλα.] Tria hujus urbis affert etyma, à fluvio Gela, propter quem sita erat, à Gelone, unde gentile, Gelous, à verbo γελᾶν. i. e. *ridere*, quod Antiphemus ejus conditor loquente Pythia, riserit, primum confirmatur ex Thucydide, cujus nota præcedenti attulimus verba, nec non ex Andino vate Æneid. lib. 3. v. 700.

—— Et fatis nunquam concessa moveri
Apparet Camarina procul, campique Geloï
Immanisque Gela fluvii cognomine dicta.

Dubitant Criticorum παῖδες, quare immanis vocetur à Virgilio, ego existimo, quod fuerit aliquando magna urbs, eodem sensu, ac Æneid. lib. 6. v. 19. inquit:

—— Posuitque immania templa.

87 Ὁ δὲ ποταμὸς, ὅτι πολλὴν πάχνην γεννᾷ.] Etymologiam fluminis Gelæ, à quo urbi cognomini nomen, deducit à nomine γέλα, i. e. *glacies*, quam γέλαν vocabant Opicorum Siculorumque lingua, & urbis & fluvii etymologiam ex verbo γελᾶν. i. e. *ridere* deducit Etymologus in Γέλα. Bochartus, utpote qui in eruendis etymis luxuriat ab Hebræo verbo deducit, sed non est audiendus. Nam oppidorum & fluminum Siciliæ etymologiam deducere à lingua Hebræa, seu Phœnicia, quin ostendamus eorum conditores & accolas fuisse Phœnices, desipere est.

88 Πρόξενος δ' ἐν πρώτῃ τῶν περὶ πόρων, &c.] Vocat ad testimonium Proxenum lib. 1. περὶ πόρων, &c. i.e. *de Itineribus Siculis*; ego legendum puto περὶ πόλεων. i. e. *de urbibus Siculis*; simul enim advocat Hellanicum, qui etiam de urbibus scripsit, ut noster inquit in Χαλκιδεῖς.

89 Τὸ

πρώτῃ τῶν περὶ πόρων Σικελικῶν, καὶ Ἑλλάνικος, A ἀπὸ Γέλωνος τοῦ Αἴτνης, καὶ τοῦ Ὑμάρου. Ἀριστάινετος δ᾽ ἐν πρώτῃ τῶν περὶ Φασήλιδα, ὅτι Λάκιος καὶ Ἀντίφημος ἀδελφοὶ, ἐλθόντες εἰς Δελφοὺς μαντεύσασθαι. Τὴν δὲ Πυθίαν οὐδ᾽ ἂν περὶ ἐκείνων λέγουσαν, προστάσσειν τὸν Λάκιον πρὸς ἀνατο- B λὰς ἡλίου πλεῖν. Τοῦ δ᾽ Ἀντιφήμου γελάσαντος, τὴν Πυθίαν εἰπεῖν πάλιν, ἀφ᾽ ἡλίου δυσμῶν, καὶ ἣν ἂν πόλιν οἰκήσῃ. [89] Τὸ ἐθνικὸν, Γελαῖος, οὐ Γελῷος, ὡς Ἄβρων, καὶ ἡ συνήθεια. Καὶ ἴσως ἀπὸ τοῦ Γέλωνος, τὸ Γελῷος. C

Proxenus verò primo de poris Siciliæ, & Hellanicus à Gelone Ætnæ, & Hymari filio. Aristenætus verò lib. 1. de Phaselide inquit, quod Lacius, & Antiphemus fratres venerunt Delphos, ut oraculum consulerent. Pythia verò nec de illis locuta, jubet, ut Lacius ad solis ortum navigaret, atqui ridente Antiphemo, Pythia iterum dixit, à solis occasu, atque quam illic urbem condes, *Gelam vocabis.* Gentile, Gelæus, non Gelous, ut Abron, & consuetudo: & forsitan à Gelone, dicitur Gelous.

ΓΕΛΩΝΟΝ [90], πόλις Σαρματίας τῆς Εὐρώπης, ἀπὸ Γελώνου τοῦ Ἡρακλέους, τοῦ Ἀγαθύρσου ἀδελφοῦ. Ὁ οἰκήτωρ, ὁμωφώνως· ὀξύνεται δέ. [91] Ἔστι δὲ ἡ πόλις ξυλίνη, κειμένη ἐν Βουδίνοις, ἔθνει μεγάλῳ, ὡς Ἡρόδοτος. [92] Παρὰ τού- D τοις ζῶον θαυμάσιον, ὃ ὀνομάζεται Ταρανδὸς, καὶ μεταβάλλει τὰς χρόας τῶν τριχῶν, καθ᾽ ὃν ἂν τόπον ᾖ. Ἔστι δὲ δυσθήρατον, διὰ τὴν μεταβολήν· οἵοις γὰρ ἂν ᾖ τόποις, τοιοῦτος γίγνεται τὴν τρίχα. Καὶ θαῦμα· ὁ γὰρ χαμαιλέων, καὶ ὁ πολύ- E πους, τὴν χρόαν μεταβάλλει. Τὸ μέγεθος βοὸς, τοῦ προσώπου τὸν τύπον ἐλάφῳ, ὡς Ἀριστοτέλης περὶ θαυμασίων ἀκουσμάτων.

GELONUM, urbs Sarmatiæ Europæ à Gelono Herculis filio, Agathyrsi fratre. Incola, ejusdem vocis; acuitur verò. Est verò urbs lignea, in Budinis sita, gente magna, Herodoto teste. Apud hos est animal mirandum, quod *Tarandus* vocatur, capillorum colores mutat, secundum locum, in quo sit. Est verò venatu difficile propter hoc. Talis enim est pilo, qualis est locus, quod est miraculum. Chamæleo enim, & Polypus colorem mutant. Magnitudine bovis, forma faciei cervo similis, ut Aristot. de Admirandis Auscultationibus.

ΓΕΝΕΑ [93], κώμη Κορίνθου. Ὁ οἰκήτωρ, Γενεάτης. Ἀφ᾽ οὗ παροιμία·

Εὐδαίμων ὁ Κόρινθος, ἐγὼ δ᾽ εἴην Γενεάτης.

GENEA, vicus Corinthi. Incola, Ge- F neates, à quo parœmia:

Felix Corinthus, at ego essem Geneates.

Τινὲς Aliqui

89 Τὸ ἐθνικὸν, Γελαῖος, οὐ Γελῷος, &c.] Gentile Gelæ urbis Siciliæ inquit esse Gelæus, non Gelous; ego suspicor in his verbis inesse mendum, ac sic legenda esse τὸ ἐθνικὸν, Γελῷος, οὐ Γελαῖος, i. e. *gentile, Gelous, non Gelæus.* Conjecturam nostram videntur firmare quæ sequuntur, καὶ ἴσως ἀπὸ τοῦ Γέλωνος, τὸ Γελῷος. i. e. *& forsitam à Gelone,* gentile, *Gelous*, præsertim cum à Græcis, & Latinis Gelous usurpetur, Diod. Siculus lib. 13. Μετὰ δὲ ταῦτα Ἰμίλκας ἐπὶ Γέλαν πορευθεὶς, παρὰ τὸν ὁμώνυμον ποταμὸν τῇ πόλει κατεστρατοπέδευσεν· Ἐχόντων δὲ τῶν Γελώων ἐκτὸς τῆς πόλεως Ἀπόλλωνος ἀνδριάντα χαλκοῦν, σφόδρα μέγαν, συλήσαντες αὐτὸν ἀπέστειλαν εἰς τὴν Τύρον. i. e. *Post hæc verò Imilcas Gelam profectus ad cognominem fluvium urbi castra posuit. Habentibus autem Geloïs extra urbem Apollinis statuam æneam valde magnam, hanc prædantes Tyrum miserunt.* Virgilius Æneid. lib. 3. v. 701.

Apparet Camarina procul, campique Geloï
Immanisque Gela.

90 Γελωνὸν, πόλις Σαρματίας τῆς Εὐρώπης, &c.] Gelonum, urbs Sarmatiæ Europææ ex Herodoto cui lib. 4. c. 108. dicitur Gelonus: Βουδῖνοι δὲ, ἔθνος ἐὸν μέγα, καὶ πολλὸν, γλαυκόν τε πᾶν ἰσχυρῶς ἐστι καὶ πυῤῥόν. Πόλις δὲ ἐν αὐτοῖσι πεπόλισται ξυλίνη. Οὔνομα δὲ τῇ πόλι ἐστὶ Γελωνός. Τοῦ δὲ τείχεος μέγεθος κῶλον ἕκαστον, τριήκοντα σταδίων ἐστί. &c. i. e. *Budini, ingens natio atque numerosa, vehementer cæsiis oculis omnis ac rufa: urbs verò apud eosdem constructa est lignea, cui nomen est* Gelonus; *muri autem magnitudo per singula latera triginta stadiorum est, altus verò & totus ligneus, ædes quoque, & templa sunt lignea.*

91 Ἔστι δὲ ἡ πόλις ξυλίνη, κειμένη ἐν Βουδίνοις, &c.] Gelonum, urbem Sarmatiæ Europææ esse apud Bodinos, ac totam ligneam inquit, quod etiam habet ex Herodoti lib. 4. cujus verba attulimus numero præcedenti.

92 Παρὰ τούτοις ζῶον θαυμάσιον, ὃ ὀνομάζεται Ταρανδός.] Animal quoddam apud Gelonos nomine *Tarandum*, admirandum esse inquit ex Aristotelis Mirabilibus, cujus affert verba interrupta & corrupta, quæ apud eum sic leguntur: Ἐν δὲ Σκύθαις τοῖς καλουμένοις Γελωνοῖς φασι θηρίον γίνεσθαι σπάνιον μὲν ὑπερβολῇ, ὃ ὀνομάζεται Τάρανδος. Λέγεται δὲ τοῦτο μεταβάλλειν τὰς χρόας τῶν τριχῶν καθ᾽ ὃν τόπον ᾖ. Εἶναι δὲ διά τε τοῦτο δυσθήρατον, καὶ διὰ τὴν μεταβολήν. Καὶ γὰρ δένδρεσι, καὶ τόποις, καὶ ὅλως ἐν οἷς ἂν ᾖ, τοιοῦτον τῇ χρόᾳ γίνεσθαι, θαυμασιώτατον δὲ, τὸ τὴν τρίχα μεταβάλλειν. Τὰ γὰρ λοιπὰ, τὴν χρῶτα, οἷον ὅτε χαμαιλέων, καὶ ὁ πολύπους, τὸ δὲ μέγεθος ὡς ἂν εἰ βοῦς, τοῦ δὲ προσώπου τὸν τύπον ὅμοιον ἔχει ἐλάφῳ. i. e. *In Scythis, qui* Geloni *vocantur, ajunt feram nasci, quæ* Tarandus *nominatur, quæ fertur capillorum colores mutare, quocunque sit loco, quamobrem venatu difficilis est, & propter mutationem. Etenim arboribus, & locis, ac denique ubicunque sit, colore similis fit, sed mirandum maxime est, quod pilos mutat. Reliqua enim colorem, velut chamæleo & polypus, magnitudine est, ac bos, faciei verò formam similem habet cervo.* Integrum apposui Aristotelis locum, & fideliter interpretatus sum, tum, quod ex eo lucem lucratur Stephani locus interruptus, tum, quod Aristotelis interpres Latinus in aliquibus dormitavit, & ab Aristotelis mente δὶς διὰ πασῶν distat.

93 Γενεὰ, κώμη Κορίνθου, &c.] Genea, vicus, seu pagus Corinthi, cujus incola Geneates, hinc parœmia illa; & de pago & de parœmia sic loquitur Strabo lib. 8. apud quem vicus *Tenea* dicitur: Καὶ ἡ Τενέα δ᾽ ἐστὶ κώμη Κορινθίας, ἐν ᾗ τοῦ Τενεάτου Ἀπόλλωνος ἱερὸν, λέγεται δὲ καὶ Ἀρχίᾳ τῷ στείλαντι τὴν εἰς Συρακούσας ἀποικίαν, τοὺς πλείστους τῶν ἐποίκων ἐντεῦθεν συνεπακολουθῆσαι, καὶ μετὰ ταῦτα εὐθηνεῖν μάλιστα τῶν ἄλλων τὴν κατοικίαν ταύτην. Τὰ δ᾽ ὕστατα καὶ καθ᾽ αὑτοὺς πολιτεύεσθαι, &c. i. e. *Est & Tenea Corinthii-agri pagus, ibique Apollinis Teneatæ templum, ferunt autem Archiam, qui Syracusas coloniam deduxit, plerosque inde secutos socios: huncque pagum postea præ aliis floruisse, & ad extremum peculiarem sibi constituisse rempublicam, ac à Corinthiis ad Romanos defecisse,*

Τινὲς τὰς ἀπὸ ταύτης καλοῦσι Γενεάδας, ὡς Παρθένιος. 94 Τινὲς δὲ Γενεὰ γράφουσι. A

Aliqui fœminas ex hoc vico vocant *Geneadas*, ut Parthenius, aliqui Tenea ſcribunt.

ΓΕΝΕΣΗ, πόλις Λακωνικῆς. Τὸ ἐθνικὸν, Γενεσαῖος. Ἄμεινον δὲ διὰ τὴν χώραν, Γενεσάτης.

GENESE, urbs Laconicæ. Gentile, Geneſæus, ſed melius eſt propter regionis conſuetudinem, Geneſates.

ΓΕΝΗΤΗΣ[95], λιμὴν, καὶ ποταμὸς, Ἀπολλώνιος ἄκραν Γενηταίαν φησί. Σοφοκλῆς, ποταμὸς Γενήτα φησίν. Ἔστι οὖν ἐκ τοῦ Γένητος γενικῆς, Γενηταῖος, καὶ Γενηταία ἄκρα· καὶ τὸ Γενήτης, ἐκ τοῦ Γένητος, ὡς τοῦ Οἰδίποδος Οἰδιπόδης, καὶ Τρίποδος Τριπόδης. Ἡρωδιανὸς δὲ, ὡς τὸ Σεληναία, Ἁμαξαία φησί, B C

GENETES, portus, & fluvius. Apollonius promontorium Genetæum inquit. Sophocles fluvius Geneta inquit. Eſt igitur à genitivo Genetis, Genetæus, & Genetæum promontorium, & Genetes ex eodem genitivo, ut ex genitivo OEdipodis, OEdipodes, & ex Tripodis, Tripodes. Herodianus verò inquit Selenæa, ut Hamaxæa.

ΓΕΝΟΑ[96], πόλις τῶν Λιγύρων, 97 Σταλία καλουμένη νῦν, ὡς Ἀρτεμίδωρος. Τὸ ἐθνικὸν, Γενεάτης.

GENOA, urbs Ligurum, quæ nunc *Stalia* vocatur, Artemidoro teſte. Gentile, Genoates.

ΓΕΝΟΑΙΟΙ, ἔθνος Μολοσσίας, ἀπὸ Γενόου ἄρχοντος αὐτῶν· Ῥιανὸς τετάρτῃ Θεσσαλικῶν. D

GENOÆI, populi Moloſſiæ, à Genoo eorum principe. Rhianus Theſſalicorum lib. 4.

ΓΕΝΤΑ, πόλις Ἰνδικὴ, τῆς ἐκτὸς Γάγγου. Τὸ ἐθνικὸν, Γενταῖος.

GENTA, urbs Indiæ extra Gangem. Gentile, Gentæus.

ΓΕΝΤΙΝΟΣ, πόλις Τρωάδος, κτίσμα τινὸς τῶν Αἰνείου παίδων. Οἱ οἰκοῦντες, Γεντίνιοι. E

GENTINUS, urbs Troadis, opus cujuſdam ex Æneæ filiis. Incolæ Gentinii.

ΓΕΡΑΙΣΤΟΣ[98], κώμη, ἐν ᾗ ἱερὸν Ποσειδῶνος, ἀπὸ Γεραίστου τοῦ υἱοῦ τοῦ Διός. Καὶ οἱ ἄνθρω-

GERÆSTUS, vicus, ubi erat Neptuni templum, à Geræſto Jovis filio. Incolæ,

Corinthoque exuſtæ ſuperfuiſſe, & cuidam ex Aſia profecto, cum ſciſcitaretur oraculum, an migrare Corinthum expediret, reſponſum fuiſſe:

Εὐδαίμων ὁ Κόρινθος, ἐγὼ δ' εἴην Τενεάτης.

Fortunata Corinthus; ego autem eſſem Teneates.

Ultimam vocem quidam per inſcitiam in Tegeates mutarunt. Ibi narrant fuiſſe à Polybo educatum OEdipum.

94 Τινὲς δὲ Γενεὰ γράφουσι.] Lege Τινὲς δὲ Τενεὰ γράφουσι. i. e. *aliqui Tenea ſcribunt.* In principio enim hujus ſectionis de Genea egit, quam ipſe quoque ſuo loco *Teneam* vocat, ut & Strabo, cujus verba attulimus nota præcedenti.

95 Γενήτης, λιμὴν καὶ ποταμός.] Celebrat Genetem, portum & fluvium, ſed cujus regionis fuerit portus & fluvius obliviſcitur dicere; Strabo lib. 12. memorat Genetem promontorium in Themiſcyrena regione, in qua Plinius lib. 6. c. 4. Genetarum populos.

96 Γενόα, πόλις τῶν Λιγύρων.] Genoa epitomatori noſtro dicitur, quæ Latinis ſcriptoribus *Genua*, Hiſpanis *Genova*, urbs Italiæ maritima, notiſſima, & commercio celeberrima, ejus nominis varias afferunt etymologias, à genu, quod tamquam genu recurvum à maris latere aſpicienti appareat, à Jano Italorum rege, & alias id genus, quibus immorari non eſt volupe. Olim capta fuit à Magone Carthaginenſium duce, teſte Liv. lib. 28. circa libri calcem, deinde à Lucretio exædificata, eodem auctore lib. 30. *Et Lucretio prorogatum eſt imperium, ut Genuam oppidum à Magone Pœno dirutum exædificaret.* Poſtea volventibus annis capta fuit à Rhotare Longobardorum rege, ab Stephano VII. Pontifice maximo, à Sarracenis, à Carolo V. imperatore, à Proſpero Columna, ac denique à Franciſco Galliarum rege. Floruit etiam armis, ad Tanaim uſque imperium proferens. Theodoſiam enim urbem illarum regionum celeberrimam ſuæ ditionis fecit; necnon Cyprum, Lesbum, Chium, & alias Thraciæ urbes; hodie tantum Liguriæ & Corſicæ imperat. Ejus enim oppidani magis mercaturæ, quam armis ſunt dediti, ut & omnes hodiernæ reſpublicæ, cum antiquitus celeberrimæ armis potius, quam mercaturæ operam impenderent. Reſpublica Genuæ inter plurimas mari victorias numerat, quam *Blaſio Aſſareto* Duce ad Pontiam inſulam reportavit, victis & captis Alfonſo V. Aragoniæ rege, Joanne Navarræ, & plurimos alios principes Hiſpanos, qui Alfonſum Regem in illa expeditione ſecuti fuerant, auctore Mariana de Rebus Hiſpaniæ lib. 21. c. 9. Leandro Alberto in Liguria; eam quoque illuſtrant natalibus ſuis Innocentius V. Adrianus V. Pontifices Maximi, & alii viri illuſtres, de quibus videſis Leandrum Albertum libro citato, Cluv. Ital. Antiqua lib. 1. & alios.

97 Σταλία καλουμένη νῦν, &c.] Aſſerit epitomator noſter Genuam ſuo ævo *Staliam* vocatam fuiſſe, cujus nominis nulla apud alios, quod ſciam, fit mentio, quamobrem Cluv. in ſua Italia Antiqua lib. 1. pro Σταλία legendum putat Γάνουα. Sic enim fuit aliquando appellata, quæ correctio magis audacter, quam feliciter procedere mihi videtur.

98 Γεραιστὸς, κώμη, ἐν ᾗ ἱερὸν Ποσειδῶνος.] Geræſtus, vicus, in quo erat Neptuni templum, inquit epitomator noſter, ſed cujus regionis fuerit vicus divinandum nobis relinquit; fuit verò Eubœæ oppidum, cujus meminit Strabo lib. 10. Γέραιστος δ' ἐν μὲν τῷ καταλόγῳ τῶν νεῶν οὐκ εἴρηται, μέμνηται δ' ὁ ποιητὴς ὅμως αὐτοῦ.

——— ἐς δὲ Γέραιστον

Ἐννύχιαι κατάγοντο ———

Καὶ δηλοῖ διότι τοῖς διαίρουσιν ἐκ τῆς Ἀσίας εἰς τὴν Ἀττικὴν, ἐπικαίρως κεῖται τῷ Σουνίῳ πλησιάζον τὸ χωρίον· ἔχει δ' ἱερὸν Ποσειδῶνος ἐπισημότατον τῶν ταύτῃ, καὶ κατοικίαν ἀξιόλογον. i. e. *Geræſtus in Catalogo navium* [Homeri] *non nominatur: meminit tamen ejus Poëta:*

——— *ad verò Geræſtum*

Nocturnæ deductæ ſunt ———

Oſtenditque ex Aſia in Atticam trajicientibus opportunè ſitam eſſe, Sunio propinquam: templum habet Neptuni, eorum quæ ibi ſunt illuſtriſſimum, & memorabilem habitationem. Duo illa hemiſtichia Homerica leguntur Odyſſ. 3. v. 177. v. 178. Etymologo dicitur Γεραιστὸς, & Γεραιστὸς cum accentu in ultima, ut eſt apud noſtrum & apud Homerum, quare non bene apud Strabonem ſcribitur Γέραιστος cum accentu in antepenultima, ibi dicitur eſſe promontorium & navale Eubœæ Neptuno ſacrum.

99 Γε-

ἄνθρωποι Γεραίσιοι· καὶ Γεραισία τὸ θηλυκόν, καὶ Γεραισίς· καὶ Γεραίσιον οὐδέτερον. A

ΓΕΡΑΝΕΙΑ[99], πόλις Φρυγίας. Ἔστι καὶ ὄρος μεταξὺ Μεγάρων καὶ Κορίνθου, ἀφ' οὗ ἥλατο Ἰνὼ φεύγουσα τὸν Ἀθάμαντα. [1] Τὸ πρωτότυπον, Γεράνη, ἐξ ἧς Γεράνεια. Τὸ ἐθνικὸν Γερανεύς, ἢ Γερανειάτης τῷ τύπῳ τῆς χώρας. B

ΓΕΡΑΝΘΑΙ[2], πόλις Λακωνικῆς· Παυσανίας τρίτῳ. [3] Ὁ πολίτης Γερανθρώτης, ὡς αὐτὸς Παυσανίας.

ΓΕΡΑΣΑ[4], πόλις τῆς κοίλης Συρίας, τῆς C τεσσαρεσκαιδεκαπόλεως. [5] Ἐξ αὐτῆς Ἀρίστων ῥήτωρ ἀστεῖος, ὡς Φίλων, καὶ Κήρυκος σοφιστής, καὶ Πλάτων νομικὸς ῥήτωρ, πᾶσαν παίδευσιν ὡς μίαν ἀποστοματίζων, καὶ ἐν συνηγορίαις καὶ παρεδρίαις καὶ θρόνοις τὴν ὀρθότητα τῶν νόμων ἐ- D πιτηδεύων. Τὸ ἐθνικὸν Γερασηνός, ὡς Μήδαβα Μηδαβηνός.

ΓΕΡΓΙΣ[6], πόλις Τροίας· καὶ κλίνεται Γέργιθος. Λέγεται καὶ ἡ Γέργιθος εὐθεῖα ἀπὸ γενικῆς, ὡς Τροίζηνος. Ὁ πολίτης, Γεργίθιος. Τὸ E θηλυκὸν, Γεργιθία. Ἀφ' οὗ Γεργιθία ἡ χρησμολόγος Σίβυλλα, ἥτις καὶ τετύπωτο ἐν τῷ νομίσματι τῶν Γεργιθίων, αὐτή τε καὶ ἡ Σφίγξ, ὡς Φλέ-

læ, Geræstii. Fœmin. Geræstia, & Geræstis, idis, & neutrum Geræstium.

GERANEA, urbs Phrygiæ. Est & mons inter Megara, & Corinthum, ex quo evasit Ino fugiens Athamantem, prototypum, Gerane, ex qua Geranea. Gentile, Geranensis, vel Geraneates typo regionis.

GERANTHÆ, urbs Laconicæ; Pausanias lib. 3. Civis, Geranthrotes, teste eodem Pausania.

GERASA, urbs Cœlesyriæ, ejus quæ *Tessarescædecapolis* dicitur, *h. e.* quatuordecim urbium. Ex eadem erat Aristo urbanus orator, teste Philone, & Cerycus Sophista, & Plato legalis orator, qui omnem disciplinam, ut unam memoriter recitabat, & in patrociniis, & assessionibus, & tribunalibus legum rectitudini diligenter studuit. Gentile, Gerasenus, ut Medaba, Medabenus.

GERGIS, urbs Trojæ, & declinatur Gergis, Gergithis. Dicitur etiam Gergithus nominativus à genitivo, ut Trœzenus. Civis, Gergithius, fœm. Gergithia, à quo Gergithia Sibylla oraculorum interpres, cujus imago in Gergithiorum numismate, ipsa, & Sphinx

99 Γεράνεια, πόλις Φρυγίας, &c.] Gerania, urbs Phrygiæ, & mons inter Megara & Corinthum. Urbem memorat Plinius lib. 4. c. 11. Sed Thraciæ adscribit, ubi Pygmæorum gens fabulosa fuisse dicitur, Scylax Geraniam inter Megarensium urbes celebrat. Pausanias lib. 1. meminit montem Geraniam, ad cujus verticem Megarus Deucalionis diluvium effugisse ferebatur gruum prætervolantium vocem sequutus, unde monti nomen. Γέρανοι enim *grues* Græce dicuntur; sed hæc fabulas Græcorum & olent & sapiunt; vero propius est, quod inquit Thucydidis Scholiasta ad ejus lib. 1. scilicet, sic vocatum fuisse hoc promontorium à figura gruis, quam referebat.

1 Τὸ πρωτότυπον, Γεράνη· ἐξ ἧς Γεράνεια.] Videsis, quæ de hujusmodi nominum formâ annotavimus in Ἀγάμεια num. 73.

2 Γεράνθαι, πόλις Λακωνικῆς, &c.] Geranthæ, urbs Laconicæ, ex Pauf. lib. 3. Bifariam scribitur hujus urbis Laconicæ nomen apud Pausaniam libro citato Geranthræ, & Geronthræ, quare proculdubio apud Stephanum pro Γεράνθαι legendum est Γεράνθραι. Geranthras igitur urbem, cum esset sub Achæis, Lacedæmonii bello captam unà cum aliis everterunt auctore eodem auctore in Laconicis: Ἐπὶ τούτου πόλεις Λακεδαιμόνιοι τῶν περιοικίδων πολέμῳ κρατήσαντες, ἐξεῖλον Ἀμύκλας καὶ Φάριν καὶ Γερανθρὰς ἐχόντων ἔτι Ἀχαιῶν. Τούτων Φαρεῖται καὶ Γερανθρᾶται τὴν ἔφοδον τῶν Δωριέων καταπλαγέντες, ἀπελθεῖν ἐκ Πελοποννήσου συγχωροῦνται ὑπόσπονδοι: i. e. *Hujus temporibus Lacedæmonii finitima oppida, Amyclam, Pharin, Geranthras, quas Achæi occupabant adhuc, bello captas everterunt: ex his Pharitæ & Geranthratæ Doriensium adventu territi, certis conditionibus è Peloponneso decesserant.* Ac paulò post eodem libro idem auctor de hac eadem urbe sic loquitur: Ἀπὸ θαλάσσης δὲ ἄνω Γερόνθραι σταδίους ἀπέχουσιν εἴκοσι καὶ ἑκατὸν Ἀκριῶν. Ταύτας οἰκουμένας πρὶν Ἡρακλείδας ἐλθεῖν ἐς Πελοπόννησον, ἐποίησαν ἀναστάτους Δωριεῖς οἱ Λακεδαίμονα ἔχοντες, &c. i. e. *A mari verò suprà Geronthræ stadia distant* CXX. *ab Acriis; hanc urbem ante Heraclidarum in Peloponnesum adventum, Dorienses, qui Lacedæmonem habebant, everterunt; pulsisque veteribus incolis, coloniam deduxerunt; ætate quidem mea civitas hæc in Eleutherolaconum ditione erat in ipsa via, qua Geronthras ab Acriis iter, pagus est, qui* Palæa Come *vocatur, Geronthris Martis delubrum, & lucus; Sacra ibi celebrant anniversaria, quibus fœminis est interdictum in lucum venire.*

3 Ὁ πολίτης, Γερανθρώτης, &c.] Oppidanus urbis Geranthrarum dicitur ipsi Pausaniæ *Geranthrotes.* Pro Γερανθρώτης lege ex eodem Pausaniæ lib. 3. cujus nota præcedenti verba adduximus Γερανθράτης.

4 Γέρασα, πόλις τῆς κοίλης Συρίας, &c.] Gerasa, urbs Cavæ Syriæ. Memoratur Josepho lib. 2. c. 19. & 20. ejus quoque meminit Amm. Marcellinus lib. 14. c. 27. Sed eam Arabiæ assignat. Plerumque enim veteres scriptores regionum confinia confundunt.

5 Ἐξ αὐτῆς, &c.] Celebrat viros celebres, quibus natales dedit Gerasa urbs, sed celeberrimum eorum *Nicomachum* musicum & philosophum Pythagoricum, cujus extant ἁρμονικῆς ἐγχειρίδιον libri duo, silentio præterit.

6 Γέργις, πόλις Τροίας, &c.] Gergis, *ithis*, seu Gergithus, *i*, urbs Troiæ, cujus oppidanus dicebatur *Gergithius*, Strabonis lib. 13. memorantur Gergetha, Gergethes, Gergethium diversarum regionum urbes. Ex illa Troiæ urbe fuit *Sibylla Gergithia*; quam ex Varrone *octavam* vocat Lactantius de Falsâ religione lib. 1. c. 6. cujus ecce verba: *Octavam Hellespontícam in agro Trojano natam, vico Marpesso; circa oppidum Gergithium, quam scribit Heraclides Ponticus Solonis & Cyri fuisse temporibus.* Eodem libro refert Lactantius Sibyllarum historiam, quarum libri, qui *Sibyllini* dicebantur; fuere apud Romanos magna in veneratione, atque à decemviris ad id institutis consuli solebant, qui ab Stilicone magno cum Ethnicorum dolore, imperante Honorio, combusti sunt; atque cum apud eos majori in æstimatione essent ac apud nos sacra Biblia, tamen nihil aliud fuere nisi piæ ad eorum religionem fraudes, de quibus sic loquitur disertissimus Romuli nepotum de Nat. Deorum lib. 2. *Callide enim, qui illa composuit, perfecit, ut quodcunque accidisset, prædictum videretur, hominum, & temporum definitione sublata; adhibuit etiam latebram obscuritatis, ut iidem versus aliàs in aliam rem posse accommodari viderentur.* Suetonius in Augusto auctor est, cremavisse Augustum supra duo millia librorum fatidicorum, ac solos retinuisse *Sibyllinos*, hos quoque delectu habito. Ex simili farina sunt confecta Carmina Sibyllarum Græca, quæ circumferuntur.

Φλέγων ἐν ὀλυμπιάδων πρώτῃ. Ἐν καὶ τῷ ἱερῷ τοῦ Γεργιθίου Ἀπόλλωνος, Σιβύλλης φασὶν εἶναι τάφον. Ἔστι καὶ ἄλλο Γεργίθης, καὶ θηλυκῶς Γεργῖτις. Ἔστι καὶ Γεργιθεύς.

Sphinx insculpta fuit, ut Phlegon Olympiadum lib. 2. *In templo verò Apollinis Gergithii Sibyllæ sepulchrum ajunt esse.* Est & aliud Gergites, & in gen. fœm. Gergitis. Invenitur etiam Gergitheus.

ΓΕΡΗΝ, πόλις ἢ κώμη Λέσβου, ἀπὸ Γέρηνος τοῦ Ποσειδῶνος. Καὶ θηλυκῶς, Γερηνίς.

GEREN, urbs vel vicus Lesbi, à Gerene Neptuni filio, & fœm. gen. Gerenis.

ΓΕΡΗΝΙΑ[7], πόλις τῆς Μεσσηνίας, ἔνθα Νέστωρ ὁ Πύλιος ἐτράφη, ἢ φυγὰς ἤχθη. [8] Ἡσίοδος καταλόγων·

Κτεῖναι Νηλῆος ταλασίφρονος υἱέας ἐσθλοὺς,
[9] Ἕνδεκα· δωδέκατος δὲ Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ,
Ξεῖνος ἐὼν, ἐτύχησε παρ' ἱπποδάμοισι Γερηνοις.

GERENIA, urbs Messeniæ, ubi Nestor Pylius educatus est, vel in exilium ductus est, Hesiodus Catal.

Occidere Nelei ærumnosi filios strenuos
Undecim: duodecimus verò Gerenius eques Nestor
Hospes cum esset apud equi-domitores Gerenos.

Ἀπὸ εὐθείας τῆς Γέρηνος. Καὶ αὖθις·

Νέστωρ οἶος ἄλυξεν ἐν ἀνθεμόεντι Γερήνῳ.

A nominativo Γέρηνος. Et iterum:

Nestor solus in angustiis versabitur in florido Gereno.

[10] Ἐξ ἧς εὐθείας τῆς ἡ Γέρηνος, τὸ Γερηνεὺς, ὡς ἅλιος ἁλιεὺς· καὶ ἐξ αὐτῆς Γερηνία, καὶ Γερήνιος.

Ex cujus nominat. Γέρηνος, Gereneus, ut *halius*, *halieus*, i. e. *marinus*, *piscator*, & ex eodem Gerenia, & Gerenius.

ΓΕΡΜΑΝΙΚΕΙΑ[11], πόλις Εὐφρατησίας. Κουάδρατος ἐν τρίτῃ Παρθικῶν, χωρίον αὐτὴν φησιν. Ὁ πολίτης, Γερμανικεύς.

GERMANICIA, urbs Euphratesiæ. Quadratus Parthicorum lib. 3. oppidum esse inquit. Civis, Germaniceus.

ΓΕΡΜΑΡΑ[12], Κελτικῆς ἔθνος, ὃ τὴν ἡμέραν οὐ βλέπει, ὡς Ἀριστοτέλης περὶ θαυμασίων· τοὺς δὲ λωτοφάγους καθεύδειν ἑξάμηνον.

GERMARA, Celticæ gens, quæ per diem non videt, ut Aristotel. de rebus auditu mirandis: *Lotophagos verò per sex mensium spatium dormire.*

ΓΕΡΜΗ, πόλις Ἑλλησποντία, πλησίον Κυζίκου, ἣν Ἡρωδιανὸς Ἀσίας φησίν. Ὁ πολίτης Γερμηνὸς, καὶ Γερμηνή.

GERME, urbs Hellespontia, prope Cyzicum, quam Herodian. Asiæ inquit. Civis, Germenus, & Germena.

ΓΕΡΟΥΝΙΟΝ[13], πόλις Ἰταλίας· Κουάδρα-

GERUNIUM, urbs Italiæ. Quadratus

7 Γερηνία, πόλις τῆς Μεσσηνίας, &c.] Gerenia, urbs Messeniæ, quæ etiam *Gerenus* dicta fuit, à qua Nestor *Gerenius* appellabatur, ut prodidit Strabo lib. 8. Εἶτα Φηραὶ, ὅμορος Θουρίᾳ, καὶ Γερηνοις ἀφ' οὗ τόπου Γερήνιον τὸν Νέστορα κληθῆναί φασι, διὰ τὸ ἐνταῦθα σωθῆναι αὐτὸν, ὡς προειρήκαμεν. i. e. *Inde Pheræ* [civitas] *Thuriæ confinis & Gerenis, à quo loco Nestorem ajunt* Gerenium *vocatum fuisse quod ibi servatus fuerit, ut supra diximus.* Nescio qua auctoritate fretus Casaubonus loco apud Strabonem citato pro Γερηνοις legit Γερηνίοις, cum illa sit vera lectio, ut patet ex nostro auctore & ex carminibus Hesiodi ab Stephano allatis; cæterum Gerenia dicitur Homero Il. 9. v. 150. *Enope*, auctore eodem Strabone, necnon Pausania lib. 3.

8 Ἡσίοδος καταλόγων.] Hesiodus scripsit γυναικῶν ἡρωϊνῶν κατάλογον in quinque libris, teste Suida in Ἡσίοδος, ex quibus noster affert carmina illa, quæ sequuntur, quod opus deperditum est; ideo non possumus scire, quem librum horum citat epitomator noster, & quoniam numerus libri deficit in textu Græco, puta, καταλόγων πρώτῳ. Sic enim illa verba concipienda sunt.

9 Ἕνδεκα, &c.] Narrat Hesiod. duodecim fuisse filios Nelei, ex quibus solus relictus fuit Nestor, quod etiam testatur Homerus Il. 11. v. 691.

Δώδεκα γὰρ Νηλῆος ἀμύμονες υἱέες ἦμεν,
Τῶν οἶος λιπόμην, οἱ δ' ἄλλοι πάντες ὄλοντο.
Duodecim enim Neleï laudabiles filii eramus,
Ex quibus solus relictus sum: alii verò omnes perierunt.

10 Ἐξ ἧς εὐθείας τῆς ἡ Γέρηνος.] In his verbis sine dubio irrepsit τὸ ἡ, quod expungendum censeo.

11 Γερμανίκεια, πόλις Εὐφρατησίας.] Germanicia, urbs *Euphratesiæ*. i. e. *regionis*, Syriæ, quæ ab Euphrate nomen accepit, memoratur Ptolemæo lib. 5. c. 15. inter Syriæ urbes mediterraneas incipientibus ab Septentrione Commagenæ, quæ hodie, ut ajunt *Adata* dicitur. Ex hac urbe fertur fuisse celebris ille hæreticus *Nestorius*, adversus quem sub Theodosio juniore Synodos convocata fuit, quod assereret matrem Christi non esse appellandam Θεοτόκον. i. e. *Deiparam.*

12 Γέρμαρα, Κελτικῆς ἔθνος.] Germara, gens Celticæ dicitur fuisse auctori nostro, quæ per diem non videt, ex Aristotele de Mirabilibus; nihil tale legitur apud Aristotelem de Mirabilibus, quem ego habebam, & gens & historia est prorsus fabulosa, etsi Apollonius ex Eudoxo id scribat, uterque falsus est.

13 Γερούνιον, πόλις Ἰταλίας.] Gerunium, urbs Italiæ in Apulia, distabat à Luceria ducenta stadia, ut refert Polybius lib. 3. Ὁ δὲ στρατηγὸς Ἀννίβας πυνθανόμενος παρὰ τῶν κατασκόπων, πλεῖστον ὑπάρχειν σῖτον ἐν τῇ περὶ τὴν Λουκερίαν, καὶ τὸ καλούμενον Γερούνιον χώρᾳ, &c. i. e. *Dux verò Hannibal, cum audiret ab exploratoribus plurimum frumenti esse in regione circa Luceriam & quod vocabatur Gerunium, ad custodiam Gerunium opportunum esse, illic cum hibernare statuit, eò duxit copias, quod abest à Luceria ducenta stadia.* Gerionem vocat Liv. lib. 22. c. 18. *Et Pelignis Pœnus flexit iter, retroque Apuliam repetens* Gerionem *pervenit, urbem metu quia collapsa ruinis pars mœnium erat, ab suis desertam.* Alii qui eamdem esse rentur, quæ *Cirignola* vulgò dicitur, ubi Galli ab Hispanis anno 1503 duce Gonsalvo, quem po- ante-

δεατος δὲ Γερηνίαν ταύτην καλεῖ. Τὸ ἐθνικὸν, Γερηνῖνος.

A atus verò *Gereniam* hanc vocat. Gentile, Geruninus.

ΓΕΡΡΑ [14], πόλις Χαλδαίων. Ὁ πολίτης, Γερραῖος· καὶ θηλυκὸν Γερραία, καὶ Γερραΐς, ὡς Θηβαΐς.

GERRHA, urbs Chaldæorum. Civis, Gerrhæus, & fœmin. Gerrhæa, & Gerrhaïs, ut Thebaïs.

ΓΕΡΡΟΣ [15], τόπος, καὶ ποταμὸς προσεχὴς τῷ Βορυσθένει. Ὁ πολίτης, Γέρριος.

B GERRHUS, locus, & fluvius vicinus Borystheni. Civis, Gerrhius.

ΓΕΤΙΑ [16], ἡ χώρα τῶν Γετῶν. Γέτης γὰρ τὸ ἐθνικὸν, οὐ τὸ κύριον. [17] Ἔστι δὲ Θρακικὸν ἔθνος. [18] Ἔστι καὶ θηλυκῶς Γέτης· οὕτω γὰρ ἐκαλεῖτο ἡ γυνὴ τοῦ Φιλίππου τοῦ Ἀμύντου. Καὶ κτητικῶς λέγεται Γετικὸς, ἀφ' οὗ Κρίτωνος Γετικά. Καὶ θηλυκὸν, Γετική. Νόμοι δὲ Γετῶν τὸ ἐπισφάζειν τὴν γυναῖκα τῷ ἀνδρὶ, καὶ ὅταν ἐπικηρυκεύωνται, κιθαρίζειν. Ἀῤῥιανὸς δὲ Γετηνοὺς αὐτούς φησι.

GETIA, regio Getarum. Getes enim est gentile, non proprium. Est verò Thracica gens. Est & fœmin. gen. Getes. Sic e- C nim vocabatur uxor Philippi Amynthæ filii. Dicitur etiam possessivus, Geticus, à quo Critonis Getica, & fœminin. Getica. Leges verò Getarum jubebant jugulare uxorem post mariti mortem, & cithara-canere, quando caduceatores mittunt. Arrhianus verò *Getenos* D eos vocat.

ΓΕΦΥΡΑ [19], πόλις Βοιωτίας. [20] Τοὺς αὐτοὺς δέ φασι καὶ Ταναγραίους, ὡς Στράβων καὶ Ἑκαταῖος. [21] Ἀφ' οὗ καὶ Γεφυραία ἡδύω.

GEPHYRA, urbs Bœotiæ, eosdem vocant etiam *Tanagræos*, ut Strabo, & Hecatæus, à quo & Gephyræa voluptas.

ΓΕ- GE-

antonomasiam Hispani vocant *el gran Capitan*, ingenti prælio cæsi, fusique fuere, ut rerum monumentis prodidit Mariana de Rebus Hispaniæ lib. 27. c. 21. qui eam quoque *Gerionem* vocat.

14 Γέῤῥα, πόλις Χαλδαίων.] Gerrha, urbs Chaldæorum, memoratur Ptolemæo inter Batanææ regionis Syriæ urbes, Plinio inter Arabiæ, lib. 6. c. 28. *Gerraicus sinus. Oppidum Gerra v. mil. passuum magnitudine, turres habet ex Salis quadratis mollibus.* Eadem erat civitas, etsi Cosmographus eam Syriæ Batanææ adscribat. Ea enim Syriæ pars erat Arabiæ finitima, ut videre est ex eodem Cosmographo libro capiteque citato.

15 Γέῤῥος, τόπος, καὶ ποταμὸς προσεχὴς τῷ Βορυσθένει.] Gerrhus, locus, & fluvius vicinus Borystheni. Utrumque memorat Herodotus lib. 4. c. 56. Ἕβδομος δὲ Γέῤῥος ποταμὸς ἀπέσχισται μὲν ἀπὸ τοῦ Βορυσθένεος, κατὰ τοῦτο τῆς χώρης ἐς ὃ γινώσκεται ὁ Βορυσθένης· ἀπέσχισται μὲν νυν ἐκ τούτου τοῦ χώρου. οὔνομα δὲ ἔχει τό, περ ὁ χῶρος αὐτὸς, Γέῤῥος. Ῥέων δ' ἐς θάλασσαν, οὐρίζει τήν τε τῶν Νομάδων χώρην, καὶ τὴν τῶν βασιληΐων Σκυθέων. i.e. *Septimus verò Gerrhus fluvius dirimitur quidem à Borysthene, circa id regionis, ad quod cognoscitur Borysthenes; dirimitur quidem nunc ab hoc loco; nomen verò habet idem, quod locus ipse, Gerrhus, disterminatque regionem Nomadum, & regiorum Scytharum.*

16 Γετία, ἡ χώρα τῶν Γετῶν.] Getia, regio Getarum, ut ait auctor noster, qui eos in Δακίᾳ ad Pontum & orientem locat, aliqui veterum confundunt Dacos, Getas, & Daos, verum diversi fuere populi etsi finitimi, ut apparet ex Stephano loco citato, & ex Dione lib. 57. Δάκους δὲ αὐτοὺς προσαγορεύω, ὥσπερ που, καὶ αὐτοὶ ἑαυτοὺς, καὶ οἱ Ῥωμαῖοι σφᾶς ὀνομάζουσιν. οὐκ ἀγνοῶν ὅτι Ἑλλήνων τινὲς Γέτας αὐτοὺς λέγουσιν, εἴτ' ὀρθῶς, εἴτε καὶ μὴ, λέγοντες. Ἐγὼ γὰρ οἶδα Γέτας τοὺς ὑπὲρ τοῦ Αἵμου παρὰ τὸν Ἴστρον οἰκοῦντας. i.e. *Dacos verò eos appello, sicut ipsi sese & Romani vocant, non ignarus ab aliquibus Græcorum Getas dici, sive rectè, sive malè dicentes. Ego enim novi Getas supra Hæmum ad Danubium incolentes.*

17 Ἔστι δὲ Θρακικὸν ἔθνος.] Getas esse Thracicos populos inquit, quod etiam asserit Serv. ad illud Virgilii Æneid. lib. 3. v. 35.

Gradivumque patrem, Geticis qui præsidet arvis.

Geticis, inquit Serv. Thraciis. Eodem sensu Statius Sylv. lib. 3.

— Tyrione hæc mœnia plectro
An Geticâ venere lyrâ —

Eos olim Darium Hystaspis subegisse tradit Herodotus lib. 4. c. 93. qui *Zamolxim* Getam celebrat, qui eis leges dedit, quas à Vesta accipere simulabat. Eum quoque inter celeberrimos legumlatores memorat Diodorus Bibliothecæ Historiæ lib. 1. Strabo etiam lib. 7. meminit Zeutam, & Deceneum philosophos Getas, & eorum regem Bœrebisten, qui plerisque finitimis gentibus subactis transiens Istrum Romanis quoque fuit terrori. Aliqui existimant Gothos esse Getas ex illo Spartiani loco in Antonino Caracalla, qui *Geticus* vocatus fuit per jocum, quod Getam fratrem occidisset, & Gothi *Getæ* dicerentur, quos ille ad orientem transiens tumultuariis præliis devicerat. Jocus verò ille procedebat ex amphibolia. Sententiam nostri auctoris, qui Getas ad Pontum locat loco supra citato, verissimam esse nullus dubito, quandoquidem Ovidius seu relegatus, ut ipse vult, seu exul à Cæsare hanc regionem frequentavit, cujus extant quatuor epistolarum libri ex Ponto, quorum primum sic incipit:

Naso Tomitanæ jam non novus incola terræ
Hoc tibi de Getico littore mittit opus.

Quos ipse variis in locis proscindit tanquam barbaros, truces, intonsos & inhumanos.

18 Ἔστι καὶ θηλυκῶς Γέτης· οὕτω γὰρ, &c.] Pro Γέτης lege Γέτις. Jam enim supra egit de gentilitio Getes mascul. *Getin* vocatam fuisse uxorem Philippi filii Amyntæ ait, quod nescio ex quo desumpserit. Philippus iste, de quo sermo, fuit Alexandri Magni pater, qui diversas uxores habuit. *Geten* verò Ovidius se poëtam vocavit, quod Getico sermone scripserit libellum. Sic enim ille de se loquitur Epistol. ex Ponto lib. 4. Epistola 13. v. 17.

Nec te mirari, si sint vitiosa, decebit
Carmina, quæ faciam pæne poëta Getes.
Ah pudet! & Getico scripsi sermone libellum
Structaque sunt nostris barbara verba modis.

19 Γέφυρα, πόλις Βοιωτίας.] Gephyra, urbs Bœotiæ, quæ *Tanagra*, & *Græa*, & *Pœmandria* quoque dicta fuit, ut ait Etymologus in Γέφυρα, id nominis verò invenisse inquit; quod ejus oppidani propter hiemem γεφύραις utebantur *h.e.* pontibus.

20 Τοὺς αὐτοὺς δέ φασι καὶ Ταναγραίους, &c.] In his verbis videtur deficere ὁ πολίτης Γεφυραῖος. i.e. *Oppidanus*, *Gephyræus*. Sic enim amat loqui Stephanus, *Gephyræos* verò Tanagræos vocatos fuisse inquit ex Strabone, qui lib. 9. id affirmat: Καλοῦνται δὲ καὶ Γεφυραῖοι, οἱ Ταναγραῖοι, &c. i.e. *Vocantur verò & Gephyræi, Tanagræi.* Ex hac urbe fuere Aristogiton, & Harmodius apud Athenienses celeberrimi tyrannicidæ, quod occiso Hipparcho Tyranno Athenienses tyrannide liberaverint; res est notior, quam ut indicari egeat.

21 Ἀφ' οὗ καὶ γεφυραία ἡδύω.] Lege γεφυραία ἡδονή i.e. *gephyræa voluptas.* Quod vicem adagii videtur obtinere, in quibus verbis latet allusio ad Atheniensium consuetudinem in Eleusiniis Sacris, inter quos cum hæc Sacra in Cereris Eleusiniæ honorem celebrabantur ἐν τῇ γεφύρᾳ. i.e. *in ponte*, vel quidam personatus, vel meretrix quædam, quæ ideo γεφυρὶς dicebatur, ut est apud Hesych. scommata in præ-

tereun-

ΓΕΦΥΡΩΤΗ, πόλις Λιβύης. Τὸ ἐθνικὸν, Γεφυρωταῖος, ἢ Γεφυρωτίτης, διὰ τὸν τύπον. A

GEPHYROTE, urbs Libyæ. Gentile, Gephyrotæus, vel Gephyrotites, propter typum.

ΓΗ[22], ἀπὸ τοῦ γέα κραθέν· ἀφ' οὗ τὸ γήγειος κτητικὸν, πλεονασμῷ τοῦ γ. Ἢ παρὰ τὸ γῆ, γήγειος. Ἀφ' οὗ καὶ Γηΐτης, ὁ αὐτόχθων, B καὶ γῆν οἰκῶν· καὶ γήϊνος μετουσιαστικόν. Λέγεται καὶ γήπεδον τὸ πρὸς τοῖς οἴκοις ἐν πόλει κηπίον. Ὅπερ οἱ Τραγικοὶ διὰ τοῦ α φασὶ, Δωρίζοντες. Διαφέρει γήπεδον οἰκοπέδου. Οἰκόπεδον γὰρ, οἰκίας ἐστὶ κατερριμμένης ἔδαφος· C γήπεδον δὲ, τὸ ἐν ταῖς πόλεσι παρακείμενον ταῖς οἰκίαις κηπίον. Ἀπὸ τοῦ γῆ, γαῖα. Ὁ οἰκήτωρ, γαιάτης· καὶ γαιήϊος κτητικόν· καὶ θηλυκὸν, γαιηϊάς. Καὶ τοῦ γαῖα, καὶ τοῦ γραῖα, βραχὺ τὸ α, ὅτι δισύλλαβα, ὡς Μαῖα, D Φαῖα.

GE, i. e. *terra* à gea contractum, à quo possess. γήγειος, i. e. *terrestris* per pleonasmum literæ g; vel à γῆ, γήγειος, i. e. *à terra*, *terrestris*, à quo γηΐτης, *indigena & qui terram habitat*, & γήϊνος, *materiale*, i. e. *è terra*. Dicitur etiam γήπεδον, *hortus juxta domos* in urbe, quod Tragici per *a* dicunt more Dorico. Differt verò γήπεδον, i. e. *hortulus*, ab οἰκόπεδον, *domus area*, Οἰκόπεδον enim, i. e. *domus area*, est solum domus dirutæ; γήπεδον verò est *hortulus*, qui in urbibus adjacet domibus, à nomine γῆ, i. e. *terra*, dicitur γαῖα, i. e. *terra*. Incola γαιάτης, i. e. *qui terram habitat*, & possess. γαιήϊος, i. e. *terrenus*, & fœmineum γαιηϊὰς, i. e. *terrena*. A verò *nominis* γαῖα & γραῖα est breve, eo quod sunt disyllaba, ut Mæa, Phæa.

ΓΗΘΟΥΣΣΑ, πόλις Λιβύης. Τὸ ἐθνικὸν, Γηθουσσαῖος, ὡς Σκοτουσσαῖος· ἢ Γηθούσσιος, ὡς Σιτυούσιος· ἢ Γηθουσσίτης, διὰ τὸ ἐπιχώριον. E

GETHUSSA, urbs Libyæ. Gentile, Gethussæus, ut Scotussæus, vel Gethussius, ut Sityusius: vel Gethussites, propter regionis consuetudinem.

ΓΗΛΥΣ, ἔθνος, οὗ μέμνηται Ἀσίννιος Κουάδρατος ἐν πρώτῳ Παρθικῶν· Ὀξύνεται δέ.

GELYS, gens, cujus meminit Assinnius Quadratus lib. 1 rerum Parthicarum. Acuitur verò.

ΓΗΡΕΙΑ, πόλις Ἰνδική, πλεῦσα ὑπὸ Δηριάδῃ τῷ βασιλεῖ τῶν Ἰνδῶν, πρὸς Διόνυσον πο- F λεμοῦντι. Τὸ ἐθνικόν, Γερειάτης.

GERIA, urbs Indica sub Deriade rege Indorum adversus Dionysum belligerante. Gentile, Geriates.

ΓΙΓΓΛΥΜΩΤΗ[23], Φοινίκης πόλις, ὡς Ἑκαταῖος.

GINGLYMOTA, Phœniciæ urbs, teste Hecatæo.

ΓΙΓΩΝΟΣ[24], πόλις Θρᾴκης, προσεχὴς τῇ Παλλήνῃ. Ὁ πολίτης, Γιγώνιος, ἀπὸ Γίγω- G νος τοῦ Αἰθιόπων βασιλέως, ὃς Διονύσῳ ἡττήθη. Ἀρτεμίδωρος ὁ Ἐφέσιος Γιγωνίδα ταύτην φησί.

GIGONUS, urbs Thraciæ Pallenæ vicina. Civis, Gigonius, à Gigone Æthiopum rege, qui à Dionyso victus fuit. Artemidorus Ephesius *Gigonida* eam vocat.

ΓΙΛΔΑ[25], πόλις Λιβύης. Τὸ ἐθνικὸν, Γιλ-

GILDA, urbs Libyæ. Gentile, Gildites,

tereuntes jaciebat. Dicebatur etiam Γεφυραία δημήτηρ. i. e. *Gephyræa Ceres à populo Attico* Γεφυρεῖς, teste Etymologo in Γεφυρεῖς. Potest etiam legi ἀφ' οὗ καὶ Γεφυραία Δημήτηρ. i. e. *unde Gephyræa Ceres*, scilicet quoniam in urbe Bœotiæ Gephyra coleretur.

22 Γῆ, &c.] Tota hæc sectio nec ad Topographiam, nec ad Geographiam sed ad Lexicographos pertinet.

23 Γιγγλυμώτη, Φοινίκης πόλις, &c.] Ginglymote, Phœniciæ urbs, ac si diceres Adonidis-mors, nomen compositum ex Gingre. Sic enim Phœnices Adonidem, מות *moth* verò mortem vocabant parum corrupto nomine. Fuit autem Adonis, filius Cynaræ, Cypriorum regis & ejus filiæ Myrrhæ, quem Venus in deliciis habuit; illud testatur Athenæus lib. 4. Ὀνομάζονται δὲ οἱ αὐλοὶ γίγγροι ὑπὸ τῶν Φοινίκων, ἀπὸ τῶν περὶ Ἄδωνιν θρήνων, τὸν γὰρ Ἄδωνιν Γίγγρην καλεῖτε ὑμεῖς οἱ Φοίνικες, ὡς ἱστορεῖ Δημοκλείδης. i. e. *Vocantur verò tibiæ à Phœnicibus Gingri ob lamenta, quibus Adonin deflent, vos enim Phœnices, ut narrat Democles, Adonin Gingren vocatis*. Facilis verò est transitus ex *gr* in *gl*: flere autem Adonin erat Ægyptiorum, & Phœnicum consuetudo, ut alibi ex Herodoto annotavimus, quod etiam memorat Ezechiel c. 8. v. 14. Cujus appono verba (Hebraica omitto) *Et adduxit me ad ostium portæ domus Adonai, quod est ad aquilonem, & ecce ibi mulieres sedebant, plangentes Thammuz.* i. e. *Adonim*, de cujus sacris videsis Lucianum de Dea Syria.

24 Γίγωνος, πόλις Θρᾴκης, προσεχὴς τῇ Παλλήνῃ.] Gigonus, urbs Thraciæ, adhærens Pallenæ. Memoratur Herodoto lib. 7. c. 123. Αὗται γάρ εἰσι αἱ τὴν νῦν Παλλήνην, πρότερον δὲ Φλέγρην καλεομένην νεμόμεναι. Παραπλέων δὲ καὶ ταύτην τὴν χώρην, ἔπλεε ἐς τὸ προειρημένον, παραλαμβάνων στρατιὴν καὶ ἐκ τῶν προσεχέων πολίων τῇ Παλλήνῃ, ὁμουρεουσέων δὲ τῷ Θερμαίῳ κόλπῳ· τῇσι οὐνόματά ἐστι τάδε, Λίπαξος, Κώμβρεια, Λισαὶ, Γίγωνος, Κάμψα, Σμίλα, Αἴνεια· ἡ δὲ τουτέων χώρη, Κροσσαίη ἔτι καὶ ἐς τόδε καλέεται. i. e. *Hæ enim sunt urbes sitæ in Pallena*, Phlegra *prius appellata. Pernavigata hac regione, ad prædictum locum navigavit, sumptis etiam militibus & vicinis Pallenæ urbibus, conterminis verò Thermæo sinui, quibus nomina sunt hæc, Lipaxus, Combrea, Lisa, Gigonus, Campsa, Smila, Ænea; quarum regio adhuc in hoc tempus* Crossæa *vocatur*.

25 Γίλδα, πόλις Λιβύης.] Gilda, urbs Libyæ, eamdem esse reor, quæ *Silda* dicitur Cosmographo lib. 4. c. 1. atque inter Libyæ mediterraneas urbes memoratur.

26 Γιλ-

γιλδίτης· ὡς Ἀλέξανδρος ἐν τρίτῳ Λιβυκῶν.

A dites, ut Alexander rerum Libycarum libro 3.

ΓΙΛΙΓΑΜΒΑΙ[26], ἔθνος Λιβύης. Ἡρόδοτος δ.

GILIGAMBÆ, gens Libyæ. Herodotus lib. 4.

ΓΙΝΔΑΝΕΣ[27], ἔθνος Λιβυκὸν Λωτοφάγον, [28] οἳ τὸν καρπὸν μόνον τοῦ λωτοῦ ἐσθίοντες B ζῶσι.

GINDANES, gens Libyca Lotophaga, qui tantum fructum loti comedentes vivunt.

ΓΙΝΔΑΡΑ[29], κώμη πρὸς τῇ Ἀντιοχείᾳ. Τὸ ἐθνικὸν, Γινδαρεύς. Κοδράτος δὲ, Γινδάρους ἔφη.

GINDARA, vicus prope Antiochiam. Gentile, Gindarensis. Quadratus verò *Gindaros* eos vocat.

ΓΙΤΤΑ[30], πόλις Παλαιστίνης· Πολύβιος C ἑκκαιδεκάτῳ. Τὸ ἐθνικὸν, Γιτταῖος.

GITTA, urbs Palæstinæ. Polybius libro 16. Gentile, Gittæus.

ΓΛΑΝΙΣ[31], ποταμὸς Κύμης, ὡς Λυκόφρων·

Γλάνις δὲ ῥείθροις δέξεται τέγγων χθόνα.

[32] Καὶ ἀπ' αὐτοῦ ἰχθὺς Γλάνις, ὁ καλούμενος D Γλάνιος. [33] Ἔστι καὶ Ἰβηρίας ποταμός. Ἔστι καὶ Ἰταλίας

GLANIS, fluvius Cumæ, ut Lycophron:

Glanis verò fluentis excipiet irrigans terram.

Et ab eodem fluvio dicitur piscis *Glanis*, qui vocatur *Glanius*. Est & Iberiæ fluvius. Est & Ita-

26 Γιλιγάμβαι, ἔθνος Λιβύης, &c.] Giligambæ, gens Libyæ ex Herodoti lib. 4. Cui ejusdem libri capite 169. dicitur *Gigama*. Τούτων δὲ ἔχονται Γιγάμαι, νεμόμενοι τὴν πρὸς ἑσπέρην χώρην, μέχρι Ἀφροδισιάδος νήσου. ἐν δὲ τῷ μεταξὺ χώρῳ τούτῳ ἥτε Πλατέα νῆσος ἐπικέεται, τὴν ἔκτισαν Κυρηναῖοι. i. e. *His adhærent Gigamæ, locum qui occasum spectat incolentes; usque ad Aphrodisiada insulam. In hujus loci medio jacet Platea insula, quam Cyrenæi condiderunt.* Non bene interpres Latinus vertit illud τὴν ἔκτισαν Κυρηναῖοι, *ubi urbem condiderunt Cyrenæi*, cum deberet vertere, quam [*insulam*] condidere Cyrenæi. Κτίζειν enim apud Græcos & *condere* apud Latinos, non solum de urbibus, sed etiam de regionibus dicitur, ut alibi annotavimus contra Scaligeri sententiam.

27 Γινδᾶνες, ἔθνος Λιβυκὸν λωτοφάγον, &c.] Gindanes, gens Libyca, *lotophaga*, i. e. *quæ loto vescebatur*; sed alii etiam erant Libyæ populi, qui *Lotophagi* vocabantur eadem de causa, ut videre est apud Herodotum lib. 4. c. 176. Μακέων δὲ τούτων ἐχόμενοι Γινδᾶνές εἰσι. Τῶν αἱ γυναῖκες περισφύρια δερμάτων πολλὰ ἑκάστη φορέει κατὰ τοιόνδε τι, ὡς λέγεται. Κατ' ἄνδρα ἕκαστον μιχθέντα περισφύριον περιδέεται. ἣ δ' ἂν πλεῖστα ἔχῃ, αὕτη ἀρίστη δέδοκται εἶναι, ὡς ὑπὸ πλείστων ἀνδρῶν φιληθεῖσα. Ἀκτὴν δὲ προέχουσαν ἐς τὸν πόντον τούτων τῶν Γινδάνων νέμονται Λωτοφάγοι. οἳ τὸν καρπὸν μοῦνον τοῦ λωτοῦ τρώγοντες ζώουσι. Ὁ δὲ τοῦ λωτοῦ καρπός ἐστι μέγεθος ὅσον τὸ τῆς σχίνου, &c. id est: *Horum Macarum finitimi sunt Gindanes, quorum uxores ferunt fimbrias pelliceas singulæ multas, ob hoc, ut dicitur, quod ut à singulis viris Venerem passa est fimbriam circumligat, quæ verò plurimas habuerit, ipsa optima censetur, tanquam à plurimis viris amata. Oram in mare porrectam horum Gindanum incolunt Lotophagi, qui è solo loti fructu comedentes vivunt; fructus verò loti magnitudine est instar lentisci, suavitate verò palmæ fructus assimilis. Ex hoc fructu Lotophagi vinum conficiunt. Lotophagis juxta mare vicini sunt Machlyes, loto & ipsi vescentes, sed minus quam qui prius dicti sunt.* Quàm diversæ, quam discrepantes, & quam ridiculæ sunt viris sapientibus res humanæ, apud alios honori tribuitur, quod apud alios ignominiæ & vitio datur. Verum nihil honestum est naturâ, sed positione. Γινδᾶνες apud auctorem nostrum notatur accentu circumflexo in penultima, apud Herodotum accentu acuto in antepenultima.

28 Οἳ τὸν καρπὸν μόνον τοῦ λωτοῦ ἐσθίοντες ζῶσι.] Sunt verba Herodoti in dialectum communem formata. Sic enim ille lib. 4. c. 176 loquitur: Οἳ τὸν καρπὸν μοῦνον τοῦ λωτοῦ τρώγοντες ζώουσι. i. e. *Qui fructum solum loti comedentes vivunt.* Quæ verba intelligenda videntur de Lotophagis potius, quam de Gindanibus. Præcedit enim illud τῶν Γινδάνων νέμονται Λωτοφάγοι, οἳ τὸν, &c. Sed noster auctor id de Gindanibus dici existimavit, mihi de Lotophagis dici vero propius videtur.

29 Γίνδαρα, κώμη πρὸς τῇ Ἀντιοχείᾳ.] Gindara, vicus prope Antiochiam. Straboni lib. 16. *Gindarus* urbs appellatur, quam arcem inquit esse Cyrrhesticæ regionis prope Antiochiam. Ejus sunt verba: Συνάπτει δὲ ταύτῃ ἡ Κυρρηστικὴ μέχρι δεῦρο παρατείνουσα. Ἐνταῦθα δ' ἐστὶ πόλις Γίνδαρος, ἀκρόπολις τῆς Κυρρηστικῆς, καὶ λῃστήριον εὐφυὲς, καὶ Ἡράκλειόν τι καλούμενον πλησίον, &c. i. e. *Adhæret verò his Cyrrhestica eò usque protensa. Hic verò est urbs Gindarus, arx Cyrrhesticæ, & aptum latronibus receptaculum, & Heraclium quoddam nomine. Circa hæc loca Pacorus, qui erat Parthorum regis filiorum natu maximus, cum Syriam cum exercitu invasisset, à Ventidio interfectus est. Gindaro Pagræ adjacent, castellum Antiochidis munitum.* Gindarus etiam dicitur Ptolemæo lib. 5. qui eam inter Seleucidis urbes locat. Eadem verò fuit urbs, non longe enim hinc ipse locat Cyrrhisticam regionem, quæ Straboni libro citato dicitur *Cyrrhestica*; ego Strabonem ex Ptolemæo corrigendum esse censeo.

30 Γίττα, πόλις Παλαιστίνης.] Gitta, urbs Palæstinæ; Hebraïce dicitur גת *gath*. Hieronymus, & LXX Senes transferunt *Geth*; unde Plinio lib. 5. c. 19. dicitur *Getta*; ejus fit mentio Sam. lib. 1. c. 27. v. 2. Cujus rex fuit Achis, qui vicit Saulum ad montem Gelboën, ut apparet ex Samuelis libro citato c. 31. Ex hac etiam urbe fuit παμμεγέθης ille Goliathus apud sacros Scriptores decantatus, quem David singulari certamine vicit, & occidit, ut narrant Regum libri, & Josephus Antiquitatum lib. 6. c. 10. Simonis quoque Magi patriam fuisse scribit Zonaras ex Justino martyre. *Gitta* vocatur à Josepho libro capiteque citato.

31 Γλάνις, ποταμὸς Κύμης, ὡς Λυκόφρων.] Glanis fluvius Cumæ ex Lycophrone, cujus affert versiculum, ad quem locum ejus Scholiasta tres hujus nominis fluvios, ut & noster, memorat.

32 Καὶ ἀπ' αὐτοῦ ἰχθὺς Γλάνις, &c.] A fluvio Glani dicitur piscis *glanis*, qui *glanius* quoque vocatur; hujus piscis meminit Plinius lib. 32. c. 10. *Verrucas tollit glani jecur illitum.* Forsitan scribendum Glanii, ut fit à nominat. Glanius.

33 Ἔστι καὶ Ἰβηρίας ποταμός. Ἔστι καὶ Ἰταλίας, &c.] Glanim quoque inquit esse Iberiæ, & Italiæ fluvium, circa Tiberim. Glanis Iberiæ fluvii altum apud alios silentium; at Glanis Italiæ prope Tiberim fit mentio apud Plinium lib. 3. c. 5. cujus verba hic subjiciam: *Tiberis anteà* Tybris *appellatus, & prius* Albula, *& media ferè longitudine Apennini, finibus Aretinorum profluit, tenuis primò, nec nisi piscinis corrivatus, emissusque navigabilis, sicuti Tinia & Glanis influentes in eum*, &c.

Ἰταλίας τρίτος ποταμὸς, περὶ τὸν Τίβεριν ποταμόν. A

& Italiæ tertius fluvius, circa Tiberim fluvium.

ΓΛΑΥΚΙΆ [34], πολίχνιον Ἰωνίας. Τὸ ἐθνικὸν Γλαυκιεὺς, καὶ Γλαυκιώτης. Βέλτιον δὲ Γλαύκιος, ὡς τῆς Πλακίας Πλάκιος.

GLAUCIA, oppidulum Ioniæ. Gentile, Glaucienſis, & Glauciotes, ſed melius eſt Glaucius, ut à Placia, Placius.

ΓΛΑΎΚΟΥ δῆμος, ἐν Λυκίᾳ, ὡς Ἀλέξανδρός φησιν, ἀπὸ Γλαύκου τοῦ ἥρωος. Ὁ δημότης, Γλαυκόδημος. B

GLAUCI populus, in Lycia, ut Alexander inquit à Glauco heroë. Popularis, Glaucodemus.

ΓΛΑΦΥΡΑΊ [35], πόλις Θεσσαλίας. Ὅμηρος·

Βοίβην, καὶ Γλαφυράς. — C

Ἀπὸ Γλαφύρα υἱοῦ Μάγνητος, κτίσαντος. Τὸ ἐθνικὸν Γλαφυρεύς. [36] Ἔστι καὶ κώμη Κιλικίας, ἀπέχουσα Ταρσοῦ τριάκοντα στάδια πρὸς δύσιν.

GLAPHYRÆ, urbs Theſſaliæ. Homerus:

Bœben, & Glaphyras —

A Glaphyra conditore Magnetis filio. Gentile Glaphyrenſis. Eſt & vicus Ciliciæ, diſtans à Tarſo ad occidentem triginta ſtadia.

ΓΛΉΤΕΣ [37], ἔθνος Ἰβηρικὸν μετὰ τοὺς Κυνήτας. Ἡρόδωρος δεκάτῳ. D

GLETES, populi Iberici, poſt Cynetes, Herodorus lib. 10.

ΓΛΙΣΣΑΣ [38], πόλις Βοιωτίας· ἢ ἀπὸ Γλίσωνος, ἢ ἀπὸ Γλίσαντος. Τὸ ἐθνικὸν, Γλισάντιος.

GLISSAS, urbs Bœotiæ, vel à Gliſone, vel à Gliſante. Gentile, Gliſſantius.

ΓΝΗ͂Σ, ἔθνος οἰκῆσαν τὴν Ῥόδον. Ἔνθεν καὶ Γνῆτες, οἱ ἰθαγενεῖς. Λέγεται δὲ καὶ μετὰ τοῦ ι, Ἴγνητες. E

GNES, gens, quæ Rhodum habitavit. Hinc & *Gnetes*, indigenæ. Dicitur etiam cum *i*, Ignetes.

ΓΟΑΡΗΝΗ [39], χώρα Ἀραβίας, πλησίον Δαμασκοῦ. Λέγεται καὶ Γοάρεια.

GOARENE, regio Arabiæ prope Damaſcum. Dicitur etiam *Goaria*.

ΓΟΛΓΟΙ [40], πόλις Κύπρου, [41] ἀπὸ Γόλγου τοῦ ἡγησαμένου τῆς Σικυωνίων ἀποικίας. Λέγεται F

GOLGI, urbs Cypri, à Golgo Sicyoniorum coloniæ duce. Dicitur etiam Golgum

34 Γλαυκία, πολίχνιον Ἰωνίας.] Glaucia, oppidulum Ioniæ, quod *Glauce Micales* dicitur Thucydidi lib. 8. Οἱ δὲ Ἀθηναῖοι ταῖς ἐκ Σάμου ναυσὶ δυοῖν καὶ ὀγδοήκοντα, αἳ ἔτυχον ἐν Γλαύκῃ τῆς Μυκάλης ὁρμοῦσαι (διέχει δὲ ὀλίγον ταύτῃ ἡ Σάμος τῆς ἠπείρου πρὸς τὴν Μυκάλην) ὡς εἶδον τὰς τῶν Πελοποννησίων ναῦς ἐπιπλεούσας, ὑπεχώρησαν ἐς τὴν Σάμον, &c. i. e. *Athenienſes verò cum illis duabus, & octoginta navibus è Samo, quæ in* [oppidulo] *Glauce Mycales ſtationem habebant (ab hac autem parte, quæ Mycalen ſpectat, Samus à continente parum diſtat) cum Peloponneſiorum naves adnavigentes vidiſſent, in Samum ſe receperunt, &c.* Mycale verò erat promontorium in continenti ſitum, quod quâ zephyro vento expoſitum eſt, ad Samum pertinebat, in quam congregabantur Iones & celebrabant feſtum, cui poſuerunt nomen *Panionia*, auctore Herodoto lib. 1. c. 148. quare ſine dubio Glauce Thucydidis eſt oppidulum, quod noſtro dicitur *Glaucia*.

35 Γλαφυραὶ, πόλις Θεσσαλίας. Ὅμηρος.] Glaphyræ, num. plur. urbs Theſſaliæ ex Homero, cujus affert hemiſtichium, quod apud eum legitur Il. 2. v. 712. de qua videſis, quæ in Βοίβος annotavimus.

36 Ἔστι καὶ κώμη Κιλικίας, &c.] Inquit Glaphyras eſſe quoque Ciliciæ vicum, cujus nulla apud alios fit mentio, quod ſciam, præter Euſtathium ad Il. 2. v. 712. qui id ex noſtro auctore habet.

37 Γλῆτες, ἔθνος Ἰβηρικὸν, μετὰ τοὺς Κυνήτας.] Gletes, gens Iberica, poſt Cynetas. Ego exiſtimo eſſe eoſdem, quos Strabo lib. 3. vocat *Igletas*, & noſter in Τλῆτες, Tletes ex Hecatæo, quod ſine dubio factum fuit ex ſimilitudine literarum Græcarum Γ & Τ. Cynetas verò memorat Avienus in Jambis:

Ana amnis illic per Cynetas effluit
Sulcatque glebam.

Fuiſſe verò *Igletes* nomen antiquum Hiſpanorum tradit Strabo libro citato, ſed antiqui tam Latini, quam Græci perfectam cognitionem Hiſpaniæ capere non potuerunt, ut apparet ex Polybii lib. 3. quod ſatis arguit illud Ephori, qui putavit *Iberos* eſſe unam civitatem, teſte Joſepho lib. 1. contra Apionem.

38 Γλίσσας, πόλις Βοιωτίας. Gliſſas, antis, urbs Bœotiæ prope montem Hypatum, quam interfluere amnem Thermodontem prodidit Herodotus lib. 9. c. 42. Memoratur etiam Pauſaniæ lib. 9. cujus ætate ruinæ ejus tantum extabant, ut ipſe refert libro citato; Strabo quoque ejus meminit lib. 9.

39 Γοαρήνη, χώρα Ἀραβίας, πλησίον Δαμασκοῦ.] Goarene, regio Arabiæ prope Damaſcum. quæ *Goaria* etiam dicebatur; hoc nomine ſed per jota tantum in penultima memoratur Ptolemæo, non prope Damaſcum, ſed inter Palmyrenes Syriæ regionis civitates lib. 5. c. 15.

40 Γολγοὶ, πόλις Κύπρου, &c.] Golgi, orum, quæ neut. gen. & num. ſing. *Golgum* etiam dicitur, fuit urbs Cypri Veneri ſacra. Memoratur Catullo de Nuptiis Pelei & Thetidis:

Sancte puer, curis hominum qui gaudia miſces
Quæque regis Golgos, quæque Idalium frondoſum.

Reſpexit Catullus ad illud Theocriti:

Δέσποιν᾽ ἃ Γολγόν τε, καὶ Ἰδάλιον ἐφίλασας.
Regina, quæ Golgum, & Idalium amâſti.

Idem poëta de eadem Venere inquit:

Quæque Ancona, Cnidumque arundinoſam,
Colis, quæque Amathunta, quæque Golgos.

Lycophroni etiam Venus vocatur Golgorum regina:

— γαῖαν ἵξονται Θεᾶς
Γόλγων ἀνάσσης —
h. e. — *terram venient Deæ*
Golgorum reginæ.

41 Ἀπὸ Γόλγου τοῦ ἡγησαμένου τῆς, &c.] Nomen *Golgorum* Cypri urbis deducit à Golgo Sicyoniorum coloniæ duce, at Scholiaſta Theocriti ad carmen ſupra citatum inquit: Γολγοὶ, πόλις Κύπρου, ὀνομαζομένη ἀπὸ Γολγοῦ τινος Ἀδώνιδος καὶ Ἀφροδ.

τῆς καὶ Γόλγον ἀδελφῶς, [42] ἀφ' οὗ Γολγία ἡ A Ἀφροδίτη. Τὸ ἐθνικὸν, Γόλγιος, καὶ Γολγία, καὶ Γολγηΐς.

ΓΟΜΟΛΙ'ΤΑΙ[43], ἔθνος τῆς Ἰδουμαίας. [44] ἡ ἀπὸ Ἀμαλήκου, Ἀμαληκίτης ἐκλήθη.

ΓΟ'ΜΦΟΙ[45], πόλις Θεσσαλίας. Τὸ ἐθνι- B κὸν, ὅμοιον. Εὕρηται δὲ Γομφεύς.

ΓΟ'ΝΔΡΑΙ[46], Θρᾴκιον ἔθνος. Λέγεται δὲ παρ' Ἡροδότῳ Κίνδρα, καὶ Ῥόνδα.

ΓΟΝΕΙ'Σ[47], πόλις Θρᾴκης. Οἱ κατοικοῦντες ὁμοίως. [48] Οἱ δὲ Ἀδριανοπολίτας τούτους C ἐκάλεσαν.

ΓΟ'ΝΝΟΙ[49], πόλις Περραιβίας, ἀπὸ Γουνέως κληθεῖσα τοῦ ἀπογόνου Κύφου, ὡς φησὶν Ὅμηρος. Ὁ πολίτης, Γόννιος· καὶ Γοννία, ἡ γυνὴ, καὶ ἡ χώρα. Γράφεται δὲ καὶ μετὰ τοῦ υ. Τοὺς δὲ Περ- D ραιβοὺς καλοῦντας ἑαυτούς. Καὶ Γόννον διὰ δύο ν, τὴν πόλιν. Γόνα γὰρ οἱ Αἰολεῖς τὰ γόνατα. Τὸ ἐθνικὸν, καὶ Γονατᾶς, ὃ καὶ παράλογον διὰ τὸν τόνον, καὶ Γόννιος.

ΓΟΝΟΥ'ΣΣΑ[50], πόλις Περραιβίας. E Τὸ ἐθνικὸν, Γονουσσαῖος.

ΓΟ'ΡΑΜΑ, χώρα τῶν Σκηνιτῶν Ἀράβων. Οἱ οἰκήτορες, Γοραμηνοί.

ΓΟΡΓΙ'ΠΠΙΑ[51], πόλις Ἰνδικῆς. Τὸ ἐθνικὸν Γοργιππιεύς. F

ΓΟ'Ρ-

gum neutro genere, à quo Golgia Venus. Gentile, Golgius & Golgia, & Golgeïs, idis.

GOMOLITÆ, gens Idumææ, quæ ab Amaleco, *Amalecites* vocata est.

GOMPHI, urbs Thessaliæ. Gentile, eodem modo. Invenitur etiam Gompheus.

GONDRÆ, gens Thraciæ; quæ apud Herodot. dicitur *Cindra*, & *Rhonda*.

GONEIS, urbs Thraciæ. Incolæ, eodem modo. Alii *Adrianopolitas* eos vocant.

GONNI, urbs Perrhæbiæ, à Guneo Cyphi nepote sic vocata, ut inquit Homerus. Civis, Gonnius, & Gonnia, fœmina, & regio. Scribitur etiam cum *y*. *Perrhæbos verò vocantes seipsos.* Et Gonnum per duplex *n*, urbem. Gona enim Æoles *gonata*, id est, *genua* vocant. Gentile, *&* *Gonatas*, quod est præter rationem propter tonum. Dicitur etiam Gonnius.

GONUSSA, urbs Perrhæbiæ. Gentile, Gonussæus.

GORAMA, regio Arabum Scenitarum. Incolæ, Gorameni.

GORGIPPIA, urbs Indicæ. Gentile, Gorgippieus.

GOR-

Ἀφροδίτης. i. e. *Golgos, urbs Cypri, sic appellata à Golgo; quodam Adonidis & Veneris.* Bochartus id deducit à Phœnicio גלגל *golgol: Hebræi*, inquit ille, *Galgal & Gilgal & Gilgul dixerint, sed & Golgol legi voluit Hieronymus in locis:* Golgol inquit *quæ est Galgal. Hujus nominis loca quædam habuit terra Chanaan à rotunditate sic dicta. Græci* Γόλγον & Γόλγους *dicunt, finali L abjecto, ut in* Ἀννίβα *&* Ἀσδρούβα. Hæc sunt illius verba ex sua Chanaan lib. 1. c. 3. Sed parili fundamento nititur eruditissimus vir; ac Græci. Prius enim ostendendum erat Phœnicios condidisse Golgos, quod cum non constet, adeo incertum est hujus etymon, ac illud Græcorum.

42 Ἀφ' οὗ Γολγία ἡ Ἀφροδίτη.] Quia Golgi urbs Cypri Veneri erat sacra; ut nota præcedenti ostendimus, ideo *Golgia* vocabatur ab eodem loco.

43 Γομολῖται, ἔθνος τῆς Ἰδουμαίας.] Gomolitæ, gens Idumææ. Nescio ex quo auctore hæc transcripserit Stephanus, nisi admodum oscitanter ex Josepho, apud quem *Gobolitis*, non *Gomolitis* est Idumææ regio. Ejus verba hic subjiciam, ex Antiquit. lib. 2. c. 1. Ἀμάληκος γὰρ νόθος ἦν ἐκ παλλακῆς αὐτῷ γεγονώς, Θαμνάης ὄνομα, οὗτοι κατῴκησαν τῆς Ἰδουμαίας τὴν Γοβολῖτιν λεγομένην, καὶ τὴν ἀπὸ Ἀμαλήκου κληθεῖσαν Ἀμαληκῖτιν. i. e. *Amalecus enim erat nothus ipsi* [Eliphazo] *ex Thamnae concubina genitus, hi habitaverunt Idumææ regionem, quæ* Gobolitis *dicitur, & eam, quæ ab Amaleco* Amalecitis *vocata fuit.*

44 Ἡ ἀπὸ Ἀμαλήκου, Ἀμαληκίτης ἐκλήθη.] Si hæc verba intelligenda sunt de Idumæa, pro Ἀμαληκίτης lege Ἀμαληκῖτις, sin de eadem gente, legendum est Ὅ, τι pro ἤ. Refertur enim tunc πρὸς τὸ ἔθνος. Ex Josephi verbis nota præcedenti adductis apparet, Idumææ regiones quasdam dictas fuisse *Gobolitin* & *Amalecitin*.

45 Γόμφοι, πόλις Θεσσαλίας.] Gomphi, num. plur. mascul. gen. urbs Thessaliæ memoratur Constant. Porphyrogenetæ Them. lib. 2. Them. 2. Juxta hanc urbem defluebat Peneus totius Thessaliæ celeberrimus fluvius, teste Plinio lib. 4. c. 8. Eam expugnavit Cæsar, & ad diripiendum militibus concessit, ut ipse refert de bello civili lib. 3.

46 Γόνδραι, Θρᾴκιον ἔθνος, &c.] Gondræ, Thracia gens, quæ apud Herodotum dicitur Cindra, & Rhonda, quorum ne nomen quidem apud Herodotum legitur. Fortasse est μνημονικὸν ἁμάρτημα, & pro Herodoto alius ex veteribus scriptoribus substituendus est.

47 Γονεῖς, πόλις Θρᾴκης, &c.] Goneis, urbs Thraciæ, à nemine, quod sciam, memoratur; ab Scylace verò in Thracia Γάνος dicitur. Viderint doctiores, utrum fuerit eadem, necne.

48 Οἱ δὲ Ἀδριανοπολίτας τούτους ἐκάλουν.] Gonenses Goneorum urbis oppidanos alioqui *Adrianopolitas* vocabant, quare non vocaretur etiam ipsum oppidum Adrianopolis? si ejus oppidanos vocabant *Adrianopolitas*; Adrianopolis verò fuit urbs Thraciæ celeberrima, quam Turci anno M. CCCCII. ceperunt & sui imperii regiam constituerunt, antequam Constantinopolin caperent. Lampridius in Heliogabalo auctor est, Heliogabalum condidisse urbem circa Hebrum Thraciæ, & *Orestam* nominasse, quam postea Adrianus Cæsar suo nomine vindicari jussit, ut idem auctor loquitur, id est de suo nomine *Adrianopolin* jussit vocari. Et hæc sunt quæ hac in re dicere habeo.

49 Γόννοι, πόλις Περραιβίας, &c.] Gonni, num. plur. urbs Perrhæbiæ, sic vocata à Guneo Cyphi nepote, ut ait Homerus, inquit Epitomator noster: At ejus bonâ veniâ Homerus non celebrat hanc urbem, sed Guneum ducem, quem Perrhæbi in expeditione Græcorum adversus Trojanos secuti sunt, ut apparet ex Il. 2. v. 747. Fuisse verò Perrhæbicam urbem constat ex Eustathio ad ejusd. Il. v. 573. & ex Strabone lib. 9. quibus *Gonos*, singulari num. dicitur.

50 Γονοῦσσα, πόλις Περραιβίας.] Gonussa, urbs Perrhæbiæ. Memoratur Eustathio ad Il. 2. v. 573. Gonoessa verò fuit promontorium Pellenæ eodem auctore ad eumdem versum, cujus meminit Homerus eodem carmine.

51 Γοργιππία, πόλις Ἰνδικῆς.] Gorgippia, urbs Indicæ, quæ regio Straboni lib. 11. dicitur *Sindice*, in qua locat ipse Gorgippiam; Sindi verò fuere populi circa Mæotim paludem, auctore nostro auctore in Σίνδοι. Sindæ autem fuere juxta magnum Indiæ sinum, ut idem suo loco refert: Ixibatas etiam locat epitomator noster prope Pontum finitimos Indicæ, ergo Ἰνδικὴ apud Græcos & de India & de Ponti qua-

ΓΟΡΓΥΙΑ, τόπος ἐν Σάμῳ, ὡς ἱστορεῖ Δοῦρις· ἐν ᾧ Διόνυσος Γοργυεὺς τιμᾶται. A

GORGYIA, locus in Samo, ut refert Duris, in quo Dionysus Gorgyreus colitur.

ΓΟΡΔΙΕΙΟΝ[52], πόλις τῆς μεγάλης Φρυγίας πρὸς τῇ Καππαδοκίᾳ, ἀπὸ Γορδίου τοῦ πατρὸς Μίδου. Τὸ ἐθνικὸν Γορδιεὺς, ὡς Κοτιάειον Κοτιαεὺς, Δορυλάειον Δορυλαεύς. Ἔδει δὲ ἰσοσύλλαβα· ἀλλὰ τὰ παρὰ τοῖς Φρυξὶ σημειώδη. B

GORDIEUM, urbs magnæ Phrygiæ juxta Cappadociam, à Gordio Midæ patre. Gentile, Gordieus, ut Cotiaëum, Cotiaeus, Dorylaëum, Dorylaeus. Debebant verò parisyllabica esse, sed sic à Phrygibus notantur.

ΓΟΡΔΙΟΥ τεῖχος[53], πόλις Μίδου, κληθεῖσα ἀπὸ τοῦ παιδὸς Γορδίου. Ὁ πολίτης, Γορδιοτειχίτης. C

GORDIOTICHOS, urbs Midæ, à Gordio filio. Civis, Gordiotichites.

ΓΟΡΔΥΑΙΑ[54], χώρα Περσικὴ, ἀπὸ Γόρδυος Τριπτολέμου παιδὸς, τοῦ κατὰ ζήτησιν Ἰοῦς ἐξ Ἄργους ἐλθόντος εἰς Συρίαν. Ἔστι δὲ ἡ πόλις παρὰ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Τίγριδος. Τὸ ἐθνικὸν, Γορδυαῖος· καὶ Γορδυαία ἡ χώρα καὶ ἡ γυνή. καὶ οὐδετέρως Γορδυαῖα ὄρη. Εὕρηται καὶ Γορδύας. Καὶ Γορδόχους αὐτοὺς φασι, καὶ Γόρδους. D

GORDYÆA, regio Persica, à Gordy Triptolemi filio, qui quærendæ Iûs causa ex Argis venit in Syriam. Est verò urbs sita juxta Tigris ostia. Gentile, Gordyæus, & Gordyæa, regio, & fœmina, & in neutro genere, Γορδυαῖα ὄρη, i. e. *Gordyæi montes.* Invenitur etiam Gordyas, *adis.* Eosdem Gordochos, & Gordos vocant.

ΓΟΡΔΥΝΙΑ[55], πόλις Μακεδονίας. Τὸ ἐθνικὸν, Γορδυνιάτης.

GORDYNIA, urbs Macedoniæ. Gentile, Gordyniates.

ΓΟΡΤΥΝ[56], πόλις Κρήτης. Οὕτω δὲ διὰ τοῦ ν, E

GORTYN, urbs Cretæ, sic per ν scribi-

ti quadam regione dicitur, quæ *Sindice* vocatur Straboni libro citato; Herodoto verò lib. 4. c. 86. *Indice* nominatur: Ἐς δὲ Θεμίσκυραν τὴν ἐπὶ Θερμώδοντι ποταμῷ ἐκ τῆς Ἰνδικῆς (κατὰ τοῦτο γάρ ἐστι τοῦ Πόντου εὐρύτατον) τριῶν τε ἡμερέων καὶ δύο νυκτῶν πλόος. i. e. *Ad Themiscyram, quæ est super flumen Thermodontem ex Indice (hic enim Ponti latissimum est) trium dierum duarumque noctium est navigatio.* Ubi nimis audacter vertit interpres Latinus *è Scythica* pro *ex Indice.*

52 Γορδίειον, πόλις τῆς μεγάλης Φρυγίας, &c.] Gordieum, urbs magnæ Phrygiæ prope Cappadociam, quam Sangarius fluvius interfluebat, teste Arrhiano de expeditione Alexandri lib. 1. circa calcem; cui, ut & Plutarcho in Alexandro *Gordium* dicitur; memoratur etiam Justino lib. 9. c. 7. apud quem perperam scribitur Gordien; hanc urbem cepit Alex. Magnus, & nodum illum Gordii patris Midæ, à quo urbs nomen habet, gladio ruptis loris dissecuit, de quo operæ pretium est audire Curtium, cujus ex lib. 3. c. 1. subjiciam verba: *Alexander urbe* [Gordio] *in suam ditionem redacta, Jovis templum intrat, vehiculum, quo Gordium Midæ patrem vectum esse constabat adspexit, cultu haud sanè à vilioribus, vulgatisque usu abhorrens. Notabile erat jugum adstrictum compluribus nodis in semet ipsos implicatis, & celantibus nexus. Incolis deinde affirmantibus editam esse oraculo sortem, Asiæ potiturum, qui inexplicabile vinculum solvisset: cupido incessit animo sortis ejus implendæ. Circa regem erat & Phrygum turba, & Macedonum: illa exspectatione suspensa, hæc solicita ex temeraria regis fiducia, quippe serie vinculorum ita adstricta, ut unde nexus inciperet, quove se conderet, nec ratione, nec visu percipi posset. Solvere adgressus; injecerat curam, ne in omen verteretur irritum inceptum. Ille nequaquam diu luctatus cum latentibus nodis; nihil, inquit, interest, quomodo solvatur: gladioque ruptis omnibus loris, oraculi sortem vel elusit, vel implevit.* Apposui omnia Curtii verba, ut notares & Alexandri audaciam & ejus ingenii promptitudinem in exsequendo. Quæ enim solvi non possunt, abscindere expedit. Cæterum Gordium fuit Midæ regia, referente eodem auctore libro, capiteque citatis.

53 Γορδίου τεῖχος, πόλις Μίδου, &c.] Gordiotichos. i. e. *Gordii-murus*, urbs Midæ, scilicet in magna Phrygia, ubi regnavit Midas Gordii pater, quæ Straboni lib. 12. dicitur Γόρδου κώμη. i. e. *Gordi pagus*, quæ postea *Juliopolis* dicta fuit, ut refert idem auctor eodem libro. Ejus oppidanos memorat Liv. lib. 38. c. 13. Noster in Ἁρπαλύκεια inquit Harpalyciam à Gordiotichitis conditam fuisse.

54 Γορδυαία, χώρα Περσική.] Gordyæa, regio Persica, à qua Gordyæi montes, qui ab aliis *Cordyæi, Gordochi, Gordi, Garduchi*; ut & incolæ solent nominari; fuere verò montes Armeniæ, non Persidis, in quibus arca Nochi quievit, qui Geneseos c. 8. v. 4. dicuntur הרי אררט *hare ararat.* i. e. *montes Armeniæ.* Armenia verò erat Persidi finitima, de quibus ex Beroso Chaldæo sic loquitur Joseph. Antiquit. lib. 1. c. 4. Τοῦ δὲ κατακλυσμοῦ τούτου, καὶ τῆς λάρνακος μέμνηνται πάντες, οἱ τὰς βαρβαρικὰς ἱστορίας ἀναγράψαντες, ὧν ἐστι καὶ Βηρωσσὸς ὁ Χαλδαῖος. Διηγούμενος γὰρ τὰ περὶ τὸν κατακλυσμὸν, οὕτω που διέξεισι. Λέγεται δὲ καὶ τοῦ πλοίου ἐν τῇ Ἀρμενίᾳ πρὸς τῷ ὄρει τῶν Κορδυαίων ἔτι μέρος τι εἶναι, καὶ κομίζειν τινὰς τῆς ἀσφάλτου ἀφαιροῦντας. Χρῶνται δὲ μάλιστα οἱ ἄνθρωποι τῷ κομιζομένῳ πρὸς τοὺς ἀποτροπιασμούς. i. e. *Hujus autem diluvii & arcæ meminerunt omnes barbaricæ historiæ scriptores, è quibus est etiam Berossus Chaldæus. Narrans enim de hoc diluvio, sic ferme edisserit. Fertur verò & navigii hujus pars quædam in Armenia apud montem Cordyæorum adhuc esse, & quosdam bitumen inde abrasum reportare; quo vice amuleti homines maxime utuntur.* Memorantur etiam Q. Curtio lib. 4. c. 10. *Rex* [Alexander] *impetu animorum utendum ratus secunda vigilia castra movit, dextra Tigrim habebat, à læva montes, quos* Gordyæos *vocant.* Arrhianus verò de expeditione Alex. lib. 3. *Sogdianos* sed non bene vocat; de quibus videsis Fulleri Miscell. sacra lib. 1. c. 4.

55 Γορδυνία, πόλις Μακεδονίας.] Gordynia, urbs Macedoniæ. Memoratur Ptolemæo lib. 3. c. 13. cui *Gordenia* dicitur & inter Emathiæ Macedoniæ regionis urbes numeratur. Plinio lib. 4. c. 10. Gordiniæ num. plur. dicitur.

56 Γόρτυν, πόλις Κρήτης.] Gortyn, urbs Cretæ, quæ *Gortys* postea dicta fuit, ut inquit noster, *Gortyna* verò dicitur Straboni lib. 10. Πόλεις δ' εἰσὶν ἐν τῇ Κρήτῃ πλείους μὲν, μέγισται δὲ, καὶ ἐπιφανέσταται τρεῖς, Κνωσσὸς, Γόρτυνα, Κυδωνία. i. e. *Urbes verò sunt in Creta plures quidem, maximæ autem & illustrissimæ tres, Cnossus, Gortyna, Cydonia.* Anonymo, quem vulgavit Jacobus Gothofredus fol. 44. *Gortine* dicitur, quam maximam centum urbium Cretæ inquit esse. Ἔπειτα τὴν Κρήτην νῆσον εὑρήσεις, ἣ ἑκατὸν ἀριθμῷ πόλεσι κεκοσμημένη ἐστὶ, καί ἐστιν ἐν πᾶσιν πλουσία καὶ θαυμαστὴ, ἔχουσα πόλιν μεγίστην, ὀνόματι Γορτίνην, &c. i. e. *Postea Cretam insulam invenies, quæ centum numero civitatibus condecorata est, & est in omnibus dives & admirabilis, quæ habet civitatem maximam; nomine Gortinem.* Straboni etiam vocatur Γορτυνίων πόλις, i. e. *Gortyniorum civitas*, libro decimo citato, ubi eam sic describit: Κεῖται δ' ἐν πεδίῳ καὶ ἡ Γορτυνίων πόλις, τὸ παλαιὸν μὲν ἴσως τετειχισμένη, καθάπερ καὶ Ὅμηρος εἴρηκε,

Γόρτυνά τε τειχιόεσσαν.

ὕστερον δ' ἀποβαλοῦσα τὸ τεῖχος ἐκ θεμελίων, καὶ πύργους τὰ χείρω μείνασα

του, ἀπὸ ἥρωος Γόρτυνος. Ἐκαλεῖτο δὲ καὶ Λάρισσα, εἶτα Κρήμνια, καὶ ὕστερον Γόρτυς. [57] Φασὶ δὲ τὴν αἰτιατικὴν, οἱ μὲν δισυλλάβως Γόρτυν, οἱ δὲ τρισυλλάβως·

— Γόρτυνά τε τειχιόεσσαν.

Οἱ δὲ Γόρτυναν, ὡς Ἄμυναν.

ΓΟΤΘΟΙ [58], ἔθνος πάλαι οἰκῆσαν ἐντὸς τῆς Μαιώτιδος. Ὕστερον δὲ εἰς τὴν ἐντὸς Θρᾴκης μετανέστησαν, [59] ὡς εἴρηταί μοι ἐν τοῖς Βυζαντικοῖς. Μέμνηται τούτων ὁ Φωκαεὺς Παρθένιος.

ΓΟΥΝΑΣ, κατοικία Συρίας, βαθύγειος, καὶ εὔκαρπος. Ὅθεν καὶ τοὔνομα, διὰ τὸ γόνιμον. Τὸ ἐθνικὸν, Γουναίτης.

ΓΡΑΙΑ [60], πόλις Ἐρετρίας. Ὁ πολίτης, Γραῖος. [61] ἀφαίρεσις γέγονε τῆς ἀρχῆς, [62] ὡς δειχθήσεται ἐν τῷ Ταναγραίᾳ.

ΓΡΑΙΚΟΣ [63], ὁ Ἕλλην, ὀξυτόνως, ὁ Θεσσαλοῦ

[A] scribitur ab heroë Gorty. Larissa etiam vocabatur, postea *Cremnia*, deinde *Gortys*, accusativum, alii disyllabum Gortyn; alii trisyllabum faciunt.

— *Gortynaque muratam.*

[B] Alii verò Gortynam, ut Amynam.

GOTTHI, populi, qui olim intra Mæotidem paludem habitabant. Postea verò mutatis sedibus in interiorem partem Thraciæ migravere, ut dixi in Byzanticis. Meminit horum Parthenius Phocensis.

[C] GUNAS, habitatio Syriæ, uberis, & fœcundi soli, unde & nomen διὰ τὸ γόνιμον; i. e. *propter fertilitatem*. Gentile, Gunætes.

GRÆA, urbs Eretriæ. Civis, Græus, aphæresis facta fuit à principio dictionis, ut [D] ostendetur in Tanagræa.

GRÆCUS, Hellen, accentu acuto, Thessa-

μείνασαι ἀτείχιστος, &c. i.e. *Sita verò est in planicie & Gortyniorum civitas, antiquitus quidem muris cincta, ut & Hom. dixit,*

— *Gortynaque muris-cinctam.*

postea muris funditus dirutis, & per omne tempus sine mœnibus mansit. Nam Ptolemæus Philopator aggressus eam muris circumdare, duntaxat ad XXC. *stadia perduxit opus. Aliquando illum memorabilem habuit ambitum; ad L. stadia distat à mari Libyco, & à Lebene emporio ipsius ad stadia* XC. *Habet & aliud navale, Metallum; distat verò ab ea* CXXX *stadia. Totam ipsam perfluit Lethæus fluvius.*

57 Φασὶ δὲ τὴν αἰτιατικὴν οἱ μὲν δισυλλάβως, &c.] Accusativum urbis Gortyniæ vel disyllabicè, vel trisyllabice finiri inquit, nempe, ut genitivi terminatio fuerit. Nam à Γόρτυνος, fit accusativus disyllabus, à Γόρτυς vero trisyllabus, atque sic usus est Homerus, cujus affert hemistichium, ut & Strabo supra, quod invenitur apud Homerum Il. 2. v. 646. Aliter se habent illa Stephani verba de hac urbe apud Stephanum Salmasii auctiorem, ut ipse refert in suis Plinianis exercitationibus in Solinum fol. 172. c. Sed ex hujusmodi diversitate lectionis, non orietur tale Schisma inter Criticorum filios, ac inter ecclesiasticos solet fieri. Mantissæ loco esto Pythium vocatum fuisse intimum Gortynæ locum, in quo erat Apollinis templum, cujus incolæ dicebantur Pythiei, ut noster tradit in Πύθιον.

58 Γότθοι, ἔθνος πάλαι οἰκῆσαν ἐντὸς τῆς, &c.] Gotthi, populi, qui olim intra Mæotidem paludem habitarunt, postea in interiorem Thraciæ partem migraverunt, ut inquit noster, penes quem sit fides, horum nomen veteribus ignotum fuit; postea volventibus annis maximè innotuit, ac multorum sed præcipue Hispanorum damno, alii Dacos, alii Getas fuisse ajunt, ut cum de Getia egimus, annotavimus, de quibus eruditè & cum judicio, ut solet, egit Mariana de Rebus Hispaniæ lib. 5 c. 1. quoniam Gothi per multos annos in Hispania regni sedem Toleti habuerunt. Ejus sunt verba: *Multas gentes feras & indomitas in Hispaniam per hæc tempora venisse, sequens narratio declarabit, Vandalos, Suevos, Alanos, atque Silingos. Gotthi in primis ex antiquis sedibus dilapsi, cum orientis occidentisque solis oras sui nominis terrore famaque complessent, atque victricibus armis Italiam universam lustrassent, ad extremum in Hispania constiterunt: in eaque imperii sedem cæteris nationibus quà pulsis, quà domitis collocarunt ac tenuerunt annis amplius trecentis. Ex septentrione omnes has gentes profectas se se in Romani imperii provincias infudisse quæstionis non est. Ab insito corporibus ardore, quem regionis frigus accendit, cibi & potus indulgentia, ad procreandam sobolem fœcunditas major existit; unde aucta sæpe multitudine, quo tempore præsertim nondum Christi religione suscepta desultoriæ Veneris licentia ad unas nuptias constricta erat: Soli sterilitas nivibus & pruina plurimum rigentis vitæ sustentandæ necessitate cogebat innumera hominum examina in mitiores fertilioresque agros commigrare: Romanos rerum dominos bello lacessere: imperii provinciis, ni mature obsisteretur, cladem exitiumque comparare. Quibus ex regionibus singulæ hæ nationes in Hispaniam commigrarint, quibus moribus, & ingenio essent (nam lingua, institutis legibusque discrepasse satis constat) explicare oratione, atque ita explicare, ut inter tot opinionum tenebras verum invenisse videamur, ardua res est, neque diligentia deesset, si via se ostenderet laboranti: nunc conjecturis standum, quando rerum vetustas, & eorum temporum incuria certam scriptioni fidem derogat.* Ravenas episcopus de Rebus Geticis c. 4. de eis agit, quem consulere potest Lector. Eos dividunt auctores in *Ostrogotthos*, h. e. *Gotthos-orientales*, ab *oost* deflexo nomine, quod adhuc hodie in regionibus septentrionalibus & in Belgio sonat *orientem*, & in *Visigotthos*, h. e. *Gotthos-occidentales* ab *West* deflexo etiam nomine, quo occidens adhuc hodie eisdem nationibus significatur. Ultimus eorum rex in Hispania fuit Rudericus, cujus ætate Mauri eo victo totius pene Hispaniæ imperio potiti sunt, & in ea usque ad Ferdinandum Catholicum varia fortuna permanserunt, quos ipse victo Granatensi rege ex Hispania tandem expulit. Has fortunæ vicissitudines frequenter ex historiæ annalibus discimus. Sed his relictis ad Spartam nostram revertamur.

59 Ὡς εἴρηταί μοι ἐν τοῖς Βυζαντικοῖς.] Ex his discimus auctorem nostrum scripsisse patriæ suæ historiam, cui ἐπιγραφὴν fecit Βυζαντικά, quam temporum calamitas nobis, ut & alia plurima rerum monumenta, invidit.

60 Γραῖα, πόλις Ἐρετρίας.] Græa, urbs Eretriæ, de qua videsis, quæ in Τάναγρα annotamus.

61 Ἀφαίρεσις γέγονε τῆς ἀρχῆς, &c.] Aphæresin factam fuisse à principio, dictionis scilicet, inquit, quoniam *Tanagræa* dicitur, igitur τὸ τανα per aphæresin ademptum est.

62 Ὡς δειχθήσεται ἐν τῷ Ταναγραίᾳ.] Lege ἐν τῷ Τανάγρᾳ: etenim hoc in loco inquit Tanagram ab Homero vocari Γραῖαν, & ab aliquibus Ταναγραίαν.

63 Γραικὸς, ὁ Ἕλλην.] Græcus, & est nomen proprium, & appellativum; cum est proprium accentu gravi notatur, cum est appellativum, acuto: à Græco igitur *Græci* dicti fuerunt, qui postea *Hellenes* dicti sunt ab Hellene Deucalionis filio, qui cum imperaret Phthiotidi, subditos sibi incolas pro Græcis *Hellenas* vocavit, teste Constant. Porphyrogen. de Them. lib. 2. Them. 5. Ἑλλὰς ἡ χώρα ἐκλήθη ἀπὸ Ἕλληνος τοῦ Δευκαλίωνος, ὃς δυνάστης ὢν τῆς Φθιώτιδος τοὺς ὑπηκόους ἑαυτῷ γενομένους ἀντὶ Γραικῶν Ἕλληνας ἐκάλεσε. i. e. *Hellas regio dicta fuit ab Hellene Deucalionis filio, qui cum dominatus esset Phthiotidi, subditos sibi incolas pro Græcis* Hellenas *nuncupavit.* Græcum verò, à quo Græci vocati sunt, Thessali filium fuisse testatur noster. Nam quemadmodum ab Ἀχαιὸς dicti sunt Ἀχαιοὶ, sic ab Γραικὸς vocati sunt Γραικοὶ, ut & à Μῆδος, dicti sunt Μῆδοι. Hujusmodi enim nomina ὁμοφώνως τῷ πρωτοτύπῳ, ut noster amat loqui, proferuntur, illud etiam confirmatur ex Euseb. Chronic. lib. 1. Κατὰ τούτους τοὺς χρόνους πρῶτος ἐβασίλευσε Θεσσαλίας Γραικοῦ παῖς Θέσσαλος. i. e. *Per hæc tempora primus regnavit in Thessalia Græci filius Thessalus.*

64 Κε-

σαλοῦ υἱός. Ἀφ' οὗ Γραικοί, οἱ Ἕλληνες.[64] Κεφάλων δὲ, καὶ τὸν Γρανικὸν ποταμὸν ἐντεῦθεν κληθῆναι.[65] Τὸ δὲ Γραικὸς τὸ κύριον, βαρύνεται. Τὸ οὖν ἐθνικὸν, ὀξύνεται. Λέγεται καὶ Γραικίτης, καὶ Γραικὶς τὸ θηλυκόν. Γραῖκες δὲ παρὰ Ἀλκμᾶνι, αἱ τῶν Ἑλλήνων μητέρες· καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Ποιμέσιν. Ἔστι δὲ ὁ μεταπλασμὸς, ἢ τῆς Γραῖξ εὐθείας κλίσις ἐστίν. Εἰσὶ δὲ καὶ Γραῖες Αἰολέων, οἱ τὸ Πάριον οἰκοῦντες.

ΓΡΑΜΜΙΟΝ, πόλις ἐν Κρήτῃ. Οἱ πολῖται, Γραμμῖται, καὶ Γραμμίτιοι. Εἰσὶ δὲ Γραμμῖται, πρὸς τῇ Κελτικῇ ἔθνος.

ΓΡΑΣΤΙΛΛΟΣ[66], ἀρσενικῶς, πόλις Μακεδονίας, ὃ καὶ διὰ τοῦ π γράφεται κατὰ τὴν πρώτην συλλαβὴν, Πράστιλλος, ὡς Εὔπολις.

ΓΡΗΣΙΝΟΣ, πόλις Χερρονήσου. Τὸ ἐθνικὸν, Γρησίνιος, ὡς Ἀνδροτίων ἕκτῳ Ἀτθίδος.

ΓΡΗΣΤΩΝΙΑ[67], χώρα Θρᾴκης πρὸς τῇ Μακεδονίᾳ· Θουκυδίδης δευτέρᾳ. Ἀπὸ Γρήστου τινός. Τὸ ἐθνικὸν, Γρηστῶνες.

ΓΡΥΝΟΙ[68], πολίχνιον Κυρηναίων, οὗ καὶ ἱερὸν Ἀπόλλωνος καὶ μαντεῖον ἀρχαῖον καὶ ναὸς πολυτελὴς λευκοῦ λίθου ἐν ᾧ τιμᾶται. Ἑκαταῖος δὲ τὴν πόλιν Γρύνειαν καλεῖ. Τὸ ἐθνικὸν, Γρυνεύς· καὶ Γρυνηῒς τὸ θηλυκόν.[69] Λέγεται καὶ Γρύνειος Ἀπόλλων, ὡς Παρθένιος Δήλῳ· καὶ Γρυνήϊος,

Thessali filius, à quo Græci dicti sunt, Hellenes. Cephalon auctor est, & fluvium Granicum hinc vocatum fuisse. Græcus verò cum est nomen proprium, gravatur. Gentile autem, acuitur. Dicitur etiam Græcites, & fœmineum Græcis, *idis*. *Graces* verò apud Alcmanem *Græcorum matres* dicuntur; necnon apud Sophoclem in Pastoribus. Est verò metaplasmus vel declinatio nominativi *Grax*. Sunt etiam Græes Æolorum, qui Parium incolebant.

GRAMMIUM, urbs in Creta. Civis, Grammitæ, & Grammitii. Sunt verò Grammitæ, prope Celticam populi.

GRASTILLUS, masculin. gen. urbs Macedoniæ, qui etiam per *p* scribitur in prima syllaba, Prastillus, ut Eupolis.

GRESINUS, urbs Chersonesi. Gentile, Gresinius, ut Androtio sexto Atthidis.

GRESTONIA, regio Thraciæ prope Macedoniam: Thucydides lib. 2. Sic dicta à Gresto quodam. Gentile, Grestones.

GRYNI, oppidulum Cyrenæorum, ubi & Apollinis fanum, & oraculum antiquum & templum sumptuosum ex lapide candido, in quo colitur. Hecatæus verò urbem Gryniam vocat. Gentile, Gryneus, & fœmin. Gryneïs *idis*. Dicitur etiam *Apollo Grynius*, ut *Parthenius* de

64 *Κεφάλων δὲ καὶ τὸν Γρανικὸν ποταμὸν ἐντεῦθεν*, &c.] Inquit ex Cephalone Granicum fluvium hinc etiam, nempe à Græco nomen habuisse; ego verò nescio quid habeat commune Granicus fluvius cum Græco, sed hæc verba videntur aliquam lucem lucrari posse ex Porphyrogenetæ de Them. lib. 1. capite ultimo: Ἀπὸ Σηστοῦ [lege Λεκτοῦ] καὶ ἕως Ἀβύδου, καὶ αὐτῆς Προποντίδος, καὶ μέχρι Κυζικοῦ, καὶ τοῦ ποταμοῦ Γρανικοῦ, πάντες Γραικοὶ ὀνομάζονται, καὶ κοινῇ διαλέκτῳ χρῶνται, &c. i. e. *A Sesto* [lego Lecto] *& usque Abydum, & ipsam Propontidem, & Cyzicum, & flumen Granicum, omnes vocantur* Græci, *& communi dialecto utuntur, præter Byzantios, quoniam Doriensium est colonia.* Cæterum Græcia fuit totius Europæ regio celeberrima, ex qua literæ ad Italiam primum, deinde ad reliquas Europæ regiones adductæ sunt, puta Galliam, Belgium, Hispaniam, Angliam. Nunc tota sub Turcorum tyrannide plorat; ejus præcipua pars olim Peloponnesus, nunc *Morea*, Turcis omnia invertentibus, vocatur, ipsa Græcia *Livadia*, Thessalia, *Janna*, Epirus, *Canina*, Macedonia verò, quæ Thraciæ finitima, *Jamboli*, quæ Thessaliæ, *Camenolitari*, quæ Illyridi seu Dalmatiæ, *Albania*. Olim urbium celeberrimæ fuerunt Athenæ, Lacedæmon, nunc Thessalonica & Dyrrhachium, hæc vulgo *Durazzo*, illa *Salonichi* appellatur, auctore Cluv. Introductione Geographiæ lib. 4. c. 11.

65 *Τὸ δὲ Γραικὸς τὸ κύριον, βαρύνεται*] Auctor noster hic tractat more tralatitio Grammaticorum Græcorum, quibus omnis syllaba scripto destituta tono censetur accentum habere gravem, quem ob id vocant *syllabicum*.

66 *Γράστιλλος, ἀρσενικῶς, πόλις Μακεδονίας*, &c.] Grastillus, mascul. genere, urbs Macedoniæ, quæ *Prastillus* dicitur Hesychio & Thraciæ adscribitur, puta in utriusque regionis confinibus fuisse.

67 *Γρηστωνία, χώρα Θρᾴκης*, &c.] Grestonia, regio Thraciæ prope Macedoniam, ex Thucydidis lib. 2. Sed Thucydides eam Macedoniæ, non Thraciæ adscribit. Ejus hic subjiciam ex libro citato verba: Ἐκράτησαν δὲ καὶ τῶν ἄλλων ἐθνῶν οἱ Μακεδόνες οὗτοι, ἃ καὶ νῦν ἔτι ἔχουσι, τόν τε Ἀνθεμοῦντα καὶ Γρηστωνίαν, καὶ Βισαλτίαν, καὶ Μακεδόνων αὐτῶν πολλήν. Τὸ δὲ ξύμπαν, Μακεδονία καλεῖται. i. e. *Macedones*, [qui inferius habitant] *in suam potestatem redegerunt & alias gentes, quas nunc etiam habent, Anthemuntem, & Grestoniam, & Bisaltiam, & magnam eorundem Macedonum partem*, [qui superius habitant] *omne verò* Macedonia *vocatur.*

68 *Γρυνοί, πολίχνιον Κυρηναίων*, &c.] Gryni, parva civitas Cyrenæorum, quæ etiam *Grynia*, fœm. singul. & neut. plur. dicebatur, sed quinam fuerint hi Cyrenæi, divinandum nobis relinquit. Strabo erit nobis hac vice magnus Apollo, cujus verba, sed corruptissima transcripsit epitomator noster. Sic enim ille lib. 13. Εἶτα πολίχνιον Μυριναῖον, Γρύνιον, καὶ ἱερὸν Ἀπόλλωνος, καὶ μαντεῖον ἀρχαῖον, καὶ νεὼς πολυτελὴς λίθου λευκοῦ. i. e. *Deinde oppidulum Myrinæum, Grynium, & fanum Apollinis, & vetus oraculum, & templum sumptuosum ex albo lapide.* Quare apud Stephanum pro Κυρηναίων legendum est Μυριναίων. i. e. *Myrinæorum.* At Strabo etiam correctione indiget, apud quem pro Μυριναῖον leges Μυριναίων; quin etiam Aldinus codex habet Μυριναίων. i. e. *Myrinæorum.*

69 *Λέγεται καὶ Γρύνειος Ἀπόλλων.*] Gryneus Apollo & ejus templum & Oraculum ex albo lapide celebratur Straboni lib. 13. cujus nota præcedenti adduximus verba. Poëtarum Principi Æneid. lib. 4. v. 345. vocatur Grynæus:

Sed nunc Italiam magnam Grynæus Apollo
Italiam Lyciæ jussère capessere sortes.

Ad quem locum sic Servius: *Clazomenæ, civitas est Asiæ, unde Horatius* [Sat. lib. 1. Sat. 7. v. 4.]

——— *Dives agebat*
Clazomenis ———

Juxta hanc nemus est Grynæum, ubi Apollo colitur. Cujus nemoris meminit Poëta Ecloga 6. v. 72. Obiter notandum Ethnicos nemora omnia Apollini consecrâsse.

70 Γύν-

νήσ@, κ) Γρυνικὸς κλητικόν. Καὶ ἐδεῖερως, τὰ A Γρυνεια.

de Delo. Est etiam Gryneïus, & Grynicus possess. & neut. gen. Grynia, *orum.*

ΓΡΩ´ΝΕΙΑ, πόλις Φωκίδος. Τὸ ἐθνικὸν Γρωνεὺς, ὡς τῆς Γρυνείας τὸ Γρυνεύς. Ἡ γὰρ διὰ τῦ υ, τῆς Τρωάδ@ ἐςί.

GRONIA, urbs Phocidis. Gentile, Groneus, ut à Grynia, Gryneus. Grynia enim per *y.* Troadis est *urbs.*

ΓΥ´ΑΡΟΣ [70], νῆσ@ μία τῶν Σποράδων, B θηλυκῶς λέγεται. Ἀντίγον@ δ' ὁ Καρύςιός φησιν, ὅτι ἐν ταύτῃ οἱ μύες διατρώγυσι τὸν σίδηρον κ) ὅτι ἡ ἄχερδ@ ἐκεῖ θανάσιμόν ἐςι, κ) κἂν εἰς ἄλλο δένδρον πήξῃ, ἀπαυαίνει. Ποιεῖ δὲ τῦτο κ) τῆς θαλαττίας τρυγόν@ τὸ κέντρον, κ) τὺς C ὀδόντας καταςήπει προσαπτόμενον. Τὸ ἐθνικὸν, Γυαρεύς.

GYARUS, insula una Sporadum, fœminino genere dicitur. Antigonus verò Caristius inquit, quod in hac insula mures ferrum corrodunt, ac quod spina nomine *acherdos* illic mortifera est, ac si in aliam arborem infigatur, arefacit, hoc idem facit maritimæ trygonis aculeus, ac dentes putrefacit si eos attingat. Gentile, Gyareus.

ΓΥ´ΖΑΝΤΕΣ [71], ἔθν@ Λιβυκὸν, ὡς κ) Ἡρόδοτ@ ἐν τετάρτῃ, κ) Ἡρωδιανός.

GYZANTES, gens Libyca, ut Herodotus lib. 4. & Herodianus.

ΓΥ´ΘΕΙΟΝ [72], πόλις Λακωνική. [73] Λυ-D κόφρων·

Διοσὰς σαλάμβας, κἀπὶ Γυθείους πλάκας.

Τινές φασιν, ὅτι πύθιον ἐκαλεῖτο, κακῶς. Ὁ πολίτης, Γυθεάτης. Καὶ ἐκ τόπε, Γυθειόθεν E ἐθνικόν.

GYTHIUM, urbs Laconica. Lycophron:

Ad geminas fenestras, & Gythias tabulas.

Aliqui dicunt, quod *Pythium* vocabatur, sed perperam. Civis, Gytheates. Gentile, & adverbium ex loco, ex Gythio.

ΓΥΛΑ´ΚΕΙΑ [74], ὅτως ἐκαλεῖτο ἡ τῆς Ἰλλυρίας Ἀπολλωνία, ἀπὸ Γύλακ@ Κορινθίε. Τὸ ἐθνικὸν Γυλακεύς.

GYLACIA, sic vocabatur *Apollonia Illyriæ* à Gylace Corinthio. Gentile, Gylacensis.

ΓΥΜΝΗΣΙ´ΑΙ [75], δύο νῆσοι περὶ τὴν Τυρ- F σηνί-

GYMNESIÆ, duæ insulæ circa Tyrseni-

70 Γύαρ@, νῆσ@ μία τῶν Σποράδων, &c.] Gyarus, insula una Sporadum, quæ fœm. gen. dicitur. Artemidoro apud Strabonem lib. 10. Cycladum insularum una vocatur; in quam Romani noxios relegabant, unde Juv. Sat. 1. v. 73. inquit.

Aude aliquid brevibus Gyaris & carcere dignum,
Si vis esse aliquis: probitas laudatur & alget.

Ac si diceret: si vis in aliquo esse pretio, committe aliquod facinus, ut in Gyarum relegeris. Memoratur Tacito Annal. lib. 3. c. 68. *L. Piso aqua, & igne, Syllano interdicendum censet, ipsumque in insulam Gyarum relegandum.* Ex eodem Annal. lib. 4. c. 30. patet Gyarum & Donusam insulas egenas aquæ esse. Strabo libro supra citato extra insulas Cycladas eam locat, ac asserit vicum exiguum esse à piscatoribus habitatum, qui ad Cæsarem Augustum, unum ex ipsis miserunt ad petendum tributi diminutionem. Pendebant enim CL. dragmas, cum ægrè possent centum solvere, de qua videsis D. Nicolai Antonii amici nostri inter eruditos de exilio lib. 1. c. 16. n. 6. L. Holstenius in suis in Ortelium Annotationibus non dubitat, quin sit, quæ *Caloiro* vocatur in tabulis Nauticis Batavorum, & sic And. Thevetus in opere ms. de insulis lib. 4. c. 41. ubi figuram ejus exhibet.

71 Γύζαντες, ἔθν@ Λιβυκὸν, ὡς κ) Ἡρόδοτος, &c.] Gyzantes, gens Libyca, ex Herodoti lib. 4. apud quem Zygantes, non Gyzantes, ut inquit noster appellantur, ejus ex libro citato sunt verba: Τέτων δὲ Ζύγαντες ἔχονται, ἐν τοῖσι μέλι μὲν πολλὸν μέλισσαι κατεργάζονται, πολλῷ δ' ἔτι πλέον λέγεται δημιεργὲς ἄνδρας ποιέειν. Μιλτεῦνται δ' ὦν πάντες ὅτοι, κ) πιθηκοφαγέυσι. Οἱ δέ σφι ἄφθονοι, ὅσοι ἐν τοῖσι ὄρεσι γίνονται. i. e. *His finitimi* [loquitur de Zabecibus] *sunt Zygantes, apud quos magnam copiam mellis apes conficiunt, sed multo plus opifices viri facere dicuntur: omnes verò minio inficiuntur, ac simiis vescuntur quarum affatim gignitur iis, qui in montibus degunt.* Videsis, quæ in Βύζαντες annotavimus.

72 Γύθειον, πόλις Λακωνική.] Gytheum, vel Gythium, utroque enim modo reperitur, fuit urbs Laconica Lacedæmoniorum navale, à quorum urbe distabat stadiis triginta, ut apparet ex Polybii lib. 5. Ἐποιεῖτο τὴν πορείαν παρὰ τὸ ναύςαθμον τῶν Λακεδαιμονίων, ὃ καλεῖται μὲν Γύθιον, &c. i. e. *Iter faciebat ad Lacedæmoniorum navale, quod quidem* Gythium *vocatur; habet verò portum tutum, ab urbe verò distat triginta stadia.* Memoratur etiam Livio lib. 35. cui *Gytheum* dicitur.

73 Λυκόφρων.] Versiculus ille Lycophronis sic apud eum legitur:

Διοσὰς σαλάμβας κἀπὶ Γυθίυ πλάκας.

h. e. *Ad geminas fenestras & ad Gythii tabulas*

i. e. ad æquora, sumpta metaphora à tabularum planicie; pro geminis fenestris gemina promontoria sunt intelligenda, ut admonet Lycophronis Scholiasta ad versum citatum.

74 Γυλάκεια, ὅτως ἐκαλεῖτο ἡ τῆς Ἰλλυρίας Ἀπολλωνία.] Gylacia, sic vocabatur Illyriæ Apollonia, à Gylace Corinthio, scilicet Corinthiorum coloniæ duce. Quare existimo esse hanc Apolloniam quam Plinius lib. 4. c. 23. Macedoniæ adscribit: quoniam inquit, quondam Corinthiorum coloniam fuisse. Ejus sunt verba: *Apollonia, quondam Corinthiorum colonia*, VII. M. *pass. à mari recedens, cujus in finibus celebre Nymphæum.* Nihil interest, quod Stephanus eam Illyriæ, Plinius Macedoniæ attribuat. Hæ enim regiones non longè altera ab altera distabat.

75 Γυμνησίαι, δύο νῆσοι περὶ τὴν Τυρσηνίδα.] Gymnesiæ, duæ insulæ circa Tyrsenida, *i. e.* circa mare Tyrrhenum, quod Græcis dicitur Τυρσηνὶς, auctore nostro auctore in Τυῤῥηνία. Gymnesiæ autem dictæ sunt, vel quod æstate eorum incolæ nudi incederent, vel quod Bœotorum aliqui facto naufragio illuc nudi appulerint, ut referunt Eust. ad Periegetæ v. 456. & Izacius ad Lycophronis carmina ab Stephano citata: *Baleares* etiam dictæ fuerunt, quod nomen usus obtinuit παρὰ τὸ βάλλειν. i. e. *jacere*, quod ejus incolæ optimi funditores essent, non quod id nominis eorum lingua σφενδονῆσαι. i. e. *fundam torquere* significabat, ut inquit noster, & Eust. loco citato; ad illud videtur re-

σηνίδα· οὐχ, ὥς τινες, μία. 76 Λυκόφρων· A

Οἱ δ' ἀμφικλύστους Χοιράδας Γυμνησίας
Σισυρνοδῦται καρκίνοι πεπλωκότες,
Ἄχλαινον ἀμπρεύσουσι νήλιπον βίον.

Καὶ ἀρσενικῶς. Ἐθνικὸν, Γυμνήσιος, Γυμνησία· καὶ Γυμνησὶς, ἀπὸ τῆς Γύμνητος γενικῆς, τροπῇ τοῦ τ εἰς σ. Ἐκλήθη δὲ τὸ ἔθνος, ὅτι τῷ θέρει γυμνοὶ διάγουσιν. Ἐκλήθησαν δὲ καὶ Βαλιαρίδες, ἀφ' οὗ Βαλιαρεῖς. Τὸ ἐθνικὸν, ὅ ἐστι Σφενδονῖται. B

ΓΥΝΑΙΚΟΠΟΛΙΣ 77, πόλις Φοινίκων. C Ὁ πολίτης, Γυναικοπολίτης. Ἔστι καὶ ἄλλη Αἰγύπτου. Ἀρισταγόρας δὲ, οὐ πολλῷ νεώτερος Πλάτωνός φησιν, ὅτι οὕτως ὠνομάσθη διὰ τρεῖς αἰτίας· ἢ ὅτι πολεμίων ἐπιπεσόντων, καὶ τῶν ἀνδρῶν ἐν γεωργίαις ἀπόντων, τὰς γυναῖκας κρατῆσαι D τοῦ πολέμου· ἢ ὅτι γυνή τις Νομάρχου, περισπωμένων τῶν παίδων αὐτῆς ὑπὸ τοῦ βασιλέως, ἅμα τοῖς παισὶν ὁπλισαμένη, κατεδίωξε τὸν βασιλέα, καὶ νικῆσαι· ἢ ὅτι τῶν Ναυκρατιτῶν ἀναπλεόντων κατὰ τὸν ποταμὸν, καὶ κωλυομένων E ὑπὸ

ſenidem, non, ut aliqui, una. Lycophron:

Alii verò utrinque ablutas Chœrades Gymneſias.
Siſyrna induti cancri navigantes
Sine læna trahunt diſcalceatam vitam.

Reperitur etiam in maſcul. gen. Gentile, Gymneſius, Gymneſia, Gymneſis, *idis*, à genitivo Gymnetis, verſo *t* in *s*. Sic verò gens fuit vocata, quod æſtate nudi degunt. Vocatæ verò ſunt *Baliarides*, à quo *Baliarenſes*. Gentile, h. e. *funditores*.

GYNÆCOPOLIS, urbs Phœnicum. Civis, Gynæcopolites. Eſt etiam alia Ægypti. Ariſtagoras verò, haud multo junior Platone, inquit, ſic vocatam fuiſſe tribus de cauſis, vel quod hoſtibus irruentibus, fœminæ, viris propter agriculturam abſentibus, victoriam obtinuiſſent, vel quod fœmina quædam uxor Nomachi, ſpoliatis ejus filiis à rege, unà cum eis armata regem perſequuta fuerit, ac vicerit, vel quod Naucratitis furſum navigentibus per fluvium, ac prohibitis à re-

tur reſpexiſſe Plinius lib. 3. c. 5. qui eas *funda bellicoſas* vocat, & *Gymneſias* dictas à Græcis inquit; Strabo lib. 3. eas dividit in majorem & minorem. Hinc corrupto parum nomine Latino vulgò vocantur *Mallorca* & *Minorca* apud Hiſpanos, quorum Regibus obediunt; Jacobus Aragonum rex anno 1230 ſuo regno adjecit, devictis Mauris, qui eas tenebant, de quibus Mariana de Rebus Hiſpaniæ lib. 1. c. 16. ſic loquitur: *Ergo Carthaginenſes in inſula Ebuſo, urbe ejuſdem nominis ædificata, duas alias ad ortum inſulas adiverunt ab Hiſpaniæ littore ſexaginta paſſuum millibus ſejunctas, inter ſe, triginta: has Græci quoniam à nudis hominibus incolebantur, dixere* Gymneſias, *à fundis, quibus certiſſime collimabant*, Baleares: *& alioqui minorem*, Nioram, *majorem* Columbam *Florianus dictas ex Antonio ait.* Incolæ à duplici inſularum nomine duplex nomen habebant, *Baleares* enim & *Gymnetes* dicti fuere. Violenter ad modum Bochartus in ſua Chanaan lib. 1. c. 35. deducit ſeu potius trahit eorum etymon ex Hebræa lingua, ac ſi Hebraïce diceretur בעל ירה *baal jaroh.* i. e. *magiſter* vel *dominus projiciendi*, ad quod eum movit Strabo lib. 14. ubi inquit Gymnetas à Phœnicibus *Balearidas* dici, quia exercitationes βαλεαρίδας dicebant, & apud Hebræos exercitium lapides fundâ jaculandi erat valde in uſu, ut apparet ex Judicum c. 20. v. 16. ubi narratur hiſtoria illa de ſeptingentis illis funditoribus ex Gaba, qui funda jaciebant lapidem ad capillum, neque aberrabant, quod ὑπερβολικῶς intelligendum eſt, ut ſumma artis peritia in eis fuiſſe oſtenderetur. Quin etiam David lapidibus & funda inſtructus gigantem Philiſtæum proſtraviſſe legitur in Regum hiſtoria, ſed ideo non evincitur Baleares nomen ab Hebræa lingua inveniſſe. Eorum dexteritatem celebrat Liv. lib. 28. c. 37. *Nec quiſquam alterius unus tantum ea arte, quantum inter alios omnes Baleares excellunt.* Florus lib. 3. c. 8. *Tribus quiſque fundis præliatur, certos eſſe, quis miretur ictus, cum hæc ſola genti arma ſint, & unum ab infantia ſtudium, cibum puer à matre non accipit, niſi quem ipſa monſtrante percuſſit.* Romani eos ſubegerunt duce Metello Macedonici Metelli filio, unde *Balearicus* vocatus fuit, auctore eodem auctore libro, capiteque citato: Olim tanta cuniculorum copia abundabant, cum aliunde mas, & fœmina tantum advecti eſſent, auctore Euſtathio ad Periegetæ carmen ſupra citatum, ut populatis meſſibus famem eis attuliſſe dicantur, adverſus quorum proventum, auxilium militare à Divo Auguſto petiſſe conſtat ex Plin. lib. 9. c. 55. Cujus legationis quoque meminit Strabo lib. 1. Nec auro, nec argento uſos olim fuiſſe auctor eſt Diodorus Siculus lib. 6. Ne Carneades quidem dubitaverit, una cum auri & argenti uſu omnis generis ſcelera irrepſiſſe.

76 Λυκόφρων.] Affert epitomator noſter Lycophronis carmina, quæ apud eum leguntur v. 633. in quibus inſulas Gymneſias vocat χοιράδας, ſumpta ſimilitudine à petris, quæ *Chœrades* vocantur, quod porco natanti ſimiles appareant è longinquo aſpicientibus, harum verò incolas *cancros* appellat, quod inſtar cancrorum navigabant juxta ejus Scholiaſtæ ſententiam in tertio verſu. Scapula in Ἀμπρεύω pro ἤλιπον, i. e. *deſcalceatam*, legit ἤλιτοι. i. e. *ſtulti*. Ex majore Balearidum fuit Raymundus Lulius, quem Baleares tanto proſequuntur honore & veneratione, ut loco Ariſtotelis adoleſcentibus illum exponant, Schola etiam Barcinone, & Valentiæ ejus libris explicandis dicata: viginti amplius volumina ſermone patrio de rebus tum divinis, cum humanis ſcripſit. Latinas enim literas neſciebat, quorum ſcientiam à Chriſto ſe accepiſſe dicebat, de quibus variè diſceptatum eſt, alii quaſi inepta, & noxia culpare, alii quaſi cœlo delapſa laudare, ut plerumque ſtolidi & hypocritæ id faciunt. Optime enim Lucretius cecinit:

Omnia enim ſtolidi magis admirantur, amantque
Inverſis, quæ ſub verbis latitantia cernunt,
Veraque conſtituunt, quæ bellè tangere poſſunt
Aureis, & lepido, quæ ſunt fucata ſonore.

Sic enim ille ſcripſit, ut intelligi nedum à doctiſſimis poſſit, quingentos ex ejus ſcriptis errores in Religionem Chriſtianam Gregorii Pontificis Maximi juſſu Avenione anathematis ignominia notatos fuiſſe auctores ſunt Joan. Mariana de Rebus Hiſpaniæ lib. 15. c. 4. Nonius in ſua Hiſpania c. 95. etſi D. Alfonſus de Zepeda ejus acerrimus defenſor in illius vita, quam lingua Hiſpanica conſcripſit, aliter ſentiat. Ex eadem etiam inſula eſt *D. Nicolaus Oliverius de Fullana* literis & aſtrologia eruditus, qui novum Atlantem ultimæ impreſſionis auſpiciis Joan. Blaeu lingua Hiſpanica ab homine ignaro ante ſcriptum augebat, & corrigebat, at imperfecto opere relicto, militiæ nomen dedit parum felici exitu in hoc calamitoſo bello contra Gallos pro fœderatis Belgis; illud enim Juvenalis ex Sat. 3. v. 164. eſt certo certius:

Haud facile emergunt, quorum virtutibus obſtat
Res anguſta domi.

77 Γυναικόπολις, πόλις Φοινίκων, &c.] Duas hujus nominis urbes memorat, alteram Phœniciæ, alteram Ægypti. Hæc celebratur à Plinio lib. 5. c. 9. à qua Gynæcopolites Nomos, illius nulla, quod ſciam, fit mentio apud alios.

78 Γυγ

ὑπὸ τῶν λοιπῶν Αἰγυπτίων ἀποβαίνειν, οὗτοι καταπλαγέντες, ὑπὸ ἀνανδρίας οὐ διεκώλυσαν. Ταῦτα καὶ Ἀρτεμίδωρός φησιν. Ἔστι καὶ γυναικῶν λιμὴν περὶ τὴν λεγομένην Φιδάλειαν, τὴν μεταξὺ Ἀνάπλου, καὶ τοῦ Λεωσθενείου. Ἔνθα φασὶ τὴν γυναῖκα Βύζαντος Φιδάλειαν διώξασαν ἅμα ταῖς γυναιξὶ, τοὺς μετὰ Στροίβου τοῦ ἀδελφοῦ Βύζαντος τῇ πόλει ἐπιθεμένους, τῶν πολιτῶν μὴ παρόντων, νικῆσαι, διώξασαν μέχρι τοῦ λιμένος, καὶ οὕτως ὀνομάσαι. Ἐθνικὸν τοῦ λιμένος, Γυναικολιμενίτης.

à reliquis Ægyptiis è navibus descendere; hi territi præ ignavia haud prohibuere, quæ etiam Artemidorus inquit. Est etiam *Gynæcon limen* h. e. *mulierum portus*, circa regionem, quæ dicitur *Phidalia* inter Anaplum, & Leosthenium, ubi ajunt Phidaliam Byzantis uxorem una cum reliquis mulieribus persequutam fuisse eos, qui unà cum Strœbo Byzantis fratre urbem invadebant, ac cum cives non adessent, vicerit, ac persequuta fuerit ad portum usque, quem propterea sic nominaverit. Gentile, Gynæcolimenites.

ΓΥΡΤΩΝ[78], πόλις Θεσσαλίας, καὶ Περραιβίας, [79] ἣν Ὅμηρος Γυρτώνην καλεῖ, ὡς Ἰτώνην, καὶ Ἴτωνα, [80] ἀπὸ Γύρτωνος τοῦ Φλεγύου ἀδελφοῦ, ὅστις αὐτὴν ἔκτισεν. [81] Ὁ πολίτης, Γυρτώνιος.

GYRTON, urbs Thessaliæ & Perrhæbiæ, quam Homerus *Gyrtonen* vocat, ut Itonen, & Itona, à Gyrtone Phlegyæ fratre, qui eam condidit. Civis, Gyrtonius.

ΓΥΨΗΙΣ[82], νῆσος Αἰθιοπίας, ὡς Μαρκιανὸς ἐν περίπλῳ πρώτῃ. Τὸ ἐθνικὸν, Γυψηΐτης.

GYPSEIS, insula Æthiopiæ, ut Marcianus in periplo prima. Gentile, Gypseïtes.

ΓΩΓΑΡΗΝΗ[83], χωρίον μεταξὺ Κόλχων, καὶ Ἰβήρων τῶν ἀνατολικῶν. Τὸ ἐθνικὸν, Γωγαρηνός.

GOGARENA, oppidum inter Colchos & Iberos orientales. Gentile, Gogarenus.

ΔΑΊΑ, DAÆ,

78 Γύρτων, πόλις Θεσσαλίας, &c.] Gyrto, urbs Thessaliæ & Perrhæbiæ, scilicet regionis Perrhæbi, urbis Thessaliæ, cujus ipse meminit suo loco. Strabo quoque lib. 9. eam Perrhæbicam urbem vocat: Ταύτην τὴν χώραν πρότερον μὲν ᾤκουν Περραιβοὶ, τὸ πρὸς τῇ θαλάσσῃ μέρος νεμόμενοι, καὶ τοῦ Πηνειοῦ μέχρι τῆς ἐκβολῆς αὐτοῦ καὶ Γυρτῶνος πόλεως Περραιβίδος, &c. i. e. *Hanc regionem primò tenuerunt Perrhæbi, partem, quæ ad mare est & Peneum; usque ad ipsius ostia & Gyrtona Perrhæbicam urbem.*

79 Ἣν Ὅμηρος Γυρτώνην καλεῖ, &c.] Homerus vocavit Gyrtona urbem Thessaliæ, de qua nota præcedenti egimus; Gyrtonen, scilicet Il. 2. v. 738.

Οἵ δ' Ἄργισσαν ἔχον καὶ Γυρτώνην ἐνέμοντο.

Quique Argissam habebant, & Gyrtonem incolebant.

80 Ἀπὸ Γύρτωνος τοῦ Φλεγύου ἀδελφοῦ, &c.] Gyrtonem urbem nomen habere inquit à Gyrtone conditore, Phlegyæ fratre. Quare Strabo lib. 9. Gyrtonios ejus oppidanos *Phlegyas* quoque vocatos fuisse tradidit à Phlegya Ixionis fratre. Nec obstat, quod noster dicat Phlegyam Gyrtonis fratrem, & Strabo Ixionis; utrunque enim potuit habere fratrem. Ejus appono ex libro citato verba: Τοὺς μὲν γὰρ Γυρτωνίους Φλεγύας πρότερον ἐκάλουν, ἀπὸ Φλεγύου τοῦ Ἰξίονος ἀδελφοῦ. i. e. *Quippe Gyrtonios prius* Phlegyas *vocabant, à Phlegya Ixionis fratre.*

81 Ὁ πολίτης, Γυρτώνιος.] Civis urbis Gyrtonis, seu Gyrtones dicebatur *Gyrtonius*, de quo vide notam præcedentem.

82 Γυψηΐς, νῆσος Αἰθιοπίας.] Gypseïs, insula Æthiopiæ, Cosmographo lib. 4. c. 8. *Gythites* appellatur, quam, inter insulas Æthiopiæ, quæ sub Ægypto, numerat. *Cytis* sed perperam dicitur Plinio lib. 6. c. 29. *Gypsus* jurisperitis, in quam nocentes relegare solebant Romani imperatores, ut annotavit D. Nicolaus Antonius de Exilio lib. 1. c. 14. num. 15 & 17. à quo perperam *Ægypti insula* nuncupatur, scilicet decepit eum Gothofredus in Notis ad Justin. Novell. 22. c. 8. ubi hanc insulam, *Ægypti insulam* vocat ex nostro auctore, cum noster non Ægypti, sed Æthiopiæ insulam dicat esse.

83 Γωγαρηνὴ, χωρίον μεταξὺ Κόλχων, &c.] Gogarene, regio inter Colchos & Iberes orientales. Memoratur Straboni libro undecimo: Ἐκ τῶν περικειμένων ἐθνῶν ἀποτεμόμενοι μέρη· ἐκ Μήδων μὲν τήν τε Κασπιανὴν καὶ Φαυνῖτιν, καὶ Βασοροπέδαν, Ἰβήρων δὲ τήν τε παρώρειαν τοῦ Παρυάδρου καὶ τὴν Χορζηνὴν, καὶ Γωγαρηνὴν, πέραν οὖσαν τοῦ Κύρου. i. e. *Ex circumadjacentibus gentibus abscindentes quasdam partes, è Medis quidem Caspianam, Phaunitim, & Basoropedam; ex Iberibus montanam regionem Paryadri, & Corzenen, & Gogarenam.* Jam quando de hac regione nil amplius habemus dicere, ne locus remaneat vacuus, libet hic septa facere eaque cingere insigni C. Taciti porticu adversus Zoilos & invidos. Scimus enim eos carpere nostrum HONORARIUM TUMULUM, tamquam rem insolentem neque ab alio huc usque factam; ac etiam irridere illud de integritate vitæ nostræ in hujus operis dedicatione ingenuè prolatum, tamquam non minori vanitate, quam audacia dictum. Ad quæ C. Tacitus in vita Agricolæ sic respondet: *Sed apud priores, ut agere memoratu digna pronum, magisque in aperto: ita celeberrimus quisque ingenio ad prodendam virtutis memoriam sine gratia, aut ambitione, bonæ tantum conscientiæ pretio ducebatur. Ac plerique suam ipsi vitam narrare, fiduciam potius morum, quam arrogantiam arbitrati sunt.* Ex omnibus vitiis nullum certè est pejus INVIDIA; reliqua enim afferunt secum nescio quid voluptatis, at Invidia nihil nisi ægritudinem & animi dolorem ex alienis bonis: bona verò mea etsi adeò sunt parva, ut invidiam mihi facere posse non putârim; tamen fecere. Relinquamus igitur illis tormentum quo majus, ut inquit Venusinus vates,

Siculi non invenere Tyranni,

& ad Athenas nostras revertamur.

Δ.

ΔΑΊΑ[1], Σκυθικὸν ἔθνος· εἰσὶ δὲ Νομάδες. Λέγονται καὶ Δάσαι, μετὰ τοῦ σ.

ΔΑΔΙ΄ΚΑΙ[2], ἔθνος Περσικόν· Ἡρόδοτος ἑβδόμῃ.

ΔΑΔΟ΄ΚΕΡΤΑ[3], φρούριον μέγα τῆς Ἀρμενίας, μεταξὺ Μηδίας. Τὸ ἐθνικὸν, Δαδοκερτηνὸς, τῷ ἐπιχωρίῳ τύπῳ.

ΔΑΙ΄ΔΑΛΑ[4], πόλις τῆς Ῥόδου, ἢ χωρίον. Στράβων ιδ. [5] Ἔστι καὶ ὄρος τῆς Λυκίας τὰ Δαίδαλα. [6] Ἡ δὲ πόλις, ἀπὸ Δαιδάλου τοῦ Ἰκάρου, ἡ ἐν Λυκίᾳ. Διά τινος γὰρ ἕλους ἐπορεύετο [7] διὰ τοῦ Νίνου ποταμοῦ, καὶ ὑπὸ χερσύδρου δηχθέντα, τελευτῆσαι, καὶ ἐκεῖ ταφῆναι, καὶ κτισθῆναι πόλιν, φησὶν Ἀλέξανδρος ἐν Λυκιακοῖς. [8] Ἔστι καὶ Ἰνδικῆς, καὶ Κρήτης ἄλλη. Ὁ πολίτης Δαιδαλεύς, ὡς Σαμόσατα Σαμοσατεύς· καὶ Δαιδαλὶς, τὸ θηλυκόν.

ΔΑΙ-

D.

DAÆ, populi Scythici. Sunt verò Nomades. Dicuntur etiam Dasæ cum s.

DADICÆ, populi Persici. Herodotus libro septimo.

DADOCERTA, castellum magnum Armeniæ inter Mediam. Gentile, Dadocertenus forma regionis usitata.

DÆDALA, urbs Rhodi, vel regio, Strabo lib. 14. Est etiam mons Lyciæ Dædala neutro genere. Urbs verò sic vocata fuit à Dædalo Icari, quæ in Lycia erat sita. Cum enim per paludem quamdam commearet per Ninum fluvium, ac eum coluber aquaticus momordisset, obiit, & illic sepultus fuit, & urbs condita, teste Alexandro de rebus Lyciacis. Est etiam alia Indiæ & Cretæ. Civis, Dædaleus, ut à Samosata, Samosateus; & fœmineum, Dædalis.

DÆ-

1 Δαία, Σκυθικὸν ἔθνος.] Lege Δάαι, error Typographi rationibus referendus; fuere verò populi Scythici *Nomades*, h. e. qui vitam vagam degunt sine domiciliis. Eorum regio à mari Caspio incipiebat, ut rerum monumentis tradit Geographus lib. 11. Τοὺς δὲ ἐν ἀριστερᾷ εἰσπλέοντι τὸ Κάσπιον πέλαγος παροικοῦντας Νομάδας, Δάας οἱ νῦν προσαγορεύουσι. i. e. *Eos, qui ad sinistram intranti Caspium mare, accolunt Nomades*, Daas, *qui nunc, vocant*. Idem auctor eodem libro paulò infrà inter Scytharum gentes memorat: Ἐν ἀριστερᾷ δὲ τούτοις ἀντιπαράκειται Σκυθικὰ ἔθνη, καὶ τὰ Νομαδικὰ, ἅπασαν ἐκπληροῦντα τὴν βόρειον πλευράν, οἱ μὲν δὴ πλείους τῶν Σκυθῶν ἀπὸ τῆς Κασπίας θαλάττης ἀρξάμενοι, Δάαι προσαγορεύονται. Τοὺς δὲ προσεώους τούτων μᾶλλον Μασσαγέτας, καὶ Σάκας ὀνομάζουσι. Τοὺς δ᾽ ἄλλους κοινῶς μὲν Σκύθας ὀνομάζουσι, ἰδίᾳ δ᾽ ὡς ἑκάστους. Ἅπαντες δ᾽ ὡς ἐπιπολὺ Νομάδες. i. e. *In læva parte his opponuntur Scythicæ gentes, ac Nomadicæ, totum complentes boreale latus; plerique Scytharum à mari Caspio incipientes*, Daæ *appellantur: orienti viciniores* Massagetas *&* Sacas *vocant; reliquos communi nomine* Scythas *dicunt, peculiari verò singulos; omnes verò ut plerumque* Nomades *sunt, id est vagam degunt vitam*. Eorum quoque meminit Mantuanus Homerus Æneid. lib. 8.

—— Euphrates ibat jam mollior undis
Extremique hominum Morini, Rhenusque bicornis
Indomitique Daæ, & pontem indignatus Araxes.

Ubi Servius: *Daæ, Scythiæ populi à parte septentrionali juncti Persidi*: Iidem fuere populi. Nam Strabo etiam lib. 7. eos circa Hyrcaniam locat; Herodoto verò lib. 1. c. 125. Δάοι dicuntur, & eos inter Persarum gentes numerat.

2 Δαδίκαι, ἔθνος Περσικόν. Ἡρόδοτος ἑβδόμῃ.] Dadicæ, gens Persica, ex Herodoti lib. 7. Qui de eis libro ab Stephano citato c. 66. sic loquitur: Πάρθοι δὲ καὶ Χοράσμιοι, καὶ Σογδοί τε καὶ Γανδάριοι καὶ Δαδίκαι, τὴν αὐτὴν σκευὴν ἔχοντες τὴν καὶ Βάκτριοι, ἐστρατεύοντο. i. e. *Parthi verò & Chorasmii & Sogdi, & Gandarii & Dadicæ eamdem in exercitu quam Bactrii armaturam gerebant*. Eosdem una cum Gandariis celebrat idem auctor lib. 3. c. 91. inter Satrapeias Persarum, Nomo septimo.

3 Δαδόκερτα, φρούριον μέγα τῆς Ἀρμενίας, &c.] Dadocerta castellum magnum munitum Armeniæ, inter Mediam. Nomen compositum à nomine Chaldaico קרתא *Cartha*, quod in illa lingua significat *urbem*, ut jam alibi annotavimus, formâ Tigranocerta *h. e.* Tigranis urbs, verum Dadocerta à nemine, quod sciam, memoratur.

4 Δαίδαλα, πόλις τῆς Ῥόδου, ἢ χωρίον, &c.] Dædala, [neut. plur.] urbs Rhodi vel regio ex Strabonis lib. 14. cui regio, non urbs dicitur. Sic enim ille libro citato: Ἀρχὴ δὲ τὰ Δαίδαλα τῆς Ῥοδίας χωρίον. Πέρας δὲ τὸ καλούμενον ὄρος Φοῖνιξ, καὶ τοῦτο τῆς Ῥοδίας. Πρόκειται δ᾽ Ἐλεοῦσα νῆσος διέχουσα τῆς Ῥόδου σταδίοις ἑκατὸν εἴκοσι. i. e. *Initium verò Dædala Rhodiæ* [continentis] *regio; finis autem mons nomine* Phœnix, *& hic Rhodiæ; ante hunc autem sita est Eleusa insula, stadiis* CXX. *à Rhodo distans*.

5 Ἔστι καὶ ὄρος τῆς Λυκίας τὰ Δαίδαλα.] Est & mons Lyciæ Dadala. Postquam egit de urbe Rhodiæ Dædalis, agit nunc de monte Lyciæ illius urbis cognomine, quod etiam habet ab eodem Strabone libro num. præcedenti citato: Μετὰ πίνων(?) Δαίδαλα τὰ τῶν Ῥοδίων, ὄρος ἐστὶ τῆς Λυκίας ὁμώνυμον αὐτοῖς Δαίδαλα, ἀφ᾽ οὗ λαμβάνει τὴν ἀρχὴν ὁ παράπλους ἅπας ὁ Λυκιακός· σταδίων μὲν ὢν χιλίων ἑπτακοσίων εἴκοσι. i. e. *Post Rhodiorum Dædala, mons Lyciæ est ejusdem nominis ac Dædala, à quo sumit principium totum litus Lyciacum, stadiorum quidem* CIƆIƆCCXX.

6 Ἡ δὲ πόλις, ἀπὸ Δαιδάλου τοῦ Ἰκάρου, ἡ ἐν Λυκίᾳ.] Postquam memoravit Dædala urbem Rhodi, & montem ejusdem nominis in Lycia, celebrat nunc urbem Lyciæ Dædala, cujus meminit Plinius lib. 5. c. 27. etsi eam Cariæ adscribit, eadem erat urbs. Nam Lycia, Pamphylia & Caria erant regiones finitimæ, ut apparet ex eodem Plinio libro capiteque citato, perperam apud Ptolemæum lib. 5. c. 3. Δάδδαλα scribitur, memoratur etiam Livio lib. 37. c. 22.

7 Διὰ τοῦ Νίνου ποταμοῦ.] Non possum concoquere aquas hujus fluvii nomine Nini, cujus nemo fecit mentionem. Ptolemæus duos tantum Lyciæ fluvios celebrat libro capiteque nota præcedenti citatis, nempe Xanthum, & Limyrum, nec plures Cluv. Introduct. Geograph. lib. 5. c. 19. quibus in locis uterque Lyciam describit.

8 Ἔστι καὶ Ἰνδικῆς, καὶ Κρήτης ἄλλη.] Dædala, neutro quoque plur. urbs Indiæ memoratur etiam à Ptolemæo lib. 7. c. 1. prope Aornon petram. At Cretæ Dædala adeo ignota sunt, ac notus Dædalus, & Cretæ Labyrintho & aliis suis operibus.

9 Δαι-

A ΔΑΙΔΑ'ΛΕΙΑ [9], πόλις Ἰταλίας, Δαιδάλου κτίσμα, ἥτις Ἰουλία νῦν καλεῖται, Ῥωμαίου ἄρχοντος κληρουχήσαντος. Τὸ ἐθνικὸν, Δαιδαλεύς.

B ΔΑΙΔΑΛΙ'ΔΑΙ [10], δῆμος τῆς Κεκροπίδος φυλῆς. Ὁ δημότης, Δαιδαλίδης. Τὰ τοπικὰ, ἐκ Δαιδαλιδῶν.

ΔΑΚΙ'Α [11], χώρα πλησίον Βορυσθένους. Οἱ Δάκοι, οὓς καλοῦμεν Δάους. Γέτας γὰρ τοὺς πρὸς τὸν Πόντον κεκλιμένους, καὶ τὴν ἕω· Δάους δὲ, τοὺς πρὸς τἀναντία πρὸς Γερμανίαν, καὶ τὰς τοῦ C Ἴστρου πηγάς. [12] Καὶ παρ' Ἀττικοῖς δὲ, τὰ τῶν οἰκείων ὀνόματα, Δάοι καὶ Γέται.

ΔΑ'ΛΜΙΟΝ [13], πόλις Δαλματίας, μεταξὺ Ἰλλυρίας καὶ Ἰταλίας. [14] Τὸ ἐθνικὸν ὅμοιον, ἢ Δαλμιεύς. [15] Ἴδιον δὲ τῶν Δαλματέων D τὸ διὰ ὀκταετηρίδος τῆς χώρας ἀναδασμὸν ποιεῖσθαι. [16] Ἀππιανὸς δὲ τὴν πόλιν Δελμίνιον καλεῖ.

DÆDALIA, urbs Italiæ, Dædali opus, quæ nunc *Julia* vocatur Romano principe forte-possidente. Gentile, Dædaleus.

DÆDALIDÆ, populus Cecropidis tribus. Popularis, Dædalides. Localia, ex-Dædalidis.

DACIA, regio prope Borysthenem. Gentile, Daci, quos vocamus *Daos*. *Getas* enim vocamus eos, qui ad Pontum, & orientem vergunt. *Daos* autem eos, qui ad partem contrariam, ad Germaniam & ad Istri fontes. Apud Atticos verò, servorum nomina sunt, Daï & Getæ.

DALMIUM, urbs Dalmatiæ, inter Illyriam & Italiam. Gentile, eodem modo, vel Dalmiensis. Proprium verò est Dalmateorum singulis octo annis regionis divisionem facere. Appianus verò urbem *Delminium* vocat.

9 Δαιδάλεια, πόλις Ἰταλίας, &c.] Dædalia, vel Dædalea, utroque enim modo dici potest, fuit urbs Italiæ à Dædalo, ut inquit noster, condita, quæ nostri auctoris ætate *Julia* vocabatur; hujus urbis sub nomine *Dædalea*, non invenitur apud alios memoria, at sub nomine *Julia*, tres celebrantur Italiæ urbes Cluv. Ital. Antiq. lib. 1. c. 10. & c. 18. & c. 27. Sed nihil probat veterum auctorum auctoritate.

10 Δαιδαλίδαι, δῆμος τῆς Κεκροπίδος φυλῆς.] Dædalidæ, populus, id est curia, seu oppidum Cecropidis tribus, cujus incolas à Dædalo Atheniensi, qui cædis ex sorore nepotis causâ, quem ob ingenii invidiam interfecerat, illuc fugiente nomen invenisse tradit Diod. Siculus lib. 4. Bibliothecæ Hist. Κατηγορηθεὶς δὲ καὶ καταδικασθεὶς ὑπὸ τῶν Ἀρεοπαγιτῶν φόνου, τὸ μὲν πρῶτον ἔφυγεν εἴς τινα τῶν κατὰ τὴν Ἀττικὴν δήμων, ἐν ᾧ τοὺς κατοικοῦντας ἀπ' ἐκείνου Δαιδαλίδας προσαγορευθῆναι. i. e. *Accusatus verò & condemnatus* [Dædalus] *cædis ab Areopagitis, primum quidem fugit ad quandam Atticæ curiam, in qua habitantes ab illo* Dædalidas *vocari* [ajunt.]

11 Δακία, χώρα πλησίον Βορυσθένους, &c.] Dacia, regio ad Borysthenem, cujus incolæ Daci, vel Daces; ævo Suidæ *Patzinacitæ* vocabantur: Δάκες, inquit ille, οἱ νῦν Πατζινακῖται λεγόμενοι. Noster auctor dividit Dacos in Daos & Getas, quod ab Strabone videtur accepisse. Sic enim ille lib. 7. Γέγονε δὲ καὶ ἄλλος τῆς χώρας μερισμὸς συμμένων ἐκ παλαιοῦ, τοὺς μὲν γὰρ Δάκους προσαγορεύουσι, τοὺς δὲ Γέτας. Γέτας μὲν, τοὺς πρὸς τὸν Πόντον κεκλιμένους, καὶ πρὸς τὴν ἕω. Δάκους δὲ, τοὺς εἰς τἀναντία πρὸς Γερμανίαν, καὶ τὰς τοῦ Ἴστρου πηγὰς, οὓς οἶμαι Δαύους καλεῖσθαι τὸ παλαιόν. i. e. *Est & alia regionis divisio, quæ ab antiquo perdurat, ut alii Daci, alii Getæ appellentur. Getæ, qui versus Pontum & orientem inclinant. Daci, qui in contrarium ad Germaniam & Istri fontes vergunt, quos puto antiquitus esse Dauos appellatos.* Antiquitus Dacia comprehendebat provincias, quas nunc Ungariam, Transylvaniam, Valachiam, Moldaviam vocant, teste Cluv. Introductione Geographiæ lib. 4. c. 18. Qui verò fuerint Dacorum Plisti, quos Josephus Antiquit. lib. 18. c. 2. cum Essenis comparat, ingenuè fateor me nescire, sed ex comparatione licet conjicere fuisse inter Dacos quosdam homines religiosos atque à plebe separatos, quos *Plistos* vocat Josephus; nulla enim respublica sine religione, quoquomodo sit, nec sine justitia, quæ est omnium virtutum regina, diu potest persistere, & sine armis ab aliarum gentium invasione defendi ἀδύνατόν ἐστι. Sit mantissæ loco, Trajanum imperatorem in provinciæ formam Daciam redegisse constructo in Istro eximio ponte, qui apud scriptores maxime celebratur, de quo alibi egimus.

12 Καὶ παρ' Ἀττικοῖς δὲ τὰ τῶν οἰκείων, &c.] Hanc de servis domesticis sectionem, quos Attici Daos & Getas vocabant, à nomine nempe harum gentium, noster quoque ex Strabonis lib. 7. transcripsit. Sic enim ille: Ἀφ' οὗ καὶ παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς ἐπεπόλασε τὰ τῶν οἰκετῶν ὀνόματα Γέται καὶ Δᾶοι. Τοῦτο γὰρ πιθανώτερον, ἢ ἀπὸ τῶν Σκυθῶν, οὓς καλοῦσι Δάας. Πόῤῥω γὰρ ἐκεῖνοι περὶ τὴν Ὑρκανίαν· καὶ οὐκ εἰκὸς ἐκεῖθεν κομίζεσθαι ἀνδράποδα εἰς τὴν Ἀττικήν. Ἐξ ὧν γὰρ ἐκομίζετο, ἢ τοῖς ἔθνεσιν ἐκείνοις ὁμωνύμους ἐκάλουν τοὺς οἰκέτας, ὡς Λυδὸν, καὶ Σύρον, ἢ τοῖς ἐπιπολάζουσιν ἐκεῖ ὀνόμασι προσηγόρευον, ὡς Μάνην ἢ Μίδαν, τὸν Φρύγα. Τίβιον δὲ, τὸν Παφλαγόνα. i. e. *Unde etiam apud Atticos in-usu-fuerunt servorum nomina, Getæ & Daui: id enim probabilius est, quam à Scythis, quos vocant Daas: procul enim illi circa Hyrcaniam, & non est verosimile illinc afferri mancipia in Atticam: ex quibus enim afferebantur, vel ex nationibus illis ejusdem nominis vocabant servos, ut Lydum, & Syrum, vel nominibus, quæ illic erant-in-usu appellabant, ut Manem, vel Midam, Phrygem: Tibium verò, Paphlagonem.*

13 Δάλμιον, πόλις Δαλματίας, &c.] Dalmium, seu Delminium, urbs Dalmatiæ inter Illyriam & Italiam, eodem modo descripsit hanc regionem Periegeta v. 95.

— ἐς μὲν ἰόντι
Δεξιτερὴν κατὰ χεῖρα φαείνεται Ἰλλυρὶς αἶα,
Δαλματίη δ' ἐφύπερθεν, ἐνυαλίων πέδον ἀνδρῶν.
Σκαιῇ δ' Αὐσονίων παραπέπταται ἄσπετος ἰσθμὸς,
Πουλυτενὴς, τριοσῆσι περίδρομος ἀμφιτρίταις,
Τυρσηνῇ, Σικελῇ τε, καὶ Ἀδριάδι πληθούσῃ. h. e.
— *Intranti quidem*
Dextram ad manum apparet Illyris terra
Dalmatia verò supra [ultra] *Martiorum solum virorum.*
Ad lævam verò Ausoniorum expanditur immensus Isthmus,
Longe-porrectus tribus circumfluus amphitritis.
Tyrrhena, Sicula, Adriade inundante.

Ad quem locum Eust. aliquammulta nostri auctoris verba transcripsit.

14. Τὸ ἐθνικὸν ὅμοιον, ἢ Δαλμιεύς.] Cum egerit de urbe Dalmatiæ Dalmio, nunc agit, ut solet de ejus gentilibus, ac inquit ejus gentile esse simile, nempe ipsi Dalminio, id est Dalminius, *a*, um, vel etiam Dalmieus & Latino ore Dalmiensis.

15 Ἴδιον δὲ τῶν Δαλματέων, &c.] Hæc nostri auctoris verba penè ipsissima transcripsit Eustathius ut solet ad Periegetæ Carmina Scholio præcedenti citato. Sic enim ille: Φασὶ δὲ καὶ τοὺς Δαλματέας δι' ὀκταετηρίδος ποιεῖσθαι τῆς χώρας ἀναδασμὸν, &c. i. e. *Aiunt verò & Dalmatenses singulis octo annis facere regionis divisionem, &c.*

16 Ἀππιανὸς δὲ τὴν πόλιν Δελμίνιον καλεῖ, &c.] Inquit Appianum vocasse Dalmium urbem Dalmatiæ *Delminium*, & Quadratum appellâsse *Dalmium*. Verba Appiani Græca antiquitas nobis invidit, Latina reliquit in ejus de Bellis Illyricis libro, & sunt quæ sequuntur: *Figulus* [Marcus Figulus consul] *ratus eos inopinè aggredi posse, discurrentes undique ad ejus impetum ex oppidis offendens, in fugam vertit, donec*

A καλεῖ. Κουάδρατος δὲ, Δάλμιον. [17] Φασὶ δὲ αὐτοὺς καὶ Δαλμάτας.

ΔΑΜΑΙ͂ΟΙ, ἔθνος περὶ τοῖς Ἰχθυοφάγοις, ὡς Ἀπολλόδωρος.

ΔΑΜΑΣΚΟ΄Σ [18], πόλις Συρίας, μεσόγειος, ὕπερθεν Φοινίκης, [19] περὶ τὸν Βαρδίνην ποταμόν. B [20] Ὠνομάσθη δὲ, ὅτι εἷς τῶν γιγάντων Ἀσκὸς ὄνομα, ἅμα Λυκούργῳ δήσας τὸν Διόνυσον, ἔρριψεν εἰς τὸν ποταμόν. Ὃν λύσας Ἑρμῆς, τὸν ἀσκὸν τοῦ δέρματος ἐγύμνωσεν· ὅθεν πρὸς οἶνον ἐπιτήδειον τὸ δέρμα. Οἱ δὲ, ὅτι Δαμασκὸς Ἑρμοῦ C παῖς, καὶ νύμφης Ἀλιμήδης, ἐξ Ἀρκαδίας εἰς Συρίαν ἦλθε, καὶ πόλιν ὁμώνυμον ἔκτισεν. Ἄλλοι δὲ, ὅτι Δαμασκὸς ἐφατίζετο ἀνήρ. Διονύσου δὲ τὴν Συρίαν ἀμπελόφυτον ποιήσαντος, πελέκει ταῦτα ἔκοπτε. Διόνυσος δὲ ὀργισθεὶς, D ἐδίωξε, καὶ ἐξέδειρε.

[21] * ἐπεράχθη Δαρμασκὸς *

Καὶ οὕτω Δαμασκὸς κατὰ παραφθοράν. [22] Ὁ πολίτης, Δαμασκηνός. Καὶ ἡ χώρα, καὶ ἡ πόλις, Δαμασκηνή. E

A cat. Quadratus autem *Dalmium*. Eos etiam *Dalmatas* dicunt.

DAMÆI, populi juxta Ichthyophagos, ut Apollodorus.

DAMASCUS, urbs Syriæ mediterra- B nea, ſupra Phœniciam, circa Bardinen fluvium. Sic verò nominata fuit, quod gigantum unus nomine *Aſcus* unà cum Lycurgo vinctum Dionyſum projecit in fluvium, quem ſolvens Mercurius Aſcum pelle nudavit: unde ad vinum recipiendum apta pellis. Alii C verò quod Damaſcus Mercurii filius ex nympha Alimede, ab Arcadia in Syriam veniens urbem ſui nominis condidit. Alii autem, quod Damaſcus dicebatur *eſſe vir fortis & audax*. Libero verò patre Syriam vitiferam fa- D ciente, ille ſecuri vineta excidit, at Liber pater iratus eum perſequutus eſt, atque excoriavit......

...... *facta eſt Darmaſcus*.....

Et ſic corruptè Damaſcus ſine *r*. Civis, Damaſcenus, & regio, & urbs Damaſcene. E

ΔΑΝ- DAN-

donec ad urbem Delminium, à qua Dalmatarum nomen illis inditum, terga dare compulit. Ergo hæc Dalmatiæ urbs duo habuit nomina juxta noſtri auctoris ſententiam ex Quadrato cui *Dalmion*, & ex Appiano, cui *Delminion* dicebatur, tertium addit Euſtathius ad Perieget. v. 97. Διχῶς δὲ τὸ ἔθνος λέγεται, καὶ Δαλμάται καὶ Δαλματεῖς· ἡ δὲ πόλις αὐτῶν, Δάλμιον, ἢ Δελμίνιον, ἢ Δέλμινον. i. e. *Duplici modo verò gens dicitur, & Dalmatæ & Dalmateis. Urbs verò eorum Dalmion, vel Delminion, vel Delminum.*

17 Φασὶ δὲ αὐτοὺς καὶ Δαλμάτας.] Oppidanos urbis Dalmii *Dalmatas* dici inquit, numero 14 præcedenti & *Dalmios* & *Dalmieîs*, Euſtathius verò ad Dionyſii carmen citato *Dalmateîs* quoque dictos fuiſſe tradit. Namque oppidorum gentilia ſcriptores pro libitu ſibi fingunt.

18 Δαμασκὸς, πόλις Συρίας, &c.] Damaſcus, urbs celeberrima, olim Syriæ caput & regia teſte eloquentiſſimo Prophetarum c. 7. v. 8. כי ראש ארם דמשק וראש דמשק רצין h. e. *Nam caput Aram.* h. e. *Syriæ Dammeſec, & caput Dammeſec eſt Retſin.* Erat Damaſcus ſita ſub monte Hermone, ex quo defluebant duo flumina Amana & Parpar, quorum Amana mediam perfluebat urbem, Parpar, quem Græci *Chryſorrhoa* vocabant, extra urbem aquas devolvebat, teſte Benjamine Thudelenſi in ſuo itinerario, quorum fit quoque mentio Reg. lib. 4. c. 5. v. 12. Latina Hebraïcis relictis appono: *Nonne meliores ſunt Amanah & Parpar fluvii Dammeſec omnibus aquis Iſraëlis? annon* [ſi] *lavero* [me] *in illis, mundus ero?*

19 Περὶ τὸν Βαρδίνην ποταμόν.] Circa fluvium Bardinem locat epitom. noſter Damaſcum quo in nomine adhuc remanent veſtigia nominis Parpar, de quo nota præced. egimus.

20 Ὠνομάσθη δὲ, ὅτι εἷς τῶν γιγάντων Ἀσκός.] Agit nunc de etymo urbis Damaſci, & quæ affert, ſunt ex Græcorum fermento confecta: eadem penè habet Etymolog. in Δαμασκὸς ſed in eis aliqua latent antiquitatis ſcruta. *Aſcos* enim ille gigas corruptum nomen eſt ab illius nomine, qui Thudelenſi in ſuo Itinerario dicitur *Abcamaz*, cujus coſtam ipſe refert vidiſſe in palatio quodam Damaſci, quæ longitudine ſpithamas novem, latitudine duas æquabat; vero propius videtur hoc, quam illud D. D. Gaſparis Hybañez de Segovia & Peralta, qui nomen illius gigantis deducebat ab illo Sacrarum literarum בני אנק *bene Anac.* i. e. *filii Anac*, à quo corruptum eſſe contendebat τὸ Ἀσκός, quod manu propria appoſuit ad marginem Stephani, quem mihi dono dedit, ſed ego in nullius juravi verba magiſtri. Nec etiam arridet illud Iſidori Originum lib. 15. c. 1. Nullo enim nititur fundamento, nec auctoritate. Ipſe enim ſomniat quendam Damaſcum Abrahami Patriarchæ diſpenſatorem, à quo urbi nomen impoſitum fuiſſe inquit; ejus conditor jacet in antiquitatis ſepulchro, etſi Joſephus Antiquit. lib. 1. c. 7. circa calcem ediſſerit, Uſen Arami filium, cujus Geneſeos c. 10. v. 23. fit mentio eam condidiſſe.

21 * Ἐπεράχθη Δαρμασκὸς....] Locus lacunoſus eſt, nec ſuppleri facilè poterit niſi manuſcripto aliquo codice; at *Darmaſcus* etiam pro *Damaſcus* dicitur Hebraïce Paralipom. lib. 1. c. 18. v. 5.

22 Ὁ πολίτης, Δαμασκηνὸς· καὶ ἡ χώρα, &c.] Civis Damaſcenus; & regio & urbs Damaſcena. Tulit Damaſcus aliquammultos viros celeberrimos inter quos primum locum tenet *Nicolaus Damaſcenus*, philoſophus peripateticus, qui inter alia ſcripſit hiſtoriam καθολικὴν librorum LXXX ſecundum Suidam; CXXIV. juxta Joſephum; CL ſecundum Athenæum lib. 7. ex quibus paucula fragmenta extant. Fuit Herodi Magno familiaris, & Auguſto Cæſari amiciſſimus adeò ut placentas quaſdam ab eo ad ſe miſſas *Nicolaos* vocaret, teſte Heſychio Illuſtri in Nicolaus; palmarum quoddam genus fuiſſe tradit Plin. lib. 13. c. 4. Plut. Sympoſiacῶν libr. 8. Quæſt. 4. ab eo ſic denominatum. Fuit etiam ex hac urbe Joannes Damaſcenus cognomento *Manſur*, ut inquit Suidas, οὐδενὸς δεύτερος τῶν κατ' αὐτὸν ἐν παιδείᾳ λαμψάντων. i. e. *ætatis ſuæ nulli eorum, qui eruditione fuere illuſtres, ſecundus.* Quem in cœlum uſque extollit Suidas, ut ſunt Græci genus in gloriam ſuam effuſiſſimum. *Etſi verò Damaſcenus* (inquit Voſſius de Hiſtor. Græcis lib. 2. c. 24.) *vir foret egregiè eruditus, ac magni nominis: tamen in pleriſque credulus fuit plus ſatis. Hoc oſtendunt hiſtoriæ ab eo relatæ in ſermonibus. Sanè agnoſcit etiam Baronius, in multis ejus ſcriptis fidem vacillare & compluribus ipſum ſcatere mendaciis. Quod ejus judicium Caſaubonus firmat exercitatione* XIII *adverſus Baronium Sect.* XXXVIII *ubi varios, & ſpiſſos errores annotavit. Etiam aliis in ſcriptis judicium deſideres: inter cætera in narratione illâ de anima Falconillæ precibus B. Theclæ, primæ martyris, ab inferorum ſuppliciis liberatæ; etſi in gentili errore, & idololatria, obiiſſet. Item quod ait, animam Trajani Imp. ſimiliter pœnis infernis exemptam precibus Gregorii M. Quorum utrumque legas apud Damaſcenum oratione de his, qui in fide migraverunt, &c.* Equidem valde credulus ſit oportet, qui credideri condemnatorum animos ſuppliciis muliebribus ab inferorum ſuppliciis liberari. Celebrantur etiam *pruna Damaſcena* ab hac urbe Romam advehi ſolita una cum *Cottanis*. Unde Juv. Sat. 3. v. 83.

Horum ego non fugiam conchylia, me prior ille
Signabit, fultuſque thoro meliore recumbet,
Advectus Romam, quo pruna & cottana vento.

Eram

ΔΑΝΔΑΡΙΟΙ[23], ἔθνος περὶ τὸν Καύκασον, ὡς Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ. A

ΔΑΝΘΑΛΗΤΑΙ[24], ἔθνος Θρακικόν. Θεόπομπος μη.

ΔΑΝΟΥΒΙΟΝ[25], πόλις περὶ τὴν Ῥώμην. Τὸ ἐθνικὸν, Δανούβιος, ἢ Δανουβιεύς. B

ΔΑΝΟΥΒΙΣ[26], ἢ Δάνουσις, Ἴστρος ὁ ποταμὸς,[27] πάλαι Ματόας καλούμενος, συμφορᾶς δὲ τοῖς Σκύθαις ἐπιπεσούσης, οὕτως ἐκλήθη. Ματόας δὲ λέγεται ἐς τὴν Ἑλληνίδα γλῶσσαν Ἄσιος, ὅτι πολλάκις περαιούμενοι, οὐδὲν ἐπεπόν- C

DANDARII, populi circa Caucasum, ut Hecatæus Europæ.

DANTHALETÆ, populi Thraciæ, Theopompus lib. 48.

DANUBIUM, urbs circa Romam. Gentile, Danubius, vel Danubiensis.

DANUBIS, vel Danusis, *Ister* fluvius, olim *Matoas* dictus ex quadam calamitate, quæ Scythis accidit. Matoas enim Græcè dicitur ἄσιος, id est, *limosus*, quod sæpe transeuntes nil mali passi sunt. Danusis verò

Erant cottána, ut hæc obiter annotemus species ficorum parvorum, teste Hesychio in Κότ|ανα, sic dicta ab Hebræa voce קטון *Caton*. i. e. parvus. Unde non illepido lepore Martialis Epigram. lib. 13. Epigram 28. cecinit:

Hæc tibi, quæ torta venerunt condita mentha,
Si majora forent cottana, ficus erat.

Significabat etiam id nominis apud Cretenses *Virginem*, auctore eodem auctore loco citato, quod ab eadem radice diductum est קטנה *Ketana* i. e. *parva* scilicet *puella*. Si plura de hac antiquissima urbe & regione scire desideres, leges itinerarium Thudelensis.

23 Δανδάριοι, ἔθνος περὶ τὸν Καύκασον.] Dandarii, gens circa Caucasum montem ex Hecatæi Europa. Inter Mæotarum gentes numerantur ab Strabone lib. 11. Τῶν Μαιωτῶν δ᾽ εἰσὶν αὐτοί τε οἱ Σινδοὶ, καὶ Δανδάριοι, &c. i.e. *De Mæotis sunt Sindi, Dandariique, & Toreatæ, &c.* Plinius etiam lib. 6. c. 7. inter gentes, quæ circa Mæotim locat, cui *Dandari* dicuntur; C. Tacito Annalium lib. 12. *Dandaridæ*; quorum quoque civitatem *Soza* & *regionem Dandaricam* vocat idem auctor libro citato c. 16: *Sic pulsus hostis, ventumque Soza oppidum Dandaricæ, quod desertum à Mithridate, ob ambiguos popularium animos obtineri relicto ibi præsidio visum.*

24 Δανθαλῆται, ἔθνος Θρακικόν.] Danthaletæ, gens Thracica ex Theopompi lib. 48. Horum strategia seu præfectura Dantheletica celebratur Ptolemæo inter Thraciæ regionem juxta Mysiam utramque & Æmum montem, quos Liv. *Dentheletas* vocat l. 40. c.44. *Itaque unum tantum moratus diem, quietis eorum causa, quos habuerat secum, itinere inde simili fugæ in Dentheletas transcurrit, socii erant, sed propter inopiam haud secus quam hostium fines Macedones populati sunt.* Loquitur Livius de Philippo Macedonum rege Persei patre, quem cupido ceperat in verticem Æmi montis adscendendi, à cujus vertice biduo est digressus, à quo non longe locat Dentheletas, qui Plinio lib. 4. c. 11. dicuntur *Denseletæ*.

25 Δανούβιον, πόλις περὶ τὴν Ῥώμην.] Danubium, urbs circa Romam. Nemo omnium fecit hujus urbis mentionem in tota Italia, quare puto Lanuvium intelligere, quam Strabo lib. 5. vocat *Lavinium* & ab Ænea conditam tradit, nomine de filiæ nomine imposito: Φασὶ δ᾽ Αἰνείαν μετὰ τοῦ πατρὸς Ἀγχίσου, καὶ τοῦ παιδὸς Ἀσκανίου κατάραντα εἰς Λαύρεντον, πλησίον τῶν Ὠστίων, καὶ τοῦ Τιβέρεως, &c. i. e. *Ajunt verò Æneam cum patre Anchise, & filio Ascanio Laurentum appulisse, prope Ostiam & Tiberim, & in litore ad* XXIV *stadia supra mare urbem condidisse: Supervenisse autem Latinum Aboriginum regem, qui locum illum habitabant, ubi nunc est Roma, socio Ænea usum fuisse adversus vicinos Rutulos, qui Ardeam tenebant (stadia verò sunt ab Ardea Romam* CLX.) *partaque victoria, Lavinium urbem Laviniæ filiæ suæ cognominem propè condidisse.* At Appian. de Bellis Civil. lib. 2. est auctor Diomedem post captum Ilium primam in Italia urbem Lavinium condidisse: Μέχρι βαρυθυμῶν ὁ Μίλων, ὡς καὶ περὶ αὐτὸν ἀπίστου γενομένου τοῦ Πομπηΐου, ἐς τὴν πατρίδα Λαβίνιον ἐξῄει, ἣν Διομήδη φασὶν ἁλόμενον ἐξ Ἰλίου, πρώτην ἐν τῇ Ἰταλίᾳ πόλιν οἰκῆσαι καὶ εἰσὶν ἀπὸ Ῥώμης ἐς αὐτὴν στάδιοι πεντήκοντα καὶ ἑκατόν. i. e. *Donec gravi-animo-ferens Milo, quòd erga se Pompeïus infidus esset, ad patriam Lavinium profectus est, quam* Diomedem *dicunt post captum Ilium, primam in Italia urbem condidisse, & sunt à Roma ad eam stadia* CL. In versione Latina dicitur Æneas eam condidisse, quod est contra textum Græcum. Fuit antiquitus celebris templo, ac luco Junonis Sospitæ, auctore Livio libr. 8. necnon natalibus Milonis pro quo extat elegantissima illa Ciceronis oratio, ut ex Appiani verbis allatis apparet. Huic quoque urbi debet natales Imp. Commodus, ut prodidit Æl. Lampridius in ejus vita. Vulgò nunc dicitur *Civita Indovina*, teste Leandro Alberto in sua Italia, de qua videsis quæ in Λαβίνιον. Nec mireris à nostro scribi Δανούβιον pro Λανούβιον. Non absimili enim errore invenitur apud eum suo loco Βοβώνεια pro Βονώνια, Τάβιοι pro Γάβιοι & alia adhuc crassiora, ut ex lectione hujus operis patebit.

26 Δάνουβις, ἢ Δάνουσις.] Lege, Δανούβιος, ἢ Δανούσιος, Danubius, vel Danusius auctori nostro dicitur qui alio nomine *Ister*. Apud Græcos & Latinos superiori sui parte ut plerunque Danubius, inferiore verò Ister, teste Strabone, quod non adeò strictè observatur. Est Germaniæ fluvius notissimus & totius Europæ maximus qui Germanis dicitur *die Donaw*. Ac si Hispanice diceres *el Danubio*, nomine à pago propter quem parvus adhuc fluit imposito; ejus olim fontes adeò incerti inter scriptores fuere, ut & Nili; nec minor de numero ejus ostiorum controversia, de quibus adhuc hodie inter eos plenè non convenit, quod magis mirum, cum per nostram fluat Europam in Pontum Euxinum non ultra Garamantas & Indos. Ac non possum non mirari Germanorum Principum incuriam, qui sui celeberrimi fluvii ἐκβολὰς & fontes incertos esse patiuntur, de quibus consulesis Stuckii Scholia in Periplum Arrhiani Ponti Euxini.

27 Πάλαι Ματόας καλούμενος, &c.] Antiquitus regnator iste aquarum totius Europæ, vocatus fuit *Matoas*, id nominis apud Scythas sonat idem, ac apud Græcos Ἄσιος, i. e. *Limosus*; propterea quod nihil noxæ damnive accepissent, cum eum sæpe trajicerent; at cum quædam calamitas eis aliquando transeuntibus eum accidisset, mutato nomine *Danusius* est vocatus, quod nomen apud eos significat; qui errandi culpam habet. Ego sic intelligendum esse existimo hunc locum, atque eodem modo videtur intellexisse Stuckius loco, nota præcedenti, citato. Quare si per Criticorum παῖδας liceret, sic legendus erat: Πάλαι Ματόας καλούμενος, ὅτι λέγεται ἐς τὴν Ἑλληνίδα γλῶσσαν Ἄσιος, ὅτι πολλάκις περαιούμενοι οὐδὲν ἐπεπόνθεισαν, συμφορᾶς δὲ τοῖς Σκύθαις ἐπιπεσούσης Δανούσιος ἐκλήθη, ὃ δὲ ἑρμηνεύεται, ὥσπερ τοῦ ἁμαρτεῖν ἔχων αἰτίαν. i. e. *Antiquitus* Matoas *vocatus, quod dicitur secundum Græcam linguam* Ἄσιος. i. e. Limosus, *quod sæpe eum trajicientes nihil damni passi fuissent, quadam verò calamitate Scythis contingente* Danusius *appellatus est tamquam habens errandi culpam.* At Eust. ad Periegetæ v. 301. sic scribit hanc nostri auctoris sectionem etsi sub nomine Strabonis, quod puto esse μνημονικὸν ἁμάρτημα: Φησὶ δὲ ὁ αὐτὸς γεωγράφος καὶ ὅτι ὁ Ἴστρος ποτὲ Ματόας ἐλέγετο, ὅ ἐστι κατὰ Ἕλληνας Ἄσιος. καὶ ὅτι πολλάκις μὲν οἱ Σκύθαι δι᾽ αὐτοῦ περαιούμενοι οὐδὲν ἔπαθον. συμφορᾶς δέ ποτε αὐτοῖς ἐπειστπεσούσης [lege ἐπιπεσούσης] ἡρμηνεύθη Δανούσιος, ἢ Δανούβιος, ὥσπερ τοῦ ἁμαρτεῖν ἐκείνους αἰτίαν ἔχων. i. e. *Inquit verò idem Geographus quod* Ister *olim* Matoas *dicebatur, quod est secundum Græcos* Ἄσιος, i. e. Limosus; *& quod sæpe Scythæ per eum trajicientes nihil passi sunt: Calamitate verò aliquando contingente, interpretatus fuit* Danusius, *vel* Danubius, *tanquam qui esset in culpa quod illi aberrassent.* Atque ex his Eustathii verbis apparet apud Stephanum pro Δάνουβις ἢ Δάνουσις legendum esse Δανούβιος ἢ Δανούσιος. De hujus autem fluvii celeberrimi diversis nominibus videsis eumdem Stuckium loco citato.

πόνθεισαν. Ὁ δὲ Δάνουσις ἑρμηνεύεται, ὥσπερ τοῦ ἁμαρτεῖν ἔχων τὴν αἰτίαν.

ΔΑΌΝΕΣ[28], ἔθνος τῆς Ἰνδικῆς, ἀπὸ Δάονος.

ΔΆΡΑΨΑ[29], πόλις Βακτρίας, ὡς Στράβων. Τὸ ἐθνικὸν, Δαραψηνὸς, καὶ Δαραψιανός.

ΔΆΡΔΑΙ[30], Ἰνδικὸν ἔθνος, ὑπὸ Δηριάδῃ πολεμήσαν Διονύσῳ, ὡς Διονύσιος ἐν γʹ Βασσαρικῶν.

ΔΆΡΔΑΝΟΣ[31], πόλις Τρῳάδος, ἡ πρότερον Τεῦκρις. Μνασέας δέ φησιν, [32] ὅτι Δάρδανος ἐκ σι * ἐκ τοῦ νεὼ τῆς Ἀθηνᾶς τὸ παλλάδιον ἀράμενος, ἀφίκετο εἰς Σαμοθρᾴκην μετὰ Ἁρμονίας καὶ Ἰάσονος, τῶν ἀδελφῶν. κἀκεῖ διάγοντα, Κάδμος ὁ Ἀγήνορος ἐφιλοποιήσατο καὶ ἀποθανούσης Τηλεφάης, γαμεῖ τὴν Ἁρμονίας ὁ Κάδμος, [33] καὶ ἀποστέλλει τὸν Δάρδανον εἰς τὴν Ἀσίαν μετὰ τῶν ἑταίρων, πρὸς Τεῦκρον τὸν Τρῶα. Ὁ δὲ Τρὼς ἀναγνωρίσας τὸν Δάρδανον, δίδωσιν αὐτῷ τὴν θυγατέρα Βάτειαν. Καὶ ἀποθνήσκων, τὴν βασιλείαν, [34] καὶ πόλιν ᾤκισε Δάρδανος, καὶ Δαρδανίαν τὴν χώραν ὠνόμα-

verò interpretatur, utpote, qui errandi culpam habet.

DAONES, gens Indiæ, à Daone.

DARAPSA, urbs Bactriæ, ut Strabo. Gentile, Darapsenus, & Darapsianus.

DARDÆ, populi Indiæ, qui sub Deriade adversus Dionysum bella gesserunt, ut Dionysius Bassaricorum lib. 2.

DARDANUS, urbs Troadis, quæ prius *Teucris*. Mnaseas verò inquit: *Dardanum .... ex templo Minervæ*, Palladio ablato. *unà cum Harmonia, & Iasone fratribus in Samothraciam venisse, atque illic moratum, Cadmus Agenoris filius cum eo amicitiam contraxit, atque mortua Telephane Harmoniam duxit in uxorem Cadmus, atque Dardanum unà cum sociis mittit in Asiam ad Teucrum Trojanum, qui, cognito Dardano, tradit ei in uxorem filiam Batiam, & moriens Cadmus ei regnum relinquit. Dardanus verò urbem condidit, atque regionem* Dardaniam *nominavit, quæ prius* Teucris

28 Δάονες, ἔθνος τῆς Ἰνδικῆς ἀπὸ Δάονος.] Daones, gens Indiæ. Memorantur Cosmographo lib. 7. c. 2. cui *Daonæ* vocantur, ipse juxta fluvium cognominem eos locat, à quo forsitan nomen habuere, ut & aliæ multæ gentes, quare illud Stephani ἀπὸ Δάονος. i.e. à *Daone* possumus interpretari à Daone fluvio.

29 Δάραψα, πόλις Βακτρίας, ὡς Στράβων.] Darapsa, urbs Bactriæ ex Strabone, qui libro undecimo & Bactriam regionem describit & urbem Darapsam memorat. Hîc ejus subjiciam verba: Τῆς δὲ Βακτρίας μέρη μέν τινα τῇ Ἀρίᾳ παραβέβληται πρὸς ἄρκτον, τὰ πολλὰ δ᾽ ὑπέρκειται πρὸς ἕω· πολλὴ δ᾽ ἐστὶ καὶ πάμφορος, πλὴν ἐλαίου. Τοσοῦτον δὲ ἴσχυσαν οἱ ἀποστήσαντες Ἕλληνες αὐτὴν διὰ τὴν ἀρετὴν τῆς χώρας, ὥστε τῆς Ἀριανῆς ἐπεκράτουν, καὶ τῶν Ἰνδῶν, ὥς φησιν Ἀπολλόδωρος ὁ Ἀδραμυττηνὸς, καὶ πλείω ἔθνη κατεστρέψαντο, ἢ Ἀλέξανδρος, &c. i.e. *Bactriæ verò quædam partes, Ariæ versus septentrionem circumdantur: pleræque autem versus orientem porriguntur. Ampla est regio, & omnium-rerum ferax præter oleum. Tanta verò fuit Græcorum, qui eam abalienarunt, potentia ob soli præstantiam, ut & Arianam obtinuerint, & Indiam, ut ait Apollodorus Adramyttenus: ac plures quam Alexander gentes subegerint, & maximè Menander, siquidem is & Hypanim transivit versus ortum & ad Isamum usque pervenit. Hæc enim partim ipse egit, partim Demetrius Euthydemi filius Bactrianorum regis. Non modò autem Pattalenem occuparunt. Sed & reliquæ oræ maritimæ, & Tessariosti quod dicitur, & Sigertidis regnum. Omnino autem ille inquit totius Arianæ præcipuam partem esse Bactrianam. Quin & usque ad Syros & Phœnices dominium suum protulerunt. Urbes habuerunt Bactra (quæ &* Zariaspa *dicitur, eamque fluvius ejusdem nominis perfluit, in Oxum aquas exonerans) Darapsam & alias plures.*

30 Δάρδαι, Ἰνδικὸν ἔθνος, &c.] Dardæ, Indica gens, &c. Memorantur Nonno Dionysiac. libr. 26. v. 61. nec non Straboni lib. 15. qui eos *Derdas* vocat, & magnam gentem esse inquit planiciem quandam montanam habitantes, sub qua aurifodinæ sunt, ex quibus formicæ vulpibus magnitudine æquales aurum effodiunt, terram per hyemem ad ostium accumulantes, ut solent talpæ, ubi inveniuntur auri ramenta, quæ Derdæ clam rapiunt; apertè enim non possunt, prohibentibus hujusmodi formicis, quæ si eos comprehenderint, unà cum jumentis occidunt, quæ secum ferunt ad deportanda hujusmodi ramenta. At hæc redolent Græcorum nugamenta; homines enim armis facile se à feris defendunt, sed non adeo facile ab hominibus. Homo enim homini lupus est.

31 Δάρδανος, πόλις Τρῳάδος, ἡ πρότερον Τεῦκρις.] Dardanus, urbs Troadis, quæ prius Teucris. Memoratur inter alios Herodoto lib. 5. c. 107. Scylaci in Τρῳάς. *Dardanium* eam vocat Lycophro in Cassandra, ad quem locum Isacius Tzetzes aliam hujus nominis celebrat supra Illyrios & Macedones. Illius & promontorii Dardanidis meminit Strabo lib. 13 Ἔστι τοίνυν μετ᾽ Ἄβυδον, ἥ τε Δαρδανὶς ἄκρα, ἧς μικρὸν πρόσθεν ἐμνήσθημεν, καὶ ἡ πόλις ἡ Δάρδανος, διέχουσα τῆς Ἀβύδου ἑβδομήκοντα σταδίους, &c. i.e. *Post Abydum igitur est Dardanis promontorium, cujus paulò antè fecimus-mentionem, & urbs Dardanus* LXX *stadiis ab Abydo distans, inter has Rhodius effluit amnis, propter quem in Cherrhoneso est Cynossema* [canis-sepulchrum] *quod sepulchrum Hecubæ esse ajunt; sunt qui Rhodium ab Æsepo excipi dicunt, & sane unus eorum, qui ab Homero memorantur, est hic:*

Rhesusque heptaporusque, Caresusque, Rhodiusque.

Ipsa verò Dardanus, urbs prisca, ita contemptui habita fuit, ut alii [Romanorum] *Imperatores Abydum transtulerint, alii in pristinum remigrare locum incolas jusserint, ibi convenere Cornel. Sylla Romanus dux, & Mithridates Eupator, ut pacti inirent de bello pace finiendo.*

32 Ὅτι Δάρδανος εκσι *. ἐκ τοῦ νεὼ τῆς Ἀθηνᾶς, &c.] Pro εκσι * videtur legendum ἐκσυλεύσας, sed tunc non erat opus altero participio ἀράμενος, utrumque enim hoc in loco idem significant. Servius ad illa Virgilii ex lib. 3. Æneid.

Effigies sacræ divûm Phrygiique penates
Quos mecum à Troia, mediisque ex ignibus urbis
Extuleram.

Inquit: *Quamvis alio loco alias opiniones secutus diversa dixerit. Sanè hos Deos Dardanum ex Samothracia in Phrygiam, Æneam verò in Italiam ex Phrygia transtulisse, idem Varro testatur.*

33 Καὶ ἀποστέλλει τὸν Δάρδανον εἰς τὴν Ἀσίαν, &c.] Hoc in loco pro *Asiam* intellige *Phrygiam*. Erat enim Phrygia in qua Teucrus regnavit in Asia in quam inquit noster missum fuisse Dardanum ad Teucrum, ideo Dardanus iste Virgilio Æneid. lib. 4. v. 134. dicitur:

Dardanus Iliacæ primus pater urbis, & auctor.

34 Καὶ πόλιν ᾤκισε Δάρδανος, καὶ Δαρδανίαν, &c.] Dardanus urbem condidit, & regionem, quæ *Teucris* prius vocabatur, *Dardaniam* dixit. Quod etiam testatur Euseb. Chronic. lib. 1. ad Num. DXXXVIII Δάρδανος ἔκτισε Δαρδανίαν. i.e. *Dardanus condidit Dardaniam.*

35 Καὶ

μασιν, ἡ Τευκρὶς πρότερον ἐκαλεῖτο. Αὕτη καὶ Δαρδανία, καὶ Δαρδανική, [35] καὶ Δαρδάνιοι, καὶ Δαρδανίδαι. A

ΔΑΡΙΔΝΑ, πόλις Παφλαγονίας, ὡς Ἀλέξανδρος ἐν τῷ περὶ αὐτῆς. Τὸ ἐθνικὸν Δαριδναῖος, ὡς Πύδνα Πυδναῖος. B

ΔΑΡΑΙ[36], ὃν * ρας φασὶ, φρούριον Ἀναστασίου πόλεως λεγόμενον ὀχυρώτατον. Ὁ πολίτης Δαρηνὸς, [37] ὡς Σοῦσαρ Σουσαρηνός. [38] Δύναται καὶ Δαρραῖος. [39] Εἰσὶ δὲ Δαρραὶ διὰ δύο ρρ, ἔθνος πρὸς τῇ ἐρυθρᾷ θαλάσσῃ. C

ΔΑΡΙΣΤΑΝΗ, πόλις Περσική. [40] Ἔστι δὲ καὶ ἔθνος Δαρῖται.

ΔΑΡΕΙΟΝ, πόλις τῆς Φρυγίας. Τὸ ἐθνικὸν, τῷ λόγῳ τῶν Φρυγίων παρὰ μίαν συλλαβὴν, Δαρειεύς, ὡς Κοτιάειον Κοτιαεύς· τῷ λόγῳ τοῦ Ῥοίτειον, καὶ Σίγειον, Δαρειεύς. D

ΔΑΡΣΑΝΙΑ[41], πόλις Ἰνδική, ἐν ᾗ αὐθήμερον ἱμάτιον ἐξεργοῦσι γυναῖκες, ὡς Διονύσιος Βασσαρικῶν τρίτῃ·

Οἳ Δαρσανίην ναῖον πόλιν εὐρυάγυιαν, E
Ἔνθα τε πέπλα γυναῖκες Ἀθηναίης ἰότητι
Αὐτῆμαρ κροκόωσιν ἀφ' ἱστοπόδων τανύουσαι,
Αὐτῆμαρ δ' ἐτάμοντο * ἐρύοντο. F

Τὸ

cris *vocabatur.* Eadem verò est Dardania, & Dardanica, & Dardanii, & Dardanidæ, *iidem sunt.*

DARIDNA, urbs Paphlagoniæ, ut Alexander in de eadem. Gentile, Daridnæus, ut Pydna, Pydnæus.

DARÆ, quem .... ras dicunt, castellum Anastasii civitatis, quod dicitur esse munitissimum. Civis, Darenus, ut Susar, Susarenus. Potest etiam esse Darrhæus. Sunt verò Darrhæ per duo *rr*, populi juxta mare rubrum.

DARISTANE, urbs Persica. Sunt verò & populi Daritæ.

DARION, urbs Phrygiæ. Gentile, sermone Phrygiorum præter unam syllabam, Darieus, ut Cotiaion, Cotiaeus, ratione ac forma, ut Rhœtion, & Sigion, Darieus, *id est*, Dariensis.

DARSANIA, urbs Indiæ, in qua vestem in uno die mulieres texunt, ut Dionysius rerum Bassaric. lib. 3.

Qui Darsaniam incolebant urbem amplas vias habentem,
Ubi & pepla mulieris Minervæ voluntate,
Eo ipso die croco tingunt ex textoriis lignis expandentes.
Eo ipso die secabant .... servabant.

Gen-

35 Καὶ Δαρδάνιοι, καὶ Δαρδανίδαι.] Dardanii, & Dardanidæ, & de urbe, & de regione, & de eis, qui à Dardano originem trahunt, dici potest; Homerus Il. 2. v. 819.

Δαρδανίων αὖτ' ἦρχεν ἐῢς πάϊς Ἀγχίσαο
Dardaniis rursus imperabat bonus filius Anchisæ

Ac quia hujusmodi formæ nomina non solum in ios sed etiam in os desinunt, utrâque usus est Homerus, priore versu citato, posteriore Il. 3. v. 456.

Κέκλυτέ μευ Τρῶες καὶ Δάρδανοι ἠδ' ἐπίκουροι.
Audite me Troës & Dardani & auxiliares.

Virgil. Æneid. lib. 4. v. 646.

— *Ensemque recludit*
Dardanium, Non Hos *quæsitum munus in Usus.*

Hom. Il. 3. v. 303.

Τοῖσι δὲ Δαρδανίδης Πρίαμος μετὰ μῦθον ἔειπε
His autem Dardanides Priamus verbum dixit

Virg. Æneid. lib. 1. v. 563.

— *Cuncti simul ore fremebunt*
Dardanidæ.

36 Δαραὶ, ὃν * ρας φασὶ φρούριον, &c.] Lege Δαραὶ, ὃν καὶ Δάρας φασὶ, &c. Daræ, & quod *Daras* vocant, castellum Anastasii civitatis, &c. Quæ lacuna suppletur ex Procopio cujus verbis & hujus loci lectio & oppidi historia confirmatur. Sic enim ille, Persic. lib. 1. Ἀναστάσιος δὲ βασιλεὺς πόλιν ἐδείματο ἐν χωρίῳ Δάρας, ἰσχυράν τε ὑπερφυῶς λόγου ἀξίαν, αὐτοῦ βασιλέως ἐπώνυμον. i. e. *Anastasius verò imperator urbem ædificavit in regione Daras, munitam valde & memorabilem, ipsi Imperatori cognominem.* Etymologici magni auctor in Δάρας auctor est, nomen accepisse à Dario, ibi comprehenso ab Alexandro, quod oppidum postea ab Anastasio conditum, vocatum est *Anastasii urbs*: Δάρας παρὰ τὸ ἐν τῷ αὐτῷ χωρίῳ, συλληφθῆναι Δάρειον ὑπὸ Ἀλεξάνδρου. ὑπὸ δὲ Ἀναστασίου κτισθὲν, ἐκλήθη Ἀναστασίου - πόλις. i. e. *Daras nomen invenit quod in eadem regione ab Alexandro comprehensus fuerit Darius, ab Anastasio verò conditum, vocatum fuit Anastasii urbs.* Idem Procopius libro citato eam locat a Nisibi 95. stadiis distantem.

37 Ὡς Σοῦσαρ, Σουσαρηνός.] Lege Σοῦρα, Σουρηνὸς; genus erroris, quod ex typographi incuria procedit; ipse enim affert id in exemplum τοῦ Δαραὶ, Δαρηνός. Fuit verò Sura, oraculum Lyciæ, cujus suo loco meminit.

38 Δύναται καὶ Δαρραῖος.] Lege Δαραῖος. Nam à Dara non potest deduci Darrhæus, sed Daræus, vel Darenus, vel Daranus.

39 Εἰσὶ δὲ Δαρραὶ διὰ δύο ρ ρ, ἔθνος, &c.] In principio hujus sectionis egit de Dara, seu Daris castello, quod 95. stadiis aberat à Nisibi, auctore Procopio Persic. lib. 1. supra citato; nunc agit de Darrhis per duplicem *rr*, gente prope mare Rubrum, quos celebrat Ptolemæus lib. 6. c. 7. inter Arabiæ Felicis populos, quæ mari Rubro à meridie adjacebat, auctore eodem auctore libro capiteque citato. Ab hac gente deduci potest gentile Darrhæus, vel Darrhenus, à qua verosimile est originem trahere Daras Africæ populos, quos Joan. Leo Africæ descript. lib. 6. celebrat, de quibus vide Aldretum de Africa lib. 3. c. 14.

40 Ἔστι δὲ καὶ ἔθνος Δαρῖται.] Est verò & gens Daritæ. Herodoto lib. 3. c. 91. Δαρεῖται dicuntur & sub Satrapeiis Persarum memorantur, quorum regio Daritis inter Mediæ regiones celebratur à Ptolemæo lib. 6. c. 2.

41 Δαρσανία, πόλις Ἰνδική, &c.] Darsania, urbs Indica, in qua in uno die mulieres vestem texunt, ex Dionysio Bassaricorum. *h. e.* Dionysiacorum lib. 3. cujus affert Carmina multa & corrupta, quæ sine ope alicujus manuscripti codicis, & alicujus Hippocratis nec restitui sanitati, nec resarciri possunt. Ea imitatus est Nonnus Dionysiacorum lib. 26. v. 170. & fortean melius & brevius, cui hæc civitas Indica non *Darsania*, ut inquit noster, sed *Arsania* dicitur:

Οἵ τ' ἔχον Ἀρσανίην εὐδείελον, ἧχι γυναῖκες
Εἰς μίαν ἠριγένειαν ἐθήμονι Παλλάδος ἱστῷ
Ὀξείαις παλάμῃσιν ὅλον τελέουσι χιτῶνα.
Quique habebant Arsaniam ad-occasum-bene-sitam, ubi mulieres
In unam diem consueta Palladis tela
Velocibus manibus totam absolvunt tunicam.

42 Δάρ-

Τὸ ἐθνικὸν Δαρσάνιοι, ὡς Καρμάνιοι, Ὑρκάνιοι * Μάνιοι. A

ΔΑΡΣΙΟΙ[42], ἔθνος Θρᾳκικόν. Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ.

ΔΑΣΕΑΙ[43], πόλις Ἀρκαδική. Παυσανίας ὀγδόῳ. Τὸ ἐθνικὸν Δασυώτης, ὡς Καφυώτης. B

ΔΑΣΚΥΛΙΟΝ[44], πόλις Καρίας, ἐπὶ τοῖς ὅροις τῆς Ἐφεσίας, [45] ἀπὸ Δασκύλου τοῦ υἱοῦ Περιαύδου. Ἔστι καὶ ἑτέρα πόλις μετὰ τὰ Τρωϊκὰ κτισθεῖσα. Τρίτη, πόλις Ἰωνίας, τὸ μέγα λεγόμενον, ὡς μείζων τῶν ἄλλων. C [46] Τετάρτη, περὶ Βιθυνίαν. Πέμπτη, τῆς Αἰολίδος καὶ Φρυγίας. Τὸ ἐθνικὸν Δασκυλίτης, ὡς Κύπρος Κυπρίτης. [47] Ἔστι δὲ καὶ Δασκυλίτης λίμνη, ἡ Δασκυλία· ὥστε καὶ Δασκύλιος ὁ πολίτης. [48] Εὔδαιμος δὲ D καὶ Ἀρκάδιος [49] διὰ τῆς ει διφθόγγου γράφουσι τὴν λι συλλαβήν. Λέγεται καὶ Δασκυλὶς θηλυκόν.

ΔΑΣΚΩΝ[50], Σικελίας χωρίον. Φίλιστος ἕκτῃ Σικελικῶν, Εἰς τὸ Πλημμύριον καὶ Δάσκωνα. Τὸ ἐθνικὸν Δασκώνιος, ἢ Δασκωνίτης.

ΔΑΣΣΑΡΙΤΑΙ[51], ἔθνος Ἰλλυρίας. E Πολύβιος ὀγδόῳ. Καὶ τὸ θηλυκὸν Δασσαρῖτις. [52] Λέγονται καὶ Δασσαρηνοὶ, καὶ Δασσαρίτιοι, καὶ Δασσαρατῖνος.

ΔΑΤΟΝ[53], πόλις Θρᾴκης. Ἡρόδοτος πέμ-

Gentile, Darsanii, ut Carmanii, Hyrcanii ...... Manii.

DARSII, populi Thraciæ, Hecatæus Europa.

DASEÆ, urbs Arcadiæ, Pausanias libro octavo. Gentile, Dasyotes, ut Caphyotes.

DASCYLIUM, urbs Cariæ in finibus Ephesiæ, à Dascylo Periaudi filio. Est & alia urbs post tempora Trojana condita. Tertia, urbs Ioniæ, *magna* vocata, tamquam major aliis. Quarta, circa Bithyniam. Quinta, Æolidis, & Phrygiæ. Gentile, Dascylites, ut Cyprus, Cyprites. Est verò & palus Dascylites, vel Dascylia. Civis, Dascylius. Eudæmus verò, & Arcadius per ει diphthongum *li* syllabam scribunt. Dicitur etiam fœmineum Dascylis.

DASCON, Siciliæ oppidum, Philistus lib. 6. rerum Sicilicarum, *In Plemmyrium & Dasconem.* Gentile, Dasconius, vel Dasconites.

DASSARITÆ, populi Illyriæ; Polybius libro 8. Fœmineum, Dassaritis. Vocantur etiam Dassareni, & Dassaritii. Dicitur etiam Dassaratinus.

DATUM, urbs Thraciæ. Herodotus lib.

42 Δάρσιοι, ἔθνος Θρᾳκικόν.] Darsii, gens Thracia ex Hecatæi Europa. Memorantur Appiano de Bellis Illyricis statim in principio, cui Δάρσοι dicuntur, sed fuerunt iidem populi etsi ipsi dicuntur *Darsi*, nostro *Darsii*, quoniam hæc nominum gentis forma utroque modo dicitur, veluti *Syrii*, Syri, *Bœotii*, Bœoti, *Dardani*, Dardanii, & alia, quorum nunc non venit mihi in mentem. Nec obstat, quod noster hanc gentem ex Hecatæo adscribat Thraciæ, & Appianus Illyriæ assignat. Thracia enim & Illyria erant finitimæ.

43 Δασέαι, πόλις Ἀρκαδική.] Daseæ, urbs Arcadica ex Pausaniæ lib. 8. cujus ætate ruinæ tantum extabant, à quo neut. plur. dicuntur Δασέα. Sic enim ille libro citato: Μετὰ δὲ δύο ἀπὸ τοῦ Ἀλφειοῦ σταδίους, Μακαρέων ἐστὶν ἐρείπια. Αὐτόθεν δὲ ἐς ἐρείπια ἄλλα τὰ Δασέων ἑπτά εἰσι στάδιοι, &c. i.e. *Post stadia verò duo ab Alpheo sunt Macareorum ruinæ; Inde ad Daseorum ruinas alias septem sunt stadia, &c.*

44 Δασκύλιον, πόλις Καρίας, &c.] Quinque hujus nominis urbes celebrat auctor noster, de quibus nihil notabile inveniebam, quod observationibus meis inservire posset.

45 Ἀπὸ Δασκύλου τοῦ υἱοῦ Περιαύδου.] Dascylium urbem Cariæ inquit nomen habere à Dascylo Periaudæ seu Periaudi filio, qui numquam à me auditus est, notius est Periandri nomen, si tibi placet hunc loco alterius substituere, per me licet.

46 Τετάρτη, περὶ Βιθυνίαν.] Quarto loco numerat Dascylium urbem circa Bithyniam. *i.e.* in Bythynia, quæ Ptolemæo lib. 5. c. 1. Δασκύλειον dicitur, ut & Straboni lib. 12. Mêlæ lib. 1. c. 19. Dascylos, quam trans Rhyndacum locat. Fuit verò Ryndacus fluvius ejusdem Bithyniæ, ut apparet ex Ptolemæo libro capiteque citatis. Adhuc hodie *Daschilo* parum corrupto nomine dici inquit Niger Geograph. primo Asiæ Comment.

47 Ἔστι δὲ καὶ Δασκυλίτης λίμνη, ἡ Δασκυλία.] Pro Δασκυλίτης lege Δασκυλῖτις, quæ erat lacus Phrygiæ auctore Strabone lib. 12. Ὑπέρκεινται δὲ τῆς Δασκυλίτιδος ἄλλαι δύο λίμναι μεγάλαι, ἥτε Ἀπολλωνιᾶτις, ἥτε Μιλητοπολῖτις· πρὸς μὲν οὖν τῇ Δασκυλίτιδι Δασκύλειον πόλις. i.e. *Superjacent Dascylitidi aliæ duæ paludes magnæ, Apolloniatis, & Miletopolitis: ad Dascylitidem Dascylium urbs est.*

48 Εὔδαιμος, &c.] Lege Εὔδημος, sic enim vocabatur auctor iste, ut in nostro commentariolo auctor, quos ad testim. vocat noster, annotamus.

49 Διὰ τῆς ει διφθόγγου γράφουσι τὴν λι συλλαβήν.] Inquit Eudæmum & Arcadium scribere Dascylium per ει in penultima, ut & apud Ptolemæum & Strabonem scribitur, ut nota 46 præcedenti annotavimus.

50 Δάσκων, Σικελίας χωρίον.] Dascon, onis, Siciliæ oppidum ex Philisto. Memoratur etiam Thucydidi lib. 6. Καὶ τὰ ἐγγὺς δένδρα κόψαντες, καὶ κατενεγκόντες ἐπὶ τὴν θάλασσαν, παρά τε τὰς ναῦς σταύρωμα ἔπηξαν, καὶ ἐπὶ τῷ Δάσκωνι. i.e. *Et proximas arbores cædentes & ad mare deferentes juxta naves & propter Dasconem vallum fixerunt.*

51 Δασσαρῖται, ἔθνος Ἰλλυρίας, &c.] Dassaritæ, gens Illyriæ memoratur ex Polybii lib. 8. cujus libri tantum habemus παρεκβολὰς, in quibus Dassaritarum nulla fit mentio; at lib. 5. Dassaretidem regionem celebrat.

52 Λέγονται καὶ Δασσαρηνοὶ, καὶ Δασσαρίτιοι, &c.] Dassaritæ, gens Illyriæ, dicebantur etiam *Dassareni*, & D[illegible] ultimo usus est Appianus de Bellis Illyricis libro; Dassaret[illegible] verò dicuntur Livio lib. 37. c. 34. *Dividenti prædam, captivosque (fuerunt autem quatuor millia hominum, pecorumque omnis generis ad viginti millia) nuncius ex Macedonia venit: Eropum quemdam corrupto arcis præsidiique præfecto, Lychnidum cepisse, tenere & Dassaretiorum quosdam vicos & Dardanos etiam concire.*

53 Δᾶτον, πόλις Θρᾴκης. Ἡρόδοτος πέμπτῃ.] Datum, urbs Thraciæ ex Herodoti lib. 5. Totum Herodoti librum quintum perlegi ut ex eo illam apud Stephanum lacunam adimplerem, sed spes credula me fefellit, quia in illo libro nulla fit Dati urbis Thraciæ memoria; at l. 9. ex quo illa [illegible] deficiunt verba suppleri non possunt. Datum verò cele[illegible] tur apud Excerpta ex libri 7. Strabonis fine, ut pote [illegible] quæ optimos haberet agros & naupegia & auri metalla [illegible] locum, ubi naves compinguntur & aurifodinam: Εἰσὶ [illegible] περὶ τὸν Στρυμονικὸν κόλπον πόλεις καὶ ἕτεραι οἷον Μυρκινος, Ἄργιλος.

πέμπτῃ. * δὲ τοῦτό φασιν. Οἱ οἰκοῦντες, Δατηνιοι. Τὸ ἐθνικὸν, Δατηνός. A

ΔΑΤΥΛΕΠΤΟΙ, ἔθνος Θρᾴκης. Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ.

ΔΑΥΗ, βαρυτόνως, πόλις Ἀραβίας. Τὸ ἐθνικὸν, Δαυαῖος, ἢ Δαυηνὸς, ᾧ τύπῳ φιληδοῦσιν Ἄραβες. Δυνατὸν καὶ Δαυίτης. B

ΔΑΥΛΙΣ 54, πόλις Φωκίδος, ἐν ᾗ τὰ κατὰ Πρόκνην καὶ Φιλομήλην. 55 Ὅμηρος·

Δαυλίδα, καὶ Πανοπῆα. —

56 Δαῦλον δὲ, τὸ δασύ. Δασεῖα δὲ ἡ πόλις. Οἱ δ' ὕστερον, Δαυλῖ φασι. 57 Παυσανίας δὲ δεκάτῳ, ἀπὸ νύμφης Δαυλίδος. Διὸ λέγεται καὶ Δαυλίς. Ὁ πολίτης, Δαυλιεύς. Δαυλιεῦσι δὲ ἱερὸν Ἀθηνᾶς, καὶ ἄγαλμα ἀρχαῖον. Τὸ θηλυκὸν, Δαυλιάς. Λέγεται καὶ Δαύλιος. Ἀπὸ δὲ τοῦ Δαυλὶς, τὸ ἐθνικὸν Δαυλίδος. Ὀξύνεται τὸ Δαυλίς. Τὸ δὲ αὖλις Αἰολικῶς βαρύνεται. C D

ΔΑΥ-

lib. 5. ..... verò hoc dicunt. Incolæ, Datenii. Gentile, Datenus.

DATYLEPTI, populi Thraciæ. Hecatæus Europa.

DAUE, tono gravi, urbs Arabiæ. Gentile, Dauæus, vel Dauenus, qua forma gaudent Arabes. Poteſt etiam dici Dauites.

DAULIS, urbs Phocidis, ubi accidit hiſtoria Procnæ, & Philomelæ, Hom.

Daulida & Panopea. ———

Δαῦλον verò ſignificat *denſum*, *aſperum*, *hirſutum*; Δασεῖα verò, i. e. *aſpera*, eſt urbs, quam recentiores *Dauli* vocant. Pauſanias verò lib. 10, à nympha Daulide vocatam aſſerit, quare *Daulis* etiam dicitur. Civis, Daulienſis, apud quos erat Minervæ templum, & ſtatua antiqua. Fœmin. Daulias. Dicitur etiam Daulius; à fœm. verò Daulis eſt gentile, Daulidus. Daulis verò acuitur. Aulis verò Æolicè gravatur.

DAU-

Ἀργίλος, Δραβίσκος, Δάτον. Ὅπερ καὶ ἀρίστην ἔχει χώραν καὶ εὐκάρπον, καὶ ναυπηγία, καὶ χρυσοῦ μέταλλα. Ἀφ' οὗ καὶ παροιμία, Δάτον ἀγαθῶν, ὡς καὶ ἀγαθῶν ἀγαθίδες. i. e. *Sunt verò circa Strymonicum ſinum urbes & aliæ, ut Myrcinus, Argilus, Drabiſcus, Datum; quod & optimam habet regionem & fertilem, & naupegia, & auri metalla, unde paræmia: Datum bonorum, ut bonorum glomi.* Scylax in Thracia auctor eſt à Calliſtrato Athenienſi conditam fuiſſe, quæ poſtea cum à Philippo inſtaurata fuiſſet, *Philippi* vocata fuit, & antequam *Datum* ſeu *Datus*, utroque enim modo dicitur, *Crenides* etiam appellabatur, quod κρῆναι i. e. *fontes* inibi ſcaturirent, ut teſtatur Appianus de Bellis Civilibus lib. 4. Οἱ δὲ Φίλιπποι, πόλις ἐστὶν, ἣ Δάτος ὠνομάζετο πάλαι, καὶ Κρηνίδες ἔτι πρὸ Δάτου· κρῆναι γάρ εἰσι περὶ τῷ λόφῳ ναμάτων πολλαί· Φίλιππος δὲ ὡς εὐφυὲς ἐπὶ Θρᾷκας χωρίον ὠχύρωσέ τε, καὶ ἀφ' ἑαυτοῦ Φιλίππους προσεῖπεν. Ἔστι δὲ ἡ πόλις ἐπὶ λόφου περικρήμνου, τοσαύτη τὸ μέγεθος, ὅσον ἐστὶ τοῦ λόφου τὸ εὖρος, &c. i.e. *Philippi verò, urbs eſt quæ antiquitus* Datus *nominabatur, & adhuc etiam ante Datum* Crenides: κρῆναι *enim id eſt, fontes circa eum tumulum ſcaturiunt. Philippus autem hunc locum; ut opportunum-natura adverſus Thraces munivit & à ſe ipſo* Philippos *appellavit. Sita eſt urbs in prærupto tumulo, tanta magnitudine, quanta eſt tumuli latitudo. Habet à ſeptentrione ſaltus, per quos exercitum Caſſianum traduxit Raſcupolis: verſus meridiem eſt ei proxima palus & mare poſt eam: verſus orientem fauces Sapæorum, & Turpilorum: ex occidente planities patet uſque ad Murcinum & Drabiſcum & fluvium Strymonem ſtadiorum circiter* CCCL. *fertilis admodum & amœna, ubi raptam dicunt Proſerpinam, cum flores legeret.* Fuit hæc urbs celeberrima pugna inter Auguſtum & Cæſaris percuſſores; qua de cauſa ab Andino vate celebratur Georgic. lib. 1. v. 490.

Ergo inter ſeſe paribus concurrere telis
Romanas acies iterum videre Philippi.

Ad quem locum Servius: *Philippi civitas eſt Theſſaliæ, in qua primò Cæſar & Pompeïus, poſtea Auguſtus & Brutus cum Caſſio dimicaverunt.* Loquitur Servius contra hiſtoriæ veritatem ex Poëtæ mente, qui poëtica licentiâ loquutus eſt. Campi enim Pharſalici, ubi Cæſar & Pompeïus dimicarunt, diverſi ſunt à Philippicis, ubi Auguſtus cum Bruto pugnavit; Hanc urbem alii Theſſaliæ, alii Thraciæ, alii Macedoniæ adſcribunt, erant enim hæ regiones finitimæ.

54 Δαυλὶς, πόλις Φωκίδος, ἐν ᾗ τὰ κατὰ Πρόκνην, &c.] Daulis, urbs Phocidis, ubi accidiſſe ajunt illud Procnes & Philomelæ. Fuere iſtæ Pandionis regis Athenienſium filiæ, quas in aves converſas fuiſſe fabulabantur, Strabo lib. 9. Ἐν δὲ τῇ μεσογαίᾳ μετὰ Δελφοὺς ὡς πρὸς τὴν ἕω Δαυλὶς πολίχνιον, ὅπου Τηρέα τὸν Θρᾷκά φασι δυναστεῦσαι, καὶ τὰ περὶ Φιλομήλαν καὶ Πρόκνην ἐκεῖ μυθεύουσι. i. e. *In mediterraneis verò poſt Delphos ferme verſus orientem Daulis eſt oppidulum, ubi Tereum Thracem ajunt regnaſſe, & illud de Philomela & Procne illic accidiſſe fabulantur.* Fabula Terei, Philomelæ & Procnes ex Mythologis, ſi cui placet, diſcenda eſt. Unde Procne *Daulias ales* vocatur ab Ovidio Epiſt. 15. Sapphus ad Phaonem v. 154.

Sola virum non ulta piè mæſtiſſima mater,
Concinit Iſmarium Daulias ales Ityn.

55 Ὅμηρος.] Hemiſtichium illud Homericum legitur Il. 2. v. 520. cujus integra carmina ſunt:

Οἳ Κυπάρισσον ἔχον, Πυθῶνά τε πετρήεσσαν,
Κρῖσάν τε ζαθέην, καὶ Δαυλίδα, καὶ Πανοπῆα.

Qui Cypariſſum habebant, Pythonaque petroſam
Criſſamque divinam, & Daulida, & Panopea

56 Δαῦλον δὲ, τὸ δασὺ, Δασεῖα δὲ ἡ πόλις, οἱ δ' ὕστερον Δαυλῖ φασι.] In his verbis pro Δαυλῖ lege ex Strabonis lib. 9. Δαυλίαν. Sic enim ille Τοὔνομα δὲ τοῦ τόπου γεγενῆσθαι ἀπὸ τοῦ δάσους· δαυλοὺς γὰρ καλοῦσι τὰ δασή. Ὅμηρος μὲν Δαυλίδα εἶπεν, οἱ δ' ὕστερον Δαυλίαν, i. e. *Nomen loci factum fuiſſe à denſitate:* δαυλοὺς *enim vocant* denſitatem, *h. e.* loca ſtirpibus conſita. *Homerus quidem* Daulida *dixit, quam poſteriores Dauliam.* Sed ſicut ex Strabone correximus Stephanum; ſic etiam ex Stephano corrigendus eſt Strabo apud quem loco allato pro δαυλοὺς lege δαῦλα· δαῦλον enim ut ſcribitur apud noſtrum eſt τὸ δασὺ, quod confirmatur ex Heſychio, qui eodem modo inquit Δαῦλον, δασύ.

57 Παυσανίας δὲ δεκάτῳ ἀπὸ Νύμφης Δαυλίδος.] Pauſanias libro decimo ab Stephano citato de hac urbe & ejus etymologia ſic loquitur: Πανοπέως δὲ ὅσον στάδια ἑπτὰ ἀπέχει Δαυλίς. Οἱ δὲ ἐνταῦθα ἄνθρωποι, πλῆθος μέν εἰσιν οὐ πολλοί, μεγέθει δὲ καὶ ἀλκῇ καὶ ἐς ἐμὲ ἔτι δοκιμώτατοι Φωκέων. Τὸ δὲ ὄνομα τῇ πόλει τεθῆναι λέγουσιν ἀπὸ Δαυλίδος Νύμφης. Θυγατέρα δὲ, εἶναι τοῦ Κηφισοῦ τὴν Δαυλίδα. Τοῖς δέ ἐστιν εἰρημένον ὡς τὸ χωρίον ἔνθα ἡ πόλις ᾠκίσθη, παρείχετο συνεχῆ δένδρα, καλεῖσθαι δὲ τὰ δασέα ὑπὸ τῶν πάλαι δαύλια. Ἐπὶ τούτῳ δὲ καὶ Αἰσχύλον τοῦ Γλαύκου τοῦ Ἀνθηδονίου γένειον ὑπήνην ὀνομακέναι δαῦλον. &c. i. e. *A Panopeo verò circiter ſtadia ſeptem diſtat Daulis. Oppidani in ea numero quidem ſunt non multi, magnitudine verò & fortitudine adhuc etiam mea ætate Phocenſium celeberrimi nomen urbi poſitum fuiſſe dicant à Daulide Nympha, Cephiſſi filia. Ab aliis verò dictum eſt, locum, in quo urbs condita fuit, habere denſas arbores, vocari verò* denſa *ab antiquis* δαύλια; *hac de cauſa Æſchylum Glauci Anthedonii* mentum *barbam nominaſſe* δαῦλον, i. e. *denſum, &c.* In quibus Pauſaniæ verbis pro δαύλια legendum δαῦλα, juxta rationem, quam nota præcedenti reddimus. Quin etiam in verſione Latina pro ὑπήνην. i. e. *barbam* legitur *montem* maxima interpretis vel Typographi incuriâ. Quod admoneo, non tam reprehendendi interpretem ſtudio, quam meos errores excuſandi causâ. Nullus eſt enim, qui omnibus horis ſapiat.

ΔΑΥΝΙΟΝ[58], πόλις Ἰταλίας. [59] Λυ- A
κόφρων·

Ὑπὲρ Λατίνους, Δαυνίους τ' ὠσιζμένην.

Τὸ ἐθνικὸν, Δαύνιοι· καὶ Δαυνία τὸ θηλυκὸν, καὶ
Δαυνικὴ κατὰ συγκοπὴν, ἀπὸ τοῦ Δαυνιάτης. Καὶ
Δαυνιατικός. Ἔστι καὶ Δαύνιον τεῖχος Θρᾴκης. B
Ὁ πολίτης, Δαυνιοτειχίτης.

DAUNIUM, urbs Italiæ. Lycophron:

Supra Latinos, Dauniosque habitatam.

Gentile, Daunii. Fœmineum, Daunia, & Daunica per syncopen à Dauniatæ, & Dauniaticus. Est etiam Daunium, Thraciæ murus. Civis, Dauniotichites.

ΔΑΥΣΑΡΑ, πόλις περὶ Ἔδεσσαν· ὁ πολί-
της Δαυσαρηνὸς, ὡς Ἀναρηνὸς, Ἀδαρηνός.

DAUSARA, urbs circa Edesam. Civis, Dausarenus, ut Anarenus, Adarenus.

ΔΑΦΝΗ[60], προάστειον ἐπισημότατον τῆς ἕω
Ἀντιοχείας μητροπόλεως. Τὸ ἐθνικὸν, Δαφνί- C
της· καὶ Δαφνιτικὸν, κτητικόν. Ἔστι καὶ ἄλλη
Δάφνη, Λυκίας χωρίον· [61] Ἔστι καὶ ἄλλη πλη-
σίον Πηλουσίου, ὅτι παρὰ τὸ ἐκεῖ πολλῶν φυομέ-
νων δαφνῶν. Οἱ οἰκοῦντες, Δαφναῖοι. Ἔστι καὶ
λιμὴν Δάφνη, φαινομένη ἐπὶ τῷ στόματι τοῦ D
Πόντου, ἐν δεξιᾷ ἀναπλέοντι. Ἔστι καὶ προάστειον
Δάφνη ἐν τῷ στόματι τοῦ Πόντου, ἐν ἀριστερᾷ, ἐπὶ
τὸν ἀνάπλουν ἀνιοῦσιν, ὃ λέγεται Σέργιον.

DAPHNE, suburbium celeberrimum ad orientalem partem Antiochiæ metropolis. Gentile, Daphnites. Possessivum, Daphniticum. Est & alia Daphne, Lyciæ oppidum. Est & alia prope Pelusium, sic dicta, quod illic multæ nascerentur lauri. Incolæ, Daphnæi. Est etiam Daphne portus, quæ eminet in ore Ponti ad dexteram naviganti. Est & suburbium Daphne in ore Ponti ad sinistram sursum navigantibus, quod dicitur *Sergium.*

ΔΑΦΝΟΥΣ[62], Φωκικὴ πόλις, ἀρσενικῶς
λεγομένη. Ὁ πολίτης, Δαφνούντιος, ἢ Δαφνού- E
σιος. Καὶ θηλυκῶς Δαφνουσίς. Δαφνοῦσαν δὲ
αὐ-

DAPHNUS, urbs Phocidis, masculini generis. Civis, Daphnuntius, vel Daphnusius, & fœminini generis Daphnusis. Eupho-

58 Δαύνιον, πόλις Ἰταλίας.] Nemo omnium, quod sciam, dixit unquam Daunium Italiæ urbem; at Dauni urbs usurpatur ab Andino vate, juxta Servii sententiam pro Ardea ad Æneid. lib. 10. v. 688,

Et patris antiquam Dauni defertur ad urbem.

Daunia verò erat Italiæ regio, quæ hodie vulgo Italis dicitur *Puglia piana*, Latinis dicebatur *Apulia*, cujus incolas Græci *Daunios* vocabant, auctore Strabone lib. 5. Ὁ δὲ παράπλους ἀπὸ τῆς Πικεντίνης ἐπὶ τοὺς Ἀπούλους, οὓς οἱ Ἕλληνες Δαυνίους καλοῦσι σταδίων ἐστὶν ὅσον υν. i. e. *Navigatio verò secundum litus à Picentina ad Apulos, quos* Daunios *Græci vocant, stadiorum est circiter* CCCCL.

59 Λυκόφρων.] Lycophron, cujus carmen affert noster, non celebrat Daunios tanquam urbem, sed tanquam regionem. Sic enim se habent ejus carmina ex Alexandra seu Casandra:

Κτίσει δὲ χώραν ἐν τόποις Βορειγόνων
Ὑπὲρ Λατίνους, Δαυνίους τε ᾠκισμένην
Πύργους τριάκοντα ———

Condet verò regionem in locis Borigonum
Ultra Latinos, Dauniosque habitatam
Turres triginta ———

Quare apud Stephanum pro ὠσιζμένην lege ᾠκιζμένην.

60 Δάφνη, προάστειον ἐπισημότατον τῆς ἕω, &c.] Daphne, suburbium celeberrimum orientis Antiochiæ, ideo expresse dixit τῆς ἕω Ἀντιοχείας. Multæ enim fuere Antiochiæ, de quibus suo loco egimus. Fuit verò Daphne mediocris vicus, & lucus ingens & opacus, fontanis aquis irriguus, in cujus medio erat fanum Apollinis, ac Dianæ, & asylum, quò Antiochenses, aliique finitimi ad festa celebranda de more conveniebant, teste Strabone lib. 16. Ὑπέρκειται δὲ τετταράκοντα σταδίοις ἡ Δάφνη, κατοικία μετρία· μέγα δὲ καὶ συνηρεφὲς ἄλσος, διαρρεόμενον πηγαίοις ὕδασιν· ἐν μέσῳ δὲ ἄσυλον τέμενος, καὶ νεὼς Ἀπόλλωνος, καὶ Ἀρτέμιδος. Ἐνταῦθα δὲ πανηγυρίζειν ἔθος Ἀντιοχεῦσι καὶ τοῖς ἀστυγείτοσι· κύκλος δὲ τοῦ ἄλσους ὀγδοήκοντα στάδιοι. Ῥεῖ δὲ τῆς πόλεως πλησίον Ὀρόντης ποταμὸς, &c. i. e. *Ulterius-sita est Daphne stadiis* XL. *mediocris habitatio; magnus verò & opacus lucus irriguus fontanis aquis, in medio autem est asylum, delubrum, & templum Apollinis & Dianæ; hic conventus-habere est consuetudo Antiochensibus, & vicinis: Luci ambitus est stadiorum* XXC. *Prope urbem fluit Orontes amnis, qui ex Cœlesyria initia habens, postea sub terram demersus, iterum emergit: & per Apamiensium regionem ad Antiochiam procedens in mare Seleuciæ proximum defertur. Is cum prius* Typhon *diceretur, mutato nomine ab illo qui in eo pontem fecit*, Orontes *est appellatus*. Hujus celeberrimi Antiochiæ suburbii tabulam habes apud Abr. Ortelium in Theatri orbis terrarum Parergo tab. XLVIII. Adhuc ætate Juliani Apostatæ erat illic oraculum, quod ipse in Misopogone toties inquit adiisse, ut quoties memoria non tenuerit, sed cum hæc Ethnicorum oracula nihil aliud essent, præter meras imposturas, ut jam alibi annotavimus, omnia Principes Christiani sustulerunt, ut & eorum templa magno Ethnicorum dolore, ut videre est apud Eunapium in vita Ædesii, ubi queritur pro Diis qui mente concipiuntur, obtrudi ossa & capita hominum salita. Ex hoc suburbio fuit Theon philosophus Stoicus, qui scripsit Socratis apologiam, ut refert Suidas in Θέων. In eodem finivit Germanicus ultimum diem, teste Tacito Ann. lib. 2.

61 Ἔστι καὶ ἄλλη πλησίον Πηλουσίου.] Memoratur alia Daphne prope Pelusium Ægypti oppidum, quod Herodoto lib. 2. c. 30. dicitur num. plurativo, *Daphnæ Pelusiæ*, in quibus & in Elephantina urbe tempore Psammetichi regis Ægypti inquit collocata fuisse adversus Æthiopes ducenta & octo millia militum Ægyptiorum, quibus in locis etiam suo tempore Persarum milites excubabant: Ἐπὶ Ψαμμητίχου βασιλέως φυλακαὶ κατέστασαν ἔν τε Ἐλεφαντίνῃ πόλι πρὸς Αἰθιόπων, καὶ ἐν Δάφνῃσι τῇσι Πηλουσίῃσι· ἄλλη δὲ πρὸς Ἀραβίων τε καὶ Ἀσσυρίων καὶ ἐν Μαρέῃ πρὸς Λιβύης ἄλλη. ἔτι δὲ ἐπ' ἐμοῦ καὶ Περσέων κατὰ ταὐτὰ αἱ φυλακαὶ ἔχουσι ὡς καὶ ἐπὶ Ψαμμητίχου ἦσαν. Καὶ γὰρ ἐν Ἐλεφαντίνῃ Πέρσαι φρουρέουσι, καὶ ἐν Δάφνῃσι. i. e. *Sub rege Psammeticho fuerunt in præsidiis collocati & in urbe Elephantina adversus Æthiopes & Daphnis Pelusiis, alii verò adversus Arabes & Assyrios, & alii in urbe Marea adversus Libyam; adhuc verò mea ætate & Persarum præsidia excubabant, quemadmodum sub Psammeticho; etenim in Elephantina* [urbe] *& Daphnis Persæ excubant.* Memoratur etiam Antonino in Itiner. cui *Daphnus* dicitur, sed hujusmodi terminationum μεταβολὴ apud scriptores est translativa.

62 Δαφνοῦς, Φωκικὴ πόλις, ἀρσενικῶς, &c.] Daphnus, untis, urbs Phocica, sed jam ætate Strabonis diruta, ut ipse rerum monumentis tradit lib. 9. Δαφνοῦς δὲ νῦν μὲν κατέσκαπται· ἦν δέ ποτε τῆς Φωκίδος πόλις ἁπτομένη τῆς Εὐβοϊκῆς θαλάσσης, διαιροῦσα τοὺς Ἐπικνημιδίους Λοκρούς, &c. i. e. *Daphnus verò nunc quidem eversa est, fuit autem aliquando Phocidis urbs Euboïcum tangens mare, dividens Epicnemidios Locros.*

63 Ἔσ

οὐσίαν φησὶν Εὐφορίων. Τὸ ἐθνικὸν, Δαφνουσαῖος, ἢ Δαφνούσιος. Ἔστι δὲ καὶ Δαφνοῦσις λίμνη, πλησίον τοῦ Ὀλύμπου τοῦ Βιθυνοῦ. Ἔστι καὶ δῆμος πλησίον τῆς Κῶ, ὁ Δαφνοῦς λεγόμενος· καὶ δημότης, Δαφνούσιος. Ἔστι καὶ Δαφνούσιον πρὸς τῷ Ῥηγίῳ, πλησίον τῆς Θρᾳκῶν γῆς. [63] Ἔστι καὶ Αἰγύπτου κώμη.

phorion verò *Daphnusam* eam vocat. Gentile, Daphnusæus, vel Daphnusius. Est etiam Daphnusis palus, prope Olympum Bithyni. Est & populus prope insulam Co *Daphnûs* dictus. Popularis, Daphnusius. Est & Daphnusium ad Regium, prope Thracum terram. Est & Ægypti vicus.

ΔΑΧΑΡΗΝΟΙ [64], ἔθνος Ἀραβίας, ἀπὸ Ναβάτου προσαγορευθὲν Ναβαταῖον. [65] Σημαίνει δὲ τὸ Δαχαρηνοὶ ἀρσενικῶς.

DACHARENI, populi Arabiæ, à Nabate, *Nabatæi* dicti. Dachareni verò significat masculos.

ΔΕΔΜΑΣΑ, ὡς Πήγασα, πόλις Καρίας. Ὁ πολίτης, Δεδμασεύς, ὡς Πηγασεύς.

DEDMASA, ut Pegasa, urbs Cariæ. Civis, Dedmasensis, ut Pegasensis.

ΔΕΣΙΛΟΙ, ἔθνος Θρᾳκικόν· Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ.

DESILI, populi Thraciæ. Hecatæus Europa.

ΔΕΙΠΝΙΑΣ [66], κώμη Θεσσαλίας περὶ Λάρισσαν, ὅπου φασὶ τὸν Ἀπόλλωνα δειπνῆσαι πρῶτον, ὅτε ἐκ τῶν Τεμπῶν καθαρθεὶς, ὑπέστρεψε, καὶ τῷ παιδὶ τῷ διακομιστῇ τῆς δάφνης, ἔθος εἰς τήνδε παραγινομένῳ δειπνεῖν. Καλλίμαχος τετάρτῃ·

Δειπνιὰς ἔνθεν μιν δεδέχαται.

Τὸ ἐθνικὸν Δειπνιεύς, ὡς Ἀφροδισιεύς, καὶ Ὀρθωσιεύς.

DIPNIAS, vicus Thessaliæ circa Larissam, ubi ajunt Apollinem cœnasse primum, cum ex Tempe purgatus rediit, ac puero, qui ferebat δάφνην, id est, *laurum* mos erat huc pervenienti cœnare, Callimachus lib. 4.

Dipnias unde ipsum excipiebant.

Gentile, Dipniensis, ut Aphrodisiensis, & Orthosiensis.

ΔΕΙΡΑΔΕΣ [67], δῆμος τῆς Λεοντίδος φυλῆς, ἀπὸ Δειράδου τινός. Ὁ δημότης, Δειραδιώτης.

DIRADES, populus Leontidis tribus, à Dirade quodam. Popularis, Diradiotes.

ΔΕΙΡΗ [68], ἄκρα καὶ πόλις ὁμώνυμος πρὸς τῇ Αἰθιοπίᾳ· Στράβων ιε. Ἔστι καὶ πόλις Ἀθηναίων συμμαχική. Τὸ ἐθνικὸν, Δειραῖος.

DIRE, promontorium, & urbs ejusdem nominis ad Æthiopiam; Strab. lib. 15. Est etiam urbs Atheniensium socia. Gentile, Diræus.

ΔΕ- DE-

63 Ἔστι καὶ Αἰγύπτου κώμη.] Ego reor Stephanum falsum esse & hunc vicum esse eumdem, qui sectione præcedenti dicitur *Daphne* prope Pelusium, quippe hic in Antonini Itiner. dicitur *Daphnus*, de quo nota 61. præcedenti egimus.

64 Δαχαρηνοὶ, ἔθνος Ἀραβίας ἀπὸ Ναβάτου, &c.] Dacharenos, gentem Arabiæ nemo, quod sciam præter Ptolemæum lib. 6. c. 7. memoravit, hanc à Nabate appellatam fuisse *Nabatæam* inquit noster. De Nabatæis verò videsis, quæ suo loco annotamus.

65 Σημαίνει δὲ τὸ Δαχαρηνοὶ ἀρσενικῶς.] In his verbis pro ἀρσενικῶς. i.e. *masculine*, lege ἀρσενικούς. i. e. *masculinos.* Mens enim Stephani est Dacharenorum nomen significare masculos, quod etiam confirmat Eustathius ad Periegetæ v. 955. nostrum auctorem advocans: Ὁ δὲ τῶν ἐθνικῶν ἀναγραφεύς, inquit ille: Λέγει ὅτι καὶ Δαχαρηνοὶ τὸ τοιοῦτον ἔθνος ἐκλήθη, ὅ ἐστιν ἀρσενικοί. i. e. *Ethnicorum scriptor inquit hanc gentem, scilicet* Nabatæos *vocatam fuisse Dacharenos, quod est masculini.* Nempe à דכר *dacar*, quod apud Arabes significat *marem*, ab Hebræo זכר *zacar*, mutato *z* in *d*.

66 Δειπνιὰς, κώμη Θεσσαλίας περὶ Λάρισσαν.] Memoratur ab auctore nostro Dipnias vicus Thessaliæ prope Larissam, cui nomen impositum inquit ab illa Apollinis fabula; nemo, quod sciam, hujus vici meminit, nisi Philippus Ferr. Alexandrinus, cui *Daphne* dicitur, ubi Daphnen à Phœbo adamatam fuisse inquit, ad quem fulciendum, ne sine auctoritate corruat, affert versiculum Ovidii ex ejus Metamorphoseωn lib. 1. qui apud hunc poëtam legitur libro citato v. 452.

Primus amor Phœbi Daphne Peneia, quem non
Sors ignara tulit.

Sed pace tanti viri liceat mihi dicere, nihil habere cum Phœbo commune vicum, sed Nympham, nec ex eo evinci in illo vico fuisse Daphnem à Phœbo adamatam.

67 Δειράδες, Δῆμος τῆς Λεοντίδος φυλῆς.] Dirades, populus. *h. e.* oppidum Leontidis tribus, cujus meminere Harpocratio & Suidas; ex hoc oppido celebrat Plutarchus in Alcibiade Phrynichum ducem Alcibiadi adversarium, de quo videsis Meurs. de populis Atticæ.

68 Δειρὴ, ἄκρα καὶ πόλις ὁμώνυμος, &c.] Dire, promontorium & urbs ejusdem-nominis prope Æthiopiam ex Strabonis lib. 15. qui ejus meminit lib. 16. non decimo quinto, ut inquit noster, sed est σφάλμα μνημονικόν. Ejus hic subjiciam verba: Ποιεῖ δὲ ἄκρα τὰ στενὰ πρὸς τὴν Αἰθιοπίαν, Δειρὴ καλουμένη, καὶ πολίχνιον ὁμώνυμον αὐτῇ· κατοικοῦσι δὲ Ἰχθυοφάγοι. Καί φασιν αὐτόθι στήλην εἶναι Σεσώστριος τοῦ Αἰγυπτίου, μηνύουσαν ἱεροῖς γράμμασι τὴν διάβασιν αὐτοῦ. Φαίνεται γὰρ τὴν Αἰθιοπίδα, καὶ τὴν Τρωγλοδυτικὴν πρῶτος καταστρεψάμενος οὗτος, &c. i. e: *Facit verò promontorium angustias versus Æthiopiam* Dire *nomine, & oppidulum ejusdem-nominis; habitant autem Ichthyophagi. Et ajunt ibi columnam esse Sesostris Ægyptii significantem sacris literis transitum ipsius. Hic enim primus videtur Æthiopiam & Troglodyticam subegisse, &c.* Memoratur etiam Ptolemæo lib. 4. c. 7. Μετὰ τὰ στενὰ ἐν τῇ ἐρυθρᾷ θαλάσσῃ Δήρη πόλις ἐν ἄκρᾳ. i. e. *Post angustias in rubro mari Dere urbs in promontorio.* Eadem est urbs & quæ memoratur ab Strabone, & quæ à Ptolemæo celebratur in mari rubro, quippe Æthiopia in hoc mari aliqua etsi pauca oppida habebat. Nec interest, quod apud Strabonem Δειρὴ & apud Ptolemæum Δηρὴ scribatur. Hoc enim haud est insolens apud scriptores in oppidorum nominibus.

69 Δει-

ΔΕΚΕΛΕΙΑ[69], δῆμος τῆς Ἱπποθοωντίδος A φυλῆς, ἀπὸ τοῦ ἡγησαμένου τοῖς Διοσκούροις εἰς Ἀφίδνας, ὡς Ἡρόδοτος ἐνάτῳ. [70] Ὁ δημότης, Δεκελειεύς. Τὸ τοπικὸν, Δεκελειᾶθεν. Τὰ γὰρ ἀπὸ ὀξυτόνων εἰς α, ἢ εἰς η γιγνόμενα, διὰ τοῦ ηθεν, ἢ αθεν, προπερισπᾶται. Παρὰ δὲ Καλλι- B μάχῳ, Δεκελειόθεν, Δεκελειάζε, Δεκελειᾶσι.

ΔΕΚΕΝΤΙΟΙ[71], ἔθνος Παννονίας, ἀπὸ Δεκεντίου τοῦ Μάγνου παιδὸς, Μαγνεντίου δ' ἀδελφοῦ. Τὸ θηλυκὸν, Δεκεντιάς, ὡς Παρθένιος ὁ Φωκαεύς. C

ΔΕΚΙΗΤΟΝ[72], πόλις Ἰταλίας. Τὸ ἐθνικὸν Δεκιῆται, ὡς Ἀρτεμίδωρος ἐν α΄ γεωγραφουμένων.

ΔΕΛΜΑΤΙΑ[73], Ἰταλίας χώρα. [74] Οἱ οἰκήτορες, Δαλματεῖς καὶ Δαλμάται. D

ΔΕΛΤΑ[75], πόλις πρὸς τῇ Συρίᾳ, καὶ νῆσος Αἰγύπτου· ὡς Ἔφορος, κατ' Αἰγυπτίους καλου-

DECELIA, populus Hippothoontidis tribus, sic dicta ab eo, qui Dioscuris dux viæ fuit in Aphidnas, ut Herodotus lib. 9. Popularis, Decelieus; locale, ex-Decelia. Localia enim ab oxytonis in *a*, vel in *e*, per ηθεν, vel αθεν circumflectuntur in penultima. Apud Callimachum verò reperire est δεκελειόθεν, &c. i. e. *ex-Decelia*, *in-Deceliam*, *in-Decelia*.

DECENTII, populi Pannoniæ, à Decentio Magni filio, Magnentii verò fratre. Fœmineum Decentias, *adis*, ut Parthenius Phocensis.

DECIETUM, urbs Italiæ. Gentile, Decietæ, ut Artemidorus lib. 1. Geographiæ.

DELMATIA, Italiæ regio. Incolæ, Dalmatenses, & Dalmatæ.

DELTA, urbs prope Syriam, & insula Ægypti, ut Ephorus, secundum Ægy-

69 Δεκέλεια, δῆμος τῆς, &c.] Decelea, populus Hippothoontidis tribus ex Herodoti lib. 9. qui libro ab auctore nostro citato c. 72. memorat Decelum, à quo innuit noster huic populo nomen inditum, qui Dioscuris, hoc est Tyndaridis Helenam quærentibus viam ostendit in Aphidnas, ex eo populo celebrat Sophanem, qui extrenuè se gessit in pugna ad Platæas adversus Persas. Hoc oppidum Lacedæmonii initio anni deciminoni belli Peloponnesiaci munierunt, ex quo multa damna Atheniensibus fecerunt, auctore Thucydide lib. 7. Ἡγεῖτο δὲ Ἆγις ὁ Ἀρχιδάμου Λακεδαιμονίων βασιλεύς. Καὶ πρῶτον μὲν τῆς χώρας τὰ περὶ τὸ πεδίον ἐδῄωσαν, ἔπειτα Δεκέλειαν ἐτείχιζον, κατὰ πόλεις διελόμενοι τὸ ἔργον. Ἀπέχει δὲ ἡ Δεκέλεια σταδίους μάλιστα τῆς τῶν Ἀθηναίων πόλεως εἴκοσι καὶ ἑκατόν: παραπλήσιον δὲ οὐ πολλῷ πλέον καὶ ἐπὶ τῆς Βοιωτίας, &c. i. e. *Dux erat verò Agis Archidami filius Lacedæmoniorum rex. Ac primum quidem regionis planitiem circunjacentem vastârunt, deinde Deceleam munierunt, opus inter civitates partiti: Abest verò Decelea maximè ab Atheniensium urbe centum & viginti stadiis, similiter verò non multò plus à Bœotia.* Idem testatur etiam Pausanias in Laconicis: Ἐνέβαλε δὲ καὶ ἐς τὴν Ἀττικὴν συνεχῶς ὁ Ἆγις στρατείᾳ, καὶ ἐπετείχισε φρούριον Ἀθηναίοις τὸ ἐν Δεκελείᾳ. i. e. *Intulit verò in Atticam continuò Agis bellum, & munivit castellum adversus Athenienses quod erat in oppido Decelea.* Adeò celebre fuit hoc castellum ut ab eo *Peloponnesiacum bellum* à parte ultimi, *Decelium* diceretur, auctore Harpocratione in Δεκελεικὸς apud quem pro Δεκελεικὸς, nescio an scribendum sit Δεκελειακὸς, necne, ut & apud Strabonem lib. 9.

70 Ὁ δημότης, Δεκελειεὺς, τὸ τοπικὸν Δεκελειᾶθεν, &c.] Popularis Decelieus, locale Δεκελειᾶθεν, & Δεκελειῆθεν. i.e. *ex-Decelea*, secundum terminationem nominativi. Quare apud Herodotum lib. 9. c. 72. juxta nostri auctoris scripturam in his verbis Ἀθηναίων δὲ λέγεται εὐδοκιμῆσαι Σωφάνης ὁ Εὐτυχίδεω, ἐκ δήμου Δεκελῆθεν. i. e. *Ex Atheniensibus verò dicitur eminuisse Sophanes Eutychidæ filius è populo Decelensi;* pro Δεκελῆθεν scribendum est Δεκελειῆθεν, ut & popularis Δεκελειεὺς, sed Herodoto, populus Δεκελέη, & ille à quo nomen accepit Δέκελος, & popularis Δεκελεὺς dicitur, utrum rectè, necne, tuo relinquo arbitrio: pro auctore verò nostro stat Thucydides, cui populus iste Δεκέλεια dicitur, ut apparet ex ejus verbis numero præcedenti allatis.

71 Δεκέντιοι, ἔθνος Παννονίας, &c.] Decentii, gens Ponnoniæ memoratur, à nemine quod sciam memorata; Joseph. Scalig. in suis ad Euseb. Chronic. Animadvers. N. MMCCC LXIX. affert hanc nostri auctoris sectionem sed nihil novi addit.

72 Δεκίητον, πόλις Ἰταλίας, τὸ ἐθνικὸν Δεκιῆται.] Decietum, urbem Italiæ celebrat, cujus cives dicebantur *Dicietæ*; Plinio *Deceates* dicuntur, qui eos lib. 3. c. 5. inter Ligurum celeberrimos populos memorat. Ejus sunt verba: *Ligurum celeberrimi ultra Alpes Sallyi*, Deceates, Oxubii. Memorantur etiam Straboni lib. 4. Πολύβιος δὲ προστίθησι τοῖς δυσὶ φύλοις τῶν Λιγύων τοῖς λεχθεῖσι τό τε τῶν Ὀξυβίων, καὶ τὸ τῶν Δεκιητῶν. i. e. *Polybius verò addit duabus gentibus Ligurum dictis gentem Oxybiorum & Deceïtarum.* Strabo videtur respexisse verba Polybii quæ in ejus Eclogis περὶ πρεσβειῶν CXXXIV. leguntur: Ἡ δὲ σύγκλητος πυθομένη τὰ γεγονότα, παραχρῆμα τὸν ἕνα τῶν ὑπάτων Κόϊντον Ὀπίμιον ἐξαπέστειλε μετὰ δυνάμεως, πολεμήσοντα τοῖς Ὀξυβίοις, καὶ Δεκιήταις. i. e. *Senatus verò de iis quæ acciderant factus certior extemplo alterum Cos. Q. Opimium cum exercitu proficisci jussit ad bellum cum Oxybiis & Decietis gerendum.* Quare cum Polybius, Strabo, & Plinius Decietas memorent inter Ligurum populos, eorum quoque urbs Liguriæ, non Italiæ, ut inquit noster, debet adscribi.

73 Δελματία, Ἰταλίας χώρα.] Delmatia nostro, Italiæ regio, quæ aliis *Dalmatia* & verius *Illyridis* seu *Illyrici pars* dicetur, nomen accepit ab urbe *Dalminium*, seu *Delminium*, quæ nostro auctori dicitur *Dalmion*, de qua suo loco egimus, ac quia Illyris comprehendebat Dalmatiam, & Liburniam Histriæ conterminam, ideo noster eam *Italiæ regionem* vocat; quam sub Augusto, ut refert Florus lib. 4. c. 12. subegerunt Romani, Gotthi deinde vastarunt, postea Sclavonii occuparunt, à quibus *Sclavonia* dicebatur. Sclavonios Hungari, Hungaros Turci subjugarunt; Dalmatiæ maritimam oram tenent Veneti, exceptis aliquibus civitatibus. De qua videsis Ptolemæum Geographiæ lib. 2. c. 17. Cluv. Introduct. Geographiæ lib. 4. c. 4.

74 Οἱ οἰκήτορες, Δαλματεῖς καὶ Δαλμάται.] Incolæ Dalmatiæ dicuntur *Dalmateis* & *Dalmatæ*, in *Dalmion* verò inquit hujus urbis cives sic etiam dici, quare Dalmatæ & Dalmateis de regione, & de urbe intelligi possunt.

75 Δέλτα, πόλις πρὸς τῇ Συρίᾳ, καὶ νῆσος Αἰγύπτου.] Delta, urbs prope Syriam; & insula Ægypti. De Delta Syriæ urbe altum est silentium apud scriptores: Delta verò, quod nostro dicitur Ægypti insula, nomen est adepta à figura literæ *Delta*, quam referebat. Ptolemæus lib. 4. c. 5. memorat tres hujus nominis regiones in Ægypto, scilicet magnum & parvum Delta, necnon tertium Delta: ex quibus, illam, quæ erat propter Alexandriam, Hirtius de Bello Alexandrino *nobilissimam* vocat. *Locus est ferè regionum illarum nobilissimus, non ita longe ab Alexandria, qui nominatur* Delta, *quod nomen à similitudine literæ cepit.* Erat ex clarioribus insulis, quas efficiebat Nilus, teste Ammiano lib. 22. c. 36. *Oriens autem* [loquitur de Nilo] *unde dictum est, propellitur à paludibus adusque cataractas, insulasque efficit plures: quarum aliquæ ita porrectis aquis dicuntur extentæ, ut singulas ægrè tertio die relinquat. Inter quas duæ sunt claræ, Meroë & Delta, à triquetræ literæ forma hoc vocabulo signatius appellata.*

καλȣμένη Πτίμυρις, ἀπὸ τῆς τȣ̃ σχήματος ὁμοιότητος. Ἐθνικὸν τῆς νήσȣ, Δελτίτης. Τῆς δὲ πόλεως, Δελτηνός, τῷ ἐγχωρίῳ τύπῳ. Οὐ γὰρ ἐνετύχομεν.

gyptios *Ptimyris* vocata, à figuræ ſimilitudine. Gentile inſulæ, Deltites; urbis verò Deltenus, regionis forma conſueta; non enim illud legimus.

ΔΕΛΦΟΙ 76, πόλις ἐπὶ τȣ̃ Παρνασσȣ̃, πρὸς τῇ Φωκίδι, ἔνθα τὸ ἄδυτον ἐκ πέντε κατεσκεύασται λίθων, 77 ἔργον Ἀγαμήδȣς καὶ Τροφωνίȣ. 78 Ἔστι καὶ Δελφȣ̃σα τȣ̃ τόπȣ κρήνη. Τὸ ἐθνικὸν, ὁμωνύμως τῇ πόλει. Τὸ θηλυκὸν, Δελφίς. Καὶ κτητικὸν, Δελφικός. Ἐκλήθησαν δὲ Δελφοὶ, ὅτι Ἀπόλλων συνέπλευσε δελφῖνι εἰκασθείς· καὶ ἵδρυται Ἀπόλλωνι ἱερόν. 79 Ἔστι καὶ Δελφȣσία πόλις Ἀρκαδίας, ὡς Ἀνδροτίων ἐν β΄ Ἀτθίδος. Ἐθνικὸν Δελφȣσιάτης, τῷ τύπῳ τῆς χώρας.

DELPHI, urbs in monte Parnaſſo, juxta Phocidem, ubi adytum [*fanum*] ex quinque lapidibus conſtructum eſt, opus Agamedis, & Trophonii. Eſt & Delphuſa loci fons. Gentile, ejuſdem nominis cum urbe, fœmin. Delphis, poſſeſſiv. Delphicus. Delphi verò vocati ſunt, quod Apollo navigavit Delphino ſimilis, ubi Apollini templum ædificatum fuit. Eſt etiam Delphuſia urbs Arcadiæ, ut Androtion Atthidis lib 2. Gentile, Delphuſiates, regionis forma.

ΔΕΛΦΙΝΙΟΝ 80, φρȣ́ριον Χίων, ὡς Θȣκυδίδης ὀγδόῃ. Τὸ ἐθνικὸν, Δελφίνιος. Προκατελείφθη γὰρ ὁ τύπος τȣ̃ ἐθνικȣ̃, ἢ Δελφινιεύς.

DELPHINIUM, caſtellum Chiorum, ut Thucydides lib. 8. Gentile, Delphinius. Forma enim gentilis in prototypo præoccupata eſt, vel Delphinienſis.

ΔΕΛ- DEL-

76 Δελφοὶ, πόλις ἐπὶ τȣ̃ Παρνασσȣ̃, πρὸς τῇ Φωκίδι.] Delphi, orum, urbs in monte Parnaſſo juxta Phocidem, *umbilicus terræ* Græcis dicta, quod jam alibi annotavimus. Ex noſtris etiam id inquit Liv. lib. 38. c. 47. *Etiam Delphos, quondam commune humani generis oraculum, umbilicum orbis terrarum, Galli ſpoliaverunt, nec ideo P. R. his bellum indixit, aut intulit.* Acſi ubicunque terrarum non poſſit exiſtimari *terræ umbilicus*, cum terra ſit rotunda; ſed, ut inquit Plinius, fuere Græci genus in gloriam ſuam effuſiſſimum, habebat templum, & oraculum Apollinis toto terrarum orbe celeberrimum, donis multarum gentium, & Regum auctum, quod quinquies ædificatum fuiſſe refert Pauſanias lib. 10. cujus ætate adhuc extabat; incenſum fertur à Phlegyis, à Pyrrho Achillis filio, à Thracibus, ab exercitu Xerxis, à Piſiſtradis, à Gallis; aliqui à Phlegya ſignificante virum non gentem incenſum fuiſſe referunt, inter quos eſt Euſeb. Chronic. lib. 1. quod fulcitur etiam ex vate Andino Æneid. lib. 6. v. 618.

— Phlegyaſque miſerrimus omnes
Admonet, & magna teſtatur voce per umbras,
DISCITE JUSTITIAM *moniti, & non temnere Divos.*

Tantam auctoritatem habuit olim inter Ethnicos hoc oraculum, ut inde adagium diceretur, ὡς ἐκ τρίποδος. i. e. *tamquam è tripode*, de certis & indubitatis dici ſolitum. Ex tripode enim Pythia furore afflata oracula reddebat, de quo operæ pretium eſt audire Strab. lib. 9. Δηλȣ̃σι δ᾽ οἵ τε θησαυροὶ ȣ̃ς καὶ δῆμοι καὶ δυνάσται κατεσκεύασαν, εἰς ȣ̃ς καὶ χρήματα ἀνετίθεντο καθιερωμένα· καὶ ἔργα τῶν ἀρίστων δημιȣργῶν, καὶ ὁ ἀγὼν ὁ Πυθικὸς, καὶ τὸ πλῆθος τῶν ἱστορȣμένων χρησμῶν. Φασὶ δ᾽ εἶναι τὸ μαντεῖον, ἄντρον κοῖλον κατὰ βάθȣς, ȣ̓ μάλα εὐρύστομον· ἀναφέρεσθαι δ᾽ ἐξ αὐτȣ̃ πνεῦμα ἐνθȣσιαστικόν· ὑπέρκεισθαι δὲ τȣ̃ στομίȣ τρίποδα ὑψηλὸν, ἐφ᾽ ὃν τὴν Πυθίαν ἀναβαίνȣσαν, δεχομένην τὸ πνεῦμα, ἀποθεσπίζειν ἔμμετρά τε καὶ ἄμετρα, ἐντείνειν δὲ καὶ ταῦτα εἰς μέτρον ποιητάς τινας ὑπȣργȣ̃ντας τῷ ἱερῷ. Πρώτην δὲ Φημονόην φασὶ γενέσθαι Πυθίαν· κεκλῆσθαι δὲ καὶ τὴν προφῆτιν ȣ̓́τω, καὶ τὴν πόλιν ἀπὸ τȣ̃ πύθεσθαι. i. e. *Oſtendunt verò* [prius maximo fuiſſe in honore hoc Delphicum Oraculum] *theſauri, quos populi & Dynaſtæ appararunt, in quos conſecratæ pecuniæ fuerunt repoſitæ, & opera optimorum artificum, & agon Pythicus, & multitudo vulgatorum oraculorum. Ajunt verò Oraculum eſſe antrum cavum profundè oſtio non admodum lato: efferri verò ex eo ſpiritum enthuſiaſticum, ſupra orificium jacere tripodem ſublimem, quo conſcenſo Pythia ubi ſpiritum exceperit, oracula reddit ligata, ſolutaque oratione, hæc autem poëtas quoſdam fani adminiſtros in metrum redigere. Primam autem* Phemonoën *ajunt fuiſſe Pythiam: vocatamque fuiſſe prophetiſſam ſic, & urbem* ἀπὸ τȣ̃ πύθεσθαι. i. e. *à percunctando*: Jam tempore Strabonis, omnia oracula defecerant, ut ipſe teſtatur lib. 7. Ἐκλέλοιπε δέ πως καὶ τὸ μαντεῖον τὸ ἐν Δωδώνῃ καθάπερ τἆλλα. i. e. *Sed & oraculum Dodonæum defecit, quemadmodum & reliqua*; de quorum defectu videſis Plutarchum in libello peculiari, cui titulum fecit περὶ τῶν ἐκλελοιπότων χρηστηρίων, necnon Ciceronem de Divinatione, quæ omnia fuere meræ Ethnicorum impoſturæ, cum homines erant ſimpliciores, poſtea cautiores facti non adeò facile credebant. Sybillini etiam libri ex eadem farina erant confecti. Callidè enim, qui illa compoſuit, perfecit, ut quodcunque accidiſſet, prædictum videretur, hominum, & temporum definitione ſublata. Adhibuit etiam latebram obſcuritatis, ut iidem verſus aliàs in aliam rem poſſe accommodari viderentur, juxta Lucretii ſententiam lib. 1.

Omnia enim ſtolidi magis admirantur amantque
Inverſis quæ ſub verbis latitantia cernunt:
Veraque conſtituunt, quæ bellè tangere poſſunt
Aureis, & lepido quæ ſunt fucata ſonore.

Dicam mihi meritò diceret ille celeberrimus philoſophorum *Therſites*, ſi nefarium illud Delphorum adverſus eum ſcelus hic non commemoraſſem, unde in adagium abiit Αἰσώπειον αἷμα. i. e. *Æſopeus ſanguis*, dici ſolitum de eis, qui injuſtè occiduntur, ut tradit Suidas: à Delphis enim Delphis injuſtè occiſus fuit. Neſcio apud quem legerim citharam Neronis Delphis ſervatam fuiſſe, cujus ſuavitate chordarum poterant lenire crudelitatem illam adverſus Æſopum.

77 Ἔργον Ἀγαμήδȣς καὶ Τροφωνίȣ.] Inquit fanum Delphicum, opus fuiſſe Agamedis & Trophonii; nempe ſecundo ædificatum, quod teſtatur Strabo, ex quo noſter ſua ſolet tranſcribere. Sic enim ille lib. 9. Τὸν δὲ δεύτερον Τροφωνίȣ καὶ Ἀγαμήδȣς ἔργον φασί· τὸν δὲ νῦν Ἀμφικτύονες κατεσκεύασαν. i. e. *Secundum Trophonii & Agamedis opus eſſe ajunt, hodiernum Amphictyones conſtruxerunt.*

78 Ἔστι καὶ Δελφȣ̃σα τȣ̃ τόπȣ κρήνη. Nemo omnium, quod ſciam, memorat *Delphuſam* Delphorum fontem, *Thelpuſam* regionem legimus apud Pauſaniam in Arcadicis, ubi etiam memoratur *Thelpuſa* urbs Arcadiæ, quæ epitomatori noſtro dicitur *Delphuſia.*

79 Ἔστι καὶ Δελφȣσία, πόλις Ἀρκαδίας.] Quæ epitomatori noſtro dicitur Delphuſia, civitas Arcadiæ, Pauſaniæ in Arcadicis vocatur Thelpuſa; Μετὰ δὲ τῆς Ἐλευσινίας τὸ ἱερὸν, καὶ Θέλπȣσαν τὴν πόλιν ὁ Λάδων παρέξεισιν ἐν ἀριστερᾷ· κειμένην μὲν ἐπὶ λόφȣ μεγάλȣ, τὰ πλείω δὲ ἐφ᾽ ἡμῶν ἔρημον. i. e. *Poſt Eleuſiniæ verò templum, & Thelpuſam urbem Ladon præterfluit à læva, quæ jacet in magno tumulo, ſed majore ex parte noſtra ætate deſerta.*

80 Δελφίνιον, φρȣ́ριον Χίων, ὡς Θȣκυδίδης ὀγδόῃ.] Delphinium, *Caſtellum Chiorum* h. e. *inſulæ Chii*, ex Thucyd. lib. 8. apud quem hæc leguntur: Οἱ δὲ ἐκ τῆς Λέσβȣ Ἀθηναῖοι ἤδη διαβεβηκότες τὴν Χίον τῷ στρατῷ καὶ κρατȣ̃ντες τῆς γῆς καὶ θαλάσσης, Δελφίνιον ἐτείχιζον, χωρίον ἄλλως τε ἐκ γῆς καρτερὸν, καὶ λι-

A ΔΕΛΘΑΝΙΟΙ[81], πόλις μία τῶν περιμαχήτων Μεσσηνίων, καὶ Λακεδαιμονίων. Τὸ ἐθνικὸν, ὅμοιον.

DELTHANII, urbs una earum, de quibus pugnatum est inter Messenios, & Lacedæmonios. Gentile, ejusdem nominis.

ΔΕΞΑΜΕΝΑΙ, μέρος τῆς Ἀμβρακίας ἀπὸ Δεξαμενοῦ τοῦ Μεσόλου παιδὸς, καὶ Ἀμβρακίας τῆς θυγατρὸς Φόρβαντος, τοῦ Ἡλίου. Τὸ ἐ- B θνικὸν, Δεξαμεναῖος, ὡς Ἀριστοτέλης φησὶν ἐν τῇ Ἀμβρακιωτῶν πολιτείᾳ.

DEXAMENÆ, pars Ambraciæ, à Dexameno Mesoli filio, & Ambraciæ filiæ Phorbantis filii Solis. Gentile, Dexamenæus, ut Aristot. inquit in Ambraciotarum republica.

ΔΕΞΑΡΟΙ, ἔθνος Χαόνων, τοῖς Ἐγχελέαις προσεχεῖς· Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ, ὑπὸ Ἄμηρον ὄρος οἰκοῦν. C

DEXARI, populi Chaonum, Encheleis vicini, Hecatæus Europa, qui sub Amerum montem habitabant.

ΔΕΡΡΑ[82], τόπος Λακωνικῆς. Τὸ ἐθνικὸν, Δερραῖος, ἢ Δερρεάτης. Ἀφ᾽ οὗ Δερεάτιδος Ἀρτέμιδος ἱερόν. Καὶ τὸν δῆμον δὲ Διράδας φασὶ, καὶ τοὺς δημότας Διρατιώτας, ἀπό τινος ἥρωος. D

DERRHA, locus Laconicæ. Gentile, Derrhæus, vel Derrheates. Unde Derrheatidis Dianæ templum. Populum quoque ipsum *Diradas* vocant, & populares Diratiotas, à quodam heroë.

ΔΕΡΒΗ[83], φρούριον Ἰσαυρίας, καὶ λιμήν. Ὁ κατοικῶν Δερβήτης, ὡς Σιδήτης, Πυλήτης. [84] Λέγεται δ᾽ ἴσως καὶ Δέρφεια· καὶ τὸ ἐθνικὸν, Δερβείτης. Καπίτων δὲ Δέρβην φησί. Τινὲς δὲ Δέλβειαν, ὅ ἐστι τῇ τῶν Λυκαόνων φωνῇ ἄρκευ- E θος· καὶ Ἀρκεύθη ἡ πόλις.

DERBE, castellum Isauriæ, & portus. Incola, Derbetes, ut Sidetes, Pyletes. Dicitur verò forsitan Derphia, & gentile, Derbites. Capiton verò Derben inquit. Aliqui verò *Delbiam*, quod est in Lycaonum lingua *juniperus*: & Arceuthe urbs.

ΔΕΛΒΙΚΚΑΙ[85], ἔθνος πλησίον τῶν Ὑρκανῶν. Ἀπολλώνιος δὲ διὰ τοῦ κκ γράφει. Κτησίας δὲ Δερβίους αὐτούς φησιν· ἢ Τερβισσούς.

DELBICCÆ, populi prope Hyrcanos. Apollonius per duplex *cc* scribit. Ctesias verò *Derbios* eos vocat, vel *Terbissos*.

ΔΕ- DE-

καὶ λιμένας ἔχον, καὶ τῆς τῶν Χίων πόλεως οὐ πολὺ ἀπέχον. i. e. *Athenienses vero e Lesbo ad Chium cum* [suis] *copiis jam appulsi, & terra, & mari potiti Delphinium muniverunt, locum alioqui & à terra munitum, & portus habentem, nec procul à Chiorum urbe distantem.*

81 Δελθάνιοι, πόλις μία τῶν περιμαχήτων, &c.] Delthanii, urbs una earum, quæ erant in confinio Messeniorum & Lacedæmoniorum, de qua aliquando inter se decertarunt, ubi erat templum Dianæ Limenitidis, de quo coram Tiberio Lacedæmoniorum & Messeniorum Legati contenderunt, ut apparet ex C. T. Annalium lib. 4. c. 43. *Auditæ dehinc Lacedæmoniorum & Messeniorum legationes, de jure templi Dianæ Limenitidis, quod suis à majoribus, suaque in terrâ dicatum, Lacedæmonii firmabant annalium memoriâ, vatumque carminibus. Sed Macedonis Philippi, cum quo bellassent, armis ademptum; ac post C. Cæsaris, & M. Antonii sententiâ, redditum. Contra Messenii veterem inter Herculis posteros divisionem Peloponnesi protulere, suoque regi Dentheliatem agrum, in quo id delubrum, cessisse; monimentaque ejus rei sculpta saxis, & ære prisco manere, quod si vatum, annalium ad testimonia vocentur, plures sibi ac locupletiores esse, neque Philippum potentiâ, sed ex verò statuisse, idem regis Antigoni, idem imperatoris Mummii judicium, sic Milesios permisso publicè arbitrio, postremò Atidium Geminum Prætorem Achaiæ decrevisse. Ita secundum Messenios datum.* Tacitus ex nostro auctore corrigendus est, apud quem scribitur *Dentheliatem agrum*, pro Delthaniatem agrum.

82 Δέρρα, τόπος Λακωνικῆς.] Derrhæ, locus Laconicæ, ubi erat Dianæ Derrheatidis fanum, & loci & Dianæ meminit Pausanias, apud quem lib. 3. locus Δέρριον, Diana Δερριάτις dicitur: Τοῦτό τε οὖν τὸ Λαπίθαιόν ἐστιν ἐν τῷ Ταϋγέτῳ, καὶ οὐ πόρρω Δέρριον, ἔνθα Ἀρτέμιδος ἄγαλμα ἐν ὑπαίθρῳ Δερριάτιδος, &c. i. e. *Hoc igitur Lapithæum est in Taygeto, nec longè abest Derrhium, ubi sub dio Dianæ Derrhiatidis simulachrum.* Quare apud Stephanum pro Δερεάτιδος, legendum existimo Δερρεάτιδος.

83 Δέρβη, φρούριον Ἰσαυρίας, καὶ λιμήν.] Derbe, castellum Isauriæ, & portus. Strabo lib. 12. id Lycaoniæ adscribit in latere Isauriæ prope Cappadociam: Παρέσχον δὲ καὶ Ῥωμαίοις πράγματα, καὶ τῷ Ἰσαυρικῷ προσαγορευθέντι Πουβλίῳ Σερβιλίῳ, ὃν ἡμεῖς εἴδομεν· Ὃς καὶ ταῦτα ὑπέταξε Ῥωμαίοις, καὶ τὰ πολλὰ τῶν πειρατῶν ἐρύματα ἐξεῖλε, τὰ ἐπὶ τῇ θαλάττῃ. Τῆς δ᾽ Ἰσαυρικῆς ἐστιν ἐν πλευραῖς ἡ Δέρβη, μάλιστα τῇ Καππαδοκίᾳ, &c. i. e. *Exhibuerunt hi* [loquitur de piratis Isauriæ] *Romanis negotium, & Publio Servilio inde Isaurico appellato, quem nos vidimus. Qui & hæc Romanis subegit, & multas piratarum munitiones excidit, quæ ad mare erant. In latere Isauriæ est Derbe maxime versus Cappadociam.* Memoratur etiam Act. Apost. Συνιδόντες κατέφυγον εἰς τὰς πόλεις τῆς Λυκαονίας Λύστραν, καὶ Δέρβην. i. e. *Id videntes confugerunt in urbes Lycaoniæ Lystram, & Derben.* Ex hac urbe fuisse Timotheum Pauli Apostoli discipulum auctor est sed sine auctore Gesnerus in *Derbe*.

84 Λέγεται δ᾽ ἴσως καὶ Δέρφεια.] Pro Δέρφεια legendum existimo Δέρβεια, formâ Ἀγάμη, Ἀγάμεια, de qua in Ἀγάμεια num. 73. egimus, nostram conjecturam confirmant quæ sequuntur καὶ τὸ ἐθνικὸν Δερβείτης.

85 Δελβίκκαι, ἔθνος πλησίον τῶν Ὑρκανῶν.] Delbiccæ, populi prope Hyrcanos. Literarum ordo clamat scribendum esse Δερβίκκαι: sic etiam vocantur à Ptolemæo lib. 6. c. 10. Καὶ κατέχουσιν αὐτῆς τὰ μὲν πρὸς τῷ Ὤξῳ ποταμῷ Δερβίκκαι. i. e. *Et tenent ipsius* [Margianæ] *quæ juxta Oxum Derbiccæ.* Melæ lib. 3. & Straboni lib. 11. Derbices dicuntur: Ἐπὶ ῥοῖς δὲ, μηδένα ἀποκτείνειν τῶν ἐξαμαρτόντων τὰ μέγιστα, ἀλλ᾽ ἐξορίζειν μόνον μετὰ τέκνων, ὑπεναντίως τοῖς Δέρβιξι· καὶ γὰρ ἐπὶ μικροῖς οὗτοι σφάττουσι· σέβονται δὲ γῆν οἱ Δέρβικες, &c. i. e. *Aliis in more positum est neminem eorum, qui maxima commiserunt crimina occidere, sed tantum cum liberis extra suos terminos ablegare; contra Derbicibus; hi enim ob levia morte multant. Venerantur verò terram Derbices.* Dercebii dicuntur Periegetæ v. 734. ——— ἄγχι δὲ Μάρδοι

Ὑρκάνιοι, Τάπυροί τ᾽ ἐπὶ δέ σφισιν ὁλκὸν ἐλίσσει
Μάργος, Δερκεβίων τε καὶ ἀφνειῶν πόμα Βάκτρων.

——— *prope verò Mardi*
Hyrcanii, Tapyrique post autem ipsos tractum sinuat
Mardus, Dercebiorumque & divitum potus Bactrorum.

Si nimia corrigendi libros prurigine teneris ac apud Periegetam pro Δερκεβίων volueris legere Δερβεκίων per me licet; ego enim hæc non multum curo, quia nullum inde schisma in rempublicam literariam timeo.

85 Δε-

ΔΕΡΕΑ, πόλις Ἀρκαδίας. Τὸ ἐθνικὸν Δε- A
ρεεύς, ὡς Ἡραιεύς. Ἀρκαδίας γὰρ ἀμφότεροι.

ΔΕΡΑΙΟΙ[86], Θρᾴκιον ἔθνος. Ἡρόδοτος Δερσαίους αὐτοὺς φησι.

ΔΕΡΤΩΝ[87], πόλις Λιγύρων. [88] Ἀρτεμίδωρος ἐν ἐπιτομῇ τῶν ια, τὴν καλουμένην Δέρτωνα B πόλιν. Τὸ ἐθνικὸν, Δερτώνιος, ὡς Ἀντρώνιος.

ΔΗΛΙΑ, πόλις Καρίας. Τὸ ἐθνικὸν, Δηλιεύς, τῷ λόγῳ τῶν Καρικῶν.

ΔΗΛΙΟΝ[89], πολίχνιον Βοιωτίας [90] ἐν Ταναγρᾷ, [91] καὶ ἱερὸν Ἀπόλλωνος. Τὸ ἐθνικὸν C Δηλιεύς, ὡς Σουνιεύς.

ΔΗΛΟΣ[92], νῆσος μία τῶν Κυκλάδων·

> [93] Δῆλον ἐγκυκλώσαντο, καὶ οὔνομα Κυκλάδες εἰσίν.

Ἡ

DEREA, urbs Arcadiæ. Gentile, Dereeus, ut Heræeus. Arcadiæ enim utrique.

DERÆI, populi Thraciæ, Herodotus *Dersæos* eos vocat.

DERTON, urbs Ligurum. Artemidorus in epit. τῶν 11. *Vocatam Dertuna urbem.* Gentile, Dertonius, ut Antronius.

DELIA, urbs Cariæ. Gentile, Delieus, sermone Carico.

DELIUM, oppidum Bœotiæ in Tanagra, & templum Apollinis. Gentile, Delieus, ut Sunieus.

DELUS, insula una Cycladum:

> *Delum circumdedere, & nomine Cyclades sunt.*

Vel

86 Δεραῖοι, Θρᾴκιον ἔθνος. Ἡρόδοτος Δερσαίους, &c.] Deræi, Thracia gens; Herodotus *Dersæos* eos vocat. Nempe lib. 7. c. 110. Ἔθνεα δὲ Θρηίκων, δι' ὧν τῆς χώρης ὁδὸν ἐποιέετο, τοσάδε· Παῖτοι, Κίκονες, Βίστονες, Σαπαῖοι, Δερσαῖοι, Ἠδωνοί, Σάτραι. i. e. *Gentes verò Thracum, per quarum regionem iter fecit* [Xerxes] *hæ sunt, Pæti, Cicones, Bistones, Sapæi, Dersæi, Edoni, Satræ.*

87 Δέρτων, πόλις Λιγύρων.] Derton, onis, urbs Ligurum Græcis, quæ *Dertona* dicitur Latinis, ut & Ptolemæo lib. 3. c. 1. qui plerumque sequitur Latinos; *Derthon* vocatur ab Strabone lib. 5. Ἔστι δὲ ἡ Δέρθων πόλις ἀξιόλογος κειμένη κατὰ μέσην τὴν ὁδὸν, τὴν ἀπὸ Γενούας εἰς Πλακεντίαν, ἑκατέρας διέχουσα σταδίους υ. i. e. *Est autem* Derthon, *urbs memorabilis sita medio inter Genuam, & Placentiam itinere, ab utraque distans stadiis* cccc. De hac urbe consulesis Leandri Lombardiam, ubi reperies aliquot de hac urbe Græcorum affanias.

88 Ἀρτεμίδωρος ἐν ἐπιτομῇ τῶν ια τὴν καλουμένην Δέρτωνα πόλιν.] Sunt verba ex Artemidori Epitome undecim Librorum, in quibus pro Δέρτωνα existimo legendum Δέρτωνα.

89 Δήλιον, πολίχνιον Βοιωτίας, &c,] Delium, oppidulum Bœotiæ in regione Tanagræorum. Memoratur Pausaniæ lib. 9. Ἔστι δὲ τῆς Ταναγραίας ἐπὶ θαλάσσῃ καλούμενον Δήλιον, ἐν δὲ αὐτῷ καὶ Ἀρτέμιδος καὶ Λητοῦς ἐστιν ἀγάλματα. i. e. *Est verò Tanagrææ ad mare quod vocatur* Delium; *in eo sunt & Dianæ, & Latonæ signa.* Ex nostris quoque id celebrat Liv. lib. 31. c. 45. *Plus aliquanto Græcos Romana signa, armaque non ante visa, animique militum tam prompte succedentium muro terruere. Itaque fuga extemplo in arcem facta est, urbe hostes potiti, & in arce cum biduum loci se magis, quam armorum fiducia tenuissent: tertio die pacti ipsi præsidiumque, ut cum singulis vestimentis Delium Bœotiæ transveherentur.*

90 Ἐν Ταναγρᾷ.] Lege ἐν Ταναγραίᾳ. *Tanagræa* enim non *Tanagra* vocabatur hæc regio, ut apparet ex verbis Pausaniæ num. præcedenti allatis.

91 Καὶ ἱερὸν Ἀπόλλωνος.] Delium templum Apollinis, (quod erat in ipso oppido Bœotiæ Delio, de quo nota 9 præcedenti egimus), & oppidum laudat Strabo, templum, quod esset constructum ad exemplar illius, quod erat in Delo insula, oppidum, quod ibi prælio victi Athenienses, cum effusè fugerent, delapsum in fuga ab equo Xenophontem Socrates philosophus, qui amisso equo pedes pugnabat, in humeros suos sublatum per multa stadia portavit. Ejus sunt ex lib. 9. verba: Εἶτα Δήλιον τὸ ἱερὸν τοῦ Ἀπόλλωνος ἐκ Δήλου ἀφιδρυμένον, Ταναγραίων πολίχνιον, Αὐλίδος διέχον σταδίους τριάκοντα· ὅπου μάχῃ λειφθέντες Ἀθηναῖοι προτροπάδην ἔφυγον, &c. i. e. *Deinde Delium templum Apollinis ad ejus quod in Delo est exemplar conditum, Tanagræorum oppidulum ab Aulide distans* xxx *stadiis. Ubi prælio victi Athenienses cum effuse fugerent, delapsum in fuga ab equo Xenophontem Grylli filium jacere videns Socrates philosophus, qui amisso equo pedes pugnabat, in humeros receptum suos per multa stadia portavit atque eripuit, dum fuga sisteretur.* Ex Strabonis verbis apparet hoc oppidum Bœotiæ Δήλιον ἱερόν. i. e. *Delium fanum*, vel *templum* vocatum quoque fuisse, sic quoque dicitur Scylaci in Βοιωτίᾳ: Καί ἐστιν ἐν αὐτῇ πρῶτον ἱερὸν Δήλιον. i. e. *Et est in ea primum fanum Delium.*

92 Δῆλος, νῆσος μία τῶν Κυκλάδων.] Delus, insula, una Cycladum, ἐκ ἀδήλος Apollinis natalibus, ut est in fabulis, & templo, necnon mercatu celeberrima, tantæque auctoritatis religione inter Ethnicos, ut ne Persæ quidem, cum bellum toti Græciæ, Diis, hominibusque indixissent, & mille navium classem ad Delum adveherent, quicquam conarentur aut violare, aut attingere, ut narrat disertissimus Romuli nepotum Oratione sexta in Verrem: vocata fuit antiquitus, *Asteria, Pelasgia, Chlamydia, Scythias, Ortygia, Lagia, Pyrpile*, igne ibi primum reperto, ut tradit Plinius lib. 4. c. 12. ab Homero Mantuano Georgic. lib. 3. *Latonia* vocatur:

> *Cui non dictus Hylas puer? & Latonia Delos.*

Videlicet, quod in ea Latona enixa fuerit Apollinem, & Dianam, ut ad eumdem locum refert Servius, non licebat in Delo canem alere, nec hominis cadaver cremare, vel sepelire, quare Delii in Rhenea insula deserta prope Delum sepulchra habebant, teste Strabone lib. 10. Ejus etymi variæ redduntur rationes. Plin. libro capiteque citato ex Aristotele inquit, Delum vocatam fuisse, quod repente apparuerit enata, scilicet παρὰ τὸ δῆλον, sed id aliis etiam insulis accidisse legimus apud eumdem Plinium lib. 2. c. 87. tredecim enim insulas enatas memorat, inter quas celeberrimæ *Delos*, & *Rhodos* fuere; alii ejus etymon deducunt ab ipsius nomine, quod illic Apollo manifesta oracula, cum alibi obscura redderet. Utrunque rerum monimentis tradit Serv. ad Æneid. lib. 3. v. 76. *Delos autem dicitur, quia diu latuit, & postea apparuit. Nam δῆλον Græci, manifestum dicunt, vel quod verius est, quia cum ubique Apollinis responsa obscura sint, manifesta illic dabantur oracula. Delos autem civitas dicitur, & insula.* Unde Apollo *Delius* dicebatur, cujus templum opus fuisse Erysichthonis filii Cecropis, auctor est Euseb. Chronic. lib. 1. Etymon verò, quod affert Bochartus Geographiæ Sacræ parte 2. lib. 1. c. 14. ab Aramea lingua scilicet ἀπὸ τοῦ דחלא *dachala*. i. e. *timor*, prorsus violentum est. Obiter notandum non recte scribi apud eum דחל pro דחלא; Græcorum enim nominum etyma non sunt petenda ab externa lingua. Notabile est quod narrat Plin. lib. 2. c. 103. in hac insula esse fontem nomine *Inopum*, qui eodem quo Nilus modo, ac pariter cum eo decrescit, augeturque; fides sit penes auctorem. Inopus enim erat fluvius, qui insulam perfluebat, teste Strabone lib. 10.

93 Δῆλον ἐγκυκλώσαντο, &c.] Versiculus iste, quem innominato poëta affert, invenitur apud Periegetam v. 526. in quo inquit *Cyclades insulas* vocatas fuisse, quod Δῆλον ἐγκυκλώσαντο. h. e. *Delum circumdederunt.* Ab initio duodecim numerabantur, sed accesserunt plures, ut testatur Strabo, qui de Delo & eis sic loquitur lib. 10. Ἡ μὲν οὖν Δῆλος ἐν πεδίῳ κειμένην ἔχει τὴν πόλιν, καὶ τὸ ἱερὸν τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τὸ Λητῷον· ὑπέρκειται δὲ τῆς πόλεως ὄρος ὑψηλὸν ὁ Κύνθος, καὶ τραχύ.

94 Ἢ περὶ τὰς γονάς, ἢ μαντείας. Ἱερὸν γὰρ Δῆλος τοῦ Ἀπόλλωνος, τοῦ θεοῦ πρῶτον ἐν αὐτῇ γενομένου. 95 Ἢ διὰ τὰς μαντείας, δηλοῦσα τὴν τὰ δυσεύρετα. 96 Ἐκαλεῖτο δὲ Κύνθος, ἀπὸ Κύνθου τοῦ ὠκεανοῦ· καὶ Ἀπόλλων Κύνθιος. Καὶ Ἀστερία, καὶ Πελασγία, καὶ Χλαμυδία. Τινὲς δέ, ὅτι Ζάκυνθος ἐκαλεῖτο, κακῶς εἰδότες. Κεκλῆσθαι δὲ αὐτὴν καὶ Σκυθιάδα, Νικάνωρ φησίν. Ἐξ αὐτοῦ Δήλιος, καὶ Δηλία, καὶ Δηλιάς, καὶ Δηλίτης, ὁ εἰς Δῆλον ἐρχόμενος χορός· Καλλίμαχος τρίτῳ. Καὶ Δηλιακός, τὸ κτητικόν. C

A Vel à natalibus [Apollinis] vel à divinationibus. Templum enim est Delos Apollinis, Dei primò inibi geniti; vel propter divinationes, quod illic manifestarentur, quæ inveniri non poterant. Vocabatur verò *Cynthus* à Cyntho Oceani filio, & Apollo *Cynthius*; necnon *Asteria*, *Pelasgia*, *Chlamydia*. B Aliqui verò dixere, sed perperam, quod *Zacynthus* vocabatur. Nicanor verò inquit, *Scythiada* quoque vocatam fuisse. Ex eodem Delius, & Delia, & Delias, & Delites chorus, qui in Delum veniebat, Callimachus lib. 3. Et Deliacus, possessivum.

ΔΗΜΗΤΡΙΑΣ 97, πόλις Θεσσαλίας, 98 ἀπὸ Δημητρίου βασιλεύσαντος. 99 Καὶ τὰς ὑπὸ τὸ Πήλιον κειμένας πόλεις κατέσκαψε. Κεῖται δὲ πρὸς Παγασητικῷ κόλπῳ, ἐν μέσῳ Εὐβοίας καὶ Φωκίδος. 1 β', Μακεδονίας. 2 γ', D Περσίδος, πρὸς Ἀρβήλῳ. Τὸ ἐθνικὸν Δημητριεύς, ὡς τὸ Ἀφροδισιεύς, Ὀρθωσιεύς.

DEMETRIAS, urbs Thessaliæ, à Demetrio rege, *& urbes, quæ sub Pelio sitæ erant, diruit.* Jacet verò juxta Pagaseticum sinum in medio Eubœæ, & Phocidis. Secunda, Macedoniæ. Tertia, Persidis ad Arbelum. Gentile, Demetrieus, ut Aphrodisieus, Orthosieus.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΝ 3, τόπος περὶ Θεσσαλίας,

DEMETRIUM, locus circa Thessaliam,

τραχύ. Ποταμὸς δὲ διαρρεῖ τὴν νῆσον Ἰνωπὸς οὐ μέγας, καὶ γὰρ ἡ νῆσος μικρά, &c. i. e. *Delus igitur in planicie sitam habet urbem & fanum Apollinis, &* Letoum. *i. e.* Latonæ-*templum. Supra urbem est mons excelsius atque asper Cynthus; perfluit insulam Inopus fluvius non magnus, etenim insula est parva. &c.* Ac paulò infra: Ἔνδοξον δ' ἐποίησαν αὐτὴν αἱ περιοικίδες νῆσοι καλούμεναι Κυκλάδες, καὶ τιμὴν πέμπουσαι δημοσίᾳ, θεωρούς τε, καὶ θυσίας, καὶ χοροὺς παρθένων, πανηγύρεις τε ἐν αὐτῇ συνάγουσαι μεγάλας. Κατ' ἀρχὰς μὲν οὖν δώδεκα λέγονται, προσεγένοντο δὲ καὶ πλείους, &c. i. e. *Celebrem verò eam fecerunt circumpositæ insulæ,* Cyclades *nomine, honoris causa publice mittentes, qui Sacra frequentarent, & victimas, & choros virginum, & panegyreis in eâdem agitantes magnas. Ab initio* XII *numerabantur: sed accesserunt plures, &c.* Duodecim insularum Cycladum nomina leguntur apud Eust. ad Periegetæ versum citatum hoc modo: *Cythnos, Paros, Amorgos, Delos, Tenos, Ios, Seriphos, Myconos, Syros, Siphnos, Andros, Naxos.*

94 Ἢ περὶ τὰς γονάς, ἢ μαντείας.] In his verbis sine dubio superabundat illud ἢ μαντείας. Hic enim agit de Deli etymologia, quam sic innuit vocatam περὶ τὰς γονάς. h. e. *à natalibus Apollinis*, in ea geniti; postea verò inquit ἢ διὰ τὰς μαντείας, de quo nota sequenti agemus. Itaque τὸ ἢ μαντείας expungendum censeo. Per incuriam enim irrepsit vel Typographi vel transcribentis.

95 Ἢ διὰ τὰς μαντείας, δηλοῦσα τὴν τὰ δυσεύρετα.] Nunc inquit insulam Delum sic vocatam fuisse propter divinationes ex quibus ἐδηλοῦτο τὰ δυσεύρετα. i. e. *manifesta fiebant, quæ inventu erant difficilia*; ultima illa verba hujus sectionis, scilicet δηλοῦσα τὴν τὰ δυσεύρετα, sic legenda esse censeo: δηλούσας τὰ τὴν δυσεύρετα. i. e. *manifesta-facientes, quæ erant inventu-difficilia.* Vel ex Eustathio ad Periegetæ v. 526. sic sunt corrigenda: ἢ διὰ τὰς ἐν αὐτῇ μαντείας, ἐξ ὧν ἐδηλοῦτο τὰ δυσεύρετα. i. e. *Vel propter divinationes in ipsa, ex quibus manifestabantur inventu difficilia.*

96 Ἐκαλεῖτο δὲ Κύνθος, &c.] Agit nunc de diversis insulæ Deli nominibus, de quibus egimus nota 92 præcedenti, inter quæ ponit quoque Κύνθος, cum hoc fuerit nomen montis ipsius insulæ supra urbem, ut apparet ex Strabonis verbis nota 93 allatis, à quo etiam Apollo *Cynthius*, Diana, *Cynthia* frequenter à poëtis vocantur, quamvis noster dicat Apollinem *Cynthium* vocari à Cyntho filio Oceani.

97 Δημητριάς, πόλις Θεσσαλίας, &c.] Demetrias, urbs Thessaliæ. Memoratur Const. Porphyrogennetæ de Them. lib. 2. Them. 2. Straboni lib. 9. Ἔκτισε δὲ Δημήτριος ὁ πολιορκητής, ἐπώνυμον ἑαυτοῦ τὴν Δημητριάδα, μεταξὺ Νηλίας, καὶ Παγασῶν ἐπὶ θαλάσσῃ, τὰς πλησίον πολίχνας εἰς αὐτὴν συνοικίσας, Νηλίαν τε καὶ Παγασὰς καὶ Ὀρμένιον· ἔτι δὲ Ῥιζοῦντα, Σηπιάδα, Ὀλιζῶνα, Βοίβην, Ἰωλκόν, αἳ δὲ νῦν εἰσι κῶμαι τῆς Δημητριάδος. Καὶ δὴ καὶ ναύσταθμον ἦν τοῦτο καὶ βασίλειον μέχρι πολλοῦ, τοῖς βασιλεῦσι τῶν Μακεδόνων, &c. i. e. *Condidit verò Demetrius Poliorceta, & à se denominavit* Demetriadem, *inter Neliam & Pagasas ad mare, vicinaque oppidula in eam congregans, Neliam, Pagasas, Ormenium, Rhizuntem, Sepiadem, Olizonem, Bœben, Iolcum, quæ nunc sunt pagi Demetriadis. Quin etiam navale fuit & regia longo tempore regibus Macedonum, sub se autem habebat Tempe & ambos montes Pelium, & Ossam.*

98 Ἀπὸ Δημητρίου βασιλεύσαντος.] Demetrius Poliorcetes condidit Demetriadem, ut apparet ex Strabonis lib. 9. cujus verba attulimus nota præcedenti à quo urbi nomen.

99 Καὶ τὰς ὑπὸ τὸ Πήλιον, &c.] Hæc verba videntur esse alicujus auctoris, quem ad testimonium vocabat.

1 Δευτέρα Μακεδονίας.] Secundo loco memorat auctor noster Demetriadem Macedoniæ, cum prius Thessaliæ Demetriadem commemorâsset; ego puto eamdem fuisse civitatem. Quam alii Thessaliæ, alii Macedoniæ adscribebant. Macedonia enim comprehendebat Thessaliam, ut videre est apud Ptolemæum lib. 3. c. 13. & ipse Ptol. etiam inter Macedoniæ, non inter Thessaliæ urbes eam numerat libro capiteque citato.

2 Τρίτη, Περσίδος πρὸς Ἀρβήλῳ.] Tertio loco numerat Demetriadem Persidis prope Arbela, quæ celebratur ab Strabone lib. 16. sed eam in Assyria locat: Περὶ Ἄρβηλα δὲ ἐστι καὶ Δημητριάς πόλις. i. e. *Circa Arbela verò est Demetrias urbs.* Apud Stephanum pro Ἀρβήλῳ lege Ἀρβήλοις, quod est error Typographi, ut ego reor. Noster sæpe confundit Persidem cum aliis regionibus vel ipsi finitimis, vel sub ejus imperio.

3 Δημήτριον, τόπος περὶ Θεσσαλίαν, &c.] Demetrium, locus circa Thessaliam. Memoratur Scylaci in Ἀχαιοῖς. Necnon Straboni lib. 9. cujus etymologiam deducit ἀπὸ τῆς Δήμητρος. i. e. *à Cerere*, ac si diceres Cereris-fanum, quod Pyrasum quoque vocatum fuisse tradit, ejus sunt verba: Τὸ δὲ Δημήτριον, Δήμητρος εἴρηκε τέμενος, καὶ ἐκάλεσε Πύρασον· ἦν δὲ πόλις εὐλίμενος ἡ Πύρασος ἐν δυσὶ σταδίοις, ἔχουσα Δήμητρος ἄλσος, καὶ ἱερὸν ἅγιον, διέχουσα Θηβῶν σταδίους εἴκοσι. i. e. *Demetrium verò, Cereris dixit fanum, & vocavit* Pyrasum. *Erat autem urbs commodo portu prædita Pyrasus duobus stadiis habens Cereris lucum & fanum sanctum, distans à Thebis* [Phthioticis] *stadia* XX. Ex nostris celebratur Livio lib. 28. c. 6. *Macedonum præsidium conglobatum sub ipso muro stetit, nec fuga effuse petita, nec pertinaciter prœlio certato. Eos Plator venia à Sulpicio impetrata in naves impositos ad Demetrium Phthiotidis exposuit, ipse ad Attalum se recepit.*

4 Ἡρ-

λίας, [4] περὶ τὸ Κροκωτὸν πεδίον, κείμενος περὶ A τὸν Ἄμφρυσσον.[5] Ἔστι καὶ πόλις Αἰολίδος.[6] Ὁ πολίτης, Δημητριεύς.

ΔΗΜΌΝΗΣΟΣ [7], περὶ Χαλκηδόνα νῆσος, ἀπὸ Δημονήσου τινός. [8] Ἔχει δ' ὁ τόπος κυανοῦ μέταλλον, καὶ χρυσοκόλλης. Καὶ χρυσίον B εὑρίσκεται τίμιον ὀφθαλμῶν τε, φάρμακόν ἐστιν. [9] Ὁ νησιώτης, Δημονήσιος.

ΔΗ͂ΜΟΣ [10], παρ' Ἀθηναίοις, ἡ κώμη, καὶ ἡ τοῦ πλήθους συλλογή. Καὶ τὸν ἕνα δημότην· Οὐ μὲν ἔοικε δῆμον ἐόντα. Καὶ τὸν C τόπον·

[11] Δήμῳ ἐνὶ Τρώων. ———

Καὶ τὸ κατὰ πόλιν πλῆθος ἐν τοῖς ἀρίστοις,

[12] Εὐνήν τ' αἰδομένην πόσιος, δήμοιό τε φήμην.

D

Καὶ τὸ Ἑλλήνων πλῆθος ἔξω τῆς ἰδίας χώρας·

——— [13] Θεὸς δ' ὡς τίετο δήμῳ.

Καὶ τὸ ὅλον ἔθνος. Καὶ τόπος ἐν Ἰθάκῃ, ὃς

liam, circa Crocotum campum, qui jacet circa Amphrysum. Est etiam urbs Æolidis. Civis, Demetrieus.

DEMONESUS, insula circa Chalcedonem, à Demoneso quodam. Habet verò locus cyaneum metallum & chrysocollæ, & in ea aurum invenitur pretiosum, quod oculorum medicamentum est. Insularis, Demonesius.

DEMOS, i.e. *populus* apud Athenienses, vicus, & multitudinis collectio. Et unus popularis: non quidem videtur populus esse. Et *locum quoque* significat.

In populo Trojanorum. —

Et in urbe, multitudinem optimorum,

Cubileque venerata mariti populique famam.

Significat etiam Græcorum multitudinem extra propriam regionem:

— *Deus verò sicut colebatur à populo.*

Significat etiam totam gentem. Est & locus in

4 Περὶ τὸ Κροκωτὸν πεδίον, κείμενος, &c.] Inquit Demetrium fuisse locum circa Crocotum campum, jacentem circa Amphrysum; at opus est repurgare Augiæ stabulum nulla pacta mercede per *Alpheum* h. e. per *Strabonem*. Itaque pro περὶ τὸ Κροκωτὸν πεδίον lege περὶ τὸ Κρόκιον πεδίον. i. e. *circa Crocium campum*, pro περὶ τὸν Ἄμφρυσσον lege περὶ τὸν Ἄμβρυσσον ποταμόν. i. e. *Circa Ambrysum fluvium*: ex Strabonis enim lib. 9. patet *Demetrium* h. e. *Pyrasum* xx stadiis distasse à Thebis Phthioticis ad quarum mediterraneam partem erat Crocius campus ad fines Othrys montis per quem fluebat Ambrysus amnis. Ejus hic subjiciam verba: Ὑπέρκειν(τ)αι δὲ Πυράσου Θῆβαι· Θηβῶν δ' ἐν τῇ μεσογαίᾳ τὸ Κρόκιον πεδίον πρὸς τῇ καταλήγοντι τῆς Ὄθρυος, δι' οὗ ὁ Ἄμβρυσος ῥεῖ ποταμός. i. e. *Infra Thebas* xx *stadiis jacet* Pyrasus *h. e.* Demetrium. *Ad Thebas in mediterraneis est Crocius campus ad fines Othrys montis: per quem fluit Ambrysus amnis.*

5 Ἔστι καὶ πόλις Αἰολίδος.] Memorat quoque Demetrium Æolidis, cujus nullam apud alios inveniebam memoriam. Quare suspicor nostrum auctorem ex uno loco duos fecisse, ut assolet.

6 Ὁ πολίτης, Δημητριεύς.] Civis hujus loci dicebatur *Demetrieus*, seu ore Latino *Demetriensis*, ac quamvis eodem modo dicebatur gentile urbis Demetriadis, tamen fuere diversa oppida. Utrumque enim celebrat Livius; Demetrium lib. 28. c. 6. cujus verba habes nota tertia præcedenti. Demetriadem vero lib. 27. c. 34. *Omisso igitur Achaïco atque Ætolico bello, relictis tamen duobus millibus & quingentis omnis generis armatorum, cum Menippo & Polyphante ducibus ad præsidium sociorum profectus ab Dymis per Achajam Bœotiamque & Bebœidem decimis castris Demetriadem in Thessaliam pervenit.*

7 Δημόνησος, περὶ Χαλκηδόνα νῆσος.] Demonesus, insula circa Chalcedonem. Chalcedo verò fuit urbs ad Pontum è regione Byzantii, auctore nostro auctore in Χαλκηδών. Duas autem illius nominis insulas celebrat Hesych. circa Byzantium, quarum altera *Chalcitis*, altera *Pityusa* dicebatur. Sic enim ille in Δημονήσιος χαλκός: Δύο εἰσὶ πρὸς τῷ Βυζαντίῳ νῆσοι. Κοινῇ μὲν Δημόνησοι λεγόμεναι ἰδίᾳ δὲ διαλλάττουσαι, ἡ μὲν γὰρ Χαλκῖτις, ἡ δὲ Πιτυοῦσα. i. e. *Duæ sunt prope Byzantium insulæ, communiter quidem* Demonesi *dictæ, peculiariter verò differentes, altera quidem* Chalcitis, *altera verò* Pityusa. Plinio etiam *Demonesus* & *Chalcitis* duæ insulæ in Propontide memorantur, quæ κατὰ τὴν ἐμὴν ipsissimæ fuerunt. Noster auctor in Χαλκηδών meminit Chalcitidis insulæ. Æris illius Demonesii, nempe ab insula cognomine nomen adepti meminit Aristot. in de Mirabilibus: Οἱ δὲ τὸν χαλκὸν ὀρύττοντες, ὀξυδερκέστατοι γίγνονται, καὶ οἱ βλεφαρίδας μὴ ἔχοντες, φύουσι. παρὸ καὶ οἱ ἰατροὶ τῷ ἄνθει τοῦ χαλκοῦ καὶ τῇ τέφρᾳ τῇ Φρυγίᾳ χρῶνται πρὸς τοὺς ὀφθαλμούς. i. e. *Qui verò æs effodiunt, visu-acutissimi fiunt, & qui palpebras non habent, ipsis nascuntur. Quapropter medici flore æris & cinere Phrygio utuntur ad oculos.*

8 Ἔχει δ' ὁ τόπος κυανοῦ μέταλλον, &c.] Sunt verba Aristotelis de Mirabilibus male accepta ab auctore nostro. Sic enim apud eum leguntur: Ἔχει δὲ ὁ τόπος κυανοῦν τὸ μέταλλον, καὶ χρυσοκόλλης. ταύτης δ' ἡ καλλίστη πρὸς χρυσίον εὑρίσκεται τιμίαν. Καὶ γὰρ φάρμακον ὀφθαλμῶν ἐστιν. i. e. *Habet verò locus iste cæruleum metallum & chrysocollæ; hujus optima tanti æstimatur ac aurum. Etenim medicamentum oculorum est.* Interpres Latinus δὶς διὰ πασῶν distat à mente Aristotelis. Sic enim ille vertit illa: *Ubi cæruleum metallum reperitur, & Chrysocolla ad auri venas pulcherrima, oculisque medicandis cum primis utilis.* Alienos errores non admoneo lectorem reprehendendi gratia, sed ut sciat neminem esse, qui omnibus horis sapiat, atque ut adversus meos clementem Aristarchum se gerat; obiter notabit perperam apud Aristotelem scribi Δημόνησος ἡ Καρχηδονίων νῆσος pro Δημόνησος ἡ Χαλκηδονίων, & ex Aristotelis verbis corriget auctoris nostri corrupta & præpostera. Ex illis enim lucem lucrantur, nempe pro κυανοῦ legat κυανοῦν, pro χρυσοκόλλου verò χρυσοκόλλης, reliqua ut apud Aristotelem sunt legenda.

9 Ὁ νησιώτης, Δημονήσιος.] Insularis, Demonesius. Hinc etiam Hesychio dicitur Δημονήσιος χαλκός, i. e. *Demonesium æs*, cujus meminit Aristot. de Mirabilibus. Ejus paulò supra attulimus verba.

10 Δῆμος, παρ' Ἀθηναίοις ἡ κώμη, &c.] Demos, apud Athenienses vicus, vel multitudinis collectio. Tota Attica in hujusmodi vicos seu pagos fuit divisa. Quare toties hoc nominis apud auctorem nostrum invenitur, quod etiam lato modo oppidum solet dici à Latinis interpretibus. Id firmatur Ciceronis auctoritate ex ejus lib. 7. Epist. ad Atticum Epist. 3. *Quod si* δήμους *oppida volumus esse, tam est oppidum Sunium, quam Piræeus.* Reliqua nostri auctoris illius nominis interpretamenta sunt nimis subtilia; in omnibus ab eo allatis locis sensus optimè explicari potest ex sola *populi* significatione. Δῆμος enim Latinè redditur *populus*.

11 Δήμῳ ἐνὶ Τρώων.] Est hemistichium Homericum ex Odyss. 13. v. 266.

12 Εὐνήν τ' αἰδομένην, &c.] Est versiculus Homericus; invenitur Odyss. 16. v. 75. apud quem sic legitur:

Εὐνήν τ' αἰδομένη πόσιος δήμοιό τε φῆμιν.

Quare apud Stephanum pro αἰδομένην lege αἰδομένη pro φήμην verò lege φῆμιν.

13 — Θεὸς δ' ὡς τίετο δήμῳ.] Est hemistichium Homerium legitur Il. 5. v. 78.

ὃς καὶ Κροκύλειον. [14] Καὶ τὸ πᾶν * ὡς ἐν Ἱππεῦσι·

Τὸν δῆμον ἡμῶν βούλεται διϊστάναι.

Ὁ οἰκήτωρ, Δημότης· ἀφ' οὗ δημόσιος· καὶ δημοτεύομαι, ἀντὶ τοῦ οἰκῶ. Καὶ δήμιος, καὶ δημότερος συγκριτικὸν, οὐκ ἀποκοπῇ, ἀλλ' ἐκ τοῦ ἐπιθετικοῦ.

Δῆμον ἐόντα παρεξαγορευέμεν. —

Καὶ δημοτικὸς, καὶ δημοτικώτερος. Καὶ δημαγωγὸς, ὁ προεστηκὼς δήμου. Καὶ δημοποίητος ὁ εἰσποιημένος δημότης ἐξ ἑτέρου τινὸς εὐεργεσίας. [15] Καὶ σύνθετα, δημηλάτης· Αἰσχύλος Ἱκετήσιν·

Ἄτιμον εἶναι ξὺν φυγῇ δημηλάτον.

Ὁ ἀπὸ τοῦ δήμου ἐλαθείς. Καὶ δημιόπρατον[16], Ἀριστοφάνης Ἱππεῦσιν·

Ἐπίπαστα λείξας δημιόπραθ' ὁ βάσκανος.

ΔΗΡΑ, γῆς Ἰβηρίας· ἧς ὁ Συκανὸς ποταμός· οἱ οἰκήτορες, Δηραῖοι.

ΔΗΡΟΥΣΑΙΟΙ[17], ἔθνος Περσικόν. Ἡρόδοτος α'· Πέρσαι δ' οἱ μὲν Πενθιάδαι, οἱ δὲ Δηρουσαῖοι, οἱ δὲ Καρμάνιοι.

ΔΙΑ[18], πόλις Θεσσαλίας, Αἰακοῦ κτίσμα. β, Θρᾴκης, κατὰ τὸν Ἄθω. γ, Εὐβοίας. δ, νῆσος καὶ πόλις Πελοποννήσου, περὶ τὸ Σκύλλαιον. ε, Λυσιτανίας, περὶ τὸν Ὠκεανόν. ς', Ἰταλίας, περὶ τὰς Ἄλπεσιν. ζ, Σκυθίας, περὶ τῷ Φάσιδι. η, Καρίας. θ, Βιθυνίας, πρὸς τῷ Πόντῳ. [19] Εἰσὶ καὶ δ νῆσοι Δίαι λεγόμεναι. α', ἡ Νάξος. β, ἡ πρὸς Μιλήτῳ. γ', ἡ πρὸς Σαρμοσσῷ. [20] δ, κατὰ Κνωσσὸν Κρήτης. Τὸ ἐθνικὸν, Διεύς. Καὶ τὸ θηλυκὸν, Διάς. [21] Ὅθεν καὶ Διάδες Ἀθῆναι.

ΔΙΑ-

A in Ithaca, qui etiam *Crocylium* vocatur, & omnem multitudinem, ut in Equitibus:

Populum nostrum vult dissidere.

Incola, Popularis, à quo publicus, & verbum δημοτεύομαι, id est, *habito*, *sum ex populo*; necnon δήμιος & δημότερος, i. e. *publicus*, *publicior* comparat. non per apocopen, sed ex adject.

B *Ad populum existentem perperam efferre.* —

Ex eodem fit δημοτικὸς, &c. i. e. *popularis*, & *magis-popularis*; necnon δημαγωγὸς *demagogus*, id est, *qui populo præsidet*, h. e. *tribunus*, & δημοποίητος, *qui adoptatus est popularis* ex alio quodam

C populo *beneficii causa*; necnon composita, δημηλάτης [δημήλατος i. e. *à populo abactus*], Æschylus Supplicibus:

Infamem esse cum fuga populo abacta.

Qui à populo abactus est; necnon δημιόπρατον,

D i. e. *quod publicè venditur*, Aristoph. in Equitibus:

Cibaria, quæ publicè veneunt liguriens præstigiator.

DERA, Iberiæ *regio*, per quam fluvius Sicanus fluit. Incolæ, Deræi.

E DERUSÆI, populi Persidis, Herodotus lib. I. *Persæ verò alii quidem Penthiadæ, alii verò Derusæi, alii autem Carmanii.*

DIA, urbs Thessaliæ, ab Æaco condita. II. Thraciæ, juxta montem Athon.

F III. Eubœæ. IV. Insula, & urbs Peloponnesi circa Scyllæum. V. Lusitaniæ circa Oceanum. VI. Italiæ, juxta Alpes. VII. Scythiæ circa Phasidem. VIII. Cariæ. IX. Bithyniæ juxta Pontum. Sunt etiam IV insulæ *Dia* nominatæ. I. Naxus. II. Prope Miletum. III. Pro-

G pe Sarmossum. IV. Prope Cnossum Cretæ. Gentile, Diensis. Fœmineum, Dias, unde, & Diades Athenæ.

DIA-

14 Καὶ τὸ πᾶν * ὡς ἐν ἱππεῦσι.] Ex his verbis asteriscus ille est delendus. Nihil enim deficit, pro ἐν Ἱππεῦσι. i. e. *in Equitibus* lege ἐν Σφηξὶ, i. e. *in Vespis*. In hac enim Aristophanis fabula legitur versiculus ille subsequens v. 39.

15 Καὶ σύνθετα, δημηλάτης. Αἰσχύλος Ἱκετήσιν.] In his verbis pro δημηλάτης lege δημήλατος pro Ἱκετήσιν verò lege Ἱκέτισιν. Sic enim legitur versiculus ille Æschyli fabula citata v. 620.

Ἄτιμον εἶναι ξὺν φυγῇ δημηλάτῳ.

16 Ἀριστοφάνης Ἱππεῦσιν.] Versiculus ille, quem ex Aristophanis Equitibus citat invenitur apud eum eodem modo v. 102.

17 Δηρουσαῖοι, ἔθνος Περσικόν. Ἡρόδοτος α.] Derusæi, gens Persica. Ex Herodoti lib. I. citat noster verba Herodoti tam male accepta ut si Herodotus מעם מתים i. e. *de cum mortuis* ut loquuntur Hebræorum παῖδες, resurgeret, ea non agnosceret, verba ex ejus libro citato c. 125. sunt: Ἄλλοι δὲ Πέρσαι εἰσὶ οἵδε, Πανθήλαιοι, Δηρουσιαῖοι, Γερμάνιοι· οὗτοι μὲν πάντες ἀροτῆρές εἰσι. οἱ δὲ ἄλλοι, νομάδες, Δάοι, Μάρδοι, Δρόπικοι, Σαγάρτιοι. i. e. *Alii verò Persæ hi sunt, Panthelæi, Derusiæi, Germanii: hi quidem omnes aratores sunt, alii verò nomades, Daï, Mardi, Dropici, Sagartii.* Quare apud Stephanum nomina trium illarum Persidis gentium sunt legenda, ut scribuntur apud Herodotum.

18 Δία, πόλις Θεσσαλίας &c.] Novem hujus nominis urbes memorat noster auctor, quas apud scriptores invenire, quamvis eas Antisthenis seu Diogenis lucernâ quæsieris, ἀδύνατον esse existimo.

19 Εἰσὶ καὶ δ νῆσοι Δίαι λεγόμεναι.] Sunt etiam quatuor insulæ *Diæ* dictæ. Harum prima numeratur *Naxos*, quæ etiam *Strongyle*, *Dionysias*, *Sicilia minor*, & *Callipolis* vocata fuit, auctore Plinio lib. 4. c. 12. de qua videsis quæ suo loco annotamus.

20 Τέταρτη, κατὰ Κνωσσὸν Κρήτης.] Quarto loco numerat Diam insulam juxta Cnossum Cretæ: cujus meminit Strabo lib. 10. Ἔστι δὲ μακρὰ ἡ Θήρα διακοσίων ὅσα τὴν περίμετρον σταδίων· κειμένη δὲ κατὰ Δίαν νῆσον τὴν πρὸς Ἡρακλείῳ τῷ Κνωσσίων, &c. i. e. *Est verò Thera longa ambitu stadiorum* CC. *jacens juxta Diam insulam, quæ est ad Heracleam Cnossium, abest à Creta ad stadia* LXX.

21 Ὅθεν καὶ Διάδες Ἀθῆναι.] Gentile tam urbium, quam insularum Diadum masculinum est Dieus seu Diensis, fœm. Dias. Unde inquit noster *Diades* Athenæ dictæ fuerunt, nempe urbs Eubœæ Atheniensium colonia, teste Geographo lib. 10. quam epitomator noster, cum de Athenis egit, inter hujus nominis urbes sexto loco numerat, ubi ejus nomen à Diante à quo conditam fuisse inquit, perperam deducit. Sic enim Athenæ *Diantides* vocandæ erat, non *Diades*; melius nunc à Dia Eubœæ quoque urbe *Diadum* Athenarum ejusdem Eubœæ urbis nomen deflectit.

22 Δια-

A ΔΙΑΒΗΤΑΙ[22], νῆσοι περὶ Σύμην. Τὸ ἐθνικὸν, Διαβηταῖος.

ΔΙΑΒΗΤΗ[23], νῆσος δυσμικωτέρα Σαρδοῦς καὶ Κύρνου. Ἐθνικὸν, τὸ αὐτό.

ΔΙΑΔΟΧΟΥ[24], πόλις Περσική, οὐ πόῤῥω Κτησιφῶντος. Τὸ ἐθνικὸν τῆς χώρας, Διαδοχηνός. B

ΔΙΑΚΡΕΙΑ[25], φυλὴ τῆς Ἀττικῆς, ἣν ᾤκει Πάλλας ὁ Πανδίονος υἱός. Οἱ δημόται, Διακρεῖς.

ΔΙΑΝΕΙΣ, ἔθνος Γαλατικόν. Ἐρατοσθένης ἐν δ. Γαλατικῶν. C

ΔΙΑΣ, πόλις Λυκίας, ἣν Διάδης ἔκτισε. Τὸ ἐθνικὸν, Διαδεύς.

ΔΙΓΗΡΟΙ[26], ἔθνος Θρᾴκιον. Πολύβιος ιγ΄. D

ΔΙΔΥΜΑ[27], οὐδετέρως, τόπος καὶ μαντεῖον Μιλήτου, ἀφιερωμένον Διῒ καὶ Ἀπόλλωνι. [28] Εἰσὶ καὶ κρῆναι. Εἰσὶ καὶ τῆς Θετταλίας. [29] Εἰσὶ καὶ δύο νησίδια πρὸς τῇ Σύρῳ. Τὸ ἐθνικὸν Διδυμεὺς, καὶ Διδυμαῖος κτητικόν. Εἰσὶ καὶ ὄρη Λαοδικείας ἐγγύς. E

ΔΙΔΥΜΗ[30], μία τῶν Αἰόλου νήσων, ἀπὸ τοῦ σχήματος ὠνομασθεῖσα. Ἔστι καὶ πόλις Λιβύσσα. Ὁ πολίτης Διδυμαῖος. Ἔστι καὶ κώμη Κιλικίας

DIABETÆ, insula circa Symen. Gentile, Diabetæus.

DIABETE, occidentalior, quam Sardinia, & Corsica. Gentile, idem.

DIADOCHU, urbs Persica, non procul à Ctesiphonte. Gentile regionis. Diadochenus.

DIACRIA, tribus Atticæ, quam habitabat Pallas Pandionis filius. Populares, Diacrienses.

DIANEI, populi Galatiæ. Eratosthenes lib. 4. rerum Galaticarum.

DIAS, urbs Lyciæ, quam Diades condidit. Gentile, Diadeus.

DIGERI, populi Thraciæ. Polybius lib. 13.

DIDYMA; neutro genere, locus, & oraculum Mileti, Jovi, & Apollini sacrum. Sunt etiam fontes Thessaliæ. Sunt etiam duæ parvæ insulæ juxta Syrum. Gentile, Didymeus, & possessiv. Didymæus. Sunt etiam montes prope Laodiceam.

DIDYME, una ex Æoli insulis, à figura sic nominata. Est & urbs Libyca. Civis, Didymæus. Est & vicus Ciliciæ Didymæum,

22 Διαβῆται, νῆσοι περὶ Σύμην.] Diabetæ, insulæ circa Symen. Syme verò fuit urbs Carica, de qua suo loco agemus σὺν θεῷ; quatuor Diabetas memorat Plinius lib. 5. c. 31.

23 Διαβήτη, νῆσος δυσμικωτέρα Σαρδοῦς, &c.] Diabete, insula occidentalior, quam Sardinia & Corsica. Memoratur Cosmographo lib. 3. c. 3. cui *Diabate* dicitur.

24 Διαδόχου πόλις Περσική, οὐ πόῤῥω, &c.] Hæc verba sic sunt legenda Διαδοχούπολις, πόλις Περσική; &c. i. e. *Diadochopolis*, urbs Persica. Sicut Γαβαιούπολις, πόλις, Γυναικόπολις, πόλις & alia plurima hujusmodi; quæ apud auctorem nostrum inveniuntur; at verò de Diadochopoli urbe Persica non longe à Ctesiphonte altum apud alios est silentium; omnes urbes quæ sunt extra Persidem, quas noster *Persicas* vocat, intellige fuisse ditionis Persarum, quod alibi jam monuimus.

25 Διάκρεια, φυλὴ τῆς Ἀττικῆς.] Diacria, tribus Atticæ. Populares dicebantur Διακρεῖς, ergo Διάκρια quoque tribus vocanda est, quæ Διακρὶς dicitur Jul. Polluci lib. 8. c. 9. Διακρία verò Hesychio est locus Atticæ & regio, quæ ducebat à monte Parnethe ad Brauronem. Miror hanc Atticæ tribum effugisse eruditissimum virum Joan. Meurs. in suo de populis Atticæ libello.

26 Δίγηροι, ἔθνος Θρᾴκιον.] Digeri, gens Thraciæ. Memoratur Plinio lib. 4. c. 11. inter Thraciæ gentes, quæ lævo latere Strymonem accolebant.

27 Δίδυμα, οὐδετέρως, τόπος καὶ μαντεῖον Μιλήτου, &c.] Didyma, neut. plur. locus & oraculum Mileti Jovi & Apollini Sacrum. Hoc oraculum Branchidarum prius fuisse vocatum testatur Plin. lib. 5. c. 29. *Ionia, ab Iasio sinu incipiens numerosiore ambitu litorum flectitur. In ea primus sinus Basilicus, Posideum promontorium & oppidum, oraculum Branchidarum appellatum, nunc Didymæi Apollinis à litore stadiorum viginti. Et inde centum octoginta Miletus Ioniæ caput.* A Xerxe hoc oraculum incensum memorat Strabo lib. 14. Μετὰ δὲ τὸ Ποσείδιον τὸ Μιλήσιον, ἑξῆς ἐστι τὸ μαντεῖον τοῦ Διδυμέως Ἀπόλλωνος τὸ ἐν Βραγχίδαις, ἀναβάντι ὅσον ὀκτωκαίδεκα σταδίους· ἐνεπρήσθη δ' ὑπὸ Ξέρξου, καθάπερ καὶ τὰ ἄλλα ἱερὰ πλὴν τοῦ ἐν Ἐφέσῳ· οἱ δὲ Βραγχίδαι τοὺς θησαυροὺς τοῦ θεοῦ παραδόντες τῷ Πέρσῃ φεύγοντι, συναπῆραν, &c. i. e. *Post Posideum* [i. e. Neptunium] *Milesium deinceps est oraculum Didymei Apollinis, quod in Branchidis sursum versus circiter* XIIX *stadia. Incensum est à Xerxe, ut & alia omnia templa, præter Ephesium. Branchidæ verò cum fugienti Persæ thesauros dei tradidissent, unà abierunt, ne pœnas darent sacrilegii & proditionis.* Ex eodem auctore eodem loco constat Milesios postea inibi templum construxisse omnium maximum, quod ob magnitudinem sine culmine mansit. Nam ambitus delubri amplitudinem pagi æquabat.

28 Εἰσὶ καὶ κρῆναι, εἰσὶ καὶ Θεσσαλίας.] Hæc sic existimo legenda: Εἰσὶ καὶ κρῆναι Θεσσαλίας.

29 Εἰσὶ καὶ δύο νησίδια πρὸς τῇ Σύρῳ.] Harum insularum nullam inveniebam apud alios memoriam. Ab. Ortelius in suo Thesauro Geographico in Didyma pro πρὸς τῇ Σύρῳ videtur legisse πρὸς τῇ Σκύρῳ. Et Syrus, & Scyrus fuere insulæ, de quibus suo loco agit noster auctor.

30 Διδύμη, μία τῶν Αἰόλου νήσων ἀπὸ τοῦ, &c.] Didyme, una Æoli insularum à figura sic nominata. Scilicet quod gemina adspicienti videretur, quam inter septem Æoli insulas quarto loco locat Plin. lib. 3. c. 9. quarum nomina erant, *Lipara, Hiera, Strongyle, Didyme, Ericusæ, Phœnicusæ, Euonymos.* Totidem numerat Strabo lib. 6. Ἐπάνειμεν δ' ἐπὶ τὰ ἑξῆς ἀφ' ὧνπερ ἐξέβημεν. Τὴν μὲν δὴ Λιπάραν καὶ τὴν Θέρμισσαν εἰρήκαμεν. Ἡ δὲ Στρογγύλη καλεῖται μὲν ἀπὸ τοῦ σχήματος, ἔστι δὲ καὶ αὐτὴ διάπυρος, βίᾳ μὲν φλογὸς λειπομένη, τῷ δὲ φέγγει πλεονεκτοῦσα. Ἐνταῦθα δὲ τὸν Αἴολον οἰκῆσαι φασίν. Τετάρτη δ' ἐστὶ Διδύμη, καὶ αὐτὴ δ' ἀπὸ τοῦ σχήματος ὠνόμασται τῶν δὲ λοιπῶν Ἐρικοῦσα μὲν, καὶ Φοινικοῦσα ἀπὸ τῶν φυτῶν κέκληνται. Ἀνεῖνται δὲ εἰς νομάς. Ἑβδόμη δ' ἐστὶν Εὐώνυμος, πελαγία μάλιστα καὶ ἔρημος. Ὠνόμασται δ' ὅτι μάλιστα τοῖς ἐκ Λιπάρας εἰς Σικελίαν πλέουσιν εὐώνυμός ἐστι. i. e. *Revertamur eò deinde unde egressi sumus. Diximus de Lipara & Thermissa. Strongyle verò vocatur quidem à figura* [i. e. à rotunditate] *est etiam ipsa ignita, violentia sane flammæ minor, fulgore autem excellens, ibi Æolum habitasse ajunt. Quarta verò est Didyme, & ipsa à figura* [quasi geminam dicas] *nominata est. Reliquarum Ericussa quidem, & Phœnicussa à stirpibus* [erica & palma] *vocatæ fuerunt, dicatæ verò sunt in pabula. Septima autem est* Euonymos *in-alto-sita maximè ac deserta. Sic verò vocata-fuit, quod à Lipara in Siciliam navigantibus εὐώνυμος, i. e.* ad-lævam *est.*

31 Ἀέτε

λικίας Διδύμαιον, ὀξύτονος. [31] Ἀρτεμίδωρος δὲ δύο νησία Δίδυμά φησι. A

ΔΙΔΥΜΟΝ ΤΕΙΧΟΣ [32], πόλις Καρίας. Οἱ πολῖται, Διδυμοτειχῖται.

ΔΙΖΗΡΟΣ [33], πόλις Ἰλλυρίδος· Λυκόφρων· B

Οἱ πρὸς βαθεῖ νάσσαντο Διζήρου πόρῳ.

Ἴσως ἀπὸ τοῦ δίζεσθαι τὴν Μήδειαν ὀνομασθείς. Τὸ ἐθνικὸν, Διζήριος, καὶ Διζηρίτης, ὡς Ἄλωρος Ἀλωρίτης.

ΔΙΚΑΙΑ [34], πόλις Θράκης, ἀπὸ Δικαίου τοῦ Ποσειδῶνος υἱοῦ. [35] Ἔστι καὶ ἑτέρα ἐν τῷ Τυρρηνικῷ κόλπῳ, Ἰώνων ἄποικος. Τὸ ἐθνικὸν, Δικαιοπολίτης. Ἐν δὲ τῷ τύπῳ, Δικαῖος, καὶ Δικαιεύς. Ἡ αὐτὴ δὲ ἐκλήθη Δικαιάρχεια, καὶ Ποτίολοι. C D

ΔΙΚΑΙΑΡΧΕΙΑ [36], πόλις Ἰταλίας. Ταύτην δέ φασι κεκλῆσθαι Ποτιόλους, ἐν ᾗ τὸ συμπόσιον ὁ Ἡρωδιανὸς ἔγραψε. [37] Πότια δὲ, τὰ φρέατα καλοῦσι Ῥωμαῖοι· Ὀλέρε δὲ τὸ ὄζειν· δυσώδη γὰρ τὰ φρέατα εἶχε. Τὸ ἐθνικὸν, Δικαιαρχεὺς ἔδει. Ἔστι δὲ καὶ Δικαιαρχείτης, ὡς Ζελείτης. E

ΔΙΚΤΗ [38], ὄρος Κρήτης. [39] Καλλίμαχος, ε * τὸ ἐθνικὸν, Δικταῖος καὶ Δικταία.

ΔΙΝ-

mæum, accentu acuto. Artemidorus verò duas parvas insulas *Didyma* vocat.

DIDYMONTICHUS, urbs Cariæ. Cives, Didymotichitæ.

DIZERUS, urbs Illyriæ. Lycophron:

Qui ad profunda habitabant Dizeri fluenta.

Forsitan ἀπὸ τοῦ δίζεσθαι τὴν Μήδειαν, i.e. *quod illic Medea quæsita sit, nominatus.* Gentile, Dizerius, & Dizerites, ut Alorus, Alorites.

DICÆA, urbs Thraciæ, à Dicæo Neptuni filio. Est & alia in Tyrrhenico sinu Ionum colonia. Gentile, Dicæopolites, sed in eadem forma, Dicæus, & Dicæeus. Eadem verò *Dicæarchia* vocata fuit, & Potioli.

DICÆARCHIA, urbs Italiæ, quam vocatam fuisse *Potiolos* dicunt, in qua *sympoſion* Herodianus scripsit. *Potia* verò Romani *puteos* vocant. *Olere* verò τὸ ὄζειν. Mali enim odoris puteos habebat. Gentile, debebat esse Dicæarchensis. Est verò etiam Dicæarchites, ut Zelites.

DICTE, mons Cretæ. Callimachus..... Gentile, Dictæus, & Dictæa.

DIN-

31 Ἀρτεμίδωρος δὲ δύο νησία, Δίδυμά φησι.] Celebrat duas parvas insulas nomine *Didyma* (hoc nominis sonat *gemina*) ex Artemidoro, quarum situm silentio præterit, sectione præcedenti easdem prope insulam Syrum seu Scyrum memoravit, quarum altum est apud alios silentium, nisi fortè fuerint, quæ in Lycio mari celebrantur à Plinio l.5. c.31.

32 Διδυμον, τεῖχος, πόλις Καρίας.] Eodem modo & scriptura hæc Cariæ urbs & ejus oppidani memorantur à Suida suo loco. Polybius Historiarum lib. 5. etsi de alia urbe Διδυμα τείχη plurativo num. usurpavit.

33 Διζηρος, πόλις Ἰλλυρίδος.] Dizerus fuit fluvius Illyridis, non urbs, ut inquit noster. Lycophro enim, cujus affert versiculum de fluvio, non de urbe loquitur, quod etiam confirmat τὸ ὀνομασθείς. i.e. *nominatus*, quod sequitur. Id enim non πρὸς τὸ πόλις, sed πρὸς τὸ ποταμὸς referendum est. Quare apud Stephanum pro πόλις. *i.e.* urbs, lege fidenter ποταμὸς, *i.e.* fluvius, ac errorem transcriptoris rationibus infer.

34 Δίκαια, πόλις Θράκης, &c.] Dicæa, urbs Thraciæ memoratur Scylaci in Thracia, Plinio lib. 4. c. 11. quam *Diceas* num. plur. vocat, at Dicæam Macedoniæ in Termaico sinu commemorat libro citato c. 10.

35 Ἔστι καὶ ἑτέρα ἐν τῷ Τυρρηνικῷ κόλπῳ.] Est etiam alia Dicæa in Tyrrhenico sinu, quæ etiam Dicæarchia & *Potioli* vocata fuit, de qua agit in sequenti sectione.

36 Δικαιάρχεια, πόλις Ἰταλίας, &c.] Dicæarchia, urbs Italiæ, quæ *Potioli* etiam vocata fuit, inquit epitomator noster, parum scilicet corrupto Latino nomine. Namque à Latinis *Puteoli* vocatur. Sic C. Tacitus Annal. lib.14.c.27. *At in Italiâ vetus oppidum Puteoli, jus coloniæ, & cognomentum à Nerone adipiscuntur.* Noster præcedenti sectione Ionum fuisse coloniam inquit, sed sui tamquam oblitus in Ποτίολοι Samiorum opus vocat. Benjamin Thudelensis in suo Itinerario auctor est sed sine auctore, *Surento* olim dictam fuisse & à Tlinsan Hadar Ezer, cujus fit mentio Samuel lib. 2. c. 8. v. 3. conditam fuisse, cum fugeret à facie David, ut loquuntur Hebræorum filii, quam fabulam etiam Josephus ille Ben Gorionis ὑποβολιμαῖος lib. 1. c. 3. refert, sed contrarium patet ex Ptol. apud quem Geogr. lib. 3. c. 1. Puteoli & Surentum sunt diversa oppida. Memoratur etiam à Josepho ben Matathias in libello, quem de vita sua scripsit; *Dicæarchia* ut plerumque dicitur à Græcis, *Colonia Dicæarchia* dicitur Plinio lib. 3. c. 5. ex Livio lib. 34. constat Puteolos, Vulturnum, Liternum colonias civium Romanorum deductas fuisse P. Cornelio Scipione Africano II. & T. Sempronio Longo Coss. trecenos homines in singulas, forsitan jus Coloniæ amiserat, quandoquidem Corn. Tacitus Annal. lib. 14. c.27. supra citato testatur Puteolos jus coloniæ à Nerone adeptos fuisse. Nunc *Pozzuolo* parum corrupto nomine dicitur Italis, ad cujus molles à Bais medium intervallum trium millium, & sexcentorum ferè passuum ponte conjunxit C. Cæsar Caligula vel Xerxis æmulatione, qui Hellespontum contabulavit, vel quòd hujus immensi operis famâ Germaniam & Britanniam, quas bello invadebat, vellet territare, vel quod verius est, quoniam Thrasyllus mathematicus prædixisset, non magis Cajum imperaturum, quam per Baianum sinum equis discursurum, ut refert Suetonius in Caligula. M. T. Cicero villam suam *Puteolanum* sic vocavit, quod esset prope Puteolos, ubi sepultum fuisse Adrianum Imperatorem auctor est Æl. Spartianus in ejus vita, quo in loco Antoninus Pius ejus successor templum ei pro sepulchro constituit, & quinquennale certamen, & flamines, & sodales, & multa alia, quæ ad honorem quasi num[illegible] pertinebant, ut narrat idem Spartianus; in urbis medio templum antiquissimum cernitur, vi terræ motuum nonnihil deformatum, olim Augusto: nunc D. Proculo Sacrum, ubi ossa humana vastissimæ magnitudinis vi[illegible], ut refert Leander Albertus oculatus testis in sua Campania. In hac enim Italiæ regione locat hanc urbem.

37 Πότια δὲ, τὰ φρέατα καλοῦσι Ῥωμαῖοι.] Ex his apparet Stephanum prorsus ignorasse Latinum sermonem. Inquit enim à Romanis puteos vocari *potia*.

38 Δίκτη, ὄρος Κρήτης.] Dicte, mons Cretæ memoratur Cosmographo lib. 3. c. 17. Straboni lib. 10. *Dictæus* dicitur Plinio lib. 4. c. 12.

39 Καλλίμαχος ε * τὸ ἐθνικόν.] Citatur Callimachus ex aliquo ejus opere, puta ἐν Ὕμνοις, vel ἐν Γάμοοις.

40 Δι-

ΔΙΝΔΡΥΜΗ[40], πόλις Μακεδονίας. Τὸ ἐθνικὸν, Δινδρυμαῖος. A

ΔΙΝΔΥΜΑ[41], ὄρη τῆς Τρωάδος, ἀφ' ὧν Δινδυμήνη ἡ Ῥέα. ὁ τοπίτης Δινδυμηναῖος. [42] καὶ τὴν θεὸν Δινδυμήνην· ὅτι καὶ Δινδυμηνός. καὶ Δινδυμηνή, καὶ Δινδύμιος, καὶ Δινδυμία· B ἐκ τόπου Δινδυμόθεν.

ΔΙΟΒΟΥΛΙΟΝ, πολίχνιον πλησίον τοῦ Πόντου. Τὸ ἐθνικὸν, Διοβουλιεύς, ὡς τὰ τῶν Φρυγίων πόλεων ἐθνικά.

ΔΙΟΜΕΙΑ[43], οὐδετέρως, δῆμος τῆς Αἰ- C γηΐδος φυλῆς. Ὁ δημότης, Διομιεύς. Ἡρακλῆς γὰρ ἐπιξενωθεὶς παρὰ Κολύττῳ, ἠράσθη Διόμου τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ. οὗ ἀποθέω. *

ΔΙΟΜΗΔΕΙΑ[44] πόλις Δαυνίων, κτίσμα Διομήδους.[45] Καὶ νῆσος ἡ Διομήδεια, D ἐν ᾗ οἱ ἐρωδιοὶ χειροήθεις περιπετόμενοι, καὶ εἰς

DINDRYME, urbs Macedoniæ. Gentile, Dindrymæus.

DINDYMA, montes Troadis à quibus Dindymena Rea. Localis, Dindymenæus, & Deam *Dendymenam* vocant: quoniam *Dindymenus*, & *Dindymena*, & *Dindymius*, & *Dindymia* dicitur. Ex loco, ex-dindymis.

DIOBULIUM, oppidum juxta Pontum. Gentile, Diobulieus, quemadmodum Phrygiæ civitatum gentilia.

DIOMIA, neutro-genere populus Ægeidis tribus, popularis, Diomiensis. Hercules enim hospitio-susceptus à Colytto, amore captus fuit Diomi ejus filio, cujus apotheo. *

DIOMEDIA, urbs Dauniorum, à Diomede condita. Est & insula Diomedia, in qua ardeæ cicures advolant ac sinum subeunt, in

40 Δινδρύμη, πόλις Μακεδονίας, &c.] Dindrymes, urbis Macedoniæ altum apud alios est silentium, at ejus oppidanorum meminit Goltzius ex nummo C. Cæs. Aug.

41 Δίνδυμα, ὄρη τῆς Τρωάδος ἀφ' ὧν, &c.] Dindyma, neut. plur. montes Troadis, à quibus Rhea. *h. e.* Cybele *Dindymene* dicebatur. Memorantur Andino vati Æneid. lib. 10. v. 252.

Alma parens Idæa Deûm, cui Dindyma cordi.

Ad quem locum Servius inquit esse montem Phrygiæ, sed Troas in Phrygia comprehendebatur.

42 Καὶ τὴν θεὸν Δινδυμήνην.] Et Deam *Dindymenen* vocant. Jam supra dixerat Rheam *Dindymenen* à Dindymis Troadis monte dici, nunc videtur innuere Deam dici *Dindymenen*, quin addatur *Rhea*. Sic etiam usus est Horat. Carm. lib. 1. Ode 16. v. 5.

Non Dindymene; non adytis quatit
Mentem sacerdotum incola Pythius
Non Liber æque: non acuta
Sic geminant Corybantes æra
Tristes ut iræ ——

43 Διόμεια, οὐδετέρως, δῆμος τῆς Αἰγηΐδος φυλῆς.] Diomea, vel Diomia, neut. plur. oppidum Ægeïdis tribus, cujus meminere Suidas & Hesychius inter alios, nomen invenit à *Diomo* Herculis amasio Colytti filio, qui in Deorum catalogum scriptus fuit, ut ex nostri auctoris mutilis verbis apparet. Nec mirum est Herculis amasium in hujusmodi Deorum numerum relatum fuisse, quandoquidem Adrianus *Antinoum* suum quoque amasium Deum fecit, eique templum construxit ac sacerdotes, ut in Ἀντινόεια annotavimus; hinc Διομεῖον templum Diomi, Athenis, ubi congregabantur sexaginta viri, qui de rebus jocosis agebant, tanta auctoritate, ut in adagium abierit οἱ ἑξήκοντα τοῦτ' εἶπον. i. e. *sexaginta viri id dixerunt*, vel ἀπὸ τῶν ἑξήκοντα ἔρχομαι. i. è. *à sexaginta viris venio*, quorum meminerunt Athenæus Dipnosoph. lib. 14. & Erasmus in proverbio *à sexaginta viris venio.* Hujusmodi academiæ mea ætate solebant fieri Madriti felici exitu & festivo lepore, quas aliqui ex meis condiscipulis, sed præcipuè poëtæ frequentabant. Ego verò nunquam

—— *Fonte labra prolui Caballino.*

44 Διομήδεια, πόλις Δαυνίων, κτίσμα Διομήδους.] Diomedia, urbs Dauniorum, à Diomede condita; absque dubio hæc Dauniæ urbs est, quam Virg. Æneid. lib. 8. v. 9. vocat *Diomedis urbem*:

Mittitur & magni Venulus Diomedis ad urbem
Qui petat auxilium.

Eodem modo vocat Ovid. Metamorph. lib. 14.

At Venulus frustra profugi Diomedis ad urbem
Venerat.

Ad illud Virgilii ita Servius: *Diomedes postquam reperit ira Veneris à se vulneratæ uxorem* [Ægialiam] *apud Argos cum Cillabaro, ut Lucilius, vel Cometâ, ut plerique tradunt, turpiter vivere, noluit reverti ad patriam, vel, ut dicitur, ab adulteris proturbatus; sed tenuit partes Apuliæ: & edomita omni montis Gargani multitudine, in eodem tractu civitates plurimas condidit. Nam & Beneventum & Æquum Tuticum ipse condidit, & Arpos, quæ & Argyrippa dicitur, ad quam nunc Venulus mittitur: non Arpinum, quam constat esse Campaniæ, unde Cicero* Arpinas. *Sane sciendum* Apuliam *unam dictam vocabulo: Sed hujus partem, quam Diomedes tenuit,* Messapiam *&* Peucetiam *à duobus fratribus dictam, qui illic imperarent. Item* Dauniam *à Dauno rege Apuliæ.* Videsis quæ in Ἀργυρίππα annotavimus.

45 Καὶ νῆσος ἡ Διομήδεια, ἐν ᾗ ἐρωδιοὶ, &c.] Est etiam insula Diomedia, in qua ardeæ cicures, inquit auctor noster. *Diomedis insulam* vocat Plinius monumento Diomedis conspicuam, in quam ipsius Diomedis tumuli gratiâ primum invectam esse per Ionium mare platanum antiquis umbræ tantum causâ celebratam inquit. Ejus ex lib. 12. c. 1. sunt quæ sequuntur verba: *Quis non jure miretur, arborem umbræ gratiâ tantum ex alio petitam orbe? Platanus hæc est, per mare Ionium in Diomedis insulam ejusdem tumuli gratiâ primum invecta, inde in Siciliam transgressa, atque inter primas donata Italiæ, & jam ad Morinos usque pervecta ad tributarium etiam pertinens solum, ut gentes vectigal, & pro umbra pendant.* Aves illas, quas celebrat noster plerumque Latini *Diomedeas aves* vocant, quas sola hæc insula nutriebat, testibus Solino c. 8. Plinio lib. 10. c. 44. cujus apponere verba è re fore judicavimus. Explicant enim fabulæ Græcorum involucra: *Nec Diomedeas præteribo aves: Iuba catarractas vocat, eis esse dentes, oculosque igneo colore. Cætero candidas tradens: duos semper iis duces: alterum ducere agmen, alterum cogere, scrobes excavare rostro, inde crate consternere, & operire terra, quæ ante fuerit egesta: in his fœtificare, fores binas omnium scrobibus: orientem spectare, quibus exeant in pascua: occasum, quibus redeant, alvum exoneraturas subvolare semper & contrario flatu, uno hæ in loco totius orbis visuntur, in insula, quam diximus nobilem Diomedis tumulo, atque delubro, contra Apuliæ oram, fulicarum similes, advenas barbaros clangore infestant, Græcis tantum adulantur, miro discrimine, velut generi Diomedis hoc tribuentes, ædemque eam quottidie, pleno gutture, madentibus pennis perluciunt, atque purificant: unde origo fabulæ Diomedis socios in eorum effigies mutatos.* Catarractes verò (ut hæc obiter notemus) erat avis quædam ex genere aquilarum, sic dicta ὡς ἄνωθεν καταῤῥάσσων ἐν τῷ θηρεύειν τὰ ὄρνεα. i. e. *quod desuper impetuosè decidat, cum aves venatur*; sunt Eustathii verba ad Periegetæ v. 221. Duas illius nominis insulas celebrat Plinius lib. 3. c. 26. totidem Strabo lib. 6. quarum altera suo ævo colebatur, altera erat deserta, at Ptolemæus lib. 3. c. 1. quinque ait esse *insulas Diomedeas*, sed eas non nominat, erant verò in Ionio mari ante promontorium Gargani montis haud procul Apulis litoribus, quarum unam Tacitus Annalium lib. 4. *Trimerum* vocat, in quam Augustus Cæsar neptem suam adulterii convictam relegavit.

εἰς τοὺς κόλπους δύοντες οὔς φασιν, ὅτι τοὺς ἑταίρους Διομήδους ἐκεῖ εἰς ὄρνιθας μετασχηματισθῆναι. [46] ἔστι καὶ Διομήδεια, πλησίον Ἀργυρί * Τὸ ἐθνικὸν, Διομηδεύς. ἄμεινον δὲ Διομήδειος. A

ΔΙ͂ΟΝ, [47] πόλις Εὐβοίας, περὶ τὸ Κήναιον. Ὅμηρος. B

> Κήρινθόν τ' ἔφαλον, Δίου τ' αἰπὺ πτολίεθρον.

[48] Ἔστι καὶ Μακεδονίας ἔνθα τὸν Ὀλυμπικὸν ἀγῶνα ἐτέλουν. [49] Τὸ ἐθνικὸν, Διεύς. Παυσανίας δὲ Διαστάς φησι· Μακεδόνων γὰρ ὁ τύπος· Ὀρεσταί, Λυγκισταί. [50] γ', Θρᾴκης, πρὸς τῷ Ἄθῳ. Ὡς Θουκυδίδης, [51] δ', Θεσσαλίας. Ε', Πισιδίας. ς', Ἰταλίας. [52] ζ', κοίλης Συρίας, κτίσμα Ἀλεξάνδρου, ἡ καὶ Πέλλα· ἧς τὸ ὕδωρ νοσηρόν. [53] Καὶ τὸ ἐθνικὸν, Διηνὸς, ὡς δηλοῖ τὸ ἐπίγραμμα· C D

> Νᾶμα τὸ Διηνὸν. Γλυκερὸν ποτὸν, ἠνίδε πίης,
> Παύσῃ μὲν δίψης, εὐθὺ δὲ καὶ βιότου.

Τὸ κτητικὸν, Διακός. Καὶ τὸ θηλυκὸν, Διάς, [54] ὡς δηλοῦσιν αἵγε πρὸς ταύτην ἦσαν Διάδες, Ἀθῆναι καλούμεναι. Οἱ πολῖται, Ἀθηναῖται. E

ΔΙΟΝΥΣΙΑ, πόλις Ἰταλίας. Ἔστι καὶ Διονυσίας. Τὸ ἐθνικὸν Διονυσιεύς, ὡς Δημητριὰς Δημητριεύς. F

ΔΙΟ-

in quas aves, socios Diomedis illic mutatos fuisse dicunt. Est & Diomedia prope Argyri.* Gentile, Diomedeus, sed melius Diomedius.

DIUM, urbs Eubœæ circa Cynæum. Homerus:

> *Cerinthumque maritimam, Diique altum oppidum.*

Est etiam urbs Macedoniæ, ubi Olympiacum celebrabant certamen. Gentile, Dieus. Pausanias verò *Diastas* vocat. Hæc enim est forma Macedonum peculiaris, ut Orestæ, Lyncistæ. 3. Thraciæ ad Athon, ut Thucyd. 4. Thessaliæ, 5. Pisidiæ, 6. Italiæ, 7 Cœlesyriæ, Alexandri opus, quæ etiam *Pella* vocabatur, cujus aquæ morbidæ sunt. Et gentile, Dienus, ut ostendit epigramma:

> *Fluentum Dienum, dulcem potum, ecce libisti,*
> *Finies sitim quidem, statim verò & vitam.*

Possess. Diacus, fœmineum, Dias, ut ostendunt quæ juxta hanc erant Diades *Athenæ dictæ*. Cives, *Athenaitæ*.

DIONYSIA, urbs Italiæ. Est etiam Dionysias. Gentile, Dionysieus, ut Demetrias, Demetrieus.

DIO-

46 Ἔστι καὶ Διομήδεια πλησίον Ἀργυρί *.] Lege πλησίον Ἀργυρίππης, noster auctor ut videtur ex ejus verbis, existimavit diversam fuisse Diomediam ab Argyrippa, sed contrarium apparet ex Servii verbis in hac sectione supra allatis.

47 Δῖον, πόλις Εὐβοίας, περὶ τὸ Κήναιον, &c.] Dium, urbs Eubœæ circa Cenæum promontorium ex Homero; cujus affert versiculum, qui legitur Il. 2. v. 538. Memoratur etiam Straboni lib. 10. Ἔστι δὲ τοῦ Ὠρεοῦ τούτου. Τό τε Κήναιον πλησίον, καὶ ἐπ' αὐτοῦ τὸ Δῖον, καὶ Ἀθῆναι αἱ Διάδες, κτίσμα Ἀθηναίων, ὑπερκείμενον τοῦ ἐπὶ Καῦνον πορθμοῦ. i. e. *Est verò huic Oreo Cenæum* [promontorium] *vicinum & prope illum Dium, & Athenæ Diades, Atheniensium opus supra fretum ad Caunon.*

48 Ἔστι καὶ Μακεδονίας, &c.] Secundo loco memorat Dium Macedoniæ. Ejus meminit Pausanias lib. 9. Μακεδόνες δὲ οἱ χώραν τὴν ὑπὸ ὄρος τὴν Πιερίαν ἔχοντες καὶ πόλιν Δῖον, φασὶν ὑπὸ τῶν γυναικῶν γενέσθαι τὴν τελευτὴν ἐνταῦθα τῷ Ὀρφεῖ. Ἰόντι δὲ ἐκ Δίου τὴν ἐπὶ τὸ ὄρος, καὶ σταδία προεληλυθότι εἴκοσι, κίων τέ ἐστιν ἐν δεξιᾷ, καὶ ἐπίθημα ἐπὶ τῷ κίονι, ὑδρία λίθου. Ἔχει δὲ τὰ ὀστᾶ τοῦ Ὀρφέως ἡ ὑδρία, καθὰ οἱ ἐπιχώριοι λέγουσι. i. e. *Macedones verò qui subjectam regionem monti Pieriam habent & urbem Dium, ajunt eodem in loco à fœminis occisum Orpheum fuisse. Eunti verò ex Dio ad montem, & stadia* xx *progresso, columna est ad dexteram; superimposita columnæ est lapidea urna, habet autem ossa Orphei hæc urna, sicut regionis ejus incolæ dicunt.* Mirum est Pausaniam, qui accuratè quamvis non accurato stylo totius Græciæ urbes descripsit, non celebrasse Olympiacum agonem in hac urbe celebrari solitum, ut inquit noster.

49 Τὸ ἐθνικὸν, Διεύς. Παυσανίας δὲ Διαστάς φησι.] Gentile Dii oppidi, est *Dieus* & ore Latino *Diensis*; Pauf. verò *Diastas* dicit. In aliquem depravatum Pausaniæ codicem videtur auctor noster incidisse, quandoquidem inquit Dii oppidanos à Pausania *Diastas* dici, cum à Pausania libro nota præcedenti citato *Diatæ* dicantur. Τοῦτον οἱ Διᾶται τὸν ποταμὸν ἐπιρρεῖν διὰ παντὸς τῇ γῇ τὰ ἐξ ἀρχῆς φασί. i. e. *Hunc fluvium* [Heliconem] *Diatæ aperto quondam alveo decurrisse supra terram ajunt.*

50 Τρίτη, Θρᾴκης, πρὸς τῷ Ἄθῳ, ὡς Θουκυδίδης.] Tertio loco celebrat Dium ad montem Athon ex Thucydide, qui ejus meminit lib. 4. Καὶ ὁ Ἄθως αὐτῆς ὄρος ὑψηλὸν τελευτᾷ ἐς τὸ Αἰγαῖον πέλαγος. Πόλεις δὲ ἔχει Σάνην μὲν, Ἀνδρίων ἀποικίαν, παρ' αὐτὴν τὴν διώρυχα, ἐς τὸ πρὸς Εὔβοιαν πέλαγος τετραμμένην. Τὰς δὲ ἄλλας, Θύσσον, καὶ Κλεωνάς, καὶ Ἀκροθώους, καὶ Ὀλόφυξον, καὶ Δῖον. i. e. *Et Athos ipsius mons excelsus desinit ad Ægæum pelagus; urbes verò habet Sanen quidem, Andriorum coloniam, ad ipsam fossam, versus mare, quod Eubœam spectat; alias autem, Thyssum, & Cleonas, & Acrothoos, & Olophyxum, & Dium.*

51 Τετάρτη, Θεσσαλίας.] Quarto loco numerat Thessaliæ Dium, quod celebrat Thucyd. lib. 4. Οἱ δὲ Περραιβοὶ, αὐτῶν ὑπήκοοι ὄντες Θεσσαλῶν, καθίστησιν αὐτὸν ἐς Δῖον τὸ Περδίκκου ἀρχῆς, ὃ ὑπὸ τῷ Ὀλύμπῳ Μακεδονίας πρὸς Θεσσαλοὺς πόλισμα κεῖται. i. e. *Peræbi verò, qui Thessalorum imperio parent, ad Dium usque deduxerunt, quod oppidum in Perdiccæ ditione, sub Olympo Macedoniæ monte, Thessaliam versus, situm est.*

52 Ἑβδόμη Κοίλης Συρίας, κτίσμα Ἀλεξάνδρου, &c.] Septimo loco celebrat Dium Cavæ Syriæ, ab Alexandro conditum, ac *Pellam* etiam vocatum, nempe à Macedoniæ Pella. Memoratur Ptolemæo lib. 5. in eadem Cœlesyria, verum apud eum Dium & Pella sunt diversa oppida ejusdem regionis.

53 Καὶ τὸ ἐθνικὸν, Διηνὸς, ὡς δηλοῖ τὸ ἐπίγραμμα.] Gentile Dii urbis, inquit quoque esse τὸ Διηνός, ut apparet ex epigrammate, quod affert, in cujus primo versu pro ἠνίδε scribitur apud Eust. ad Il. 2. v. 538. ἣν δέχε. i. e. *quod si.*

54 Ὡς δηλοῦσιν αἵγε πρὸς ταύτην ἦσαν Διάδες, &c.] Jam alibi annotavimus Athenas Diades fuisse oppidum Eubœæ, quod nomen accepit à *Diâ* Eubœæ urbe, cujus oppidanos nunc inquit *Athenaïtas* vocari, & à Dio ejusdem Eubœæ oppido nomen habere, in quo sibi non constat, ut videre est ex nota 21 præcedenti.

55 Δι-

ΔΙΟΝΎΣΟΥ πόλις[55], ἐν τῷ Πόντῳ· A ἡ πρότερον Κρουνοί, ἀπὸ τῶν τῶν ὑδάτων καταῤῥοῆς. Διονυσιακοῦ δὲ προσπεσόντος ὕστερον ἐκ τῆς θαλάττης τοῖς τόποις ἀγάλματος, οὕτως ἐκλήθη. Εἰσὶ δὲ καὶ Κρουνοὶ χωρίον πρὸς δύσιν τῆς ἐχούσης τὴν βασιλέα πόλεως. β, Φρυγίας, κλίσμα Ἀττάλου καὶ Εὐμένους, ξόανον εὑρόντων Διονύσου περὶ B τοὺς τόπους. [56] γ', τῆς Ἰνδικῆς. δ', Λιβύης. Ε', Θρᾴκης. Τὸ ἐθνικὸν, Διονυσοπολίτης.

DIONYSOPOLIS, Dionyſi urbs juxta Pontum, quæ prius Κρουνοί, i.e. *fontes* dicebatur ab aquarum defluxu, ſed cum poſtea Dionyſi ſimulachrum è mari ad illa loca appuliſſet, ſic vocata fuit. Sunt verò & Κρουνοὶ *Cruni*. i.e. *fontes*, regio ad occaſum urbis habentis regem, ſecunda, Phrygiæ, opus Attali, & Eumenis, qui ſtatuam Dionyſi circa illa loca invenere, tertia, Indiæ, quarta, Libyæ, quinta, Thraciæ. Gentile, Dionyſopolites.

ΔΙΌΠΗ, πόλις Ἀρκαδίας, ὡς Φερεκύδης. Τὸ ἐθνικὸν Διοπεὺς, ἢ Διοπίτης, ὡς Σι- C νωπίτης.

DIOPE, urbs Arcadiæ, ut Pherecydes. Gentile, Diopeus, vel Diopites, ut Sinopites.

ΔΙΌΣ ἱερὸν[57], πολίχνιον Ἰωνίας, μεταξὺ Λεβέδου καὶ Κολοφῶνος. Τὸ ἐθνικὸν Διοσιερίτης, ὡς Φλέγων ἐν πρώτῃ Ὀλυμπιάδι.

DIOS hieron, *i.e.* Jovis templum, oppidulum Joniæ, inter Lebedum, & Colophonem. Gentile, Diosierites, ut Phlegon in prima Olympiade.

ΔΙΟΣΚΟΥΡΙΆΣ, μία τῶν ἐν Λιβύῃ D λευκῶν νήσων. Ὁ νησιώτης, Διοσκουρίτης. [58] Ἔστι καὶ ἑτέρα περὶ τὸν Πόντον, ἥ τις Σεβαστόπολις καλεῖται. Καὶ πρότερον δὲ Αἶα ἐκεκλήσκετο, ὡς Νικάνωρ. Ὁ πολίτης, Διοσκουριεύς. [59] Ἔστι καὶ ἐν τῇ Ἐρυθρᾷ θαλάσσῃ νῆσος Διο- E σκορίδου.

DIOScurias, una ex Leucis inſulis in Africa. Inſularis, Dioscurites. Eſt & alia circa Pontum, quæ *Sebaſtopolis* vocatur, & prius *Æa* dicebatur ut Nicanor. Civis, Dioscurienſis. Eſt & in mari rubro inſula Dioscoridu.

ΔΙΟΣΚΟΎΡΩΝ[60], κώμη Λιβύης, ἐν ᾗ τὸν Πάριν ἐπιδιώξαντες, ἥρπασαν τὴν Ἑλένην· ἣν ᾤκησαν. Ὁ κωμήτης, Διοσκουροκωμήτης, ὡς Μεγαλοκωμήτης[61] ἐκ δύο ἓν παρά- F γωγον.

DIOSCURΩN, vicus Libyæ, in quo Paridem perſequuti, Helenam rapuere; quem incoluere, *vici-habitator*, Dioscurocometes, ut Megalocometes, ex duobus unum derivativum.

ΔΙΌΣ DIOS-

55 Διονύσου πόλις, ἐν τῷ Πόντῳ, &c.] Lege Διονυσόπολις, πόλις ἐν τῷ Πόντῳ. i.e. *Dionyſopolis, urbs in Ponto.* Sic enim amat loqui noſter auctor, ut Γυναικόπολις, πόλις, vel Ἀλεξανδρούπολις, πόλις, &c. Fuit verò Dionyſopolis, urbs in Ponto, ut inquit noſter. Plinius autem eam in Thracia locat. Nam Thracia altero latere à Pontico litore incipiebat. Ejus ex lib. 4. c. 11. ſunt verba: *Namque Thracia altero latere à Pontico litore incipiens, ubi Iſter amnis immergitur, vel pulcherrimas in ea parte urbes habet Iſtropolin Mileſiorum, Tomos Calatinque quæ antea* Aceroëtes *vocabatur: Heracleam habuit, & Bizonem terræ hiatu raptam. Nunc habet Dionyſopolin*, Crunos *antea dictam.* Memoratur etiam Ptolemæo lib. 3. c. 10.

56 Τρίτη τῆς Ἰνδικῆς.] Tertio loco numerat Dionyſopolin Indiæ memoratam à Ptolomæo lib. 7. c. 1. cui *Nagara* quoque dicitur.

57 Διὸς ἱερὸν, πολίχνιον Ἰωνίας.] Dios hieron, oppidulum Ioniæ, cujus gentile Dioſierites, nemini, quod ſciam, memoratur; at ſuſpicor eſſe idem, cujus oppidani Plinio lib. 5. c. 29. dicuntur *Apollonos hieritæ*, eos enim locat in Ionia.

58 Ἔστι καὶ ἑτέρα περὶ τὸν Πόντον, ἥτις, &c.] Ratio clamat legendum eſſe ἔστι καὶ πόλις, &c. i.e. *eſt etiam urbs* circa Pontum, quæ *Sebaſtopolis* vocatur, &c. Nam Dioſcurias, quæ *Sebaſtopolis* & prius *Æa* vocabatur non erat inſula, ſed urbs celeberrima circa Pontum, cujus meminit Arrhianus in Periplo Ponti Euxini αὐτόπτης teſtis: Στάδιοι ἀπὸ μὲν Χώβου εἰς Σεβαστόπολιν τριάκοντα, καὶ ἑξακόσιοι, ἀπὸ Τραπεζοῦντος δὲ εἰς Σεβαστόπολιν ἑξήκοντα, καὶ διακόσιοι, καὶ δισχίλιοι, ἡ δὲ Σεβαστόπολις πάλαι Διοσκουριὰς ἐκαλεῖτο, ἄποικος Μιλησίων. i.e. *Stadia à Chobo quidem Sebaſtopolim trecenta & ſexaginta, à Trapezunte autem Sebaſtopolin duo millia ducenta & ſexaginta, Sebaſtopolis verò olim* Dioſcurias *vocabatur, colonia Mileſiorum.* Ex cujus verbis ſcimus hanc celeberrimam urbem à Mileſiis fuiſſe conditam, quod noſter auctor ſilentio præterit. Memoratu digna ſunt, quæ de ea narrat Plin. lib. 6. c. 5. *Reliqua litorum feræ nationes tenent, Melanchlæni, Coraxi, urbe Colchorum Dioſcuriade juxta fluvium Anthemunta, nunc deſerta, quondam adeò clara, ut Timoſthenes in eam* CCC. *nationes, quæ diſſimilibus linguis uterentur, deſcendere prodiderit, & poſtea à noſtris* CXXX *interpretibus negotia ibi geſta; ſunt qui conditam eam ab Amphito & Telchio Caſtoris, ac Pollucis aurigis putent, à quibus ortam Heniochorum gentem feram conſtat.* Vero propius eſt quod tradit Strabo lib. 11. Συνέρχεσθαι γοῦν εἰς αὐτὴν ἑβδομήκοντα, οἱ δὲ καὶ τριακόσια ἔθνη φασίν. i.e. *Convenire igitur in eam ſeptuaginta, alii verò & trecentas nationes ajunt.* Niger tertio Geographiæ commentario ſtatim in principio pro *trecentas* videtur legiſſe *triginta*; *Quo nunc in loco*, inquit ille, *Prezunda oppidum eſt.* Illuſtre ſane exemplum inconſtantiæ, volubilitatis & viciſſitudinis rerum humanarum; urbes & regna commercio florent, eo extincto paulatim extinguuntur. Quo exemplo Hiſpani præcipuè inter Europæos opus habent, qui felicem Arabiam poſſidentes deſertam reddere totis eam viribus conantur commercium negligentes, ac procul dubio votis damnabuntur magno æmulorum gaudio.

59 Ἔστι καὶ ἐν τῇ Ἐρυθρᾷ θαλάσσῃ νῆσος Διοσκορίδου.] Inſula Dioſcoridu in mari Rubro celebratur à Plinio lib. 6. c. 28. à Ptolemæo lib. 6. c. 15. apud quem perperam ſcribitur Διοσκορίδου ἡ πόλις pro Διοσκορίδου νῆσος καὶ πόλις. i.e. *Dioscoridu, inſula & urbs*; perperam etiam interpres Latinus pro Dioſcoridu vertit Dioscoridis. Namque τὸ *du* in hujuſmodi nominibus eſt corruptum pro *diu*, quod lingua Indorum & Perſarum ſignificat *inſulam*, ut videre eſt ex obſervat. noſtris in Ἄγρα.

60 Διοσκούρων, κώμη Λιβύης, &c.] Dioſcurωn, vicus Libyæ memoratur Ptolemæo inter Marmaricæ oppida, cui Dioſcorωn dicitur.

61 Ἐκ δύο ἓν παράγωγον.] Pro παράγωγον, lege vel παράγωγον, vel παρηγμένον, vel κατὰ παραγωγήν. Sic enim amat loqui noſter auctor aliis in locis. Cum ex duobus nominibus unum fit, ut in hac ſectione, ex Διοσκούρων κώμη fit Διοσκουροκωμήτης.

62 Διός-

ΔΙΟ'Σ πόλις [62], ἡ μεγάλη πόλις τῆς Αἰγυπτίας Θηβαΐδος, ἡ λεγομένη Ἑκατόμπυλος, κτίσμα Ὀσίριδος καὶ Ἴσιδος. [63] πρὶν δὲ ὑπὸ Περσῶν ἀφανισθῆναί φησι Κάτων, ὅτι μυριάδας τρισχιλίας κώμας εἶχε, καὶ τριάκοντα, ἀνθρώπων δὲ μυριάδας ἑπτακοσίας· ἀρουρῶν δὲ τόπον μεμετρημένον τρισχιλίων καὶ ἑπτακοσίων [64], ἑκατὸν δὲ πύλας διακεκοσμημένας, τετρακόσια στάδια τὸ μῆκος. [65] Εἰσὶ δὲ καὶ ἄλλαι μικραὶ ἐν Αἰγύπτῳ τέσσαρες, ὧν ἐν τῇ μιᾷ πιθασεύουσι τοὺς κροκοδείλους ἐν ἄντροις καὶ φρέασι, σέβοντες [66], μηδὲ τοῦ ποταμοῦ γνόμενοι, μηδ' εἰ σφόδρα λεγοιντο. ς, Λυδίας. [67] ζ, Παλαιστίνης. Ὁ πολίτης, Διοπολίτης.

DIOSPOLIS, Jovis urbs, magna civitas Ægyptiæ Thebaidis, quæ *Hecatompylos* dicebatur, opus Osiridis, & Isidis. Antequam à Persis destrueretur, ait Cato habuisse terdecies millia, & triginta vicos: hominum verò septuagies centena millia, agri autem dimensi jugera tria millia & septingenta, centum portas egregie adornatas, quadringenta stadia longitudine. Sunt verò & aliæ quatuor hujus nominis parvæ in Ægypto civitates, in quarum una crocodilos cicures reddunt, in antris, & puteis colentes, nec fluvium gustantes, nec si vehementer colligantur. Sexta, Lydiæ, septima, Palæstinæ, civis Diospolites.

ΔΙΟΧΙ'ΤΗΣ, κώμη Αἰγύπτου, ἐν ᾗ τέθαπται Ὄσιρις. Ἐθνικὸν τὸ αὐτὸ, Διοχίτης.

DIOCHITES, vicus Ægypti, in quo Osiris sepultus fuit. Gentile, idem, Diochites.

ΔΙ'ΠΑΙΑ [68], πόλις Ἀρκαδίας. [69] Τὸ ἐθνικὸν Διπαιεύς. Ἀλλὰ καὶ ἡ πόλις οὕτω.

DIPÆA, urbs Arcadiæ. Gentile, Dipæeus, sed etiam urbs, sic dicitur.

ΔΙ'ΡΦΥΣ, ὄρος Εὐβοίας ὡς Εὐφορίων. Τὸ ἐθνικὸν, Δίρφυος· καὶ Διρφύα ἡ Ἥρα τιμᾶται.

DIRPHYS, mons Eubϕæ, ut Euphorion. Gentile, Dirphyus, & *Dirphya Juno* inibi colitur.

ΔΙΣΟ- DISO-

62 Διὸς πόλις, ἡ μεγάλη πόλις τῆς Αἰγυπτίας, &c.] *Diospolis* h.e *Jovis urbs* erat magna urbs Ægyptiæ Thebaïdis, quæ *Hecatompylos* dicta fuit, videlicet quòd centum haberet portas, ab Osiride & Iside condita, ut inquit noster; verum de ejus conditoribus non conveniebat, nec inter scriptores, nec inter sacerdotes Ægyptios, ut videre est apud Diod. Siculum lib. 1. Κτίσαι δέ φασι τοὺς περὶ τὸν Ὄσιριν πόλιν ἐν τῇ Θηβαΐδι τῇ κατ' Αἴγυπτον ἑκατόμπυλον. ἣν ἐκείνους μὲν ἐπώνυμον ποιῆσαι τῆς μητρὸς, τοὺς δὲ μεταγενεστέρους αὐτὴν ὀνομάζειν Διὸς πόλιν, ἐνίους δὲ Θήβας. Ἀμφισβητεῖται δ' ἡ κτίσις τῆς πόλεως ταύτης, οὐ μόνον παρὰ τοῖς συγγραφεῦσιν, ἀλλὰ καὶ παρ' αὐτοῖς τοῖς κατ' Αἴγυπτον ἱερεῦσι. Πολλοὶ γὰρ ἱστοροῦσιν οὐχ ὑπὸ τῶν περὶ τὸν Ὄσιριν κτισθῆναι τὰς Θήβας, ἀλλὰ πολλοῖς ὕστερον ἔτεσιν ὑπό τινος βασιλέως. i.e. *Condidisse verò ajunt Osirin urbem in Thebaide Ægypti centum portarum, quam* matris *cognomento insignierit; posteriores autem eam nominare* Διὸς πόλιν *h.e.* Jovis urbem, *nonnullos verò* Thebas. *De cujus conditore dubitatur, non solum apud scriptores, verum etiam apud ipsos Ægypti sacerdotes. Multi enim rerum monumentis tradunt, non ab Osiride conditas fuisse Thebas, sed multis post annis à quodam rege.* Ex Diodori verbis elucet prius *Thebas* appellatam fuisse, ac deinde *Dios polin*, id est *Jovis urbem*, quod etiam firmatur Strabonis auctoritate, cujus ex lib. 17. sunt verba: Μετὰ δὲ τὴν Ἀπόλλωνος πόλιν, αἱ Θῆβαι· καλεῖται δὲ νῦν Διὸς πόλις. i.e. *Post Apollinis urbem, Thebæ; vocatur verò nunc Dios polis.* Hujus rei evidens argumentum est quod ab Homero & Herodoto hæc Ægypti celeberrima urbs non *Dios polis*, sed *Thebæ* vocatur; hic ejus fecit mentionem lib. 1. c. 3. Ille Il. 9. v. 381.

63 Πρὶν δὲ ὑπὸ Περσῶν ἀφανισθῆναί φησι Κάτων.] A Persis eversam fuisse Diospolin ex Catone inquit; cujus aliquod opus in Græcum sermonem erat translatum. Nam auctor noster non citat auctores Latinos, nisi Græcos factos: fuisse verò Diospolin eversam à Cambyse Persarum rege, qui expeditionem in Ægyptios suscepit, ut claret ex Herodoti historia, innuit Strabo lib. 17. Μητρόπολιν τιθέντες τῆς Αἰγύπτου ταύτην· καὶ νῦν δείκνυται δ' ἴχνη τοῦ μεγέθους αὐτῆς ἐπὶ ὀγδοήκοντα σταδίους τὸ μῆκος· ἔστι δ' ἱερὰ πλείω. Καὶ τούτων δὲ τὰ πολλὰ ἠκρωτηρίασε Καμβύσης· νυνὶ δὲ κωμηδὸν συνοικεῖται. i.e. *Hanc Ægypti metropolin ponentes: & nunc ostenduntur vestigia magnitudinis ejus longitudine* XXC *ferè stadiorum; sunt verò templa quamplurima, & horum multa Cambyses mutilavit: nunc autem vicatim habitatur.*

64 Ἑκατὸν δὲ πύλαι, &c.] Centum portas habuisse inquit & alia ejus magnitudinis haud verosimilia; verum quæ de ea canit poëtarum parens satis ostendunt ejus magnitudinem, populi multitudinem & divitias. Sic enim ille Il. 9. v. 381.

——— οὐδ' ὅσα Θήβας
Αἰγυπτίας, ὅτι πλεῖστα δόμοις ἐν κτήματα κεῖται,
Αἵ θ' ἑκατόμπυλοί εἰσι, διηκόσιοι δ' ἀν' ἑκάστην
Ἀνέρες ἐξοιχνεῦσι σὺν ἵπποισιν καὶ ὄχεσφιν.

——— *nec quanta Thebas*
Ægyptias [advehuntur] *ubi multæ in domibus opes jacent*
Quæque centum-portarum sunt, ducenti verò per singulas
Viri egrediuntur cum equis & curribus.

Ad quem locum videsis Eustath. & observationes nostras in Θῆβαι; mirum est Sacra biblia non meminisse tam celebris urbis, LXX senes Ezechielis profetæ c. 30. v. 14. ubi profeta habet נא *No*, vertunt *Diospolin*, utrum eadem fuerit, necne, plane nescio.

65 Εἰσὶ δὲ καὶ ἄλλαι μικραὶ ἐν Αἰγύπτῳ τέσσαρες.] Postquam memoravit Diospolin Thebaïdis Ægyptiæ, inquit fuisse alias hujus nominis quatuor parvas urbes, è quarum numero una Diospolis parva celebratur à Ptolemæo lib. 4. c. 5. unà cum Nomo Diospolite.

66 Μηδὲ τοῦ ποταμοῦ γενόμενοι, μηδ' εἰ σφόδρα λέγοιντο.] Pro γενόμενοι legendum existimo γευόμενοι. Facilis enim est transitus τοῦ ν in υ, & ex antecedentibus confirmatur hæc lectio. Namque si in antris & puteis colebantur hi crocodili, non poterant *fluvii* h.e. *Nili* aquas gustare. In iis ultimis verbis etiam mendum suspicor, sed eis manus medicas adhibere non audeo. Melius est enim incorrectum relinquere locum, quam non recte corrigere; hoc enim est depravare.

67 Ἑβδόμη Παλαιστίνης, &c.] Septimo loco celebrat Diospolin Palæstinæ, prope quam prælium commissum fuisse inter Judæos & Arabes narrat Josephus Antiquit. lib. 15. c. 5. Herode Judææ rege & Marco Antonio orientis imperium obtinente ante Actiacam cum Augusto pugnam.

68 Δίπαια, πόλις Ἀρκαδίας.] Dipæa, urbs Arcadiæ. Memoratur Pausaniæ lib. 3. cui Διπαιεῖς dicitur num. plur. & mascul. gen. Οἱ δὲ Διπαιεῖς ἐν τῇ Μαιναλίᾳ πόλισμα Ἀρκάδων ἦσαν. i.e. *Dipæeïs verò in Mænalia Arcadum parva civitas erant.*

69 Τὸ ἐθνικὸν Διπαιεύς.] Gentile Dipæeus; existimo legendum Διπαιεῖς pro Διπαιεύς, ex verbis Pausaniæ nota præcedenti allatis, quod etiam videntur confirmare verba quæ apud auctorem nostrum sequuntur. Sæpe enim oppidorum nomina & oppidani num. plur. hac formâ inveniuntur.

70 Δί-

ΔΙΣΟΡΑΙ, ἔθνος Θρᾴκιον· Ἑκαταῖος A Εὐρώπῃ.

ΔΙΦΡΟΙ, πόλις Φοινίκων. Τὸ ἐθνικὸν, ὁμώνυμον.

ΔΙΩΝΙΑ, πόλις, ἣν καταλέγει τῶν Κυπρίαις πόλεσι Θεόπομπος πεντεκαιδεκάτῃ Φιλιππι- B κῶν. Τὸ ἐθνικὸν Διωνιάται, ὡς Κυδωνιάται.

ΔΟΒΗΡΟΣ 70, πόλις Παιονίας. Οἱ πολῖται, Δόβηρες.

ΔΟΙΑΝΤΕΣ 71, πεδίον Φρυγίας. 72 Ἄκμο- C να γὰρ καὶ Δοίαντά φασιν ἀδελφούς· ἀφ᾽ ὧν τὸ Δοιάντιον, καὶ Ἀκμώνιον ἄλση.

ΔΟΚΙΜΕΙΟΝ 73, πόλις Φρυγίας, ὡς Εὐδαίμων. 74 Τὸ ἐθνικὸν Δοκιμεύς, κατὰ τέχνην. Κατὰ δὲ τὴν συνήθειαν, Δοκιμηνός. 75 Ἀφ᾽ οὗ D τὰ μάρμαρα οὕτω φασί.

ΔΟΛΒΑ, πόλις τῆς Ἀδιαβηνῆς. Ἀρριανὸς ιγ´ Παρθικῶν τὸ ἐθνικὸν Δολβαῖος, καὶ Δολβηνός.

ΔΟΛΙΟΝΕΣ 76, οἱ τὴν Κύζικον οἰκοῦν- E τες, οὓς Δολιέας εἶπεν Ἑκαταῖος. Λέγονται καὶ Δολιόνιοι· καὶ θηλυκῶς Δολιονία.

ΔΟΛΙΧΗ 77, νῆσος πρὸς τῇ Λυκίᾳ, ὡς

DISORÆ, populi Thraciæ, Hecatæus Europa.

DIPHRI, urbs Phœnicum. Gentile est ejusdem nominis.

DIONIA, urbs, quam inter Cyprias urbes recenset Theopompus Philippicorum lib. 15. Gentile, Dioniatæ, ut Cydoniatæ.

DOBERUS, urbs Pæoniæ. Cives, Doberes.

DOEANTES, campus Phrygiæ. Acmonem enim, & Dœantem fratres ajunt fuisse, à quibus Dœantium, & Acmonium nemora.

DOCIMEUM, urbs Phrygiæ, ut Eudæmon. Gentile, Docimeus, secundum artem, sed secundum consuetudinem, Docimenus. A quo marmora sic dicunt.

DOLBA, urbs Adiabenæ, Arrianus Parthicorum lib. 13. Gentile, Dolbæus, & Dolbenus.

DOLIONES, qui Cyzicum habitant, quos *Dolieos* dixit Hecatæus. Dicuntur etiam *Dolionii*, & fœminino-genere, Dolionia.

DOLICHE, insula juxta Lyciam, teste Cal-

70 Δόβηρος, πόλις Παιονίας. οἱ πολῖται Δόβηρες.] Doberus, urbs Pæoniæ, cujus cives Doberes. Qui inter Pæonum populos numerantur ab Herodoto lib. 5. c. 16. Doberus verò Pæoniæ in Macedonia memoratur à Ptolemæo lib. 3. c. 13. cui Δήβορος dicitur; at lectio τοῦ Δόβηρος apud nostrum auctorem confirmatur à Plinio, cui lib. 4. c. 10. Doberienses memorantur inter Pæoniæ gentes, & ex Thucyd. lib. 1. cui Δόβηρος quoque dicitur. Quare apud Ptolem. pro Δήβορος legendum Δόβηρος.

71 Δοίαντες, πεδίον Φρυγίας.] Auctori nostro Dœantes est campus Phrygiæ, qui Apollon. Rhodio Argonautic. lib. 2. v. 373. dicitur Dœantis campus:

Ἔνθα δὲ Δοίαντος πεδίον· σχεδόθεν δὲ πόληες
Τρισσαὶ Ἀμαζονίδων.

Ubi est Dœantis campus: propè vero urbes
Tres Amazonidum.

Ad quem locum hujus poëtæ Scholia ex tribus auctoribus conflata hæc dicunt: Δοίας καὶ Ἄλκμων, ἀδελφοί. Τίνος δὲ πατρὸς, οὐ φέρεται, ὥς φησι Φερεκύδης. Πλησίον δὲ, φησὶ, τοῦ Δοίαντος πεδίου εἰσὶ τρεῖς πόλεις, ἔνθα κατῴκουν αἱ Ἀμαζόνες, Λυκαστία, Θεμίσκυρα, καὶ Χαλυβία. i. e. *Dœas & Alcmon*, [lege Acmon] *fratres; cujus verò patris, non fertur, ut ait Pherecydes; propè verò, inquit, Dœantis campum sunt tres urbes, ubi habitabant Amazones, Lycastia, Themiscyra, & Chalybia.*

72 Ἄκμονα γὰρ καὶ Δοίαντά φασιν ἀδελφούς.] Acmonem & Dœantem fuisse fratres inquit, quod habet ex Pherecyde, quem ipse advocat in Ἀκμόνια, & nos ejus verba adducimus nota præcedenti, ab illis fratribus *Dœantium* & *Acmonium nemus* seu *lucum* vocatum fuisse inquit, de quibus videsis, quæ in notis ad Ἀκμόνια diximus. Unde apparet non rectè apud Apollodori Rhodii Scholia legi Ἄλκμων cum legendum sit Ἄκμων.

73 Δοκίμειον, πόλις Φρυγίας.] Docimeum, urbs Phrygiæ, Ptolemæo lib. 5. c. 2. dicitur Δοκιμαῖον & inter Phrygiæ urbes numeratur, Straboni verò lib. 12. Δοκιμία κώμη .i. e. *Docimia pagus* appellatur, cujus verba nota 75 subsequenti appono.

74 Τὸ ἐθνικὸν Δοκιμεὺς, κατὰ τέχνην, &c.] Oppidani urbis *Docimei* dicebantur *Docimenses*, & *Docimeni*, aliqui putant esse eosdem, quos Jul. Capitol. in Marco Antonino philosopho vocat *Diocmitas*; sed falluntur. Nam Diocmitæ Capitolini erant quidam milites, quos sic vocabant à verbo Græco διώκω. i. e. *persequor*, *sequor*, ut patet ex Amm. Marcellino lib. 27. c. 20. *Adhibitis semiermibus paucis, quos* Diocmitas *appellant.*

75 Ἀφ᾽ οὗ τὰ μάρμαρα οὕτω φασί.] Unde marmora sic dicunt. In hac urbe seu pago Docimeo seu Docimia erat lapidicina Synnadici lapidis, ex quo lapide columnæ & tabulæ magnitudine & pulchritudine admiranda Romam deportabantur auct. Strab. l. 12. Σύνναδα δ᾽ ἐστὶν οὐ μεγάλη πόλις· πρόκειται δ᾽ αὐτῆς ἐλαιόφυτον πεδίον, ὅσον ἑξήκοντα σταδίων· ἐπέκεινα δ᾽ ἐστὶ Δοκιμία κώμη, καὶ τὸ λατόμιον τοῦ Συνναδικοῦ λίθου· οὕτω μὲν Ῥωμαῖοι καλοῦσιν· οἱ δ᾽ ἐπιχώριοι Δοκιμίτην, καὶ Δοκιμαῖον· κατ᾽ ἀρχὰς μὲν μικρὰς βώλους ἐκδιδόντος τοῦ μετάλλου· διὰ δὲ τὴν νυνὶ πολυτέλειαν τῶν Ῥωμαίων κίονες ἐξαιροῦνται μονόλιθοι μεγάλοι πλησιάζοντες τῷ Ἀλαβαστρίτῃ λίθῳ κατὰ τὴν ποικιλίαν· ὥστε καίπερ πολλῆς οὔσης τῆς ἐπὶ θάλατταν ἀγωγῆς τῶν τηλικούτων φορτίων, ὅμως καὶ κίονες καὶ πλάκες εἰς Ῥώμην κομίζονται θαυμασταὶ κατὰ τὸ μέγεθος, καὶ κάλλος. i. e. *Synnada verò est non magna urbs; ante eam jacet campus oleis-consitus, stadiorum circiter* LX. *ab altera parte est* Docimia pagus *&* Lapidicina Synnadici lapidis, *sic quidem Romani vocant, incolæ verò* Docimiten, *&* Docimæan, *ab initio parvas glebas proferente lapidicina; sed ob multos sumptus Romanorum, eruuntur columnæ solidi lapidis magnæ, varietate ad Alabastritem lapidem accedentes, adeo ut quamvis multum hujusmodi onerum ad mare deducatur, tamen & columnæ & tabulæ Romam asportentur magnitudine & pulchritudine admirabiles.*

76 Δολίονες, οἱ τὴν Κύζικον οἰκοῦντες.] Doliones, qui Cyzicum habitabant, dicebantur; scilicet, quia Cyzicus antea *Dolionis* vocata fuit, ut refert Plinius lib. 5. c. 32. *Ultra insula, quam continenti junxit Alexander, in qua oppidum Milesiorum Cyzicum, antea vocitatum* Arconnesos, *&* Dolionis, *&* Dindymis, *cujus à vertice mons Dindymus.* De Cyzico verò vide quæ suo loco annotamus.

77 Δολίχη, νῆσος πρὸς τῇ Λυκίᾳ, &c.] Doliche, insula celebratur prope Lyciam, quam Alexander in Periplo Lyciæ *Dolichisten* vocat. Sic etiam appellatur à Plinio lib. 5. c. 31. & à Ptolemæo libro 5. c. 5. à nemine verò, quod sciam, nisi ab Stephano nominatur *Doliche*; Icarus verò insula *Doliche* dicta fuit, ut testatur noster in Ἴκαρος, & Plinius lib. 4. c. 12.

ὡς Καλλίμαχος. Ἀλέξανδρος ἐν τῷ Λυκίας περίπλῳ, Δολιχίστην αὐτήν φησιν. [78] Ἔστι δὲ καὶ Δολιχηνὴ πόλις τῆς Κομμαγηνῆς. [79] Ἐθνικὸν Δολιχαῖος Ζεύς. Οἱ δ' ἐπιχώριοι, Δολιχηνοὶ λέγονται. Τῆς δὲ Λυκιακῆς Δολιχῆς, Δολιχεύς. Ὁ γὰρ τύπος συνήθης τοῖς Λυκίοις. Τῆς δὲ Δολιχίστης, Δολιχιστεύς.

ΔΟΛΟΓΚΟΙ [80], ἔθνος Θρᾴκης, ἀπὸ Δολόγκου, τοῦ ἀδελφοῦ Βιθυνοῦ. Τὸ ἐθνικὸν, Δολόγκιος, καὶ Δολογκιὰς, καὶ Δολογκιάδης.

ΔΟΛΟΠΕΣ [81], ἔθνος Θεσσαλῶν ἔγγιστα, ἀπὸ Δόλοπος. Ἡ χώρα, Δολοπία, καὶ Δολοπηΐς.

ΔΟΜΕΤΙΟΥΠΟΛΙΣ [82], Ἰσαυρίας πόλις. Ὁ πολίτης, Δομετιοπολίτης.

ΔΟΝΟΥΣΙΑ [83], νῆσος μικρὰ Ῥόδου, εἰς ἣν Διόνυσος ἐκ Νάξου τὴν Ἀριάδνην μετεκόμισε, τοῦ πατρὸς Μίνω διώκοντος αὐτήν. Ἔοικεν οὖν Διονυσία εἶναι, καὶ κατὰ παραφθορὰν Δονουσία. Τὸ ἐθνικὸν, Δονούσιος.

ΔΟΡΙΕΙΟΝ, Φρυγίας πόλις. Τὸ ἐθνικὸν, Δοριειεύς, ὡς Γορδιεύς.

ΔΟΡΙΣΚΟΣ [84], πόλις Θρᾴκης, καὶ πεδίον. Τὸ ἐθνικὸν Δορίσκιος. ὡς Δορμίσκιος.

ΔΟΡΟ-

Callimacho, Alexander in Periplo Lyciæ, Dolichisten eam vocat. Est etiam Dolichene, urbs Commagenæ. Gentile, Dolichæus Jupiter. Incolæ verò, Dolicheni dicuntur. Gentile verò Lyciacæ Dolichæ, Dolicheus. Hæc enim forma Lyciis in usu est. At gentile Dolichistæ, Dolichisteus dicitur.

DOLONCI, populi Thraciæ, à Dolonco, Bithyni fratre. Gentile, Doloncius, & Doloncias, & Dolonciades.

DOLOPES, populi proximè Thessalos, à *Dolope* sic dicti, regio, Dolopia & Dolopeïs.

DOMETIOPOLIS, Domitii civitas, Isauriæ urbs. Civis, Dometiopolites.

DONUSIA, insula parva Rodi, in quam Dionysus ex Naxo Ariadnen transportavit, cum pater ejus Minos eam persequeretur. Videtur igitur Dionysia dicendum esse, atque corruptè Donusia. Gentile, Donusius.

DORIEUM, Phrygiæ urbs. Gentile, Dorieensis, ut Gordiensis.

DORISCUS, urbs Thraciæ, necnon campus. Gentile, Doriscius, ut Dormiscius.

DORO-

78 Ἔστι καὶ Δολιχηνὴ, πόλις τῆς Κομμαγηνῆς, &c.] Pro Δολιχηνὴ lege Δολίχη. Sic enim legitur apud Ptolemæum lib. 5. c. 15. & gentile, quod noster affert id confirmat, nempe Δολιχαῖος Ζεύς, i.e. *Dolichæus Jupiter*, verum incolæ, ut inquit, Dolicheni dicebantur. Fuit verò Commagenes regionis urbs. Commagene autem erat Syriæ regio inter cujus civitates mediterraneas à septentrionali Commagenes plaga numeratur à Ptolem. libro capiteque citato.

79 Τὸ ἐθνικὸν, Δολιχαῖος Ζεύς.] Plerumque τῷ ἐθνικῷ additur articulus τὸ, quod per incuriam quandam puto relictum; verum Jupiter iste Dolichæus in inscriptione marmorea, Româ ad Abr. Ortelium missâ, ut ipse in suo Thesauro Geographico inquit, dicitur Dolichenus JOVI. OPTIMO. MAXIMO. DOLYCHENO. UBI. FERRUM. NASCITUR. C. SEMPRONIUS. RECTUS. CENT. 7. FRUMENTARIUS. D.D.

80 Δόλογκοι, ἔθνος Θρᾴκης, &c.] Dolonci, gens Thraciæ. Memorantur Herodoto lib. 6. c. 34. Plinio lib. 4. c. 11. cui *Doloncæ* dicuntur. Solino c. 16. Dolongii. Sed vera lectio ex nostro auctore petenda est. Sic enim apud Herodotum libro capiteque citatis vocantur; ex quo reliqui transcripserunt.

81 Δόλοπες, ἔθνος Θεσσαλῶν ἔγγιστα.] Dolopes populi proximè Thessalos, qui adversus Trojanos unà cum Græcis profecti sunt; incoluere verò extrema Phthiæ Pindo vicini, auctore Strabone lib. 9. Τοὺς δὲ Δόλοπας φράζει καὶ ὁ ποιητὴς ἱκανῶς, ὅτι ἐπὶ ταῖς ἐσχατιαῖς εἰσι τῆς Φθίας, καὶ ὅτι ὑπὸ τῷ αὐτῷ ἡγεμόνι ἦσαν τῷ Πηλεῖ, οὗτοί τε καὶ οἱ Φθιῶται· ἔναιον γάρ (φησιν) ἐσχατιὴν Φθίης, &c. i.e. *Dolopes verò Poëta satis indicat, in extremo Phthiæ incoluisse, & sub eodem principe fuisse Peleo hos & Phthiotas; habitabant enim* (inquit) *extremitatem Phthiæ.* [Ac paulo post] Γειτνιᾷ δὲ τῇ Πίνδῳ καὶ τοῖς περὶ αὐτὴν χωρίοις, Θετταλικοῖς οὖσι τοῖς πλείστοις, i.e. *Vicina autem est regio Pindo & circumjacentibus locis, quorum plurima Thessalica sunt.* Parens verò poëtarum Dolopes celebrat Il. 9. v. 480.

Ναῖον δ' ἐσχατιὴν Φθίης Δολόπεσσιν ἀνάσσων.

Habitabam verò extremitatem Phthiæ, Dolopibus imperans.

Ex quo versu sunt illa, quæ affert Strabo. Thucydides verò lib. 1. auctor est incoluisse insulam Scyrum in Ægæo mari sitam, atque ab Atheniensibus subactos fuisse duce Cimone Miltiadis filio: Πρῶτον μὲν Ἠιόνα τὴν ἐπὶ Στρυμόνι, Μήδων ἐχόντων, πολιορκίᾳ εἷλον, καὶ ἠνδραπόδισαν, Κίμωνος τοῦ Μιλτιάδου στρατηγοῦντος. Ἔπειτα Σκῦρον τὴν ἐν τῷ Αἰγαίῳ νῆσον, ἣν ᾤκουν Δόλοπες, ἠνδραπόδισαν, καὶ ᾤκισαν αὐτοί. i.e. *Primum quidem Eionem, quæ ad Strymonem est, quam Medi tenebant, obsidione ceperunt, & in servitutem redegerunt, duce Cimone Miltiadis filio. Deinde verò Scyrum insulam in Ægæo* [mari] *quam incolebant Dolopes in servitutem redegerunt, & ipsi incoluere coloniâ eo missâ.* Memorantur etiam poëtarum Principi Æneid. lib. 2. v. 7.

— *Quis talia fando*
Myrmidonum, Dolopumve, aut duri miles Ulyssi
Temperet à lachrymis?

82 Δομετιούπολις, Ἰσαυρίας πόλις.] Dometiopolis, Isauriæ urbs. Memoratur Constantino Porphyrogenetæ de Them. lib. 1. Them. 13. Seleuciæ; at Seleucia erat pars Isauriæ, ut eodem loco inquit idem auctor: Ptolemæo lib. 5. c. 8. inter Ciliciæ urbes numeratur, quæ erat etiam Seleuciæ finitima, auctore eodem Constantino loco citato. Quare, quamvis noster Isauriæ, Ptolemæus Ciliciæ, Constantinus Seleuciæ eam adscribant, eadem erat civitas, quod in regionum confinio inter scriptores antiquos est tralatitium.

83 Δονουσία, νῆσος μικρὰ Ῥόδου, &c.] Donusia, insula parva Rhodi κατὰ παραφθορὰν sic dicta, cum deberet dici *Dionysia*; memoratur Eustathio ad Dionysii v. 530. apud quem perperam Νουσία pro Δονουσία legitur; Tacito Annal. lib. 4. c. 30. *Donusa* dicitur, Melæ verò lib. 2. c. 7. *Donysa*, quem sequitur Homerus Mantuanus Æneid. lib. 3. v. 125.

Linquimus Ortygiæ portus, pelagoque volamus
Bacchatamque jugis Naxon, viridemque Donysam.

Ad quem locum inquit Servius *viridem* à poëta vocari, vel à colore marmoris Lacedæmonii, vel quod sylvestris esset. Niger tanquam diversas insulas celebrat Dionysiam & Donysam.

84 Δορίσκος, πόλις Θρᾴκης.] Doriscus, urbs Thraciæ, & campus, seu planities, ubi Xerxes exercitum suum adversus Græcos recensuit implens militibus locum, per diversas vices, qui per singulas vices recipiebat myriadem homi-

ΔΟΡΟΚΟΤΤΟΡΟΣ [85], πόλις Γα- A
λατῶν τῶν πρὸς Βορρᾶν. Ὁ οἰκῶν, Δοροκοττόριος.

DOROCOTTORUS, urbs Galatarum, qui ad boream vergunt. Incola, Dorocottorius.

ΔΟΡΥΛΑΕΙΟΝ [86], πόλις Φρυγίας, ὃ καὶ Δορύλαιον Δημοσθένης φησί. Τὸ ἐθνικὸν, Δορυλαεύς.

DORYLAEUM, urbs Phrygiæ, quod & *Dorylæum* Demosth. vocat. Gentile, Dorylaeus.

ΔΟΥΛΙΧΙΟΝ [87], μία τῶν Ἐχινάδων νή- B
σων, ἣ καὶ Δόλιχα καλουμένη, καὶ Ὀξεῖαι, ἣν Θοὰς ὁ ποιητὴς εἶπεν, ἀπὸ Δουλιχίου τοῦ Τριπτολέμου. Ὁ πολίτης, Δουλιχιεύς, καὶ Δουλιχιώτης. Ἀπὸ τοῦ Δουλιχίη, κατὰ τροπὴν, Δουλιχιήτης, καὶ Δουλιχεῖς ἐλέγοντο, καὶ οἱ ἐν τῷ Δου- C
λιχίῳ Ἐπειοὶ, ὡς Ἐπαφρόδιτος, παραλυθεὶς τὸν Ἀρίσταρχον ἐκδεχόμενον οὕτω.

DULICHIUM, una Echinadum insularum, quæ etiam *Dolicha* vocabatur, & Oxiæ, quam *Thoas* poëta vocavit, à Dulichio Triptolemi filio. Civis, Dulichieus, & Dulichiotes, à Dulichie, per conversionem, *Dulichietes*, & *Dulichei* dicebantur, & qui in Dulichio Epii, ut Epaphroditus explicans Aristarchum, qui sic receperat.

ΔΟΥΛΩΝ πόλις, πόλις Λιβύης· Ἑκαταῖος ἐν περιηγήσει. Καὶ ἐὰν δοῦλος εἰς τὴν πόλιν ταύτην λίθον προσενέγκῃ, ἐλεύθερος D
γίγνεται, κἂν ξένος ᾖ. Ἔστι καὶ ἑτέρα Ἱεροδούλων, ἐν ᾗ εἷς μόνος ἐλεύθερός ἐστι. Φασὶ καὶ κατὰ Κρήτην Δουλόπολιν εἶναι χιλίανδρον. Σημειωτέον δ' ὅτι Κρατῖνος ἐν Σεριφίοις πόλιν δούλων φησὶν, Ἀπολλωνίου φήσαντος μὴ δεῖν ταύτας E
τὰς παραθέσεις ἐναλλάσσειν δίχα ποιητικῆς ἀνάγκης [88], ὥς φησι Κρατῖνος.

DULOPOLIS, i. e. *Servorum civitas*, urbs Libyæ: Hecatæ. Periegesi, *Et, si servus in hanc urbem lapidem attulerit, liber fit, quamquam peregrinus sit.* Est & alia *Hierodulωn*, in qua unus solus liber est. Ajunt &, in Creta *Dulopolim* esse mille-virorum. Notandum verò est, quod Cratinus in Seriphiis *urbem servorum* vocat, Apollonio dicente, non oportere explicationes immutare absque poëtica necessitate, ut inquit Cratinus.

Εἶτα

Dein-

hominum, hoc est, decem millia; ac sic numeravit centum & septuaginta myriades, id est decies septies centena millia hominum. Fides sit penes Herodotum, qui id refert lib. 7. c. 60. Erat verò Doriscus non solum urbs & campus Thraciæ, ut inquit noster, sed etiam litus, teste eodem auctore libro citato c. 59. Ὁ δὲ Δορίσκος, ἐστὶ τῆς Θρηΐκης αἰγιαλός τε καὶ πεδίον μέγα· διὰ δὲ αὐτοῦ ῥέει ποταμὸς μέγας, Ἕβρος, ἐν τῷ τεῖχός τε ἐδέδμητο βασιλήϊον, τοῦτο τὸ δὴ Δορίσκος κέκληται, καὶ Περσέων φρουρὴ ἐν αὐτῷ κατεστήκεε ὑπὸ Δαρείου ἐξ ἐκείνου τοῦ χρόνου ἐπεί τε ἐπὶ Σκύθας ἐστρατεύετο. Ἔδοξε ὦν τῷ Ξέρξῃ ὁ χῶρος εἶναι ἐπιτήδεος ἐνδιατάξαι τε καὶ ἐξαριθμῆσαι τὸν στρατὸν, καὶ ἐποίεε ταῦτα. i. e. *Doriscus verò, est Thraciæ litus & campus ingens, per quem fluit magnus amnis Hebrus, in quo extructus est murus regius, qui* Doriscus *vocatus fuit, & Persarum præsidium in ipso constitutum fuit à Dario ex illo tempore, cum adversus Scythas copias duxit; Visus est igitur Xerxi locus esse idoneus ordinandis recensendisque copiis, & sic fecit.* Reliqua petes ab eodem Herodoto. Plinius ex nostris inter alios celebrat Doriscum lib. 4. c. 11. & in eo etiam Xerxem exercitum dinumerasse refert; libet ad arguendum Græcorum in suis rebus vanitatem uti testimonio Ammiani Marcellini hominis Græci & de historia Romana & Græca benemeriti ex ejus lib. 18. c. 15. *Quousque nobis Doriscum Thraciæ oppidum & agminatim intra consepta exercitus recensitos Græcia fabulosa narrabis.* Nugæ enim videntur esse, Xerxem non viritim sed agminatim exercitum numerasse.

85 Δοροκόττορος, πόλις Γαλατῶν.] Dorocottorus, urbs Galatarum, id est Gallorum. Græci enim sæpe, sic vocant Gallos tam Europæ, quam Asiæ; hoc oppidum Cæsari de Bello Gallico lib. 6. *Durocortorum Rhemorum* dicitur, Ptolemæo lib. 2. c. 9. Durocottorum; Gallis vulgò *Reyms*, ubi eorum reges inunguntur oleo cœlitus, ut ipsi ajunt, delapso, quod commenti genus est optimum, ut populus majori veneratione reges prosequatur. Miror hoc inter Hispanos in desuetudinem abiisse; ultimus enim Hispanorum rex inunctus fuit Alfonsus XI. hujus nominis, auctore Mariana de Rebus Hispaniæ lib. 16. c. 2. verum Hispani oleum de cœlo delapsum non asserebant.

86 Δορυλάειον, πόλις Φρυγίας. Dorylaeum, urbs Phrygiæ, Ptolemæo lib. 5. c. 2. dicitur *Doryleum*, Straboni lib. 12. *Dorylaïum*; ejus oppidani Ciceroni pro L. Flacco *Dorylenses* dicuntur tamquam ab Doryleum.

87 Δουλίχιον, μία τῶν Ἐχινάδων νήσων] Dulichium, una Echinadum insularum, quæ etiam *Dolicha* vocata fuit, & Oxeæ, quam *Thoas* Poëta dixit. Sunt verba desumpta ex Strabonis lib. 10. Sic enim ille de Dulichio insula loquitur: Καὶ ταύτης δὲ καὶ τῆς Κεφαλληνίας πρὸς ἕω τὰς Ἐχινάδας ἱδρύσθαι νήσους συμβέβηκεν, ὧν τό, τε Δουλίχιόν ἐστι (καλοῦσι δὲ νῦν Δολίχαν) καὶ αἱ Ὀξεῖαι καλούμεναι, ἃς ὁ ποιητὴς Θοὰς εἶπε, &c. i. e. *Ab hac & Cephallenia versus orientem Echinades jacent insulæ, quarum una est Dulichium (nunc* Dolichan *vocant) & Oxiæ vocatæ, quas Poëta* Thoas *dixit.* Quare apud Stephanum pro ἣν Θοὰς lege ἃς, Θοάς. Et noster & Strabo ajunt Poëtam insulam Oxias, vocasse Thoas, de quo nullus dubito, sed forsitan erat in aliquo Odysseæ versu, (nam Eust. ad Il 2. v. 625. inquit Homerum in Odyssea Oxias insulas Thoas dixisse) quem Aristarchus ex Homeri opere expulit; at Dulichion memorat Homerus Iliade versuque citato; Virgil. Æneid. lib. 3. v. 271.

Jam medio apparet fluctu nemorosa Zacynthos
Dulichiumque, Sameque, & Neritos ardua saxis.

Ejus situm sic describit Strabo libro supra citato: Καὶ ἡ μὲν Δολίχα κεῖται κατὰ Οἰνιάδας καὶ τὴν ἐκβολὴν τοῦ Ἀχελώου, διέχουσα, Ἀράξου τῆς τῶν Ἠλείων ἄκρας σταδίους ἑκατόν. i. e. *Et Dolicha quidem jacet juxta OEniades & ostia Acheloi distans ab Araxo Eleorum promontorio stadiis centum.* Aliqui existimarunt, Dulichium & Cephalleniam eamdem fuisse insulam, ut tradit Strabo libro citato, sed contrà stat Homerus, cujus auctoritas in Græciæ urbibus & insulis est maxima, adeò ut olim in harum rerum controversia litem vincerent ii, quibus ille in poëmate suo favebat; at ipse Dulichium & Cephalleniam diversas facit insulas. Nam Il. 2. v. 625. Meges præest navibus, quæ ex Dulichio venerunt, eadem verò Iliade v. 631. Ulysses ducit Cephallenenses. Virgil. Ecloga 6. v. 76. Dulichias vocavit rates. *h. e.* Ulysseas, quod in hac insula Ulysses credatur regnasse: qua de causa etiam ipse Ulysses *Dulichius* vocatus fuit, auctore Servio ad eundem locum. *Dulichius* etiam dicitur Irus, qui propter paupertatem in proverbium abiit, Propertio Eleg. 3.

Lydus Dulichio non distat Cræsus ab Iro.

88 Ὥς φησι Κρατῖνος.] Existimo legendum οὕτω φησὶ Κρατῖνος. i. e. *Sic inquit Cratinus.* Nam hic poëta fuit, qui contra sententiam Apollonii immutavit nomen *Dulopoleωs*, cujus versus affert duos, in quorum secundo pro ἔς τε πόλιν ἀνδρῶν videtur legendum ἔς τε πόλιν ἀνδρῶν δούλων. Aliter enim versus non constat, nec vestigia nominis urbis Dulων πόλεως apparent, de qua agitur in hac sectione.

89 Δου-

Εἶτα Σάκας ἀφικνῇ, καὶ Σιδονίους, καὶ Ἐ- A
ρεμβούς,
Ἔς τε πόλιν ἀνδρῶν νεοπλουτοπονή-
ρων.

Deinde Sacas pervenis, & Sidonios, & Erembos
Inque urbem recens-divitum-sceleratorum.

Ἔστι καὶ χωρίον ἐν Αἰγύπτῳ Δουλόπολις, ὥς φησιν Ὀλυμπιανός. Τὸ ἐθνικὸν, Δουλοπολίτης. B

Est & oppidum in Ægypto Dulopolis, ut inquit Olympianus. Gentile, Dulopolites.

ΔΟΥΜΑΘΑ[89], πόλις Ἀραβίας. Ὁ πολίτης. Δουμαθηνὸς, ὡς Γλαῦκος ἐν β ἀραβικῆς ἀρχαιολογίας.

DUMATHA, urbs Arabiæ. Civis, Dumathenus, ut Glaucus Arabicæ antiquitatis libro secundo.

ΔΟΥΡΑ[90], πόλις Μεσοποταμίας, ὡς C Πολύβιος πέμπτῃ. Τὸ ἐθνικὸν, Δουρηνός.

DURA, urbs Mesopotamiæ, ut Polybius lib. quinto. Gentile, Durenus.

ΔΟΥΡΙΟΠΟΣ[91], πόλις Μακεδονίας· Στράβων ἑβδόμῃ. Οὕτω καὶ ἡ χώρα.

DURIOPUS, urbs Macedoniæ, Strab. lib. septimo. Sic etiam regio.

ΔΟΥΣΑΡΗ[92], σκόπελος, καὶ κορυφὴ ὑψηλοτάτη Ἀραβίας. Εἴρηται δὲ ἀπὸ τοῦ Δουσάρου. θεὸς δὲ οὗτος, παρὰ Ἄραψι καὶ Δαχαρηνοῖς τιμώμενος. Οἱ οἰκοῦντες, Δουσαρηνοὶ, ὡς Δαχαρηνοί. D

DUSARE, scopulus & cacumen altissimum Arabiæ; Sic verò dicitur à Dusare, qui Deus est ab Arabibus atque Dacharenis cultus. Incolæ, Dusareni, ut Dachareni.

ΔΡΑΒΗΣΚΟΣ[93], Θράκης χωρίον· E Θουκυδίδης. Τὸ δὲ ἐθνικὸν Δραβήσκιος.

DRABESCUS, Thraciæ castellum, Thucyd. Gentile, Drabescius.

ΔΡΑΓΓΑΙ[94], ἔθνος Περσικῆς. Στράβων πεντεκαιδεκάτῃ. Τὸ θηλυκὸν, Δραγγηΐς. Ἡ χώρα, Δραγγανὴ, ὡς ἔθος.[95] Σωφηνοὶ γὰρ, καὶ Ἀραξηνοί. F

DRANGÆ, gens Persidis, Strabo lib. 15. fœmin. Drangeis, regio Drangana, ut consuetudo. Sopheni enim, & Araxeni.

ΔΡΑΓΜΟΣ, πόλις Κρήτης, ὡς Ξενίων ἐν τοῖς Κρητικοῖς. Τὸ ἐθνικὸν, Δράγμος, ἢ Δραγμίτης, ὅπερ ἄμεινον.

DRAGMUS, urbs Cretæ ut Xenion in Creticis. Gentile, Dragmus, vel Dragmites, quod melius est.

ΔΡΑ- DRA-

89 Δούμαθα, πόλις Ἀραβίας.] Dumatha, urbs Arabiæ. Memoratur etiam Ptolemæo lib. 5. c. 19. inter Arabiæ desertæ oppida juxta Mesopotamiam, cui Δουμαῖθα dicitur; ego existimo Ptolemæum ex nostro corrigendum esse.

90 Δοῦρα, πόλις Μεσοποταμίας, &c.] Memoratur Dura, urbs Mesopotamiæ ex Polybii lib. 5. qui eam celebrat libro ab Stephano citato neut. plur. Καὶ τὴν μὲν Παραποταμίαν μέχρι πόλεως Εὐρώπου κατεῖχε, τὴν δὲ Μεσοποταμίαν ἕως Δούρων. i. e. *Et regionem quidem Parapotamiam, id est, ad-amnem-sitam usque ad Europum urbem occupavit; Mesopotamiam verò id est interamnem regionem usque ad Dura.* Procul dubio est ipsissima quæ Ptolemæo lib. 5. c. 20. dicitur *Duraba* & juxta Euphratis fluvii partem locatur.

91 Δουρίοπος, πόλις Μακεδονίας, &c.] Duriopus urbs Macedoniæ ex Strabonis lib. 7. apud quem legitur Δεύριοπος, & eodem modo apud Liv. lib. 39. c. 53. *Relicto inde ad Philippopolin præsidio, quod haud multò post ab Odrysis expulsum est, oppidum in Deuriopo condere instituit. Pæoniæ ea regio est prope Erigonum fluvium; qui ex Illyrico per Pæoniam fluens, in Axium amnem editur. Haud procul Stobis, vetere urbe, novam urbem Perseida, ut his filio majori haberetur honos, appellari jussit.* Apud Livium, ut ex ejus verbis apparet, non est urbs, sed regio Pæoniæ, quæ erat Macedoniæ regio, in qua absque dubio erat urbs ejusdem nominis nostro auctori memorata ex Strabonis lib. 7.

92 Δουσαρὴ, σκόπελος, καὶ κορυφὴ ὑψηλοτάτη.] Dusare, es, scopulus, seu cacumen altissimum Arabiæ, sic dictum, ut inquit noster à Dusare quodam Deo Arabum & Dacharenorum; erat verò Dusares idem, ac Dionysus Græcis, auctore Hesychio: Δουσάρην, τὸν Διόνυσον, Μαβαταῖοι.] i. e. *Dusaren, Dionysum, Mabatæi.* [lege *Nabatæi*] Nabatæi enim, non Mabatæi fuere Arabiæ populi; sed hujus Arabiæ scopuli etymologiam melius à דשאר *dasar*, quod apud Arabes significat *montosam terram*, i. e. *montem*, teste Schindlero in suo lexico polyglotto in radice דשר *dasar*, deduci potest; jam alibi notavimus Dionysus de Deo, scilicet *Baccho*, vel *Libero* Patre, Dionysius de homine dici, in quo solent errare viri etiam eruditissimi.

93 Δραβήσκος, Θράκης χωρίον.] Drabescus Thraciæ locus, seu regio, seu castellum seu oppidum ex Thucydide; apud quem libro primo hæc leguntur: Προελθόντες δὲ τῆς Θράκης ἐς μεσόγειαν, διεφθάρησαν ἐν Δραβήσκῳ τῇ Ἠδωνικῇ ὑπὸ τῶν Θρακῶν ξυμπάντων, οἷς πολέμιον ἦν τὸ χωρίον αἱ Ἐννέα ὁδοὶ κτιζόμενον. i. e. *Progressi verò in mediterraneam Thraciæ partem, profligati fuerunt in urbe Drabesco Edonica ab universis Thracibus quibus hostile erat oppidum, quod condebatur, Novem viæ nomine*: Ex cujus verbis apparet fuisse regionem, sed apud Excerpta ex Strabonis libri septimi fine inter urbes circa Strymonicum sinum numeratur. Ubi Δραβίσκος, sed non recte scribitur.

94 Δράγγαι, ἔθνος Περσικῆς, &c.] Drangæ, gens Persica ex Strabonis lib. 15. cujus sunt verba: Οἱ δὲ Δράγγαι περσίζοντες τ' ἄλλα κατὰ τὸν βίον, οἴνου σπανίζουσι, γίγνεται δὲ παρ' αὐτοῖς καττίτερος. i. e. *Drangæ verò in aliis more-Persarum vivunt, vini penuriâ-laborant; nascitur autem apud eos stannum.* Idem auctor inibi inquit, Alexandrum, cum esset in Drangiana, Philotam Parmenionis filium in insidiis deprehensum occidisse. Diodorus referens Philotæ casum, Parmenionem quoque occisum fuisse tradit Bibliothecæ Hist. lib. 17. Erat verò Drangiana contermina Ariæ ab occasu & septentrione, Arachosiæ ab oriente, Gedrosiæ à meridie, teste Cosmographo lib. 7. c. 19. Diodoro libro citato Δραγγινὴ dicitur, quod ex nostro puto corrigendum esse; apud quem hæc regio Δραγγανὴ dicitur.

95 Σωφηνοὶ γὰρ, καὶ Ἀραξηνοί.] In his verbis aliqua deficiunt, quibus explicanda erant antecedentia. Sopheni verò & Araxeni fuere populi Armeniæ, auctore Strabone lib. 11.

96 Δρα-

A ΔΡΑΚΟΝΟΝ[96], ὄρος νήσου τῆς Ἰκαρίας λεγομένης, καὶ πόλις· Στράβων ιδ. Τὸ ἐθνικὸν Δρακόνιος, ὡς Μυκώνιος, καὶ Δρακονεύς.

DRACONUM, mons insulæ dictæ *Icariæ*, & urbs, Strabo lib. 14. Gentile, Draconius, ut Myconius, & Draconeus.

B ΔΡΑΚΟΝΤΟΣ, νῆσος Λιβύης, ὡς Πολυΐστωρ ἐν τρίτῳ Λιβυκῶν. Ὁ νησιώτης, Δρακοντονήσιος, ἢ Δρακοντονησίτης.

DRACONTUS, insula Libyæ, ut Polyhistor Libycorum lib. 3. Insularis, Dracontonesius, vel Dracontonesites.

ΔΡΕΠΑΝΗ[97], ἡ Φαιακία. Τὸ ἐθνικὸν Δρεπανεύς[98], ὡς Χειρεύς. Ἔστι καὶ πόλις Λυκίας Δρέπανα. Ὁ πολίτης, ὁμοίως.[99] Καὶ Δρέπανα οὐδετέρως, πόλις Σικελίας. C [1] Ἔστι καὶ Δρέπανον πόλις Λιβύης. [2] Εἰσὶ καὶ νησία δύο περὶ Λέβινθον. [3] Ἔστι καὶ Δρεπάνη Βιθυνίας, πρὸς τῷ Ἀστακηνῷ κόλπῳ. Ἔστι καὶ ὄρος Αἰθιοπίας. [4] Τῆς δὲ Βιθυνίας φασὶν ὠνομάσθαι, ὅτι

D

Δρεπάνην κλείουσιν ἀπὸ Κρονίδαο σιδήρου.

Τὸ ἐθνικὸν, Δρεπανεύς. Καὶ θηλυκὸν, Δρεπανηΐς.

DREPANE, Phæacia. Gentile, Drepaneus, ut Scherieus. Est & urbs Lyciæ Drepana. Civis, eodem modo. Est & Drepana neutrius generis, urbs Siciliæ. Est & Drepanum urbs Libyæ. Sunt etiam duæ parvæ insulæ circa Lebinthum. Est etiam Drepane Bithyniæ juxta Astacenum sinum. Est & mons Æthiopiæ, Drepanem verò Bithyniæ ajunt vocari quòd

Drepanen celebrant à Saturni ferro.

Gentile, Drepaneus, fœmineum, Drepaneïs.

ΔΡΕΣΙΑ, πόλις Φρυγίας· Διονύσιος ἐν Βασσαρικῶν γ.

E DRESIA, urbs Phrygiæ, Dionysius Bassaricorum tertio.

Βου- *Bu-*

96 Δράκονον, ὄρος νήσου τῆς Ἰκαρίας, &c.] Draconum, mons insulæ Icariæ, & urbs ex Strabonis lib. 14. apud quem non mons, sed promontorium & oppidulum vocatur; ejus sunt è libro citato verba: Ἔστι δὲ καὶ Ἀρτέμιδος ἱερὸν καλούμενον Ταυροπόλιον ἐν τῇ νήσῳ, καὶ πολίχνιον Οἰνόη, καὶ ἄλλο Δράκανον ὁμώνυμον τῇ ἄκρᾳ ἐφ᾽ ᾗ ἵδρυται πρόσορμον ἔχον. i. e. *Est verò & Dianæ fanum nomine* Tauropolium *in insula* [Icaria] *& oppidulum* OEnoe, *& aliud* Dracanum *ejusdem cum promontorio nominis, in quo situm est, locum habens appellentibus navibus-aptum*: Apud Strabon. legitur Δράκανον; apud nostrum Δράκονον; alterum ex altero corriges pro libitu. Quod si porrigine corrigendi teneris, apud Stephanum pro ὄρος lege ἄκρα, pro πόλις scribe πολίχνιον ex Strab. lib. citato.

97 Δρεπάνη, ἡ Φαιακία.] Drepane, insula maris Ionii, non procul ab Epiro; Homero *Scheria* & *Phæacia*, Callimacho *Drepane* dicta, auctore Plinio lib. 4. c. 12. notiore nomine Corcyra, sub ditione Venetorum, vulgo *Corfu* dicitur; δρεπάνη verò & δρέπανον Latinè sonat *falcem*: unde insula & oppida hujus nominis sic videntur appellata, quod falcis figuram redderent.

98 Ὡς Χειρεύς.] Lege ὡς Σχερεύς ex nostro auctore in Σχερία.

99 Καὶ Δρέπανα οὐδετέρως, πόλις Σικελίας.] Drepana, neut. plur. urbs Siciliæ. Sed etiam neut. singul. hujus urbis nomine utuntur auctores tam Latini, quam Græci: Polyb. lib. 1. Ὁ δὲ Ἀννίβας ἐξέπλευσε μετὰ τῶν νεῶν εἰς τὸ Δρέπανον, i. e. *Annibal verò cum navibus navigavit Drepanum.* Liv. lib. 28. c. 41. *Ab Drepano atque Eryce detraxisse Amilcarem, quam Italia expulisse Pœnos atque Annibalem malis?* Erat verò urbs maritima, ut patet ex Polybii libro citato: Διὰ γὰρ τὴν εὐκαιρίαν τοῦ τόπου καὶ τὸ κάλλος τοῦ περὶ τὸ Δρέπανον λιμένος, ἀεὶ μεγάλην ἐποιοῦντο τὴν σπουδὴν οἱ Καρχηδόνιοι περὶ τὴν φυλακὴν αὐτοῦ. i. e. *Nam propter loci-opportunitatem & pulchritudinem Drepani portus, magnam semper curam adhibuere Carthaginenses circa ejus custodiam.* Fuisse verò munitissimum argumento est, Romanos olim prius totius Siciliæ imperio potitos esse, quàm Drepani, ut patet ex ejusdem Polybii lib. 1. Περὶ τὸ βοηθεῖν ἐγίνοντο, καὶ παραβάλλεσθαι καὶ πᾶν ὑπομένειν ὑπὲρ τῆς προειρημένης πόλεως, διὰ τὸ μηδεμίαν ἀφορμὴν καταλείπεσθαί σφισι, πάσης δὲ τῆς ἄλλης Σικελίας, ἐπικρατεῖν Ῥωμαίους. i. e. *In eo toti erant, ut opem ferrent, & quidvis auderent, ac nil non sustinerent pro ea urbe servanda, propterea quod nulla alia occasio ipsis relinquebatur, omnem aliam Siciliam Romanis tenentibus, præter Drepana.* Hoc in portu amisisse Anchisem genitorem inquit Æneas apud Virgil. Æneid. lib. 3. v. 707.

Hinc Drepani me portus, & illætabilis ora
Accipit, heic pelagi tot tempestatibus actus
Heic genitorem omnis curæ, casusque levamen
Amitto Anchisen.

Ad quem locum ejus situm sic describit Servius: *Drepanum, civitas est ante pedem montis Erycis, trans Lilybæum, dicta, vel propter curvaturam littoris, in quo sita est, vel quod Saturnus post amputata virilia Cœlo patri, illuc falcem projecerit, quæ Δρέπανος dicitur Græce*, &c. Amat Servius ad fabulas deflectere; eadem pene ad ejusdem poëtæ locum inquit Pompon. Sabinus. Cluv. Siciliæ Antiquæ lib. 2. existimat esse oppidum, cui nunc vulgare vocabulum *Trapani*.

1 Ἔστι καὶ Δρέπανον πόλις Λιβύης.] Nunc memorat Drepanum, urbem Libyæ; Ptolemæo lib. 4. c. 5. dicitur promontorium, ut & Straboni lib. 17.

2 Εἰσὶ καὶ νησία δύο περὶ Λέβινθον.] Inquit duas quoque fuisse parvas-insulas circa Lebinthum, hujus nominis, scilicet quæ *Drepana* dicebantur; Lebinthus verò erat insula maris Ægæi vicina Leriæ & Pathmo, auctore Strabone lib. 10. quæ Ovidio lib. 2. de arte amandi dicitur Lebynthos:

Dextra Lebynthos erat, sylvisque umbrosa Calydne.

Memoratur etiam Melæ lib. 2. c. 7. inter alias plurimas insulas, sed apud horum neminem Drepana insulæ celebrantur.

3 Ἔστι καὶ Δρεπάνη Βιθυνίας πρὸς τῷ, &c.] Celebrat nunc Drepanen Bithyniæ urbem ad Astacenum sinum; quæ memoratur in additis ad Eusebii Chronicorum librum posteriorem N. MMCCCXLIII. ubi dicitur: *Drepanum Bithyniæ civitatem in honorem martyris Lucani ibi conditi Constantinus instaurans ex vocabulo matris suæ* Helenopolim *nuncupavit.* Memoratur etiam Ammiano Marcellino lib. 26. c. 22. *Nuncupatum imperatorem stipatumque de more consentientes in unum reduxerunt ad castra, testati more militiæ Iovem, invictum Procopium fore. Huic perduellium prosperitati, lætior accessit. Rumitalca enim tribunus in societatem Procopianorum adscitus & suscepta cura palatii, digesto mature consilio, permixtoque cum militibus, mari ad Drepanum antea, nunc Helenopolim venit, exindeque Niceam spe celerius occupavit.*

4 Τῆς δὲ Βιθυνίας, &c.] Deflectit noster ad fabulas ac inquit *Drepanen* Bithyniæ sic vocatam fuisse à Saturni falce; fabula est lippis & tonsoribus, ut ajunt nota. Δρεπάνη enim sonat *falcem*, quod confirmat versiculo illo poëtæ anonymi, ac si eadem fabula omnibus hujus nominis oppidis aliisque id genus accommodari non possit; vero propius est hujusmodi loca à similitudine τῆς δρεπάνης. i. e. *falcis*, quam referebant; nomen invenisse.

 5 Δρε-

Βυδίαν, Δρεσίηντε, καὶ οἰμηλώδεα γαῖαν. A

Τὸ ἐθνικὸν, Δρεσιεύς.

ΔΡΙΛΑΙ[5], συνοικία τῆς Ποντικῆς Τραπεζοῦντος οὐ πόρρω, ὡς Ξενοφῶν ἐν ἀναβάσεως πέμπτῳ. B

ΔΡΙΛΩΝΙΟΣ, πόλις μεγάλη, ἐσχάτη τῆς Κελτικῶν. Τὸ ἐθνικὸν Δριλώνιος, ὡς Θεόπομπος μγ.

ΔΡΟΓΓΙΛΟΝ, χωρίον Θετταλίας· Θεόπομπος Φιλιππικῶν θ. Τὸ ἐθνικὸν, Δρογγίλιος. C

ΔΡΥΑΙΝΑ, πόλις Κιλικίας, κτίσμα Δρυαίνου, ἡ μετονομασθεῖσα Χρυσόπολις. Τὸ ἐθνικὸν, Δρυαινίτης.

ΔΡΥΙΔΑΙ, ἔθνος Γαλατικὸν, φιλόσοφον· Διογένης Λαέρτιος ἐν φιλοσόφῳ ἱστορίᾳ. D

ΔΡΥΜΗ[7], πόλις Λιβύης· Στράβων ις. Ὁ πολίτης Δρυμαῖος, ὡς Βαρκαῖος, Κυρηναῖος.

ΔΡΥΜΙΑ[8], πόλις Φωκίδος· Παυσανίας E

Budiam, Dresiamque, & qui pomosam terram.

Gentile, Dresieus.

DRYLÆ, cohabitatio à Pontica Trapezunte non longe, ut Xenophon Anabaseos quinto.

DRILONIUS, urbs magna ultima Celticarum. Gentile, Drilonius, ut Theopompus lib. 43.

DRONGILON, Castellum Thessaliæ, Theopomp. Philippic. lib. nono. Gentile, Drongilius.

DRYÆNA, urbs Ciliciæ, à Dryæno condita, quæ postea *Chrysopolis* vocata fuit. Gentile, Dryænites.

DRYIDÆ, gens Galatica, philosopha, Diogenes Laërtius in historia philosophica.

DRYME, urbs Libyæ, Strab. lib. 16. Civis, Drymæus, ut Barcæus, Cyrenæus.

DRYMIA, urbs Phocidis, Pausanias lib.

5 Δριλαὶ, συνοικία τῆς Ποντικῆς, &c.] Drilæ, oppidum à Pontica Trapezunte haud longè. Ex Xenophontis Anabaseως lib. 5. cujus sunt verba: Ἐκ τούτου λαβὼν ὁ Ξενοφῶν ἡγεμόνας τῶν Τραπεζουντίων; ἐξάγει εἰς Δρίλας τὸ ἥμισυ τοῦ στρατεύματος, τὸ δὲ ἥμισυ φυλάττειν κατέλιπε τὸ στρατόπεδον. i. e. *Deinde Xenophon acceptis ducibus Trapezuntiorum, educit in Drilas dimidiam-partem copiarum, alteri verò dimidiæ-parti custodienda reliquit castra.* Ex verbis Xenophontis allatis apparet falsum fuisse Stephanum, cum inquit Drilas esse oppidum seu habitationem haud procul Pontica Trapezunte; namque Xenophon de Drilis ut de gente, non ut de oppido loquitur. Eumdem Xenophontem advocat etiam Arrhianus in Periplo Ponti Euxini: Τραπεζουντίοις μὲν καθάπερ καὶ Ξενοφῶν λέγει, Κόλχοι ὅμοροι, καὶ οὓς λέγει τοὺς μαχιμωτάτους, καὶ ἐχθροτάτους εἶναι τοῖς Τραπεζουντίοις, ἐκεῖνος μὲν Δρίλας ὀνομάζει, ἐμοὶ δὲ δοκοῦσιν οἱ Σάννοι οὗτοι εἶναι. i. e. *Trapezuntiis quidem, ut Xenophon quoque inquit, Colchi finitimi necnon quos dicit bellicosissimos & infestissimos esse Trapezuntiis, ille sane* Drilas *nominat; mihi autem videntur Sanni esse.*

6 Δρυΐδαι.] Gens Galatica, hoc est Gallica, & philosopha ex Diogene Laërtio, qui eorum meminit in proœmio suæ historiæ philosophicæ hisce verbis: Τὸ τῆς φιλοσοφίας ἔργον ἔνιοί φασιν ἀπὸ βαρβάρων ἄρξαι· γεγενῆσθαι γὰρ παρὰ μὲν Πέρσαις Μάγους, παρὰ δὲ Βαβυλωνίοις ἢ Ἀσσυρίοις Χαλδαίους, καὶ Γυμνοσοφιστὰς παρὰ Ἰνδοῖς· παρά τε Κελτοῖς καὶ Γαλάταις τοὺς καλουμένους Δρυΐδας καὶ Σεμνοθέους. i. e. *Philosophiæ opus,* [hoc est philosophiam] *à barbaris incœpisse nonnulli dicunt; fuisse enim apud Persas quidem, Magos, apud Babylonios verò vel Assyrios, Chaldæos, & Gymnosophistas apud Indos: apud Celtos & Galatas, qui vocantur Druidæ & Semnothei.* De Druidis verò operæpretium est audire primum imperatorem loquentem lib. 6. de bello Gallico: *Sed de his duobus generibus, alterum est Druidum, alterum equitum, illi rebus divinis intersunt, sacrificia publica, ac privata procurant, religiones interpretantur, ad hos magnus adolescentum numerus disciplinæ causa concurrit, magnoque ii sunt apud eos honore. Nam ferè de omnibus controversiis publicis, privatisque constituunt, & si quod est admissum facinus, si cædes facta, si de hæreditate, de finibus controversia est iidem decernunt, præmia, pœnasque constituunt: si quis aut privatus, aut publicus eorum decreto non stetit, sacrificiis interdicunt. Hæc pœna apud eos est gravissima, quibus ita est interdictum in numero impiorum, ac sceleratorum habentur, iis omnes decedunt, aditum eorum, sermonemque defugiunt.* De Sapientibus Hebræorum putares loqui Cæsarem: Druidæ affirmabant *animas hominum esse immortales, ac ab aliis ad alios post mortem transire;* his enim maxime homines, metu mortis neglecto, ad virtutem excitari crediderunt. Unde Lucanus lib. 1. canit:

Felices errore suo, quos ille timorum
Maximus haud urget lethi metus: inde ruendi
In ferrum mens prona viris, animæque capaces
Mortis, & ignavum est rediturae parcere vitæ.

At quoniam hominem sacrificabant, eorum religionem sub Augusto jam interdictam abolere penitus conatus est Claud. Imperator, referente Suetonio in Claud. Cæsare; de eorum nominis etymologia disceptant scriptores; aliqui inter quos Plin. lib. 16. c. ultimo, ἀπὸ τῆς δρυὸς, i. e. ab arbore *robore* nomen habuisse putarunt. Eligebant enim roborum lucos, auctore eodem Plinio libro capiteque citato, cujus appono verba: *Nihil habent Druidæ (ita suos appellant Magos) visco & arbore in quâ gignatur (si modo sit robur) sacratius. Jam per se roborum eligunt lucos: nec ulla sacra sine ea fronde conficiunt, ut inde appellati quoque interpretatione Græca possint Druidæ videri. Enimverò quicquid adnascatur illis, e cœlo missum putant, signumque esse electæ ab ipso Deo arboris. Est autem id rarum admodum inventu, & repertum magna religione petitur, &c.* Tanta gentium in rebus frivolis plerumque religio est, ut inquit idem auctor eodem loco. Alii verò, cum eorum disciplina ex Britannia in Galliam translata fuerit, ut narrat Cæsar eodem libro; verosimilius existimant, sic dictos fuisse, quod à Saxonibus in Britannia *Magi* vocarentur *Drii*, ut testatur Alfricus in suo glossario Saxonico Britannico, Saxones enim antiquitus Britannos subegerunt. Sit mantissæ loco, Druides Græcis litteris in publicis privatisque rationibus usos fuisse, ut prodit idem Cæsar libro suprà citato, de quibus videsis quæ in Μασσαλία annotamus.

7 Δρύμη, πόλις Λιβύας, &c.] Dryme, urbs Libyæ ex Strobonis lib. 16. sed apud Strabonem lib. 17. non lib. 16. urbs Ἀδρύμη, non Δρύμη, ut inquit noster, memoratur: Ἔστι δὲ καὶ Μελίτη νῆσος ἐν πεντακοσίοις σταδίοις ἀπὸ τῆς Κοσσούρας· εἶτα Ἀδρύμη πόλις, ἐν ᾗ καὶ νεώρια ἦν, &c. i. e. *Abest verò & Melite insula à Cossura stadiis quingentis; deinde Adryme urbs, in qua etiam navalia erant.* Eamdem urbem existimo fuisse, quam alii *Adrumetum* vocant, de qua videsis quæ in Ἀδρύμης annotavimus.

8 Δρυμία, πόλις Φωκίδος, &c.] Drymia, urbs Phocidis ex Pausaniæ lib. 10. cujus trunca & corrupta affert verba, quæ apud eum sic leguntur: Ἀπέχει δὲ Ἀμφικλείας ἡ Δρυμαία σταδίους ὀγδοήκοντα ἀποτραπέντι ἐς ἀριστερὰ κατὰ Ἡροδότου λόγους. Ναυβολεῖς δὲ τὰ ἀρχαιότερα, καὶ οἰκιστὴν οἱ ἐνταῦθα γενέσθαι φα-

νίας ι. Δήμητρος δὲ Θεσμοφόρου Δρυμίοις ἱερόν ἐστιν ἀρχαῖον. Τὸ ἐθνικὸν, Δρυμιεὺς, ἐκ τοῦ θηλυκοῦ καὶ οὐδετέρου. A

ΔΡΥΜΟΥΣΣΑ[9], νῆσος Ἰωνίας· Θουκυδίδης ὀγδόῃ. Τὸ ἐθνικὸν, Δρυμουσσαῖος.

ΔΡΥΟΠΗ[10], πόλις περὶ τὴν Ἑρμιόνα. B Γράφεται καὶ Δρυόπη. Ὁ πολίτης Δρυοπαῖος, ὡς Ἡρόδωρος, ὃν παραλίθησιν Ἐπαφρόδιτος. [11] Οἱ δὲ περὶ τὴν Οἴτην Δρύοπες, ἀπὸ Δρυόπης τῆς Εὐρυπύλου θυγατρός. [12] Ἔστι καὶ Δρυοπία τῶν Δρυόπων, περὶ Τραχῖνα. Λέγεται καὶ Δρυοπὶς[13], καὶ Δρυοπηῒς, καὶ Δρυοπία. C

ΔΡΥΣ[14], πόλις Θράκης· Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ. [15] Ἔστι καὶ Πτωκωστῶν Οἰνώτρων. Ὁ πολίτης, Δρυεὺς, καὶ Δρυσίς. Ἔστι καὶ κώμη Λυκίας, ἐπὶ τῷ Ἀρῷ ποταμῷ. D

ΔΥΜΑΝ[16], φῦλον Δωριέων. ἦσαν δὲ τρεῖς, Ὑλλεῖς, καὶ Πάμφυλοι, καὶ Δυμᾶνες, ἐξ Ἡρακλέους. Καὶ προσετέθη ἡ Ὑρνιθία, ὡς Ἔφορος α. Αἴγιμος γὰρ ἦν τῶν περὶ τὴν Οἴτην Δωριέων βασιλεύς. E Ἔσχε δὲ δύο παῖδας, Πάμφυλον καὶ Δυμᾶνα, καὶ τὸν τοῦ Ἡρακλέους Ὕλλον ἐποιήσαντο τρίτον, χάριν ἀποδιδόντες, ἀνθ᾽ ὧν Ἡρακλῆς ἐκπεπτωκότα κατήγαγεν. Οἱ οἰκοῦντες, Δυμᾶνες· καὶ Δυμανὶς τὸ θηλυκὸν, F καὶ Δύμαινα.

ΔΥΜΗ

lib. decimo, *Cereris verò Thesmophoræ in Drymiis templum est antiquum.* Gentile, Drymieus, ex fœmineo, & neutro.

DRYMUSSA, insula Joniæ, Thucyd. lib. 8. Gentile, Drymussæus.

DRYOPE, urbs juxta Hermionem, quæ & *Dryopa* scribitur. Civis, Dryopæus, ut Herodorus, quem interpretatur Epaphroditus. Qui verò circa OEten Dryopes, sic dicti à Dryope Eurypyli filia. Est etiam Dryopia Dryopum urbs circa Thrachinem. Dicitur etiam Dryopis, & Dryopeis, & Dryopia.

DRYS, urbs Thraciæ, Hecatæ. Europa. *Est etiam Ptocostarum OEnotrorum.* Civis, Dryeus, *fœm.* Drysis. Est etiam vicus Lyciæ circa Arum fluvium.

DYMAN, tribus Doriensium. Erant autem tres, Hyllei, Pamphyli, & Dymanes ex Hercule. Et addita est Hyrnithia, ut Ephorus lib. primo, *Ægimus enim erat rex Doriensium, qui circa OEten.* Habuit verò duos filios, Pamphylum & Dymanem, & Hyllam Herculis filium adoptarunt tertium, gratiam reddentes, quòd Hercules delapsum deduxit. Incolæ, Dymanes, & Dymanis fœmineum, & Dymæna.

DY-

σι Φῶκον παῖδα τοῦ Αἰακοῦ. Δήμητρος δὲ Θεσμοφόρου Δρυμαίοις ἱερόν ἐστιν ἀρχαῖον καὶ ἄγαλμα ὀρθὸν λίθου πεποίηται. Καὶ αὐτῇ Θεσμοφόρια ἑορτὴν ἀπάγουσιν ἐπέτειον. i. e. *Abest verò ab Amphicleâ Drymæa stadia* LXXX. *ad lævam flectenti juxta Herodoti historiam: Naubolenses verò antiquitus, & conditorem incolæ fuisse ajunt Phocum Æaci filium: Cereris autem Thesmophori Drymæis fanum est antiquum, & statua recta ex lapide facta est, & Thesmophoria festum celebrant ei anniversarium.* Herodotus, quem ad testimonium vocat Pausanias, lib. 1. c. 145. vocat Δρύμην hanc urbem, de qua nunc agitur, at lib. 8. c. 33. Δρύμον appellat, quam à Persis incensam fuisse tradit. Hæc Harpocrationi Δρυμὸς dicitur atque inter Bœotiam & Atticam locatur. Apud Stephanum pro Δρυμία lege ex Pausaniæ libro citato Δρυμαία, ac pro Δρυμίοις lege Δρυμαίοις, eodem modo pro Δρυμιεὺς legendum Δρυμαιεύς.

9 Δρυμοῦσσα, νῆσος Ἰωνίας, &c.] Drymussa, insula Joniæ ex Thucydidis lib. 8. apud quem Δρίμυσσα legitur: Αἱ δὲ ἄλλαι νῆες καθώρμων ἐς τὰς ἐπικειμένας ταῖς Κλαζομεναῖς νήσους, Μαραθοῦσαν, καὶ Πήλην, καὶ Δρίμυσσαν. i. e. *Cæteræ verò naves appulerunt ad insulas Clazomenis adjacentes, Marathusam, & Pelen, & Drimyssam.*

10 Δρυόπη, πόλις περὶ τὴν Ἑρμιόνα, &c.] Dryope, quæ & Dryopa, urbs circa Hermionem Magnesiæ urbem; Magnesia verò erat Macedoniæ regio vicina Thessaliæ.

11 Οἱ δὲ περὶ τὴν Οἴτην Δρύοπες, &c.] Cum Dryopes circa OEten Thessaliæ memoret; innuit alios fuisse, quos in Peloponneso locat Strabo l. 9. horum mater fuit Dryopis Thessaliæ, ut claret ex eodem auctore libro citato: Πρὸς νότον δὲ τῇ Οἰταίᾳ, εἰς τεσσαρεσκαίδεκα δήμους διῃρημένη, Ἡράκλειάν τε καὶ Δρυοπίδα, τετράπολιν γεγονυῖαν ποτὲ καθάπερ καὶ τὴν Δωρίδα, μητρόπολιν δὲ τῶν ἐν Πελοποννήσῳ Δρυόπων νομιζομένην. i. e. *Versus meridiem autem OEtææ in* XIV. *pagos divisa* [Paracheloïtis regio] *Heracleamque & Dryopidem: quæ olim fuit tetrapolis, sicut & Doris, & Dryopum, qui in Peloponneso sunt, mater existimatur.*

12 Ἔστι καὶ Δρυοπία τῶν Δρυόπων, περὶ Τραχῖνα.] Quæ nunc epitomatori nostro Dryopia; Straboni lib. 9. dicitur Dryopis, ac in Thessalia locatur.

13 Καὶ Δρυοπηῒς, καὶ Δρυοπία.] Hæc verba de regione videntur intelligenda. Itaque subaudiendum est ἡ χώρα. Nam in antecedentibus jam dixit ἔστι καὶ Δρυοπία, quæ de civitate Dryopum Thessaliæ intelligenda sunt; Dryopes verò celebrantur Virgilio lib. 4.

— mistique altaria circum
Cretesque, Dryopesque fremunt, pictique Agathyrsi.

14 Δρῦς, πόλις Θράκης, &c.] Drys, yos, urbs Thraciæ ex Hecatæi Europa; celebratur Scylaci inter Thraciæ oppida; nomen sonat, quod Latinis *quercus*; duas hujus nominis memorat Harpocratio in Δρῦς, alteram Epiri, alteram Thraciæ. hanc ab Iphicrate conditam fuisse ex Theopompi lib. 25. inquit.

15 Ἔστι καὶ Πτωκωστῶν Οἰνώτρων.] Ne Carneades quidem dubitabit esse hoc lectionis monstrum, quod sine aliorum codicum ope, loco Herculis, debellare ἀδύνατον existimo. Quis enim unquam audivit Ptocostarum OEnotrorum nomen, nisi in *Utopia*, quæ nihil habet commune cum Italiæ OEnotris.

16 Δυμᾶν, φῦλον Δωριέων. ἦσαν δὲ τρεῖς, &c.] Dyman, tribus Doriensium; erant verò tres, &c. Sic concipiendus est locus iste; quare apud Stephanum pro φῦλον lege φυλή. Nostram lectionem confirmant, quæ sequuntur verba, ἦσαν δὲ τρεῖς. i. e. *erant verò tres*, quæ nullo modo ad τὸ φῦλον, sed ad τὸ φυλὴ, referri possunt; quin etiam eis addit vim Herodotus qui lib. 5. c. 68. de eisdem tribubus loquens eas vocat φυλὰς Δωριέων. i. e. *tribus Doriensium*, quas inquit Clisthenem mutasse ἐς τοὺς Ὑλλέας καὶ Παμφύλους καὶ Δυμανάτας. i. e. *in Hylleos & Pamphylos & Dymanates.* Hos ultimos noster vocat Δυμᾶνες; Herodotus verò Δυμανάτας, ut ex ejus verbis apparet; veram lectionem lectoris arbitrio relinquo, mihi indicasse satis sit.

17 Δυ-

ΔΥ'ΜΗ [17], πόλις Ἀχαΐας, ἐσχάτη πρὸς δύσιν. Ὁ πολίτης, Δυμαῖος, καὶ Δυμαία. Λέγεται καὶ Δύμιος. [18] Ἀντίμαχος δὲ, Καυκωνίδα ταύτην φησὶν, ἀπὸ Καύκωνος ποταμοῦ. A

ΔΥ'ΝΔΑΣΟΝ, πόλις Καρίας. Τὸ ἐθνικὸν, Δυνδασεύς. B

ΔΥΡΒΑΙ͂ΟΙ [19], ἔθνος καθῆκον εἰς Βάκτρους, καὶ Ἰνδικήν. Κτησίας ἐν Περσικῶν δεκάτῃ. Χώρα δὲ πρὸς αὐτὸν πρόσκειται Δυρβαῖοι, Εὐδαίμονες ἄνδρες, καὶ πλούσιοι, καὶ δίκαιοι, C οὔτ' ἀδικοῦντες, οὔτ' ἀποκτεννύοντες ἄνθρωπον. Ἐὰν δ' εὕρωσιν ἐν τῇ ὁδῷ ἢ χρυσὸν, ἢ ἄλλο τι *

ΔΥΡ'ΡΆΧΙΟΝ [20], πόλις Ἰλλυρικὴ, Ἐπίδαμνος κληθεῖσα, ἀπὸ Ἐπιδάμνου. [21] Τούτου θυγάτηρ Μέλισσα, ἧς καὶ τοῦ Ποσειδῶνος D Δυρράχιος. Σο * ἀφ' ἧς τόπος Μελισσώνιος, ἔνθα Ποσειδῶν αὐτῇ συνῆλθεν. Ἀλέξανδρος

DYME, urbs Achaiæ, ultima ad occidentem. Civis, Dymæus, & Dymæa. Dicitur etiam Dymius, Antimachus verò Cauconidem eam vocat à Caucone fluvio.

DYNDASUM, urbs Cariæ. Gentile, Dyndaseus.

DYRBÆI, populi ad Bactros & Indiam pertinentes. Ctesias rerum Persicarum lib. decimo, Regio verò juxta eum adjacet Dyrbæorum, viri beati, divites, & justi, nec injuria afficientes, nec occidentes hominem. Quod si invenerint in via, vel aurum vel aliud quid......

DYRRACHIUM, urbs Illyrica, *Epidamnus* vocata, ab Epidamno, hujus filia Melissa, cujus, & Neptuni Dyrrachius...... à qua locus Melissonius, ubi Neptunus cum ea con.

17 Δύμη, πόλις Ἀχαΐας, ἐσχάτη πρὸς δύσιν.] Dyme, urbs Achaiæ, ultima ad occasum. Videntur esse verba desumpta ex Strabonis lib. 8. qui hac de urbe sic loquitur: Ἐφεξῆς δ' ἐστὶν ἡ Δύμη πόλις ἀλίμενος, πασῶν δυσμικωτάτη, ἀφ' οὗ καὶ τοὔνομα· πρότερον δ' ἐκαλεῖτο Στράτος· διαιρεῖ δὲ αὐτὴν ἀπὸ τῆς Ἠλείας κατὰ τὸ Βουπράσιον ὁ Λάρισος ποταμὸς ῥέων, ἐξ ὄρους· τοῦτο δ' οἱ μὲν Σκόλλιν καλοῦσιν, Ὅμηρος δὲ πέτρην Ὠλενίην. i.e. *Deinceps verò est Dyme urbs portu carens, omnium ad occasum ultima, unde & ipsi nomen: prius verò vocabatur* Stratus; *dividit autem eam ab Elea juxta Buprasium Larisus amnis fluens ex monte; hunc alii quidem* Scollin *vocant, Homerus verò* petram Oleniam. Memoratur Ptolemæo lib. 3. c. 16. Scylaci in Ἀχαιοί.

18 Ἀντίμαχος δὲ, Καυκωνίδα ταύτην φησὶν, ἀπὸ, &c.] Inquit Antimachum vocasse Dymen Achaiæ urbem, Cauconida à Caucone fluvio; quæ verba etiam desumpsit ex Strabonis lib. 8. Ita enim ille: Τοῦ δ' Ἀντιμάχου Καυκωνίδα τὴν Δύμην εἰπόντος, οἱ μὲν ἐδέξαντο ἀπὸ τῶν Καυκώνων ἐπιθέτως εἰρῆσθαι αὐτὸ, μέχρι δεῦρο καθηκόντων, καθάπερ ἐπάνω προείπομεν· οἱ δ' ἀπὸ Καύκωνος ποταμοῦ τινος, ὡς αἱ Θῆβαι Διρκαῖαι, καὶ Ἀσωπίδες, Ἄργος δ' Ἰνάχειον, Τροία δὲ Σιμουντίς. i.e. *Cum Dimen Antimachus dixerit Cauconidem, quidam censuerunt, sic eam vocasse à Cauconibus loco epitheti, qui eo usque pertingebant, sicut supra diximus, alii verò à fluvio quodam Caucone, quemadmodum Thebæ Dircææ, & Asopides, Argos autem Inachium, Troïa Simuntis.* Ex Scholiasta Lycophronis ad illud ejusdem poëtæ:

——— θάτερος δ' ἀπ' Ὠλένου

Δύμης τε ———

——— *alter verò ab Oleno*

Dymeque ———

Didici Antimachum in Thebaide eam Cauconidem vocasse, apud quem Scholiastam perperam Κακωνίδα legitur pro Καυκωνίδα.

19 Δυρβαῖοι, ἔθνος καθῆκον εἰς Βάκτρους, &c.] Dyrbæi, populi pertingentes ad Bactros & Indiam; ex Ctesiæ rerum Persicarum lib. 10. cujus affert verba mutila, & lacunosa quæ ex fragmento ejusdem Stephani, in Δυρβαῖοι quod luci primus dedit Sam. Tennulius, amicus noster, supplenda sunt; illud habebis sub calcem nostri operis. Apud Stephanum pro Δυρβαῖοι legendum existimo Δυρβαίων, pro οὔτ' ἀποκτεννύοντες ἄνθρωπον, lege οὔτ' ἀποκτείνοντες ἄνθρωπον; quas correctiones in versione nostra secuti sumus; de hac verò gente apud alios altum est silentium.

20 Δυρράχιον, πόλις Ἰλλυρικὴ, Ἐπίδαμνος, &c.] Dyrrhachium, urbs Illyrica, *Epidamnus* vocata. Memoratur Melæ lib. 2. c. 3. *Urbium prima* [Illyricarum] *est Oricum, secunda Dyrrhachium, Epidamnus antè erat, Romani nomen mutavere, quia velut in damnum ituris, omen id visum est.* Quod etiam lepide de more suo dixit Plautus in Menæch.

Propterea huic urbi nomen Epidamno inditum est,
Quia nemo ferme huc sine damno divortitur.
Me. Ego istuc cavebo: cedo dum mihi huc marsupium.
Mes. Quid eo vis? Me. Jam abs te metuo de verbis tuis.
Mes. Quid metuis? Me. Ne mihi damnum in Epidamno duis.

Ludit Plautus in urbis vocabulo, non quod sic à Romanis vocata fuerit; hi enim propter omen ejus nomen mutaverunt atque *Dyrrhachium* vocarunt, cum antea *Epidamnus* diceretur, ut apparet ex Strabonis lib. 7. cujus infrà apponemus verba; quin etiam Thucydides *Dyrrhachium* non novit, cum de Epidamno diffusè admodum loquatur lib. 1. Ἐπίδαμνός ἐστι πόλις ἐν δεξιᾷ ἐσπλέοντι τὸν Ἰόνιον κόλπον· προσοικοῦσι δ' αὐτὴν Ταυλάντιοι βάρβαροι, Ἰλλυρικὸν ἔθνος. Ταύτην ἀπῴκισαν μὲν Κερκυραῖοι, οἰκιστὴς δ' ἐγένετο Φάλιος Ἐρατοκλείδου, Κορίνθιος γένος, τῶν ἀφ' Ἡρακλέους, &c. i.e. *Epidamnus est urbs sita ad dextram naviganti Ionium sinum; juxta-habitant Taulantii barbari, gens Illyrica; hanc Corcyræi quidem missa colonia condiderunt, coloniæ verò dux fuit Phalius Eratoclidæ, Corinthius genere, ab Hercule oriundus, &c.* Hodie vulgo dicitur *Durazzo.* Verum enim verò Græci Epidamnum heroëm antiquum fuisse dicunt, à quo urbs nomen accepit in qua hæresi fuit Constantinus Porphyrogeneta lib. 2. de Them. Them. 9. Δυρράχιον, πόλις Ἑλληνικὴ, καὶ Ἐπίδαμνος κληθεῖσα ὑπὸ Ἐπιδάμνου τοῦ ἀρχαίου ἥρωος, τούτου θυγάτηρ Μέλισσα, ἧς ἠράσθη Ποσειδῶν ὁ Δυρράχιος... ὑφ' οἷς ἐστι τόπος ἐν Ἐπιδάμνῳ Μελισσώνιος, ἔνθα Ποσειδῶν αὐτῇ συνῆλθε, &c. i.e. *Dyrrhachium civitas Græcanica, &* Epidamnus *appellata ab Epidamno heroë prisco, huic erat filia Melissa, cujus amore captus fuit Neptunus Dyrrhachius..... à qua locus est in urbe Epidamno Melissonius, ubi Neptunus cum ea concubuit, &c.* Apud Constant. Porphyrogenetam pro ὑπὸ Ἐπιδάμνου lege ἀπὸ Ἐπιδάμνου, pro ὑφ' οἷς lege ἀφ' ἧς. Quæ lectiones confirmantur ex nostro auctore; hanc urbem à Corcyræis conditam fuisse, ac Dyrrhachium, à peninsula in qua sita erat, sua ætate dictam prodidit Strabo lib. 7. qui ejus situm sic describit: Μετὰ δὲ τὸν Ῥιζονικὸν κόλπον, Λισσός ἐστι πόλις καὶ Ἀκρόλισσος, καὶ Ἐπίδαμνος Κερκυραίων κτίσμα, ἡ νῦν Δυρράχιον, ὁμωνύμως τῇ χερρονήσῳ λεγομένη, ἐφ' ἧς ἵδρυται. i.e. *Post verò Rhizonicum sinum, Lissus est urbs & Acrolissus, & Epidamnus à Corcyræis condita, quæ nunc* Dyrrhachium *ejusdem nominis cum peninsula, in qua sita est.*

21 Τούτου θυγάτηρ Μέλισσα, ἧς καὶ τοῦ, &c.] Hujus filia Melissa, cujus & Neptuni Dyrrhachius. Hæc sunt Stephani verba manca, quæ ex verbis Constantini nota præcedenti allatis resarcienda sunt hoc modo: Τούτου θυγάτηρ Μέλισσα, ἧς ἠράσθη Ποσειδῶν ὁ Δυρράχιος. i.e. *Hujus filia Melissa, cujus amore captus fuit Neptunus Dyrrhachius.* Quare apud Stephanum pro ἧς καὶ τοῦ Ποσειδῶνος Δυρράχιος. i.e. *Cujus & Neptuni Dyrrhachius*, legendum, ἧς ἠράσθη Ποσειδῶν ὁ Δυρράχιος. i.e. *Cujus amore captus fuit Neptunus Dyrrhachius.*

22 Ἐ

ξανδρος δ' ἐν Εὐρώπῃ, Δυσράχιον αὐτὴν καλεῖ, μετὰ τοῦ σ.

Δυσραχίου τ' Ἐπίδαμνος ἐπ' ἀγχιάλου
χθονὸς ἀκτῆς.

22 Ἔστι καὶ ἄλλη Λακωνική, μία τῶν ἑκατόν. Καὶ ἡ χώρα τῆς Ἰλλυρίας, Δυσραχία· ἧς τὸ ἀρσενικόν, Δυσράχιος. Νῦν δὲ Δυρραχηνοὶ λέγονται, ὡς Ἐρρένιος Φίλων ἐν τοῖς ἰατρικοῖς. Φιλωνίδης δὲ ὁ Δυρραχηνός, ἤκουσε μὲν Ἀσκληπιάδου ἰατρεύσας δ' ἐν τῇ πατρίδι εὐδόξως, συνετάξατο βιβλία με.

ΔΥΣΠΟΝΤΙΟΝ 23, πόλις Πισαίας, ἀπὸ Δυσποντίου τοῦ Πέλοπος. Τὸ ἐθνικόν, Δυσποντεύς· ἔδει δὲ Δυσποντιεύς.

ΔΥΣΤΟΣ, πόλις Εὐβοίας· Θεόπομπος ἐν Φιλιππικῶν εἰκοστῇ τετάρτῃ. Τὸ ἐθνικόν, Δύστιος.

ΔΩΔΩΝΗ 24, πόλις τῆς Μολοσσίδος ἐν Ἠπείρῳ, μεθ' ἣν Δωδωναῖος Ζεύς. καὶ,

25 Δωδώνης μεδέων δυσχειμέρου. —

Φιλόξενος δὲ δύο φησί, Θεσπρωτικὴν καὶ Θετταλικήν, κακῶς. 26 Τὸν δὲ Δωδωναῖον, ἔλεγον Καιναῖον. 27 Ζηνόδοτος δὲ γράφει Γωναῖος, ἐπεὶ ἐν Δωδώνῃ πρῶτον φηγὸς ἐμαντεύετο. ἄλλοι δὲ γράφουσι Βωδωναῖε· 28 πόλιν γὰρ εἶναι Βωδώνων, ὅπου τιμᾶται. Εἴρηται ἀπὸ Δωδώ-

A congressus est, Alexander verò in Europa Dysrachium eam vocat cum s.

Dysrachiique Epidamnus in maritimo terræ
litore.

Est & alia Laconica, una ex centum, & regio B Illyriæ, *Dysrachia*; cujus masculinum Dysrachius. Nunc verò *Dyrracheni* dicuntur ut Errhenius Philo in Medicis. Philonides verò Dyrrachenus audivit Asclepiadem, atque cum medicinam in patria cum gloria exerceret, quadraginta quinque libros composuit. C

DYSPONTIUM, urbs Pisææ, à Dyspontio Pelopis filio. Gentile, Dysponteus; debebat autem esse Dyspontieus.

DYSTUS, urbs Eubœæ, Theopompus D Philippicorum 24. Gentile, Dystius.

DODONE, urbs Molossidis in Epiro, post quam Dodonæus Jupiter, &

Dodones imperium tenens frigoribus exposita ---

E Philoxenus verò duas esse inquit, Thesproticam & Thessalicam, sed perperam. Dodonæum verò dicebant Cænæum. Zenodotus verò scribit Gonæus, quoniam in urbe Dodone primum fagus vaticinabatur, alii verò scribunt F Bodonæ: urbem enim esse Bodonen, ubi colitur,

22 Ἔστι καὶ ἄλλη Λακωνική, μία τῶν ἑκατόν.] Nunc agit de Dyrrhachio Laconica, cujus altum est apud alios silentium, nisi fortè sit quæ in Eliac. posterior. sive lib. 6. memoratur Pausaniæ hisce verbis: Ἐπιδάμνιοι δὲ χώραν μὲν ἥνπερ καὶ ἐξ ἀρχῆς, πόλιν δὲ οὐ τὴν ἀρχαίαν ἐπὶ ἡμῶν ἔχουσιν, ἐκείνης δὲ ἀφεστηκυῖαν ὀλίγον, ὄνομα δὲ τῇ πόλει τῇ νῦν, Δυρράχιον ἀπὸ τοῦ οἰκιστοῦ. i.e. *Epidamnii verò nostra ætate regionem, quam ab initio, urbem autem non antiquam; sed ab illa parum distantem, tenent; nomen autem hodiernæ urbi est Dyrrhachium à conditore.*

23 Δυσπόντιον, πόλις Πισαίας.] Dyspontium, urbs *Pisææ*, h. e. *Pisæorum* regionis, quæ *Pisatis* dicitur Straboni, quorum ne nomen quidem superesse inquit lib. 8. Habuere autem octo urbes, inter quas una erat Dyspontium, de qua sic loquitur eodem lib. Αὐτὴ δέ ἐστι καὶ τὸ Κυκήσιον τῶν ὀκτώ· καὶ τὸ Δυσπόντιον κατὰ τὴν ὁδὸν τὴν ἐξ Ἤλιδος εἰς Ὀλυμπίαν, ἐν πεδίῳ κείμενον· ἐξηλείφθη δέ, καὶ ἀπῆραν οἱ πλείους εἰς Ἐπίδαμνον καὶ Ἀπολλωνίαν. i. e. *Ipsa verò est etiam Cycesium ex octo; & Dyspontium, situm in via quæ Elide Olympiam ducit, in planicie: verum deserta est, ejusque incolæ plerique Epidamnum & Apolloniam commigraverunt.*

24 Δωδώνη, πόλις τῆς Μολοσσίδος ἐν Ἠπείρῳ.] Dodone, urbs Molossidis regionis in Epiro, Dodonæo Jove, oraculo, & nemore *μαντικῇ φηγῷ* consito celeberrima; fuit hoc oraculum ex Græcorum antiquissimis, auctore Herodoto lib. 2. c. 52. qui eodem libro capite LVII. explicat fabulam illam Columbarum, quas ibi responsa dare fabulabantur; de urbe & quercu fatidica ita Constant. Porphyrog. de Them. lib. 2. capite octavo: Μητρόπολις δὲ τοῦ θέματος πόλις. Δωδώνη, ἐφ' ᾗ ἡ δρῦς ἡ φθεγγομένη τὰ τῶν δαιμόνων μυστήρια, ὅσον μνημονεύει καὶ ὁ θεόλογος Γρηγόριος λέγων οὕτω·

Ἢ Δωδωναίας δρυὸς ληρήματα,
Ἢ Κασταλίας μαντικώτατον πόμα.

Ἐκεῖσε γὰρ ἦν πηγὴ Κασταλίας ὄνομα ἔχουσα. i. e. *Metropolis verò hujus Thematis urbs Dodone, in qua quercus est quæ Dæmonum mysteria loquebatur, cujus etiam meminit Gregorius theologus dicens sic:*

Vel quercus Dodonææ nugamenta,
Vel Castaliæ fatidicum potum.

Illic enim erat fons, qui Castaliæ nomen habebat. Eust. ad Periegetæ v. 430. & ad Il. 16. v. 234. meminit urbis, & oraculi, quod jam sua ætate defecisse, ut & cætera auctor est Strabo lib. 7. Memoratur etiam Virg. Georgic. lib. 1. v. 147.

Prima Ceres ferro mortales vertere terram
Instituit, cum jam glandes, atque arbuta sacræ
Deficerent sylvæ, & victum Dodona negaret.

Ad quæ Servius: *Dodona civitas Epiri est juxta quam nemus est Jovi sacratum, & abundans glandibus semper, de cujus nemoris arboribus columbæ oracula petentibus dare consueverant. Et ideo* κατ' ἐξοχὴν *Dodonæ efficit mentionem.* Videsis quæ ad Stephani fragmentum in Δωδώνη annotamus.

25 Δωδώνης μεδέων δυσχειμέρου --] Est hemistichium Homericum, cujus integri versus leguntur apud Hom. Il. 16. v. 233. hoc modo:

Ζεῦ ἄνα Δωδωναῖε, Πελασγικέ, τηλόθι ναίων
Δωδώνης μεδέων δυσχειμέρου· ἀμφὶ δὲ Σελλοὶ
Σοὶ ναίουσ' ὑποφῆται ἀνιπτόποδες χαμαιεῦναι.

Jupiter rex Dodonææ, Pelasgice procul habitans
Dodonæ imperium tenens frigoribus-expositæ; circum verò Selli
Te habitant vates illoti-pedibus, humi dormientes.

26 Τὸν δὲ Δωδωναῖον, ἔλεγον Καιναῖον.] Mentem Stephani in his sic accipiendam esse existimo, videlicet, Iovem *Dodonæum* dictum fuisse etiam *Bodonæum*, vel ab urbe Dodone, vel à Bodone; cuis noster meminit in Βωδώνη; quare pro Καιναῖον, si tibi placet, leges Βωδωναῖον.

27 Ζηνόδοτος δὲ γράφει Γωναῖος.] Fidenter legendum est Φηγωναῖε. Verba enim quæ sequuntur id confirmant ἐπεὶ ἐν Δωδώνῃ πρῶτον φηγὸς ἐμαντεύετο, nec non fragmentum Stephani in quo legitur Ζηνόδοτος δὲ γράφει Φηγωναῖε i. e. *Zenodotus verò scribit*, Phegonæ.

28 Πόλιν γὰρ εἶναι Βωδώνων.] Pro Βωδώνων lege Βωδώνην; Noster enim suo loco memorat urbem Βωδώνην, quæ lectio confirmatur etiam ex fragmento Stephani.

29 Ἔστι

Δωδώνης, μιᾶς τῶν Ὠκεανίδων νυμφῶν· ἢ ἀπὸ Δωδώνου, τοῦ Διὸς καὶ Εὐρώπης· ἢ ἀπὸ Δῶνος ποταμοῦ. Λέγεται δὲ καὶ Δωδών, ἧς τὸ ἐθνικὸν οὐχ εὕρηται. σχηματίζεται δὲ Δωδώνιος. Τὸ δὲ θηλυκὸν, Δωδωνίς· [29] ἔστι δὲ καὶ παροιμία, Δωδωναῖον χαλκεῖον, ἐπὶ τῶν πολλὰ λαλούντων· ἢ ὅτι τὸ χαλκεῖον πληττόμενον ἠχεῖ ὑπὸ μάστιγος, ἢ ὅτι τῇ βίᾳ τῶν ἀνέμων ἠχεῖ, ἀφ' οὗ ἡ παροιμία.

ΔΩΝΕΤΤΙ΄ΝΟΙ, ἔθνος Μολοσσικόν· Ῥιανὸς τετάρτῃ Θεσσαλικῶν·

> Αὐτὰρ Δωνεττῖνοι, ἠδ' Ὀτρηροὶ Κεραΐνες.

ΔΩ΄ΡΑ [30], νῆσος ἐν τῷ Περσικῷ κόλπῳ· Στράβων πεντεκαιδεκάτῃ. Ὁ νησιώτης, Δωρίτης· εἰ δὲ τῷ τῆς χώρας τύπῳ, Δωρηνὸς, ὡς Ἀραξηνός.

ΔΩ΄ΡΙΟΝ [31], πόλις μία τῶν τριῶν. Ὅμηρος,

> Καὶ Πτελεὸν, καὶ Ἕλος, καὶ Δώριον.

[32] Δωσίθεος ἐν αὐτῇ τῇ πόλει φησὶν ὑπὸ Θαμύρα εὑρεθῆναι τὴν Δώριον ἁρμονίαν. Τὸ ἐθνικὸν Δώριος, καὶ Δωριεὺς, καὶ Δωριάς. Καὶ θηλυκὸν, Δωρίς.

ΔΩ΄ΡΟΣ [33], πόλις Φοινίκης, ὡς καὶ Ἰώσηπος, καὶ ἄλλοι. Τὸ ἐθνικὸν, Δωρίτης. [34] Παυσανίας δὲ Δωριεῖς αὐτούς φησιν. Ἔστιν καὶ Καρίας πόλις.

ΔΩ΄ΤΙΟΝ [35], πόλις Θεσσαλίας, ὅπου μετῴκησαν οἱ Κνίδιοι, ὧν ἡ χώρα Κνιδία, ἀπὸ Δωτίας τῆς Ἐλάτου κληθεῖσα, ἢ ἀπὸ Δώτιδος, ἢ ἀπὸ Δωτοῦς. Ὁ πολίτης, Δωτιεύς. Τὸ θηλυκὸν, Δωτιῆϊς, καὶ Δωτιάς.

E. ἜΑΡΕΣ,

litur. Sic dicta fuit à Dodone, una Oceanidum Nympharum, vel à Dodono Jovis, & Europæ filio, vel à Done fluvio. Dicitur etiam Dodon, onis, cujus gentile non reperitur, formatur verò Dodonius, fœm. verò Dodonis. Est verò & parœmia *Dodonæum æs*, de eis, qui multa loquuntur, vel quod æs percussum flagello sonat, vel, quod vi ventorum sonat, à quo parœmia.

DONETTINI, populi Molossidis, Rhianus rerum Thessalicarum lib. 4.

> *Sed Donetini, sive Otreri Ceraïnes.*

DORA, insula in Persico sinu, Strabo lib. 15. Insularis, Dorites; quod si regionis typo, Dorenus, ut Araxenus.

DORIUM, urbs una ex tribus. Homerus:

> *Et Pteleum, & Helos, & Dorium -----*

Dositheus refert in eadem urbe à Thamyra inventam fuisse harmoniam Doriam. Gentile, Dorius, & Dorieus, & Dorias, & fœmineum, Doris.

DORUS, urbs Phœniciæ, ut & Josephus & alii. Gentile, Dorites, Pausan. verò *Dorienses* eos vocat. Est & Cariæ urbs.

DOTION, urbs Thessaliæ in quam Cnidii migrarunt, quorum regio Cnidia, à Dotia Elati filia vocata, vel à Dotide, vel à Doto. Civis, Dotieus, fœm. Doteïs, & Dotias.

E. EARES,

29 Ἔστι δὲ καὶ παροιμία, Δωδωναῖον χαλκεῖον.] De hac parœmia videsis quæ ad Stephani fragmentum annotamus.

30 Δῶρα, νῆσος ἐν τῷ Περσικῷ κόλπῳ.] Dora insula in sinu Persico ex Strabonis lib. 15. qui lib. 16. non lib. 15. ut inquit noster, memorat insulam in Persico sinu *Doracta* nomine; quæ Ptolemæo lib 6. c. 8. adhuc corruptius dicitur Θαρώ. Veram lectionem tuo arbitrio relinquo.

31 Δώριον, πόλις μία τῶν τριῶν, &c.] Dorium, urbs una ex tribus, quæ celebrantur ab Homero Il. 2. v. 595. cujus affert hemistichium, ejus integri versus sunt:

> Καὶ Πτελεὸν, καὶ Ἕλος, καὶ Δώριον, ἔνθα τε Μοῦσαι
> Ἀντόμεναι Θάμυριν τὸν Θρήϊκα παῦσαν ἀοιδῆς.
> *Et Pteleon, & Helos, & Dorion, ubi musæ*
> *Occurentes Thamyrin Threicium privarunt cantu.*

Memoratur ab Strabone lib. 8. inter Elidis urbes: Δώριον δὲ οἱ μὲν ὄρος, οἱ δὲ πεδίον φασίν· οὐδὲν νῦν δείκνυται, ὅμως δὲ ἔνιοι τὴν νῦν Ὀλουρίν, ἢ Ὄλυρον ἐν τῷ καλουμένῳ Αὐλῶνι τῆς Μεσσηνίας κειμένην, Δώριον λέγουσι. i. e. *Dorium vero sunt, qui montem, sunt qui planiciem dicunt. Nihil verò nunc monstratur; nonnulli tamen Olyridem, sive Olyrum in Aulone, quem vocant* Messeniæ *sitam*, Dorium *dicunt*. Videsis fragmentum Stephani.

32 Δωσίθεος ἐν αὐτῇ τῇ πόλει φησὶν ὑπὸ, &c.] Dositheus auctor est in urbe Dorio, à Thamyra, inventam fuisse Harmoniam quæ dicitur Dorius, ab hac urbe; sed verosimilius est modos canendi apud veteres Græcos nomen accepisse à Gentibus, quæ illo peculiari musicæ modo gaudebant. Septem verò modi numerantur à Boëthio de Musica lib. 4. c. 14. quorum nomina sunt hæc, Hypodorius, Hypophrygius, Hypolydius, Dorius, Phrygius, Lydius, Myxolydius; scilicet à Doriensibus, Phrygiis, Lydiis.

33 Δῶρος, πόλις Φοινίκης ὡς καὶ Ἰώσηπος.] Dorus, urbs Phœniciæ ex Josepho; qui eam variis in locis memorat, ac contra sententiam Apionis Grammatici, qui eam in Idumæa locabat ignarus, Phœniciæ urbem inquit esse lib. 2. contra eumdem Apionem: Ἡ μὲν Ἰδουμαία τῆς ἡμετέρας χώρας ἐστὶν ὅμορος, κατὰ Γάζαν κειμένη, καὶ Δῶρα ταύτης ἐστὶν οὐδεμία πόλις. Τῆς μέντοι Φοινίκης παρὰ τὸ Καρμήλιον ὄρος Δῶρα πόλις ὀνομάζεται, μηδὲν ἐπικοινωνοῦσα τοῖς Ἀπίωνος φλυαρήμασι. Τεσσάρων γὰρ ἡμερῶν ὁδὸν τῆς Ἰδουμαίας ἀφέστηκεν. i. e. *Idumæa quidem nostræ regioni est finitima, posita juxta Gazam, & nulla hujus civitas Dora est; Phœniciæ verò juxta montem Carmelum* Dora *civitas nuncupatur, quæ nihil commune habet cum Apionis nugamentis; quatuor enim dierum itinere distat ab Idumæa.* Videsis quæ de eadem urbe ad Stephani fragmentum annotamus.

34 Παυσανίας δὲ Δωριεῖς αὐτούς φησιν.] Pausanias iste, quem tamquam per aversionem nobis vendit, diversus est à Pausania Cappadoce, de quo vide commentariolum nostrum auctorum, quos ad testimonium vocat auctor noster.

35 Δώτιον, πόλις Θεσσαλίας, &c.] Dotium, urbs Thessaliæ, quam Magnesiæ adscribit Plinius lib. 4. c. 9. eadem erat urbs. Magnesia enim erat Thessaliæ annexa.

E.

ἜΑΡΕΣ [1], ἔθνος Ἰνδικὸν, τὸ μετὰ Δηριάδου Διονύσῳ πολεμησάντων. A

ἜΒΟΡΑ [2], πόλις παρωκεανῖτις μετὰ τὰ Γάδειρα. Τὸ ἐθνικὸν, Ἐβορεύς. B

ἙΒΡΑΙ͂ΟΙ [3], οὕτως Ἰουδαῖοι, ἀπὸ Ἀβράβωνος, ὥς φησι Χάραξ. C

ἘΒΡΩ͂Ν [4], πόλις ἐν Χαναναίᾳ τῆς Ἰουδαίας. Τὸ ἐθνικὸν, Ἐβρώνιος.

Ε'Γ-

E.

EARES, populi Indiæ, qui cum Deriade contra Dionysum pugnarunt.

EBORA, urbs juxta Oceanum post Gades. Gentile, Eborensis.

EBRÆI, sic Judæi, ab Abrabone, ut inquit Charax.

EBRON, urbs in Chananæa Judææ. Gentile, Ebronius.

EN-

1 Ἔαρες, ἔθνος Ἰνδικὸν, τὸ μετὰ Δηριάδου, &c.] Eares, gens Indica earum, quæ una cum Deriade adversus Dionysum bellum-gesserunt. De hac Indica gente altum apud alios est silentium; at Deriades ille cujus sæpè meminit auctor noster, fuit rex Indorum, qui adversus Dionysum bellum gessit; quem sæpe sæpius celebrat Nonnus Dionysiacorum libris ac præcipuè lib. 21. v. 228. ubi negat Deos esse Dionysum, Solem, Jovem, & astra, Saturnum & reliquos, ac solum novit Deos terram & aquam; *Liber pater*, *Bacchus*, & *Dionysus* idem est, etsi tribus nominibus gaudet; ac obiter notandum *Dionysum* semper dici de Deo: *Dionysium* verò de homine, in quo multi etiam viri eruditi peccant, ut jam alibi annotavimus.

2 Ἔβορα, πόλις παρωκεανῖτις μετὰ τὰ Γάδειρα.] Ebora, urbs ad-oceanum post Gades; loquitur epitomator noster de Ebora Lusitaniæ oppido, quod vulgo Lusitanis dicitur *Ebora de Alcobaza*, auctore Duarte Nunez regio consiliario in descriptione Lusitaniæ, quam vulgari lingua conscripsit, cujus etiam meminit Mela lib. 3. c. 1. quod *Castellum in littore* vocat; neque aliud invenitur oppidum hujus nominis in totius Hispaniæ maritima ora, post Gades; quod etiam accipi potest de Ebora celeberrima Lusitaniæ urbe. Veteres enim Geographi celebres urbes etsi longe aliquantulum à mari distarent, *maritimas* vocabant, ut sciunt qui in eorum lectione non sunt hospites; de qua videsis L. And. Resendium de antiquitatibus Eboræ, Jacobum Menoetium Vasconcelli Lusitanum de Municipio Eborensi; at de Ebura Carpetaniæ urbe, quæ ab aliquibus *Elbora* appellatur, ac vulgo dicitur *Talavera de la Reina*, nullo modo accipi potest. Quam longissime enim à mari distat, de qua videsis quæ in Αἴβουρα annotavimus, ac insuper nunc ei reddimus alumnum suum Joannem Marianam Hispaniæ historicorum facile principem, qui eam natalibus suis illustravit.

3 Ἑβραῖοι, οὕτως Ἰουδαῖοι ἀπὸ Ἀβράβωνος, &c.] Hebræi, sic Judæi, ab Abrabone ex Charace. Sane noster auctor elegit auctorem valde hospitem in Hebræorum rebus; siquidem inquit Hebræos dictos fuisse ab Abrabone; nempe ab Abrahamo; Hebræorum verò nomen nullo modo deduci potest ab Abrahamo, imo potius Abrahamus fuit primus, qui *Hebræus* fuit vocatus; עברי *Hebri* enim h. e. *Hebræus* id est *transiens* dicitur Geneseως c. 14. quod relicta patria transierit Euphratem, unde *Hebræi* videntur dicti; & optime misera gens adimplet nominis sui etymologiam. Transeuntes enim ex regione ad regionem vagantur, hinc illuc ejecti & expulsi adeo ut & in parœmiam cesserint Gallis. Apposite enim hi solent dicere *comme un Juif errant* de homine, qui nullas habet sedes, sed vagus hac & illuc errat. Alii ab Heber patriarcha eorum nomen deducunt, in cujus familia remansit incorrupta lingua Hebræa, quam ideo vocare solent לשון עבר *leson Heber*. i. e. *linguam Heber*, quam opinionem sequitur Josephus Antiquit. lib. 1. c. 7. Postea *Judæi* vocati fuere à Judah filio Jacob patriarchæ, de quibus suo loco agemus.

4 Ἐβρὼν, πόλις ἐν Χαναναίᾳ τῆς Ἰουδαίας.] Ebron, onis, urbs in Chananæa Judææ celeberrima olim Abrahami παροικίᾳ, & Davidis Regis per septem annos regia. Hebraïce dicitur חברון *Chebron*, sed literam gutturalem Græci & Latini plerumque negligunt, prius קרית ארבע *Kiriath arba*. i. e. *urbs arba* vocabatur, ut refertur Josue c. 14. versu ultimo. Id nominis hoc in loco est nomen proprium, sed significat etiam in lingua Hebraica quatuor, qua amphibolia aliqui decepti putarunt sic appellatam fuisse hanc urbem, quod ibi sepulti essent quatuor patriarchæ, Adam, Abraham, Isach, Jacob, & hæc est recepta opinio inter proletarios trium religionum, quem locum olim Christiani templo inibi structo ab Helena, nunc Turci, *Moschea* (sic *orationis domum* vocant) factâ venerantur prohibito aditu Judæis & Christianis, sed patriarcharum monumenta seu Cenotaphia per fenestram ostenduntur, ut referunt qui per illam regionem peregrinati sunt. Nullæ sunt opiniones magis incertæ, quam quæ pro certissimis ab omnibus vulgo recipiuntur. Libet expendere verba Josue ex ejus capite versu que supra citato ושם חברון לפנים קרית ארבע האדם הגדול בענקים הוא i. e. *Vesem Chebron lephanim Kiriath* Arba *ha adam hagadol baanakim hu*. i. e. *Et nomen Chebron antea Kiriath Arba homo magnus inter Anakim ipse*. Hæc sunt ipsissima verba, quæ κατὰ πόδα interpretatus sum; ex amphibolia duorum illorum nominum ארבע & אדם; quæ sunt nomina propria, & appellativa procedit error, qui totus corruit, cum אדם *adam* habeat articulum ה *ha* præpositivum qui in hac lingua nominibus propriis non præponitur sed appellativis. Quare hoc in loco τὸ *adam* non est nomen proprium sed appellativum, ac tunc significat *hominem*. Rabini verò dicunt sic dictam fuisse, quod illic fuissent quatuor illi gigantes, quorum fit mentio Num. c. 13. v. 23. hisce verbis (Hebraica omitto) *Et adscenderunt per meridiem, & venerunt usque ad Chebron: & illic Achiman, Sesai, & Thalmai filii Anac. Chebron verò septem annis ædificata fuit ante Soan* [Tanim] *Ægypti*. Sed sententia Rabinorum vacillat, quia post τὸ ארבע *arba*. i. e. *quatuor* sequitur illud האדם, *haadam* h. e. *homo*, ac innuit τὸ *arba* præcedens esse nomen proprium. Ex sacro textu, tantum constat tres Patriarchas fuisse illic sepultos, Abrahamum, Isachum & Jacobum, ut videre est ex Geneseως c. 49. v. 29. & 30. & ex c. 50. v. 13. Antiquæ Chebronis ruinæ tantum in monte ubi sita erat, apparent; nova ab antiqua loco differt, teste Justo Hebræo in sua Terræ Sanctæ Charta geographica; antiqua verò Chebron fuit una ex Civitatibus refugii, ut apparet ex Josue c. 20. v. 7. de qua sic loquitur Josephus Antiquit. lib. 5. c. 2. Καὶ τὴν μὲν κάτω λαβόντες σὺν χρόνῳ πάντας ἔκτειναν τοὺς ἐνοικοῦντας, χαλεπὴ δ' ἦν ἡ καθύπερθεν αὐτοῖς αἱρεθῆναι, τειχῶν ὀχυρότητι καὶ φύσει τοῦ πεδίου. ὅθεν μεταστρατοπεδεύσαντες εἰς Χεβρῶνα, καὶ ταύτην ἑλόντες, κτείνουσι πάντας. ὑπελείπετο δὲ τὸ τῶν γιγάντων ἔτι γένος, οἳ διὰ σωμάτων μεγέθη, καὶ μορφὰς οὐδὲν τοῖς ἄλλοις ἀνθρώποις παραπλησίας, παράδοξον ἦσαν θέαμα, καὶ δεινὸν ἄκουσμα. Δείκνυνται δ' ἔτι καὶ νῦν

τούτων

A ἘΓΓΑ'ΔΑ [5], κώμη μεγάλη, πλησίον Σοδόμων Ἀραβίας. Τὸ ἐθνικὸν Ἐγγαδηνὸς, ὡς Ζωαρηνός· καὶ θηλυκῶς, καὶ οὐδετέρως.

ENGADA, vicus magnus prope Sodoma Arabiæ. Gentile Engadenus, ut Zoarenus; & fœm. & neutro-genere.

ἘΓΓΕΛΑ͂ΝΕΣ [6], ἔθνος Ἰλλυρίας, οἱ αὐτοὶ τοῖς Ἐγχελέαις, ὡς Μνασέας ἐν γ' τῆς περιηγήσεων.

B ENGELANES, populi Illyriæ, iidem, qui Encheleæ, ut Mnaseas secundo Periegesεων.

ἘΓΓΥΐΟΝ [7], πόλις Σικελίας. Τὸ ἐθνικὸν, Ἐγγυϊνος, ὡς Ῥηγῖνος.

ENGYION, urbs Siciliæ. Gentile, Engyinus, ut Rheginus.

ἘΓΕ'ΣΤΑ [8], πόλις Σικελίας, ἔνθα θερμὰ ὕδατα, ὡς Φίλων· ἀπὸ Ἐγέστου τοῦ ἥρωος. Τὸ ἐθνικόν, Ἐγεσταῖος· καὶ θηλυκῶς.

C EGESTA, urbs Siciliæ, ubi calidæ aquæ, ut Philon, ab Egesto Troiano. Gentile, Egestæus, & fœmin. gen.

ἜΓΡΑ [9], πόλις Ἀραβίας, πρὸς τῷ Αἰλανίτῃ κόλπῳ· Τὸ ἐθνικὸν Ἐγρηνὸς, ὡς Βοστρηνός.

EGRA, urbs Arabiæ, juxta sinum Ailanitem. Gentile, Egrenus, ut Bostrenus.

ἘΓΧΕΛΕΙ͂Σ [10], ἔθνος Ἰλλυρικόν· ἢ ἀπὸ τῆς Ἐγχελῆς, ἢ ἀπὸ τοῦ Ἐγχελέως. Λέγεται καὶ Ἐγχελέαι, ἀπὸ τοῦ Ἐγχελέης, ἢ Ἐγχελέας. Λέγεται καὶ Ἐγχελὶς, θηλυκῶς. Οἱ οἰκοῦντες, Ἐγχελεῖς.

D ENCHELEI, populi Illyriæ, vel ab Encheles, vel ab Encheleus. Dicitur etiam Encheleæ, ab Enchelees, vel Encheleas. Dicitur etiam Enchelis, fœm. gen. Incolæ, Enchelei.

ἜΔΔΑΝΑ [11], πόλις πρὸς τῷ Εὐφράτῃ, * κατοικία Φοινίκων, ἀπὸ Ἐδδάνου ἡγεμόνος. [12] Τὸ ἐθνικόν, Ἐδεβησσεὺς, καὶ Ἐδεβήσσιος.

E EDDANA, urbs juxta Euphratem, habitatio Phœnicum, ab Eddano duce. Gentile, Edebesseus, & Edebessius.

ἘΔΕΣ- EDES-

τούτων ὀστᾶ, μηδὲν τοῖς ὑπὸ πίστιν ἐρχομένοις ἐοικότα. Καὶ τοῦτο μὲν τοῖς Λευίταις ἐξαίρετον γέρας ἔδοσαν, &c. i. e. *Et capta inferiore ejus parte* [loquitur de Hierosolyma] *omnes habitatores terræ occiderunt. Superior verò erat difficilis captu murorum munitionibus & loci naturâ, unde duxerunt-copias in Chebronem, & eam capientes, occidunt omnes. Superstes adhuc erat ibi gigantum genus, qui corporum magnitudine & forma cæteris dispares erant paradoxum spectaculum & horribile auditu; ostenduntur adhuc hodie horum ossa incredibilibus similia: hoc oppidum Levitis honoris gratia concessum est, &c.*

5 Ἐγγάδα, κώμη μεγάλη, πλησίον Σοδόμων Ἀραβίας.] Engada, pagus magnus prope Sodoma Arabiæ. Sodoma pertinebant ad Judæam, non ad Arabiam; Hebraice dicitur עין גדי *engedi* i. e. *fons*, seu *oculus hædi*. Vocatus etiam fuit Chasefon thamar, ut apparet ex Paralipomenων lib. 2. c. 20. v. 2. causam & etymologiam nominis ignoro: Josepho de bello Judaico lib. 5. c. 3. juxta Rufini distinctionem Engaddi dicitur & πολίχνη. i. e. *oppidulum* vocatur; ejus vineas celebrat Selomoh rex Cantico Canticorum c. 1. v. 14. Ptolemæus quoque eam memorat lib. 5. c. 16. & inter Judææ oppida numerat.

6 Ἐγγελᾶνες, ἔθνος Ἰλλυρίας, &c.] Engelanes, gens Illyriæ, iidem cum Encheleis, quos paulò infra celebrat, quorum etiam meminit Scylax in Ἐγχελεῖς.

7 Ἐγγυΐον, πόλις Σικελίας.] Engyion, urbs Siciliæ, quam Cretenses condiderunt nomine imposito à fontis nomine, qui propè fluebat, auctore Diodoro Siculo historicæ bibliothecæ lib. 4. Plutarchus quoque in Marcello eam memorat.

8 Ἐγέστα, πόλις Σικελίας, &c.] Egesta, urbs Siciliæ balneis celebris, à qua Egestanæ aquæ; ipsa nomen accepit ab Egeste Trojano. qui Andino vati Æneid. lib. 1. dicitur Acestes

——— *sunt & Siculis regionibus urbes*
Armaque, Trojanoque à sanguine clarus Acestes.

Ad quem locum Servius, post fabulam, quam de Aceste affert, inquit Egestum, quem poëta *Acestem* vocat, ex matris nomine civitatem Trojanis condidisse, quæ antea *Egesta*, postea *Segesta* dicta est. Cur verò *Segesta* vocata fuerit, expressis verbis refert Festus de verborum significatione. Sic enim ille: *Segesta, quæ nunc appellatur, oppidum in Sicilia est, quod videtur Æneas condidisse, præposito ibi Egesto, qui eam* Egestam *nominavit, sed præposita est ei s litera, ne obscæno nomine appellaretur, ut factum est in Malevento, quod* Beneventum *dictum est, & in Epidamno, quod usurpatum* *Dyrrhachium.* Diodorus Siculus lib. 20. auctor est, ab Agathocle Syracusanorum tyranno excisam fuisse, atque *Dicæpolin* vocatam. Ejus oppidanos coluisse virorum effigie Porpacem, Crimissum, & Telmissum fluvios refert Ælianus de varia historia lib. 2. c. 33. Ethnici enim fluvios etiam vel virorum vel boum effigie, vel ἀμόρφους, venerabantur, eodem teste libro capiteque citato. Unde Virgilius Æneid. lib. 8. v. 77. canit:

Corniger Hesperidum fluvius regnator aquarum,
Adsis ô tandem, & propius tua numina firmes.

Epitomator noster existimat *Egestam* & *Acestem* fuisse diversas urbes, siquidem utramque suo loco celebrat, quod & Salmasius in Solinum fol. 112. confirmat, at contrarium asserit Serv. ad illud Virgilii ex Æneid. lib. 5. v. 718.

Urbem appellabunt permisso nomine Acestam.

9 Ἔγρα, πόλις Ἀραβίας.] Egra fuit urbs Arabiæ ad Ælanitem sinum; memoratur Plinio lib. 6. c. 28. Ptolemæo lib. 6. c. 7. inter Arabiæ Felicis urbes locatur; diversa fuit ab Agra Leanitarum Arabum regia, quoniam utramque suo loco celebrat epitomator noster, & Plinius libro, capiteque citato. Bochart. Geograph. Sacræ part. prior. putat, esse quæ Arabibus dicitur *Algiar*.

10 Ἐγχελεῖς, ἔθνος Ἰλλυρικόν.] Encheleis, gens Illyria, quæ etiam dicebatur *Encheleæ*, & *Engelanes*, ut in hac sectione & in Ἐγγελᾶνες inquit noster, de qua nulla memoratu digna inveniebam.

11 Ἔδδανα, πόλις πρὸς τῷ Εὐφράτῃ.] Eddana, urbs ad Euphratem, cujus apud alios nulla, quod sciam, fit mentio; in textu Græco huic lectioni subest asteriscus, cum nulla videantur deficere verba.

12 Τὸ ἐθνικὸν, Ἐδεβησσεὺς, καὶ Ἐδεβήσσιος.] Cum prius dixerit Eddanam urbem nomen habuisse à duce Eddano; nunc inquit ejus gentile dici Edebesseus, & Edebessius, quod est prorsus irregulare. Longe enim recedit à prototypi formâ, à quo debebat formari Eddaneus, vel Eddanus. Vide ergò ne sit aliquod lectionis monstrum.

13 Ἔδεσσα,

ἜΔΕΣΣΑ[13], πόλις Συρίας[14], διὰ A
τὴν τῶν ὑδάτων ῥύμην οὕτω κληθεῖσα, ἀπὸ τῆς ἐν
Μακεδόνι. Κατὰ μὲν τοὺς ἐγχωρίους, Ἐδεσσηνός·
παρὰ δὲ τοῖς πλείοσι τῶν ἀρχαίων, Ἐδεσσαῖος.

EDESSA, urbs Syriæ, propter aquarum impetum ſic vocata ab ea, quæ in Macedonia. Gentile, ſecundum indigenas, Edeſſenus, apud antiquorum plurimos, Edeſſæus.

ἘΔΟΥΜΑΙ͂ΟΙ[15], ἔθνος Ἀράβιον, ὡς
Σούνιος ἐν Ἀραβικῶν τετάρτῳ. [16] Τινὲς δὲ διὰ B
τοῦ ι γράφουσιν, ὡς εἰρήσεταί μοι ἐν τῷ ι.

EDUMÆI, populi Arabiæ, ut Sunius rerum Arabicarum lib. quarto; aliqui verò per i. ſcribunt, ut in incipientibus per i. dicemus.

ἝΔΡΑ, ἡ καθέδρα· οὕτω λέγονται ἕδραι
βουλῆς. Ἀφ' οὗ ἑδρίτης, ὁ οἰκέτης.

HEDRA, cathedra, ſic dicuntur ſedilia ſenatus. Unde *hedrites*, i.e. *famulus*.

ἘΘΝΕΣΤΑΙ, ἔθνος Θεσσαλίας, ἀπὸ C
Ἐθνέστου τῶν Νεοπτολέμου παίδων ἑνός, ὡς Ῥια-
νὸς δ καὶ ε.

ETHNESTÆ, populi Theſſaliæ ab Ethneſto uno, ex Neoptolemi filiis, ut Rhianus quarto, & quinto.

ΕἸΔΟΜΕΝΗ[17], πόλις Μακεδονίας·
Θουκυδίδης β. Τὸ ἐθνικόν, Εἰδομένιος, ὡς D
Κλαζομένιος.

IDOMENE, urbs Macedoniæ, Thucyd. lib. 2. Gentile, Idomenius, ut Clazomenius.

ΕἸΖΗΛΟΣ, φρούριον Σικελίας. Τὸ
ἐθνικόν, Εἰζηλῖνος.

IZELUS, Caſtellum Siciliæ. Gentile, Izelinus.

ΕἸΛΕΣΙΟΝ. [18] Ὅμηρος,

—— Καὶ Εἰλέσιον, καὶ Ἐρυθράς. E

Τὸ ἐθνικόν, Εἰλεσιεύς.

ILESION, Homerus,

—— *Et Ileſion, & Erythras.*

Gentile, Ileſieus.

ΕΙΛΕΙΘΥΙΑΣ[19], πόλις Αἰγυπτιακή.
Τὸ ἐθνικόν, Εἰλειθυοπολίτης.

ILITHYIAS, urbs Ægyptiaca. Gentile, Ilithyiopolites.

ΕἼΝΑ- INA-

13 Ἔδεσσα, πόλις Συρίας.] Edeſſa, urbs Syriæ. Alii Meſopotamiæ, alii Oſroënæ adſcribunt; eadem erat urbs. Namque Syria Meſopotamiam, & Oſroënam comprehendebat. Africanus apud Euſebium Chronicorum lib. 1. auctor eſt. Edeſſæ ſervatum fuiſſe paſtorale tentorium patriarchæ Jacobi, quod imperante Antonino fulmine combuſtum fuiſſe tradit; non credo, nec ſunt ferendæ fabulæ, quæ nec ad pietatem, nec ad mores conducunt. Inter Edeſſam & Carras Imp. Antonius Caracalla occiſus fuit, cum levandæ veſicæ gratia ex equo deſcendiſſet, auctore Æl. Spartiano in Caracalla, quod etiam prodit Euſ. Chronic. lib. 1. apud quem perperam legitur πρὸς Καρίαις pro πρὸς Κάῤῥαις. Imperator enim ille, cum occiſus eſt, tendebat ex Edeſſa, ubi hiemaverat Carras Luni Dei viſitandi cauſâ, qui apud Carrenos colebatur, teſte eodem Spartiano loco citato; fortean Carreni non credebant eſſe Deos fœminas. Itaque ex luna fecere lunum. Quin etiam in lingua Hebræa non eſt nomen Deæ, unde Aſthoreth quæ apud Latinos dicitur dea, in Sacra Scriptura dicitur Deus Reg. lib. 1. ſecundum Hebræos, ſeu tertio ſecundum Latinos c. 11. v. 5. וילך שלמה אחרי עשתרת אלהי צדנים i.e. *Vaielec Selomoh achare Aſthoret elohe Sidonim.* i.e. *& abiit Selomoh poſt Aſthoret Deum Sidonorum.* Græcis & Latinis dicitur *Aſtarte* Dea. Apud Strabonem lib. 16. legimus *Bambycem*, *Edeſſam*, *Hierapolim*, unam eamdemque fuiſſe civitatem, in quo *Atargatis* Dea colebatur: in Chronico Carionis lib. 5. dicitur à Turcis vocari *Orpha*, ubi fuit tumulus Gothofridi Bilionei.

14 Διὰ τὴν τῶν ὑδάτων ῥύμην, &c.] Inquit epitomator noſter *Edeſſam* vocatam fuiſſe hanc Syriæ urbem διὰ τὴν τῶν ὑδάτων ῥύμην. i.e. *propter aquarum impetum*; neſcio ex qua lingua id deducat; ac deinde addit ἀπὸ τῆς ἐν Μακεδόνι, lege ἀπὸ τῆς ἐν Μακεδονίᾳ, videlicet Edeſſam Syriæ urbem nomen accepiſſe ab Edeſſa, quæ in Macedonia, cujus meminit Conſtant. Porphyrog. de Them. lib. 2. Them. 2. Macedoniæ, Strabo lib. 7. ſed nihil memoratu dignum de ea referunt.

15 Ἐδουμαῖοι, ἔθνος Ἀράβιον.] Breviator noſter videtur duas diverſas gentes facere Edumæos, & Idumæos. Nam in hac ſectione inquit Edumæos eſſe gentem Arabiæ, in Ἰδουμαῖοι verò inquit Idumæos eſſe gentem Hebræorum, ſed fallitur. Nam una eademque gens fuit, de quibus videſis quæ in Ἰδουμαῖοι annotamus.

16 Τινὲς δὲ διὰ τοῦ ι γράφουσι, ὡς, &c.] Inquit ab aliquibus Edumæos ſcribi per jota i.e. *Idumæos*, de quo promittit ſe dicturum in litera *i.* ubi ſui oblitus nihil dicit. Ergo ſi aliquibus Edumæi ſcribuntur Idumæi, iidem fuere populi.

17 Εἰδομένη, πόλις Μακεδονίας.] Idomene, civitas Macedoniæ ex Thucydidis lib. 2. memoratur, cujus libro citato ſunt verba: Ὁ δὲ στρατὸς τῶν Θρακῶν ἐκ τῆς Δοβήρου ἐσέβαλε πρῶτον μὲν ἐς τὴν Φιλίππου πρότερον οὖσαν ἀρχήν, καὶ εἷλεν Εἰδομένην μὲν κατὰ κράτος, Γορτυνίαν δὲ καὶ Ἀταλάντην, καὶ ἄλλα ἄττα χωρία, &c. i.e. *Exercitus verò Thracum Dobero profectus, primum quidem irrupit in regnum, quod prius erat Philippi, & Idomenem quidem per vim cepit, Gortyniam verò, & Atalantam, & alia quædam oppida*, &c. Hujus oppidani *Idomenii* dicebantur; Plinio verò lib. 4. c. 10. *Idomenenſes* dicuntur.

18 Εἰλέσιον· Ὅμηρος.] Ileſium ex Homero celebrat epitomator noſter, cujus affert hemiſtichium. Ejus integer verſus Il. 2. v. 499. ſic legitur:

Οἵ τ' ἀμφ' Ἅρμ' ἐνέμοντο, καὶ Εἰλέσιον, καὶ Ἐρυθράς.

Quique circum Herma habitabant, & Ileſium, & Erythras.

Ex Strabonis lib. 9. apparet fuiſſe oppidum Bœotiæ, ac ſic dictum fuiſſe: παρὰ τὸ ἕλος. i.e. *à lacu*, juxta quem ſitum erat: Ἕλος τε καὶ Ἑλεὼν, καὶ Εἰλέσιον ἐκλήθη διὰ τὸ ἐπὶ τοῖς ἕλεσιν ἱδρῦσθαι· νυνὶ δὲ οὐχ ὁμοίως ἔχει τὰ πάντα, ἢ ἀνοικισθέντων, ἢ τῆς λίμνης ἐπὶ πολὺ ταπεινωθείσης, διὰ τὰς ὕστερον γενομένας ἐκρύσεις. i.e. *Helos quoque & Heleon, & Heileſion dicta fuere, quod propè lacus ſitæ eſſent: quæ omnia nunc non eodem-modo ſe habent, vel quod de integro-condita ſunt, vel quia poſtea temporis aqua defluente palus admodum ſubſederit.*

19 Εἰλειθυίας, πόλις Αἰγυπτιακή.] Sæpe ſæpius in hujuſmodi oppidorum nominibus peccatur in ſcriptura apud Stephanum, quod jam alibi annotavimus. Sic debet ſcribi, Εἰλειθυίας πόλις, πόλις Αἰγυπτιακή. i.e. *Ilithyiæpolis*, [Lucinæ urbs] *urbs Ægyptiaca*. Hinc gentile Ilithyiopolites. Memoratur Ptolemæo lib. 4. c. 5. in Thebarum Nomo.

 20 Ἐκα-

ΕΙ'ΝΑΤΟΣ, πόλις Κρήτης, ὡς Ξενίων A φησί. Τὸ ἐθνικὸν, Εἰνάτιος. Τινὲς δὲ ὄρος, καὶ ποταμὸν, ἐν ᾧ τιμᾶσθαι τὴν Εἰλείθυιαν Εἰνατίνην.

ΕΙ'ΡΕΣΙ'ΔΑΙ, δῆμος τῆς Ἀκαμαντίδος φυλῆς. Ὁ δημότης, Εἰρεσίδης. Τὰ τοπικὰ, B ἐξ Εἰρεσιδῶν. Καὶ τὰ λοιπὰ οὕτω.

ΕʹΚΑΔΗΜΕΙΑ[20], ἢ Ἀκαδήμεια, ἀπὸ Ἀκαδήμου. [21] Καὶ Ἀθήνησι τόπος ὁ Κεραμικός [22] ὁ ἥρως δὲ, διὰ τοῦ ε γράφεται. Οἱ δὲ C ὅτι Ἔχεμος ὁ Ἀρκὰς συστρατεύσας τοῖς Διοσκούροις, ὑποχείριον ἔσχε τὴν Ἀττικήν. Ἐξ οὗ ἐχεμήδειόν φασιν. Ὁ δημότης, Ἀκαδημαϊκὸς, τροπῇ καὶ τῆς τελευταίας ε εἰς η.

ἙΚΑ'ΛΗ[23], δῆμος τῆς Λεοντίδος φυλῆς. D Ὁ δημότης, Ἑκάλειος. Τὰ τοπικὰ Ἑκάληθεν, Ἑκάληνδε, Ἑκαλῆσι· καὶ Ἑκάλειος Ζεύς.

ἙΚΑΤΗ'ΣΙΑ[24], οὕτως ἡ Ἰδριὰς πόλις ἐκαλεῖτο Καρίας. Ναὸν γὰρ τεύξαντες οἱ Κᾶρες, τὴν θεὸν Λαγινίτην ἐκάλεσαν, ἀπὸ τοῦ E φυγόντος ζώου ἐκεῖ, καὶ τὰ ἐτήσια τελοῦντες ὠνόμασαν. Ὁ πολίτης, Ἑκατήσιος.

ἙΚΑΤΟ'ΝΝΗΣΟΙ[25], οὕτω περὶ τὴν Λέσβον νησία κ. [26] Ὡς Στράβων, περὶ τὸν Ἕκατον τὸν Ἀπόλλωνα. Τιμᾶται γὰρ διαφόρως F ἐν τοῖς τόποις Σμινθεὺς, Κιλλαῖος, Γρυνεύς. Οἱ οἰκοῦντες, Ἑκατοννήσιοι.

ἙΚΑΤΟ'ΜΠΥΛΟΣ[27], πόλις Παρθίας,

INATUS, urbs Cretæ, ut Xenion inquit. Gentile, Inatius; aliqui verò montem & fluvium esse dicunt, ubi Lucina Inatina colitur.

IRESIDÆ, populus Acamantidis tribus, popularis, Iresides. Localia, ex-Iresidarum; & reliqua eodem modo.

ECADEMIA, vel Academia, ab Academo. Est & Athenis locus *Ceramicus* dictus, heros vero per *e* scribitur, alii verò, quod Echemus Arcas unà cum Dioscuris exercitum ducens Atticam subegit, ex quo *echemedion* dicunt. Popularis, Academaicus, verso ultimo epsilon in eta.

HECALE, populus Leontidis tribus, popularis, Hecalius. Localia, ex-hecale, ad-hecalen, in-hecale. Dicitur etiam Hecalius Jupiter.

HECATESIA, sic Idrias urbs Cariæ vocabatur. Templum enim fabricantes Cares, Deam *Laginiten* vocaverunt, ab animali illuc fugiente, & annua sacra facientes sic nominarunt. Civis, Hecatesius.

HECATONNESI, sic circa Lesbum viginti parvæ insulæ [*vocabantur*,] ut Strabo, ab Hecato Apolline. Diversis enim nominibus colitur in illis locis, Smintheus, Cillæus, Gryneus. Incolæ, Hecatonnesii.

HECATOMPYLOS, urbs Parthiæ, orien-

20 Ἐκαδήμεια, ἢ Ἀκαδήμεια.] Ecademia, seu Academia, erat gymnasium Athenis celeberrimum, ubi philosophi se exercebant, qui inde *Academici* dicebantur; tria verò fuere Athenis gymnasia celeberrima, Lycæum, Cynosarges, Academia, auctore Harpocratione in Ἀκαδημία.

21 Καὶ Ἀθήνησι τόπος ὁ Κεραμικός.] Inquit Academiam quoque dici locum Athenis, qui *Ceramicus* dicebatur. Id etiam legimus apud Hesychium in Ἀκαδημία. Ejus sunt verba: *Λέγεται δὲ καὶ γυμνάσιον Ἀθήνησιν ἀπὸ Ἀκαδήμου ἀναθέντος, καὶ τόπος, καλεῖται γὰρ οὕτως ὁ Κεραμεικός.* i. e. *Dicitur verò etiam gymnasium Athenis* [Academia] *ab Academo*, [qui] *id consecravit, & locus, vocatur enim* Ceramicus.

22 Ὁ ἥρως δὲ, διὰ τοῦ ε γράφεται.] Heros à quo nomen accepit Academia per *e* scribitur, ut inquit noster, sed apud Harpocrationem & Hesychium locis citatis per *a* dicitur *Academus*. Utroque modo invenitur, ut testatur Etymologus in Ἀκαδήμιον.

23 Ἑκάλη, δῆμος τῆς Λεοντίδος φυλῆς.] Hecale, populus id est, oppidum Leontidis tribus, cujus popularis, id est, oppidanus dicebatur *Hecalius*, unde *Jupiter Hecalius*, ut inquit noster, qui à Plutarcho in Theseo celebratur; apud Hesych. verò Jupiter Hecalius ab Hecale, qui eum consecravit, nomen habere dicitur. Fuit autem Hecale heroina in quam scripsit poëma Callimachus, cui sacrificabant, quod Theseum hospitio exceperit, auctore Etymologo.

24 Ἑκατήσια, οὕτως ἡ Ἰδριὰς πόλις ἐκαλεῖτο Καρίας.] Hecatesia, urbs Cariæ, quæ *Idrias* vocabatur, & *Chrysaoris*, auctore nostro auctore in Ἰδριάς, dicta vero fuit *Hecatesia*, ut inquit noster ἀπὸ τοῦ φυγόντος, &c. animal verò illud erat λαγίδιον. i. e. *lepusculus*, à quo nomen accepit dea *Laginita*, cui ἐτήσια. i. e. *annualia festa* celebrabant.

25 Ἑκατόννησοι, οὕτω περὶ τὴν Λέσβον νησία κ.] Hecatonnesi, sic 20. parvæ-insulæ circa Lesbum dictæ fuerunt, ab Apolline Hecato ex Strabone, qui de eis lib. 13. sic loquitur: *Κατὰ δὲ τὸν πορθμὸν τὸν μεταξὺ τῆς Ἀσίας, καὶ τῆς Λέσβου νησία ἐστὶ περὶ εἴκοσι· ὡς δὲ Τιμοσθένης φησὶ, τετταράκοντα· καλοῦνται δ' Ἑκατόννησοι συνθέτως, ὡς Πελοπόννησος, κατὰ ἔθος τι τοῦ Ν γράμματος πλεονάζοντος ἐν τοῖς τοιούτοις, ὡς Μυόννησος, καὶ Προκόννησος λέγεται, καὶ Ἁλόννησος· ὥστε Ἑκατόννησοί εἰσιν, οἷον Ἀπολλώννησοι. Ἕκατος γὰρ ὁ Ἀπόλλων· παρὰ πᾶσαν γὰρ τὴν παραλίαν ταύτην ὁ Ἀπόλλων ἐκτετίμηται μέχρι Τενέδου, Σμινθεὺς, ἢ Κιλλαῖος καλούμενος, ἢ Γρυνεὺς, ἤ τινα ἄλλην ἐπωνυμίαν ἔχων.* i. e. *Juxta fretum, quod inter Asiam & Lesbum insulæ-parvæ sunt circiter viginti: Timosthenes* XL *inquit: ea uno nomine* Hecatonnesi, *voce ut* Peloponnesus *composita: abundante ex quadam consuetudine in his altero* N, *ut in Myonnesus etiam*, & *Proconnesus*, *Halonnesus. Sunt igitur Hecatonnesi quasi Apollonnesi* [Apollinis-insulæ] *Hecatus enim Apollo. Etenim in tota ista ora colitur Apollo usque ad Tenedum*, Smintheus, *vel* Cillæus *nominatus*, *vel* Gryneus, *vel aliquod aliud cognomentum habens.*

26 Ὡς Στράβων, περὶ τὸν Ἕκατον, &c.] Sunt verba Strabonis trunca & inversa, quæ integra attulimus nota præcedenti, præterea pro περὶ τὸν Ἕκατον τὸν Ἀπόλλωνα lege παρὰ τοῦ Ἑκάτου, &c. Namque hæ insulæ dictæ sunt *Hecatonnesi*, non quod essent circa Hecaton Apollinem, sed ab Hecato Apolline.

27 Ἑκατόμπυλος, πόλις Παρθίας.] Hecatompylos, urbs Parthiæ, id nominis sonat *Centum-portæ*, quam Græci condiderunt, auctore Q. Curtio lib. 6. c. 2. *Urbs erat ea tempestate clara Hecatompylos condita à Græcis; ibi stativa rex habuit, commeatibus undique advectis.* Fuisse verò Parthorum regiam apparet ex Strabonis lib. 11. *Εἰσὶ δ' ἀπὸ Κασπίων πυλῶν εἰς μὲν Ῥαγὰς στάδιοι πεντακόσιοι ὥς φησιν Ἀπολλόδωρος, εἰς δ' Ἑκατόμπυλον τὸ τῶν Παρθυαίων βασίλειον, χίλιοι διακόσιοι ἑξήκοντα.* i. e. *Sunt verò à Caspiis portis ad Rhagas stadia* IↃ, *auctore Apollodoro: ad Hecatompylon autem Parthorum regiam* CIↃ CCLX. De ejus hodierno nomine non convenit inter recentiores.

28 Ἑκ-

A θίας, ἀνατολικωτέρα Περσίδος. Τὸ ἐθνικὸν, Ἑκατομπύλιος.

ἘΚΒΑ'ΤΑΝΑ[28], ἡ μεγάλη μερὶς τῆς Μηδίας. Ἔστι καὶ Συρίας πόλις. Τὸ ἐθνικὸν Ἐκβατανηνὸς, ὡς Ταβιηνός.

B ἘΛΑΙ'Α[29], πόλις τῆς Ἀσίας, Αἰολικὴ, Περγαμηνῶν ἐπίνειον, ἣ Κιδαινὶς ὠνομάζετο, Μενεσθέως κτίσμα. [30] Ἔστι καὶ ἑτέρα Ἰταλίας, διὰ τοῦ ε ψιλοῦ Ἐλέα[31], ἐξ ἧς Ἐλεάται. Τῆς δὲ προτέρας, Ἐλαΐται. Ἔστι καὶ πόλις Φοινίκης Ἐλαία, μεταξὺ Τύρου καὶ Σιδῶνος, ὡς C Φίλων. Καὶ Ἐλαία Βιθυνίας ἐπίνειον, πλησίον Μυσίας. Ἔστι καὶ λιμὴν Αἰθιοπίας, καὶ νῆσοι τρεῖς.

ἘΛΑΙΕΥ'Σ, δῆμος τῆς Ἱπποθοωντίδος φυλῆς, ὡς Διονύσιος. Διόδωρος δὲ Ἐλαιοῦς, D ἀφ' οὗ ὁ δημότης Ἐλαιούσιος. Τὰ τοπικὰ, Ἐλαιοῦντόθεν, καὶ Ἐλαιοῦντάδε, καὶ Ἐλαιοῦσι. Λέγεται καὶ ἐξ Ἐλαιέως.

ἘΛΑΙ'ΟΥ τεῖχος, πόλις Λυκίας. Τὸ ἐθνικὸν, Ἐλαιοτειχίτης. E

ἘΛΑΙΟΥ͂Σ[32], πόλις ἐν Ἑλλησπόντῳ. Τὸ ἐθνικὸν, Ἐλαιούσιος· καὶ τὸ θηλυκὸν, Ἐλαιουσία. Ἔστι καὶ Ἄργους Ἐλαιοῦς.

ἘΛΑΙΟΥ͂ΣΣΑ[33], νῆσος Κιλικίας μετὰ τὴν Ἤπειρον[34], ἡ νῦν Σεβαστὴ, πρὸς τῷ Κωρύκῳ. [35] Εἰσὶ δὲ καὶ ἄλλαι νῆσοι ἑπτά. Τὸ F ἐθνικὸν, Ἐλαιούσσιος.

ἘΛΑ-

orientalior Perside. Gentile, Hecatompylius.

ECBATANA, magna pars Mediæ. Est & Syriæ urbs. Gentile, Ecbatanenus, ut Tabienus.

ELÆA, urbs Asiæ, Æolica, Pergamenorum navale, quæ *Cidænis* vocabatur, à Menestheo condita. Est & alia Italiæ, per *e* psilon Elea, à qua cives, Eleatæ; prioris verò, Elæitæ. Est & urbs Phœniciæ Elæa, inter Tyrum, & Sidonem, teste Philone. Est & Elæa Bithyniæ navale, prope Mysiam. Est & portus Æthiopiæ, & tres insulæ.

ELÆEUS, populus Hippothoontidis tribus, ut Dionysius; Diodorus verò Elæûs, à quo popularis, Elæusius. Localia, ex-elæunte, & in-elæuntem, & Elæuntibus. Dicitur etiam ex-elæeo.

ELÆOTICHOS, urbs Lyciæ. Gentile, Elæotichites.

ELÆUS, urbs in Hellesponto. Gentile, Elæusius, & fœmineum, Elæusia. Est & Elæûs Argis.

ELÆUSSA, insula Ciliciæ post Epirum, quæ nunc *Sebaste* ad Coricum: sunt verò, & aliæ septem insulæ. Gentile, Elæusius.

ELA-

28 Ἐκβάτανα, ἡ μεγάλη μερὶς τῆς Μηδίας.] Ecbatana, magna pars Mediæ. Quod apud nullum alium memini me legisse; apud Æschyl. verò in Persis fit mentio Agabatarum, ubi ejus Scholiasta inquit, esse Persarum gentem, quod non multum abludit ab Stephani mente. Fuere etiam Ecbatana Syriæ urbs, de qua in Ἀγβάτανα egimus; alia fuit etiam hujus nominis Mediæ civitas, in qua Daniel βάριν, i.e. *turrim* ædificavit, ubi reges Persarum, Medorum, atque Parthorum, sepeliebantur, cujus custodia, adhuc ætate Josephi, Judæo sacerdoti credebatur, ut ipse refert Antiquit. lib. 10. c. 12. de qua videsis Scaligerum in Euseb. ad N. MCCCIX. & notas nostras loco citato.

29 Ἐλαία, πόλις τῆς Ἀσίας, Αἰολική.] Elæa, urbs Asiæ, nempe minoris, Æolica. Idem est ac si dixisset, esse urbem Æolidis; Pergamenorum navale fuisse inquit, quod videtur desumpsisse ex Strabonis lib. 13. Sic enim ille de hac urbe loquitur: Ἐν δὲ τῷ πέραν τοῦ Καΐκου δώδεκα διέχουσα τοῦ ποταμοῦ σταδίους, Ἐλαία πόλις Αἰολικὴ, καὶ αὕτη Περγαμηνῶν ἐπίνειον, ἑκατὸν καὶ εἴκοσι σταδίους διέχουσα τοῦ Περγάμου. i.e. *Trans Caicum* XII *à flumine stadiis Elæa est urbs Æolica, eademque Pergamenorum navale*, CXX *stadiis distans à Pergamo.* Memoratur inter alios Pausaniæ quoque lib. 9. Ex hac Elæa fuisse Zenonem & Parmenidem putat Philippus Ferrar. Alexandrinus in suo Lexico geographico sed fallitur, ut patebit, in Ἐλέα.

30 Ἔστι καὶ ἑτέρα Ἰταλίας διὰ τοῦ ε ψιλοῦ.] Cum sectione præcedenti egerit de Elæa Æolidis urbe; nunc agit de Elea Italiæ urbe quæ per *e* psilon, scribitur, ut inquit noster, de qua suo loco agemus.

31 Ἐξ ἧς Ἐλεάται. Τῆς δὲ προτέρας Ἐλαιῖται.] Ex urbe Italiæ Elea gentile est, *Eleates*, quod etiam confirmatur ex Laërtio in vita Zenonis, à quo Zeno *Eleates* vocatur; ex Elæa verò Æolica dicitur *Elaïtes*: quare apud Stephanum pro Ἐλαιῖται lege Ἐλαΐται. Ex Suida in Ἐλέα. Sic enim ille: Λέγεται δὲ καὶ ἑτέρα πόλις Ἐλαία διὰ διφθόγγου, ἧς ὁ πολίτης, Ἐλαΐτης. i.e. *Dicitur verò & altera urbs Elæa per diphthongum, cujus civis Elaïtes.* Et apud Suidam & apud Laërtium in vita Zenonis perperam scribitur prius nomen Eleæ Ὕλη, pro Ὑέλη, ut est apud Strabonem, cujus verba apponemus in Ἐλέα.

32 Ἐλαιοῦς, πόλις ἐν Ἑλλησπόντῳ.] Elæus, untis, urbs in Hellesponto. Memoratur Ptolemæo lib. 3. c. 12. in Chersonneso Thraciæ; eadem erat urbs. Nam Chersonnesus Thraciæ ab oriente haud longè distabat ab Hellesponto, ut apparet ex eodem auctore loco citato. Ejus quoque fit mentio in Excerptis ex Strabonis lib. 7. fine, in fine, ubi Ἐλεοῦς scribitur, ac masculino genere dici annotatur.

33 Ἐλαιοῦσσα, νῆσος Κιλικίας.] Elæussa, insula Ciliciæ. Memoratur Josepho Antiquit. lib. 16. c. 8. apud quem Eleussa sine diphthongo scribitur, quod in hujusmodi nominibus apud auctores frequenter contigit, sic nota præcedenti Ἐλεοῦς apud Strabonem, Ἐλαιοῦς apud nostrum & apud Ptolemæum legimus, idem accidit quoque in accentibus; Elæussæ quoque meminit Strabo lib. 12. Καὶ τὰ ἐν τῇ τραχείᾳ Κιλικίᾳ, ἐν ᾗ τὴν Ἐλαιοῦσσαν νησίον εὔκαρπον συνέκτισεν Ἀρχέλαος, &c. i.e. *Et quæ in aspera Cilicia sunt, in qua Elæussam insulam-parvam fertilem condidit Archelaus, &c.*

34 Ἡ νῦν Σεβαστὴ, πρὸς τῷ Κωρύκῳ.] Elæussam Ciliciæ asperæ insulam parvam sua ætate *Sebasten* i.e. *Augustam* dictam fuisse dicit, quod etiam testatur Josephus libro capiteque nota præcedenti citato; Coricus fuit urbs ejusdem Ciliciæ, patria Oppiani poëtæ de qua suo loco.

35 Εἰσὶ δὲ καὶ ἄλλαι νῆσοι ἑπτά.] Inquit esse alias quoque hujus nominis insulas septem, quarum apud alios nulla, quod sciam, fit mentio; Plin. lib. 5. c. 31. quatuor meminisse videtur. Ejus enim sunt ex libro citato verba: *In eodem situ Elæusa insula est & quatuor ante promontorium ex adverso Syriæ, Clides.* Forsitan quæ Plinio dicuntur *Clides*, nostro vocantur *Elæussæ*.

36 Ἐλά-

ΕΛΑΤΕΙΑ[36], πόλις μεγίστη Φωκίδος, ἀπὸ Ἐλάτου. [37] Ἔστι καὶ Θετταλίας. Τὸ ἐθνικὸν, Ἐλατεύς. [38] Ἔστι καὶ Θεσπρωτίας, ἣν καὶ Ἐλάτρειαν φασι, διὰ τοῦ ρ. Καὶ τὸ ἐθνικὸν, Ἐλατρειεύς. A

ΕΛΑΥΙΑ, φρούριον Σικελίας. Φίλιστος β. Τὸ ἐθνικὸν Ἐλαυιάτης, ὡς Ἰαμνιάτης καὶ Ἰαμνίτης. B

ΕΛΑΦΟΝΗΣΟΣ[39], μία τῶν Σποράδων νήσων, ἔχουσα πόλιν ὁμώνυμον. Τὸ ἐθνικὸν, Ἐλαφονήσιος. C

ΕΛΒΕΣΤΙΟΙ, ἔθνος Λιβύης· Φίλιστος η. περὶ δὲ τοὺς Λίβυας ἐκτ * Εὐρώπης Ἐλβέστιοι[40], καὶ Μασιλωοί.

ΕΛΒΩΝΘΙΣ, πόλις μεταξὺ Αἰγύπτου καὶ Κυρήνης. Τὸ ἐθνικὸν Ἐλβωνθίτης, ὡς Φλέγων. D

ΕΛΒΩ[41], νῆσος· Ἡρόδοτος δευτέρᾳ. Τὸ ἐθνικὸν Ἐλβῷος, ὡς Σαρδῷος.

ΕΛΓΟΣ, πόλισμα Λυκίας, ὡς Ξάνθος ἐν Λυκιακοῖς. Τὸ ἐθνικὸν Ἔλγιος, καὶ Ἐλγαῖος, ὡς Σιγαῖος. E

ΕΛΕΑ[42], πόλις Ἰταλίας, ὡς εἴρηται. [43] Ἐκαλεῖτο δὲ Βύλη. [44] Ὠνομάσθη δὲ Ἐλέα, ἀπὸ τοῦ παραῤῥέοντος ποταμοῦ[45], ἡ νῦν Βελέα.

ΕΛΕ-

ELATIA, urbs maxima Phocidis ab Elato. Est & Thessaliæ. Gentile, Elateus. Est & Thesprotiæ, quam & *Elatriam* dicunt per *r*, & gentile, Elatrieus.

ELAUIA, castellum Siciliæ, Philistus secundo. Gentile, Elauiates, ut Jamniates & Jamnites.

ELAPHONESUS, una Sporadum insularum, quæ habet urbem ejusdem nominis. Gentile, Elaphonesius.

ELBESTII, populi Libyæ, Philistus octavo. Circa verò Libyes........ *Europ. Elbestii, & Mastieni.*

ELBONTHIS, urbs inter Ægyptum & Cyrenen. Gentile, Elbonthites, ut Phlegon.

ELBO, insula, Herodot. secundo. Gentile, Elbous, ut Sardous.

ELGOS, oppidum Lyciæ, ut Xanthus in Lyciacis. Gentile, Elgius, & Elgæus, ut Sigæus.

ELEA, urbs Italiæ, ut dictum est. Vocabatur verò Byle: Elea autem vocata fuit ab amne juxta-fluente, nunc Velia.

ELE-

36 Ἐλάτεια, πόλις μεγίστη Φωκίδος.] Elatea, urbs maxima Phocidis. Id ex Strabonis lib. 9. videtur desumpsisse. Sic enim ille: Ἐλάτεια δὲ, ὅτι πασῶν μεγίστη τῶν ἐνταῦθα πόλεων, καὶ ἐπικαιροτάτη διὰ τὸ ἐπικεῖσθαι τοῖς στενοῖς, καὶ τὸν ἔχοντα ταύτην ἔχειν τὰς εἰσβολὰς τὰς εἰς τὴν Φωκίδα καὶ τὴν Βοιωτίαν, &c. i. e. *Elatea verò* [est nota] *quòd omnium in istis partibus urbium est maxima & opportunissima, eo quòd sita sit in ipsis faucibus, & qui eam habeat, in sua potestate habeat aditus in Phocidem ac Bœotiam, &c.* Post Homeri ætatem conditam fuisse tradit idem auctor libro citato. De qua si plura desideras scire, lege Pausaniæ Phocica, seu lib. 10.

37 Ἔστι καὶ Θετταλίας.] Elateæ Thessaliæ urbis altum est apud reliquos auctores silentium.

38 Ἔστι καὶ Θεσπρωτίας, &c.] Elatria Thesprotiæ urbs memoratur ab Strabone lib. 7. Καὶ Ἐλάτρεια, καὶ Πανδοσία, καὶ Βάτιαι ἐν μεσογαίᾳ. i. e. *Et Elatria, & Pandosia, & Batiæ in mediterranea-parte.* Ejus quoque meminit Harpocratio in Ἐλάτεια.

39 Ἐλαφόνησος, μία τῶν Σποράδων, &c.] Elaphonesus, una Sporadum insularum cum urbe cognomine. Memoratur Plinio lib. 5. c. ultimo: *Insulæ in Propontide ante Cyzicum Elaphonnesus, unde Cyzicenum marmor: eadem* Neuris *&* Proconnesus *dicta.* Scylaci Proconnesus & Elaponnesus, tamquam diversæ insulæ celebrantur, sed hujus agrum Proconnesii colebant, inquit ille in Φρυγία: Κατὰ ταῦτα νῆσός ἐστι καὶ πόλις Προκόννησος, καὶ ἑτέρα νῆσος εὐλίμενος Ἐλαφόννησος. Γεωργοῦσι δ' αὐτὴν Προκοννήσιοι. i. e. *Circa hæc loca est Proconnesus, & alia insula bonos-portus-habens Elaphonnesus. Colunt verò eam Proconnesii.* Nostro etiam diversæ sunt insulæ. Ut videre est suis locis.

40 Καὶ Μασιλωοί.] Lege καὶ Μασιανοί. Sic enim nominantur suo loco ab eorum urbe Μάσια. At Elbestiorum gentis Libyæ, quos ex Philisto auctore deperdito celebrat, nulla apud alios, quod sciam, fit mentio.

41 Ἐλβὼ, νῆσος· Ἡρόδοτος δευτέρᾳ.] Elbo, insula ex Herodoti lib. 2. & merito prætermittit dicere cujus regionis fuerit insula, quoniam ex Herodoto non potest discerni, utrum sit Æthiopiæ, an Ægypti insula; ejus tantum nomen & magnitudinem declarat libro citato c. 140. Οὔνομα δὲ ταύτῃ νήσῳ Ἐλβώ. Μέγεθός ἐστι πάντῃ δέκα σταδίων. i.e. *Nomen vero huic insulæ Elbo; magnitudine est omnino decem stadiorum.*

42 Ἐλέα, πόλις Ἰταλίας, ὡς εἴρηται.] Elea, urbs Italiæ, ut dictum est. Tamquam ἐκ παρόδου egit in Ἐλαία de Elea Italiæ urbe, quæ fuit celebris natalibus *Parmenidis* philosophi, qui primus in quinque zonas terram divisisse creditur, ex quibus duas tantum veteres habitatas fuisse crediderunt, necnon Zenonis, qui ideo à Cicerone Tusc. Quæst. lib. 2. *Eleates* vocatur, ut & à Diogene Laërtio in ejus vita: de quibus sic loquitur Strabo lib. 6. Κάμψαντι δ' ἄλλος συνεχὴς κόλπος, ἐν ᾧ πόλις· ἣν οἱ μὲν κτίσαντες Φωκαιεῖς Ὑέλην, οἱ δὲ Ἔλην ἀπὸ κρήνης τινὸς, οἱ δὲ νῦν Ἐλέαν ὀνομάζουσιν, ἐξ ἧς Παρμενίδης καὶ Ζήνων ἐγένοντο ἄνδρες Πυθαγόρειοι. i. e. *Inde* [ex Posidoniate sinu] *ubi cursum flexeris, alius contiguus sinus, in quo urbs, quam conditores Phocæenses Hyelam, alii Ellam, à fonte quodam, qui verò nunc Eleam nominant, ex qua Parmenides & Zeno erant viri Pythagorei.* De hac urbe videsis Cluv. Ital. Antiquæ lib. 4. c. 14.

43 Ἐκαλεῖτο δὲ Βύλη.] Eleam Italiæ urbem, de qua nota præcedenti egimus inquit vocatam quoque fuisse *Bylen*; at cum id nominis apud nullum alium inveniatur, suspicor esse mendum, ac pro Βύλη, legendum esse Ὑέλη. Sic enim à conditoribus Phocæensibus nuncupatam fuisse prodit Strabo lib. 6. cujus verba numero proximo attulimus: non absimili etiam errore inquit in Θύελα vocatam fuisse Thyelam ex Herodoto, apud quem lib. 1. c. 167. Ὑέλη dicitur, quod nostram conjecturam firmat; hujus verba in Θύελα apponemus.

44 Ὠνομάσθη δὲ Ἐλέα, ἀπὸ τοῦ παραῤῥέοντος ποταμοῦ.] Ab amne præterfluente *Eleam* dictam fuisse dicit; frequenter Græci fingunt vel ducem vel regem, vel fluvium a quo nomina oppidis imponunt, nunc noster fingit fluvium, a quo urbs *Elea* nomen accipit; sed vero propius est, quod Serv. ad illud Virgilii ex Æneid. lib. 6. v. 359.

Ni gens crudelis ———

Inquit, *Velia autem dicta est à paludibus, quibus jungitur, quas Græci* ἕλη *dicunt; fuit ergò Helia, sed accepit digammon, & facta Velia, ut Henetus Venetus.*

45 Ἡ νῦν Βελέα.] Eleam Italiæ urbem dictam fuisse Beleam inquit, Velia dicitur Latinis: at Græci *V* Latinum per B quoque scribunt in aliquibus oppidorum & virorum nominibus. Vocari verò à Latinis Veliam prodit Plin. lib. 2. c. 5. *Oppidum Præstum, Græcis* Posidonia *appellatum, sinus Præstanus, oppidum Helia, quæ nunc Velia.*

46 Ἐλ-

A ἘΛΕΓΕΙΑ[46], χωρίον πέραν Εὐφράτου. [47] Ἀρριανὸς ἐν Παρθικῶν ν΄. Τὸ ἐθνικὸν Ἐλεγεύς, ὡς Σελευκεύς.

ἘΛΕΝΕΙΟΣ[48], τόπος περὶ τῷ Κανώβῳ. Ἑκαταῖος περιηγήσει Λιβυκῶν. Τὸ ἐθνικὸν, Ἐλενειεύς.

B ἙΛΕΝΗ[49], νῆσος Ἀττικῆς. Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ. Ἐκεῖ γὰρ ἀποβῆναί φασι τὴν Ἑλένην, μετὰ τὴν ἅλωσιν Ἰλίου. Ἐκαλεῖτο δὲ Μακρίς, διὰ τὸ μῆκος. Ἔστι καὶ κρήνη Ἑλένη ἐν Χίῳ, ἐφ' ᾗ Ἑλένη ἐλούσατο. C Τὸ ἐθνικὸν Ἑλεναῖος, ὡς Κασμεναῖος, ἢ Ἑλενίτης, ἢ Ἑλένειος.

ἘΛΕΥΘΕΡΑ[50] Κιλικία, μέρη αὐτῆς ἐν διαφόροις τόποις. Οἱ οἰκήτορες, Ἐλευθεροκίλικες· νῦν δὲ Ἐλευθερῖται.

D ἘΛΕΥΘΕΡΑΙ[51], πόλις Βοιωτίας, ἀπὸ Ἐλευθῆρος τοῦ Ἀπόλλωνος. [52] Ἔστι καὶ Κρήτης, ἀπὸ Ἐλευθῆρος ἑνὸς τῶν Κουρήτων· ἥ τις καὶ Σάωρος ἐκαλεῖτο, ἀπὸ Σαώρης νύμφης. Ἔστι καὶ ἄλλη ἐπὶ τῷ Ἴστρῳ ποταμῷ ἐν Πόντῳ, E διὰ τὸ φυγόντας Αἰήτην τοὺς περὶ Ἰάσονα, ἐκεῖ τοῦ φόβου ἐλευθερωθῆναι. Ἔστι καὶ πόλις Λυκίας, ἀπό τινος νύμφης. Ὁ πολίτης Ἐλευθερεύς, ἢ Ἐλευθεραῖος, ὡς Ἡράκλειος.

F ἘΛΕΥΘΕΡΙΟΝ, πολίχνιον Μυσίας. Οἱ οἰκήτορες Ἐλευθεριεῖς, ὡς Προύσιον Προυσιεῖς.

ἘΛΕΥΘΕΡΙΣ, πόλις Βοιωτίας Ὠρωποῦ, πλησίον Κότου καὶ Ἐγκλέου. Θεόπομπος μγ΄. Καὶ ἐθνικὸν, Ἐλευθερίτης.

G ἘΛΕΥΘΕΡΙΣΚΟΣ, πόλις Μακεδονίας· Θεαγένης Μακεδονικοῖς. Ἐλευθερίσκιος, ὡς Τριποδίσκιος.

ἘΛΕΥΘΕΡΝΑ[53], πόλις Κρήτης. Ἀφ' ἑνὸς

ELEGIA, oppidum trans Euphratem; Arrianus rerum Parthicarum lib. 50. Gentile, Elegeus, ut Seleuceus.

ELENIUS, locus juxta Canobum, Hecatæ. Rerum Libycarum descriptione. Gentile, Elenieus.

HELENE, insula Atticæ, Hecatæ. Europa. Illic enim obiisse ajunt Helenam post Troiam captam. Vocabatur verò *Macris*, i. e. *longa* propter longitudinem. Est etiam fons Helene in Chio, ubi Helena lota fuit. Gentile, Helenæus, ut Casmenæus, vel Helenites, vel Helenius.

ELEUTHERA Cilicia, partes ejus in diversis locis. Incolæ, Eleutherocilices, nunc verò *Eleutheritæ*.

ELEUTHERÆ, urbs Bœotiæ ab Eleuthere Apollinis filio. Est & Cretæ, ab Eleuthere uno Curetum, quæ etiam *Saorus* vocabatur, à Saora Nympha. Est & alia juxta Istrum fluvium in Ponto, sic dicta, quod Jason fugiens Æeten, illic timore liberatus fuerit. Est & urbs Lyciæ, à quadam Nympha. Civis, Eleuthereus, vel Eleutheræus, ut Heraclius.

ELEUTHERION, oppidulum Mysiæ. Incolæ, Eleutheriei, ut Prusion, Prusiei.

ELEUTHERIS, urbs Bœotiæ Oropi, juxta Cotum, & Encleum, Theopomp. lib. 43. Gentile, Eleutherites.

ELEUTHERISCUS, urbs Macedoniæ, Theagenes Macedonicis, Eleutheriscius, ut Tripodiscius.

ELEUTHERNA, urbs Cretæ. Ab uno

46 Ἐλέγεια, χωρίον πέραν Εὐφράτου.] Elegia, oppidum trans Euphratem. Armeniæ fuisse oppidum apparet ex Xiphilini epitome lib. 71. Ὁ γὰρ Οὐολόγαισος πολέμου ἦρξε, καὶ στρατόπεδόν τε ὅλον Ῥωμαϊκὸν τὸ ὑπὸ Σεβηριανῷ τεταγμένον ἐν τῇ Ἐλεγείᾳ, χωρίῳ τινὶ τῆς Ἀρμενίας ἐπισχὼν πάντοθεν, αὐτοῖς ἡγεμόσι κατετόξευσε καὶ διέφθειρε, καὶ τῆς Συρίας ταῖς πόλεσι πολὺς ἐπῄει καὶ φοβερός. i. e. *Vologæsius enim bellum incepit, & totum Romanorum exercitum à Severiano collocatum Elegiæ, quod est oppidum Armeniæ, interclusum unà cum ducibus sagittis confecit atque delevit, & Syriæ urbibus magno numero formidolosus irruebat.* Ex nostris memoratur Plinio lib. 5. c. 24.

47 Ἀρριανὸς ἐν Παρθικῶν ν.] Lege ἐν Παρθικῶν η. Parthicorum lib. 8. Arrhianus enim tantum scripsit Parthicorum lib. 17. ac facilis est transitus τοῦ η in τὸ ν.

48 Ἐλένειος, τόπος περὶ τῷ Κανώβῳ.] Elenius, locus juxta Canobum Ægypti ex Hecatæo periegesi Libycorum memoratur; ejus quoque meminit Eust. ad Periegetæ v. 13. cui Ἑλένιον, *Helenium*, insula dicitur, nomen ab *Helena* deductum.

49 Ἑλένη, νῆσος Ἀττικῆς.] Helena, insula Atticæ ex Hecatæi Europa, stupro Helenæ adeò nota, ac Salamis excidio classis Persicæ, auctore Mela lib. 2. jacebat ante Thoricum & Sunium aspera & deserta in longum porrecta spacio circiter LX stadiorum, ut refert Strabo lib. 9. Ajunt eandem esse, quam Hom. Il. 3. v. 445. *Cranaën* vocat ab Alexandri & Helenæ concubitu, postea *Helena* dicta auctore eodem Strabone libro citato.

50 Ἐλευθέρα Κιλικία, μέρη αὐτῆς, &c.] Eleuthera Cilicia h. e. *libera Cilicia*; partes quædam Ciliciæ sic vocabantur, & incolæ *Eleutherocilices*, quorum meminit Cic. Epist. ad Attic. lib. 5. Epist. 20. quorum oppidum Pindenissum munitissimum armis cepisse refert. Nam si frequenter toga cedit armis, nunc parili gradu incedunt. Obiter notandum, multo melius in armis se gessisse Ciceronem, quam Demosthenem.

51 Ἐλευθεραί, πόλις Βοιωτίας.] Eleutheræ, urbs Bœotiæ. Memoratur Straboni lib. 9. Εἰσὶ γὰρ Ἐλευθεραὶ πλησίον, ἅς οἱ μὲν τῶν Πλαταιῶν, οἱ δὲ τῆς Βοιωτίας φασίν. i. e. *Sunt enim prope Eleutheræ, quas alii Platæarum, alii Bœotiæ esse dicunt.*

52 Ἔστι καὶ Κρήτης.] Eleutheræ sunt etiam Cretæ urbs, quam num. singul. celebrat Dio lib. 36. Ἄλλοις τε οὖν πολλοῖς ἐκεῖνος ἐλυμήνατο, καὶ Ἐλευθέραν τὴν πόλιν ἐκ προδοσίας ἑλὼν, ἠργυρολόγησε. i. e. *Itaque ille* [Metellus] *multis afflictis, Eleutheræ urbi per proditionem acceptæ argentum imperavit.* Hanc Cretæ urbem *Saorum* quoque dictam fuisse inquit noster à Nympha *Saore*, cujus nominis altum apud alios est silentium.

53 Ἐλευθέρνα, πόλις Κρήτης.] Num. plur. memoratur Plinio lib. 4. c. 12.

54 Ἐλευ-

ἑνὸς τῶν Κουρήτων. Οἱ πολῖται Ἐλευθερναῖοι, καὶ Ἐλευθερνεύς.

A uno Curetum. Cives, Eleuthernæi, & Eleutherneus.

ΕΛΕΥΣΙΣ[54], δῆμος τῆς Ἱπποθοωντίδος φυλῆς. Ὁ δημότης, Ἐλευσίνιος. Τὰ τοπικά, Ἐλευσινόθεν, Ἐλευσίναδε, καὶ Ἐλευσίνισι. Λέγεται καὶ Ἐλευσινιακὸς, καὶ Ἐλευσινιάς. Ἔστι καὶ Δήμητρος καὶ Κόρης Ἐλευσινίας ἱερόν.

ELEUSIS, populus Hippothoontidis tribus. Popularis, Eleusinius. Localia, ex Eleusine, ad-Eleusinim, in-Eleusinibus. Dicitur etiam Eleusiniacus, & Eleusinias. B Est & Cereris, & Proserpinæ Eleusiniæ templum.

ΕΛΕΥΤΙΟΙ[55], ἔθνος τῆς Ἰαπυγίας. Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ. [56] Παρθένιος δὲ Ἐλεφαντίδα αὐτὴν φησιν. Τὸ ἐθνικὸν, τῆς μὲν προτέρας Ἐλεφαντῖνος, τῆς δὲ Ἐλεφαντίδος Ἐλεφαντίτης.

ELEUTII, populi Japygiæ, Hecatæus Europa, Parthenius verò *Elephantedem* eam vocat. Gentile, prioris quidem, Elephantinus. C Elephantidis verò, Elephantites.

ΕΛΙΒΥΡΓΗ[57], πόλις Ταρτησσοῦ. Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ. Τὸ ἐθνικὸν, Ἐλιβύργιος.

ELIBYRGE, urbs Tartessi, Hecatæus Europa. Gentile, Elibyrgius.

ΕΛΙΚΗ[58], πόλις Πελοποννήσου. Ὅμηρος.

Οἱ δέ τοι εἰς Ἑλίκην τε καὶ Αἰγάς.

Ἀπὸ Ἑλίκου τοῦ Λυκάονος. Ἢ Ἑλίκης, τῆς Ἴωνος μὲν γυναικὸς, Σελινοῦντος δὲ τοῦ Ποσειδῶνος θυγατρός. Ὁ πολίτης, Ἑλικώνιος, ἀπὸ

HELICE, urbs Peloponnesi, Homerus: D

Hi autem tibi in Helicen, & Ægas —

ab Helico Lycaonis filio, vel ab Helica Ionis uxore, filia Selinuntis filii Neptuni. Civis, Heliconius, à conditore Helicone, fœmineum, He-

54 Ἐλευσὶς, δῆμος τῆς Ἱπποθοωντίδος φυλῆς, &c.] Eleusis, populus Hippothoontidis tribus, cujus popularis dicebatur *Eleusinius*. Aliis dicitur urbs, celeberrima Cereris templo & sacris quæ *Eleusinia* dicebantur, nomen adepta, vel ab heroë cognomine, ut refert Pauſ. in Atticis, & Harpocratio in Ἐλευσίνια, vel διὰ τὴν τῆς Δημήτερος ἔλευσιν. i. e. *propter Cereris adventum*, ut inquit Etymologici auctor in Ἐλευσὶς, ubi alias affert hujus nominis etymologias: fuere autem Eleusinia sacra inter Græcorum celeberrima, ac tantæ venerationis, ut commune mysteriorum nomen illis κατ' ἐξοχὴν tribueretur; magni verò æstimabatur participem fieri horum mysteriorum, quia persuasum habebant, initiatos non solum in summa tranquillitate vitam tracturos, sed etiam eam optato exitu terminaturos, ac post obitum quoque melioris spem esse certam. Sed non est mirandum, quoniam inter omnes gentes vulgus est valde credulum, soli docti sciunt τὸ ἐπέχειν. Inter Hispanos creditur animas defunctorum, qui Franciscano fune ligati & veste induti sepeliuntur, omnes *salutem & gloriam æternam* consequi, quin per purgatorii pœnas transeant, ac ideo vestes illas & funem emunt, ex quorum credulitate & pia erga *D. Franciscum*, qui illum ordinem instituit, devotione, tot Σφήκων seu Κηφήνων millia, ignavum reipub pecus aluntur. Multo melius cum Hispania actum esset, si id genus homines agros colerent, & artes exercerent. Sed ad Cereris mysteria revertamur, quorum duo erant genera, parva & magna; ad parva recepti *Mystæ*, ad magna *Epoptæ* dicebantur, ut refert Harpocratio noster in Ἐπωπτευκότων, his res sacras inspicere licebat, reliquis id non permittebatur, mysteria verò vulgare erat piaculum magnum: qua de causa Diagoras proscriptus ab Atheniensibus legitur, quod in his quoque religionem violasset; ad quorum silentium videtur alludere Venusinus vates Carm. lib. 3. Od. 2.

Est & fideli tuta silentio
Merces; vetabo, qui Cereris sacrum
Vulgaret arcanæ, sub iisdem
Sit trabibus, fragilem mecum
Solvat phaselum.

Præco etiam aderat profanos submovere jubens, qui proclamabat:

Ἑκὰς ἑκὰς ὅστις ἀλιτρός.
Procul, procul, quicunque scelestus.

Vel ut alii volunt:

Ἑκὰς, ἑκὰς ἐστὲ βέβηλοι.
Procul, procul este profani.

Unde illud Virgilii ex Æneid. lib. 6. v. 258.

——— *Procul, ô procul este profani.*
Conclamat vates ———

& Horatii Carm. lib. 3. Od. 1.

Odi profanum vulgus & arceo,
Favete linguis ———

Quare Nero referente Suet. in ejus vita Eleusiniis sacris, quorum initiatione impii & scelerati voce præconis submovebantur, interesse non ausus est: verùm Augustum, Adrianum, M. Antonium, & alios celebres viros his sacris initiatos fuisse constat ex historia Romana, & hinc etiam patet eorum veneratio inter Ethnicos.

55 Ἐλεύτιοι, ἔθνος τῆς Ἰαπυγίας.] De hac Japygiæ gente, nulla apud alios, quod sciam, fit mentio.

56 Παρθένιος δὲ Ἐλεφαντέδα αὐτὴν φησι.] Sine dubio hæc verba separanda sunt à præcedentibus. Nihil enim habent commune Eleutii, populi Japygiæ cum Elephantide urbe. Sic verò concipienda sunt. Ἐλεφαντίνη, πόλις Αἰγύπτου. Παρθένιος δὲ, &c: i.e. *Elephantine, urbs Ægypti; Parthenius verò Elephanteda* [lege Elephantida] *eam vocat. Gentile, &c.* Ut in versione Latina. Id literarum ordo exigit. Post Ἐλεύτιοι enim debet sequi Ἐλεφαντίνη, cujus urbis sæpe meminit Herodotus lib. 2. ad quam se quoque venisse inquit eodem libro c. 29. Melæ lib. 1. c. 9. Elephantis, Josepho de bello Judaico lib. 5. c. 11. juxta divisionem capitum Latinam Ἐλεφαντίνων πόλις dicitur, ad quam usque Nilus navigabatur, ulterius enim progredi Cataractæ prohibebant, quod etiam testatur Plin. lib. 5. c. 9. Mela libro capiteque citato. Nostram lectionis conjecturam confirmat Isaacus Vossius in suis eruditis ad Melam observationibus.

57 Ἐλιβύργη, πόλις Ταρτησσοῦ.] Elibyrge, urbs Tartessi. Cum nulla apud alios fiat hujus urbis mentio, ac noster dicat ex Hecatæi Europa fuisse Tartessi urbem, Tartessus verò fuerit in Betica, non absurdum est suspicari loqui auctorem nostrum de Illiberi antiqua prope Granatam urbe, à qua *concilium Illibertanum* celebre apud Hispanos nomen accepit, ab illa adhuc hodie porta quædam Granatæ, vicinusque urbi mons *Elviræ* nomen vulgò retinent, quo in nomine corrupta quædam nominis urbis vestigia apparent. Illurgavonenses enim Hispaniæ populi, quorum Cæsar meminit de bello Civili lib. 1. flumen Iberum attingebant, nec ad Stephani Elibyrgen pertingere possunt, quæ erat in Betica, ut nec Ilurgis Ptolemæi, quam ipse lib. 2. c. 4. versus Tarraconensem regionem locat, quæ longe distabat à Betica. Videsis Nonium medicum in sua Hispania c. 21.

58 Ἑλίκη, πόλις Πελοποννήσου. Ὅμηρος.] Helice, urbs Peloponnesi ex Homero, apud quem Il. 9. v. 203. invenitur hemistichium illud ab Stephano citatum; in hac urbe colebatur Neptunus ab ea *Heliconius* dictus, cujus templum unà cum urbe à mari terræ motu quodam magno obrutum fuisse refert Strabo lib. 9. Videsis quæ in Βοῦρα annotavimus.

59 Ἐλ-

ἀπὸ κλιτοῦ Ἑλικῶνος· καὶ Ἑλικωνία, τὸ θηλυκόν. Ἴσως δὲ τοῦτο ἀπὸ τοῦ ὄρους γέγονεν. Ἔστω οὖν Ἑλικεύς, ἢ Ἑλικωνίτης· ἴσως ἀπὸ τοῦ Ἑλικώνιος, ἢ Ἑλικήσιοι. A

ἘΛΊΜΕΙΑ[59], πόλις Μακεδονίας· Στράβων ἑβδόμῳ· ἀπὸ Ἐλύμου τοῦ ἥρωος[60], ἢ ἀπὸ Ἑλένου, ἢ ἀπὸ Ἐλύμα τοῦ Τυρρηνῶν βασιλέως. [61] Τὸ ἐθνικὸν, Ἐλιμειώτης. Ἀλέξανδρος δ' ἐν Εὐρώπῃ Ἐλίμειόν φησι, διὰ μακροῦ τὴν μέσην συλλαβήν. Τὴν δ' Ἐλίου, διὰ βραχέος τοῦ ι. B

ἘΛΙΝΟΙ, ἔθνος Θεσπρωτικόν· Ῥιανὸς δ' Θεσσαλικῶν· καὶ Ἐλενία ἡ χώρα. Ἔστι καὶ Σικελίας πόλις. Τὸ ἐθνικὸν, Ἐλενῖνος. C

ἘΛΊΞΟΙΑ[62], νῆσος Ὑπερβορέων, οὐκ ἐλάσσων Σικελίας, ὑπὸ ποταμῷ Κεραμβύκᾳ. Οἱ νησιῶται, Κεραμβύκαι, ὡς Ἑκαταῖος ὁ Ἀβδηρίτης. D

ἘΛΊΣΥΚΟΙ, ἔθνος Λιγύων. Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ.

ἝΛΑ, χωρίον Ἀσίας, Ἀττάλου βασιλέως ἐμπόριον· Πολύβιος ις. Τὸ ἐθνικὸν, Ἑλαῖος. E

ἙΛΛΑ͂Σ[63], πόλις Θεσσαλίας.

> Πολλαὶ Ἀχαιΐδες εἰσὶν ἀν' Ἑλλάδα τε,
> Φθίην τε.

Ἐκλήθη ὑπὸ Ἕλληνος, οὐ τοῦ Δευκαλίωνος, ἀλλὰ τοῦ Φθίου, καὶ Χρυσίππης τῆς Ἴρου. Ὁ δὲ Φθίος, ἦν Ἀχαιοῦ. Ἔστι καὶ ἄλλη Ἑλλὰς κοίλης Συρίας. Τὸ ἐθνικὸν Ἕλλην, ὁμοίως τῷ πρωτοτύπῳ· καὶ Ἑλληνίς, τὸ θηλυκόν· καὶ Ἑλλανικὸς, καὶ Ἑλλαδικὸς, ἀπὸ τῆς Ἑλλάδος. F

ἙΛΛΗΝΌΠΟΛΙΣ[64], πόλις Βιθυνίας μετὰ τὸν ἀνοικισμὸν Βιθάλβης. Τὸ ἐθνικὸν, Ἑλληνοπολίτης. G

ἙΛΛΗ-

Heliconia; forsan verò à monte deductum est. Esto igitur, Heliceus, vel Heliconites, forsan ab Heliconius, vel ab Helicesii.

ELIMEA, urbs Macedoniæ, Strabo lib. septimo, ab Elymo Heroë vel ab Heleno, vel ab Elyma Tyrrhenorum rege. Gentile, Elimeotes, Alexander verò in Europa Elimeion inquit, per ει longum mei syllabam: Elii verò mediam syllabam per i breve.

ELINI, populi Thesprotiæ; Rhianus 4 Thessalicorum. Et Elenia regio. Est & Siciliæ urbs. Gentile, Eleninus.

ELIXOEA, insula Hyperboreorum, non minor Sicilia juxta fluvium Cerambycam. Insulares, Cerambycæ, ut Hecatæ. Abderites.

ELISYCI, populi Ligurum. Hecatæ. Europa.

HELA, Asiæ locus, Attali regis emporium, Polybius lib. 16. Gentile, Helæus.

HELLAS, urbs Thessaliæ.

> *Multæ Achaides sunt per Helladaque, Phthienque.*

Condita fuit ab Hellene, non Deucalionis, sed Phthii filio, ex Chrysippe Iri filia. Phthius verò erat Achæi filius. Est & alia Hellas Cœlesyriæ. Gentile, Hellen, similiter primitivo, & Hellenis, fœmineum, & Hellanicus & Helladicus, ab Hellade.

HELLENOPOLIS, urbs Bithyniæ, post instaurationem, Bithalbes. Gentile, Hellenopolites.

HELLE-

59 Ἐλίμεια, πόλις Μακεδονίας· Στράβων ἑβδόμῳ.] Elimea, urbs Macedoniæ ex Strabonis lib. 7. apud quem libro citato Λίμια dicitur: Πρὸς δὲ τούτοις Λυγκισταί τε καὶ ἡ Δευριόπος, καὶ ἡ Τριπολίτις Πελαγονία, καὶ Ἐορδοὶ, καὶ Λίμια, καὶ Ἐράτυρα. i.e. *Juxta hos verò Lyncistæ & Deuriopos, & Tripolitis Pelagonia, & Eordi, & Limia, & Eratyra.* Eadem urbs eidem paulò infra vocatur Αἰμία: Καὶ δὴ καὶ τὰ περὶ Λυγκιστὸν, καὶ Πελαγονίαν, καὶ Ὀρεστιάδα, καὶ Αἰμίαν, τὴν ἄνω Μακεδονίαν ἐκάλουν. i.e. *Et quæ circa Lyncistum, & Pelagoniam, & Orestiadem, & Æmiam,* superiorem Macedoniam *vocabant.* Utroque loco Interpres Latinus vertit *Elymiam*; Livius lib. 31. c. 39. *Elimeam* vocat: *Ita angustiæ minore certamine, quàm quod animis proposuerant, superatæ: & in Erdueam perventum, ubi pervastatis passim agris, in Elimeam se recepit.*

60 Ἢ ἀπὸ Ἑλένου.] Hæc verba concoquere non possum. Elimea enim ab Heleno quî potest deduci? Itaque vel irrepsere huc, vel pro ἢ ἀπὸ Ἑλένου legendum est τοῦ Ἑλένου. i.e. *filii Heleni.*

61 Τὸ ἐθνικὸν Ἐλιμειώτης.] Gentile Elimeæ urbis Macedoniæ dicebatur *Elimeotes*, Elymi verò fuere populi Siciliæ, Elymæi autem Persidis.

62 Ἐλίξοια, νῆσος Ὑπερβορέων, οὐκ ἐλάσσων Σικελίας.] Elixœa, insula Hyperboreorum, non minor Sicilia, cujus incolæ à fluvio Cerambyca dicebantur *Cerambycæ*, quos idem suo loco *Carambycas* vocat ac Hyperboreorum gentem esse inquit; Hyperboreorum insulam describit Diod. Siculus lib. 2. Bibliothecæ historicæ juxta Oceanum in locis contra Celticam, sed eam nomine proprio non nominat; ipsissimam esse existimo, cujus apud alios, quod sciam, nulla sit mentio.

63 Ἑλλὰς, πόλις Θεσσαλίας.] Hellas, adis, urbs Thessaliæ ex Homero, apud quem Il. 9. v. 395. invenitur versiculus ille, quem noster innominato poeta affert, ubi interpres Latinus non rectè vertit illa ultima verba,

——— ἀν' Ἑλλάδα τε Φθίην.

transfert enim ——— *in Gracia Phthiaque.*

Hoc enim in loco *Hellas* & *Phthia*, non sunt regionum sed urbium Thessaliæ nomina, quod etiam confirmat Const. Porphyrog. Them. lib. 2. Them. 5. & Eustath. ad eundem versum, sed interpretem decepit vox Ἑλλὰς æquivoca, quæ significat & *Græciam*, & *urbem Thessaliæ*, Helladem.

64 Ἑλληνόπολις, πόλις Βιθυνίας, &c.] Hellenopolis, urbs Bithyniæ Niceph. Callistus auctor est à Constantino magno de matris nomine sic vocatam fuisse, quare Helenopolis uno tantum *l* debet scribi; noster inquit post instaurationem *Bithalben* vocatam fuisse, cujus nominis nullam apud alios inveniebam notitiam, at *Drepanum* dictam antea fuisse, legebam apud Amm. Marcell. lib. 26. c. 22. *Rumitalca enim tribunus in societatem Procopianorum adscitus, & suscepta cura palatii, digesto mature consilio, permixtoque cum militibus, mari ad Drepanum antea, nunc Helenopolim venit, exindeque Niceam spe celerius occupavit.*

ἙΛΛΗΝΙΚΟ´Ν, καὶ Καρικὸν, τόποι ἐν Μέμφιδι· 65 ἀφ' ὧν Ἑλληνομεμφῖται, καὶ Καρικομεμφῖται, ὡς Ἀρισταγόρας.

ἙΛΛΗ´ΣΠΟΝΤΟΣ 66, ἡ χώρα, ἡ παρακειμένη τῷ κόλπῳ, ἀπὸ Ἕλλης. Οἱ οἰκήτορες Ἑλλησπόντιοι, καὶ Ἑλλησποντία, καὶ Ἑλλησποντίς. 67 Ἔστι δὲ ἀπὸ δύο παρηγμένον, ὡς παρ' ὠκεανὸν παρωκεανίτις 68, περὶ ποταμῷ παραποτάμιος.

ἘΛΛΟΠΙ´Α 69, χωρίον Εὐβοίας. Καὶ αὐτὴ ἡ νῆσος ἀπὸ Ἔλλοπος τοῦ Ἴωνος. Τὸ ἐθνικὸν, Ἑλλοπιεύς 70, ἐλέγετο καὶ ἡ περὶ Δωδώνην χώρα Ἑλλοπία, ἧς οἱ οἰκήτορες, Ἑλλοὶ, καὶ Σελλοί. Ὅμηρος,

— ἀμφὶ δὲ Σελλοί.

Ἔστι καὶ πόλις περὶ Δολοπίαν, καὶ χώρα περὶ Θεσπιάς.

ἘΛΛΟ´ΠΙΟΝ, πόλις Αἰτωλίας· Πολύβιος ια. Τὸ ἐθνικὸν, Ἑλλοπιεύς.

ἘΛΜΑΝΤΙΚΗ´ 71, πόλις Ἰβηρίας, τῆς ἐντὸς Ἴβηρος ποταμοῦ. Πολύβιος γ'. Τὸ ἐθνικὸν, Ἑλμαντικός.

ἛΛΟΣ 72, πόλις Λακωνική,

Καὶ Πτελεὸν, καὶ Ἕλος, καὶ Δώριον. —

73 παρὰ

A HELLENICON, & Caricon, loca Memphide, à quibus Hellenomemphitæ, & Caricomemphitæ, ut Aristagoras.

HELLESPONTUS, regio sita juxta sinum, ab Helle. Incolæ Hellespontii, & Hel-
B lespontia, & Hellespontis. A duobus verbis nominibus deductum est, ut παρ' ὠκεανὸν, & c. h. e. *juxta-oceanum*, Paroceanitis, & περὶ ποταμῷ h. e. *juxta-fluvium*, Parapotamios.

ELLOPIA, locus Eubœæ, & ipsa in-
C sula ab Ellope Jonis filio. Gentile, Ellopieus. Ellopia quoque dicebatur regio quædam circa Dodonen, cujus incolæ, Elli, & Selli. Homerus.

— *circum verò Selli.*

D Est & urbs circa Dolopiam, & regio circa Thespias.

ELLOPIUM, urbs Ætoliæ, Polybius lib. undecimo. Gentile, Ellopieus.

ELMANTICE, urbs Iberiæ, quæ
E intra Iberum fluvium, Polybius lib. 3. Gentile, Elmanticus.

HELOS, urbs Laconica,

Et Pteleon, & Helos, & Dorion ....

Sic

65 Ἀφ' ὧν Ἑλληνομεμφῖται, &c.] Lege Ἑλληνικομεμφῖται, sicut Καρικομεμφῖται. Nec oppidorum, nec oppidanorum extat apud alios memoria.

66 Ἑλλήσποντος, ἡ χώρα παρακειμένη, &c.] Hellespontus non solum dicitur de regione, sed etiam de freto, quod erat inter Abydon & Seston, at noster, cujus scopus est agere de urbibus & populis, tantum de regione loquitur, quæ erat juxta id fretum, per quod Xerxes Persarum rex constrato navibus ponte duxit exercitum; sic verò vocabant *primas Ponti angustias*; utrumque testatur Plin. lib. 4. c. 12. *Primas Ponti angustias Hellespontum vocant. Hac Xerxes Persarum rex constrato navibus ponte duxit exercitum: porrigitur inde tenuis Euripus* LXXXV. M. *pass. spatio ad Priapum urbem Asiæ, qua Magnus Alexander transcendit, inde spatiatur æquor, rursusque in arctum coit: Laxitas Propontis appellatur, angustiæ, Thracius Bosphorus, latitudine* CCCCC. *pass. qua Darius pater Xerxis copias ponte transvexit.*

67 Ἔστι δὲ ἀπὸ δύο παρηγμένον.] Inquit Hellesponti nomen à duobus deduci, videlicet ab Helles genitivo & Pontus, sicut & alia, quæ in exemplum affert.

68 Περὶ ποταμῷ, Παραποτάμιος.] Pro περὶ ποταμῷ lege παρὰ ποταμόν. Sequens enim nomen Παραποτάμιος id clamat, & antecedentia etiam ὡς παρ' ὠκεανὸν, Παρωκεανίτις id confirmant.

69 Ἑλλοπία, χωρίον Εὐβοίας, &c.] Ellopia, locus Eubœæ, & ipsa quoque insula Eubœa *Ellopia* vocata fuit ab Ellope Jonis filio, quod ex Strabonis lib. 10. habet. Sic enim ille: Καὶ Ἑλλοπία δὲ ὠνομάσθη ἀπὸ Ἔλλοπος τοῦ Ἴωνος. i. e. *Et Ellopia verò* [Eubœa] *nominata est ab Ellope Ionis-filio.* Perperam in versione Latina dicitur Jovis F. Error typographo imputandus.

70 Ἐλέγετο καὶ ἡ περὶ Δωδώνην χώρα Ἑλλοπία.] Dicebatur etiam regio quædam circa Dodonem Ellopia, cujus incolæ Elli, & Selli pro diversa lectione illius hemistichii Homerici quod invenitur Il. 16. v. 234. dicebantur, quod etiam confirmat Eust. ad eumdem locum.

71 Ἑλμαντική, πόλις Ἰβηρίας, &c.] Elmantice, urbs Iberiæ, quæ intra Iberum fluvium, ex Polybii lib. 3. Ejus sunt verba: Τῷ δ' ἐπιγενομένῳ θέρει πάλιν ὁρμήσας ἐπὶ Οὐακκαίους, Ἑλμαντικὴν μὲν ἐξ ἐφόδου ποιησάμενος προσβολὰς κατέσχεν. i. e. *Sequenti vere suscepta in Vacaos expeditione Elmanticam repentina invasione occupavit.* Loquitur Polyb. de Annibale; Ludovicus Nonius in sua Hispania capite 38. auctor est, Elmanticen Stephani & Hermandicam Livii lib. 21. c. 5. esse quæ nunc *Salmantica* dicitur; Plutarcho de mulierum virtutibus Salmatice, cui eodem libro Salmatides fœminæ celebrantur; Polyæno verò Strateg. lib. 7. *Salmatis* dicitur; vulgo autem vocatur *Salamanca*, urbs notissima Hispaniæ & academia omnium scientiarum, celeberrima, quam Ferdinandus III. hujus nominis, Castellæ rex huc transtulit anno 1240. cum antea esset Pallentiæ, auctore Mariana de rebus Hispaniæ lib. 13. c. 1. Cosmographus lib. 2. c. 5. *Salmanticam* vocat sed eam inter urbes Lusitanorum mediterraneas numerat, ut & auctor Geographiæ Nubiensis. Aliqui enim ex veteribus illam Castellæ veteris partem Lusitaniæ adscribebant; sita est in Castella veteri, ad Tormem fluvium, qui aquas in Durium devolvit, antequam intret Lusitaniam. Durius enim fluvius ad Lusitaniæ oppidum, quod vulgò dicitur O *Porto* in mare aquas exonerat. Ab Elmantica verò potuit dici *Salmantica*, sicut ab Elyrus dicitur Salyrus Scylaci in Κρήτῃ, spiritus enim asper mutatur in sigma. Hujusmodi nomina utruque modo reperiuntur.

72 Ἕλος, πόλις Λακωνική.] Helos, urbs Laconica ex Homero, apud quem Il. 2. v. 594 legitur illud hemistichium, quod innominato poëta affert noster; fuit urbs maritima, quare idem poëta eadem Il. v. 584. ἔφαλον πτολίεθρον. i. e. *maritimam urbem* vocat. Memoratur Strab. lib. 8. Pausaniæ in Laconicis: Ἐπὶ θαλάσσῃ πόλισμα Ἕλος ἦν, οὗ δὴ καὶ Ὅμηρος ἐμνημόνευσεν ἐν καταλόγῳ Λακεδαιμονίων

Οἵ τ' ἄρ' Ἀμύκλας εἶχον, Ἕλος τ' ἔφαλον πτολίεθρον.

Τοῦτο ᾤκισε μὲν Ἕλιος νεώτατος τῶν Περσέως παίδων, Δωριεῖς δὲ παρεστήσαντο ὕστερον πολιορκίᾳ. i. e. *Ad mare oppidulum fuit Helos, cujus etiam Homerus meminit in Catalogo* [navium] *Lacedæmoniorum:*

Quique Amyclas habebant, Helosque ad-mare oppidum.

Hoc deducta colonia condidit Helius Persei liberûm natu minimus; Dorienses verò per obsidionem postea sui juris fecerunt. Jam ejusdem Pausaniæ ætate ruinæ tantum hujus oppidi extabant. Sic enim ille eodem libro: Προελθόντι δὲ ἀπὸ Τρινάσου στάδια ὡς ὀγδοήκοντα, τοῦ Ἕλους τὰ ἐρείπια ὑπόλοιπα ἦν. i. e. *Progredienti verò à Trinaso circiter* LXXX *stadia reliquiæ rudera, ubi fuit Helos.*

73 Παρὰ

[73] παρὰ τὸ ἐν ἕλει εἶναι. [74] Οἱ πολῖται Εἵλωτες, τῇ ἐκτάσει, καὶ τῷ γένει, καὶ τῇ προσθέσει τοῦ ι διαφέρει. Λέγονται καὶ Εἱλῶται, καὶ Ἕλειοι, καὶ Ἑλεάται. Καὶ ἡ χώρα, Εἱλωτεία. Καὶ θηλυκὸν, Εἱλωτίς. Καὶ κτητικὸν, Εἱλωτικός. Ἔστι καὶ Ἕλος Αἰγύπτου.

ἙΛΟΥΡΟΙ, Σκυθικὸν ἔθνος· περὶ ὧν Δέξιππος ἐν χρονικῶν ιβ.

ἘΛΟΥ͂ΣΑ [75], πόλις τῆς νῦν μὲν Παλαιστίνης τρίτης, πάλαι δὲ Ἀραβίας. Τὸ ἐθνικὸν, Ἐλουσηνός.

ἘΛΠΙΆ [76], πόλις ἐν Δαυνίοις, κτίσμα Ῥοδίων. Τὸ ἐθνικὸν, Ἐλπιανοί.

ἘΛΎΜΑΙ, [77] χώρα Ἀσσυρίων πρὸς τῇ Περσικῇ, τῆς Σουσίδος ἐγγύς. Οἱ οἰκοῦντες, Ἐλυμαῖοι.

ἘΛΎΜΝΙΟΝ, νῆσος Εὐβοίας, πόλιν ἔχουσα. Λέγεται καὶ Ἐλυμνία. Τὸ ἐθνικὸν, Ἐλύμνιος, ἢ Ἐλυμνιεύς. Τῆς δὲ Ἐλυμνίας, Ἐλυμνιάτης.

ἜΛΥΡΟΣ [78], πόλις Κρήτης, ὡς Ξενίων ἐν Κρήτῃ. Ὁ πολίτης, Ἐλύριος.

ἘΛΩ-

Sic dicta, quod ἐν ἕλει, h. e. *in palude* sita esset. Cives, Hilotes, productione, & genere, & additione τοῦ jota differt. Dicuntur & Hilotæ, & Helii, & Heleatæ, regio Hilotia, fœm. Hilotis, possess. Hiloticus. Est etiam Helos Ægypti.

HELURI, populi Scythici, de quibus Dexippus Chronicorum lib. 12.

ELUSA, urbs nunc quidem tertiæ Palæstinæ, olim verò Arabiæ. Gentile, Elusenus.

ELPIA, urbs in Dauniis, à Rhodiis condita. Gentile, Elpiani.

ELYMÆ, regio Assyriorum juxta Persidem, prope Susidem. Incolæ, Elymæi.

ELYMNION, insula Eubœæ, urbem habens. Dicitur etiam *Elymnia*. Gentile, Elymnius, vel Elymnieus. Ab Elymnia verò gentile. Elymniates.

ELYRUS, urbs Cretæ, ut Xenion in Creta. Civis, Elyrius.

ELO-

73 Παρὰ τὸ ἐν ἕλει εἶναι.] Helos, urbs Laconica nomen accepit, quod in palude sita esset. Quod ex Strabonis lib. 9. videtur desumpsisse. Sic enim ille: Ἕλος τε καὶ Ἑλεὼν, καὶ Εἰλέσιον ἐκλήθη διὰ τὸ ἐπὶ τοῖς ἕλεσιν ἱδρῦσθαι. i. e. *Helos quoque & Heleo, & Heilesium dicta fuerunt, quod prope paludes sita essent.*

74 Οἱ πολῖται Εἵλωτες.] Hujus Laconicæ urbis cives dicebantur *Heilotes*, *Heilotæ*, *Heleii*, & *Heleatæ*, qui à Lacedæmoniis subjugati in servitutem omnes redacti sunt, hac conditione, ut domino non liceret, nec libertate donare, nec extra Spartæ fines vendere, auctore Strabone lib. 8. hinc verbum εἱλωτεύειν. i. e. *servire* apud Harpocrationem; ex his Helotis, qui erant probatæ fidei dicebantur Ἀργεῖοι, teste Hesychio. At Thucydidis Scholiasta ad ejus lib. 1. inquit, Lacedæmones, quod semper cum Helotis dissiderent, per ignominiam & injuriam suos servos, vocasse *Helotas*. Ejus appono verba: Ἕλος, πόλις τῆς Λακωνικῆς, ἧς οἱ πολῖται ἐκαλοῦντο Εἵλωτες, οἱ οὖν Λακεδαιμόνιοι διὰ τὸ ἀεὶ διαφόρους εἶναι ἀλλήλοις, τοὺς δούλους αὐτῶν ἐκάλουν Εἵλωτας κατ' ἀτιμίαν, καὶ ὕβριν. i. e. *Helos, urbs Laconica, cujus cives vocabantur* Heilotes; *Lacedæmonii igitur, quod semper cum ipsis dissiderent, suos servos per ignominiam, & injuriam vocabant* Heilotes. Sed hanc litem inter Strabonem & Thucydidis Scholiastam tamquam honorarius judex componet Pausanias, ex cujus verbis apparet Heilotes in servitutem redactos publicè fuisse à Lacedæmoniis, ac deinde reliquos alterius gentis servos *Heilotes* quoque apud eos vocatos fuisse. Ejus sunt ex Laconicis verba: Καὶ πρῶτοί γε ἐγένοντο οὗτοι Λακεδαιμονίων δοῦλοι τοῦ κοινοῦ, καὶ Εἵλωτες ἐκλήθησαν πρῶτοι, καθάπερ γε καὶ ἦσαν. Τὸ δὲ οἰκετικὸν τὸ ἐπικτηθὲν ὕστερον Δωριεῦσι, Μεσσηνίους ὄντας ὀνομασθῆναι καὶ τούτους ἐξενίκησεν Εἵλωτας· καθ' ὅτι καὶ Ἕλληνας τὸ σύμπαν γένος ἀπὸ τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ ποτὲ καλουμένης Ἑλλάδος. i. e. *Et primi isti Lacedæmoniorum servi publici fuere, &* Heilotes *vocati fuerunt primi, sicut erant; quidquid vero servorum à Doriensibus acquisitum est*, [etiam] *si essent Messenii, usus obtinuit, ut & ipsi vocarentur* Heilotes. Dorienses isti sunt iidem ac Heilotes. Helos enim urbem, à quo *Heilotes* nomen acceperunt, in suam potestatem redegerunt, ut claret ex eodem Pausania, cujus verba nota 72. attulimus. De Servorum verò nominibus inter Ethnicos jam alibi annotavimus quæ ad eruditionem pertinebant.

75 Ἐλοῦσα, πόλις τῆς νῦν μὲν Παλαιστίνης, &c.] Elusa, urbs nunc tertiæ Palæstinæ, olim Arabiæ, (jam alibi annotavimus *tertiam Palæstinam* vocari *Arabiam Patræam*) Cosmographus lib. 5. c. 16. inter Idumææ urbes eam numerat, in ea Sarraceni Venerem colebant, ut refert Hieronymus in vita Hilarionis; ego reor eamdem esse quæ Geneseως c. 16. v. 7. dicitur שור *Sur.* i. e. *Petra*; quoniam Hierosolymitanus interpres reddit id nominis חלוצה *Halutsah*: Oncelos verò per ἰσοδυνάμον vertit חגרה *Hagrah.* i. e. *Petra*; apud Arabes enim חגר *hagar* est *Petra*, oppidum, ad quod fugit Agar ancilla Abrahami.

76 Ἐλπία, πόλις ἐν Δαυνίοις, κτίσμα Ῥοδίων.] Elpia, urbs Dauniæ à Rhodiis condita. Id ex Strabonis lib. 14. desumpsit, cujus sunt verba: Ἀφ' οὗ καὶ μέχρι Ἰβηρίας ἔπλευσαν, κἀκεῖ μὲν τὴν Ῥόδην ἔκτισαν, ἣν ὕστερον Μασσαλιῶται κατέσχον· ἐν δὲ τοῖς Ὀπικοῖς τὴν Παρθενόπην· ἐν δὲ Δαυνίοις μετὰ Κῴων Ἐλπίας. i. e. *Ex quo* [Rhodii] *& usque ad Hispaniam navigarunt & illic Rhoden condiderunt, quam postea Massilienses occuparunt: & in Opicis Parthenopen; in Dauniis unà cum Cois Elpias.*

77 Ἐλύμαι, χώρα Ἀσσυρίων πρὸς τῇ Περσικῇ.] Elymæ, regio Assyriorum ad Persidem prope Susianam, cujus præcipua urbs erat Elymais, in qua erat templum Dianæ valde opulentum argento, & auro, & variis donis, quorum plurima Alex. Macedo illic reliquerat, ut narratur Machab. lib. 1. c. 6. v. 1. &c. Hanc urbem propter illius templi divitias Antiochus rex voluit diripere, & hanc fuisse ejus mortis causam à Deo inquit Polybius Megalopolita apud Joseph. Antiquit. lib. 12. c. 13. at Josephus verosimilius esse inquit id ei accidisse, quod Hierosolymitanum templum diripuisset; uterque suæ religionis contemptum Antiocho mortis causam fuisse contendit. Simili modo apud eumdem Josephum Antiquit. lib. 8. c. 7. Menander historicus antiquus causam pluviarum, quam historia sacra Reg. lib. 3. c. 18. precibus Eliæ prophetæ tribuit, ipse Ithobali Tyriorum regis supplicationibus assignabat. Machab. lib. 2. c. 9. Antiochus conatur Persepolim occupare & templa spoliare (nullibi enim argentum & aurum tuta) Eadem necne sit urbs Persepolis & Elymais, ignoro.

78 Ἔλυρος, πόλις Κρήτης.] Elyrus, urbs Cretæ. Memoratur Scylaci in Κρήτῃ cui Σάλυρος dicitur eodem modo ac ab Ἐλμαντικὴ factum est Σαλμαντικα; de qua sic Pauf. lib. 10. Ἔστι δὲ ἐν τοῖς Κρητικοῖς ὄρεσι καὶ κατ' ἐμὲ ἔτι Ἔλυρος πόλις. οὗτοι οὖν αἶγα χαλκῆν ἀπέστειλαν ἐς Δελφούς. i. e. *Est adhuc ætate mea in Cretæ montibus Elyrus; hi* [id est, ejus oppidani] *capram æneam Delphos miserunt.*

79 Ἐλω-

Ἔλωρος[79], πόλις Σικελίας, ἀπὸ Ἐλώρου ποταμοῦ, τοῦ κατὰ Πάχυνον, [80] ὃς λέγεται πιθασοὺς ἰχθῦς ἔχειν, ἀπὸ χειρὸς ἐσθίοντας, ὡς Ἀπολλόδωρος ἐν χρονικῶν πρώτῃ. [81] Ἔστι καὶ Μακεδονίας ἄλλη. Ὁ πολίτης, Ἐλωρίτης. [82] Θουκυδίδης δὲ ἐν ἕκτῃ, καὶ Ἐλωρινὴν ὁδὸν φησι. A B

ELORUS, urbs Siciliæ, ab Eloro fluvio, juxta Pachynum, qui dicitur cicures pisces habere, qui à manu cibum capiunt, ut Apollodorus Chronicorum lib. 1. Est & alia Macedoniæ. Civis, Elorites. Thucid. verò lib. 6. & *Elorinam viam* inquit.

Ἔμβατον[83], τόπος τῆς Ἐρυθραίας. Θεόπομπος Ἑλληνικῶν ὀγδόῃ.

EMBATON, locus maris rubri, Theopompus Hellenicorum octav.

Ἔμισα[84], πόλις Φοινίκης Λιβανουσίας, ὡς Λάρισσα. Καὶ Ἐμισαῖος τὸ ἐθνικὸν, ὡς Λαρισσαῖος. [85] Διονύσιος ὁ ποιητὴς συνέστειλε τὸ ι· φησὶ γὰρ, C

Τῆς δὲ πρὸς Αἰπολίης Ἐμίσων πόλιν. —

καὶ ἔοικε κλίνειν τὰ Ἔμισα· ἡ χρῆσις δὲ θηλυκῶς. Ἔν τισι δὲ Ἔμεσα εὕρηται, ἀφ' οὗ Ἐμεσηνός. D

EMISA, urbs Phœniciæ Libanusiæ, ut Larissa. Et Emisæus, gentile, ut Larissæus. Dionysius poëta corripuit jota, inquit enim

Iuxta orientem verò Emisorum urbem —

& videtur declinare Emisa neutro genere, & num. plur. usus verò in gen. fœm. declinat. Apud aliquos verò Emesa invenitur, à quo Emesenus.

Ἐμπόριον[86], πόλις Κελτική, κτίσμα Μασσαλιωτῶν. Δευτέρα, Μακεδονίας. Τρίτη, Σικελίας. [87] Δ' Καμπανίας. Ὁ πολίτης, Ἐμπορίτης. E

EMPORIUM, urbs Celtica, à Massaliotis condita, secunda, Macedoniæ, tertia, Siciliæ, quarta, Campaniæ. Civis, Emporites.

79 Ἔλωρος, πόλις Σικελίας, ἀπὸ Ἐλώρου ποταμοῦ.] Elorus, urbs Siciliæ nomen adepta ab Eloro fluvio; hujus urbis nulla apud Latinos fit mentio; at memoratur apud Ptolemæum lib. 3. c. 4. inter civitates Siciliæ mediterraneas, apud Scylacem verò in Σικελίᾳ neutro genere & accentu aspero scribitur πόλις Ἕλωρον. Fluvius autem Elorus, à quo urbi nomen, celebratur inter alios Andino vati Æn. l. 3. v. 698.

— *& inde*

Exsupero præpingue solum stagnantis Helori.
Hinc altas cauteis, projectaque saxa Pachyni
Radimus.

80 Ὃς λέγεται πιθασοὺς ἰχθῦς ἔχειν.] Amnis Elorus seu Helorus habebat cicures pisces, qui ex manu offerentium sumebant cibos: quod ex Apollodori Chronic. lib. 1. affert noster. Id etiam affirmat ex Nymphodoro Athenæus lib. 8. ex nostris verò Plinius in Eloro Siciliæ castello id accidere inquit lib. 32. c. 2. *E manu vescuntur pisces in pluribus quidem Cæsaris villis: sed quæ veteres prodidere in stagnis, non piscinis, admirati, in Eloro Siciliæ castello, non procul Syracusis.*

81 Ἔστι καὶ Μακεδονίας ἄλλη.] Cum prius memoraverit Siciliæ Elorum, nunc celebrat Macedoniæ urbem Elorum, quæ Scylaci in Μακεδονίᾳ dicitur Ἀλωρὶς, Plinio verò lib. 4. c. 10. Olorus.

82 Θουκυδίδης δὲ ἐν ἕκτῃ, καὶ Ἐλωρινὴν ὁδὸν φησί.] Inquit Thucydidem lib. 6. memorasse viam Elorinam, quæ nomen videtur accepisse non à Macedoniæ, sed Siciliæ Eloro. Sic enim ille libro ab Stephano citato: Οἱ δὲ Συρακούσιοι, ἀθροισθέντες ἐς τὴν Ἐλωρινὴν ὁδὸν, καὶ ὡς ἐκ τῶν παρόντων ξυνταξάμενοι, ἔς τε τὸ Ὀλυμπίειον ὅμως σφῶν αὐτῶν παρέπεμψαν φυλακήν. i. e. *Syracusani verò in via Helorina congregati, ac ut pro præsenti rerum statu acie instructa, præsidium tamen è suorum numero ad Olympieum miserunt.*

83 Ἔμβατον, τόπος τῆς Ἐρυθραίας.] Embatus, locus Erythrææ ex Theopompi Hellenicorum octavo. Ejus quoque meminit Thucyd. lib. 3. Προσμίξαντες δ' ἀπ' αὐτῆς τῇ Ἰκάρῳ καὶ Μυκόνῳ, πυνθάνονται πρῶτον ὅτι ἡ Μιτυλήνη ἑάλωκε. Βουλόμενοι δὲ τὸ σαφὲς εἰδέναι, κατέπλευσαν ἐς Ἔμβατον τῆς Ἐρυθραίας. i. e. *Cum verò ab ea* [Delo] *profecti ad Icarum & Myconum pervenissent, tunc primum audiunt Mitylenen captam esse: Sed cum rem exploratam habere vellent, ad Embatum Erythrææ navigarunt.* Ad quem locum ejus Scholiasta inquit: Ἐς Ἔμβατον] τὸ στενὸν τὸ μεταξὺ Χίου καὶ Ἐρυθρῶν. i. e. *Ad Embatum*] *angustiæ, inter Chium & Erythram.*

84 Ἔμισα, πόλις Φοινίκης Λιβανουσίας.] Emisa, urbs Phœniciæ juxta Libani-regionem. Memoratur Ptolemæo lib. 5. c. 15. (cui inter Apamenes civitates locatur;) Amm. Marcellino lib. 24. c. 26. *Post hanc acclinis Libano monti Phœnice regio, plena gratiarum & venustatis, urbibus decorata magnis & pulchris: in quibus amœnitate celebritateque nominum Tyrus excellit, Sidon & Berytus, iisdemque pares, Emissa & Damascus, sæculis conditæ priscis.* Ex hac urbe, quæ etiam *Emesa* dicitur, fuere Hypsicrates historicus, cujus memenit Lucianus de Macrobiis, Heliodorus, qui Æthiopica scripsit, teste Vossio de historicis Græcis lib. 4. c. 18. Nicephorus lib. 12. c. 34. auctor est, cum Synodus provincialis statuisset, ut vel libelli Heliodori comburerentur, vel ipsi episcopatus abrogaretur (erat enim episcopus) maluisse Heliodorum episcopatu se abdicare, quam scripta sua comburere.

85 Διονύσιος ὁ ποιητής.] Dionysius iste poëta, non est Periegeta ille; forsitan est qui Bassaricorum, id est, Dionysiacorum opus scripsit, in cujus hemistichio pro τῆς δὲ πρὸς αἰπολίης lege τῆς δὲ πρὸς ἀντολίης. i. e. *juxta orientem.*

86 Ἐμπόριον, πόλις Κελτική, κτίσμα Μασσαλιωτῶν.] Emporium, urbs Celtica, opus Massiliensium. Hæc urbs est in ora maritima Catalauniæ, quæ ad Hispaniam, non ad Galliam pertinet; sed auctori nostro tota illa ora dicitur Celtica. Ptolemæus lib. 2. c. 6. fœm. gen. & nu. plur. utitur hujus urbis nomine, ut & Livius lib. 34. c. 9. qui duo hujus nominis oppida muro tantum divisa celebrat hisce verbis: *Jam tunc Emporiæ duo oppida erant, muro divisa. Unum Græci habebant à Phocæa, unde & Massilienses oriundi: alterum Hispani, sed Græcum oppidum in mare expositum, totum orbem muri minus quadringentos passus patentem habebat, Hispanis retractior à mari trium millium passuum in circuitu murus erat. Tertium genus Romani coloni ab divo Cæsare post devictos Pompeii liberos adjecti, nunc in corpus unum confusi omnes: Hispanis prius, postremò & Græcis in civitatem Romanam adscitis.* Memoratur etiam inter Hispaniæ urbes Sil. Italico lib. 3.

Dat Carthago vires Teucro fundata vetusto,
Phocaicæ dant Emporiæ; dat Tarraco pubem
Vitifera.

Ideo *Phocaicas Emporias* vocat eruditissimus poëta, quia Massilienses à Phocæa oriundi eas condiderunt, ut ex dictis apparet.

87 Τετάρτη Καμπανίας.] Quarto loco memorat Campaniæ emporium; cujus meminit Liv. lib. 21. c. 57. *Emporium prope Placentiam fuit, & opere valido & magno munitum præsidio. Ejus castelli oppugnandi spe cum equitibus ac levi armatura profectus Annibal, cum plurimum in celato incœpto ad effectum spei habuisset, nocte adortus non fefellit vigiles, tantus repente clamor est sublatus, ut Placentiæ quoque audiretur.*

ἘΝΕΤΟΙ. [88] Ὅμηρος, A

Ἐξ Ἐνετῶν, ὅθεν ἡμιόνων γένος ἀγροτεράων.

[89] ᾤκουν δὲ περὶ Παφλαγονίαν. [90] Λέγονται καὶ Ἐνετίδες ἵπποι. ἦν δὲ καὶ κτητικόν. [91] Ἔστι καὶ πόλις Ἐνετὸς [72], ἀφ᾽ ἧς ἦν Μύρμηξ ὁ Διαλεκτικὸς φιλόσοφος, ὡς Διογένης ἐν δευτέρῳ φιλοσόφου ἱστορίας. B

ENETI, Homerus.

Ex Enetis unde mularum genus agrestium.

Sedes verò habebant juxta Paphlagoniam. Dicuntur etiam *Enetides equi.* Est etiam possessivum. Est & urbs Enetus, ex qua erat Myrmex Dialecticus philosophus, ut Diogenes lib. 2. historiæ Philosophorum.

ἘΝΙΣΠΗ [93], πόλις Ἀρκαδίας.

— Καὶ ἠνεμόεσσαν Ἐνίσπην.

Νῦν δ᾽ οὐκ ἔστι. Φασὶ δὲ ἢ τῆς Κλητορίας εἶναι, ἢ τῆς Φωκίδος. Τὸ ἐθνικὸν Ἐνισπαῖος, ἢ Ἐνισπίτης, ἢ Ἐνισπεύς. C

ENISPE, urbs Arcadiæ:

— Et ventosam Enispen.

Nunc verò non extat. Ajunt verò vel Cletoriæ, vel Phocidis urbem fuisse. Gentile, Enispæus, vel Enispites, vel Enispeus.

ἘΝΝΑ [94], πόλις Σικελίας, κτίσμα Συρακου-

ENNA, urbs Siciliæ, à Syracusanis condita,

88 Ἐνετοὶ, Ὅμηρος.] Eneti celebrantur ex Homero, cujus affert versum, qui apud eum legitur Il. 2. v. 852. in quo Cæcus ille (cæcum fuisse Homerum inquit disertissimus Romuli nepotum Tusc. Quæst. lib. 5.) vel potius poëtarum omnium ראה *roeh.* i.e. *videns*, ut loquuntur Hebræorum παῖδες, meminit mularum agrestium ex Enetis Paphlagoniæ. Mulæ verò & muli quos Græci nomine utrique sexui communi ἡμιόνους. i.e. *semiasinos* vocant discriminante genus articulo, nullibi terrarum generosiores gignuntur, quam in Hispania, quæ non solum in procreandis mulis & mulabus, equis & equabus, sed etiam aliis in rebus quod ad præstantiam attinet, primum inter omnes totius terrarum orbis regiones locum tenet. Nascuntur autem non solum ex equo & asina, verum etiam ex asino & equa, ac cum sint simillimi, tamen facilimo negotio dignoscuntur, tum rostro & labris cum auribus; mulæ enim & muli, qui nascuntur ex asino & equa sunt pulchriores & celeriores, non habent enim tam magnas aures, nec simas nares, nec tam turgida labra, quam qui nascuntur ex equo & asina. Hujusmodi enim animantia matri assimilantur magnitudine corporis, facie, & robore, ut testatur philosophorum Homerus de hist. animal. l. 6. c. 23. à matre etiam denominationem accipiunt. Nam mulæ, & muli, *equini*, quos equa; *asinini*, quos asina peperit, dicuntur; horum mares antiqui *hinnos*, illorum *mulos* vocabant. Quæ sunt ita nata, scilicet ex duabus diversis speciebus, non gignere, in omni animantium genere, idcircò mulas non parere, etsi aliquando pepererunt, prodigii loco habitum, auctor est Plin. hist. nat. lib. 8. c. 44. In Hispania mulæ equinæ, utpote pulchriores & celeriores & majores corpore trahunt currus urbanos, posthabitis equis, non solum nobilium, equitum, regulorum, ecclesiasticorum, sed etiam regum; at regum tantum cum extra regiam civitatem proficiscuntur; muli verò portant lecticas, mulis verò, qui non sunt tanta corporis magnitudine prædití portandis oneribus, mulabus arandis agris utuntur; celerius enim & plus arant, quam boves vel maxime aratores: ex Geneseωs c. 36. v. 24. apparet Anah invenisse mulos in deserto. Sic enim intelligenda sunt verba illa, non de aquis calidis. Quia quæ illic sequuntur verba, id videntur confirmare: *Cum pasceret asinas patris sui.* Mulæ autem & muli qui in Syria nascuntur diversi sunt ab illis; horum meminit Stagirita philosophus de hist. amm. lib. 6. c. 24. & c. 36. quæ ex mutuo maris & fœminæ ejusdem speciei coitu nascuntur, & propter similitudinem *mulæ* appellantur. Harum etiam meminit Plin. lib. 8. c. 44. etsi per incuriam testem advocat Theophrastum loco Aristotelis, & in Cappadocia inquit hujusmodi mulas nasci. Sententiam meam confirmant illa, quæ de longævitate muli affert, qui LXXX annis vixit, ac dimissus per senectam, cum templum ædificaretur commeans jumenta ad opera exhortabatur, quare Atheniensium decreto sancitum fuit, ne à frumentorum acervis arceretur quæ Aristot. de hist. anim. lib. 6. c. 24. tradit. Non possum non mirari Jul. Cæs. Scaligerum, qui verissimam illam Aristotelis sententiam de similitudine harum animantium cum matre, corporis magnitudine, facie, & robore impugnat. Scilicet ipse, vel numquam viderat hujusmodi animantes, vel ab aliis hunc errorem accepit: ego verò ut testis αὐτόπτης verissimam esse testor Aristotelis sententiam; illius ad Aristotelis lib. 6. c. 23. sect. 349. sunt quæ sequuntur verba: *Nam quæ mulæ ex asino & equa procreantur, sane sunt contumaces, ut pater, & auribus longioribus, neque natura sunt gradariæ, sed arte fiunt, neque equæ pulchritudinem repræsentant, contra quæ ex equo & asina patri simillima, generosæ, tractabiles, specie insigni, auriculis colloque, ac pectore patris, &c.* Quæ omnia sunt falsa, & contrario modo intelligenda. Obiter notandum mulas, quibus olim utebantur Hebræi κτ τῶν ἐμῶν fuisse ex illa mularum specie, quæ in Syria nascebantur. Præstabant enim celeritate, ut testatur Aristoteles de hist. animal. lib. 6. c. 36. Ac super hujusmodi mulo videtur equitasse Absalomus Sam. 2. c. 18. v. 9. ubi פרד *pered.* i.e. *mulus* dicitur, & Selomoh Reg. lib. 3. c. 1. v. 33. impositus fuit super mulam jussu Davidis patris sui, ubi פרדה *pirdah.* i.e. *mula* vocatur. Muli enim illi, quos Geneseωs capite supra citato invenisse dicitur Anah in deserto ימים *iemim.* i.e. *muli* vocantur.

89 ᾬκουν δὲ περὶ Παφλαγονίαν.] Eneti habitabant circa Paphlagoniam. Consentiens auctorum opinio est fuisse Paphlagonum populos, qui seditione ex Paphlagonia pulsi rege Pylæmene ad Troiam amisso venerunt in Italiam, ac ibi sedes posuerunt, ut apparet ex Livii lib. 1. c. 1. Strabonis lib. 12. Solini capite 56. Ab his Venetos originem trahere testificatur Q. Curtius lib. 3. c. 1. *Jamque ad urbem Ancyram ventum erat, ubi numero copiarum initio Paphlagoniam intrat: huic juncti erant Eneti unde quidam Venetos trahere originem credunt.*

90 Λέγονται καὶ Ἐνετίδες ἵπποι.] Memorat Enetides equos, quos Hesych. Enetidi circa Adriam; Scholiasta Euripidis in Hippolyto v. 1131. Paphlagoniæ tribuit: Strabo verò lib. 5. Hesychii sententiam confirmat, ac inquit Dionysium Siciliæ Tyrannum armenta equorum ad certamina educandorum instituisse. Obiter notandum ἵππος apud Græcos significare *marem* & *fœminam*, articulo discriminante genus.

91 Ἔστι καὶ πόλις Ἐνετός.] Nunc memorat noster Enetum urbem, à qua *Eneti* videntur denominati; quæ Solino capite supracitato dicitur *Henetus*, Zenodoto apud Strabonem lib. 12. *Heneta*, ac esse creditur, quæ postea *Amisus* dicta fuit, alii verò apud eumdem Strabonem ajunt *Enetos* apud Homerum esse pagum in litore x schœnis ab Amastri dissitum.

92 Ἀφ᾽ ἧς ἦν Μύρμηξ, &c.] Inquit Myrmecem philosophum fuisse ex Eneto urbe, ac in hujus rei testimonium advocat Diogenem Laërtium, sed somniat epitomator noster, extra Æsculapii templum; nihil tale legitur apud Laërtium. Relinquamus igitur ejus somnium Josepho interpretandum.

93 Ἐνίσπη, πόλις Ἀρκαδίας.] Celebrat Enispen Arcadiæ urbem ex Homero, cujus est hemistichium illud, quod innominato poëta affert, apud quem legitur Il. 2. v. 606. Enispen verò memorat Strabo lib. 8. cujus ætate jam erat deserta, ut ipse refert eodem libro.

94 Ἔννα, πόλις Σικελίας, κτίσμα Συρακουσίων.] Enna, urbs Siciliæ à Syracusanis condita, celeberrima templo, ac simulachro Cereris omnium antiquissimo, ob illud Cereris templum famam habuisse hanc urbem inter omnes Siciliæ

ρακουσίων, μετ' ἔτη Συρακουσῶν. [95] Ὁ πολίτης, Ενναῖος, καὶ Ἐνναία.

A dita, post conditas Syracusas annis 70. Civis Ennæus, & Ennæa.

ΕΝΟΠΗ [96], πόλις τῆς Μεσσηνίας. Ὅμηρος,

Καρδαμύλην Ἐνόπην. —

Τὸ ἐθνικὸν, Ἐνοπεὺς, ὡς Ῥοπεύς. Μέμνηται αὐτῆς καὶ Παυσανίας τρίτῳ.

ENOPE, urbs Meseniæ, Hom.

Cardamylen, Enopenque. —

Gentile, Enopeus, ut Rhopeus. Meminit ejus Pausanias lib. 3.

B

ΕΝΤΕΛΛΑ [97], πόλις Σικελίας. Ἔφορος ις. [98] ἦσαν δ' οἱ οἰκοῦντες Καμπανοὶ τὸ γένος, σύμμαχοι Καρχηδονίων. Τὸ ἐθνικὸν, Ἐντελλῖνος.

ENTELA, urbs Siciliæ, Ephorus l. 16. Erant verò habitatores genere Campani, Carthaginensium socii. Gentile, Entelinus.

ΕΝΤΡΙΒΑΙ, ἔθνος Θρακικόν. Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ.

C ENTRIBÆ, populi Thraciæ, Hecatæ. Europa.

ΕΞΑΓΥΙΟΣ [99], πόλις Σικελίας. γραφὴν Ἀττικὴν ἔχουσα, ὡς τὸ ἑξακλινής. Λέγεται δ' οὕτω, διὰ τὸ ἐξ ἀγυίας ἔχειν.

HEXAGYIOS, urbs Siciliæ, scripturam Atticam habens, ut τὸ ἑξακλινής. i.e. *sex lectos-habens*, sic verò dicitur quod ἐξ ἀγυίας.

D i. e. *sex vicos* habeat.

ΕΟΡΔΑΙΑΙ [1], δύο χῶραι Μυγδονίας, Εἰσὶ καὶ ἄλλαι δύο, ἡ μὲν Ἰβηρίας, ἡ δὲ Θράκης, ἀπὸ Ἐορδοῦ τινος. Ὁ οἰκήτωρ, Ἐορδαῖος. Ὀξύνεται δὲ τὸ Ἐορδὸς, ὡς Ἡρωδιανὸς ἕκτῃ. Ἐκλήθησαν καὶ Ἐορδισταὶ, ἀπὸ τοῦ ἐορδίζω, ὡς Λυδὸς λυδίζω.

EORDÆÆ, duæ regiones Mygdoniæ. Sunt & aliæ duæ, una quidem Iberiæ, alia verò Thraciæ, ab Eordo quodam. Incola, Eordæus. Acuitur verò τὸ Ἐορδὸς, ut Herodianus lib. 6. *Eordistæ* quoque vocati fuere ab

E eordizo, ut Lydus, Lydizo.

ΕΠΑΚΡΙΑ [2], μία τῶν ἐπὶ Κέκροπος συνοι-

EPACRIA, una ex duodecim civitatibus,

liæ urbes, præcipuam, auctor est Mela lib. 2. c. 7. urbs fuit sita loco præcelso atque prærupto; auct. Liv. lib. XXIIII. *Enna, in excelso loco ac prærupto undique sita, cum loco inexpugnabilis erat, tum præsidium in arce validum habebat.* Ennensis verò Cereris, quæ hac in urbe maxima religione colebatur, tanta fuit inter Ethnicos veneratio, ut Gracchanis temporibus, cum aditum esset ad libros Sibyllinos, ac in eis inventum, Cererem antiquissimam placari oportere, ex amplissimo collegio decemvirali sacerdotes populi Romani, cum esset in urbe Cereris pulcherrimum & magnificentissimum templum; tamen usque Ennam profecti sint, referente Cicerone in Orat. 9. in Verrem & ex eo Lact. Firm. de origine erroris lib. 2. Ejus simulachrum sustulit Verres auctore eodem Cic. in Verrem Orat. 5. quod ipse oratione citata sic depingit: *Simulachrum Cereris Ennæ ex sua sede, ac domo sustulit, quod erat tale, ut homines cum viderent, aut ipsam videre se Cererem, aut effigiem Cereris non humana manu factam, sed cœlo delapsam arbitrarentur.* Ennæ vicinum erat nemus, quod *Siciliæ umbilicus* vocabatur. Erat enim in medio insulæ, omni florum genere abundans, ut præ nimia fragrantia canes odoratu feras investigare non possent; unde Plutonem rapuisse Proserpinam fabulabantur, auctore D. Siculo lib. 5.

95 Ὁ πολίτης, Ἐνναῖος.] Civis urbis Ennæ, dicebatur *Ennæus*; unde *Ennæa Ceres* apud Claudian. de raptu Proserpinæ lib. 1.

Ennææ Cereri proles optata virebat
Unica, nec tribuit sobolem Lucina secundam.

Sic enim legendum est, non *Ætnææ*, ut nunc legitur: Latinis historicis dicitur Ennensis: Liv. lib. 24. *Ennensium principes urbem arcemque suæ potestatis ajunt debere esse.*

96 Ἐνόπη, πόλις τῆς Μεσσηνίας.] Enope, urbs Meseniæ ex Homero apud quem Il. 2. v. 150. invenitur hemistichium illud; fuit verò Enope una ex septem urbibus, quas Agamemnon promittit Achilli apud eumdem Homerum eadem Iliade; ætate Pausaniæ *Gerenia* nuncupabatur, ut idem auctor refert lib. 3. de qua videsis quæ in Γερηνία.

97 Ἔντελα, πόλις Σικελίας.] Entela, urbs Siciliæ vetustissima, in monte ejusdem nominis, quem præcisæ undique, & inaccessæ rupes, & unicus aditus munitissimam reddebant, in vertice planiciem habebat culturæ aptissimam. Ab Entelo Trojano Æneæ socio condita fertur, hodiè non extat. Excisa enim fuit à Friderico II. Imperatore, auctore Fazello Dec. 1. lib. 10.

98 Ἦσαν δ' οἱ οἰκοῦντες Καμπανοί.] Incolas urbi Entelæ genere Campanos fuisse inquit, ac Carthaginiensium socios; id etiam affirmat Diod. Siculus lib. 14. hi enim expulsi à Dionysio, quod eis non fideret, Entelam profecti persuasis Entelinis, ut inquilinorum jus sibi concederent, noctu per insidias oppressos Entelinos trucidarunt juvenes, uxoribusque eorum in matrimonium adscitis obtinuerunt urbem, ut refert idem auctor libro citato.

99 Ἑξαγύιος, πόλις Σικελίας.] Hexagyios, urbs Siciliæ, cujus altum apud alios est silentium; scripturam Atticam habuisse tradit epitomator noster, id est, litteras Atticas. Plurimæ enim Siciliæ urbes & lingua & literis Græcis utebantur, sed præcipuè dialecto Doricâ.

1 Ἐορδαῖαι, δύο χῶραι Μυγδονίας.] Eordææ, duæ regiones Mygdoniæ. Mygdonia verò erat Macedoniæ regio; Constant. Porphyrogen. Them. lib. 2. Them. 2. inter Macedoniæ urbes numerat Eordæos. Livius lib. 45. c. 30. ait quartam Macedoniæ regionem Eordeos & Lyncestas & Pelagones incolere, libro verò 42. c. 52. Eordeam seu urbem, seu regionem memorat; sed ex Thucydidis lib. 2. claret fuisse regionem. Sic enim ille: Ἀνέστησαν δὲ καὶ ἐκ τῆς νῦν Ἐορδίας καλουμένης Ἐορδούς· (ὧν οἱ μὲν πολλοὶ διεφθάρησαν, βραχὺ δέ τι αὐτῶν περὶ Φύσκαν κατῴκηται) καὶ ἐξ Ἀλμωπίας, Ἀλμῶπας. i. e. *Ex illa etiam, quæ nunc* Eordia *vocatur, ejecerunt Eordos; (quorum plerique perierunt, sed exigua quædam ipsorum pars circa Physcam habitat) & ex Almopia, Almopas.* Loquitur Thucydides de Macedonibus.

2 Ἐπάκρεια, μία τῶν ἐπὶ Κέκροπος, &c.] Epacria, una ex duodecim civitatibus, ad quas Cecrops Athenienses, cum antea κωμηδὸν. i. e. *vicatim* habitarent, reduxit. Sic enim intelligendum est illud συνοικισθεισῶν; duodecim verò illæ civitates fuere *Cecropia, Tetrapolis, Epacria, Decelia, Eleusis, Aphidna, Thoricos, Brauro, Cotheros, Sphettos, Cephessia, Phaleros*, quas postea in unam urbem, nempe Athenas Theseus dicitur congregasse, cujus rei auctores habeo Etymologici auctorem in Ἐπάκρεια (sic apud eum notatur) & Strabonem lib. 9. in quorum memoriam singulis annis Athenienses festum celebrabant, quod Συνοίκια, quasi dicas *cohabitationes*, vocabant, ut refert noster in Ἀθῆναι, necnon Thucyd. lib. 2. Plutarchus in Theseo.

3 Δια

οἰκισθεισῶν δυοκαίδεκα πόλεων, [3] διὰ τὸ A ληΐζεσθαι ὑπὸ Καρῶν. Τὸ ἐθνικὸν, Ἐπακριεύς.

ΕΠΑΡΙΤΑΙ[4], ἔθνος Ἀρκαδίας. Ἡ δὲ πόλις αὐτῶν Ἔπαρις ἔδει, οὐχ εὕρηται δέ. Περὶ δὲ τοῦ ἔθνους Ξενοφῶν, καὶ Ἔφορος, καὶ Ἀνδρο- B τίων φασίν.

ΕΠΕΙΟΙ[5], οἱ Ἠλεῖοι, ἀπὸ Ἐπειοῦ βασιλέως, τὸ θηλυκὸν, Ἐπειάς, καὶ Ἐπεΐς. [6] Λέγονται καὶ πατρωνυμικῶς Ἐνδυμιωνιάδαι.

ΕΠΙΔΑΜΝΟΣ[7], πόλις Ἰλλυρίδος, C ἐπὶ χερρονήσου τῆς καλουμένης Δυρραχίου. [8] Ἔστι δ' ἑτέρα ἐν τῷ Ἰωνίῳ κόλπῳ. Τὸ ἐθνικὸν, Ἐπιδάμνιος. Εὕρηται παρὰ Παρθενίῳ καὶ διὰ διφθόγγου. Τὸ θηλυκὸν, Ἐπιδαμνιάς.

ΕΠΙΔΑΥΡΟΣ[9], πόλις πρὸς τῷ Ἄργει, D θηλυκῶς λεγομένη. [10] Τὸ γὰρ

— Ἀμπελόεντ' Ἐπίδαυρον,

κατὰ ἀρσενικοῦ ἐπιθέτου, θηλυκόν ἐστιν [11], ὥς τὸ

— ψολόεντος ἐχίδνης,

παρὰ Νικάνδρῳ. [12] Τινὲς δὲ Λειμήρην αὐτὴν E φασι, τὴν λειμῶνας ἔχουσαν. [13] Ἐκαλεῖτο δὲ Μει-

bus, quæ ſub Cecrope ſunt ædificatæ, eo quod Cares eas prædarentur. Gentile, Epacrieus.

EPARITÆ, populi Arcadiæ, eorum verò urbs debebat eſſe Eparis, ſed non invenitur; de eis verò Xenophon, & Ephorus, & Androcion agunt.

EPEI, Elei, ab Epeo rege, fœmineum, Epeas, & Epeis. Dicuntur etiam patronymicè, Endymioniadæ.

EPIDAMNUS, urbs Illyridis, in Cherſoneſo vocata Dyrrachio. Eſt & alia in ſinu Ionio. Gentile, Epidamnius. Invenitur etiam apud Parthenium per diphthongum. fœmin. Epidamnias.

EPIDAURUS, urbs juxta Argos. fœm. genere dicta. Illud enim

— *Vitiferum Epidaurum.*

cum adjectivo maſculino, fœmineum eſt, ut illud

— *Flammei viperæ*;

apud Nicandrum; aliqui verò *Limeren* eam vocant, quod λειμῶνας. i.e. *prata* haberet. Vocaba-

3 Διὰ τὸ ληΐζεσθαι ὑπὸ Καρῶν.] In hac ſectione vel aliqua verba antecedentia deficiunt, vel aliqua debent pro aliis poni; nihil enim commune Carum latrocinia cum Epacria Atticæ habent, de qua agit Etymologus, ſed de ejus etymologia ne γρῦ quidem; apud Heſychium Ἐπάκριος Ζεὺς dicitur, ὁ ἐπὶ τῶν ἄκρων τῶν ὀρῶν ἱδρυμένος; ſi noſter diceret Epacriam dictam fuiſſe eadem de cauſa, veroſimile videretur, at illud διὰ τὸ ληΐζεσθαι ὑπὸ Καρῶν concoquere non poſſum.

4 Ἐπαρῖται, ἔθνος Ἀρκαδίας.] Eparitæ, gens Arcadiæ, quorum inquit meminiſſe Xenophontem & Ephorum, & Androtionem, horum duos ultimos ſeu incuria, ſeu temporum calamitas nobis invidit, Xenophon verò Eparitos celebrat, non Eparitas, ut inquit noſter. Ejus ex Hellenic. lib. 7. appono verba: Κύκλῳ δὲ περιάγοντος αὐτοῦ ἐπὶ τοῦτο τὸ χωρίον, ὡς εἶδον οἱ προθέοντες πελτασταὶ τοῦ Ἀρχιδάμου τοὺς Ἐπαρίτους ἔξω τοῦ σταυρώματος, ἐπιτίθενται αὐτοῖς. i.e. *Cum ad eum locum ambitu quodam circumduceret copias, poſteaquam præcurrentes Archidami regis cetrati extra vallum Eparitos viderunt, in eos irruunt.*

5 Ἐπειοὶ, οἱ Ἠλεῖοι, ἀπὸ Ἐπειοῦ βασιλέως.] Epëi, Elëi, ſic dicti ab Epeo rege. Et Epeorum & Epëi regis, à quo *Epëi* id eſt *Elei* nomen acceperunt, meminit Pauſanias in Eliacorum lib. 5. Ἔθηκε δὲ καὶ ἐν Ὀλυμπίᾳ δρόμου τοῖς παισὶν ἀγῶνα Ἐνδυμίων ὑπὲρ τῆς ἀρχῆς. Καὶ ἐνίκησε, καὶ ἔσχε τὴν βασιλείαν Ἐπειός· καὶ Ἐπειοὶ πρῶτον τότε ὧν ἦρχεν, ὠνομάσθησαν. i.e. *Poſuit vero, id eſt inſtituit in Olympia curſus certamen de imperio filiis Endymio; & vicit & habuit regnum Epëus; & Epei primum tunc, quibus imperabat, nuncupati ſunt.*

6 Λέγονται καὶ πατρωνυμικῶς Ἐνδυμιωνιάδαι.] Dicuntur etiam Epei patronymice Endymioniadæ, ſcilicet ab Endymione Epei patre. Cujus meminit Pauſ. lib. 5. ejus verba attulimus nota proxima præcedenti.

7 Ἐπίδαμνος, πόλις Ἰλλυρίδος.] Epidamnus, urbs Illyridis ſita in Cherrhoneſo nomine *Dyrrhachio.* Memoratur inter alios Straboni lib. 7. Μετὰ δὲ τὸν Ῥιζονικὸν κόλπον, Λίσσος ἐστὶ πόλις καὶ Ἀκρόλισσος, καὶ Ἐπίδαμνος Κερκυραίων κτίσμα, ἡ νῦν Δυρράχιον, ὁμωνύμως τῇ χερρονήσῳ λεγομένη, ἐφ' ἧς ἵδρυται. i.e. *Poſt Rhizonicum vero ſinum, Liſſus eſt urbs & Acroliſſus, & Epidamnus à Corcyræis condita, quæ nunc à* cherrhoneſo *id eſt* peninſula, *in qua ſita eſt*, Dyrrhachium *dicitur.* Phalium Corcyræum ejus conditorem celebrat Thucydides lib. 1. Ἐπίδαμνός ἐστι πόλις ἐν δεξιᾷ ἐσπλέοντι τὸν Ἰόνιον κόλπον· προσοικοῦσι δ' αὐτὴν Ταυλάντιοι βάρβαροι, Ἰλλυρικὸν ἔθνος. Ταύτην ἀπῴκισαν μὲν Κερκυραῖοι, οἰκιστὴς δ' ἐγένετο Φάλιος, &c. i.e. *Epidamnus eſt urbs ad dextram naviganti Ionium ſinum, huic autem finitimi ſunt Taulantii barbari, Illyrica gens; hanc Corcyræi quidem miſſa-colonia condiderunt, Coloniæ verò dux fuit Phalius Eratoclidæ* [filius] *genere Corinthius ab Hercule oriundus, &c.*

8 Ἔστι δ' ἑτέρα ἐν τῷ Ἰωνίῳ κόλπῳ.] Eſt verò alia Epidamnus in Ionico ſinu. Ego puto, epitomatorem noſtrum extra Æſculapii templum ſomniare, cum aliam urbem Epidamnum locat in Ionio ſinu, præter illam de qua nota præcedenti egimus, quæ erat ad dextram naviganti Ionium ſinum, ut ex Thucydidis verbis illuc allatis apparet; reliqui omnes affirmant Epidamnum mutato nomine dictam fuiſſe *Dyrrhachium*, ac eſſe unam eamdemque civitatem; ſolus Appianus de Bellis Civil. lib. 2. contrarium aſſerit; quod non credo. Eſt enim contra Strabonis ſententiam; Thucydides etiam non nominat *Dyrrhachium* ſed *Epidamnum*, quod argumento eſt horum nominum ultimum fuiſſe ejus vetus nomen, de quibus vide quæ in Δυρράχιον annotavimus.

9 Ἐπίδαυρος, πόλις πρὸς τῷ Ἄργει.] Epidaurus, urbs juxta Argos fœm. gen. etſi ei epitheta addantur maſculina, quod apud poëtas & Atticos eſt tranlativum; memoratur inter alios Ptolemæo lib. 3. c. 36.

10 Τὸ γὰρ, &c.] Hemiſtichium, quod ſequitur deſumptum eſt ex Il. 2. v. 561. cujus integri verſus ſunt:

Οἳ δ' Ἄργος τ' εἶχον Τίρυνθά τε τειχιόεσσαν,
Ἑρμιόνην, Ἀσίνην τε, βαθὺν κατὰ κόλπον ἐχούσας
Τροιζῆν', Ἠϊόνας τε, καὶ ἀμπελόεντ' Ἐπίδαυρον. H. e.
Qui autem Argoſque habebant, Tirynthaque muratam
Hermionen, Aſinenque, profundum ſinum habentes
Træzena Eïonaſque & vitibus-conſitum Epidaurum.

11 Ὥς τὸ, &c.] Eſt quod ſequitur hemiſtichium Nicandri, apud eum legitur v. 129. in quo more Atticorum epithetum maſcul. tribuitur nomini fœmineo, ut & in Homeri hemiſtichio præcedenti.

12 Τινὲς δὲ Λειμήρην αὐτὴν φασι, &c.] Aliqui Epidaurum urbem *Limeren* dicunt, quod λειμῶνας. i.e. *prata haberet*; hujus urbis etymologiæ altum apud alios ſilentium.

13 Ἐκαλεῖτο δὲ Μειλισσία, καὶ Αἱμηρὰ, &c.] Nunc agit de Epidauri nominibus, quæ Μιλεσία, [ſic legendum eſt ex Euſt. ad Il. 2. v. 561.] & *Hæmera* dicebatur quòd continuè ara Æſculapii ſacrificiorum ſanguine maderet. Fuit enim Epidaurus celebris Æſculapii templo, de quo Strabo lib. 8. Καὶ αὕτη δ' οὐκ ἄσημος ἡ πόλις, καὶ μάλιστα διὰ τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ Ἀσκληπιοῦ θεραπεύειν νόσους παντοδαπὰς πεπιστευμένου, καὶ τὸ ἱερὸν πλῆρες ἔχοντος ἀεὶ τῶν τε καμνόντων, καὶ τῶν ἀνακειμένων πινα-

Μελισσία, καὶ Αἵμηρα, διὰ τὸ συνεχῶς αἱμάσσεσθαι τὸν βωμὸν τοῦ Ἀσκληπιοῦ, ὑπὸ τῶν θυσιῶν. 14 Εἶτα Ἐπίταυρος, καὶ Ἐπίδαυρος. 15 Τινὲς δὲ Λειμηρὸν Λακωνικὴν λέγουσι, μίαν τῶν ἑκατὸν, διὰ τὸ πολλοὺς ἔχειν λιμένας. Ὁ πολίτης, Ἐπιδαύριος· τὸ θηλυκὸν, Ἐπιδαυρία, καὶ Ἐπιδαυρὶς, καὶ Ἐπιδαυριώτης φασίν.

ἘΠΙΕΙΚΊΔΑΙ, δῆμος τῆς Κεκροπίδος φυλῆς. Ὁ δημότης, Ἐπιεικίδης. Τὰ τοπικὰ, ἐξ Ἐπιεικιδῶν, ἐν Ἐπιεικιδῆσιν.

ἘΠΙΚΗΦΗΣΙΆ, δῆμος τῆς Οἰνηΐδος φυλῆς. Ὁ δημότης, Ἐπικηφήσιος. Τὰ τοπικὰ, Ἐπικηφησιᾶθεν.

ἘΠΙΛΕΥΚΆΔΙΟΙ, πόλις μετὰ Ἀκαρνανίαν· Ἑκαταῖος. Εὐρώπη. Τὸ ἐθνικὸν, Ἐπιλευκάδιος ὁμοίως.

ἘΠΙΠΟΛΑΊ[16], χωρίον ἀπόκρημνον, προσεχὲς Συρακούσαις· Θουκυδίδης ἕκτῃ. Τὸ ἐθνικὸν Ἐπιπολαῖος, τῷ κοινῷ τύπῳ.

ἘΠΙΤΆΛΙΟΝ[17], πόλις τῆς Τριφυλίας· Πολύβιος τετάρτῃ. Τὸ ἐθνικὸν, Ἐπιταλιεύς.

ἘΠΙΦΆΝΕΙΑ[18], πόλις Συρίας, κατὰ Ῥαφα-

cabatur verò *Milissia*, & *Hæmera*, quod con-
tinuè ara Æsculapii sacrificiorum sanguine ma-
deret. Postea vocata fuit *Epitaurus*, & *Epidau-
rus*. Aliqui verò *Limeron Laconicam* dicunt, u-
nam ex centum, quod multos habeat λιμένας,
i.e. *portus*. Civis, Epidaurius, fœmin. Epi-
dauria, & Epidauris, dicunt etiam Epidau-
riotes.

EPIICIDÆ, populus Cecropidis tri-
bus. Popularis, Epiicides. Localia, ex Epii-
cidarum, [*populo*] in Epiicidis.

EPICEPHESIA, populus OEneidis
tribus. Popularis, Epicephesius. Localia, ex
epicephesia.

EPILEUCADII, urbs post Acarna-
niam, Hecatæ. Europa. Gentile Epileuca-
dius, eodem modo.

EPIPOLÆ, locus præruptus, Syracusis
finitimus, Thucyd. lib. sexto. Gentile, Epi-
polæus, communi forma.

EPITALION, urbs Triphyliæ, Po-
lybius lib quarto. Gentile, Epitalieus.

EPIPHANIA, urbs Syriæ, juxta Ra-
pha-

πινάκων, ἐν οἷς ἀναγεγραμμέναι τυγχάνουσιν αἱ θεραπεῖαι, καθάπερ ἐν Κῷ τε καὶ Τρίκκῃ. Κεῖται δ' ἡ πόλις ἐν μυχῷ τοῦ Σαρωνικοῦ κόλπου, τὸν περίπλουν ἔχουσα σταδίων πεντεκαίδεκα, βλέπουσα πρὸς ἀνατολὰς θερινάς· περικλείεται δ' ὄρεσιν ὑψηλοῖς, μέχρι πρὸς τὴν θάλατταν, ὥστ' ἐρυμνὴ κατεσκευάσθαι φυσικῶς πανταχόθεν. i.e. *Hæc quoque urbs* [Epidaurus] *obscura non est, maxime propter Æsculapii claritatem, crediturque omnis generis morbos depellere, semperque templum refertum habet ægrotantibus, ac dedicatis tabellis, in quibus scriptæ sunt curationes, sicut & in Co, & Triccæ. Sita est Epidaurus in intimo secessu sinus Saronici* XV *stad. circumitione navali, æstivo ortui opposita: ad mare usque montibus altis includitur, ut naturâ loci undiquaque sit probe munita.*

14 Εἶτα Ἐπίταυρος, καὶ Ἐπίδαυρος.] Hæc videntur desumpta ex Strabonis lib. 8. sed præpostero ordine. Sic enim ille libro citato: Ἡ Ἐπίδαυρος δ' ἐκαλεῖτο Ἐπίταυρος· φησὶ γὰρ Ἀριστοτέλης, κατασχεῖν αὐτὴν Κᾶρας, ὥσπερ καὶ Ἑρμιόνην. i.e. *Epidaurus verò vocabatur Epitaurus; inquit enim Aristoteles Cares tenuisse eam sicut & Hermionem.* Propter rationem, quam ex Aristotele reddit Strabo, pro Ἐπίταυρος inquit Casaubonus ad eumdem Strabonem legendum esse Ἐπίκαρος Sic etiam Eust. ad Il. 2. v. 561. apud nostrum legit.

15 Τινὲς δὲ Λειμηρὸν Λακωνικὴν λέγουσι.] Nonnulli *Limeron Laconicam* Epidaurum dicunt, quod multos habeat portus, pro Λειμηρὸν lege Λιμηρὰν. Sic enim eam vocat Thucyd. lib. 4. Ἐκ δ' αὐτῶν περιέπλευσαν ἐς Ἐπίδαυρον τὴν Λιμηράν. i.e. *Hinc verò classe circumvecti Epidaurum Limeram profecti sunt.* Idem auctor lib. 2. Epidaurum Peloponnesi vocat: Ἀφικόμενοι δὲ ἐς Ἐπίδαυρον τῆς Πελοποννήσου, ἔτεμον τῆς γῆς τὴν πολλήν. i.e. *Cumque Epidaurum Peloponnesi pervenissent, regionis multam partem vastarunt.* Cum hæ duæ urbes propter idem nomen & propterea quod altera esset in Argia, altera in Laconica quæ erant inter se vicinæ apud auctores confundantur, sufficiet dicere, alteram fuisse in Argolico sinu Laconicæ, alteram in Saronico Argiæ, ut apparet ex Ptolemæo lib. 3. c. 16. sed mirum est Stephanum non memorasse celeberrimam hujus nominis Dalmatiæ urbem in ora maritima ad mare Adriaticum, quæ *Ragusa* vulgo dicitur, cujus horrendi terræmotus Fama ad aures nostras pervenit, quem accidisse dicebant die 6 Aprilis anno 1667. Equi Epidauri Argiæ in honore apud veteres fuere una cum Arcadicis & Argolicis, auctore Strabone lib. 8. Ἔστι δὲ καὶ τὸ γένος τῶν ἵππων ἄριστον τὸ Ἀρκαδικόν· καθάπερ καὶ τὸ Ἀργολικὸν, καὶ τὸ Ἐπιδαύριον. i.e. *Est verò & genus equorum optimum Arcadicum; sicut & Argolicum, & Epidaurium.* Hinc poëtarum Phœnici Georgic. lib. 3. v. 44. Epidaurus vocatur domitrix equorum

——— *domitrixque Epidaurus equorum.*

Ad quem locum Serv. *Epidaurus, Epiri civitas est equi... bilis.* Immeritò reprehenditur à Beroaldo Servius, qui hanc urbem *Epiri urbem* dixerit; seu loquatur Poëta de Argiæ seu Peloponnesi civitate, non ideo reprehendendus Servius; nam Epirus, Argia, Peloponnesus erant regiones vicinæ.

16 Ἐπιπολαὶ, χωρίον ἀπόκρημνον, &c.] Epipolæ, locus præruptus, Syracusis-finitimus ex Thucydidis lib. 6. ... sunt verba: Καὶ οἱ Συρακούσιοι τοῦ αὐτοῦ θέρους ὡς ἐπύθοντο τούς τε ἱππέας ἥκοντας τοῖς Ἀθηναίοις, καὶ μέλλοντας ἤδη ἐπὶ σφᾶς ἰέναι, νομίσαντες, ἐὰν μὴ τῶν Ἐπιπολῶν κρατήσωσιν οἱ Ἀθηναῖοι, χωρίου ἀποκρήμνου τε καὶ ὑπὲρ τῆς πόλεως εὐθὺς κειμένου, οὐκ ἂν ῥᾳδίως σφᾶς, οὐδ' εἰ κρατοῖντο μάχῃ, ἀποτειχισθῆναι, διενοοῦντο τὰς προσβάσεις αὐτῶν φυλάσσειν, &c. i.e. *Et Syracusani eadem æstate cum intellexissent, equites ad Athenienses venisse, & jam adversus se venire statuisse, existimantes, si Athenienses non occupassent Epipolas, locum præruptum & urbi imminentem, se non facile, circumvallatum iri, ne si prælio quidem superati fuissent, aditus ipsorum tueri constituerunt, ne per hos ad se ascenderent hostes.* Videsis, quæ in Συρακοῦσαι annotavimus.

17 Ἐπιτάλιον, πόλις τῆς Τριφυλίας.] Epitalium, urbs Triphyliæ ex Polyb. lib. 4. Μετὰ δὲ ταῦτα παραγενομένων πρὸς αὐτὸν, καὶ τῶν ἄλλων μεθ' ἱκετηρίας, παρέλαβε Φρίξαν, Στυλλάγιον, Ἐπειὸν, Βώλακα, Πύργον, Ἐπιτάλιον. i.e. *Post hæc verò cum ad eum supplices alii accederent, accepit eodem Phrixam, Styllagium, Epium, Bolacem, Pyrgum, Epitalium.* Triphylia verò erat eadem quæ *Elis* auctore nostro, auctore in Τριφυλία; *Epitalium* verò urbem vocatam fuisse ab Homero Θρύον & Θρυόεσσαν, quod tota illa regio maxime amnes alga abundarent, quæ θρύον Græcis dicitur, auctor est Strabo lib. 8.

18 Ἐπιφάνεια, πόλις Συρίας, κατὰ Ῥαφανέας.] Epiphania, urbs Syriæ prope Rhaphaneas. Ex Joseph. Antiq. lib. 1. c. 7. discimus, prius vocatam fuisse *Amathen*: Ἀμάθος δ' Ἀμάθην κατῴκησεν, ἥτις ἐστὶ καὶ νῦν ὑπὸ μὲν τῶν ἐπιχωρίων Ἀμάθη καλουμένη, Μακεδόνες δὲ αὐτὴν Ἐπιφάνειαν ἀφ' ἑνὸς τῶν ἀπογόνων ἐπωνόμασαν. i.e. *Amathus verò condidit Amathen, quæ adhuc nunc ab indigenis* Amathe *vocatur, Macedones verò eam ab uno ex Regum nepotibus* Epiphaniam *nuncuparunt.*

Ῥαφανέας, ἐν μεθορίοις Ἀράδου [19], ἀφ' ἧς A Εὐφράτης ὁ Στωϊκὸς φιλόσοφος. [20] Δευτέρα, Κιλικίας. Τρίτη, Βιθυνίας. δ' κατὰ Τίγριν. [21] Ἐκλήθη δὲ καὶ Ἀρκεσικέρατα, ὅ ἐστιν Ἀρκεσίου κτίσμα. Ὁ πολίτης, Ἐπιφανεύς. B

ἘΠΟΥΐΑ [22], πόλις, ἡ νῦν Ἀμβρακία, ἡ πρότερον Παραλία. Καὶ οἱ οἰκοῦντες, Παράλιοι.

ἙΠΤΑΚΩΜΗ͂ΤΑΙ [23], βάρβαροι, τὸ Σκυθικὸν οἰκοῦντες ὄρος. [24] Τινὲς δὲ τούτων ἐκαλοῦντο καὶ Βύζηρες. C

ἘΠΩΠΗ', οὕτως ἡ Ἀκροκόρινθος ἐκαλεῖτο, διὰ τὸ Σίσυφον ἐκεῖ ἰδεῖν τὴν Αἰγίνης ἁρπαγὴν ὑπὸ Διός. Τὸ ἐθνικὸν, Ἐπωπεύς, Ἐπωπίτης.

D

ἜΡΒΗΣΣΟΣ [25], Σικελίας πόλις. Τὸ ἐθνικὸν, Ἐρβησσῖνος· Φίλιστος Σικελικῶν β.

ἜΡΒΙΤΑ [26], πόλις Σικελίας. Ἔφορος κη. [27] Τὸ ἐθνικὸν Ἐρβιταῖος.

ἘΡΓΈΤΙΟΝ [28], πόλις Σικελίας· Φί- E λιστος Σικελικῶν δευτέρᾳ. Τὸ ἐθνικὸν, Ἐργετῖνος.

ἘΡΕ-

phaneas in confiniis Aradi, ex qua erat Euphrates philosophus Stoicus, secunda, Ciliciæ, tertia Bithyniæ, quarta, juxta Tigrim, quæ vocata fuit *Arcesicerata*, quod est Arcesii opus. Civis, Epiphaneus.

EPUIA, urbs quæ nunc *Ambracia*, antea *Paralia*. Incolæ, Paralii.

HEPTACOMETÆ, barbari, qui Scythicum montem habitant; aliqui verò ex his vocabantur etiam *Byzeres*.

EPOPE, sic *Acrocorinthus* vocabatur, quod Sisyphus illic Æginam à Jove raptam viderit. Gentile, Epopeus, Epopites.

ERBESSUS, Siciliæ urbs. Gentile, Erbessinus, Philistus rerum Sicularum lib. 2.

ERBITA, urbs Siciliæ, Ephorus lib. 28. Gentile, Erbitæus.

ERGETION, urbs Siciliæ, Pilistus rerum Sicularum lib. 2. Gentile Ergetinus.

ERE-

19 Ἀφ' ἧς Εὐφράτης ὁ Στωϊκὸς φιλόσοφος.] Ex Epiphania Syriæ urbe inquit fuisse Euphratem, Stoicum philosophum, cujus tantum apud Dionem ex Xiphilini epitome lib. 69. memoriam invenio. Græcis omissis Latina appono: *Quo anno hæc facta sunt, Euphrates philosophus obiit mortem voluntariam, cum ei Hadrianus propter senectutem & morbum cicutam bibere concessisset.* Ac cum Dionis lectio de hujus Philosophi nomine nostri auctoris auctoritate firmetur, perperam Leunclavius ad eumdem Dionis locum pro Εὐφράτης emendat Εὐφράδης, tamquam si ab orationis elegantia ei nomen impositum fuisset.

20 Δευτέρα, Κιλικίας.] Epiphania Ciliciæ memoratur Ptolem. l. 5. c. 8. Plin. l. 5. c. 27. quæ antea, ut ipse inquit, dicebatur *Eniandos*. Ejus quoque meminit Ammianus lib. 22. c. 27.

21 Ἐκλήθη δὲ καὶ Ἀρκεσικέρατα, &c.] In his verbis pro Ἀρκεσικέρατα lege Ἀρκεσίκερτα. i. e. *Arcesii civitas*, forma Τιγρανόκερτα; nomen corruptum à קרתא *carta*, quod apud Chaldæos significabat idem, quod apud Hebræos קרת *Keret*, id est *Civitas*, unde קרתני *Cartani* apud Rabinos *oppidanus*, ut jam alibi annotavimus.

22 Ἐπουΐα, πόλις, ἡ νῦν Ἀμβρακία.] Videsis, quæ in Ἀμβρακία annotavimus.

23 Ἑπτακωμῆται, βάρβαροι, &c.] Heptacometæ, id est *Septem-pagani*, barbari, qui Scythicum habitabant montem. Memorantur Straboni lib. 12. ex quo noster sua desumpsit. Sic enim ille libro citato: Διήκει δὲ διὰ τούτων ὅ, τε Σκυδίσης ὄρος τραχύτατον συνάπτον τοῖς Μοσχικοῖς ὄρεσι τοῖς ὑπὲρ τῆς Κολχίδος, οὗ τὰ ἄκρα κατέχουσιν οἱ Ἑπτακωμῆται, &c. i. e. *Pertransit verò per hos Scydisses, mons asperrimus, qui conjungitur Moschicis montibus qui supra Colchidem sunt, cujus verticem tenent Heptacometæ.*

24 Τινὲς δὲ τούτων ἐκαλοῦντο καὶ Βύζηρες.] Sunt etiam verba desumpta ex Strabonis lib. 12. quæ apud eum sic leguntur: Ἐκαλοῦντο δὲ τούτων τινὲς τῶν βαρβάρων καὶ Βύζηρες. i. e. *Vocabantur verò horum barbarorum aliqui &* Byzeres. De quibus suo loco egimus.

25 Ἔρβησσος, Σικελίας πόλις.] Erbessus, Siciliæ urbs memoratur ex Philisti lib. 2. Erbessi ad Agrigentum meminit Polybius lib. 1. qui Erbesseorum urbem vocat: Κατέσχε τὴν τῶν Ἐρβησσέων πόλιν. i. e. *Occupavit Erbesseorum urbem.* Ac paulò post: Οὐδενὸς δ' ἐμποδὼν αὐτοῖς ἱσταμένου, παρεισπεσόντες διήρπασαν τὴν πόλιν. Καὶ πολλῶν μὲν σωμάτων, πολλῆς δὲ καὶ παντοδαπῆς ἐγένοντο κατασκευῆς ἐγκρατεῖς. Τῆς δ' ἀγγελίας ἀφικομένης εἰς τὴν σύγκλητον τῶν Ῥωμαίων ὑπὲρ τῶν κατὰ τὸν Ἀκράγαντα, περιχαρεῖς γενόμενοι, &c. i. e. *Nemine verò impediente irruentes diripuerunt urbem, ac multis mancipiis, multoque omnis generis apparatu potiuntur: ubi perlatus esset, ad Romanum senatum nuncius de rebus ad Agrigentum gestis, omnes læti; &c.* Circa Syracusas memorat *Herbessum* Liv. lib. 24. c. 30. *Exercitum ducunt Megaram, ipsi cum paucis equitibus Herbesum proficiscuntur; spe territis omnibus per proditionem urbis potiundæ quod ubi frustra eis fuit inceptum, vi agendum rati, postero die Megaris castra movent, ut* Herbesum *omnibus copiis oppugnarent.* Megara enim non longe à Syracusis distabat; igitur ex Polybii loco supra allegato apparet fuisse Erbessum ad Agrigentum, & ex Livii lib. 24. claret fuisse Herbesum prope Megaram, quæ non procul aberat à Syracusis. Nec interest, quod apud Livium scribatur *Herbesus*, apud Polybium *Erbessus*. Differentia enim non consistit in spiritu leni, aut aspero, aut in duplici S.S. sed in situ oppidi; quidpe hujusmodi nomina utroque modo inveniuntur apud auctores.

26 Ἔρβιτα, πόλις Σικελίας.] Erbita, urbs Siciliæ Ptolemæo lib. 3. c. 4. *Herbita* dicitur, atque inter civitates Siciliæ mediterraneas locatur. Memoratur Diod. Siculo bibliothecæ historicæ lib. 14. Ἐκεῖθεν δ' ἀναζεύξας, τὴν τῶν Ἐρβιταίων πόλιν πορθεῖν ἐπιχείρησεν. οὐδὲν δὲ πράσσων, πρὸς μὲν τούτους εἰρήνην ἐποιήσατο, τὴν δὲ δύναμιν ἤγαγεν ἐπὶ Κατάνην. i. e. *Et illinc castris motis Erbitensium urbem oppugnare adgressus est: sed cum res non succederet, cum his quidem pacem fecit, copias verò contra Catanam duxit.*

27 Τὸ ἐθνικὸν Ἐρβιταῖος.] Gentile, Erbitæus, Græcis; ideo Diodorus, cujus verba adduximus nota præcedenti, Ἐρβιταίων πόλιν vocavit: Latinis dicitur *Herbitensis*; Cic. Verrina 3. *Videamus, Herbitensis civitas, honesta, & antea copiosa, quemadmodum spoliata ab isto ac vexata sit.* Gentile in αῖος apud Græcos, à Latinis in ensis formatur, ut Ἐρβιταῖος, *Herbitensis*, Λιπαραῖος, *Liparensis*, & alia hujusmodi sexcenta.

28 Ἐργέτιον, πόλις Σικελίας.] Ergetium, urbs Siciliæ, cujus oppidanus, Ergetinus; Ergetinos inter Siciliæ populos memorat Plinius lib. 3. c. 8. ipsissima erat urbs, quæ Σεργέντιον dicitur Ptolemæo lib. 3. c. 4. ac inter Siciliæ civitates mediterraneas numeratur; ab Ἐργέτιον verò factum fuit Sergetium, quemadmodum ab Ἐλμαντικὴ factum est Σαλμαντική, & ab Ἔλυρος, Σάλυρος.

29 Ἐπι-

Ἐρεβίδαι[29], μέρος Λωτοφάγων· Φίλιστος ὀγδόῳ. A

Ἐρεμβοί[30], ἔθνος Ἀράβων· Ὅμηρος,

Καὶ Σιδονίους καὶ Ἐρεμβούς.

[31] Τούτους δέ φησι τοὺς Τρωγλοδύτας, ἀπὸ τοῦ εἰς τὴν ἔραν βαίνειν. [32] Λέγονται καὶ Ἐρεμβαῖοι, καὶ θηλυκὸν, Ἐρεμβίς. B

Ἔρεσος[33], πόλις ἐν Λέσβῳ, ἀπὸ Ἐρέσου τοῦ Μάκαρος. [34] Ἐξ ἧς Θεόφραστος Ἀριστοτέλους γνώριμος, καὶ διάδοχος, ὁ ἐπιφανέστατος, ὃς Τύρταμος ἐλέγετο, καὶ διὰ τὸ τῆς φράσεως θεσπέσιον, Θεόφραστος ἐκλήθη. Τὸ ἐθνικὸν Ἐρέσιος, ὡς Ἐφέσιος· καὶ Ἐρεσία, καὶ Ἐρεσιεύς. C

Ἐρετρία[35], πόλις Εὐβοίας· Ὅμηρος, D

Χαλκίδ' Ἐρέτριάν τε. ——

[36] Ἐκαλεῖτο δὲ Μελανηΐς, ἀπὸ Μελανέως τοῦ Εὐρύτου πατρός. Οὕτω δ' ἐκλήθη ἀπὸ Ἐρετριέως, τοῦ Φαέθοντος υἱοῦ. Τοῦτον δ' εἶναι ἕνα τῶν Τι-

EREBIDÆ, pars Lotophagorum, Philistus lib. octavo.

EREMBI, populi Arabum, Homerus:

— *Et Sidonios, & Erembos.*

Hos verò vocat Troglodytas ἀπὸ τοῦ, &c. i.e. *quod sub terram ingrediantur.* Dicuntur etiam Erembæi, fœm. Erembis.

ERESUS, urbs in Lesbo, ab Ereso Macaris filio, ex qua erat Theophrastus Aristotelis familiaris, & successor, celeberrimus, qui *Tyrtamus* dicebatur, & propter locutionis divinitatem *Theophrastus* vocatus fuit. Gentile, Eresius, ut Ephesius & Eresia, & Eresieus.

ERETRIA, urbs Eubœæ, Hom.

Chalcida, Eretriamque —

Vocabatur verò Melaneïs, à Melaneo Euryti patre. Sic verò vocata fuit ab Eretrieo Phaethontis filio, hunc verò esse unum ex Titanibus. Est

29 Ἐρεβίδαι, μέρος Λωτοφάγων.] Erebidæ, pars Lotophagorum. Memorantur Ptolemæo lib. 4. c. 3. apud quem legitur ΕΡΕΒΕΙΔΑΙ.

30 Ἐρεμβοὶ, ἔθνος Ἀράβων.] Erembi, gens Arabum ex Homero; cujus affert hemistichium, quod apud Homerum legitur Odyss. 4. v. 84. integri versus sunt:

Αἰθίοπάς τ' ἱκόμην, καὶ Σιδονίους, καὶ Ἐρεμβούς,
Καὶ Λιβύην, ἵνα τ' ἄρνες ἄφαρ κεραοὶ τελέθουσι.

Æthiopesque adii, & Sidonios, & Erembos,
Et Lybiam, ubi agni protinus cornuti sunt.

De Erembis verò sic loquitur Strabo lib. 1. Περὶ δὲ τῶν Ἐρεμβῶν πολλὰ μὲν εἴρηται· πιθανώτατοι δ' εἰσὶν οἱ νομίζοντες τοὺς Ἄραβας λέγεσθαι. Ζήνων δ' ὁ ἡμέτερος καὶ γράφει οὕτως·

Αἰθίοπάς τ' ἱκόμην, καὶ Σιδονίους Ἄραβάς τε.

Τὴν μὲν οὖν γραφὴν οὐκ ἀνάγκη κινεῖν παλαιὰν οὖσαν, &c. i.e. *De Erembis verò multa sunt dicta; verosimillima autem videntur dicere, qui Arabes significari existimant; Zeno verò noster sic scribit Homericum versum:*

Æthiopesque adii, & Sidonios, Arabesque.

Sed scripturam mutare, cum sit vetusta, non est necessitas, &c.

31 Τούτους δέ φησι τοὺς Τρωγλοδύτας, &c.] Noster auctor Erembos Homeri intelligit esse Troglodytas, proper etymologiam quam ipse somniat. *Erembos* enim dictos fuisse innuit ἀπὸ τοῦ εἰς τὴν ἔραν βαίνειν. i.e. *quod sub terram ingrediantur*, idem ferè significante *Troglodytarum* nomine; sic etiam vocantur ab Eustathio ad Dionysii v. 180.

32 Λέγονται καὶ Ἐρεμβαῖοι.] Erembi, Arabes, seu *Troglodytæ* dicuntur etiam *Erembæi.* Sic etiam vocantur ab Etymologo pro quibus alios intelligere Troglodytas, alios verò Indos inquit. Sed non est facile dictu, quinam populi intelligantur ab Homero, cum eorum apud alios nulla fiat mentio, nisi aqua derivata ab Homerico fonte.

33 Ἔρεσος, πόλις ἐν Λέσβῳ.] Eresus, urbs in Lesbo insula. Memoratur inter alios Straboni lib 13. Εἶτ' Ἐρεσσός ἐστι μετὰ τὴν Πύῤῥαν· ἵδρυται δ' ἐπὶ λόφου, καθήκει τε ἐπὶ θάλατταν. i.e. *Deinde est Eressus post Pyrrham, in colle sita, pertingitque ad mare.* Ejus agri fuere celeberrimi frumento, adeò ut ejus pollinem Mercurius ad Deos, si quando pane vesci volebant, vehere fingeretur, quod Archestratus poëta graphice expressit versibus quibusdam, quos Latine reddidit Hadrianus Junior Animadvers. lib. 5. c. 4. hoc modo:

Ubere agri dives Eresus circumflua ponto
Fert nive candidius frumentum, atque inde farinam
Si quando est usus Superis Cyllenius emptat.

In oppido Ereso colebatur Mesopontius Neptunus auctore nostro auctore in Μεσοπόντιος.

34 Ἐξ ἧς Θεόφραστος Ἀριστοτέλους γνώριμος, &c.] Hæc sunt desumpta ex Strabonis lib. 13. Sic enim inibi loquitur de Theophrasto & Phania Aristotelis discipulis: Ἐξ Ἐρεσοῦ δ' ἦσαν Θεόφραστός τε, καὶ Φανίας, οἱ ἐκ τῶν περιπάτων φιλόσοφοι, Ἀριστοτέλους γνώριμοι. Τύρταμος δ' ἐκαλεῖτο πρότερον ὁ Θεόφραστος, μετωνόμασε δ' αὐτὸν ὁ Ἀριστοτέλης Θεόφραστον, &c. i.e. *Ex Eresso verò erant Theophrastusque, & Phanias philosophi peripatetici, Aristotelis auditores: Tyrtamus verò vocabatur prius* Theophrastus; *sed Aristoteles eum mutato priore nomine vocavit* Theophrastum: *simul quidem fugiens prioris nominis cacophoniam, simul verò ejus dictionis præstantiam significans: omnes enim discipulos facundos fecit Aristoteles, facundissimum verò Theophrastum.*

35 Ἐρέτρια, πόλις Εὐβοίας.] Eretria, urbs Eubœæ ex Homero, cujus affert hemistichium. Ejus integri versus leguntur Il. 2. v. 536. hoc modo:

Οἳ δ' Εὔβοιαν ἔχον μένεα πνείοντες Ἄβαντες,
Χαλκίδα τ' Εἰρέτριάν τε, πολυστάφυλόν θ' Ἱστίαιαν.

Qui autem Eubœam habitabant robora spirantes Abantes,
Chalcidaque, Eretriamque, abundantemque-uvis Histiæam.

Fuit Eretria Euboicarum urbium, dempta Chalcide, maxima, ante bellum Trojanum ab Atheniensibus condita, auctore Strabone lib. 10. Μετὰ δὲ τὴν Γεραιστὸν Ἐρέτρια πόλις μεγίστη τῆς Εὐβοίας μετὰ Χαλκίδα· ἔπειθ' ἡ Χαλκὶς μητρόπολις τῆς νήσου τρόπον τινὰ, ἐπ' αὐτῷ τῷ Εὐρίπῳ ἱδρυμένη· ἀμφότεραι δὲ πρὸ τῶν Τρωϊκῶν ὑπ' Ἀθηναίων ἐκτίσθαι λέγονται. i.e. *Post Geræstum verò Eretria urbs maxima Eubœæ post Chalcidem: deinde Chalcis metropolis insulæ quodam modo, supra ipsum Euripum sita: ambæ ante bellum Trojanum conditæ ab Atheniensibus dicuntur.*

36 Ἐκαλεῖτο δὲ Μελανηΐς.] Eretria, urbs Eubœæ prius vocata fuit *Melaneïs* & *Arotria* cujus pagus erat *Amarynthus*, eam Persæ deleverunt; utrumque testatur Strabo lib. 10. Μελανηῒς δ' ἐκαλεῖτο πρότερον ἡ Ἐρέτρια, καὶ Ἀρότρια. Ταύτης δ' ἐστὶ κώμη ἡ Ἀμάρυνθος, ἀφ' ἑπτὰ σταδίων τοῦ τείχους. Τὴν μὲν οὖν ἀρχαίαν πόλιν κατέσκαψαν Πέρσαι, σαγηνεύσαντες ὥς φησιν Ἡρόδοτος τοὺς ἀνθρώπους τῷ πλήθει, περιχυθέντων τῶν βαρβάρων τῷ τείχει· καὶ δεικνύουσιν ἔτι τοὺς θεμελίους· καλοῦσι δὲ παλαιὰν Ἐρέτριαν· ἡ δὲ νῦν ἐπέκτισται. i.e. *Melaneïs verò vocabatur prius* Eretria, & Arotria: *hujus verò est pagus* Amarynthus *septem stadiis à mœnibus: antiquam quidem urbem deleverunt Persæ, cum tamquam sagena, multitudine circumvenissent, ut inquit Herodotus, oppidanos, circumfusis barbaris circa muros; & ostendunt adhuc fundamenta, vocant verò antiquam* Eretriam: *quæ nunc autem denuo condita est.* Herodotus lib. 7. c. 102. tradit Persas Eretria per proditionem potitos fuisse.

37 Ἐσ

τῶν Τιζάνων. [37] Ἔστι καὶ Θεσσαλίας. Ὁ πολίτης, Ἐρετριεύς, καὶ κλίνεται Ἐρετριέως, καὶ Ἐρετριῶς, ὡς Τειριῶς. Καὶ Ἐρετρὶς θηλυκῶς, καὶ Ἐρέτριος, καὶ Ἐρετριακός.

A Est & Thessaliæ. Civis, Eretrieus, & declinatur Eretrieως, & Eretriῶs, ut Tiriῶs. Et Eretris fœm. gen. & Eretrius, & Eretriacus.

ἘΡΕΥΆΤΙΣ, πόλις Λυκίας, ἀπὸ Ἐρευάτης καὶ Ἐλευθέρας. Τὸ ἐθνικόν, Ἐρευάτης.

B EREUATIS, urbs Lyciæ ab Ereuate, & Eleuthera. Gentile, Ereuates.

ἜΡΗΜΟΣ[38], καὶ νῆσός ἐστιν ἐρήμη. Ἐρήμη δ' ἐστὶ γῆ μεμονωμένη· ἀφ' ἧς Ἐρημαῖος, καὶ Ἐρημαία.

EREMUS, & insula est deserta. Ereme verò est terra solitaria & deserta, à qua Eremæus, & Eremæa.

ἜΡΘΑ, πόλις Παρθίας ἐπὶ τῷ Εὐφράτῃ. Τὸ ἐθνικόν, Ἐρθηνός.

C ERTHA, urbs Parthiæ, juxta Euphratem. Gentile, Erthenus.

ἘΡΊΚΕΙΑ, δῆμος Ἀθήνησιν Αἰγηΐδος φυλῆς. Ὁ δημότης, Ἐρικειεύς. Τὰ τοπικά, Ἐρικειάθεν, Ἐρικειάνδε, Ἐρικειᾶσιν.

ERICIA, populus Athenis Ægeidis tribus. Popularis, Ericieus. Localia, ex-ericia, in-ericiam, in-ericia.

ἘΡΙΚΟΥ͂ΣΣΑ[39], μία τῶν Αἰόλου νήσων, ἀπὸ φυτοῦ καλουμένη, ὡς τὸ Φοινικοῦσσα. Τὸ ἐθνικόν, Λιπαραῖοι ἐξ Ἐρικούσσης. Καὶ πάλιν, Λιπαραῖοι ἐκ Φοινικούσσης. Πάντες γὰρ οἱ οἰκοῦντες Αἰόλου νήσους, ἐκαλοῦντο κοινῶς μὲν Λιπαραῖοι, ἰδικῶς δ' ἐξ ἑκάστης τοπικῶς, ὡς καὶ ἐν ἑτέροις δείξομεν τοῦτο φυλαττόμενον.

D ERICUSSA, una ex Æoli insulis, à planta vocata, ut Phœnicussa. Gentile, Liparæi ex Ericussa. Et iterum, Liparæi ex Phœnicussa. Omnes enim, qui incolebant Æoli insulas, vocabantur communiter quidem *Liparæi*, peculiariter verò ex unaquaque localiter, ut & in aliis ostendemus hoc observatum.

E ἘΡΙΜΟΝ, πόλις Οἰνώτρων ἐν μεσογείῳ, ὡς Ἑκαταῖος.

ERIMON, urbs Oenotrorum in mediterraneis, ut Hecatæ.

ἘΡΙΝΕΟΣ[40], πόλις Δωριέων ὑπὸ τὸν Παρνασσόν. Λέγεται καὶ Ἐρίνειος. [41] Ἔστι καὶ Ἰταλίας ἄλλη[42], καὶ Ἀχαΐας· ὁ πολίτης, Ἐρινεάτης, καὶ Ἐρινεεύς.

F ERINEUS, urbs Doriensium sub Parnaso. Dicitur etiam *Erinius*. Est & Italiæ alia, & Achaiæ. Civis, Erineates, & Erineeus.

ἘΡΙΝΙΆΤΗΣ[43], κώμη Μεγαρίδος. Παυσανίας. Ὁ οἰκήτωρ Ἐρινιάτης, διὰ τὸ προκατειληφός.

ERINIATES, vicus Megaridis, ut Pausanias. Incola, Eriniates per anticipationem.

Ἐρ- ER-

37 Ἔστι καὶ Θεσσαλίας.] Memoratur Eretria Thessaliæ, cujus circa Pharsalum meminit Strabo lib. 10. sed de ea nihil notabile refert.

38 Ἔρημος, καὶ νῆσός ἐστιν ἐρήμη.] Hæc sic videntur esse legenda: Ἔρημος, πόλις τῆς Κιλικίας, &c. Eremus, urbs Ciliciæ, &c. Ad quod me movet Scylax; hic enim in Κιλικίᾳ inquit: Σαρπηδὼν πόλις, Ἔρημος, καὶ ποταμός, Σόλοι πόλις Ἑλληνίς. i.e. *Sarpedo urbs, Eremus, & fluvius, Soli urbs Hellenis* h.e. *Græca*. At insulæ Eremes nulla apud alios, quod meminerim, fit mentio.

39 Ἐρικοῦσσα, μία τῶν Αἰόλου νήσων, &c.] Ericussa una ex Æoli insulis; erant verò septem: *Lipara, Thermissa, Strongyle, Didyme, Ericussa, Euonymos, Phœnicussa*. Æolus in ea, quæ *Strongyle* dicebatur, habitasse fertur; Ericussa, & Phœnicussa ab stirpibus, *erica*, & *palma*, quæ Græcis dicitur *phœnix*, nomen habent. Omnium incolæ, *Liparæi* dicebantur addito insulæ nomine: nempe Liparæi ex Ericusa, & sic de reliquis: Latinis hujusmodi gentilitia in *æos* desinunt in ensis; *Liparenses* itaque dicebantur, qui olim insignes fuere piratæ, ut apparet ex Livii lib. 5. c. 28. *Crateramque auream donum Apollinis Delphos legati qui ferrent, L. Valerius, L. Sergius, A. Manlius missi longa una nave, haud procul freto Siculo à piratis Liparensium excepti devehuntur Liparas. Mos erat civitatis, veluti publico latrocinio partam prædam dividere. Forte eo anno in summo magistratu erat Timasitheus quidam Romanis vir similior, quam suis; qui legatorum nomen, donumque & deum cui mittebatur, & doni causam veritus ipse, multitudinem quoque quæ semper fermè regenti est similis, religionis justæ implevit: adductosque in publicum hospitium legatos, cum præsidio etiam navium Delphos prosecutus, Romam inde sospites restituit.*

40 Ἐρινεός, πόλις Δωριέων ὑπὸ τὸν Παρνασσόν.] Erineus, urbs Doriensium sub Parnaso. Memoratur Thucydidi lib 1. Καὶ Φωκέων στρατευσάντων ἐς Δωριᾶς, τὴν Λακεδαιμονίων μητρόπολιν, Βοιὸν, καὶ Κυτίνιον, καὶ Ἐρινεὸν, καὶ ἑλόντων ἓν τῶν πολισμάτων τούτων, &c. i.e. *Cum autem Phocenses expeditionem suscepissent contra Dorienses, Lacedæmoniorum metropolin, Bœum, Cytinum, & Erineum, cumque unum horum oppidorum cepissent, Lacedæmonii, &c.* Ad quem locum Æm. Portus inquit: Βοιὸν, καὶ Κυτίνιον, καὶ Ἐρινεὸν] αὗται αἱ τρεῖς πόλεις περὶ τὸν Παρνασσόν εἰσι. i.e. *Bœum, & Cytinium, & Erineum] hæ tres urbes circa Parnassum sunt.* Eadem oppida celebrantur à Ptolemæo in Doride regione Achaiæ lib. 3. c. 15. Ἐρινεὸς, Κυλείνιον, Βοιῶ, ἢ Βιον, pro quibus substitue Ἐρινεὸς, Κυτίνιον, Βοιόν. i.e. *Erineos, Cytinium, Bœum.* Sic enim scribuntur apud Thucyd. lib. 1. apud Strabonem lib. 9.

41 Ἔστι καὶ Ἰταλίας ἄλλη] Erineus Italiæ à nemine, quod sciam, memoratur; at Thessaliæ Erineum, celebrat Strab. lib. 9. itaque si tibi placet, pro ἔστι καὶ Ἰταλίας ἄλλη lege, ἔστι καὶ Θεσσαλίας ἄλλη; per incuriam enim similes errores inveniuntur apud nostrum, quos suo loco admonemus.

42 Καὶ Ἀχαΐας.] Erineus Achaiæ, est ipsissima urbs Doridis nota 37. celebrata. Regio enim Doris erat in Achaia, ut apparet ex Ptolemæi lib. 3. c. 15.

43 Ἐρινιάτης, κώμη Μεγαρίδος.] Eriniates, pagus Megaridis, ex Pausania. Memoratur Pausaniæ lib. 1. cui Ἐρένεια dicitur, non Ἐρινιάτης, ut inquit noster: Καὶ τόδε ἄλλο ἤκουσα ἐν Ἐρενείᾳ τῇ Μεγαρέων κώμῃ. i.e. *Et aliud audivi in pago Erenia Megarensium.*

 44 Ἐρ-

A ἙΡΚΥ΄ΝΙΟΝ[44], ὄρος Ἰταλίας. Ἀφ' οὗ Ἑρκυνὶς ἡ χώρα, καὶ Ἑρκύνιος τὸ κτητικόν· Ἀλέξανδρος Εὐρώπῃ.

ἙΡΜΙΟΝ, καὶ Ἑρμιόνη[45], ἀπὸ τῆς Ἑρμιόνος γενικῆς, ὡς ἀπὸ τοῦ κάλυκος ἡ Καλύκη, καὶ τοῦ χιτῶνος ἡ Χιτώνη, καὶ ἡγεμόνος Ἡγεμόνη. B [46] Ἐκαλεῖτο δὲ καὶ Λακέρεια. Ἕρμιον δὲ, ἀπὸ τοῦ τὸν Δία καὶ τὴν Ἥραν ἐνταῦθα ἀπὸ Κρήτης ἀφικομένους ὁρμισθῆναι. Καὶ τροπῇ τοῦ ι εἰς ε, ὅθεν καὶ ἱερὸν Ἥρας παρθένου ἦν ἐν αὐτῇ. [47] Τὸ ἐθνικὸν, Ἑρμιονεύς· καὶ Ἑρμιονὶς τὸ θηλυκόν. C

ἙΡΜΟΣ, ὡς ἕρκος, οὐδετέρως, δῆμος τῆς Ἀκαμαντίδος φυλῆς· ὁ δημότης, Ἕρμειος. Τὸ εἰς τόπον, εἰς Ἕρμους, ἢ Ἑρμόσε. Τὸ ἐν τόπῳ, ἐν Ἑρμεῖ.

ἙΡΜΟΤΥΜΒΙΕΙ͂Σ[48], μοῖρα τῶν μαχίμων ἐν Αἰγύπτῳ, ὡς Ἀρισταγόρας ἐν Αἰγυπτιακῶν πρώτῃ. D [49] Οἱ αὐτοὶ καὶ Λαβαρεῖς.

ἙΡΜΟΥ͂ ΠΕΔΙ΄ΟΝ, τόπος πλησίον Κύμης. Ἔφορος ὀκτωκαιδεκάτῃ. Ὁ τοπίτης, E Ἑρμοπεδιεὺς, καὶ Ἑρμοπεδιανός, καὶ ὅσα πεδίου ἐθνικά.

ἙΡΜΟΥ΄ΠΟΛΙΣ[50], Αἰγύπτου πόλις. Ἡρωδιανὸς δύο εἶναι λέγει, καὶ μεγάλην καὶ μικράν. Καὶ γ', κατ' Αἴγυπτον. [51] Καὶ δ', κατὰ F Ῥυμοῦιν. [52] Καὶ ε', ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ. Καὶ ς', ἐν

ERCYNIUM, mons Italiæ, à quo Hercynis regio, & Hercynius possessivum, Alexander Europa.

HERMION, & Hermione ab Hermionis genitivo; ut à calycis genit. Calyce, & à chitonis, Chitone, & à genit. hegemonis, Hegemone. Vocabatur verò & *Laceria*, Hermion autem, ἀπὸ τοῦ &c. i. e. *eo quod* Jupiter, & Juno ex Creta illuc pervenientes appulerint, & verso *i*, in *e*, unde & templum Junonis Virginis erat in eadem. Gentile, Hermioneus, & Hermionis fœmineum.

HERMOS, ut ἕρκος, i. e. *septum* neutro genere, populus Achamantidis tribus, popularis, Hermius; in locum, in hermorum, vel in Hermorum. In loco, ἐν Ἑρμεῖ. i. e. *in oppido Hermis*.

HERMOTYMBIEI, pars bellicosorum in Ægypto, ut Aristagoras Ægyptiacorum lib. primo, qui & *Labarei* dicuntur.

HERMIPEDION, locus juxta Cumas, Ephorus lib. 18. loci-habitator, Hermopidieus, & Hermopedianus, & quæcunque πεδίου, i. e. *campi*. Gentilia alia sunt.

HERMOPOLIS, Ægypti urbs. Herodianus duas esse inquit, & magnam, & parvam. Et tertia, juxta Ægyptum, & quarta juxta Rymuin, & quinta, juxta fluvium,

44 Ἑρκύνιον, ὄρος Ἰταλίας.] Hercynius mons Italiæ celebratur ex Alexandri Europa. Hunc Italiæ montem somniavit Alexander, ex quo nedum ridiculus mus nasci potest.

45 Ἕρμιον, καὶ Ἑρμιόνη.] Hermion, & Hermione, ubi locorum fuerint, divinandum nobis reliquit: fuisse verò in Argivorum regione apparet ex Strabonis lib. 8. à qua *sinus Hermionicus* nomen accepit, quem alii *pontum*, alii *transitum* dicunt: Εἶτ' ὁ Σαρωνικὸς κόλπος· οἱ δὲ πόντον λέγουσιν, οἱ δὲ πόρον, καθ' ὃ καὶ πέλαγος λέγεται Σαρωνικόν. Καλεῖται δὲ πᾶς ὁ συνάπτων πόρος ἀπὸ τῆς Ἑρμιονικῆς καὶ τῆς περὶ τὸν ἰσθμὸν θαλάττης, τῷ τε Μυρτῴῳ πελάγει καὶ τῷ Κρητικῷ. i. e. *Deinde Saronicus sinus, quem alii* pontum, *alii* transitum *vocant, unde* pelagus *dicitur* Saronicum; *sic verò vocatur transitus ille, qui ab Hermionico & circa Isthmum mari contingit Myrtoum & Creticum pelagus.* Hermione verò memoratur poëtarum parenti Il. 2. v. 560.

> Οἱ δ' Ἄργος τ' εἶχον, Τίρυνθά τε τειχιόεσσαν,
> Ἑρμιόνην τ', Ἀσίνην τε βαθεῖαν ——
>
> *Qui verò Argos tenebant, Tirynthaque muratam,*
> *Hermionenque, Asinenque profundam* ——

Scylaci in Ἑρμιῶν dicitur Ἑρμιὼν πόλις, καὶ λιμήν. i. e. *Hermio urbs*, & *portus*. Quare apud Stephanum pro Ἕρμιον fortasse legendum est Ἑρμιὼν Hermio.

46 Ἐκαλεῖτο δὲ καὶ Λακέρεια.] Hermionen dictum fuisse *Laceriam* inquit, at idem in Λακέρεια, duas hujus nominis fuisse urbes tradit, alteram Magnesiæ, alteram Italiæ, nulla facta Hermiones mentione.

47 Τὸ ἐθνικὸν, Ἑρμιονεύς.] Gentile urbis Hermiones dicebatur *Hermioneus*, & ore Latino *Hermionensis*. Memorantur Straboni lib. 8. Ἑρμιονεῦσι δὲ τεθρύληται, τὴν εἰς ᾅδου καταβασιν σύντομον εἶναι· διόπερ οὐκ ἐντιθέασιν ἐνταῦθα τοῖς νεκροῖς ναῦλον. i. e. *Apud Hermionenses dicitur brevis descensus ad inferos esse: quare ibi mortuis naulum non imponunt.* Ethnici enim defunctorum ori naulum imponebant, ut haberent, unde Charonti portorium solverent. Antiquitus etiam Christiani Eucharistiam in defunctorum ora ingerebant, quod deinde prohibitum fuit, ne gentilismum olere videretur.

48 Ἑρμοτυμβιεῖς, μοῖρα τῶν μαχίμων ἐν Αἰγύπτῳ.] Hermotymbiei, pars quædam bellicosorum in Ægypto, ex Aristagora. Hi apud Herodotum lib. 2. c. 164. vocantur Ἑρμοτύβιες, *Hermotybies*, qui militiæ tantum operam navabant.

49 Οἱ αὐτοὶ καὶ Λαβαρεῖς.] Inquit genus illud hominum pugnatorum in Ægypto, qui *Hermotymbies* dicebantur, vocatos quoque fuisse Λαβαρεῖς *Labareos*. Herodotus libro capiteque nota proxima citato cum in septem hominum genera dividat Ægyptum à suo quæque artificio appellata, eos quibus arma curæ, *Calasiries* & *Hermotybies* vocat: Οἱ δὲ μάχιμοι αὐτέων καλέονται μὲν Καλασίριές τε καὶ Ἑρμοτύβιες. i. e. *Bellicosi verò seu pugnatores eorum vocantur quidem Calasiries, & Hermotybies.*

50 Ἑρμούπολις, Αἰγύπτου πόλις.] Hermupolis; seu Hermopolis, utroque enim modo potest dici; fuit urbs Ægypti, cujus nomen sonat *Mercurii civitatem*, à qua Hermopolites Nomos nomen habet; & Nomos & urbs memoratur Ptolemæo lib. 4. c. 5. Plinio lib. 5. c. 9. Amm. Marcellino lib. 22. c. 40. cujus sunt verba: *Igitur Thebais multas inter urbes clariores aliis Hermopolin habet, & Coptum, & Antinoon, quam Hadrianus in honorem Antinoi ephebi condidit sui: Hecatompylos enim Thebas nemo non novit.* Hanc ajunt hodie *Benisuaif* dici, quam describit Joan. Leo lini adeo feracem, ut universæ Ægypto id suppeditet, & inde Tunetum usque exportetur.

51 Καὶ δ' κατὰ Ῥυμοῦιν.] Quartam hujus nominis urbem fuisse inquit juxta Rhymuin, aliquam Ægypti præfecturam, ut erat Thmuis, sed hujus meminere Ptolemæus, & Ammianus libris citatis, alterius nemo, quod ego sciam, facit mentionem.

52 Καὶ ε' ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ.] Quintam ejusdem nominis urbem inquit fuisse juxta fluvium, Nilum intellige. Sed reliquarum hujus nominis urbium, quas memorat præter primam Ægypti, altum apud alios est silentium.

53 Ὁ πο-

ἐν Κῷ τῇ νήσῳ. Καὶ ζ', ἐν Ἀρκαδίᾳ. [53] Ὁ πολίτης, Ἑρμοπολίτης.

vium, & ſexta in Co inſula, & ſeptima in Arcadia. Civis Hermopolites.

ἙΡΜΩΝΑΣΣΑ[54], νῆσος μικρὰ, [55] πόλιν ἔχουσα ἐν τῷ Κιμμερίῳ βοσπόρῳ, Ἰώνων ἄποικον, ὡς ὁ Περιηγητής. Ταύτην δὲ Σκύμνος καὶ Ἑρμώνειαν καλεῖ. [56] Στράβων B ἑβδόμῃ Ἑρμώνακτος κώμην φησί. Μένιππος δὲ χωρίον Τραπεζοῦντος, ἐν περίπλῳ τῶν δύο πόντων. Ἑκαταῖος δὲ, καὶ Θεόπομπος, πόλιν αὐτὴν φασιν, ἀπὸ Ἑρμωνάσσης. Τὸ ἐθνικὸν Ἑρμωνασσαῖος, ἢ Ἑρμωνάσσιος, ὡς C Συρακούσιος.

HERMONASSA, inſula parva, urbem habens in Cimmerio boſphoro Ionum coloniam, ut Periegetes; hanc Scymnus etiam *Hermoniam* vocat. Strabo lib. ſeptimo *Hermonactis vicum* vocat, Menippus verò *regionem Trapezuntis*, in Periplo duorum Pontorum. Hecatæus verò, & Theopompus urbem eam dicunt, ab Hermonaſſa. Gentile, Hermonaſſæus, vel Hermonaſſius, ut Syracuſius.

ἙΡΜΩΝΘΙΣ[57], πόλις Αἰγύπτου ὡς Μώμεμφις, Μένουθις, Τερένουθις· ἀφ' ἧς Ζεὺς Ἑρμωνθίτης, καὶ Ἀπόλλων· Στράβων ἑκκαιδεκάτῳ. Ἀφ' ἧς καὶ νόμος Ἑρμωνθίτης. Ἔστι δὲ D ἐκεῖ καὶ Ἴσιδος ἱερόν.

HERMONTHIS, urbs Ægypti, ut Momemphis, Menuthis, Terenuthis, à qua Jupiter Hermonthites, & Apollo, Strabo lib. 16 à qua, & Nomos Hermonthites; eſt verò & illic Iſidis templum.

ἙΡΝΙΚΕΣ[58], ἔθνος Λατίνων· Διονύσιος ὀγδόῳ τῆς Ῥωμαϊκῆς ἀρχαιολογίας.

HERNICES, populi Latinorum, Dionyſius lib. octavo Romanæ Antiquitatis.

ἘΡΟΙΑΔΑΙ[59], δῆμος τῆς Ἱπποθοωντίδος φυλῆς. Ὁ δημότης, Ἐροιάδης. Τὰ το- E πικὰ,

EROEADÆ, populus Hippothoontidis tribus. Popularis, Erœades. Localia ex Erœa-

53 Ὁ πολίτης, Ἑρμοπολίτης.] Cives urbis Hermopolis dicebantur *Hermopolitæ*; qui Cynocephalum colebant, ut refert Strabo lib. 17. Plurimæ enim Ægypti civitates diverſos habebant Deos, unde inter Ægyptios odium pluſquam Vatinianum. Hinc Juv. Sat. 15. v. 33.

Inter finitimos vetus, atque antiqua ſimultas
Immortale odium, & numquam ſanabile vulnus
Ardet adhuc, Ombos & Tentyra: ſummus utrinque
Inde furor vulgo, quod Numina vicinorum
Odit uterque locus, cum ſolos credat habendos
Eſſe Deos, quos ipſe colit.

54 Ἑρμώνασσα, νῆσος μικρὰ, &c.] Hermonaſſa, inſula parva cum urbe in Cimmerio Boſporo, ex Periegete. Sic per antonomaſiam vocatur Dionyſius Alexandrinus, ſeu Afer, apud quem Hermonaſſa non videtur eſſe inſula, ſed urbs, prope quam inquit fuiſſe inſulam quamdam immenſam. Sic enim ille v. 550.

Κιμμέριον δ' ἄρα τοι διὰ Βόσπορον ἰθὺς ἰόντι
Ἄλλη ἀπειρεσίη νῆσος πέλει, ἥ ῥά τε λίμνης
Ἔνδοθι δεξιτερὴ Μαιώτιδος ἐστήρικται
Ἧς ἐπὶ Φαναγόρη τε, καὶ εὔκτιτος Ἑρμώνασσα
Ἔνθα τε ναιετάουσιν Ἰωνίδος ἔκγονοι αἴης. h. e.

Cimmerium verò per Boſporum recta eunti
Alia immenſa inſula eſt, quæ paludem
Intra Mæotidem dextera firmata eſt
Quam ſupra Phænagoreque, & bene-conſtructa Hermonaſſa
Ubi habitant Ionica oriundi terra.

Ad quem locum Euſt. ita: Ὅτι ἐντὸς τῆς Μαιώτιδος νῆσος ἀπειρεσίη ἐστήρικται, ἣν καλοῦσι Ταυρικήν. Ἐν ᾗ Φαναγόρα καὶ Ἑρμώνασσα Παιόνων ἄποικοι πόλεις, ὧν ἡγήσατο Φαναγόρας τις καὶ Ἕρμων, ἀφ' ὧν οἱ τόποι καλοῦνται. i. e. *Quod intra Mæotidem inſula immenſa ſita eſt, quam vocant* Tauricam; *in qua Phænagora & Hermonaſſa Pæonum coloniæ urbes, quibus præerant duces Phænagoras quidam & Hermon, à quibus oppida vocantur.* Apud Euſt. pro Παιόνων lege Ἰώνων. Eſt enim μνημονικὸν ἁμάρτημα, ut claret ex eodem Periegeta, apud quem dicuntur Ἰωνίδος ἔκγονοι αἴης illic habitare, quin etiam noſter *Hermonaſſam* vocat Ἰώνων ἄποικον.

55 Πόλιν ἔχουσα ἐν τῷ Κιμμερίῳ βοσπόρῳ.] Noſter exiſtimavit Hermonaſſam fuiſſe inſulam cum urbe ejuſdem nominis in Cimmerio boſporo; ſed contrarium apparet ex Periegeta loco ſupra citato, & ex Strabone cui lib. 11. Phanagoria & Hermonaſſa *urbes* vocantur: Εἰσπλεύσαντι δὲ εἰς τὴν Κοροκονδαμῖτιν, ἥ τε Φαναγόρεια ἐστὶ πόλις ἀξιόλογος, καὶ Κῆπος, καὶ Ἑρμώνασσα, καὶ τὸ Ἀπάτουρον τὸ τῆς Ἀφροδίτης ἱερόν. ὧν ἡ Φαναγόρεια καὶ ὁ Κῆπος κατὰ τὴν λεχθεῖσαν νῆσον ἵδρυνται, εἰσπλέοντι ἐν ἀριστερᾷ, αἱ δὲ λοιπαὶ πόλεις ἐν δεξιᾷ. i. e. *Naviganti in Corocondametim Phanagoria eſt memorabilis urbs & Cepos & Hermonaſſa; & Apaturum Veneris fanum, quarum Phanagoria & Kepos ſitæ ſunt in dicta inſula naviganti ad lævam; reliquæ verò urbes ad dextram.* Cimmerius verò boſporus in qua inquit fuiſſe Hermonaſſam, erat oſtium Mæotidis paludis, teſte Euſtathio ad Periegetæ v. 552. Τὸ δὲ στόμα τῆς Μαιώτιδος, Κιμμερικὸς λέγεται βόσπορος, περὶ οὗ προεγράφη, ἔνθα τὸ τοῦ πορθμοῦ στενότατον, στάδια κ'. i. e. *Oſtium verò Mæotidis,* Cimmericus *dicitur* boſporus, *de quo ante ſcriptum eſt, ubi ſunt tranſitus anguſtiæ ſtadii* 20.

56 Στράβων ἑβδόμῃ Ἑρμώνακτος κώμην φησί.] Inquit Strabonem lib. 7. vocare Hermonaſſam, *vicum Hermonactis*; ſed quem Strabo vocat *vicum Hermonactis*, nihil habet commune cum Hermonaſſa: hæc enim erat in oſtio Cimmerici boſpori, ille verò in oſtio fluvii Tyræ. Ejus ſunt verba ex lib. 7. Ἐπὶ δὲ τῷ στόματι τοῦ Τύρα, πύργος ἐστὶν Νεοπτολέμου καλούμενος, καὶ κώμη Ἑρμώνακτος λεγομένη. i. e. *In oſtio verò Tyræ turris eſt, quam* Neoptolemi turrim *vocant, & vicus qui Hermonactis dicitur.*

57 Ἑρμωνθις, πόλις Αἰγύπτου.] Hermonthis, urbs Ægypti ex Strabonis lib. 16. celebratur, ſed eſt μνημονικὸν σφάλμα. Strabo enim hanc urbem & Hermonthitem Nomon memorat lib. 17. in qua Hermonthites quoque Apollo & Jupiter colebatur, apud quem Ἕρμονθις per *o* micron, ut & apud Ptolemæum lib. 4. c. 5. ſcribitur. Noſter addit illic quoque fuiſſe Iſidis templum.

58 Ἕρνικες, ἔθνος Λατίνων.] Hernices, gens Latinorum ex Dionyſii Romanæ antiquitatis lib. 8. apud quem frequens eorum fit mentio. Servius ad Æneid. lib. 7. v. 684. auctor eſt Hernicos populos vocatos fuiſſe, quod ſaxoſa loca incolerent. Sabinorum enim lingua ſaxa, *Hernæ* vocabantur. Quare poëtarum ingenioſiſſimus & eruditiſſimus libro verſuque citato canit:

——— *Et roſcida rivis*
Hernica ſaxa colunt, quos dives Anagnia paſcit.

Horum metropolis fuit Anagnia, cujus inter alios meminit Strabo lib. 5. Poëtæ dicitur *dives*, vel quod fertilis, vel quod Antonius, Auguſti ſorore contempta, poſtquam Cleopatram duxit in uxorem, monetam ejus nomine in eadem civitate juſſit feriri, teſte eodem Servio ad eumdem locum.

59 Ἐροιάδαι, δῆμος τῆς Ἱπποθοωντίδος.] Memoratur Harpocrationi, & Heſychio, ſed nihil de hoc populo notabile referunt.

60 Ἐρύ-

πικά, ἐξ Ἐροιάδων, εἰς Ἐροιάδων, ἐν Ἐροιάδων. A

ἘΡΥΘΕΙΑ[60], νῆσος Γηρυόνου ἐν τῷ Ὠκεανῷ, ἀπὸ Ἐρυθείας τῆς Γηρυόνου καὶ Ἑρμοῦ, ὡς Παυσανίας.[61] Λέγεται δὲ καὶ Ἐρύθη κατὰ συναλοιφὴν, ὡς τὸ Ἀγάμμεια Ἀγάμμη, καὶ Ζέλεια Ζέλη, Μαντίνεια Μαντίνη. B Ὁ νησιώτης Ἐρυθεὺς, ὡς Μαντινεύς· ἢ Ἐρυθείτης· ἢ κατὰ περίφρασιν, ὁ κατοικῶν τὴν Ἐρύθειαν.[62] Ὡς Ὅμηρος.

Αἰθίοπας τοὶ διχθὰ δεδαίαται ἔσχατοι ἀνδρῶν. C

ἘΡΥΘΙΝΟΙ[63], πόλις Παφλαγονίας· λέγεται δὲ παρὰ τὸ ἔρευθος.[64] Ἀπολλώνιος.

— Καὶ ὑψηλοὺς Ἐρυθίνους. D

Τὸ ἐθνικὸν, ὅμοιον.

ἘΡΥΘΡΑ[65], ἡ θάλασσα, ἀπὸ Ἐρύθρου τοῦ ἥρωος. Οὐράνιος δὲ ἐν Ἀραβικῶν δευτέρᾳ, ἀπὸ τῶν παρακειμένων ὀρῶν, ἃ ἐρυθρὰ δεινῶς εἰσι, καὶ πορφυρᾶ.[66] Καὶ ἐπὴν βάλλῃ E εἰς αὐτὰ ὁ ἥλιος τὴν αὐγὴν, καταπέμπει εἰς τὴν θάλασσαν σκιὰν ἐρυθράν. Καὶ ὄμβρῳ δὲ κατακλυσθέντων τῶν ὀρέων, κάτω συρρυέντων εἰς θάλασσαν, οὕτω γίνεται ἡ θάλασσα τὴν χρόαν. Τὸ ἐθνικὸν Ἐρυθραῖος, καὶ Ἐρυθραία, καὶ F Ἐρυ-

Erœadarum, ad Erœadarum, in Erœadarum.

ERYTHIA, insula Geryoni in Oceano, ab Erythia filia Geryoni, & Mercurii, ut Pausanias. Dicitur etiam & Erythe per Synalœpham, ut Agammia Agamme, & Zelia Zele, Mantinea Mantine. Insularis, Erytheus, ut Mantineus, vel Erythites, vel per periphrasim, qui incolit Erythiam, ut Homerus:

Æthiopas, qui bifariam divisi sunt ultimi hominum.

ERYTHINI, urbs Paphlagoniæ: dicitur verò παρὰ τὸ ἔρευθος. i.e. *à rubore.* Apollonius:

— *Et altos Erythinos.*

Gentile, simile.

ERYTHRA, i.e. *Rubrum mare* ab Erythra heroë. Uranius verò rerum Arabicarum lib. 2. Sic vocatum existimat ab adjacentibus montibus, qui rubri valde sunt, & porphyrei, ac quoniam Sol in eos splendorem jaculatur, ipsi mittunt in mare umbram rubram: ac imbre inundatis montibus deorsum confluentibus aquis in mare, sic fit mare colore. Gentile, Erythræus, & Erythræa, & Erythræum. Est

60 Ἐρύθεια, νῆσος Γηρυόνου ἐν τῷ Ὠκεανῷ.] Erythea, insula Geryoni in Oceano, scilicet Gaditano, quæ postea *Aphrodisias* vocata fuit, auctore nostro auctore in Ἀφροδισιὰς, quam inibi locat inter Iberiam & Gades, de qua videsis quæ eodem loco annotavimus.

61 Λέγεται δὲ καὶ Ἐρύθη κατὰ συναλοιφήν.] Immerito culpat Salm. in Solin. fol. 283. nostrum auctorem, quod dicat Erytheam dici per Synalœphen *Erythen*, de quibus videsis quæ in Ἀγάμμεια nota 73. annotavimus.

62 Ὡς Ὅμηρος.] Extra chorum saltare videtur epitomator noster, cum affert versum Homericum, qui legitur Odyss. 1. v. 23. ubi agit de Æthiopibus. Ideo suspicor apud Stephanum aliqua verba deficere in quorum confirmationem afferebat versum illum, scilicet, ut ostenderet Æthiopes occidentales, quos Homerus memorat habitasse hanc insulam, quæ abundabat bubus, quos Geryoni abstulerat Hercules. Sic enim de ea loquitur Periegeta v. 558.

Ἤτοι μὲν ναίουσι βοοτρόφον ἀμφ' Ἐρύθειαν
Ἄτλαντος περὶ χεῦμα θεουδέες Αἰθιοπῆες
Μακροβίων υἷες ἀμύμονες, οἵ ποτ' ἵκοντο
Γηρυόνου μετὰ πότμον ἀγήνορος. h.e.

Nempe habitant boum-nutricem circum Erytheam
Atlantis circa undam pietatem-in-deos-colentes Æthiopes
Macrobiorum filii inculpati, qui olim advenerunt
Geryonis post mortem superbi.

Ad quem locum ita Eust. Ὅτι Ἐρύθεια ἡ τοῦ Γηρυόνου νῆσος περὶ τὸ χεῦμά ἐστι τοῦ Ἄτλαντος, ἤτοι περὶ τὸ Ἀτλαντικὸν πέλαγος. i.e. *Quòd Erythea Geryoni insula est circa undam Atlantis, vel circa Atlanticum pelagus.* Marcianus etiam in sua Periegesi inquit, Æthiopes occidentales eam incoluisse; apud quem perperam Ὀρλικὴ pro Ἐρύθεια legitur. Ejus versus corrigit Salm. in Solin. fol. 284.

63 Ἐρυθινοὶ, πόλις Παφλαγονίας.] Erythini, urbs Paphlagoniæ. Strabo lib. 12. Erythinorum meminit, sed duos scopulos fuisse inquit, sic dictos à colore rubro: Ἐρυθίνους δὲ λέγεσθαί φασι τοὺς νῦν Ἐρυθρίνους ἀπὸ τῆς χρόας· δύο δ' εἰσὶ σκόπελοι. i.e. *Erythinos verò dici ajunt quos nunc Erythrinos dicunt à colore; sunt autem duo scopuli.* Memorantur etiam Ptolemæo lib. 5. c. 1. cui σκόπελοι νῆσοι dicuntur.

64 Ἀπολλώνιος.] Sub nomine Apollonii affert hemistichium illud, quod legitur apud Homerum Il. 2. v. 855. cujus integer versus est:

Κρῶμναν τ' Αἰγιαλόν τε, καὶ ὑψηλοὺς Ἐρυθίνους.

Cromnamque Ægialumque, & sublimes Erythinos.

Apollonius etiam Argonauticorum lib. 2. v. 943. memorat Erythinos, sed eos αἰπεινοὺς. i.e. *arduos* vocat. Libet ejus integros versus duos apponere:

Σήσαμον, αἰπεινούς τε παρεξενέοντ' Ἐρυθίνους
Κρωβίαλον, Κρῶμνάν τε, καὶ ὑλήεντα Κύτωρον.

Sesamum, arduosque præternavigarunt Erythenos
Crobialum, Cromnamque & sylvosum Cytorum.

65 Ἐρυθρὰ, ἡ θάλασσα, ἀπὸ Ἐρύθρου, &c.] Erythra, mare, ab Erythra heroë. Hæc est vera etymologia maris rubri, quod *Erythra* dicitur Græcis. Nam proletarii reipublicæ literariæ existimant sic vocatum fuisse, quòd ejus aquæ rubeant: nostram & auctoris nostri sententiam fulcimus auctoritate Q. Curtii ex ejus lib. 8. c. 9. *Mare certe, quo a... tur ne colore quidem abhorret à ceteris; ab Erythra rege inditum est nomen, propter quod ignari rubere aquas credunt.* Id ipsum asserit Agatharcides in excerptis ex lib. 3. & 4. quem Laurhodomannus Latii jure donavit. Ille Erythras à quo nomen accepisse dicunt, est Esau, qui à rubedine Edom vocatus fuit, ut apparet è Sacris bibliis Geneseως c. 25. v. 25. Nomina verò ἰσοδυνάμα sunt *Erythras* Græce, *Edom* Hebraïce, *Ruber* Latine, *Vermejo* Hispanice, *Rouge* Gallice: unde apud Græcos ἐρυθρὰ θάλασσα, apud Latinos *rubrum mare*, apud Hispanos *mar Vermejo*, apud Gallos *mer rouge* dicitur; sed in Sacra Scriptura ים סוף *jam Suph.* i.e. *mare junci* vocatur, quòd hujusmodi virgultis abundaret; alluebat verò ארץ אדום *erets Edom*, i.e. *Idumæam.* Hoc in mari Selomoh rex classem illam construxit, cujus fit mentio Regum lib. 1. juxta Hebræos c. 9. v. 26. Δὶς διὰ πασῶν distat à vero Joan. Barrius Lusitanus, qui Asiæ Decade 2. lib. 1. c. 1. causam nominis arenæ rubræ tribuit, ceteras hujus rei etymologias, quas affert noster flocci non facio.

66 Καὶ ἐπὴν βάλλῃ, &c.] In his verbis pro καὶ ἐπὴν lege καὶ ἐπεί.

Ἐρυθραῖον, καὶ ἔστιν ἄκρα ἐρυθρὰ τῆς Λιβύης, ὡς Ἀρτεμίδωρος ἑβδόμῃ γεωγραφουμένων. A

ἘΡΥΘΡΑ ΒΩΛΟΣ[67], πόλις Αἰγύπτου. Ἡρόδοτος δευτέρᾳ. Τὸ ἐθνικὸν, Ἐρυθροβωλίτης.

ἘΡΥΘΡΑ[68], πόλις Ἰώνων. Ἑκαταῖος Ἀσίᾳ. Ἐκαλεῖτο δὲ Κνωπούπολις, ἀπὸ Κνώπου. Ἔστι καὶ Λιβύης ἄλλη, καὶ ἄλλη Λοκρίδος.[69] Ἔστι καὶ Βοιωτίας[70], καὶ Κύπρου ἄλλη, ἡ νῦν Πάφος. Ὁ πολίτης, Ἐρυθραῖος. Καὶ τοπικῶς, Ἐρυθραιόθεν. Ἐχρημάτιζε δὲ καὶ Ναυκράτης Ἐρυθραῖος, ὁ Ὅμηρον ὑπομνηματίσας. B C

ἘΡΥΚΗ[71], Σικελικὴ πόλις. Φίλιστος Σικελικῶν δευτέρᾳ.[72] Τὸ ἐθνικὸν, Ἐρυκαῖος.

ἘΡΥΜΑΝΘΟΣ[73], ὄρος καὶ ποταμός. D

[74] Ἢ κατὰ Τηΰγετον περιμήκετον, ἢ Ἐρύμανθον.

Ἐν τούτοις τοῖς ὄρεσι λέων οὐ γεννᾶται.[75] Ὅθεν Ὅμηρος περὶ τῆς Ἀρτέμιδός φησι,

Τερπομένη κάπροισι, καὶ ὠκείῃς ἐλάφοισι; E

καὶ οὐ λέουσι.[76] Τὸ ἐθνικὸν Ἐρυμάνθιος.[77] Καὶ θηλυκὸν, Ἐρυμανθὶς, ὡς Βοιωτὸς Βοιωτίς. Ἔστι καὶ οὐδέτερον, Ἐρυμάνθιον.

ἘΡΥΜΝΑΙ, πόλις Λυκίας· Ἀλέξανδρος F

Est & promontorium Erythra Libyæ, ut Artemidorus lib. septimo Geographiæ.

ERYTHRA bolus, i. e. *rubra gleba*, urbs Ægypti Herodotus lib. 2. Gentile, Erythrobolites.

ERYTHRA, urbs Ionum, Hecatæ. Asia. Vocabatur verò *Cnopopolis* ab Cnopo. Est & alia Libyæ, & alia Locridis. Est & Bœotiæ, & Cypri alia, quæ nunc *Paphus*. Civis, Erythræus. Et localiter ex-Erythria. Fuit verò Naucrates Erythræus, qui in Homerum commentarios scripsit.

ERYCE, Siciliæ urbs, Philistus rerum Sicularum lib. 2. Gentile, Erycæus.

ERYMANTHUS, mons, & fluvius.

Aut per Taygetum arduum, aut Erymanthum.

In his montibus Leo non gignitur, unde Homer. de Diana inquit:

Se oblectans apris, & velocibus cervis,

& non leonibus. Gentile, Erymanthius, fœmin. Erymanthis, ut Bœotus, Bœotis. Est etiam neutrum, Erymanthium.

ERYMNÆ, urbs Lyciæ, Alexander rerum

67 Ἐρυθρὰ βῶλος, πόλις Αἰγύπτου.] Erythra *bolos*, i. e. *Rubra gleba*, urbs Ægypti, ex Herodoti lib. 2. cui libro citato ab Stephano c. 3. dicitur Ἐρυθρὴ βῶλος modo Ionico, ubi narrat eam concremasse Pheronem Ægypti regem Sesostris filium, & alia ex putidis Ægyptiorum fabulis, quo vitio laborat Herodotus.

68 Ἐρυθρὰ, πόλις Ἰώνων.] Erythra, urbs Ionum. Plurativo numero usurpavit Strabo, qui de hac Ionum urbe lib. 13. sic loquitur: Κατὰ μέσον δέ πως τὸν περίπλουν αἱ Ἐρυθραί, πόλις Ἰωνικὴ, λιμένα ἔχουσα, καὶ νησίδας προκειμένας τέτταρας Ἵππους καλουμένας. Πρὶν δ' ἐλθεῖν ἐπὶ τὰς Ἐρυθράς, πρῶτον μὲν Γέραι πολίχνιον. i. e. *Juxta medium verò periplum Erythræ, urbs Ionica, portum habens & insulas ante eum sitas quatuor* Ἵππους. i. e. *Equos nomine. Antequam verò Erythras veniatur, primum Geræ oppidulum.* Ptolemæus lib. 5. c. 2. in Icario pelago eam locat. Icarium verò pelagus erat prope Ioniam; ut patet ex eodem auctore.

69 Ἔστι καὶ Βοιωτίας.] Inquit etiam Erythram fuisse Bœotiæ urbem, cujus erat colonia Erythra Ioniæ, de qua nota præcedenti egimus, quod testatur Strabo in Bœotia seu lib. 9. Ἔνιοι δὲ τὰς Ὑσίας, Ὑρίαν λέγεσθαί φασι, τῆς Παρασωπίας οὖσαν ὑπὸ τῷ Κιθαιρῶνι, πλησίον Ἐρυθρῶν ἐν τῇ μεσογαίᾳ. i. e. *Nonnulli verò Hysias*, Hyriam *dici ajunt, ad Parasopiam*, [id est, ad Asopum] *sitam sub Cithærone prope Erythras in mediterranea-parte.* Ac paulò pòst: Τῶν δ' Ἐρυθρῶν τούτων ἄποικοι αἱ ἐν Ἰωνίᾳ Ἐρυθραί. i. e. *Harum verò Erythrarum coloniæ sunt Ioniæ Erythræ.*

70 Καὶ Κύπρου ἄλλη, ἡ νῦν Πάφος.] Videsis quæ in Πάφος annotamus.

71 Ἐρύκη, Σικελικὴ πόλις.] Eryce, Siciliæ urbs ex Philisto rer. Sicul. lib. 2. Duris apud nostrum in Ἀκράγαντες dixit nomen adeptam fuisse à fluvio cognomine; de ejus situ, ortu, & obitu non constat. Falso queritur de natura sua genus humanum, quod mortale sit, quandoquidem urbes & regna moriuntur.

72 Τὸ ἐθνικὸν Ἐρυκαῖος.] Gentilia oppidorum in η, vel in αῖος vel in ηνὸς formantur, sic ab Ἐρύκη Ἐρυκαῖος vel Ἐρυκηνός.

73 Ἐρύμανθος, ὄρος καὶ ποταμός.] Erymanthus, mons & fluvius, scilicet Arcadiæ, teste Pausania lib. 5. Ἐκ δὲ τῆς Κλειτορίων Λάδων· ἐκ δὲ Ἐρυμάνθου τοῦ ὄρους ὁμώνυμος τῷ ὄρει. οὗτοι μὲν ἐξ Ἀρκαδίας κατίασιν ἐς τὸν Ἀλφειόν. i. e. *E Clitoriorum regione Ladon; ex Erymantho verò monte cognominis monti fluvius: hi quidem ex Arcadia in Alpheum descendunt.* Ex eodem auctore lib. 8. constat Erymanthum fuisse quoque urbem ejusdem Arcadiæ, quæ postea *Phegia* dicta fuit à Phegeo rege, de qua nihil notabile refert; in monte pervulgatum est Herculem jussu Eurysthei aprum confecisse *Erymanthium* inde dictum, ad quod alludit Virgil. Æneid. lib. 6. v. 801.

Nec verò Alcides tantum telluris obivit
Fixerit æripedem cervam licet, aut Erymanthi
Placarit nemora.

74 Ἢ κατὰ Τηΰγετον, &c.] Est versiculus Hom. invenitur apud eum Odyss. 6. v. 103.

75 Ὅθεν Ὅμηρος περὶ τῆς Ἀρτέμιδός φησι.] Cum prius dixisset in montibus Taygeto & Erymantho non gigni leones, in suæ sententiæ confirmationem affert versum ex Odyss. 6. v. 104. ubi Homerus depingit Dianam venantem apros & cervos, ac ideo infert noster hoc in monte non gigni leones, ac si in aliquo Europæ monte gignerentur; leones in Asia & in Africa solum gigni reor, etsi alii aliter sentiant. Versus Homerici sic se habent:

Οἵη δ' Ἄρτεμις εἶσι κατ' οὔρεος ἰοχέαιρα,
Ἢ κατὰ Τηΰγετον περιμήκετον, ἢ Ἐρύμανθον,
Τερπομένη κάπροισι καὶ ὠκείῃς ἐλάφοισι.
Qualis autem Diana incedit per montes sagittis-gaudens,
Aut per Taygetum longum, aut Erymanthum
Oblectans sese apris & velocibus cervis.

Obiter notandum ἔλαφος ut plerumque usurpari fœm. genere.

76 Τὸ ἐθνικὸν Ἐρυμάνθιος.] Gentile Erymanthius. Unde *aper Erymanthius* apud poetas celeberrimus, de quo nota 73. proximè præcedenti egimus.

77 Καὶ θηλυκὸν Ἐρυμανθίς.] Et fœm. Erymanthis. Id de Arcadia usurpavit Ovidius Metamorphos. lib. 2.

Nexilibusque plagis sylvas Erymanthidis ambit.

δρος ἐν πρώτῃ Λυκιακῶν. Τὸ ἐθνικὸν, Ἐρυμναῖος. A

ΕΡΥΞ [78], πόλις Σικελίας ἀρσενικῶς. [79] Ἀπὸ Ἔρυκος τοῦ Ἀφροδίτης καὶ Βύτου. Τὸ ἐθνικὸν, Ἐρυκῖνος. [80] Καὶ Ἐρυκίνη Ἀφροδίτη ἐν Ῥώμῃ καὶ Σικελίᾳ. B

ΕΡΥΣΘΕΙΑ [81], πόλις Κύπρου, ἐν ᾗ Ἀπόλλων τιμᾶται Ὑλάτης. Διονύσιος Βασσαρικῶν τρίτῃ,

> Οἵ τ' ἔχον Ὑλάοιο θεοῦ ἕδος Ἀπόλλωνος, C
> Τέμβρον, Ἐρύσθειάν τε, καὶ εἰναλίην Ἀμαμασσόν.

ΕΡΥΣΙΚΗ [82], πόλις Ἀκαρνανίας, ἥτις ὕστερον Οἰνεάδαι ὠνομάσθη. Καί τινες δὲ τὴν χώραν τῶν Οἰνιαδῶν πᾶσαν Ἐρυσίκην ὠνόμασαν, D ἀπὸ Ἐρυσίκης τῆς Ἀχελώου θυγατρός. [83] Τὸ ἐθνικὸν, Ἐρυσικαῖος, περὶ οὗ πολὺς λόγος τοῖς ἀρχαίοις. Ὁ Τεχνικὸς γὰρ καὶ Ἡρόδοτός φησιν, ὅτι σεσημείωται τὸ Ἐρυσιχαῖος προπαροξυνόμενον ἐν τοῖς ἐθνικοῖς. Μήποτε οὖν τὸ E χαιὸν ἔγκειται, ὅ ἐστιν ἡ βουκολικὴ ῥάβδος καὶ τὸ ἐρύσω μέλλοντα. Διχῶς οὖν ἔσται, ὡς ἔστι δῆλον παρὰ Ἀλκμᾶνι ἐν ἀρχῇ τοῦ δευτέρου τῶν Παρθενίων ᾀσμάτων. Φησὶ γὰρ, Οὐκ εἶσ' ἀνὴρ ἄγριος, οὐδὲ σκαιὸς, οὐδὲ παρὰ σοφοῖσιν, οὐδὲ F Θεσσαλὸς, οὐδ' Ἐρυσιχαῖος. Εἰ γὰρ τὸ Θεσσαλὸς γένος συναπτέον, ἐθνικόν ἐστι, καὶ προπερισπάσθω· Ἡρωδιανὸς ἐν ταῖς καθόλου προσ-

ῳ-

rerum Lyciacarum lib. primo. Gentile, Erymnæus.

ERYX, urbs Siciliæ, masculini generis, ab Eryce Veneris, & Bytæ filio. Gentile, Erycinus, & *Erycina Venus* Romæ & in Sicilia.

ERYSTHIA, urbs Cypri, in qua Apollo Hylates colitur, Dionysius rerum Bassaricarum lib. 3.

> *Qui habebant Hylatæ Dei sedem Apollinis*
> *Tembrum, Erysthiamque, & maritimam Amamassum.*

ERYSICE, urbs Acarnaniæ, quæ postea *OEneadæ* vocata fuit, & nonnulli omnem OEniadarum regionem *Erysicen* vocavere, a Erysice Acheloi filia. Gentile, Erysicæus, de quo frequens antiquis sermo. Technicus enim, & Herodotus inquit, quod notatum est Erysichæus cum accentu acuto in antepenultima inter gentilia. Fortasse igitur τὸ χαιὸν, quod est *pastoralis baculus* inest compositum cum futuro ἐρύσω, i. e. *traham*; duobus igitur modis erit, ut patet apud Alcmanem in principio secundi Virgineorum canticorum. Inquit enim: *Non es tu vir agrestis, nec sinister, id est, stolidus, nedum apud sapientes, nec Thessalus, nec Erysichæus.* Si enim *Thessalus* genere conjungendum est, gentile est, & in penultima accentum circumflexum habeat, Herodianus in generali prosodia, & Ptolemæus dixit, quod

78 Ἔρυξ, πόλις Σικελίας ἀρσενικῶς.] Eryx, urbs Siciliæ masculino genere celeberrima templo Erycinæ Veneris. Ejus situm sic describit Strabo lib. 6. Οἰκεῖται δὲ καὶ ὁ Ἔρυξ λόφος ὑψηλὸς, ἱερὸν ἔχων Ἀφροδίτης, τιμώμενον διαφερόντως, ἱεροδούλων γυναικῶν πλῆρες τὸ παλαιὸν, ἃς ἀνέθεσαν κατ' εὐχὴν οἵ τ' ἐκ Σικελίας καὶ ἔξωθεν πολλοί. Νυνὶ δ' ὥσπερ αὐτὴ ἡ κατοικία, λειπανδρεῖ καὶ τὸ ἱερὸν, καὶ τὸ τῶν ἱερῶν σωμάτων ἐκλέλοιπε τὸ πλῆθος. i. e. *Habitatur verò Eryx tumulus sublimis, fanum habens Veneris, præcipua cultum religione, hierodulis mulieribus plenum, quas juxta votum dedicabant tum Siculi, cum alii multi exteri: nunc ut oppidum ipsum virorum, & penuriâ laborat, ita & fanum, & sacrorum corporum defecit multitudo.*

79 Ἀπὸ Ἔρυκος τοῦ Ἀφροδίτης καὶ Βύτου.] Amat auctor noster fabulas, ideò cum posset deducere nomen Erycis urbis à monte Eryce, id deducit ab Eryce filio Veneris & Bytæ. Nam Græci habent optimam officinam, ex qua facile producunt reges, duces, & viros à quorum nominibus nomina urbium pro libitu deducunt. Mons Eryx erat omnium qui in Sicilia, dempto Ætna maximus, teste Polybio lib. 1. Μεγέθει δὲ παρὰ πολὺ διαφέρων τῶν κατὰ Σικελίαν ὀρῶν πλὴν τῆς Αἴτνης. i. e. *Magnitudine verò longe superat omnes Siciliæ montes præter Ætnam.* In hujus montis vertice erat planicies, in qua situm erat Veneris Erycinæ templum, quod sine controversia fuit illustrissimum omnium, quæ in Sicilia, & divitiis & reliquo cultu, cujus quoque meminit poëtarum eruditissimus Æneid. lib. 5. v. 659.

> *Tum vicina astris Erycino in vertice sedes*
> *Fundatur Veneri Idaliæ.*

Fuit adeo venerabile & donis opulentum, ut Senatus Romanus statione ducentorum militum id jusserit custodiri, ut refert Diod. Siculus lib. 4. sub calcem. Erant ibi plurimæ fœminæ *hieroduli*, i. e. *sacrorum-famulæ*, quæ Veneri merebant, ut & in Veneris templo apud Corinthios, quarum meminit inter alios Strabo. Meliore sanè consilio in Hispania & alibi Virgines consecrantur, quæ perpetuam virginitatem servant, quin unquam ex cœnobio egrediantur quarum sunt multa Cœnobia in Hispania ditissima, & veneratione & cultu religiosissima. Erycinæ Veneris templum Tiberius instaurare jussit. Pervulgatum enim erat id ab Ænea Veneri matri dicatum fuisse, à quo Romani originem trahere gloriabantur, auctore Tacito Ann. lib. 4. quod Claudio imperatori tribuit Suetonius in Claudio. In illis verbis Stephani pro Βύτου suspicor legendum esse Βύτου. Butes enim, non Bytes celebratur apud alios.

80 Καὶ Ἐρυκίνη Ἀφροδίτη ἐν Ῥώμῃ καὶ Σικελίᾳ.] De Erycina Siciliæ Venere & ejus templo nota præcedenti egimus: nunc inquit noster fuisse quoque Romæ *Erycinem Venerem*, quod ex Strabone videtur desumpsisse. Sic enim ille, postquam egit de templo Veneris Siciliæ Erycinæ, de Veneris Erycinæ templo Romæ loquitur lib. 6. Ἀφίδρυμα δ' ἐστὶ καὶ ἐν Ῥώμῃ τῆς θεοῦ ταύτης τὸ πρὸ τῆς πύλης τῆς Κολλίνης, ἱερὸν Ἀφροδίτης Ἐρυκίνης λεγόμενον, ἔχον καὶ νεὼν καὶ στοὰν περικειμένην ἀξιόλογον. i. e. *Ædificium vero est Romæ hujus Deæ ante portam Collinam*, sacrum Veneris Erycinæ *dictum, habens & templum & porticum circumjacentem insignem.*

81 Ἐρύσθεια, πόλις Κύπρου.] Erysthia, urbs Cypri, in qua colebatur Apollo Hylates, qui in urbe quoque Cypri Hyle colebatur, auctore nostro auctore in Ὕλη. Quare in illo primo versu, ex Dionysii Bassaricorum lib. 3. pro Ὑλάοιο legendum est Ὑλάτοιο.

82 Ἐρυσίκη, πόλις Ἀκαρνανίας, &c.] Erysice, urbs Acarnaniæ, quæ postea *OEneadæ* vocata fuit; OEneadæ verò memorantur Pausaniæ lib. 1. Straboni lib. 10. apud quos de Erysice altum est silentium.

83 Τὸ ἐθνικὸν Ἐρυσικαῖος.] Agit de accentuatione hujus gentilitii Ἐρυσικαῖος, quod pro diverso accentu diversam, ut ipse explicat, habet significationem; hæc sectio videtur aliquantulum confusa, eam non audeo interpolare.

84 Σων-

ωδίαις, καὶ Πτολεμαῖος ἔφη. Εἰ δὲ τὸ οὐδὲ ποιμὴν [84] συνάχειέ τις λέγων, ἢ Ἐρυσιχαῖος [85] Τὸ δὲ οὐδὲ ποιμὴν, πρόδηλον ὡς προπαροξυνθήσεται, καὶ δηλοῖ τὸν βουκόλον, ἢ τὸν αἰπόλον, πρὸς ὃ τὸ ποιμὴν ἁρμόδιον ἐπαχθήσεται. Ὁ πολίτης, Ἐρυσιχαῖος. Τὸ θηλυκὸν, Ἐρυσιχίς. Τὸ αὐτὸ καὶ ἐπὶ τῆς χώρας.

ἘΡΕΧΘΙΆ [86], δῆμος τῆς Ἀττικῆς, τῆς Αἰγηΐδος φυλῆς, ἀπὸ Ἐρεχθέως τοῦ ξενίσαντος Δήμητραν. Τετρασυλλάβως δὲ τοὺς Ἐρεχθέας φασίν. Ὁ δημότης, Ἐρεχθιεύς. Καὶ Ἰσοκράτης Ἐρεχθιεὺς ἦν. Τὰ τοπικὰ, Ἐρεχθιάθεν, Ἐρεχθίαζε, καὶ Ἐρεχθιᾶσιν.

ΕἸΔΗΤΕΣ, ἔθνος Ἰβηρικόν. Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ.

ἙΣΠΕΡΊΑ [87], ἡ δύσις, καὶ τὸ δυτικὸν μέρος. Τὸ ἐθνικὸν, Ἑσπέριος, καὶ Ἑσπεριώτης· καὶ Ἑσπερίτης ὁ δυτικὸς, παρὰ τὴν ἑσπέραν, τὴν δύσιν.

ἙΣΠΕΡῚΣ [88], πόλις Λιβύης, ἡ νῦν Βερονίκη. Ὁ πολίτης, Ἑσπερίτης. Καλλίμαχος ἐν τοῖς ἐπιγράμμασιν.

ἙΣΤΙΑΙΑ [89], πόλις Εὐβοίας· Ὅμηρος,

— Πολυστάφυλόν τε Ἑστίαιαν.

Ἀπὸ τῆς περὶ τὸν Ὄλυμπον Ἑστιαίας. Τὸ ἐθνικὸν, Ἑστιαιεύς. Λέγεται καὶ τρισυλλάβως. Ἔστι καὶ ἄλλη Ἀκαρνανίας. [90] Ὁ πολίτης, Ἑστιαιώτης, ἡ Θετταλικὴ μοῖρα, καὶ Ἑστιαιεύς.

ἘΤΑΕΙ͂Σ, διὰ διφθόγγου, [91] ὡς Διπεδιεῖς, ἔστι δὲ πόλις Λακωνική· τὸ ἐθνικὸν ὁμοίως.

ἘΤΕΩ-

si τὸ οὐδὲ ποιμὴν. i. e. *nec pastor* aliquis conjunxerit dicens, *vel Erysichæus*, τὸ οὐδὲ ποιμὴν. i. e. *nec pastor*, habebit accentum acutum in antepenultima, & significaret *bubulcum*, vel *caprarium*, cum quo τὸ ποιμὴν. i. e. *pastor* per concordantiam conjungetur. Civis, Erysichæus, fœmineum, Erysichis. Hoc idem de regione usurpatur.

ERECHTHIA, populus Atticæ, Ægeïdis tribus, ab Erechtheo, qui hospitio Cererem excepit: quadrisyllabicè verò Erechtheas dicunt. Popularis, Erechtieus, & Isocrates Erechthieus erat. Localia, ex-erechtia, ad-erechthiam, in-erechthia.

IDETES, populi Iberici, Hecatæ. Europa.

HESPERIA, occasus, & occidentalis pars. Gentile, Hesperius, & Hesperiotes, & Hesperites, occidentalis, ab *hespera*, i. e. *vespera*, *occasu*.

HESPERIS, urbs Libyæ, quæ nunc *Beronice*. Civis, Hesperites, Callimachus in Epigrammatis.

HESTIÆA, urbs Eubœæ, Homerus:

— *Uvis-abundantem Hestiæam.*

Ab Hestiæa, quæ circa Olympum. Gentile, Hestiæeus. Dicitur & trisyllabicè. Est & alia, Acarnaniæ. Civis, Hestiæotes, Thessalica pars, & Hestiæeus.

ETAEI, per diphthongum, ut Dipediei; est verò urbs Laconica. Gentile, eodem modo.

ETEO-

84 Συνάχειε.] Lege συνάξειε.

85 Τὸ δὲ οὐδὲ ποιμήν.] In his verbis videtur supplendum esse τὸ Ἐρυσιχαῖος. Quæ enim sequuntur, id videntur innuere. Prædicari enim non possunt περὶ τοῦ ποιμήν.

86 Ἐρεχθία, δῆμος τῆς Ἀττικῆς, &c.] Erechthia, populus Ægeidis tribus in Attica. Nomen accepit ab *Erechtheo*, qui Cererem hospitio excepisse ferebatur, nullam ob aliam rem memorandus, nisi quod fuerit patria Isocratis celeberrimi Atheniensium oratoris.

87 Ἑσπερία, ἡ δύσις, καὶ τὸ δυτικὸν μέρος.] Hesperia, occasus, & occidentalis pars. Dicitur etiam de Italia, & de Hispania præcipue apud poëtas, quas sic discernunt, cum Hesperiam solum dicunt, tunc significant Italiam, ut apud Virg. Æneid. lib. 3. v. 163.

Est locus, Hesperiam *Graii cognomine dicunt:*
Terra antiqua, potens armis, atque ubere glebæ.
OEnotrii coluere viri: nunc fama, minores
Italiam dixisse ducis de nomine gentem.

Idem Æneid. 2. v. 781.

Ad terram Hesperiam venies: ubi Lydius arva
Inter opima virûm, leni fluit agmine Tybris.

Cum verò Hispaniam volunt significare, addunt *ultimam* Horatius Carm. lib. 1. Ode 36.

Qui nunc Hesperia sospes ab ultima.

De Italia verò & Hispania suo loco agemus.

88 Ἑσπερίς, πόλις Λιβύης, &c.] Vide quæ de hac urbe annotavimus in Βερενίκη nota 81.

89 Ἑστίαια, πόλις Εὐβοίας· Ὅμηρος.] Hestiæa, vel Histiæa, urbs Eubœæ ex Homero, apud quem Il. 2. v. 537. invenitur hemistichium illud, sed apud eum Ἱστίαιαν scribitur per ι in principio, quod noster in Ἱστίαια inquit esse ex scriptura Ionica: hæc eadem urbs vocata fuit Ὠρεὸς, ut tradit Strabo lib. 10. Δημοσθένης δ' ὑπὸ Φιλίππου καταστάθηναι τύραννόν φησι, καὶ τῶν Ὠρειτῶν τὸν Φιλιστείδην, οὕτω γὰρ ὠνομάσθησαν ὕστερον οἱ Ἱστιαιεῖς, καὶ ἡ πόλις ἀντὶ Ἱστιαίας Ὠρεός. i. e. *Demosthenes inquit Philistidem à Philippo etiam Oritis impositum fuisse tyrannum. Sic enim postea Histiæenses nuncupati fuerunt, & urbs pro Histiæa*, Oreos. Sed adhuc ætate Pausaniæ nonnulli Oreum antiquo nomine vocabant *Hestiæam*, ut ipse refert lib. 7. de Hyperesia loquens: Ἐπεὶ κατ' ἐμὲ ἦσαν ἔτι οἱ Ὠρεὸν τὴν ἐν Εὐβοίᾳ τῷ ὀνόματι Ἑστιαίαν ἐκάλουν τῷ ἀρχαίῳ. i. e. *Siquidem mea ætate erant adhuc, qui Oreum in Eubæa veteri nomine* Hestiæam *vocabant.*

90 Ὁ πολίτης, Ἑστιαιώτης, ἡ Θετταλικὴ μοῖρα, καὶ Ἑστιαιεύς.] Hæc sunt interpolatá, sic mihi videntur legenda, ὁ πολίτης Ἑστιαιεύς. Καὶ Ἑστιαιώτης τῆς Θετταλικῆς μοίρας. i. e. *Civis, Hestiæeus. Et Hestiæotes Thessalicæ portionis.* Apud nostrum enim in Ἱστίαια legitur καὶ Ἱστιώτης τῆς Θετταλικῆς. Thessalia enim dividebatur in quatuor partes, quarum una Ἑστιαιῶτις dicebatur auctore. Strabone lib. 9.

91 Ὡς Διπεδιεῖς.] Lege ὡς Διπαιεῖς. Sic enim dicebatur urbs Arcadiæ, auctore Pausania lib. 3. cujus noster meminit in Δίπαια, at Διπεδιεῖς nemo quod sciam memoravit.

 92 Ἐπι-

A

ΕΤΕΩΝΟΣ [92], πόλις Εὐβοίας. Ὅμηρος,
— πολύκνημόν τ' Ἐτεωνόν.
ἀπὸ Ἐτεωνέως. [93] Καλεῖται δὲ νῦν Σκάρφη. Κεῖται δ' ἐπὶ λόφου. Τὸ ἐθνικὸν, Ἐτεώνιος, ὡς Σικυώνιος· ἐκ τόπου, Ἐτεωνόθεν.

ETEONUS, urbs Eubœæ, Hom.
— *Multos-habentem-colles* Eteonum.
Ab Eteoneo; nunc verò *Scarphe* vocatur. Jacet verò in colle. Gentile, Eteonius, ut Sicyonius: ex loco, ex-Eteono.

B

ΕΥΑ [94], πόλις Ἀρκαδίας· Θεόπομπος ἕκτῳ. Τὸ ἐθνικὸν, Εὐαῖος.

EUA, urbs Arcadiæ, Theopompus lib. 6. Gentile, Euæus.

ΕΥΑΙΜΩΝ, πόλις Ὀρχομενίων· Θεόπομπος ἕκτῳ. Τὸ ἐθνικὸν, Εὐαιμόνιος.

EUÆMON, onis, urbs Orchomeniorum, Theopompus lib. 6. Gentile, Euæmonius.

C

ΕΥΑΛΗΝΟΙ, ἔθνος, περὶ οὗ φησι Γλαῦκος ἐν δευτέρῳ περὶ Ἀραβίας.

EUALENI, populi, de quibus inquit Glaucus Arabiæ lib. 2.

ΕΥΙΟΙ, ἔθνος Λιγυστικόν. Εἴρηται ἐν τῷ περὶ τῶν Ἀρταξάνων.

EUII, populi Ligustici, de quibus dictum est, cum egimus de Artaxanis.

D

ΕΥΒΟΙΑ [95], νῆσος μία τῶν ἑπτὰ, περιμήκης, ἣ καὶ Μακρὶς, ἀπὸ Εὐβοίας. [96] Ἡρόδοτος. Ἔστι καὶ τόπος ἐν Ἄργει. Ἔστι καὶ πόλις ἐν Μακεδονίᾳ, εἰς ἣν οἱ ἀπὸ τῆς νήσου εἰς Ἰλλυριοὺς ἀπιόντες, Ἄβαντες ἐκλήθησαν. [97] Τὸ ἐθνικὸν τῆς νήσου, Εὐβοιεύς· καὶ Εὐβοιῒς τὸ θηλυκὸν, καὶ Εὐβοεὺς, χωρὶς τοῦ ι. Καίτοι ἀπὸ τῶν εἰς α παραγόμενα εἰς ευς φυλάττει τὴν παραλήγουσαν· διὸ καὶ τὸ Ἀλεξάνδρεια οὐ προϋπάρχει τοῦ Ἀλεξανδρεύς, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ Ἀλέξανδρος, ὡς Ταρσὸς Ταρσεύς. Ἔστι καὶ Εὐβοεικὸς κτητικόν.

EUBOEA, insula una ex septem oblonga, quæ etiam *Macris* dicebatur, ab Eubœa, Herodotus; est & locus in Argis; est & urbs in Macedonia, in qua, ab insula ad Illyrios abeuntes, *Abantes* vocati-sunt. Gentile, insulæ, Eubœeus, & Eubœis fœmineum, & Euboeus, sine *i*. Etsi, quæ derivantur à finitis in *a* desinentia in *eus* servant penultimam. Quare obrem Alexandria non est prius, quàm Alexandreus, sed derivatur ab Alexander, ut à Tarsus Tarseus. Est & Euboicus possessivum.

E

F

ΕΥΓΕΙΑ, χωρίον Ἀρκαδίας· Θεόπομπος πεντηκοστῷ ἕκτῳ. Τὸ ἐθνικὸν Εὐγείτης, ὡς Ζελείτης· καὶ Εὐγεώτης ὡς Μαρεώτης.

EUGIA, regio Arcadiæ, Theopompus lib. 56. Gentile, Eugites, ut Zelites, & Eugeotes, ut Mareotes.

ΕΥΔΕΙΠ- EUDIP-

92 Ἐτεωνὸς, πόλις Εὐβοίας· Ὅμηρος.] Eteonus, urbs Eubœæ ex Homero. Fallitur auctor noster. Eteonus enim non erat urbs Eubœæ, sed Bœotiæ, ut claret ex Catalogo navium apud Homerum Il. 2. v. 497. ubi legitur hemistichium illud ab auctore nostro citatum; Homero autem hac in re tanta erat apud Græcos auctoritas, ut cum de jurisdictione urbium disceptarent, Homericis versibus ad quæstionis solutionem tamquam lege uterentur, ut tradit Eustathius ad eumdem locum.

93 Καλεῖται δὲ νῦν Σκάρφη.] Inquit Eteonum Bœotiæ urbem sua ætate vocari *Scarphen*, quod ex Strabonis lib. 9. desumpsit. Sic enim ille: Ὁ Ἐτεωνὸς δὲ Σκάρφη μετωνομάσθη· καὶ αὕτη δὲ τῆς Παρασωπίας. i.e. *Eteonus mutato-nomine-vocatus est* Scarphe; *& ipsa est Parasopiæ regionis.*

94 Εὔα, πόλις Ἀρκαδίας.] Eua, urbs Arcadiæ ex Theopompi lib. 6. Pauſ. lib. 2. in Argia locat & vicum maximum omnium illius regionis, non urbem vocat: Ἀπὸ δὲ τῶν πολυανδρίων ἰόντι, Ἀθήνη τέ ἐστιν ἐς ἣν Αἰγινῆταί ποτε ᾤκησαν, καὶ ἑτέρα κώμη Νηρὶς, τρίτη δὲ Εὔα μεγίστη τῶν κωμῶν. i. e. *A polyandriis verò, id est,* à sepulcretis *eunti*, *Athene est*, *in qua aliquando Æginetæ habitaverunt*, *& alter vicus Neris*, *tertius verò Eua*, *maximus omnium vicorum.*

95 Εὔβοια, νῆσος μία τῶν ἑπτὰ] Ingenue fateor me nescire quænam sint hæ septem insulæ, è quibus unam esse Eubœam inquit noster auctor; nisi sint *Sardinia*, *Sicilia*, *Cyprus*, *Creta*, *Eubœa*, *Corsica*, *Lesbus*, quas hoc ordine memorat Strab. lib. 14. Fuit autem Eubœa insula Ægæi maris inter Sunium Atticæ promontorium & Thessaliam longitudine extensa, atque Bœotiæ avulsa tam modico interfluente euripo, ut ponte jungeretur; nunc Europæis *Negro ponte* dicitur. Vocata fuit etiam *Macris* ἀπὸ τῆς μακρότητος. i.e. *à longitudine*, ideo περιμήκης. i. e. *oblonga* nuncupatur ab auctore nostro; *Chalcodontis* & *Chalcis* etiam dicta fuit quod inibi χαλκὸς. i.e. *æs* inventum fuerit, *Asopis* teste Plinio lib. 4. c. 12. *Hellopia*, auctore Philochoro apud Strabonem lib. 7. necnon *Aonia*, referente Eustathio ad Il. 2. v. 497. ab Aonibus, qui eam etiam incoluere. Fuere autem Aones, ut idem refert loco citato, gens Bœotia, *Bomo* quoque vocata fuit, ut est apud Hesychium, cujus etymologiam deducit Bochartus Geograph. Sacræ lib. 1. c. 13. ab Hebræo nomine בהמות *behemoth*. i.e. *bestiæ*, *feræ*, *pecudes*, scilicet quod haberet multos boves, sed hoc est Andabatarum more pugnare, etsi verosimile est, id nominis huic insulæ à Phœnicibus inditum fuisse. Fuit enim Phœnicum colonia, ut refert Eust. loco supra citato; fuit celebris marmore Carystio, cujus meminit Plin. lib. 4. c. 12. necnon epitomator noster in Κάρυστος; ejus præcipua urbs fuit Chalcis. Fretum illud, quod erat inter Eubœam & Bœotiam vocabant *euripum*, ac si diceres *rapidum mare*, quod alterno cursu septies die, ac septies nocte, fluctibus invicem versis adeo immodice fluebat, ut inquit Mela lib. 2. c. 7. ut ventos etiam, ac plena ventis navigia frustraretur. In hunc Euripum sese præcipitem dedisse Aristotelem ajunt, cum ejus fluxus & refluxus causam percipere non posset; utrumque est possibile, sed ego neutrum credo; de Eubœa verò videsis Strabonem lib. 10. in principio.

96 Ἡρόδοτος.] Herodotus fecit mentionem Eubœæ lib. 5. c. 31. Ἐνθεῦτεν δὲ ὁρμεώμενος, εὐπετέως ἐπιθήσεαι Εὐβοίῃ νήσῳ μεγάλῃ τε καὶ εὐδαίμονι, οὐκ ἐλάσσονι Κύπρου, καὶ κάρτα εὐπετέϊ χειρωθῆναι. i.e. *Hinc* [ex insulis Cycladibus] *profectus, haud difficile invades Eubœam insulam magnam & beatam, nec inferiorem Cypro, ac facilem valde captu.*

97 Τὸ ἐθνικὸν τῆς νήσου Εὐβοιεύς.] Gentile Eubœæ insulæ dicebatur *Eubœensis*, vel *Euboensis* Græce Εὐβοιεύς, vel Εὐβοεύς. Homerus tamen cum Eubœam celebrat, ejus incolas numquam *Eubœenses* nec *Euboenses*, sed *Abantes* nominat, ut annotat Strabo lib. 10. Causam hujus rei alibi diximus, quæ nobis verosimillima videtur.

98 Εὐδ-

ΕΥ'ΔΕΙ'ΠΝΗ[98], νῆσος Λιβύης Φοινίκων· Ἑκαταῖος περιηγήσει Λιβύης. Τὸ ἐθνικὸν, Εὐδειπναῖος, ὡς Λερναῖος. A

ΕΥ'Ε'ΛΓΕΙΑ, πόλις· Ἑκαταῖος περιηγήσει. Ὁ πολίτης, Εὐελγεεύς.

ΕΥ'ΕΡΓΕ'ΤΑΙ[99], Σκυθικὸν ἔθνος. B Στράβων. Οἳ καὶ Ἀριμασπῶν ἐλέγετο.[1] Ἐκεῖ γὰρ τοὺς Ἀργοὺς χειμῶνος πνεύσαντος διασωθῆναι, καὶ οὕτω κληθῆναι.

ΕΥ'ΕΣΠΕ'ΡΙΔΕΣ[2], πόλις Λιβύης, καὶ ἑνικῶς λεγομένη.[3] Λέγεται καὶ χωρὶς τοῦ ευ C μορίου Ἑσπερίς. Τὸ ἐθνικὸν, Εὐεσπερίτης.

ΕΥ'ΘΗΝΑΙ'[4], πόλις Καρίας. Τὸ ἐθνικὸν καθ' ἡμᾶς, Εὐθηναῖος. Κατ' ἐκείνους δὲ, Εὐθηνεύς.[5] Πολέμων δὲ καὶ Εὐθηνίτας φησίν. D

ΕΥ'Ι'ΠΠΗ[6], δῆμος Καρίας. Ὁ οἰκήτωρ, Εὐιππεύς.

ΕΥ'ΚΑΡΠΙ'Α[7], δῆμος τῆς μικρᾶς Φρυγίας. Ἱστορεῖ Μητροφάνης, τὸν βότρυν ἐκεῖ τοσοῦτον γίνεσθαι τὸ μέγεθος, ὅσον ἅμαξαν ἀπ' E αὐτοῦ σχισθῆναι κατὰ μέσον. Καὶ οὕτως ἐκλήθη διὰ τὸ εὔφορον. Περὶ αὐτῆς γὰρ οἱ βάρβαροι ἔλεγον, ὅτι Δήμητρι καὶ Διονύσῳ Ζεὺς τὴν χώραν τὴν τῶν εὐκάρπων δοίη.[8] Ἔστι καὶ Εὐκαρπία, φρούριον Σικελίας, ἐν τοῖς λεγομένοις Τι- F μαίοις· καὶ γενέσθαι Λαΐδα ἐν τούτῳ, τὴν ἐπὶ κάλλει

EUDIPNE, insula Libyæ Phœnicum, Hecatæ. in descriptione Libyæ. Gentile, Eudipnæus, ut Lernæus.

EUELGIA, urbs, Hecatæ. in descriptione. Civis, Euelgeeus.

EUERGETÆ, populi Scythici, Strabo, qui & *Arimaspæ* dicebantur. Illic enim Argonautæ tempestate delati incolumes evasere, ac propterea sic vocati fuere.

EUESPERIDES, urbs Libyæ, & singulari numero dicta. Dicitur & sine *eu* particula Hesperis. Gentile, Euesperites.

EUTHENÆ, urbs Cariæ. Gentile, secundum nos, Euthenæus, secundum illos verò, Eutheneus. Polemo autem & Euthenitas inquit.

EUIPPE, populus Cariæ. Incola, Euippeus.

EUCARPIA, populus minoris Phrygiæ. Mitrophanes refert racemos illic tanta magnitudine nasci, ut currus ab ipsis præ onere medius scindatur; & sic vocata fuit propter fertilitatem. De ea enim barbari dicebant, quod Cereri, & Libero Jupiter regionem feracem dedisset. Est & Eucarpia castellum Siciliæ, in locis, qui *Timæi* dicuntur atque *Laidem* in hoc natam fuisse pulchritudine celebrem meretricem,

98 Εὐδείπνη, νῆσος Λιβύης Φοινίκων.] Videsis quæ in Ἴστρος annotamus.

99 Εὐεργέται, Σκυθικὸν ἔθνος.] Euergetæ, Scythica gens memoratur ex Strabone, ac quandoquidem eum per aversionem nobis vendit, non est inventu facile ejus locus, quem supplebit Diodorus Siculus Bibliothecæ historicæ lib. 17. Ἀπὸ δὲ τούτων γενόμενος, καὶ τὰ κατὰ τὴν Δραγγινὴν καταστήσας, ἀνέζευξε μετὰ τῆς δυνάμεως ἐπὶ τοὺς πρότερον μὲν Ἀριμασποὺς, νῦν δὲ Εὐεργέτας ὀνομαζομένους, διά τινας τοιαύτας αἰτίας. i. e. *His expeditis, cum per Dranginen agenda constituisset: exercitum duxit in Arimaspos prius quidem, nunc verò* Euergetas *nuncupatos propter hujusmodi quasdam causas, &c.*

1 Ἐκεῖ γὰρ τοὺς Ἀργοὺς, &c.] Causam mutati nominis Arimasporum in Euergetas tribuit beneficio Arimasporum in Argonautas; id Diodorus libro citato tribuit horum beneficio in Cyrum Persarum primum regem.

2 Εὐεσπερίδες, πόλις Λιβύης, καὶ ἑνικῶς, &c.] Euesperides, urbs Libyæ, quæ singul. quoque numero *Euesperis* dicitur; de qua videsis quæ in Βερενίκαι nota 81. annotavimus. Eadem enim erat urbs. Ab hac videntur nomen habuisse populi Libyæ, quos Herodotus lib. 4. c. 171. vocat *Euesperidas*, & Pausanias in Messenicis *Euesperitas*.

3 Λέγεται καὶ χωρὶς τοῦ ευ μυρίου Ἑσπερίς.] Urbs Libyæ Euesperis dicitur etiam *Hesperis*, de qua abundè satis diximus in Βερενίκαι nota 81. pro χωρὶς τοῦ ευ μυρίου lege χωρὶς τοῦ ευ μορίου, id enim ratio clamat. Sæpe enim apud nostrum auctorem invenitur τόπος pro τύπος, μύρον pro μόρον, & alia hujusmodi.

4 Εὐθῆναι, πόλις Καρίας.] Euthenæ, urbs Cariæ. Plinius lib. 5. c. 29. in Doridis sinu locat eam, ac dein in Caria Eutanias: *Doridis in sinu, Leucopolis, Amaxitos, Elæûs, Euthene. Dein Cariæ oppida, Pitaium, Eutaniæ, Halicarnassus.*

5 Πολέμων δὲ καὶ Εὐθηνίτας φησίν.] Oppidani urbis Euthenarum Cariæ dicebantur Euthenæi, & Euthenenses, quos Polemo *Euthenitas* dixit. Pro libitu enim auctores nomina oppidorum & eorum gentilitia fingunt. Euthenitarum quoque meminit Thesaurus Goltzii, ex nummo.

6 Εὐίππη, δῆμος Καρίας.] Euippe, populus Cariæ. Memoratur Plinio lib. 5. c. 29. *Intus & Thyatira alluitur Lyco*, Pelopia *aliquando, &* Euhippa *cognominata*. Bene scribitur apud Plinium *Euhippa*, perperam ad ejus marginem *Euhippia*; ne dubita notis marginalibus ad Plinium sæpe depravari Plinium; Pelope scribendum est apud eum, ut est apud nostrum in Πελόπη, cui *vicus Lydiæ* dicitur, unus & idem fuit populus, etsi noster diversos facit.

7 Εὐκαρπία, δῆμος τῆς μικρᾶς Φρυγίας.] Eucarpia, populus minoris Phrygiæ. Ptolemæus lib. 5. c. 2. inter Phrygiæ majoris civitates eam locat. Memoratur etiam Straboni lib. 12. Ejus nomen sonat Latino sermone *fertilitatem*, atque si vera sunt quæ noster ex Metrophane refert, optimo jure nomen illud adepta est; desinant igitur increduli mirari *magnitudinem racemorum Terræ Sanctæ*; nihil est rarum & admirabile in sacra Scriptura, quod in historia profana non habeat simile.

8 Ἔστι καὶ Εὐκαρπία, φρούριον Σικελίας ἐν τοῖς, &c.] Hujus castelli Siciliæ nemo, quod sciam, fecit mentionem, quemadmodum nec Timæorum in quibus id locat, in hoc castello natam Laidem illam, celeberrimum scortum inquit, etsi alii aliam patriam ei adsignabant, scilicet Corinthum, Hyccara, Crastum, Himæram, Cariam, Eucarpiam. Casaubonus Animadvers. in Athen. lib. 13. c. 3. inquit: *Fuere qui Pancarpiæ in Phrygia natam dicerent*. Sed est μνημονικὸν σφάλμα. Legendum est, *Eucarpiæ in Sicilia*, ut apparet ex hac nostri auctoris sectione. Ejus monumentum ostendebatur Corinthi, ut refert Pausanias in Corinthiacis, & in Thessalia ad Peneum cum epigrammate tetrasticho, quod affert Athenæus lib. 13. Latinum libet apponere. Non solum enim Græcum æquat, sed etiam superat:

Invictos potuit forma, quæ vincere Achivos,
Eximiæque isthic Laidos est tumulus,
Cui nutrix Ephyre, genitor fuit ipse Cupido,
Thessaliæ in campis nunc tamen illa jacet.

A κάλλει διαβεβλημένην ἑταίραν, ἣν οἱ πολλοὶ Κορινθίαν φασί. Ταύτην, οὐδὲ Λαΐδα τινὲς λέγουσιν, ἀλλὰ Ναΐδα, καὶ Καρικὸν ἀνδράποδον, ὡς Συνέσιος ἐν ἐπιστολῇ. Τὸ ἐθνικὸν, Εὐκαρπεύς. Δυνατὸν δὲ τὸ τῆς Σικελίας, Εὐκαρπιακὸς, καὶ Εὐκαρπιάτης, καὶ Εὐκαρπί- B της.

cem, quam plerique *Corinthiam* dicunt. Hanc non *Laidem* aliqui vocant, sed *Naidem*, & Caricum mancipium, ut Synesius in epistola. Gentile, Eucarpeus. Potest verò esse gentile Siciliæ, Eucarpiacus, & Eucarpiates, & Eucarpites.

ΕΥ'ΚΡΑΤΙ'ΔΑ[9], πόλις Βάκτρων [10] παρὰ τὸν Εὐκρατίδαν· Στράβων ἑνδεκάτῳ.

EUCRATIDA, urbs Bactrorum ab Eucratida, Strabo lib. undecimo.

C ΕΥ'ΜΕ'ΝΕΙΑ[11], πόλις Φρυγίας, Ἀττάλου καλέσαντος. Ἀπὸ Εὐμένους τοῦ Φιλαδέλφου· [12] ἢ Ὕλλας καλῶς μείνας, ὠνόμασεν οὕτω. [13] Δευτέρα, Καρίας, τρίτη, ἐπὶ Ὑρκανίᾳ. Ὁ πολίτης, Εὐμενεύς. Τὸ ἐθνικὸν, ἀπὸ Εὐμενείας.

EUMENIA, urbs Phrygiæ, Attalus sic vocavit, ab Eumene Philadelpho; vel Hyllas cum bene in ea mansisset, sic nominavit. Secunda Cariæ, tertia, Hyrcaniæ. Civis, Eumeneus. Gentile, ab Eumenia.

D ΕΥ'ΝΑΙ'[14], πόλις Καρίας, ἐν ᾗ ποταμὸς Εὐναῖος. Τὸ ἐθνικὸν, Εὐναῖος. Ἔστι καὶ πόλις Ἄργους Εὐναία, [15] ἣν ᾤκουν Κυρούριοι. Τὸ ἐθνικὸν ὅμοιον, ἢ καὶ Εὐναιάτης.

EUNÆ, urbs Cariæ, in qua fluvius Eunæus. Gentile, Eunæus. Est & urbs Argiæ Eunæa, quam incolebant Cyrurii. Gentile, idem, vel etiam Eunæates.

E ΕΥ'ΠΑΛΙ'Α[16], πόλις Λοκρίδος, [17] ἣν Εὐπάλιον Ἀρτεμίδωρός φησι. Τὸ ἐθνικὸν, Εὐπαλιεύς.

EUPALIA, urbs Locridis, quam *Eupalion* Artemidorus vocat. Gentile, Eupalieus.

ΕΥ'ΠΑ'ΤΡΙΑ, πόλις Λυδῶν. Οἱ πολῖται, Εὐπατρίδαι. Μᾶλλον δὲ Εὐπατρεῖς· Ξάνθος ἐν γ' Λυδικῶν.

EUPATRIA, urbs Lydorum. Cives, Eupatridæ, potius verò Eupatrei, Xanthus lib. 3. Lydicorum.

F ΕΥ'ΠΟΡΙ'Α[18], πόλις Μακεδονίας, ἣν Ἀλέξανδρος ταχέως νικήσας ἔκτισε, καὶ ὠνόμασε διὰ τὸ εὔπορον. Τὸ ἐθνικὸν, Εὐπορεύς.

EUPORIA, urbs Macedoniæ, quam Alexander celeriter vincens condidit, atque sic nominavit propter abundantiam. Gentile, Euporieus.

ΕΥ'- EU-

9 *Εὐκρατίδα, πόλις Βάκτρων.*] Eucratida, urbs Bactrorum ex Strabonis lib. 11. apud quem Eucratidia Bactriorum legitur: *Πόλεις δ' εἶχον τά τε Βάκτρα, ἥνπερ καὶ Ζαριάσπαν καλοῦσιν* (*ἣν διαρρεῖ ὁμώνυμος ποταμὸς ἐμβάλλων εἰς τὸν Ὦξον,*) *καὶ Δάραψαν, καὶ ἄλλας πλείους· τούτων δ' ἦν καὶ Εὐκρατιδία τοῦ ἄρξαντος ἐπώνυμος.* i. e. *Urbes verò habuerunt Bactra, quam* & Zariaspam *vocant*, (*quam perfluit ejusdem nominis fluvius in Oxum influens*) & *Darapsam*, & *alias plures*: *harum autem erat* & *Eucratidia à principe nomen-habens.*

10 *Παρὰ τὸν Εὐκρατίδαν.*] Hic Eucratidas fuit ille quem Strabo loco, nota præcedenti, citato vocat *ἄρξαντα*, i. e. *imperantem*, seu *principem*, quem CIↃ urbes Indiæ, & Bactrianæ sub sua potestate habuisse tradit lib. 15.

11 *Εὐμένεια, πόλις Φρυγίας.*] Eumenia, urbs Phrygiæ, cui nomen imposuisse Attalum regem inquit à nomine *Eumenis Philadelphi*, memoratur Eusebio Chronic. lib. post. N. 1828. ubi dicitur, *Eumenes frater regis Attali, qui Eumeniam in Phrygia condidit, clarus habetur.* Sed nihil horum in textu Græco legitur, forsitan per incuriam, ut solet accidere, omissa fuerunt. Ejus quoque meminit Ptolemæus lib. 5. c. 2. quam in confinio Mysiæ, & Lydiæ, & Phrygiæ locat.

12 *Ἢ Ὕλλας καλῶς μείνας, ὠνόμασεν οὕτω.*] Scaliger ad Eusebii Chronic. N. nota præcedenti, citatum, hunc nostri auctoris locum sic legit: *ἢ Ὕλλας καλουμένας ὠνόμασεν οὕτως*, i. e. *vel Hyllas dictas nuncupavit sic.* Sed si sic licet legere, quare pro *ἢ* non legemus *ὁ*, ac tunc sensus erit; *Eumenia, urbs Phrygiæ, vocante Attalo ab Eumene Philadelpho, qui* [hanc urbem] *Hyllas vocatas, sic nuncupavit.*

13 *Δευτέρα, Καρίας.*] Secundo loco memorat Eumeniam Cariæ, quæ erat Cludio flumini apposita, teste Plinio lib. 5. c. 29.

14 *Εὐναί, πόλις Καρίας.*] Duas hujus nominis urbes memorat, alteram Cariæ, alteram Argiæ, neutrius apud alios, quod sciam, fit mentio, ut nec fluminis Eunæi.

15 *Ἣν ᾤκουν Κυρούριοι.*] Eunas Argiæ urbem incoluisse Cyrurios inquit, sed cum noster auctor suo loco non memoret *Cyrurios*, sed *Cynurios*, oppidanos urbis ejusdem Argiæ quæ ipsi *Κύνουρα* dicitur, fidenter pro *Κυρούριοι* legendum est *Κυνούριοι*.

16 *Εὐπαλία, πόλις Λοκρίδος.*] Eupalia, urbs Locridis memoratur etiam Plinio lib. 4. c. 3.

17 *Ἣν Εὐπάλιον Ἀρτεμίδωρός φησι.*] Eupaliam, urbem Locridis Artemidorus Eupalium neutro genere dixit. Eodem modo usurpavit Liv. lib. 28. c. 8. *Inde navibus acceptis ab Achæis (erant autem tres quadriremes, & biremes totidem)* & *Anticyram trajecit, inde quinqueremibus septem,* & *viginti amplius, quos ut adjungeret Carthaginiensium ... miserat in Corinthium sinum, profectus ad Erythras ... rum, quæ prope Eupalium sunt, exscensionem fecit.* Memoratur etiam Straboni qui hanc urbem adscribit lib. 10. Epicnemidiis... liæ *ἐπικλήτῳ*, quæ Locris erat annexa, ut apparet ex eodem auctore libro citato: *Ἐπίκλητον δέ, τὴν τοῖς Λοκροῖς συναφθεῖσαν, ὡς ἐπὶ Ναύπακτόν τε καὶ Εὐπάλιον, τραχυτέραν καὶ λυπροτέραν.* i. e. *Epictetum.* h. e. acquisitam verò [Ætoliam] *quæ Locris est annexa, ut Naupactum versus,* & *Eupalium, asperiorem,* & *steriliorem.*

18 *Εὐπορία, πόλις Μακεδονίας;* &c.] Euporia, urbs Macedoniæ, ab Alexandro Magno condita, nomine imposito à fertilitate. Id enim sonat ejus nomen. Memoratur Ptolemæo lib. 3. c. 13. inter Bisaltiæ urbes: Bisaltia verò erat una ex Macedoniæ regionibus, ut claret ex eodem auctore loco citato.

19 ...

ΕΥ'ΠΥΡΙ'ΔΑΙ [19], δῆμος Λεοντίδος A φυλῆς. Ὁ δημότης, Εὐπυρίδης. Τρικώμους δὲ τούτους ἐκάλουν, Εὐπυρίδας, Κεκροπίδας, Πήληκας. Τὰ τοπικά, ἐξ Εὐπυριδῶν, εἰς Εὐπυριδῶν, καὶ ἐν Εὐπυριδῶν.

ΕΥ'ΡΥ'ΑΜΠΟΣ [20], πόλις Μαγνησίας. B Ὁ πολίτης, Εὐρυάμπιος. Λυκόφρων,

Ἀμφρυσίων σκηπτοῦχον Εὐρυαμπίων.

ΕΥ'ΡΥ'ΗΛΟΣ [21], οὕτως ἡ Μακρόπολις [22] τῶν Ἐπιπολῶν. [23] Πολίχνιον δὲ τοῦτο Συρακουσῶν ἀπόκρημνον. Τὸ ἐθνικὸν, Εὐρυήλιος. C

ΕΥ'ΡΥΜΕ'ΔΩΝ [24], ποταμὸς Παμφυλίας, καὶ τόπος κατὰ Ταρσόν. Τὸ ἐθνικὸν, Εὐρυμεδόντιος· ἀπὸ δὲ Εὐρυμήδους, Εὐρυμηδόντιος.

ΕΥ'ΡΥΜΕΝΑΙ'[25], πόλις Θεσσαλίας· D Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ. Ὁ πολίτης Εὐρυμένιος, ὡς Κλαζομένιος.

ΕΥ'ΡΥΤΑ͂ΝΕΣ [26], ἔθνος Ἰταλικόν. Λυκόφρων,

Μάντιν δὲ νεκρὸν Εὐρυτᾶν στέψει λεώς. E

ὡς τὸ Αἰνιάν.

ΕΥ'ΡΩΜΟΣ [27], πόλις Καρίας, ἀπὸ Εὐρώ-

EUPYRIDÆ, populus Leontidis tribus. Popularis, Eupyrides. *Tricomos* verò hos vocabant, [ac si diceres, *tres-vicos-habentes*] Eupyrides, Cecropides, Peleces. Localia ex Eupyridarum, ad Eupyridarum, in Eupyridarum.

EURYAMPUS, urbs Magnesiæ. Civis, Euryampius, Lycophron:

Amphrysiorum sceptrigerum Euryampiorum.

EURYELUS, sic *Macropolis Epipolarum* vocabatur. Oppidulum verò hoc Syracusarum præruptum. Gentile, Euryelius.

EURYMEDON, onis, fluvius Pamphyliæ, & locus juxta Tarsum. Gentile, Eurymedontius, ab Εὐρυμήδους verò, Eurymeduntius.

EURYMENÆ, urbs Thessaliæ, Hecatæ. Europa, civis, Eurymenius, ut Clazomenius.

EURYTANES, populi Italiæ. Lycophron:

Vatem verò mortuum Eurytan coronabit populus.

Ut Ænian.

EUROMUS, urbs Cariæ, ab Euromo

19 Εὐπυρίδαι δῆμος Λεοντίδος φυλῆς.] Eupyridæ, populus Leontidis tribus, de quo nihil notabile traditur; sed erat etiam locus Athenis, ut patet ex Hesychio, apud quem sic reperitur: Εὐπηρίδαι, δῆμος καὶ τόπος Ἀθήνησιν. i.e. *Euperidæ, populus & locus Athenis*

20 Εὐρύαμπος, πόλις Μαγνησίας.] Euryampus, urbs Magnesiæ, juxta Amphrysum fluvium, quare à Lycophrone, cujus affert versiculum, oppidani vocantur *Amphrysii Euryampii.* Videsis quæ in Ἄμφρυσος nota 15 & 16. annotavimus.

21 Εὐρύηλος, οὕτως ἡ Μακρόπολις τῶν Ἐπιπολῶν.] Euryelus, erat tumulus in extrema Syracusarum parte, in quo erat arx, teste Livio lib. 25. c. 25. Quare apud Stephanum pro μακρόπολις lege ἀκρόπολις. Verba Livii ex libro capiteque citato sunt quæ sequuntur: *Tenebant Acradinæ portas, murosque maximè transfugæ, quibus nulla erat per conditiones veniæ spes: ii nec adire muros, nec alloqui quemquam passi, itaque Marcellus postquam id incæptum irritum fuit, ad Euryalum signa referri jussit. Tumulus est in extrema parte urbis versus à mari, viæque imminens ferenti in agros, mediterraneaque insulæ; percommodus ad commeatus excipiendos.* Qui auctori nostro Euryelus, Livio, ut vidisti, Euryalus. Hodie incolis vulgò dicitur *Belvidere*; teste Cluv. Siciliæ Antiquæ lib. 1. c. 12.

22 Τῶν Ἐπιπολῶν.] Epipolæ, erat etiam pars Syracusarum, de quo suo loco egimus.

23 Πολίχνιον δὲ τοῦτο Συρακουσῶν.] Eurielum, inquit esse oppidulum Syracusarum, cum esset quoque earum pars, de quo nota 15 præcedenti egimus. De Syracusarum verò partibus, in quas tota urbs dividebatur, videsis quæ in Συρακοῦσαι annotamus.

24 Εὐρυμέδων, ποταμὸς Παμφυλίας.] Eurymedon, fluvius Pamphyliæ, apud quem accidit celeberrima illa navalis pugna Cimonis Miltiadis filii adversus Phœnicas & Persas; utriusque meminit Mela lib. 1. c. 14. *In Pamphylia est Melas, navigabilis fluvius: oppidum Sida, & alter fluvius Eurymedon. Magna apud eum Cimonis Atheniensium ducis adversus Phœnicas & Persas navalis pugna, atque victoria.* Fluebat verò juxta Aspendum ejusdem Pamphyliæ urbem, teste Periegeta. v. 852.

Κεῖθι δ' ἂν ἀθρήσειας ὑπειράλιον πτολίεθρον
Ἄσπενδον, ποταμοῖο παρὰ ῥόον Εὐρυμέδοντος.

Illic verò videris supra-mare oppidum
Aspendum, fluvii juxta fluentum Eurymedontis.

Fuit illa Cimonis Miltiadis filii victoria inter Græcorum celeberrimas, quam à Medis obtinuisse tradit Thucydid. lib. 1. Plutarchus in Cimone, à Persis. Persas enim & Medos confundunt veteres auctores, ut alibi annotavimus.

25 Εὐρυμέναι, πόλις Θεσσαλίας.] Eurymenæ, urbs Thessaliæ, ex Hecatæi Europa. Scylaci in Μάγνητες inter Magnetum oppida memoratur. Horum enim regio Magnesia erat Thessaliæ finitima, ex nostris celebratur à Livio lib. 39. c. 25. *In controversiam autem veniebant, Philippopolis, Tricca, Phaloria, & Eurymene, & cætera circa eas oppida: utrum Thessalorum juris, cum vi ademptæ possessæque ab Ætolis forent (nam Philippum Ætolis ademisse eas constabat) an Ætolica antiquitus ea oppida fuissent.* Numeri in oppidis μεταβολὴ translativa est apud auctores.

26 Εὐρυτᾶνες, ἔθνος Ἰταλικόν.] Eurytanes gens Italica ex Lycophrone. Ejus singularis num. est Euritan, ut Ænian, Pæan: Fallitur auctor noster. Ex Lycophrone enim non constat fuisse gentem Italicam, imo potius ex Lycophronis Scholiasta constat fuisse gentem Ætolicam: Ἀριστοτέλης, inquit ille, φησὶν, ἐν Ἰθακησίων πολιτείᾳ, Εὐρυτᾶνας ἔθνος εἶναι τῆς Αἰτωλίας, ὀνομασθὲν ἀπὸ Εὐρύτου, παρ' οἷς εἶναι μαντεῖον Ὀδυσσέως· τὸ δ' αὐτὸ καὶ Νίκανδρός φησιν ἐν Αἰτωλοῖς. i.e. *Aristoteles inquit in Ithacesiorum republica,* Eurytanas *gentem esse Ætoliæ, sic nominatam ab Euryta, apud quos esse oraculum Ulyssis, idem etiam Nicander inquit in Ætolis.* Memoratur Straboni lib. 10. Thucydidi lib. 1. ad libri calcem: Ἐπιχειρεῖν δ' ἐκέλευον πρῶτον μὲν Ἀποδωτοῖς, ἔπειτα δὲ Ὀφιονεῦσι καὶ μετὰ τούτους, Εὐρυτᾶσιν (ὅπερ μέγιστον μέρος ἐστὶ τῶν Αἰτωλῶν· ἀγνωστότατοι δὲ γλῶσσαν καὶ ὠμοφάγοι εἰσὶν, ὡς λέγονται) τούτων γὰρ ληφθέντων, ῥᾳδίως καὶ τἄλλα προσχωρήσειν. i.e. *Suadebant autem ut primum quidem invaderet Apodotos, deinde verò Ophionenses, post hos Eurytanes (quæ est maxima Ætolorum pars, sermone verò sunt ignotissimi & carnibus crudis vescuntur, ut dicunt) his enim captis facile reliqua processura.*

27 Εὔρωμος, πόλις Καρίας.] Euromus, urbs Cariæ, ex Apollonio Caricorum lib. 17. Memoratur quoque Straboni lib. 14. ex nostris Plinio lib. 5. cui *Eurome* dicitur; eadem fuit urbs. Numeri enim mutatio frequens est apud scriptores in oppidorum nominibus, ut sæpe sæpius annotavimus.

28 Εὐρώ-

Εὐρώμου τοῦ Ἰδριέως Καρός. Τὸ ἐθνικὸν, Εὐρωμεύς· Ἀπολλώνιος ἑπτακαιδεκάτῳ Καρικῶν. A

ΕΥ'ΡΩ'ΠΗ [28], ἡ χώρα, ἐκ τῆς Φοινίκης, θυγατρὸς τοῦ Ἀγήνορος. Λέγεται καὶ Εὐρώπεια. καὶ διὰ τοῦ ι Εὐρωπία, παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Αἰχμαλώτισι, B

Καὶ νησιώτας, καὶ μακρὰς Εὐρωπίας.

Καὶ Εὐριπίδης ἐν Θησεῖ,

Σχεδὸν παρ' αὐτοῖς κρασπέδοις Εὐρωπίας. C

Ὁ οἰκῶν, Εὐρωπαῖος· καὶ θηλυκὸν, καὶ οὐδέτερον· καὶ Εὐρωπίς.

ΕΥ'ΡΩΠΟ'Σ [29], πόλις Μακεδονίας, ἀπὸ Εὐρώπου τοῦ Μακεδόνος, καὶ Ὠρειθυίας τῆς Κέκροπος. [30] Ἔστι καὶ Συρίας ἄλλη. Τὸ ἐθνικὸν Εὐρωπαῖος. D [31] Ἔστι καὶ ἄλλη Καρίας, ἣν Ἰδριάδα, ἀπὸ Ἴδριος τοῦ Χρυσάορος. Τὸ ἐθνικὸν Εὐρώπιος, ὡς Ὠρόπιος.

ΕΥ'ΤΑΙ'Α [32], πόλις Ἀρκαδίας· Ξενοφῶν Ἑλληνικῶν ϛ. Τὸ ἐθνικὸν Εὐταιεύς, ὡς Ἡραιεύς, Φωκαεύς. E

ΕΥ'ΤΡΗΣΙΣ [33], κώμη. Ὅμηρος,

Κώπας, Εὔτρησίν τε. —

Κεῖται δὲ παρὰ τὴν ὁδὸν τὴν ἐκ Θεσπιῶν εἰς Πλαταιὰς ἀπάγουσαν, ἣν ἐτείχισε Ζῆθος καὶ Ἀμφίων. F [34] Ἐκλήθη δὲ Εὔτρησις, διὰ τὸ πολλαῖς αὐτὴν πρότερον χρήσασθαι ῥύμαις, ὡς Ἐπα-

mo Idriei Caris filio. Gentile, Euromeus, Apollonius lib. 17. Caricorum.

EUROPA, regio, ex Phœnice, filia Agenoris, quæ etiam *Europeia* dicitur, & per *jota*, Europia, apud Sophoclem in Captivis.

Et insulares, & longas Europias.

Et Euripides in Theseo.

Ferme in ipsis oris Europiæ.

Incola, Europæus, & fœm. & neutrum, & Europis.

EUROPUS, urbs Macedoniæ, ab Europo filio Macedonis, & Orithyiæ filiæ Cecropis. Est & Syriæ alia. Gentile, Europæus. Est & alia Cariæ, quam *Idriada* vocant ab Idri Chrysaoris filio. Gentile, Europeus, ut Oropius.

EUTÆA, urbs Arcadiæ, Xenophon Hellenicorum lib. 6. Gentile, Eutæus, ut Heræeus, Phocaeus.

EUTRESIS, vicus. Homerus:

Kopas, Eutresinque —

Jacet verò juxta viam, quæ ducit ex Thespiis in Platæas, quam muro-circumdedit Zethus & Amphion; Eutresis verò vocata fuit, quod multis vicis prius usa fuerit, ut Epaphroditus, vici-

28 Εὐρώπη, ἡ χώρα, ἐκ τῆς Φοινίκης, &c.] Europa, regio ex Phœnice, filia Agenoris, quæ *Europa* vocata fuit; à qua Europa tertia veteris orbis pars nomen accepit juxta communem auctorum sententiam. Eusebius verò Chronic. lib. 1. auctor est, *Europam* nomen accepisse ab *Europe* Sicyoniorum rege, qui tempore Abrahami floruit. Ejus limites veteribus ignoti fuere, auctore Herodoto lib. 4. c.45. nec unde hoc nomen acceperit, ab aliquo mortalium compertum est, ut refert idem auctor libro, capiteque citato; non esse verò id nominis valdè antiquum, argumento est Homerum *Europam* nullibi nominâsse. Princeps verò poetarum Lusitanorum graphice eam depinxit Cant. 3. octav. 6. & deinceps, sed eleganter Strabo lib. 3. incipiendo ab *Iberia*, id est, *Hispania*, quæ est optima ejus regionum, si præstantiam, non abundantiam eorum, quæ gignit, attenderis, etsi Plinius Italiæ primum locum tribuit. Totius Europæ maximæ urbes sunt *Constantinopolis*, *Lutetia Parisiorum*, *Londinum*. Fluviorum maximus sine controversia Danubius. Europæi armis, literis, ingenio, artibus, æquitate & justitia reliquos totius terrarum orbis incolas excellunt. Fere omnes sequuntur religionem Christianam, ac ideo *Christianos* sese vocant, ab Asiaticis verò *Franki* dicuntur. Turci Græcos vocant *Romeos*, reliquos omnes *Frankos*.

29 Εὔρωπος, πόλις Μακεδονίας.] Europus, urbs Macedoniæ. Memoratur Constant. Porphyrogenetæ Them. lib. 2. Them. 2. inter Macedoniæ urbes tertio loco, à cujus nomine *Rhageiam* in Media Nicator vocavit *Europum*, quam Parthi *Arsaciam*, teste Strabone lib. 11. Verum Ptolemæus lib. 6. c. 2. Europum Mediæ diversam facit ab Arsacia. Sic Hispani urbes quas in Novo Orbe condiderunt, de urbium Hispaniæ nomine denominabant.

30 Ἔστι καὶ Συρίας ἄλλη.] Europus Syriæ urbs memoratur à Ptolemæo lib. 5. c. 15. inter Syriæ civitates juxta Euphratem.

31 Ἔστι καὶ ἄλλη Καρίας.] Tertio loco memorat noster auctor Europum Cariæ, quam *Idriadem* dictam quoque fuisse inquit, & in Ἰδριάς ait *Idriadem* prius *Chrysaoridem* vocatam fuisse, sed hujus trini nominis urbis nulla apud alios, quod sciam, fit mentio.

32 Εὐταία, πόλις Ἀρκαδίας.] Eutæa, urbs Arcadiæ ex Xenophontis Hellenicorum lib. 6. Ejus sunt verba: Ὁ Ἀγησίλαος, ἐπεὶ ἐγένετο αὐτῷ τὰ διαβατήρια, εὐθὺς ἐχώρει ἐπὶ τὴν Ἀρκαδίαν. Καὶ καταλαβὼν πόλιν ὅμορον οὖσαν Εὐταίαν, καὶ εὑρὼν ἐκεῖ τοὺς μὲν πρεσβυτέρους, καὶ τὰς γυναῖκας, καὶ τοὺς παῖδας οἰκοῦντας ἐν ταῖς οἰκίαις, &c. i. e. *Agesilaus factis sacrificiis pro discessu statim invadit Arcadiam, & cum caperet urbem finitimam Eutæam, & inveniret illic seniores, & mulieres, & pueros habitantes in domibus, &c.* Perperam apud Pausaniam in Arcadicis legitur Εὐτρησίου, Ἀμφάτειον, pro Εὐταίας, Σουμάτειον.

33 Εὔτρησις, κώμη.] Eutresis, vicus celebratur, ex Homero, cujus affert hemistichium, quod legitur Il. 2. v. 502. Ejus meminit Strabo lib. 9. Ὁ δὲ ποιητὴς ἐφεξῆς ταῖς Κώπαις, καὶ Εὔτρησιν τίθησι κώμιον Θεσπιέων· ἐνταῦθά φασιν Ζῆθον, καὶ Ἀμφίονα οἰκῆσαι πρὶν βασιλεῦσαι Θηβῶν. i. e. *Poeta verò post Copas ponit Eutresin vicum-parvum Thespiensium; hic ajunt Zethum, & Amphionem habitasse, antequam Thebis regnarent.* Eum locat Strabo in Bæotia. Existimo esse eumdem, qui Scylaci in Βοιωτίᾳ dicitur λιμὴν Εὔτρητος, i. e. *portus Eutretis.*

34 Ἐκλήθη δὲ Εὔτρησις διὰ τὸ πολλαῖς, &c.] Agit nunc de Eutresis Bœotiæ pagi etymologia, sed cum ejus verbis nulla appareat hujus rei verosimilis ratio, pro διὰ τὸ πολλαῖς αὐτὴν πρότερον χρήσασθαι ῥύμαις (hæc est ratio quam reddit) legendum existimo ex Eustathio ad hemistichium Homeri citatum: διὰ τὸ πολλαῖς αὐτὴν ῥυμοτομίαις, οἱονεὶ συντετρῆσθαι. i. e. *quod multis viarum sectionibus, quodammodo perforata esset.*

35 Ἀρ-

Ἐπαφρόδιτος. Ὁ Κωμήτης, Εὐτρησίτης· [35] A ἀφ' οὗ Ἀπόλλων Εὐτρησίτης· καὶ ἱερὸν αὐτοῦ, καὶ μαντεῖον ἐνδοξότατον. [36] Τὸ γὰρ Εὐτρήσιον, πόλις Ἀρκαδίας, καὶ οὐκ ἐθνικόν. Ἔστι δὲ καὶ εἰς τόπον ἐπιρρηματικῶς Εὐτρήσινδε, ὡς Μενέλαος.

vici-habitator, Eutresites, à quo Apollo Eutresites, & ejus templum, & oraculum celeberrimum. Eutresion enim, urbs Arcadiæ, ac non gentile. Est & in locum adverbialiter in Eutresin, ut Menelaus.

ΕΥΦΡΑΝΤΑ [37], πόλις Λιβυκή. Ἀ- B λέξανδρος ἐν τρίτῳ Λιβυκῶν. Τὸ ἐθνικὸν, Εὐφρανταῖος.

EUPHRANTA, urbs Libyca, Alexander rerum Libycarum lib. tertio. Gentile, Euphrantæus.

ΕΥΦΡΑΝΤΙΣ [38], ἡ Συρία, ἀπὸ τοῦ παρακειμένου ποταμοῦ ἐλέγετο. αὐτὸς καὶ Ἀράξης ἀδελφοὶ, ῥέοντες ἐξ ὄρους Ἀρμενίας. Τὸ ἐθνι- C κὸν Εὐφραντίτης, ὡς Προσωπίτης.

EUPHRANTIS, Syria, quæ sic dicebatur à flumine adjacente; ipse, & Araxes fratres, fluentes ex monte Armeniæ. Gentile, Euphrantites, ut Prosopites.

ΕΥΩΝΥΜΙΑ, πόλις Καρίας. Τὸ ἐθνικὸν, Εὐωνυμεύς. Ἔστι καὶ δῆμος Ἀθηναίων, ἀπὸ Εὐωνύμου τοῦ Γῆς καὶ Οὐρανοῦ, ἢ Κηφισοῦ. Ὁ δημότης, Εὐωνυμεύς. Τὰ τοπικὰ, ἐξ D Εὐωνυμέων. Λέγεται καὶ ὁ δῆμος Εὐώνυμος.

EUONYMIA, urbs Cariæ. Gentile, Euonymeus. Est & populus Atheniensium, ab Euonymo Terræ, & Cœli, vel Cephissi filio. Popularis, Euonymeus. Localia ex Euonymeorum. Dicitur & populus, Euonymus.

ΕΥΩΝΥΜΙΤΑΙ [39], ἔθνος Αἰγύπτιον πρὸς τῇ Αἰθιοπίᾳ. Ἀλέξανδρος Αἰγυπτιακῶν πρώτῳ.

EUONYMITÆ, populi Ægyptii juxta Æthiopiam, Alexander rerum Ægyptiacarum lib. primo.

ΕΦΕΣΟΣ [40], πόλις Ἰωνίας ἐπιφανε- E στάτη, καὶ λιμὴν ἐν κόλπῳ. [41] Ἡρόδοτος δὲ Λυδίας αὐτὴν φησιν. [42] Ἐκαλεῖτο δὲ Σμύρνα, ἀπὸ Σμύρνης τῆς Ἀμαζόνος. Ἐκαλεῖτο δὲ καὶ Σαμόρνα [43], καὶ Τραχία, καὶ Ὀρτυγία, καὶ Πτελεής. Ὁ πολίτης, Πτελεαῖος. [44] Ἦν δὲ καὶ F Ἀρτέ-

EPHESUS, urbs Ioniæ celeberrima, & portus in sinu. Herodotus verò Lydiæ eam vocat. Vocabatur verò *Smyrna* ab Smyrne Amazone. Vocabatur etiam *Samorna*, & *Trachea*, & *Ortygia*, & *Ptelea*. Civis, Pteleæus. Erat & illic Dianæ templum. Civis etiam dicitur Ptelea-

35 Ἀφ' οὗ Ἀπόλλων Εὐτρησίτης, &c.] Hujus Apollinis Eutresitæ, qui in hoc Bœotiæ pago colebatur, & ejus fani, & Oraculi meminit etiam Eustathius ad locum Homeri in hac sectione citatum.

36 Τὸ γὰρ Εὐτρήσιον, πόλις Ἀρκαδίας, &c.] Eutresium urbs Arcadiæ. Eutresiorum Arcadiæ meminit Pausanias in Arcadicis seu lib. 8.

37 Εὐφράντα, πόλις Λιβυκή.] Euphranta; urbs Libyca celebratur ex Alex. Libyc. lib. 3. Πύργος Εὐφράντα, i. e. *turris*, *Euphranta* dicitur Ptolemæo lib. 4. c. 3. atque inter Syrtis Magnæ oppida locatur. Fuit limes Carthaginensis & Cyrenaicæ regionis Ptolemæo subditæ, auctore Strabone lib. 17. Συνεχὴς δὲ ὁ Εὐφράτης πύργος ἐστὶν, ὅριον τῆς πρότερον Καρχηδονίας γῆς, καὶ τῆς Κυρηναίας τῆς ὑπὸ Πτολεμαίῳ. i. e. *Prope* [Syrtum] *est Euphrates turris*, *terminus prius Carthaginensium terræ*, *& Cyrenaicæ*, *quæ sub Ptolemæo*. Apud Strabonem pro Εὐφράτης lege Εὐφράντα ex nostro & ex Ptolemæo libro capiteque citato.

38 Εὐφραντίς, ἡ Συρία, ἀπὸ τοῦ, &c.] Euphrantis *Syria* dicebatur, a præterfluente fluvio, hoc est *Euphrate*; quod nullius auctoritate firmat; qui hujus amnis etymologiam deducunt à lingua Græca, ληροῦσι. Euphratis enim nomen deflexum est ab Hebræo הוא פרת *hu perath*, qui Geneseως c. 2. v. 14. dicitur quartus fuisse ex Paradisi fluviis; septuaginta Senes & Hieronymus *Euphratem* interpretantur. Non convenit inter scriptores Ecclesiasticos & profanos de quatuor illorum Paradisi fluviorum origine, quod fuit in causa, ut Philo, Origenes & alii crederent, Geneseως librum allegoricῶς scriptum fuisse.

39 Εὐωνυμῖται, ἔθνος Αἰγύπτιον πρὸς τῇ Αἰθιοπίᾳ.] Euonymitæ, gens Ægyptia prope Æthiopiam. Hos Ptolemæus lib. 4. c. 8. Plinius lib. 6. c. 29. Æthiopiæ adscribunt.

40 Ἔφεσος, πόλις Ἰωνίας, &c.] Ephesus urbs Ioniæ illustrissima, & portus in sinu. Ab Epheso, quem Caystri fluminis filium fuisse fabulabantur, auctore Pausania lib. 7.

41 Ἡρόδοτος δὲ Λυδίας αὐτὴν φησι.] Inquit Herodotum, quem tamquam per aversionem laudat dixisse Ephesum esse Lydiæ urbem, fides sit penes auctorem nostrum; Scylax quoque inter Lydiæ urbes memorat Ephesum cum portu.

42 Ἐκαλεῖτο δὲ Σμύρνα.] Agit nunc epitomator noster de diversis nominibus Ephesi. Vocata enim fuit, *Smyrna*, *Samorna*, *Trachea*, *Ortygia*, & *Pteleis*, seu *Ptelea*. *Arsinoë* quoque dicta fuit ab uxore Lysimachi, ut inquit noster, quod ex Strabonis lib. 14. habet, cujus postea apponemus verba; *Sisyrbam* quoque partem quamdam Ephesi dictam esse ait noster in Σίσυρβα. *Alopes* etiam dicebatur, cum ad Troiam pugnatum est, teste Plinio lib. 5. c. 29.

43 Καὶ Τραχία, καὶ Ὀρτυγία, καὶ Πτελεής.] Lege Τραχεία ex Eustathio ad Dionysii v. 827. Τούτων δὲ βορειοτέρα ἡ Ἔφεσος (ἡ καὶ τραχεῖά ποτε κληθεῖσα, καὶ Ὀρτυγία, καὶ Πτελέα) πόλις Ἰώνων κατὰ δὲ Ἡρόδοτον Λυδίας. i. e. *His septentrionalior Ephesus* (*aliquando* Trachea *vocata*, *&* Ortygia, *&* Ptelea) *urbs Ionum*, *secundum Herodotum verò Lydiæ*. Quod etiam confirmatur ex Plinio lib. 5. c. 29. *Ephesus*, *Amazonum opus*, *multis antea expetita nominibus*, *Alopes*, *cum pugnatum ad Troiam est*, *mox Ortygia*, *&* Morges *vocata est*, *& Smyrna cognomine* Trachea, *&* Samornion, *&* Pyelea, *attollitur monte Pione*, *alluitur Caystro in Cylbianis jugis orto*. Apud Plinium loco allato pro *Alopes* & *Morges* existimo legendum *Alopis* & *Morgis*, pro *Samornion* & *Pyelea* lege ex nostro auctore *Samorna* & *Ptelea*. Sic enim Ephesum vocatam fuisse inquit ipse non solum in hac sectione, sed etiam in Σάμορνα & in Πτελέα, quare pro Πτελεής lege Πτελέα.

44 Ἦν δὲ καὶ Ἀρτέμιδος ἱερὸν ἐκεῖ.] Nunc celebrat templum Dianæ Ephesi, quod fuit ex septem orbis miraculis unum, cujus primus architecton fuit Chersiphon, teste Strabone lib. 14. quadringentis annis tota Asia exstruente peractum fuisse inquit Plin. lib. 16. c. 40. ac septies restitutum; sed ipse sibi non constat. Etenim lib. 36. c. 14. inquit ducentis viginti annis à tota Asia factum, inibique ejus structuram depingit; hoc adeo sumptuosum & magnificum templum Herostratus combussit, ut nomen memoria sceleris extenderet, ut inquit Solinus, cujus ex c. 43. hic subjiciam verba: *Epheso decus templum Dianæ*, *Amazonum fabrica*, *adeò magnificum*, *ut Xerxes cum omnia Asiatica templa igni*

Ἀρτέμιδος ἱερὸν ἐκεῖ. 45 Καὶ Πτελεάτης, ὁ A πολίτης. Τὸ ἐθνικὸν τῆς Σάμορνα, Σαμορναῖος. 46 Ἐκλήθη δὲ ἀπὸ μιᾶς τῶν Ἀμαζόνων, ἣν καὶ βασίλισσαν, καὶ πρόσπολον Ἀρτέμιδος εἶναί φησιν. Ἐσχηκέναι δὲ καὶ θυγατέρα Ἀμαζόνα, ἀφ' ἧς αἱ Ἀμαζόνες. 47 Ἡ δὲ πόλις ἐν B κοίλῳ τόπῳ κατοικισθεῖσα, χειμῶνος κατεκλύσθη, καὶ μυρίων ἀποθανόντων, Λυσίμαχος τὴν πόλιν μετέθηκεν, ἔνθα νῦν. Ἐκάλεσε δ' Ἀρσινόην αὐτήν, ἀπὸ τῆς γυναικὸς Ἀρσινόης· οὗ τελευτήσαντος, ἡ προτέρα κλῆσις C ἀνελήφθη. 48 Φέρεται δὲ Δούριδος ἐπίγραμμα, τοῦ Ἐλαίτου, εἰς τὸν κατακλυσμὸν οὕτως.

Pteleates. Gentile à Samorna, Samornæus. Vocata verò fuit ab una ex Amazonibus, quam & reginam & ministram Dianæ fuisse dicunt: habuisse verò & filiam Amazonem, à qua Amazones. Urbs verò cavo in loco habitata, hyeme inundata fuit, ac plurimis extinctis, Lysimachus urbem transtulit, ubi nunc est. Eam verò *Arsinoën* vocavit ab uxore Arsinoë; quo mortuo, pristinum nomen receptum fuit. Duridis verò Elaitæ in hoc diluvium seu inundationem extat epigramma sic:

Ἠέριαι νεφέλαι πόθεν ὕδατα πικρὰ πιοῦσαι,
Νυκτὶ σὺν ἀστεμφεῖ πάντα κατεκλύσατε.
Οὐ Λιβύης, Ἐφέσου δὲ τὰ μυρία κεῖνα D ταλαίνης
Αὔλια, καὶ μακάρων ἐξ ἐτέων κτέανα,
Ποῦ δὲ σαωτῆρες τότε δαίμονες ἔτραπον ὄμμα,
Αἲ αἴ, τὴν Ἰάδων πολλῶν ἀοιδοτάτην. E
Κεῖνα δὲ κύμασι πάντα κυλινδομένοισιν ὅμοια,
Εἰς ἅλα σὺν ποταμοῖς ἔδραμε πεπταμένοις.

Aëriæ nubes unde aquas amaras bibentes
Nocte cum rigida omnia inundastis
Non Libyæ, sed Ephesi plurima illa ærumnosæ
Domicilia, & felicibus ex annis acquisita,
Quo verò servatores tunc Dii vertebant oculum
Heu, heu Iadum multarum celeberrimam.
Illa verò fluctibus omnia devolutis similia
In mare cum fluviis fugere alatis.

Ἔστι καὶ Ἔφεσος νῆσος ἐν τῷ Νείλῳ, καὶ Χίος, F καὶ Λέσβος, καὶ Κύπρος, καὶ Σάμος, καὶ ἄλλαι, ὡς Ἑκαταῖος. 49 Τὸ ἐθνικὸν, Ἐφέσιος Εὑρη-

Est & Ephesus insula in Nilo, & Chius, & Lesbus, & Cyprus, & Samus, & aliæ, ut Hecatæ. Gentile, Ephesius. Invenitur, & Ephe-

daret, huic uni pepercerit: sed hæc Xerxis clementia sacras ædes non diu à malo vindicavit. Namque Herostratus, ut nomen memoria sceleris extenderet, incendium nobilis fabricæ manu sua struxit: sicut ipse fassus est, voto adipiscendæ famæ latioris. Notatur ergo eadem die conflagravisse templum Ephesi, qua Alexander Magnus Pellæ natus est, qui oritur (ut Nepos edidit) M. Fabio Ambusto, T. Quinctio Capitolino, consulibus, post Romam conditam anno trecentesimo nonagesimo nono. Id [templum] *cum postmodum ad cultum augustiorem Ephesii reformarent, faber operi Dinocrates præfuit; quem Dinocratem Alexandri jussu Alexandriam jam in Ægypto metatum, supra exposuimus.* Lepidè dixit Timæus in sua historia, ut refert Cic. de Nat. Deorum lib. 2. *Nihil mirandum, si eadem nocte, qua natus est Alexander, Dianæ Ephesiæ templum deflagraverit, quia Diana cum partui Olympiadis adesse voluisset, domo abfuit.*

45 Καὶ Πτελεάτης, ὁ πολίτης· τὸ ἐθνικὸν τῆς Σάμορνα, Σαμορναῖος.] Hæc verba interpolata videntur esse extra suum locum. Nam debebant sequi post illa, quæ paulò supra retulit, sic: Ὁ Πολίτης Πτελαῖος καὶ Πτελεάτης. Τὸ ἐθνικὸν τῆς Σάμορνα, Σαμορναῖος. Ἦν δὲ καὶ Ἀρτέμιδος ἱερὸν ἐκεῖ.

46 Ἐκλήθη δὲ ἀπὸ μιᾶς τῶν Ἀμαζόνων.] Ephesus vocata est ab una Amazonum, scilicet *Smyrna*, *Samorna*, & *Ephesus*, quod testatur Eust. ad Periegetæ v. 829. ad quem locum affert alias Ephesi etymologias, quibus immorari mihi non est volupe, quod præfiscine dictum volo.

47 Ἡ δὲ πόλις ἐν κοίλῳ τόπῳ κατοικισθεῖσα.] Ephesus urbs erat cavo in loco condita, scilicet antiqua de cujus conditoribus non convenit inter auctores, Plinius lib. 5. c. 29. Solin. c. 43. opus & fabricam Amazonum fuisse tradiderunt; Strabo lib. 14. ab Androclo Codri Atheniensium regis filio conditam fuisse auctor est; Pausanias in Atticis Agathoclem Lysimachi filium eam condidisse prodidit; sed cum hyeme quadam inundata fuisset, Lysimachum eam transtulisse, inquit noster, ubi ejus ætate erat, ac de nomine uxoris Arsinoës *Arsinoën* vocâsse tradit, quod ex Strabonis libro citato videtur desumpsisse. Sic enim ille: Λυσίμαχος δὲ τὴν νῦν πόλιν τειχίσας, ἀηδῶς τῶν ἀνθρώπων μεθισταμένων, τηρήσας καταρράκτην ὄμβρον, συνήργησε καὶ αὐτός, καὶ τοὺς ῥινούχους ἐνέφραξεν, ὥστε κατακλύσαι τὴν πόλιν· οἱ δὲ μετέστησαν ἄσμενοι· ἐκάλεσε δὲ Ἀρσινόην ἀπὸ τῆς γυναικὸς τὴν πόλιν· ἐπεκράτησε μέντοι τὸ ἀρχαῖον ὄνομα. i. e. *Lysimachus autem cum hodiernam urbem muris circummunisset, & videret oppidanos non libenter è prioribus sedibus migrare: observato præcipiti imbre, ipse eum adjuvit obstructis cloacis per quas aqua effluere solebat, ita ut diluvio urbem infestante libenter oppidani pristinas sedes mutaverint. Vocavit verò urbem Arsinoën ab uxore; sed vetus obtinuit nomen.* Ex eodem auctore libroque paulò infra constat fuisse urbem, emporium, Asiæ eorum, quæ sunt intra Taurum montem maximum ac sua ætate propter locorum opportunitatem quotidie augeri.

48 Φέρεται δὲ Δούριδος ἐπίγραμμα.] Illud Duridis Elaïtæ epigramma, quod apponit, invenitur Florileg. Var. Epigram. lib. 1. in Civitates c. 80. Epigrammate 18. ex quo apud Stephanum quinto carmine pro σωτῆρες, lege σαωτῆρες, sed in epigrammate Florilegii eodem carmine ex nostro auctore pro ἄμμα lege ὄμμα, ac sic hoc in loco pari refert epitomator noster.

49 Τὸ ἐθνικὸν, Ἐφέσιος.] Gentile, Ephesius, Ephesites, Epheseus, Ephesii viri ἀξιόλογοι fuere, Heraclitus ille celeberrimus σκοτεινὸς, i. e. *obscurus* dictus, propter orationis stylum, & Hipponax poëta, nec non Parrhasius & Apelles eximii pictores, ut refert Strabo lib. 14. Dicuntur etiam Ἐφέσια γράμματα. i. e. *Ephesiæ literæ*, adagium dici solitum de eis, qui mira felicitate quidquid optant, assequuntur. Olim enim creditum est Ephesios magicis quibusdam verbis usos esse, de quibus Hesychius egit suo loco. Modus decipiendi stultos optimus, qui credunt vi quorumdam verborum magnas res effici posse, cum verba sint verba, non opera.

50 Ov-

A Εὐρῆλαι, καὶ Ἐφέσεια διὰ διφθόγγου. [50] Οὕτω γὰρ ἐν Ἀλεξ * Σοφοκλῆς. Λέγεται καὶ Ἐφεσίτης, [51] ὡς Ἀβρ * φησί· καὶ Ἐφεσεύς, ὡς Ταρσὸς Ταρσεύς, Ἁλικαρνασσὸς Ἁλικαρνασσεύς.

Ephesia per diphthongum. Sic enim in Alex. .... Sophocles. Legitur, etiam Ephesites, ut Abri....... inquit, & Ephesfeus, ut Tarsos, Tarseus, Halicarnassus, Halicarnasseus.

B ΕΦΥΡΑ[52], πόλις Ἠπείρου ἀπὸ Ἐφύρου τοῦ Ἀμάρακος, τοῦ Θεσπρωτοῦ, τοῦ Πελασγοῦ, τοῦ Λυκάονος, τοῦ Γηγενοῦς, τοῦ Ἀρκάδος. [53] Ἐκ τούτου Ἀστυόχη, ἡ μήτηρ Τληπολέμου, ὥς φησιν Ὅμηρος. Ἦν δὲ αὕτη μεταξὺ Πύλου καὶ Ἤλιδος ὡς Παρμενίσκος φησίν. C Ἠγνόησε δ' ὅτι μυχὸς ἡ Κόρινθός ἐστι, Γλαύκῳ [54] πρὸς ἀνατολὰς οἰκοῦντι, ὡς ἂν τῆς Εὐρώπης οὔσα δυτικωτάτη. Κέκληται δὲ ἀπὸ Κορίνθου. [55] Ὅμηρος οὖν τὸ Ἐφύρη περὶ τῆς Κορίνθου ἔφη. [56] Ἔστι καὶ ἄλλη Ἐφύρη Κράννους λεγομένη, ὥς φησι D Κινέας ὁ ῥήτωρ, καὶ Ἐπαφρόδιτος. Δευτέρα, περὶ Θεσσαλίαν. [57] Τρίτη, Οἰνόη· καὶ νῆσος οὐ μακρὰν ἀπέχουσα Μήλου. Ὁ πολίτης, Ἐφυραῖος. Ἔστι καὶ Ἀρκαδίας ἄλλη. Ἔστι καὶ Θεσσαλίας, καὶ Ἰταλίας κατὰ Καμπανίαν. E Ἔστι καὶ κώμη Αἰτωλίας Ἐφύρα. Τὸ ἐθνικὸν, Ἔφυρος. Τὸ κτητικὸν τῆς Θεσπρωτίας, Ἐφύρειος. Καὶ Ἐφύρηθεν, ἀπὸ τόπου ἐπίρρημα.

EPHYRA, urbs Epiri ab Ephyro filio Amaracis, filii Thesproti, filii Pelasgi, filii Lycaonis, filii Gegenis, filii Arcadis, ex hoc Astyoche, mater Tlepolemi, ut inquit Homerus. Ea verò erat inter Pylum, & Elidem, ut inquit Parmeniscus, ignoravit verò, quod Corinthus recessus est Glauco ad orientem ædificanti, utpote Europæ valde occidentalis. Sic verò vocata fuit à Corintho. Hom. igitur Ephyre de Corintho dixit. Est & alia Ephyre *Crannus* dicta, ut inquit Cineas orator, & Epaphroditus. Secunda, circa Thessaliam; tertia, OEnoe. Est & insula haud longè distans à Melo. Civis, Ephyræus. Est & Arcadiæ alia. Est & Thessaliæ, & Italiæ juxta Campaniam. Est & vicus Ætoliæ Ephyra. Gentile, Ephyrus. Possessivum Thesprotiæ, Ephyrius. Adverbium ex loco, ex ephyre.

F ἘΧΕΗΔΑΙ[58], δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἀπὸ Ἐχέμου ἥρωος. Οὗτος δὲ ἀπὸ ἕλους τόπου, μεταξὺ ὄντος τοῦ Πειραιέως καὶ τοῦ Τετρακώμου Ἡρακλείου, ἐν ᾧ τοὺς γυμνικοὺς ἀγῶνας ἐτίθεσαν τοῖς Παναθηναίοις. [59] Ὁ δημότης, Ἐχεμίδης. Τὰ τοπικὰ ἐκ τῆς γενικῆς τῶν πληθυντικῶν. G

ECHELIDÆ, populus Atticæ, ab Echelo heroë, hic verò ab ἕλους loco, inter Piræeum & Tetracomum Heracleum, in quo gymnica certamina Panathenæis faciebant. Popularis, Echemides. Localia, ex genit. plurali.

ἘΧΕΤΙΑ, πόλις Ἰταλίας. Ὁ πολίτης Ἐχετιανὸς, ὡς Καρδιανός.

ECHETIA, urbs Italiæ. Civis, Echetianus, ut Cardianus.

ἘΧΕΤ-

ECHET-

50 Οὕτω γὰρ ἐν Ἀλεξ * Σοφοκλῆς.] Lege ἐν Ἀλεξάνδρῳ. Est enim nomen cujusdam fabulæ Sophoclis deperditæ, cujus ἐπιγραφὴ erat Ἀλέξανδρος, vel Ἀλέξανδρος.

51 Ὡς Ἀβρ * φησί.] Lege ὡς Ἄβρων περὶ παρωνύμων φησί. Sic enim in Αἰλία, & alibi citatur.

52 Ἔφυρα, πόλις Ἠπείρου.] Ephyra, urbs Epiri inter Pylum & Elidem ex Parmenisco, cujus nullum extat opus, nomen adepta ab Ephyro Amaracis cujus longam texit genealogiam. Hoc etiam nomine *Corinthus* dicta fuit, auctore nostro auctore in Κόρινθος, ab Ephyro Myrmecis, uxoris Epimethei filio. Hinc *Ephyreia æra* pro *Corinthiaca* dixit poëtarum princeps Georgic. lib. 2. v. 464.

Nec varios inhiant pulchra testudine postes
Illusasque auro vestes, Ephyreiaque æra.

Lais quoque, quod aliqui ejus patriam Corinthum esse dixerunt à Propertio *Ephyræa* vocata est:

Non ita complebant Ephyrææ Laidos ædes.

Corinthiacæ quoque puellæ Claudiano de bello Getico circa calcem dicuntur *Ephyreiades*:

Scilicet Argolicas, Ephyreidasque puellas,
Cœperat, & pulchras jam fastidire Lacænas.

53 Ἐκ τούτου Ἀστυόχη, ἡ μήτηρ Τληπολέμου, ὥς φησιν Ὅμηρος.] Inquit ex Homero Astyochen fuisse matrem Tlepolemi, quod refert poëtarum parens Il. 2. v. 658.

Τῶν μὲν Τληπόλεμος δουρικλυτὸς ἡγεμόνευεν
Ὃν τέκεν Ἀστυόχεια βίῃ Ἡρακληείῃ.

Horum quidem Tlepolemus hasta strenuus dux erat
Quem peperit Astyochia vi Herculea. i. e. *Herculi.*

54 Πρὸς ἀνατολὰς οἰκοῦντι.] Lege πρὸς ἀνατολὰς οἰκίζοντι; ad orientem ædificanti, Glaucus enim fuit qui Corinthum ædificavit, ut suo loco annotamus.

55 Ὅμηρος οὖν τὸ Ἐφύρη περὶ τῆς Κορίνθου ἔφη.] Homerus Ephyren de Corintho dixit. Diversis locis meminit Homerus Ephyres ac præcipuè Il. 6. v. 152. & v. 210. Eustathius ad Il. 2. v. 570. inquit Corinthum vocari Ephyren: Ἡνίκα ἡρωϊκὸν ἐστι τὸ λαλοῦν πρόσωπον. i. e. *quando Heroica est quæ loquitur persona.*

56 Ἔστι καὶ ἄλλη Ἐφύρη Κράννους λεγομένη.] Lege ex eodem Stephano in Κράνων, ἔστι καὶ ἄλλη Ἐφύρη Κράνων λεγομένη. i. e. *est & alia Ephyre*, Cranon *dicta*, vel lege Κράνωνος ex eodem Stephano loco citato.

57 Τρίτη, Οἰνόη.] Tertio loco memorat Ephyren, quæ O*Enoe* dicebatur; OEnoë verò memoratur Straboni lib. 14.

58 Ἐχένδαι, δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἀπὸ Ἐχέμου ἥρωος.] Hæc ex Etymologici auctore sic sunt legenda: Ἐχελίδαι, δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἀπὸ τοῦ Ἐχέλου ἥρωος. i. e. *Echelidæ, populus Atticæ, ab Echelo heroë.* Ita enim ille: Ἔχελος, ἥρως παρὰ Ἀθηναίοις τιμώμενος, καὶ δῆμος τῆς Ἀττικῆς Ἐχελίδες. i. e. *Echelus, heros apud Athenienses cultus, & populus Atticæ Echelides.*

59 Ὁ δημότης, Ἐχεμίδης.] Lege Ἐχελίδης, populus enim Ἐχελίδαι dicebatur, ut nota præcedenti annotavimus.

60 Ἐχέ-

ἘΧΈΤΛΑ, πόλις Σικελίας. Ὁ πολί- A της, Ἐχετλιάτης.

ECHETLA, urbs Siciliæ. Civis, Echetliates.

ἘΧΈΤΡΑ[60], πόλις Ἰταλίας, [61] διαφέρει Οὐολούσκοις. Τὸ ἐθνικὸν, Ἐχετρανός· Διονύσιος δεκάτῳ τῆς ῥωμαϊκῆς ἀρχαιολογίας. B

ECHETRA, urbs Italiæ, differt Volscis. Gentile, Echetranus, Dionysius Romanæ antiquitatis lib. decimo.

ἘΧῖΝΑΙ[62], νῆσοι περὶ τὴν Αἰτωλίαν, αἷς Ἀχελῷος ποταμὸς προσβάλλει ἰλύν. Λέγονται καὶ Ἐχινάδες, διὰ τὸ τραχὺ καὶ ὀξὺ, παρὰ τὸν ἐχῖνον· ἢ διὰ τὸ πλῆθος ἔχειν ἐχίνων. Ἀπολλόδωρος δὲ ἀπὸ Ἐχίνου μάντεως. Τὸ ἐθνι- C κὸν τῶν Ἐχῖναι, Ἐχιναῖος· τῶν δ' Ἐχινάδες, Ἐχιναδεύς, ὡς Ἄρκαδος Ἀρκαδεύς· ἢ Ἐχινάδιος.

ECHINÆ, insulæ circa Ætoliam, quibus A chelous fluvius advehit limum, quæ etiam *Echinades* dicuntur propter asperum, & acutum loci, ab echino, vel quod echinorum multitudinem habeant, Apollodorus verò ab Echino vate sortitas fuisse nomen asserit. Gentile Echinarum, Echinæus, Echinadum verò, Echinadeus, ut Arcados, Arcadeus, vel Echinadius.

ἘΧῖΝΟΣ[63], πόλις Ἀκαρνανίας, Ἐχίνου κτίσμα. Ῥιανὸς, Ἔχιον ἄστυ ταύτην εἶ- D πεν. Ὁ πολίτης, Ἐχιναῖος, ὡς Χέρσος Χερσαῖος, καὶ Ἄπειρος Ἀπειραῖος, Κύφος Κυφαῖος· καὶ ἀπὸ τοῦ Ἐχιναῖος Ἐχιναιεύς, ὡς Κελαιαῖος Κελαιαιεύς. Τινὲς δὲ καὶ Ἐχινοῦντά φασι τὴν αὐτήν. E

ECHINUS, urbs Acarnaniæ ab Echino condita. Rhianus hanc *Echion* urbem vocat. Civis, Echinæus, ut Chersus, Chersæus, & Apirus, Apiræus, Cyphus, Cyphæus, & ab Echinæus, Echinæeus, ut Critæus, Critæeus, aliqui verò etiam *Echinuntem* eam vocant.

Z. ZA-

60 Ἐχέτρα, πόλις Ἰταλίας.] Echetra, urbs Italiæ ex Dionysio Antiquit. Rom. lib. 10. memoratur, cujus sunt verba: Ἐπὶ τὴν Ἐχετρανῶν πόλιν ἦγε τὴν δύναμιν, ἣ τότε ἦν τοῦ Οὐολούσκων ἔθνους ἐπιφανεστάτη τε, καὶ τῷ κρατίστῳ τόπῳ μάλιστα κειμένη. i. e. *In Echetranorum urbem duxit copias, quæ tunc Volscorum gentis erat, illustrissimaque & optimo loco maximè sita.* Livius lib. 3. c. 10. *Ecetram* vocat: *Volscos & Æquos, etsi accisæ res sint, reficere exercitus. Antii summam rei positam. Ecetræ Antiates colonos palam concilia facere: id caput, eas vires belli esse.*

61 Διαφέρει Οὐολούσκοις.] Differt Volscis. Hæc verba de excellentia Ecetræ urbis sunt intelligenda, ac si dixeris, excellit inter Volscorum urbes.

62 Ἐχῖναι, νῆσοι περὶ τὴν Αἰτωλίαν, &c.] Echinæ, seu Echinades, insulæ circa Ætoliam, inter quas numerantur, Artemia & Dulichium, per quas medius fluebat Achelous fluvius, cujus aggesto limo aliquæ earum ἠπειρῶνται, id est, factæ sunt continens-terra, ut loquitur Thucydides lib. 2. *& sperandum*, inquit ille, *non longo temporis spatio cæteris id eventurum.* Quod jam suo ævo accidisse auctor est Eustathius ad Dionys. v. 435. Hæ omnes insulæ erant asperæ, & steriles, teste Strabone lib. 10. Καὶ ταύτης δὲ καὶ τῆς Κεφαλληνίας πρὸς ἕω, τὰς Ἐχινάδας ἱδρῦσθαι νήσους συμβέβηκεν· ὧν τό, τε Δουλίχιόν ἐστι (καλοῦσι δὲ νῦν Δολίχαν) καὶ αἱ Ὀξεῖαι καλούμεναι, ἃς ὁ ποιητὴς Θοὰς εἶπε· καὶ ἡ μὲν Δολίχα κεῖται κατὰ Οἰνιάδας καὶ τὴν ἐκβολὴν τοῦ Ἀχελώου, διέχουσα Ἀράξου τοῦ τῶν Ἠλείων ἄκρας σταδίους ἑκατόν· καὶ αἱ λοιπαὶ δ' Ἐχινάδες πλείους εἰσί, πᾶσαι λυπραὶ καὶ τραχεῖαι, καὶ πρὸ τῆς ἐκβολῆς τοῦ Ἀχελώου, πεντεκαίδεκα σταδίους ἀφεστῶσα ἡ ἀπωτάτω· ἡ δ' ἐγγυτάτω πέντε, πελαγίζουσαι πρότερον· ἀλλ' ἡ χοῦς, τὰς μὲν ἐξηπείρωκεν αὐτῶν ἤδη, τὰς δὲ μέλλει, πολλὴ καταφερομένη, &c. i. e. *Ab hac & Cephallenia versus auroram, Echinades sitas esse insulas contigit; quarum una est Dulichium (nunc verò* Dolicham *vocant) &* Oxiæ, *i.e.* acutæ *nomine, quas poëta* Thoas *vocavit. Dulicha quidem jacet juxta* Oeniades *& ostium Acheloi, distans ab Araxo Eleorum promontorio stadiis centum. Sed & reliquæ Echinades complures sunt, omnes steriles & asperæ, & ante ostium Acheloi* XV. *stadiis remota, quæ longissime, quæ proximè quinque, cum prius in-alto esset, sed limus aggestus alias jam cum-continente-conjunxit, alias verò conjunget, copiosus advectus, &c.* Ex Strabonis verbis claret fuisset has omnes insulas Echinades steriles & asperas; tamen, ut erant Græci genus in gloriam suam effusissimum, tam historicis, quam poëtis valdè celebrantur.

63 Ἐχῖνος, πόλις Ἀκαρνανίας.] Echinus, urbs Acarnaniæ. Memoratur Plinio lib. 4. c. 1. *Civitas Anactoria, locus Pandosia. Acarnaniæ, quæ anteà* Curetis *vocabatur, oppida Heraclia, Echinus, & in ore ipso colonia Augusti Actium, cum templo Apollinis nobili, ac civitate libera Nicopolitana.* Alia fuit hujus nominis urbs Phthiotidis regionis Macedoniæ cujus meminere Ptolemæus lib. 3. c. 13. Polyb. Historiarum lib. 17. Strabo lib. 9. Miror Stephanum ejus non meminisse.

1 Ze-

Z.

ZA'ΒΙΔΑ[1], κώμη ἐν τῷ μεσογείῳ τῆς εὐδαίμονος Ἀραβίας· Οὐράνιος Ἀραβικῶν τρίτῃ. A

ZA'ΒΙΟΙ, ἔθνος Ἰνδικὸν, πολεμήσαν μετὰ Δηριάδου Διονύσῳ. B

ZA'ΓΚΛΗ[2], πόλις Σικελίας· Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ· [3] οἱ μὲν ἀπὸ Ζάγκλου τοῦ Γηγενοῦς, οἱ C δὲ ἀπὸ κρήνης Ζάγκλης. Οἱ δὲ, διὰ τὸ ἐκεῖ Κρόνον τὸ δρέπανον ἀποκρύψαι, ᾧ τὰ τοῦ πατρὸς ἀπέκοψεν αἰδοῖα. Νίκανδρος ἐν τῷ δεκάτῳ Σικελίας·

> Καί τοι καὶ Ζάγκλης ἐδάη Δρεπανηΐδος D
> ἄστυ.

Τὸ γὰρ Δρέπανον οἱ Σικελοὶ ζάγκλον καλοῦσι. Τὸ ἐθνικὸν, Ζαγκλαῖος, καὶ Ζαγκλαϊκὸς τὸ κτητικόν.

ZAΓΥΣΤΙΣ, χωρίον Λιβύης· Ἀλέξανδρος ἐν τρίτῳ Λιβυκῶν. Τὸ ἐθνικὸν, Ζαγυστῖται. E

ZAΔΡΑ'ΜΗ[4], βασίλειον τῶν Κιναιδοκολπι-

Z.

ZABIDA, vicus in mediterraneis Arabiæ felicis, Uranius rerum Arabicarum lib. 3.

ZABII, populi Indici, qui una cum Deriade contra Dionysum pugnavere.

ZANCLE, urbs Siciliæ, Hecatæ. Europa, alii à Zanclo Gegenis *filio*, vel à fonte Zancle, alii autem, quod illic Saturnus falcem absconderit, qua patris verenda abscidit. Nicander lib. decimo Siciliæ:

> *Quamquam, & Zancles combussit Drepaneidis urbem.*

Δρέπανον enim h.e. *falcem* Siculi *zanclum* vocant. Gentile, Zanclæus, & poss. Zanclaicus.

ZAGYSTIS, regio Libyæ, Alexander Libycorum lib. 3. Gentile, Zagystitæ.

ZADRAME, regia Cinædocolpitarum, de

1 *Ζάβιδα, κώμη ἐν τῷ μεσογείῳ*, &c.] Zabida, pagus seu vicus in mediterranea parte Arabiæ Felicis ex Uranii Arabic. lib. 3. Memoratur Benjamini Thudelensi in suo Itiner. ומשם לכולן שבעה ימים דרך ים ואין שם ישראל׃ ומשם שנים עשר ימים לזביד ושם יהודים מעטים׃ ומשם שמנה ימים להודו אשר ביבשה הנקרא בעראן והיא עדן אשר בבתלסר וברה הרים גדולים ושם מישראל הרבה ואין עליהם עול גוים i. e. *Unde in Colan septem diebus per mare, & illic non erat Israëlita, & hinc duodecim diebus Zebid, & hic pauci Judæi. Hinc diebus octo in Indiam continentem: quæ Baadan vocatur, estque eadem cum Adan in Telassar sita. Hic magni montes plurimique Israëlitæ, nulli gentium jugo subditi*; creditur esse quæ Ptolemæo lib. 6. c. 7. dicitur Ὄκηλις ἐμπόριον, i. e. *Ocelis emporium*, de qua videsis Stukium in periplum maris Erythræi. Viderunt doctiores an sit eadem, quæ *Bezabde* dicitur Amm. Marcellino lib. 20. c. 20. & lib. 21. c. 25.

2 *Ζάγκλη, πόλις Σικελίας.*] Zancle, urbs Siciliæ ex Hecatæi Europa. Postea *Messene* fuit vocata, teste Herodoto, lib. 7. Latinis scriptoribus dicitur *Messana*, Plinio lib. 3. c. 8, Melæ lib. 2. c. 7. Solino c. 9. cujus sunt verba: *Oppidum Messana Rhegio Italiæ oppositum est*: Vulgo appellatur *Messina* parum corrupto nomine; nunc est adeo celebris, ac olim Syracusæ fuere, ac rebellione sua fit celebrior; dies σοφώτατοι μάρτυρες indicabunt, utrum in gloriam, an in ruinam libera contumacia sibi sit cessura. Reipublicæ gubernatores debent imitari bonos pastores, quorum est opportuno tempore tondere pecus, non deglubere, sed id Hispani etsi edocti à Belgis, à Catalaunis, à Lusitanis, ac nunc à Messinensibus non sapiunt; nos verò his omissis ad Athenas nostras revertamur.

3 Οἱ μὲν ἀπὸ Ζάγκλου, &c.] Nunc agit de etymologia urbis Zancles, cujus reddit diversam rationem; veram puto inveniri apud Thucydidem lib. 6. Ὄνομα δὲ τὸ μὲν πρῶτον Ζάγκλη ἦν ὑπὸ τῶν Σικελῶν κληθεῖσα ὅτι δρεπανοειδὲς τὸ χωρίον τὴν ἰδέαν ἐστὶ, τὸ δὲ δρέπανον οἱ Σικελοὶ ζάγκλον καλοῦσι. ὕστερον δὲ αὐτοὶ μὲν ὑπὸ Σαμίων καὶ ἄλλων Ἰώνων ἐκπίπτουσιν, οἳ Μήδους φεύγοντες προσέβαλον Σικελίᾳ. Τοὺς δὲ Σαμίους Ἀναξίλας, Ῥηγίνων τύραννος, οὐ πολλῷ ὕστερον ἐκβαλὼν, καὶ τὴν πόλιν αὐτὸς ξυμμίκτων ἀνθρώπων οἰκίσας, Μεσσήνην ἀπὸ τῆς ἑαυτοῦ τὸ ἀρχαῖον πατρίδος ἀντωνόμασε. h. e. *Nomen verò erat primum Zancle, sic à Siculis vocata, quòd speciem falcis locus habet*, falcem *autem Siculi* zanclon *vocant; postea verò ipsi à Samiis, & ab aliis Ionibus expulsi sunt, qui Medos cum fugerent, ad Siciliam appulerant: Samios autem Anaxilas, Rheginorum tyrannus non multò post ejecit, urbemque hominibus cum ipsis permixtis frequentem reddidit, & nomine mutato* Messenen *à sua antiqua patria nominavit*. Sed postea Mamertini Campanorum gens eam incoluere, atque apud Messanenses adeo invaluere, ut sub suam potestatem redegerint civitatem, & ejus cives ab omnibus *Mamertini* potius, quam *Messanenses* appellarentur; regio verò erat vini ferax, quod etiam *Mamertinum*, non *Messanense* dicebatur, quod erat ex optimis Italiæ, auctore Strabone lib. 6. Τοσοῦτον δὲ ἐπεκράτησαν οἱ Μαμερτῖνοι παρὰ τοῖς Μεσσηνίοις, ὥστε ἐπ' ἐκείνοις ὑπῆρξεν ἡ πόλις. Καλοῦσι δὲ Μαμερτίνους μᾶλλον ἅπαντες αὐτοὺς, ἢ Μεσσηνίους. Εὐοίνου τε σφόδρα τῆς χώρας οὔσης, οὐ Μεσσήνιον καλοῦσι τὸν οἶνον, ἀλλὰ Μαμερτῖνον τοῖς ἀρίστοις ἐνάμιλλον ὄντα τῶν Ἰταλικῶν. i. e. *Adeo verò invaluerunt Mamertini apud Messanenses, ut sub suam potestatem redegerint urbem; eos autem* Mamertinos *potius, quam* Messanenses *vocant. Cumque admodum vini ferax sit regio, non* Messanense *vocant* vinum, *sed* Mamertinum, *quod cum Italicorum optimis certare potest*. Quod etiam videtur innuere Plinius lib. 3. c. 8. *Oppidum, Messana civium Romanorum, qui* Mamertini *vocantur*. Si plura de hac urbe scire desideras, vide Nicolaum Leonicum de Varia hist. lib. 2. c. 50. Cluv. Siciliæ Antiquæ lib. 1. c. 6. Thucydidem lib. 6. Pausaniam in Messenicis & alios.

4 *Ζαδράμη, βασίλειον τῶν Κιναιδοκολπιτῶν.*] Zadrame, regia Cinædocolpitarum Arabiæ Felicis. Et gentis, & regionis, & ejus regiæ meminit Ptolemæus in Arabia Felici lib. 6. c. 7. cui regia hujus gentis dicitur Ζααράμ [& juxta Palatinum Codicem Ζαβράμ] βασίλειον. i. e. *Zaaram, regia*; forsitan ex nostro auctore legendum est Ζαδράμη.

κολπιτῶν, περὶ οὗ ἐροῦμεν ἐν τῷ κ. Εἰσὶ δὲ ἔθνος τῆς εὐδαίμονος Ἀραβίας. Μαρκιανὸς ἐν περίπλῳ αὐτῆς, Ζαδραμιτῶν καὶ Κιναιδοκολπιτῶν. Τὸ ἐθνικὸν, Ζαδραμαῖος.

ΖΑΙΑ', πόλις Βοιωτίας ἀρχαιοτάτη. Τὸ ἐθνικὸν Ζαιάτης, ὡς Βοιάτης. Ἡρωδιανὸς καὶ διὰ τοῦ ε, καὶ διὰ τοῦ αι.

ΖΑ'ΚΑΝΘΑ[5], πόλις Ἰβηρίας, ἣν εἷλεν Ἀννίβας, ὡς Ἀπολλόδωρος ἐν χρονικῶν τρίτῳ. Τὸ ἐθνικὸν, Ζακανθαῖος.

ΖΑ'ΚΥΝΘΟΣ[6], πόλις ἀπὸ Ζακύνθου τοῦ Δαρδάνου. [7] Ἀρσενικῶς Ὅμηρος, καὶ θηλυκῶς,

— Καὶ ὑλήεσσα Ζάκυνθος.

— Καὶ ὑλήεντα Ζάκυνθον.

[8] Δευτέρα, Ἰβηρίας. τρίτη, Λιβύης, ἣν καὶ Ζακυνθίαν τινὲς ἀνέγραψαν. Ὁ πολίτης τῆς Ζακύνθου, Ζακύνθιος, καὶ Ζακυνθία· τῆς δὲ Ζακυνθίας, Ζακυνθιανὸς, ὡς Ἀδριανός· ἢ Ζακυνθιεὺς, ὡς Ἀκανθιεὺς, Οἰχαλιεύς.

ΖΑ'ΡΗΞ[9], πόλις Λακωνικὴ πρὸς τῇ θαλάσσῃ, καὶ ἥρως Ἀθηναῖος, ὡς Παυσανίας ἐν πρώτῳ. Ἔστι καὶ Ἱπποθόωντος ἡρῷον, ἀφ' οὗ καὶ φυλὴν ὀνομάζουσι. Τὸ ἐθνικὸν, Ζαρήκιος, ἀπὸ τῆς γενικῆς, ὡς Θρᾴκιος.

ΖΑ'ΡΗΤΑ[10], κρήνη ὑπὲρ τῆς Καλχηδονίας

A de qua dicemus in littera K. Sunt verò populi Arabiæ felicis. Marcianus in Periplo ipsius *Zadramitarum*, *& Cinædocolpitarum.* Gentile, Zadramæus.

ZÆA, urbs Bœotiæ antiquissima. Gentile, Zæates, ut Bœates. Herodianus, & per *e*, & per *æ* scribit. B

ZACANTHA, urbs Iberiæ, quam Annibal cepit, ut Apollodorus Chronicorum lib. 3. Gentile, Zacanthæus.

C ZACYNTHUS, urbs à Zacyntho Dardani filio. Hom. masculino, & fœmin. gen. usus est

— *Et Sylvosa Zacynthus.*

— *Et Sylvosum Zacynthum.* D

Secunda, Iberiæ, tertia, Libyæ, quam etiam *Zacynthiam* aliqui scripsere. Civis Zacynthi, Zacynthius, & Zacynthia, Zacynthiæ verò, Zacynthianus, ut Adrianus: vel Zacynthieus, E ut Acanthieus, Oechalieus.

ZAREX, urbs Laconica juxta mare, & heros Atheniensis, ut Pausanias lib. primo. Est etiam Hippothoontis heroum, à quo etiam F tribum denominant. Gentile, Zarecius, à genitivo, ut Thracius.

ZARETA, fons supra Calchedonium ma-

5 Ζάκανθα, πόλις Ἰβηρίας.] Zacantha, urbs Iberiæ, quam cepit Annibal. Eamdem existimo fuisse, quæ *Zacynthus*, & *Saguntos* dicitur auctori nostro, de quibus suo loco agemus.

6 Ζάκυνθος, πόλις, ἀπὸ Ζακύνθου τοῦ Δαρδάνου.] Zacynthus, urbs à Zacyntho Dardani filio. Non solum fuit urbs, sed etiam insula, & urbs cum portu, teste Scylace in Ἦλις. Erat sita ante sinum Corinthiacum, auctore Strabone lib. 2. Καὶ ἐφεξῆς πρὸ τοῦ Κορινθιακοῦ κόλπου Κεφαλληνία, καὶ Ἰθάκη, καὶ Ζάκυνθος, καὶ Ἐχινάδες. i. e. *Et deinde ante Corinthiacum sinum Cephallenia, & Ithaca, & Zacynthus, & Echinades.* Memoratur etiam inter alios Constant. Porphyrog. de Them. lib. 2. Them. 7.

7 Ἀρσενικῶς Ὅμηρος, καὶ θηλυκῶς.] Inquit Homerum usurpasse Zacynthum & mascul. & fœm. gen. cujus affert duo hemistichia, primum invenitur Odyss. 9. v. 24. cujus integer versus est:

Δουλίχιόν τε, Σάμη τε, καὶ ὑλήεσσα Ζάκυνθος

Dulichiumque, Sameque, & nemorosa Zacynthos.

Quod Virgilius Æneid. lib. 3. v. 270. imitatus est:

Jam medio apparet fluctu nemorosa Zacynthos.

Alterum hemistichium, quo mascul. gen. accipit Zacynthum, reperitur Odyss. 16. v. 123. cujus integer versus est:

Δουλιχίῳ τε, Σάμῃ τε, καὶ ὑλήεντι Ζακύνθῳ.

Dulichio, Samæque, & nemoroso Zacyntho.

Quare apud Stephanum pro ὑλήεντα Ζάκυνθον legendum est ὑλήεντι Ζακύνθῳ, ut est apud Homerum.

8 Δευτέρα, Ἰβηρίας.] Secundo loco memorat Zacynthum Iberiæ urbem, quæ suo loco ab eo quoque vocatur *Ζάκανθα*; utramque eamdem fuisse existimo, ac Saguntum, fide, constantia, & sua ruina nobile Hispaniæ oppidum, de qua ita Liv. lib. 21. c. 7. *Civitas ea* [Saguntum] *longe opulentissima ultra Iberum fuit, sita passus mille ferme à mari, oriundi à Zacyntho insula dicuntur, mistique etiam ab Ardea Rutulorum quidam genere.* Livium sequitur κατὰ πόδα Joan. Mariana de Rebus Hispaniæ lib. 1. c. 12. Ejus situm describit Strabo lib. 3. his verbis: Πάλιν δ' ἐπὶ θάτερα τοῦ Σούκρωνος ἰόντι ἐπὶ τὴν ἐκβολὴν τοῦ Ἴβηρος, Σάγουντον, κτίσμα Ζακυνθίων· ἣν Ἀννίβας κατασκάψας παρὰ τὰ συγκείμενα πρὸς Ῥωμαίους, τὸν δεύτερον αὐτοῖς ἐξῆψε πόλεμον πρὸς Καρχηδονίους, &c. i. e. *Rursus in alteram Sucronis partem eunti versus ostia Iberi, Saguntum à Zacynthiis conditum; quam cum Annibal delevisset contra pacta cum Romanis, secundum ipsis excitavit bellum contra Carthaginenses.* Joan. Mariana de Rebus Hispaniæ libro citato Hispanica lingua scripto putat esse, quæ nunc vulgo dicitur *Monviedro.* Videsis, quæ in Σάγουντος annotamus.

9 Ζάρηξ, πόλις Λακωνικὴ πρὸς τῇ θαλάσσῃ.] Zarex, urbs Laconica prope mare ex Pausaniæ lib. 1. Memoratur Ptolemæo lib. 3. c. 16. in Argolico sinu Laconicæ prope Epidaurum ejusdem Laconicæ oppidum; *Zarax* dicitur Polybio lib. 4. Ἐπιδαύρου δὲ σταδίους ἑκατὸν ἀπέχει Ζάραξ, ἄλλως μὲν εὐλίμενον χωρίον, τῶν δὲ Ἐλευθερολακώνων μάλιστα τοῦτο κακοπεπόνθει· Ἐπεὶ καὶ Κλεώνυμος, ὁ Κλεομβρότου, τοῦ Ἀγησιπόλιδος, μόνον τοῦτο τῶν Λακωνικῶν πολισμάτων ἐποίησεν ἀνάστατον. i. e. *Epidauro* [Laconicæ] *stadiis centum abest Zarax, oppidum cæteroquin bonum-portum-habens, Eleutherolaconum maxime hoc oppidum vexatum fuit; quoniam Cleonymus, Cleomenis filius, Agesipolidis nepos solum hoc Laconicorum oppidorum excidit.*

10 Ζάρητα, κρήνη ὑπὲρ τῆς Καλχηδονίας θαλάσσης.] Hic idem fons memoratur Straboni, qui *Azaritiam* eum vocat lib. 12. Ἔχει δ' ἡ χώρα μὲν μικρὸν ὑπὲρ τῆς θαλάττης κρήνην Ἀζαρειτίαν, τρέφουσαν κροκοδείλους μικρούς· ἔπειτα ἐκδέχεται ἡ τῶν Χαλκηδονίων ἠϊὼν, ὁ Ἀστακηνὸς καλούμενος κόλπος, μέρος ὢν τῆς Προποντίδος, ἐν ᾧ ἡ Νικομήδεια ἔκτισται, ἐπώνυμος ἑνὸς τῶν Βιθυνῶν βασιλέων τοῦ κτίσαντος αὐτήν. i. e. *Habet vero regio paulò supra mare fontem Azaritiam, qui crocodilos parvos alit; deinde que subsequitur Chalcedonum litus, sinus vocatus* Astacenus, *pars Propontidis, in quo Nicomedia condita est, nomen habens ab uno Bithyniæ rege, qui eam condidit.*

11 Za-

νίας θαλάσσης, μικροὺς τρέφουσα κροκοδείλους, οἱ καλοῦνται Ζαρήτιοι.

mare, parvos nutriens Crocodilos qui *Zaretii* vocantur.

ΖΑΡΙΑΣΠΑ[11], Ζαριάσπη, πόλις Βακτριανή· Στράβων ἑνδεκάτῃ. Ἣ ἐκαλεῖτο καὶ Βάκτρα. Χάραξ δὲ οὐδετέρως τὰ Ζαρίασπα. Οἱ οἰκοῦντες, Ζαριασπηνοὶ ἐγχωρίως. Ἀπὸ δὲ τοῦ Ζαριάσπη, Ζαριασπεύς.

ZARIASPA, vel Zariaſpe, urbs Bactriana, Strabo lib. undecimo, quæ etiam *Bactra* vocabatur. Charax verò neutro-gen. Zariaſpa dixit. Incolæ, Zariaſpeni more regionis conſueto. A Zariaſpe verò, Zariaſpeus formatur.

ΖΑΥΗΚΕΣ[12], ἔθνος Λιβύης· Ἡρόδοτος ζ. Ζαύηκες ἔθνος· Ἑκαταῖος ἐν περιηγήσει Ἀσίας.

ZAUECES, populi Libyæ, Herodotus lib. 7. *Zaueces gens*, Hecatæ. In Periegeſi Aſiæ.

ΖΕΒΕΚΗ[13], πόλις τῆς Γαλιλαίας. Ἰώσηπος Ἰουδαϊκῆς ἀρχαιολογίας πέμπτῳ. Τὸ ἐθνικὸν, Ζεβεκηνὸς, ὡς αὐτός. [14] Σημαίνει δὲ τὸ ὄνομα κυρίως.

ZEBECE, urbs Galilææ, Joſephus Judaicæ antiquitatis lib. 5. Gentile, Zebecenus, ut idem author; ſignificat verò *hoc* nomen propriè.

ΖΕΙΡΙΝΙΑ, πόλις Θρᾴκης. Θεόπομπος Φιλιππικῶν γ΄. Τὸ ἐθνικὸν Ζειρινιάτης, ὡς Κυδωνιάτης.

ZIRINIA, urbs Thraciæ, Theopompus Philippic. lib. 3. Gentile, Ziriniates, ut Cydoniates.

ΖΕΛΕΙΑ[15], πόλις Τρῳάδος.

Οἱ δὲ Ζέλειαν ἔναιον. —

Ὅμηρος, ἀπὸ Ζελείου ἥρωος. Οἱ δὲ, Ζέλην αὐτήν φασι. Τὸ ἐθνικὸν, Ζελείτης. Παρὰ Ποσιδίππῳ δ' εὕρηται διὰ τοῦ ι. Ἡρωδιανὸς Ζελειατῶν φησιν. Ἔστι γὰρ Ζελειάτης, καὶ Ζελείτης. Ἔστι καὶ Ζέλεια φρούριον Κυζίκου, ὡς Διογένης ἐν τρίτῃ Κυζίκου. Τὸ ἐθνικὸν, ὅμοιον. [16] Ποσίδιππος δὲ Πάνδαρος παρὰ τῷ Σιμοῦντι τέθαπται φασιν.

Οἱ δὲ Λυκάων.

Δέξα-

ZELIA, urbs Troadis:

Qui verò Zeliam incolebant —

Hom. à Zeleo heroë, alii verò *Zelen* eam vocant. Gentile, Zelites: apud Poſidippum verò per *jota* invenitur. Herodianus Zeliatarum meminit. Eſt enim Zeleates, & Zelites. Eſt etiam Zelia caſtellum Cyzici, ut Diogenes Cyzici lib. 3. Gentile, ſimile. Poſidippus verò Pandarus juxta Simuntem ſepultus eſt, ajunt.

— Nec Lyceon.

Ex-

11 Ζαρίασπα, ἢ Ζαριάσπη, πόλις Βακτριανή.] Zariaſpa, vel Zariaſpe, quæ etiam neutro plurali dicitur, urbs Bactriana, celebratur ex Strabonis lib. 11. Πόλεις δ' εἶχον τά τε Βάκτρα, ἥνπερ καὶ Ζαρίασπαν καλοῦσιν· ἣν διαῤῥεῖ ὁμώνυμος ποταμός. i. e. *Urbes verò habebant Bactra, quam etiam* Zariaſpam *vocant, quam perfluebat fluvius ejuſdemnominis.* Memoratur inter alios Polybio lib. 10. in libri calce, Arrhiano de expeditione Alex. lib. 4. ex noſtris Plinio lib. 6. c. 16. *Bactri*, inquit ille, *quorum oppidum Zariaſpe, quod poſtea* Bactrum, *à flumine appellatum eſt.*

12 Ζαύηκες, ἔθνος Λιβύης· Ἡρόδοτος ζ.] Zaueces, Libyæ gentem celebrat epitomator noſter ex Herodoti lib. 7. ſed eſt μνημονικὸν σφάλμα. Herodotus enim hanc gentem memorat lib. 4. c. 193. non lib. 7. ut inquit noſter; ejus ſunt verba: Μαξύων δὲ Λιβύων Ζαύηκες ἔχονται, τοῖσι αἱ γυναῖκες ἡνιοχεῦσι τὰ ἅρματα ἐς τὸν πόλεμον. i. e. *Maxyum Libyum Zaueces ſunt confines, quibus mulieres aurigantur currus in bellum.*

13 Ζεβέκη, πόλις τῆς Γαλιλαίας.] Zebece, urbs Galilææ ex Joſephi Judaicæ antiquitatis lib. 5. c. 2. Χαναναῖοι δ' ἀκμαζόντων αὐτοῖς κατ' ἐκεῖνον τὸν καιρὸν τῶν πραγμάτων, στρατῷ μεγάλῳ κατὰ Ζεβέκην αὐτοὺς ὑπέμενον. i. e. *Chananæi verò, quorum res tunc florebant, cum magno exercitu apud Zebecam eos* [Hebræos] *exſpectabant.*

14 Σημαίνει δὲ τὸ ὄνομα κυρίως.] Sunt verba trunca, ex quibus Stephani mens nullo modo accipi poteſt, ſed ex Joſephi antiquitatum libro capiteque nota præcedenti citato reſarcienda ſunt, ex quo noſter ea deſumpſit. Sic enim ille: Τῷ βασιλεῖ τῶν Ζεβεκηνῶν Ἀδωνιβεζέκῳ τὴν ἡγεμονίαν ἐπιτρέψαντες, τὸ δὲ ὄνομα τοῦτο σημαίνει Βεζεκηνῶν κύριος. Ἀδωνὶ γὰρ τῇ Ἑβραίων γλώττῃ, κύριος λέγεται. i. e. *Regi Zebecenorum Adonibezeco imperium committentes, hoc verò nomen ſignificat Bezecenorum dominus.* Adoni *enim Hebræorum lingua, dominus dicitur.* Quare apud Stephanum pro κυρίως i. e. *proprie*, lege κύριος, i. e. *dominus.*

15 Ζέλεια, πόλις Τρῳάδος.] Zelia, vel Zelea vel Zelie, urbs Troadis, cujus meminit Homerus Il. 2. v. 824. ubi legitur hemiſtichum illud, cujus integri verſus ſunt:

Οἱ δὲ Ζέλειαν ἔναιον ὑπαὶ πόδα νείατον Ἴδης,
Ἀφνειοὶ, πίνοντες ὕδωρ μέλαν Αἰσήποιο
Τρῶες, τῶν αὖτ' ἦρχε Λυκάονος ἀγλαὸς υἱὸς
Πάνδαρος.

Qui autem Zeleam habitabant ſub pedem imum Ida
Divites, bibentes aquam nigram Æſepi
Troës, his rurſus præerat Lycaonis illuſtris filius
Pandarus.

Ad quem locum ita Euſtathius: Κεῖται δέ φασιν ἡ Ζέλεια, ἐν παρωρείᾳ τῇ ὑστάτῃ τῆς Ἴδης κατὰ τὸ Ὁμηρικὸν, τὸ ὑπαὶ πόδα νείατον Ἴδης. Κυζίκου μὲν ἀπέχουσα σταδίους ἑκατὸν ἐνενήκοντα, θαλάσσης δὲ τῆς ἐγγυτάτω, καθ' ἣν ἐκδίδωσιν ὁ ποταμὸς Αἴσηπος, ὅσον σταδίους ὀγδοήκοντα. περιῤῥεῖ δ' αὐτὴν Τάρσιος ποταμός. i. e. *Sita verò eſt, ut ajunt, Zelea in ultima montis Idæ parte ſecundum Homericum illud,* ὑπαὶ πόδα νείατον Ἴδης, i. e. *ſub pedem imum Idæ; diſtabat quidem à Cyzico ſtadiis* 190. *mari proxima, juxta quam fluvius Æſepus aquas exonerabat, ferme ſtadiis* 80. *circumfluebat autem eam Tarſius fluvius.* In hac urbe fuiſſe quondam oraculum auctor eſt Strabo lib. 13. ſed jam ſua ætate defecerat ut & alia, ut ipſe refert.

16 Ποσίδιππος δὲ Πάνδαρος, &c.] Hæc verba non ſibi cohærent. Poſidippus enim fuit poëta; Pandarus verò Lycaonis filius, cujus meminit Homerus verſibus nota præcedenti allatis; quare ſic legenda eſſe ſuſpicor: Πάνδαρος δὲ παρὰ τῷ Σιμοῦντι τέθαπται, ὥς φησι Ποσίδιππος. i. e. *Pandarus verò juxta Simuntem ſepultus fuit, ut inquit Poſidippus.* Carmina illa, quæ ſequuntur ratio clamat eſſe Poſidippi; mihi non bene ſana videntur, ſed ego eis manus medicas adhibere non audeo.

17 Ζυγ-

Δέξατό σε Ζελέην, ἀλλὰ προχοῇσι A
Σιμόεντος.
— Διὰ τοῦτό σοι Ἕκτωρ
Σῆμα καὶ ἀγχέμαχοι θέντο Λυκαονίδαι.

Excepit te Zeleam, sed aggeribus Simoëntis.
— Propter hoc tibi Hector
Monumentum, & cominus-pugnantes posuere
Lycaonidæ.

ΖΕΥΓΜΑ [17], πόλις Συρίας ἐπὶ τῷ Εὐφράτῃ, [18] ὃν Ἀλέξανδρος ζεύξας ἀλύσεσι, διεβίβασε τὰ στρατόπεδα. Τὸ ἐθνικὸν, οἱ μὲν ἐπιχώριοι Ζευγματεύς. Δεῖ δὲ Ζευγματίτης, ὡς Ἀσκαλωνίτης, ὡς καὶ Πρωτέας ὁ γραμματικὸς Ζευγματίτης. B

ZEUGMA, urbs Syriæ juxta Euphratem, quem Alexander jungens catenis, transvexit exercitum. Gentile, indigenæ, Zeugmateus *formant*; debet verò Zeugmatites *formari*, ut Ascalonites, ut etiam Proteas grammaticus Zeugmatites.

ΖΕΦΥΡΙΟΝ [19], ἡ Ἁλικαρνασσὸς τῆς Καρίας. [20] Οὕτως ἐκαλεῖτο καὶ πόλις Κιλικίας. Τὸ ἐθνικὸν Ζεφυριώτης. Ἔστι καὶ Σκυθίας χωρίον. [21] Ἔστι καὶ Ἰταλίας Ζεφύριον, ἀφ' οὗ Λοκροὶ Ἐπιζεφύριοι. [22] Ἔστι καὶ ἄκρα τῆς Αἰγύπτου, ἀφ' ἧς ἡ Ἀφροδίτη καὶ Ἀρσινόη Ζεφυρῖτις, ὡς Καλλίμαχος. Τὸ οὖν Ζεφυρίτης ἀπὸ τοῦ Ζεφυριώτης, συγκοπῇ τοῦ ω, ὡς τὸ Θρονίτης. Ἀρκάδιος δὲ διὰ διφθόγγου γράφει. C D

ZEPHYRION, Halicarnassus Cariæ. Sic vocabatur etiam urbs Ciliciæ. Gentile, Zephyriotes. Est & Scythiæ regio. Est etiam Italiæ Zephyrion, à quo Locri Epizephyrii. Est & promontorium Ægypti, à quo Venus, & Arsinoë Zephyritis ut Callimachus. Zephyrites igitur formatur à Zephyriotes per syncopen τοῦ *o* mega, ut Thronites. Arcadius verò per diphthongum scribit.

ΖΗΒΥΤΤΙΣ, πόλις Λιβύης· Ἑκαταῖος Ἀσίᾳ. Ὁ πολίτης, Ζηβυττίτης. E

ZEBYTTIS, urbs Libyæ, Hecatæ. Asia. Civis, Zebyttites.

ΖΗΛΑ, [23] τόπος Ἀρμενίας [24], ἡ * Ἀρτέ-

ZELA, locus Armeniæ, quæ........ Dianæ

17 Ζεῦγμα, πόλις Συρίας ἐπὶ τῷ Εὐφράτῃ.] Zeugma, oppidum Syriæ ad Euphratem, ejus transitu nobile, teste Plinio lib. 5. c. 24. *Item Zeugma* LXXII. *millibus passuum à Samosatis, transitu Euphratis nobile. Ex adverso Apamiam Seleucus, idem utriusque conditor, ponte junxerat.* Græci id ei nomen imposuere, ac si diceres *navium conjunctionem*, à verbo ζεύγνυμι, i.e. *jungo*; eadem ratione, ac Grammatici *Zeugma* vocant figuram, quæ connectit plura uno verbo. Memoratur Dioni Cass. lib. 40. Ptolemæo lib. 5. c. 15.

18 Ὃν Ἀλέξανδρος ζεύξας ἀλύσεσι, &c.] Inquit per Euphratem, ponte catenis juncto, Alexandrum transvexisse exercitum, quæ adhuc Plinii ætate incorruptæ exstabant, ut ipse prodidit lib. 34. c. 15. *Ferrum accensum igni, nisi duretur ictibus, corrumpitur. Rubens non est habile tundendo, neque antequam albescere incipiat. Aceto, aut alumine illitum fit æri simile. A rubigine vindicatur cerussa & gypso, & liquida pice. Hæc est temperatura à Græcis* antipathia *dicta. Ferunt quidam & religione quadam id fieri. Et extare ferream catenam apud Euphratem amnem in urbe, quæ* Zeugma *appellatur, qua Alex. Magnus ibi vinxerat pontem, cujus annulos, qui refecti sunt, rubigine infestari, carentibus ea prioribus.*

19 Ζεφύριον, ἡ Ἁλικαρνασσὸς τῆς Καρίας.] Halicarnassum Cariæ urbem Herodoti patriam *Zephyrium* vocatam fuisse inquit; idem in Ἁλικαρνασσὸς *Zephyriam* dictam fuisse tradit, Zephyra dicitur Straboni, cujus ex lib. 14. sunt verba: Εἶθ' Ἁλικαρνασσὸς, τὸ βασίλειον τῶν τῆς Καρίας δυναστῶν, Ζεφύρα καλουμένη πρότερον. i.e. *Deinde Halicarnassus, regia Cariæ dynastarum*, Zephyra *vocata prius.* Auctores sæpe utuntur pro libitu nominum oppidorum diversa terminatione.

20 Οὕτως ἐκαλεῖτο καὶ πόλις Κιλικίας.] Zephyrium Ciliciæ oppidum memoratur Scylaci in Κιλικίᾳ, Livio lib. 33. c. 4. *Coracesium eo tempore Antiochus operibus oppugnabat: Zephyrio, & Solis, & Aphrodisiade, & Coryco, & superato Anemurio (promontorium id quoque Ciliciæ est) Selinunte recepto, omnibus his aliisque ejus oræ castellis aut metu, aut voluntate sine certamine in deditionem acceptis, Coracesium præter spem clausis portis tenebat eum.*

21 Ἔστι καὶ Ἰταλίας Ζεφύριον, ἀφ' οὗ Λοκροὶ Ἐπιζεφύριοι.] Italiæ Zephyrium, à quo Locri Epizephyrii memoratur Straboni, ex quo noster sua videtur transcripsisse. Sic enim ille lib. 6. Μετὰ δὲ τὸ Ἡράκλειον, ἄκρα τῆς Λοκρίδος, ἣ καλεῖται Ζεφύριον, ἔχουσα τοῖς ἑσπερίοις ἀνέμοις λιμένα, ἐξ οὗ καὶ τοὔνομα· εἶθ' ἡ πόλις οἱ Λοκροὶ οἱ Ἐπιζεφύριοι. i.e. *Post verò Heracleum, promontorium Locridis, quod vocatur* Zephyrium, *habens portum ventis ab occasu flantibus expositum, ex quo & nomen; deinde urbs Locri Epizephyrii.*

22 Ἔστι καὶ ἄκρα τῆς Αἰγύπτου, ἀφ' ἧς ἡ Ἀφροδίτη, καὶ Ἀρσινόη Ζεφυρῖτις.] Celebrat nunc Zephyrium, promontorium Ægypti, à quo Venus, & Arsinoë *Zephyritis* dicebatur, auctore Callimacho, inibi Arsinoën Philadelphi regis Ægypti uxorem *Veneris Zepheritidis* nomine coluerunt Ægyptii, in quam extat epigramma ejusdem Callimachi, & Posidippi apud Athenæum lib. 7. illius, ut longum relinquimus brevitati studentes, hujus ut brevius apponimus:

Τοῦτο καὶ ἐν πόντῳ καὶ ἐπὶ χθονὶ τῆς Φιλαδέλφου
Κύπριδος ἱλάσκεσθ' ἱερὸν Ἀρσινόης
Ἣν ἀνακοιρανέουσαν ἐπὶ Ζεφυρηίδος ἀκτῆς
Πρῶτος ὁ ναύαρχος θήκατο Καλλικράτης
Ἣ δὲ καὶ εὐπλοΐην δώσει, καὶ χείματι μέσσῳ
Τὸ πλατὺ λισσομένοις ἐκλιπανεῖ πέλαγος.

Hoc & in fluvio, & in terra Philadelphi
Cypridis veneramini templum Arsinoës
Quam Dominam Zephereidis litoris
Primus nauarchus consecravit Callicrates
Quæ fœlicem navigationem dabit, ac tempestate media
Amplum supplicibus pingue faciet i.e. secundabit *mare.*

Quæ Catullo quoque memoratur hoc disticho:

Ipsa suum Zephyritis eo famulum legarat
Grata Canopeis incola littoribus.

De quo videsis Scaligerum in Catullum, & Turnebum Adversar. lib. 1. c. 7.

23 Ζῆλα, τόπος Ἀρμενίας.] Zela, locus Armeniæ, Zela neut. plur. quæ noster inquit fuisse locum Armeniæ; Strabo lib. 12. urbem vocat, quam in Zeletide ejusdem Armeniæ regione locat: Ἡ δὲ Ζηλῆτις ἔχει πόλιν Ζῆλα ἐπὶ χώματι Σεμιράμιδος τετειχισμένην, ἔχουσαν τὸ ἱερὸν τῆς Ἀναΐτιδος, ἥνπερ καὶ οἱ Ἀρμένιοι σέβονται. i.e. *Zeletis verò* [regio] *habet urbem Zela in aggere Semiramidis muro-cinctam, quæ habet Anaïtidis templum, quam & Armenii colunt.*

24 Ἡ * Ἀρτέμιδι Σάκαια.] Hæc sic legenda esse existimo ἐν ᾗ Ἀρτέμιδι Σάκαια. i.e. in qua urbe Dianæ *Sacæa*, id est festum sic dictum celebrabatur; ex Strabonis enim lib. 11. elucet Sacæa celebrari solita in hac urbe in honorem Anaïtidis. Sic enim ille: Καὶ τὸ τῆς Ἀναΐτιδος, καὶ τὸ τῶν συμβώμων θεῶν

Ἀρτέμιδι Σάκεα, λεγομένη καὶ αὐτὴ οὐδετέρως. A 25 Ἔστι καὶ Ζίηλα τρισυλλάβως, πόλις Καππαδοκίας, ἣν ἔκτισεν ὁ Νικομήδους υἱὸς Ζιήλας. Ὁ πολίτης, Ζιηλήτης.

ΖΗΛΟΣ[26], πόλις τῶν Ἑσπερίων Αἰθιόπων· Στράβων ἑκκαιδεκάτῃ. Ὁ πολίτης, B Ζηλίτης.

ΖΗΝΟΔΟΤΙΟΝ[27], πόλις Ὀσροήνης, πλησίον Νικηφορίου· Ἀρριανὸς Παρθικῶν δευτέρῳ. Τὸ ἐθνικὸν, Ζηνοδότιος, καὶ Ζηνοδοτιεὺς, καὶ Ζηνοδοτῖνος ἐπιχωρίως. C

ΖΗΡΑΝΙΟΙ, ἔθνος Θράκης· Θεόπομπος εἰκοστῷ πέμπτῳ. Καὶ Ζηρανία, ἐπὶ τῆς χώρας. Ἔφορος εἰκοστῷ ἑβδόμῳ.

ΖΗΡΥΝΘΟΣ[28], πόλις καὶ ἄντρον Ἑκάτης, ἐν Θρᾴκῃ. Λυκόφρων, D

Ζήρυνθος ἄντρον τῆς κυνὸς φανοῦς θεᾶς,
φησίν.

Ὁ πολίτης Ζηρύνθιος, καὶ Ζηρυνθίας.

ΖΙΠΟΙΤΙΟΝ, πόλις Βιθυνίας, ἀπὸ E Ζιποίτου βασιλέως. Τὸ ἐθνικὸν, Ζιποίτιος.

ΖΟΑΡΑ[29], πόλις Περσική. Οἱ οἰκοῦντες, Ζοαρῖται. Διονύσιος καὶ Ζοάρους αὐτοὺς φησιν,

A Dianæ *Sacea*, dicta & ipsa neutro genere. Est etiam Ziela trisyllabum, urbs Cappadociæ, quam condidit Zielas Nicomedis filius. Civis Zielites.

ZELUS, urbs Æthiopum occidentalium, B Strab. lib. 16. Civis, Zelites.

ZENODOTIUM, urbs Osroënæ prope Nicephorium, Arrianus Parthicorum lib. 2. Gentile, Zenodotius, & Zenodotieus, & Zenodotinus more-regionis-consueto. C

ZERANII, populi Thraciæ, Theopomp. lib. 25. Et Zerania, de regione, Ephorus lib. 27.

ZERYNTHUS, urbs, & antrum Hecates in Thracia. Lycophr. D

Zerynthus antrum canivoræ deæ,
inquit.

Civis, Zerynthius, & Zerynthias.

ZIPOETIUM, urbs Bithyniæ à Zipoeto rege. Gentile, Zipœtius. E

ZOARA, urbs Persica, incolæ, Zoaratæ, Dionysius *Zoaros* eos vocat Bassaricorum lib.

θεῶν ἱερὸν ἱδρύσαντο Ὠμανοῦ καὶ Ἀνανδράτου Περσικῶν δαιμόνων· ἀπέδειξάν τε πανήγυριν κατ᾽ ἔτος ἱεράν, τὰ Σάκαια ἣν μέχρι νῦν ἐπιτελοῦσιν οἱ τὰ Ζῆλα ἔχοντες· οὕτω γὰρ καλοῦσι τὸν τόπον. i.e. *Ibique Anaïtidis & eisdem-aris-gaudentium geniorum Persicorum Omani, & Anandrati templum posuerunt, & Sacæa; conventum per singulos annos sacrum statuerunt, quem etiam nunc celebrant, qui Zela tenent; ita enim vocant locum.* Quam Strabo *Anaitidem*, noster vocat *Dianam*; causam hujus festi late persequitur Strabo loco citato; ad hanc urbem J. Cæsar vicit Pharnacem Mithridatis illius celeberrimi filium, de qua victoria propter ejus celeritatem adeò gloriatus est, ut inter pompæ fercula titulum prætulerit horum verborum: VENI, VIDI, VICI. Hujus victoriæ meminere Dio lib. 42. Suet. in D. Jul. Cæs. Ad eamdem urbem vicerat Mithridates Triarium, eodem Dione auctore.

25 Ἔστι καὶ Ζίηλα τρισυλλάβως, πόλις Καππαδοκίας.] Celebrat nunc Ziela urbem Cappadociæ, quæ Plinio dicitur *nobilis clade Triarii & victoria C. Cæsaris.* Sed Dio Cassius & victoriam Cæsaris & cladem Triarii apud Armeniæ Ζέλειαν (sic *Zela* urbem, de qua nota 23. præcedenti egimus vocat) accidisse tradit lib. 42.

26 Ζῆλος, πόλις τῶν Ἑσπερίων Αἰθιόπων.] Zelus, urbs Æthiopum Hesperiorum ex Strabonis lib. 16. sed fallitur auctor noster. Strabo enim lib. 17. memorat Æthiopes *Hesperios*, i.e. *occiduos*: Ὑπὲρ ταύτης δ᾽ ἐστὶν ἐπὶ τῇ ἔξω θαλάσσῃ ἡ τῶν Ἑσπερίων καλουμένων Αἰθιόπων χώρα, κακῶς οἰκουμένη τὸ πλεόν. i.e. *Supra hanc* [Mauritaniam] *ad exterius mare est Æthiopum, qui* Hesperii *vocantur, regio magna ex parte male habitata.* Eidem eodem libro urbs Ζῆλις, non Ζῆλος, ut inquit, noster memoratur: Εἰς δὲ τὴν ἐκτὸς θάλατταν πλέουσιν ἀπὸ Λίγγος, πόλις ἐστὶ Ζῆλις, καὶ Τίγα, εἶτα τῶν Ἑπτὰ ἀδελφῶν μνήματα, καὶ τὸ ὑποκείμενον ὄρος ὄνομα Ἀβύλη, πολύθηρον, καὶ μεγαλόδενδρον. i.e. *A Linge in exterius mare navigantibus, civitas est Zelis, & Tiga, deinde Septem fratrum monumenta, & subjacens mons multis-feris, & magnis arboribus plenus.*

27 Ζηνοδότιον, πόλις Ὀσροήνης, πλησίον Νικηφορίου.] Zenodotium, urbs Osroënæ, prope Nicephorium ex Arrhiani Parthic. lib. 2. Utriusque meminit Dio Cassius lib. 40. qui has urbes in Mesopotamia videtur locare; aliqui enim Osroënem Mesopotamiæ, aliqui Syriæ adscribunt, utrasque Syria comprehendebat. Dionis sunt verba: Ταχὺ δὲ καὶ ὁ Κράσσος τά τε φρούρια καὶ τὰς πόλεις τὰς Ἑλληνίδας μάλιστα, τάς τε ἄλλας καὶ τὸ Νικηφόριον ὀνομαζόμενον, προσεποιήσατο. i.e. *Celeriter verò Crassus & castella & civitates recepit, Græcas præcipue, & alias, &* Nicephorium *nuncupatum.* Ac paulo infra: Πλὴν ὅτι οἱ Ζηνοδότιον οἰκήτορες μετεπέμψαντό τινας αὐτῶν, ὡς καὶ μεταστησόμενοι· ἐπειδὴ δὲ ἔνδον ἐγένοντο, ἀπέλαβόν τε αὐτοὺς καὶ διέφθειραν, καὶ διὰ τοῦτο ἀνέστησεν αὐτούς. i.e. *Soli incolæ Zenodotii, accersitis aliquibus eorum, quasi se in eorum fidem daturi, postquam intrà fuerunt, receptos obtruncarunt, atque propter hoc eos delevit.*

28 Ζήρυνθος, πόλις καὶ ἄντρον Ἑκάτης, ἐν Θρᾴκῃ.] Zerynthus, urbs & antrum Hecatæ in Thracia, ex Lycophrone. Hujus affert versum male sanum, qui apud Lycophronem sic legitur:

Ζήρυνθον ἄντρον τῆς κυνοσφαγοῦς θεᾶς
Λιπών.

Zerinthum antrum canivoræ deæ
Linquens.

Quare apud Stephanum pro Ζήρυνθος lege Ζήρυνθον, pro φησὶν lege λιπών. Quod est principium alterius versus. Apud utrumque pro κυνοσφανοῦς lege κυνοφάγου. Sic enim Lycophro vocat Hecaten, quod canis ei sacrificaretur, quemadmodum Juno apud Spartanos αἰγοφάγος, i.e. *caprivora* dicebatur, quod ipsi capra immolaretur. Zerinthium Apollinis celebrat Liv. 38. c. 41. *Eo die ad Hebrum flumen perventum est. Inde Æniorum fines præter Apollinis Zerinthium, quem vocant incolæ, templum superant. Alia angustiæ circa Tempyra excipiunt (hoc loco nomen est) nec minus confragosæ, quàm priores, sed quia nihil silvestre circa est, ne latebras quidem ad insidiandum præbent.* Et Zerynthia littora & Tempyra memorantur ab Ovidio Tristium lib. 1. Elegia 9. v. 19. & 21.

Inde levi vento Zerynthia littora nactis
Threïciam tetigit fessa carina Samon
Saltus ab hac terra brevis est Tempyra petenti.

29 Ζόαρα, πόλις Περσική.] Zoara, urbs Persica, scilicet Persarum ditionis. Namque Ptolemæus lib. 5. c. 17. eam inter mediterraneas Arabiæ Petrææ urbes numerat. Memoratur etiam Josepho de bello Judaico lib. 5. c. 5. juxta versionem Latinam.

A φησιν, ἐν τρίτῳ Βασσαρικῶν. 30 Ἔστι καὶ κώμη μεγάλη, Φρούριον ἐν Παλαιστίνῃ, ἐπὶ τῇ Ἀσφαλτίδι καλουμένῃ θαλάσσῃ Ζόαρα, οὐδετέρως. 31 Δηλοῖ δὲ τῇ Ἑβραίων φωνῇ τὸ μικρὸν, 32 ὅποι ὁ Λὼτ ἔφυγε, καὶ ἐσώθη ἀπὸ τῆς Σοδομιτικῆς ὀργῆς. Οἱ πολῖται τοῦ χωρίου, B Ζοαρηνοὶ, διὰ τὸν ἐγχώριον τύπον, καὶ Ζοαρᾶται. Οἱ γὰρ δύο τύποι Ἀράβιοι.

lib. 3. Est etiam vicus magnus, castellum in Palæstina juxta Asphaltidem mare, Zoara, neutro genere. Significat verò Hebræorum lingua parvum quò Lot fugit, ac salvus evasit à Sodomitica ira. Cives oppidi, Zoareni propter indigenarum consuetam formam, & Zoaratæ. Hæ enim duæ formæ sunt Arabicæ.

ΖΟΙΤΕΙΟΝ 33, πόλις Ἀρκαδίας· Παυσανίας ὀγδόῳ. 34 Λέγεται καὶ Ζείτειον, ἀπὸ Ζείτεως. Τὸ ἐθνικὸν παρὰ τὸ Ζοίτειον, Ζοι- C τειεύς· παρὰ δὲ τὴν Ζοίτειαν, Ζοιτεύς.

ZOETEUM, urbs Arcadiæ, Pausanias lib. 8. Dicitur etiam Ziteum, à Ziteo. Gentile, ab Zœtëum, Zœteeus, ab Zœtia vero, Zœteus.

ΖΟΜΒΙΣ, πόλις τῆς Μηδίας.

ZOMBIS, urbs Mediæ.

ΖΟΥΧΙΣ 35, πόλις Λιβύης περὶ τὴν Σύρτιν· Στράβων ἑκκαιδεκάτῃ. Ὁ πολίτης, Ζουχίτης.

ZUCHIS, urbs Libyæ circa Syrtim. Strab. lib. 16. Civis, Zuchites.

D

ΖΥΓΕΝΑ 36, νῆσος ἐν τῇ ἐρυθρᾷ θαλάσσῃ. Τὸ ἐθνικὸν, Ζυγενίτης· καὶ κτητικὸν, Ζυγενικός.

ZYGENA, insula in mari rubro. Gentile, Zygenites: poss. Zygenicus.

ΖΥΓΑΝΤΙΣ 37, πόλις Λιβύης· Ἑ- E καταῖος Ἀσίας περιηγήσει. Οἱ πολῖται Ζυγάντες, 38 οἵτινες τὰ ἄνθη συλλέγοντες, μέλι ποιοῦσιν, ὥστε μὴ λείπεσθαι τοῦ ὑπὸ τῶν μελισσῶν γινομένου, ὡς Εὔδοξος ὁ Κνίδιος ἐν ἕκτῳ γῆς περιόδου.

ZYGANTIS, urbs Libyæ, Hecatæus Asiæ Periegesi. Cives, Zygantes, qui flores colligentes, mel conficiunt, adeò ut non cedat ab apibus facto, ut Eudoxus Cnidius lib. 6. terræ periodi.

F

ΖΥΓΟΙ 39, πρὸς τῷ τῆς Ἀσίας Βοσπόρῳ. Στράβων ἑνδεκάτῃ. 40 Τούτων ἔοικε καὶ ἡ Ζυγόπο-

ZYGI, ad Asiæ Bosphorum. Strabo lib. undecimo. Horum videtur esse Zygopolis juxta

30 Ἔστι καὶ κώμη μεγάλη, Φρούριον ἐν Παλαιστίνῃ.] Nunc memorat vicum magnum, cum castello in Palæstina *Zoara* neut. plur. prope Asphaltidem mare (sic vocat *Lacum Asphaltiten*, quem alii *mare mortuum* dicunt) Hebraice צער *Tsoar* Geneseos c. 19. v. 22. Ζόωρ dicitur Josepho Antiquit. lib. 1. c. 12. Septuaginta senes vertunt Σηγώρ.

31 Δηλοῖ δὲ τῇ Ἑβραίων φωνῇ τὸ μικρόν.] Optime inquit nomen *Zoara* significare Hebræorum lingua, *parvum*; erat enim urbs parva, ac ideo sic vocata fuit, ut apparet ex Genesis capite versuque citato, cum antea *Belah* diceretur, ut constat ex ejusdem Genesis c. 14. v. 2.

32 Ὅποι ὁ Λὼτ ἔφυγε.] Zoara Palæstinæ castellum fuisse, quo fugit Lot, inquit, quod videtur desumpsisse ex Josephi Antiquit. lib. 1. c. 12. Διαφεύγει δὲ αὐτὸς μετὰ τῶν θυγατέρων εἰς βραχύ τι χωρίον καταφυγὼν, περιγραφὲν ὑπὸ τοῦ πυρός· Ζόωρ ἔτι καὶ νῦν λέγεται. Καλοῦσι γὰρ οὕτως Ἑβραῖοι τὸ ὀλίγον. i. e. *Fugit verò ipse una cum filiabus in parvum quemdam locum evadens circumscriptum ab igne; Zoor adhuc nunc dicitur; sic enim vocant Hebræi parvum.*

33 Ζοίτειον, πόλις Ἀρκαδίας.] Zœteum, urbs Arcadiæ, ex Pausaniæ lib. 8. memoratur, cui lib. citato dicitur Ζοίτιον, & Ζοίτια, neut. & fœmin. gen. ejus conditorem Zœteum Tricoloni filium fuisse inquit libro citato: Ζοιτίαν δὲ ἀπωτέρω μὲν Τρικολώνων πέντε που καὶ δέκα σταδίους, κειμένην δὲ οὐ κατ' εὐθὺ, ἀλλ' ἐκ Τρικολώνων ἐς ἀριστερὰν, Ζοιτέα οἰκίσαι τὸν Τρικολώνου λέγουσι. i. e. *Zœtiam verò longius à Tricolonis* x v *circiter stadiis, sitam verò non recto itinere, sed ex Tricolonis ad lævam, Zœteum condidisse dicunt.*

34 Λέγεται καὶ Ζείτειον.] In his verbis defecit, τὸ καὶ Ζοίτεια, de qua statim loquitur, ac si de ea loquutus fuisset.

35 Ζοῦχις, πόλις Λιβύης περὶ τὴν Σύρτιν.] Zuchis, urbs Libyæ circa Syrtin, ex Strabonis lib. 16. Hanc unà cum lacu cognomine memorat Strabo lib. 17. (non lib. 16. ut inquit noster) hisce verbis: Μετὰ δὲ τὴν Σύρτιν Ζοῦχίς ἐστι λίμνη σταδίων τετρακοσίων, στενὸν ἔχουσα εἴσπλουν, καὶ παρ' αὐτὴν πόλις ὁμώνυμος πορφυροβαφεῖα ἔχουσα, καὶ ταριχείας παντοδαπάς. i. e. *Post Syrtim verò est lacus Zuchis* cccc *stadiorum, angustum habens introitum, & juxta eum urbs ejusdem nominis purpuræ-tincturas & salsamenta omnigena habens.* Quare apud Stephanum pro ἑκκαιδεκάτῃ lege ἑπτακαιδεκάτῃ.

36 Ζύγενα, νῆσος ἐν τῇ Ἐρυθρᾷ θαλάσσῃ.] Zygena, insula in mari Rubro memoratur Ptolemæo lib. 6 c. 7. cui Ζύγαινα dicitur & inter insulas juxta sinum Arabicum locatur.

37 Ζυγαντὶς, πόλις Λιβύης.] Zygantis, urbs Libyæ ex Hecatæi Asiæ periegesi, cujus cives *Zygantes* dicebantur. Hos memorat Herodotus lib. 4. c. 194. cujus nota sequenti apponemus verba.

38 Οἵτινες τὰ ἄνθη συλλέγοντες, μέλι ποιοῦσιν, &c.] Zygantes mel conficere è floribus melle apum nihilo deterius refert ex Eudoxo Cnidio; Cujus rei meminit etiam Herodotus libro capiteque nota præcedenti citatis: Τούτων δὲ Ζύγαντες ἔχονται, ἐν τοῖσι μέλι μὲν πολλὸν μέλισσαι κατεργάζονται, πολλῷ δὲ ἔτι πλέον λέγεται δημιουργοὺς ἄνδρας ποιέειν· μιλτοῦνται δ' ὦν πάντες οὗτοι, καὶ πιθηκοφαγέουσι. i. e. *His finitimi sunt Zygantes, inter quos magnam copiam mellis apes conficiunt, sed multo majorem opifices viri facere dicuntur; minio vero omnes inficiuntur, ac simiis vescuntur.*

39 Ζυγοὶ, πρὸς τῷ τῆς Ἀσίας Βοσπόρῳ.] Zygi, populi juxta Bosporum Asiæ memorantur ex Strabonis lib. 11. cui eodem libro Ζυγοὶ & Ζύγιοι dicuntur, ut & reliqua hujus formæ nomina, veluti, Syri, Bœoti, Syrii, Bœotii.

40 Τούτων ἔοικε καὶ ἡ Ζυγόπολις, &c.] Zygorum seu Zygiorum urbem inquit fuisse Zygopolim juxta Trapezuntem ex Strabonis lib. 12. cujus sunt verba: Εἶτα τῆς Ἑρμωνάσσης πλησίον ἡ Τραπεζοῦς· εἶθ' ἡ Κολχίς· ἐνταῦθα δέ πού ἐστι καὶ Ζυγόπολις. i. e. *Deinde prope Hermonassen Trapezûs; deinde Colchis; hîc verò circiter est etiam Zygopolis.* Videlis L. Holsten. in Ortelium ultimo folio.

41 Zu-

γόπολις περὶ Τραπεζοῦντα· Στράβων δυοκαιδεκάτῃ. Τοῦ ζυγοὶ τὸ ἐθνικὸν, Ζυγιανός. A

juxta Trapezuntem, Strab. lib. 12. a Zygi gentile, Zygianus.

ΖΩΒΙΔΑΙ[41], ἔθνος πλησίον Καρμανίας. Κουάδρατος ἐν Παρθικῶν δευτέρῳ.

ΖΩΝΗ[42], πόλις Κικόνων. Ἑκαταῖος B Εὐρώπῃ. Τὸ ἐθνικὸν, Ζωναῖος.

ΖΩΣΤΗΡ[43], τῆς Ἀττικῆς ἰσθμὸς,[44] ὅπου φασὶ τὴν Λητὼ λῦσαι τὴν ζώνην, καθεῖσαν ἐν τῇ λίμνῃ λέσασθαι.[45] Ἐνταῦθα θύουσιν ἁλιεῖς Λητοῖ, καὶ Ἀρτέμιδι, καὶ Ἀπόλλωνι Ζωστηρίῳ. C Ὁ τοπίτης, Ζωστήριος. Τιμᾶται καὶ Ζωστηρία Ἀθηνᾶ ἐν Λοκροῖς τοῖς Ἐπικνημιδίοις.

ZOBIDÆ, gens prope Carmaniam. Quadratus Parthic. lib. 2.

ZONE, urbs Ciconum, Hecatæ. Europa. Gentile, Zonæus.

ZOSTER, Atticæ Isthmus, ubi ajunt Latonam solvisse zonam, ac dimissam in lacu lavisse. Hic piscatores Latonæ, & Dianæ, & Apollini Zosterio sacrificant. Loci-habitator, Zosterius. Colitur etiam Minerva Zosteria in Locris Epicnemidiis.

41 Ζωβίδαι, ἔθνος πλησίον Καρμανίας.] Zobidæ, gens prope Carmaniam ex Quadrati Parthicorum lib. 2. memorantur, quorum meminit Ptolemæus lib. 6. c. 5. sed hic Σωβίδας vocat: Μεθ' ἣν παρὰ τὴν Καρμανίαν, ἡ Ταβιηνὴ παρακειμένης ἔχουσα τοὺς Σωβίδας, i. e. *Post quam* [Articenen] *juxta Carmaniam, Tabiene adjacentes habens Sobidas.*

42 Ζώνη, πόλις Κικόνων.] Zone, urbs Ciconum. Fuere Cicones Thraciæ populi, quorum fœminæ Orpheum occiderunt, vel quod obscœni concubitus fuerit inventor, vel quod ab eo spretæ fuerint. Unde Virgil. Georgic. lib. 4. v. 520. canit:

> ——— *Spretæ Ciconum quo munere matres*
> *Inter sacra Deûm, nocturnaque orgya Bacchi*
> *Discerptum late juvenem sparsere per agros.*

Fœminæ verò, quæ Orgya Baccho celebrabant, vocabantur *Bassarides*, *Edonides*, *Euantes*, *Thyades*, *Mimallonides*, *Mænades*, & alia etiam nomina habebant, quorum non venit mihi in mentem; Zones verò urbis meminit Scylax in Thracia. Herodotus lib. 7. c. 59. eam locat prope Doriscum, ubi Xerxes suas recensuit copias: Τὰς μὲν δὴ νέας τὰς πάσας ἀπικομένας ἐς Δορίσκον, οἱ ναύαρχοι, κελεύσαντος Ξέρξεω, ἐς τὸν αἰγιαλὸν τὸν προσεχέα Δορίσκῳ ἐκόμισαν· ἐν τῷ Σάλη τε Σαμοθρηΐκη πεπόλισται πόλις, καὶ Ζώνη. i. e. *Omnes naves Doriscum appulsas, navarchi, jubente Xerxe, ad litus Dorisco adhærens advexerunt: ubi Sale, Samothracia urbs sita est, & Zone.*

43 Ζωστὴρ, τῆς Ἀττικῆς ἰσθμός.] Zoster, Atticæ isthmus. Memoratur Herodoto lib. 8. c. 107. & Straboni, ex cujus lib. 9. sunt, quæ sequuntur: Μεταξὺ δὲ τῶν λεχθέντων δήμων, μακρὰ ἄκρα πρώτη μετὰ τοὺς Αἰξωνέας Ζωστήρ. i. e. *Inter dictos populos, longum promontorium primum post Æxonenses est Zoster.*

44 Ὅπου φασὶ τὴν Λητὼ λῦσαι τὴν ζώνην, &c.] Petit etymologiam Zosteris, populi & Isthmi Atticæ à fabula Latonæ, cujus etiam, sed alio modo ac noster refert, meminit Pausanias lib. 1. Τεκεῖν μὲν οὐ Λητὼ τοὺς παῖδας ἐνταῦθα οὔ φασι, λύσασθαι δὲ τὸν ζωστῆρα ὡς τεξομένην, καὶ τῷ χωρίῳ διὰ τοῦτο γενέσθαι τὸ ὄνομα. i. e. *Peperisse quidem hic Latonam filios non dicunt, solvisse verò zonam, velut parituram, & ideo loco nomen impositum fuisse.*

45 Ἐνταῦθα θύουσι ἁλιεῖς Λητοῖ, καὶ Ἀρτέμιδι, &c.] In Isthmo & populo Atticæ Zostere sacrificare piscatores inquit Latonæ, Dianæ & Apollini Zosterio, quia in hoc populo ad mare erat ara his numinibus dicata, auctore Pausania, lib. 1. Ἐν Ζωστῆρι δὲ ἐπὶ θαλάσσῃ καὶ βωμὸς Ἀθηνᾶς, καὶ Ἀπόλλωνος, καὶ Ἀρτέμιδος, καὶ Λητοῦς. i. e. *Zostere verò ad mare est etiam ara Minervæ, & Apollinis, & Dianæ, & Latonæ.*

H.

ἨΔΟΙ, ἔθνος Σκυθικόν· Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ. A

ἨΔΥΜΗ πόλις Καρίας. Τὸ ἐθνικὸν Ἠδυμαῖος. B

ἨΔΩΝΟΙ[1], ἔθνος Θρᾴκης, ἀπὸ Ἠδωνοῦ, τοῦ Μύγδονος ἀδελφοῦ. Καὶ τὸ θηλυκὸν Ἠδωνὴ, καὶ Ἠδωναί. Λέγεται καὶ Ἠδωνεὺς, καὶ Ἠδωνιάτης. C

ἨΕΤΙΩΝΕΙΑ[2], οὕτως ἡ ἑτέρα τοῦ Πειραιέως

H.

EDI, gens Scythica, Hecatæ. Europa.

EDYME, urbs Cariæ. Gentile, Edymæus.

EDONI, populi Thraciæ ab Edono, Mygdonis fratre, fœmin. Edone, & Edonæ. Dicitur etiam Edoneus, & Edoniates.

EETIONIA, sic vocabatur alterum Piræei

1 Ἠδωνοὶ, ἔθνος Θρᾴκης.] Edoni, gens Thraciæ, quorum nomen deducit noster ab Edone Mygdonis fratre, alii verò ab Edone Thraciæ monte, à quo fœminæ illæ, quæ sacra Bacchi furentes celebrabant *Edonides* dictæ fuere, cujus meminit Virgilius Æneid. lib. 12. v. 365.

> *Ac velut Edoni Boreæ cum spiritus alto*
> *Insonat Ægæo, sequiturque ad littora fluctus,*
> *Qua venti incubuere, fugam dant nubila cœlo:*
> *Sic Turno, quacunque viam secat, agmina cedunt,*
> *Conversæque ruunt acies.*

2 Ἠετιώνεια, οὕτως ἡ ἑτέρα τοῦ Πειραιέως ἄκρα.] Eetionia, erat alterum Piræei promontorium, nomen invenit ab Eetione, de qua videsis Thucydidem lib. 8. *arcem Piræei* vocat Harpocratio, scilicet erat promontorium cum arce ejusdem nominis.

3 Ἠιών

ραιέως ἄκρα, ἀπὸ Ἠετίωνος. Τὸ ἐθνικὸν, Ἠετιών. A

Piræei promontorium, ab Eetione. Gentile, Eetion, onis.

ΗΙΩΝ [3], πόλις ἐν Χερρονήσῳ, ὡς Θουκυδίδης. Τὸ ἐθνικὸν, Ἠϊονεύς. Ἔστι καὶ ἄλλη πρὸς τῇ Πιερίᾳ. Τὸ ἐθνικὸν ταύτης, Ἠϊονίτης. B

EION, onis, urbs in Chersoneso, ut Thucyd. Gentile, Eioneus. Est etiam alia ad Pieriam. Gentile hujus, Eionites.

ΗΛΑΚΑΤΑΙΟΝ, ὄρος Θεσσαλίας, ὅπου καὶ Διὸς Ἠλακαταίου ἱερόν. Τὸ ἐθνικὸν, Ἠλακαταιεύς· καὶ Ζεὺς Ἠλακατεύς. C

ELACATÆON, mons Thessaliæ, ubi & Jovis Elacatæi templum. Gentile, Elacatæeus, & Jupiter Elacateus.

ΗΛΕΚΤΡΙΔΕΣ [4], νῆσοι ἐν αἷς εἰσι δύο ἀνδριάντες, Δαιδάλου καὶ Ἰκάρου. ταύτας δὲ τὰς νήσους φασὶ κατὰ τὸν Ἠριδανὸν ποταμὸν προσκεχωρηκέναι. Ἔστι δὲ καὶ λίμνη πλησίον τοῦ ποταμοῦ, ὕδωρ ἔχουσα θερμόν· ὀσμὴ δὲ ἀπ᾽ αὐτῆς βαρεῖα καὶ χαλεπὴ ἀποπνεῖ, καὶ οὔτε ζῶον πίνει ἐξ αὐτῆς, οὔτε ὄρνεον ὑπερίπταται, ἀλλὰ πίπτει, καὶ ἀποθνήσκει. Ἔστι δὲ ὁ κύκλος στάδια διακόσια τὸ εὖρος. Καὶ μυθολογοῦσι, Φαέθοντα κεραυνωθέντα πεσεῖν ἐκεῖ· εἶναι δὲ ἐκεῖ καὶ αἰγείρους πολλὰς, ἐξ ὧν πίπτει τὸ καλούμενον ἤλεκτρον, ὅμοιον κομμιδίῳ, διὰ τὸ σκληρύνεσθαι ὡς λίθον. Οἱ κατοικοῦντες, Ἠλεκτρῖται· πρὸς τὸν τύπον Ἠλεκτρινοὶ, διὰ τὸ ἐπιχώριον. D E

ELECTRIDES insulæ, in quibus sunt duæ statuæ, Dædali, & Icari; has verò insulas ajunt juxta Eridanum fluvium sitas fuisse. Est verò & lacus prope fluvium, habens aquas calidas; odor verò ab ea gravis, & noxius exhalat. Quare, nec ullum animal ex ea bibit nec avis ulla supervolat, sed cadit, & moritur. Cujus circuitus est stadiorum ducentorum latitudine; ac fabulantur, Phaethontem fulmine percussum illic cecidisse; illic verò multas nigras populos esse, ex quibus cadit, quod vocatur *electrum*, gummi parvo simile, quod lapidis instar duretur; incolæ, Electritæ, & juxta formam, Electrini, propter regionis consuetudinem.

ΗΛΙΑΙΑ [5], δικαστήριον Ἀθηναίων, παρὰ τὸ ἅλις. Δεύτερον παράγωγον, ἁλία, καὶ Ἡλιαία. Ἔστι δὲ τὸ μέγα δικαστήριον, τὸ ἐκ τῶν τεττάρων ἡλιασμένον δικαστηρίων, ἐκ πεντακοσίων, καὶ πεντήκοντα, καὶ διακοσίων, καὶ ἑκα- F

HELIÆA, tribunal Atheniensium ab ἅλις, i. e. *satis, abunde, coacervatim.* Secundum paragogon ἁλία, i.e. *congregatio*, & *hinc* ἡλιαία, i.e. *heliæa.* Est verò magnum judicium ex aliis quatuor congregatum, scilicet ex 500. & ex 50. & ex 200. & ex 100. qui verò divulgabantur, dicebantur He-

3 Ἠιὼν, πόλις ἐν Χερρονήσῳ.] Eïon, urbs in Chersoneso ex Thucydide, qui eam memorat lib. 4. Κατὰ δὲ τὸν αὐτὸν χρόνον Σιμωνίδης Ἀθηναίων στρατηγὸς Ἠϊόνα τὴν ἐπὶ Θρᾴκης Μενδαίων ἀποικίαν, πολεμίαν δὲ οὖσαν ξυλλέξας, Ἀθηναίους τε ὀλίγους ἐκ τῶν φρουρίων, καὶ τῶν ἐκείνῃ συμμάχων πλῆθος προδιδομένην κατέλαβε, &c. i. e. *Per idem tempus Simonides Atheniensium dux, collectis paucis Atheniensium ex præsidiis, & sociorum illic habitantium multitudine, Eïonem in Thracia Mendæorum coloniam, hostilem urbem per proditionem cepit, &c.* Ex eodem verò Thucydide lib. 4. constat ad Strymonem fluvium sitam fuisse, *Rendina* autem à recentioribus Græcis vocatur, auctore Philippo Ferr. Alexandrino in suo lexico Geographico.

4 Ἠλεκτρίδες, νῆσοι ἐν αἷς εἰσι, &c.] Electrides, insulæ juxta Eridanum fluvium, nomen adeptæ ab electro, memorantur. Sed nullas hujusmodi insulas fuisse circa *Eridanum*, id est *Padum* Italiæ fluvium testatur Plinius lib. 37. c. 2. Glessarias verò insulas in mari Germanico *Electrides* vocatas fuisse, quod ibi electrum nasceretur, refert idem auctor lib. 4. c. 16. *Et ab adverso in Germanicum mare sparsæ* Glessariæ, *quas* Electrides *Græci recentiores appellavere, quod ibi electrum nasceretur.* Electrum vocabant Germani *glessum*, teste Tacito, & Plinio. Andreas Althamerus in suis commentariis in C. Tacitum de moribus Germanorum ait: *Glessum veteres Germani appellarunt* succinum, *ob nitorem, quod instar vitri luceat, quam vocem vernaculus Germanorum sermo etiamnum retinet, vitrum enim* glas, *&* glesser *apellant.* Nondum convenit inter scriptores, quænam fuerint hæ insulæ, nec olim inter veteres conveniebat, quibus in terris electrum nasceretur, de quibus libet apponere verba Plinii ex ejus lib. 37. c. 2. *Super omnes est Sophocles Tragicus poëta, quod equidem miror tanta gravitate cothurni, & præteritæ vitæ fama, aliâs principe loco genitus Athenis, rebus gestis, exercitu ducto, hic ultra Indiam fieri dixit è lachrymis Meleagridum avium Meleagrum deflentium, quod & credidisse eum, vel sperasse alii persuadere posse, quis non miretur, quamve pueritiam tam imperitam posse reperiri, quæ avium ploratus annuos credat, lachrymasve tam grandes, avesque è Græcia, ubi Meleager periit, ploratum isse in Indos. Quid ergo? non multa æque fabulosa produnt poëtæ? sed hoc ea in re, quæ quottidie invehatur, atque abundet, & hoc mendacium coarguat, serio quemquam dixisse, summa hominum contentio est, & intoleranda mendaciorum impunitas.* Sed idem auctor subsequenti capite inquit, certum esse in insulis septemtrionalis Oceani gigni, & à Germanis glessum appellari. Olim infantibus alligari succinum pro amuleto solebat, atque eadem de causa Poppæam Neronis uxorem inter capillos id gestasse memini me legisse, nescio apud quem auctorem. Reliqua, quæ de his insulis & electro affert noster, redolent Græcorum nugas & poëtarum figmenta, quæ jam coarguit Plinius libro capiteque supra dicto.

5 Ἡλιαία, δικαστήριον Ἀθηναίων.] Heliæa, fuit tribunal Atheniensium, omnium Athenis maximum, auctore Pausania lib. 1. cujus judices *Heliastæ* dicebantur. Eorum numerum aliter refert noster; ac Suidas, & Harpocration, qui suo loco asserunt, hoc δικαστήριον habuisse duo millia Judicum, & adhuc amplius. Tot judices non solum Athenas & Atticam, sed etiam totum terrarum orbem poterant judicare; hæc & hujusmodi alia sunt certa vanitatis Græcorum documenta. Ejus etymologiam deducit noster παρὰ τὸ ἅλις, i. e. *satis, abunde, coacervatim.* Suidas vero παρὰ τὸ ὑπὸ τοῦ ἡλίου βάλλεσθαι, i. e. *quod à sole feriretur.* Erat enim in subdiali loco.

6 Ἡλιών

ἐκαλον. Οἱ δὲ ἐκφερόμενοι, ἐλέγοντο Ἡλιασαί· ἐκ γὰρ τοῦ ἅλις, ἁλία γίγνεται. Καὶ ὡς βία βιάζω, καὶ αἰτία αἰτιάζω, οὕτως ἁλία ἁλιάζω· καὶ Ἁλιαστὴς, ὡς δικαστὴς, καὶ Ἡλιαστής· καὶ κτητικὸν Ἡλιαστικὸς, παρὰ τὸ ἡλιαστής. A B

ἩΛΙΟΥΠΟΛΙΣ [6], πόλις Αἰγύπτου, [7] ἣν ἔκτισεν Ἀκτὶς ὁ ἡλι * ῥόδης· [8] Ἡρόδοτος δευτέρα. Ἔστι καὶ Θράκης, καὶ τῆς ἀρωματοφόρου, ἀπὸ τῆς Αἰγυπτίας. Καὶ δύο ἐν Σάρδεσι. [9] Καὶ ἡ Κόρινθος Ἡλιούπολις ἐλέγετο, εἶτα Πάγος, καὶ οὕτως Ἐφύρη. [10] Ἔστι καὶ ἐν Φοινίκη. Ὁ πολίτης, Ἡλιοπολίτης. C

ἮΛΙΣ [11], πόλις [12] πρὸς τῇ Αἰγυπτίᾳ Ὀλυμ-

Heliastæ, ex ἅλις enim, i.e. *satis*, *abunde*, *coacervatim* fit ἁλία, i. e. *coacervatio*, *congregatio*, *cœtus*, ac ut à βία, i.e. *vis*, fit βιάζω, i.e. *vim infero*, & ut ab αἰτία, i.e. *culpa*, *causa*, fit αἰτιάζω, i.e. *culpam tribuo*, sic ab ἁλία, i.e. *congregatio*, fit ἁλιάζω, i.e. *congrego*, & ἁλιαστὴς, i. e. *haliastes*, ut δικαστὴς, i. e. *judex*, & *Heliastes*. Et possess. Heliasticus ab Heliastes.

HELIOPOLIS, urbs Ægypti, quam condidit Actis. * ...... Herodotus lib. 2. Est & Thraciæ, & aromatiferæ, ab Ægyptia, & duæ in Sardibus. Corinthus quoque, *Heliopolis* dicebatur, deinde Pagos, ac sic Ephyre. Est & alia in Phœnicia. Civis, Heliopolites.

ELIS, urbs juxta Ægyptiam Olympiam, ab

6 Ἡλιούπολις, πόλις Αἰγύπτου.] Heliupolis, id est, *Solis urbs*, fuit urbs Ægypti, quam Græci *Thebas* vocabant, ut refert Diodorus Siculus Bibliothecæ Hist. lib. 1. Μετὰ δὲ ταῦτα καταστάθεντος βασιλέως Βουσίριδος, καὶ τῶν τούτου πάλιν ἐκγόνων ὀκτὼ, τὸν τελευταῖον ὁμώνυμον ὄντα τῷ πρώτῳ φασὶ κτίσαι τὴν ὑπὸ μὲν Αἰγυπτίων καλουμένην Διὸς πόλιν τὴν μεγάλην, ὑπὸ δὲ τῶν Ἑλλήνων Θήβας. Τὸν μὲν οὖν περίβολον αὐτῆς ὑποστήσασθαι σταδίων ἑκατὸν καὶ τεσσαράκοντα, οἰκοδομήμασι δὲ μεγάλοις καὶ ναοῖς διαπρεπέσι καὶ τοῖς ἄλλοις ἀναθήμασι κοσμῆσαι θαυμαστῶς, ὁμοίως δὲ καὶ τὰς τῶν ἰδιωτῶν οἰκίας, ἃς μὲν τετρωρόφους, ἃς δὲ πεντωρόφους κατασκευάσαι· καὶ καθόλου τὴν πόλιν εὐδαιμονεστάτην οὐ μόνον τῶν κατ᾽ Αἴγυπτον, ἀλλὰ καὶ τῶν ἄλλων πασῶν ποιῆσαι, &c. i. e. *Post hæc verò Busiridem in regem erectum fuisse, & ejus nepotes octo post eum, quorum postremum ejusdem nominis cum primo, magnam illam urbem condidisse dicunt quam Ægyptii Diospolin, id est, Jovis urbem, Græci verò* Thebas *nuncupant. Ambitum ipsum fuisse ferunt* CXL *stadiorum, magnis ædificiis, & decoris templis & aliis donariis ornasse mirum in modum, eodem modo & privatorum domos, alias ad quartam, alias ad quintam contignationem usque construxisse, atque denique urbem beatissimam non solum Ægyptiarum, sed aliarum omnium fecisse; ideò cum fama propter ejus opum & potentiæ magnitudinem ubique locorum increbuisset, ejus quoque meminisse Poëtam dicunt.* Poëta vero, id est, Homerus ejus meminit Il. 9. v. 381.

———— οὐδ᾽ ὅσα Θήβας
Αἰγυπτίας, ὅθι πλεῖστα δόμοις ἐν κτήματα κεῖται
Αἵ θ᾽ ἑκατόμπυλοί εἰσι, διηκόσιοι δ᾽ ἀν᾽ ἑκάστην
Ἀνέρες ἐξοιχνεῦσι σὺν ἵπποισι καὶ ὄχεσφιν
———— *neque quot Thebas*
Ægyptias, ubi multæ in domibus opes reconditæ jacent
Quæque centum-portas habent, ducenti autem per singulas
Viri egrediuntur cum equis & curribus.

7 Ἣν ἔκτισεν Ἀκτὶς ὁ ἡλι * ῥόδης.] Hic locus sic videtur mihi restituendus: ἣν ἔκτισεν Ἀκτὶς ὁ Ἡλίου παῖς, καὶ Ῥόδου. i. e. *quam condidit Actis Solis & Rhodi filius.* Namque apud Diodorum Bibliothecæ Historicæ lib. 5. memini me legere Actim fuisse filium Solis ex Rhodo Neptuni filia, à qua insulæ Rhodo nomen: Ἥλιον δὲ κατὰ μὲν τὸν μῦθον ἐρασθέντα τῆς Ῥόδου, τήν τε νῆσον ἀπὸ αὐτῆς ὀνομάσαι ῥόδον, καὶ τὸ ἐπιπολάζον ὕδωρ ἀφανίσαι. i. e. *Sol verò secundum fabulam Rhodi amore captus & insulam ab ea nominavit Rhodum, & innatantem aquam exsiccavit.* Ac paulò infra memorat ejus septem filios, inter quos est Actis, quorum nomina sunt, *Ochimus*, *Cercaphus*, *Macar*, *Actis*, *Tenages*, *Triopas*, & *Candalus*; condidisse verò *Actina Heliupolim* de nomine patris nomine imposito auctor est idem auctor eodem libro: Ἀκτὶς δ᾽ εἰς Αἴγυπτον ἀπάρας ἔκτισε τὴν Ἡλιούπολιν ὀνομαζομένην, ἀπὸ τοῦ πατρὸς θέμενος τὴν προσηγορίαν. i. e. *Actis verò in Ægyptum profectus* Heliupolim *condidit, patris nomine imposito.*

8 Ἡρόδοτος δευτέρα.] Sæpe meminit Herodotus lib. 2. Heliupolis Ægypti urbis, apud quem Thebæ, & Heliupolis sunt diversæ urbes, ad utrasque enim inquit se contulisse: Καὶ δὴ καὶ ἐς Θήβας τε καὶ ἐς Ἡλιούπολιν αὐτέων εἵνεκεν ἐτραπόμην, ἐθέλων εἰδέναι εἰ συμβήσονται τοῖσι λόγοισι τοῖσι ἐν Μέμφι. Οἱ γὰρ Ἡλιουπολῖται λέγονται Αἰγυπτίων εἶναι λογιμώτατοι. i. e. *Quin etiam Thebas & Heliupolim harum ipsarum rerum gratiâ me contuli, volens scire, numquid convenirent cum iis, quæ mihi* Memphi *dicta fuerant. Heliopolitæ enim dicuntur esse Ægyptiorum disertissimi.* Sed hæc non obstant Diodori sententiæ, quæ fulcitur Homeri auctoritate, cui Thebæ Ægyptiæ *Hecatompyli* dicuntur. Unde Juv. Satyra 15. v. 6. inquit quoque:

Atque vetus Thebe centum jacet obruta portis.

Ab Heliopoli dicitur Heliopolites Nomos, ubi apud Eusebium Chronic. Canone, Onias Ptolemæo rege permittente, urbem & templum Hierosolymitanis simile condidisse fertur.

9 Καὶ ἡ Κόρινθος Ἡλιούπολις ἐλέγετο.] Corinthus *Heliupolis*, id est *Solis-urbs* dicebatur, scilicet, quod esset Sacra Soli, ut videre est ex Diodori lib. 5. Ἀκολούθως δὲ τούτοις νομισθῆναι τὴν νῆσον ἱερὰν Ἡλίου, καὶ τοὺς μετὰ ταῦτα γενομένους Ῥοδίους, διατελέσαι περιττότερον τῶν ἄλλων θεῶν τιμῶντας τὸν Ἥλιον. i. e. *Consentaneum verò his existimari insulam sacram Soli, & natos postea Rhodios coluisse præ aliis Diis Solem.* Eadem de causa existimandum est Πάγος quoque *Corinthum* dictam, quod Sol exsiccaverit innatantem aquam, ac ita terra compacta fuerit, ut patet ex ejusdem Diodori verbis nota 9. præcedenti allatis, de *Ephyre* verò, sic enim etiam *Corinthus* vocata fuit. Videsis quæ suo loco annotavimus.

10 Ἔστι καὶ ἐν Φοινίκη.] De Heliopoli Phœniciæ loquitur Anonymus, quem vulgavit Gothofredus in Hexegesi totius mundi §. 10. Ἡλιόπολις, ἡ πλησιάζει τῷ Λιβάνῳ ὄρει, γυναῖκας εὐμόρφους βόσκει, ἃς παρὰ πάντων ὀνομάζονται, Λιβανώτιδας, ὅπου τὴν Κύπριν μεγαλύνως σέβουσι· φασὶ γὰρ αὐτὴν ἐκεῖ οἰκεῖν, καὶ ταῖς γυναιξὶ τὴν χάριν τῆς εὐμορφίας διδόναι. i.e. *Heliopolis, quæ propinqua est Libano monti, mulieres formosas alit, quæ ab omnibus nominantur* Libanotides, *ubi Cyprin* [Venerem] *magnifice colunt; dicunt enim eam illic habitare, & mulieribus gratiam formæ dare.*

11 Ἦλις, πόλις.] Elis, fuit urbs Eliæ, regionis maritimæ, quæ inter Achaiam & Messeniam erat, atque ad mediterraneam partem, quæ ad Arcadiam juxta Pholoën, & Azanes, & Parrhasios attingebat, auctore Strabone lib. 8. Νῦν μὲν δὴ πᾶσαν Ἠλείαν ὀνομάζουσι, τὴν μεταξὺ Ἀχαιῶν τε καὶ Μεσσηνίων παραλίαν ἀνέχουσαν εἰς τὴν μεσόγαιαν τὴν πρὸς Ἀρκαδίᾳ τῇ κατὰ Φολόην, καὶ Ἀζᾶνας, καὶ Παρρασίους. i. e. *Nunc quidem totam* Eliam *nominant oram maritimam inter Achæos & Messenios attingentem ad mediterraneam juxta Arcadiam secundum Pholoën, & Azanes, & Parrhasios.* In hac igitur regione locat Strabo Elidem, quam ætate Homeri nondum fuisse conditam refert eodem libro: Ἦλις δὲ ἡ νῦν πόλις οὔπω ἔκτιστο καθ᾽ Ὅμηρον, ἀλλ᾽ ἡ χώρα κωμηδὸν ᾠκεῖτο· ἐκαλεῖτο δὲ κοίλη Ἦλις ἀπὸ τοῦ συμβεβηκότος. Τοιαύτη γάρ ἐστιν ἡ πλείστη ἀρίστη. ὀψὲ δὲ ποτε συνῆλθον εἰς τὴν νῦν πόλιν τὴν Ἦλιν, μετὰ τὰ Περσικὰ, &c. i. e. *Elis verò, quæ nunc est urbs nondum condita erat ætate Homeri, sed regio per pagos incolebatur. Vocabatur autem Cæle* [Cava] Elis *ab eventu; hujusmodi enim est maxima & optima* [ejus pars,] *Serò tandem convenerunt in eam urbem, quæ nunc* Elis *post tempora Persica.*

12 Πρὸς τῇ Αἰγυπτίᾳ Ὀλυμπίᾳ.] Esse Elidem prope Ægyptiam Olympiam inquit; nescio quare *Olympiam* vocet *Ægyptiam*, nisi putes Ægyptios Arcadiæ, quos memorat Pausanias lib. 8. aliquid habuisse commune cum Olympia; apud

Ὀλυμπία, 13 ἀπὸ Ἠλείου τοῦ Ταντάλου παιδός. 14 Ἔστι καὶ ἄλλη Ἀρκαδίας. Καὶ τρίτη, Ἱσπανίας. Ὁ πολίτης ἀπὸ τοῦ Ἤλιδος γενικῆς, ἀναλόγως Ἠλίδειος, ὡς Ἀδωνίδειος, καὶ Εὐπολίδειος· καὶ κτητικῷ τύπῳ καθ' ὕφεσιν τοῦ δ Ἠλίειος, καὶ Ἠλεῖος. Ἀφ' οὗ Ἀλεῖος ὁ Ζεύς. Τρύφων δέ φησιν, ὅτι Ἠλιέος, καὶ Ἠλιεῖος, καὶ Ἠλεῖος. 15 Ὅμηρος δ' Ἐπειοὺς αὐτούς φησι, 16 καὶ κτητικῶς λέγεται Ἠλιακός. Λέγεται καὶ πατρωνυμικῶς Ἠλιάδαι, λέγεται καὶ Ἠλιδία, ὡς Ψωφιδία, καὶ Ἀρκαδία, ἀπὸ γενικῆς. Καὶ ἐπίρρημα, Ἠλιδίαθεν. Τὸ δὲ Ἠλεῖος, καὶ θηλυκῶς φασιν.

ab Eleo Tantali filio. Est & alia, Arcadiæ, & tertia, Hispaniæ. Civis, ab Elidis genitivo analogice, Elidius, ut Adonidius, ut Eupolidius, & possessiva forma adempto *d.* Elieus, & Eléus, à quo Jupiter Aléus; Tryphon verò inquit, dicendum esse Elieus, & Elieius & Eléus; Hom. autem *Epeos* ipsos vocat, & possessiv. dicitur Eliacus. Dicitur etiam patronymice, Eliadæ, necnon, Elidia, ut Psophidia, & Arcadia, à genitivo. Est & adverb. ex Elid. Eleus verò seu Elius & fœm. gen. dicitur.

ἨΛΩΝΗ 17, πόλις Περραιβική. 18 Ὅμηρος,

Ὄρθην Ἠλώνην τε. —

19 Νῦν δὲ Λειμώνη, διὰ τὸ ἐν αὐτῇ λειμῶνα. Τὸ ἐθνικὸν, Ἠλωναῖος.

ELONE, urbs Perrhæbica, Homerus:

Orthen, Elonenque —

Nunc verò dicitur Limone, à prato, quod in ea est. Gentile, Elonæus.

ἩΜΑ- EMA-

apud Strabonem verò lib. 8. Elis, Pissatis regio, cujus Olympia erat pars & Triphylia, & Cauconum regio simul memorantur: Οὕτω δὲ καὶ ἡ Ἦλις ἐκ τῶν περιοικίδων συνεπολίσθη μία τούτων * Ῥεῖ δὲ διὰ τῆς πόλεως ὁ Πηνειὸς ποταμὸς παρὰ τὸ γυμνάσιον αὐτῆς· ἔπραξαν δὲ τοῦτο Ἠλεῖοι χρόνοις ὕστερον πολλοῖς τῆς εἰς αὐτοὺς μεταστάσεως τῶν χωρίων τῶν ὑπὸ τῷ Νέστορι. Ἦν δὲ ταῦτα ἥ τε Πισσᾶτις ἧς ἡ Ὀλυμπία μέρος, καὶ ἡ Τριφυλία, καὶ ἡ τῶν Καυκώνων. i.e. *Sic verò etiam Elis ex circumhabitatis pagis in urbem coaluit * Per urbem Peneus amnis defluit propter gymnasium ipsius, quod Elei fecere multò post tempore, quam ad eos convenerunt pagani illi locorum, quæ Nestori paruerunt; ea autem erant Pissatis, cujus Olympia pars, & Triphylia, & Cauconum regio.*

13 Ἀπὸ Ἠλείου τοῦ Ταντάλου παιδός.] Elidem Eliæ regionis urbem ab Eleo Tantali filio, seu conditam, seu nomen habuisse innuit. Pausanias, cui major fides his in rebis adhibenda est, inquit lib. 5. Oxylum ex aliis pagis ampliorem reddidisse Elin: Λέγεται δὲ ὡς καὶ τοὺς ἀνθρώπους ἐκ τῶν κωμῶν ὅσοι τοῦ τείχους οὐ πολὺ ἀφεστήκεσαν, κατελθεῖν ἔπεισεν ἐς τὴν πόλιν· καὶ πλήθει τε οἰκητόρων, καὶ μείζονα καὶ εὐδαιμονεστέραν ἐς τὰ ἄλλα ἀπέφηνε τὴν Ἦλιν. i.e. *Dicitur* [Oxylus] *incolis ex circumvicinis pagis, qui non multò à muris distabant, persuasisse, ut in urbem convenirent; & multitudine incolarum, & majorem & beatiorem reddidisse Elin.* Eadem tradit Ephorus apud Strabonem lib. 10.

14 Ἔστι καὶ ἄλλη Ἀρκαδίας.] Elidis Arcadiæ nulla apud alios, quod sciam, fit mentio; ego sanè existimo Elidem Eliæ, & Elidem Arcadiæ eamdem fuisse urbem, quoniam post Eliam sequebatur statim Arcadia, ut videre est ex Strabonis & Pausaniæ libris citatis & ex Scylace in Ἀρκαδία: Μετὰ δὲ Ἦλιν Ἀρκαδία ἔθνος ἐστίν. i.e. *Post Elin Arcadia gens est.*

15 Ὅμηρος δ' Ἐπειοὺς αὐτούς φησι.] Inquit noster, Homerum *Eleos* vocare *Epeos.* Videtur respexisse ad Odyss. v. v. 275.

Ἠ' εἰς Ἤλιδα δῖαν, ὅθι κρατέουσιν Ἐπειοί.

Aut in Elida divinam, ubi dominantur Epei.

Id etiam nos docet Plinius lib. 4. c. 5. *Inde* Eleorum *ager, qui antea* Epei, *vocabantur, ipsa Elis in mediterraneo, & à Pylo* XII M. *pass. intus delubrum Olympii Jovis ludorum claritate fastos Græciæ complexum.* Fuit Elis fano delubroque Olympii Jovis, & ipso quidem simulachro (quod Phidiæ opus erat) maximè nobilis, teste Mela lib. 2. c. 3. ad cujus fanum cum aliquando venisset Dionysius tyrannus, aureum ei detraxit amiculum, grandi pondere, quo Jovem ornarat Gelo tyrannus, cavillatus æstate grave esse aureum amiculum, hyeme frigidum, eique laneum pallium infecit, cum id esse ad omne anni tempus, diceret, ut refert M. T. C. de Nat. Deorum lib. 3. Jupiter hic Olympius dicebatur, quod in urbe Olympia coleretur, à qua ludi illi totius Græciæ celeberrimi in ejus honorem *Olympia* vocati fuerunt, olim ab Hercule, vel ut alii ab Eleo instituti; hinc Virg. Georgic. lib. 3. v. 202.

Hic vel ad Elei metas, & maxima campi
Sudabit spatia, & spumas aget ore cruento.

Horum ludorum fama adeò precrebuit, ut ab eis Græci, sicut à consulibus Romani, annos computarent. Quinto quoque anno celebrabantur, quod temporis spatium, *Olympias* dicebatur. Qui in his ludis vincebat *Olympionices* nuncupabatur, & olea, seu oleastro coronabatur; gloriosius verò erat hîc vincere, quam Romæ triumphasse.

16 Καὶ κτητικῶς λέγεται Ἠλιακός.] Postquam egit de Elidis incolarum variis nominibus, nunc inquit Possessivum dici Ἠλιακὸς, unde αἵρεσις Ἠλιακὴ, i. e. *hæresis*, id est, *secta Eliaca*, cujus auctor fuit Phædon philosophus, quem etsi servitutem servierat, divinus Plato nobilissimum fecit, cum ejus nomini illum librum divinum de immortalitate animæ dedit, auctore A. Gellio lib. 2. c. 18. Cui *Elidensis* dicitur, formato gentilitio à genit. Ἤλιδος, ut noster docet. Sit mantissæ loco, Elidem habuisse quoque familias Iamidarum, & Cluditarum haruspicinæ nobilitate celebres, ut prodidit Cicero de Divinatione lib. 1.

17 Ἠλώνη, πόλις Περραιβική.] Elone, urbs Perrhæbica scilicet in Thessalia. Perrhæbus enim fuit urbs Thessaliæ, ut inquit noster suo loco.

18 Ὅμηρος.] Illud Homeri hemistichium legitur Il. 2. v. 739. cujus integri versus sunt:

Οἳ δ' Ἄργισσαν ἔχον, καὶ Γυρτώνην ἐνέμοντο
Ὄρθην, Ἠλώνην τε, πόλιν τ' Ὀλοοσσόνα λευκήν
Τῶν αὖθ' ἡγεμόνευε μενεπτόλεμος Πολυποίτης.

Quique Argissam habebant, & Gyrtonen incolebant
Orthen, Elonenque, civitatemque Oloossona albam
Horum rursus dux erat bellicosus Polypœtes.

19 Νῦν δὲ Λειμώνη, διὰ τὸ ἐν αὐτῇ λειμῶνα.] Elonen, urbem Perrhæbicam Thessaliæ sua ætate dici Limonen inquit διὰ τὸ, &c. i.e. *quod pratum in ea esset.* Conditam fuisse ab Hercule asserit Eustathius ad Il. 2. v. præcedenti nota citatum: Ἐκτίσθη δὲ ὑπὸ Ἡρακλέους ἐπὶ τῷ θανάτῳ τῶν Κενταύρων. Μετέβαλε δέ φασι τοὔνομα εἰς Λειμώνην διὰ τὸν ἐν αὐτῇ λειμῶνα. Κατεσκάφη δὲ κειμένη ποτὲ ὑπὸ τῷ Ὀλύμπῳ, οὐ πολὺ ἄποθεν τοῦ Εὐρώτου κατὰ τὸν Γεωγράφον, ὃν ὁ ποιητὴς Τιταρήσιον λέγει. i.e. *Condita autem* [Elone] *fuit ab Hercule post Centaurorum necem, mutavit verò nomen, ajunt, in Limonen propter pratum, quod in ea erat. Eversa fuit, cum aliquando esset sita sub Olympo, non multo longe ab Eurota fluvio secundum Geographum, quem Poëta* Titaresium *dicit.*

20 Ἡμα-

ἩΜΑΘΙ'Α [20], πόλις καὶ χωρίον, ἡ νῦν Μακεδονία. Καὶ Ἠμαθὶς, ἡ χώρα.

EMATHIA, urbs, & regio, quæ nunc Macedonia, regio, Emathis.

ἩΜΕΡΟΣΚΟΠΕΙ̃ΟΝ [21], Κελτιβήρων πόλις, Φωκαέων ἄποικος. Ἀρτεμίδωρος δευτέρῳ λόγῳ γεωγραφουμένων.

HEMEROSCOPIUM, Celtiberorum urbs, Phocensium colonia, Artemidorus in tractatu secundo Geographiæ.

ἩΜΙΚΥ'ΝΕΣ [22], ἔθνος οὐ πόρρω Μασσαγετῶν καὶ Ὑπερβορέων· [23] ἐν Ἀπολλωνίῳ,

Ἡμικύνωτ' ἐνένησα περιώσιον ἀνδρῶν,
Τοῖς ὤμοις καθύπερθεν ἐϋστεφέων κυνισκεὰς *
Τέτραφε γαμφηλῇσι περικραλέεσσιν ἐρυμνῶς.
Τῶν μὲν θ' ὥς τε κυνῶν ὑλακὴ πέλει. οὐδέ τι τοίγε
Ἄλλων ἀγνώσσουσι βροτῶν ὀνομάκλυτον αὐδήν.

HEMICYNES, gens non procul à Massagetis, & Hyperboreis in Apollonio:

Semicanumque virorum magnopere cognovi,
Humeros supra bene-coronatorum galeas *
Nutrivit maxillis firmis munitum.
Quorum quidem latratus instar canum est, nec sanè
Aliorum ignorant mortalium celebrem loquelam.

[24] Καὶ Ἡσίοδος.

Et Hesiodus.

ἩΝΙΟ'- HENIO-

20 Ἠμαθία, πόλις καὶ χωρίον, ἡ νῦν Μακεδονία.] Emathia, urbs & regio quæ nostri auctoris ætate Macedonia. Urbs à nemine, quod sciam, memoratur; regionem Ptolemæus lib. 3. c. 13. inter Macedoniæ regiones numerat, quæ antea *Emathia* dicta fuit, auctore Plinio lib. 4. c. 10. *Macedonia postea centum quinquaginta populorum, duobus inclyta regibus quondamque terrarum imperio*, Emathia *antea dicta*. Ejus frequens est apud poëtas nomen, suo quodam jure regiones confundentes, Virgil. Georgic. lib. 1. v. 492.

Nec fuit indignum superis bis sanguine nostro
Emathiam, & latos Hæmi pinguescere campos.

Lucanus quoque sic incepit opus suum:

Bella per Emathios plus quàm civilia campos
Jusque datum sceleri canimus.

Uterque intelligit campos Pharsalicos, qui erant in Thessalia, Thessali verò, quorum regio Thessalia inter Macedoniæ populos numerantur à Ptolemæo libro capiteque citatis.

21 Ἡμεροσκοπεῖον, Κελτιβήρων πόλις, &c.] Hemeroscopium Celtiberorum urbs, Phocensium colonia ex Artemidori Geographumenωn lib. 2. Id nominis significat *diurnam-speculam*, Strabo *Massiliensium oppidum* vocat, videlicet, quod ab his colonia illuc deducta conditum fuerit. Ejus ex lib. 3. sunt quæ sequuntur verba: Μεταξὺ μὲν οὖν τοῦ Σούκρωνος, καὶ τῆς Καρχηδόνος, τρία πολίχνια Μασσαλιωτῶν εἰσὶν οὐ πολὺ ἄποθεν τοῦ ποταμοῦ. Τούτων δ' ἐστὶ γνωριμώτατον τὸ Ἡμεροσκοπεῖον ἔχον ἐπὶ τῇ ἄκρᾳ τῆς Ἐφεσίας Ἀρτέμιδος ἱερὸν σφόδρα τιμώμενον, ᾧ ἐχρήσατο ὁρμητηρίῳ κατὰ θάλατταν Σερτώριος, ἐρυμνὸν γάρ ἐστι καὶ λῃστρικὸν, κάτοπτον δὲ ἐκ πολλοῦ τοῖς προσπλέουσι. i.e. *Inter Sucronem & Carthaginem tria sunt Massiliensium oppida, non procul à fluvio, quorum notissimum est Hemeroscopium, habens in arce fanum Dianæ Ephesiæ magna veneratione cultum, quo ad res maritimas receptaculo usus est Sertorius. Munitum enim est & prædis seu latrociniis aptum, longéque adnavigantibus cerni potest.* Ex Strabonis verbis apparet esse Dianium oppidum de quo agitur quod vulgo Hispanis dicitur *Denia*, ac ne quis Carneades hac de re dubitet, statim ipse Strabo subdit: Καλεῖται δὲ Διάνιον, οἷον Ἀρτεμίσιον, &c. i.e. *Vocatur verò Dianium quasi Artemisium.* Dianium enim apud Latinos & Artemision apud Græcos est nomen ἰσοδύναμον; à *Dianium* parum corrupto nomine vocant Hispani *Denia*, oppidum hodie inter Hispanos notissimum.

22 Ἡμικύνες, ἔθνος οὐ πόρρω Μασσαγετῶν, &c.] Hemicynes, gens haud procul à Massagetis & Hyperboreis, quorum nomen sonat Latinè *Semicanes*; at ego existimo nullibi locorum inveniri hanc gentem, nisi fortè in *Utopia*, aut juxta *Nephelococcygiam* Aristophanis. Namque quemadmodum poëtæ suos habent Hippocentauros & Chimæram, aliqui etiam scriptores illis invidentes hanc gentem & id genus alias finxerunt, de quibus videsis, quæ in Βλέμυες annotavimus.

23 Ἐν Ἀπολλωνίῳ.] Locus corruptissimus, lege Σιμμίας ἐν Ἀπόλλωνι. i.e. *Simmias in Apolline.* Illa enim carmina quæ sequuntur, innominato poëta, sunt Simmiæ ex ejus opere, cujus ἐπιγραφὴ erat, Ἀπόλλων, ut claret ex *Tzetza* Hist. Chiliad. 7. c. 144. ubi agit de hujus farinæ populis, cujus sunt versus:

Περὶ τῶν Ἡμικύνων δὲ, τῶν καὶ Κυνοκεφάλων,
Σιμμίας ἐν Ἀπόλλωνι κατ' ἔπος οὕτω γράφει.

De Semicanibus autem, & his, qui habent canis-capita,
Simmias in Apolline ad verbum sic scribit.

Ac deinde apponit versus illos, qui apud nostrum auctorem corruptissimi leguntur, apud illum verò loco citato sic se habent:

Ἡμικύνων τ' ἐνόησα γένος περιώσιον ἀνδρῶν,
Τῶν ὤμων ἐφύπερθεν ἐϋστρεφέων, κύνεον κρὰς,
Τέτραφε γαμφηλῇσι περὶ κρατέεσσιν ἐρυμνὸν,
Τῶν μένθ' ὥστε κυνῶν ὑλακὴ πέλει, οὐδέ τι τείγε
Ἄλλων ἀγνώσσουσι βροτῶν ὄνομα κλυτὸν αὐδήν.

Semicanumque animadverti genus inclytum virorum
Quorum humeris supernè bene-coronatis, caninum caput,
Nutrivit maxillis firmis munitum,
Horum quidem sicut canum latratus est, nec sane
Aliorum ignorant mortalium celebrem loquelam.

Quare apud Stephanum in primo versu pro Ἡμικύνω lege Ἡμικύνων, pro ἐνένησα περιώσιον, lege ἐνόησα γένος περιώσιον; secundus versus apud Stephanum legendus est, ut apud Tzetzam. Asteriscus etiam ille expungendus est, nihil enim deficit in tertio versu pro ἐρυμνῶς lege ἐρυμνὸν. Hujusmodi lectionum monstra sine Tzetzæ gladio jugulari non poterant; sed etiam apud Tzetzam in tertio versu pro περὶ κρατέεσσιν, lege ex nostro auctore περικρατέεσσιν, in quarto versu pro οὐδέ τι τείγε lege οὐδέ τι τοίγε, in ultimo pro ὄνομα κλυτὸν lege ὀνομάκλυτον.

24 Καὶ Ἡσίοδος.] Vocabat ad testimonium Semicanum gentis Hesiodum, sed ejus versus non apposuit; apud Hesiodum autem in his quæ exstant nulla Semicanum gentis fit mentio.

25 Ἡνιό-

Ἡνιόχεια[25], χώρα περὶ τῷ Καυκάσῳ. Οἱ οἰκήτορες, Ἡνίοχοι· Στράβων ἑνδεκάτῃ. A

HENIOCHIA, regio prope Caucasum. Incolæ, Heniochi, Strab. lib. undeci.

Ἤπειρος[26], ἡ γενικὴ χώρα. Οἱ μὲν γὰρ εἰς δύο τὴν γῆν, οἱ δὲ εἰς γ', οἱ δὲ εἰς τέσσαρα διεμέρισαν· ἐξ αὐτῆς Ἠπειρώτης, καὶ Ἠπειρωτικός. B

EPIRUS, generalis regio; alii quidem in duas partes, alii in tres, alii in quatuor partes terram divisere, ab ea Epirotes, & Epiroticus.

Ἤπιον[27], πόλις Τριφυλίας, [28] ἣν Ἠλεῖοι προσελάβοντο. Τὸ ἐθνικὸν, Ἠπιεύς.

EPIUM, urbs Triphyliæ, quam Elii accepere. Gentile, Epieus.

Ἡραία[29], ἄκρα οὕτω λεγομένη, καταντικρὺ Χαλκηδόνος. Ταύτην δὲ ἐν τῇ συνηθείᾳ Ἡέρειαν φασί τινες, κακῶς. [30] Ἄλλοι δὲ Ἤριον, μυθοποιοῦντες, ὡς ἐκεῖσε ὀρύξαντες τάφους, χύτρας εὗρον, καὶ ὀστᾶ. Πιστέον δὲ μᾶλλον τῷ Βιθυνῷ Δημοσθένει, ἐν τῷ ιδ βιβλίῳ· C D

HERÆA, promontorium sic vocatum, è regione Chalcedonis, quod vulgo *Heeriam* dicunt aliqui. Sed perperam; alii verò *Herion*, fabulantes, quod illic fodientes sepulchra, ollas invenerint, & ossa, sed potius adhibenda fides Demostheni Bithyno lib. 14.

Ἔστι δέ τις προπάροιθε κλυτῆς Χαλκηδόνος ἄκρη
Ἡραία, τρήχουσα, πολυσπιλάς. Ἔνδοθε δ' αὐτῆς.
Λάινεον περὶ τεῖχος, ἰὼν κοιλαίνεται εἴσω E
Κόλπος ἁλὸς, φαίης κεν ἰδὼν βαθυδινέα πάντη
Ἔμμεναι. Εἱαμενὴ δὲ καὶ οὐ βάθος ἐστὶ θαλάσσης, F
Ἔνθα τε νῆας ἀνῆγον οἰόμενοι σκέπας εἶναι
Αὐτοφυοῦς ὁρμοιο. Κακῷ δ' ἐνέκηρσαν ἑτοίμῳ.

Est verò quoddam ante inclytam Chalcedona promontorium
Heræa, asperum, multos-habens-scopulos in interiore ipsius parte.
Lapideum circa murum, procedens cavatur intra
Sinus maris sic, ut qui videt, dicat profundos vortices undique
Esse. Humidum verò & non est profunditas maris,
Quóque naves ducebant putantes tegumentum esse
Navium-stationis a-natura-facta. In malum verò incidebant paratum.

Καὶ

Et

25 Ἡνιόχεια, χώρα περὶ τῷ Καυκάσῳ.] Heniochia regio juxta Caucasum ex Strabonis lib. 11. apud quem hæc leguntur: Μετὰ δὲ τὴν Σινδικὴν, καὶ τὴν Γοργιππίαν ἐπὶ τῇ θαλάττῃ ἡ τῶν Ἀχαιῶν, καὶ Ζυγῶν, καὶ Ἡνιόχων παραλία, τὸ πλέον ἀλίμενος, καὶ ὀρεινὴ, τοῦ Καυκάσου μέρος οὖσα, ζῶσι δὲ ἀπὸ τῶν κατὰ θάλατταν λῃστηρίων ἀκάτια ἔχοντες λεπτὰ, στενὰ, καὶ κοῦφα, ὅσον ἀνθρώπους πέντε καὶ εἴκοσι δεχόμενα. i. e. *Post Sindicam, & Gorgippiam ad mare ora Æliæorum est, & Zygorum, & Heniochorum, maxima sui parte importuosa, & montosa, cum Caucasi pars quædam sit, vivunt verò è prædis & latrociniis maritimis lembos habentes exiles, angustos, & leves, hominum fere viginti quinque capaces.* Huic regioni nomen dedere Rhecas & Amphistratus Lacones, qui in Jasonis expeditione fuerunt, Dioscurorum aurigæ. Græcis enim ἡνίοχοι sunt *aurigæ*, auctore Strabone libro citato.

26 Ἤπειρος, ἡ γενικὴ χώρα.] Epirus, generalis regio, id est terra continens. Ego existimo hoc in loco mentem Stephani accipiendam esse, ac si diceret, omnem terram vocari *Epirum*, ac ideo subdit, alios dividere terram in duas, alios in tres, alios in quatuor partes; sed postea peculiariter *Epirus* vocata est illa Græciæ regio, in qua olim regnavit Pyrrhus, quæ primum *Molossia*; deinde *Chaonia*, nunc verò *Albania* dicitur, de qua miror nihil retulisse Stephanum; Strabo lib. 7. ex Theopompo inquit Epiroticas gentes fuisse XIV. Idem eodem libro inquit ex Polybio Paulum Æmilium septuaginta Epirotarum urbes evertisse. Equos Epiri celebrat eruditissimus poëtarum Georgicorum lib. 3. v. 121.

Et patriam Epirum referat, fortesque Mycenas
Neptunique ipsa deducat origine gentem.

Ejus descriptionem videsis apud Ptolemæum lib. 3. c. 14.

27 Ἤπιον, πόλις Τριφυλίας, &c.] Epium, urbs Triphyliæ. Memoratur Herodoto lib. 4. c. 148. (apud quem Ἔπιον scribitur) ex nostris Plinio lib. 4. c. 6. qui eam inter Arcadiæ urbes numerat; eadem erat urbs. Nonnulli enim Minyarum loco gentis Triphyliæ, Arcades ponebant, auctore Strabone lib. 8. cujus nota subsequenti subjiciam verba.

28 Ἣν Ἠλεῖοι προσελάβοντο.] Triphylia dicta fuit quòd τρία φῦλα, i. e. *tres gentes* in eam convenerant, quarum Elei postremi prævaluerunt, ideo auctor noster inquit Eleos accepisse Epium urbem; illius rei testem produco Strabonem lib. 8. Τριφύλιοι δ' ἐκλήθησαν ἀπὸ τοῦ συμβεβηκότος, ἀπὸ τοῦ τρία φῦλα συνεληλυθέναι, τό, τε τῶν ἀπ' ἀρχῆς Ἐπειῶν, καὶ τὸ ἐποικησάντων ὕστερον Μινυῶν, καὶ τὸ τῶν ὕστατα ἐπικρατησάντων Ἠλείων. Οἱ δ' ἀντὶ τῶν Μινυῶν, Ἀρκάδας φασὶν ἀμφισβητήσαντας τῆς χώρας πολλάκις, ἀφ' οὗ καὶ Ἀρκαδικὸς Πύλος ἐκλήθη ὁ αὐτὸς καὶ Τριφυλιακός. i. e. *Triphylii ab eventu vocati fuerunt, quod τρία φῦλα, id est, tres gentes convenerint: quæ ab initio Epeorum, & quæ postea Minyarum, & quæ postremò prævaluerunt Elei; alii verò pro Minyis, Arcades dicunt contendentes sæpenumero de regione, unde &* Arcadius Pylus *vocatus est, idem & Triphyliacus.*

29 Ἡραία, ἄκρα οὕτω λεγομένη, &c.] Heræa, promontorium, sic dictum è regione Chalcedonis. Memoratur auctori nostro, à nemine, quod sciam, memoratum; in cujus rei confirmationem affert quosdam versus Demosthenis Bithyniacorum scriptoris malesanos, quorum in secundo pro τρήχουσα puto legendum τρηχεῖα, in septimo pro ἐνέκηρσαν legebam ἐνέκυρσαν, i. e. *inciderunt*, à verbo Κύρω.

30 Ἄλλοι δὲ Ἤριον, &c.] Alludit ad significationem nominis, ἠρία enim, i. e. *sepulchra* dicuntur παρὰ τὴν ἔραν, i. e. *à terra*, ut apparet ex Suida in Ἠρία, οἱ τάφοι. i. e. *Eria, sepulchra.*

31 Ἐπὶ

A καὶ ἄλλοι οὕτως. [31] Ἔστι καὶ πόλις Ἀρκαδίας, [32] ἣ ἐλέγετο Σολογοργός. Κεῖται δὲ κατὰ Μεσσήνην, πρὸς Πελοπόννησον. Τὸ ἐθνικὸν, Ἡραιεύς. Λέγεται καὶ χωρὶς τοῦ ι, ὡς Νικαεύς.

Et alii sic. Est & urbs Arcadiæ, quæ *Sologorgos* dicebatur; jacet verò juxta Messenen, ad Peloponnesum. Gentile, Heræeus, dicitur & sine *jota*, ut Nicaëus, *Heraëus*.

ἩΡΑΙΟΝ [33], πόλις Θρᾴκης· Ἡρόδοτος τετάρτῃ. [34] Τὸ δὲ τεῖχος, Ἡραῖον. Οἱ B πολῖται Ἡραῖοι. Τοῦ δὲ Ἡραίου τείχους, Ἡραιοτειχῖται.

HERÆUM, urbs Thraciæ. Herodotus lib. quarto, murus verò, Heræus. Cives, Heræi, Heræoticheos, i. e. *Heræi muri*, incolæ, dicuntur Heræotichitæ.

ἩΡΑΚΛΕΙΑ [35], πόλις Θρᾴκης, ἐν τῷ Πόντῳ, διάσημος. [36] β', Σικελίας. [37] γ' Λυδίας. δ', Λιβύης. ε', Σαρδοῦς. [38] ς', Ἰτα- C λίας. [39] ζ', Κελτικῆς. [40] η', Θεσσαλίας. θ', Καρίας. ι', ἐν τῷ Λυδίῳ Ταύρῳ. ια', μεταξὺ Σκυθίας, καὶ Ἰνδικῆς. ιβ', νῆσος ἐν τῷ Καρπαθίῳ πελάγει. [41] ιγ', Συρίας. ιδ', Φοινίκης. ιε', Πιε-

HERACLIA, urbs Thraciæ. In Ponto, insignis, secunda Siciliæ, tertia, Lydiæ, quarta, Libyæ, quinta, Sardiniæ, sexta, Italiæ, septima, Celticæ, octava, Thessaliæ, nona Cariæ, decima in Lydio Tauro, undecima inter Scythiam, & Indiam, duodecima, insula in Carpathio pelago, tredecima, Syriæ, quatuordecima, Phœniciæ, decima quinta, Pie-

31 Ἔστι καὶ πόλις Ἀρκαδίας.] Est etiam Heræa, urbs Arcadiæ, cujus conditor fuit Heræeus, auctore Pausania lib. 8. Ἡραιεῦσι δὲ οἰκιστὴς μὲν γέγονεν Ἡραιεὺς ὁ Λυκάονος, κεῖται δὲ ἡ πόλις ἐν δεξιᾷ τοῦ Ἀλφειοῦ, τὰ μὲν πολλὰ ἠρέμα προσάντης, τὰ δὲ καὶ ἐπ' αὐτὸν καθήκει τὸν Ἀλφειόν. i. e. *Heræeos verò condidit quidem Heræeus Lycaonis filius, jacet autem urbs ad dexteram Alphei amnis, plurima pars occurrit molliter surgens, reliqua pars ad ipsum usque pertingit Alpheum.* Loco supra citato hæc urbs Pausaniæ dicitur Ἡραιεῖς, at paulò infra eodem libro appellatur Ἡραία, ex qua celebrat *Demaratum*, qui primus Olympiæ armato cursu vicit: Ἔστι καὶ ναὸς ἐν τῇ Ἡραίᾳ Πανός, ἅτε τοῖς Ἀρκάσιν ἐπιχωρίου. Τῆς δὲ Ἥρας τοῦ ναοῦ καὶ ἄλλα ἐρείπια καὶ κίονες ἔτι ἐλείποντο. Ἀθλητὰς δὲ ὁπόσοι γεγόνασιν Ἀρκάσιν, ὑπερῆρκε τῇ δόξῃ Δημάρατος Ἡραιεύς, ὃς τὸν ὁπλίτην δρόμον ἐνίκησεν Ὀλυμπίασι πρῶτος. i. e. *Est & templum Panos Heræa, ut pote Arcadibus indigenæ; templi autem Junonis & rudera & columnæ adhuc reliquæ sunt; athletas verò omnes quotquot fuere Arcadibus, gloriâ superavit Demaratus Heræeus, qui armato cursu vicit Olympiæ primus.* Memoratur etiam Ptolemæo lib. 3. c. 16. inter Arcadiæ urbes.

32 Ἣ ἐλέγετο Σολογοργός.] Inquit auctor noster sed sine auctore *Heræam* Arcadiæ urbem dici quoque *Sologorgum*, cujus nominis altum est apud alios silentium.

33 Ἡραῖον, πόλις Θρᾴκης· Ἡρόδοτος τετάρτῃ.] Heræum, urbs Thraciæ ex Herodoti lib. 4. apud quem libro citato c. 89. hæc leguntur: Ὁδὸς δ' ἐπ' αὐτάς ἐστι ἴση ἔξ Ἡραίου τε πόλιος τῆς παρὰ Περίνθῳ καὶ ἐξ Ἀπολλωνίης τῆς ἐν τῷ Εὐξείνῳ πόντῳ. i. e. *Tantumdem viæ est ad eos* [fontes] *ex Heræo urbe, quæ juxta Perinthum, ac ex Apollonia, quæ in Euxino ponto.* Nomen sonat idem quod Latinis *Junonium*; quemadmodum Artemisium sonat *Dianium*.

34 Τὸ δὲ τεῖχος, Ἡραῖον, &c.] Hæc verba sunt male interpolata; sic mihi videntur legenda: ἢ καὶ Ἡραῖον τεῖχος, οἱ πολῖται, Ἡραῖοι, τοῦ δὲ, &c. *Quæ & Heræon tichos*, i. e. *Hæræus murus, cives, Heræi, ab Heræum tichos verò Heræotichitæ*; Heræon tichos enim id est *Junonius* murus dicitur Harpocrationi eadem Thraciæ urbs, quam à Samiis conditam tradit.

35 Ἡράκλεια, πόλις Θρᾴκης, &c.] Viginti tres hujus nominis urbes & inter eas tres insulas celebrat auctor noster. De omnibus aliquid invenire, quod his nostris observationibus inseri possit, difficile est, pro virili tamen aliquid dicere de harum nonnullis conabimur. Heracleæ nomen ab Hercule deducitur, qui celeberrimus fuit apud Græcos, ac præcipuè apud poëtas, qui ejus historiam in majus auxerunt, suo jure plurima fingentes, inter quos procul dubio primum hac in re obtinebat locum Pisander, qui de ejus rebus poëma conscripsit, cui nomen imposuit *Heraclia*, teste Strabone lib. 14. & 15. Igitur primo loco celebrat Heracleam Thraciæ ad Pontum, nempe mare illud cujus ostium vocabatur *Thracius Bosporus*, quæ Ptolemæo lib. 3. c. 11. dicitur Πέρινθος, ἤτοι Ἡράκλεια, *Perinthus*, sive *Heraclea*. Alia enim fuit Heraclea Ponti, nempe regionis juxta Bithyniam, quæ eidem auctori libro 5. c. 1. vocatur Ποντου Ἡράκλεια, *Ponti Heraclea*, quam nobilitavit natalibus suis *Heraclides* Ponticus Platonis discipulus & familiaris, cujus ingenii monumenta præclara atque optima recensentur à Laërtio in ejus vita. Fuit hæc urbs eo potentiæ evecta, ut potentissimos habuerit tyrannos, de quibus multa in Excerptis ex Memnone memorantur.

36 β', Σικελίας.] Secundo loco memorat Heracleam Siciliæ, quæ etiam *Heraclea Minoa* dicta fuit, Polyb. lib. 1. Καρχηδόνιοι δὲ πεντήκοντα καὶ τριακοσίαις ναυσὶ καταφράκτοις ἀναπλεύσαντες, Λιλυβαίῳ προσέσχον· ἐντεῦθεν δὲ πρὸς Ἡράκλειαν τὴν Μινώαν καθωρμίσθησαν. i. e. *Carthaginenses cum* CCCL *navibus cataphractis in altum provecti* Lilybæum *appellunt; inde ad Heracleam Minoam classem in portu constituunt.* Minoa verò appellata fuit, quod à Minoë condita fuerit, ut rerum monumentis tradit Diodorus lib. 16. Δίων δὲ κατέπλευσε τῆς Ἀκραγαντίνης εἰς τὴν ὀνομαζομένην Μινώαν. Αὕτη δὲ τὸ μὲν παλαιὸν ὑπὸ Μινῶος ἐκτίσθη, τοῦ βασιλέως Κρητῶν, καθ' ὃν καιρὸν, ζητῶν Δαίδαλον, ἐπεξενώθη Κωκάλῳ, τῷ βασιλεῖ τῶν Σικανῶν. i. e. *Dion verò ad Agrigentinæ regionis urbem nominatam* Minoam *adnavigavit, ipsa verò antiquitus à Minoë rege Cretensium condita fuit, quo tempore, quærens Dædalum hospitio exceptus fuit à Cocalo Sicanorum rege.* Ex nostris memoratur Liv. lib. 24. c. 35. *Per idem fere tempus & Himilco, qui ad Pachyni promontorium, classem diu tenuerat, ad* Heracliam, *quam vocant* Minoan, *quinque & viginti millia peditum; tria equitum* XII *elephantos exposuit.* Vide Cluverium Siciliæ Antiquæ lib. 1. c. 17.

37 γ', Λυδίας.] Tertio loco celebrat Heracliam Lydiæ, à qua Ἡρακλεία λίθος, *lapis Heraclius* nomen accepit alio nomine *sideritis*, *Heracleotis*, & ab hac Lydiæ urbe Sophocles Λυδίαν λίθον, *Lydium lapidem* vocavit, auctore Hesychio in Ἡρακλεία. Sic enim ille: Κέκληται δὲ οὕτως ἀπὸ Ἡρακλείας τῆς ἐν Λυδίᾳ πόλεως· διὸ καὶ Σοφοκλῆς Λυδίαν λίθον αὐτὴν καλεῖ· οἱ δὲ, Σιδηρῖτιν, οἱ δὲ Ἡρακλεῶτιν. i. e. *Vocatus fuit autem* [Heraclius lapis] *sic; ab Heraclia Lydiæ urbe; quapropter & Sophocles* Lydium lapidem, *eum vocat, alii verò*, Sideritin, *alii autem*, Heracleotin.

38 ς', Ἰταλίας.] Sexto loco celebrat Heracliam Italiæ, Strabo lib. 6. auctor est à Tarentinis conditam fuisse: Εἶθ' Ἡρακλεόπολις, μικρὸν ὑπὲρ τῆς θαλάττης, καὶ ποταμοὶ δύο πλωτοὶ, Ἄκιρις καὶ Σῖρις, ἐφ' οὗ πόλις ἦν Τρωϊκή. Χρόνῳ δὲ τῆς Ἡρακλείας ἐντεῦθεν οἰκισθείσης ὑπὸ Ταραντίνων, ἐπίνειον αὕτη τῶν Ἡρακλεωτῶν ὑπῆρξε. i. e. *Deinde Heracleopolis paullum supra mare, & fluvii duo navigabiles Aciris & Siris, ubi urbs erat Troiana, postea verò elapso tempore Heraclia hîc condita à Tarentinis, navale ipsa Heracleotarum fuit.* Idem ex nostris affirmat Liv. lib. 8. c. 24. *Cæterum (ut ferme fugiendo in media fata ruitur) cum sæpe Brutias Lucanasque legiones fudisset: Heracleam Tarentinorum coloniam, Consentiam ex Lucanis, Sipontumque, Brutiorum coloniam Acerinam, alias inde Messapiorum, ac Lucanorum cepisset urbes, &c.* Loquitur Livius de Pyrrho Epirotarum rege.

39 ζ', Κελτικῆς.] Septimo loco celebrat Heracleam Celticæ, quam in ostio Rhodani fuisse inquit Plinius lib. 3. c. 4. *Sunt autores, & Heracleam oppidum in ostio Rhodani fuisse.*

40 η', Θεσσαλίας.] Octavo loco ponit Heracleam Thessaliæ, cujus meminit Strabo lib. 9.

41 ιγ', Συρίας.] Decimo tertio loco, memorat Heracleam Syriæ, cujus meminit Ptolemæus lib. 5. c. 15.

42 ιζ', Κρη-

ιέ, Πιερίας. ιϛ´, πόλις, καὶ νῆσος. [42] ιζ, Κρήτης. ιή, Πισαική. [43] ιθ, Καρίας, [44] ἡ λεγομένη Ἀλκμάνιος μεσόγειος. κ´, πόλις πρὸς τῇ Κυμαίᾳ τῆς Αἰολίδος. κά, Ἀκαρνανίας πόλις. [45] κβ´, Νῆσος ἐν τῷ Ἀτλαντικῷ. [46] κγ´, Μακεδονίας, Ἀμύντου τοῦ Φιλίππου κτίσμα. Τὸ ἐθνικὸν, Ἡρακλεύς, καὶ Ἡρακλειώτης, καὶ Ἡρακλεώτης, καὶ Ἡράκλειον, καὶ Ἡρακλεωτικόν.

Pieriæ, decima sexta, urbs, & insula, decima septima, Cretæ, decima octava, Pissaica, decimanona, Cariæ, dicta Alcmanius mediterraneus, vigesima, urbs juxta Cymæam Æolidis viges. prima, urbs Acarnaniæ, viges. secunda, insula in Atlantico, viges. tertia, Macedoniæ, Amyntæ Philippi fratris opus. Gentile, Heracleus, & Heracliotes, & Heracleotes. Est & Heracleum, & Heracleoticum.

ἩΡΑΚΛΕΟΒΟΥΚΌΛΟΙ [47], Αἰγυπτιακὴ συνοικία.

HERACLEOBUCOLI, Ægyptiaca habitatio.

ἩΡΑΚΛΕΟΎΠΟΛΙΣ [48], πόλις Αἰγυπτία, [49] ἐξ ἧς Θεοφάνης ὁ φυσικός. β´, πλησίον Πηλουσίου. γ´, Κατὰ τὸ Κανωβικὸν στόμα. Οἱ πολῖται, Ἡρακλεοπολῖται.

HERACLEOPOLIS, urbs Ægyptia, ex qua fuit Theophanes physicus, secunda, juxta Pelusium, tertia, juxta Canobicum os. Cives, Heracleopolitæ.

Ἤ ΡΗΤΟΣ [50], πόλις Σαβίνων. Τὸ ἐθνικὸν, Ἠρητῖνος.

ERETUS, urbs Sabinorum, gentile, Eretinus.

ἩΡῺ [51], πόλις Αἰγυπτία [52], ἣ Αἷμος ἐκλήθη, διὰ τὸ τὸν Τυφῶ ἐνταῦθα κεραυνῷ βληθῆναι, καὶ αἷμα ῥυῆναι. [53] Στράβων δὲ ἡρώων

HERO, urbs Ægyptia, quæ *Hæmos* vocata fuit, quod inibi Typho fulmine ictus fuerit, atque αἷμα, i. e. *sanguis* fluxerit, Strab. verò

42 ιζ´. Κρήτης.] Decimo septimo loco ponit Heracleam Cretæ, quam Plinius lib. 4 c.12. inter hujus insulæ urbes numerat, Ptolemæo lib. 3. c. 17. Ἡράκλειον *Heraclium* dicitur.

43 ιθ´, Καρίας.] Decimo nono loco celebrat Heracleam Cariæ, cujus meminit Ptolemæus lib. 5. c. 2. cui Ἡράκλεια πρὸς Λάτμῳ *Heraclea ad Latmum* dicitur, de qua sic Strabo lib. 14. Ἑξῆς δ᾽ ἐστὶν ὁ Λατμικὸς κόλπος, ἐν ᾧ Ἡράκλεια ἡ ὑπὸ Λάτμῳ λεγομένη, πολίχνιον ὕφορμον ἔχον· ἐκαλεῖτο δὲ πρότερον Λάτμος ὁμωνύμως τῷ ὑπερκειμένῳ ὄρει. i. e. *Deinde sequitur Latmicus sinus, in quo* Heraclea sub Latmo *dicta, oppidulum navium-stationem habens; vocabatur prius Latmos eodem nomine cum supra jacente monte.* Plinius diversas facit urbes, Heracleam Cariæ, & Heracleam ad Latmon. Ita enim ille lib. 5. c. 29. *Ad decimum à Mileto stadium lenis* [Mæander] *illabitur mari. Inde mons Latmus, oppida, Heraclea montis ejus, cognominis Caricæ.* Supra eodem capite meminerat Heracleæ Cariæ.

44 Ἡ λεγομένη Ἀλκμάνιος.] Heracleam Cariæ urbem, *Alcmaniam* dictam fuisse inquit, necnon *Plistarchiam*, ut ipse prodit in Πλειστάρχια, quorum nominum nulla apud alios, quod sciam, fit mentio.

45 κβ´. Νῆσος ἐν τῷ Ἀτλαντικῷ.] Vigesimo secundo loco celebrat Heracleam, insulam in Atlantico Oceano, cujus insulæ nullam apud alios inveniebam notitiam; at Heracleam urbem Calpæ monti impositam, quæ postea *Gibraltar* fuit vocata, memorat Mariana de Rebus Hispaniæ lib. 6. c. 22. *Iis copiis Calpe mons primum est occupatus, Heracleaque urbs illi monti imposita ex eo* Gibraltaris *nomen accepit à Tarif & Gebal, quæ vox* montem *significat, nomine duplicato. Ab eodem duce Tariffæ nomen vicino oppido est factum, ut plerique arbitrantur, cum olim* Tartessus *diceretur.*

46 κγ´. Μακεδονίας, &c.] Vigesimo tertio loco ponit Heracleam Macedoniæ, quam memorat Porphyrogen. de Them. lib. 2. Them. 2. Macedoniæ, Plinius lib. 4. c. 10. Ptolemæo lib. 3. c. 13. Ἡράκλεια Σιντικὴ *Heraclea Sintice* dicitur, ex nostris celebratur à Livio lib. 45. c. 29. *Deinde in quatuor regiones dividi Macedoniam, unam fore & primam partem, quod agri inter Strymonem & Nessum amnem sit: accessurum huic parti trans Nessum ad orientem versum, qua Perseus tenuisset vicos, castella, oppida, præter Ænum & Maroneam & Abdera: trans Strymonem autem vergentia ad occasum Bisalticam omnem cum Heraclea, quam* Sinticen *appellant.*

47 Ἡρακλεοβουκόλοι, Αἰγυπτιακὴ συνοικία.] Heracleobucoli, Ægyptiaca cohabitatio *h. e.* oppidum, sic dicta videtur, quod prope Heracleopolin, cujus in subsequenti dictione meminit, sita esset, unde Bucolicum, ostium quoddam Nili non ἰθαγενὲς, sed effossum dici videtur, quod memoratur ab Herodoto lib. 2. quod *Heracleoticum* dicitur Ptolemæo lib. 4. c. 5.

48 Ἡρακλεούπολις, πόλις Αἰγυπτία.] Tres hujus nominis Ægypti urbes celebrat, Ptolemæo lib. 4. c. 5. duæ tantum memorantur, altera parva, cui Ἡρακλέους μικρὰ πόλις, i. e. *Herculis parva urbs*, altera magna, Ἡρακλέους πόλις μεγάλη, i. e. *Herculis urbs magna* dicitur.

49 Ἐξ ἧς Θεοφάνης ὁ φυσικός.] Ex Heracleopoli Ægyptia urbe fuisse Theophanem physicum inquit, sed quo tempore floruerit, & quæ scripserit me latet. Nullus enim est eorum quos memorat Vossius de Historicis Græcis lib. 1. c. 23. apud Suidam autem tantum legimus Θεοφάνης, ὄνομα κύριον, i. e. *Theophanes, nomen proprium.*

50 Ἤρητος, πόλις Σαβίνων.] Eretus, urbs Sabinorum. Fuere Sabini, gens Italiæ, de quibus suo loco; Eretus verò urbs Latinis dicitur *Heretum*, & *Eretum*, memoratur Straboni lib. 5. Dionysio Halicarn. Roman. Antiquitatis lib. 4. ubi inquit, ad Eretum Sabinos victos fuisse à Tarquinio Superbo, necnon Andino vati Æneid. lib. 7. v. 711.

Ereti manus omnis, oliviferæque Mutuscæ.

Ad quem locum Serv. ejus etymologiam affert ἀπὸ τῆς Ἥρας i. e. *à Junone*. Hera enim Græcis dicitur, quæ Latinis *Juno*. Solinus c. 8. *Heretum à Græcis in honorem, Heræ, sic enim Græci* Junonem *vocant*. Ab hoc oppido Eretinæ mentes, id est, *stupidæ* dicuntur, ac si diceres *mentes argillaceas*, quod Hereti terra esset argillacea, ut observat Turnebus lib. 26. c. 10. Non multum abludit illud Persii Sat. 5. v. 122.

——— *Nec cum sis cætera fossor.*

Id est, *Stultus*. Hujusmodi enim homines rerum cognitionis expertes sunt; at hodie multi equites sunt veluti Persii fossores, & multi fossores sunt veluti jurisperiti. Utriusque sortis homines vidi sæpe in Hispania, hos laudabam, illos vituperabam. Sed ad Spartam nostram revertamur: Eretum vulgo Italis dici *Monte Ritondo* auctor est Cluv. in sua Italia Antiqua lib. 2. c. 9.

51 Ἡρῶ, πόλις Αἰγυπτία.] Hero, ûs, urbs Ægyptia. Memoratur Ptolemæo lib. 4. c. 5. Straboni lib. 17. ambo eam vocant Ἡρώων πόλιν, i. e. *Heroum urbem*; atque in intimo Arabici sinus recessu locant.

52 Ἣ Αἷμος ἐκλήθη, διὰ τὸ τὸν Τυφῶ, &c.] Ad hanc fabulam alludit Apollonius Argonauticorum lib. 2. v. 1218. videsis ejus Scholia, mihi enim fabulis immorari non est volupe.

53 Στράβων δὲ ἡρώων πόλιν αὐτὴν καλεῖ.] Strabo vocat hanc urbem Heroum urbem, scilicet lib. 17. Πίπτοι δ᾽ ἂν, inquit, τῇ μὲν καθ᾽ Ἡρώων πόλιν τὴν ἐν τῷ μυχῷ τοῦ Ἀραβικοῦ κόλπου. i. e. *Incideret verò ab altera parte juxta Heroum urbem, quæ est in intimo Arabici sinus recessu.*

54 Ἡρω-

ἡρώων πόλιν αὐτὴν καλεῖ. Ὁ πολίτης ταύτης, Ἡρωοπολίτης. Τῆς δὲ πρώτης, Ἥρως, ὡς Κῶος. A

verò *Heroum urbem*, ipsam vocat, hujus civis, Heroopolites, prioris verò, Herous, ut Cous.

ἩΡΙΟΝΙΑ[54], ἡ Σαρδέων χώρα, ἡ καὶ Ἀσία. Τὸ ἐθνικὸν, Ἡριονεύς.

ERIONIA, circa Sardes regio, quæ etiam Asia. Gentile, Erioneus.

ἩΣΣΟΣ[55], πόλις Λοκρίδος. Τὸ ἐθνικὸν, Ἥσσιος· Θουκυδίδης τρίτῃ. B

ESSUS, urbs Locridis. Gentile, Essius, Thucyd. lib. 3.

ἨΤΙΑ[56], δῆμος Λακωνικῆς, [57] ἢ τῆς Κρήτης πόλις· [58] ὅθεν ἦν Μύσων, εἷς τῶν ἑπτὰ σοφῶν χρηματίζων, Ἥτιος, οὗ μέμνηται Πλάτων ἐν τῷ Πρωταγόρᾳ, Χηνέα τοῦτον εἰπών. Δίδυμος δὲ Συμποσιακῶν δεκάτῳ, Ἥτιον αὐτὸν καλεῖ. C

ETIA, populus Laconicæ, vel Cretæ urbs, unde erat Myson, qui fuit unus ex septem sapientibus, *Etius* dictus, cujus meminit Plato in Protagora, *Cheneum* hunc vocans. Didymus verò Symposiacorum decimo, *Etium* eum vocat.

ἩΦΑΙΣΤΙΑ[59], δῆμος Ἀκαμαντίδος φυλῆς, ἐν ᾧ ἦν Ἡφαίστου ἱερόν. Ὁ δημότης, Ἡφαιστιάδης. Τὰ τοπικὰ, ἐξ Ἡφαιστιαδῶν· καὶ τὰ λοιπά. D

HEPHÆSTIA, populus Acamantidis tribus, in quo erat Vulcani templum. Popularis, Hephæstiades. Localia, ex-Hephæstiadarum, & reliqua.

ἩΦΑΙΣΤΙΑ[60], πόλις ἐν Λήμνῳ· Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ. Τὸ ἐθνικὸν, Ἡφαιστιεύς. Χάραξ δ' ἐν δεκάτῳ Χρονικῶν φησιν, [61] ὅτι Μυριναῖοι τῶν Πελασγικῶν ὑποθέσεων οὐ E φροντίσαντες, ἀπέκλεισαν τῷ Μιλτιάδῃ τὰς πύλας, κἀκεῖνος πολιορκίᾳ παρεστήσατο αὐτοὺς, τῶν δ' Ἡφαιστιέων, [62] τύραννος ὢν, φοβηθεὶς τὴν δύναμιν, ἔφη χαριζόμενος τοῖς Ἀθηναίοις, φίλοις οὖσιν, ἐμπεδοῦν τὰ ὁμολο- F γηθέντα ὑπὸ τῶν Πελασγῶν, ἀμαχεὶ παρέδωκε τὴν πόλιν.

HEPHÆSTIA, urbs in Lemno, Hecatæ. Europa. Gentile, Hephæstieus. Charax verò in decimo Chronicorum inquit, quod Myrinæi Pelasgica decreta non curantes, Miltiadæ portas clauserunt, & ille obsidione eos ad deditionem compulerit, Hephæstiensium verò Tyrannus, veritus potentiam, inquit gratificans Atheniensibus, qui amici erant, se stabilire pacta Pelasgorum, ac inexperto Marte tradidit eis civitatem.

ἩΦΑΙΣΤΟΥ νῆσοι, τῆς Ἀδιαβηνῆς· Ἀρριανὸς ιγ' Παρθικῶν. Τὸ ἐθνικὸν, Ἡφαιστονησιώτης. G

HEPHÆSTUNESI, *i.e.* Vulcani insulæ, Adiabenæ regionis, Arrian. lib. 13. Parthicorum. Gentile, Hephæstonesiotes.

Θ. ΘΑ-

TH. THA-

54 Ἡρονία, ἡ Σαρδέων χώρα.] Erionia, regio prope Sardes, quæ *Asia* quoque dicebatur, regionis altum est apud alios silentium, Sardis verò & Asia Lydiæ urbes suo loco memorantur ab auctore nostro.

55 Ἡσσὸς, πόλις Λοκρίδος.] Essus, urbs Locridis ex Thucydidis lib. 3. apud quem non urbs Essus, sed Essii ejus oppidani memorantur quos Ἡσσίους *Hessios* cum spiritu aspero in prima vocat. Ἔπειτα Ἰπνέας, καὶ Μεσσαπίους, καὶ Τριταιέας, καὶ Χαλαίους, καὶ Τολοφονίους, καὶ Ἡσσίους, καὶ Οἰανθέας. i.e. *Deinde Ipnenses, & Messapios, & Tritæenses, & Challæos, & Tolophonios, & Hessios, & Oeanthenses.*

56 Ἥτια, δῆμος Λακωνικῆς] Etia, populus, id est, oppidum (in hac enim significatione usurpatur ab Stephano id nominis) Laconicæ; Ἦπις dicitur Pausaniæ in Laconicis, quam ab Ænea conditam ac de nomine filiæ *Etiadis* appellasse tradit, cum ad Bœotiacum sinum tempestate delatus fuisset. Nostro suo loco dicitur Ἐτεαεῖς.

57 Ἢ τῆς Κρήτης πόλις.] Cum prius memoraverit Etiam oppidum Laconicæ; nunc inquit, fuisse etiam Cretæ urbem, quam ex Euthyphrone Heraclidæ Pontici filio celebrat Laërtius in vita Mysonis, apud quem Ἤτεια scribitur per ει.

58 Ὅθεν ἦν Μύσων, εἷς τῶν ἑπτὰ σοφῶν.] Ex Etia vel Laconicæ oppido, vel Cretæ urbe fuisse Mysonem, unum ex septem Græciæ sapientibus inquit, de cujus patria non convenit inter scriptores, ut videre est apud Diog. Laërtium in ejus vita. Atque, ut hæc obiter annotemus, Pythagoras fuit primus qui vanum illud Sapientum nomen fugiens *philosophum*, id est, *sapientiæ amatorem* sese vocavit. Alio Pythagora habebant opus Hebræorum חכמים *chacamim*, i.e. *sapientes*, qui hoc vanum nomen mutaret in אהבי חכמה *Ohabe chocmah*, i.e. *amatores sapientiæ.*

59 Ἡφαιστία, δῆμος Ἀκαμαντίδος φυλῆς.] Inquit Hephæstiam esse oppidum Acamantidis tribus cujus oppidanus dicebatur *Hephæstiades.* Localia verò ἐξ Ἡφαιστιαδῶν & cætera; unde conjicitur oppidum quoque dicendum esse Ἡφαιστιάδαι, non Ἡφαιστία. Apud Hesychium legimus Ἡφαιστιάδαι, Ἀθηναῖοι. Hoc est, *Hephæstiadæ, Athenienses.* Hujus oppidi nulla apud alios, quod sciam, fit mentio.

60 Ἡφαιστία, πόλις ἐν Λήμνῳ.] Hephæstia, urbs in Lemno insula ex Hecatæi Europa. Memoratur Ptolemæo lib. 3. c. 13. Hesychio suo loco, Eustathio ad Periegetæ v. 522. quam Pelasgos aliquando incoluisse inquit expulsos ab Atheniensibus ex Attica: Διὸ καὶ πόλεων περὶ αὐτὴν δύο οὐσῶν, ἡ μία Ἡφαιστία ἐλέγετο. Λέγονται δὲ καὶ ταύτην Πελασγοί ποτε οἰκῆσαι, οἱ ἐκ τῆς Ἀττικῆς ὑπὸ Ἀθηναίων ἐξελαθέντες, ὡς ἄδικοι καὶ ἅρπαγες. i.e. *Quare ex duabus urbibus quæ erant in ea* [Lemno] *altera Hephæstia dicebatur; quam Pelasgi aliquando habitasse dicebantur ex Attica ab Atheniensibus expulsi, tamquam iniqui & rapaces.* Quod etiam ex Dionysio Chalcidensi affirmat Harpocratio in Ἡφαιστία.

61 Ὅτι Μυριναῖοι τῶν Πελασγικῶν, &c.] Lege Ὅτι Μυριναῖοι. Myrinæi enim erant oppidani Myrinæ urbis quoque Lemni. Nam duas urbes tantum habebat Lemnus insula Myrinam, & Hephæstiam mediterraneam, auctore Ptolemæo lib. 3. c. 14. Λῆμνος νῆσος, ἐν ᾗ πόλεις δύο, Μύρινα, καὶ Ἡφαιστία μεσόγειος, i.e. *Lemnus insula, in qua urbes duæ, Myrina & Hephæstia mediterranea.* Perperam apud Ptolemæum scribitur Λεῖμνος & Ἡφαιστιὰς pro Λῆμνος & Ἡφαιστία.

62 Τύραννος ὤν.] In his verbis τὸ ὢν expungendum. Aliter enim dicendum erat nomen tyranni Hephæstiensium.

Θ. TH.

ΘΑΛΑΜΑΙ[1], πόλις τῆς Μεσσηνίας, Θεόπομπος τριακοστῷ δευτέρῳ Φιλιππικῶν. Τὸ ἐθνικὸν, Θαλαμάται. A B

ΘΑΛΑΣΣΑ. τὸ ἐθνικὸν Θαλασσαῖος, καὶ Θαλασσεύς, καὶ Θαλάσσιος.

ΘΑΛΠΟΥΣΑ[2], πόλις τῆς Ἀρκαδίας τοῦ Ὀρχομενοῦ. Τὸ ἐθνικὸν, Θαλπούσιος. C

ΘΑΛΑΜΑΝΑΙΟΙ[3], ἔθνος Πέρσαις ὑπήκοον· Ἡρόδοτος τρίτῃ.

ΘΑΜΙΑ, πόλις Θεσσαλίας· Ῥιανὸς τεσσαρεσκαιδεκάτῃ Θεσσαλιακῶν. Καὶ Θαμίεια, τὸ ἐθνικὸν Θαμιεύς. D

ΘΑΜΝΑ[4], πόλις Παλαιστίνης· Ἰώσηπος πέμπτῳ Ἰουδαϊκῆς ἱστορίας. Οἱ πολῖται, Θαμνῖται.

ΘΑΜΟΥΔΑ[5], Ναβαταίων γείτων τῶν Ἀράβων· Οὐράνιος Ἀραβικῶν τρίτῃ. Ὁ οἰκήτωρ, Θαμουδηνός. E

ΘΑΣΣΟΣ[6], νῆσος πρὸς τῇ Θρᾴκῃ· [7] ἔνθα

THALAMÆ, urbs Messeniæ, Theopompus Philip. lib. 32. Gentile, Thalamatæ.

THALASSA, *i. e.* mare. Gentile, Thalassæus, & Thalasseus, & Thalassius, id est, *maritimus*.

THALPUSA, urbs Arcadiæ Orchomeni. Gentile, Thalpusius.

THALAMANÆI, gens Persis subdita, Herodot. lib. 3.

THAMIA, urbs Thessaliæ, Rhianus rerum Thessaliacarum lib. 14. Dicitur etiam *Thamiea*. Gentile, Thamieus.

THAMNA, urbs Palæstinæ, Josephus Judaicæ antiquitatis lib. quinto. Cives, Thamnitæ.

THAMUDA, [locus] vicinus Nabatæis Arabibus: Uranius rerum Arabicarum lib. 3. Incola, Thamudenus.

THASSUS, insula juxta Thraciam, ubi Te-

1 Θαλάμαι, πόλις τῆς Μεσσηνίας.] Thalamæ, urbs Messeniæ ex Theopompo, cujus omnia opera deperdita sunt, memoratur; fuit celebris Pasiphaæ templo & oraculo, teste Plutarcho in Agide, & Cleom. sed ab eo *Thalamiæ* dicitur. Ejus quoque meminit Pausanias in Laconicis. Polybius Historiarum lib. 5. Πλείστη δ' ἀποσκευή, καὶ πλεῖστος ὄχλος ἠθροίσθη σωμάτων καὶ θρεμμάτων εἰς τὸ χωρίον ὃ καλοῦσι Θαλάμας. i. e. *Plurima verò supellex, plurimaque corporum pecorumque turba congregata fuit in oppido, quod* Thalamas *vocant.*

2 Θάλπουσα, πόλις τῆς Ἀρκαδίας.] Thalpusa, urbs Arcadiæ. Fuit celebris Æsculapii, & duodecim Deorum templo; sita verò erat in magno colle, sed magna ex parte ætate Pausaniæ erat deserta, ut ipse refert in Arcadicis, cui *Thelpusa* dicitur, in cujus finibus erat *Cereris* cognomento *Eleusiniæ* fanum, auctore eodem auctore libro citato.

3 Θαλαμαναῖοι, ἔθνος Πέρσαις ὑπήκοον.] Thalamanæi, gens Persis subdita ex Herodoti lib. 3. apud quem libri citati capite 93. Thamanæi, non Thalamanæi, ut inquit noster, inter Persarum Satrapeias memorantur: Ἀπὸ δὲ Σαγαρτίων, καὶ Σαραγγαίων, καὶ Θαμαναίων, καὶ Οὐτίων, καὶ Μύκων, καὶ τῶν ἐν τῇσι νήσοισι οἰκεόντων τῶν ἐν τῇ Ἐρυθρῇ θαλάσσῃ, &c. i. e. *A Sagartiis verò, & Sarangæis, & Thamanæis, & Utiis, & Mecis, & iis, qui in rubri maris insulis habitant, &c.*

4 Θάμνα, πόλις Παλαιστίνης.] Thamna, urbs Palæstinæ, ex Josepho Antiquit. lib. 5. Duæ hujus nominis urbes memorantur, altera pertinebat ad tribum Dan, ut apparet ex Josue c. 19. v. 43. ubi vocatur תמנתה *Thimnathah*, & à 70 senibus Θαμνά, juxta quam Simson discerpsit leonem, atque inibi duxit ex Palæstinis virginem in uxorem, ut narratur Judicum c. 14. ubi quoque in textu Hebraico eodem modo scribitur, & à 70 senibus Θαμναθὰ vocatur, quam celebrat Joseph. libro, ab auctore nostro, citato c. 10. Ἀφικόμενος δὲ μετὰ τῶν γονέων εἰς Θαμνὰ πόλιν Παλαιστινῶν, πανηγύρεως ἀγομένης, ἐρᾷ παρθένου τῶν ἐπιχωρίων. i. e. *Cum venisset autem una cum parentibus in urbem Palæstinorum Thamna, conventus tempore, amore captus fuit virginis indigenarum.* Altera autem pertinebat ad tribum Ephraim, ac data fuit Josue celeberrimo duci in hæreditatem, in qua quoque sepultus est, ut constat ex eodem Josue c. 19. v. 50. ubi תמנת סרח *Thimnath Serach* dicitur, Judicum verò c. 2. v. 9. vocatur תמנת חרס *Thimnath Cheres*. Serach autem & Cheres idem est nomen per transpositionem literarum, quod in hac lingua non est insolens. Sic enim dicitur כבש *cebes* & כשב *Ceseb*, utrumque significat, *ovem*, *agnum*. שלמה *Salmah* & שמלה *simlah*, i. e. *vestis*, seu *vestimentum* & alia hujusmodi. Memoratur quoque Ptolemæo lib. 5. c. 16. Ab eadem septima Judææ toparchia dicebatur *Thamnitica*, cujus meminit Plinius lib. 5. c. 14. in qua usque ad ætatem Hieronymi sepulchrum celeberrimi illius ducis ostendebatur, super quod figuram Solis descripserant, eo quod solem stare fecisset, ut apparet ex ipso Hieronymo & Christiano Adrichomio in Ephraim num. 96.

5 Θαμουδά, Ναβαταίων γείτων τῶν Ἀράβων.] Thamuda, locus, seu regio, seu urbs (id enim nobis divinandum reliquit noster auctor) prope Nabatæos Arabes, cujus incolæ ei Thamudeni, Ptolemæo lib. 6. c. 7. Thamyditæ, & Thamydeni, Plinio lib. 2. c. 28. Thamudei dicuntur.

6 Θάσσος, νῆσος πρὸς τῇ Θρᾴκῃ.] Thassus, insula maris Ægæi prope Thraciam, Lemno insulæ proxima, celebris vitibus, vino, & marmore, Virgil. Georgic. lib. 2. v. 91. canit:

Sunt Thasiæ vites, sunt & Mareotides albæ.

Plin. lib. 14. c. 7. inter transmarina vina celebrat Thassium & Chium, quæ in summa gloria fuisse inquit. Apud Aristophanem in Pluto, cum anus quædam diceret suam cutem suaviter olere, subdit per jocum Chremylus:

Εἰ Θάσιον ἐνέχεις, εἰκότως γε νὴ Δία.

Si Thasium infundis, meritò per Jovem.

Ælianus de Varia Historia lib. 13. c. 6. duplex vini genus in hac insula tradit fuisse, alterum, quod suavem somnum, alterum, quod vigiliam afferebat. Thassium verò marmor celebrat Plinius lib. 36. c. 6.

7 Ἔνθα

ἔνθα Τηλέφη ἡ τῆς Εὐρώπης θνήσκει μήτηρ, A
ἀπὸ Θάσου. [8] Ἦν δὲ γενεαῖς Ἡρακλέους καὶ
Θάσος παλαίτερος, εἴπερ ἀπὸ Ἀγήνορος,
Προῖτος ἦν. Ἀγήνορος δὲ, Βῆλος ἀδελφὸς
ἦν, Βήλου δ' Αἴγυπτος, οὗ Λυγκεύς. Οὗ Ἄ-
βας. Οὗ Δανάη. Ἧς, Περσεύς. Οὗ, Ἀλ- B
καῖος. Οὗ, Ἀμφιτρύων. Οὗ, Ἡρακλῆς.
[9] Ὅτι δὲ καὶ Ἀερία ἡ Θάσος, δῆλον ἐκ τοῦ
χρησμοῦ, τοῦ δοθέντος τῷ τοῦ Ἀρχιλόχου·

[10] Ἄγγειλον Παρίοις Τελεσίκλεις, ὥς
σε κελεύω, C
Νήσῳ ἐν Ἠερίῃ κτίζειν εὐδείελον ἄστυ.

ΘΑΥΜΑΚΙΑ [11], πόλις Μαγνησίας· Ὅμηρος,

Οἱ δ' ἄρα Μηθώνην, καὶ Θαυμακίην
ἐνέμοντο. D

ἀπὸ Θαυμάκου τοῦ Ποίαντος πατρὸς, ἀφ' οὗ νῆσος· [12] δευτέρα, πόλις κατὰ τὸν Μηλιακὸν κόλπον. Οἱ ἔνοικοι, Θαυμακοί· καὶ Θαυμακίας, ἱερὸν Ἀρτέμιδος.

ΘΑΥΜΑΣΙΟΝ [13], ὄρος Ἀρκαδίας, E ἐν ᾧ τὸν λίθον ὁ Κρόνος κατέπιεν· οἱ ἐνοικοῦντες, Θαυμάσιοι.

ΘΑΨΑΚΟΣ [14], πόλις Συρίας πρὸς τῷ Εὐφράτῃ· Θεόπομπος ἐν Φιλιππικῶν τρίτῳ. Ὁ πολίτης, Θαψακηνός. F

ΘΑΨΙ-

Telepho Europæ mater obiit. [Sic dicta] à Thasso. Erat verò generationibus Herculis Thassus antiquior, siquidem, ab Agenore, Prœtus erat, Agenoris verò Belus frater, Beli verò [filius] Ægyptus. Cujus Lynceus. Cujus Abas. Cujus Danaë. Cujus Perseus. Cujus Alcæus. Cujus Amphitryon. Cujus Hercules, quod verò Thassus etiam *Aëria* vocata fuerit, patet ex Oraculo reddito Archilochi filio.

Dic Pariis Telesicles, quòd te jubeo,
Insula in Eeria condere ad-occasum-bene-sitam urbem.

THAUMACIA, urbs Magnesiæ, Homerus.

Qui verò Methonen, & Thaumaciam habitabant.

à Thaumaco Pœantis patre, à quo insula; secunda, urbs juxta Meliacum sinum. Incolæ, Thaumacii; est & Thaumaciæ, templum Dianæ.

THAUMASION, mons Arcadiæ, in quo lapidem Saturnus devoravit. Incolæ, Thaumasii.

THAPSACUS, urbs Syriæ ad Euphratem, Theopompus Philippicorum lib. 3. Civis, Thapsacenus.

THAPSI-

7 Ἔνθα Τηλέφη ἡ τῆς Εὐρώπης, &c.] Quæ hic Telephe, eidem in Δάρδανος dicitur Telephaë.

8 Ἦ δὲ γενεαῖς Ἡρακλέους καὶ Θάσος, &c.] Legendum existimo ἦν δὲ, &c. i.e. *erat verò*, &c. de Thasso enim, qui insulæ nomen dedit, loqui videtur à quo Herculis generationes recenset.

9 Ὅτι δὲ καὶ Ἀερία ἡ Θάσος.] Supple ἐλέγετο, i. e., *dicebatur*, Thassum verò *Aëriam* dictam fuisse testatur Plinius lib. 4. c. 12. *Ab ea* [Lemno] *Thassos libera quinque M. pass. olim* Aëria, *vel* Æthria *dicta*. Periegetes v. 522. *Ogygiam* vocavit propter antiquitatem, & *Cereris acten*, propter fertilitatem. Hinc parœmia Θάσος ἀγαθῶν, i.e. *Thassos bonorum*; alii eamdem parœmiam sic dicunt Δάτος ἀγαθῶν, i.e. *Datus bonorum*, teste Eustathio ad Periegetæ versum citatum.

10 Ἄγγειλον Παρίοις, &c.] Sunt versus redditi ab oraculo, Archilochi filio, in quo pro Τελεσίκλεις legendum existimo Τελεσίκλης. Sic enim Archilochi filius vocabatur, etsi apud Suidam in Ἀρχίλοχος aliter scribatur. Parios verò condidisse *Thassum* affirmat Strabo lib. 10. Ὑπὸ δὲ Παρίων ἐκτίσθη Θάσος, καὶ Πάριον ἐν τῇ Προποντίδι πόλις. i. e. *A Pariis autem condita est Thasus, & Parium, urbs in Propontide.* Pariorum coloniam vocavit *Thasum* Thucydides lib. 4.

11 Θαυμακία, πόλις Μαγνησίας.] Thaumacia, urbs Magnesiæ ex Homero. Cujus affert versiculum, qui apud eum legitur Il. 2. v. 716. ad quem ita Eustathius: Τὴν δὲ Θαυμακίαν, πόλιν Μαγνησίας ὁ τῶν ἐθνικῶν συλλέκτης φησι, λέγων καὶ ἑτέραν εἶναι Θαυμακίαν κατὰ τὸν Μηλιακὸν κόλπον, καὶ νῆσον δὲ ὁμώνυμον, οἱ δὲ πολῖται τῆς Θαυμακίας, Θαυμακοί. i.e. *Thaumaciam verò* ethnicorum collector [sic nostrum auctorem vocat] *Magnesiæ urbem esse inquit, dicens & aliam esse Thaumaciam juxta Meliacum sinum, & insulam cognominem, cives verò Thaumaciæ, Thaumaci.* Nihil addit novi Eustathius; ex nostris memoratur Plinio lib. 4. c. 9. cui *Taumachia* dicitur.

12 Δευτέρα, πόλις κατὰ τὸν Μηλιακὸν κόλπον.] Secundo loco memorat Thaumaciam juxta Meliacum seu Maliacum sinum; utroque enim modo vocatur sinus iste, quam Strabo lib. 9. appellat Θαυμακούς, quem sequitur Livius, qui hanc urbem lib. 32. c. 4. ita describit: *Namque Thaumaci à Pylis, sinuque Maliaco per Lamiam eunti loco alto siti sunt, ipsis faucibus imminentibus, quam* Cœlen *vocant: Thessaliæque transeunti confragosa loca, implicatasque flexibus vallium vias. Ubi ventum ad hanc urbem est, repente velut maris vasti, sic immensa panditur planities, ut subjectos campos terminare oculis haud facile queat. Ab eo miraculo* Thaumaci *appellati. Nec altitudine solum tuta urbs, sed quod saxo undique abscisso rupibus imposita est. Hæ difficultates, & quod haud satis dignum tanti laboris periculique pretium erat, ut absisteret incœpto Philippus, effecerunt.* Alludit Livius in urbis nomine ad significationem. Θαῦμα enim Græce est *miraculum*, θαυμάσιος verò *mirabilis*, unde nomen urbi impositum fuisse innuit.

13 Θαυμάσιον, ὄρος Ἀρκαδίας, ἐν ᾧ τὸν λίθον ὁ Κρόνος κατέπιεν.] Thaumasium, mons Arcadiæ, in quo Saturnus lapidem pro Jove puero, quem Rheam illic peperisse fabulabantur, devoravit juxta fabulam; & fabulam & montem supra Molottum Arcadiæ fluvium celebrat Pausanias in Arcadicis.

14 Θάψακος, πόλις Συρίας πρὸς τῷ Εὐφράτῃ.] Thapsacus, urbs Syriæ prope Euphratem ex Theopompi Philippic. lib. 3. Memoratur Q. Curtio lib. 10. c. 1. *Igitur Mesopotamiæ prætoribus imperavit, materia in Libano monte cæsa, devectaque ad urbem Syriæ Thapsacum, ingentium carinas navium ponere: septiremes omnes esse, deducique Babylonem, Cypriorum regibus imperatum, ut æs stuppamque & vela præberent.* Ptolemæus lib. 5. c. 19. eam inter Arabiæ desertæ urbes prope Euphratem locat. Ex Strabonis lib. 16. constat fuisse commercio celebrem, ad quam usque Gerrhæi per Euphratem navigabant. Josephus Antiquitatum lib. 9. c. 11. *Thapsam* vocat, ac perperam ejus interpres Latinus *Thapsam* & *Tharsen* confundit, cum fuerint duæ urbes, ut apparet ex lib. 4. Reg. c. 15. v. 14, 16. ubi תרצה *Thirsah* & תפסח *Thipsach* memorantur; hinc parum deflexo nomine factum est *Thapsa*, & *Thirsa*, quæ ab auct. nostro in Ταρσὸς vocatur Τάρσα.

15 Θάψος,

ΘΑΨΙ'ΠΟΛΙΣ, πλησίον Χαλκηδόνος. Τὸ ἐθνικὸν, Θαψιπολίτης· Κοάδρατος δυοκαιδεκάτῳ ῥωμαϊκῶν. A

THAPSIPOLIS, prope Chalcedonem. Gentile, Thapsipolites. Quadratus rerum Romanarum lib. 12.

ΘΑ'ΨΟΣ [15], πόλις Λιβύης· Στράβων ἑκκαιδεκάτῳ. [16] Ἔστι καὶ Σικελίας· [17] Ἔστι καὶ Χερσόνησος ἐν τῷ στενῷ τοῦ ἰσθμοῦ. Τὸ ἐθνικὸν, Θάψιος. B

THAPSUS, urbs Libyæ, Strab. lib 16. Est & Siciliæ. Est & Chersonesus in angusta Isthmi parte. Gentile, Thapsius.

ΘΕ'Α, πόλις Λακωνικῆς· Φιλόχορος τρίτῳ. Θεεῖς, ὡς Θουκυδίδης.

THEA, urbs Laconicæ, Philochorus lib. 3. Incolæ, Theei, ut Thucydides.

ΘΕΑ'ΓΓΕΛΑ [18], πόλις Καρίας. Ὁ πολίτης, Θεαγγελεύς. C

THEANGELA, urbs Cariæ. Civis, Theangeleus.

ΘΕΒΙΘΑ' [19], φρούριον Μεσοποταμίας· Ἀῤῥιανὸς ἑνδεκάτῃ. Ὁ οἰκήτωρ, Θεβηνὸς, ὡς Ἔκμαθα Ἐκμαθηνός.

THEBETA, castellum Mesopotamiæ, Arrhianus lib. 11. Incola, Thebenus, ut Ecmatha, Ecmathenus.

ΘΕΙ'ΣΟΑ [20], πόλις Ἀρκαδίας· Παυσανίας ὀγδόῳ. Ὁ πολίτης Θεισοάτης, ὡς Λυκοάτης. D

THISOA, urbs Arcadiæ, Pausanias lib. 8. Civis, Thisoates, ut Lycoates.

ΘΕΛΑΜΟΥ'ΖΑ, φρούριον τῆς παρ' Εὐφράτην Ἀραβίας, ὡς Κοάδρατος ἐν Παρθικῶν ἑβδόμῃ. Τὸ ἐθνικὸν, Θελαμουζαῖος. E

THELAMUSA, castellum Arabiæ, quæ juxta Euphratem, ut Quadratus rerum Parthicarum lib. septimo. Gentile, Thalamuzæus.

ΘΕΜΒΡΙ'ΗΜΟΣ [21], πόλις Καρίας, [22] ἀπὸ Θεμβρίμου. Ὁ πολίτης, Θεμβριμεύς.

THEMBRIEMUS, urbs Cariæ; à Thembrimo. Civis, Thembrimeus.

ΘΕΜΙ'ΣΚΥΡΑ [23], πόλις, ἥ ἐστιν ἀντίον Θερμώδοντος. Καὶ οἱ οἰκοῦντες τὴν χώραν, Θεμισκύρειοι. Λέγεται καὶ Θεμισκύρεια. F

THEMISCYRA, urbs, quæ est è regione Thermodontis. Et habitantes regionem, Themiscyrii. Dicitur etiam Themiscyria.

Θ Ε-

THE-

15 Θάψος, πόλις Λιβύης.] Thapsus, urbs Libyæ ex Strabonis lib. 16. qui lib. 17. non lib. 16. ut inquit noster, eam celebrat: Εἶθ' αἱ Ταριχεῖαι λεγόμεναι, νησία πολλὰ καὶ πυκνά· εἶτα Θάψος πόλις· καὶ μετὰ ταύτην νῆσος πελαγία Λοπάδουσα. i.e. *deinde* Tarichiæ *dictæ, insulæ-parvæ, multæ & densæ; deinde Thapsus urbs: & post hanc insula in pelago Lopadusa.* Memoratur etiam Ptolemæo lib. 4. c. 3. prope Leptim parvam.

16 Ἔστι καὶ Σικελίας.] Secundo loco memorat Thapsum Siciliæ urbem. Chersonesum illius nominis à Syracusis Siciliæ non longè distantem, in qua forsitan erat urbs ejusdem nominis, celebrat Thucydides lib. 6. Ταῖς τε ναυσὶν ἐς τὴν Θάψον καθορμισάμενοι. Ἔστι δὲ χερσόνησος μὲν ἐν στενῷ ἰσθμῷ, προέχουσα ἐς τὸ πέλαγος, τῆς δὲ Συρακουσίων πόλεως οὔτε πλοῦν οὔτε ὁδὸν πολλὴν ἀπέχει. i.e. *Navibusque Thapsum subiere* [ubique stationem habuerunt Athenienses] *Est autem peninsula, in angusto isthmo in mare prominens, nec multum à Syracusanorum civitate, seu mari, seu terra distat.* Eam quoque celebrat Virg. Æneid. lib. 3. v. 688.

— *Vivo prætervehor ostia saxo*
Pantagiæ, Megarosque sinus Thapsumque jacentem.

17 Ἔστι καὶ χερσόνησος ἐν τῷ στενῷ τοῦ ἰσθμοῦ.] Hæc desumpta videntur ex Thucydidis lib. 6. cujus verba adduximus nota præcedenti, nec quia Thucydides inquit fuisse Chersonesum ἐν στενῷ ἰσθμῷ, i.e. *in angusto Isthmo*, & noster ἐν τῷ στενῷ τοῦ ἰσθμοῦ, i.e. *in angusta parte Isthmi*, ideo corrigendus est. Hoc enim esset nimia corrigendi porrigine laborare.

18 Θεάγγελα, πόλις Καρίας.] Theangela, Cariæ urbs. Memoratur Plinio libro quinto capite 29.

19 Θεβιθὰ, φρούριον Μεσοποταμίας.] Thebitha, castellum Mesopotamiæ ex Arrhiani lib. 11. Cujus incola, *Thebenus* dicebatur, ut inquit noster, sicut ab Ecmatha, Ecmathenus. Ergo prototypos erit Θεβὰ, id nominis significat *domum* Hebraïce; hujus castelli altum apud alios est silentium.

20 Θείσοα, πόλις Ἀρκαδίας.] Thisoa, urbs Arcadiæ ex Pausaniæ lib. 8. qui eam celebrat libro citato ab Stephano: Ταῖς Νύμφαις δὲ ὀνόματα, ὑφ' ὧν τὸν Δία τραφῆναι λέγουσι, τίθενται Θεισόαν, καὶ Νέδαν, καὶ Ἁγνώ· καὶ ἀπὸ μὲν Θεισόας πόλις ᾠκεῖτο ἐν τῇ Παῤῥασίᾳ. Τὰ δὲ ἐπ' ἐμοῦ, μοίρας τῆς Μεγαλοπολίτιδός ἐστιν ἡ Θεισόα κώμη. i.e. *Nympharum verò nomina, à quibus Jovem educatum fuisse dicunt, Thisoa, & Neda, & Hagno; & à Thisoa quidem urbs habitata fuerat in Parrhasia; ætate autem mea partis Megalopolitidis est Thisoa pagus.*

21 Θεμβρίημος, πόλις Καρίας.] Tembriemus, urbs Cariæ, sine auctore memoratur ab auctore nostro, existimo eamdem esse, quæ *Thymbria* dicitur Straboni, cujus ex lib. 14. sunt verba: Ἔνθεν ἐν σταδίοις τέσσαρσι κώμη Καρικὴ Θυμβρία· παρ' ἣν ἄορνόν ἐστι σπήλαιον ἱερὸν, Χαρώνιον λεγόμενον, ὀλεθρίους ἔχον ἀποφοράς. i.e. *Hinc quatuor stadiis pagus Caricus Thymbria; juxta quam avibus-invia est spelunca sacra*, Charonium *nomine*, *pestilentes habens exhalationes.*

22 Ἀπὸ Θεμβρίμου.] A Thembrimo vocatam fuisse urbem Cariæ *Thembriemum* inquit, quare vel nomen urbis, vel Thembriemi corrigendum est, atque eodem modo oppidani nomen.

23 Θεμίσκυρα, πόλις.] Themiscyra, quæ & Themiscyria, urbs è regione Thermodontis. Memoratur Straboni lib. 12. Ἔχει δὲ τήν τε ἄλλην χώραν καλὴν, καὶ τὴν Θεμίσκυραν τὸ τῶν Ἀμαζόνων οἰκητήριον, καὶ τὴν Σιδήνην. Ἔστι δὲ ἡ Θεμίσκυρα πεδίον, τῇ μὲν ὑπὸ πελάγους κλυζόμενον, ὅσον ἑξήκοντα σταδίους τῆς πόλεως διέχον· τῇ δ' ὑπὸ τῆς ὀρεινῆς, εὐδένδρου καὶ διαῤῥύτου ποταμοῖς, αὐτόθεν τὰς πηγὰς ἔχουσιν. Ἐκ μὲν οὖν τούτων πληρούμενος ἁπάντων εἷς ποταμὸς διέξεισι τὸ πεδίον Θερμώδων καλούμενος. i.e. *Habet autem cum aliam regionem bonam, tum Themiscyram Amazonum olim domicilium, & Sidenen. Est verò Themiscyra planities, quæ ab altera parte mari alluitur circiter* LX. *stadia ab urbe distans. Ab altera verò montosa, nemorosa & fluviis pervia, illinc fontes habentibus; Ex quibus omnibus impletus unus amnis planitiem percurrit* Thermodon *nomine.*

24 Θε-

ΘΕΜΙΣΣΟ'Σ [24], πόλις Καρίας, ἣν A ἔκτισε Δάδας, ἀπὸ Θεμισσοῦ παιδὸς, [25] ὃν λύκοι διεχρήσαντο. Ὁ πολίτης, Θεμισσεύς.

THEMISSUS, urbs Cariæ, quam condidit Dadas, à Themisso filio, quem lupi dilaniavere. Civis, Themisseus.

ΘΕΜΙΣΩ'ΝΙΟΝ [26], χωρίον Φρυγίας· Ἀρτεμίδωρος ἐν ἐπιτομῇ. [27] Τὸ ἐθνικὸν, Θεμισώνιος. B

THEMISONIUM, oppidum Phrygiæ, Artemidorus in Epitome. Gentile, Themisonius.

ΘΕ'ΝΝΑΙ, πόλις Κρήτης· τινὲς δὲ Ἀρκαδίας. Οἱ δὲ ὄρος. Τὸ ἐθνικὸν Θενναῖος, καὶ Θενναία, καὶ Θεννεῖς.

THENNÆ, urbs Cretæ; aliqui verò Arcadiæ, alii verò montem esse dicunt. Gentile, Thennæus, & Thennæa, & Thennei.

ΘΕΥΔΟΣΙ'Α [28], Ταυρικὴ πόλις παραλία· Στράβων ζ. Τὸ ἐθνικὸν, Θευδοσιανὸς C καὶ Θευδοσιεύς.

THEUDOSIA, Taurica urbs maritima, Strab. lib. 7. Gentile, Theudosianus, & Theudosieus.

ΘΕΟΥ'ΠΟΛΙΣ [29], ἡ μεγίστη τῆς ἕω πόλις, ἥτις ἐξ Ἀντιοχείας μετὰ τὸν σεισμὸν ὠνομάσθη ἀπὸ Ἰουστινιανοῦ. Ὁ πολίτης, ὁμοίως.

THEOPOLIS, maxima orientis urbs, quæ ex Antiochia post terræ motum ab Justiniano sic vocata fuit. Civis, similiter.

ΘΕ'ΡΑΜΝΑΙ [30], πόλις Λακωνική, ἣν D τινες Σπάρτην φασίν. [31] Ἔστι καὶ τόπος, ἔχων ναὸν τῶν Διοσκούρων, διὰ τὸ ἐκεῖσε τούτους τιμᾶσθαι. Θεραπεύειν γὰρ, τιμᾶν σημαίνει. [32] Σημαίνει καὶ τὴν οἰκίαν. Τὸ ἐθνικὸν Θεραμναῖος, καὶ Θεραμναία, καὶ Θεραμ- E ναῖον.

THERAMNÆ, urbs Laconica, quam aliqui *Spartam* vocant. Est & locus, qui templum Dioscurorum habet, quod illic colantur. Θεραπεύειν enim *colere* significat. Significat etiam domum. Gentile, Theramnæus, & Theramnæa, & Theramnæum.

ΘΕ'ΡΜΑ [33], χωρίον Σικελίας· Φίλιστος τρί-

THERMA, oppidum Siciliæ, Philistus lib.

24 Θεμισσὸς, πόλις Καρίας.] Themissus, urbs Cariæ, quæ aliis *Thelmissus*, Plinio lib. 5. c. 29. dicitur *Thelmessus*, ut & Ciceroni de Divinat. lib. 1. *Thelmessus in Caria est, qua in urbe excellit haruspicum disciplina.* Strabo lib. 14. Et Scylax Lyciæ tribuit. Caria enim & Lycia erant inter se finitimæ.

25 Ὃν λύκοι διεχρήσαντο.] Existimo legendum ὃν λύκοι διεχειρήσαντο; per me licet retinere priorem lectionem.

26 Θεμισώνιον, χωρίον Φρυγίας.] Themisonium, oppidum Phrygiæ. Memoratur Straboni lib. 12. Pausaniæ lib. 10. Θεμισώνιον δὲ τὸ ὑπὲρ Λαοδικείας Φρύγες μὲν καὶ τοῦτο οἰκοῦσιν. i.e. *Themisonium verò quod supra Laodiceam Phryges quidem & hoc incolunt.*

27 Τὸ ἐθνικὸν, Θεμισώνιος.] Sicut oppidorum, sic Gentilium nomina auctores formant pro libitu, noster format nunc gentilitium Themisonii, *Themisonius*; Pausaniæ libro nota præcedenti citato dicitur Θεμισωνεύς. Ὅτε δὲ ὁ Γαλατῶν στρατὸς ἔφερε καὶ ἦγεν Ἰωνίαν καὶ Ἰωνίας τὰ ὅμορα, οἱ Θεμισωνεῖς φασιν αὐτοῖς Ἡρακλέα βοηθὸν καὶ Ἀπόλλωνα γενέσθαι καὶ Ἑρμῆν. id est, *Quando verò Galatarum* [Gallorum] *exercitus Ioniam, & Ioniæ finitima depopulabatur, Themisonei ajunt ipsis auxiliatorem fuisse Herculem, & Apollinem, & Mercurium.*

28 Θευδοσία, Ταυρικὴ πόλις παραλία.] Theudosia, Taurica urbs maritima ex Strabonis lib. 7. apud quem nunc legitur Θεοδοσία. Ejus sunt verba: Μετὰ δὲ τὸν τῶν Συμβόλων λιμένα τοῦτον μέχρι Θεοδοσίας πόλεως ἡ Ταυρικὴ παραλία, χιλίων που σταδίων τὸ μῆκος, τραχεῖα, καὶ ὀρεινή. i.e. *Post Symbolorum portum hunc usque ad Theodosiam urbem Taurica maritima ora* [porrigitur] CIↃ *circiter stadiorum longitudine, aspera & montosa.* Idem auctor libro citato auctor est habuisse portum vel centum navibus recipiendis aptum: Μετὰ δὲ τὴν ὀρεινὴν τὴν λεχθεῖσαν, ἡ Θεοδοσία κεῖται πόλις, πεδίον εὔγαιον ἔχουσα καὶ λιμένα ναυσὶ καὶ ἑκατὸν ἐπιτήδειον. i.e. *Post montosam hanc dictam regionem Theodosia sita est, campum fertilem habens, & portum navibus etiam centum recipiendis aptum.*

29 Θεούπολις, ἡ μεγίστη τῆς ἕω πόλις.] Theupolis, ac si diceres *Dei-civitas*, maxima totius orientis urbs, scilicet Antiochia, quam post quemdam terræmotum à Justiniano sic vocatam fuisse tradit, quod etiam testatur Eust. ad Periegetæ v. 920. de qua jam suo loco egimus.

30 Θέραμναι, πόλις Λακωνική, ἣν τινες Σπάρτην φασίν.] Theramnæ, urbs Laconica, quam *Spartam* nonnullos appellasse inquit. Sed id nullius auctoritate firmat. Pausaniæ Θεράπνη dicitur, cui à Therapne Lelegis filia nomen impositum inquit, atque inibi fuisse Menelai templum, & Menelaum, & Helenam sepultos; attende ejus ex lib. 3. verba: Θεράπνη δὲ ὄνομα μὲν τῷ χωρίῳ γέγονεν ἀπὸ τῆς Λέλεγος θυγατρός. Μενελάου δέ ἐστιν ἐν αὐτῇ ναὸς, καὶ Μενέλαον, καὶ Ἑλένην ἐνταῦθα ταφῆναι λέγουσι. i. e. *Therapne verò nomen oppido factum fuit à Lelegis filia. Menelai autem est in ipsa templum, quem & Helenam hîc sepultum fuisse dicunt.*

31 Ἔστι καὶ τόπος, ἔχων ναὸν τῶν Διοσκούρων διὰ τὸ, &c.] Epitomator noster Theramnas urbem Laconicam & locum, in quo erat Castoris & Pollucis templum, diversa existimat fuisse oppida; quod si ita fuisset, non reticeret Pausanias, qui omnium optimè totius Græciæ oppida descripsit. Sed fuit etiam hujus nominis locus Lacedæmone cujus meminit Harpocratio. Obiter auctor noster deducit loci etymologiam à verbo θεραπεύω, i. e. *colo, servio*, quod illic Dioscuri colerentur, ac ideo etiam locus vocandus erat Θεράπνη, non Θέραμναι, ut ipse habet. Sed nihilominus tamen Pausaniæ sententia vero similior videtur, qui à Therapne Lelegis filia loco nomen impositum tradit libro nota proxime præcedenti citato.

32 Σημαίνει καὶ τὴν οἰκίαν.] Legendum existimo σημαίνει καὶ τὴν οἰκετείαν. i. e. *significat etiam familiam*, hoc est, *servitium*, quo modo οἰκέτης dicitur *servus domesticus*. Θεραπεύω enim non solum significat *colo*, sed etiam *servio*, unde θεράπνη *serva*, ad quod videtur allusisse Stephanus; ab eodem verbo & significatione dicebatur apud Lacedæmonios festum quoddam Θεραπναΐδια, cujus mentionem fecit Hesychius suo loco. Ergo Stephani mens est Therapnas seu Laconicæ urbem, seu Spartæ locum sic dictam fuisse ἀπὸ τοῦ θεραπεύειν, à quo etiam θεράπνη dicitur *ancilla*. Sic accipio hunc locum, nec curo Zoilos.

33 Θέρμα, χωρίον Σικελίας.] Therma neut. plurali oppidum Siciliæ ex Philisto. Sed cum hujus opera deperdita fuerint, pro illo substituo Diodorum Siculum, qui de hac urbe sic loquitur lib. 13. Οἱ δὲ Καρχηδόνιοι ἐν μὲν τῇ Λιβύῃ μεγάλας παρεσκεύαζον δυνάμεις, ἐπιθυμοῦντες ἁπάσας τὰς ἐν τῇ νήσῳ πόλεις καταδουλώσασθαι, πρὶν ἢ δὲ τὰ στρατόπεδα διαβιβάζειν, καταλέξαντες τῶν πολιτῶν τινας, καὶ τῶν ἄλλων Λιβύων τοὺς βουλομένους, ἔκτισαν ἐν τῇ Σικελίᾳ πρὸς αὐτοῖς τοῖς θερμοῖς ὕδασι πόλιν, ὀνομάζοντες Θέρμα. i. e. *Carthaginenses enim in Libya*

A τρίτῳ. [34] Τὸ ἐθνικὸν, Θερμαῖος. Ἔστι καὶ Βιθυνίας Θέρμα, τὰ μὲν Πύθια, τὰ δὲ ἐν Πρέσῃ βασιλικὰ λεγόμενα, τὰ δ' ἐν Καππαδοκίᾳ, τὰ δ' ἐν Συρίᾳ, τὰ δ' Δορυλάου. Οἱ οἰκοῦντες, Θερμηνοί.

B ΘΕ'ΡΜΗ [35], πόλις Θρᾴκης. Ἀπολλόδωρος δ' Μακεδονίας φησὶ, καὶ Θουκυδίδης. Ὁ πολίτης, Θερμαῖος. [36] Ἔστι καὶ Θερμαῖος κόλπος.

ΘΕ'ΡΜΟΣ [37], πολίχνιον Αἰτωλίας, ὡς Πολύβιος. [38] Τὸ ἐθνικὸν Θέρμιος. [39] Καὶ
C τὸ κτητικὸν, Θερμικός.

ΘΕ'ΡΜΥΔΡΑ, λιμὴν τῆς μιᾶς τῶν ἐν Ῥόδῳ πόλεων. Τὸ ἐθνικὸν, Θερμυδρεύς.

ΘΕ'ΡΝΗ. πόλις Θρᾴκης. Τὸ ἐθνικὸν,
D Θερναῖος.

ΘΕΡΣΙ'ΤΑΙ [40], ἔθνος Ἰβηρικόν· Πολύβιος τρίτῳ.

ΘΕ'ΣΠΕΙΑ [41], πόλις Βοιωτίας. Ὅμηρος,

E Θέσπειαν, Γραῖαν τε —

[42] Θεσπιά-

A lib. 3. Gentile, Thermæus. Est & Bithyniæ Therma, alia quidem Pythia, alia verò in Prusia *Basilica* dicta, alia verò in Cappadocia, alia verò in Syria, alia verò Dorylaï. Habitatores, Thermeni.

B THERME, urbs Thraciæ, Apollodorus verò Macedoniæ inquit, & Thucyd. Civis, Thermæus. Est & Thermæus sinus.

THERMUS, oppidulum Ætoliæ, ut
C Polybius. Gentile, Thermius, possessivum, Thermicus.

THERMYDRA, portus unius ex Rhodi civitatibus. Gentile, Thermydreus.

THERNE, urbs Thraciæ. Gentile
D Thernæus.

THERSITÆ, gens Iberica, Polyb. lib. 3.

THESPIA, urbs Bœotiæ, Homerus:

E *Thespiam Græamque* —

à The-

bya magnum cogebant exercitum, desiderantes omnes insulæ urbes subjugare, antequam verò exercitum transvexissent, delectu habito ex civibus aliquibus, aliisque voluntariis Afris, condiderunt in Sicilia ad ipsas calidas aquas urbem, nuncupantes Therma. Ac quia ab aquis calidis, quæ Græce θερμὰ ὕδατα dicuntur nomen habet urbs, ideo sine dubio ejus nomen scribendum est Θερμὰ, non Θέρμα, ut habetur apud nostrum, cui etiam, eadem de causa Θερμὸν dicitur in Ἀκράγας acsi ὕδωρ, i. e. *aqua* intelligeretur, ideo etiam Latinè *Thermæ* dicuntur, quia aquæ intelliguntur.

34 Τὸ ἐθνικὸν Θερμαῖος.] Gentile urbis Thermarum Siciliæ dicitur Thermæus. Apud Ciceronem verò lib. 2. in Verrem Orat. 7. Thermitani dicuntur ejus oppidani, apud quos Stesichori poëtæ statuam fuisse inquit, senilem, incurvam cum libro, summo artificio factam.

35 Θέρμη, πόλις Θρᾴκης.] Therme, civitas Thraciæ, memoratur Thucydidi lib. 2. à quo, ut inquit noster, Macedoniæ adscribitur: Ξυνεβίβασε δὲ καὶ τὸν Περδίκκαν τοῖς Ἀθηναίοις, καὶ Θέρμην αὐτῷ ἔπεισεν ἀποδοῦναι. i. e. *Conciliavit verò & Perdicam cum Athenienſibus, &* [ipsis] *persuasit, ut ei Thermen redderent.* Namque Athenienses eam ceperant, Perdiccas verò erat Macedonum rex. Memoratur etiam Scylaci in Μακεδονίᾳ.

36 Ἔστι καὶ Θερμαῖος κόλπος.] Est & Thermæus sinus, qui nomen habet à Therme Macedoniæ urbe. Ejus meminit inter alios plurimos Scylax in Μακεδονίᾳ. In excerptis ex lib. 7. Strabonis hæc leguntur: Ὅτι μετὰ τὸν Ἀξιὸν ποταμὸν ἡ Θεσσαλονίκη ἐστὶν πόλις, ἡ πρότερον Θέρμη ἐκαλεῖτο. i. e. *Post Axium fluvium Thessalonice est urbs, quæ prius* Therme *vocabatur.* Unde aliqui putant Thermæum sinum esse eum, qui vulgò Italis dicitur *Golfo di Salonichi.* Itali enim Thessalonicen vocant *Salonichi.* Thraciæ autem urbs Harpocrationi & Suidæ dicitur *Therman.*

37 Θέρμος, πολίχνιον Αἰτωλίας.] Thermus oppidum Ætoliæ ex Polybio, qui ejus meminit lib. 5. sed neutro genere usurpat, non masculino, ut noster. Sic enim ille: Ἧκε πολλῆς ὥρας ἐπὶ τὸ Θέρμον. i. e. *Cum adhuc diei multum superesset, Thermum venit.* Ex eodem auctore apparet fuisse locum totius Ætoliæ munitissimum, ac veluti arcem, ὥστε τῆς συμπάσης Αἰτωλίας οἷον ἀκροπόλεως ἔχειν τάξιν. i. e. *Adeò ut totius Ætoliæ, tamquam arcis locum haberet;* inquit ille. Ab Strabone, Pausania, & aliis vocatur *Thermopylæ*, Amphictyonum conventu celebres.

38 Τὸ ἐθνικὸν Θέρμιος.] Gentile Thermi, Ætoliæ urbis erat Thermius, Polyb. lib. 5. Καὶ καταστρατοπεδεύσας, ἀφῆκε τὴν δύναμιν τάς τε περιοικίδας κώμας πορθεῖν καὶ τὸ τῶν Θερμίων πεδίον ἐπιτρέχειν. i. e. *Et positis castris* [ad Thermum] *exercitum dimisit, ut popularetur circumvicinos pagos & Thermiorum agros incursaret.*

39 Καὶ τὸ κτητικὸν Θερμικός.] Possessivum ejusdem Ætoliæ urbis Thermi, dicebatur *Thermicus*, quod usurpavit Polyb. in Excerptis, ex ejus historiis, Legationibus c. 9. Εὐθέως ἀπ' ἐκείνου χωρισθέντες, ἧκον ἐπὶ τὴν τῶν Θερμικῶν σύνοδον, καὶ παρελθόντες εἰς τὰ πλήθη, παρεκάλουν τοὺς Αἰτωλοὺς διὰ πλειόνων, μεῖναι ἐπὶ τῆς ἐξ ἀρχῆς αἱρέσεως, καὶ διαφυλάττειν τὴν πρὸς Ῥωμαίους εὔνοιαν. i. e. *Extemplo ab eo discedentes, venerunt ad Thermicorum synodum, & adeuntes multitudinem* h. e. *populum, multis verbis Ætolos exhortabantur, ut in priori sententia manerent, & custodirent adversus Romanos benevolentiam.* Ubi audacter nimis interpres Latinus vertit, *Extemplo Cornelius ab eo discedens Thermopylas ad Græcorum conventum venit.*

40 Θερσῖται, ἔθνος Ἰβηρικόν.] Thersitæ, gens *Iberica*, id est *Hispanica* ex Polybii lib. tertio. Πάνυ δ' ἐμπείρως, καὶ φρονίμως ἐκλογιζόμενος, ἐκ μὲν Λιβύης εἰς Ἰβηρίαν, ἐκ δ' Ἰβηρίας εἰς Λιβύην διεβίβαζε στρατιώτας, ἐκδεσμεύων τὴν ἑκατέρων πίστιν εἰς ἀλλήλους διὰ τῆς τοιαύτης οἰκονομίας. Ἦσαν δ' οἱ διαβάντες εἰς τὴν Λιβύην Θερσῖται, Μαστιανοὶ, πρὸς δὲ τούτοις, ὀρεῖται Ἴβηρες, Ὀλκάδες. i. e. *Magna verò experientia & prudentia ratiocinatus ex Libya in Iberiam, ex Iberia verò in Libyam trajecit milites, vinciens utrorumque fidem mutuò hac dispositione: erant autem, qui in Libyam transibant Thersitæ, Mastiani, ac præter hos montani Iberes, Olcades.*

41 Θέσπεια, πόλις Βοιωτίας.] Thespia, urbs Bœotiæ ex Homero, apud quem Il. 2. v. 498. invenitur hemistichium illud, cujus integri versus sunt:

> Οἵ θ' Ὑρίην ἐνέμοντο, καὶ Αὐλίδα πετρήεσσαν
> Σχοῖνόν τε Σκῶλόν τε πολύκνημόν τ' Ἐτεωνὸν,
> Θέσπειαν, Γραῖάν τε, καὶ εὐρύχορον Μυκαλησσόν.

H. e. *Quique Hyrien habitabant, & Aulida petrosam*
Schœnumque, Scolumque jugosumque Eteonum
Thespiam, Græamque, & amplum Mycalessum.

Ad quem locum Eustath. Ἡ δὲ Θέσπεια ἡ πρὸς τῷ Ἑλικῶνι ἔκειτο νοτιωτέρα αὐτοῦ. i. e. *Thespia autem, ad Heliconem sita erat australior ipso.* Id videtur Eustath. ex Pausania transcripsisse. Sic enim ille lib. 9. Θέσπεια ὑπὸ τὸ ὄρος τὸ Ἑλικῶνα ᾤκισται. i. e. *Thespia infra montem Heliconem condita fuit.* Ex hac urbe fuisse Glyceram meretricem, quam alii *Glycerium*, alii *Phrynen* vocant, referunt scriptores, ac inter eos Strabo lib. 9. quæ in hac urbe dedicavit Cupidinem illum decantatum, à Praxitele sculptum, ac sibi dono datum, cujus

[42] Θεσπιάδου κτίσμα, τοῦ Τευθραντος, τοῦ Πανδίονος. Γράφεται καὶ διὰ τοῦ ι. Καὶ ἐκτείνεται, καὶ συστέλλεται παρὰ Κορίννῃ. Καὶ ἐπίγραμμα τῶν ἀναιρεθέντων ὑπὸ τῶν Περσῶν· ὧν δὲ Φιλιάδου Μεγαρέως· A

Ἄνδρες θ' οἵ ποτ' ἔναιον ὑπὸ κροτάφοις B
Ἑλικῶνος,

[43] Λημματίτων αὐχεῖ Θεσπιὰς εὐρύχορος.

[44] Πληθυντικῶς δὲ Θεσπιαὶ ὀξυτόνως. Καὶ θαῦμα, πῶς τὸ ἑνικὸν διὰ διφθόγγου γράφεται. Δευτέρα, Θεσσαλίας. Τρίτη ἐν Σαρδοῖ· ὁ πολίτης Θεσπιεύς, καὶ Θεσπιακός, καὶ Θεσπίς. C

ΘΕΣΠΡΩΤΙΑ[45], πόλις καὶ χώρα ἔξω τοῦ Ἀμπρακικοῦ κόλπου. Τὸ ἐθνικὸν Θεσπρωτός, καὶ Θεσπρωτίς, καὶ Θεσπρωτιακός.

ΘΕΣΣΑΛΙΑ[46], ἀπὸ Θεσσαλοῦ· ἡ πρότερον Πελασγία. Ἐν ταύτῃ οὐκ ἔξεστι τοὺς πελάργους κτείνειν· τοὺς γὰρ τῆς χώρας ὄφεις ἀναιροῦσιν. D

A Thespiade condita, filio Teuthrantis filii Pandionis, scribitur; & per *i* tantum, & producitur, & corripitur apud Corinnen, & epigramma extat in laudem eorum, qui occisi sunt à Persis, in quo per *i* scribitur. Erat verò Philiadæ Megarensis:

Virique, qui aliquando habitavere sub vertice Heliconis,

Animo quorum gloriatur Thespias ampla.

Pluraliter vero Thespiæ cum accentu acuto, ac mirandum, quomodo singulare per diphthongum scribatur. Secunda, Thessaliæ. Tertia in Sardinia. Civis, Thespieus, & Thespiacus, & Thespis.

THESPROTIA, urbs, & regio extra Ampracicum sinum. Gentile, Thesprotus, & Thesprotis, & Thesprotiacus.

THESSALIA, à Thessalo quæ prius *Pelasgia*. In hac non licet ciconias occidere. Serpentes enim regionis occidunt. Civis, Thes-

jus videndi causa initio proficiscebantur Thespias; cum ibi nihil aliud esset spectatu dignum, ut inquit Strabo libro citato, quod etiam testatur Cicero accusationis in C. Verrem lib. 4. de signis Orat. 9. *Idem opinor artifex ejusdem modi Cupidinem fecit illum, qui est Thespiis, propter quem Thespiæ visuntur. Nam alia visendi causa nulla est.* Quem Cupidinem à Caio Rom. imperatore è sede sua amotum, Thespiensibus remisisse Claudium, ac Neronem iterum Romam reportasse, ubi igne consumptum fuisse prodidit Pausanias in Bœoticis. Fuit autem Phryne Thespiensis adeò dives, ut inquit Herodicus apud Athenæum lib. 13. ut Thebarum mœnia structuram se polliceretur, si adscriberetur: Alexandrum diruisse, Phrynem verò meretricem refecisse; pro qua Hyperides orator cum orationem fecisset, & jam manifestum esset calculis judicum, utpote capitalis criminis ream condemnandam esse, in apertum eam produxit, discissis tuniculis, pectoreque nudato; ac postrema orationis parte, illius conspecta pulchritudine, ita peroravit, ut tamquam ministram sacerdotemque Veneris judices religione capti & misericordia commoti liberam eam dimiserint; plebiscito deinde sancitum fuit, ne qui causas reorum dicerent, commiserationem excitarent, ac ne quis reus coram judicibus sententiam pronunciaturis sisteretur, ut refert Athenæus libro citato.

42 Θεσπιάδου κτίσμα, &c.] Thespiam, Bœotiæ urbem à Thespiade conditam fuisse inquit noster auctor. Sed sine auctore, Pausanias verò lib. 9. vel à Thespia Asopi filia, vel à Thespio Erechthei nomen ei inditum fuisse tradit: Θυγατέρα δὲ εἶναι Θέσπειαν λέγουσιν Ἀσωποῦ, καὶ ἀπὸ ταύτης κληθῆναι τὴν πόλιν. Οἱ δὲ Θέσπιόν φασιν ἐξ Ἀθηνῶν ἐλθόντα τὸ ὄνομα τῇ πόλει δοῦναι. Γεγονέναι δὲ ἀπὸ Ἐρεχθέως αὐτόν. i. e. *Filiam autem Thespiam Asopi dicunt fuisse, & ab hac vocatam esse urbem; alii verò Thespium Athenis venientem nomen urbi dedisse; ipsum autem ab Erechtheo genitum fuisse.*

43 Λημματίτων.] Lege ex Eustath. ad versum Homericum nota 41. præcedenti citatum λήμματι τῶν. Per incuriam enim vel transcribentis vel typographi conjunctum fuit, quod disjungendum erat, error inter typographos frequentissimus.

44 Πληθυντικῶς δὲ Θεσπιαὶ, &c.] Inquit Thespias numero quoque plurativo dici, & miratur quomodo singulare per ει diphthongum scribatur, magis mirandum est in singulari habere accentum in antepenultima, & in plurali accentu in ultima notari, quod rarissimum est, simile invenitur in Platæa Bœotiæ quoque urbe, quæ Πλάταια & Πλαταιαὶ dicitur.

45 Θεσπρωτία, πόλις καὶ χώρα, &c.] Thesprotia, urbs & regio extra Ambracicum sinum, quem noster nunc *Ampracicum* vocat, sic etiam alii eum nominant, at Thesprotia urbs à nemine, quod sciam, memoratur, Thesprotia verò regio, quam Thesproti incolebant, erat parva quædam post Chaoniam regio vicatim habitata, bonos habens portus, ac celebris fluvio Acheronte, & Acherusia palude, ex qua Acheron amnis fluebat, ibi etiam Cocytus, quæ cum vidisset Homerus in suam poësin transtulisse existimat Pausanias lib. 1. cujus verba attulimus in Ἀχέρων; Thesproti verò memorantur inter alios Scylaci in Θεσπρωτὶ hoc modo: Μετὰ δὲ χαονίαν Θεσπρωτοί εἰσιν ἔθνος. Οἰκοῦσι δὲ καὶ οὗτοι κατὰ κώμας· ἔστι δὲ καὶ αὕτη εὐλίμενος. i. e. *Post Chaoniam verò Thesproti sunt gens. Habitant autem & hi per vicos; estque hæc regio bonis prædita portubus.* Alexander Macedo à Lycophrone in Alex. vocatur Θεσπρωτὸς λέων, *Thesprotus leo*, quod ejus mater fuerit Epirotis. Chaonia enim & Thesprotia, seu Thesprotis erant Epiri regiones, ut videre est apud Ptolemæum lib. 3. c. 14. Plinius lib. 37. c. 7. meminit gemmæ anthracitidis, quæ in Thesprotia inveniebatur. Thesproti etiam Ægestæi ab Ægesto quodam duce, & Amymnæi ab Amymno vocati fuere, ut refert noster in Αἰγεσταῖοι.

46 Θεσσαλία, ἀπὸ Θεσσαλοῦ.] Thessalia, regio Græciæ celebris à Thessalo, quæ prius *Pelasgia*, unde Homero passim *Pelasgicon Argos* dicitur. Thessaliæ enim nomen apud eum non reperitur, quare, qui de temporibus Trojanis loquuntur, cum *Thessaliæ* nomen usurpant, κατὰ πρόληψιν id agunt; olim *Pyrrhæa* à Pyrrha Deucalionis uxore, *Æmonia* ab Æmone, *Pandora* à Deucalionis matre, *Nesonis* à Nesone Thessali filio, ac tandem *Thessalia* à Thessalo Æmonis filio, ut Strabo lib. 9. vel Jasonis & Medeæ, ut Diodorus lib. 4. dicta fuit. Strabo libro citato eam dividit in quatuor partes *Phthiotidem*, *Estiæotidem*, *Thessaliotidem*, *Pelasgiotidem*, quas omnes Ptolemæus lib. 3. c. 13. Macedoniæ adscribit; celeberrima fuere ejus Tempe, quorum descriptionem habes apud Ovid. lib. 1. Metamorph. v. 568. apud Abr. Ortel. in Theatri orbis terrarum Parergo tabula 47. Nec minus inter fluvios celebris fuit Peneus, inter montes *Olympus*, *Ossa*, & *Pelion*. Ipsa etiam fuit celeberrima Deucalionis diluvio, quod Græci ὑπερβολικῶς ut omnia sua referunt id etiam poëtæ tamquam jure suo in majus auxerunt, cujus descriptionem habes apud Ovid. Metamorphoseωn libro cit. v. 318. & deinceps. Thessaliæ incolæ olim tamquam venefica à Medea edocti proscindebantur, unde Plautus in Amphitryone:

Ego pol illum ulciscar hodiè Thessalum veneficum.

Claudianus in Ruf. lib. 1.

——— *Novi quo Thessala cantu*
Eripiat lunare jubar ———

Quare Θεσσαλικὴ γυνὴ, i. e. *Thessalica mulier* sumitur pro venefica, ac vim adagii habet, de quo & aliis videsis Erasmum; de Thessalia verò si plura scire desideras, lege Pausaniam, Plinium, Strabonem, Diodorum, & alios.

ρουσιν. Ὁ πολίτης Θεσσαλιώτης, καὶ Θετταλιώτης, καὶ Θετταλὸς, καὶ Θετταλίς. Ἔστι καὶ Θετταλὶς ὑπόδημά τι ποιὸν, ὡς Λύσις ἐν Βάκχαις. Τὸ Θεττάλη δρᾶμα Μενάνδρου, βαρύνεται παρὰ Ἀττικοῖς, εἰς ἰδιότητα τεθέν. Λέγεται καὶ θετταλίζω, ὡς δωρίζω· ἀφ' οὗ τὸ ἐνθετταλίσμεθα, παρὰ τῷ Εὐπόλιδι ἐν Μαρικᾷ τουτέστι, χλαμύδα Θετταλικὴν φοροῦμεν, Θετταλικὸν περόνημα.

Thessaliotes, & Thettaliotes, & Thessalus, & Thessalis. Est etiam Thettalis genus quoddam calceamenti; ut Lysis in Bacchis. Thettale fabula Menandri accentu gravi notatur apud Atticos, ad quid peculiare positum. Dicitur etiam thessalizo, ut dorizo, à quo τὸ ἐνθετταλίσμεθα, hoc est, *chlamydem Thessalicam gestamus*, apud Eupolidem in Marica, quæ erat Thessalica vestis fibula subnexa.

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ [47], πόλις Μακεδονίας, [48] ἥτις ἄρα ἐκαλεῖτο Ἁλία, Κασσάνδρου κτίσμα· ἢ ὅτι Φίλιππος ὁ Ἀμύντου ἐκεῖ Θετταλοὺς νικήσας, οὕτως ἐκάλεσε. Λούκιλλος δὲ ὁ Ταρραῖος περὶ Θεσσαλονίκης βιβλίον ἔγραψεν, ὅς φησιν, ὅτι Φίλιππος θεασάμενος κόρην εὐπρεπῆ καὶ εὐγενῆ, Ἰάσονος γὰρ ἦν ἀδελφιδῆ, ἔγημε, καὶ τεκοῦσα, τῇ εἰκοστῇ ἡμέρᾳ τῆς λοχείας τέθνηκεν. Ἀναλαβὼν οὖν ὁ Φίλιππος τὸ παιδίον, [49] ἔδωκε Νίκῃ τρέφων καὶ ἐκάλεσε Θεσσαλονίκην· ἡ γὰρ μήτηρ τοῦ παιδίου Νικασίπολις ἐκέκλητο. [50] Στράβων δὲ, Θεσσαλονίκειαν αὐτήν φησι. [51] Τὸ ἐθνικὸν, Θεσσαλονικεύς.

THESSALONICE, urbs Macedoniæ, quæ prius *Halia* vocabatur, à Cassandro condita, vel quod Philippus Amyntæ filius illic Thessalos vincens, sic vocaverit. Lucillus verò Tarrhæus de Thessalonica librum scripsit, qui inquit, quod Philippus visam puellam decoram, ac nobilem, Iasonis enim erat neptis ex fratre, in uxorem duxerit, ac cum peperisset, vigesima post partum die mortua fuerit. Recipiens igitur infantem Philippus Nicæ tradidit, ut educaret, & *Thessalonicam* vocavit. Mater enim ejus *Nicasipolis* vocata fuerat. Strabo verò *Thessaloniciam* eam vocat. Gentile, Thessalonicensis.

ΘΕΣΤΩΡΟΣ ὡς Κύτωρος, πόλις Θρᾴκης· Θεόπομπος εἰκοστῷ δευτέρᾳ. Τὸ ἐθνικὸν, Θεστώριος.

THESTORUS, ut Cytorus, urbs Thraciæ. Theopompus lib. 22. Gentile, Thestorius.

ΘΕΣΤΙΔΕΙΟΝ [52], πόλις Θεσσαλονίκης. [53] Ἑλλάνικος δὲ δίχα τοῦ δ φησὶν, ἀπὸ Θέτιδος. Ἔστι καὶ λίμνη Θρᾴκης, παρ' ἣν Νύσα χωρίον. Τὸ ἐθνικὸν, Θεστιδεύς.

THESTIDION, urbs Thessalonicæ. Hellanicus verò sine *d* scribit, à Thetide. Est & palus Thraciæ, juxta quam oppidum Nysa. Gentile, Thestideus.

ΘΕΣΤΙΣ, πόλις Ἀράβων. Καὶ ἄλλη Λιβύης.

THESTIS, urbs Arabum. Et alia

47 Θεσσαλονίκη, πόλις Μακεδονίας.] Thessalonice, urbs Macedoniæ, corrupti adhuc nominis vestigia servans, vulgò enim *Salonichi* vocatur.

48 Ἥτις ἄρα ἐκαλεῖτο Ἁλία, Κασσάνδρου κτίσμα.] In his verbis pro ἄρα suspicor legendum πάλαι, vel πρότερον. Sic enim Stephanus amat loqui; inquit verò Thessalonicen, cum prius *Halia* vocaretur, à Cassandro instauratam fuisse. sic enim intelligendum est hoc in loco τὸ κτίσμα; sed hujus prioris nominis altum est apud alios silentium, Thermen autem prius vocatam fuisse discimus ex excerptis ex Strabonis lib. 7. Hæc enim illic leguntur: Ὅτι μετὰ τὸν Ἀξιὸν ποταμὸν ἡ Θεσσαλονίκη ἐστὶ πόλις, ἣ πρότερον Θέρμη ἐκαλεῖτο, κτίσμα δ' ἐστὶν Κασσάνδρου, ὃς ἐπὶ τῷ ὀνόματι τῆς ἑαυτοῦ γυναικὸς; παιδὸς δὲ Φιλίππου τοῦ Ἀμύντου, ὠνόμασεν, μετῴκισεν δὲ τὰ πέριξ πολίχνια εἰς αὐτὴν, οἷον Χαλάστραν, Αἰνέαν, Κισσὸν, καί τινα καὶ ἄλλα. i. e. *Post Axium fluvium est Thessalonice urbs, quæ prius* Therme *vocabatur, opus verò est Cassandri, qui eam de nomine suæ uxoris, filiæ Philippi filii Amyntæ* Thessalonicen *nominavit, finitimorum oppidorum incolis in eam deductis, velut Chalastræ, Æneæ, Cissi, & aliorum quoque quorumdam.* Erat vicina Thermæo sinui, qui à Therme nomen habet, unde creditur esse, qui hodie vulgo Italis dicitur *Golfo di Salonichi*, ut alibi annotavimus. Fuit patria Theodori Gazæ Græcis & Latinis literis eruditissimi, qui libros Aristotelis de historia animalium Latii jure donatos Sixto summo Pontifici dedicavit, ac ei auro & holoserico pulcre ornatos obtulit, quos cum Pontifex vidisset, interrogavit, *quanti constaret ornatus ille?* Gaza quadraginta coronatis constare dixit: quos ei Sixtus reddi jussit, ac præterea nihil; cum vir ille in tanta paupertate vixisset, ut, nisi eum Dux Ferrariensis ad se vocasset, fame ipsi moriendum fuisset: nescio utrum magis mirer, an Sixti summi Pontificis illiberalitatem, an Theodori infelicitatem. Sunt enim plerumque eruditi infelices.

49 Ἔδωκε Νίκῃ τρέφων.] Lege ἔδωκε Νίκῃ τρέφειν.

50 Στράβων δὲ Θεσσαλονίκειαν αὐτήν φησι.] Hoc translativum est in hujusmodi nominibus, ut in Ἀγάμεια nota 72 diximus.

51 Τὸ ἐθνικὸν Θεσσαλονικεύς.] Gentile urbis Macedoniæ Thessalonicæ dicitur *Thessaloniceus*; sed Latinis hujusmodi gentilia frequenter formantur in *ensis*, ut alibi annotavimus. Ad Thessalonicenses verò extant epistolæ duæ Pauli.

52 Θεστίδειον, πόλις Θεσσαλονίκης.] Thestidium, urbs Thessalonicæ, quæ Θετίδιον dicitur sine σ Straboni lib. 9. Ἐν δὲ τῇ χώρᾳ ταύτῃ καὶ τὸ Θετίδιόν ἐστι πλησίον τῶν Φαρσάλων ἀμφοῖν, τῆς τε παλαιᾶς, καὶ τῆς νέας. i. e. *In hac verò regione & Thetidium est prope ambas Pharsalos, veterem & novam.* Latinus interpres existimavit Θετίδιον apud Strabonem libro citato significare Thetidis fanum, ideo vertit *Thetidis sacellum*; sed falsus est. Alibi enim id significat, illo in loco est oppidi nomen, ut apparet ex nostro auctore, & ex Polybii lib. 17. Τῇ δ' ὑστεραίᾳ προελθόντες ἐστρατοπέδευσαν· Φίλιππος μὲν ἐπὶ τὸ Μελάμβιον προσαγορευόμενον τῆς Σκοτουσαίας· Τίτος δὲ περὶ τὸ Θετίδειον τῆς Φαρσαλίας. i. e. *Postera die progressi ambo castrametati sunt, Philippus quidem ad Melambium sic cognominatum Scotussææ; Titus verò circa Thetidium Pharsaliæ.*

53 Ἑλλάνικος δὲ δίχα τοῦ δ φησὶν ἀπὸ Θέτιδος.] In his verbis pro δίχα τοῦ δ lege δίχα τοῦ σ. error typographo imputandus. Nam si à Thetide deducit Hellanicus Thetidium, sine *s* scribendum est, ut videre est apud Strabonem & Polybium, quorum verba nota præcedenti attulimus.

βύης. Ὁ πολίτης ἐκαλεῖτο, Θεσίτης χρηματίζει.

ΘΗΒΗ [54], πόλις Βοιωτίας διάσημος, [55] ἀπὸ Θήβης τῆς Προμηθέως. Ὁ πολίτης, Θηβαῖος, καὶ Θηβαιεύς, καὶ Θηβαΐς, καὶ ἡ χώρα, καὶ ἡ γυνή. [56] Ἔστι καὶ ἄλλη ἐν Αἰγυπτίᾳ, περὶ ἧς Καλλίμαχός φησιν, ὅτι κατὰ τὰς Αἰγυπτίας Θήβας ἐστὶ σπήλαιον, ὃ τὰς μὲν ἄλλας ἡμέρας πληροῦται ἀνέμου, κατὰ δὲ τὰς τριακάδας οὐ πνεῖ παντελῶς. [57] Τρίτη, Θεσσαλίας τῆς Φθιώτιδος. [58] Τετάρτη, ἐν Κιλικίᾳ Ὑποπλακίᾳ, [59] πλησίον τῆς Τροίας· ἧς ὁ πολίτης, Θηβαΐτης. Πέμπτη, Ἰωνίας κατὰ Μίλητον. Ἕκτη, ἐν τῇ Ἀττικῇ. Ἑβδόμη, τῆς Καταονίας. [60] Ὀγδόη, Ἰταλίας.

lia Libyæ. Civis, utriusque Thestites vocatur.

THEBE, urbs Bœotiæ insignis, à Thebe filia Promethei. Civis, Thebæus, & Thebæeus, & Thebaïs, & regio, & mulier. Est & alia in Ægypto, de qua Callimachus inquit, quod juxta Ægyptias Thebas sit spelunca, quæ quidem cæteris diebus adimpletur vento, trigesima verò mensis omnino non spirat. Tertia, Thessaliæ Phthiotidis. Quarta in Cilicia Hypoplacia, prope Troiam, cujus civis, Thebaïtes. Quinta Ioniæ juxta Miletum. Sexta in Attica. Septima, Cataoniæ. Octava, Italiæ.

54 Θήβη, πόλις Βοιωτίας διάσημος.] Thebe, urbs Bœotiæ insignis, ac poëtis valdè decantata, cujus muros Amphionem ad lyram erexisse fabulabantur, unde ab Horatio in Arte poëtica dicitur *Thebanæ conditor arcis*, vocata verò fuit *Heptapylos*, quod septem portas haberet, ad quod alludit Juv. Satyra 13.

Rari quippe boni, numero vix sunt totidem, quot
Thebarum portæ & divitis ostia Nili.

Eam nobilitarunt Hercules, & liber pater, teste Plinio lib. 4. c. 7. qua de causa videtur Dicæarchus dixisse Thebas θεοὺς φέρειν, i. e. *Deos ferre*; hujusmodi nomina & sing. & plur. num. dicuntur; ex eadem etiam fuere Epaminondas & Pelopidas duo celeberrimi Thebanorum duces, nec non Pindarus. Cadmum eam condidisse ferunt, nec hinc abludit Plinius, qui lib. 5. c. 19. inquit Sidona urbem Phœniciam fuisse parentem Thebarum Bœotiarum. Cadmus enim, qui primus literas in Græciam adduxisse dicitur, fuit Phœnicius. *Cadmeam* quoque vocatam fuisse testatur Strabo lib. 9. Eam delevisse Alexandrum, Pindari tantum domo & stirpe servata, auctor est Arrhianus de expeditione Alexandri lib. 1. Vocatæ etiam fuere Thebæ *Dircææ* & *Asopides*, auct. Strab. lib. 8. unde Horat. Carm. lib. 4. Od. 2. vocat Pindarum *Dircæum cycnum*. Si plura de hac urbe scire desideras, adi Pausaniam in Bœoticis.

55 Ἀπὸ Θήβης τῆς Προμηθέως.] Nomen Thebæ Bœotiæ urbis à Thebe Promethei filia deducit, sed fallitur. Nam, cum Cadmus Phœnicius eam condiderit, ut nota præcedenti annotavimus, vero propius est, eum urbi à se conditæ nomen imposuisse à lingua materna, in qua, ut & in Hebrœa תבה *thebah* significat *arcam*, seu *cistam*, ut videre est ex Geneseos c. 6. v. 14. & ex Exod. c. 2. v. 3. & sequentibus, nec latuit Hesychium hæc significatio. Sic enim ille: Θήβα, πόλις Βοιωτίας, καὶ κιβώτιον. i. e. *Theba, urbs Bœotiæ, & cista.*

56 Ἔστι καὶ ἄλλη ἐν Αἰγυπτίᾳ.] Nunc memorat *Thebas Ægyptias* in Ægyptia, sic Ægyptum nunc & alibi vocat, forma plurimis regionibus communi. Nolo enim hic suspicari mendum, de quo non contendam. Fuere Ægyptiæ Thebæ Thebaïdis Ægypti regionis metropolis, *Hecatompylos* nuncupata, quod centum portas haberet, unde Juvenalis Sat. 15. inquit:

Atque vetus Thebe centum jacet obruta portis.

Diod. Siculus lib. 2. auctor est Busirim Ægypti regem eam condidisse; Cambysem verò Persarum regem diruisse, & ejus ingentes opes in Asiam transportâsse, inquit Amm. Marcellinus lib. 22. postea sub Romanorum imperio Corn. Gallus ab Augusto Ægypti procurator factus eam quoque exhausit, ut refert idem auctor lib. 17. c. 6. *Longe autem postea Cornelius Gallus, Octaviano res tenente Romanas, Ægypti procurator exhausit civitatem plurimis interceptis: reversusque cum furtorum arcesseretur, & depopulatæ provinciæ, metu nobilitatis acriter indignatæ, cui negotium spectandum dederat Imperator, stricto incubuit ferro. Is est, si recte existimo, Gallus poëta, quem flens quodammodo in postrema Bucolicorum parte Virgilius carmine leni decantat. In hac urbe inter labra ingentia, diversasque moles figmenta Ægyptiorum Numinum exprimentes, obeliscos vidimus plures, aliosque jacentes & comminutos; quos antiqui reges bello domitis gentibus, aut prosperitatibus summarum rerum elati, montium venis vel apud extremos orbis incolas perscrutatis excisos erectosque, Diis superis in religione dicarunt, &c.* Videsis quæ in Διὸς πόλις annotavimus.

57 Τρίτη, Θεσσαλίας τῆς Φθιώτιδος.] Tertio loco celebrat Thebam Thessaliæ Phthiotidis, maritimum quondam Thessalis emporium, quæstuosum & frugiferum, cujus meminit Liv. lib. 39. c. 25. *Thebas Phthias unum maritimum emporium fuisse quondam Thessalis quæstuosum & frugiferum, ibi navibus onerariis comparatis regem, quæ præter Thebas Demetriadem cursum dirigerent; negotiationem maritimam omnem eò avertisse.* Noster in Φίλιπποι *Philippos* vocatam quoque fuisse tradit, scilicet à Philippo Annibalis synchrono Macedonum rege, de quibus sic loquitur Polyb. Historiarum lib. 5. Γενόμενος δὲ κύριος τῶν Θηβῶν, τοὺς μὲν ὑπάρχοντας οἰκήτορας ἐξηνδραποδίσατο. Μακεδόνας δ' εἰσοικίσας, Φιλίππους τὴν πόλιν ἀντὶ Θηβῶν κατωνόμασεν. i. e. *Cum verò Thebarum dominus factus esset, incolas quidem in servitutem redegit, deductaque eo Macedonum colonia Philippi urbem pro Thebis vocavit.* Strabo lib. 9. eas vocat Θήβας τὰς Φθιώτιδας.

58 Τετάρτη, ἐν Κιλικίᾳ Ὑποπλακίᾳ.] Quarto loco numerat Theben in Cilicia Hypoplacia, quam Homerus Il. 1. v. 366. vocat *Theben sacram* urbem Eetionis, ex qua Chryseidem captam fuisse ferunt, quæ urbs ab Eustathio ad locum citatum vocatur Θήβη Ὑποπλάκιος, & Θῆβαι Ὑποπλάκιοι, quare apud Stephanum, si tibi placet legere, Τετάρτη ἐν Κιλικίᾳ Ὑποπλάκιος λεγομένη, i. e. *quarta, in Cilicia, Hypoplacios dicta*, per me licet. Idem auctor ad Il. 2. v. 691. explicat hujus nominis significationem hoc modo: Ἐπεὶ δὲ καὶ Ὑποπλάκιοι ἐν τοῖς ἑξῆς πως αἱ τοιαῦται λέγονται Θῆβαι, φησὶν ὁ Πορφύριος. Ὅτι Ὑποπλακία, ἡ ἐν τῷ Θήβης πεδίῳ πόλις. Ὃ σημαίνει ὑπόπεδος καὶ λεῖος. i. e. *Siquidem & Hypoplacii in sequentibus hujusmodi dicuntur Thebæ, inquit Porphyrius; quod Hypoplacia, in Thebes campo urbs dicebatur; quod significat*, campestris & planus.

59 Πλησίον τῆς Τροίας.] Prope Troiam inquit fuisse Theben Hypoplaciam Ciliciæ cujus meminit Homerus, ut nota præcedenti annotavimus. Cilices enim Homerici tenebant, quod ætate Strabonis Adramytteni, Atarnæi, & Pitanæi; ut ipse refert lib. 13. Μετὰ δὲ τοὺς Λέλεγας τὴν ἑξῆς παραλίαν ᾤκουν Κίλικες καθ' Ὅμηρον, ἣν δὴ νῦν ἔχουσιν Ἀδραμυττηνοί τε καὶ Ἀταρνεῖται, καὶ Πιτανaῖοι μέχρι τῆς ἐκβολῆς τοῦ Καΐκου. Διῄρηντο δ' εἰς δύο δυναστείας οἱ Κίλικες καθάπερ εἴπομεν, τήν τε ὑπὸ τῷ Ἠετίωνι, καὶ τὴν ὑπὸ τῷ Μύνητι. i. e. *Post Leleges verò oram maritimam incolebant Cilices secundum Homerum, quam nunc habent Adramytteni, & Atarnaïtæ & Pitanæi usque ad Caici ostium. Divisi autem fuerunt Cilices in duas dynastias, sicut diximus, alteram sub Eetione, alteram sub Mynete.*

60 Ὀγδόη, Ἰταλίας.] Octavo loco numerat Theben Italiæ, duo hujus nominis loca memorantur in Italia, alterum *Thebas Lucanas* vocat Plinius lib. 3. c. 11. *Præterea interiisse Thebas Lucanas Cato auctor est.* Alterum in Sabino agro, via Salaria, non longe à Reate memorat Varro lib. 3. R. R.

 61 Ἐννά-

A λίας. [61] Ἐννάτη, Συρίας. Τὸ κτητικὸν, Θηβαϊκὸς, καὶ Θηβαϊκή. Τὰ τοπικὰ, Θήβηθεν, Θήβαζε, Θήβησι.

liæ. Nona, Syriæ, possessiv. Thebaicus, & Thebaica. Localia, ex-Thebe, ad-Theben, in-Thebe.

ΘΗΓΩΝΙΟΝ, πόλις Θεσσαλίας· Ἑλλάνικος πρώτῃ Δευκαλιωνίας. Τὸ ἐθνικὸν, B Θηγώνιος.

THEGONIUM, urbs Thessaliæ, Hellanicus Deucalioniæ lib. 1. Gentile, Thegonius.

ΘΗΜΑΚΟΙ, δῆμος τῆς Ἐρεχθηΐδος φυλῆς· ὡς δὲ Φρύνιχος, τῆς Πτολεμαΐδος. Ὁ δημότης, Θημακεύς. Τὸ τοπικὸν, Θημακόθεν, Θημακόνδε, Θημακοῖ.

THEMACI, populus Erechtheidis tribus, ut Phrynichus verò, Ptolemaidis. Popularis, Themaceus. Locale, ex-Themacis, ad-Themacos, in-Themaco.

C ΘΗΡΑ [62], νῆσος τῶν Σποράδων, κτίσμα Μεμβλιάρου, ἑνὸς τῶν μετὰ Κάδμου. Ἐν ᾗ τοὺς ἐτῶν ὀκτὼ θνήσκοντας οὐκ ἐθρήνουν, οὐδὲ τοὺς ἑπτά. Ἔστι καὶ Ῥόδου πόλις ταπεινή. Καὶ Καρίας ἄλλη, καὶ τῆς Σογδιανῆς ἄλλη· ὁ οἰκήτωρ, Θεραῖος, καὶ Θηραία, καὶ Θηραϊκός. Τὸ δὲ Θηράσιος, D ξένον. Θηρασία γὰρ νησίον, ὡς εἰρήσεται.

THERA, insula Sporadum à Membliaro condita, uno ex Cadmi sociis, in qua pueros octo annorum morientes, nec septem *annorum*, non lugent. Est & Rhodi urbs humilis, & Cariæ alia, & Sogdianæ alia. Habitator, Theræus, & Theræa, & Theraicus. Therasius verò, est peregrinum. Therasia enim insula est, ut dicetur.

ΘΗΡΑΣΙΑ [63], νῆσος ἐν τῷ μεταξὺ πόρῳ Κρήτης καὶ Κυρηναίας. Τὸ α μακρὸν, [64] μεταξὺ τῆς Θήρας τε καὶ Θηρασίας. Ὁ νησιώτης, E Θηράσιος.

THERASIA, insula in medio transitu Cretæ, & Cyrenææ. Τὸ α est longum, inter Theram, & Therasiam. Insularis, Therasius.

ΘΗΒΑΙΣ [65], τόπος πρὸς τῷ Πόντῳ, ἀπὸ μιᾶς τῶν Ἀμαζόνων ὑφ' Ἡρακλέους ἀναιρεθείσης κληθεῖσα· πεσεῖν γάρ φασι τὰς μάλιστα διαφερούσας, [66] Τράγαν τε, καὶ Ἰσοκράτειαν, καὶ Θήβαν, καὶ Πάλλαν, καὶ Κοίαν, καὶ Κοινίαν. F Ὁ τοπίτης, Θήβιος, ὡς ἀπὸ τῆς Θήβης εὐθείας. [67] Ἔστι

THEBAIS, locus ad Pontum ab una ex Amazonibus ab Hercule occisa, vocata. Occubuisse enim dicunt, quæ maximè omnium excellebant, scilicet Trayiam, & Isocratiam, & Thebam, & Pallam, & Cœam, & Cœniam. Loci-habitator, Thebius, tamquam à no-

61 Ἐννάτη, Συρίας.] Nono loco memorat Theben Syriæ, cujus altum apud alios silentium, nisi fortè loquatur de *Thebe Syriæ Palæstinæ*. Sic enim *Judæa* vocatur, in qua Abimelec fragmento molæ ictus à fœmina è turri occubuit; cum septuaginta fratres occidisset, cujus fit mentio Judicum c. 9. v. 50. ubi תבץ *Thebets* vocatur, septuaginta Senes Θηβὴς vocant, Joseph. Antiquit. lib. 5. c. 9. Θήβας appellat.

62 Θήρα, νῆσος τῶν Σποράδων.] Thera, insula Sporadum, de qua sic Strabo lib. 10. Περὶ δὲ τὴν Κρήτην εἰσὶ νῆσοι, Θήρα μὲν ἡ τῶν Κυρηναίων μητρόπολις, ἄποικος Λακεδαιμονίων· καὶ πλησίον ταύτης Ἀνάφη, ἐν ᾗ τὸ τοῦ Αἰγλήτου Ἀπόλλωνος ἱερόν. i. e. *Circa Cretam sunt insulæ, Thera quidem Cyrenæorum metropolis, Lacedæmoniorum colonia; & prope hanc Anaphe, in qua Ægletæ Apollinis fanum.* Ac paulò post: Ἔστι δὲ μακρὰ ἡ Θήρα διακοσίων οὖσα τὴν περίμετρον σταδίων. Κειμένη δὲ κατὰ Δίαν νῆσον τὴν πρὸς Ἡρακλείῳ τῷ Κνωσσίων· διέχει δὲ τῆς Κρήτης εἰς ἑβδομήκοντα σταδίους πλησίον δ' αὐτῆς ἥ τε Ἀνάφη; καὶ Θηρασία. i. e. *Longa verò est Thera ambitu stadiorum* CC. *sita juxta Diam insulam, quæ est ad Heracleum Gnossium: distat à Creta ad* LXX. *stadia, prope ipsam verò & Anaphe, & Therasia.* Quia Theræi Cyrenen in Africa condiderunt, ideo Strabo loco supra citato vocat *Theram* Cyrenæorum metropolim; Thera autem quondam *Caliste* vocabatur, natalibus Callimachi poëtæ illustris, teste eodem Strabone, lib. 17. cujus verba brevitatis gratia prætermitto; illud etiam inquit Plinius lib. 4. c. 12. *Thera cum primum emersit*, Calliste *dicta, ex ea avulsa postea Therasia, atque inter duas enata post* Automate, *eadem* Hiera *& in nostro ævo Thia.* Tempus verò, quo id accidit inquit idem auctor lib. 2. c. 87. *Inter Cycladas Olympiadis* CXXXV. *anno quarto, Thera & Therasia. Inter easdem post annos* CXXX. *Hiera, eademque Automate, & ab duobus stadiis post annos* CX. *in nostro ævo, M. Junio Syllano, L. Balbo Coss. ad* VIII. *Idus Julias, Thia.*

63 Θηρασία, νῆσος ἐν τῷ μεταξὺ πόρῳ Κρήτης καὶ Κυρηναίας.] Therasia, insula media inter Cretam & Cyrenæam, de qua vide, quæ in Θήρα annotavimus, ac tamquam mantissæ loco esto, quæ de ea inquit Seneca Natural. Quæst. lib. 7. c. 21. *Ignem Spiritus concitat: aquæ, si ventum detrahas, inertes sunt. Tunc demum impetum sumunt, cum illas agit flatus: qui potest dissipare magna spatia terrarum, & novos montes subrectos extollere; & insulas non ante visas, in medio mari ponere. Therasiam nostræ ætatis insulam, spectantibus nautis in Ægæo mari enatam, quis dubitat, quin in lucem spiritus vexerit?*

64 Μεταξὺ τῆς Θήρας καὶ Θηρασίας.] Inter Theram & Therasiam. In his verbis procul dubio deficiunt aliquot, ego existimo respexisse nostrum auctorem ad illa Strabonis ex ejus lib. 1. Ἀνὰ μέσον γὰρ Θήρας καὶ Θηρασίας ἐκπεσοῦσαι φλόγες ἐκ τοῦ πελάγους ἐφ' ἡμέρας τέσσαρες, ἀνεφύσησαν κατ' ὀλίγον ἐξαιρομένην ὡς ἂν ὀργανικῶς, καὶ συντεθειμένην ἐκ μύδρων νῆσον, &c. i. e. *Medio enim inter Theram, & Therasiam loco è mari flammæ emicuerunt per dies quatuor sic ut totum ferveret atque arderet mare, eæque paulatim elatam veluti instrumentis quibusdam, ac ex massis compositam insulam ediderunt, ambitu* XII. *stadiorum, postquam illud incendium cessavit primi omnium Rhodii tunc maris imperium tenentes, ausi sunt ad locum istum navibus accedere, & fanum Neptuno Asphalio, id est Tutelari, seu Stabilitori in insula ponere.*

65 Θηβαΐς, τόπος πρὸς τῷ Πόντῳ, ἀπὸ μιᾶς, &c.] Thebaïs, locus prope Pontum nomen invenit ab una Amazonum ab Hercule occisa. Pro Θηβαΐς legendum puto Θιβαΐς ex Eustathio ad Periegetæ v. 828. Sic enim ille: Καὶ πρὸς τῷ Πόντῳ Θίβα τόπος διὰ τοῦ ι ἔχων τὴν παραλήγουσαν, ἀπὸ μιᾶς τῶν ὑφ' Ἡρακλέους ἀναιρεθεισῶν Ἀμαζόνων ἔχουσα τὴν κλῆσιν. *Et juxta Pontum Thiba locus per jota in penultima, ab una ex Amazonibus ab Hercule interfectis, nomen habens.* Quare apud Stephanum & Θίβη & Θίβιος legendum est.

66 Τράγαν τε.] Lege ex Eust. ad locum supra citatum Τράλλαν τε. Apud quem celeberrimæ Amazones sunt Τράλλα, Ἰσοκράτεια, Θίβα, Πάλλα.

67 Ἔστι

[67] Ἔστι δὲ ἔθνος βασκαντικὸν, καὶ φθοροποιὸν, A ὡς Δίδυμος ἐν δευτέρῳ Συμποσιακῶν. Θανατοῖ δὲ τὸ πνεῦμα αὐτῶν, οἷς ἂν πλησιάζῃ. Καὶ τὰ σώματα αὐτῶν ῥιφέντα εἰς θάλασσαν, οὐ καταδύουσι.

nominative Thebe. Sunt verò populi fascinatione prædici, & qui mortem inferunt, ut Didymus Sympoſiacorum ſecundo. Necat verò eorum halitus, quos attigerit, eorum verò corpora in mare projecta non ſubmerguntur.

B

ΘΙΒΡΟΣ[68], πόλις· Λυκόφρων·

Οἳ Θίβρον οἰκήσουσι, Σάτνιόν τ' ὄρος.

Τὸ ἐθνικὸν, Θίβριος.

THIBRUS, urbs; Lycophron.

Qui Thibrum habitabunt, Satniumque montem.

Gentile, Thibrius.

ΘΙΓΓΗ[69], πόλις Λιβύης. Ἑκαταῖος περιηγήσει. Τὸ ἐθνικὸν, Θιγγιος.

C THINGE, urbs Libyæ, Hecatæ. Periegeſi. Gentile, Thingius.

ΘΙΣ[70], πόλις Αἰγυπτία, πλησίον Ἀβύδου. Ὁ πολίτης, Θινίτης· Ἀλέξανδρος Αἰγυπτιακῶν πρώτῳ.

THIS, urbs Ægyptia, prope Abydum. Civis, Thinites, Alexander Ægyptiacorum primo.

ΘΙΣΒΗ[71], πόλις Βοιωτίας. Ὅμηρος·

—— Πολυτρήρωνά τε Θίσβην. D

Ἀπὸ Θίσβης τοῦ Ἀσωποῦ. Λέγεται καὶ πληθυντικῶς. Ὁ πολίτης, Θισβαῖος. Καὶ ὁ λιμὴν δὲ τῶν Θισβαίων, ὥς φησιν Ἐπαφρόδιτος· καὶ τὸ ἐπίνειον, περιστερῶν πλῆρες. Ἰσμηνίας δὲ ὁ αὐλητὴς, Θισβεὺς ἐχρημάτιζε, καὶ ὁ Ἐρε- E τριέων αὐλητής.

THISBE, urbs Bœotiæ, Homerus:

—— Columbis-abundantemque Thisben.

Sic dicta à Thisbe Aſopi filia. Dicitur etiam in plur. num. Civis, Thisbæus, & portus Thisbæorum, ut inquit Epaphroditus, & navale columbis plenum eſt. Iſmenias verò tibicen Thisbeus fuit, & Eretrienſium tibicen.

ΘΜΟΥΙΣ[72], πόλις Αἰγύπτου, ὡς Ξόϊς, Σάϊς. Ὁ πολίτης, Θμουΐτης.

THMUIS, urbs Ægypti, ut Xoïs, Saïs. Civis, Thmuites.

ΘΟ- THO-

67 Ἔστι δὲ ἔθνος βασκαντικόν.] Thibios eſſe gentem faſcinatricem inquit, de quibus, & aliis hujuſmodi attende Plinium ſic loquentem lib. 7. c. 2. *In eadem Africa familias quaſdam effaſcinantium Iſigonus, & Nymphodorus tradunt, quarum laudatione intereant probata, areſcant arbores, emoriantur infantes eſſe ejuſdem generis in Triballis & Illyriis adjicit Iſigonus, qui viſu quoque effaſcinent, interimantque, quos diutius intueantur, iratis præcipue oculis, quod eorum malum facilius ſentire puberes, notabilius eſſe, quod pupillas binas in oculis ſingulis habeant. Hujus generis, & fœminas in Scythia, quæ vocantur* Bithyæ, *prodit Apollinides. Philarchus & in Ponto Thibiorum genus, multoſque alios ejuſdem naturæ: quorum notas tradit in altero oculo geminam pupillam, in altero equi effigiem. Eoſdem præterea non poſſe mergi, ne veſte quidem degravatos, haud diſſimile iis genus Pharnacum in Æthiopia prodidit Damon, quorum ſudor tabem contractis corporibus afferat, fœminas quidem omnes ubique viſu nocere, quæ duplices pupillas habeant, Cicero quoque apud nos auctor eſt. Adeò naturæ, cum ferarum more veſcendi humanis viſceribus in homine rabiem genuiſſet, gignere etiam in toto corpore, & in quorumdam oculis quoque venena placuit: nequid uſquam mali eſſet, quod in homine non eſſet.*

68 Θίβρος, πόλις· Λυκόφρων.] Tibrus, urbs; ex Lycophrone memoratur, apud quem non Θίβρος, ſed Θίγρος dicitur; fuit autem Dorienſium urbs, qui Lacmonem Perrhæbiæ montem incolebant, ut apparet ex Lycophronis ſcholiaſta ad eumdem verſum, quare vel noſter ex Lycophrone, vel Lycophron ex auctore noſtro corrigendus eſt, quod arbitrio lectoris permitto.

69 Θίγγη, πόλις Λιβύης.] Thinge, urbs Libyæ, id eſt, Africæ. Græci enim *Libyen* vocant, quam Latini *Africam*; vulgo dicitur *Tanger*, corrupti adhuc nominis veſtigia ſervans, de qua ita Strabo lib. 17. Πλησίον δὲ καὶ πολίχνιον μικρὸν ὑπὲρ τῆς θαλάττης, ὅπερ Τίγγα καλοῦσιν οἱ βάρβαροι, Λίγγα δὲ Ἀρτεμίδωρος προσηγόρευκε, Ἐρατοσθένης δὲ Λίξον, κεῖται δ' ἀντιπόρθμιον τοῖς Γαδείροις, ἐν διάρματι σταδίων ὀκτακοσίων, ὅσον ἑκάτερα διέχει τοῦ κατὰ τὰς Στήλας πορθμοῦ. i. e. *Prope verò eſt oppidum parvum ſupra mare, quod* Tinga *vocant barbari, Artemidorus autem* Linga *appellavit, Eratoſthenes verò* Lixum, *jacet contra Gades curſu* ıɔccc. *ſtadiorum, quantum utraque diſtat à freto columnarum.* E noſtris memoratur Melæ lib. 1. c. 5. *Ejus oræ finis, Mulucha: caput atque exordium eſt promontorium, quod Græci* Ampeluſiam, *Afri aliter, ſed idem ſignificante vocabulo, appellant. In eo eſt ſpecus Herculi ſacer: & ultra ſpecum Tinge oppidum pervetus, ab Antæo (ut ferunt) conditum. Extat rei ſignum, parma elephantino tergore exſecta, ingens, & ob magnitudinem nulli nunc habilis; quam locorum accolæ ab illo geſtatam pro vero habent, traduntque, & inde eximiè colunt. Deinde eſt mons præaltus, ei, quem ex adverſo Hiſpania attollit objectus; hunc* Abylam, *illum* Calpen *vocant.* Quod etiam teſtatur Plin. lib. 5. c. 1. atque addit, poſtea à Claudio Cæſare cum coloniam faceret, appellatam fuiſſe *Traductam Juliam*; Ptolemæo lib. 4. c. 13. dicitur Τίγγις ἡ καὶ Καισάρεια, *Tingis* quæ & *Cæſarea*; ab hac urbe *Mauritania Tingitana* nomen accepit, de qua videſis, quæ in Τίγγις annotamus; idem eſt oppidum etſi hic Tinge, & urbs Libyæ, illic Tingis & urbs Mauruſiæ dicitur.

70 Θὶς, πόλις Αἰγυπτία, πλησίον Ἀβύδου.] This, urbs Ægypti celebratur ab auctore noſtro prope Abydum, de qua altum apud alios ſilentium; de Abydo verò vide, quæ in Ἄβυδος nota 52. annotavimus.

71 Θίσβη, πόλις Βοιωτίας.] Thisbe, urbs Bœotiæ ex Homero, cujus affert hemiſtichium, quod legitur Il. 2. v. 502. memoratur Straboni lib. 9. Ἡ δὲ Θίσβη, Θίσβαι νῦν λέγονται· οἰκεῖται δὲ μικρὸν ὑπὲρ τῆς θαλάσσης ὅμορον Θεσπιεῦσι τὸ χωρίον, καὶ τῇ Κορωνιακῇ ὑποπεπτωκὸς ἐκ τοῦ νοτίου μέρους τῷ Ἑλικῶνι καὶ αὐτό· ἐπίνειον δ' ἔχει πετρῶδες, περιστερῶν μεστὸν, &c. i. e. *Thisbe, nunc* Thisbæ *dicuntur, habitatur verò id oppidum paulùm ſupra mare finitimum Theſpienſibus, & Coroniacæ regioni, ab auſtrali parte ipſum quoque ſubjectum Heliconi, navale habet ſaxoſum, columbis refertum*, &c. Ex hac urbe fuiſſe περίπυστον illum tibicinem Iſmeniam inquit noſter, quiſnam verò fuerit alter ille αὐλητὴς Eretrienſium etiam Euſtath. tacet, cum prioris fecerit mentionem ad verſum Homericum ſupra citatum.

72 Θμοῦις, πόλις Αἰγύπτου, ὡς Ξόϊς.] Thmuis, urbs Ægypti, quam Coſmographus lib. 4. in Mendeſio Nomo locat; Ammianus Marcellinus lib. 22. c. 40. inter Ægypti maximas urbes numerat: *Ægyptus ipſa, quæ jam inde, ut* Ro-

ΘΟΡΑΙ[73], δῆμος τῆς Ἀντιοχίδος φυλῆς. Ὁ δημότης, Θορεύς. Τὰ τοπικά, Θόραθεν, Θόραζε, Θόρασι.

ΘΟΡΙΚΟΣ[74], δῆμος τῆς Ἀκαμαντίδος φυλῆς. [75] Ἑκαταῖος δὲ τὴν πόλιν αὐτὴν φησιν. Ὁ δημότης Θορίκιος καὶ Θορικεύς. Τὰ τοπικά, ἐκ Θορικοῦ, Θορικόνδε, Θορικοῖ.

ΘΟΡΝΑΞ[76], ὄρος τῆς Λακωνικῆς· Νικόλαος δ'. Τὸ ἐθνικὸν Θορνάκιος, ὡς Νάριξ Ναρίκιος.

ΘΟΥΛΗ[77], νῆσος μεγάλη ἐν τῷ Ὠκεανῷ ὑπὸ τὰ Ὑπερβόρεια μέρη, ἔνθα τὴν θερινὴν ἡμέραν ὡρῶν εἴκοσιν ὁ ἥλιος ἰσημερινῶν ποιεῖ, τὴν δὲ νύκτα τέσσαρας· τὰς δὲ χειμερινὰς τοὐναντίον. Τὸ ἐθνικόν, Θουλαῖος· ἴσως δὲ καὶ Θουλίτης.

ΘΟΥΡΙΟΙ[78], πόλις Ἰταλίας, ἡ πρότερον Σύβαρις, [79] ἀπὸ Θουρίας πηγῆς· [80] ὕστερον δὲ Κω-

THORÆ, populus Antiochidis tribus. Popularis, Thoreus. Localia, ex-Thoris, ad-Thoras, in-Thoris.

THORICUS, populus Acamantidis tribus, Hecatæus verò urbem ipsam vocat. Popularis, Thoricius, & Thoriceus. Localia, ex-Thorico, ad-Thoricum, in-Thorico.

THORNAX, mons Laconicæ, Nicolaus quarto. Gentile, Thornacius, ut Narix, Naricius.

THULE, insula magna in Oceano sub Hyperboreas partes, ubi æstivus dies ex viginti horis æqualibus constat, nox verò ex quatuor, hybernæ verò dies è contrario. Gentile, Thulæus, forsan & Thulites.

THURII, urbs Italiæ, prius *Sybaris*, à fonte Thurio. Postea verò *Copiæ* dicta fuit. Dici-

Romano imperio juncta est, regitur à præfectis, exceptis minoribus multis; Athribi, & Oxyrryncho, & Thmui, & Memphi maximis urbibus nitet. Hinc videre est falli Ortelium in Thesauro suo Geographico verè Thesauro, & Bertium in Ptolemæum libro citato c. 5. qui asserunt Ammianum legere Thmui, cum apud Ammianum Thmui sit ablativus casus à nominativo Thmuis. Sæpe magni viri in minutis dormitant & aliquando etiam in magnis. In hac urbe, & Nomo colebatur hircus, qui in Ægyptiaca lingua *Mendes* dicebatur, à quo Mendesius Nomos, unde apud Græcos parœmia ὁ Θμουΐτων τράγος, *Thmuitarum hircus*, dici solita de homine mulieroso; ideo hircus ab Ægyptiis colebatur tamquam generationis typus.

73 Θοραί, δῆμος τῆς Ἀντιοχίδος φυλῆς.] Thoræ, populus Antiochidis tribus nullam ob aliam causam memorandus, nisi quod protulerit Andocidem oratorem genere nobilem, cujus extant aliquot orationes. Ejus rei testis est Plutarchus in Andocide, quamvis ille in dubium revocat, utrum ex Thoris, an ex Cydathenæo fuerit.

74 Θορικός, δῆμος τῆς Ἀκαμαντίδος φυλῆς.] Thoricus, populus Acamantidis tribus, nobilis smaragdis, & argentariis metallis, auctore Plinio lib. 37. c. 5.

75 Ἑκαταῖος δὲ τὴν πόλιν αὐτὴν φησι.] Thoricum Acamantidis tribus populum Hecatæus urbem dixit esse, quod etiam ex nostris inquit Mela lib. 2. *Thoricos, & Brauron olim urbes, jam tantum nomina.*

76 Θόρναξ, ὄρος τῆς Λακωνικῆς.] Thornax, mons Laconicæ, memoratur Pausaniæ lib. 3. prope Spartam Laconicæ caput: Ἀπὸ δὲ Θόρνακος προελθόντι, ἔστιν ἡ πόλις, Σπάρτη μὲν ὀνομασθεῖσα ἐξ ἀρχῆς, προσλαβοῦσα δὲ ἀνὰ χρόνον καὶ Λακεδαίμων ἡ αὐτὴ καλεῖσθαι. i. e. *A Thornace progredienti, est urbs, Sparta quidem ab initio nominata, posteris deinde temporibus etiam* Lacedæmon *nuncupata.*

77 Θούλη, νῆσος μεγάλη, &c.] Thule, insula magna in Oceano, ultimâ terrarum credita olim, unde eruditissimus poëtarum Georgic. lib. 1. v. 30. inquit

——— Tibi serviat ultima Thule.

Hinc Seneca tragicus in Medea:

Typhisque novos detegat orbes
Nec sit terris ultima Thule.

Ad Virg. locum ita Serv. *Thule, insula est Oceani inter septentrionalem & occidentalem plagam, ultra Britanniam, juxta Orchadas & Hiberniam: in hac Thule cum Sol in Cancro est, dies continuus sine noctibus esse dicitur. Præterea miracula de hac insula feruntur, sicut apud Græcos Ctesias, & Diogenes, apud Latinos Sammonicus dicit.* Idem asserit Ptolemæus lib. 8. c. 2. Europæ tabula prima. Vicem adagii obtinere videtur, quod inquit Amm. Marcell. lib. 18. c. 11. *Etiam si apud Thulen moraretur*, i. e. *etiamsi in remotissimo loco esset*; ac quamvis fuerit apud veteres nomine celebris, tamen inter recentiores non convenit, quæ nunc sit; sed plerique fuisse ajunt, quæ nunc *Yslandt* dicitur, hoc vocabulum Belgice significat *glaciei-terra*, & hæc fuit Scaligeri sententia, quam Thuanus Hist. lib. 21. improbat, ac eam esse, quæ nunc *Scandinavia* dicitur, veteribus insula credita, cum sit peninsula, inquit; alii hac de re aliter sentiunt, & ego inter tot discrepantes sententias περὶ πασῶν ἐπέχω.

78 Θούριοι, πόλις Ἰταλίας, ἡ πρότερον Σύβαρις.] Thurii, urbs Italiæ, prius *Sybaris*; idem asserit in Σύβαρις; sed de Italiæ civitatibus major fides adhibenda est Latinis scriptoribus, quam Græcis; Plinius autem lib. 3. c. 11. memorat oppidum Thurium, sic etiam vocatur, inter duos amnes Arathin [lege *Crathin*, & Sybarin, ubi fuit urbs eodem nomine, ut ipse inquit, nempe *Sybaris*, de qua suo loco agemus. Quod etiam apparet ex Strabonis lib. 6. Ἑλόντες γὰρ τὴν πόλιν, ἐπήγαγον τὸν ποταμὸν, καὶ κατέκλυσαν· ὕστερον δ' οἱ περιγενόμενοι, συνελθόντες ἐπῴκουν ὀλίγοι· χρόνῳ δὲ καὶ οὗτοι διεφθάρησαν ὑπὸ Ἀθηναίων, καὶ ἄλλων Ἑλλήνων· οἱ συνοικήσοντες μὲν ἐκείνοις ἀφίκοντο· καταφρονήσαντες δὲ αὐτῶν, τοὺς μὲν διεχειρίσαντο, τὴν τε πόλιν ἐς ἕτερον τόπον μετέθηκαν πλησίον, καὶ Θουρίους προσηγόρευσαν ἀπὸ κρήνης ὁμωνύμου. i. e. *Captam enim urbem* [Sybarin] *immisso flumine aquis obruerunt; postea verò qui cladi superfuerunt, eò convenientes habitarunt pauci; & hi aliquanto pòst ab Atheniensibus & aliis Græcis deleti sunt; qui unà cum ipsis habitatum venerant, sed eos contemnentes interfecerunt, urbemque in alium prope locum translatam* Thurios *appellarunt à fonte ejusdem-nominis.*

79 Ἀπὸ Θουρίας πηγῆς.] Thurios oppidum, à fonte *Thurio* nomen habuisse inquit, quod ex Strabone habet, cujus verba nota præcedenti attulimus.

80 Ὕστερον δὲ Κωπίαι.] Idem oppidum Thurios *Copias* fuisse dictum tradit, quod etiam ex Strabone desumptit. Sic enim ille lib. 6. Θούριοι δ' εὐτυχήσαντες πολὺν χρόνον, ὑπὸ Λευκανῶν ἠνδραποδίσθησαν. Ταραντίνων δ' ἀφελομένων ἐκείνους, ἐπὶ Ῥωμαίους κατέφυγον· οἱ δὲ πέμψαντες συνοίκους ὀλιγανδροῦσι, μετωνόμασαν Κωπίας τὴν πόλιν. i. e. *Thurii verò multo tempore fortuna-usi secunda, tandem à Lucanis in servitutem redacti-sunt. Tarentinisque eos opprimentibus, ad Romanos confugerunt. Hi autem colonos miserunt ipsis jam attritis, Copiasque urbem mutato priore nomine-vocarunt.* Scilicet Romano nomine rem significante, cujus coloniæ meminit quoque Liv. lib. 34. c. 52. *Exitu hujus anni Q. Ælius Tubero trib. pleb. ex Senatusconsulto tulit ad plebem, plebesque scivit, ut Latinæ duæ coloniæ, una in Brutios, altera in Thurinum agrum, deduceretur, his deducendis triumviri creati, quibus in triennium imperium esset: in Brutios Q. Nævius, M. Minutius Rufus, M. Furius Crassipes: in Thurinum agrum A. Manlius, P. Ælius, L. Apustius.*

81 Διγλ[...]

δὲ Κωπίαι. [81] Λέγεται καὶ Θουρία, καὶ Θούριον, A ὡς ἐν τῷ Ἡροδότου ἐπιγράμματι·

Ἡρόδοτον Λύξεω κρύπτει κόνις ἥδε θανόντα,
Ἰάδος ἀρχαίης ἱστορικῆς πρύτανιν,
Δωριέων πάτρης βλαστόντ' ἄπο. Τῶν γὰρ ἄπληστον B
Μῶμον ὑπεκπροφυγὼν Θούριον ἔσχε πάτρην.

Dicitur, & Thuria, & Thurion, ut in Herodoti epigrammate:

Herodotum Lyxæ condit pulvis iste defunctum
Ionicæ antiquæ historiæ rectorem,
Dorica ex patria originem ducentem; ille enim insatiabilem
Momum fugiens Thurion habuit patriam.

Τὸ ἐθνικὸν, ὁμωνύμως Θούριοι, καὶ Θουριακοί· [82] καὶ Θουρῖνος οἶνος, ὡς Στράβων. Καὶ ὤφειλε δὲ παρὰ τὸ Θούριος Θουριανὸς, ὡς Ὀλβιανὸς, C ὡς Πάριον Παριανὸς, ἢ παρὰ τὴν Θουρίαν. [83] Παυσανίας δὲ Ἄνθειον αὐτήν φησι. Καὶ τὸ ἐθνικὸν Θουριάται. καὶ Θουριὰς τὸ θηλυκὸν, καὶ Θουριεύς. [84] Τινὲς δὲ Θουνίαν, καὶ Θουνιάτης.

Gentile, eodem nomine, Thurii, & Thuriaci, & Thurinum vinum, ut Strabo. Et verò debebat esse à Thurius, Thurianus, ut Olbianus, ut Parion, Parianus, vel à Thuria. Pausanias verò *Arithiam* eam vocat; & gentile, Thuriatæ, & Thurias, *adis*; fœmineum, & Thurieus. Aliqui verò Thuniam & Thuniates dicunt.

D

ΘΡΑΚΗ [85], ἀπὸ Νύμφης Τιτανίδος, ἀφ' ἧς καὶ Κρόνου, Δόλογκος. [86] Ἔστι δὲ ἡ Θράκη χώρα, ἡ Περ-

THRACE, à Nympha Titanide, à qua & Saturno, Doloncus. Est verò Thrace regio,

81 Λέγεται καὶ Θουρία, καὶ Θούριον.] Agit nunc de diversis Thuriorum oppidi terminationibus, quod *Thurii*, *Thuria*, *Thurium*, dicebatur; Thurios mascul. gen. vocavit Strabo lib. 6. cujus verba adduximus nota 78. præcedenti; Thuria verò fœmineo genere, sed numero plurativo dicitur Livio lib. 10. c. 2. *Eodem anno classis Græcorum Cleonymo duce Lacedæmonio ad Italiæ litora appulsa, Thurias urbem in Salentinis cepit. Adversus hunc hostem Cos. Æmilius missus, prælio uno fugatum compulit in naves. Thuriæ redditæ veteri cultori.* Thurium verò dicitur non solum in epigrammate illo in Herodotum, in quo vocatur patria Herodoti, non quod ejus patria fuerit, fuit enim ex Halicarnasso Cariæ sed quod socium se præbuerit deducendæ in Thurios coloniæ ac ideo *Thurius* appellatus fuit, ut testatur Strabo lib. 14. Ἄνδρες δὲ γεγόνασιν ἐξ αὐτῆς Ἡρόδοτός τε ὁ συγγραφεὺς, ὃν ὕστερον Θούριον ἐκάλεσαν, διὰ τὸ κοινωνῆσαι τῆς εἰς Θουρίους ἀποικίας· καὶ Ἡράκλειτος ὁ ποιητὴς, ὁ Καλλιμάχου ἑταῖρος, καὶ καθ' ἡμᾶς Διονύσιος ὁ συγγραφεύς. i.e. *Viri vero* [illustres] *fuere ex ea* [Halicarnasso] *Herodotus historiæ scriptor, quem deinde* Thurium *vocarunt, quod socium se deducendæ in Thurios coloniæ præbuisset; & Heraclitus poëta, Callimachi socius, & nostra ætate Dionysius historiæ-scriptor.*

82 Καὶ Θουρῖνος οἶνος, ὡς Στράβων.] Thurinum vinum celebrat ex Strabone, qui libro 6. id inter nobilia fuisse tradit; Καὶ ὁ Θουρῖνος δὲ, τῶν ἐν ὀνόματι οἴνων ἐστίν. i.e. *Et Thurinum vinum eorum, quæ in nomine, id est,* in honore *sunt.* Ejus meminit Plinius lib. 14. c. 6. Thurinus quoque vocatus fuit *Augustus*, vel quod ejus proavus fuerit ex pago Thurino, quod ei exprobrabat Antonius, vel quod in regione Thurina recens eo nato, pater Octavius adversus fugitivos rem prosperè gessit, utriusque rei produco testem Suetonium in Augusto: *Marcus Antonius, ei proavum exprobrat restionem ex pago Thurino.* Et paulò pòst: *Infanti cognomen* Thurinus *inditum est, in memoriam majorum originis; vel, quòd in regione Thurinâ recens eo nato, pater Octavius adversus fugitivos rem prosperè gessit.* Quod etiam confirmat nactus puerilem imagunculam ejus æream veterem, hoc nomine inscriptam, quam dono à se datam Principi Adriano inquit, quæ inter cubiculares colebatur, ac tandem addit: *Sed & à M. Antonio in epistolis per contumeliam sæpe* Thurinus *appellatur.*

83 Παυσανίας δὲ Ἄνθειαν αὐτήν φησι.] Fallitur auctor noster, cum inquit, Pausaniam Thurios vocasse *Anthiam*; id enim Pausanias lib. 4. Strabo lib. 6. de Thuria Messeniæ tradiderunt, non de Thuriis Italiæ.

84 Τινὲς δὲ Θουνίαν, καὶ Θουνιάτης. In his verbis suspicor inesse mendum typographi rationibus inferendum. Itaque existimo legendum, Θουρίαν, καὶ Θουριάτης; quidquid dixerit garrulum illud Sophistidion, de quo optime dici potest, quod de luscinia, *tota vox, præterea nihil.* Sed his omissis ad Spartam nostram revertamur, illius urbis nedum ruinæ extant.

85 Θράκη, ἀπὸ Νύμφης Τιτανίδος, &c.] Deducit auctor noster nomen Thraciæ à Nymphæ Titanidis nomine, quod nihil habet commune cum Thracia, itaque pro ἀπὸ Νύμφης Τιτανίδος, &c. lege ἀπὸ Θράκης Νύμφης Τιτανίδος, ἀφ' ἧς, &c. i. e. *à Thrace Nympha Titanide, à qua*, &c. Eust. enim ad Periegetæ v. 323. ex Arrhiano memorat Thracen Nympham, à qua nomen Thraciæ inditum est: Ὁ δὲ αὐτὸς Ἀρριανὸς καὶ Θρᾴκην τινὰ ἱστορεῖ Νύμφην σοφὴν ἀμφὶ ἐπῳδάς τε καὶ φάρμακα. i. e. *Ipse verò Arrhianus Thracen quandam memorat Nympham sapientem circa incantationes & veneficia.* Ac paulò pòst inquit: Καὶ ἀπὸ ταύτης τῆς Θρᾴκης δοκεῖ ὀνομάσθαι ἡ χώρα, Πέρκη πότε καλουμένη. i. e. *Et ab hac Thrace videtur regio nomen habuisse,* Perce *aliquando vocata.* Quin etiam noster in Βιθυνία inquit: Βιθυνία, πρὸς τῷ Πόντῳ χώρα, ἀπὸ Βιθυνοῦ τοῦ Διὸς, καὶ Θρᾴκης τῆς Τιτανίδος. &c. i. e. *Bithynia, ad Pontum regio, à Bithyno, Jovis, & Thracæ, Titanidis.* Pro arbitrio tuo interpretare τὸ τῆς Τιτανίδος; ego nunc puto esse patronymicum, hujus enim Nymphæ genealogia non est adeo nota & clara, ac Davidica.

86 Ἔστι δὲ ἡ Θράκη.] Thracia, regio Europæ celeberrima & latissima, quæ viginti duas comprehendebat gentes, ut ex Geographo tradit Eust. ad Il. 2. v. 844. de cujus etymologia sic Josephus Antiquitatum lib. 1. c. 7. Θείρης δὲ Θείρας μὲν ἐκάλεσεν, ὧν ἦρξεν, Ἕλληνες δὲ Θρᾷκας αὐτοὺς μετωνόμασαν. i. e. *Thires verò Thiras quidem vocavit, quorum fuit princeps, Græci autem* Thraces *eos vocarunt.* Josephum sequitur A. Montanus πολυγλώττατος ille Hispanus in suo Phalec. Fuit verò Thires sextus filius Japhet, cujus fit mentio Genesis c. 10. v. 2. alii verò sic vocatam fuisse rentur ἀπὸ τῆς τραχύτητος, i. e. *ab asperitate*, in cujus rei confirmationem certo quodam modo *Thrachia* pro *Thracia* scriptum invenitur apud mediæ ætatis auctores. Olim dicta fuit *Doloncia*, *Perce*, *Odrysse*, *Crestona*, *Arsa*, *Æmonia*, *Bistonia*, *Scythonia*, *Aria*, i. e. *Martialis.* Erant enim Thraces πολεμισταὶ, ac Martem colebant, quare Euripides *Thraciam* vocavit Ἄρεος οἰκητήριον. i.e. *Martis domicilium.* In strategias, ac si diceres *ducatus*, quinquaginta dividebatur, auctore Plinio lib. 4. c. 11. ab ea *Thracesii* vocati fuere omnes Asiæ minoris incolæ, ut testatur Constant. Porphyrogen. Them. lib. 1. Them. 3. Eam illustrabant fluvii, *Hebrus*, *Strymon*, *Ister*, *Bosporus Thrasius*, *Propontis*, *Hellespontus*, qua septem tantum stadiis Europa ab Asia disterminabatur. Omnibus addit decus Constantinopolis βασιλεύουσα τῶν πόλεων, *regina urbium*, hodie Christianorum principum dedecore Turcorum regia; ejus incolæ viri, *Thraces*, fœminæ *Thrassæ*, & *Threissæ* dicuntur, quorum posteriore poëtæ, ut plerumque utuntur, Virg. Æneid. lib. 11. v. 859.

Dixit, & aurata volucrem Threissa sagittam
Deprompsit pharetra.

Fit etiam à Thracia adjectiv. Thracius & Threïcius, quorum postremum poëtæ frequenter usurpant; Virgilius Æneid. lib. 3. v. 51.

In-

ἡ Πέρκη ἐκαλεῖτο, καὶ Ἀρία. Τὸ ἐθνικὸν, Θρᾷξ, A καὶ Θρᾷσσα, καὶ Θρᾷττα Ἀττικῶς· καὶ ἡ ἀπὸ Θρᾴκης δούλη, καὶ εἶδος ἰχθύος, καὶ ὄρνεα. Τὸ θηλυκὸν, Θρᾳκία, ἀπὸ τοῦ Θρᾴκιος, καὶ Θρᾴκιον. Τὸ δὲ Θρᾴκιος λέγεται καὶ διὰ μακροῦ τοῦ ι.

Ἀνέρα δὲ Τροίη Θρηΐκιον οὔτι φορήσει. B

Τὸ ἐθνικόν φασι καὶ Θρεϊκόν· καὶ θηλυκῶς, Θρέϊσσαν, καὶ Θρᾳκιστὶ τὸ ἐπίρρημα, ὡς ἀπὸ τοῦ θρακίζω.

ΘΡΑΚΩΝ, κώμη πλησίον Ἀντιοχείας. Τὸ ἐθνικὸν κατὰ τέχνην, Θρακοκωμήτης. C

ΘΡΑΜΒΟΣ, ἀκρωτήριον Μακεδονίας. Τὸ τοπικὸν, Θραμβούσιος. Ὁ γὰρ διὰ τοῦ σιος τύπος δύο συλλαβῶν, εἰ μήτις βραχεῖα παραγωγὴ γένοιτο, τοῦ πρωτοτύπου περιττεύει. Σεσημείωται τὸ Περκώσιος, καὶ Κρηθώσιος, ἀπὸ τοῦ D Περκώπη καὶ Κρηθώπη.

ΘΡΙΑ[87], δῆμος τῆς Οἰνηΐδος φυλῆς. Λέγεται καὶ Θριώ. Ὁ δημότης, Θριάσιος· [88] καὶ Θριάσιον πεδίον. Ἔστι δὲ ὡς Τίθρας Τιθράσιος. Τὰ πλεῖστα δὲ διὰ τοῦ ω, Θριῶθεν, Θριῶζε, καὶ E Θριᾶσιν. Ἀπὸ δὲ τοῦ Θριαὶ, Θριαῖος. Λέγεται δὲ καὶ Θριασικός. [89] Θριαὶ δὲ αἱ μαντικαὶ ψῆφοι, ἃς ἔφερεν Ἀθηνᾶ. Ἀχθομένου δὲ τοῦ Ἀπόλλωνος. Ἄπιστον ὁ Ζεὺς ἐποίησε τὴν διὰ τῶν Θριῶν μαντικὴν εὐδοκιμοῦσαν. Διὸ καὶ Ἀπόλ- F λων ἔφη·

Πολλοὶ θριόβοροι, παῦροι δέ τε μάντιες ἄνδρες.

Ἔστι δὲ καὶ δῆμος Θρίων, ἀπὸ Θρίαντος.

ΘΡΙΓΚΗ, πόλις περὶ τὰς Στήλας· Ἑκα- G ταῖος Ἀσίᾳ. Τὸ ἐθνικὸν Θριγκαῖος, ὡς Τρικκαῖος.

ΘΡΙΟΥΣ, πόλις πάλαι τῆς Ἀχαΐας, νῦν δὲ τῆς Ἠλείας, ὅμορος Πάτραις, ἀπὸ Θριοῦντος Ἀθηναίου ὃν Θησεὺς ἔπεμψε μετὰ στρατιᾶς συμ- H μαχήσειν Ἡρακλεῖ. Τὸ ἐθνικὸν Θριούντιος, καὶ Θριούσιος.

ΘΡΟΝΙΟΝ[90], πόλις Λοκρῶν· Ὅμηρος· Τάρ-

regio, quæ *Perce* vocabatur, *& Aria*. Gentile, Thrax, & Thrassa, & Thratta Atticè, serva ex Thrace, & genus piscis, & avis. Fœmineum, Thracia, à Thracius, & Thracium. Thracius verò dicitur & per *jota* longum:

Virum verò Troja Threïcium non feret.

Gentile dicunt etiam Threïcum, & fœmininum Threissam, & adverbium Thracicè tanquam à thracizo.

THRACON, vicus prope Antiochiam. Gentile, secundum artem, Thracocomites.

THRAMBUS, promontorium Macedoniæ. Locale, Thrambusius. Hæc enim forma per σιος, id est, *sius*, duabus syllabis, nisi aliqua brevis deductio fiat, excedit prototypum. Notata sunt Percosius & Crithosius, à Percope, & Crithope.

THRIA, populus OEneïdis tribus, *Thrio* etiam dicitur. Popularis, Thriasius, & Thriasius campus. Est verò, ut Tithras Tithrasius, reliqua per *o* mega, ex-Thrione, in-Thrionem, in Thrione. À Thriæ verò, Thriæus. Dicitur etiam Thriasicus. Thriæ verò sunt divinatorii calculi, quos ferebat Minerva, sed cum Apollo indignaretur, Jupiter fidem ademit divinationi probatæ, quæ per Thrias fiebat, quare Apollo inquit:

Multi Thrias jacentes, pauci verò viri vates.

Est verò & populus Thrion, à Thriante.

THRINCE, urbs circa Columnas; Hecatæus Asia. Gentile, Thrincæus, ut Triccæus.

THRIUS, untis, urbs olim Achaïæ, nunc verò Elidis, vicina Patris, à Thriunte Atheniensi, quem Theseus cum exercitu Herculi auxiliaturum misit. Gentile, Thriuntius, & Thriusius.

THRONIUM, urbs Locrorum, Hom. Tar-

Infelix Priamus furtim mandarat alendum
Threicio regi, cum jam diffideret armis
Dardaniæ, cingique urbem obsidione videret.

Hodie vulgo vocatur *Turchia*, seu *Romania*, cujus descriptionem reperies apud Ptolemæum lib. 3. c. 11. Melam lib. 2. c. 2. Plin. lib. 4. c. 11. Solin. c. 16.

87 Θρία, δῆμος τῆς Οἰνηΐδος φυλῆς.] Thria, populus Oeneidis tribus, nullam ob aliam rem memorandus, nisi quod fuerit patria Cratetis philosophi, qui ideo à Diogene Laertio in ejus vita *Thriasius* vocatur; Athenis quoque quædam *portæ* dicebantur *Thriasiæ*, teste Hesychio, quia illac in hunc populum iretur; fuisse prope Eleusin Atticæ apparet ex Strabonis lib. 9.

88 Καὶ Θριάσιον πεδίον.] Thriasius campus, & litus memorantur Straboni libro citato nota præcedenti: Εἶτα τὸ Θριάσιον πεδίον, καὶ ὁμώνυμος αἰγιαλὸς καὶ δῆμος, εἶθ' ἡ ἄκρα ἡ Ἀμφιάλη. i. e. *Deinde Thriasius campus, & ejusdem-nominis litus; & populus, deinde promontorium Amphiale.*

89 Θριαὶ δὲ αἱ μαντικαὶ ψῆφοι.] Thriæ, divinatorii calculi, quorum meminerunt Etymologus, Hesychius, & Suidas; Philochorus apud Zenodotum auctor est, tres Nymphas Apollinis nutrices Parnassum olim incoluisse, quæ *Thriæ* dicebantur, unde postea receptum fuit, ut calculi, sortesque divinorum *Thriæ* dicerentur, hinc *Thrioboli* dicti fuere, qui *thrias*, id est *calculos* illos *divinatorios*, vel sortes in urnam jaciebant, ad quod alludit Apollo in illo versu, quem noster affert, in quo pro θριόβοροι legendum est θριοβόλοι, sic enim apud Suidam in Θριαὶ scribitur; versiculus verò ille adagii habet vim, de quo videsis Erasmum.

90 Θρόνιον, πόλις Λοκρῶν· Ὅμηρος.] Thronium, urbs Locrorum ex Homero; apud quem Il. 2. v. 533. invenitur versus ille, memoratur etiam ab Strabone lib. 9. à Plinio lib. 4. c. 7. à Pausania lib. 5. cujus appono verba: Ἡ δὲ Ἀβαντὶς καλουμένη χώρα, καὶ πόλισμα ἐν αὐτῇ Θρόνιον, τῆς Θεσπρωτίδος ἦσαν Ἠπείρου κατὰ τὰ ὄρη τὰ Κεραύνια. Σκεδασθεισῶν γὰρ Ἑλλη-

Τάρφην τε, Θρόνιόν τε Βοαγρίου ἀμφὶ ῥέεθρα. A

Tarphenque, Throniumque, Boagrii circa fluenta.

Τὸ ἐθνικὸν Θρόνιος, καὶ Θρονίτης, καὶ Θρονιεύς. τὸ δὲ Θρονίτης, ἀπὸ τοῦ Θρονιώτης.

Gentile, Thronius, & Thronites, & Thronieus. Thronites, verò fit à Throniotes.

ΘΡΥΑΝΔΑ, πόλις Λυκίας. Ὁ πολίτης, Θρυανδεύς.

B THRYANDA, urbs Lyciæ. Civis, Thryandeus.

ΘΡΥΟΝ[91], πόλις τῆς Μεσσηνίας, ἐκ τῶν ἐν αὐτῇ φυομένων θρύων, ὁμωνύμως τῷ φυτῷ λεγομένη. [92] Λέγεται δὲ ἀπὸ τοῦ φυτοῦ Θρυόεις, καὶ Θρυόεσσα. [93] Κεῖται δ᾽ ἡ πόλις περὶ τὸν Ἀλφειόν. Ὁ πολίτης Θρυοέντιος, καὶ Θρυούντιος. Ἐκ δὲ τῆς Θρυοέσσης, Θρυοεσσαῖος, ὡς Σκοτουσσαῖος· καὶ Θρυέσσιος, ὡς Πιτύσσιος· καὶ Θρυΐτης, ὡς Λικνίτης. C

THRYON, urbs Messeniæ, à juncis, qui in ea nascuntur, eodem nomine, ac planta dicta; & ab eadem planta dicitur Thryois, & Thryoessa. Sita verò est urbs juxta Alpheum. Civis, Thryoentius, & Thryuntius, à Thryoessa verò, Thryoessæus, ut Scotusæus, & Thryessius, ut Pitusius, & Thryites, ut Licnites.

ΘΥΑΜΙΣ, κώμη ὑπὸ Σεμιράμιδος κτισθεῖσα, παρὰ τὴν Ἀραχωσίαν. Τὸ ἐθνικὸν, Θυαμίτης.

D THYAMIS, vicus à Semirami conditus, juxta Arachosiam. Gentile, Thyamites.

ΘΥΑΤΕΙΡΑ[94], πόλις Λυδίας, [95] ἡ πρότερον Πελόπεια, καὶ Σεμίραμις, [96] ἀπὸ Σελεύκου τοῦ Νικάτορος Λυσιμάχῳ πολεμοῦντος, καὶ ἀκούσαντος ὅτι θυγάτηρ αὐτῷ γέγονε, τὴν πόλιν ἐκάλεσε Θυάτειρα. [97] Καὶ ἔδει θηλυκῶς· νῦν δὲ οὐδετέρως φασίν. [98] Ἐκαλεῖτο δὲ καὶ Μυσῶν ἐσχάτη. Βουλομένων δὲ καὶ κτίσαι πόλιν τῶν Μυσῶν, ἀνεῖλεν ὁ θεὸς, οὗ ἂν ὀραθείη ἔλαφος τιτρωσκομένη, καὶ τροχάζουσα, κτίσαι. Εὑρόντας δ᾽ ὀνομάσαι διὰ τὸ θέειν καὶ τροχάζειν τὴν ἔλαφον. Τὸ ἐθνικὸν Θυατειρηνὸς, ὡς Γάγγρα Γαγγρηνός.

E THYATIRA, urbs Lydiæ, quæ prius, Pelopea, & Semiramis, à Seleuco Nicanore, bellum adversus Lysimachum gerente cum audiret filiam sibi natam fuisse, urbem vocavit *Thygatira*, & fœm. genere debebat esse, nunc verò neutro dicunt. Vocabatur autem, & *Mysorum ultima*. Volentibus enim Mysis condere urbem, respondit Deus, ubi F cerva sagitta percussa ac properans visa fuerit, illic urbem conderent, invenientes verò sic nominasse urbem διὰ τὸ, &c. i. e. *quod cerva curreret, & citato gressu festinaret*. Gentile, Thyatirenus, ut Gangra, Gangrenus, unde

99 Ἀφ᾽

Ἕλλησιν ὡς ἐκομίζοντο ἐξ Ἰλίου τῶν νεῶν, Λοκροί τε ἐκ Θρονίου τοῦ ἐπὶ Βοαγρίῳ ποταμῷ καὶ Ἄβαντες ἀπὸ Εὐβοίας, ναυσὶν ὀκτὼ συναμφότεροι πρὸς τὰ ὄρη κατηνέχθησαν τὰ Κεραύνια. Οἰκήσαντες δὲ ἐνταῦθα, καὶ πόλιν οἰκίσαντες Θρόνιον, καὶ τῆς γῆς ἐφ᾽ ὅσον ἐνέμοντο, Ἀβαντίδος ὄνομα ἀπὸ κοινοῦ λόγου θέμενοι. i. e. *Regio quæ vocatur* Abantis, *& in ea oppidum Thronium Thesprotidis Epiri erant juxta montes Ceraunios. Navibus enim Græcorum dispersis cum ex Ilio redirent, Locri ex Thronio ad Boagrium fluvium, & Abantes ex Eubœa, octo utrique navibus ad Ceraunios montes delati sunt; cum autem hic habitassent, & urbem condidissent Thronium, quantum terræ incolebant, communi sermone* Abantidem *nominarunt*.

91 Θρύον, πόλις τῆς Μεσσηνίας.] Thryon, urbs Messeniæ, memoratur Straboni lib. 8. cujus ætate *Epitalium* vocabatur, de qua suo loco egimus; è nostris memoratur Plinio lib. 4. c. 5. inter Messeniæ oppida.

92 Λέγεται δὲ ἀπὸ τοῦ φυτοῦ Θρυόεις, καὶ Θρυόεσσα.] Thrium urbs Messeniæ à planta cognomine quæ apud Latinos significat *juncum*, nomen habet, ac ab eadem planta dicta etiam fuit *Thryois*, & *Thryoessa*; miror Stephanum, cum fuerit philomerus, non citasse Homerum, qui hanc urbem celebrat, & *Thryon* vocat. Il. 2. v. 591.

Οἱ δὲ Πύλον τ᾽ ἐνέμοντο καὶ Ἀρήνην ἐρατεινὴν,
Καὶ Θρύον Ἀλφειοῖο πόρον.
Quique Pylum incolebant & Arenen amabilem
Et Thryon Alphei transitum.

Thryoessam verò vocavit Il. 11. v. 710.

Ἔστι δέ τις Θρυόεσσα πόλις, αἰπεῖα κολώνη
Τηλοῦ ἐπ᾽ Ἀλφειῷ.
Est verò quædam Thryoessa urbs, altus tumulus,
Longe ad Alpheum.

93 Κεῖται δ᾽ ἡ πόλις περὶ τὸν Ἀλφειόν.] Thryum, urbem Messeniæ sitam fuisse ad Alpheum inquit, quod ex Homero habet, versibus supra allatis, Strabo lib. 8. annotat Ἀλφειοῦ πόρον vocari ab Homero, quod illic Alpheus pedibus transiri poterat.

94 Θυάτειρα, πόλις Λυδίας.] Thyatira, urbs Lydiæ, memoratur Ptolemæo lib. 5. c. 2. à quo *Metropolis* vocatur, necnon Joan. Apocalyps. c. 1.

95 Ἡ πρότερον Πελόπεια, καὶ Σεμίραμις.] Thyatira; urbem Lydiæ *Pelopiam*, & *Semiramin* vocatam fuisse inquit; nescio unde id desumpsit; Plinius lib. 5. c. 29. Pelopiam, & Euippam cognominatam fuisse tradit, ac fluvio Lyco allui. ita enim ille: *Thyatira alluitur Lyco*, Pelopia *aliquando &* Euippa *cognominata*.

96 Ἀπὸ Σελεύκου τοῦ Νικάτορος.] Agit nunc de etymologia Thyatirorum urbis Lydiæ, in qua sibi non constat. Namque primò asserit sic vocatam fuisse à Seleuco Nicatore, cum audiret, ὅτι θυγάτηρ αὐτῷ γέγονε, i. e. *quod filia ipsi nata fuisset*, ac paulo infra affert fabulam de cerva, ac inquit sic vocatam fuisse διὰ τὸ θέειν καὶ τροχάζειν τὴν ἔλαφον. i. e. *quod cerva curreret & citato gressu festinaret*. Nihil magis ridiculum excogitari posse reor.

97 Καὶ ἔδει θηλυκῶς· νῦν δὲ οὐδετέρως φασίν.] Jam sæpe sæpius monuimus hujusmodi nomina & fœmin. singul. & neut. plurali usurpari, quicquid dicat Stephanus.

98 Ἐκαλεῖτο δὲ καὶ Μυσῶν ἐσχάτη.] Thyatira, Mysorum ultimam dictam fuisse inquit, quod desumpsit ex Strabone. Sic enim ille lib. 13. Ἐπὶ δὲ τὸν νότον ὀρεινὴ ῥάχις ἐστὶν, ἣν ὑπερβᾶσι, καὶ βαδίζουσιν ἐπὶ Σάρδεις, πόλις ἐστὶν ἐν ἀριστερᾷ Θυάτειρα, κατοικία Μακεδόνων, ἣν Μυσῶν ἐσχάτην τινές φασιν. i. e. *Versus austrum autem montosum est dorsum; quo superato in itinere versus Sardes, urbs est ad sinistram Thyatira, Macedonum colonia, quam Mysorum ultimam nonnulli dicunt.*

99 Ἀφ᾽

99 Ἀφ' οὗ Νίκανδρος γραμματικὸς Θυατειρηνὸς, ἢ Κολοφώνιος.

de Nicander grammaticus Thyatirenus, vel Colophonius.

ΘΥΕΛΛΑ[1], πόλις Οἰνωτρίας, ἐν ᾗ μοῖρα Φωκαέων ᾤκησεν, ὡς Ἡρόδοτος α. τὸ ἐθνικὸν, Θυελλαῖος.

THYELLA, urbs Oenotriæ, in qua pars Phocensium habitavit, ut Herodot. lib. 1. Gentile, Thyellæus.

ΘΥΕΣΣΟΣ, πόλις Λυδίας, ὀξυτόνως· ἀπὸ Θυέσσου καπήλου. Ἔστι καὶ Πισιδίας, ἧς τὸ ἐθνικὸν Θυεσσεύς.

THYESSUS, urbs Lydiæ, cum accentu acuto, à Thyesso caupone. Est & Pisidiæ, cujus gentile, Thyesseus.

ΘΥΜΑΤΑΔΑΙ[2], δῆμος τῆς Ἱπποθοωντίδος φυλῆς. Ὁ δημότης, Θυματάδης. τὰ τοπικὰ, ἐκ Θυματαδῶν· καὶ τὰ ὅμοια.

THYMATADÆ, populus Hippothoontidis tribus. Popularis, Thymatades. Localia, ex Thymatadarum, & similia.

ΘΥΜΒΡΑ[3], πόλις Τρῳάδος, Δαρδάνου κτίσμα, ἀπὸ Θυμβραίου φίλου αὐτοῦ. [4] Οὗ ποταμὸς Θύμβριος. Ἀφ' οὗ Ἀπόλλωνος Θυμβραίου ἱερόν. Λέγεται καὶ διὰ τοῦ ζ, Ζυμβραῖος. Λέγεται καὶ Θύμβριος. Ἑλλάνικος δὲ Δύμβριός φησι, διὰ τοῦ δ, καὶ Δυμβριεύς.

THYMBRA, urbs Troadis, Dardani opus, à Thymbræo ipsius amico; cujus fluvius Thymbrius, à quo Apollinis Thymbræi templum. Dicitur etiam per z Zymbræus, dicitur & Thymbrius, Hellanicus verò Dymbrius inquit per d, & Dymbrieus.

ΘΥΜΒΡΑΡΑ[5], πόλις Ἀσίας, τῷ Πακτωλῷ συνεχής, ὡς Ξενοφῶν. Τὸ ἐθνικὸν, Θυμβραρεὺς ἔδει. Ξενοφῶν δὲ Θυμβραραῖός φησι.

THYMBRARA, urbs Asiæ, Pactolo vicina, ut Xenophon. Gentile debebat esse Thymbrareus, sed Xenophon inquit, Thymbraræus.

ΘΥΜΒΡΙΣ[6], ποταμὸς Ῥώμης, ὃς καὶ Τίβερις. Τὸ ἐθνικὸν, Θύμβριος, καὶ Θυμβριάς.

THYMBRIS, fluvius Romæ, qui etiam *Tiberis* dicitur. Gentile, Thymbrius, & Thymbrias.

ΘΥΜΙΑΤΗΡΙΑ[7], πόλις Λιβύης. Τὸ ἐθνικὸν Θυμιατήριος.

THYMIATERIA, urbs Libyæ. Gentile, Thymiaterius.

ΘΥΝΗ, πόλις Λιβύης, ὡς Πολυΐστωρ Ἀλέξανδρος. Ὁ πολίτης Θυναῖος, ὡς Δωδωναῖος.

THYNE, urbs Libyæ, ut Alexander Polyhistor. Civis, Thynæus, ut Dodonæus.

ΘΥ- THY-

99 Ἀφ' οὗ Νίκανδρος γραμματικὸς Θυατειρηνὸς, &c.] Gentile urbis Lydiæ Thyatiræ dicitur Thyatirenus, à quo Nicander *Thyatirenus* vocatur, qui de populis scripsit, ut noster, de cujus patria dubitat, quoniam eum *Thyatirenum*, vel *Colophonium* appellat, sed priorem sententiam confirmat Harpocratio, cui in Θυεργωνίδαι *Thyatirenus* dicitur, & ejus librum de populis citat.

1 Θύελλα, πόλις Οἰνωτρίας.] Thyella, urbs Oenotriæ ex Herodoti lib. 1. Oenotria verò fuit Italiæ pars quædam, sic dicta à vini præstantia, quod Græci οἶνον vocant; apud Herodotum autem non legitur Θύελλα, sed Ὑέλη; ejus ex libro citato sunt, quæ sequuntur, verba: Οἱ δὲ αὐτῶν ἐς τὸ Ῥήγιον καταφυγόντες, ἐνθεῦτεν ὁρμεώμενοι, ἐκτήσαντο [lege ἔκτισαν] πόλιν γῆς τῆς Οἰνωτρίης ταύτην, ἥτις νῦν Ὑέλη καλέεται. i.e. *Illi autem, qui hinc profecti Rhegium confugerant, civitatem condiderunt in agro Oenotriæ, quæ nunc* Hyele *vocatur*. Videsis, quæ in Ἐλέα annotavimus.

2 Θυματάδαι, δῆμος τῆς Ἱπποθοωντίδος φυλῆς.] Thymatadæ, populus Hippothoontidis tribus, qui ab Hesychio Θυμοιτάδες, ab Harpocratione Θυμοιτάδαι, ab Suida Θυματάδαι dicitur, sed vera lectio ex Harpocratione petenda est. Etenim hoc oppidum ab heroë Thymœte, ut testatur Harpocratio & Suidas nomen habuit, de quo nihil notabile pro nostri instituti ratione inveniebam.

3 Θύμβρα, πόλις Τρῳάδος, &c.] Thymbra, urbs Troadis, à Dardano condita, ut inquit noster auctor, sed sine auctore; Straboni dicitur campus, seu planities per quam fluebat amnis Thymbrius. Sic enim ille lib. 13. Ἔστι τὸ πεδίον ἡ Θύμβρα, καὶ δι' αὐτοῦ ῥέων ποταμὸς Θύμβριος, ἐκβάλλων εἰς τὸν Σκάμανδρον κατὰ τὸ τοῦ Θυμβραίου Ἀπόλλωνος ἱερόν. i.e. *Campus est Tymbra, quem Thymbrius amnis interfluit; aquas devolvens in Scamandrum juxta Apollinis Thymbræi fanum.*

4 Οὗ ποταμὸς Θύμβριος, &c.] Memorat fluvium Thymbrium, à quo nomen accepisse inquit templum Thymbræi Apollinis, utrumque celebrat Strabo lib. 13. cujus verba attulimus nota præcedenti; ejus quoque meminit Andinus vates Æneid. lib. 3. v. 85.

Da propriam Thymbræe domum, da mœnia fessis.

Ad quem locum ita Servius: *Thymbræus Apollo dicitur à loco Troiæ, id est, agro vicino, pleno thymbra, quæ* satureia *dicitur, & bene Deli positus* Thymbræum *appellat, quem in Troia adsueverat colere in agro, in quo ejus & nemus est, & templum: ubi à Paride Achilles occisus est: unde fingitur manu Apollinis vulneratus. Ergo Thymbræus, ut Delius: nam numina à locis frequenter nomen accipiunt: alii Thymbram locum in Delo consecratum Apollini tradunt.*

5 Θυμβράρα, πόλις Ἀσίας.] Thymbrara, urbs Asiæ, Pactolo adhærens ex Xenophonte memoratur; apud quem de Cyri institutione lib. 6. dicitur Θύβαρρα. Ejus appono verba: Συλλέγεσθαι δὲ τὸ στράτευμα ἀμφὶ τὸν Πακτωλὸν ποταμὸν, προϊέναι δὲ μέλλειν αὐτοὺς εἰς Θύβαρρα, ἔνθα καὶ νῦν ὁ σύλλογος τῶν ὑπὸ βασιλέα βαρβάρων τῶν κάτω Ἀσίας. i.e. *Cogi verò copias circa Pactolum fluvium, progrediendum verò ipsis esse Thybarrha, ubi & nunc congregantur barbari inferioris Asiæ, qui sunt sub regis imperio.*

6 Θύμβρις, ποταμὸς Ῥώμης, ὃς καὶ Τίβερις.] Thymbris, fluvius Romæ celeberrimus celebratur ab auctore nostro, qui, ut inquit Servius ad Æneid. lib. 8. v. 31. & 330. *In sacris Tyberinus, in cœnolexia* [in communi loquendi modo] *Tyberis, in poëmate Tybris vocatur*. De quo vide quæ in Τίβερις annotavimus.

7 Θυμιατηρία, πόλις Λιβύης.] Thymiateria, urbs Libyæ. Memoratur in Καρχηδὼν Scylaci: Μετὰ δὲ Λίξον, Κράβις ποταμὸς καὶ λιμὴν, καὶ πόλις Φοινίκων Θυμιατηριὰς ὄνομα. i.e. *Post Lixum, Crabis fluvius & portus, & urbs Phœnicum* Thymiaterias *nomine*. Aliqui putant esse quæ vulgo dicitur *Azamor* Lusitanis.

8 Θυΐα,

ΘΥΝΙΆ [8], ἡ χώρα τῶν Θυνῶν. [9] Τὸ ἐθνι- A κὸν Θυνὸς, ὁμοφώνως τῷ οἰκιστῇ τῆς Θυνίας· ὡς Θετταλὸς, Ἰταλός.

ΘΥΝΙΆΣ [10], νῆσος πρὸς τῷ στόματι τοῦ Πόντου, καὶ ἄκρα. Τὸ ἐθνικὸν Θυνιάδιος, ὡς Ψωφόδιος, καὶ Θυνιαδεύς. [11] Λέγεται καὶ Θύνη, B καὶ Θυνὶς, καὶ Θυνηΐς.

ΘΥΡΑΙΟΝ, πόλις Ἀρκάδων, κτίσμα τοῦ Ὑψοῦντος παιδὸς Λυκάονος. Τὸ ἐθνικὸν Θυραῖος, ὡς Νυμφαῖος· καὶ Θυραιόθεν τοπικῶς.

ΘΥΡΕΆ [12], περὶ ἧς Ἀργεῖοι καὶ Λακε- C δαιμόνιοι ἐπολέμησαν. [13] Ἔστι δὲ καὶ τῆς Καιναργίας γῆς, μεθορία δὲ τῆς Ἀργείας καὶ Λακεδαιμονίας. [14] Λέγεται καὶ πληθυντικῶς κατὰ συναίρεσιν, Θύρη. Οἱ οἰκοῦντες Θυρεάται, ὡς Τεγεάται· καὶ θηλυκῶς, Θυρεάτις. [15] Ἔστι καὶ Ἀκαρ- D νανίας Θύριον, διὰ τοῦ ι. Τὸ ἐθνικὸν Θυριεὺς, ὡς Σουνιεύς. Ἀνδροτίων δὲ Θούριός φησι.

ΘΥΣΣΑΓΈΤΑΙ [16], ἔθνος περὶ τὴν Μαιῶτιν λίμνην, ὡς Ἡρόδοτος.

ΘΩ΄ΚΝΕΙΑ [17], πόλις Ἀρκαδίας, ἀπὸ E Θώκνου·

THYNIA, regio Thynorum. Gentile, Thynus, ejusdem nominis cum conditore Thyniæ, ut Thessalus, Italus.

THYNIAS, insula juxta ostium Ponti, & promontorium. Gentile, Thyniadius, ut Psophodius, & Thyniadeus. Dicitur & Thyne, & Thynis, & Thyneïs.

THYRÆUM, urbs Arcadum, condita ab Hypsunte filio Lycaonis. Gentile, Thyræus, ut Nymphæus, & localiter, ex Thyræo.

THYREA, de qua Argivi, & Lacedæmonii bello contendere. Est & Cænargiæ terræ, contermina Argivorum, & Lacedæmoniorum. Dicitur etiam in plur. num. per synæresin Thyre. Habitatores, Thyreatæ, ut Tegeatæ, & in gen. fœm. Thyreatis. Est etiam Acarnaniæ Thyrion per *i*. Gentile, Thyrieus, ut Sunieus. Androtio verò, Thurius, inquit.

THYSSAGETÆ, gens circa Mæotin paludem, ut Herodotus.

THOCNIA, urbs Arcadiæ, à Thocno,

8 Θυνία, ἡ χώρα τῶν Θυνῶν.] Thynia, regio Thynorum, quos memorant Strabo lib. 7. & 12. Herodotus lib. 1. c. 28. Constantinus Porphyrogeneta Them. lib. 1. Them. 5. de quibus sic Plinius lib. 5. c. 32. *Tenent oram omnem Thyni, interiora Bithyni. Is finis Asiæ est, populorumque* CCLXXXII. *qui ad eum locum à fine Lydiæ numerantur.* Bithyni verò & Thyni Asiæ originem trahebant à Bithynis & Thynis Thraciæ, ut apparet ex Strabonis lib. 12. Οἱ μὲν γὰρ Βιθυνοὶ διότι πρότερον Μυσοὶ ὄντες, μετωνομάσθησαν οὕτως ἀπὸ τῶν Θρακῶν τῶν ἐποικησάντων Βιθυνῶν τε καὶ Θυνῶν. i. e. *Enimverò Bithyni cum ante Mysi essent, sic post vocati fuere à Thracibus Bithynis atque Thynis, qui eo commigrarunt.* Apud Stephanum pro Θυνῶν lege Θυνῶν, cujus reddimus rationem nota subsequenti.

9 Τὸ ἐθνικὸν Θυνὸς, ὁμοφώνως, &c.] Gentile Thyniæ scribendum est cum accentu in ultima Θυνός. Inquit enim esse, ut Θετταλὸς, Ἰταλὸς, alioquin esset ut Τάναγρος, Μῆδος.

10 Θυνιὰς, νῆσος πρὸς τῷ στόματι τοῦ Πόντου, καὶ ἄκρα.] Lege Θυνιὰς, id enim suadet & literarum ordo, & gentile Θυνιάδιος. Ergo Thynias, ut inquit, erat insula ad Pontios & promontorium. Θυνιάδα ἀκτὴν vocat Arrhianus in fine Peripli Ponti Euxini, eodem etiam modo Strabo lib. 12. ac eodem libro paulò infra inquit: Πρόκειται δὲ τῆς παραλίας ταύτης καὶ ἡ Θυνία νῆσος. i. e. *Jacet verò ante hanc oram & Thynia insula.* Erat eadem insula seu *Thynia*, seu *Thynias* dicatur, è nostris memoratur Plinio lib. 6. c. 12. Melæ lib. 2. c. 2. *Recta dehinc ora, nisi quod media fermè in promontorium, quod* Thyniam *vocant, exit, & incurvis contra se litoribus obtenditur, urbesque sustinet Halmydessum & Phileas & Phinopolim.*

11 Λέγεται καὶ Θύνη, καὶ Θυνὶς, καὶ Θυνηΐς.] Sunt diversæ insulæ & promontorii Thyniadis terminationes, quod apud scriptores est translatitium.

12 Θυρέα, περὶ ἧς Ἀργεῖοι καὶ Λακεδαιμόνιοι ἐπολέμησαν.] Thyrea, de qua Argivi, & Lacedæmonii bellum gessere. Fuit sita in agro Cynurio Laconicæ & Argolicæ limitaneo, unde nata inter Lacedæmonios & Argivos controversia, in quo prælium Othryadis memorabile, de quo postea.

13 Ἔστι δὲ καὶ τῆς Καιναργίας γῆς, μεθορία δὲ τῆς Ἀργείας καὶ Λακεδαιμονίας.] In his verbis pro τῆς Καιναργίας γῆς lege τῆς Κυνουρίας γῆς, quod confirmo auctoritate Thucydidis, ex quo videtur auctor noster sua desumpsisse. Sic enim ille lib. 4. de hac urbe loquitur: Ἀφικνοῦνται ἐπὶ Θυρέαν, ἥ ἐστι μὲν τῆς Κυνουρίας γῆς καλουμένης, μεθορία δὲ τῆς Ἀργείας, καὶ Λακωνικῆς. i. e. *Deveniunt Thyream, quæ est quidem terræ Cynuriæ nomine; limitanea verò Argiæ & Laconicæ.*

14 Λέγεται καὶ πληθυντικῶς κατὰ συναίρεσιν, Θύρη.] Dicitur Tyrea plurativo numero per synæresin Thyre, quo usus est Solinus c. 12. *Antia* [lege Anthane, vel Anthene] *& Cardamyle, ubi quondam fuere Thyre, nunc locus dicitur, in quo anno septimo decimo regni Romuli inter Lacones, & Argivos memorabile fuit bellum.* Alludit Solinus ad victoriam Othryadis Lacedæmonii militis Græcis valde celebrem, nec Latinis ignotam, qui solus in illa pugna multis vulneribus acceptis superstes, ac plurimis hostium spoliatis moribundus trophæum erexit, ac proprio sanguine inscripsit *Jovi Tropæucho*, quam victoriam Lacedæmonii festo in ejus memoriam consecrato celebrabant, in quo protastæ *coronas* gestabant, ideo *Thyreaticas* dictas, ut refert Athenæus lib. 14. Ex dictis apparet falsum fuisse Salmasium in Solinum fol. 139. qui pro Thyre, seu Thyrea legendum contendit Thuria. Sæpe enim viri etiam doctissimi corrigunt quæ non sunt corrigenda.

15 Ἔστι καὶ Ἀκαρνανίας Θύριον διὰ τοῦ ι.] Memorat nunc Acarnaniæ Thyrion, quod Livio lib. 36. c. 11. dicitur Tyrrheum: *Tuenda mediterranea Acarnaniæ esse, & omnibus, qui arma ferrent, exeundum ad Medeonem & Tyrrheum, ne ab Antiocho, aut Ætolis occuparentur.* Ac paulò infra eodem libro ejus oppidanos vocat *Tyrrhenses.*

16 Θυσσαγέται, ἔθνος περὶ τὴν Μαιῶτιν λίμνην.] Thyssagetæ, gens circa Mæotim paludem ex Herodoto, qui ejus meminit lib. 4. c. 22. Μετὰ δὲ τὴν ἔρημον ἀποκλίνοντι μᾶλλον πρὸς ἀπηλιώτην ἄνεμον, νέμονται Θυσσαγέται, ἔθνος πολλὸν καὶ ἴδιον. Ζῶσι δὲ ἀπὸ θήρης. i. e. *Post solitudinem seu desertam terram declinanti magis ad subsolanum ventum, incolunt Thyssagetæ, natio magna, & proprii juris; vivunt autem è venatione.* Aliis *Thyrsagetæ* dicuntur; Mela lib. 1. capite ultimo eos una cum Turcis celebrat: *Juxta Thyrsagetæ Turcæque vastas sylvas occupant, aluntur que venando.* Memorantur & Val. Flac. Argonauticorum lib 6.

Non ego sanguineis gestantem tympana bellis
Thyrsageten, cinctumque vagis post terga silebo
Pellibus.

17 Θώκνεια, πόλις Ἀρκαδίας, ἀπὸ Θώκνου, &c.] Memoratur Thocnia, urbs Arcadiæ, à Thocno nomen adepta ex Pausaniæ lib. 8. cujus sunt verba: Ἐντεῦθεν δὲ προϊὼν, τὸν Ἀλφειὸν αὖθις διαβήσῃ, καὶ ἐπὶ Θωκνίαν ἀφίξῃ, τὸ ὄνομα ἀπὸ Θώκνου τοῦ Λυκάονος ἔχουσαν, ἐς ἅπαν δὲ ἐφ' ἡμῶν ἔρημον. i. e. *Hinc autem progrediens, Alpheum rursus transibis, & Thocniam pervenies, nomen à Thocno Lycaonis filio habentem, ætate nostra prorsus desertam.*

Θώκνου· Παυσανίας ὀγδόῳ. Ὁ πολίτης, Θωκνεύς.

ΘΩ͂ΝΙΣ [18], πόλις Αἰγύπτου, ἀπὸ Θῶνος βασιλέως, τοῦ ξενίσαντος Μενέλαον. Κεῖται δὲ κατὰ τὸ στόμα τὸ Κανωβικόν. Ὁ πολίτης, Θωνίτης.

ΘΩ΄ΡΑΞ, πόλις Αἰτωλίας. Ἔστι καὶ Μαγνησίας. Τὸ ἐθνικὸν, Θωρακίτης.

Thocno, Pausanias libro octavo. Civis, Thocneus.

THONIS, urbs Ægypti, à Thone rege, qui Menelaum hospitio excepit. Sita verò est juxta ostium Canobicum. Civis, Thonites.

THORAX, urbs Ætoliæ. Est & Magnesiæ. Gentile, Thoracites.

18 Θῶνις, πόλις Αἰγύπτου, &c.] Thonis, urbs Ægypti, nomen adepta à rege cognomine, qui hospitio excepit Menelaum. Sunt verba desumpta ex Strabonis lib. 17. Sic enim ille: Τὸ δὲ παλαιὸν καὶ Θῶνίν τινα πόλιν ἐνταῦθά φασιν, ἐπώνυμον τοῦ βασιλέως τοῦ δεξαμένου Μενέλαόν τε, καὶ Ἑλένην ξενίᾳ. i.e. *Antiquitus & Thonin quandam urbem hic fuisse dicunt denominatam, à nomine regis, qui Menelaum & Helenam hospitio excepit.* Apud Ptolemæum lib. 4. c. 5. memoratur Thisnites, & Nomos Ægypti & metropolis, eamdem fuisse urbem existimo.

I.

Ἴ ΑΒΙΣ [1], πόλις. Ἰώσηππος. Λέγεται καὶ Ἰαβισός. Ἐθνικὸν τοῦ Ἰάβιδος, Ἰαβιδίτης. Τῆς δὲ Ἰαβισοῦ, Ἰαβισηνός.

ἸΑΓΞΟΥΑΤΙΣ, πόλις Λιβύων· Ἑκαταῖος Ἀσίᾳ. Ὁ πολίτης, Ἰαγξουατίτης· Αἰγυπτίων γὰρ καὶ Αἰθιόπων ὁ χαρακτήρ.

ἸΑΖΑΒΑ΄ΤΑΙ, ἔθνος παρὰ Μαιῶτιν, οὓς Σαυρομάτας φησὶν Ἔφορος.

ἸΑ΄ΖΥΓΕΣ [2], ἔθνος Εὐρωπαῖον, ὡς Μαρκιανὸς ἐν περίπλῳ.

ἸΑ΄ΘΡΙΠΠΑ, πόλις Ἀραβίας πλησίον τῆς Ἔγρας. Ὁ οἰκήτωρ, Ἰαθριππηνός· ἐπιχώριος γὰρ ὁ τύπος, ὡς Μηδαβηνός.

ἸΑΙΤΙ΄Α [3], πόλις Σικελίας· Φίλιστος Σικελικῶν δευτέρῳ. Τὸ ἐθνικὸν, Ἰαιτῖνος.

ἸΑ΄ΛΗΣΣΟΣ [4], πόλις ἐν Ῥόδῳ, καὶ ἐν Σκυ-

IABIS, urbs, Josephus. Dicitur etiam Iabisus. Gentile, Iabidis, Iabidites, Iabisi verò, Iabissenus.

IANXUATIS, urbs Libyum, Hecatæ. Asia. Civis, Ianxuatites. Ægyptiorum enim, & Æthiopum hic character.

IAZABATÆ, gens juxta Mæotin, quos Sauromatas vocat Ephorus.

IAZYGES, gens Europæa, ut Marcianus in Periplo.

IATHRIPPA, urbs Arabiæ, juxta Egram. Incola, Iathrippenus. Hic enim typus regionis, ut Medabenus.

IÆTIA, urbs Siciliæ, Philistus rerum Sicularum lib. 2. Gentile, Iætinus.

IALYSSUS, urbs in Rhodo, & in Scythia,

1 Ἴαβις, πόλις. Ἰώσηππος. Λέγεται καὶ Ἰαβισός.] Iabis, quæ & Iabisus urbs Judææ, cujus gentile, Iabidites, & Iabisenus pro primitivi terminatione. Hebraïce dicitur יבש גלעד *Iabes Gilhad* Judicum capite ultimo v. 8, 9, 10. Josepho Antiquit. libro sexto, capite ultimo Iabisa; eidem Antiquit. lib. 5. c. 2. vocatur *Iabisus*. Fuit celebris & primo Sauli primi Hebræorum regis facinore, cujus fit mentio Sam. lib. 1. c. 11. & ejus sepultura, ut apparet ex eodem libro capite ultimo v. 10,11,12. וישימו את כליו בית עשתרות ואת גויתו תקעו בחומת בית שן: וישמעו אליו ישבי יבש גלעד את אשר עשו פלשתים לשאול: ויקומו כל איש חיל וילכו כל הלילה ויקחו את גוית שאול ואת גוית בניו מחומת בית שן ויבאו יבשה וישרפו אתם שם: ויקחו את עצמותיהם ויקברו תחת האשל ביבשה. i.e. *Et collocaverunt arma-ejus in domo Astharoth, & corpus-ejus affixerunt muro Bethsan; Et audientes de eo habitatores Iabes Gilhad, quæ fecerant Pelisthim Saulo: Et surrexerunt omnes viri fortes, & perrexerunt tota illa nocte, tuleruntque corpus Sauli, & corpora filiorum ejus de muro Bethsan, & venerunt in Iabes & combusserunt ea illic. Et accipientes ossa eorum & sepelierunt in nemore Iabes.* Hieronymus in libro de locis Hebraïcis tradit hanc urbem sua ætate pergrandem vicum fuisse.

2 Ἰάζυγες, ἔθνος Εὐρωπαῖον.] Iazyges, gens Europæa, ex Marciani Periplo, qui eos vicinos Sarmatiæ Europææ locat & *Metanastas* vocat in Sarmatiæ Europææ periplo; quos Ptolemæus memorat lib. 3. c. 7. sed eodem lib. c. 5. Jazyges collocat juxta Mœotidis paludis latus; ergo juxta eum diversi fuere populi: Strab. lib. 7. Jazyges etiam celebrat.

3 Ἰαιτία, πόλις Σικελίας.] Iætia, urbs Siciliæ; juxta literarum ordinem scribendum est Ἰαιθία; civitas adeò ignota apud alios, ut ejusdem Siciliæ urbes quæ sequuntur: *Amathe, Argos, Abolla, Atabyron, Aterion, Aphanna, Eizelos, Elauia, Hexagyios, Craserion, Cydonia, Cype, Megarsos, Miscera, Nacone, Piacos, Rhybdos, Tarchia, Terbetia, Torone*, & aliæ, quarum nunc non memini.

4 Ἰάλησσος, πόλις ἐν Ῥόδῳ.] Lege Ἰάλυσσος. Sic enim apud reliquos auctores scribitur, quod etiam apparet ex ejus gentili Ἰαλύσσιος, quod affert noster. Erat verò urbs insulæ Rhodi ex tribus, quas memorat Homerus Il. 2. v. 656.

Οἳ Ῥόδον ἀμφενέμοντο διὰ τρίχα κοσμηθέντες
Λίνδον, Ἰηλυσσόν τε, καὶ ἀργινόεντα Κάμειρον.

Qui

Σκυθίᾳ, καὶ ἐν τῷ Ἀδρίᾳ. [5] Ὁ πολίτης, Ἰαλύσιος, καὶ Ἰηλύσιος, καὶ Ἰαλυσιάς.

A Scythia, & in Adria. Civis, Ialyssius, & Ielyssius, & Ialyssias.

ἸΑΜΑΙ, ἔθνος Σκυθικόν· Ἑκαταῖος Ἀσίᾳ.

IAMÆ, gens Scythica, Hecatæ. Asia.

ἸΑΜΝΙΑ [6], πολίχνιον Φοινίκης. Στράβων δὲ κώμην φησὶν ἀπὸ Ἰάμνου· ἢ ὅτι ἰάμνους ἐκάλουν τοὺς καθύγρους καὶ τεθηλότας τόπους. Τὸ ἐθνικὸν, ἔδει Ἰαμνίτης. Ἔστι δὲ καὶ Ἰμνίτης, καθ' ὕφεσιν τοῦ α. Τὰ γοῦν καθ' ὕφεσιν τοῦ α, διὰ διφθόγγου εἰσὶ, πλὴν τοῦ Ἰαμνίτης, [7] καὶ τοῦ Δανίτης.

IAMNIA, oppidum Phœniciæ. Strabo verò vicum vocat à Iamno, vel quod ἰάμνους B vocabant humidos, & floridos locos. Gentile, debebat esse Iamnites; est verò & Imnites adempto *a*, ea verò, quibus adimitur *a*, per diphthongum scribuntur, excipitur Iamnites, & Danites.

ἸΑΜΟΙ, Σκυθίας ἔθνος, ὡς Ἀλέξανδρος ἐν τῷ περὶ Εὐξείνου πόντου μυθολογεῖ.

C IAMI, Scythiæ gens, ut Alexander in lib. de Euxino Ponto fabulatur.

ἸΑΠΙΣ, χαράδρα Ἀττικὴ εἰς Μέγαρα ἀπάγουσα, ὡς Καλλίμαχος Ἑκάλῃ.

IAPIS, vallis Attica, quæ ducit in Megara, ut Callimachus Hecale.

ἸΑΠΟΔΕΣ [8], ἔθνος Κελτικὸν, πρὸς τῇ Ἰλλυρίᾳ· Διονύσιος ἑκκαιδεκάτῳ.

IAPODES, gens Celtica, juxta Illy- D riam Dionysius lib. decimo sexto.

ἸΑΠΥΓΙΑ [9], δύο πόλεις· μία ἐν τῇ Ἰταλίᾳ· καὶ ἑτέρα ἐν τῇ Ἰλλυρίδι ὡς Ἑκαταῖος. Τὸ ἐθνικὸν, Ἰάπυξ, καὶ Ἰαπύγιος, καὶ Ἰαπυγία.

IAPYGIA, duæ urbes, una in Italia, altera in Illyride, ut Hecatæ. Gentile, Iapyx, & Iapygius, & Iapygia.

ἸΑΡΔΑΝΟΣ [10], ποταμὸς Λυδίας. Ὅμηρος,

E IARDANUS, fluvius Lydiæ. Homerus:

Ἰαρ- *Iar-*

Qui Rhodum habitabant trifariam distincti
Lindum Ielyssumque, & albicantem Camirum.

Fuere hæ tres urbes, quas celebrat Homerus, Rhodi celeberrimæ, nec puto alias olim habuisse, ideo Rhodii fortean ab Homero διάτριχα κοσμηθέντες vocantur, & ab Scylace etiam ipsa Rhodos νῆσος τρίπολις, i. e. *insula tripolis* hoc est, *quæ tres urbes habet*, appellatur; nomen habuit ab Ialyso quodam Cercaphi, & Cydippæ filio, auctore Strabone lib. 14. qui non fuit adeo celeber, ut ipsius pictura à Protogene facta, quam Rhodi se vidisse inquit Cicero de Oratore ad M. Brutum, quæ pictura *Ialysus* etiam dicebatur, propter quem, ne cremaret tabulas *Demetrius* rex *poliocertes* dictus, cum ab ea parte sola posset Rhodum capere, non incendit, parcentemque picturæ fugit occasio victoriæ, ut inquit Plin. lib. 35. c. 10. cujus etiam historiæ meminit Gellius Noct. Attic. lib. 16. c. 31. in quo pingendo septennium consumpsisse Protogenem auctor est Ælianus de Varia historia lib. 12. c. 41. fuit una ex celeberrimis antiquitatis tabulis.

5 Ὁ πολίτης, Ἰαλύσιος, καὶ Ἰηλύσιος.] Oppidanus urbis Ialyssi dicebatur Ialyssius, noster apponit etiam Ἰηλύσιος, quia ab Homero versu nota præcedenti citato Ἰήλυσος verso α in η dicitur ex dialecto Ionica.

6 Ἰάμνια, πολίχνιον Φοινίκης, &c.] Jamnia, oppidum Phœniciæ, quod Strabo *vicum* vocat, cujus ex lib. 16. sunt verba: Καὶ δὴ καὶ εὐάνδρησεν οὗτος ὁ τόπος, ὥστε ἐκ τῆς πλησίον κώμης Ἰαμνείας, καὶ τῶν κατοικιῶν τῶν κύκλῳ τέτταρας μυριάδας ὁπλίζεσθαι. i. e. *Locus hic adeo hominibus-abundavit, ut ex Jamnia proximo vico, & circumvicinis habitationibus quadraginta hominum millia armarentur.* Fuit urbs Judææ, auctore Ptolemæo lib. 5. c. 16. etsi noster Phœniciæ eam adscribit; memoratur Josepho de bello Judaico lib. 2. c. 4. Machabæorum lib. 2. c. 12. quam unà cum classe, erat enim urbs maritima, incendisse Judas Machabæus dicitur, cujus incendii fulgor Hierosolymam usque reluceret per stadia ducenta quadraginta, ut inibi narratur, eam cepit, & muros diruit Ozias rex Paralipomenων lib. 2. c. 26. v. 6. ubi יבנה *iabneh* dicitur, unde parum corrupto nomine factum est Ἰάμνια seu Ἰάμνεια, utroque enim modo reperitur, quare ejus etymologia, quam ἀπὸ Ἰάμνου deducit noster est confecta ex Græcorum farina, qui in hujusmodi rebus desipiunt. Quærere enim etymologiam urbis Judææ seu Phœniciæ à lingua Græca desipere est.

7 Καὶ τοῦ Δανίτης.] Suspicor legendum esse Δαωίτης. Facilis enim est transitus ex υ in ν, quandoquidem nostro auctori suo loco memoratur Δαώη, Arabiæ, à qua gentile Δαωίτης.

8 Ἰάποδες, ἔθνος Κελτικὸν, &c.] Iapodes, gens Celtica memoratur ex Dionysii lib. 16. qui non extat, cujus locum supplebit Strabo, qui eos memorat juxta Alpes, quæ ad hos populos usque porrigebantur, ut ipse inquit lib. 7. Αἳ διατείνουσι μέχρι τῶν Ἰαπόδων, Κελτικοῦ τε ἅμα καὶ Ἰλλυρικοῦ ἔθνους: i. e. *Quæ pertingunt ad Iapodes usque, Celticam simul gentem, & Illyricam.* Hos Augustum Cæsarem debellasse inquit idem auctor eodem libro: Καὶ οἱ Ἰάποδες δὲ τοῦτο ἤδη ἐπίμικτον Ἰλλυριοῖς, καὶ Κελτοῖς ἔθνος, περὶ τούτους οἰκοῦσι τοὺς τόπους, καὶ ἡ Ὄκρα πλησίον τούτων ἐστίν. Οἱ μὲν οὖν Ἰάποδες πρότερον καὶ εὐανδροῦντες, καὶ τοὺς ὅρους ἐφ' ἑκάτερον τὴν οἴκησιν ἔχοντες, καὶ τοῖς λῃστηρίοις ἐπικρατοῦντες, ἐκπεπόνηνται τελέως ὑπὸ τοῦ Σεβαστοῦ Καίσαρος καταπολεμηθέντες· πόλεις δ' αὐτῶν, Μέτουλον, Ἀρούπεινον, Μονήτιον, Οὔενδρον: i. e. *Iapodes quoque permixta Illyriis & Celtis gens circa hæc loca habitant, & Ocra his vicina est. Hi quidem Iapodes cum prius hominibus-abundarent, & terminos ad utramque habitationem haberent, latrociniisque invalescerent, tandem ab Augusto Cæsare debellati confectique sunt; urbes autem eorum, Metulum, Arupenum, Monetium, Vendrum.*

9 Ἰαπυγία, δύο πόλεις, &c.] Duas hujus nominis urbes memorat, alteram Italiæ, alteram Illyridis, quarum nulla apud alios, quod sciam, fit mentio; at Iapygiam, seu Iapydiam regionem Italiæ memorant inter alios Strabo lib. 6. de qua videsis Cluv. Italiæ Antiquæ lib. 4. c. 10. Servium ad Georgic. lib. 3. v. 475. Æneid. lib. 11. v. 247. ubi memorat eorum oppidum Iapidum.

10 Ἰάρδανος, ποταμὸς Λυδίας.] Celebrat Iardanum Lydiæ fluvium ex Homero, cujus affert hemistichium, quod bis apud eum legitur, scilicet Il. 7. v. 135. cujus integer versus est

Φειᾶς πὰρ τείχεσσιν, Ἰαρδάνου ἀμφὶ ῥέεθρα.
Pheæ juxta muros, Iardani circa fluenta.

Ubi Eust. Φειὰ δὲ πόλις παρὰ τὴν Ἦλιν, περὶ ἣν Ἰάρδανος ῥεῖ ποταμός. i. e. *Phea verò urbs juxta Elin, circa quam Iardanus fluit amnis.* Nostro etiam auctori Φεὰ suo loco est urbs Elidis, alterum verò Homeri hemistichium invenitur Odyss. 3. v. 292. cujus integer versus est

Ἧχι Κύδωνες ἔναιον Ἰαρδάνου ἀμφὶ ῥέεθρα.
Ubi Cydones habitabant Iardani circa fluenta.

Ad quem locum sic Eust. Κύδωνες δὲ, Κρήτης ἔθνος καὶ Κυδωνὶς, πόλις αὐτόθι ποταμὸν ἔχουσα Ἰάρδανον. i. e. *Cydones verò, Cretæ gens; & Cydonis, urbs inibi fluvium habens Iardanum.* Ex quibus locis apparet Iardanum fuisse fluvium & Elidis, & Cretæ, non Lydiæ, ut inquit noster.

 11 Ἰάς,

— Ἰαρδάνου ἀμφὶ ῥέεθρα. A

Οἱ οἰκοῦντες, Ἰαρδάνιοι.

ἸΑΣ [11], Ἰλλυρίας μέρος. Οἱ οἰκοῦντες, Ἰᾶται. Λέγεται καὶ Ἰωνική.

ἸΑΣΣΟΣ [12], πόλις Καρίας, ἐν ὁμωνύμῳ νήσῳ κειμένη ἣ καὶ ὀξυτόνως λεγομένη. Ὁ B πολίτης αὐτὸς Ἰασσεύς, [13] ἀφ' οὗ Χοιρίλλος ὢν Ἰασσεύς. [14] Ἴασος δὲ τὸ Ἄργος, καὶ Ἰάσιοι οἱ κατοικοῦντες.

ἸΑΩΝ, καὶ Ἰήων· [15] καὶ ῥῆμα Ἰαωνίζω· [16] ἀφ' οὗ τὸ Ἰανιστὶ ἐπίῤῥημα. [17] Ἐκ δὲ τοῦ C Ἰάω, τὸ Ἴαν. Λέγεται καὶ θηλυκῶς Ἰάς, [18] καὶ Ἰαονίς.

ἸΒΑΙΟΙ, οἱ καὶ Ἴβηνοί, ἔθνη Κελτικῆς. Ἴβηνοὶ δ' εἰσὶ καὶ Λυδίας, οἳ καὶ Ἰαωνῖται D λέγονται.

ἸΒΗΡΙΑΙ [19], δύο· ἡ μὲν πρὸς ταῖς Ἡρακλείαις

— *Iardani circa fluenta.*

Habitantes Iardanii.

IAS, Illyriæ pars. Habitantes, Iatæ. Dicitur etiam Ionice.

IASSUS, urbs Cariæ, in insula ejusdem nominis sita, quæ cum accentu-acuto notatur. Civis idem Iasseus, à quo Chœrillus, qui erat Iasseus: Iasus verò est Argos, & Iassii habitantes.

IAON, onis, vel Ieon, onis, & verbum Iaonizo, à quo Ionicè adverbium, ex Iao verò, fit Ian. Dicitur & fœm. gen. Ias, & Iaonis.

IBÆI, qui & Ibeni, gentes Celticæ. Sunt etiam Ibeni Lydiæ, qui etiam *Iaonitæ* dicuntur.

IBERIÆ, duæ, una ad columnas Herculeas,

11 Ἰάς, Ἰλλυρίας μέρος.] Inquit Iadem; quæ *Ionice* etiam dicebatur, fuisse Illyriæ partem, cujus incolæ vocabantur *Iatæ*, sed hujus rei nullum profert idoneum testem, quamobrem reor esse μνημονικὸν ἁμάρτημα, Strabo verò lib. 9. inquit antiquitus *Atticam* vocatam fuisse *Iadem* & *Ioniam*: Ἡ γὰρ Ἀττικὴ τὸ παλαιὸν Ἰωνία & Ἰὰς ἐκαλεῖτο· καὶ ὁ ποιητὴς ὅταν φῇ

Ἔνθάδε Βοιωτοὶ καὶ Ἰάονες.

Τοὺς Ἀθηναίους λέγει. i.e. *Attica enim antiquitus vocabatur Ionia, & Ias; & Poëta, cum ait:*

Illic Bœotique & Iaones.

Athenienses intelligit. Herodot. etiam lib. 8. c. 44. auctor est Athenienses sub duce Ione vocatos fuisse Iones. Quare si tibi placet pro Ἰλλυρίας lege Ἀττικῆς.

12 Ἰασσός, πόλις Καρίας.] Iassos, urbs Cariæ, sita in insula cognomine, de qua sic Strabo lib. 14. Εἶτ' Ἰασσὸς ἐπὶ νήσῳ κεῖται προσκειμένη τῇ ἠπείρῳ· ἔχει δὲ λιμένα, καὶ τὸ πλεῖστον τοῦ βίου τοῖς ἐνθάδε ἐκ τῆς θαλάττης. Εὐοψεῖ γάρ, χώραν τ' ἔχει παράλυπρον. i.e. *Deinde Iassus in insula jacet ante continentem sita; portum verò habet, & plurima victus pars incolis est ex mari. Est enim optimi-saporis, regionemque habet sterilem.* Memoratur etiam Ptolemæo lib. 5. c. 2. inter Cariæ urbes juxta Myrtoum pelagus.

13 Ἀφ' οὗ Χοιρίλλος ὢν Ἰασσεύς.] Ex urbe Cariæ Iasso inquit fuisse Chœrillum scilicet poëtam, qui victoriam Atheniensium contra Xerxem cecinit, pro singulis versibus statere aureo accepto, ac decretum est, ut ejus poëma unà cum Homerico publice recitaretur, de quo videsis Suidam suo loco, qui alium quoque Chœrillum tragicum poëtam & Atheniensem memorat.

14 Ἴασος δὲ τὸ Ἄργος.] Iasos verò Argos vocatum est. Id non memini me legere apud alios, sed Ἴασον Ἄργος, de quo vide, quæ in Ἄργος numero 81. annotavimus.

15 Ἰάων, καὶ Ἰήων.] Iaon, seu Ieon, nisi poëtis puto non dici. Nam prosæ scriptoribus Ἴων dicitur. Fuit verò Ion, à quo *Iones* dicti fuerunt tam ipsi Iones, quam Athenienses, Xuthi filius, auctore Herodoto lib. 7. c. 94. & lib. 8. c. 44.

16 Ἀφ' οὗ τὸ Ἰανιστὶ ἐπίῤῥημα.] Lege Ἰαωνιστί, ab Ἰαωνίζω enim aliter non potest deduci, quod vulgo dicitur Ἰωνίζω, i.e. *Iones imitor*.

17 Ἐκ δὲ τοῦ Ἰάω τὸ Ἴαν.] Lege ἐκ δὲ τοῦ Ἰάων τὸ Ἴαν.

18 Καὶ Ἰαονίς.] Lege Ἰαωνίς ab Ἰάων enim deducitur, quo nomine significari potest & fœmina Ionica, & regio ipsa Ionia, idem de nomine Ἰάς intelligendum est. Fuit autem Ionia Asiæ minoris regio, in qua erat Ephesus urbs templo Dianæ clarissima, de qua suo loco egimus, Iones verò tamquam molles & lascivi proscindebantur, unde Venusinus vates Carm. lib. 3. Od. 6. inquit:

Motus doceri gaudet Ionicos
Matura virgo, & fingitur artubus
Jam nunc, & incestos amores
De tenero meditatur ungui.

Et hæc de Ionia & Ionibus dicta sufficient; si plura desideras, adi Pausaniam, Strabonem, Plinium & alios.

19 Ἴβηρίαι, δύο, &c.] Duas celebrat Iberias, alteram ad Herculeas columnas nomen adeptam ab Ibero amne, alteram ad Persas; prior postea vulgatiore nomine *Hispania* vocata fuit ab Hispano quodam seu rege, seu heroë, poëtæ verò *Hesperiam* appellant nomine cum Italia communi; jacet autem inter Galliam & Africam, ideo neque, ut Africa violento sole torretur, neque ut Gallia assiduis ventis fatigatur, at in harum vicinia & torrido sole, & violentis ventis laborat, de qua loqui timeo, tum quod de eà silere melius est, quam parum dicere, tum quod si aliqua inexpertis incredibilia referam, Hiberias nænias me sectari existimabunt, tamen aliquid dicendum est. Hispanorum omnium consentiens est opinio, Thubalem Iapheti filium, cujus fit mentio Genesis c. 10. in Hispaniam venisse. Quare Joan. Mariana de Rebus Hispaniæ lib. 1. c. 1. inquit: *Iapheti filius Thubal mortalium primus in Hispaniam venit.* Id duobus argumentis probare conantur, primum ex Josephi auctoritate Antiquit. lib. 1. c. 7. Κατοικίζει δὲ καὶ Θοβήλους Θόβηλος, οἵ τινες ἐν τοῖς νῦν Ἴβηρες καλοῦνται. i.e. *Condit verò & Thobelos Thobelus, qui nunc* Iberes *vocantur*. Secundum argumentum desumunt ex nomine oppidi in Lusitania, quod vulgo dicitur *Sethubal*, atque ex oppidis Navarræ *Thafala* & *Thudela*, quæ profecto sunt ficulnea argumenta contra rationem, quæ clamat Thubalem Iapheti filium non relicturum tam amplam regionem habitatoribus adhuc vacuam ex diluvio, quod ætate avi sui præcesserat, ac per terrarum deserta in ultimam Iberiam venturum: non est verosimile id fecisse iter terrestri itinere. Quid enim comederet ipse & ejus familia? Manna enim de cælo tantum in Arabiæ desertis decidit; maritimo dicent, sed qua navi mari se commisit? nunquid arcâ avi? atqui ista in montibus Armeniæ consederat, & adhuc Josephi ætate, ut ipse inquit, ex ejus fragmentis amuleta incolæ illius regionis conficiebant; nisi fortè dicant, Thubalem illa celeritate præditum fuisse, quam poëta Camillæ tribuit Æneid. lib. 7. v. 808. vel alium Angelum, eum sicut Abacuc suspensum crinibus per aërem illuc transvexisse, vel aliam aquilam ut Ganymedem, aut Persei alatum equum. Josephus nomina Patriarcharum ingeniose ad terrarum regiones aptavit, sicut amant facere Hebræi & Græci, ut videre est apud Thalmud Babylonicum c. 1. tractatus Iomah ad Genesis c. 10. apud Thalmud Hierosolymitanum tractatu Megilah c. 1. apud Beresith Rabah sectione 37. In quibus toto cœlo aberrat Josephus ille ὑπερβολιμαῖος, qui lib. 1. c. 1. hæc deliria tamquam febri correptus protulit תובל הם היושבים בארץ תושקנא על נהר פישאה i.e. *Thubal, hi sunt habitantes in terra Thoscana, supra fluvium Pisa.* Ejusdem farinæ occurrunt aliquammulta

κλείους στήλας, ἀπὸ Ἴβηρος ποταμοῦ. 20 Ἡ δ' ἑτέρα πρὸς Πέρσαις ἐστί. Καὶ τὸ ἐθνικὸν, Ἴβηρ. Καὶ ἀπὸ τῆς Ἴβηρος γενικῆς, Ἰβηρὶς καὶ Ἰβηρικὸς, καὶ ὁ Ἴβηρος. 21 Φασὶ δ' αὐτοὺς ὑδροποτεῖν, A

culeas; ab Ibero fluvio, altera ad Persas. Gentile, Iber, & à genitivo Iberis, fit Iberis; & Ibericus, & Iberus. Ajunt verò eos aquam-potare, ut Athenæus Dipnosophistarum lib.2: & se-

ta apud epitomatorem nostrum, ac præsertim in Τύρος, Γάζα, & Γάδειρα. Quis non videt, quam plumbeus sit gladius, quo densas antiquitatis tenebras jugulare conantur, in quibus nedum Antisthenis lucernâ videre lucem possumus. Nec defuere, qui Hispaniam *Setubaliam* vocatam fuisse dixerunt, Nochumque ipsum ex longo errore tandem in Hispaniam appulsum Noelam in Gallæcia, in Asturia Noegam condidisse, quæ nugamenta maximum incrementum accepere ab illo Beroso hypobolimæo Annii Viterbiensis, quem docti omnes manifesto convictum explodunt. Verosimilius est, autore Mariana de Rebus Hispaniæ lib.1. c. 7. Iberos juxta Pontum aliquando in Hispaniam venisse, ac provinciæ nomen Iberiæ indidisse. At Strabo lib.1. circa libri calcem inquit, *Iberos, occidentales in loca ultra Pontum, & Colchidem commigrasse*, ut & Dionysius v. 697. & Eust. ad ejusdem v. 282. Sed neutrum affirmari potest. Hæ enim res excedunt ingenii humani aciem, nec opus est ad commendandam Hispaniam antiquitatibus, ipsa per se satis commendatur. Nulla est enim in toto terrarum orbe provincia, quæ cum ea comparari possit fructus arborum suavitate, vini generositate, olei bonitate, mellis dulcedine, carnis omnis generis sapore, arietinæ, bovillæ, suillæ, gallinaceæ, perdicum, & aliarum avium, ac denique præstantia omnium, quæ gignit, βασιλεύουσα provinciarum omnium foret sine dubio, nisi pluviarum penuria laboraret; leges & instituta sunt optima sed ad nulla serviunt minus, quam ad ea, quorum gratia sunt instituta; illa trium militarium ordinum sancta inventio, qua regionum reperitur? multo magis utilior, quam Romanorum coronæ civicæ, quorum insigne & annui redditus primitus militibus tantum strenuam operam navantibus in bellis adversus Mauros, qui per multos annos Hispaniam tenuerunt, dabantur: at nunc præmio illo & honore alios, (ad quos non pertinet) ac eorum filios in cunis adhuc vagientes impertiunt reges. Hæc enim est temporum & rerum vicissitudo omnibus mortalium rebus communis. Hanc terrarum optimam, hanc provinciarum reginam, hanc *felicem* Arabiam ejus gubernatores pessimo consilio non solum *petræam*, sed etiam *desertam* fecerunt, atque ad inopiam & paupertatem redegerunt, jam augendo, jam minuendo æreæ monetæ valorem, adhibita etiam maxima cura, ne argenteæ valor excrescat, scilicet ut advenæ eam facilius extrahere possint. Nescio enim quo fato Hispania semper reliquis gentibus argentum & aurum subministravit. Insignis est ad hanc rem locus Aristotelis de Mirabilibus, ubi refert, Phœnices tantam argenti, aurique copiam ex Hispania asportasse, ut cum, onustis navibus, argentum superesset, ex ipso anchoras conflasse. Plinius lib. 33. c. 7. auctor est, adhuc sua ætate puteos ab Annibale inchoatos durare, sua ab inventoribus nomina habentes, ex queis, qui *Bebelò* appellabatur ccc argenti pondo ei indies subministrasse. Ex Livio etiam & aliis constat, Romanos ingentem argenti aurique summam ex Hispania asportasse, jam verò quod ex Novo Orbe asportatur, ex quo ab Hispanis patefactus est, pueri etiam sciunt; quàm gloriarentur in opinione sua de infinitis mundis Democritus & Epicurus, si viverent, audientes Hispanos alterum orbem nostro multo majorem invenisse; ad quem aptari possunt illi versus Senecæ tragici in Medea:

Veniunt annis secula seris
Quibus Oceanus vincula rerum
Laxet, & ingens pateat tellus
Typhisque novos detegat orbes
Nec sit terris ultima Thule.

Non quod Seneca illud in mente habuerit, sed quod poëtæ furore quodam perciti, velut prophetæ futura quoque nescientes canunt, sed proh dolor, ex his plus damni quam utilitatis Hispaniæ illatum est. Immanitatem verò illam Hispanorum in Indos, quam refert Bartholomæus Casæus episcopus Cherpenensis, certo quodam modo excusat Lucanus lib. 10.

Nulla fides pietasque viris, qui castra sequuntur.

Hujus novi orbis aliquam videntur habuisse veteres notitiam, etsi obscuram & Græcorum mendaciis quasi conditam, ut videre est ex Theopompo apud Ælianum de Varia Historia lib. 3. c. 18. apud Platonem in Timæo; apud Aristotelem de Mirabilibus, quo de orbe inter admiranda referendum est, ejus incolas literarum & pecuniæ usum ignorasse, cum tanta argenti aurique infecti copia ipsis esset; merces mercibus commutabant, in rebus parvis emendis apud Mexicanos *cacaus*, ex quo potus ille suavissimus conficitur, qui vulgo Hispanis *chocolate* vocatur, apud Perusinos *coca*, parvi folii viridis species, quod in ore gerebant, loco pecuniæ erat. Cum idola haberent, quæ Dei loco colebant, tamen in eorum lingua nullum erat nomen, quo Deus significaretur. Quamobrem Hispani cum Deum Indorum lingua nominant, Hispanico Dei nomine, id est, *Dios*, utuntur. Præcipuum idolum inter alia apud Perusinos erat *Viracocha*, apud Mexicanos *Vitzilipuztli*, id sinistram *pennam lucidam*, illud *creatorem* significabat. Plurimæ etiam animantium species apud eos erant, quæ ἐν τῇ λάρνακι τετράστεγῳ apud Nochum non fuere, nec apud nos sunt. Plurimæ sunt apud nos, quæ apud illos non inveniuntur. Viderint Theologi, quomodo hunc apparentem nodum sine Macedonis gladio scindere possint. Poëtæ sane ruptis omnibus ejus loris unà cum Virgilio canunt:

Continuo has leges, æternaque fœdera certis
Imposuit natura locis, quo tempore primum
Deucalion vacuum lapides jactavit in orbem
Unde homines nati, durum genus.

Horum verò, quæ de novi orbis Indis retulimus, inter alios testis est locuples Josephus de Acosta Jesuita de Hist. Natur. & Moribus Ind. lib. 4. c. 3. c. 22. lib. 5. c. 9. lib. 6. c. 4. c. 21. Nunc ex novo orbe ad Hispaniam revertamur. Illis quæ de Hispania supra retulimus, additæ sunt ingentes Judæorum & Maurorum expulsiones: hos Philippus III. vano timore, illos Ferdinandus V. sub prætextu religionis ut nomen suum memoriâ expulsionis propagaret, Hispania expulerunt, gentem seu mercaturæ, seu agriculturæ natam, quarum defectu res in peius cottidie lapsæ sunt, negociatio enim aliò migravit, terra verò colonis viduata nescit ferre fructum. Agnovit errorem Philippus III. itaque decreto colonos revocavit, sed frustra. Volentibus enim erat horrori fidei ille Areopagus à Ferdinando V. institutus; exactissimus si præposteram judiciorum formam ademeris, qui *Moriscos* (sic Hispani vocabant gentem illam) ejus carceres expertos à reditu in Hispaniam deterruit. Difficillimum enim est servitutem persuadere eis qui libertatem gustarunt, unde provinciarum optima facta est deserta, de quibus in Ἄσιος nota 92. egimus; de indigenis etiam aliquid nobis dicendum est. Nulla in toto terrarum orbe gens est in advenas adeo humana & hospitalis, nulla in servanda fide fidelior, nulla magis fidam amicitiam servat. Nihil sanè genitum caret morbis, arbores etiam suis infestantur malis, regnorum morbi sunt veluti apud medicos febris ethica, quæ in principio difficillimè cognoscitur, sed cognita facillime curatur, in fine verò facilè cognoscitur, sed difficillime curari potest; hujusmodi morbo conflictatur Hispania, sed salus non est deplorata, nec deerit remedio locus, si mentis oculos aperuerit. Aliter enim de ea cum Æsopica vulpe dicere possumus: ὦ οἵα κεφαλὴ, καὶ ἐγκέφαλον οὐκ ἔχει; sed his relictis ad Stephanum revertamur.

20 Ἡ δ' ἑτέρα πρὸς Πέρσαις ἐστί.] Altera Iberia est juxta Persas, sed fallitur auctor noster, Ptolemæus enim lib. 5. c. 11. & Strabo lib. 11. eam juxta Colchidem & Albaniam locant cujus incolæ nunc *Giorgiani* vulgò dicuntur, quorum linguæ grammaticam conscripsit Franciscus Maria Maggius Panormitanus Romæ impressam anno 1643.

21 Φασὶ δ' αὐτοὺς ὑδροποτεῖν, ὡς Ἀθήναιος.] De occidentalibus Iberis sunt intelligenda hæc verba, quæ Athenæus Dipnosophist. lib. 2. sub Phylarchi persona in hunc modum profert: Φησὶ δὲ τοὺς Ἴβηρας πάντας ὑδροποτεῖν, καίτοι πλουσιωτάτους ἀνθρώπων ὄντας· μονοσιτεῖν τε αὐτοὺς ἀεὶ λέγει διὰ μικρολογίαν, ἐσθῆτας δὲ φορεῖν πολυτελεστάτας. i. e. *Inquit verò* [Phylarchus] *& Iberos omnes aquam-bibere quamvis hominum ditissimos, & semel cibum-capere in die eos semper dicit propter parsimoniam, vestes verò gerere sumptuosissimas.* Eadem refert Eust. ad Periegetæ v. 282. & fortassis hi fuerunt veterum Hispanorum mores, nunc in pejus omnia sunt delapsa.

22 Ἴβυλλα,

τεῖν, ὡς Ἀθηναῖος ἐν δειπνοσοφιστῶν δευτέρῳ. Καὶ μονοσιτοῦσι διὰ μικρολογίαν· καὶ ἐσθῆσι κέχρηνται πολυτελεστάταις, ὡς πλουσιώτατοι.

& ſemel in die tantum veſcuntur præ parſimonia; & veſtibus utuntur ſumptuoſiſſimis, ut ditiſſimi.

ἼΒΥΛΛΑ[22], πόλις Ταρτησσίας. Τὸ ἐθνικὸν, Ἰβυλλῖνος· παρ' οἷς μέταλλα χρυσοῦ καὶ ἀργύρου.

IBYLLA, urbs Tarteſiæ. Gentile, Ibyllinus, apud quos auri, & argenti metalla.

ἼΓΝΗ[23], πόλις, πλησίον Πριάπου. Τὸ ἐθνικὸν, Ἰγναῖος, καὶ Ἰγναία, Ἰγνῆτες. Οἱ καὶ χωρὶς τοῦ ι λέγονται, ὡς εἴρηται ἐν τῷ Γ.

IGNE, urbs prope Priapum. Gentile, Ignæus, & Ignæa, & Ignetes, qui etiam ſine i dicuntur, ut dictum eſt in G.

ἸΔΑΛΙΟΝ[24], πόλις Κύπρου. [25] Χρησμὸς γὰρ ἐδόθη, ὅπου ἴδοι τὸν ἥλιον ἀνίσχοντα, πόλιν κτίσαι. Ὁ οὖν Χαλκήνωρ περιιὼν, τὶς τῶν σὺν αὐτῷ ἔφη, εἶδον, βασιλεῦ, τὸν ἅλιον. Ἀφ' οὗ ὠνομάσθη τὴν πόλιν. Τὸ ἐθνικὸν, Ἰδαλεύς.

IDALION, urbs Cypri. Oraculum enim datum fuit, ut urbem conderet illic, ubi ſolem orientem conſpexerit. Chalcenori igitur circumeunti, quidam ex ejus ſociis dixit: εἶδον, &c. *Vidi, Rex, ſolem*, ex quo civitas ſic nominata fuit. Gentile, Idaleus.

ἼΔΗ[26], Τρωίας ὄρος. Ὅμηρος,

— Ἴδης μεδέων. —

Ἀπὸ Ἴδης τινὸς βασιλίσσης, ὡς Χάραξ. Οἱ οἰκοῦντες, Ἰδαῖοι, καὶ Ἰδηΐδαι, ἀπὸ τοῦ Ἴδης εὐθείας θηλυκῆς.

IDE, Troiæ mons, Hom.

— *Idæ imperans* —

Ab Ida quadam regina, ut Charax. Habitantes, Idæi, & Ideidæ, ab Ideis nominativo fœmineo.

ἸΔΟΜΕΝΑΙ[27], πόλις Μακεδονίας. Ὁ πολίτης Ἰδομένιος, ὡς Κλαζομένιος.

IDOMENÆ, urbs Macedoniæ. Civis, Idomenius, ut Clazomenius.

ἸΔΟΥ- IDU-

22 Ἴβυλλα, πόλις Ταρτησσίας.] Ibylla, urbs Tarteſiæ, nempe in regione Tarteſi. Tarteſus verò fuit in Bætica, Hiſpaniæ regione, quæ nunc vulgò dicitur *Andaluzia*, qua in urbe inquit fuiſſe auri & argenti fodinas; at cum hæc urbs à nemine, quod ſciam, memoretur, atque Strabo nos doceat in locis circa Ilipam plurimum argenti fuiſſe, facile credo auctorem noſtrum de eadem loqui, cujus nomen ſic apud aliquem auctorem invenerat. Strabo verò loquitur de Ilipa lib. 3. Παράλληλοι δέ τινες ῥάχεις ὀρῶν παρατείνουσι τῷ ποταμῷ, μᾶλλόν τε καὶ ἧττον συνάπτουσαι πρὸς βορρᾶν, μετάλλων πλήρεις· πλεῖστος δ' ἐστὶν ἄργυρος ἐν τοῖς κατὰ Ἴλιπαν τόποις, καὶ τοῖς Σισάπωνα, τόν τε παλαιὸν λεγόμενον καὶ τὸν νέον. i.e. *Dorſa verò quædam montium à ſe ubique æqualiter diſtantia, & Boream verſus modò magis, modò minus cohærentia juxta fluvium* [Bætim] *protenduntur, metallorum plena; plurimum autem eſt argenti in locis circa Ilipam & Siſaponem, tam veterem, quàm novum.*

23 Ἴγνη, πόλις, πλησίον Πριάπου.] Igne, urbs juxta Priapum memoratur, cujus incolæ aliquando Rhodum inſulam incoluerunt, ut inquit noſter in Γνῆς, Priapus verò fuit urbs Helleſpontiæ, de qua ſuo loco.

24 Ἰδάλιον, πόλις Κύπρου.] Idalium, urbs Cypri, & inſula & urbs ſacra Veneri fuit, memoratur Virgilio Æneid. lib. 1. v. 684.

Hunc ego ſopitum ſomno ſuper alta Cythera
Aut ſuper Idalium ſecreta ſede recondam.

Eadem urbs ejuſdem Æneid. v. 697. dicitur Idalia:

At Venus Aſcanio placidam per membra quietem
Irrigat, & fotum gremio Dea tollit in altos
Idaliæ lucos.

Ipſa quoque Venus vel ab urbe, vel à monte cognomine *Idalia* dicitur Æneid. lib. 5. v. 76.

Tum vicina aſtris Erycino in vertice ſedes
Fundatur Veneri Idaliæ.

25 Χρησμὸς ἐδόθη.] Deficit perſona cui redditum eſt oraculum, ſcilicet τῷ Χαλκήνορι de quo ſtatim loquitur, qui nomen impoſuit urbi, cujus etymologia deducit ab illis verbis, εἶδον ἅλιον, i. e. *Vidi ſolem*, ſcilicet quia Cypriis ἅλιος dicebatur Sol, qui ab aliis dicitur ἥλιος.

26 Ἴδη, Τρωίας ὄρος.] Ide, Troiæ mons ex Homero, apud quem ter reperitur hemiſtichium illud, quod affert noſter, nempe Il. 3. v. 276. Il. 7. v. 202. Il. 24. v. 308. ac ſemper ſcribitur Ἴδηθεν μεδέων. i. e. *Idæ imperans*, non Ἴδης μεδέων, ut eſt apud noſtrum; fuit verò Ide mons poetis decantatus judicio Paridis, ex quo quindecim flumina defluebant, ut annotavit Abr. Ortel. in ſuo Theſauro Geographico, quorum plurima ſuo tempore exaruiſſe refert Plinius, quare merito Horatius Idam vocavit *aquoſam*, ejus cacumen *Gargarus* dicitur Straboni & Macrobio, noſtro verò *Phalacræ*, Heſychius autem Phalacron vocat Idæ promontorium. Ab Ida *Dactyli Idæi* dicti fuere, alio nomine *Corybantes*, ferri inventores dicuntur ex Idæ incendio, ut & argentum inventum fuiſſe referunt ex Pyrenæorum montium conflagratione, quæ graphicè depingit Lucretius de Rerum natura lib. 5.

Quod ſupereſt, æs, atque aurum, ferrumque repertum'ſt
Et ſimul argenti pondus, plumbique poteſtas
Ignis ubi ingentes ſylvas ardore cremaret
Montibus in magnis; ſeu cœli fulmine miſſo
Sive quod inter ſe bellum ſylveſtre gerentes
Hoſtibus intulerant ignem formidinis ergò
Sive quod inducti terræ bonitate volebant
Pandere agros pingues, & paſcua reddere rura.

Negari non poteſt plurimas artes caſu quodam repertas fuiſſe. Idam montem quatuor habuiſſe promontoria refert Lycophronis Scholiaſta ad ejus v. 1170. ea verò erant Pergamos, Lecton, Gargaron, & Phalacra, at *Phalacræ* dicebantur omnes montes, qui erant calvi, ut inquit noſter in Φαλακραί. Fuit etiam Ida alius mons in Creta.

27 Ἰδομεναί, πόλις Μακεδονίας.] Ne Carneades quidem dubitaverit fuiſſe eandem urbem, quæ Εἰδομένη, de qua ſuo loco egimus.

28 Ἰδου-

ἸΔΟΥΜΑΙ͂ΟΙ[28], ἔθνος Ἑβραίων, [29] ἀπὸ Ἀδόμου. [30] Ἄδομα γὰρ οἱ Ἰουδαῖοι τὸ ἐρυθρὸν καλοῦσιν. [31] Ὅτι ξανθὸν βρῶμα δοὺς τῷ ἀδελφῷ, τὰ πρωτεῖα εἰλήφει. A

ἸΔΡΙΑ͂Σ[32], πόλις τῆς Καρίας, ἡ πρότερον Χρυσαορὶς ἀπὸ Ἰδριέως παιδὸς Καρός. Ὁ οἰκῶν Ἰδριεύς, καὶ Ἰδριὰς τὸ θηλυκόν. B

Ἴ́ΔΥΜΑ[33], πόλις Καρίας· οὗ καὶ Ἴδυμος ποταμός. Τὸ ἐθνικὸν, Ἰδυμεύς, καὶ Ἰδύμιος. Λέγεται καὶ Ἰδύμη πόλις.

ἼΔΥΡΟΣ, πόλις καὶ ποταμὸς Παμφυλίας· Ἑκαταῖος. Ἢ καὶ Ἰδυρὶς ὀξυτόνως. Τὸ ἐθνικὸν, Ἰδυρίτης, τῷ τύπῳ τῶν εἰς ης. C

ἹΕΡΑ͂ κώμη[34], δῆμος Καρίας· Πολύβιος ἑκκαιδεκάτῳ. Τὸ ἐθνικὸν, Ἱεροκωμήτης. D

ἹΕΡΑΜΑΙ͂, πόλις Καρίας. Τὸ ἐθνικὸν, Ἱεραμεύς.

ἹΕΡΑ͂ νῆσος, ἐν τῷ Κρητικῷ πελάγει, ὡς Χάραξ. Ἔστι καὶ Αἰγύπτου Ἱερὰ νῆσος. Ὁ οἰκήτωρ, Ἱερονησίτης, ἢ Ἱερονήσιος. E

ἹΕΡΑ͂, πόλις[35], μεταξὺ Φρυγίας καὶ Λυδίας, πόλις, [36] θερμῶν ὑδάτων πολλῶν πλήθουσα, ἀπὸ τοῦ ἱερὰ πολλὰ ἔχειν. β', Κρήτης. [37] γ', Συρίας, ἣ καὶ Ἱερόπολις, διὰ τοῦ ο. Τετάρτη Καρίας. Τὰ ἐθνικὰ, Ἱεροπολῖται. F

Ἀφ'

IDUMÆI, gens Hebræorum ab Adomo. *Adoma* enim Judæi *rubrum* vocant, quod flavum cibum cum daret fratri, primas cepit.

IDRIAS, urbs Cariæ, quæ prius *Chrysaoris* ab Idrieo Caris filio. Incola, Idrieus, & Idrias fœmineum.

IDYMA, urbs Cariæ, cujus & Idymus fluvius. Gentile, Idymeus, & Idymius. Dicitur & *Idyme* urbs.

IDYRUS, urbs & fluvius Pamphyliæ; Hecatæ. Quæ etiam Idyris cum accentu-acuto. Gentile, Idyrites, forma desinentium in *es*.

HIERACONE, populus Cariæ, Polyb. lib. 16. Gentile, Hierocomites.

HIERAMÆ, urbs Cariæ. Gentile, Hierameus.

HIERANESUS, in Cretico pelago, ut Charax. Est & Ægypti Hieranesus. Incola, Hieronesites, vel Hieronesius.

HIERAPOLIS, urbs inter Phrygiam, & Lydiam, urbs multis calidis aquis abundans, sic dicta, quod templa multa haberet. Secunda, Cretæ. Tertia, Syriæ, quæ & *Hieropolis* per *o* micron. Quarta, Cariæ. Gen-

28 Ἰουμαῖοι, ἔθνος Ἑβραίων.] Idumæi, gens Hebræorum. Idumæi & Edumæi iidem fuere populi, etsi noster Idumæos *Hebræorum gentem* nunc vocat: Edumæos verò Arabum fuisse populos suo loco inquit; ac nescio cur eos vocet Hebræorum gentem. Sic etiam *Amalecitas* vocavit ἔθνος Ἑβραϊκὸν, cum fuerint Hebræis inimici, nisi forte, quod ab Abrahamo, quemadmodum Hebræi originem trahebant, vel quod aliquando Hebræis subditi fuerint, vel quod magis certum est, quod auctor noster erat in sacra historia hospes, ut ex ejus opere diversis locis apparet. Idumæa verò erat regio Judææ finitima quam David rex subegit Sam. 2. c. 8. v. 14. ac cum defecisset à Jehudah Paralipom. 2. c. 21. v. 8. eam postea Hyrcanus Judæorum etiam rex, iterum subegit, qui Idumæos coëgit circumcisionem & reliquos Judæorum ritus recipere, nisi mallent è propriis sedibus pelli, quod illi patriæ amore admiserunt, auctore Josepho Antiquit. lib. 13. c. 17. Antea enim *Coze* quemdam Deum venerabantur, auctore eodem auctore Antiquit. lib. 15. c. 11. qui Antiquit lib. 2. c. 1. præcipuas Idumææ partes vocat *Gobolitin*, & *Amalecitin*, quarum incolæ nostro dicuntur *Gomolitæ*, & *Amalecitæ*, de quibus suo loco egimus. Celebrantur apud scriptores Idumææ palmæ & civitas Idume: Virgilius Georgic. lib. 3. v. 12. canit:

Primus Idumæas referam tibi Mantua palmas.

Per excellentiam *Idumæas palmas* vocat, quæ apud Idumen Phœniciæ civitatem nascebantur, inquit Servius ad versum citatum, quod ex auctoritate Lucani ex ejus libro tertio probat

——— *Arbusto palmarum dives Idume.*

29 Ἀπὸ Ἀδόμου.] Idumæi, seu Edumæi nomen habent ab Edomo, qui Græcis dicitur Ἄδωμος, Hebraïce אדום *Edom*, LXX senibus Ἠδὼμ, quare etiam apud Stephanum per *o* mega scribendum est.

30 Ἄδομα γὰρ οἱ Ἰουδαῖοι τὸ ἐρυθρὸν καλοῦσι.] Sunt verba Josephi desumpta ex ejus Antiquit. lib. 2. c. 1. in quibus continetur nominis Adomi etymologia, cujus quoque fit mentio Genesis c. 25. v. 30, 31. eadem inest ratio in nomine protoplasti Adami. Sic enim vocatus est, quod מין : האדמה *min haadamah*, i. e. *è terra-rubra* factus fuit, ut apparet ex Genesis c. 2. v. 7. apud Stephanum pro ἄδομα lege ἄδωμα. Sic enim apud Josephum scribitur, propter rationem, quam reddo nota 29 præcedenti.

31 Ὅτι ξανθὸν βρῶμα δοὺς τῷ ἀδελφῷ, &c.] Hæc cum sint contra historiæ veritatem, juxta historiam legenda sunt ὅτι ξανθὸν βρῶμα δοὺς αὐτῷ ὁ ἀδελφὸς, τὰ πρωτεῖα εἴληφε. i. e. *quod flavum cibum dans ipsi* [Adomo] *frater* [Jacob] *primatum accepit*. Cujus fit mentio Genesis c. 25. v. 33. Josephi Antiquit. lib. 2. c. 1.

32 Ἰδριὰς, πόλις τῆς Καρίας.] Videsis, quæ in Ἐκκλησία annotavimus.

33 Ἴδυμα, πόλις Καρίας.] Idyma, urbs Cariæ memoratur Ptolemæo lib. 5. c. 2. inter oppida Cariæ, cui Ἴδυμος dicitur.

34 Ἱερὰ κώμη, δῆμος Καρίας.] Hiera come, oppidum Cariæ memoratur ex Polybii lib. 16. cujus locum, quia est deperditus, supplebit Livius lib. 38. c. 13. *Trangressi Mæandrum, ad Hieran comen pervenerunt, fanum ibi augustum Apollinis, & oraculum: sortes versibus haud inconditis dare vates dicuntur; hinc alteris castris ad Harpasum flumen ventum est, quò legati ab Alabandis venerunt, ut castellum, quod ab ipsis nuper descisset, aut auctoritate, aut armis cogeret jura antiqua pati.*

35 Ἱερὰ, πόλις, μεταξὺ Φρυγίας, &c.] Hierapolis, inter Phrygiam & Lydiam urbs memoratur Ptolemæo lib. 5. c. 2. inter Phrygiæ magnæ civitates, cui Ἱεράπολις una dictione dicitur, id nominis sonat *sacram urbem*. Sic enim vocata fuit, ut inquit noster; ἀπὸ τοῦ ἱερὰ πολλὰ ἔχειν, i. e. *quod templa multa haberet*. Ex hac urbe fuisse philosophum illum Epictetum celeberrimum inquit Suid. in Ἐπίκτητος.

36 Θερμῶν ὑδάτων πολλῶν πλήθουσα.] De his Hierapolis aquis calidis consule Strabonem lib. 13. inquit enim παραδοξολογίαν τινὰ habere.

37 γ' Συρίας.] Tertio loco numerat Hierapolin Syriæ, quam inquit quoque *Hieropolin* vocari per *o* micron; memoratur Ptolemæo lib. 5. inter civitates Syriæ mediterraneas Cyrrhisticæ regionis.

 38 Ἱερὰ

Ἀφ᾽ οὗ Νικάνωρ ὁ νέος Ὅμηρος, καὶ Πόπλιος, καὶ Σαραπίων στωϊκοὶ, καὶ ἄλλοι πλεῖστοι, Ἱεροπολῖται.

ἹΕΡΑΈΑ, χωρίον Λιβύης. Ἡ δὲ σύμπασα γῆ ἐκείνη, ἐλέγετο Κυρήνη.

ἹΕΡᾺ πύτνα[38], πόλις Κρήτης, ἡ πρότερον Κύρβα, εἶτα Πύτνα, εἶτα Κάμιρος, εἶθ᾽ οὕτως Ἱερὰ Πύτνα. Τὸ ἐθνικὸν, Ἱεραπύτνιος.

ἹΕΡΑΦΗ, ὡς Ἀνάφη, νῆσος Λιβύης. Ἑκαταῖος περιηγήσει.

ἹΕΡΙΧΟΥ͂Σ[39], μεταξὺ Ἱεροσολύμων καὶ Ἰορδάνου ποταμοῦ. Ἡ γενικὴ, Ἱεριχοῦντος. Λέγεται καὶ ἀρσενικῶς καὶ θηλυκῶς. Εὕρηται καὶ δοτικὴ Ἱεριχοῖ, ἀπὸ τοῦ Ἱεριχώ. Τὸ ἐθνικὸν, Ἱεριχούντιος.

ἸΈΡΝΗ[40], νῆσος ἐν τῷ πέρατι πρὸς δυσμαῖς. Τὸ ἐθνικὸν, Ἰερναῖος, ὡς Λερναῖος.

ἹΕΡῸΣ κόλπος, πλησίον Ἀράδου πόλεως. Ὁ οἰκῶν, Ἱεροκολπίτης.

ἹΕΡΟΣΌΛΥΜΑ[41], ἡ μητρόπολις τῆς Ἰου-

A Gentilia, Hieropolitæ. Unde Nicanor novus Homerus, & Poplius, & Sarapion Stoici, & alii plurimi Hieropolitæ.

HIERAEA, regio Libyæ. Illa verò omnis terra dicebatur *Cyrene*.

B HIERAPYTNA, urbs Cretæ, quæ prius Cyrba, postea Pytna, deinde Camirus, deinde sic Hierapytna. Gentile, Hierapytnius.

HIERAPHE, ut Anaphe, insula Li- C byæ, Hecatæ. Periegesi.

HIERICHUS, inter Hierosolyma & Jordanem fluvium. Genitivus, Hierichuntis. Dicitur & masculino, & fœm. genere. Invenitur etiam dativus, ἱεριχοῖ, i. e. *in Hiericone*, D *ab nominat. Hiericho*. Gentile, Hierichuntius.

IERNE, insula in ultima plaga, ad occidentem. Gentile, Iernæus, ut Lernæus.

HIEROSCOLPUS, prope Aradum E civitatem. Incola, Hierocolpites.

HIEROSOLYMA, Metropolis Judææ,

38 Ἱερὰ Πύτνα, πόλις Κρήτης, &c.] HieraPytna, urbs Cretæ, quæ prius habuit tria illa nomina, quæ refert noster, ac tandem Hiera Pytna vocata fuit. Memoratur inter alios Dioni lib. 36. qui Ἱεράπυδνα una dictione ac neutro plurali usurpat. Ptolemæo lib. 4. c. 17. Ἱερὰ πέτρα *Hiera petra* dicitur.

39 Ἱεριχοῦς, μεταξὺ Ἱεροσολύμων καὶ Ἰορδάνου ποταμοῦ.] Hierichûs, untis, urbs Judææ inter Hierosolymam & Jordanum fluvium, quæ & masculino & fœminino genere usurpatur. Dicitur etiam Hebraïce יריחו *Iericho*, cui adhuc magis accedit nostri auctoris Ἱεριχὼ, quæ à ריח *reach*, i. e. *odore* videtur nomen habere, fuit una ex decem Judææ toparchiis, teste Plinio lib. 5. c. 14. fonte, palmetis, & balsamo celeberrima. Fons cum antea terræ & arborum fructus, cunctaque pariter corrumperet, postea ab Eliseo propheta saluberrimus, ac feracissimus redditus fuit, ut tradit Josephus de Bello Judaïco lib. 5. c. 4. Palmeta ferebant præstantissimarum palmularum magnam copiam, eodem Josepho auctore Antiquit. lib. 15. c. 5. Quarum etiam meminit Strabo lib. 16. Ideo Deuteronomii ultimo capite v. 3. dicitur עיר התמרים *hir hathamarim*, i. e. *civitas palmarum*; balsamum ejus vallis tantum ferebat, quam plantam reginæ Æthiopiæ, quæ ad visendum Solomonem venit, acceptam referunt, referente Josepho Antiquit. lib. 8. c. 2. ex cujus vectigalibus opes genti crevisse auctor est Justinus lib. 36. c. 3. Præcipua gratia lachrymæ, secunda semini, tertia cortici, quarta ligno dabatur. Hinc apud Græcos ὀποβάλσαμον, *opobalsamum*, i. e. *succi-balsamum*; καρποβάλσαμον, *carpobalsamum*, i. e. *fructus-balsamum*, ξυλοβάλσαμον, *xylobalsamum*, i. e. *ligni-balsamum* celebrantur, de quibus sic Plinius lib. 12. c. 25. *Sed omnibus odoribus præfertur balsamum uni terrarum Judææ concessum, quondam in duobus tantum hortis, utroque regio, altero jugerum xx non amplius, altero pauciorum, ostendere arbusculam hanc urbi Imperatores Vespasiani, clarumque dictu à Pompeio Magno in triumpho arbores quoque duximus.* Ac paulo post: *Sæviere in eam Judæi, sicut in vitam quoque suam, contrà defendêre Romani, & dimicatum pro fructice est, seritque nunc eam fiscus, nec unquam fuit numerosior, aut procerior*; quod ni fallor, apud Josephum quoque legitur. Odoratissimum verò omnium unguentorum fuisse opobalsamum innuit Juvenalis Sat. 2. v. 4.

Tertius è cælo cecidit Cato, sed tamen unde
Hæc emis, hirsuto spirant opobalsama collo,
Quæ tibi?

Nescio qua de causa Rabini balsami nomine non utuntur, cum sit ex Hebræo fonte בעלסמים *baalsamim*, i. e. *dominus unguentorum*, ac si diceres *præcipuum unguentorum*, sed pro eo אפרסמון *aparsamon* dicunt, quod videtur ab illo corruptum. Hierichuntem cepit Josue Moysis successor subversis mœnibus divinitus clamore militum, ac tubarum clangore, quam funditus delevit nemini parcens præter Rachab, & ejus familiæ, quæ exploratores prius hospitio exceperat, ac diris devovit eum, qui vastatam instaurare aggrederetur, Josue c. 6. v. 24. Josephi Antiquit. lib. 5. c. 1. eam Hiel Bethelithes regnante Achab diras illas contemnens instauravit, sed eas expertus est, Sam. 2. c. 16. v. 24. postea Herodes Magnus magnificis exornavit ædificiis, & Vespasianus deinde solo æquavit, ab Adriano postea instauratam memorant; in hujus urbis planicie Sedecias rex Jehudah à Chaldæis captus & ad Nebucadnesar in Ribla abductus est, cujus filii ipso vidente jugulati, ac tandem ei oculi eruti fuere, Reg. 2. c. 25. Ejusdem urbis descriptionem habes apud Josephum libro citato c. 4.

40 Ἰέρνη, νῆσος ἐν τῷ πέρατι πρὸς δυσμαῖς.] Ierne insula celebratur, quæ aliis *Iovernia*, aliis *Ivernia*, communiore nomine *Hibernia* dicitur, insula notissima sita inter tropicum cancri, & circulum arcticum inter Hispaniam & Britanniam; Juvenali Sat. 2. v. 160. vocatur Iuberna:

——— *Arma quidem ultra*
Littora Jubernæ promovimus, & modo captas
Orcadas, ac minima contentos nocte Britannos.

Noster etiam suo loco Iverniam insulam, & Ivernen urbem memorat, ac sic vocatam inquit minorem ex Pretanicis, id est, Britannicis insulis, cujus incolas vocat *Iverniatas*, & *Ivernos*, qua de insula videsis Melam lib. 3. Solin. c. 35. Plin. lib. 4. c. 16. Ptolemæum lib. 2. c. 2. & Marciani Periplum.

41 Ἱεροσόλυμα, ἡ μητρόπολις τῆς Ἰουδαίας.] Hierosolyma, Judææ metropolis, longe clarissima urbium orientis, non Judææ modo, & fœm. singul. & neut. plur. usurpatur, poëtis ut plerumque *Solyma* neut. plur. dicitur, Martiali Epigram. lib. 11. Epigram. 95.

Illud me cruciat Solymis quod natus in ipsis.

Mascul. gen. usus est Iuvencus lib. 2.

Ad Solymos direxit iter templumque subibat.

In sacris literis dicitur ירושלם *Jerusalaïm*, unde corruptum Ierosolyma, ac deinde Hierosolyma factum est, ac si aliquid haberet commune cum nomine Græco ἱερὸς; Iebusæi prius eam possederunt, quibus ademere Judæi Judic. c. 1. v. 8.

Ἰουδαίας, ἣ Σόλυμα ἐκαλεῖτο, ἀπὸ τῶν Σολύμων ὀρῶν. Ὁ πολίτης, Ἱεροσολυμίτης. A

Judææ, quæ *Solyma* vocabatur à montibus Solymis. Civis, Jerosolymites.

ΙΕΤΑΙ [42], φρούριον Σικελίας, θηλυκῶς· Φίλιστος ἕκτῃ. Τὸ ἐθνικὸν, Ἰεταῖος, καὶ Ἰεταία.

IETÆ, castellum Siciliæ, fœm. gen. Philistus lib. sexto. Gentile, Ietæus, & Ietæa.

B

ΙΘΑΚΗ [43], νῆσος πρὸς τῇ Κεφαλληνίᾳ, ἀπὸ Ἰθάκου, ἀφ' ἧς Ὀδυσσεύς. Ἔστι καὶ Συρίας, ὑπὸ τὸν Εὐφράτην. Τὸ ἐθνικὸν, Ἰθακήσιος, καὶ Ἰθακησία· καὶ Ἴθακος Ὀδυσσεύς, ὁμοφώνως τῷ οἰκιστῇ. C

ITHACE, insula ad Cephalleniam, ab Ithaco, à qua Ulysses. Est & Syriæ sub Euphrate. Gentile, Ithacesius, & Ithacesia, & Ithacus Ulysses, ejusdem nominis cum conditore.

ΙΘΩΜΗ [44], πόλις Θεσσαλίας τῆς Πελασγιώτιδος. Ὅμηρος.

Οἵ τ'

ITHOME, urbs Thessaliæ Pelasgiotidis, Homerus:

Qui-

---

c. 1. v. 8. de cujus nominibus hoc distichum circumfertur:

Solyma, Luza, Bethel, Hierosolyma, Hebus, Helia,
Urbs sacra Hierusalem dicitur atque Salem

Sed numquam dicta est *Luza*, neque *Bethel*. Error procedit ex Genesis c. 28. v. 19. ubi Jacob appellat nomen urbis, in qua dormivit *Bethel*, i. e. *domus Dei*, cum prius *Luz* appellaretur, quod per prolepsin factum existimant, postea enim illic Ierosolymam ædificatam fuisse ajunt, nec Helia etiam sed *Ælia* vocata fuit: illud ratione metri factum est, de qua videsis, quæ, in Αἴλια annotavimus. Tandem sub Constantino pristinum nomen ei restitutum, quod adhuc retinet. Ejus conditorem fuisse Melchisedec Chananæorum dynastam, qui eam *Hierosolyma* vocavit, cum prius *Solyma* vocaretur, tradit Josephus de Bello Judaïco lib. 7. c. 47. juxta Græcum, juxta Latinam versionem c. 18. Ὁ δὲ πρῶτος κτίσας ἦν Χαναναίων δυνάστης, ὁ τῇ πατρίῳ γλώσσῃ κληθεὶς, βασιλεὺς δίκαιος· ἦν γὰρ δὴ τοιοῦτος. Διὰ τοῦτο ἱεράσατό τε τῷ θεῷ πρῶτος, καὶ τὸ ἱερὸν δειμάμενος, Ἱεροσόλυμα τὴν πόλιν προσηγόρευσε, Σόλυμα καλουμένην πρότερον. i. e. *Primus ejus conditor erat Chananæorum dynasta, patria lingua vocatus, rex justus; erat quippe talis; ideo sacerdotium Deo primus exhibuit, & fanum ædificans, Hierosolyma civitatem appellavit, cum prius Solyma vocaretur.* Alludit ad *Melchisedec* nomen, quod lingua sancta significat *rex-justitiæ*. Non possum non mirari Josephum, qui Cananææ urbis etymologiam deducit à lingua Græca, quod ipse culpavit in Lysimacho contra Appionem lib. 1. circa calcem, qui hujus celeberrimæ urbis nomen deducebat ἀπὸ τῆς ἱεροσυλίας, i. e. *à templorum spoliatione*, quid ineptius, quam Cananææ urbis nomen à lingua Græca deducere, cujus etymologia sciri certo non potest. Latet enim in antiquitatis tenebris; ad summum felicitatis fastigium evasisse, atque in extremum miseriæ tandem devenisse, tradit idem Josephus in prologo de Bello Judaico, urbem arduam situ opera molesque firmaverant, queis vel plana satis munirentur. Nam duos colles immensum editos claudebant muri per artem obliqui, aut introrsus sinuati; ut latera oppugnantium ad ictus patescerent: extrema rupis abrupta, & turres ubi mons juvisset, in sexaginta pedes, inter devexa in centenos vicenosque attollebantur, mira specie, ac procul intuentibus pares, alia intus mœnia regiæ circumjecta, conspicuoque fastigio *turris Antonia* in honorem M. Antonii ab Herode appellata, ut inquit Tacitus Histor. lib. 5. Sed nihil contra discordiam & diffidium munitum inter multitudinem, quæ melius vatibus, quam ducibus suis paret. Decus urbi addebat templum ab Herode constructum, quod magnitudine & magnificentia Selomonicum excedebat, & urbem & templum solo æquarunt Romani Vespasiano duce. Selomonicum enim à Chaldæis eversum fuit, cum urbem caperent, in quam lamentabiles threnos lugubri tristitia composuit Jeremias propheta in quibus amissam queritur, eversam flet & tamquam philomela Mantuana

——— *Mæstis late loca questibus implet.*

Sub imperio Romano perseveravit varia fortuna, usque ad Heraclii tempora. Tunc enim Persæ, postea Arabes, deinde Christiani Argonautæ, duce Godefrido Bilioneo Lotharingiæ principe sexcenta peditum millia, equitum centum millia secum ferentes eam ceperunt, ac ejus regem eumdem Godefridum constituerunt, cujus successores eam possederunt per annos LXXXVIII. illud verò factum fuit imperante Germanis Henrico IV. Græcis Alexio Comneno, postea eam cepit Saladinus, deinde Selimus Turcarum imperator sub quorum imperio adhuc nunc gemit.

42 Ἰεταί, φρούριον Σικελίας.] Ietæ, castellum Siciliæ. Urbs dicitur in Eclogis ex Diodori lib. 23. cujus oppidani Ietini: Ἰεταῖνοι δὲ ἐκβαλόντες τὴν τῶν Φοινίκων φρουρὰν, τὴν πόλιν Ῥωμαίοις ἔδωκαν. i. e. *Ietini verò expellentes Phœnicum præsidium, urbem Romanis tradiderunt.* Ietenses dicuntur Plinio lib. 3. c. 8. de quo ita Fazellus decad. 1. lib. 10. *Ietum Plinio (cujus populos* Ietenses *vocat) Ietas celsus* Silius, *Iatum hodie dictum oppidum in editissimo & undique prærupto monte situm est, in magna quidem aquarum indigentia munitissimum & ingens, cujusque vix unus & is arduus ac peracclivis est aditus.* Silius Italicus ejus meminit lib. 14.

——— *Arbela ferox, & celsus Ietas.*

Hodie vulgo Italis dicitur *Iato* Cluv. auctore Siciliæ Antiquæ lib. 2. c. 12.

43 Ἰθάκη, νῆσος πρὸς τῇ Κεφαλληνίᾳ.] Ithace, insula prope Cephalleniam in mari Ionio, celeberrima, quod fuerit Ulyssis patria, qui ideo *Ithacensis* & Penelope ejus uxor *Ithaceia conjux* à Poëtis dicitur; insula verò nunc Italis nautis vulgo dicitur *Isola* seu *Val di compare*, celebratur ab Homero diversis locis unà cum monte Nerito, ac præcipue Il. 2. v. 632.

Αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς ἦγε Κεφαλλῆνας μεγαθύμους,
Οἵ ῥ' Ἰθάκην εἶχον καὶ Νήριτον εἰνοσίφυλλον.
Sed Ulysses ducebat Cephallenenses magnanimos
Qui Ithacam tenebant & Neritum frondosum

Memoratur etiam vati Andino Æneid. lib. 3. v. 272.

Effugimus Ithacæ scopulos, Laertia regna
Et terram altricem sævi exsecramur Ulyssis.

Erat enim Ithaca in asperrimis scopulis tamquam nidulus affixa, ac tamen Ulysses sapientissimus vir immortalitati anteponebat, ut inquit Arpinas Philosophus lib. 1. de Orat. adeò vehemens est patriæ amor, quæ noverca etiam facta amanda est. Ithaca habuit civitatem cognominem, teste Ptolemæo lib. 3. c. 14. epitomator noster in Κροκύλειον vocat Ithacam τετραμερῆ, id est *in-quatuor-partes-divisam.*

44 Ἰθώμη, πόλις Θεσσαλίας τῆς Πελασγιώτιδος.] Ithome, urbs Thessaliæ Pelasgiotidis memoratur ex Homero, cujus affertur versiculus, qui apud eum reperitur Il. 2. v. 729. in quo pro κλημακόεσσαν leges κλωμακόεσσαν. De qua sic Strabo lib. 9. Τὴν δ' Ἰθώμην ὁμωνύμως τῇ Μεσσηνιακῇ λεγομένην, οὔ φασι δεῖν οὕτως ἐκφέρειν, ἀλλὰ τὴν πρώτην συλλαβὴν ἀφαιρεῖν. Οὕτω γὰρ καλεῖσθαι πρότερον· νῦν δ' Ἰθώμη μετωνομάσθαι, χωρίον ἐρυμνὸν καὶ τῷ ὄντι κλωμακόεν, ἱδρυμένον μεταξὺ τεττάρων φρουρίων ὥσπερ ἐν τετραπλεύρῳ κειμένων, Τρίκκης τε καὶ Μητροπόλεως, καὶ Πελινναίου καὶ Γόμφων. i. e. *Ithomen verò, quæ idem cum Messeniaca nomen habet, dicunt non sic debere proferri, sed prima syllaba adempta; sic enim prius vocari, nunc autem* Ithomam *appellari, oppidum munitum & re vera asperum, situm inter quatuor castella veluti in quadrilatera figura posita, Triccam, Metropolin, Pelinnæum, & Gomphos.*

45 Ἐστὶ

Οἵ τ' εἶχον Τρίκκην, καὶ Ἰθώμην κλιμακόεσσαν. A

Quique habitabant Triccen, & Ithomen asperam.

45 Ἔστι καὶ Μεσσήνης, ἀπὸ Ἰθώμου βασιλέως. 46 Καλεῖται δὲ ὁ τόπος τῆς Θετταλικῆς, Θούμαιον. Τὸ ἐθνικὸν, Ἰθωμαῖος, καὶ Ἰθωμαία, 47 Καὶ Ἰθωμήτης διὰ τοῦ κ· καὶ Δωρικῷ τρόπῳ, Ἰθωμάτης. B Ἀφ' οὗ ὁ πολίτης, Ἰθωμάτας, καὶ Ζεὺς Ἰθωμάτας· καὶ ἑορτὴ Ἰθωμαία, καὶ Ἰθωμαΐς.

Est & Messenæ ab Ithamo rege; vocatur verò locus ejus, quæ Thessalicæ, Thumæon. Gentile, Ithomæus, & Ithomæa, & Ithometes per eta, & Dorico modo, Ithomates, à quo civis, Ithomatas, & Jupiter Ithomatas, & festum Ithomæum, & Ithomaïs.

ἸΚΑΡΙ'Α 48, δῆμος τῆς Αἰγηΐδος φυλῆς, C ἀπὸ Ἰκαρίου τοῦ πατρὸς Ἠριγόνης. Ὁ δημότης, Ἰκαριεύς. Τὰ τοπικὰ, Ἰκαρίοθεν, Ἰκαρίαζε, Ἰκαριοῖ.

ICARIA, populus Ægeidis tribus ab Icario patre Erigonæ. Popularis, Icarieus. Localia, ex-Icaria, ad-Icariam, in-Icaria.

ἸΚΑΡΟΣ 49, μία νῆσος τῶν Κυκλάδων. Ἐκαλεῖτο δὲ Μάκρις, καὶ Δολίχη, καὶ Ἰχθυόεσσα. D Δευτέρα, πόλις. 50 Τρίτη, νῆσος πρὸς τῇ Ἐρυθρᾷ θαλάσσῃ. 51 Ὁ πολίτης, Ἰκάριος.

Πόντου Ἰκαρίοιο. —

52 Καὶ θηλυκῶς, Ἰκαρία. E

ICARUS, una insula Cycladum, vocabatur verò *Macris*, & *Doliche*, & *Ichthyoëssa*. Secunda, urbs. Tertia, insula ad mare rubrum. Civis, Icarius.

Ponti Icarii. —

Et fœm. gen. Icaria.

ἸΚΟ'- ICO-

45 Ἔστι καὶ Μεσσήνης.] Secundo loco numerat Ithomam Messeniæ. Cujus arcem fuisse valde munitam tradit Strabo lib. 8. Ἡ δὲ Μεσσηνίων πόλις ἔοικε Κορίνθῳ· ὑπέρκειται γὰρ τῆς πόλεως ἑκατέρας ὄρος ὑψηλὸν καὶ ἀπότομον, τείχει κοινῷ περιειλημμένον, ὥστ' ἀκροπόλει χρῆσθαι. Τὸ μὲν καλούμενον Ἰθώμη, τὸ δὲ Ἀκροκόρινθος· ὥστ' οἰκείως δοκεῖ Δημήτριος ὁ Φαληρεὺς πρὸς Φίλιππον εἰπεῖν, τὸν Δημητρίου, παρακελευόμενος τούτων ἔχεσθαι τῶν πόλεων ἀμφοῖν, ἐπιθυμοῦντα τῆς Πελοποννήσου· τῶν κεράτων γὰρ ἀμφοῖν, ἔφη, κρατήσας, καθέξεις τὴν βοῦν. Κέρατα μὲν λέγων τὴν Ἰθώμην, καὶ τὸν Ἀκροκόρινθον, βοῦν δὲ τὴν Πελοπόννησον. Καὶ δὴ διὰ τὴν εὐκαιρίαν ταύτην, ἀμφήριστοι γεγόνασιν αἱ πόλεις αὗται. Κόρινθον μὲν οὖν κατέσκαψαν Ῥωμαῖοι, καὶ ἀνέστησαν πάλιν· Μεσσήνην μὲν ἀνεῖλον μὲν Λακεδαιμόνιοι, πάλιν δ' ἀνέλαβον Θηβαῖοι, καὶ μετὰ ταῦτα Φίλιππος Ἀμύντου· αἱ δ' ἀκροπόλεις ἀοίκητοι διέμειναν. i. e. *Messeniorum verò urbs Corinthi similis est, utrique enim harum urbium mons imminet excelsus atque præruptus communi contentus muro adeò ut arcis usum præstet, alter nomine* Ithome, *alter* Acrocorinthus, *adeò ut proprie videatur Demetrius Phalereus Philippo Demetrii filio dixisse, suadens ut utramque urbem haberet, si cuperet Peloponnesum, utriusque enim cornu compos factus, bovem obtinebis, cornua dicens Ithomen, & Acrocorinthum, bovem verò Peloponnesum; certè ob situs-opportunitatem urbes istæ multis præbuerunt causam certaminibus; Corinthum quidem diruerunt Romani & rursus instaurarunt. Messenen autem everterunt Lacedæmonii, receperunt Thebani, & postea Philippus Amyntæ filius, sed arces inhabitatæ permanserunt.* Hanc Lacedæmonii post decem annorum obsidionem tandem deditam acceperunt, ut rerum monumentis tradidit Thucyd. lib. 1. Οἱ δ' ἐν Ἰθώμῃ δεκάτῳ ἔτει, ὡς οὐκέτι ἐδύναντο ἀντέχειν ξυνέβησαν πρὸς τοὺς Λακεδαιμονίους ἐφ' ᾧ τε ἐξίασιν ἐκ Πελοποννήσου ὑπόσπονδοι καὶ μηδέποτε ἐπιβήσονται αὐτῆς· ἢν δέ τις ἁλίσκηται, τοῦ λαβόντος εἶναι δοῦλον. i. e. *Illi verò, qui Ithomæ erant decimo anno, cum non amplius possent resistere convenerunt cum Lacedæmoniis, ut ex Peloponneso excederent sub-fide-publica, nec unquam amplius in eam reverterentur; quod si quis caperetur* [reversus] *ejus qui eum cepisset, esset servus.*

46 Καλεῖται δὲ ὁ τόπος τῆς Θετταλικῆς, Θούμαιον.] Quia Ithome Thessalica prius *Thome* vocata fuit, ut nota 44. ex Strabone annotavimus, *jota* enim per pleonasmum additum fuit, ideo nunc inquit locum quemdam Ithomæ Thessalicæ vocari Θούμαιον, pro quo sine dubio legendum est Θώμαιον.

47 Καὶ Ἰθωμήτης διὰ τοῦ κ.] Lege fidenter διὰ τοῦ η. facilis enim est transitus ex η in κ, Ἰθωμήτης enim per η dicitur, & Dorico modo Ἰθωμάτης, ut inquit noster, pro quo puto legendum Ἰθωμάτας. Dores enim η in α vertunt ut φήμη, φάμα, confirmat etiam nostram conjecturam quod sequitur Ζεὺς Ἰθωμάτας, cujus meminit etiam Thucyd. libro primo.

48 Ἰκαρία, δῆμος τῆς Αἰγηΐδος φυλῆς.] Icaria, oppidum Atticæ Ægeïdis Atheniensium tribus, quod Hesychio dicitur Ἰκάριος, Harpocrationi Ἰκαριεύς, in quo primum tragœdiam inventam esse inquit Casaub. in Animadvers. in Athen. c. 3. sed neminem ad partes vocat. Icarius etiam Atticæ mons celebratur Plinio lib. 4. c. 7. Solino c. 13.

49 Ἴκαρος, μία νῆσος τῶν Κυκλάδων.] Icarus, insula prope Samum sita, erat una Cycladum, olim dicta *Macris, Doliche, Ichthyoessa*; Straboni, & Ptolemæo dicitur *Icaria*; Pausanias in Bœoticis scribit *Pergamum* vocatam fuisse, antequam Icarus in eam præcipitatus esset, à quo nomen insulæ, mari Icario ab insula inditum esse prodidit Strabo lib. 14. at poëtæ mare ab Icaro nomen habere poëtantur, Ovid. Trist. lib. 1.

Icarus Icariis nomina fecit aquis.

Milesiorum fuisse coloniam tradit Strabo libro citato ex Anaximene Lampsaceno, in qua Dianæ templum insigne nomine Tauropolium celebrat, de qua sic ille lib. 10. sub libri calcem: Πλησίον δ' ἐστὶ καὶ ἡ Πάτμος, καὶ Κορασσίαι, πρὸς δύσιν κείμεναι τῇ Ἰκαρίᾳ· αὕτη δὲ Σάμῳ· ἡ μὲν οὖν Ἰκαρία ἔρημός ἐστι, νομὰς δ' ἔχει, καὶ χρῶνται αὐταῖς Σάμιοι· τοιαύτη δ' οὖσα, ἔνδοξος ὅμως ἐστὶ, καὶ ἀπ' αὐτῆς Ἰκάριον καλεῖται τὸ προκείμενον πέλαγος. i. e. *Prope est Patmos, & Corassiæ, ab Icaria versus occasum sitæ: ut & Icaria respectu Sami. Ipsa quidem Icaria deserta est, pascua verò habet, & ipsis utuntur Samii, nihilominus tamen est celebris, & ab ea Icarium vocatur* pelagus *ante ipsam situm.*

50 Τρίτη, νῆσος πρὸς τῇ Ἐρυθρᾷ θαλάσσῃ.] Memorat insulam Icarum prope mare Rubrum, quam Plin. lib. 6. c. 28. *Icharam* vocat; Arrhianus de expeditione Alexandri lib. 7. inquit ex Aristobulo *Icarum* ab Alexandro vocari jussam de nomine insulæ Icari in Ægæo mari sitæ, quam juxta Euphratis ostia locat, non procul inde ubi Euphrates in mare exit, sed quomodo antè vocata fuerit, silentio præterit.

51 Ὁ πολίτης, Ἰκάριος.] Incola insulæ Icarii, seu Icariæ dicebatur *Icarius*, in cujus confirmationem affert hemistichium innominato poëta, quod invenitur apud Hom. Il. 2. v. 145. in quo non de incola Icariæ insulæ agit poëtarum parens, sed de ponto, quem *Icarium* vocat.

52 Καὶ θηλυκῶς, Ἰκαρία.] Inquit Icarum insulam dici etiam fœm. gen. *Icariam*, de quo vide notam 49. præcedentem.

53 Ἰκό-

Ἰκόνιον[53], πόλις Λυκαονίας, πρὸς τοῖς ὅροις τοῦ Ταύρου. [54] Φασὶ δ᾽ ὅτι ἦν τις Ἀννακὸς, ὃς ἔζησεν ὑπὲρ τὰ τριακόσια ἔτη, τοὺς δὲ πέριξ μαντεύσασθαι, ἕως τίνος βιώσεται. Ἐδόθη δὲ χρησμὸς, ὅτι τούτου τελευτήσαντος, πάντες διαφθαρήσονται. Οἱ δὲ Φρύγες ἀκούσαντες, ἐθρήνουν σφοδρῶς. [55] Ἀφ᾽ οὗ παροιμία, τὸ ἐπὶ Ἀννακοῦ κλαύσειν, ἐπὶ τῶν λίαν οἰκτιζομένων. Γενομένου δὲ τοῦ κατακλυσμοῦ ἐπὶ Δευκαλίωνος, πάντες διεφθάρησαν. Ἀναξηρανθείσης δὲ τῆς γῆς, ὁ Ζεὺς ἐκέλευσε τῷ Προμηθεῖ καὶ τῇ Ἀθηνᾷ εἴδωλα διαπλάσαι ἐκ τοῦ πηλοῦ. Καὶ προσκαλεσάμενος τοὺς ἀνέμους, ἐμφυσῆσαι πᾶσιν ἐκέλευσε, καὶ ζῶντα ἀποτελέσαι. [56] Διὰ οὖν τὰς εἰκόνας ἐκεῖ διαγραφῆναι, Ἰκόνιον κληθῆναι. Καὶ ἔδει διὰ διφθόγγου. Ὁ πολίτης, Ἰκονιεύς.

ICONION, urbs Lycaoniæ ad Tauri terminos. Ajunt verò, quod erat Annaci, qui vixit ultra trecentos annos, ac quod circumvicini de eo oraculum ſciſcitati fuerint, quo uſque victurus eſſet, oraculum verò redditum eſt, quod illo mortuo, omnibus moriendum foret. Phryges verò, his auditis, vehementer plangebant, unde parœmia *ſub Annaco ploraturum* quod dicitur de eis, qui valde commiſerentur. Diluvio verò ſub Deucalione facto, omnes interiere. Siccata verò terra, Jupiter juſſit Prometheo, & Minervæ, ut idola ex luto fingerent, & advocatis ventis inflare omnibus juſſit, & ut viventem perficerent. Eo quòd igitur imagines illic delineatæ fuerint, urbs *Iconion* vocata fuit, & debebat per diphthongum ſcribi. Civis, Iconieus.

Ἰκὸς[57], νῆσος τῶν Κυκλάδων, προσεχὴς τῇ Εὐβοίᾳ. Ὁ νησιώτης, Ἴκιος. Ἔγραψε δὲ Φανόδημος Ἰκιακός.

ICOS, inſula Cycladum, Eubœæ adhærens. Inſularis, Icius. Scripſit verò Phanodemus *Iciacus*.

Ἰλαραυγάται[58], οἱ Ἴβηρες· Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ. Καὶ Ἰλαραυγάτης ποταμός.

ILARAUGATÆ, Iberes, Hecatæ. Europæ. Eſt & Ilaraugates fluvius.

Ἰλάρις, πόλις Λυκίας· Πολύχαρμος ἐν Λυκιακοῖς. Τὸ ἐθνικὸν, Ἰλαρεύς.

ILARIS, urbs Lyciæ, Polycharmus in Lyciacis. Gentile, Ilareus.

Ἰλαττία, πόλις Κρήτης· Πολύβιος τρισκαιδεκάτῳ. Τὸ ἐθνικὸν, Ἰλάττια.

ILATTIA, urbs Cretæ, Polyb. lib. 13. Gentile, Ilattia.

Ἰλέρδα[59], πόλις πρὸς τῇ Πυρήνῃ Ἰβηρίας. Ὁ πολίτης, Ἰλερδίτης.

ILERDA, urbs ad Pyrenen Iberiæ. Civis, Ilerdites.

Ἰλιεὺς, ὁ Ἀπόλλων ἐν Τροίᾳ.

ILIEUS, Apollo in Troia.

Ἴλιον, ILIUM,

53 Ἰκόνιον, πόλις Λυκαονίας, πρὸς τοῖς ὅροις τοῦ Ταύρου.] Iconium, urbs Lycaoniæ ad Tauri terminos. Memoratur Straboni lib. 12. Ptolemæo lib. 5. c. 6. Plinio lib. 5. c. 32. de qua nihil notabile produnt.

54 Φασὶ δ᾽ ὅτι ἦν τῆς Ἀννακός.] In his verbis pro τῆς, lege τοῦ. Sequitur enim ὃς, pro Ἀννακὸς, ſcribe Ἀννακοῦ. Sic enim mox ſcribitur.

55 Ἀφ᾽ οὗ παροιμία, τὸ ἐπὶ Ἀννακοῦ κλαύσειν.] Videſis Eraſmum in Chiliadibus adagiorum in *Res Cannacæ*, quem enim noſter *Annacum*, alii *Cannacum*, alii *Cannacam* vocant.

56 Διὰ οὖν τὰς εἰκόνας ἐκεῖ διαγραφῆναι, &c.] Deducit nomen Iconii urbis à nomine εἰκὼν, i. e. *imago* ex fabula illa Promethei & Minervæ, etſi ſcriptura non conveniunt. Nomen enim urbis ſcribitur per *jota*; nomen verò imaginis per ει.

57 Ἰκὸς, νῆσος τῶν Κυκλάδων.] Icos, inſula una Cycladum, de quarum numero non convenit inter auctores, memoratur ab auctore noſtro prope Eubœam, cujus meminit Scylax in Νῆσοι Κυκλάδες, à quo *dipolis* vocatur, quod duas urbes haberet.

58 Ἰλαραυγάται, οἱ Ἴβηρες.] Ilaraugatæ, Iberes. Sed qui Iberes, orientales, an occidentales nobis divinandum relinquit; Liv. lib. 22. c. 21. Ileraconenſes, Ptolemæus lib. 2. c. 6. Ilercaones, Cæſar lib. 1. de bello Civili Illurgavonenſes Hiſpaniæ populos memorant. Ilercaones verò fuere Tarraconenſis Hiſpaniæ populi, apud quos Dertoſa urbs; Ortelius in ſuo Theſauro Geographico in *Ilercaones* inquit ſe habere nummum æreum Tib. Cæſ. in cujus parte averſa, navis expanſis velis ſculpta erat, cui ſubſcriptum DERT. in ora autem ILERCAVONIA. Ludovicus Nonius c. XXCIV. eoſdem exiſtimat eſſe Illurgavonenſes cum Ptolemæi Ilercaonibus.

59 Ἰλέρδα, πόλις πρὸς τῇ Πυρήνῃ Ἰβηρίας.] Ilerda, urbs *Iberiæ*, i. e. *Hiſpaniæ Tarraconenſis* Hiſpanis vulgò parum corrupto nomine dicitur *Lérida*. Sita eſt in colle arduo, objecto ad ſeptentrionem tumulo; orientale latus Sicori fluvio alluitur, auctore Mariana de Rebus Hiſpaniæ lib. 3. c. 18. quam ſic depingit Lucanus lib. 4.

Colle tumet modico, lenique excrevit in altum
Pingue ſolum tumulo, ſuper hunc fundata vetuſta
Surgit Ilerda manu, placidis prælabitur undis
Heſperios inter, Sicoris non ultimus, amnes,
Saxeus ingenti, quem pons amplectitur arcu
Hybernas paſſurus aquas ———

Unde urbi nomen, & à quo condita ignoratur, etſi Joan. Gerundenſis epiſcopus lib. 2. ejus originem ad Illyricos ex ſimilitudine nominis referat. Vibius Sequeſter ab Ilerda fluvio nomen ei inditum tradit, cujus nullibi niſi in diphthera Jovis fit mentio. Juxta hanc urbem Afranius & Petronius Pompeiani duces à Divo Cæſare devicti fuerunt, ut idem narrat de Bello civili lib. 1. necnon Strabo lib. 3. Ab Idatio epiſcopo in ſuo Chronico *Ilerdenſis urbs* vocatur, quam à Rechiario Rechilæ Suev. regis filio per dolum captam fuiſſe prodit; poſtea redeuntibus annis Mauri eam tenuere, quibus ab Hiſpanis ereptam fuiſſe anno MCLI. ac Urgelitano comiti datam, Guillelmo Pereſio ejus epiſcopo creato auctor eſt Mariana de Rebus Hiſpaniæ lib. 10. c. 18. Academiam in ea excitatam fuiſſe anno MCCC. inquit Nonius. Mea ætate à Gallis capta, ab Hiſpanis deinde fuit recuperata duce Philippo de Sylva Luſitano. Ejus agri luxuriant Baccho, Cerere, & Pomona; olim videtur fuiſſe emporium ſalitis piſcibus celebre. Horatius enim Epiſtolarum lib. 1. Epiſtola 20. inquit ad librum ſuum:

——*Aut tineas paſces taciturnus inertes*
Aut fugies Uticam, aut unctus mitteris Ilerdam.

 60 Ἴλιον,

Ἴλιον [60], πόλις Τρῳάδος, ἀπὸ Ἴλου, A [61] ἣν οἱ Τρῶες Ἄκτην ἐκάλουν. Καὶ αὐτῆς λόφοι δύο, ἐν τῇ Προποντίδι παρὰ Ῥυνδάκῳ ποταμῷ. Τρίτη Μακεδονίας, Ἑλένου κτίσμα. Τετάρτη, Θετταλίας. Πέμπτη, Θρᾴκης, κατὰ Βιζύην. Τὸ ἐθνικὸν, Ἰλιεύς· καὶ θηλυκὸν, Ἰ- B λιάς, καὶ Ἴλιος, καὶ Ἰλία, καὶ Ἰλιακός· [62] οὐδετέρως δὲ παρὰ πᾶσι τὸ Ἴλιον· παρ' Ὁμήρῳ δὲ, θηλυκῶς. [63] Τὸ γὰρ Ἴλιον αἰπὺ, νοθεύει Ἀρίσταρχος.

ILIUM, urbs Troadis ab Ilo, quam Trojani *Acten* vocabant, cujus sunt duo colles in Propontide juxta Rhyndacum fluvium. Tertia, Macedoniæ, ab Heleno condita. Quarta Thessaliæ, quinta, Thraciæ juxta Bizyen. Gentile, Ilieus, & fœmineum, Ilias, & Ilius, & Ilia, & Iliacus, Ilium verò in neutro genere apud omnes reperitur, apud Hom. verò in fœm. Illud enim Ἴλιον αἰπὺ h. e. *Ilium altum*, nothum existimat Aristarchus.

Ἰλισσός [64], πόλις τῆς Ἀττικῆς, ἐν ᾧ τι- C μῶνται αἱ Μοῦσαι Ἰλισσίδες, ὡς Ἀπολλόδωρος.

ILISSUS, urbs Atticæ, ubi Musæ Ilissides coluntur, teste Apollodoro.

Ἰλλυρία [65], χώρα πλησίον τοῦ Παγγαίου, ἀπὸ Ἰλλυρίου τοῦ Κάδμονος παιδός. Οἱ οἰκήτορες, Ἰλλυριοὶ, καὶ Ἰλλυρὶς, καὶ Ἰλλυριάς, καὶ Ἰλλυρία, καὶ Ἰλλύριον· καὶ Ἰλλυ- D ρίζω, Ἰλλυριστί, Ἰλλυρικός.

ILLYRIA, regio prope Pangæum ab Illyrio Cadmonis filio. Habitatores, Illyrii, & Illyris, & Illyrias, & Illyria, & Illyrium, & verbum Illyrizo, & adverb. Illyricè, & Illyricus.

Ἰλουρ- ILUR-

60 Ἴλιον, πόλις Τρῳάδος.] Ilium, urbs Troadis, id est, Phrygiæ. Troas enim erat in Phrygia, celeberrima excidio suo; sita erat inter Idam montem, & oram maritimam, à qua distabat stadiis XXV. auctore Scylace in Τρῳάς. Ejus conditorem *Dardanum* vocat Virgilius Æneid. lib. 8. v. 134.

Dardanus Iliacæ primus pater urbis, & auctor.

At Georgic. lib. 3. v. 36. *Cynthium* appellat Troiæ auctorem:

——— *Et Troiæ Cynthius auctor.*

Ad quem locum Servius: *Vel Apollinem dicit propter muros: vel Cynthium regem Troiæ, quem in Troicis suis Nero commemorat.* Euseb. Chronic. lib. 1. ab Ilo conditam, à Græcis eversam, ab Hectoris filiis instauratam fuisse refert; poetæ ab Hercule eversam canunt, ad quod videtur alludere Horatius Ode nona. Fuit Ilium Heroicis casibus clarum adeò, ut ex tota antiquitate Ethnicorum nihil fuerit clarius. Romani ab Iliensibus suam deducebant originem per Æneam, de quibus videsis Messalæ Corvini librum, qui urbem prius à Dardano *Dardaniam*, postea à Troo *Troiam*, deinde arcem in urbe ædificatam ab Ilo Troi filio *Ilium* dictam fuisse prodidit, quæ pro urbe ipsa indifferenter usurpatur. T. Claud. Cæsar Iliensibus, quasi Romanæ gentis autoribus tributa in perpetuum remisit: recitata vetere epistola Græca Senatus, populique Romani Seleuco regi amicitiam, & societatem ita demum pollicentis, si consanguineos suos Ilienses ab omni onere immunes præstitisset. Sunt verba Suetonii Tranquilli in Tib. Claud. Cæs. ad quem Ilienses legatos misisse narrat idem autor in eodem Tiberio c. 52. *Quin & Iliensium legatis paulò serius consolantibus* [de morte filii] *quasi obliterata jam doloris memoria irridens: se quoque respondit, vicem eorum dolere, quod egregium civem Hectorem amisissent.* Tacitus etiam Annal. lib. 12. c. 58. auctor est, Neronem, ut eloquentiæ gloria nitesceret, causa Iliensium susceptâ Romanum Troiæ demissum & Juliæ stirpis autorem Æneam, aliaque haud procul fabulis vetera, facundè exsecutum impetrasse, ut Ilienses omni publico munere solverentur. Justinus quoque lib. 31. c. 8. narrat gratulationem Iliensium, ac Romanorum, cum Romani, duce Scipione in Asiam transierunt: *Iliensibus Æneam, cæterosque cum eo duces à se profectos, Romanis se ab his procreatos referentibus, tantaque lætitia omnium fuit, quanta esse post longum tempus inter parentes & liberos solet, juvabat Ilienses, nepotes suos, occidente & Africa domita, Asiam ut avitum regnum vindicare, optabilem Troiæ ruinam fuisse dicentes, ut tam feliciter renasceretur, contrà Romanos, avitos Lares, & incunabula majorum, templaque, ac Deorum simulachra, inexplebile desiderium videndi tenebat.* Silla etiam & Divus Cæsar multa beneficia in Ilienses contulerunt, ut refert Strabo lib. 13. Non fuisse antiquam Ilium eodem loco sitam quo tunc erat ævo Strabonis, variis argumentis colligit ipse libro citato.

61 Ἣν οἱ Τρῶες Ἄκτην ἐκάλουν.] Legendum existimo ἣν οἱ Τρῶες Ἄτης λόφον ἐκάλουν, i. e. *Quam Troës Ates collem vocabant.* Hujus enim collis meminit Eust. ad Il. 19. v. 136. Διὸ καὶ Ἄτης λόφος ἐκεῖ, οὗ ὁ Λυκόφρων μέμνηται. Τοῦτο δὲ, ἀστείως πέπλασται διὰ τὰς μεγάλας ἄτας, ἃς ἐκ Διὸς οἱ Τρῶες ἔπαθον. Ὧν ἕνεκα, καὶ Ἰλιὰς κακῶν πεπαροιμίασται. i. e. *Quare & Ates collis illic* [in oppido Ilio] *cujus Lycophro meminit; hoc autem urbane fictum est propter magnas ἄτας,* i. e. *noxas, quas à Jove Troës accepere, quarum causa & Ilias malorum juxta parœmiam dictum est.* Lycophro verò memorat hos colles v. 29.

62 Οὐδετέρως δὲ παρὰ πᾶσι τὸ Ἴλιον, &c.] Inquit nomen Ilii ab omnibus usurpari neutro genere; ab Homero verò fœminino; variis locis usurpat Homerus fœm. gene *Ilium*, ex quibus præcipuus est ex Il. 3. v. 305.

Ἤτοι ἐγὼν εἶμι προτὶ Ἴλιον ἠνεμόεσσαν
Equidem ego vado ad Ilium ventosam.

Quod etiam poetæ Latini imitati sunt, Horat. Carm. lib. 4. Od. 9. v. 18.

——— *Non semel Ilios*
Vexata ———

Ovid. Epist. Penelop. ad Ulyssem.

Sed mihi, quid prodest vestris disjecta lacertis
Ilios? & murus, quod fuit ante, solum.

63 Τὸ γὰρ Ἴλιον αἰπὺ, νοθεύει Ἀρίσταρχος.] Ἴλιον αἰπὺ, i. e. *Ilium excelsum.* Est hemistichium quod invenitur apud Homerum Il. 15. v. 71. quod dicebat Aristarchus esse spurium, & non Homericum. Nam juxta Aristarchi sententiam Homerus semper usurpavit *Ilium* fœm. genere.

64 Ἰλισσὸς, πόλις τῆς Ἀττικῆς, ἐν ᾧ τιμῶνται αἱ Μοῦσαι.] In his verbis pro πόλις, urbs, lege ποταμὸς, fluvius. Τὸ πόλις enim irrepsit propter incuriam, vel transcribentis, vel typographi; sequitur enim τὸ ἐν ᾧ, i. e. *in quo;* quod nullo modo potest prædicari de nomine πόλις, sed de nomine fluvii, à quo *Ilissides Musæ* dicebantur. Ilissus enim non fuit urbs, sed fluvius Atticæ, memoratur Apollonio Argonautic. lib. 1. v. 215. Pausaniæ lib. 1. cujus verba adduximus in Ἄγρα nota 98.

65 Ἰλλυρία, χώρα πλησίον τοῦ Παγγαίου.] Illyria, regio prope Pangæum, quæ aliis dicitur *Illyris*, & *Illyricum*, variè ejus termini ab autoribus describuntur, à recentioribus dividitur in Liburniam, quæ vulgo *Contado di Zara* vocatur, & in Dalmatiam; utraque à Romanis subjugata fuit, sub quorum imperio stetit, donec Gothi eam occuparunt; post hos Sclavonii à Mæoti palude profecti, qui regioni de suo nomine nomen imposuere; postea Hungari, ac novissime Turcæ, Hungaris oppressis interiora tenent, Venetis oram maritimam sibi vindicantibus, exceptis duabus civitatibus, Scardona, quæ Turcis paret, & Epidaurus, vulgò *Ragusi*, quæ sui juris est, sed stipendium pendit Turcis, de qua consulesis Ptolemæum, Strabonem, Plinium, Melam, Appianum, & Cluv. introduct. Geographiæ lib. 4. c. 5.

66 Ἰλουρ-

ἸΛΟΥΡΓΕΙΑ [66], πόλις Ἰβηρίας· Πολύβιος ἑνδεκάτῃ. Τὸ ἐθνικὸν. * A

ILURGIA, urbs Iberiæ; Polybius lib. 11. Gentile.......

ἼΜΒΡΑΣΣΟΣ [67], ἡ Σάμος, ἀπὸ τοῦ ποταμοῦ. Τὸ ἐθνικὸν Ἰμβράσιος, καὶ Ἰμβρασία. B

IMBRASSUS, Samus, à fluvio. Gentile, Imbrasius, & Imbrasia.

ἼΜΒΡΟΣ [68], νῆσος ἱερὰ Καβείρων, καὶ Ἑρμοῦ, ὃν Ἴμβρον λέγουσι μάκαρες. [69] Ἔστι καὶ πόλις· οἱ οἰκοῦντες, Ἴμβριοι.

IMBRUS, insula sacra Cabiris, & Mercurio, quem *Imbrum* dicunt beati. Est & urbs. Incolæ, Imbrii.

ἹΜΕΡΑ [70], πόλις Σικελίας· Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ. Ἔστι καὶ Λιβύης. Ὁ πολίτης, Ἱμεραῖος. [71] Ἔστι καὶ ποταμὸς Ἱμέρας, ὡς Νικάνωρ. C

HIMERA, urbs Siciliæ, Hecatæ. Europa. Est & Libyæ. Civis, Himeræus. Est & fluvius, Himeras, ut Nicanor.

ἼΜΥΡΑ, πόλις Φοινίκης. Ὁ πολίτης, Ἰμυρεύς.

IMYRA, urbs Phœniciæ. Civis, Imyreus.

ἸΜΦΗΣ, ἔθνος προσεχὲς τοῖς Περραιβοῖς. Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ· Οἰκέουσιν Ἴμφεες Περραιβοί. D

IMPHES, natio adhærens Perrhæbis. Hecatæ. Europa. Habitant Imphees Perrhæbi.

ἸΝΑΧΙΑ [72], ἡ Πελοπόννησος, [73] οὐ μόνον τὸ Ἄργος· ἀπὸ Ἰνάχου τοῦ ποταμοῦ. Τὸ ἐθνικὸν, E

INACHIA, Peloponnesus, non solum Argos, ab Inacho fluvio. Gentile, Inachius, & per

66 Ἰλούργεια, πόλις Ἰβηρίας.] Ilurgia, urbs Iberiæ memoratur ex Polybii lib. 11. qui non extat; nec urbs etiam extare creditur. Nam eam funditus evertit Scipio, ut apparet ex Appiano in Ibericis: Ὁ δὲ προπέμψας τινὰ παρασκευὴν πολιορκίας, εἵπετο, καὶ παροδεύων ἐνέβαλλεν ἐς Ἰλυργίαν πόλιν, ἣ Ῥωμαίων μὲν ἦν φίλη κατὰ τὸν πρότερον Σκιπίωνα, ἀναιρεθέντος δὲ ἐκείνου, κρύφα μετετίθεντο, καὶ στρατιὰν ὑποδεξαμένη Ῥωμαίων, ὡς ἔτι φίλη, Καρχηδονίοις ἐνδεδώκει· ὧν χάριν ὁ Σκιπίων, σὺν ὀργῇ τέσσαρσιν ὥραις ἐξεῖλεν αὐτήν. i.e. *Ille verò* [Scipio] *præmissis ad obsidionem, aliquot machinis, subsequebatur: sed in itinere Ilyrgim oppugnare statuit, quæ Romanorum erat socia tempore prioris Scipionis, quo perempto, clandestinò cum Carthaginensibus pactis initis, cum excepisset exercitum Romanorum, tamquam adhuc amica, Carthaginensibus prodidit, qua de causa Scipio irritatus quatuor horis eam subvertit.* Eadem fuit urbs, quamvis apud Stephanum Ἰλούργεια, apud Appianum Ἰλυργία scribatur. Lacunam illam in hujus sectionis calce hoc modo supplebis, τὸ ἐθνικὸν Ἰλουργειανός.

67 Ἴμβρασος, ἡ Σάμος ἀπὸ τοῦ ποταμοῦ.] Imbrasus, Samus insula vocata est ab Imbraso fluvio, qui prius *Parthenius* fuit vocatus, à quo etiam Samus *Parthenia* appellata fuit, ut testatur Strabo lib. 10. Οὐ δ' ἐκαλεῖτο τῷ αὐτῷ ὀνόματι πρότερον, ἀλλὰ Μελάμφυλος, εἶτ' Ἀνθεμὶς, εἶτε Παρθενία ἀπὸ τοῦ ποταμοῦ τοῦ Παρθενίου, ὃς Ἴμβρασος μετωνομάσθη. i.e. *Neque sane prius* [Samus] *eodem nomine vocabatur, sed* Melamphylos, *deinde* Anthemis, *deinde* Parthenia *ab amne Parthenio, qui* Imbrasus *postmodo appellatus fuit.*

68 Ἴμβρος, νῆσος ἱερὰ Καβείρων.] Imbrus, insula Cabiris & Mercurio sacra, Thraciæ adjacens prope Lemnum, quam memorat Plinius lib. 4. c. 12. necnon Scylax in Thracia, qui in fine Peripli inquit, hanc insulam inter insulas maris interni decimum nonum magnitudine occupare locum.

69 Ἔστι καὶ πόλις· οἱ οἰκοῦντες, Ἴμβριοι.] Imbrus, insula habebat urbem cognominem, cujus incolæ *Imbrii* dicebantur; hinc adagium, *Imbrius*, & *Lemnius* de eis dici solitum, qui conscii judicium subterfugiebant, causantes se in Imbro, seu Lemno insulis abfuisse, quod refert Hesych. in Ἴμβρος.

70 Ἱμέρα, πόλις Σικελίας.] Himera, urbs Siciliæ, ex Hecatæi Europa celebratur, quæ nomen invenit à fluvio cognomine, autore nostro autore in Ἀκράγαντες. Strabo nos docet ejus conditores. Sic enim ille lib. 6, Τὴν Ἱμέραν μὲν οἱ ἐν Μύλαις ἔκτισαν Ζαγκλαῖοι. i.e. *Himeram quidem, Zanclæi, qui Mylis habitabant, condiderunt.* Fuere verò Mylæ Siciliæ etiam urbs, ut inquit epitomator noster in Μυλαί. Illius eversorem fuisse Annibalem prodidit Diodorus Siculus lib. 13. Ὁ δ' Ἀννίβας τὰ μὲν ἱερὰ συλήσας, καὶ τοὺς καταφυγόντας ἱκέτας ἀποσπάσας ἐνέπρησε, καὶ τὴν πόλιν εἰς ἔδαφος κατέσκαψεν, οἰκισθεῖσαν ἔτη διακόσια τεσσαράκοντα. i.e. *Annibal templa Deûm exspoliat, & abstractis inde supplicibus, qui eo confugerant, incendit, & urbem solo æquavit,* CCXL *annos postquam condita fuerat.* Ejus cives, quibus belli calamitas pepercerat, sese Thermis collocarunt in ejusdem agri finibus, non longè ab antiquo oppido, ut tradit disertissimus Romuli nepotum in Verrem Orat. 11. *Himerâ deleta, quos cives belli calamitas reliquos fecerat, ii sese Thermis collocârant, in ejusdem agri finibus, neque longè ab oppido antiquo.* Patriam fuisse Stesichori poetæ ajunt. In ea enim fuit ejus statua autore Cicerone. Sed si Himera Stesichori patria fuisset, non reticeret Cicero, qui de hac statua sic loquitur Oratione citata: *Erat etiam Stesichori poetæ statua senilis incurva, cum libro, summo, ut putant, artificio facta; qui fuit Himeræ, sed & est & fuit totâ Græciâ summo propter ingenium honore & nomine.*

71 Ἔστι καὶ ποταμὸς Ἱμέρας.] Est etiam fluvius, Himeras, scilicet Siciliæ. Duos hujus nominis fluvios memorat Ptolemæus in Sicilia lib. 3. c. 4. alterum in latere insulæ occidentali, alterum in Meridionali. Alii credunt, unum eundemque fuisse fluvium in duas partes divisum; è quibus unus est Vitruvius, cujus ex lib. 8. c. 3. quæ sequuntur, sunt verba: *In Sicilia flumen est Himera, quod, à fonte quum est progressum, dividitur in duas partes; quæ pars profluit contra Ætnam, quòd per terræ dulcem succum percurrit, est infinitâ dulcedine; altera pars, quæ per eam terram currit, unde sal foditur, salsum habet saporem.* Non bene ejus amaritudinis & dulcedinis causam cœlestibus plagis tribuit Solinus c. 11. *Himeram cœlestes mutant plagæ; amarus est dum in Aquilonem fluit; dulcis, ubi ad meridiem flectitur.* Sæpe homines cum rerum naturalium ignoramus causam, ad sympathiam vel antipathiam quandam occultam, vel ad cœlum & astra tamquam ignorantiæ nostræ asylum recurrimus.

72 Ἰναχία, ἡ Πελοπόννησος.] Peloponnesum dictam fuisse inquit *Inachiam* ab Inacho fluvio, quem Ptolemæus, Strabo, Pausanias & alii memorant, hunc verò ab Inacho Argivorum primo rege nomen habere dicunt, à quo Græci *Inachidæ* dicuntur Statio lib. 3. cujus filia Io, ideo *Inachia* quoque dicitur, quam vitiasse Iovem fabulabantur, ac Junonis metu in vaccam mutatam, œstro percitam ab Junone fuisse, sub qua fabula involvunt poetæ zelotypiam.

73 Οὐ

κὸν, Ἰνάχιος· καὶ διὰ διφθόγγου, [74] ὡς Αἰσχύλος Προμηθεῖ δεσμώτῃ· A

Πῶς δ' οὐ κλύω τῆς οἰστροδινήτου κόρις
Τῆς Ἰναχείης, ἣ Διὸς θάλπει κέαρ.

Καὶ οὐδέτερον·

Οἵ τ' Ἰνάχειον σπέρμα τοὺς ἐμοὺς λόγους. B

Καὶ διὰ τοῦ ι, Ἰνάχιον· καὶ Ἰναχίτης, καὶ Ἰναχιεύς.

ἼΝΔΑΡΑ, Σικανῶν πόλις· Θεόπομπος. Τὸ ἐθνικὸν Ἰνδαραῖος, ὡς Ἱμεραῖος. C

ἸΝΔΙΚΗ [75], πόλις Ἰβηρίας, πλησίον Πυρήνης. Τινὲς δὲ Βλαβέρουραν αὐτήν φασι. [76] Τὸ ἐθνικὸν, Ἰνδικῖται.

ἸΝΔΟΣ [77], ποταμὸς· ἀφ' οὗ Ἰνδοί· ἀφ' οὗ Ἰνδικός, καὶ Ἰνδικοί. Καὶ Ἰνδικὸν οἶδμα θαλάσσης. Λέγεται καὶ Ἰνδῶος. D

ἸΝΥΣΣΟΣ [78], πόλις Αἰγύπτου, προσεχὴς τῷ Κασίῳ ὄρει· Ἡρόδοτος.

ἸΝΣΟΒΑΡΕΣ [79], ἔθνος Κελτικὸν πρὸς τῷ Πάδῳ, οὓς καὶ Ἰνσόβερας φασίν. E

&per diphthongum, ut Æschylus in Prometheo ligato.

Quomodo non celebrem œstro-agitatam puellam
Inachiam, quæ Jovis fovet cor.

Invenitur etiam neutrum.

Quique Inachium semen sermones meos.

Et per *i*. Inachium, & Inachites, & Inachieus.

INDARA, Sicanorum urbs, Theopompus. Gentile, Indaræus, ut Himeræus.

INDICE, urbs Iberiæ, juxta Pyrenen. Aliqui *Blaberuram* eam vocant. Gentile, Indicitæ.

INDUS, fluvius, à quo Indi, à quo, Indicus, & Indici, & *Indicus maris tumor.* Dicitur etiam Indous.

INYSSUS, urbs Ægypti, vicina Casio monti, Herodotus.

INSOBARES, natio Celtica ad Padum, quos & *Insobres* dicunt.

ἸΝ- IN-

73 Οὐ μόνον τὸ Ἄργος.] Peloponnesus non solum *Argos* dicta fuit, sed etiam *Inachia*, ut nota præcedenti dictum est, habuit enim diversa nomina, sub Ap. Phoronei filio, *Apia*; sub Pelasgo, *Pelasgia*; sub Argo, *Argos*; sub Pelopidis, *Peloponnesus*, auctore nostro auctore in Πελοπόννησος. Erat autem Peloponnesus Græciæ peninsula, quæ nunc vulgò *Morea* dicitur, cujus munitissimæ arces fuere *Ithome*, & *Acrocorinthus*, hæc Corinthi, illa Messeniorum urbs erat. Quare lepide Demetrius Phalareus apud Strabonem lib. 8. suadet Demetrio Philippi filio, ut si bovem habere desiderat, utrumque cornu apprehenderet, bovem, Peloponnesum, cornua vocans *Ithomen* & *Acrocorinthum*, de quibus suo loco agimus.

74 Ὡς Αἰσχύλος Προμηθεῖ δεσμώτῃ.] Duos illos versus, quos ex Æschylo in Prometheo ligato affert, sic apud ipsum leguntur:

Πῶς δ' οὐ κλύω τῆς οἰστροδινήτου κόρης
Τῆς Ἰναχείης, ἣ Διὸς θάλπει κέαρ
Ἔρωτι.

Quomodo verò non celebrem œstro agitatam puellam
Inachiam, quæ Jovis fovet cor
Amore.

75 Ἰνδική, πόλις Ἰβηρίας, πλησίον Πυρήνης.] Indice, urbs Iberiæ, id est Hispaniæ prope Pyrenen, id est montes Pyrenæos; existimo eamdem esse, quæ *Deciana* dicitur Ptolemæo lib. 2. c. 6. quam inter urbes Endigetarum, memorat, ab aliquibus *Blaberuram* dictam fuisse inquit auctor noster, sed sine auctore.

76 Τὸ ἐθνικὸν, Ἰνδικῖται.] Lege Ἰνδικῆται, ex Strabonis lib. 3. qui eos sic vocat, ac quadrifariè divisos fuisse inquit; *Endigetæ* dicuntur Ptolemæo libro capiteque citatis, qui eos Hispaniæ citerioris populos fuisse inquit, ac prope Sambrocæ fluvii ostia locat, quorum celebrior urbs Emporiæ, & Aphrodisium, mediterraneæ verò urbes, Deciana, & Iangaria. Plinio lib. 3. c. 3. dicuntur *Indigetes*, eosdem existimo fuisse, obiter monendum Indigetes apud Romanos fuisse Deos tutelares ex hominibus factos, qui propter aliquod beneficium in Deorum numerum relati fuerunt, unde eruditissimus poëtarum Georgic. lib. 1. canit:

Dii patrii Indigetes, & Romule, Vestaque mater.

77 Ἰνδός, ποταμός· ἀφ' οὗ Ἰνδοί.] Indus, fluvius, à quo Indi & India nomen habent, Orientis secundum Gangem maximus, ex Paropamisso Caucasi seu Tauri parte excelsa oriens, longoque decursu adversus solis ortum effusus, ejus quasi quodam comitatu in occasum versus duobus ostiis, ut Arrhianus de Expeditione Alex. lib. 5. vel septem, ut Ptolemæus lib. 7. c. 1. Oceano infunditur, Arrhiano in Periplo maris Erythræi *Sinthus* dicitur, cui septem quoque ostia tribuit, quæ exilia & lacunosa esse inquit, nec navigabilia præter medium; nunc *Hynd* vocari, à quo omni ferme terræ tractui ad orientem nomen inditum esse inquit Niger Geograph. Comment. 10. Esther c. 1. v. 1. India dicitur, הדו *Hodu*, à quo non multum abludunt Hynd, Indi, & India. Obiter notandum vulgo novum Orbem *Indias* vocari, cujus causam puto esse, quod vulgus remotissimas & ditissimas regiones *Indias* semper vocavit. Ac etiam notatu dignum est nostri orbis maximos fluvios, scilicet, Indiarum orientalium Indum & Gangem, Africæ Nilum, Europæ Danubium, omnes junctos non æquare alterum ex duobus novi orbis celeberrimis fluviis.

78 Ἰνυσσός, πόλις Αἰγύπτου.] Inyssus, urbs Ægypti, prope Casium montem ex Herodoto, apud quem *Ienysus* Syriorum scilicet *Palæstinorum* dicitur. Ejus ex lib. 3. c. 5. sunt verba: Ἀπὸ ταύτης τὰ ἐμπόρια τὰ ἐπὶ θαλάσσης μέχρι Ἰηνύσου πόλιός ἐστι τοῦ Ἀραβίου. Ἀπὸ δὲ Ἰηνύσου, αὖτις Συρίων μέχρι Σερβωνίδος λίμνης, παρ' ἣν δὴ τὸ Κάσιον ὄρος τείνει ἐς θάλασσαν. i. e. *Ab hac urbe* [Cadyti] *emporia secundum mare usque ad Ienysum urbem sunt Arabicæ ditionis; ab Ienyso rursus Syriorum usque ad Serbonidem lacum, juxta quem Casius mons pertingit ad mare.* Ego existimo ex Herodoto corrigendum esse nostrum auctorem. Ter enim Herodotus libro citato memorat hanc urbem, ac semper Ἰήνυσον vocat, quare apud Stephanum pro Ἰνυσσὸς lege Ἰήνυσος.

79 Ἰνσόβαρες, ἔθνος Κελτικὸν πρὸς τῷ Πάδῳ.] Insoberes, & Insobres, gentem Celticam, id est, Gallicam ad Padum fluvium celebrat, atque in proxima dictione *Insobros*, gentem Italicam; ego verò & hos & illos eamdem gentem fuisse existimo, qui Straboni lib. 5. *Insubri*, Polybio lib. 16. *Insobri*, Plinio lib. 3. c. 17. *Insubres* dicuntur; quamobrem noster autor eos dicat esse gentem Celticam & Italicam reperio apud Livium, qui de hac gente Gallica sic loquitur lib. 5. c. 34. *Id Galli fortunæ suæ omen rati adjuvere, ut quem primum in terram egressi occupaverant locum, patentibus silvis communirent, ipsi per Taurinos saltusque Juliæ Alpis transcenderunt: fusisque acie Tuscis, haud procul Ticino flumine, cum, in quo consederant, agrum Insubrium appellari audissent, cognomine Insubribus pago Heduorum, ibi omen sequentes loci, condidere urbem*, Mediolanum appellarunt. Ticinus fluvius est, à quo Ticinum urbs nomen habuit, quæ nunc *Pavia* vulgò dicitur, celeberrima victoria Hispanorum adversus Gallos. Ad illam enim Hispani Franciscum I. Galliarum regem, victum, captumque in Hispaniam abduxerunt. De Insubribus verò adisis Cluv. Ital. Antiquæ lib. 1. c. 24.

80 Ἰ-

A Ἴνσοβροι[80], ἔθνος Ἰταλικόν. Πολύβιος ις΄.

INSOBRI, populi Italici, Polyb. lib. 16.

Ἴνυκτον[81], πόλις Σικελίας. [82] Ἡρόδοτος δὲ Ἴνυκον αὐτὴν φησιν, ἀπὸ τοῦ Ἴνυξ. Ἔοικε δ' ἐσφάλθαι [83] ἀφ' οὗ Ἰνυκτῖνος οἶνος. Ἴδιος γὰρ ὁ τύπος τῶν Σικελῶν. B Ἰνυκτῖνος οὖν δεῖ.

INYCTUM, urbs Siciliæ. Herodotus verò *Inyctos* eam vocat ab Inyx. Videtur verò esse error, à quo *Inyctinum vinum*. Hæc enim forma propria est Siculorum. Inyctinus igitur debebat scribi *Gentile*.

Ἰξίαι[84], πληθυντικῶς, χωρίον τῆς Ῥόδου, ἀπὸ Ἴξου λιμένος. Καὶ Ἴξιος Ἀπόλλων, ὡς Ἀρτεμίδωρος δεκάτῳ γεωγραφουμένων. C

IXIÆ, plurali numero, regio Rhodi, ab Ixo portu. Est & Ixius Apollo, ut Artemidorus lib. 10. Geographiæ.

Ἰξιάς, πόλις Οἰνώτρων, ἐν μεσογείᾳ. Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ· ἐν δὲ Ἰξιὰς πόλις, ἐν δὲ Μενεκίνη πόλις.

IXIAS, urbs Oenotrorum in mediterranea regione. Hecatæ. Europa; *Hinc verò Ixias urbs, hinc autem Menecine urbs.*

Ἰξιβάται[85], ἔθνος πρὸς τῷ Πόντῳ, D προσεχὲς τῇ Ἰνδικῇ. Ἑκαταῖος Ἀσίᾳ.

IXIBATÆ, gens ad Pontum vicina Indicæ, Hecatæ. Asia.

Ἰόπη[86], πόλις Φοινίκης, πλησίον Ἰαμνίας, ὡς Φίλων. Ὡς δὲ Διονύσιος, Παλαιστίνης. E Φοινίκη γὰρ καὶ ἡ Παλαιστίνη. [87] Ἐκλήθη δὲ ἀπὸ Ἰόπης τῆς Αἰόλου θυγατρός, τῆς γυναικὸς Κηφέως, τοῦ κτίσαντος, καὶ βασιλεύσαντος,

IOPE, urbs Phœniciæ, prope Iamniam, ut Philo. Ut verò Dionysius, Palæstinæ. Phœnicia enim etiam Palæstina. Sic verò vocata fuit ab Iope Æoli filia, Cephei uxore, qui condidit, & rex confirmatus fuit, cujus uxor est

80 Ἴνσοβροι, ἔθνος Ἰταλικόν.] Insobri, gens Italica ex Polybii lib. 16. qui non extat, memorantur, de quibus vide, quæ nota præcedenti annotavimus.

81 Ἴνυκτον, πόλις Σικελίας.] Inyctum, urbs Siciliæ, quam Pausanias lib. 7. vocat Ἴνυκον, ad quam ex Creta fugisse tradit Dædalum: Ἐκδιδράσκει τε ἐκ Κρήτης, καὶ ἐς Ἴνυκον Σικελῶν πόλιν ἀφικνεῖται παρὰ Κώκαλον, καὶ πολέμου παρέσχε τοῖς Σικελοῖς αἰτίαν πρὸς τοὺς Κρῆτας, ὅτι ἐξαιτοῦντος Μίνω μὴ προέδωκεν αὐτὸν ὁ Κώκαλος. i.e. *Fugitque* [Dædalus] *ex Creta & in Siculorum urbem Inycum pervenit ad Cocalum, & belli causam præbuit Siculis contra Cretenses, quoniam repetente eum Minoe Cocalus non traderet.* Noster etiam in Κάμικος ex Charace vocat Ἴνυκον. Hujus urbis nedum vestigia extant.

82 Ἡρόδοτος δὲ Ἴνυκτον αὐτὴν φησιν, ἀπὸ τοῦ Ἴνυξ.] In his verbis pro Ἴνυκτος lege, Ἴνυκον. Sic enim reperitur apud Herodotum lib. 6. c. 23. Σκύθην μὲν τὸν μούναρχον τῶν Ζαγκλαίων, ὡς ἀποβαλόντα τὴν πόλιν, ὁ Ἱπποκράτης πεδήσας, καὶ τὸν ἀδελφεὸν αὐτοῦ Πυθογένεα, ἐς Ἴνυκον πόλιν ἀπέπεμψε. i. e. *Scythen quidem Zanclæorum monarchum, tamquam urbis desertorem & fratrem ejus Pythogenem vinculis ligatos in urbem Inycum relegavit.* Ac deinde eodem libro c. 24. tamquam ex nominativo Ἴνυξ inquit: Σκύθης δὲ ὁ τῶν Ζαγκλαίων μούναρχος, ἐκ τῆς Ἴνυκος ἐκδιδρήσκει ἐς Ἱμέρην. i. e. *Scythes verò Zanclæorum monarchus ex Inyce fugit Himeram.*

83 Ἀφ' οὗ Ἰνυκτῖνος οἶνος.] Quia vinum Inyctinum dicitur, ideò innuit gentile esse Ἰνυκτῖνος. Si urbis nomen est Ἴνυκτον, ab hoc bene deducitur Inyctinus, sed si est Ἴνυκος, deducendum est gentile Ἰνυκῖνος, apud Hesych. celebratur vinum Inycinum ex hac urbe. Ἰνύκινος [Lege Ἰνυκῖνος] οἶνος, ἀπὸ Ἰνύκου τῆς Σικελίας, ἔστι δὲ πολίχνιον εὔοινον. i.e. *Inycinum vinum, ab Inyco Siciliæ, est verò oppidulum boni-vini ferax.*

84 Ἰξίαι, πληθυντικῶς, χωρίον τῆς Ῥόδου.] Ixiæ regio, seu oppidum Rhodi, plurativo numero memoratur ex Artemidoro, cujus sed singulari numero meminit Strabo lib. 14. Μετὰ δὲ Λίνδον Ἰξία χωρίον καὶ Μνασύριον. i. e. *Post Lindum verò Ixia regio, & Mnasyrium.*

85 Ἰξιβάται, ἔθνος πρὸς τῷ Πόντῳ, προσεχὲς τῇ Ἰνδικῇ.] Videsis quæ in Γοργίππια annotavimus.

86 Ἰόπη, πόλις Φοινίκης, πλησίον Ἰαμνίας.] Iope, urbs Phœniciæ prope Iamniam ex Philone, vel Palæstinæ ex Dionysio; auctores enim veteres frequenter Phœniciam, Palæstinam, & Judæam confundunt ut pote inter se finitimas; erat verò Iope una ex decem Judææ toparchiis, teste Plinio lib. 5. c. 14. terrarum inundatione antiquior, ut testatur Plinius libro, capiteque citatis, Mela lib. 1. c. 11. Solinus c. 47. ubi servatæ à Perseo Andromedæ clarum vestigium. Nam ibi belluæ marinæ ossa immania ostentabantur, ut referunt auctores citati, quæ M. Scaurus advexit Romam, ut refert Solinus capite citato, cujus subjiciam verba: *Deinde Ioppe oppidum antiquissimum orbe toto, ut pote ante inundationem terrarum conditum, id oppidum saxum ostentat, quod vinculum Andromedæ vestigia adhuc retinet, quam expositam belluæ non irritus rumor circumtulit, quippe ossa monstri illius M. Scaurus inter alia miracula ædilitate sua Romæ publicavit, annalibus nota res est, mensuræ quoque veracibus libris continentur, scilicet, quod costarum longitudo excesserit pedes XL. excelsitas elephantis fuerit Indicis eminentior, porrò verticuli spinæ ipsius latitudinem semipedum sunt supergressi.* Sed non ideo veritas fabulæ Andromedæ statuminari potest, quod M. Scaurus belluæ marinæ immania ossa Romam advexit. Andromedæ enim & Europæ fabula ex navibus, quæ Ceti, & tauri parasema habebant, conficta sunt; etsi Josephus de Bello Judaïco lib. 3. c. 15. dicat adhuc sua ætate illic extare Andromedæ catenarum signa, quæ antiquitatem fabulæ confirmabant. Illa enim omnia ex vulgi credulitate fuere ficta. Erat Iope portus maris mediterranei, ad quem olim ligna ex Libano ad templi Selomonici structuram ratibus regis Hirami jussu deportabantur, ut inde Hierosolymam asportarentur, ut apparet ex Paralipom. 2. c. 2. v. 16. In hac quoque urbe Ionas propheta navem conscendit, ut in *Tarsis* fugeret, ut ipse narrat c. 1. v. 3. A Cestio Romanorum duce primum eversam, deinde à Judæis instauratam, Vespasianus iterum funditus delevit, teste Josepho libro capiteque citato. Ejus etiam fit mentio Maccabæorum lib. 2. c. 12. de qua videsis Egesippum lib. 3. de Bello Judaïco, Strabonem lib. 16. Plinium lib. 5. c. 14. ejus hodie nil extat, nisi turris & diversorium excipiendis peregrinis qui ex Europa Hierosolymam tendunt, vulgo *Iaffo* & *Zaffo* nominatur.

87 Ἐκλήθη δὲ ἀπὸ Ἰόπης τῆς Αἰόλου θυγατρός.] Iopen urbem vocatam fuisse ab Iope Æoli filia inquit, sunt meræ nugæ. Iope enim est nomen parum deflexum ab Hebræo יפו *Iapho*, sic enim Hebraïce vocatur.

 88 Οὐ

τος, ὃ καταστερωθέντος, [88] ὃ ἐστι γυνὴ Κασσιέπεια. Οἱ Ἕλληνες κακῶς φασιν· [89] Ἀφ' ὃ Κηφῆνες οἱ Αἰθίοπες. Ἔστι καὶ Θεσσαλίας ἄλλη. Τὸ ἐθνικὸν τῆς προτέρας, Ἰοπήτης. Λέγεται καὶ Ἰοππία, διὰ τοῦ ι· καὶ ἴσως ἐκ τοῦ Αἰθιοπία. Ἐκ δὲ τοῦ Ἰόπεια διὰ διφθόγγου, Ἰοπείτης, καὶ Ἰοπεύς. Ἔστι καὶ Ἰοπὶς θηλυκὸν, παρὰ Χάρακι.

ΙΌΝΙΟΝ [90], πέλαγος, τὸ περὶ τὴν Ἰταλίαν· Αἰσχύλος Προμηθεῖ δεσμώτῃ. Οἱ δὲ ἀπὸ Ἰονίου Ἰλλυριοῦ, ἢ ἀπὸ Ἴονος Ἰταλοῦ. Ἐκαλεῖτο δὲ καὶ Ἀδρίας ὁ Ἰόνιος κόλπος, τὸ ἀπὸ Γάζης μέχρις Αἰγύπτου. Ἰόνη γὰρ καὶ ἡ Γάζα ἐκαλεῖτο, ἀπὸ Ἰοῦς, βοῦν ἔχουσα πλησίον ἐν τῇ εἰκόνι.

ἼΟΣ [91], νῆσος τῶν Κυκλάδων, ἀπὸ Ἰώνων οἰκησάντων· [92] Ὅθεν ἦν Ὁμήρου μήτηρ, ὡς ὁ χρησμός.

> Ὄλβιε, καὶ δύσδαιμον, ἔφυς γὰρ ἐπ' ἀμφοτέροισι,
> Πατρίδα δίζηαι, μητρὶς δέ τοι, οὐ πατρὶς ἐστιν.
> Ἔστιν Ἴος νῆσος μητρὸς πατρὶς, ἥ σε θανόντα
> Δέξεται, ἀλλὰ νέων παίδων αἴνιγμα φύλαξαι.

[93] Ἐκαλεῖτο δὲ καὶ Φοινίκη ἡ Ἴος. Ἔστι καὶ Λυδίας. Ὁ πολίτης, Ἰήτης, καὶ Ἰέτης.

ἸΟΥΔΑΙΆ [94], Ἀλέξανδρος ὁ πολυΐστωρ, ἀπὸ τῶν παίδων Σεμιράμιδος, Ἰούδα καὶ Ἰδουμαία· ὡς δὲ Κλαύδιος Ἰόλαος, ἀπὸ Ἰουδαίου σπάρτωνος, ἐκ Θήβης μετὰ Διονύσου ἐστρατευκότος. Τὸ ἐθνικὸν, Ἰουδαῖος. Τινὲς δὲ Ἰουδαίας φασίν.

est Cassiepea. Græci perperam dicunt, à quo *Cephenes*, dicuntur Æthiopes. Est & alia Thessaliæ. Gentile prioris, Iopetes. Dicitur etiam Ioppia, per *i*; & fortasse ex [forma,] *Æthiopia*, à Iopeia verò per diphthongum, Iopeites, & Iopeus. Est & Iopis fœmin, apud Characem.

IONIUM, pelagus circa Italiam. Æschylus in Prometheo ligato, ab Ionio Illyrio, vel ab Ione Italo. Vocabatur verò & Adrias, Ionius Sinus, à Gaza usque ad Ægyptum. Ione enim etiam *Gaza* vocabatur ab Ius, bovem habens prope in imagine.

IUS, insula Cycladum ab Ionibus, qui eam habitavere, unde erat Homeri mater, teste oraculo:

> *Felix, & infelix genitus enim es in utrisque,*
> *Patriam quæris, matria verò tibi, non patria est.*
> *Est Ios insula matris patria, quæ te morientem*
> *Excipiet, at juvenum ænigma caveto.*

Vocabatur verò & *Phœnice* Ios. Est etiam Lydiæ. Civis, Ietes, & Ietes, per eta, & per epsilon.

JUDÆA, Alexander Polyhistor, ab Semiramidis liberis, Juda, & Idumæa. Ut verò Claudius Iolaus ab Judæo spartone, qui ex Thebe una cum Dionyso in militiam abiit. Gentile, Judæus. Aliqui verò *Judæas* dicunt.

ἸΟΥΕΡ-

IUER-

88 Οὗ ἐστι γυνὴ Κασσιέπεια, οἱ Ἕλληνες κακῶς φασιν.] Frequentius Cassiepea dicitur Cassiope, seu Cassiopea, quæ fuit uxor Cephei, & hujus filia Andromeda quæ cum patre & matre in cœlum translata est, fabula est notissima, ac cum autor noster uxorem Iopem tribuat Cepheo, inquit male Græcos dicere Cassiopeam esse ejus uxorem, sic autoris nostri mentem accipio, & ejus verba interpungo.

89 Ἀφ' οὗ Κηφῆνες οἱ Αἰθίοπες.] Cephenes à Cepheo Æthiopes vocati fuere, unde nonnulli Andromedæ fabulam ad Æthiopiam revocabant, ac illic Cepheum regnasse dicebant, ut apparet ex Strabonis lib. 1. ad cujus verba videtur alludere Stephanus. Ea verò sunt: Εἰσὶ δ' οἱ τὴν Αἰθιοπίαν εἰς τὴν καθ' ἡμᾶς Φοινίκην μετάγουσι, καὶ τὰ περὶ τὴν Ἀνδρομέδαν ἐν Ἰόππῃ συμβῆναί φασιν. i. e. *Sunt verò, qui Æthiopiam in nostram Phœnicen transferunt, & quæ de Andromeda in urbe Ioppe accidisse ajunt.*

90 Ἰόνιον, πέλαγος, τὸ περὶ τὴν Ἰταλίαν.] Ionium, pelagu scirca Italiam. Quod Græci dividebant in Siculum, & Creticum ab insulis ejusdem nominis, teste Plinio lib. 4. c. 11. ut plerumque mare ab oris, quas alluit nomina sumit. Sic Hispanicum, Gallicum, Ligusticum, Tyrrhenum, Adriaticum, Siculum, &c.

91 Ἴος, νῆσος τῶν Κυκλάδων.] Ios, insula una Cycladum, quam memorat Scylax in Κύκλαδες Homeri sepulchro illustrem, quod etiam testatur Strabo lib. 10. Διέχει δὲ τῆς Κρήτης εἰς ἑπτακοσίους σταδίους· πλησίον δ' αὐτῆς ἥτε Ἀνάφη, καὶ Θηρασία, τούτων δ' Ἴος ἐν ἴσῃ ἀπέχει νησίδιον Ἴος, ἐν ᾧ κεκηδεῦσθαί φασί τινες τὸν ποιητὴν Ὅμηρον. i. e. *Distat verò à Creta ad* DCC *stadia, prope ipsam verò est Anaphe & Therasia, ab utraque æquali intervallo distat Ios, parva-insula, ubi quidam funeratum ajunt poëtam Homerum.* Habebat Ios urbem cognominem, quæ unà cum aliis sex urbibus contendebat Homerum fuisse suum civem, ut apparet ex illo celebri disticho, quod affert Gellius Noct. Attic. lib. 3. c. 11.

> Ἑπτὰ πόλεις διερίζουσι περὶ ῥίζαν Ὁμήρου
> Σμύρνα, Ῥόδος, Κολοφὼν, Σαλαμὶν, Ἴος, Ἄργος, Ἀθῆναι.
> *Septem urbes contendunt de radice Homeri*
> *Smyrna, Rhodos, Colophon, Salamin, Ios, Argos, Athenæ.*

92 Ὅθεν ἦν Ὁμήρου μήτηρ.] Ex insula Io fuisse matrem Homeri inquit juxta Oraculi sententiam cujus carmina affert, in quibus pro Ὄλβη lege Ὄλβιε ex Pausania, apud quem lib. 10. illa inveniuntur carmina.

93 Ἐκαλεῖτο δὲ καὶ Φοινίκη ἡ Ἴος.] Insula Ios vocata etiam fuit *Phœnice*, ut inquit autor noster, quod Plin. quoque lib. 4. c. 12. testatur hisce verbis: *Ios à Naxo* XXIIII. *mill. pass. Homeri sepulchro veneranda, longitudinis* XXV. *mill. antea* Phœnice *appellata.*

94 Ἰουδαία.] Judæa, fuit regio Asiæ majoris notissima, prius ארץ כנען *erets Genaan*, i. e. *terra Genaan*, deinde Palæstina, parum deflexo nomine à nomine פלשתים *Pelisthim*, ac sic communi vocabulo vocabatur ab Ethnicis scriptoribus. Judææ enim cognomentum unde ceperit, ignorabant, ut testatur Dio Cass. hist. lib. 36. *Syriæ Palæstina* dicitur Ptolemæo lib. 4. c. 16. Judæa verò vocata fuit à Juda Jacobi filio, incolæ *Judæi* dicti fuerunt, cum prius *Hebræi* dicerentur, quorum res adeo olim Ethnicis scriptoribus ignotæ fuere, ac nunc omnibus sunt notæ, quod

ἸΟΥΕΡΝΙ´Α[95], ἡ Πρετανική, τῶν δύο ἐλάσσων. Τὸ ἐθνικὸν, Ἰουερνιάτης.

IUERNIA, Pretanica, duarum minor. Gentile, Iuerniates.

ἸΟΥΕ´ΡΝΗ[96], πόλις ἐν τῷ ποταμῷ τῷ Πρετανικῷ.

IUERNE, urbs juxta fluvium Pretanicum.

ἸΟΥΕΡΝΙ´Α[97], νῆσος. Ἐθνικὸν, Ἰουερνοι.

IUERNIA, insula. Gentile, Iuerni.

ἸΟΥ- IU-

quod fuit in causa, ut meras nugas & affanias de eis referent, ideo Alex. Polyistor, ut inquit autor noster, Judææ nomen à Juda & Idumæa Semiramidis liberis deducebat, idem, ut ait Suidas in Ἀλέξανδρος scripsit Hebræam fœminam nomine *Moso* fuisse, quæ Hebræis leges dedit. Claudius Iolaus, ut affirmat noster, à Judæo Spartone eorum nomen trahebat, qui ex Thebis Ægyptiacis unà cum Dionyso in militiam profectus est. Alii dixerunt à Gymnosophistis originem trahere, autore Laërtio in prologo historiæ philosophicæ; alii ab Ægyptiis prognatos esse, ac *Mosem*, unum ex Ægyptiis sacerdotibus fuisse asserebant, teste Strabone lib. 16. alii ab Ida Cretæ monte aucto in barbarum cognomento *Judæos* vocatos; alii à Solymis, gente Homeri carminibus celebrata conditæ urbi Hierosolymam nomen è suo fecisse; alii ab expulsis ex Ægypto alienigenis, quorum pars ducibus Danao & Cadmo in Græciam, pars autem maxima in Judæam duce Mose pervenerit, originem ducere affirmabant, quorum testes sunt C. Tac. historiarum lib. 5. D. Siculus in Ecloga ex lib. 40. unde proculdubio Arius Lacedæmoniorum rex apud Josephum Antiquit. lib. 12. c. 5. Macchab. lib. 1. c. 12. ubi perperam vocatur *Darius*, mittit legatum ad Oniam Judæorum pontificem cum epistola de amicitia ineunda, in qua inquit Judæos & Lacedæmonios esse ex eodem genere, quam amicitiam postea Ionathas pontifex renovat, autore eodem autore Antiquit. lib. 13. c. 9. Non ignorabant Ethnici quamvis in Hebræorum rebus hospites, eos contemnere Deos gentium, nec eorum ullum colere, sed unum quemdam summo studio ac mente sola venerari, cum profanos putarent eos, qui Deûm imagines mortalibus materiis in species hominum effingerent, summum illud & æternum nec mutabile, nec interiturum; ideo nulla simulachra urbibus suis nedum templo esse. Hinc plurimas calumnias adversus eos confinxerunt, *asinum colere*, quod eis fontem aquarum in deserto monstraverat, *suem venerari*, tamquam sationis & arationis magistram, teste Plutarcho Symposiac. lib. 4. c. 5. *Sabathum* in honorem Saturni *sacrum habere*, ac quia vitis aurea, ex qua racemi quoque aurei dependebant, arte & materia miraculum adspicientibus, in templo reperta fuit, Liberum patrem Orientis domitorem colere arbitrabantur; eorum religionem barbaram *superstitionem* vocabant, gentem Superstitioni obnoxiam, religionibus adversam, contumeliâ numinum insignem, ac propter circumcisionem in opprobrium, *apellas*, *curtos*, *recutitos*, *verpos* appellabant, unde Martialis Iocus, Epigram. lib. 7. Epigram. 81.

Dum ludit media, populo spectante, palæstra
Delapsa est misero fibula, verpus erat.

Vide quam futiles commentitiasque sententias Ethnici protulerint de Hebræorum origine & religione (alias fœtidas prudens omitto; nemini mortalium aversa saltem pars bene, aliquibus os male olet; non Natura, nec Religio, sed paupertas & superstitio reddunt homines imbelles, infelices, ridiculos, squallentes & fœtentes) cui Christiani tantum pretii addiderunt, quantum illi adimere conati sunt. Quin etiam inter Ethnicos ἐθνικώτατος ille Imp. Julianus ὁ παραβάτης, cum Ethnicorum religionem restituere conaretur apud Cyrillum Alexandrinum unà cum Regio Psalmista plenis buccis clamat: *Notus in Judæa Deus*. Eorum verò origo clarior est, quam ut indicari egeat: gens ipsa diutina calamitate satis nota, odio & ignominiæ obnoxia; eis enim vitio datur, quod aliis laudi foret. In duodecim tribus divisa erat, quibus nomen à nomine filiorum Jacobi & Josephi, quarum tres trans Iordanem sedes habuerunt, *Ruben*, *Gad*, *Manasse*, cis Jordanem autem *Judah*, *Benjamin*, *Simeon*, *Ephraim*, *Dan*, *Aser*, *Issachar*, *Zabulon*, *Naphthali*. Post defectionem decem tribuum à domo Davidica duo inter eos extiterunt regna, Judah & Israël, hoc sedem regiam habuit Samariam, donec Salmaneser Assyriorum rex civitatem tribus annis obsessam cepit & Israël transtulit in Assyriam, & eos collocavit juxta Chabor & Gozan amnes & in civitatibus Medorum, Regum lib. 4. c. 17. Judah verò captivum duxit in Babyloniam Nebuchadnesar Reg. lib. 4. c. 24. de eorum verò sectis videsis Joseph. Antiquit. l. 13. c. 9. & Scaligerum de trihæresi. Judææ descriptionem reperies apud C. Tac. historiarum lib. 5. c. 6. Ptolemæum lib. 5. c. 16. Strab. lib. 16. & apud alios. Nescio qua autoritate fretus Joseph. Antiquit. lib. 1. c. 7. alios memorat Judæos, Æthiopicam gentem ab alio Juda, filio, nescio, cujus Romi, vero similius est, illos Judæos esse prognatos ex illis decem tribubus. De quibus idem autor Antiquit. lib. 11. c. 5. sic loquitur: Αἱ δὲ δέκα φυλαὶ, πέραν εἰσὶν Εὐφράτου ἕως δεῦρο μυριάδες ἄπειροι, καὶ ἀριθμῷ γνωσθῆναι μὴ δυνάμεναι. i. e. *Decem autem tribus, ultra Euphratem sunt usque nunc myriades infinitæ, quæ numero cognosci non possunt.* Esse verò Judæos prope Æthiopiam testantur Benjamin Thudelensis in suo Itinerario, Eldad Danius in sua relatione, quam in Latinum sermonem vertit Geneb. ut ipse inquit Chron. lib. 1. anno mundi 3443. Franciscus Alvarez in sua historia Æthiopiæ, qui in hac regione per sexennium commoratus est, Joan. de Barros, cujus verba ex Asiæ decade tertia lib. 4. c. 1. hic subjiciam: *As quaes serranias vaõ correndo quasi com as correntes do rio Nilo, que elles* [Æthiopes] *chamaõ Toauii*, [Abauii] *de que elles tem somente noticia sem uso das suas aguoas, por razaõ das grandes serranias de Damud & Sinaxii (emque tambem ha outras minas) se meterem entre elles & elle. E daqui vem chamarem elles ao rio Abauii; pae das aguoas, por naõ verem as do Nilo: & estas dizem elles, que bebem dous generos de gente, de que tem noticia, huma he Hebræa, que jaz maes ao Ponente, à qual tem rey muy poderoso, de que elles fabulaõ grandes cousas & chamaõlhe per nome commum Neguz Tederos, que quer dizer, rey dos Judeus.* Quamobrem hac de re fides habenda est Benjamini Thudelensi, quam ipsi derogat Constantinus l'Empereur pag. 112. l. 9. in suis in Benjaminem notis; *fabula* verò illa de *fluvio Sabbathico* decantata procedit ex fluvio Gozan, cujus supra meminimus & ex fluminibus Æthiopiæ, quorum meminit Isaias, quam eruditi omnes merito explodunt, à quorum sententia discedere est mihi religio. Miror equidem doctos, profanum vulgus non odi, sed arceo, qui dubitant, eos ab alio Josue ex hac diuturna per totum terrarum orbem dispersione, vel ab alio Cyro gloriæ ambitione, & ab alio Zorobabel religionis zelo in antiquam patriam posse restitui. Non ideo aliquod Pietati Christianæ periculum subest; nonne quod semel accidit, iterum accidere potest? Ita profecto. Orbis enim terrarum est veluti theatrum quoddam; ubi rerum humanarum fabulæ aguntur, quæ eædem semper, & theatrum idem, personæ tantum mutantur. Optime poëtarum parens genus humanum arborum foliis comparat Il. 6. v. 146.

Οἵη περ φύλλων γενεὴ, τοιήδε καὶ ἀνδρῶν:
Quale foliorum genus, tale & virorum.

Sed nos ad Spartam nostram revertamur.

95 Ἰουερνία, ἡ Πρετανική, τῶν δύο ἐλάσσων.] Iuernia, insula Pretanica, duarum minor, inquit epitomator noster. Major ergo erat Albion, quæ à nostro suo loco vocatur Ἀλβίων νῆσος Βρεττανική, & in duas dividitur, Angliam & Scotiam, alteram ab altera disterminat mons *Cheviota*; Brettanica & Prettanica idem est, Iuernia verò dicta fuit etiam Ἰέρνη, de qua suo loco, dicebantur etiam Βρεττανίδες νῆσοι, de quibus in Βρεττανία nota 55 egimus.

96 Ἰουέρνη, πόλις ἐν τῷ ποταμῷ τῷ Πρετανικῷ.] Iuerne, urbs ad fluvium Pretanicum, id est, Brettanicum. Videtur esse, quæ Ptolemæo lib. 1. c. 2. dicitur Ἰουερνὶς, quæ nunc *Dunkeran* vocatur, autore Philippo Ferr. Alexandr. in suo Lexico Geographico, sed Pretanicum fluvium in diphthera Iovis memorari tantum existimo.

97 Ἰουερνία, νῆσος.] Iam supra egit de hac insula, itaque opinor huc per incuriam irrepsisse.

 98 Ἰου-

ΙΟΥΛΕΙΣ[98], οἱ Ῥωμαῖοι, ἀπὸ τοῦ βασιλέως, ἀφ' οὗ καὶ ὁ μὴν, [99] ἢ ἀπὸ Ἰουλίδος. Τὸ ἐθνικὸν, Ἰουλεύς, καὶ Ἰουλιάς. Τὸ θηλυκὸν, Ἰουλίς.

IULEI, Romani ab imperatore, à quo & mensis, vel ab Iulide. Gentile, Iuleus, & Iulias, fœmin. Iulis.

ΙΟΥΛΙΣ[1], πόλις ἐν Κέῳ τῇ νήσῳ, ἀπὸ Ἰουλίδος κρήνης· [2] ἀφ' ἧς Σιμωνίδης ἐστὶν ὁ μελοποιὸς, καὶ Βακχυλίδης ὁ ἀδελφιδοῦς ἐκείνου, καὶ Ἐρασίστρατος ἰατρός· μετ' αὐτῶν, καὶ Ἀρίστων ὁ περιπατητικός. Οὗτοι Ἰουλιῆται. [3] Παρ' οἷς νόμος ἐτέθη, ὡς Μένανδρος,

> Καλῶν τὸ Κείων νόμιμόν ἐστι Φανία,
> Ὁ μὴ δυνάμενος ζῆν καλῶς, οὐ ζῇ κακῶς.

Προσέταττε γὰρ τοὺς ὑπὲρ ἑξήκοντα ἔτη ἀγωνίζεσθαι, τοῦ διαρκεῖν τοῖς ἄλλοις τὴν τροφήν. Τὸ ἐθνικὸν, Ἰουλιεύς, καὶ Ἰουλιήτης, ὡς Πολεμηΐτης.

IULIS, urbs in Ceo insula ab Iulide fonte, à qua Simonides Melicus poëta, & Bacchylides ejus ex-fratre-nepos, & Erasistratus medicus, & cum eis etiam Aristo peripateticus, qui fuere Iulietæ, apud quos lex lata fuit, ut Menander:

> *Optimum est Ciorum institutum Phania,*
> *Qui non potest vivere bene, ne vivat malè.*

Iubebat enim, ut, qui sexaginta annos excederent, in certamine dimicarent, ut victus reliquis sufficeret. Gentile, Iulieus, & Iulietes, ut Polemeites.

ΙΠΑΝΑ[4], πόλις περὶ Καρχηδόνα, ὡς Πολύβιος πρώτῳ. Τὸ ἐθνικὸν, Ἰπανεύς, ὡς Τύανα Τυανεύς.

IPANA, urbs circa Carthaginem ut Polyb. lib. primo. Gentile, Ipaneus, ut Tyana, Tyaneus.

98 Ἰουλεῖς, οἱ Ῥωμαῖοι, ἀπὸ τοῦ βασιλέως, ἀφ' οὗ καὶ ὁ μήν.] Iulei, Romani ab Imperatore, à quo, scilicet à Julio Cæsare, & mensis, nempe Julius nomen accepit, qui ante *Quintilis* dicebatur; duo tantum menses inter duodecim, in quos Romani annum divisere, nomina à duobus imperatoribus habent à Iulio Cæsare, & ab Augusto Cæsare. Nero etiam, teste Suet. in Nerone, & Commodus, teste Ælio Lampridio in Commodo, æternitatis, perpetuæque famæ cupidine de nomine suo nomina mensibus quibusdam imposuerunt, sed id obtinere non potuere. Ipsis enim mortuis antiqua nomina recepere. Romanos verò de nomine Iulii vocatos fuisse *Iuleos*, apud historicos non memini. Lucanus lib. 9. circa libri calcem *Iulæam gentem* vocat:

> *Gentis Iulææ vestris clarissimus aris*
> *Dat pia thura nepos, & vos in sede priori*
> *Rite vocat.*

Eodem modo Horat. Carm. seculari v. 45. *gentem Romulam* vocavit:

> *Dî probos mores docili juventæ*
> *Dî senectuti placidæ quietem*
> *Romulæ genti date remque, prolemque & decus omne.*

99 Ἢ ἀπὸ Ἰουλίδος.] Cum prius dixisset Romanos vocari *Iuleos* ab Imperatore Julio Cæsare, nunc inquit id cognomenti habere, nescio à qua Iulide, quam ipse somniat, verum sic possunt etiam dici ab Julo Ascanio.

1 Ἰουλὶς, πόλις ἐν Κέῳ τῇ νήσῳ.] Iulis, urbs in Ceo insula, quæ insula cum haberet quatuor urbes, nempe Iulidem, Carthæam, Pœessam, Corissiam; Corissia in Iulidem, Pœeessa in Carthæam translata fuit, ac ideo insula facta est Dipolis cum antea esset tetrapolis; ad partes vocandus est Strabo ex ejus lib. 10. Κέως δὲ τετράπολις μὲν ὑπῆρξε· λείπονται δὲ δύο ἥτε Ἰουλὶς καὶ ἡ Καρθαία, εἰς ἃς συνεπολίσθησαν, ἡ μὲν Ποιήεσσα εἰς τὴν Καρθαίαν· ἡ δὲ Κορησία εἰς τὴν Ἰουλίδα. i. e. *Ceos verò tetrapolis fuit, id est, quatuor-urbes-habuit; restant autem duæ, Iulis & Carthæa, in quas reliquæ translatæ sunt, Pæeessa quidem in Carthæam, Corissia verò in Iulidem.*

2 Ἀφ' ἧς Σιμωνίδης ἐστὶν, &c.] Sunt verba desumpta ex Strabonis lib. 10. quæ apud eum sic leguntur: Ἐκ δὲ τῆς Ἰουλίδος, ὅ, τε Σιμωνίδης ἦν ὁ μελοποιὸς, καὶ Βακχυλίδης ἀδελφιδοῦς ἐκείνου· καὶ μετὰ ταῦτα Ἐρασίστρατος ὁ ἰατρὸς, καὶ τῶν ἐκ τοῦ περιπάτου φιλοσόφων Ἀρίστων ὁ τοῦ Βορυσθενίτου Βίωνος ζηλωτής. i. e. *Ex Iulide verò erat Simonides lyricus poëta & Bacchylides ejus ex fratre nepos; & prætetea Erasistratus medicus & ex Peripateticis philosophis Aristo Borysthenitæ Bionis æmulator.* Ideo ab Horatio Carm. lib. 4. Od. 9. Ceæ Camenæ pro Simonide usurpantur, quia Iulis ejus patria erat una ex Ceæ insulæ urbibus, *Ceam* Latini vocant, quæ Græcis dicitur Κέως.

> *Non, si priores Mæonius tenet*
> *Sedes Homerus, Pindaricæ latent*
> *Ceæque, & Alcæi minaces*
> *Stesichorique graves Camænæ*
> *Nec, si quid olim lusit Anacreon*
> *Delevit ætas.*

3 Παρ' οἷς νόμος ἐτέθη, ὡς Μένανδρος.] Sunt etiam verba desumpta ex eodem lib. 10. Strabonis, ubi sic leguntur: Παρὰ τούτοις δὲ δοκεῖ τεθῆναί ποτε νόμος, οὗ μέμνηται καὶ Μένανδρος:

> Καλὸν τὸ Κείων νόμιμόν ἐστι Φανία
> Ὁ μὴ δυνάμενος ζῆν καλῶς, οὐ ζῇ κακῶς

Προσέταττε γὰρ ὡς ἔοικεν ὁ νόμος τοὺς ὑπὲρ ἑξήκοντα ἔτη γεγονότας κωνειάζεσθαι, τοῦ διαρκεῖν τοῖς ἄλλοις τὴν τροφήν. i. e. *Apud hos lex posita aliquando videtur, cujus meminit etiam Menander:*

> Optimum Ciorum institutum est Phania
> *Qui non potest vivere bene, non vivat malè.*

Iubebat enim, ut videtur, lex, eos qui sexaginta annos excessissent, cicutam-bibere, ut aliis victus sufficeret. Quare apud Stephanum in primo Menandri versu pro καλῶν lege καλὸν, pro ἀγωνίζεσθαι, id est, *in certamine-dimicare*, seu *contendere* lege κωνειάζεσθαι, i. e. *cicutam-bibere* tam apud Stephanum, quam apud Strabonem pro κωνειάζεσθαι, quod confirmatur ex Æliano de Varia Historia lib. 3. c. 37. qui de hac barbara consuetudine loquens inquit: πίνουσι κώνειον. i. e. *cicutam bibunt.*

4 Ἴπανα, πόλις περὶ Καρχηδόνα.] Ipana, urbs circa Carthaginem ex Polybio lib. 1. quem oscitanter admodum videtur legisse; ex Polybii enim libro citato apparet fuisse Ippanam urbem Siciliæ ditionis Carthaginiensium, non circa Carthaginem. Ita enim ille: Τὰ δ' ἐν τῇ Σικελίᾳ στρατόπεδα τῶν Ῥωμαίων κατὰ μὲν τὸν ἑξῆς ἐνιαυτὸν, οὐδὲν ἄξιον ἔπραξαν λόγου. Τότε δὲ προσδεξάμενοι τοὺς ἐπικαθεσταμένους ἄρχοντας, Αὖλον Ἀτίλιον, καὶ Γάϊον Σουλπίκιον, ὥρμησαν ἐπὶ τὸν Πάνορμον, διὰ τὸ τὰς Καρχηδονίων δυνάμεις ἐκεῖ παραχειμάζειν. Οἱ δὲ στρατηγοὶ συνεγγίσαντες τῇ πόλει μετὰ πάσης τῆς δυνάμεως παρετάξαντο. Τῶν δὲ πολεμίων οὐκ ἀντεξιόντων, πάλιν ἐντεῦθεν ἐποιήσαντο τὴν ὁρμὴν, ἐπὶ πόλιν Ἱππάναν, καὶ ταύτην μὲν ἐξ ἐφόδου κατὰ κράτος ἔλαβον. i. e. *Proximo anno Romanorum exercitus, qui erant in Sicilia nihil memorabile fecerunt; tunc verò exspectantes creatos consules, Aulum Atilium, & Cajum Sulpicium proficiscuntur adversus Panormum, quia illic Carthaginiensium copiæ hibernabant, duces autem cum appropinquarent urbi universum exercitum in aciem instruunt; nemine hostium adversus prodeunte, rursus inde profecti Ippanam petunt, eamque primo impetu per vim ceperunt.*

ΙΠΝΟΣ [5], ἣν Ἰπνέαν τινές. Λοκρῶν τῶν Ὀζόλων. Τὸ ἐθνικὸν, Ἰπνεύς. A

ΙΠΝΟΥΣ, χωρίον ἐν Σάμῳ, ἐν ᾧ ἱερὸν Ἥρας Ἰπνεύντιδος. Λέγεται δὲ καὶ Ἰπνουσία.

ΙΠΠΟΛΑ [6], πόλις ἀρχαία Λακωνικήν· Παυσανίας τρήτῳ. Τὸ ἐθνικὸν, Ἱππολαΐτης· καὶ θηλυκὸν, Ἱππολαΐτις. B

ΙΠΠΟΝΗΣΟΣ [7], πόλις Καρίας· Ἑκαταῖος Ἀσίᾳ. Ἔστι καὶ Λιβύης, ὡς Ἀρτεμίδωρος ἑβδόμῳ. Τὸ ἐθνικὸν, Ἱππονήσιος. C

ΙΠΠΟΣ [8], νῆσος Ἐρετρίας· Θεόπομπος τεσσαρακοστῷ δευτέρῳ. [9] Ἔστι καὶ πόλις Σικελίας. [10] Ἔστι καὶ Παλαιστίνης. Τὸ ἐθνικὸν, Ἵππιος, καὶ Ἱππῖνος, καὶ Ἱππηνός.

ΙΠΠΟΤΑΜΑΔΑΙ [11], δῆμος Οἰνηΐδος φυλῆς. Ὁ δημότης, Ἱπποταμάδης. Τὰ τοπικὰ, ἐξ Ἱπποταμαδῶν, εἰς Ἱπποταμάδας, ἐν Ἱπποταμάδαις. D

ΙΠΠΟΥΑΚΡΑ [12], πόλις Λιβύης. [13] Ὁ πολίτης, Ἱππακρίτης. E

ΙΠΠΟΥΡΙΣΚΟΣ [14], νῆσος Καρίας. Τὸ

IPNUS, quam *Ipneam* aliqui vocant, Locrorum Ozolorum. Gentile, Ipneus.

IPNUS, untis, parva regio in Samo, in qua est templum Iunonis Ipnuntidis. Dicitur etiam *Ipnusia*.

HIPPOLA, urbs antiqua Laconica; Pausan. lib. 3. Gentile, Hippolaites, & fœmineum, Hippolaitis.

HIPPONESUS, urbs Cariæ, Hecatæ. Asia. Est etiam Libyæ, ut Artemidorus; lib. 7. Gentile, Hipponesius.

HIPPOS, insula Eretriæ, Theopomp. lib. 42. Est etiam urbs Siciliæ. Est & Palæstinæ. Gentile, Hippius, & Hippinus, & Hippenus.

HIPPOTAMADÆ, populus Oeneidis tribus. Popularis, Hippotamades. Localia, ex Hippotamadis, ad Hippotomadas, in Hippotamadis.

HIPPUACRA, urbs Libyæ. Civis, Hippacrites.

HIPPORISCUS, insula Cariæ. Gentile;

5 Ἴπνος, ἣν Ἰπνέαν τινές. Λοκρῶν τῶν Ὀζόλων.] Ipnus, urbs Locrorum Ozolorum, quam *Ipneam* aliqui dicunt; sic intelligenda sunt illa verba; hujus urbis oppidanos memorat Thucyd. lib. 3. Καὶ αὐτοὶ πρῶτον δόντες ὁμήρους, καὶ τοὺς ἄλλους ἔπεισαν δοῦναι, φοβούμενοι τὸν ἐπιόντα στρατόν· πρῶτον μὲν οὖν τοὺς ὁμόρους αὐτοῖς Μυονέας (ταύτῃ γὰρ δυσεσβολώτατος ἡ Λοκρὶς) ἔπειτα Ἰπνέας. i. e. *Et ipsi primum dederunt obsides, & alios dare persuaserunt, metuentes advenientem exercitum; primum quidem Myonenses sibi finitimos (hac enim Locris aditum habet difficillimum) deinde Ipnenses.*

6 Ἵππολα, πόλις ἀρχαία Λακωνικήν.] Hippola, urbs antiqua Laconica ex Pausania lib. 3. qui sua ætate hujus urbis ruinas tantum extare refert, in quibus erat Minervæ Hippolaïtidis sacellum: Ἐντεῦθεν ἀπέχουσι τριάκοντα σταδίους, Θυρίδες ἄκρα Ταινάρου, καὶ πόλεως ἐρείπια Ἱππόλας ἐστίν. Ἐν δὲ αὐτοῖς Ἀθηνᾶς ἱερὸν Ἱππολαΐτιδος, ὀλίγον δὲ ἀπωτέρω Μέσσα πόλις καὶ λιμήν. i. e. *Illinc digresso stadia* XXX, *Thyrides* [Fenestræ] *Tænari promontorium, & urbis ruinæ Hippolæ sunt; inter eas verò Minervæ fanum Hippolaïtidis, paulò autem longius Messa urbs & portus.* Pro Λακωνικὴν lege Λακωνική, pro τρήτῳ lege τρίτῳ. Sunt errores qui pertinent ad typographum.

7 Ἱππόνησος, πόλις Καρίας.] Duas hujus nominis urbes memorat, alteram Cariæ ex Hecatæi Asia, quam Plinius lib. 5. c. 31. in Ceramico sinu locat, sinus verò Ceramicus ad Cariam pertinebat, teste Scylace in Καρία, alteram Libyæ ex Artemidoro, cujus apud alios, quod sciam, nulla fit mentio.

8 Ἵππος, νῆσος Ἐρετρίας.] Hippus, insula Eretriæ ex Theopompo memoratur. Vossius in suis eruditis ad Melam observationibus ad lib. 1. c. 17. solicitat hanc lectionem, ac scribendum inquit Ἵππος, νῆσος Ἐρυθραίας, quin suæ correctionis reddat rationem, aut aliquam afferat autoritatem, præter Pythagoricam αὐτὸς ἔφα. Eretria verò fuit urbs Euboicarum maxima, ad quam potuit pertinere Hippos insula. Illud nos docet Strabo lib. 10. cujus verba adduximus in Ἐρέτρια. Quod si lectio Stephani solicitanda est, pace tanti viri legendum putamus Ἵππος, νῆσος Ἐρυθρῶν. Apud eumdem enim Strabonem lib. 13. legimus quatuor fuisse hujus nominis insulas prope Erythras: Αἱ Ἐρυθραί, πόλις Ἰωνική, λιμένα ἔχουσα, καὶ νησίδας προκειμένας τέτταρας Ἵππους καλουμένας. i. e. *Erythræ, urbs Ionica, portum habens, & quatuor parvas insulas ante eum jacentes, quæ Hippi* [Equi] *vocantur.*

9 Ἔστι καὶ πόλις Σικελίας.] Inquit Hippum quoque esse Siciliæ urbem, sed cum hujus nominis nulla Siciliæ urbs apud alios inveniatur, existimo epitomatorem nostrum loqui de Ippana seu Hippana de qua suo loco egimus.

10 Ἔστι καὶ Παλαιστίνης.] Memorat etiam Hippum Palæstinæ urbem, cujus oppidanos vocat *Hippenos* Josephus de Bello Judaïco lib. 2. c. 34. juxta Græcum in capitis fine. Eam quoque celebrat Plinius lib. 5. c. 15. Ptolemæus lib. 5. c. 15. Cœlesyriæ adscribit.

11 Ἱπποταμάδαι, δῆμος Οἰνηΐδος φυλῆς.] Hippotamadæ, populus Oeneïdis tribus, à nemine, quod sciam, memoratur. Meurs. de populis Atticæ legendum existimat Ἱπποδαμειάδαι, ficulneo nixus argumento, quòd Hippodamus Milesius Euryboontis filius Atheniensibus Piræeum divisit, & in eo forum exstruxit, quod ab ejus nomine Ἱπποδάμεια ἀγορὰ appellabatur, cujus meminit Harpocratio in Ἱπποδάμεια.

12 Ἱππούακρα, πόλις Λιβύης.] Hippuacra, ac si diceres *Equi-promontorium*, urbs Libyæ, quam Appianus de Bellis Pun. vocat Ἱππάγρετα, corruptè, puto, pro Ἱππουάκραν, vel Ἱππάκραν, de qua sic loquitur: Ἀπὸ δὲ ταύτης ἐς Ἱππάγρετα μετῆλθεν, ἣ μεγάλη τε ἦν, καὶ τείχεσι καὶ ἀκροπόλει καὶ λιμέσι καὶ νεωρίοις ὑπ᾽ Ἀγαθοκλέους τοῦ Σικελιωτῶν τυράννου κατεσκεύαστο καλῶς. Μέση δ᾽ οὖσα Καρχηδόνος καὶ Ἰτύκης. i. e. *Ab hac verò ad Hippagreta transiit, quæ magna est, & mœnibus, & arce, & portubus, & navalibus ab Agathocle Siculorum tyranno instructa fuerat pulcherrime; media verò est inter Carthaginem & Uticam.* Ptol. lib. 4. c. 3. Ἵππου ἄκρα, duabus dictionibus dicitur, quibus significatur *Equi promontorium.*

13 Ὁ πολίτης, Ἱππακρίτης.] Civis, urbis Libyæ Hippuacræ dicitur Hippacrites, ac sic ejus oppidani vocantur à Polybio Historiarum lib. 1. Διελόντες σφᾶς πολιορκεῖν ἐνεχείρησαν, οἱ μὲν Ἰτύκην, οἱ δὲ τοὺς Ἱππακρίτας· διὰ τὸ ταύτας τὰς πόλεις μὴ βούλεσθαι μετασχεῖν αὐτοῖς τῆς ἀποστάσεως. i. e. *Divisis copiis aggrediuntur obsidere, alii quidem Uticam, alii verò Hippacritas; quod hæ duæ urbes noluerint rebellionis participes fieri.*

14 Ἱππουρίσκος, νῆσος Καρίας.] Hippuriscus, insula Cariæ eadem, quæ Melæ lib. 2. c. 7. Plinio lib. 4 c. 12. dicitur Hippuris. Vossius ad Melæ libro capiteque citato solicitat nostri autoris lectionem Ἱππουρίσκος, νῆσος Καρίας, ac inquit; *Manifestè hæc appellatio conflata est ex duabus vocibus, nempe* Ἱππουρὶς & Κῶς. Ergo si sic licet argumentari, Τελποδίσκος etiam erit conflatum eodem modo, & alia hujusmodi, quod mihi certè non arridet.

 15 Ἱππὼν,

Τὸ ἐθνικὸν Ἱππορίσκιος, ὡς Δωρίσκιος, Τριποδίσκιος. A

tile, Hipporiscius, ut Doriscius, Tripodiscius.

ΙΠΠΟΥ κώμη, Λυκίας κώμη, διὰ τὸ ὁδοιπόρων τινῶν ἐκεῖ ἵππον ἀποθανεῖν. Οἱ οἰκοῦντες, Ἱπποκωμῖται.

HIPPOCOME, Lyciæ vicus, sic dictus, quod illic aliquorum viatorum equus mortuus fuerit. Incolæ, Hippocomitæ.

ΙΠΠΩΝ[15], Λιβύης πόλις· Πολύβιος δυοκαιδεκάτῳ. B

HIPPON, onis, Libyæ urbs, Polyb. lib. 12.

ΙΠΠΩΝΙΟΝ[16], πόλις Βρεττίων, ἀπὸ ἥρωος, ἡ μετωνομάσθη ὑπὸ Ῥωμαίων Οὐίβων καὶ Οὐαλεντία. Τὸ ἐθνικὸν, Ἱππωνιάτης. Τοῦτο δὲ τὸ ἐθνικὸν, ὡς ἀπὸ τῆς Ἱππωνία. Ἀπὸ C γὰρ τοῦ Ἱππώνιον, ἔδει Ἱππώνιος, ἢ Ἱππωνιεύς.

HIPPONIUM, urbs Bruttiorum, ab heroë quodam, quæ à Romanis postea *Vibo*, & *Valentia* vocata fuit. Gentile, Hipponiates, quod tamquam ab Hipponia factum est. Ab Hipponium enim debebat fieri, Hipponius, vel Hipponieus.

ΙΡΑ[17], ὄρος Μεσσηνίας· Ῥιανὸς ἐν Μεσσηνιακῶν πρώτῳ. Ἔστι καὶ πόλις Μα- D λιέων.

HIRA, mons Messeniæ, Rhianus rerum Messeniacarum lib. 1. Est etiam urbs Maliensium.

ΙΡΑΣΑ[18], τόπος Λιβύης, εἰς ἣν μετήγαγον Βάττον οἱ Λίβυες, ὡς Ἡρόδοτος τετάρτῃ. Τὸ ἐθνικὸν Ἰρασεύς, ὡς Μύλασσα Μυλασσεύς. E

HIRASA, locus Libyæ, ad quam Libyes Battum transtulere, ut Herodot. lib. 4. Gentile, Hiraseus, ut Mylassa, Mylasseus.

ΙΡΟΣ[19], πόλις Θεσσαλίας. Λυκόφρων.

Ἶρόν τε, καὶ Τρηχῖνα, καὶ Περραιβικὴν.

Ὁ πολίτης Ἰρώτης, ὡς Ἠπειρώτης, Μαλλώτης.

IRUS, urbs Thessaliæ, Lycoph.

Irumque, Trachinemque, & Perrhæbicam.

Civis, Irotes, ut Epirotes, Mallotes.

ΙΣ[20], πόλις Περσική· Ἡρόδοτος πρώτῃ. F Ἔνθα

IS, urbs Persica, Herodot. lib. primo. Ubi

15 Ἱππών, Λιβύης πόλις.] Hippon, onis, urbs Libyæ ex Polybii lib. 12. qui non extat, ejus locum supplebit Strab. lib. 17. Ἥ τε δὴ Κίρτα πόλις ἐνταῦθα, καὶ οἱ δύο Ἱππῶνες, ὁ μὲν πλησίον Ἰτύκης, ὁ δὲ ἀπωτέρω πρὸς τῇ Τρητῷ μᾶλλον, ἄμφω βασίλεια, ἡ δὲ Ἰτύκη δευτέρα μετὰ Καρχηδόνα τῷ μεγέθει, καὶ τῷ ἀξιώματι, i. e. *Cirta porro urbs hic sita est, & duo Hippones, alter prope Uticam, alter remotior & Trito propinquior, ambo regiæ, Utica verò est secunda post Carthaginem magnitudine & dignitate.* Plinius etiam duos celebrat Hippones lib. 6. c. 34. Ptolemæo verò lib. 4. c. 3. alter dicitur Ἱππὼν βασιλικὸς, i. e. *Hippon regius*, alter, Ἱππὼν διάρρυτος, i. e. *Hippon diarrhytos*, i. e. *irriguus*. Silius Italicus lib. 3. ingeniose utrumque distinguit:

Tum vaga, & antiquis dilectus regibus Hippon.

Cum inquit *vaga* notat τὴν Ἱππῶνα διάρρυτον, cum *Antiquis dilectus regibus*, intelligit τὸν Ἱππῶνα βασιλικὸν, & in eodem versu utitur utroque genere fœm. & mascul. Hipponis Regii episcopum fuisse D. Aurelium Augustinum tradunt, ideo *Hipponensis episcopus* vocatur.

16 Ἱππώνιον, πόλις Βρεττίων, ἀπὸ ἥρωος, ἡ μετωνομάσθη, &c.] Hipponium, urbs Bruttiorum, ab heroë, quæ mutato-nomine à Romanis vocata est *Vibo Valentia*. Id habet ex Strabonis lib. 6. Sic enim ille: Μετὰ δὲ τὴν Κωνσεντίαν Ἱππώνιον Λοκρῶν κτίσμα. Βρεττίους δὲ κατέχοντας ἀφείλοντο Ῥωμαῖοι, καὶ μετωνόμασαν Οὐιβῶνα Οὐαλεντίαν. i. e. *Post Consentiam verò sequitur Hipponium, à Locris conditum, de Bruttiis ceperunt Romani, & mutato priore nomine nuncuparunt Vibonam Valentiam.* Quare apud Stephanum ex illis verbis Οὐίβων καὶ Οὐαλεντία expungendum est τὸ καὶ; sic etiam dicitur Plinio lib. 3. c. 5. *Hippo; quod nunc Vibonem Valentiam appellamus.* Intelligit Plinius *oppidum*. Nolo enim pro *Hippo* legere *Hipponium*, quia eodem modo vocatur Melæ lib. 2. c. 4. *Hippo, nunc Vibon.* In hanc urbem coloniam deduxisse Romanos tradit Liv. lib. 35. c. 40. *Eodem hoc anno Vibonem colonia deducta est ex Senatusconsulto plebisque scito, tria millia & septingenti pedites ierunt, trecenti equites; triumviri deduxerunt eos, Q. Nævius, M. Minutius, M. Furius Crassipes; quinadena jugera agri data in singulos pedites sunt: duplex equitibus.* Ab hac urbe Vibone, eam, quæ nunc *Bivona* nomen trahere inquit Leander in sua Lucania.

17 Ἱρὰ, ὄρος Μεσσηνίας.] Hira, mons Messeniæ ex Rhiani Messeniacorum lib. 1. memoratur; Pausanias verò in Messenicis Messeniæ urbem Hiren fuisse inquit, unam ex illis septem, quas Agamemnon Achilli pollicetur apud Homerum Il. 9. v. 150. quam Strabo quoque memorat libro nono.

18 Ἵρασα, τόπος Λιβύης εἰς ἥν.] Pro εἰς ἣν lege εἰς ὃν, præcedit enim τόπος. Fuit enim Irasa (sine aspiratione legitur apud Herodotum) locus Libyæ, ut ex eodem Herodoto, inquit noster, qui eum memorat lib. 4. c. 158. Ἔστι δὲ χώρῳ τούτῳ οὔνομα Ἴρασα. i. e. *Est verò loco huic nomen Irasa.*

19 Ἶρος, πόλις Θεσσαλίας.] Irus, urbs Thessaliæ, ex Lycophrone, cujus affert versiculum, qui apud eum legitur v. 905. reliquos appono, ut mentem accipias.

Ποθοῦντες, οἱ δ' Ἐχῖνον, οἱ δὲ Τίταρον,
Ἶρόν τε, καὶ Τρηχῖνα, καὶ Περραιβικὴν
Γόνον, Φάλαννάν τε, ἢ δ' Ὀλοοσσόνων γύας.

Desiderantes, alii Echinum, alii verò Titarum,
Irumque, & Trachina, & Perrhæbicam
Gonum, Phalanumque, sive Olossonum arva.

20 Ἶς, πόλις Περσική. Ἡρόδοτος πρώτῃ.] Is, urbs Persica, & fluvius ejusdem nominis celebratur, ex Herodoti lib. 1. fluvius aquas in Euphratem devolvebat, ac plurimos asphalti grumos ferebat, bituminis genus, ex quo Babylonis muri loco calcis conglutinati fuere. Civitas octo dierum itinere à Babylone distabat, autore eodem autore libro citato c. 179. Ἔστι δὲ ἄλλη πόλις ἀπέχουσα ὀκτὼ ἡμερέων ὁδὸν ἀπὸ Βαβυλῶνος· Ἶς οὔνομα αὐτῇ. Ἔνθα ἐστὶ ποταμὸς οὐ μέγας· Ἶς καὶ τῷ ποταμῷ τὸ οὔνομα· ἐσβάλλει δὲ οὗτος ἐς τὸν Εὐφρήτην ποταμὸν τὸ ῥέεθρον. Οὗτος ὦν ὁ Ἶς ποταμὸς, ἅμα τῷ ὕδατι θρόμβους ἀσφάλτου ἀναδιδοῖ πολλοὺς, ἔνθεν ἡ ἄσφαλτος ἐς τὸ ἐν Βαβυλῶνι τεῖχος ἐκομίσθη. i. e. *Est verò alia urbs, quæ distat octo dierum itinere à Babylone; Is nomen est ipsi; ubi est fluvius haud magnus; Is & fluvio nomen; influit autem hic in Euphratem fluvium. Hic fluvius Is una cum aqua multos reddit asphalti grumos, unde asphaltus in Babylonis murum comportata fuit.*

21 Ἔνθα

Ἔνθα καὶ ποταμὸς Ἶς.[21] Ἔνθεν ἡ ἄσφαλτος ἐν δὲ A
* Τεῖχος ἐκομίσθη.

Ubi etiam fluvius Is: unde asphaltus......
..... *Murum portatus est.*

ΙΣΑΥΡΙΑ[22], μεταξὺ Λυκαονίας καὶ Κιλικίας, πρὸς τῷ Ταύρῳ. [23] Χάραξ δὲ θηλυκῶς καὶ πόλις, καὶ τὸ ἐθνικὸν, Ἰσαυρεὺς, καὶ Ἴσαυρος. B

ISAURIA, inter Lycaoniam, & Ciliciam ad Taurum. Charax verò fœm. gen. & urbs, & gentile, Isaureus, & Isaurus.

ΙΣΒΟΣ, Ἰσαυρίας πόλις. Τὸ ἐθνικὸν Ἰσβώτης, ὡς Μαλλὸς Μαλλώτης.

ISBUS, Isauriæ urbs. Gentile, Isbotes, ut Mallus, Mallotes.

ΙΣΕΙΟΝ[24], πόλις Αἰγύπτου, ἀπὸ Ἴσιδος. Οἱ οἰκοῦντες, μετάβολοι· τοιοῦτοι γὰρ ἦσαν. [25] Προπερισπᾶται δὲ, ὡς Ἱρεῖον, καὶ C Νεμεσεῖον, καὶ τὰ ὅσα μὴ τῆς γενικῆς τὸ δ ἐφύλαξαν τεμενικῶν· τοιοῦτος γὰρ ὁ τύπος. Πωλοῦσι δὲ μόνοις τοῖς ἐμπόροις ἀθρόα τὰ φορτία, παρὰ τῶν τεχνιτῶν ἀγοράζοντες αὐτὰ κατ᾽ ὀλίγα, καὶ κοτυλίζουσι τοῖς ἐγχωρίοις. D

ISEUM, urbs Ægypti, ab Iside. Incolæ, *metaboli*, i.e. *mutabiles*: Tales enim erant. Notatur cum accentu circumflexo in penultima, ut Hireum, Nemeseum, & quæcumque nomina lucorum, quæ genitivi *d* non servant. Hujusmodi enim est typus; solis verò mercatoribus coacervatim vendunt merces, eas ab artificibus singulatim ementes ac indigenis particulatim vendunt.

ΙΣΗΠΟΣ, ἔθνος Σκυθικὸν· Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ.

ISEPUS, gens Scythica, Hecatæ. Europa.

ΙΣΘΜΟΣ[26], ἡ Ἁλικαρνασσὸς τῆς Καρίας πόλις. [27] Ὁ πολίτης, Ἴσθμος. [28] Ἔστι καὶ Κορίνθου ἰσθμὸς, ἐν ᾧ Ἴσθμιος ὁ Ποσειδῶν· E καὶ νίκη

ISTHMUS, Halicarnassus Cariæ urbs. Civis, Isthmus. Est & Corinthi Isthmus, in qua Neptunus Isthmius, & victoria Isthmias, & fœ-

21 Ἔνθεν ἡ ἄσφαλτος ἐν δὲ * τεῖχος ἐκομίσθη.] Sunt verba Herodoti lacunosa quæ ex ipsius lib. 1. c. 179. sic supplebis: ἔνθεν ἡ ἄσφαλτος ἐς τὸ ἐν Βαβυλῶνι τεῖχος ἐκομίσθη. i.e. *Unde asphaltus in Babylonis murum comportata fuit.*

22 Ἰσαυρία, μεταξὺ Λυκαονίας, καὶ Κιλικίας, πρὸς τῷ Ταύρῳ.] Isauria, regio minoris Asiæ inter Lycaoniam & Ciliciam ad Taurum montem, quæ memoratur inter alios Constant. Porphyrogenetæ Them. lib. 1. Ptolemæo lib. 5. c. 4. Quam *P. Servilius* in ditionem Romanorum redegit, ideo *Isaurici* cognomentum meruit, autore Strabone lib. 12. unde Claudianus lib. 1. in Eutropium:

Indomitos curru Servilius egit Isauros.

Qui olim piraticam exercuerunt; quo usque Pomp. Magnus prædonum receptacula diruit, & mille trecentas scaphas & amplius combussit, autore eodem Strabone lib. 14. Regioni ab urbe cognomine nomen impositum videtur, quæ Straboni & Ptolemæo libris citatis *Isaura* dicitur; eam postea Claudius imperator, colonia eo deducta, de nomine suo *Claudiopolin* vocavit, autore Ammiano Marcellino lib. 14. Eadem etiam *Isauropolis* vocata fuit, nunc corrupto parum nomine *Saura* vocatur, teste Thev.

23 Χάραξ δὲ θηλυκῶς, καὶ πόλις, καὶ τὸ ἐθνικὸν Ἰσαυρεὺς, καὶ Ἴσαυρος.] Inquit Characem usurpasse fœm. gen. Gentile pro urbis nomine. Sic etiam accepit ex nostris Florus, cujus verba ex ejus lib. 3. c. 6. sunt: *Interim dum populus Romanus per diversa terrarum distractus est, Cilices invaserant maria: sublatisque commerciis, rupto fœdere generis humani, sic maria bello, quasi tempestate, præcluserant. Audaciam perditis, furiosisque latronibus dabat inquieta Mithridatis preliis Asia: dum sub alieni belli tumultu, exterique regis invidia, impunè grassantur. Ac primum duce Isidoro, contenti proximo mari, Cretam inter, atque Cyrenas, Piræeum & Achaïam, sinumque Maleum, quod à spoliis* Aureum *ipsi vocavere, latrocinabantur, missusque in eos Publius Servilius, quamvis leves, & fugaces myoparonas, gravi & Martia classe turbaret, non incruenta victoria superat. Sed nec mari submovisse contentus, validissimas urbes eorum, & diutina præda abundantes, Phaselin, & Olympon evertit, Isaurumque ipsam, arcem Ciliciæ: unde conscius sibi magni laboris,* Isaurici *cognomen adamavit. Non ideo tamen tot cladibus domiti, terra se continere potuerunt, sed ut quædam animalia, quibus aquam, terramque incolendi gemina natura est, sub ipso hostis recessu impatientes soli, in aquas suas resiluerunt, & aliquanto latius, quam prius. Sic ille quoque antè felix, dignus nunc victoria Pompeius visus est, & Mithridaticæ provinciæ facta accessio. Ille dispersam toto mari pestem semel, & in perpetuum volens extinguere, divino quodam apparatu aggressus est, &c.* De Cilicibus narrat Florus, quod alii de Isauris.

24 Ἰσεῖον, πόλις Αἰγύπτου, ἀπὸ Ἴσιδος.] Iseum, urbs, Ægypti ab *Iside*, id est, *Cerere*, Straboni lib. 17. Ἴσιδος ἱερὸν, id est, *Isidis fanum* vocatur, Plinio lib. 5. c. 10. Isidis oppidum.

25 Προπερισπᾶται δὲ, ὡς ἱερεῖον, καὶ Νεμεσεῖον, &c.] Iseion accentu circumflexo in penultima notatur, ut omnia lucorum seu templorum nomina, quæ genitivi literam *d* non servant, juxta autoris nostri sententiam: ἀπὸ Ἴσιδος enim dicitur Ἰσεῖον, sed *d* literam non servat.

26 Ἴσθμος, ἡ Ἁλικαρνασσὸς τῆς Καρίας.] Inquit Halicarnassum (ut plurimum hujusmodi nomina per duplex *s* scribuntur) *Isthmum* vocatam fuisse, de quo egit in Ἁλικαρνασσός.

27 Ὁ πολίτης, Ἴσθμος.] Lege Ἴσθμιος, *Isthmius* enim dicebatur Neptunus ab Isthmo Corinthi, ubi colebatur, utriusque verò oppidanus Ἴσθμιος dicitur.

28 Ἔστι καὶ Κορίνθου ἰσθμός.] Est & Corinthi Isthmus. Isthmus est terra angusta inter duo maria, cui opponitur πορθμὸς, i.e. *fretum*. Est enim breve mare inter duas terras, sed Isthmus κατ᾽ ἐξοχὴν dicebatur *Corinthiacus*, qui etiam *Peloponnesiacus*, & *Achaicus*, quod Corinthum comprehenderet Peloponnesus, & utrasque Achaïa. Ille autem Ægæum mare ab Ionio dirimebat, in cujus faucibus sita erat Corinthus, quæ ideo ab Horatio Carm. lib. 1. Od. 7. *bimaris* vocatur:

Laudabunt alii claram Rhodon, aut Mitylenen
Aut Ephesum, bimarisve Corinthi
Mœnia.

Isthmum perfodere destinaverat Julius Cæsar, necnon Caligula, utriusque testis est Suet. in Cæsare c. 44. in Caligula c. 21. quin etiam Nero id aggressus prætorianos pro concione ad inchoandum opus cohortatus est, tubaque signo dato, primus rastello humum effodit, & corbulæ congestam humeris extulit, eodem autore in Nerone c. 19. Id etiam alii tentarunt, sed omnes irrito successu, unde dimanavit adagium, *Isthmum perfodere*, de eis dici solitum, qui magno conatu, sed irrito eventu aliquid moliuntur. Hoc in Isthmo præcipue colebatur Neptunus, ideo *Isthmius* dictus, atque in ejus honorem singulis quoque annis certamina celebrabantur, quæ *Isthmia* vocabantur, quorum victoria *Isthmias* dicebatur, ut inquit noster; fuere autem ludi Isthmici ex quatuor Græcorum celeberrimis, qui ne excisa quidem Corintho à Mummio intermissi fuere, victori corona dabatur ex pinu, Delphicis è lauro, Olympicis ex oleastro, Nemeis ex apio, teste Pausania lib. 8.

29 Ἰσω-

καὶ νίκη Ἰσθμίας· καὶ Ἰσθμιάδες σπονδαί. Λέγονται καὶ Ἰσθμιῶται. A

& fœdera Isthmiades. Incolæ etiam dicuntur *Isthmiotæ*.

ΙΣΙΝΔΟΣ [29], πόλις Ἰωνίας. [30] Ὁ πολίτης, Ἰσίνδιος ἐνετίτας, λέγεται, καὶ Ἰσινδα. Τὸ ἐθνικὸν, Ἰσίνδιος· καὶ χωρίον Ἰσινδία, καὶ Ἴσινδα. B

ISINDUS, urbs Ioniæ. Civis, Isindius, Enetitas, dicitur etiam Isindia. Gentile, Isindius. Est & regio Isindia, & Isinda.

ΙΣΜΑΗΛΑ [31], τῆς Ἀραβίας χωρίον. Οἱ οἰκοῦντες, Ἰσμαηλῖται.

ISMAELA, Arabiæ regio. Incolæ, Ismaëlitæ.

ΙΣΜΑΡΟΣ [32], πόλις Θρᾴκης τῶν Κικόνων· Ὅμηρος. Ὁ πολίτης, Ἰσμάριος, καὶ Ἰσμαρικὸς τὸ κτητικόν. Ἔστι καὶ Ἰσμαρὶς λίμνη· C Ἡρόδοτος ζ.

ISMARUS, urbs Thraciæ Ciconum, Homerus. Civis, Ismarius, poss. Ismaricus. Est & Ismaris lacus, Herodot. lib. 6.

ΙΣΜΗΝΗ [33], ἡρωῒς, καὶ κώμη Βοιωτίας. Ὁ κωμήτης, Ἰσμήνιος, καὶ Ἰσμηναῖος, καὶ Ἰσμηνεύς, καὶ Ἰσμηνίτης. [34] Ἔστι καὶ Ἰσμηνὸς ποταμὸς Βοιωτίας, ἀφ᾽ οὗ Ἰσμήνιος Ἀπόλλων. D Καὶ Ἰσμηνία.

ISMENE, heroïna, & vicus Bœotiæ. Qui vicum incolit, Ismenius, & Ismenæus, & Ismeneus, & Ismenites. Est & Ismenus fluvius Bœotiæ, à quo Ismenius Apollo, & Ismenia.

ΙΣΠΑΝΙΑΙ [35], δύο τῆς Ἰταλίας ἐπαρχίαι· ἡ μὲν μεγάλη, ἡ δὲ μικρά. [36] Ἐκλήθη δὲ καὶ Ἰβηρία, καὶ Παννωνία.

ISPANIÆ, duæ Italiæ præfecturæ, una quidem magna, alia verò parva. Vocata verò fuit, & *Iberia*, & *Pannonia*.

ΙΣΣΑ [37], πόλις ἐν Λέσβῳ, κληθεῖσα E Ἱμέρα. Εἶτα, Πελασγία καὶ Ἴσσα, ἀπὸ τῆς Ἴσσης τῆς Μάκαρος. [38] Ἔστι καὶ νῆσος πόλιν ὁμώνυμον ἔχουσα κατὰ Δαλματίαν, καὶ Ἰλλυρίαν. Ἔστι

ISSA, urbs in Lesbo, vocata *Himera*, postea *Pelasgia*, & *Issa* ab Issa Macaris filia. Est & insula juxta Dalmatiam, & Illyriam, quæ urbem ejusdem nominis habet. Est & fœm. genere

29 Ἴσινδος, πόλις Ἰωνίας.] Isindus, urbs Ioniæ, quæ etiam *Isinda* dicebatur. Hujus urbis nulla apud alios, quod sciam, fit mentio, nisi fortè sit, quæ in Excerptis legationibus ex Polybii historiis c. 31. dicitur Ἴσιονδα, ac Cariæ adscribitur, parum interest, quod noster Ioniæ, Polybius Cariæ attribuat. Regiones enim quæ erant in Asia minori, seu ut cum Ptolemæo loquar ἐν τῇ ἰδίως Ἀσίᾳ erant inter se finitimæ, ut videre est ex eodem Ptolemæo lib. 5. c. 2.

30 Ὁ πολίτης, Ἰσίνδιος, ἐνετίτας.] Τὸ ἐνετίτας est lectionis monstrum, ac si nobis licet Andabatarum more pugnare, sic jugulandum est, ὁ πολίτης, Ἰσίνδιος καὶ Ἰσινδίτης, i. e. *civis Isindius & Isindites.* Sic quippe amat loqui Stephanus. Per incuriam enim vel transcriptoris, vel typographi puto illud irrepsisse. Non nego ad hujusmodi loca aliquid aliquando posse conferre manuscriptos codices, sed eos habuisse non tantum adderet pretii observationibus nostris:

Quale manus addunt ebori decus, aut ubi flavo
Argentum, Pariusve lapis circumdatur auro.

31 Ἰσμαήλα, τῆς Ἀραβίας χωρίον.] Ismaëla, Arabiæ oppidum, seu regio, utrumque significat τὸ χωρίον, cujus incolæ, Ismaëlitæ, & regio, & incolæ nomen adepti sunt ab Ismaële Abrahami filio ex Agar ancilla, à qua etiam *Agareni* dicuntur; *Saraceni* etiam vocantur, sed non à Sara ejusdem Abrahami uxore, etsi hoc cognomento gloriantur, sed à verbo Saraca, vel à Saraca regione, ut inquit noster in Σάρακη, verbum Saraca Arabice significat *latrocinari.* Erat enim gens latrociniis dedita, Ismaëla verò urbs Persidis memoratur Teixeiræ lib. 2. c. 55.

32 Ἴσμαρος, πόλις Θρᾴκης τῶν Κικόνων.] Ismarus, urbs Thraciæ Ciconum ex Homero, apud quem memoratur Odyss. 9. v. 40. & 198. erat etiam ejusdem Thraciæ mons: qui plurativo num. & neut. gen. *Ismara* dicitur Virg. Georgic. lib. 2.

— Juvat Ismara Baccho
Conserere, atque olea magnum vestire Taburnum.

Idem sing. num. usurpavit Ecloga 6.

Nec tantum Rhodope miratur, & Ismarus Orphea.

Urbem sua ætate *Maroneam* dici autor est Hesych. in Ἴσμαρος, inter quam & Strymam lacus erat nomine *Ismaris*, teste Herodot. lib. 7. c. 109.

33 Ἰσμήνη, ἡρωῒς, καὶ κώμη Βοιωτίας.] Ismene, heroina, & pagus Bœotiæ; heroina fuit Oedipi filia, ut est in fabulis, pagus memoratur Æliano de Varia historia lib. 12. c. 57. cui *Ismenon* dicitur.

34 Ἔστι καὶ Ἰσμηνὸς ποταμὸς Βοιωτίας ἀφ᾽ οὗ, &c.] Est & Ismenus, fluvius Bœotiæ, à quo *Ismenius* Apollo dicebatur; sed fluvius ab Ismeno Apollinis filio *Ismenus* dictus est, cum prius *Ladon* nuncuparetur, autore Pauf. lib. 9. memoratur etiam Plutarcho de fluminibus.

35 Ἰσπανίαι, δύο τῆς Ἰταλίας ἐπαρχίαι.] Ispaniæ duæ Italiæ eparchiæ, id est, præfecturæ, (nomina quæ incipiunt à *jota* aliquammulta eorum apud antiquos scriptores sine aspiratione inveniuntur, quæ apud alios cum aspiratione scribuntur) Stephani mens est, Hispanias à Romanis in duas præfecturas majorem & minorem divisas fuisse. Ideo eas vocat *Italiæ præfecturas.*

36 Ἐκλήθη δὲ καὶ Ἰβηρία, καὶ Παννωνία.] Hispaniam vocatam quoque fuisse *Iberiam* & *Pannoniam* inquit: ultimum cognomen, apud neminem, quod sciam memoratur, pro quo *Pania* legendum esse censeo. Plinius enim lib. 3. c. 1. Plutarchus in Nilo, & ex his Mariana de Rebus Hispaniæ lib. 1. c. 12. autores sunt, Ispaniam primo vocatam fuisse *Paniam* à Pane, quem Liber pater Ispaniæ præfectum reliquit, ac cum ignaros Stephani transcriptores id lateret pro Πανία, substituerunt Παννωνία, de qua videsis, quæ in Ἰβηρίᾳ annotavimus.

37 Ἴσσα, πόλις ἐν Λέσβῳ, &c.] Issa, urbs in Lesbo insula, nomen adepta ab Issa Macaris filia, cujus meminit Strabo lib. 1. Ipsa etiam Lesbus vocata fuit *Issa*, ut idem eodem libro tradit. Quod si à Phœnicibus, huic urbi nomen inditum fuit; qui in omnibus pene interni maris insulis stationes habebant, ac urbibus è lingua sua nomina imponebant, quæ erat Hebrææ veluti dialectus quædam, ut videre est, ex Plauti Pœnulo, ex Sam. Petit. Miscellaneis lib. 2. c. 1. ex Sam. Bocharti parte 2. lib. 2. c. 6. à Phœnicum lingua hujus urbis etymologia eruenda est. אישה *isah* enim Hebraïce *viraginem* sonat.

38 Ἔστι καὶ νῆσος πόλιν ὁμώνυμον ἔχουσα, &c.] Issa, insula urbem cognominem habens, inter Dalmatiam & Illyriam, Syracusanorum coloniam, memoratur Marciano Heracleotæ in Periegesi, quam Strabo lib. 7. Ptol. lib. 2. c. 17. celebrat.

39 Πηγαὶ

Ἔστι καὶ θηλυκῶς Ἰσσεύς, ἐπὶ τῆς Λέσβου, [39] παρὰ Παρθενίῳ ἐν Ἡρακλεῖ.

Ἰσσηδόνες [40], ἔθνος Σκυθικόν· Ἑκαταῖος Ἀσίᾳ. Ἀλκμὰν δὲ μόνος Ἀσσηδόνας αὐτούς φησιν. Εὑρίσκεται δὲ ἡ δευτέρα παρ' ἄλλοις διὰ τοῦ ε. Λέγονται καὶ Ἴσσιδοι τρισυλλάβως. [41] Ἔστι καὶ Ἰσσηδὼν πόλις.

Ἰσσός [42], πόλις μεταξὺ Συρίας καὶ Κιλικίας, ἐν ᾗ Ἀλέξανδρος Δαρεῖον ἐνίκησεν. Ἣ ἐκλήθη διὰ τοῦτο Νικόπολις ἀπ' αὐτοῦ. [43] Καὶ ὁ Ἰσσικὸς κόλπος. Ὁ πολίτης Ἰσσαῖος, ὡς Νεῖλος Νειλαῖος. [44] Ἐκεῖ δὲ καὶ ποταμὸς Πιναρὸς ὀνομαζόμενος.

Ἰσσώριον [45], ὄρος τῆς Λακωνικῆς, ἀφ' οὗ ἡ Ἄρτεμις Ἰσσωρία. Τὸ ἐθνικὸν, Ἰσσώριος.

Ἱστίαια [46], πόλις Εὐβοίας. Ὅμηρος,

— Πολυστάφυλόν τ' Ἑστίαιαν.

ἡ δὲ διὰ τοῦ ι Ἰωνικὴ γραφή ἐστι. [47] Νῦν δὲ καλεῖται Ὠρωπός. Ὁ πολίτης, Ἱστιαιεύς. Ἔφορος δὲ τὸ ἐθνικὸν Ἑστιαῖός φησι. [48] Καὶ Ἱστιώτης, τῆς Θετταλικῆς. Τῆς δὲ Εὐβοίας, διάφορος κατὰ τὴν γραφὴν, καὶ διὰ τοῦ ι, καὶ διὰ τοῦ ε ψιλοῦ.

Ἰστός [49], νῆσος Λιβύης, Οὐδενόη λεγο-

genere Isseus, de Lesbo [*dictum*] apud Parthenium in Hercule.

ISSEDONES, populi Scythici, Hecatæ. Asia, Alcman verò Solus *Assedones* eos vocat. Invenitur secunda apud alios per *e*. Dicuntur, etiam *Issidi* per tres syllabas. Est & Issedon urbs.

ISSOS, urbs inter Syriam & Ciliciam, ubi Alexander Darium vicit, quæ propterea *Nicopolis* ab eo vocata fuit. Est & Issicus sinus. Civis, Issæus, ut Nilus, Nilæus; illic verò est etiam fluvius *Pinarus* vocatus.

ISSORIUM, mons Laconicæ, à quo Diana Issoria. Gentile, Issorius.

ISTIÆA, urbs Eubœæ, Hom.

— *Multas habentem uvas Hestiæam.*

Scriptura verò per *i* Ionica est: nunc verò vocatur *Oropus*. Civis, Histiæeus. Ephorus verò gentile, Hestiæus inquit, & Histiotes, Thessalicæ. Histiææ verò Eubœæ gentile, differens est scriptura, & per *i*, & per *e* psilon.

ISTUS, insula Libyæ, *Udenoë* dicta à Liby-

39 Παρὰ Παρθενίῳ, ἐν Ἡρακλεῖ.] Parthenius fuit Poëta, cujus lectione delectabatur Tiberius Nero Cæsar, autore Suet. in vita Tiberii c. 70. de quo videsis commentariolum nostrum autorum, quos ad testimonium vocat Stephanus.

40 Ἰσσηδόνες, ἔθνος Σκυθικόν.] Issedones, gens Scythica, quos Ptolemæus lib. 6. c. 16. locat in Serica. Serica autem regio erat finitima Scythiæ extra Imaum montem, autore eodem Ptolemæo libro capiteque citato.

41 Ἔστι καὶ Ἰσσηδὼν πόλις.] Innuit Issedonem fuisse urbem Issedonum, quam Ptolemæus locat in Scythia extra Imaum montem lib. 6. c. 15. cum Issedones locet in Serica, ut ex nota præcedenti apparet, sed ipse etiam aliam Issedonem locat in eadem Serica. Ergo juxta Ptolemæum duæ fuere Issedones, scilicet Scythiæ extra Imaum montem, & Sericæ, alteram vocat ille *Scythicam*, alteram *Sericam*.

42 Ἰσσὸς, πόλις μεταξὺ Συρίας καὶ Κιλικίας.] Issus, urbs inter Syriam & Ciliciam, victoria Alexandri adversus Darium celebris, quæ propterea ab ipso *Nicopolis*, ac si diceres *Victoriæ-urbs* vocata-fuit, ut inquit noster; sed Straboni Issus & Nicopolis diversæ sunt urbes. Ita enim ille lib. 14. Μετὰ δὲ Αἰγαίας Ἰσσὸς, πολίχνιον ὕφορμον ἔχον καὶ ποταμὸς Πίνδος. Ἐνταῦθα ὁ ἀγὼν συνέπεσεν Ἀλεξάνδρῳ, καὶ Δαρείῳ· καὶ ὁ κόλπος εἴρηται Ἰσσικὸς· ἐν αὐτῷ δὲ πόλις Ῥωσὸς, καὶ Μυρίανδρος ἑτέρα πόλις, καὶ Ἀλεξάνδρεια, καὶ Νικόπολις, καὶ Μόψου ἑστία· καὶ αἱ Πύλαι λεγόμεναι, ὅριον Κιλίκων τε καὶ Σύρων. i. e. *Post Ægæas verò Issus est, oppidulum navium-stationi-aptum habens, & fluvius Pindus. Ibi accidit certamen Alexandro & Dario; & sinus dicitur* Issicus; *in eodem autem est urbs Rhosus & Myriandrus alia urbs, & Alexandria, & Nicopolis, &* Mopsu hestia [*i.e.* Mopsi focus *seu* lares] *& quæ* Pylæ [Portæ] *dicuntur, limes Cilicum & Syrorum.* Diversas etiam urbes facit Ptol. Issum & Nicopolim lib. 5. c. 8. Marcus etiam T. Cic. apud Issum *Imperator* appellatus fuit, ut ipse de se refert Epist. ad C. Curionem & alios lib. 2. Epist. 10. & lib. 5. Epist. ad Atticum Epist. 20. gloriatur se habuisse eadem castra, quæ olim Alexander. *Castella munitissima, nocturno Pontini adventu, nostro matutino, cepimus, incendimus.* Imperatores *appellati sumus. Castra paucos dies habuimus, ea ipsa, quæ contra Darium habuerat apud Issum Alexander, imperator haud paulò melior, quam aut tu, aut ego.*

43 Καὶ ὁ Ἰσσικὸς κόλπος.] Ab Isso nomen accepit Issicus sinus, ab aliis *sinus Pamphylius* à regione Pamphylia, quam alluit, dicitur. Memoratur inter alios Straboni lib. 14. Ptolemæo lib. 5. c. 8. Constant. Porphyrogenetæ de Them. lib. 1. Them. 13.

44 Ἐκεῖ δὲ καὶ ποταμὸς Πιναρὸς ὀνομαζόμενος.] Pro ποταμὸς Πιναρὸς existimo legendum ποταμὸς Πίνδος, Sic enim vocatur apud Strabonem, cujus verba adduximus nota 39. præcedenti.

45 Ἰσσώριον, ὄρος τῆς Λακωνικῆς, &c.] Issorium, mons Laconicæ, à quo Diana *Issoria*, quæ ibi colebatur; Hesychio Ἰσσωρία dicitur non solum *Diana*, sed etiam festum in ejus honorem, & locus in Sparta.

46 Ἱστίαια, πόλις Εὐβοίας.] Histiæa, urbs Eubœæ ex Homero cujus affert hemistichium, quod legitur Il. 2. v. 537. de qua videsis, quæ in Ἑστίαια annotavimus.

47 Νῦν δὲ καλεῖται Ὠρωπός.] Lege Ὠρεός. Ex Strabonis enim lib. 10. & ex Pausaniæ lib. 7. quorum verba adduximus in Ἑστίαια, constat Hestiæam prius vocatam fuisse Ὠρεὸν, ac deinde Ἑστίαιαν.

48 Καὶ Ἱστιώτης, τῆς Θετταλικῆς.] Hæc sic puto legenda, καὶ Ἱστιαιώτης, τῆς Θετταλικῆς μοίρας, i.e. *& Histiæotes, Thessalicæ portionis.* Ἑστιαιῶτις enim seu Ἱστιαιῶτις erat pars quædam Thessaliæ ex quatuor, in quas dividebatur, ut apparet ex Strabonis lib. 9. de quibus suo loco; nostram conjecturam confirmat Eust. ad Il. 2. v. 537. cujus sunt verba: Ὕστερον δέ, φασιν, ἐκλήθη αὕτη Ὠρεός. Ὁ πολίτης ταύτης Ἱστιαιεύς. Ὁ δὲ τῆς Θεσσαλικῆς Ἱστιαίας πολίτης, Ἱστιαιώτης. i. e. *Postea verò, dicunt, vocata fuit ipsa* [Histiæa] Oreus; *Civis hujus Histiæeus; Thessalicæ verò Histiææ civis, Histiæotes.*

49 Ἰστὸς, νῆσος Λιβύης, Οὐδενόη λεγομένη, &c.] Istus, insula Libyæ, à Libybus Udenoë, à Phœnicibus *Cellararsath* dicta. Udenoë fortean est eadem, quæ Stephano suo loco dicitur Εὐδείπνη, Cellararsath verò est corruptum nomen ex Hebræa lingua, in qua קלע *Kela* significat *cortinam, velum*, & ערשת *arsath* sonat *lectum*, forma constructa ex ערשה *arsah*, unde Hamos c. 6. v. 4. dicitur ערשותם *arsotham*, i.e. *lectis-eorum*. Sic enim vocata fuit à Phœnicibus hæc insula, ut inquit noster, quod esset *navi*, i.e. *velo navis*, similis; illa autem literarum ar repetitio ex nominis

λεγομένη ὑπὸ Λιβύων, ὑπὸ δὲ Φοινίκων Κελλαραρσάθ, ὃ ἑρμηνεύεται Ἰστωνίς· νηῒ γάρ ἐστι παραπλήσιος. Τὸ ἐθνικὸν, Ἴστιος, τῷ λόγῳ τῶν εἰς ος δισυλλάβων ἐπὶ νήσων, Ἴμβριος, Ἄνδριος. A

ἸΣΤΡΙΆ 50, χώρα κατὰ τὸν Ἰώνιον κόλπον. Οἱ οἰκοῦντες, Ἴστροι καὶ Ἴστριοι. B

ἸΣΤΡΙΑΝΆ 51, πόλις περὶ τὴν Περσικὴν θάλασσαν, ὡς Μαρκιανὸς ἐν περίπλῳ αὐτῆς. Τὸ ἐθνικὸν Ἰστριανηνὸς, ἢ Ἰστριανίτης. C

ἸΣΤΡΟΙ 52, ἔθνος ἐν τῷ Ἰονίῳ κόλπῳ· Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ. Τὸ ἐθνικὸν καὶ κτητικὸν, Ἰστρικὸν, ὡς τὸ Ταῦροι Ταυρικός.

ἼΣΤΡΟΣ, πόλις Κρήτης, ἣν Ἀρτεμίδωρος Ἰστρῶνά φησι. 53 Δευτέρα πόλις Ἴστρος, ἐν τῷ Πόντῳ. D Τὸ ἐθνικὸν, Ἴστριος, καὶ Ἰστριεύς. Ἀρριανὸς δὲ Ἰστρίαν, ὡς Ὀλβίαν αὐτήν φησι. Τὸ ἐθνικὸν, ταὐτὸν Ἰστριανὸς, ὡς Ὀλβιανός· καὶ κατὰ τροπὴν Ἰστριηνὸς λιμὴν, καὶ Ἰστριανὶς θηλυκῶς. Τρίτη, νῆσος πόλιν E ὁμώνυμον ἔχουσα, κατὰ Τριόπιον τῆς Κνιδίας. Τετάρτη, πόλις τῆς Ἰαπυγίας, ὡς Ἔφορος εἰκοστῷ ἐννάτῳ.

ἸΣΤΩΝΗ 54, ὄρος προσεχὲς τῇ Κερκύρᾳ· Θουκυδίδης τρίτῃ. Τὸ ἐθνικὸν, Ἰστω- F ναῖος, ὡς Τορωναῖος.

ἸΤΑΛΙΆ 55, ἡ χώρα ἀπὸ Ἰταλοῦ· 56 ἡ πρὶν

Libybus, à Phœnicibus verò *Cellararsath*, quod interpretatur *Istonis*, navi enim similis est. Gentile, Istius, ratione nominum disyllaborum insularum in *os*, ut Imbrius, Andrius.

ISTRIA, regio juxta Ionium sinum. Incolæ, Istri, & Istrii.

ISTRIANA, urbs circa Persicum mare, ut Marcianus in Periplo ipsius. Gentile, Istrianenus, vel Istrianites.

ISTRI, populi in Ionio sinu Hecatæ. Europa. Gentile & possessivum, *Istricus*, ut Tauri, Tauricus.

ISTRUS, urbs Cretæ, quam Artemidorus *Istronem* vocat, secunda urbs Istrus, in Ponto. Gentile, Istrius, & Istrieus. Arrianus verò *Istriam* ut Olbiam eam vocat. Gentile, idem, Istrianus, ut Olbianus, ac verso *a* in eta, Istrienus portus. Est & Istrianis fœm. genere. Tertia, insula urbem ejusdem nominis habens, juxta Triopium Cnidiæ. Quarta, urbs Iapygiæ, ut Ephorus lib. 29.

ISTONE, mons finitimus Corcyræ, Thucyd. lib. 3. Gentile, Istonæus, ut Toronæus.

ITALIA, regio, ab Italo, quæ prius Au-

nominis ignorantia proculdubio procedit, quin etiam errorem inesse puto in nomine Græco Ἰστωνίς, pro quo legendum ἱστὸν νεὼς, i.e. *velum navis*; obiter notandum ἱστὸς, id est, *velum*, notari spiritu aspero, ac eodem modo scribendum nomen hujus insulæ. Utrumque enim sic scribitur apud Hesych. Ἱστὸς, τὸ ὀρθὸν ξύλον τῆς νεὼς, καὶ τὸ ὑφαντικὸν ἀπὸ τοῦ ἑστάναι, καὶ νῆσος. i.e. *Histos, rectum lignum navis, & textorium à verbo stare, & insula.* Etymologia hujus insulæ, quam affert Bochartus parte 2. Geographiæ sacræ lib. 1. c. 26. & lib. 2. c. 12. ex חבל *chebel*, i. e. *funis*, & ex רפסות *rapsoth*, i. e. *rates*, nullam verisimilitudinem habet, ut vides.

50 Ἰστρία, χώρα κατὰ τὸν Ἰόνιον κόλπον, &c.] Istria, regio juxta Ionium sinum, quæ Italiæ pars judicatur, adhuc nomen retinet, cujus præcipuæ urbes Pola, olim *Pietas Iulia*, Parentium, vulgo *Parenzo*, caput Istriæ, vulgo *capo d'Istria*, olim Ægida, deinde *Iustinopolis*, i. e. *Iustini-civitas*, quod ab imperatore Iustino instaurata fuerit, teste Bunonio ad Cluverii introduct. in univers. Geograph. lib. 3. c. 35. incolæ dicuntur Istri & Istrii. Id nominis scribitur etiam cum aspiratione, quod plurimis nominibus, quæ incipiunt ab *jota*, frequenter accidit. Cujus descriptionem habes apud Ptol. lib. 3. c. 1. apud Plin. lib. 3. c. 19.

51 Ἰστριανὰ, πόλις περὶ τὴν Περσικὴν θάλασσαν.] Istriana, urbs circa mare Persicum memoratur etiam Ptolemæo lib. 6. c. 7.

52 Ἴστροι, ἔθνος ἐν τῷ Ἰονίῳ κόλπῳ.] Istri, seu Istrii, (utroque enim modo reperiuntur hujusmodi populorum nomina) ut Bœoti, Bœotii, Syri, Syrii & alia ejusdem farinæ, sunt populi circa Ionium sinum quorum regio Istria, de qua & ejus incolis egit in Ἰστρία, quare hæc sectio videtur supervacanea.

53 Δευτέρα πόλις Ἴστρος, ἐν τῷ Πόντῳ.] Cum prius memoraverit Istrum urbem Cretæ, cujus altum apud alios silentium, nunc celebrat Istrum urbem in Ponto, quæ Ptolemæo lib. 3. c. 10. dicitur *Istropolis*, de qua ita Plin. lib. 4. c. 11. *Namque Thracia altero latere à Pontico litore incipiens, ubi Ister amnis immergitur, vel pulcherrimas in ea parte urbes habet Istriopolim Milesiorum, Tomos, Calatin, &c.* Amm. Marcellinus lib. 22. c. 19. *Istron* vocat ac quondam potentissimam fuisse civitatem inquit, hodie teste Nigro eam vulgò *Grosseam* barbari appellant. Euseb. Chronic. lib. 1. autor est, conditam fuisse rege Macedonum Argæo.

54 Ἰστώνη, ὄρος προσεχὲς τῇ Κερκύρᾳ.] Istone, mons finitimus Corcyræ, scilicet urbi cognomini insulæ ex Thucydidis lib. 3. cujus subjiciam verba: Ἀναβάντες ἐς τὸ ὄρος τὴν Ἰστώνην, τεῖχος ἐνοικοδομησάμενοι, ἔφθειρον τοὺς ἐν τῇ πόλει, καὶ τῆς γῆς ἐκράτουν. i.e. *Montem Istonem conscenderunt, & muro, id est, castello illic exstructo*, eis qui in *urbe erant multa damna inferebant, agrisque potiebantur.*

55 Ἰταλία, ἡ χώρα, ἀπὸ Ἰταλοῦ.] Italia, regio Europæ notissima & antiquitus Romanorum imperio celeberrima; sic dictam fuisse inquit noster ab *Italo*, quod etiam testatur poëtarum eruditissimus Æneid. lib. 1. v. 534.

Est locus Hesperiam Graii cognomine dicunt
Terra antiqua, potens armis, atque ubere glebæ
Oenotrii coluere viri: nunc fama, minores
Italiam dixisse, ducis de nomine gentem.

Hunc Italum, à quo Italiæ nomen factum est, Arcadum quemdam regem fuisse tradit Thucyd. lib. 6. Εἰσὶ δὲ καὶ νῦν ἔτι ἐν τῇ Ἰταλίᾳ Σικελοὶ, καὶ ἡ χώρα ἀπὸ Ἰταλοῦ βασιλέως τινὸς Ἀρκάδων τοὔνομα τοῦτο ἔχοντος, οὕτως Ἰταλία ἐπωνομάσθη. i.e. *Sunt autem & nunc adhuc in Italia Siculi, & illa regio ab* Italo *rege quodam Arcadum, qui hoc nomen habebat, sic* Italia *cognominata est.*

56 Ἡ πρὶν

[56] ἡ πρὶν Αὐσονία, καὶ Αὐσονίς. Τὸ ἐθνικὸν, Ἰταλὸς, καὶ Ἰταλίς. Ἀπὸ δὲ τῆς Ἰταλίας, τὸ Ἰταλιώτης, ὡς Φθιώτης, [57] καὶ Λικιώτης. [58] Τί δὲ διαφέρει τὸ Ἰταλὸς τοῦ Ἰταλιώτου, ἐν τῷ περὶ Σικελίας εἰρήσεται. Τὸ θηλυκὸν, Ἰταλιῶτις. Καὶ Ἰταλιεὺς, ὡς τοῦ Αὐσονία τὸ Αὐσονιεύς. Καὶ Ἰταλιάζειν ῥῆμα. Καὶ Ἰταλικὸς τὸ κτητικὸν, καὶ Ἰταλιωτικός. [59] Ἔστι καὶ Ἰταλικὸν, χωρίον Σικελίας. [60] Ἔστι καὶ Ἰταλικὴ πόλις Ἰβηρίας. Τὸ ἐθνικὸν, Ἰταλικήσιος. Καὶ Ἰταλικησία ἐκαλεῖτο ἡ χώρα, [61] καὶ Οἰνωτρία, καὶ Ἑσπερία.

ἼΤΑΝΟΣ[62], πόλις ἐν Κρήτῃ, ἀπὸ Ἰτανοῦ Φοίνικος, ἢ τῶν Κουρήτων ἑνὸς μιγάδος. Οἱ πολῖται, Ἰτάνιοι. [63] Ἔστι καὶ ἄκρα.

ἸΤΕΑ[64], δῆμος τῆς Ἀκαμαντίδος φυλῆς. Ὁ δημότης, Ἰταῖος. Ἀνδροτίων δὲ τρισυλλάβως ἔφη.

ἸΤΥΚΗ[65], πόλις Λιβύης, Τυρίων ἄποικος. Τὸ ἐθνικὸν, Ἰτυκαῖος. Ἀφ᾽ οὗ Διονύσιος Ἰτυκαῖος, ῥιζοτομικῶν πρώτῳ.

ἼΤΩΝ,

Ausonia, & Ausonis. Gentile, Italus, & Italis, ab Italia verò fit Italiotes, ut Phthiotes, & Liciotes: in quo verò differat Italus ab Italiotes, quum de Sicilia agemus dicetur. Fœmineum, Italiotis. Dicitur etiam Italieus, ut ab Ausonia, Ausonieus, & *Italiazo* verbum, & Italicus possessiv. & Italioticus. Est & Italicum, regio Siciliæ. Est & Italica, urbs Iberiæ. Gentile, Italicesius, regio vocabatur *Italicesia*, & *Oenotria*, & *Hesperia*.

ITANUS, urbs in Creta, ab Itano Phœnice, vel ab uno Curetum convena. Cives, Itanii. Est & promontorium.

ITEA, populus Acamantidis tribus. Popularis, Itæus, Androtio trisyllabus dixit.

ITYCA, urbs Libyæ, Tyriorum colonia. Gentile, Itycæus, unde Dionysius Itycæus Rizotomicorum primo.

ITON,

56 Ἡ πρὶν Αὐσονία, καὶ Αὐσονίς.] Italia, prius vocata fuit *Ausonia*, & *Ausonis*. His adde & hæc, *Hesperia*, *Saturnia*, *Latium*, *Oenotria*, à vini copia, quibus nominibus poëtæ utuntur, de cujus laudibus referti sunt tam poëtarum, quam historicorum libri. Itaque cum Solino c. 8. possumus dicere: *Sed Italia tanta cura ab omnibus dicta est, præcipue à M. Catone, ut jam inveniri non possit, quod non veterum autorum præsumpserit diligentia, largiter in laudem excellentis terræ materia suppetente, dum scriptores præstantissimi reputant locorum salubritatem, cœli temperiem, ubertatem soli, aprica collium, opaca nemorum, innoxios saltus, vitium, olearumque proventus, ovilia, pecuaria, tot amnes, lacus tantos, bifera violaria, inter hæc Vesuvium flagrantis animæ spiritu vaporantem, tepentes fontibus Bajas, colonias tam frequentes, tam assiduam novarum urbium gratiam, tam clarum decus veterum oppidorum, quæ primùm Aborigines, Aurunci, Pelasgii, Arcades, Siculi, totius postmodum Græciæ advenæ, & in summa victores Romani condiderunt.* De quibus vide Plinium lib. 3. c. 5. Virgilium Georgic. lib. 2. v. 136. His tot bonis vitium masculæ Veneris objiciunt. Italos enim primos necessitate coactos in diutinis bellorum expeditionibus maribus abusos fuisse refert Nicol. Leonicus de Var. Hist. lib. 3. c. 25. sed id vitii ego potius à Græcis crediderim originem trahere, quandoquidem tradit Herodotus lib. 1. c. 135. Persas puerorum quoque indulgere amori à Græcis edoctos, à quibus id vitii in alias irrepsisse gentes verosimile est, etsi vitia sine magistro etiam discuntur.

57 Καὶ Λικιώτης.] Legendum puto καὶ Λυκιώτης, à Lycia.

58 Τί δὲ διαφέρει τὸ Ἰταλὸς τοῦ Ἰταλιώτου ἐν τῷ περὶ Σικελίας εἰρήσεται.] In quo differat *Italus* ab *Italiotes* promittit se dicturum, cum de Sicilia egerit, ego verò nolo illuc remittere lectorem. *Italus* igitur, & *Siculus*, dicitur indigena regionis, *Italiotes* verò & *Siceliotes*, advena, & sic alia hujus formæ nomina.

59 Ἔστι καὶ Ἰταλικὸν χωρίον Σικελίας.] Fallitur epitomator noster. Italicum fuit oppidum Italiæ, non Siciliæ, prius *Corfinium* dictum, autore Strabone lib. 5. Κορφίνιον τὴν τῶν Πελιγνῶν μητρόπολιν κοινὴν ἅπασι τοῖς Ἰταλιώταις ἀποδείξαντες πόλιν, ἀντὶ τῆς Ῥώμης, ὁρμητήριον τοῦ πολέμου, μετονομασθεῖσαν Ἰταλικήν. i. e. *Corfinium Pelignorum metropolin communem omnibus Italiotis designantes urbem, pro Roma, arcem belli nominarunt Italicen.* Terminationem oppidorum ne cura. Diversa enim est apud scriptores, ut sæpe sæpius annotavimus.

60 Ἔστι καὶ Ἰταλικὴ, πόλις Ἰβηρίας.] Italica, Iberiæ urbs, cui orbis terrarum tres debet imperatores, Trajanum, Adrianum, Theodosium. Ex ea quoque ajunt fuisse Silium Italicum; etsi hujus urbis gentile, juxta Stephani sententiam id non adjuvat, cui Ἰταλικήσιος dicitur; eam condidisse Scipionem tradit Mariana de Rebus Hispaniæ lib. 2. c. 23. ex Appiano in Ibericis. Leovegildum Hispaniæ regem instaurasse prodidit Joan. Abbas Biclariensis in suo Chronico, de cujus situ non convenit inter auctores. L. Non. in sua Hispania c. 17. autor est, sitam fuisse eo in loco, qui nunc vulgò Hispanis dicitur *Sivilla la vieja*, verosimile est ex hujus ruinis crevisse Hispalin, quæ nunc vulgò *Sivilla* vocatur.

61 Καὶ Οἰνωτρία, καὶ Ἑσπερία.] Hæc suspicor esse extra suum locum. Hispania enim, si bene memini, numquam vocata fuit *Oenotria*, sed *Hesperia ultima*; Italia & *Oenotria*, & *Hesperia* appellata fuit, ut nota 56. præcedenti annotavimus.

62 Ἰτανὸς, πόλις ἐν Κρήτῃ.] Itanus urbs Cretæ memoratur Ptolemæo lib. 4. c. 17. Herodoto lib. 4. c. 151.

63 Ἔστι καὶ ἄκρα.] Itanum promontorium memorat Plin. lib. 4. c. 12.

64 Ἰταῖος.] Lege Ἰτεαῖος. Id enim ratio formæ ab Itea exigit, ac quæ sequuntur, sic sunt legenda: Ἀνδροτίων δὲ τρισυλλάβως ἔφη, Ἰταῖος.

65 Ἰτύκη, πόλις Λιβύης, Τυρίων ἄποικος.] Ityce Græcis, Utica Latinis fuit urbs Libyæ Tyriorum colonia, ut inquit noster, quod inter alios testantur Justin. lib. 18. c. 4. Velleius Paterculus lib 1. c. 2. Ejus quoque nomen *Tyriam*, i. e. *Phœniciam* originem redolet. עתיק *athik* enim Hebraïce est *antiquus* & formâ fœminina עתיקא *athica*, *antiqua*, unde parum corrupto nomine Græcis *Ityce*; Latinis *Utica*; cujus etymologiam expressit Sil. Italicus lib. 3.

Proxima Sidoniis Utica est effusa maniplis
Prisca situ, veteresque ante arces condita Byrsæ.

Fuit urbs maritima, de qua sic Strabo lib. 17. Ἡ δὲ Ἰτύκη δευτέρα μετὰ Καρχηδόνα τῷ μεγέθει, καὶ τῷ ἀξιώματι· καταλυθείσης δὲ τῆς Καρχηδόνος, ἐκείνη ἦν ὡς ἂν μητρόπολις τοῖς Ῥωμαίοις, καὶ ὁρμητήριον πρὸς τὰς ἐν Λιβύῃ πράξεις, &c. i. e. *Utica verò & magnitudine, & dignitate secunda post Carthaginem: & hac excisa illa fuit sicut metropolis Romanis & arx ad res in Africa gerendas.* In eodem sinu sita erat, in quo Carthago, ad alterum ex promontoriis, quæ sinum faciebant, à qua unius diei erat præternavigatio, autore Scylace in Καρχηδών. In ea Cato necem sibi conscivit, teste Mela lib. 1. c. 7. *Urbes Utica, & Carthago, ambæ inclytæ, ambæ à Phœnicibus conditæ, illa fato Catonis insignis, hæc suo.* Nonnulli putant esse, quæ *Biserta* hodie vulgò dicitur.

Ἴτων[66], πόλις Θεσσαλίας. A

— Ἰτῶνά τε μητέρα μήλων.

Οἱ ἐγχώριοι ὀξυτόνως αὐτὴν φασιν Ἰτών. Τινὲς δὲ Σιτῶνα αὐτὴν φασι, διὰ τὸ σιτοφόρον. Λέγεται καὶ ἡ Ἴτωνος, ἀπὸ Ἴτωνος ἥρωος ἀφ' οὗ καὶ Ἰτωνία ἡ Ἀθηνᾶ, ἥτις καὶ Ἰτώνη, Ἰτωναῖος, B καὶ Ἰτωναία ἡ Ἀθηνᾶ. Ἔστι καὶ πόλις Ἰτώνη ἐν Ἠπείρῳ, καὶ Ἰταλίας, καὶ Βοιωτίας, καὶ Λυδίας. Ὁ πολίτης, Ἰτώνιος· καὶ Ἰτωνία ἡ Ἀθηνᾶ, καὶ Ἰτωνιὰς, καὶ Ἰτωνίς. Καὶ χώρα Ἰτώνη ὑπὸ τὸν Αἷμον, ὡς Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ. C

ITON, onis, urbs Thessaliæ.

— *Itonemque matrem ovium.*

Indigenæ cum accentu acuto eam dicunt Ἰτών; aliqui verò *Sitona* eam dicunt, quod sit σιτοφόρος, i. e. *frumenti-ferax*. Dicitur etiam Itonus, ab Itono heroë, à quo & Minerva Itonia, quæ etiam Itone, Itonæus, & Itonæa Minerva. Est & urbs Itone in Epiro. Est & urbs Italiæ, & Bœotiæ, & Lydiæ. Civis, Itonius, & Itonia Minerva, & Itonias, & Itonis. Est & regio Itone sub Hæmo, ut Hecatæ. Europa.

Ἴχανα[67], πολίχνιον τῆς Σικελίας, διὰ τὸ τῇ αὐτοῦ ἁλώσει πολλὰ περιλιπαρῆσαι τοὺς Συρακουσίους. [68] Ἰχανᾶν γὰρ, τὸ ἐπιθυμεῖν. Τὸ ἐθνικὸν, Ἰχανῖνος. D

ICHANA, oppidulum Siciliæ, quod in ejus expugnatione valde assidui fuissent Syracusani. Ἰχανᾶν enim est *expetere*. Gentile, Ichaninus.

Ἴχναι[69], πόλις Μακεδονίας· Ἡρόδοτος ἑβδόμῃ. Ἐρατοσθένης δὲ Ἄχνας αὐτὴν φησι. Φιλητᾶς δὲ Ἄχνην φησὶ, διὰ τοῦ α. Τὸ ἐθνικὸν, καὶ Ἰχναῖος, καὶ Ἰχναία ἡ Θέμις. Διωκομένη γὰρ ὑπὸ τοῦ Διὸς, κατελείφθη E ἐν τοῖς τῶν Ἰχναίων τόποις. Καὶ ἀπὸ τοῦ διωχθῆναι κατ' ἴχνος ὠνομάσθη. [70] Καὶ ἑτέρα ἐστὶ τῆς ἀνατολικῆς πόλις.

ICHNÆ, urbs Macedoniæ, Herodotus lib. septimo, Eratosthenes verò *Achnas* eam vocat; Philetas verò *Achnen* inquit per *a*. Gentile, Ichnæus, & Ichnæa Themis, quam persequens Jupiter, in Ichnæorum locis deprehendit, & sic vocata fuit, ἀπὸ τοῦ, &c. i. e. *quod per vestigia eam Jupiter persequeretur.* Est & alia orientalis [*regionis*] urbs.

Ἰψίκουροι[71], ἔθνος Λιγυστικόν· F Θεόπομπος τεσσαρακοστῷ τρίτῳ. Ἣν ἐνέμοντο πρότερον Ἰψίκουροι, καὶ Ἀρβάζανοι, καὶ Εὔβοιοι, Λίγυες τὸ γένος.

IPSICURI, populi Ligustici, Theopomp. lib. quadrag. tertio, *quam incolebant prius Ipsicuri, & Arbazani,* & Eubœi Ligures genere.

Ἰωλκός[72], πόλις Θεσσαλίας. G

Φοίβην, καὶ Γλαφυρὰς, καὶ εὐκτιμένην Ἰωλκόν.

Ἀπὸ Ἰωλκοῦ τοῦ Ἀμύρου. Ἀφ' οὗ τὸ Ἀμυρικὸν πεδίον Λαρισσαίων. Τὸ ἐθνικὸν Ἰώλκιος, καὶ Ἰωλκία, καὶ Ἰωλκὶς, καὶ Ἰωλκιάς. H

IOLCUS, urbs Thessaliæ,

Phœben, & Glapheras, & bene-conditam Iolcum.

Ab Iolco Amyri filio, à quo Amyricus campus Larissæorum. Gentile, Iolcius, & Iolcia, & Iolcis, & Iolcias.

Ἴωλον[73], ὄρος Περραιβίας. Οἱ οἰκοῦντες, Ἴωλοι. Ὅμηρος,

Τῶν

IOLUM, mons Perrhæbiæ. Incolæ, Iolii. Homerus:

Hunc

66 Ἴτων, πόλις Θεσσαλίας.] Iton, urbs Thessaliæ, quæ etiam *Itonus*, & *Itone* & *Siton*, à frumenti copia dicta fuit, memoratur Homero Il. 2. v. 696. ubi legitur hemistichium illud, quod innominato poëta affert noster, necnon Straboni lib. 9.

67 Ἴχανα, πολίχνιον τῆς Σικελίας.] Ichana, urbs Siciliæ. Ichanenses inter Siciliæ populos celebrat Plinius lib. 3. c. 8. Ptolemæo lib. 3. c. 4. *Ina* dicitur, quem ex Stephano corrigendum esse existimo, ac pro Ἴνα legendum Ἴχανα.

68 Ἰχανᾶν γὰρ, τὸ ἐπιθυμεῖν.] Ἰχανᾶν significat *expetere*, à quo verbo deducit Ichanæ Siciliæ oppidi etymologiam, quod apud alios ἰσχανᾶν dicitur, ac sic nomen oppidi Ἴσχανα scribendum erat. Perperam etiam apud Hesych. legitur ἰχνάαν pro ἰχανᾶν.

69 Ἴχναι, πόλις Μακεδονίας.] Ichnæ, urbs Macedoniæ ex Herodoti libro 7. qui eam memorat libro citato ab Stephano c. 123. ex nostris eam celebrat Plinius lib. 4. c. 10.

70 Καὶ ἑτέρα ἐστὶ τῆς ἀνατολικῆς πόλις.] Celebrat etiam urbem Ichnas orientis, quam Dio lib. 40. *Ichnias* vocat, & Mesopotamiæ castellum esse inquit.

71 Ἰψίκουροι, ἔθνος Λιγυστικόν.] Ipsicuri, gens Ligurum, ex Theopompi lib. 43. cujus apud alios altum est silentium. Ἰψίκουροι dicuntur in Ἀρβαζανοὶ, & hi in hac sectione Ἀρβάζανοι.

72 Ἰωλκός, πόλις Θεσσαλίας.] Iolcus, seu Iaolcus, utroque enim modo dicitur, teste Eustathio ad Il. 2. v. 712. urbs Thessaliæ, quam Homerus celebrat Iliade versuque citato, ubi legitur versiculus ille, quem noster affert, innominato poëta, valdè corruptum. Sic enim apud Homerum habetur:

Βοίβην, καὶ Γλαφυρὰς, καὶ εὐκτιμένην Ἰαωλκόν.

Bœben, & Glaphyras, & bene-conditam Iaolcum.

Quare apud Stephanum pro Φοίβην, Γλαφηρὰς, Ἰωλκὸν leges, Βοίβην, Γλαφυρὰς, Ἰαωλκόν.

73 Ἴωλον, ὄρος Περραιβίας.] Iolum, montem Perrhæbiæ, ex Homero memorat, cujus affert versiculum, qui invenitur Il. 2. v. 749. in quo nulla fit hujus montis mentio.

74 Γύρτ,

Τῷ δ' Ἐνιῆνες ἕποντο, μενεπτόλεμοί τε A
Περαιβοί.

ἸΩ'ΝΗ 74, οὕτως ἐκαλεῖτο ἡ Ἀντιόχεια, ἡ ἐπὶ Δάφνῃ, ἣν ᾤκισαν Ἀργεῖοι. Τὸ ἐθνικὸν, Ἰωνίτης, ἢ Ἰωναῖος, ὡς Κλεωναῖος. 75 Κλεωναῖος, ὁ Χάρωνος. B

ἸΩΝΙ'Α 76, ἡ Ἀττικὴ πρότερον, ἀπὸ Ἴωνος τοῦ Ἀπόλλωνος, καὶ Κρεούσης τῆς Ἐρεχθέως. Οὕτω μὲν οἱ Ἀθηναῖοι· ἐν δὲ Δωριεῦσιν, Αἰτωλοί· ἐν δὲ Αἰολεῦσι, Βοιωτοί· ἐν δὲ τοῖς Ἴωσιν, Ἀθηναῖοι. Ὁ οἰκῶν, Ἴων, καὶ Ἰωνίς, καὶ Ἰάς· καὶ Ἰωνικὸς, καὶ Ἰωνικίζω ῥῆμα. C

ἸΩΝΙ'ΔΑΙ, δῆμος τῆς Ἀττικῆς, τῆς Αἰγηΐδος φυλῆς. Ὁ δημότης, Ἰωνίδης. Τὰ τοπικὰ, ἐξ Ἰωνιδῶν, εἰς Ἰωνιδῶν, ἐν Ἰωνιδῶν.

ἸΩΠΙ'Σ 78, ὀξυτόνως, Λακωνικὴ χώρα· D
Ἡρωδιανὸς τετάρτῃ.

ἸΩΤΑ'ΠΑΤΑ 79, πόλις Συρίας· Ἰωσηπος τρίτῳ καὶ θηλυκὸν, Ἰωταπάτη. Τὸ ἐθνικὸν, Ἰωταπατηνός.

K. KA-

Hanc Enienes sequebantur, belloque constantes Perabi.

IONE, sic vocabatur, Antiochia juxta Daphnen, quam condidere Argivi. Gentile, Ionites, vel Ionæus, ut Cleonæus. Cleonæus, Charonis. [*Leonis.*]

IONIA, Attica prius, ab Ione Apollinis filio ex Creusa Erechthei, sic quidem Athenienses; inter Dores verò, Ætoli; inter Æoles autem, Bœotii; inter Iones autem, Athenienses. Incola, Ion, onis, & Ionis, & Ias, adis, & Ionicus, & *Ionicizo* verbum.

IONIDÆ, populus Atticæ, Ægeidis tribus. Popularis, Ionides. Localia, ex Ionidarum, ad Ionidarum, in Ionidarum.

IOPIS, cum accentu acuto, Laconica regio, Herodian. lib. 4.

IOTAPATA, urbs Syriæ, Joseph. lib. 3. Fœmin. Iotapate. Gentile, Iotapatenus.

C. CA-

74 Ἰώνη, οὕτως ἐκαλεῖτο ἡ Ἀντιόχεια, ἡ ἐπὶ Δάφνῃ.] Ione, sic vocabatur *Antiochia ad Daphnen*, inquit nunc epitomator noster, cum in Ἀντιόχεια id silentio præterierit. Gaza etiam id cognomen habuit, ut ipse dixit in Γάζα, quæ nescio, ex quo desumpserit.

75 Κλεωναῖος ὁ Χάρωνος.] Lege Κλεωναίου Χάρωνος, i. e. *Cleonæi leonis*, ex Suida in Κλεωναί. Est enim principium versiculi, quem afferebat noster in confirmationem gentilis præcedentis; integer locus sic apud Suidam loco citato se habet: Κλεωναί, ὄνομα τόπου, ἔνθα διέτριβεν ὁ λέων, ὃν ἀνεῖλεν ὁ Ἡρακλῆς.

Κλεωναίου Χάρωνος, τοῦ χαροποῦ λέοντος.

Id est: *Cleonæ, nomen loci ubi versabatur leo ille, quem Hercules sustulit:*

Cleonæi Charonis, terribilis leonis.

76 Ἰωνία, ἡ Ἀττικὴ πρότερον ἀπὸ Ἴωνος.] Atticam prius Ioniam vocatam fuisse inquit ab Ione, & Athenienses Iones, nec solum Athenienses, sed etiam inter Dores seu Dorienses, Ætoli, & inter Æoles Bœotii, & alii etiam sic vocati sunt, ut videre est ex Hesychio in Ἴωνες, & Strabone lib. 8. at verò Ionia erat regio Asiæ minoris, teste Ptolemæo lib. 5. c. 2. cujus incolæ erant divisi in duodecim civitates (etsi Ptolemæus huic regioni libro capiteque citato tantum duas tribuit, Smyrnam & Clazomenas) eæ verò erant juxta Harpocrationem in Ἰωνία: Ephesus, Androclus, Miletus, Myus, Priene, Colophon, Teos, Lesbus, Erythræ, Phocæa, Clazomenæ, Samus, de quibus videsis Suidam in Ἰωνία, Ælianum de Varia Historia l. 8. c. 5. Hinc *Panionion* dicebatur conventus, ubi congregabantur omnes Iones, scilicet viri ab illis duodecim civitatibus missi de rebus gravibus consulturi, cujus meminit Herodotus lib. 1. c. 143, 148.

77 Καὶ Ἰωνικίζω ῥῆμα.] Ionicizo, id est, *Ionum mores imitor*. Dicitur etiam ἰάζω, ἰωνίζω. Invenitur etiam adverbium ἰαστὶ, unde ἡ Ἰαστὶ ἁρμονία, teste Athenæo lib. 14. quæ aliis dicitur *Iastius*, & *Iastius*, non ab urbe Iasso, ut aliqui existimant.

78 Ἰωπὶς, ὀξυτόνως, Λακωνικὴ χώρα.] Iopis, Laconica regio ex Herodiani lib. 4. Quis fuerit iste Herodianus ingenuè fateor me nescire. Noster enim autor diversos hujus nominis autores ad partes vocat, ut videre est ex nostro commentariolo: Iopis verò apud Pausaniam in Laconicis non est regionis, sed Herois nomen.

79 Ἰωτάπατα, πόλις Συρίας.] Iotapata, urbs Syriæ ex Josepho lib. 3. scilicet de Bello Judaico: fuit verò urbs Galilææ, non Syriæ, quam Josephus adversus Vespasianum defendebat, ut ipse refert, cujus descriptionem, obsidionem, & expugnationem habes apud eumdem Josephum libro citato c. 12. juxta textum Græcum.

K.

A Καβαλὶς [1], πόλις πλησίον Κιβύρας, [2] πρὸς νῶτον Μαιάνδρου. Ἡ γυνικὴ, Καβαλίδος. B Ὁ πολίτης, Καβαλεύς· Ἑκαταῖος Ἀσίᾳ. Καὶ θηλυκῶς, [3] ὡς Στράβων ἐν τῇ εἰρημένῃ· Ἀπόγονοι δὲ Λυδῶν οἱ Κιβυράται, τῶν κατασχόντων τὴν Καβαλίδα. C Ὁ δὲ πολυΐστωρ Ἀλέξανδρος Καβάλισσαν φησι, τὸ θηλυκόν. [4] Εἶναι δὲ τὸ γένος αὐτὴν Ὀλβίαν.

ΚΑΒΗΣΣΟΣ [5], πόλις ἐν Καππαδοκίᾳ, πατρὶς Ὀθρυονέως. Ὅμηρος,

— Καβησσόθεν ἔνδον ἐόντα.

D Ἑκαταῖος δ' ὁ Μιλήσιος, Καβησσὸν πόλιν εἶναί φησιν, ὑπερβάντι τὸν Θράκιον Αἶμον. [6] Καὶ συμφωνεῖ καὶ ἡ τοῦ γάμου ἐλπὶς τῶν Θρακῶν ἀκολασίᾳ. Ἑλλάνικος δὲ, τῆς Λυκίας πόλιν Καβησσόν. Ἀπίων δὲ ἀληθέστερόν φησι, E κώμην εἶναι Καππαδοκίας, μεταξὺ Ταρσοῦ καὶ Μαζάκων. [7] Μάζακα δὲ ἡ Καππαδοκία ἐκαλεῖτο Καισάρεια. Ἐθνικῶς, ἀρκεῖ τὸ Ὁμηρικὸν, Καβησσόθεν. Πολλὰ γὰρ τοιαῦτα, ὡς τὸ Καμειρόθεν, τὰ τοπικὰ ἐθνικῶς. F Δύναται δὲ Καβήσιος, ἢ Καβησίτης.

ΚΑΒΕΙΡΙΑ [8], πόλις τῆς κάτω Ἀσίας, ἧς τὴν

C.

A CABALIS, urbs prope Cibyram, ad partem Australem Mæandri. Genitiv. Cabalidis. B Civis, Cabaleus, Hecatæ. Asiæ; & fœm. gen. ut Strabo in dicto [*libro*,] *Cibyriatæ verò originem trahunt ab Lydis, qui Cabalidem obtinebant.* C Alex. verò polyhistor *Cabalissam* vocat; fœmineum; esse verò eamdem genere Olbiam [*inquit*.]

CABESSUS, urbs in Cappadocia, patria Othryonei. Homer.

D — *Ex-Cabesso, qui aderat.*

Hecatæ. verò Milesius, Cabessum urbem esse inquit ultra Thracium Hæmum, & convenit nuptiarum spes cum Thracum incontinentia; Hellanicus verò Lyciæ urbem esse Cabessum inquit; E Apion verò verius inquit, vicum esse Cappadociæ, inter Tarsum, & Mazaca; Mazaca verò Cappadociæ vocabatur *Cæsarea.* More gentilium, sufficit illud Homeri cum ex-Cabesso. Multa enim hujusmodi, ut illud ex-Camiro, localia more gentilium. F Potest verò formari, Cabesius, vel Cabesites.

CABIRIA, urbs inferioris Asiæ, cujus

1 Καβαλὶς, πόλις πλησίον Κιβύρας.] Cabalis, urbs prope Cibyram. Hæc desumpta sunt ex Strabone, apud quem Cabalis est regio, non urbs. Sic enim ille de ea loquitur lib. 13. Ὑπερβάλλουσι δὲ τὴν μεσογαίαν τὴν μεταξὺ Καρῶν τε, καὶ τῆς Νυσαΐδος, ἥ ἐστι χώρα κατὰ Μαιάνδρου πέραν μέχρι τῆς Κιβυράτιδος, καὶ τῆς Καβαλλίδος. i. e. *Progrediuntur ultra mediterraneam regionem inter Cares, & Nysaïdem, quæ est regio ultra Mæandrum usque ad Cibyratidem, & Caballidem.*

2 Πρὸς νῶτον Μαιάνδρου.] Lege πρὸς νότον Μαιάνδρου. i. e. *ad partem australem Mæandri.*

3 Ὡς Στράβων ἐν τῇ εἰρημένῃ.] Citat Strabonem in eodem libro, ac si eum in hac sectione jam citasset, cujus apponit verba, quæ apud eum lib. 13. sub libri calcem ita leguntur: Λέγονται δὲ ἀπόγονοι Λυδῶν οἱ Κιβυράται τῶν κατασχόντων τὴν Καβαλλίδα. i. e. *Dicuntur verò prognati à Lydis esse, Cibyriatæ, qui Caballidarum regionem obtinebant.*

4 Εἶναι δὲ τὸ γένος αὐτὴν Ὀλβίαν.] Mentem Stephani in his puto esse, Caballidem urbem fuisse coloniam Olbiæ civitatis: Sed cujus (Nam ipse suo loco diversas hujus nominis refert) omisit dicere.

5 Καβησσὸς, πόλις ἐν Καππαδοκίᾳ] Cabessus, urbs Cappadociæ; patria Othryonei memoratur ex Homero, cujus affert hemistichium ex Il. 13. v. 363. Ejus integer versus est:

Πέφνε γὰρ Ὀθρυονῆα Καβησσόθεν ἔνδον ἐόντα.

Occidit enim Othryoneum, qui ex-Cabesso ipsa erat.

Non bene vertit interpres Latinus illa, Καβησσόθεν ἔνδον ἐόντα, *ex-Cabesso, qui aderat*; pro, *qui ex-Cabesso ipsa erat.* Hac de urbe scripsisse Didymum librum integrum innuit noster in Ἀγάθυρσοι, de qua promisit se hic dicturum, sed oblitus est.

6 Καὶ συμφωνεῖ καὶ ἡ τοῦ γάμου ἐλπὶς τῶν Θρακῶν ἀκολασίᾳ.] Et convenit nuptiarum spes cum Thracum incontinentia. Hæc verba videntur esse extra rem, de qua agit, sed non sunt. Alludit enim ad historiam Othryonei, quem ex oppido Cabesso inquit Homerus venisse ad belli Trojani famam ut peteret Cassandram indotatam filiarum Priami εἶδος ἀρίστην, ac promittebat se ex Troia expulsurum Græcos, ut patet ex eadem Iliade versibus post sequentibus, ac quia noster ex Hecatæo dixit Cabessum esse urbem supra Thracium Æmum, quasi confirmans Hecatæi sententiam, inquit optimè convenire spem nuptiarum, nempe quam conceperat Othryoneus cum intemperantia Thracum.

7 Μάζακα δὲ ἡ Καππαδοκία ἐκαλεῖτο Καισάρεια.] Lege Μάζακα δὲ τῆς Καππαδοκίας, &c. i.e. *Mazaca verò Cappadociæ vocabatur*, Cæsaria. Mazaca enim urbs Cappadociæ *Cæsarea* vocata fuit, non *Cappadocia*, ut noster testatur in Μάζακα.

8 Καβειρία, πόλις τῆς κάτω Ἀσίας.] Cabiria, urbs inferioris Asiæ, cujus incolæ Cabirii. Nec de urbe, nec de incolis aliquid memoria dignum refertur. Fuere etiam Cabirii Bæotiæ populi autore Pausania. lib. 9. quorum historiam narrant Strabo lib. 10. Herodotus lib. 2. c. 51. Fuere etiam Cabiri dæmones quidam, qui colebantur apud Ethnicos tam Græcos, quam barbaros, in Lemno præcipue, teste Hesychio in Κάβειροι, apud Ægyptios Memphi, in quorum templum alteri, quam sacerdoti inaccessum Cambyses ingressus est, quæ in eo erant simulachra deridens concremavit, quæ *Pataïcos Phœnicum* referebant, autore Herodoto lib. 3. c. 37. Pataïcos verò vocabant πρῳρηίδια illa, quæ in navibus depicta gerebant, quibus adhuc hodie utuntur nautæ, & ab illis suis navibus nomina imponunt, Cabirorum verò nomen deducitur ab Hebræo כביר *cabir*, quod sonat *validum*, seu *potens*, quam etymologiam affert inter alios Bochartus, & Seldenus de Dis Syris Syntagmate 2. c. 4.

τῆς τὴν γῆν Καβείριοι ᾤκουν. Εἰσὶ καὶ Καβείριοι A ἔθνος Βοιωτίας, ὡς Παυσανίας ἐννάτῳ. Καὶ Κάβειρος, Καβειρία. Ἀφ' οὗ τὸ Καβειραῖος, καὶ Καβειραία, καὶ Καβειρίτης, καὶ Καβείριον. Τούτου τὸ ἐθνικὸν Καβείριος, ὡς τὸ Βυζάντιον Βυζάντιος· καὶ Καβειρία, τὸ θηλυκόν· καὶ B Καβειριάς, παρὰ τὸ Καβείριος. Τὸ κτητικὸν Καβειρικός, καὶ Καβειρική· καὶ Καβειριάζειν ῥῆμα.

jus terram Cabirii incolebant. Sunt etiam Cabirii, populi Bœotiæ, ut Pausanias lib. nono. Est & Cabirus, & Cabiria, unde Cabiræus, & Cabiræa, & Cabirites, & Cabirium. Hujus gentile, Cabirius, ut à Byzantium, Byzantius. Et Cabiria, fœmineum, & Cabirias, ab Cabirius. Possessiv. Cabiricus, & Cabirica; & *Cabiriazare* verbum.

ΚΑΒΕΛΛΙΏΝ [9], πόλις Μασσαλίας· Ἀρτεμίδωρος ἐν πρώτῃ γεωγραφουμένων. Τὸ C ἐθνικὸν, κατὰ τὸν ἐπιχώριον τύπον. Καβελιωνήσιος, ὡς Ταρρακωνήσιος· κατὰ δὲ τὸν Ἑλληνικὸν, Καβελιωνίτης, ὡς Ταρρακωνίτης.

CABELLION, onis, urbs Massiliæ, Artemid. lib. 1. Geograph. Gentile juxta regionis typum, Cabellionesius, ut Tarraconesius: juxta verò Græcum typum, Cabellionites, ut Tarrhaconites.

ΚΑΒΥΛΗ [10], πόλις Θρᾴκης, οὐ πόρρω τῆς τῶν Ἀστῶν χώρας· Πολύβιος τρισκαιδεκάτῃ. D Τὸ ἐθνικὸν Καβυληνός, ὡς Ἀρτακηνός.

CABYLE, urbs Thraciæ, non longè ab Astorum regione, Polyb. lib. 13. Gentile, Cabylenus, ut Artacenus.

ΚΑΔΜΕΙΑ [11], πόλις, Θηβῶν ἀκρόπολις· ἀφ' ἧς οἱ Θηβαῖοι Καδμεῖοι, καὶ Καδμείονες, καὶ Καδμίοι· καὶ τὸ τεῖχος, Καδμεία.

CADMEA, urbs, Thebarum arx, à qua Thebani Cadmei, & Cadmeones, & Cadmii; & murus, Cadmea.

ΚΑΔΟΙ [12], πόλις Μυσίας. Στράβων E ιβ'. καὶ Δορύλαιον πόλις, καὶ Κάδοι. Τὸ ἐθνικὸν, Καδηνός.

CADI, urbs Mysiæ, Strab. lib. 12. *Et Dorylaum urbs, & Cadi.* Gentile, Cadenus.

ΚΑΔΟΥΣΙΟΙ [13], ἔθνος μεταξὺ τῆς Κασπίας θαλάσσης, καὶ τοῦ Πόντου· Στράβων ἑνδεκάτῃ. F

CADUSII, populi inter Caspium mare, & Pontum, Strab. lib. 11.

ΚΑΔΡΕΜΑ, πόλις Λυκίας, ἀποικος Ὀλβίων. [14] Ἑρμηνεύεται δὲ σίτου φιγμὸς ἡ πόλις. Τὸ ἐθνικὸν, Καδρεμεύς.

CADREMA, urbs Lyciæ, Olbiorum colonia: interpretatur verò *frumenti siccitas.* Civitas. Gentile, Cadremeus.

ΚΑΘΑΙΝΑ [15], πόλις Ἰνδική. Τιμῶσι δὲ τοὺς καλοὺς ἐπὶ τοσοῦτον, ὥς τε βασιλέα G τὸν κάλλιστον αἱρεῖσθαι. Ὁ πολίτης, Καθαιναῖος.

CATHÆNA, urbs Indica. Adeò verò pulchros venerantur, ut regem eligant pulcherrimum. Civis, Cathænæus.

ΚΑΙ-

CÆ-

9 Καβελλίων, πόλις Μασσαλίας.] Cabellion, onis, urbs Massaliæ, *Massalia* dicitur Græcis, quæ Latinis *Massilia*, urbs Galliæ, in Narbonensi provincia, notissima ac commercio celebris. Cabellion erat prope Avenionem, Gallis vulgo dicitur *Cavailon du Contat*, quam aliqui cum Cabillono confundunt, quod oppidum vulgo appellant *Chalon sur Saone*, illam memorat Plinius lib. 3. c. 4. necnon Strabo lib. 4. & alii, hanc Cæsar de bello Gallico lib. 7. & Strabo libro citato, cui Καβυλλῖνον dicitur, illa ad metropolim Avenionem, hæc ad Lugdunum pertinebat, autore Josepho Scaligero in Galliæ Notitia.

10 Καβύλη, πόλις Θρᾴκης.] Cabyle, urbs Thraciæ ex Polybii lib. 13. qui non extat. Memoratur etiam Harpocrationi, Ptolemæo lib. 3. c. 11. ejus oppidani Plin. lib. 4. c. 11. dicuntur *Carbiletæ*, pro Cabyletæ, puto.

11 Καδμεία, πόλις Θηβῶν ἀκρόπολις.] Cadmea, urbs, Thebarum arx, de qua ita Pausanias lib. 2. Κάδμος δὲ τὴν πόλιν τὴν καλουμένην ἐπ' ἡμῶν ἡμᾶς Καδμείαν ᾤκισεν. Αὐξηθείσης δὲ ὕστερον τῆς πόλεως, οὕτω τὴν Καδμείαν ἀκρόπολιν συνέβη τῶν κάτω γενέσθαι Θηβῶν. i. e. *Cadmus verò civitatem adhuc nostra ætate vocatam* Cadmeam *condidit. Sed aucta postea civitate, sic contigit Cadmeam arcem inferiorum Thebarum esse.* Quod frequens est, ita enim Athenis & Carthagine accidit.

12 Κάδοι, πόλις Μυσίας.] Cadi, urbs Mysiæ ex Strabonis lib. 12. cujus sunt illa verba, quæ subsequuntur, sed trunca, apud quem libro citato sic leguntur: Τῆς δὲ Ἐπικτήτου Φρυγίας Ἀζανοί τέ εἰσι, καὶ Νακόλεια, καὶ Κοτυάειον, καὶ Μιδάειον, καὶ Δορυλάιον πόλεις, καὶ Κάδοι, τοὺς δὲ Κάδους ἔνιοι τῆς Μυσίας φασίν. i. e. *Epicteti verò Phrygiæ Azani sunt, & Nacolia, & Cotyaeum, & Midaium, & Dorylaium urbes, & Cadi, Cados autem nonnulli Mysiæ esse dicunt.* Quare apud Stephanum pro Δορύλαιον, leges Δορυλάιον.

13 Καδούσιοι, ἔθνος μεταξὺ τῆς Κασπίας θαλάσσης, &c.] Cadusii, gens inter mare Caspium & Pontum, ex Strabonis lib. 11. cujus sunt verba: Τὸ μέντοι πλέον τῆς περὶ τὴν ὀρεινὴν παραλίας Καδούσιοι νέμονται· σχεδὸν δ' ἔτι ἐπὶ πεντακισχιλίους σταδίους, ὥς φησι Πατροκλῆς· ὃς καὶ πάρισον ἡγεῖται τὸ πέλαγος τοῦτο, τῷ Ποντικῷ. i. e. *Majorem quidem partem oræ montosæ Cadusii incolunt, ferè ad quinque millia stadia, ut inquit Patrocles, qui etiam existimat hoc pelagus æquale Pontico.* Memorantur etiam Ptolemæo lib. 6. c. 2.

14 Ἑρμηνεύεται δὲ σίτου φιγμὸς ἡ πόλις.] Lege σίτου φευγμός.

15 Καθαινα, πόλις Ἰνδική, &c.] Memorat urbem Indiæ Cathænam, in qua pulchri tanto in honore habebantur, ut in regem eligerent pulcherrimum. Id noster desumpsit ex Strabonis lib. 15. Strabo ex Onesicrito, cui urbs *Cathea* dicitur. Sic enim ille libro citato: Ἐν δὲ τῇ Καθέᾳ καινότατον ἱστορεῖται τὸ περὶ τοῦ κάλλους, ὅτι τιμᾶται διαφερόντως, ὡς ἵππων καὶ κυνῶν· βασιλέα τε γὰρ τὸν κάλλιστον αἱρεῖσθαί φησιν Ὀνησίκριτος. i. e. *In Cathea verò mirum maxime est, quod de pulchritudine narrant, quod maximo in precio habetur, ut equorum & canum; regem enim pulcherrimum eligi ait Onesicritus.*

16 Kai-

ΚΑΙ'ΚΙΝΟΝ[16], χωρίον Ἰταλικὸν· Φίλιστος δευτέρῳ Σικελικῶν. A

CÆCINUM, oppidum Italiæ, Philistus lib. 2. rerum Sicularum.

ΚΑΙΝΙ'ΝΗ[17], πόλις Σαβίνων, ἡ ὑπὸ Ῥωμύλου ἁλοῦσα. Τὸ ἐθνικὸν, Καινίται.

CÆNINE, urbs Sabinorum à Romulo capta. Gentile, Cænitæ.

ΚΑΙΝΟΙ'[18], ἔθνος Θρᾴκιον· Ἀπολλόδωρος ἐν Χρονικῶν τετάρτῳ. B

CÆNI, populi Thraciæ, Apollodorus Chronicorum lib. 4.

ΚΑΙΡΗ'[19], πόλις Τυρρηνίας. Τὸ ἐθνικὸν, Καιρητανός. Εἴρηται ἐν τῷ περὶ Ἀγύλλης.

CÆRE, urbs Tyrrheniæ. Gentile, Cæretanus, dictum est, cum de Agylle egimus.

ΚΑΙΝΥ'Σ[20], νῆσος πλησίον Πελωριάδος, τῆς κατὰ Σικελίαν ἄκρας, πρὸς δύσιν νεύουσα.[21] Ἔστι καὶ πόλις Ἰταλίας Καινύσιον. C

CÆNYS, insula juxta Peloriadem, Siciliæ promontorium ad occasum vergens. Est & urbs Italiæ, Cænysium.

ΚΑΙΣΑ'ΡΕΙΑ[22], μητρόπολις τῆς Καππαδοκίας, ἡ πρὶν Εὐσέβεια, καὶ Μάζα, ὡς Στράβων.[23] Ἔστι καὶ Παλαιστίνης.[24] Καὶ τρίτη, πρὸς τῇ Πανεάδι. Τὸ ἐθνικὸν, Καισαρεύς. Εἰσὶ δὲ καὶ ἄλλαι τούτῳ τῷ ὀνόματι προσαγορευόμεναι. D

CÆSAREA, metropolis Cappadociæ, quæ prius *Eusebea*, & *Maza* ut Strabo. Est & Palæstinæ Cæsarea, tertia ad Paneadem. Gentile, Cæsarensis. Sunt & aliæ urbes hoc nomine cognominatæ.

ΚΑΛΑ- CALA-

16 Καίκινον, χωρίον Ἰταλικόν.] Cæcinum, oppidum Italicum, ex Philisto lib. 2. rerum Sicularum. Cecina dicitur Melæ lib. 2. c. 4. ubi Olivarius inquit: *Cecina, Cesena hodie.* Cluverius autem It. Antiquæ lib. 4. *Cocintum*, ex Antonini itinerario putat esse.

17 Καινίνη, πόλις Σαβίνων.] Cænine, urbs Sabinorum à Romulo capta. Memoratur Festo Pompeio; *Cenina urbs, quæ fuit vicina Romæ, à Cenite conditore appellata.* Sed non convenit urbis nomen cum conditoris nomine; Liv. lib. 1. c. 10. ejus oppidanos vocat *Cæninenses*, ac inter illos tres populos celebrat, ex quibus Romani virgines in matrimonium rapuere, quos vicit Romulus eorum rege Acrone obtruncato; cujus opima spolia Iovi dedicavit Feretrio, eique templum statuit, quod primum Romæ sacratum fuit, & de Cæninensibus primum triumphum egit, autore Messala Corvino de Augusti progenie, memoratur etiam Ovidio Fest. lib. 2.

Te Tatius, parvique Cures, Cæninaque sensit.

18 Καινοὶ, ἔθνος Θρᾴκιον.] Cæni, gens Thracia, ex Apollodori Chronic. lib. 4. Ptolemæo lib. 3. c. 11. inter *Strategias*, i.e. *præfecturas* Thraciæ, Cænice memoratur; Euseb. Chronic. lib. 1. circa libri calcem castellum quoddam nomine *Cænon* inter Heracleam & Byzantium celebrat, in quo Imperator Aurelianus à militibus occisus fuit, ut ipse refert; Vopisco in Divo Aureliano *Cænophrurium* dicitur: *Sed cum iter faceret, apud Cænophrurium, mansionem, quæ est inter Heracleam & Byzantium, malitia notarii sui, & manu Mucaporis interemptus est.* Livius verò lib. 38. c. 40. Cænos inter Thraciæ populos memorat: *Itaque cum per saltum iret, Thracum decem haud amplius millia ex quatuor populis, Astii & Cæni & Maduateni & Cœletæ ad ipsas angustias viam circunsederunt. Opinio erat, non sine Philippi regis Macedonum fraude id factum, eum scisse, non alia, quam per Thraciam redituros Romanos, & quantam pecuniam secum portarent.*

19 Καίρη, πόλις Τυρρηνίας.] Cære, urbs Tyrrheniæ, id est, Etruriæ, de qua vide quæ in Ἄγυλλα nota 12, 13, 14, 15, 16. annotavimus.

20 Καινὺς, νῆσος πλησίον Πελωριάδος, &c.] Cænys, insula prope Pelorum Siciliæ. Sed fallitur. Cænys enim erat promontorium Italiæ è regione Pelori, non insula, quod Itali vulgò vocant *Coda de la volpe*, teste Cluverio Italiæ Antiquæ lib. 4. memoratur inter alios Plinio lib. 3. c. 5. Cæne verò erat Siciliæ insula versus Africam, eodem Plinio autore libro citato c. 8. circa capitis calcem.

21 Ἔστι καὶ πόλις Ἰταλίας Καινύσιον.] Celebrat Cænysium Italiæ urbem, quam Philippus Ferr. Alexandrinus in suo Lexico Geographico *Fiumara di Moro* vulgo vocari tradit, ego cum Ortelio eamdem puto esse, ac Canysium, de qua suo loco agemus.

22 Καισάρεια, μητρόπολις τῆς Καππαδοκίας, ἡ πρὶν, &c.] Cæsarea, metropolis Cappadociæ, quæ prius *Eusebia*, & *Mazaca* appellata fuit, ex Strabone, qui eam memorat lib. 12. Ἐν δὲ τῇ Κιλικίᾳ καλουμένη τὰ Μάζακα ἡ μητρόπολις τοῦ ἔθνους· καλεῖται δ' Εὐσέβεια, καὶ αὐτὴ ἐπίκλησιν ἡ πρὸς τῷ Ἀργαίῳ· κεῖται γὰρ ὑπὸ τῷ Ἀργαίῳ ὄρει πάντων ὑψηλοτάτῳ καὶ ἀνεκλείπτῳ χιόνι τὴν ἀκρώρειαν ἔχοντι. i. e. *In ea verò* [præfectura] *quæ Cilicia vocatur* Mazaca, *metropolis gentis, vocatur verò & ipsa* Eusebia *cognomento, quæ ad Argæum: jacet enim sub Argæo monte omnium altissimo, cujus vertex numquam nive privatur.* Corrige ex Strabone Stephanum; apud quem perperam legitur Μάζα pro Μάζακα. Eam quoque memorat Solinus c. 56. Josephus Antiquitatum lib. 1. c. 7. Constant. Porphyrogen. Them. lib. 1. Them. 2. Ex hac urbe fuisse Pausaniam Sophistam autor est Philostratus de vitis Sophistarum lib. 2. utrum idem fuerit, qui de Græciæ regionibus scripsit, necne, viderint doctiores.

23 Ἔστι καὶ Παλαιστίνης.] Secundo loco numerat Cæsaream Palæstinæ, quam Benjamin Thudelensis in suo itinerario, sua ætate שיזריא *sezaria*; & olim *Gad Palæstinorum* vocatam fuisse inquit, ac à Cæsare ædificatam קיסריה *Cæsaream* dictam fuisse narrat, sed Thudelensis ut pote ἄμουσος Josephum non legerat, qui Antiquit. lib. 15. c. 13. hujus urbis historiam latè persequitur, prius *Stratonis turrim* dictam, deinde ab Herode magnifice conditam, portubus, ac templis exornatam in honorem Cæsaris, *Cæsaream* ab eo nominatam prodidit, opus decimo anno, postquam cœptum fuerat, absolutum refert Antiquit. lib. 16. c. 9. quod etiam Plinius lib. 5. c. 13. confirmat: *Inde Apollonia, Stratonis turris, eadem Cæsarea, ab Herode rege condita: nunc colonia prima Flavia, à Vespasiano imperatore deducta.* Huic civitati debet natales suos Eusebius Pamphili, cujus plurimi extant libri, quos Criticorum παῖδες diurna nocturnaque manu versant, de quo in nostro autorum commentariolo. Tulit quoque Cæsarea Palæstinæ Acacium Libanii Sophistæ synchronum, cujus vitam habemus apud Eunapium Sardianum. Haud verosimile est fuisse Christianum, ut aliqui prodidere. Eunapius enim nominis Christiani acerrimus hostis eum inter Philosophos & Sophistas non commemorasset, si fuisset Christianus, nec ejus vitam scripsisset. Fuit etiam ex hac urbe Procopius rhetor, & historicus, Belisarii ducis Justiniani Imperatoris amanuensis, & omnium ejus bellorum socius, quorum historiam conscripsit.

24 Καὶ τρίτη πρὸς τῇ Πανεάδι.] Tertio loco numerat Cæsaream ad Paneadem, quæ Josepho Antiquit. lib. 20. c. 8. *Cæsarea Philippi* dicitur, quam Agrippas rex in Neronis honorem *Neroniadem* vocasse tradit, Ptolemæo lib. 5. c. 15. *Cæsarea Panias* dicitur.

25 Καλα-

ΚΑΛΑΒΡΙΑ[25], χώρα πλησίον Ἰταλίας. Ὁ οἰκήτωρ, Καλαβρός· καὶ Καλάβρα θηλυκὸν, καὶ Καλαβρεύς.

ΚΑΛΑΘΗ[26], πόλις οὐ πόῤῥω τῶν Ἡρακλείων στηλῶν· Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ. Ἔφορος δὲ Καλάθουσαν αὐτὴν φησιν. [27] Ἔστι καὶ τοῦ Πόντου Καλάθουσα. Ὁ πολίτης τῆς Καλάθης, Καλαθῖνος, ὡς Ἀγαθῖνος· τῆς δὲ Καλαθούσης, Καλαθούσιος, ὡς Νύσιος.

ΚΑΛΑΜΑΙ[28], πόλις Πελοποννήσου· Παυσανίας δ'.

ΚΑΛΑΜΕΝΘΗ, ἥ τις καὶ Καλαμίνθη, πόλις Λιβύης· Ἑκαταῖος περιηγήσει. Κρεῖττον οὖν ὡς Ἡρόδοτος, διὰ τοῦ ι, πόλις Φοινίκων.

ΚΑΛΑΡΝΑ[29], πόλις Μακεδονίας, ὡς Λούκιλλος ὁ Ταῤῥαῖος. Τὸ ἐθνικὸν, Καλαρναῖος.

ΚΑΛΑΣΙΡΙΣ[30], μοῖρα Αἰγύπτου· Ἡρόδοτος β'. Οἱ καὶ Καλασίριοι, καὶ Καλασιρίαι.

ΚΑΛΑΤΙΑΙ[31], γένος Ἰνδικόν· Ἑκαταῖος Ἀσίᾳ.

ΚΑΛΑΥΡΕΙΑ[32], νησίδιον πρὸς τῇ Κρήτῃ, ὅσον τριάκοντα σταδίων· ἀπὸ Καλαύρου τοῦ Ποσειδῶνος. [33] Ἐκαλεῖτο καὶ Εἰρήνη. Ὁ πολίτης, Καλαυρείτης.

ΚΑΛ-

A CALABRIA, regio prope Italiam. Incola, Calaber, & Calabra Fœmineum, & Calabris.

CALATHE, urbs non procul ab Herculis columnis, Hecatæ. Europa. Ephorus
B verò *Calathusam* eam vocat. Est & Ponti Calathusa. Civis Calathæ, Calathinus, ut Agathinus, Calathusæ verò, Calathusius, ut Nysius.

CALAMÆ, urbs Peloponnesi, Pausa-
C nias lib. 4.

CALAMENTHE, quæ etiam *Calaminthe*, urbs Libyæ, Hecatæus Periegesi. Melius igitur, ut Herodot. per *i*, urbs Phœnicum.

CALARNA, urbs Macedoniæ, ut
D Lucillus Tarrhæus. Gentile, Calarnæus.

CALASIRIS, pars Ægypti, Herodot. lib. 2. & Calasirii, & Calasiriæ.

E CALATIÆ, genus Indicum, Hecatæ. Asia.

CALAURIA, insula parva juxta Cretam, stadiorum circiter triginta, à Calauro Neptuni filio, vocabatur, & *Irene*. Civis,
F Calaurites.

CAL-

25 Καλαβρία, χώρα πλησίον Ἰταλίας.] Calabria, regio prope Italiam, imo potius Italiæ regio notissima, de qua videsis Leandrum Albertum in Italiæ regione septima; incola dicitur *Calaber*, Ovid. de arte amandi lib. 3.

Ennius emeruit Calabris in montibus ortus
Contiguus poni, Scipio magne, tibi.

Fuit enim Ennius poëta, ex cujus stercore Virgilius aurum colligebat, ex civitate Calabriæ, Rhudiis, teste Mela lib. 2. c. 4. Strabone lib. 6. ac in sepulchro Scipionum constitutus fuit, referente Cicerone pro Archia poëta. Ejus opera magno reipublicæ literariæ damno deperdita sunt. Fragmenta ex diversis autoribus collegere Hieronymus Columna & Merula, hic Lugduni Batavorum anno 1595. ille Neapoli anno 1590 typis mandavit.

26 Καλάθη, πόλις οὐ πόῤῥω τῶν Ἡρακλείων στηλῶν.] Calathe, urbs haud longè à columnis Herculeis, cujus nulla apud alios exstat memoria; apud Ptolemæum lib. 4. c. 3. Calathe inter Africæ insulas prope continentem adjacentes memoratur. Forsitan est eadem, quam noster urbem esse inquit. Solet enim Stephanus ex urbibus insulas, ex insulis urbes facere.

27 Ἔστι καὶ τοῦ Πόντου Καλάθουσα.] Calathusa, insula Ponti, Plinio inter insulas desertas circa Thraciæ Chersonesum locatur.

28 Καλάμαι, πόλις Πελοποννήσου.] Calamæ, urbs Peloponnesi ex Pauſ. lib. 4. cui libro citato *vicus* dicitur: Ἔστι δὲ ἐν τῇ μεσογαίῳ κώμη Καλάμαι καὶ Λίμναι χωρίον. i. e. *Est verò in mediterranea-parte vicus Calamæ & Limnæ oppidum.* Memoratur etiam Polybio historiarum lib. 5. cui χωρίον vocatur: Λυκοῦργος δ' ἐξορμήσας τὰς μὲν Καλάμας, χωρίον τι τῶν Μεσσηνίων, προδοσίᾳ κατέσχε. i. e. *Lycurgus verò cum copiis* [Sparta] *profectus Calamas oppidum Messeniorum proditione cepit.*

29 Κάλαρνα, πόλις Μακεδονίας.] Calarna, urbs Macedoniæ, cujus apud alios nullam inveniebam notitiam, Melæ lib. 2. c. 2. Turris Calarnea memoratur inter Thraciæ urbes, eamdem esse credo. Thracia enim erat Macedoniæ vicina.

30 Καλάσιρις, μοῖρα Αἰγύπτου.] Calasiris, pars Ægypti, ex Herodoti lib. 2. apud quem ex septem Ægyptiorum generibus, *Calasiries*, & *Hermotybies* dicebantur, qui rebus bellicis operam navabant; hi verò reliquis erant nobiliores. Semper enim inter miseros mortales nobilius fuit carnificinam exercere, quam artes, agriculturam, & mercaturam. Calasiris etiam apud Ægyptios erat vestimenti linei genus, à quo fortasse hujusmodi genti nomen inditum, cujus meminit etiam Herodotus libro citato c. 81.

31 Καλατίαι, γένος Ἰνδικόν.] Calatiæ, genus Indicum. Si tibi placet pro γένος legere ἔθνος, per me licet. Calatiæ enim fuere gens Indiæ, autore Herodoto lib. 3. c. 38. qui refert Darium Persarum regem, cum vidisset Græcos, qui sub ejus imperio erant, parentes defunctos comburere, eos interrogasse, quantum pecuniarum vellent; hac conditione, ut parentibus defunctis vescerentur. Illis negantibus, *ulla se pecunia id facturos*, coram ipsis Indos Calatias, qui parentibus defunctis vescebantur interrogâsse etiam, quantum pecuniarum vellent, hac conditione, ut parentes defunctos comburerent, eos respondisse, *nulla se pecunia id facturos*. Scilicet singulis gentibus suæ consuetudines & leges omnium optimæ videntur. Æsopica etiam simia suos filios ab Iove interrogata, omnium pulcherrimos declaravit: Calatiæ verò apud eumdem Herodotum libro citrto c. 97. *Calantiæ* quoque vocantur.

32 Καλαύρεια, νησίδιον πρὸς τῇ Κρήτῃ.] Calauria, parva-insula prope Cretam circiter triginta stadia, nobilis morte Demosthenis, ac templo Neptuni, tantæ apud Græcos veneratione, ut Macedones, Græcia in suam potestatem redacta, jus asyli ei illæsum servarint, autore Mela lib. 2. c. ultimo, Strabone lib. 8. ad quod fugisse Demosthenem refert, atque epoto veneno mortuum fuisse.

33 Ἐκαλεῖτο καὶ Εἰρήνη.] Calauria, insula juxta Cretam *Irene* etiam vocabatur, prius *Irenen* vocatam fuisse tradit Harpocratio ex Hecatæo in Καλαύρεια. At Plinius lib. 4. c. 12. Calauriam & Irenen diversas fuisse insulas autor est, apud quem perperam scribitur *Irine*, pro quo ex nostro autore legendum est *Irene*. In fabulis fertur Neptunus cum Latona permutationem fecisse, quæ data Delo, Calauriam habitasse fingebatur, unde adagio locus, *pro Delo Calauria*, in mutui beneficii memoriam dici solitum.

34 Καλ-

ΚΑ'ΛΒΙΟΣ[34], κρήνη Λυκίας, ἣν καὶ Καλαινὸν φασι. Τινὲς δὲ αὐτὴν καὶ διὰ τοῦ μ φασί.

ΚΑΛΗ' ἀκτὴ[35], πόλις Κρητῶν· Εὔδοξος τετάρτῳ γῆς περιόδου. Ἔστι δὲ μεγάλη κώμη. Ἐκ τοῦ δύο δὲ ἡ παραγωγὴ Μεγαλοκωμήτης, καὶ Ἀκτίτης, ἢ Καλοακτίτης διὰ τοῦ ι. Ἐπεὶ καὶ παρὰ τὸ Ἀκτὴ, Ἀκτικὸς, καὶ Ἀττικός. [36] Ἀκτικὴ γὰρ, ἡ Ἀττικὴ, ἢ Καλοακταῖος, καὶ Καλοακταία θηλυκόν· ἢ Καλοάκτιος, ὡς Πανάκτιος καὶ Ἐπάκτιος.

ΚΑ'ΛΑΡΟΣ[37], οὕτως ἐκαλεῖτο ἡ Ἀλωπεκία νῆσος, ἀπὸ Καλάρου βασιλέως. Ἀλωπεκόνησος δὲ, ὅτι ἐκεῖ εἶδον σκύμνους φέρουσαν, καὶ καταπιθεῖσαν ἀλώπεκα. Τινὲς δὲ, ὅτι Κάληρος ἐκαλεῖτο ἡ πόλις.

ΚΑΛΗΣΙ'Α[38], πόλις Αὐσονική. Διονύσιος πεντεκαιδεκάτῳ Ῥωμαϊκῆς ἀρχαιολογίας. Τὸ ἐθνικὸν, Καλησιανὸς, ὡς αὐτός.

ΚΑΛΑ'ΤΙΒΟΣ[39], πόλις Λιβύης· Ἡρόδοτος ἑβδόμῃ. Τὸ ἐθνικὸν, Καλατίβιος.

ΚΑ'ΛΑΤΙΣ[40], πολίχνιον ἐν τῇ παραλίᾳ τοῦ Πόντου. Στράβων ἑβδόμῃ, [41] Κάλαθος εὑρέθη ἐοικυῖα τοῖς Θεσμοφοριακοῖς. Ὁ πολίτης Καλατιανὸς, ὡς Τραλλιανὸς, Σαρδιανός· ἀφ' οὗ Ἴστρος Καλατιανὸς, περὶ τραγῳδίας γράψας καλὸν βιβλίον. Ἔοικε δ' εἶναι ἀπὸ τοῦ Καλατία, ὡς Ὀλβιανός· εἰ μὴ ἀπὸ τῆς Ἰωνικῆς γενικῆς γέγονε, τοῦ Καλάτιος.

ΚΑΛ-

CALBIUS, fons Lyciæ quam etiam *Calænum* dicunt, aliqui verò etiam per *m* scribunt.

CALE acte, urbs Cretensium, Eudoxus lib. 4. terræ Periodi. Est verò μεγάλη κώμη, i.e. *vicus magnus*. Gentile verò deducitur ex duobus, Megalocomites, & Actites, vel Caloactites, per *i*. quoniam & ab Acte, fit Acticus. & Atticus. Actice enim est Attice, vel Caloactæus, & Caloactæa fœmininum, vel Caloactius, ut Panactius, & Epactius.

CALARUS, sic vocabatur *Alopecia* insula, ab Calaro rege. Alopeconesus verò, quod illic viderint catulos ferentem, & deponentem vulpem. Aliqui verò, quod *Calerus* vocabatur urbs.

CALESIA, urbs Ausonica, Dionysius lib. 15. Romanæ antiquitatis. Gentile, Calesianus, ut idem author est.

CALATIBUS, urbs Libyæ, Herodot. lib 7. Gentile, Calatibius.

CALATIS, oppidulum in regione maritima Ponti, Strab. lib. 7. Calathus inventus est Thesmophoriacis similis. Civis, Calatianus, ut Trallianus, Sardianus; unde Ister Calatianus, qui de tragœdia optimum librum scripsit. Videtur verò ab Calatia formari, ut Olbianus, ni ab Ionico genitiv. Καλάτιος formetur.

CAL-

34 Κάλβιος, κρήνη Λυκίας.] Calbios, fons Lyciæ, cujus nullam apud alios inveniebam noticiam, at Calbis Cariæ fluvius (Caria erat Lyciæ finitima) memoratur Melæ lib. 1. c. 16. Plinio lib. 5. c. 28. *Indus* postea appellatus ab Indo quodam in eo ab elephanto excusso, ut refert Liv. lib. 38. c. 14. quem Plinius libro capiteque citato tradit LX perennes fluvios recipere, torrentes verò amplius centum, qui cum fonte Lyciæ, pace Vossii ad Melæ librum caputque citatum minime convenit, nisi forte dixeris, epitomatorem nostrum fecisse ex fluvio fontem; quemadmodum alibi ex insulis civitates, ex civitatibus insulas facit.

35 Καλὴ ἀκτὴ, πόλις Κρητῶν.] Calle acte, id est pulchrum litus, urbs Cretensium, Ptolemæo lib. 3. c. 15. Eubœæ, Herodoto lib. 6. c. 23. Siciliæ, quæ Ciceroni Orat. 8. lib. 3. dicitur *Calata*, incolæ Calatini.

36 Ἀκτικὴ γὰρ, ἡ Ἀττική.] Lege Ἀκτὴ γὰρ ἡ Ἀττική. Sic enim *Attica* vocabatur, contractè ab Actæa, ut videre est apud Eustathium ad Il. 1. editionis Basileæ fol. 63. 10.

37 Κάλαρος.] Vide, quæ in Ἀλωπεκία annotavimus.

38 Καλησία, πόλις Αὐσονική.] Calesia, urbs Ausonica, quæ *Cales* dicitur Ptolemæo lib. 3. c. 1. & inter Campanorum urbes numeratur, Strabo lib. 5. *Calenorum urbem* vocat. Memoratur etiam disertissimo Romuli nepotum Epist. lib. 7. ad Atticum: *Ad v1 Cal. Febr. Capuam Calibus proficiscens, cum fluenter lippirem has literas dedi.* Ejus etiam meminit Livius lib. 8. *Insequens annus L. Papyrio Crasso, Cæsone Duellio Coss. Ausonum magis novo, quam magno bello fuit insignis. Ea gens Cales urbem incolebat, Sidicinis finitimis arma conjunxerat.* Unde poëtarum eruditissimus Æneid. lib. 7. v. 728. Sidicina litora cum Calibus conjunxit:

——— Sidicináque juxta
Littora: quique Cales linquunt, amnisque vadosi
Accola vulturni.

Silius lib. 8.

Nec cedit studio vicinus sanguine miles
Quem genuere Cales.

39 Καλάτιβος, πόλις Λιβύης.] Calatibus, urbs Libyæ memoratur ex Herodoti lib. 7. Insigniter corruptus est locus iste. Calatebus enim, non Calatibus fuit urbs Lydiæ, non Libyæ, ut apparet ex Herodoti lib. 7. c. 31. cujus appono verba: Ὡς δὲ ἐκ τῆς Φρυγίης ἐσέβαλε ἐς τὴν Λυδίην, σχιζομένης τῆς ὁδοῦ, καὶ τῆς μὲν ἐπ' ἀριστερὴν, ἐπὶ Καρίην φερούσης, τῆς δὲ ἐς δεξιὴν, ἐς Σάρδις, τῇ καὶ πορευομένῳ διαβῆναι τὸν Μαίανδρον ποταμὸν πᾶσα ἀνάγκη γίνεται, καὶ ἰέναι παρὰ Καλλάτηβον πόλιν. i. e. *Ubi autem è Phrygia in Lydiam venit* [Xerxes] *dividente se via, quæ ad sinistram in Cariam ducit, ad dextram Sardis, quà transeunti necesse prorsus est Mæandrum fluvium transire, & ad urbem Callatebum ire.* Quare apud Stephanum pro Καλάτιβος, πόλις Λιβύης, fidenter legendum Καλλάτηβος, πόλις Λυδίης. i. e. *Callatebus, urbs Lydiæ.*

40 Κάλατις, πολίχνιον ἐν τῇ παραλίᾳ τοῦ Πόντου.] Calatis, oppidulum in ora Ponti, ex Strabonis lib. 7. cujus sunt verba: Εἶτα πόλις Κάλατις ἐν διακοσίοις ὀγδοήκοντα. Ἡρακλεωτῶν ἄποικος. i. e. *Deinde urbs Calatis stadia* CCXXC [distans à Sacro ostio] *Heracleotarum colonia.* Memoratur Plin. lib. 4. c. 11.

41 Κάλαθος, &c.] Hæc verba adducit, ac si essent ex Strabonis libro citato, in quibus pro ἐοικυῖα legendum ἐοικώς. Calathus enim, quo etiam usus est Virgilius, est generis masculini, à quo nomen urbi inditum fuisse inquit, Thesmophoriaci verò Calathi erant, quibus in Thesmophoris id est in sacris Cereris utebantur, sacra verò Cereris erant Ἐλευσίνια, Δημήτρια, Θεσμοφόρια. *Eleusinia* ab oppido ubi colebatur, *Demetria* ab ipsa Cerere, quæ Græce dicitur Δημήτηρ, *Thesmophoria* dicebantur à legum latione, quia Ceres Θεσμοφόρος appellata fuit, ἀπὸ τοῦ φέρειν τοὺς θεσμοὺς, i.e. *à ferendis legibus.*

42 Καλ-

ΚΑΛΛΙ'ΑΙ[42], πόλις μία τῆς ἐν Αἰτωλίᾳ A Τριπόλεως. [43] Ὁ πολίτης Καλλιεύς, ὡς Σπανίας. [44] Ἔστι καὶ χωρίον πλησίον Ταλάντου.

ΚΑΛΛΙ'ΑΡΟΣ[45], πόλις Λοκρῶν, ἀπὸ Καλλιάρου τοῦ Ὀδοιδόκου, καὶ Λαονόμης, ὡς B Ἑλλάνικος ἐν πρώτῃ Δευκαλιωνείας. [46] Στράβων δ' ἐν ἐννάτῃ παρὰ τὸ εὐήροτον αὐτὴν εἶναί φησι. Καλλίαρα οὐδετέρως. Τὸ ἐθνικὸν, Καλλιαρεῖς, ὡς Μεγαρεῖς.

ΚΑΛΛΙΟ'ΠΗ[47], πόλις Παρθυαίων· C Πολύβιος δεκάτῳ. Τὸ ἐθνικὸν Καλλιοπεύς, ὡς Παρθενόπη Παρθενοπεύς.

ΚΑΛΛΙ'ΠΟΛΙΣ[48], πολίχνιον Λαμψάκου, [49] ἐν τῇ Περαίᾳ τῆς Χερρονήσου ἐπ' ἀκτῆς κειμένη, * ὡς Ἀλέξανδρος ἐν τῷ περὶ Βι- D θυνίας. [50] Δευτέρα, κατὰ τὸν Ἀνάπλουν. [51] γ', πόλις Σικελίας. δ', πόλις Καρίας. Οἱ πολῖται πασῶν, Καλλιπολῖται.

ΚΑ'ΛΠΑΙ[52], πόλις Βιθυνῶν· Θεόπομπος ὀγδόῳ Ἑλληνικῶν. [53] Ἔστι καὶ λιμὴν Κάλ- E πη. Τὸ ἐθνικὸν Καλπεύς, ὡς Σινωπεύς· καὶ Καλπῖνος, ὡς Πεύκη Πευκῖνος. Τοῦ δὲ λιμένος, Καλπολιμενίτης. [54] Καὶ τὴν πόλιν, Κάλπειαν· [55] Τινὲς τούτους Καρπιτανοὺς, ὡς Καλεπιανοὺς φασι. F

ΚΑΛΥ'ΒΗ[56], πόλις Θρᾴκης, ἄποικος Μακε-

CALLIÆ, urbs una ex Ætoliæ Tripoli. Civis, Callieus, ut Spanias. Est & regio prope Talantum.

CALLIARUS, urbs Locrorum, à Calliaro Odœdoci, & Laonomæ filio, ut Hellan. lib. 1. Deucalioneæ. Strab. verò libro 9. quod aratu facilis esset, sic dictam inquit. *Dicitur etiam* Calliara neutro genere. Gentile, Calliarei, ut Megarei.

CALLIOPE, urbs Parthorum, Polyb. lib. 10. Gentile, Calliopeus ut Parthenope, Parthenopeus.

CALLIPOLIS, oppidulum Lampsaci, in Peræa Chersonesi in littore sita, ut Alexander de Bithynia. Secunda juxta Anaplum. Tertia, urbs Siciliæ. Quarta, urbs Cariæ. Cives omnium harum, Callipolitæ.

CALPÆ, urbs Bithynorum Theopompus Hellenic. 8. Est & portus Calpe. Gentile, Calpeus, ut Sinopeus; & Calpinus ut Peuce, Peucinus. *Gentile* verò portus, Calpolimenites, & urbem Calpeam; aliqui hos *Carpitanos*, ut Calepianos dicunt.

CALYBE, urbs Thraciæ, colonia Macedo-

42 Καλλίαι, πόλις μία τῆς ἐν Αἰτωλίᾳ Τριπόλεως.] Calliæ, urbs una Tripoleos in Ætolia. Ni fallor, epitomator noster fallitur. Calliæ enim non fuit urbs Tripoleos in Ætolia, sed urbs Arcadiæ, *Tripolis* dicta, ut patet ex Pausania in Arcadicis: Προσεγένετο δὲ καὶ Τρίπολις ὀνομαζομένη Καλλία, καὶ Δίποινα, καὶ Νώνακρις. i.e. *Accessit verò & Tripolis nuncupata Callia, & Dipœna, & Nonacris.* Callion autem urbs inter Ætoliæ urbes ab eodem Pausania recensetur in Phocicis, quam Galli sub Brenno expugnarunt, ac direptam combusserunt, ut idem refert libro proxime citato.

43 Ὁ πολίτης Καλλιεύς ὡς Σπανίας.] Pausanias in Phocicis oppidanos urbis Ætoliæ *Callios* vocat Καλλιέας, à singulari Καλλιεύς; apud Stephanum pro Σπανίας legendum existimo Ἱσπανιεύς. Hoc enim gentile affert, in similitudinem τοῦ Καλλιεύς. Nec interest, quod ejus non meminerit in Ἱσπανίαι.

44 Ἔστι καὶ χωρίον πλησίον Ταλάντου.] Hujus regionis, seu oppidi, nullam apud alios inveniebam notitiam, pro πλησίον Ταλάντου legendum puto πλησίον Ταυλαντίου. Talanti enim nullibi fit mentio, at Taulantii noster meminit in Ταυλάντιοι.

45 Καλλίαρος, πόλις Λοκρῶν.] Calliarus, urbs Locrorum ex Hellanico memoratur, cujus meminit Homerus Il. 2. v. 531.

Οἳ Κῦνόν τ' ἐνέμοντ', Ὀπόεντά τε, Καλλίαρόν τε.

Qui Cynumque habitabant, Opoëntáque, Calliarúmque.

46 Στράβων δ' ἐν ἐννάτῃ παρὰ τὸ εὐήροτον, &c.] Affert etymologiam urbis Calliari ex Strabonis lib. 9. apud quem nihil tale memini me legere, sed tantum habitari desiisse: Ὧν δ' Ὅμηρος μέμνηται, Καλλίαρος μὲν οὐκέτι οἰκεῖται. i.e. *Quorum verò* [oppidorum] *Homerus meminit, Calliarus non amplius habitatur.*

47 Καλλιόπη, πόλις Παρθυαίων.] Calliope, urbs Parthyæorum memoratur ex Polybii lib. 10. deperdito. Ejus quoque meminit Appianus de Bellis Syr.

48 Καλλίπολις, πολίχνιον Λαμψάκου.] Describit situm Callipolis oppidi Lampsaci ex Alexandro in libro de Bithynia. Memoratur inter alios Plinio lib. 4. c. 11. *Et Hellespontus, septem (ut diximus) stadiis Europam ab Asia dividens, quatuor illic inter se contrarias urbes habet, in Europa* Callipolin *&* Seston, *in Asia* Lampsacum *&* Abydon. Quod etiam confirmatur ex Strabonis lib. 13.

49 Ἐν τῇ Περαίᾳ, &c.] Περαία apud Græcos est terra, seu regio ulterior, quemadmodum στερρὰ sumitur pro terra firma. Asteriscus ille, innuit aliquid deficere, sed in hac sectione nihil desiderari existimo.

50 Δευτέρα κατὰ τὸν Ἀνάπλουν.] Secundo loco numerat Callipolim urbem juxta Anaplum. Ubi fuerit iste Anaplus plane fateor me nescire. Non est enim verosimile loqui Stephanum de suburbio Constantinopolitano sic dicto, ἀνάπλουν vocant Græci *renavigationem*, forsitan iste de quo loquitur autor noster per antonomasiam vocabatur Ἀνάπλους.

51 Τρίτη, πόλις Σικελίας.] Tertio loco numerat Callipolin, urbem Siciliæ, quam Naxios condidisse autor est Strabo lib. 6. sed jam sua ætate non habitari inquit.

52 Κάλπαι, πόλις Βιθυνῶν.] Calpæ, urbs Bithynorum memoratur, ex Theopompo, cujus nulla apud alios fit mentio.

53. Ἔστι καὶ λιμὴν Κάλπη.] Portus Calpe, Arrhiano in Periplo Ponti Euxini dicitur Κάλπης λιμὴν, i.e. *Calpæ portus*, idem Plinio lib. 6. c. 1. vocatur *portus Calpas.*

54 Καὶ τὴν πόλιν, Κάλπειαν.] Vide, quæ in Καρπηΐα annotamus.

55 Τινὲς τούτους Καρπιτανοὺς, ὡς Καλεπιανοὺς φασί.] In his verbis suspicor inesse mendum, ac legendum, τινὲς τούτους Καρπητανοὺς, ὡς Καλπιανοὺς φασι. Sic enim apud nostrum autorem legitur gentile illud in Καρπηΐα.

56 Καλύβη, πόλις Θρᾴκης, ἄποικος Μακεδόνων.] Calybe, urbs Thraciæ, Macedonum colonia. De qua sic Strabo lib. 7. Ὑπέρκειται δὲ τοῦ Βυζαντίου τὸ τῶν Ἀστῶν ἔθνος, ἐν ᾧ πόλις Καλύβη Φιλίππου τοῦ Ἀμύντου τοὺς πονηροτάτους ἐνταῦθα ἱδρύσαντος. i.e. *Superjacet Byzantio Astorum gens, in qua est urbs Calybe, ubi Philippus Amyntæ filius pessimos collocavit.* De eadem urbe

Μακεδόνων. Τὸ ἐθνικὸν Καλυβίται, ἢ Καλυ- A βεῖς, ὡς τῆς Ἀλύβης Ἀλυβεῖς.

cedonum. Gentile, Calybitæ, vel Calybei, ut ab Alybe, Alybei.

ΚΑΛΥΔΝΑ[57], νῆσος καὶ πόλις Θήβης, ἀπὸ Καλύδνου παιδὸς Οὐρανοῦ. Λέγεται καὶ Καλυδνός. Ὁ πολίτης Καλυδναῖος· καὶ Καλυδνὶς τὸ θηλυκόν· καὶ Καλυδνεὺς ὁ Ἀπόλλων, B καὶ Καλύδνιος, ὡς Ἀνδροτίων ἕκτῃ Ἀτθίδος.

CALYDNA, urbs & insula Thebæ, ab Calydno Cœli filio. Dicitur etiam Calydnus: Civis, Calydnæus; fœmineum Calydnis, & *Calydneus* Apollo, & Calydnius, ut Androtio lib. 6. Atthidis.

ΚΑΛΥΔΩΝ[58], Αἰτωλίας πόλις, ἀπὸ Καλυδῶνος τοῦ Ἐνδυμίωνος, ἢ τοῦ Αἰτωλοῦ. Τὸ ἐθνικὸν, Καλυδώνιος, καὶ Καλυδωνία.

CALYDON, onis, Ætoliæ urbs, ab Calydone Endymionis, vel Ætoli filio. Gentile, Calydonius, & Calydonia.

ΚΑΛΥΜΝΑ[59], νῆσος ἣν ὁ Σκήψιος C πληθυντικῶς Καλύμνας φησί. Λέγεται καὶ Καλυμνία. Τὸ ἐθνικὸν, Καλυμνιάτης.

CALYMNA, insula, quam Scepsius in plur. num. *Calymnas* vocat. Dicitur etiam Calymnia. Gentile, Calymniates.

ΚΑΛΥΝΔΑ[60], πόλις Καρίας, ὡς Κάρυνδα. Τὸ ἐθνικὸν, Καλυνδεύς. Ἡρόδοτος ὀγδόῃ.

CALYNDA, urbs Cariæ ut Carynda. Gentile, Calyndeus, Herodotus libro D octavo.

ΚΑΛΥΤΙΣ[61], πόλις Συρίας· Ἡρόδοτος δευτέρᾳ. Ὁ οἰκήτωρ, Καλύτης· καὶ τὸ θηλυκὸν Καλυτὶς, διὰ τὸ προειλῆφθαι τὸν χαρακτῆρα.

CALYTIS, urbs Syriæ, Herodot. lib. 2. Incola, Calytes, & fœmin. Calytis, quod character præoccupetur.

ΚΑΜΑΡΑ[62], πόλις Κρήτης. [63] Καὶ ὁ E πολίτης, * ὡς Ξενίων ἐν Κρητικοῖς φησιν, ὅτι Λατὼ ἐλέγετο.

CAMARA, urbs Cretæ, & civis..... ut Xenio in Creticis inquit, quod *Lato* dicebatur.

ΚΑΜΑ- CAMA-

urbe reor loqui Plinium lib. 4. c. 11. *Oppidum sub Rhodope* Poneropolis [id est improborum-urbs] *anteà, mox à conditore* Philippopolis, *nunc à situ* Trimontium *dicta*. Hæc urbs confunditur cum Cabyle, etsi autor noster diversas facit. Namque Paulus Diaconus hist. miscel. lib 6. inquit Lucullum cepisse *Cabylen*, Sextus Rufus verò in suo breviario tradit eumdem cepisse *Calyben*; de Cabyle verò suo loco egimus. Ego suspicor unam eamdemque fuisse urbem. Namque Strabo libro citato Calyben, Ptolemæ. lib. 3. c. 11. Cabylen tantum memorant.

57 Κάλυδνα, νῆσος, καὶ πόλις Θήβης.] Calydna, insula, & urbs Thebæ. Nostro autori Κάλυδνα & Κάλυμνα diversæ sunt insulæ, at Eustathio ad Il. 2. v. 677. ubi poëta insulas Calydnas celebrat, inquit Calydnas & Calymnas eamdem esse insulam; hemistichium Homeri appono claritatis causa:

——— Νήσους τε Καλύδνας.

——— *Insulasque Calydnas.*

Ad quem locum ita Eust. Τὸ δὲ νήσους Καλύδνας, οὐ πρὸς διαστολὴν εἴρηται χερσαίων Καλυδνῶν. Ἀλλὰ διὰ σαφήνειαν. Ἵνα εἴη δῆλον, ὅτι νῆσοι αἱ Καλύδναι εἰσιν, ἃς ἕτεροι διὰ τοῦ μ γράφουσι Καλύμνας. i. e. *Illud insulas Calydnas, non dictum est ad distinctionem terrestrium Calydnarum, sed ad claritatem, ut manifestum esset, quod insulæ Calydnæ essent, quas alii per* m *scribunt Calymnas*. Ac paulo infra earum situm describit: Λέγει δὲ ἡ γεωγραφικὴ ἱστορία, καὶ ὅτι αἱ Καλύδναι, κατὰ τὸν ἐπὶ Λεκτὸν πλοῦν κεῖνται. Ἀκρωτήριον δὲ ἐστι τὸ Λεκτὸν, καὶ ὅτι Καλύδναι νῆσοι κατά τινας αἱ Σποράδες, ὧν μία Καλύμνα, ἐξ ἧς αἱ παρακείμεναι καλοῦνται, οἱ δὲ μίαν νῆσον Καλύδνας φασὶ κληθῆναι πληθυντικῶς, ὡς Ἀθήνας, καὶ Θήβας. i. e. *Dicit verò Geographica historia, & quod Calydnæ juxta navigationem ad Lectum sitæ sint; promontorium verò est Lectum, & quod Calydnæ insulæ juxta quosdam sint Sporades, quarum una est Calymna, à qua reliquæ adjacentes vocantur, alii verò dicunt unam insulam* Calydnas *vocari plurativo numero, ut Athenas, & Thebas*. Videsis Strabonem sub libri decimi calcem. Hesych. Calydnas insulas prope Rhodum locat: Καλύδναι αἱ νῆσοι πλησίον Ῥόδου. Nota quam diverso accentu notentur; apud nostrum in antepenultima, apud Eustathium in penultima, apud Hesychium in ultima, inter has tres quænam sit certa nescio. Harum insularum mel laudatur ab Strabone libro citato in libri fine, à Plinio lib. 11. c. 13. ad quod alludit Ovid. Metamorphos. lib. 8. cum inquit:

Dextra Lebynthos erat, fœcundaque melle Calymna.

58 Καλυδὼν, Αἰτωλίας πόλις.] Calydon, onis, urbs Ætoliæ memoratur inter alios Straboni lib. 10. Scylaci in Αἰτωλίᾳ, ex nostris Plinio lib. 4. c. 2. ab hac urbe vicina *sylva Calydonia* vocata fuit, in qua Meleager miræ magnitudinis aprum interfecit; ideo à poëtis *aper Calydonius* vocatur, cujus corium adhuc ætate Pausaniæ Tegeæ erat, sed putre jam præ vetustate, & setis nudatum. ejus quoque dentes asportasse Cæsarem Augustum victo Antonio, quorum alter in Liberi Patris æde, quæ erat in Cæsaris hortis suspensus visebatur, inquit Pausanias in Arcadicis.

59 Κάλυμνα, νῆσος ἣν ὁ Σκήψιος πληθυντικῶς Καλύμνας φησί.] Nunc memorat Calymnam insulam, ac si esset diversa à Calydna, de qua suo loco egimus, ubi adduximus verba Eustathii, ex quibus apparet unam eamdemque insulam esse Calydnam & Calymnam, quod ipse desumplit ex Strabonis libri decimi fine, ex quo noster transcripsit, quæ sub persona Scepsii de Calymna inquit. Sic enim Strabo libro citato: Ὁ δὲ Σκήψιος πληθυντικῶς ὀνομάσας τὴν νῆσον Καλύμνας φησὶν, ὡς Ἀθήνας, καὶ Θήβας. i. e. *Scepsius verò plurali-numero nominans insulam* Calymnas *inquit, ut Athenas, & Thebas*.

60 Κάλυνδα, πόλις Καρίας.] Calynda, urbs Cariæ, ex Herodoti lib. 8. qui libro citato ab Stephano eorum oppidanos vocat *Calydnios*, quibus Artemisiam illam celeberrimam imperasse tradit, ex nostris memoratur Plinio lib. 5. c. 27. apud quem perperam scribitur Calydna.

61 Κάλυτις, πόλις Συρίας.] Calytis, urbs Syriæ ex Herodoti l. 2. memoratur, qui eam Κάδυτιν vocat, & celebrat ejusdem libri c. 159. Καὶ Σύροισι πεζῇ ὁ Νεκὼς συμβαλὼν ἐν Μαγδόλῳ ἐνίκησε. Μετὰ δὲ τὴν μάχην, Κάδυτιν πόλιν τῆς Συρίης ἐοῦσαν μεγάλην εἷλε. i. e. *Et cum Syris congressus Magdoli terrestri acie Necus* [Ægypti rex] *victoria potitus est, & post prælium Cadytin Syriæ magnam urbem cepit*. Vera lectio est apud Herodotum. Hujus enim urbis nomen corruptum est ab Hebræo קדש *Cades*, cujus fit mentio variis in locis Sacræ Scripturæ, à quo nomine Joseph. Antiquit. lib. 5. c. 1. formavit Cædesam, quæ *Cades* nominatur Macchab. lib. 1. c. 11. v. 63.

62 Καμάρα, πόλις Κρήτης.] Camara, urbs Cretæ memoratur Ptolemæo lib. 3. c. 17.

63 Καὶ ὁ πολίτης *.] Hanc lacunam supple hoc modo καὶ ὁ πολίτης Καμαρεύς. Hæc enim est forma gentilitii nominum in *a*, ut à Candasa, Candaseus, à Candyba, Candybeus.

64 Καμα-

ΚΑΜΑΡΗΝΟΙ[64], νῆσοι Ἀραβίων. A Ἐκαλεῖτο ἐν περιηγήσει. Οἱ οἰκοῦντες, ὁμοίως τῷ πρωτοτύπῳ Καμαρηνοί.

ΚΑΜΑΡΙ´Α[65], πόλις Ἰταλική, Ἀλβανῶν ἀποίκισις· Διονύσιος Ῥωμαϊκῆς ἀρχαιολογίας. Οἱ οἰκήτορες, Καμαρῖνοι. B

ΚΑΜΑΡΙ´ΝΑ[66], πόλις Σικελίας, καὶ λίμνη.[67] Ἀφ' ἧς ἡ παροιμία,

> Μὴ κίνει Καμάριναν, ἀκίνητος γὰρ ἀμείνων.

Ὁ πολίτης, Καμαριναῖος. C

ΚΑΜΒΥ´ΣΗΝ[68], κατὰ Ξέρξην, ἢ ἀπὸ Καμβύσου καὶ Ξέρξου,[69] Περσικαὶ χῶραι. Ἐθνικὸν, τὸ αὐτό.

ΚΑ´ΜΙΚΟΣ[70], πόλις Σικελίας, ἐν ᾗ Κώκαλος ἦρχεν,[71] ὁ Δαιδάλου.[72] Χάραξ D δὲ, Ἴνυκον ταύτην φησίν. Ὁ πολίτης, Καμίκιος, καὶ θηλυκῶς.

ΚΑ´ΜΙΡΟΣ[73], πόλις ἐν Ῥόδῳ, [74] ἀπὸ

CAMARENI, insulæ Arabiæ, Hecatæ. Periegesi. Incolæ, eodem modo cum prototypo Camareni.

CAMARIA, urbs Italica, ab Albanis condita, Dionys. Roman. Antiquit. Incolæ, Camarini.

CAMARINA, urbs Siciliæ & palus, à qua parœmia.

> *Camarinam ne moveto; immota enim melior.*

Civis, Camarinæus.

CAMBYSEN, juxta Xerxen, vel à Cambyse, vel à Xerxe, Persidis regiones. Gentile, idem.

CAMICUS, urbs Siciliæ, in qua Cocalus Dædali imperavit. Charax verò Inycum eam *esse* dicit. Civis, Camicius, & fœm. gen.

CAMIRUS, urbs in Rhodo, à filio Cerca-

64 Καμαρηνοὶ, νῆσοι Ἀραβίων.] Camareni, insulæ Arabum celebrantur ex Hecatæo. Arrhiano in Periplo maris Erythræi Camara inter Arabiæ Felicis emporia memoratur, quæ Plinio lib. 6. c. 18. Camari, insula maxima inter Arabicas dicitur.

65 Καμαρία, πόλις Ἰταλική, Ἀλβανῶν ἀποίκισις.] Camaria, urbs Italica, Albanorum colonia ex Dionysii Rom. Antiquit. lib. 1. qui multis annis ante Romam conditam fuisse tradit libro citato; Straboni lib. 5. *Camarinum* & *Camerte*, Cæsari Belli Civilis lib. 1. *Camerinum*, Plinio lib. 3. c. 5. *Camerium* dicitur; ejus oppidani *Camarini*, & *Camerini*, & *Camertes* dicebantur, de qua videsis Cluv. Italiæ Antiquæ lib. 2. c. 6.

66 Καμαρίνα, πόλις Σικελίας, καὶ λίμνη.] Camarina, urbs Siciliæ, & palus; urbs à Syracusanis condita fuit annis fermè CXXXV. post conditas Syracusas, ac postea ab eisdem ex ea pulsis oppidanis ob defectionem, Hippocrates Gelæ tyrannus eò coloniam deduxit, ut narrat Thucydides lib. 6. Non longè ab hac urbe Romani Æmilio consule CCCLXXXIIII. naves naufragio amiserunt. Ab eadem urbe procul dubio *Camerina poma* Plinio lib. 15. c. 14. memorata nomen accepere, non à Camarenis Arabiæ insulis, ut existimavit Gothofredus in notis ad Anonymum, quem ipse primus vulgavit c. 6. Hujus urbis etymologiam deducit Bochartus de Phœnic. Colon. lib. 1. c. 29. à verbo Hebræo חמר *chamar*, i. e. *lutosus est*, tamquam à Phœnicibus nomine imposito, ac si Phœnices eam condidissent, sed cum ex Thucydidis lib. 1. constet à Syracusanis conditam fuisse, corruit etymologia, ut pote à nominis paronomasia tantum deducta.

67 Ἀφ' ἧς ἡ παροιμία.] Parœmia illa, quam affert noster de palude Camarina, dici solet de eis, qui sibi mala accersunt, ad quam videtur alludere Virgilius Æneid. lib. 3. v. 700.

> —— *Et fatis numquam concessa moveri*
> *Apparet Camerina procul* ——

Ubi Serv. *Camerina procul: palus est juxta ejusdem nominis oppidum: de qua quodam tempore cum siccata pestilentiam creasset, consultus Apollo, an eam penitus exhaurire deberent; respondit,* μὴ κίνει Καμάριναν, ἀκίνητος ἀμείνων. [i. e. ne move Camerinam, immota maneat] *Quo contempto exsiccaverunt paludem, & sedata pestilentia, per eam partem ingressis hostibus pœnas dederunt, sed hoc responsum Æneæ temporibus ignotum fuit, ergo non observavit poëta, sed ad præsens tempus locutus est.* Solent enim poëtæ per prolepsin nominare oppida, quæ nondum erant, sed postea fuere. Palus Camerina hodie vulgo accolis dicitur *Lago di Camarana*, & amnis, qui olim Hipparis medium lacum transit, *Fiume di Camarana*, autore Cluv. Siciliæ Antiquæ lib. 1. c. 14.

68 Καμβύσην, κατὰ Ξέρξην, &c.] Locus valdè depravatus, si quis alius, lege Καμβυσηνὴ, καθὰ Ξερξηνή. i. e. *Cambysene, ut Xerxene.* Stephanum Stephano corrigo. Sic enim apud eum legitur in Ξερξηνή. Sic etiam scribuntur hæ regiones apud Strabonem, cujus adducemus verba nota subsequenti.

69 Περσικαὶ χῶραι.] Cambysenen, & Xerxenem esse Persidis regionis inquit, Strabo eas locat in Armenia, cujus ex lib. 11. sunt verba: Καθάπερ ἡ Καμβυσηνὴ, καθ' ἣν ἅμα καὶ τοῖς Ἴβηρσι, καὶ τοῖς Ἀλβανοῖς οἱ Ἀρμένιοι συνάπτουσι. i. e. *Quemadmodum Cambysene, juxta quam & Iberes, & Albanos Armenii attingunt.* Atque sub ejusdem libri calcem: Χαλύβων δὲ καὶ Μοσυνοίκων Παρυαδρήνην, καὶ Ξερξηνήν, ἃ τῇ μικρᾷ Ἀρμενίᾳ ἐστὶν ὅμορα, καὶ μέρη αὐτῆς ἐστί. i. e. *Chalybibus verò & Mosynæcis* [ademisse] *Parenetin & Xerxenen, quæ minori Armeniæ sunt finitimæ, & ejusdem partes.*

70 Κάμικος, πόλις Σικελίας, &c.] Camicus, urbs Siciliæ, in qua Cocalus imperavit, nomen adepta à fluvio cognomine, ut inquit Duris apud autorem nostrum in Ἀκράγαντες, memoratur inter alios Straboni lib. 6. circa quam Minos ille celeberrimus Cretensium rex ac legislator occisus fuit, ut tradit Philosophus Politicorum lib. 11. c. 10. Geographus libro citato, ob cujus necem Cretenses magna classe in Siciliam trajectos, Camicum per quinquennium obsedisse, sed non expugnasse narrat Herodotus lib. 7. Frustra quæritur hodiernum hujus urbis nomen; namque Strabo lib. 6. testatur interiisse.

71 Ὁ Δαιδάλου.] Dædali Cocalus dicitur Stephano, quòd Dædalus occiso sororis filio ad Minoëm confugerat, à quo ad Cocalum fugit, referente Pausania in Achaicis.

72 Χάραξ δὲ Ἴνυκον ταύτην φησίν.] Charax verò hanc *Inycum* vocat. Hæc verba non sunt intelligenda de urbe Camico, sed de Cocali regia urbe. Nonnulli enim dicebant Cocalum regiam habuisse in urbe Camico, Charax verò in urbe Inyco. Quare cum noster dixisset Camicum esse Siciliæ urbem, in qua imperavit Cocalus, nunc inquit Characem dicere urbem illam, in qua imperavit Cocalus, esse Inycum.

73 Κάμιρος, πόλις ἐν Ῥόδῳ.] Camirus, urbs Rhodi, fuere verò tres Rhodi urbes antiquitus præcipuæ, Lindus, Ialysus, & Camirus, quas Poëtarum parens celebrat illo versiculo citato ab Stephano, qui legitur Il. 2. v. 656. ideo Rhodus ab Scylace dicitur νῆσος τρίπολις, id est, *insula tripolis*, scilicet, quod tres urbes haberet, supra memoratas, quas Strabo in unam urbem Rhodum insulæ cognominem coivisse tradit. Ejus ex lib. 14. hic appono verba: Πρότερον μὲν οὖν καθ' αὑτοὺς ἐπολιτεύοντο οἱ Λίνδιοι, καθάπερ καὶ Καμειρεῖς καὶ Ἰαλύσιοι· μετὰ ταῦτα δὲ συνῆλθον ἅπαντες εἰς τὴν Ῥόδον. i. e. *Primum Lindii per se ipsos rempublicam-gerebant, sicut & Camirenses & Ialysii; postea autem omnes-simul coiverunt in Rhodum.*

 74 Ἀπὸ

ἀπὸ τοῦ παιδὸς Κερκάφου[74], τοῦ Πολειάδου καὶ Κυδίππης.[75] Ἀπὸ Κερκάφου δὲ αἱ Ῥόδιαι γυναῖκες Κερκαφίδες· ἦσαν δὲ τρεῖς, ὡς Ὅμηρός φησι, A

> Λίνδον, Ἰήλυσόν τε, καὶ ἀργινόεντα Κάμιρον. B

Ὁ πολίτης, Καμιρεύς.[76] Πείσανδρος ὁ διασημότατος ποιητής, Καμιρεὺς ἦν. Λέγεται καὶ Καμιρίτης, καὶ Καμιραῖος· καὶ θηλυκῶς.

ΚΑΜΜΑΝΙ'Α[77], μοῖρα Θεσπρωτίας· μετωνομάσθη δὲ Κεστρινία.[78] Ἐξ ἧς Κάδμος, ὁ ποταμὸς Κεστρῖνος.[79] Ἐστι κτίσμα Κεστρίνου, τοῦ υἱοῦ Ἑλένου, τοῦ Πριαμίδου. Οἱ οἰκήτορες Καμμανοί, ὡς τῆς Καμπανίας Καμπανοί. C D

ΚΑ'ΜΠΟΣ[80], κτίσμα Καμπάνου, ἀφ' οὗ ἐκτίσθησαν. Τὸ θηλυκόν, Καμπανὶς καὶ Καμπανή.

ΚΑ'ΝΑΘΑ[81], πόλις πρὸς τῇ Βόστρᾳ Ἀραβίας. Τὸ ἐθνικόν, Καναθηνός. Ἔν τισι δὲ καὶ διὰ τοῦ ι γράφεται. E

ΚΑ'-

Cercaphi, filii Poliadæ, & Cydippæ. A Cercapho verò Rhodiæ fœminæ *Cercaphides* dicebantur. Erant autem tres, ut Hom. inquit:

> *Lindum, Ialysumque, & album Camirum.*

Civis, Camireus. Pisander celeberrimus poëta Camireus erat. Dicitur etiam, Camirites, & Camiræus, & fœm. genere.

CAMMANIA, pars Thesprotiæ, *Cestrinia* verò postea vocata fuit ex qua Cadmus, fluvius Cestrinus; à Cestrino condita fuit, filio Heleni Priamidæ. Incolæ, Cammani, ut Campaniæ, Campani.

CAMPUS, opus Campani, à quo [Campani] conditi fuere. Fœmineum Campanis, & Campana.

CANATHA, urbs ad Bostram Arabiæ. Gentile, Canathenus, in aliquibus autem & per *i* scribitur.

CA-

74 Ἀπὸ τοῦ παιδὸς Κερκάφου.] Inquit Camirum, urbem Rhodi nomen habuisse à filio Cercaphi, nempe Camiro. Tres enim fuere filii Cercaphi, *Lindus*, *Ialysus* & *Camirus*, qui tribus Rhodi urbibus à se conditis *Lindo*, *Ialyso*, & *Camiro* nomina imposuere, ut testatur Strabo lib. 14. etsi alii à Tlepolemo conditas ajunt, & eum ipsis nomina imposuisse à quibusdam Danaï filiabus.

75 Ἀπὸ Κερκάφου δὲ αἱ Ῥόδιαι γυναῖκες Κερκαφίδες.] Cercaphus fuit Rhodi Nymphæ & Solis filius, ac pater Lindi, Ialysi, & Camiri, ut tradit Eustath. ad Il. 2. v. 656. à quo, ut inquit noster Rhodiæ fœminæ *Cercaphides* dictæ fuerunt; quod etiam confirmat Eustathius loco citato: Ἡλίου καὶ Ῥόδου Νύμφης υἱὸς Κέρκαφος, οὗ καὶ Λυσίππης [lege Κυδίππης] Λίνδος, Ἰήλυσος, καὶ Κάμειρος, ὃν καὶ ὁ Χοιροβοσκὸς κατὰ κανόνα, διὰ διφθόγγου γράφει ἐν τῇ ὀρθογραφίᾳ, ἐκ δὲ τοῦ ῥηθέντος Κερκάφου, Κερκαφίδες αἱ Ῥόδιαι γυναῖκες ἐκαλοῦντο. i. e. *Solis & Rhodi Nymphæ, filius Cercaphus, cujus & Cydippæ, Lindus, Ielysus, & Cameirus, quem Chœroboscus juxta canonem per diphthongum scribit in orthographia, ex dicto Cercapho* Cercaphides *Rhodiæ fœminæ vocabantur.*

76 Πείσανδρος.] Videsis, quæ suo loco annotamus.

77 Καμμανία, μοῖρα Θεσπρωτίας.] Cammaniam, partem Thesprotiæ Græciæ regionem, quæ postea *Cestrinia* vocata fuit à Cestrino filio Heleni filii Priami, celebrat noster autor, sed sine autore, quæ videtur desumpsisse ex Pausaniæ Corinthiacis, ubi hæc leguntur: Τὰ δὲ ἐς Ἕλενον τὸν Πριάμου δεδήλωκεν ὁ λόγος ἤδη μοι, μετὰ Πύρρου τοῦ Ἀχιλλέως αὐτὸν ἐλθεῖν ἐς Ἤπειρον, καὶ ἐπιτροπεῦσαί τε τοῦ Πύρρου παῖδας, συνοικοῦντα Ἀνδρομάχῃ, καὶ τὴν Κεστρινὴν καλουμένην ἀπὸ Κεστρίνου τοῦ Ἑλένου λαβεῖν τὸ ὄνομα. i. e. *Quæ verò ad Helenum Priami filium, ea sunt à me jam exposita, unà cum Pyrrho Achillis filio venisse eum in Epirum;* [eoque mortuo] *suscepisse ejus liberûm tutelam, cum Andromachen duceret uxorem, ac Cestrinen* [Epiri partem] *dictam à Cestrino Heleni filio accepisse nomen.* Quæ à nostro *Cestrinia* à Pausania dicitur *Cestrine*, quæ supra fluvium Thyamin jacebat, teste eodem Pausania lib. 1. Ἐγένετο δὲ καὶ Ἑλένῳ Κεστρῖνος· τούτῳ γὰρ Ἀνδρομάχη συνῴκησεν, ἀποθανόντος ἐν Δελφοῖς Πύρρου. Ἑλένου δὲ, ὡς ἐτελεύτα, Μολοσσῷ τῷ Πύρρου παραδόντος τὴν ἀρχὴν, Κεστρῖνος μετὰ σὺν τοῖς ἐθέλουσιν Ἠπειρωτῶν τὴν ὑπὲρ Θύαμιν ποταμὸν χώραν ἔσχε. i. e. *Natus verò fuit Heleno Cestrinus: huic enim Andromache nupsit, Delphis Pyrrho interfecto. Cum autem Helenus moriens Molosso Pyrrhi filio regnum tradidisset, Cestrinus collecta voluntariorum Epirotarum manu, eam, quæ supra Thyamin fluvium est, regionem tenuit.*

78 Ἐξ ἧς Κάδμος, ὁ ποταμὸς Κεστρῖνος.] Cum apud alios nulla Cadmi fluvii fiat mentio, qui à *Cestrinia* regione, ut inquit noster, vel à *Cestrine*, ut eam appellat Pausanias, *Cestrinus* fuerit vocatus, atque Pausanias, cujus verba nota præcedenti attulimus, nos doceat, *Cestrinen* regionem à *Cestrino* dictam esse eam, quæ supra Thyamin fluvium erat, facile adducor, ut credam apud Stephanum pro ἐξ ἧς Κάδμος, &c. legendum esse ἐξ ἧς Θύαμις, &c. Nostram conjecturam confirmamus autoritate Thucydidis, ex ejus lib. 1. Ῥεῖ δὲ καὶ Θύαμις ποταμὸς, ὁρίζων τὴν Θεσπρωτίδα, καὶ Κεστρίνην, ὧν ἐντὸς ἡ ἄκρα ἀνέχει τὸ Χειμέριον. i. e. *Currit verò & Thyamis amnis, disterminans Thesprotidem, Cestrinenque, intra quos Chimerium promontorium pertingit.*

79 Ἐστι κτίσμα Κεστρίνου.] Asserit his verbis Cestrinum Heleni filium condidisse Cestrinen regionem, ut apparet ex nota 77. præcedenti.

80 Κάμπος, κτίσμα Καμπάνου, &c.] Campus, opus Campani, à quo Campani conditi fuere, Campani verò dicebantur incolæ Capuæ. *Campum* vocat noster, *Capuam*, quæ Virgilio Æneid. lib. 10. v. 145. Campana urbs:

> *Et Capys, hinc nomen Campanæ ducitur urbi.*

Campanus verò est idem, qui Virgilio *Capys*, qui & urbi & regioni nomen dedit. Campanum fuisse Nævium poëtam constat ex Gellio Noctium Atticarum lib. 1. c. 24. qui de se subsequens epigramma scripsit superbiæ Campanæ plenum:

> *Immortales mortales si foret fas flere*
> *Flerent divæ Camœnæ Nævium poëtam.*
> *Itaque postquam est orci traditus thesauro,*
> *Obliti sunt Romæ lingua Latina loquier.*

Videsis, quæ in Κάπυα annotamus.

81 Κάναθα, πόλις πρὸς τῇ Βόστρᾳ Ἀραβίας.] Canatha, urbs juxta Bostram Arabiæ, quam Ptolemæus lib. 5. c. 15. Cœlesyriæ tribuit, & Josephus Antiquit. lib. 15. c. 6. Plin. lib. 5. c. 18. in Syriæ Decapolitana regione eam locat. In S S. duæ hujus nominis urbes memorantur, altera pertinebat ad tribum Menaseh quam Nobach cepit, ac de suo nomine *Nobach* vocavit. Num. c. 32. v. 42. ubi vocatur קנת *Cenath*, altera ad tribum Ascher, Josue c. 19. v. 28. ubi dicitur קנה *Canah*. Unde Græcis & Latinis factum est Canatha. *Cana Galilææ* dicitur Joan. c. 4. v. 46. ubi Jesus fecit, ut ibi refertur, ὕδωρ οἶνον. Canatha Josepho de Bello Judaico lib. 1. c. 14. juxta versionem Latinam, Galilæa verò pro parte quadam Syriæ habebatur.

82 Κα-

ΚΑ'ΝΑΙ[82], πολίχνιον Εὐβοϊκὸν, ἢ Λοκρὸν, κατὰ τὰ ἄκρα τῆς Λέσβου. Ἔστι καὶ ὄρος Κάνη, καὶ πόλις, καὶ λίμνη. [83] Ἔστι καὶ πόλις τῆς Τρῳάδος. [84] Εἰσὶ καὶ Κάνναι διὰ δύο ν, πλησίον Καρχηδόνος. Τὸ ἐθνικὸν Καναῖος, καὶ Καναία. [85] Ἔστι καὶ πόλις Κάναι τοῦ Τίγρητος ποταμοῦ· Στράβων ιγ΄. Κιναῖος Ζεὺς, οὐ μόνον ἀπὸ τοῦ Κιναίου, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τῆς Κάνης. A B

ΚΑ'ΝΑΣΤΡΟΝ[86], ἄκρον Θρᾴκης καὶ Μακεδονίας. Τὸ ἐθνικὸν, Καναστραῖος. Σοφοκλῆς δὲ ὑπομνηματίζων τὰ ἀργοναυτικὰ, C [87] Καναστραῖόν φησιν ἀκρωτήριον τῆς Παλλήνης. Ἀλλ' ἐναντιοῦται τὰ ἐθνικὰ, εἰ μὴ καὶ τοῦτο ἐκλάβοιμεν παραπλησίως τῷ Λέχαιον, καὶ Λεχαῖος, [88] καὶ Λύκειον τὸ γυμνάσιον, [89] καὶ Λύκειος Ἀπόλλων· καὶ Νυμφαῖον, καὶ Νυμφαῖος. D

ΚΑ'ΝΔΑΣΑ[90], ὡς Μάλασα, Πήγασα, φρούριον Καρίας· Πολύβιος ἑκκαιδεκάτῳ. Τὸ ἐθνικὸν Κανδασεὺς, καὶ Κανδασίς.

ΚΑ'ΝΔΑΡΑ[91], πόλις Παφλαγονίας, ὡς ἀπὸ σχοινίων τριῶν Γαγγρῶν. Καὶ Θάριβα E κώμη. [92] Οἱ οἰκήτορες, Κανδρηνοί· καὶ Ἥρας Κανδρηνῆς ἱερόν.

ΚΑ'ΝΔΥΒΑ, [93] οὐδετέρως, πόλις Λυκίας, ἀπὸ Κανδύβου παιδὸς Δευκαλίωνος. Τὸ ἐθνικὸν, Κανδυβεύς. F

ΚΑΝΘΗΛΙΑ, πόλις περὶ Καρχηδόνα· Ἑκαταῖος Ἀσία· Ἡρόδοτος.

ΚΑΝ-

CANÆ, parva-civitas Euboïca, vel Locra, juxta extremitates Lesbi. Est & mons Cane, & urbs, & palus. Est & urbs Troadis. Sunt etiam Cannæ per duplex *n* prope Carthaginem. Gentile, Canæus, & Canæa. Est & urbs Canæ Tigris fluvii, Strab. lib. 13. Est etiam Jupiter Cinæus, non solum ab Cinæo, verum etiam ab Cane.

CANASTRUM, promontorium Thraciæ, & Macedoniæ. Gentile, Canastræus, Sophocles verò explicans Argonautica, Canastræum vocat promontorium Pallenæ; at gentilia contraria sunt, ni & hoc excipiamus similiter ac Lechæum, & Lechæus, & Lyceum gymnasium, & Lyceus Apollo, & Nymphæum, & Nymphæus.

CANDASA, ut Malasa, Pegasa, Castellum Cariæ, Polybius lib. 16. Gentile, Candaseus, & Candasis, *fœmin.*

CANDARA, urbs Paphlagoniæ, circiter tres Schœnos à Gangris distans. Et Thariba vicus. Incolæ, Candreni. Est & Junonis Candrenæ templum.

CANDYBA, neutro-genere, urbs Lyciæ, à Candybo Deucalionis filio. Gentile, Candybeus.

CANTHELIA, urbs circa Carthaginem. Hecatæ. Asia, Herodotus.

CAN-

82 Κάναι, πολίχνιον Εὐβοϊκὸν, &c.] Canæ, oppidulum Euboïcum, seu Locrorum. Sunt verba desumpta ex Strabonis lib. 13. Κάναι δὲ πολίχνιον Λοκρῶν τῶν ἐκ Κύνου, κατὰ τὰ ἄκρα τῆς Λέσβου τὰ νοτιώτατα, κείμενον ἐν τῇ Καναίᾳ. i. e. *Canæ verò oppidulum est Locrorum ex Cyno juxta extremas Lesbi versus meridiei partes, situm in regione Canæa.* Quare apud Stephanum τὸ Εὐβοϊκὸν puto expungendum esse: pro Λοκρὸν autem legendum Λοκρῶν, ut est apud Strabonem. Gentile enim Locrorum est Λόκρος, ut noster inquit in Λοκροί.

83 Ἔστι καὶ πόλις τῆς Τρῳάδος.] Canæ, urbs Troadis celebratur ab Strabone lib. 13. qui etiam lib. 10. Canas Æolidis memorat.

84 Εἰσὶ καὶ Κάνναι διὰ δύο ν, πλησίον Καρχηδόνος.] Cannas per duplex *n*, prope Carthaginem locat, sed cum nemo, quod sciam, has Cannas celebret, existimo autorem nostrum intelligere Cannas Italiæ; nec mirandum est, quòd Carthagini tribuat urbem quæ ad Italiam pertinet: in Ἴπανα enim Ipanam, urbem Siciliæ tribuit Carthagini, & alibi quæ ad Siciliam pertinebant, Carthagini assignavit. Inter omnes verò hujus nominis urbes Cannæ Italiæ celeberrimæ sunt clade Romanorum ab Annibale accepta, de quibus sic Liv. lib. 22. *Quum utriusque consulis eadem, quæ semper antè, fuisset sententia, cæterum Varroni fere omnes, Paulo nemo præter Servilium, prioris anni Consulem, assentiretur, majoris partis sententia ad nobilitandas clade Romana Cannas, vergente fato profecti sunt; prope eum vicum Annibal castra posuerat.* Etsi Livius vocat *vicum*, alii *urbem* fuisse dicunt.

85 Ἔστι καὶ πόλις Κάναι τοῦ Τίγρητος ποταμοῦ.] Canas Tigridis fluvii nemo, quod sciam præter Stephanum, memorat; existimo eum intelligere Canas Arabiæ, quas Ptolemæus lib. 6. c. 7. vocat *Canen* emporium & promontorium Adramitarum, & Plinius lib. 6. c. 23. Canan thuriferæ regionis; in Adramitarum enim regione erat thurifera regio. Canen etiam Arrhianus in Periplo maris Erythræi celebrat, quæ adhuc, teste Rhamusio *Canacaïn* vocatur, nisi fortasse sit, quæ *Cana* neut. plur. dicitur Josepho Antiquitatum lib. 15. c. 6. quam urbem in Cœlesyria locat, celebrem victoria Herodis regis contra Arabes. Verum Cinæus ille Jupiter juxta literarum ordinem hic non habet locum, nisi fortasse vocandus sit Canæus, à Cana enim aliter deduci non potest.

86 Κάναστρον, ἄκρον Θρᾴκης καὶ Μακεδονίας.] Canastrum vocat noster promontorium Thraciæ & Macedoniæ, quod aliis dicitur *Canastræum*, memoratur Ptol. lib. 3. c. 13. Herod. lib. 7. c. 122. qui id vocat Καναστραίην ἄκρην, fœm. gen.

87 Καναστραῖόν φησιν ἀκρωτήριον τῆς Παλλήνης.] Canastræum promontorium Pallenes, & Canastræum promontorium Thraciæ & Macedoniæ idem erat promontorium, Pallenen alii Macedoniæ assignabant alii Thraciæ. Thracia enim & Macedonia erant regiones finitimæ.

88 Καὶ Λύκειον τὸ γυμνάσιον.] De Lyceo gymnasio videsis, quæ in Ἐκαδήμεια annotavimus.

89 Καὶ Λύκειος Ἀπόλλων.] Vide, quæ in Λύκαια.

90 Ὡς Μάλασα, Πήγασα.] Cum autor noster non memoret Malasam, suo loco; sed Mylasam, pro Μάλασα, lege, Μύλασα, at Pegasam ipse celebrat in Πήδασα, quæ omnes erant Cariæ urbes.

91 Κάνδαρα, πόλις Παφλαγονίας, ὡς ἀπὸ σχοινίων, &c.] Candara, urbs Paphlagoniæ, à nemine, memoratur; pro illis verbis ὡς ἀπὸ σχοινίων τριῶν Γαγγρῶν, &c. Legesis, ὡς σχοίνους τρεῖς ἀπὸ Γαγγρῶν καὶ Θάριβα κώμης. i. e. *Circiter tres Schœnos à Gangris, & à Thariba vico.* Sic legenda & interpungenda illa censeo.

92 Οἱ οἰκήτορες, Κανδρηνοί.] Incolæ urbis Candaræ, Κανδαρηνοὶ debent vocari, ut & Juno Κανδαρηνὴ, nisi usus aliter obtinebat, quod monendum erat.

93 Κάνδυβα, οὐδετέρως, πόλις Λυκίας.] Candyba, neut. plur. urbs Lyciæ, quæ *Condyba* dicitur Ptolemæo lib. 5. c. 3. inter celeberrima Lyciæ oppida memoratur Plinio lib. 5. c. 27. *Lycia quondam* LX. *oppida habuit, nunc* XXXVI. *habet. Ex his celeberrima præter suprà dicta Canas, Candyba, ubi laudatur Oenium nemus.*

94 Καν-

ΚΑΝΘΗΛΗ, πόλις Λιβοφοινίκων· καὶ Ἑκαταῖος οὕτω. A

ΚΑΝΤΑΒΡΙΑ [94], χώρα. Στράβων τρίτη. οἱ οἰκήτορες, Καντάβροι.

ΚΑΝΤΑΝΟΣ, πόλις Κρήτης, [95] ὡς Ξενίων ἐν περιορίᾳ κρητικοῦ τόπῳ. Τὸ ἐθνικὸν, Καντάνιος. B

ΚΑΝΥΣΙΟΝ [96], μεγίστη πόλις τῶν Ἰταλιωτίδων· Στράβων ἕκτη. Τὸ ἐθνικὸν Κανύσιος, ἢ Κανυσίτης, ὡς Στράβων.

ΚΑΝΥΤΙΣ [97], πόλις Σύρων μεγάλη, C ὡς Ἑκαταῖος Ἀσίᾳ. Τὸ ἐθνικὸν, Κανυτίτης.

ΚΑΝΩΠΟΣ, [98], ἔδει γράφεσθαι διὰ τοῦ β'. Στράβων ἑκκαιδεκάτη.

ΚΑΝΩΒΟΣΑ [99], ἔστι πόλις ἐν εἴκοσι καὶ ἑκατὸν σταδίοις ἀπὸ Ἀλεξανδρείας καὶ πεζῇ D ἰοῦσιν, ἀπὸ Κανώβου κυβερνήτου Μενελάου, ἀποθανόντος αὐτόθι. Καὶ ἱερὸν Ποσειδῶνος Κανώβου, καὶ νῆσος. Τὸ ἐθνικὸν, Κανωβίτης. Καὶ τὸ κτητικὸν, Κανωβικός. Καὶ Κανωβικὴ διῶρυξ, καὶ τὸ Κανωβικὸν στόμα. Καὶ E Κανωβὶς θηλυκῶς. Ἔστι καὶ Λιβύης τόπος Κάνωβος.

ΚΑΟΥΣ,

CANTHELE, urbs Libophœnicum, & Hecatæ. sic.

CANTABRIA, regio, Strab. lib. 3. Incolæ, Cantabri.

CANTANUS, urbs Cretæ, ut Xenio in loco limitis Cretici. Gentile, Cantanius.

CANUSIUM, maxima urbs Italiotidum, Strabo lib. 6. Gentile, Canusius, vel Canusites, ut Strabo.

CANYTIS, urbs Syrorum magna, ut Hecatæ. Asia. Gentile, Canytites.

CANOPUS, debebat scribi per *b*. Strab. lib. 16.

CANOBOSA, est urbs 120 stadiis distans ab Alexandria, & pedibus eunti, à Canobo Menelai gubernatore, qui illic obiit; & templum Neptuni Canobi, & insula. Gentile, Canobites, & poss. Canobicus, & Canobica fossa, & Canobicum ostium, & Canobis fœm. gen. Est & Libyæ locus Canobus.

CAUS,

94 Κανταβρία, χώρα.] Cantabria, regio ex Strabonis lib. 3. celebratur. Erat Hispaniæ regio, quæ nunc vulgo *Biscaya* dicitur, ferro totius Europæ optimo celeberrima. Incolas olim *Cantabros*, nunc *Biscaynos* vocant, cujus partem antiquitus à Laconibus occupatam fuisse tradit Strabo libro citato ex Asclepiade Myrleo, qui in Turditania grammaticam docuit; Augustum Cæsarem eos subegisse idem est autor, ad quod videtur alludere Horatius Carm. lib. 3. Od. 8. v. 20.

Servit Hispanæ vetus hostis oræ
Cantaber, sera domitus catena:
Jam Scythæ laxo meditantur arcu
Cedere campis.

95 Ὡς Ξενίων ἐν περιορίᾳ κρητικοῦ τόπῳ.] Hæc verba sic puto legenda, ὡς Ξενίων ἐν τοῖς Κρητικοῖς, i. e. *ut Xenion in Creticis*. Sic enim citatur hic autor ab autore nostro in Ἀρκάδες & in Δραγμός. Cantani verò urbis Cretæ nulla fit apud alios mentio.

96 Κανύσιον, μεγίστη πόλις τῶν Ἰταλιωτίδων.] Canysion Græcis, at Latinis *Canusium*, urbs Italicarum maxima ex Strabonis lib. 6. memoratur. Ejus sunt verba: Οὐ πολὺ γὰρ δὴ τῆς θαλάττης ὑπέρκεινται δύο πόλεις ἐν γε τῷ πεδίῳ μέγισται τῶν Ἰταλιωτίδων γεγονυῖαι πρότερον, ὡς ἐκ τῶν περιβόλων δῆλον, τότε Κανύσιον, καὶ ἡ Ἀργυρίππη, ἀλλὰ νῦν ἐλάττους εἰσίν. i. e. *Etenim non procul à mari in planicie sitæ sunt duæ urbes, quæ, ut ambitus earum ostendunt, quondam Italicarum fuerunt maximæ, Canysium, & Argyrippe, sed nunc sunt minores.* Non bene Leander in Regione Italiæ decima Canusium & Cannas unam, eamdemque civitatem inquit fuisse, cum fuerint diversæ, quod inter alios testatur Procopius Gothic. lib. 3. Κανούσιον κεῖται ἐν Ἀπούλοις που μέσοις, τούτου Κανουσίου πέντε καὶ εἴκοσι σταδίους ἀπέχουσι Κάνναι. i. e. *Canusium in mediis fere situm est Apulis, ab hoc* XXV. *stadia distant Cannæ.* Lanas Canusii laudat Plinius lib. 8. c. 48. unde Martialis Epigram. lib. 9. Epigrammate 23. inquit:

Ut Canusinatus nostro Syrus assere sudet,
Et mea sit culto sella cliente frequens.

Et Epigram. lib. 14. Epigram. 127.

Hæc tibi turbato Canusina simillima mulso
Munus erit, gaude: non citò fiet anus.

97 Κάνυτις, πόλις Σύρων μεγάλη.] Memorat Canytin Syrorum magnam urbem, ex Hecatæi Asia; cum hujus urbis nulla apud alios fiat mentio, existimo esse Cadytin urbem, quæ nostro autori dicitur perperam quoque Κάλυτις ex Herodoto, apud quem Κάδυτις legitur, ut in Κάλυτις annotavimus. Fortasse incidit autor noster in depravatos Hecatæi codices, apud quos legebatur Κάνυτις pro Κάδυτις.

98 Κάνωπος, ἔδει γράφεσθαι διὰ τοῦ β'. Στράβων ἑκκαιδεκάτη.] Canopum debere scribi per *b* inquit. Sic enim scribitur apud Strabonem, quem ex lib. 16. citat, sed falso. Strabo enim de hac urbe loquitur lib. 17. quæ utroque modo dicitur & *Canopus*, & *Canobus*. Fuit verò urbs Ægypti CXX. stadiis ab Alexandria distans, nomen adepta à Canopo seu Canobo Menelai navis gubernatore, ibi sepulto, in cujus memoriam Menelaus fertur eam condidisse; erat luxuria & lascivia tam fœminarum, quam virorum famosa. Quare Juv. Sat. 6. v. 84. inquit:

Prodigia & mores urbis damnante Canopo.

Exaggerat Juv. *mores Urbis*, i. e. *Romæ*, qui adeò detestandi erant, ut Canopus etiam eos damnaret. Virgilio etiam Georgic. lib. 4. Canopus *Pellæus* vocatur, ac si ab Alexandro Magno fuisset conditus;

Nam, quæ Pellæi gens fortunata Canopi
Accolit effuso stagnantem flumine Nilum.

Pellæus juvenis vocatur Alexander à Juvenale Sat. 10. v. 168.

Unus Pellæo juveni non sufficit orbis.

Ex Canopo fuisse ajunt Claudianum Poëtam, qui sub Heracl. & Honor. Imperatoribus floruit, à qua urbe etiam ostium quoddam Nili nomen accepit, & fossa. Erat Canobus metropolis in Nomo, cui nomen *Menelaïtes*, teste Ptolemæo lib. 4. c. 5.

99 Κανώβοσα, ἔστι πόλις, &c.] Hæc verba corrupta per incuriam disjuncta fuerunt à præcedentibus, quibuscum erant conjungenda. Sunt enim Strabonis, apud quem lib. 17. sic leguntur: Κάνωβος δ' ἐστὶ πόλις ἐν εἴκοσι καὶ ἑκατὸν σταδίοις ἀπὸ Ἀλεξανδρείας πεζῇ ἰοῦσιν, ἐπώνυμος Κανώβου τοῦ Μενελάου κυβερνήτου, ἀποθανόντος αὐτόθι, ἔχουσα τὸ τοῦ Σαράπιδος ἱερὸν πολλῇ ἁγιστείᾳ τιμώμενον. i. e. *Canobus verò est urbs distans* CXX *stadiis ab Alexandria terrestri itinere, cognominis Canobi, qui Menelai gubernator fuit, & ibi obiit, habens Serapidis templum magna puritate cultum.* Quod etiam confirmat Amm. Marcellinus lib. 22. c. 41. *Canopus inde* [ab Alexandria] *duodecimo disjungitur lapide: quem, ut priscæ memoriæ tradunt, Menelai gubernator sepultus ibi cognominavit. Hactenus impendio locus fanis & diversoriis latis exstructis, auris & salutari temperamento perflabilis, ita ut extra mundum nostrum morari se quisquam arbitretur in illis tractibus agens, cùm sæpe aprico spiritu immurmurantes audierit ventos.*

ΚΑΟΥ͂Σ [1], κώμη τῆς ἐν Ἀρκαδίᾳ Τελ- A φουσίας γῆς. Ὁ πολίτης, Καούσιος. [2] ἐκεῖ γὰρ οὕτως Ἀσκληπιὸς ἐτιμᾶτο Καούσιος, ὡς Παυσανίας ὀγδόῳ.

ΚΑ΄ΠΑΙ, πόλις Ἑλλησποντία. Ἀνδροτίων γ΄ Ἀτθίδος. Τὸ ἐθνικὸν Καπαῖος, ὡς Ναπαῖος. B

ΚΑΠΕΤΩ΄ΛΙΟΝ [3], ἐν Ῥώμῃ λόφος, Ταρφαῖος πάλαι λεγόμενος. [4] Περὶ δὲ τῆς γραφῆς τοῦ τεμενικοῦ ὁ Εὐδαίμων, διὰ τοῦ ι φησίν. Εἰρηναῖος προπαροξυτόνως, διὰ τοῦ ι γράφων. Ἡρωδιανὸς δὲ, Καπετωλίειαν, ἐν ἓξ C συλλαβαῖς· καὶ ἐν συναιρέσει, Καπετωλεῖον. [5] Τὸ δὲ Καπετωλεία, ἐπὶ τοῦ ἀγῶνος, προπερισπᾶται. Ὅσα γὰρ ἔχει προϋπάρχον * εἰς ος λήγει καθαρὸν, παραληγόμενα δὲ μόνῳ τῷ ι, ἢ προηγουμένου αὐτοῦ τοῦ α, ὥστε εἶναι πρὸ D τέλους τὴν αι δίφθογγον, προπερισπᾶται· ἢ καὶ ὅσα κτητικά· Ἀσκληπιεῖον, Ἀσκληπιὸς γάρ· Πτολεμαεῖον, Πτολεμαῖος γάρ· Ὀλυμπίεια τὰ Ἀθήνησιν, Ὀλύμπιος γάρ. Τὸ δὲ τέμενος, Καπετώλιον, καὶ Καπετώλιος Ζεὺς διὰ τοῦ ι. E [6] Τὸ ἐθνικὸν, Καπετωλῖνος.

ΚΑΠΙ΄ΝΝΑ [7], Τυῤῥηνικὴ πόλις. [8] Λέγεται

CAUS, vicus Telphusiæ terræ in Arcadia. Civis, Causius. Illic enim sic Asclepius colebatur Causius, ut Pauſ. lib. 8.

CAPÆ, urbs Hellespontia, Androtio lib. 2. Atthidis. Gentile, Capæus, ut Napæus.

CAPETOLIUM, Romæ *Collis*, *Tarphæus* olim dictus, de ſcriptura verò templi Eudæmon per *i* ſcribit. Irenæus notat cum accentu acuto in antepenultima per *i* ſcribens, Herodianus verò Capetolieam per ſex ſyllabas, & per ſynæreſin, Capetoleum. Capetolea verò de certamine dictum circumflexum accentum habet in penultima. Quæcumque enim habent præcedentem * in *os* deſinunt purum, in penultima habentia vel tantum *ι*. vel precedente ipſi *ι* τὸ *α*, adeo ut inſit ante finem *α* diphthongus, circumflectuntur in penultima, vel quæcunque poſſeſſiva; Aſclepieum, [*fit*] enim ab Aſclepius; Ptolemaeum, à Ptolemæus enim [*formatur*;] Olympiea, ludi Athenis, [*accentum habet in antepenultima*] Olympius enim [*dicitur*.] Templum verò, Capetolium, & Capetolius Jupiter per *i*. Gentile, Capetolinus.

CAPINNA, Tyrrhenica civitas. Dicitur

1 Καοῦς, κώμη τῆς ἐν Ἀρκαδίᾳ Τελφουσίας γῆς.] Caûs, vicus Telphuſiæ terræ in Arcadia, ex Pauſaniæ lib. 8. apud quem libro citato vicus Καλοῦς, vocatur, regio Θελπουσία. Ejus ſunt verba: Ἐν δὲ τῇ γῇ τῇ Θελπουσίᾳ ποταμός ἐστιν Ἄρσεν καλούμενος· τοῦτον δὴ διαβάντι, καὶ ὅσον πέντε ἀπ' αὐτοῦ σταδίους ἀφίξῃ καὶ εἴκοσι ἐπὶ ἐρείπια Καλοῦντος κώμης, ὃ καὶ ἱερὸν Ἀσκληπιοῦ καλοῦσι πεποιημένον ἐν τῇ ὁδῷ. i. e. *In regione verò Thelpuſia, fluvius eſt* Arſen *nomine; hunc ubi tranſieris, & circiter viginti quinque ſtadiis ab eo pervenies ad ruinas Caluntis vici, quod* fanum *quoque* Æſculapii *vocant, quod in via factum eſt.*

2 Ἐκεῖ γὰρ οὕτως Ἀσκληπιὸς ἐτιμᾶτο Καούσιος.] Illic, hoc eſt, Caunte vico Æſculapius colebatur Cauſius, ex Pauſaniæ lib. 8. qui libro citato hujus Æſculapii templum in urbe Thelpuſa inquit fuiſſe non Caunte, nec eum vocat *Cauſium*, ut inquit noſter, qui oſcitanter videtur legiſſe Pauſaniam. Sic enim ille: Ἔστι δὲ ἐν Θελπούσῃ ναὸς Ἀσκληπιοῦ, καὶ θεῶν ἱερὸν τῶν δώδεκα. i. e. *Eſt verò in urbe Thelpuſa templum Æſculapii, & duodecim deorum fanum.*

3 Καπετώλιον, ἐν Ῥώμῃ λόφος, Ταρφαῖος πάλαι λεγόμενος.] Capetolium Græcis, Capitolium Latinis non erat collis, olim *Tarphæus* dictus, ſed erat templum totius Ethnici orbis celeberrimum Romæ in clivo Tarpeïo Iovi ſacratum, qui ideo *Jupiter Capitolinus* dicebatur, quem triumphantes adibant, hinc Virgilius Æneid. lib. 6. v. 836. canit:

Ille triumphata Capitolia ad alta Corintho
Victor aget currum ——.

Id ædificaſſe Romulum, ac in eo Palladium ex urbe Alba tranſlatum collocaſſe referunt; alii, ut in re priſca, aliter ſentiunt, inter quos Euſeb. qui Chronic. lib. 1. inquit, Numam Pompilium Romanorum regem & legiſlatorem id ex fundamentis ædificaſſe, ſed præſtat hac de re audire C. Tacitum Hiſtor. lib. 3. c. 72. *Voverat Tarquinius Priſcus rex, bello Sabino; jeceratque fundamenta ſpe magis futuræ magnitudinis, quàm quò modicæ adhuc Pop. Rom. res ſufficerent. Mox Servius Tullius, ſociorum ſtudio; deinde Tarquinius Superbus, capta Sueſſâ Pometiâ, hoſtium ſpoliis exſtruxere. Sed gloria operis libertati reſervata. Pulſis regibus, Horatius Pulvillus iterum Conſul dedicavit, eâ magnificentiâ, quam immenſæ poſtea Pop. Rom. opes ornarent potius, quam augerent. Iiſdem rurſus veſtigiis ſitum eſt, poſtquam interjecto* CCCCXV. *annorum ſpatio L. Scipione, C. Norbano Coſſ. flagraverat. Curam victor Sulla ſuſcepit, neque tamen dedicavit, hoc ſolum felicitati ejus negatum. Lutatii Catuli nomen inter tanta Cæſarum opera, uſque ad Vitellium manſit. Ea tunc ædes cremabatur.*

4 Περὶ δὲ τῆς γραφῆς τοῦ τεμενικοῦ, &c.] Agit nunc de diverſa ſcriptura Capitolii, quod tribus modis reperitur apud Græcos, ut innuit noſter, nempe Καπετώλιον, Καπετωλίεια, Καπετωλεῖον. Noſter accipit τὸ τεμενικὸν, pro τέμενος.

5 Τὸ δὲ Καπετωλεία, ἐπὶ τοῦ ἀγῶνος, προπερισπᾶται.] Καπετωλεῖα cum de agone dicitur circumflectitur in penultima; intelligit ludos Capitolinos, quos inſtituit Camillus, autore Livio Decadis primæ lib. 5. c. 50.

6 Τὸ ἐθνικὸν, Καπετωλῖνος.] Gentile Capitolii dicitur Latinis *Capitolinus*. Sic *M. Manlius* vocatus fuit, quòd Capitolium à Gallis defendiſſet, quare Virgilius Æneid. lib. 8. canit:

In ſummo cuſtos Tarpeiæ Manlius arcis
Stabat pro templo, & Capitolia celſa tenebat.

Ac quia, ne Galli id caperent, anſerum clangore eorumque alarum crepitu acciderat, per ſingulos annos eo die, quo hoc factum eſt, canes quod dormientes non ſenſerant, cruci ſuffigebantur; anſeres verò auro & purpura in rei memoriam exornati in lecticis geſtabantur. Hic tamen Manlius poſtmodum adductus in ſuſpicionem regni adpetiti, vel inimicorum oppreſſus factione a populo damnatus eſt, cujus rei locuples eſt teſtis Servius ad Æneid. librum verſumque citatum. Si plura de Capitolio ſcire deſideras, vide Alex. Donatum Senenſem de urbe Roma lib. 2. c. 2. & ſequentibus, Juſtum Ryckium de Capitolio.

7 Κάπιννα, Τυῤῥηνικὴ πόλις.] Capinna, Tyrrhenica, id eſt, Etruſca, urbs. Servius ad Æneid. lib. 7. v. 697. Capenam urbem vocat, à qua *porta Capena* Romæ nomen accepit, ut ipſe inquit. Livius lib. 5. c. 8. Capenates ejus oppidanos memorat: *Nec Vejis melius geſta res eſt, quod tum caput omnium curarum publicarum erat. Nam & duces Romani plus inter ſe irarum, quam adverſus hoſtes animi habuerunt, & auctum eſt bellum adventu repentino Capenatium, atque Faliſcorum. Hi duo Etruriæ populi, quia proximi regione erant devictis Vejis, bello quoque Romano ſe proximos fore credebant.*

8 Λέγεται καὶ πληθυντικῶς.] Capena urbs non ſolum dicitur ſingul. num. ſed etiam plur. quod etiam aliis urbium nominibus accidit. Silius lib. 13. celebrat fluvium Capenam:

—— *Itur in agros,*
Dives ubi ante omneis colitur Feronia luco;
Et ſacer humectat fluvialia rura Capenas.

γεται καὶ πληθυντικῶς. [9] Τὸ ἐθνικὸν Καπιννά- A της, ὡς Αἰγινιάτης, καὶ Αἰγινήτης. [10] Τὸ κτητικὸν, Καπινάτιος.

ΚΑΠΠΑΔΟΚΙΑ [11], χώρα τῇ Κιλικίᾳ πρὸς βορρᾶν, ὥς φησι Μένιππος, ἀπὸ Σινώπης εἰς Εὔαρχον ποταμὸν, ὃς ὁρίζει Πα- B φλαγονίαν καὶ Καππαδοκίαν. Τὸ ἐθνικὸν Καππάδοξ, καὶ Καππάδοκος, καὶ Καππαδόκης. Ἡρόδοτος δέ φησιν, ὁ κτίστης Καππάδοκος εἴρηται ὑπὸ Μενάνδρου. Λέγεται καὶ Καππαδόκισσα, ὡς Αἰθιόπισσα, καὶ Πανδόκισσα. [12] Διεί- C ρηται δ' οὐχ ὡς νῦν εἰς πρώτην καὶ δευτέραν, ἀλλ' εἰς μείζονα καὶ ἐλάττονα, καὶ μικρὰν καὶ μεγάλην.

ΚΑΠΡΙΗΝΗ [13], νῆσος Ἰταλίας· Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ. Λέγονται καὶ Καπρεῖαι. Τὸ D ἐθνικὸν, Καπρεάτης. Ἐντεῦθεν ἦν Βλαῖσος σπουδογελοίων ποιητὴς, Καπρεάτης.

ΚΑΠΥΑ, πόλις Ἰταλίας· [14] Ἑκαταῖος Εὐρώ-

citur etiam in plur. num. Gentile, Capinnates, ut Æginiates, & Æginetes. Poss. Capinatius.

CAPPADOCIA, regio ad partem aquilonarem Ciliciæ vergens, ut inquit Menippus, à Sinope in Euarchum fluvium, qui disterminat Paphlagoniam, & Cappadociam. Gentile, Cappadox, & Cappadocus, & Cappadoces. Herodotus verò inquit: Conditor Cappadocus dicitur à Menandro. Dicitur etiam Cappadocissa, ut Æthiopissa, & Pandocissa. Divisa fuit verò non ut nunc in primam & secundam, sed in majorem, & minorem, & in parvam, & magnam.

CAPRIENE, insula Italiæ, Hecatæ. Europa. Dicuntur etiam Capriæ. Gentile, Capriates. Hinc erat Blæsus seriojocosorum poëta, Capriates.

CAPUA, urbs Italiæ, Hecatæ. Europa,

9 Τὸ ἐθνικὸν Καπιννάτης, ὡς Αἰγινιάτης καὶ Αἰγινήτης.] Hæc verba suspicor esse mutila & corrupta, ita legenda duco: τὸ ἐθνικὸν Καπιννάτης, καὶ Καπιννήτης, ὡς Αἰγινάτης καὶ Αἰγινήτης, aliter non consonat exemplum.

10 Τὸ κτητικὸν, Καπινάτιος.] Possessivum, Capinatius, quod per duplex *n* scribendum est. vel Capinna per simplex, Latinis dicitur *Capenus*, Virgil. Æneid. lib. 7. v. 697.

Hi Fescenninas acies æquosque Faliscos,
Hi Soractis habent arceis Flaviniaque arva
Et Cimini cum monte lacum, lucosque Capenos.

11 Καππαδοκία, χώρα τῇ Κιλικίᾳ πρὸς βορρᾶν.] Cappadocia, ab occasu terminatur Galatia, à meridie, Cilicia, ab oriente, Armenia, à septentrionibus, parte Euxini Ponti, autore, Ptolemæo lib. 5. c. 6. ejus incolæ Cappadoces dicebantur, antea *Leucosyri*, teste Plinio lib. 6. c. 3. *Syrios* etiam, seu *Syros* vocatos fuisse prodit Herodot. lib. 1. c. 72. Ante imperii Romani incrementum sub Persis fuisse, ac deinde sui juris factos, Ariaratha rege, post quem regnasse Archelaum Herodis Judæorum regis generum prodit Const. Porphyrogen. Them. lib. 1. Them. 2. Paulò aliter rem narrat Strabo lib. 12. videlicet, cum genus defecisset regium, Romanos ratione fœderis & amicitiæ cum eis initæ, iis permisisse, ut liberè suis viverent legibus, Cappadoces autem, missis legatis, libertatem repudiâsse, dicentes eam se ferre non posse, regem sibi dari postulantes, Romani verò mirati homines, qui libertatem fastidirent, eis permiserunt, ut ex se ipsis regem eligerent, quem vellent, ita Ariobarzanem elegisse, cujus cum in tertia stirpe genus defecisset, Archelaus ab Antonio ipsis rex est datus, nulla propinquitate Ariobarzanen attingens. Quem Strabo *Ariobarzanen*, Const. Porphyrogen. libro, capiteque citato vocat *Ariaratham*. Famosa olim ob nequitiam & fraudem fuit Cappadocum gens, ut & Cilicum, & Cretensium, unde adagio factus est locus Τρία κάππα κάκιστα, i. e. *Tria Cappa pessima*: quod detortum fuit in Cornelium Syllam, Cornelium Cinnam, & Cornelium Lentulum, qui olim rempublicam Romanam perturbarunt; in Cappadocum verò malitiam duo exstant epigrammata apud Const. Porphyrogenetam libro capiteque citato, quorum alterum, ut pote magis lepidum libet hîc apponere:

Καππαδόκην ποτ' ἔχιδνα κακὴ δάκεν, ἀλλὰ καὶ αὐτὴ
Κάτθανε γευσαμένη αἵματος ἰοβόλου.

Cappadocem aliquando vipera mala momordit, sed & ipsa
Mortua est gustato sanguine virulento.

Nulla est regio adeò mala, quæ non proferat aliquos bonos & excellentes viros. Ita Cappadocia protulit inter alios tres insignes episcopos, *Gregorium* cognomine *Thaumaturgum* Neocæsariensem, *Basilium Magnum* Cæsariensem, *Gregorium Nazianzenum*; olim verò produxit Pausaniam & Strabonem, qui κατ' ἐξοχὴν *Geographus* appellatur.

12 Διείρηται δ' οὐχ ὡς νῦν, &c.] Agit nunc de divisione Cappadociæ, de qua videsis Constantinum Porphyrogenetam de Them. lib. 1. Them. 2.

13 Καπρεαίων, νῆσος Ἰταλίας.] Capriene, insula Italiæ, quæ *Capriæ* etiam dicitur (*Capreas* vocant Latini) jacebat prope *Athæneum* i. e. *Minervæ promontorium*, à quo abruptam credunt sicut Lesbum ab Ida, Siciliam à Rhegio, ut refert Strabo lib. 1. erat insula obscura, & importuosa, nec aditu facilis, nisi gnaro custode, ut inquit Tacitus Ann. lib. 4. sed Tiberii Cæsaris secessu nobilis. *Illustrant enim & nobilitant principes accessu suo terras ignobiles*, qui hac insula præcipuè delectabatur, quòd uno parvoque litore adiretur; septa undique præruptis immensæ altitudinis rupibus & profundo maris, ut refert Suetonius in Tiberio c. 40. unde Juvenalis Sat. 10. v. 92. inquit:

——— *Tutor haberi*
Principis Augusta Caprearum in rupe sedentis
Cum grege Chaldæo.

Ad Juvenalis locum ita ejus vetus Scholiasta: *Tiberius Nero secessum eum elegerat: de qua insula Augustus* ἀπραγόπολιν *dixit, quod ibi esset otii locus, ut ait Suetonius.* At pace Scholiastæ dixerim, Augustus non Capreas, sed vicinam Capreis insulam ἀπραγόπολιν appellabat, à desidia secedentium illuc è comitatu suo, ut videre est apud Suetonium in Augusto c. 98. à Solino c. 9. *Capraria* dicitur. Græci etiam Αἰγίλον dixere à caprarum vel similitudine, vel copia; olim Thelebois habitatam referunt, autore Tacito libro citato, unde Virgilius Æneid. lib. 7. v. 733. canit:

Nec tu carminibus nostris indictus abibis
Oebale, quem generasse Telon Sebethide Nympha
Fertur, Teleboûm Capreas cum regna teneret
Jam senior.

Ideo Sil. Ital. lib. 8. dicitur *Telonis* insula:

Non Prochyte, non ardentem sortita Typhæa
Inarime, non antiqui saxosa Telonis
Insula.

Hodie parum corrupto nomine Italis dicitur *Capri*, episcopum habet, & coturnicibus abundat, ex quibus episcopo redditus haud modicus est, autore Philippo Ferr. Alexandrino in suo lexico Geographico.

14 Κάπυα, πόλις Ἰταλίας.] Capua, urbs Italiæ, olim celeberrima, ac totius Campaniæ caput, inter maximas tunc urbes numerata, nempe Romam & Carthaginem, autore Floro lib. 1. c. 16. prius *Vulturnum* dicta, deinde *Capua* à Capy Trojano, ut inquit noster; Homero Mantuano Æneid. lib. 10. v. 145. *Campana urbs* dicitur:

Et Capys: hinc nomen Campanæ ducitur urbi.

Livius lib. 4. c. 37. à campestri agro sic appellatam fuisse tradit, sed prior etymologia confirmatur ex Suetonio in Cæsare c. 81. Narrat enim tabulam æneam in monumento, in quo

Εὐρώπῃ. Ἀπὸ Κάπυος τοῦ Τρωϊκοῦ. Τὸ ἐθνικὸν Καπυανὸς, ὡς Ἀσιανός. A

ΚΑΡΑΛΛΙΣ[15], ἡ Καράλλεια, Ἰσαυρικὴ πόλις. Τὸ ἐθνικὸν, Καραλλεώτης. Ἔστι καὶ Καραλία δι' ἑνὸς λ, Λιβυκὴ πόλις. Καὶ ἐθνικὸν αὐτοῦ Καραλιανός. B

ΚΑΡΑΜΒΥΚΑΙ[16], ἔθνος Ὑπερβορέων, ἀπὸ ποταμοῦ Καραμβύκα, ὡς Ἑκαταῖος ὁ Ἀβδηρίτης.

ΚΑΡΑΝΝΑ[17], πόλις Γαλατίας, ὑπὸ Ῥωμαίων συνοικισθεῖσα. Τὸ ἐθνικὸν Καρανίτης, καὶ Καρανῖτις τὸ θηλυκόν. C

ΚΑΡΒΑΝΙΣ[18], γέγονε καὶ ἀπὸ γενικῆς εὐθεῖα ὁ Κάρβανος. Ἔστι καὶ Κάρβανα πόλις Λυκίας. Καὶ τὸ ἐθνικὸν, Καρβανεύς.

ΚΑΡΔΑΜΥΛΗ[19], Ὅμηρος· D

> Καρδαμύλην Ἐνόπην τε. —

[20] Ἡρόδοτος δὲ, Λακωνικὴν αὐτὴν φησιν. Ἔοικε δ' ἑτέρα εἶναι πλησίον Χίου. Τὸ ἐθνικὸν Καρδαμυλίτης, ὡς Σινωπίτης. Παρὰ δὲ τῶν ἐγχωρίων Σκαρδαμυλίτης λέγεται. Ἔστι δὲ καὶ Καρδαμυλησσὸς κώμη. E

ΚΑΡΔΗΣΟΣ, πόλις Σκυθίας· Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ. Ὁ πολίτης Καρδήσιος, καὶ Καρδησσεύς.

ΚΑΡ-

pa, à Capy Trojano. Gentile, Capuanus, ut Asianus.

CARALLIS, Carallea, Isaurica urbs. Gentile, Caralleotes. Est etiam Caralia, per unum *l*. Libyca urbs, cujus gentile, Caralianus.

CARAMBYCÆ, gens Hyperboreorum, à fluvio Carambyca, ut Hecatæus Abderita.

CARANNA, urbs Galatiæ à Romanis condita. Gentile, Caranites, & Caranitis fœmineum.

CARBANIS, factus etiam fuit nominativ. Carbanus à genitivo. Est & Carbana urbs Lyciæ. Gentile, Carbaneus.

CARDAMYLE, Homerus:

> *Cardamylen, Enopenque.* —

Herodotus *Laconicam* eam vocat. Videtur verò alia esse prope Chium. Gentile, Cardamylites, ut Sinopites. Ab indigenis verò *Scardamylites* dicitur. Est etiam Cardamylessus vicus.

CARDESUS, urbs Scythiæ. Hecatæus Europa. Civis, Cardesius, & Cardesseus.

CAR-

in quo dicebatur *Capys*, *conditor Capuæ sepultus*, inventam esse, conscriptam literis, verbisque Græcis: at Servius ad Virgilii locum citatum, postquam varias de hujus urbis conditoribus retulisset opiniones, tandem inquit à Tuscis conditam ab falconis augurio, qui Tusca lingua *Capys* dicebatur. Fuit adeo opulenta, arrogans, superba, ut alterum à Romanis consulem postularet, teste Cicerone Orat. I. cont. Rullum; fuit semper in luxuriem prona affluenti voluptatum copia, & illecebris omnis amœnitatis, tam maritimæ, quam terrestris, verum ejus affluentia & illecebræ valde profuere Romanis, dum Annibalem armis tunc invictum delitiis vicit, unde illud dimanavit, *Capuam Annibali Cannas fuisse*, qui si relicta Capua post victoriam Cannensem, Romam tendisset, eam funditus delevisset; sed fatum urbis imperaturæ id prohibuit, eam postea Romani, (ad Annibalem desciverat) in suam redegere potestatem, ac LXXX principes senatus interfecerunt, CCC fermè nobilibus Campanis in carcerem conditis, civitatis, ac senatus corpore adempto, ut memoriæ prodidit Liv. lib. 26. Hodierna Capua à veteri distat duobus amplius milliaribus, autore Cluverio Ital. Antiquæ lib. 4. A Genserico Vandalorum rege excisam, à Narsete instauratam, rursus à Longobardis eversam, ac deinde à Joanne XIII. Pontifice Maximo metropolim factam, autor est Philippus Ferr. Alexandrinus in suo Lexico Geographico.

15 Κάραλλις, ἡ Καράλλεια, Ἰσαυρικὴ πόλις.] Carallis quæ etiam *Carallea*, Isaurica urbs, à nemine, quod sciam, memoratur, at Livius lib. 38. c. 15. celebrat Calaurem amnem & Caralitin paludem: *A Cibyra per agros Sindensium exercitus ductus, transgressusque Calaurem amnem, posuit castra; postero die est præter Caralitin paludem agmen ductum; ad Mandropum manserunt, inde progredientibus ad Lagon proximam urbem, metu incolæ fugerunt.*

16 Καραμβύκαι, ἔθνος Ὑπερβορέων, &c.] Carambycæ, gens Hyperboreorum, nomen adepti ab amne Carambyca, qui Plinio lib. 6. c. 13. *Carambucis* vocatur, eos celebrat noster in Ἐλίξοια.

17 Κάραννα, πόλις Γαλατίας.] Lege Κάρανα: alterum enim *ν* per incuriam irrepsit, ut videre est ex gentili Καρανίτης; sic etiam scribitur apud Strabonem, à quo Armeniæ adscribitur, cujus nomen neutro gen. & plur. num. usurpat. Caranitis Armeniæ majoris præfectura memoratur Plinio lib. 5. c. 24. in qua Euphrates oritur.

18 Καρβανὶς, &c.] Cujus regionis fuerit urbs seu locus, divinandum nobis relinquit. Hujus & Carbanæ Lyciæ nulla apud alios fit mentio; at Ptolemæo lib. 5. c. 6. Καρυανὶς inter Polemoniaci Ponti oppida mediterranea in Cappadocia memoratur. Forsitan fuit eadem, quæ nostro Carbanis.

19 Καρδαμύλη, Ὅμηρος.] Cardamyle, memoratur ex Homero; fuit verò una ex septem illis, quas Agamemnon promittit Achilli Il. 9. v. 150. ubi legitur hemistichium illud, cujus integri versus sunt, qui sequuntur:

> Ἑπτὰ δέ οἱ δώσω εὖ ναιόμενα πτολίεθρα,
> Καρδαμύλην, Ἐνόπην τε, καὶ Ἱρὴν ποιήεσσαν,
> Φηράς τε ζαθέας, ἠδ' Ἄνθειαν βαθύλειμον,
> Καλήν τ' Αἴπειαν, καὶ Πήδασον ἀμπελόεσσαν.
> Πᾶσαι δ' ἐγγὺς ἁλὸς νέαται Πύλου ἠμαθόεντος.
>
> *Septem verò ei dabo bene habitata oppida*
> *Cardamylen, Enopenque & Iren herbosam*
> *Pherasque divinas, & Antheam pratosam*
> *Pulchramque Æpeam, & Pedasum vitiferam.*
> *Omnes autem prope mare habitantur Pyli arenosi.*

20 Ἡρόδοτος δὲ Λακωνικὴν αὐτὴν φησιν.] Herodotus celebrat Cardamylen lib. 8. c. 73. ubi eam *Laconicam* vocat, ut ait noster, at Strabo lib. 8. eam Messeniæ adscribit. Aliquando enim Messeniis, aliquando Laconibus parebat: de qua sic Pausanias in Laconicis: Καρδαμύλη δὲ ἧς καὶ Ὅμηρος μνήμην ἐποιήσατο ἐν Ἀγαμέμνονος ὑποσχέσεσι δώρων, Λακεδαιμονίων ἐστὶν ὑπήκοος τῶν ἐν Σπάρτῃ, βασιλέως Αὐγούστου τῆς Μεσσηνίας ἀπελομένου, ἀπέχει δὲ Καρδαμύλη θαλάσσης μὲν ὀκτὼ σταδίους, Λεύκτρων δὲ ἑξήκοντα. i. e *Cardamyle verò, cujus etiam fecit memoriam Homerus in Agamemnonis promissionibus donorum, Lacedæmoniis, qui in Sparta paret, Imperatore Augusto Messeniæ adimente, distat autem Cardamyle à mari quidem octo stadia, à Leuctris verò sexaginta.*

21 Καρ-

ΚΑΡΔΙ'Α[21], πόλις τῆς ἐν Θράκῃ χερρονήσου. Ἑρμοχάρους γὰρ τοῦ κτίστου θύοντος, [22] κόρακα τὴν καρδίαν ἁρπάσαντα, καὶ ἀναπτάντα εἰς τόνδε τὸν χῶρον, ἀφεῖναι, καὶ διὰ τοῦτο οὕτως ἐκλήθη. Ἢ ὅτι τῇ Σκυθῶν γλώττῃ οὕτω κεκλῆσθαι. [23] Ὁ πολίτης Καρδιανὸς, ὡς Ἀσιανός.

A CARDIA, urbs Chersonesi in Thracia. Sic verò fuit vocata, quod Hermochare ejus conditore sacrificante, corvus cor hostiæ arreptum volans in hunc dimiserit locum; vel quod Scytharum lingua sic vocata fuerit. Civis, Cardianus, ut Asianus. B

ΚΑΡΔΟΥ'ΧΟΙ[24], ἔθνος Μηδίας, ὡς Ξενοφῶν ἐν Ἀναβάσεως γ'. Ἐς Καρδούχους ἄγει· τούτους δὲ πολεμικοὺς εἶναι, καὶ βασιλέως οὐκ ἀκούειν. Καὶ Σοφαίνετος ἐν Κύρου ἀναβάσει φησὶ περὶ αὐτῶν.

CARDUCHI, populi Mediæ, ut Xenophon Anabaseως lib. 3. *In Carduchos ducit. Hos autem bellicosos esse, ac regi non obedire.* Sophænetus quoque in Cyri Anabasi de eis loquitur. C

ΚΑΡΔΥΤΟ'Σ[25], ὡς Βηρυτὸς, πόλις Σύρων μεγάλη, ὡς Ἑκαταῖος ἐν περιηγήσει Ἀσίας. Τὸ ἐθνικὸν Καρδύτιος, ὡς Βηρύτιος.

CARDYTUS, ut Berytus, urbs Syrorum magna, ut Hecatæus in Periegesi Asiæ. Gentile, Cardytius, ut Berytius. D

ΚΑΡΗ'ΝΗ[26], πόλις Μυσίας· Ἡρόδοτος ἑβδόμῃ. Τὸ ἐθνικὸν, Καρηναῖος, [27] ὡς Κάρτερος γ'. Περὶ ψηφισμάτων Γρυναῖοι, Σπιταναῖοι, Καρηναῖοι.

CARENE, urbs Mysiæ, Herodotus lib. 7. Gentile, Carenæus, ut Carterus lib. 3. περὶ ψηφισμάτων, *id est*, de decretis: *Gryni, Spitanæi, Carenæi.*

ΚΑΡΘΑΙ'Α[28], μία τῶν ἐν Κῷ τετραπόλεως, ἀπὸ Καρθίου τελευτήσαντος ἐκεῖ οἱ οἰκοῦντες, Καρθαεῖς· Πολύβιος ις'. [29] Ἔστι καὶ Ἰβηρίας Καρθαία, περὶ ἧς Ἀρτεμίδωρος ἐν δευτέρῳ γεωγραφουμένων.

E CARTHÆA, una ex quatuor in Co insula urbibus, à Carthio, qui illic obiit. Incolæ, Carthæi, Polyb. lib. 16. Est & Iberiæ Carthæa, de qua Artemidorus lib. 2. Geographiæ.

ΚΑ- CA-

21 Καρδία, πόλις τῆς ἐν Θράκῃ Χερρονήσου.] Cardia, urbs Chersonesi in Thracia, memoratur Scylaci in Θράκῃ, Ptolemæo lib. 3. c. 12. quam Καρδιανῶν πόλιν vocat Pausanias lib. 1. pro qua Lysimachiam condidisse Lysimachum tradit: Τῷ δὲ Ἱερωνύμῳ τάχα μὲν που καὶ ἄλλα ἦν εἰς Λυσίμαχον ἐγκλήματα, μέγιστον δὲ, ὅτι τὴν Καρδιανῶν πόλιν ἀνελὼν, Λυσιμάχειαν ἀντ' αὐτῆς ᾤκισεν ἐπὶ τῷ Ἰσθμῷ τῆς Θρᾳκίας Χερρονήσου. i. e. *Hieronymus verò* [Cardianus] *& alia habuit forsan in Lysimachum crimina, maximum autem, quod Cardianorum urbem evertens, Lysimachiam pro ea condidit in Isthmo Thraciæ Chersonnesi.* Quod etiam ex nostris memoriæ prodit Plin. lib. 4. c. 11. *Illustrant duæ urbes utrinque litora, quæ haud dissimili modo tenuere, Pactie à Propontide, Cardia à Melane sinu: hæc ex facie loci nomine accepto: utræque comprehensæ postea Lysimachia quinque mil. pas. à Longis muris, Chersonesus à Propontide habuit Tyristasin, &c.*

22 Κόρακα τὴν καρδίαν ἁρπάσαντα &c.] Agit nunc de Cardiæ urbis etymologia, miscens Græcorum fabulas: verosimilius est, sic vocatam fuisse, quod *cordis* speciem referret, ad quod alludit Plinius, cujus verba nota proximè præcedenti attulimus, sed clarius adhuc ejus simia id ait c. 15. *Propontidis oram insignit Pactye, Melanem sinum Cardia, quod in cordis faciem sita sit, dicta* Cardia *est. Græci enim* Καρδίαν *cor vocant.*

23 Ὁ πολίτης Καρδιανός.] Civis Cardianus. Sic Hieronymus *Cardianus* historicus dicebatur, quod hujus urbis civis esset, de quo vide Pausaniam lib. 1. ac præcipuè Vossium de Historicis Græcis lib. 1. c. 11.

24 Καρδοῦχοι, ἔθνος Μηδίας] Carduchi, gens Mediæ, ex Xenophontis Anabasis lib. 3. cujus affert verba; quæ apud eum sub libri calce sic leguntur: Ἡ δὲ διὰ τῶν ὀρέων καὶ πρὸς ἄρκτον τετραμμένη, ὅτι εἰς Καρδούχους ἄγει. Τούτους δ' ἔφασαν οἰκεῖν ἀνὰ τὰ ὄρη, καὶ πολεμικοὺς εἶναι, καὶ βασιλέως οὐκ ἀκούειν. i. e. *Quæ* [via] *per montes ad septentrionem versa, ad Carduchos ducit. Hos verò dicebant incolere montes & bellicosos esse, & regi non parere.* Nescio quo fato accidat autori nostro afferre autorum verba sæpe trunca, inversa, & corrupta. Strabo lib. 16. Carduchos Parthis adscribit. Plinius verò Adiabenis. Sic enim ille lib. 6. c. 15. *Adiabenis connectuntur* Carduchi *quondam dicti, nunc* Cordueni. Perperam apud Ptol. lib. 6. c. 2. dicuntur *Carchudi* pro *Carduchi*, qui prope Armeniam habitabant, ut videre est ex Xen. l. 3. & 4.

25 Καρδυτὸς, ὡς Βηρυτὸς, πόλις Σύρων μεγάλη.] Cardytus, urbs Syrorum magna, ex Hecatæi Asia, cujus oppidanos noster *Cardytios* vocat, Plin. lib. 5. c. 23. *Cardytenses*, quos in Cœlesyria locat.

26 Καρήνη, πόλις Μυσίας.] Carene, urbs Mysiæ, ex Herodoti lib. 7. cui libro citato capite 42. *Carine* dicitur: Ἐποιέετο δὲ τὴν ὁδὸν ἐκ τῆς Λυδίης ὁ στρατὸς ἐπί τε ποταμὸν Κάϊκον καὶ τὴν γῆν Μυσίην· ἀπὸ δὲ Καΐκου ὁρμεώμενος, Κάνης ὄρος ἔχων ἐν ἀριστερῇ, διὰ τοῦ Ἀταρνέος ἐς Καρίνην πόλιν. i. e. *Exercitus verò faciebat viam ex Lydia ad amnem Caïcum & terram Mysiam: à Caïco autem profectus Canes montem à læva habens, per Atarnem ad Carinen urbem.*

27 Ὡς Κάρτερος γ'· περὶ ψηφισμάτων Γρυναῖοι &c.] Hæc verba sunt legenda & interpungenda hoc modo; Ὡς Κάρτερος γ' περὶ ψηφισμάτων Γρυναῖοι, Σπιταναῖοι, Καρηναῖοι. i. e. *Ut Carterus tertio de Psephismatis Grynæi, Spitanæi, Carenæi.* Carterus enim scripsit *Psephismatum*, id est, *Decretorum*, libros, ut patet ex nostro autore in Ληψήμανδρος, & in Τυρέδιζα.

28 Καρθαία, μία τῶν ἐν Κῷ τετραπόλεως.] Carthæa, una ex quatuor in Co insula urbibus. Hæc habet noster ex Strabone, apud quem lib. 10. Κέως insula, non Κῶς, ut inquit noster, vocatur *tetrapolis*, quod quatuor urbes haberet, scilicet *Iulidem*, *Carthæam*, *Pœeessam*, *Corissiam*, ex quibus sua ætate duæ tantum restabant, Iulis & Carthæa, quia Pœeessa in Carthæam, Corissia in Iulidem translata fuit: Κέως δὲ τετράπολις μὲν ὑπῆρξε· λείπονται δὲ δύο ἥ τε Ἰουλὶς καὶ ἡ Καρθαία, εἰς ἃς συνεπολίσθησαν αἱ λοιπαί· ἡ μὲν Ποιήεσσα εἰς τὴν Καρθαίαν· ἡ δὲ Κορησσία εἰς τὴν Ἰουλίδα. i. e. *Ceos verò fuit tetrapolis; restant autem duæ Iulis & Carthæa, in quas reliquæ sunt translatæ: Pœeessa quidem in Carthæam; Corissia autem in Iulidem.* Quæ Græcis Κέως, Latinis dicitur *Cea*, autore Plin. lib. 4. c. 12.

29 Ἔστι καὶ Ἰβηρίας Καρθαία.] Memorat etiam Carthæam Iberiæ, quæ Græcis alio nomine dicitur etiam *Tartessus*; Latinis verò *Carteia*, Plinius lib. 3. c. 1. *Carteia, Tartessus à Græcis dicta.* A Ptolemæo lib. 2. c. 4. Καρτηΐα vocatur; vide quæ in Ταρτησσός annotamus.

30 Κα-

ΚΑΡΙ'Α 30, ἡ χώρα. 31 Τὸ ἐθνικὸν, Κάρ, ὁμωνύμως τῷ οἰκιστῇ. 32 Τὸ ἐθνικὸν κατὰ τέχνην, Κάειρα. Ἡ χρῆσις δὲ τὴν ει δίφθογγον ἔχει. Ἀπολλώνιος διὰ τοῦ ι φησὶ μακροῦ, ἐν τῷ ε περὶ παθῶν, καὶ ἐν τῷ περὶ γενῶν. Ἡ δὲ ἔκτασις ἀναγκαία, διὰ τὴν παραλήγουσαν. Τὰ γὰρ εἰς α βραχὺ λήγοντα, παρασχηματιζόμενα, ἐκτείνει τὴν παραλήγουσαν φύσει, ἢ θέσει. Ἡρωδιανὸς δὲ ἐν μὲν τῇ ὀρθογραφίᾳ, ἀμφίβολον αὐτό φησιν. Ἐν δὲ τῇ καθόλου χρήσει, ἑπόμενος διὰ διφθόγγου φησίν. Ὑπομνηματίζων δὲ τὸ περὶ γενῶν Ἀπολλωνίου, διὰ τοῦ ι μακροῦ. Ἔστι γὰρ ὅτε μετὰ τὴν διαίρεσιν ἔκτασις γίγνεται· οἴομαι, οἷον, οἶδα παρ' Αἰολεῦσιν, ἀντὶ τοῦ οἶδα. Ἡ χρῆσις δὲ διὰ διφθόγγου, κατὰ συνεκδρομὴν τοῦ σώτειρα, ὀλέτειρα. 33 Λέγεται καὶ Κάριος· οὕτω γὰρ ὁ Ζεὺς παρὰ Μυλασεῦσι τιμᾶται. Τὸ θηλυκὸν, Καρία. Ἐκαλεῖτο δὲ καὶ ἡ Μεγαλόπολις Καρία, ἀπὸ Καρὸς τοῦ Φορωνέως. Καὶ ὁ οἰκήτωρ, Κάριος. Ἔστι καὶ Καρίνη. Ἔστι καὶ Καριάτης. Ἔστι καὶ Καριᾶτις, καὶ Κάρις, ἀπὸ τῆς Καρὸς γενικῆς. Κάρις δὲ ἐλέγετο ἡ Κῶς, ὡς Ἑλλάνικος. 34 Ἔστι καὶ Φρυγίας πόλις Ἄκαρις, καὶ Καρίδες. Τὸ ἐθνικὸν Καριδεὺς, ὡς Ἀρκαδεύς. Τὸ ἀπὸ τῆς τέχνης, Καρίτης. Τῶν Καρῶν τὸ κτητικὸν, Καρικός. 35 Ἡρόδοτος ἐν πρώτῃ, τὸ Καρικὸν ἔθνος δοκιμώτατον.

A CARIA, regio. Gentile, Car, ejusdem nominis cum conditore. Gentile juxta artem; Caειra. In usu enim est diphthongus ει. Apollonius verò lib. 5. de affectibus & in lib. de generibus per ι longum scribit. Productio B verò necessaria propter penultimam. Nomina enim, quæ in α breve desinunt, cum formantur, producunt penultimam natura, vel positione. Herodianus verò in Orthographia anceps id esse inquit in lib. qui inscribitur καθόλου χρῆσις i. e. *generalis usus* sequutus per diphthongum scribit. Explicans verò librum de C generibus Apollonii per ι longum dicit. Aliquando enim post diæresin productio fit, ut οἴομαι, i. e. *puto*, οἷον, i. e. *quale*, οἶδα, i. e. *scio*, apud Æoles pro οἶδα, i. e. *scio*. Usus verò per diphthongum obtinuit per synecdromen, ut σώτειρα, *servatrix*, ὀλέτειρα, *perditrix*. Dicitur etiam Carius. Sic enim Jupiter apud My- D lassenses colitur. Fœmineum, Caria. Vocabatur etiam *Megalopolis* Caria ab Care Phoronei filio. Incola, Carius. Est & Carine; est & Cariates; est & Cariatis, & Caris à genitivo E Καρός. Caris verò dicebatur insula Cos, ut Hellanicus. Est & Phrygiæ urbs Acaris, & Carides. Gentile, Carideus, ut Arcadeus. Gentile verò ab arte, Carites: Carum Possessiv. Caricus, Herodot. lib. 1. *Carica gens celeberri-* F *ma.*

ΚΑ- CA-

30 Καρία, ἡ χώρα.] Caria, regio Asiæ propriè dictæ, cujus olim celeberrimæ urbes fuere Miletus, dives antiquitus civitas atque mari potens Thaletis Astrologi, Timothei Musici, & Anaximandri Physici patria, lana & stragulis illustris, cujus cives adeò luxu & deliciis affluebant, ut Aristides Philosophus libros de eorum luxuria composuerit; Myndus hodiè *Mentese* sedes præfecti, urbs maritima; Magnesia hodiè *Mangresia*, quam Themistocles exul accessu suo nobilitavit; hic enim domicilium sibi constituit, ibidemque mortuus est. Xerxes enim ei eam in panem donaverat, propter quam Antiochus rex à Scipione victus est, unde *Asiatici* cognomentum sibi adscivit. Priene hodiè *Palatio* Biantis patria. Alabanda adhuc servat antiquum nomen, olim fortunatissima urbs, quam Juvenalis Poëta tanquam barbaricis deliciis perditam proscindit Sat. 3. v. 70. Ex fluviis celeberrimus omnium erat *Mæander*, cujus tortuosos reflexus graphicè depingit Ov. Met. l. 8.

Non secus ac liquidis Phrygius Mæander in undis
Ludit, & ambiguo lapsu refluitque fluitque
Occurrensque sibi venturas respicit undas:
Et nunc ad fontes, nunc ad mare versus apertum
Incertas exercet aquas.

Unde usus obtinuit ut gyri appellentur *Mæandri*. Sexcentas enim flexiones faciebat, teste Dione Prusæo. Regio verò ipsa ad septentrionem habebat Ioniam, ad ortum Lyciam, ad occasum mare Myrtoum, ad meridiem Rhodium mare, autore Johanne Bunone ad Philippi Cluverii introductionem in universam Geographiam librum 5. c. 7.

31 Τὸ ἐθνικὸν Κάρ.] Incola Cariæ dicebatur *Car*, plurali numero *Cares*, qui quondam in rebus bellicis excelluere, ac mercede, ut nunc Helvetii, militabant, undè parœmia *in Care periculum*, dici solet de rebus, quæ periculo exponuntur, quarum jactura gravis non est. Cares enim, utpote mercede conductos primos in acie collocabant, ut primum hostium impetum suo sustinerent periculo, hinc Cicero pro L. Flacco ait: *Nonne hoc vestra voce vulgatum est, si quid cum periculo experiri velis, in Care id potissimum esse faciendum.*

32 Τὸ ἐθνικὸν κατὰ τέχνην Κάειρα.] Pro τὸ ἐθνικὸν, puto legendum, τὸ θηλυκὸν. Jam enim de gentili egit, nunc agit de fœminino, ac sic infra in eadem sectione inquit, τὸ θηλυκὸν, Καρία. Nomine verò fœminino Κάειρα usus est Homerus Il. 4. v. 142. ad quem locum vide Eustathium. Herodot. etiam id usurpat lib. 5. c. 88.

33 Λέγεται καὶ Κάριος· οὕτω γὰρ ὁ Ζεὺς παρὰ Μυλασεῦσι τιμᾶται.] Id habet noster ex Herodoto qui lib. 1. c. 171. de hoc Jove Cario sic loquitur: Ἀποδεικνῦσι δὲ ἐν Μυλάσοισι Διὸς Καρίου ἱρὸν ἀρχαῖον, τοῦ Μυσοῖσι καὶ Λυδοῖσι μέτεστι, ὡς κασιγνήτοισι ἐοῦσι τοῖσι Καρσί. i. e. *Ostendunt verò apud Mylassos Jovis Carii fanum antiquum, quo communiter quidem utuntur Mysi & Lydi, tanquam qui Caribus sunt Germani-fratres.*

34 Ἔστι καὶ Φρυγίας πόλις, Ἄκαρις, καὶ Καρίδες.] Hujus urbis altum est apud alios silentium. Antecedentia verba & subsequentia clamant legendum esse Κάρις.

35 Ἡρόδοτος ἐν πρώτῃ. Τὸ Καρικὸν ἔθνος δοκιμώτατον.] Affert verba Herodoti in Carum laudem, sed mutila, quæ apud Herodot. lib. 1. c. 171. sic se habent: Ἅτε δὲ Μίνω κατεστραμμένου γῆν πολλὴν, καὶ εὐτυχέοντος τῷ πολέμῳ, τὸ Καρικὸν ἦν ἔθνος λογιμώτατον τῶν ἐθνέων ἁπάντων κατὰ τοῦτον ἅμα τὸν χρόνον, καὶ μακρῷ μάλιστα. Καί σφι τριξὰ ἐξευρήματα ἐγένετο, τοῖσι οἱ Ἕλληνες ἐχρήσαντο. Καὶ γὰρ ἐπὶ τὰ κράνεα λόφους ἐπιδέεσθαι Κᾶρές εἰσι οἱ καταδέξαντες· καὶ ἐπὶ τὰς ἀσπίδας τὰ σημεῖα ποιέεσθαι. Καὶ ὄχανα ἀσπίσι οὗτοί εἰσι οἱ ποιησάμενοι πρῶτοι· τέως δὲ ἄνευ ὀχάνων ἐφόρεον τὰς ἀσπίδας πάντες οἵπερ ἐώθεσαν ἀσπίσι χρέεσθαι. i. e. *Quum verò Minos subegisset multam terram; & feliciter sese in bello gessisset, Carica gens erat celeberrima omnium gentium, in illo tempore & longo post maximè, atque tres res excogitarunt, quibus Græci usi fuerunt; etenim Cares sunt, qui docuerunt cristas galeis imponere, & clypeis insignia addere. Et ansas clypeis, hi sunt, qui fecere primi, usque ad illam diem sine ansis gestabant clypeos omnes, qui clypeis solebant uti.*

 36 Κα-

ΚΑΡΙΚΟ'Ν [36], τόπος ἰδιάζων ἐν Μέμ- A
φιδι, ἔνθα Κᾶρες οἰκήσαντες, ἐπιγαμίας πρὸς Μεμφίτας ποιησάμενοι, Καρομεμφῖται ἐκλήθησαν.

ΚΑΡΙΚΟ'Ν ΤΕΙ̃ΧΟΣ [37], πόλις Λιβύης ἐν ἀριστερᾷ τῶν Ἡρακλείων στηλῶν, ὡς Ἔ- B
φορος πέμπτῃ. Τὸ ἐθνικὸν, Καρικοτειχίτης.

ΚΑΡΚΙΝΙ'ΤΗΣ [38], πόλις Σκυθική· Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ. Οἱ κατοικοῦντες, Καρκινῖται. C

ΚΑΡΜΑΝΙ'Α [39], χώρα τῆς Ἰνδικῆς, Στράβων πεντεκαιδεκάτῃ. [40] Τὸ ἐθνικὸν, Καρμάνιοι, καὶ θηλυκῶς καὶ οὐδετέρως· καὶ Καρμανοὶ, καὶ Καρμανίς. [41] Ἔστι καὶ Κάρμανα νῆσος, ἡ
ἀπὸ τῶν Καρμάνων. D

CARICUM, locus peculiaris Memphide, ubi Cares habitantes affinitate cum Memphitis contracta, *Caromemphitæ* vocati fuere.

CARICONTICHOS, i.e. *Caricus murus*; urbs Libyæ ad finiſtram Herculis columnarum, ut Ephorus lib. 5. Gentile, Caricotichites.

CARCINITES, urbs Scythica, Hecatæus Europa. Incolæ, Carcinitæ.

CARMANIA, regio Indiæ, Strabo lib. 15. Gentile, Carmanii, & fœminino & neutro genere, & Carmani, & Carmanis. Eſt & Carmana inſula, quæ ab Carmanis [nomen habet.]

ΚΑ'Ρ- CAR-

36 Καρικὸν τόπος ἰδιάζων, &c.] Memorat peculiarem quemdam locum Memphide, quem *Caricum* vocat, quod ibi Cares aliquando habitarent; ex Herodoto verò lib. 2. cap. CLIV. apparet, Pſammitichum Ægypti regem dediſſe Ionibus Caribuſque loca quædam habitanda propemodum ad mare ſupra urbem Bubaſtin, ad oſtium Nili *Peluſium* nomine, unde poſtea Amaſis Memphin eos tranſtulit in ſui cuſtodiam adverſus Ægyptios, quæ loca Στρατόπεδα, id eſt *Caſtra* vocata fuere: unum ex his locis videtur intellexiſſe autor noſter. Verba Herodoti ſunt: Τοῖσι δὲ Ἴωσι καὶ τοῖσι Καρσὶ τοῖσι συγκατεργασαμένοισι αὐτῷ, ὁ Ψαμμίτιχος δίδωσι χώρους ἐνοικῆσαι ἀντίους ἀλλήλων, τοῦ Νείλου τὸ μέσον ἔχοντος· τοῖσι οὐνόματα ἐτέθη Στρατόπεδα. Τούτους τε δὴ σφισι τοὺς χώρους δίδωσι, καὶ τ' ἄλλα τὰ ὑπέσχετο πάντα ἀπέδωκε. Καὶ δὴ καὶ παῖδας παρέβαλε αὐτοῖσι Αἰγυπτίους, τὴν Ἑλλάδα γλῶσσαν ἐκδιδάσκεσθαι. Ἀπὸ δὲ τούτων ἐκμαθόντων τὴν Ἑλλάδα γλῶσσαν, οἱ νῦν ἑρμηνέες ἐν Αἰγύπτῳ γεγόνασι· οἱ δὲ Ἴωνές τε καὶ οἱ Κᾶρες τούτους τοὺς χώρους οἴκησαν χρόνον ἐπὶ πολλόν· εἰσὶ δὲ οὗτοι οἱ χῶροι πρὸς ὀλίγον θαλάσσης ἔνερθε Βουβάστιος πόλεως, ἐπὶ τῷ Πηλουσίῳ καλεομένῳ στόματι τοῦ Νείλου· τούτους μὲν δὴ χρόνῳ ὕστερον βασιλεὺς Ἄμασις ἐξαναστήσας, ἐνθεῦτεν κατοίκισε ἐς Μέμφιν, φυλακὴν ἑωυτοῦ ποιεύμενος πρὸς Αἰγυπτίων. i.e. *His Ionibus Caribuſque, quibus fuerat uſus adjutoribus, Pſammitichus dedit ad habitandum poſita altrinſecus loca, Nilo medio dirempta, quibus nomina impoſita fuere*, Caſtra. *Et cum hæc eis loca dedit, tum verò cetera, quæ fuerat pollicitus repræſentavit. Pueros quin etiam Ægyptios commiſit lingua Græca imbuendos, à quibus linguam Græcam edoctis oriundi ſunt, qui nunc in Ægypto interpretes ſunt. Incoluerunt autem Iones & Cares diu hæc loca propemodum ad mare, aliquantulum ſupra urbem Bubaſtin, ad oſtium Nili nomine Peluſium. Unde poſtea Amaſis rex Memphin eos tranſtulit in ſui cuſtodiam contra Ægyptios.*

37 Καρικὸν τεῖχος, πόλις Λιβύης, &c.] Caricus, murus, urbs Libyæ. Habuit conditorem Annonem Carthaginienſium regem, ut ipſe refert in ſuo Periplo: Κατῳκήσαμεν πόλεις πρὸς τῇ θαλάττῃ καλουμένας, Καρικόν τε τεῖχος, καὶ Γύττην, καὶ Ἄκραν, καὶ Μέλιτταν, καὶ Ἄραμβυν. i.e. *Condidimus civitatos ad mare nomine Caricumque murum, Gytten, Acram, Melittam, & Arambyn.*

38 Καρκινίτης, πόλις Σκυθική.] Lege Καρκινῖτις. Carcinitis enim urbs dicebatur, ſinus verò Carcinites; urbem celebrat Herodotus lib. 4. c. LIV. Ἕκτος δὲ Ὑπάκαρις ποταμὸς, ὃς ὁρμᾶται μὲν ἐκ λίμνης, διὰ μέσων δὲ τῶν Νομάδων Σκυθέων ῥέων, ἐκδιδοῖ κατὰ Καρκινῖτιν πόλιν, ἐς δεξιὴν ἀπέργων τήν τε Ὑλαίην καὶ τὸν Ἀχιλλήιον καλεόμενον δρόμον. i.e. *Sextus fluvius verò eſt Hypacaris, qui oritur è palude quidem, per medios verò Nomadas Scythas currens, mari immergitur juxta Carcinitin urbem, ad dexteram coërcens Hylæenque & Achilleium nomine* δρόμον, i.e. *curſum*. Ad hanc uſque urbem pertingebat vetus Scythia, eodem autore libro citato c. XCIX. Αὕτη ἤδη ἀρχαίη Σκυθίη ἐστὶ πρὸς μεσαμβρίην τε, καὶ νότον ἄνεμον κειμένη, μέχρι πόλιος καλεομένης Καρκινίτιδος. i.e. *Hæc jam vetus Scythia eſt, meridiem verſus, & auſtrum ſita, uſque ad urbem Carcinitidem.* Carcina dicitur Ptolemæo lib. 3. c. 5. *Carcine* Plinio lib. 4. c. 12. Melæ lib. 2. c. 1. Sinum verò Carciniten memorat Plinius & Mela libris capitibuſque citatis, Melæ verba ſunt: *Quod inter paludem & ſinum eſt*, Taphræ *nominatur. Sinus Carcinites. In eo urbs eſt Carcine: quam duo flumina, Gerrhos, & Hypacaris, uno oſtio effluentia attingunt; verum diverſis fontibus, & aliunde delapſi. Nam Gerrhos inter Baſilidas & Nomadas, Hypacaris per Nomadas evolvitur.*

39 Καρμανία, χώρα τῆς Ἰνδικῆς.] Carmania, regio Indiæ, ex Strabonis lib. 15. memoratur, cujus ſunt, quæ ſequuntur: Ἡ δὲ Καρμανία τελευταία μέν ἐστι τῆς ἀπὸ τοῦ Ἰνδοῦ ἐκβολῆς· τὸ μέντοι πρῶτον αὐτῆς ἄκρον ἔκκειται πρὸς νότον εἰς τὴν μεγάλην θάλατταν· ποιήσασα δὲ τὸ στόμα τοῦ Περσικοῦ κόλπου πρὸς τὴν ἀπὸ τῆς εὐδαίμονος Ἀραβίας ἄκραν ἐν ἀπόψει οὖσαν, κάμπτεται πρὸς τὸν Περσικὸν κόλπον, ἕως ἂν συνάψῃ τῇ Περσίδι. i.e. Carmania *verò ultima quidem eſt ab Indi fluvii oſtio, primum ſane ejus promontorium in mare magnum protenditur ad auſtrum; cum autem fecerit Perſici ſinus oſtium ad promontorium felicis Arabiæ, quod in conſpectu eſt, inflectitur verſus Perſicum ſinum, quouſque Perſidi conjungatur.* Ptolemæus lib. 6. c. 6. duplicem eſſe prodit, alteram *cultam*, alteram *deſertam*. Nomen accepiſſe videtur ab urbe Carmana regionis metropoli, quam celebrat Ptolemæus lib. 6. c. 8. Amm. Marcellinus lib. 23. c. 25.

40 Τὸ ἐθνικὸν, Καρμάνιοι, &c.] Gentile Carmaniæ, Carmanii, ſeu Carmani dicuntur, ut & alia hujus farinæ ſexcenta, de quibus ſic Mela lib. 3. c. 8. *In ipſo* [ſinu Perſico] *Carmani navigantium dextra poſiti, ſine veſte at fruge, ſine pecore ac ſedibus, piſcium cute ſe velant, carne veſcuntur, præter capita toto corpore hirſuti.* Quæ non credo, quia contrarium apparet ex Strabonis lib. 15. Πολλὴ δὲ καὶ τῇ μεσογαίᾳ ἐστὶν ἐκτεινομένη μεταξὺ τῆς Γεδρωσίας καὶ τῆς Περσίδος, παραλλάττουσα πλέον τῆς Γεδρωσίας, πρὸς ἄρκτον. Δηλοῖ δ' ἡ εὐκαρπία· καὶ γὰρ πάμφορος καὶ μεγαλόδενδρος, πλὴν ἐλαίας, καὶ ποταμοῖς κατάρρυτος. i.e. *Longè quoque in mediterranea parte extenſa inter Gedroſiam & Perſidem, abſcedens magis à Gedroſia ad aquilonem. Quod oſtendit fertilitas, omnium enim rerum ferax eſt* [Carmania] *& magnas arbores gignit, præter oleam, & fluviis eſt irrigua.* Mercibus etiam abundabat, quandoquidem ad eam pertinebat Harmus celeberrimum adhuc emporium, quod Ptolemæo lib. 6. c. 8. *Harmuza*, Plin. lib. 6. c. 23. Armuzia regio; Arrhiano in Periplo maris Erythræi *Harmozia* dicitur, per tot ſecula nomine uſque ad noſtra tempora ſervato, quæ Ammiano lib. 23. c. 25. vocatur *Hermupolis* quam adhuc anno 1604. poſſidebant Luſitani; ut videre eſt ex itinerario Petri Teixeiræ c. 2. ſed fortaſſe illa Melæ de Carmania deſerta intelligenda ſunt.

41 Ἔστι καὶ Κάρμανα νῆσος.] Carmana inſula inter inſulas adjacentes Carmaniæ memoratur Ptolemæo in Indico mari, cui Κάρμιννα, *Carminna* dicitur; ab Arrhiano verò rerum Indicarum libro vocatur Καρνίνη, *Carnine*; ego puto eamdem eſſe, quæ infra epitomatori noſtro dicitur Κάρμινα, *Carmina*.

42 Κάρ-

A ΚΑΡΜΗΛΟΣ[42], ὄρος δυσχείμερον. Τὸ ἐθνικὸν Καρμήλιος, ὡς Μῆλος Μήλιος. Καὶ κύριον ἐντεῦθεν. Τὸ ἐθνικὸν, παραπλήσιον.

ΚΑΡΜΙΝΑ[43], νῆσος Ἰνδική. Τὸ ἐθνικὸν ὤφειλε Καρμιναῖος· εὕρηνται δὲ Καρμῖνοι.

B ΚΑΡΝΑΝΑ[44], πόλις Μιναίων, ἔθνος πλησίον ἐρυθρᾶς θαλάσσης. Οἱ πολῖται, Καρνανᾶται. Σούνιος δὲ Καρνανίαν καὶ Καρνανίτης φησί.

ΚΑΡΝΗ[45], πόλις Φοινίκης, ἀπὸ Κάρνου τοῦ Φοίνικος, ὡς Ἴστρος φησίν. [46] Ὁ πολίτης, C Καρνίτης. Λυκόφρων·

Ὄλοιντο ναῦται πρῶτα Καρνῖται κύνες.

Ἔστι καὶ ἄλλη Αἰολίδος, ἧς τὸ ἐθνικὸν Καρναῖος, τὸ κτητικὸν Κάρνιος τριγενές. Ἀρτεμίδωρος δὲ ἐν τῷ δεκάτῳ βιβλίῳ φησίν· Ἔστι Κάρνος, D καὶ συνεχῶς Πάλτος, εἶτα Γάβαλα πόλις· καὶ ἀναλογεῖ τῷ Καρνίτης.

ΚΑΡΝΙΑ, πόλις Ἰωνίας· Νικόλαος τετάρτῳ.

ΚΑΡΝΟΣ, νῆσος Ἀκαρνανίας· Ἀρτεμίδωρος E β' γεωγραφουμένων. Τὸ ἐθνικὸν, Κάρνιος.

ΚΑΡΟΠΟΛΙΣ[47], πόλις Καρίας, Ἀλέξανδρος Καρικῶν πρώτῳ. Τὸ ἐθνικὸν, Καροπολίτης.

ΚΑΡΟΣ κῆποι, χωρίον Θρᾴκης. Θεόπομπος ν'. F Τὸ ἐθνικὸν Καροκηπίτης, ὡς αὐτός.

ΚΑΡΟΥΕΝΤΟΣ[48], πόλις Λατίνων· Διονύσιος β' Ῥωμαϊκῆς ἀρχαιολογίας. Ἔν τισι δὲ γράφεται Καρύεντος, καὶ τὸ ἐθνικὸν G Καρυεντανός.

ΚΑΡ-

CARMELUS, mons hybernis tempestatibus obnoxius. Gentile, Carmelius, ut Melus Melius, & hinc nomen proprium. Gentile, simile.

CARMINA, insula Indica. Gentile debebat esse Carminæus. Invenitur verò Carmini.

CARNANA, urbs Minæorum, gens juxta mare rubrum. Cives, Carnanatæ. Sunius verò Carnaniam, & Carnanites inquit.

CARNE, urbs Phœniciæ, à Carno Phœnicis filio, ut Ister inquit. Civis, Carnites. Lycoph.

Pereant nautæ, primò Carnitæ canes.

Est & alia Æolidis, cujus gentile, Carnæus. Possessivum Carnius trium generum. Artemidorus verò lib. 10. inquit: *Est Carnos & continuò Paltos, postea Gabala urbs*; & analogiam sequitur nominis *Carnites*.

CARNIA, urbs Ioniæ, Nicolaus libro quarto.

CARNUS, insula Acarnaniæ. Artemidorus lib. 2. Geographiæ. Gentile, Carnius.

CAROPOLIS, urbs Cariæ. Alexander Caricorum libro 1. Gentile, Caropolites.

CAROSCEPI, i. e. *Caris horti*, regio parva Thraciæ, Theopompus lib. 50. Gentile, Carocepites, ut idem author est.

CARUENTUS, urbs Latinorum, Dionysius Roman. Antiquitatis lib. 2. In aliquibus verò scribitur Caryentus. Gentile, Caryentanus.

CAR-

42 Κάρμηλος, ὄρος δυσχείμερον.] Carmelus, mons hybernis-tempestatibus-obnoxius, cujus regionis fuerit mons silentio præterit. Ptolemæus lib. 5. c. 15. Phœniciæ adscribit; inter Judæam Syriamque locat C. Tacitus Histor. lib. 2. c. 78. *Est Judæam inter, Syriamque* Carmelus, *ita vocant montem, Deumque, nec simulachrum Deo, aut templum (sic tradidere majores) aram tantum & reverentiam. Illic sacrificanti Vespasiano, cùm spes occultas versaret animo, &c.* Ex SS. apparet duos fuisse hujus nominis montes, alter, in quo stultus ille Nabal prudentis ac formosæ Abigailis maritus habitabat, cujus fit mentio Sam. 1. c. 25. erat verò mons iste in Chebronis vicinia; alter erat in confinibus Zabulon tribus, cujus fit mentio Regum lib. 3. c. 18. in quo Elias propheta quadringentos & quinquaginta Baal prophetas trucidavit, ut apparet, ex eodem Regum libro, capiteque citato, à quo monte *Carmelitæ*, monachorum ordo inter Catholicos celeberrimus nomen sibi assumpsit, Hebraïcè dicitur כרמל *Carmel.*

43 Κάρμινα, νῆσος Ἰνδική.] Carmina, insula Indica, memoratur Marciano in Periplo Carmaniæ, cui Κάρμιννα, *Carminna* dicitur; mihi videtur eadem esse, quæ supra dicitur Κάρμανα.

44 Κάρνανα, πόλις Μιναίων, ἔθνος πλησίον ἐρυθρᾶς, &c.] Carmana, urbs Minæorum, gens prope rubrum mare, quæ Ptolemæo lib. 6. c. 7. *Carna* vocatur, atque inter felicis Arabiæ oppida locatur, Plinio verò lib. 6. c. 28. *Carnus* dicitur, Minæi autem erant Arabiæ populi, de quibus suo loco agemus.

45 Κάρνη, πόλις Φοινίκης.] Carne, urbs Phœniciæ, quam celebrat Plinius libro 5. c. 20. *Hinc rursus Syria, desinente Phœnice, oppida Carne, Balanea, Paltos, Gabale.*

46 Ὁ πολίτης, Καρνίτης.] Oppidanus civitatis Phœniciæ Carnes dicitur *Carnites*, in cujus confirmationem affert versiculum illum ex Lycophrone, qui apud ejus Alexandram legitur unà cum his:

Ὄλοιντο ναῦται πρῶτα Καρνῖται κύνες
Οἳ τὴν βοῶπιν ταυροπάρθενον κόρην
Λέρνης ἀνηρείψαντο φορτηγοὶ λύκοι.

Pereant nautæ primo Carnitæ canes
Qui bovis-oculos-habentem tauro-virginem puellam
A Lerna asportarunt onerarii lupi.

Ad quem locum Lycophronis Scholiasta sic: Κάρνη, πόλις Φοινίκης, Φοίνικες δὲ ἔμποροι ὄντες, ἦλθον εἰς Ἄργος, καὶ ἁρπάσαντες Ἰὼ τὴν Ἰνάχου θυγατέρα, ἐκόμισαν εἰς Αἴγυπτον τῷ Ὀσίριδι, ὡς ὁ Λυκόφρων οὗτός φησι, καὶ ἕτεροι. i. e. *Carne, urbs Phœniciæ, Phœnices verò cum essent mercatores Argos venerunt, ac raptam Io Inachi filiam in Ægyptum Osiridi asportarunt, ut Lycophro inquit, & alii.*

47 Καρόπολις, πόλις Καρίας.] Memorat Caropolin, urbem Cariæ ex Alexandri Caricorum lib. 1. cujus apud alios altum est silentium.

48 Καρύεντος, πόλις Λατίνων.] Caruentus, seu Caryentus, urbs Latinorum celebratur ex Dionysio Romanæ antiquit. lib. 2. cujus nulla apud alios fit mentio, Livius verò lib. 4. c. 53. memorat arcem Caruentanam ab Æquis captam, quam statim de hostibus cepere Romani, ut eodem libro capiteque citato narratur.

49 Κάρ-

ΚΑΡΠΑΘΟΣ [49], νῆσος πλησίον τῆς Κῶ. Ὅμηρος· A

Κάρπαθος αὖ ἐπὶ τῆσι ποτὶ ζόφον. —

[50] Ὁ οἰκήτωρ, Καρπάθιος, καὶ Καρπαθία, [51] καὶ Κάρπαθον.

ΚΑΡΠΑΣΙΑ [52], πόλις Κύπρου, ἣν Πυγμαλίων ἔκτισεν, ὡς Ἑλλάνικος ἐν τοῖς Κυπριακοῖς. Διονύσιος δὲ διὰ διφθόγγου Καρπάσειαν αὐτὴν φησιν, ἐν τρίτῳ Βασσαρικῶν· B

[53] Ἠδ' ὁπόσοι Κινύρειον, ἰδ' αἰπεινὴν Κραπάσειαν. C

[54] Ἔστι καὶ νῆσος Καρπασία κατὰ τὴν ἄκραν, τὴν Σαρπηδονίαν. Ξεναγόρας δὲ Κάρπαθον αὐτὴν φησι. Δημήτριος δ' ὁ Σαλαμίνιος Καρβασίαν φησὶν, ὅτι πρὸς τὸν καλούμενον Καρβὰν ἄνεμον κεῖσθαι δοκεῖ. Ὁ πολίτης Καρπασεώτης, ὡς Μαρεώτης. Καὶ τὸ κτητικὸν, Καρπασεωτικὸς, καὶ Καρπασεωτικὴ ἄκρα. Θεόπομπος ἐν δεκάτῳ, Καρπασεῖς αὐτοὺς φησιν· ἴσως ἀπὸ τοῦ Καρπασος, ὡς Ἀντίοχος Ἀντιοχεύς. Ἀφ' οὗ Καρπάσεια. D

ΚΑΡΠΗΙΑ [55], εἴρηται ἐν τῷ Κάλπαι. Ὅτι τινὲς Κάρπειαν τὴν πόλιν φασὶ, καὶ Καρπητανοὺς τὸ ἐθνικόν. E

ΚΑΡ-

CARPATHUS, insula prope [insulam] Co, Hom.

Carpathus rursus in his ad occasum. —

Incola, Carpathius, & Carpathia, & Carpathum.

CARPASIA, urbs Cypri, quam Pygmalion condidit, ut Hellanicus in Cypriacis. Dionysius verò *Carpaseian* per diphthongum eam vocat lib. 3. Bassaricorum:

Vel quicunque Cinyrion, vel altam Carpasiam.

Est etiam insula Carpasia juxta promontorium Sarpedonium. Xenagoras verò *Carpathum* eam vocat. Demetrius Salaminius autem *Carbasiam*, quod ad ventum Καρβὰν *Carban* dictum sita videatur. Civis, Carpasiotes, ut Mareotes. Possessiv. Carpaseoticus, & Carpaseoticum promontorium. Theopompus libr. 10. *Carpaseis* eos vocat, forsan à Carpasus, ut ab Antiochus, Antiocheus, unde Carpasia.

CARPEIA, de qua dictum in Calpæ, quod aliqui urbem dicunt *Carpeam*, & Carpetanos gentile.

CAR-

49 Κάρπαθος, νῆσος πλησίον τῆς Κῶ.] Carpathus, insula prope Κῶ, ex Homero, sub cujus nomine affert hemistichium illud, celebratur, sed pace autoris nostri hemistichium illud non est Homeri, sed Dionysii Periegetæ, apud quem legitur v. 500. hoc modo:

Κάρπαθος αὖθ' ἑτέρωθι ποτὶ ζόφον, ἐγγύθι δ' αὐτῆς
Κρήτη τιμήεσσα Διὸς μεγάλοιο τιθήνη.

Carpathus item alia in parte ad occasum, prope verò ipsam
Creta honorata Iovis magni nutrix.

Quare apud Stephanum pro αὖ ἐπὶ τῆσι leges, αὖθ' ἑτέρωθι; Homerus autem celebrat hanc insulam Il. 2. v. 676. quam Κράπαθον, Crapathum per transpositionem τοῦ ρ vocat:

Οἳ δ' ἄρα Νίσυρόν τ' εἶχον, Κράπαθόν τε, Κάσον τε.

Qui autem Nisyrumque tenebant, Crapathumque, Casumque.

Eam describit Strabo lib. 10. circa calcem libri sic: Ἡ δὲ Κάρπαθος, ἣν Κράπαθον εἶπεν Ὅμηρος ὑψηλή ἐστι, κύκλον ἔχουσα σταδίων διακοσίων· τετράπολις δ' ὑπῆρξε, καὶ ὄνομα εἶχεν ἀξιόλογον· ἀφ' οὗ καὶ τῷ πελάγει τοὔνομα ἐγένετο, μία δὲ τῶν πόλεων ἐκαλεῖτο Νίσυρος ὁμώνυμος τῇ τῶν Νισυρίων νήσῳ, κεῖται δὲ τῆς Λιβύης κατὰ Λευκὴν ἀκτήν. i. e. *Carpathus autem, quam Homerus* Crapathum *appellat, sublimis est ambitu stadiorum* cc. *quatuor verò urbes habuit, & nomen celebre, à quo pelago nomen, una urbium vocabatur* Nisyrus *ejusdem nominis cum insula Nisyrorum, sita verò est ad Libyæ Leucen acten.* [Id est litus album] Hodie *Scarpanto* vulgo vocatur, si Sophiano credimus.

50 Ὁ οἰκήτωρ, Καρπάθιος, &c.] Gentile insulæ Carpathi dicitur Carpathius, unde adagium, *Carpathius leporem*, dici solitum de eis, qui sibi perniciem afferunt, quia importati aliunde à Carpathiis in Carpathum lepores in tantam copiam excreverunt, ut exitium frugibus attulerint, autore Eustathio ad locum Homeri nota proxime præcedenti citatum.

51 Καὶ Κάρπαθον.] Lege, καὶ Καρπάθιον, id enim præcedentia verba exigunt, Καρπάσιος enim est τριγενὲς, Καρπάσιος, ια, ιον.

52 Καρπασία, πόλις Κύπρου.] Carpasia, urbs Cypri ex Hellanici Cypriacis celebratur, quæ Constant. Porphyrogenet. Them. lib. 1. Them. 11. dicitur Carpasus, Plinio lib. 5. c. 31. Carpasium, de qua nihil notabile referunt.

53 Ἠδ' ὁπόσοι Κινύρειον, ἰδ' αἰπεινὴν Κραπάσειαν.] Versiculus iste ex Dionysii tertio Bassaricorum sic legendus est:

Ἠδ' ὁπόσοι Κινύρειον, ἠδ' αἰπεινὴν Καρπάσειαν.

Aliter enim sensus percipi non potest, nec ideo claudicat versus. Poëtæ enim Græci eâdem licentia qua breves syllabas producunt, longas corripiunt. Ex plurimis exemplis unum apponam, ex Homero, qui antepenultimam verbi βούλεσθε natura longam corripit, penultimam brevem producit:

Εἰ δ' ὑμῖν ὅδε μῦθος ἀφανδάνει, ἀλλὰ βούλεσθε.

Si autem vobis hoc verbum non placet, sed vultis.

Versiculus iste legitur Od. 16. v. 387.

54 Ἔστι καὶ νῆσος Καρπασία, &c.] Cum prius memoraverit Carpasiam, urbem Cypri, nunc memorat Carpasiam insulam juxta promontorium Sarpedonium, sed pace epitomatoris nostri Carpasia erat urbs; Carpasiæ verò num. plur. erant insulæ, & urbs & insulæ juxta promontorium Carpasium, utrunque apparet ex Strabonis lib. 14. Εἶτα Καρπασία πόλις λιμένα ἔχουσα κεῖται δὲ κατὰ τὴν ἄκραν τὴν Σαρπηδόνα. Ἐκ δὲ τῆς Καρπασίας ὑπέρβασίς ἐστι ἰσθμοῦ τριάκοντα σταδίων πρὸς τὰς νήσους τὰς Καρπασίας, καὶ τὸ νότιον πέλαγος· εἶτ' ἄκρα καὶ ὄρος. i. e. *Deinde Carpasia urbs cum portu; jacet autem juxta promontorium Sarpedonem. E Carpasia isthmi transitus est stadiorum* xxx. *ad insulas Carpasias, & austrinum mare; inde promontorium & mons.* Cosmographus etiam lib. 5. c. 14. celebrat Carpasias insulas.

55 Καρπήια.] Carpeïa, à nemine memoratur, præter Pausaniam, qui lib. 6. eam Καρπίαν, *Carpiam* vocat, quam aliqui existimabant esse, quæ antiquitus *Tartessus* dicebatur: Εἰσὶ δ' οἳ Καρπίαν Ἰβήρων πόλιν καλεῖσθαι νομίζουσι τὰ ἀρχαιότερα Ταρτησσόν. i. e. *Sunt verò qui Carpiam Iberorum urbem vocari existimant antiquitus Tartessum.* Appianus de Bellis Hispan. ait, Tartessum maritimum oppidum fuisse, quod sua ætate, *Carpessus* appellabatur, sed cum noster dicat, se in Κάλπαι dixisse de hac urbe, quam illic Κάλπειαν vocat, puto eamdem fuisse, quæ *Calpe* dicitur Straboni lib. 3. Ἐνταῦθα δὴ ὄρος ἐστὶ τῶν Ἰβήρων τῶν καλουμένων Βαστητανῶν, οὓς καὶ Βαστούλους καλοῦσιν, ἡ Κάλπη· τῇ περιοχῇ μὲν οὐ μέγα, τῷ δ' ὕψει μέγα, καὶ ὄρθιον, ὥστε πόῤῥωθεν νησοειδὲς φαίνεσθαι. Ἐκπλέουσιν οὖν ἐκ τῆς ἡμετέρας θαλάττης εἰς τὴν ἔξω δεξιόν ἐστι τοῦτο· καὶ πρὸς αὐτὸ Κάλπη πόλις ἐν τετταράκοντα σταδίοις, ἀξιόλογος καὶ παλαιὰ, ναύσταθμόν ποτε γενομένη τῶν Ἰβήρων· ἔνιοι δὲ καὶ Ἡρακλέους κτίσμα λέγουσιν αὐτὴν, ὧν ἐστι καὶ Τιμοσθένης· ὅς φησι καὶ Ἡράκλειαν ὀνομάζεσθαι τὸ παλαιὸν· δείκνυσθαί τε μέγαν περίβολον, καὶ νεωσοίκους. Εἶτα Μελλαρία, ταριχείας ἔχουσα. i. e. *Ibi ergo mons est Hispanorum Bastetanorum*

ΚΑΡΠΗΣΙΟΙ[56], ἔθνος Ἰβηρικόν, τῶν A ἐντὸς Ἴβηρος ποταμοῦ.

ΚΑΡΡΑΙ[57], πόλις Μεσοποταμίας, ἀπὸ Κάρρα ποταμοῦ Συρίας. Τὸ ἐθνικὸν Καρρηνός, ἢ Καρραῖος. [58] Ἔστι καὶ πόλις πρὸς τῇ ἐρυθρᾷ B θαλάσσῃ.

ΚΑΡΥΑ[59], χωρίον τῆς Λακωνικῆς. Θεόπομπος νε'. Ὁ οἰκήτωρ Καρυάτης καὶ Καρυάτις, καὶ Καρυαῖος, καὶ Καροιεύς· καὶ Καροιάτις μέλισσα, ἀντὶ τοῦ Λακωνική. Κάροια γάρ, αὐτόθι τόπος. C

ΚΑΡΥΑΝΔΑ[60], πόλις καὶ λίμνη ὁμώνυμος, πλησίον Μύνδου καὶ Κῶ. Ἑκαταῖος Καρύανδαν αὐτήν φησι. Τὸ ἐθνικὸν Καρυανδεύς, ὡς Ἀλαβανδεύς. Ἐντεῦθεν ἦν Σκύλαξ ὁ παλαιὸς λογογράφος. D

ΚΑΡΥΣΤΟΣ[61], πόλις ὑπὸ τῇ Ὄχῃ, πόλις τῆς Εὐβοίας, ἀπὸ Καρύστου τοῦ Χείρωνος. Θεοδωρίδας Χειρωνίαν αὐτήν φησι. Κεῖται δ' ἡ πόλις πρὸς τῷ Μυρτῴῳ πελάγει, ὑπὸ τῷ ὄρει

CARPESII, gens Iberica, intra Iberum fluvium.

CARRHÆ, urbs Mesopotamiæ, à Carrha Syriæ fluvio. Gentile, Carrhenus, vel Carrhæus. Est & urbs ad mare rubrum.

CARYA, parva regio Laconicæ; Theopompus lib. 55. Incola, Caryates, & Caryatis, & Caryæus, & Carœeus, & Carœatis apis, pro Laconica apis. Carœa enim inibi locus.

CARYANDA, urbs & palus ejusdem nominis, prope Myndum, & Co; Hecatæus *Caryandam* eam vocat. Gentile, Caryandeus, ut Alabandeus. Hinc erat Scylax antiquus historicus.

CARYSTUS, urbs sub Ocha, civitate Eubœæ, à Carysto Chironis filio. Theodoridas *Chironiam* eam vocat, jacet verò prope Myrtoum pelagus, sub monte *Ocha*, qui sic voca-

norum nomine, quos Bastulos quoque vocant, Calpe, circuitu quidem non magnus, altitudine verò magnus & erectus adeò ut à longe insulæ speciem reddat: navigantibus verò e nostro mari in externum ad dextram est, & ad eum Calpe urbs circiter XL. *stadia, memorabilis & vetusta, quondam statio navibus Hispanorum: nonnulli ab Hercule conditam dicunt; inter quos est Timosthenes, qui eam antiquitus* Heracleam *appellatam fuisse refert; ostendique adhuc magnum circuitum, & navalia. Deinde Mellaria, ubi salsamenta condiuntur:* Pro, ὅτι τινὲς Καρπείαν lege, ὅτι τινὲς Κάλπειαν, in Κάλπαι enim sic eam vocavit. Sed situs Carpiæ Pausaniæ, & Calpæ Strabonis non convenit cum situ Carpeïæ Stephani, qui ejus gentile inquit esse Carpetanos: Carpetani enim longe à Tartesso & à Calpe distabant, quorum olim præcipua urbs & metropolis erat Toletum, ubi reges Gothorum & alii, expulsis Mauris sedem habebant regiam, nunc verò reges sedem habent Madriti ejusdem Carpetaniæ regionis oppidum, ubi nos educati sumus ac literis operam impendimus sub diversis magistris ac postremo sub Francisco de Macedo Lusitano, poëta & oratore summo, Philosopho & Theologo eruditissimo penes Jesuitas, gentem erudiendæ adolescentiæ natam.

56 Καρπήσιοι, ἔθνος Ἰβηρικόν.] Carpesii, sunt iidem qui Carpetani, Iberiæ populi, vulgo Hispanis horum regio dicitur *el reino de Toledo*. Nihil interest, quod noster eos locet inter Iberum fluvium. Polybius Historiarum lib. 3. eos vocat fortissimam gentem: Μετὰ δὲ ταῦτα παραδόξως εἰς τοὺς μεγίστους ἦλθε κινδύνους ἐπανάγων, συνδραμόντων ἐπ' αὐτὸν τῶν Καρπησίων, ὃ σχεδὸν ἐστὶν ἰσχυρότατον ἔθνος τῶν κατ' ἐκείνους τοὺς τόπους. i.e. *Post hæc verò ex inopinato maxima pericula adiit rediens* [Annibal] *impetum in ipsum Carpesiis facientibus; quæ fere fortissima gens est in illis locis.* Quo in loco interpres Latinus pro Carpesiis habet Carpetanos. Livius etiam lib. 21. c. 5. eamdem Annibalis historiam narrans populos illos *Carpetanos* vocat, qui ultra Iberum fluvium eos locat. Quare apud Stephanum pro τῶν ἐντὸς Ἴβηρος legendum τῶν ἐκτὸς Ἴβηρος, i.e. *extra Iberum*. Gens enim Olcadum, de quibus loquitur Polybius & Livius erant ultra Iberum fluvium, ut apparet ex eodem Livio libro capiteque citato. *In Olcadum fines prius (ultra Iberum ea gens in parte magis, quàm in ditione Carthaginiensium erat) induxit exercitum.*

57 Κάρραι, πόλις Μεσοποταμίας.] Carrhæ, urbs Mesopotamiæ Abrahami olim domicilio, ac Taræ ejus patris obitu insignis, necnon Crassi interitu, & Romani exercitus ærumnis nobilis, quæ urbs Hebraïce dicitur חרן *Charan*, cujus fit mentio Genesis c. 11. Memoratur Ammiano Marcellino lib. 23. c. 4. Straboni lib. 13. Ptol. lib. 5. c. 18. Lucan. lib. 1.

——— *Miserando funere Crassus*
Assyrias Latio maculavit sanguine Carrhas.

Eas inter & Edessam Antoninus Caracallus Imperator in expeditione adversus Persas occisus fuit, ut videre est ex Spartiano in ejus vita; Carrheni ejus oppidani *Lunum* Deum colebant, qui superstione quadam credebant, eos qui hunc Deum fœmineo nomine, ac sexu putabant nuncupandum, mulieribus semper addictos inservire, sed qui marem Deum esse crediderint, eos uxoribus dominari, nec ullas muliebres pati insidias, ut prodit idem Spartianus loco citato: L. Holst. in Annot. ad Geograph. Sacram fol. 191. ait Carrhas vulgo *Orfa* dici; cujus Episcopus subscripsit Basil. Magno epist. 314.

58 Ἔστι καὶ πόλις πρὸς τῇ ἐρυθρᾷ θαλάσσῃ.] Cum prius Carrhas Mesopotamiæ urbem memoraverit, nunc aliam ejusdem nominis memorat ad mare rubrum; eadem erat urbs, quam alii Mesopotamiæ, alii Arabiæ ad mare rubrum adscribebant.

59 Κάρυα, χωρίον τῆς Λακωνικῆς.] Carya, oppidum Laconicæ fuit sacrum Dianæ & Nymphis, ubi erat Dianæ Caryatidis simulachrum, in cujus honorem Lacedæmoniæ virgines anniversarios choros celebrabant, autore Pausania in Laconicis, cui *Caryæ* plur. num. dicuntur, quod festum Hesych. *Carya* neut. plur. vocat, ex hoc oppido *Caryatides columnæ* celebrantur Plinio & Vitruvio.

60 Καρύανδα, πόλις καὶ λίμνη ὁμώνυμος.] Caryanda, urbs & palus ejusdem nominis prope Myndum & Co, quam in Caria locat Strabo lib. 14. Εἶτ' εὐθὺς ἡ Μύνδος, λιμένα ἔχουσα· καὶ μετὰ ταύτην Βαργυλία, καὶ αὐτὴ πόλις; ἐν δὲ τῷ μεταξὺ Καρύανδα λίμνη, καὶ νῆσος ὁμώνυμος ταύτῃ, ἣν ᾤκουν Καρυανδεῖς· Ἐντεῦθεν δ' ἦν καὶ Σκύλαξ ὁ παλαιὸς συγγραφεύς. i.e. *De hinc statim Myndus cum portu, & post hanc Bargylia & ipsa urbs; interjacet Caryanda palus, & insula ejusdem nominis, quam incolebant Caryandenses. Hinc verò fuit Scylax antiquus scriptor.*

61 Κάρυστος, πόλις ὑπὸ τῇ Ὄχῃ, πόλις τῆς Εὐβοίας.] Carystus, urbs sub Ocha, civitate Eubœæ memoratur Ptolemæo lib. 3. c. 15. inter Eubœæ oppida, apud quem urbis Ochæ nulla fit mentio; sub monte Ocha eam locat Strabo lib. 10. Κάρυστος δὲ ἐστὶν ὑπὸ τῷ ὄρει τῇ Ὄχῃ· πλησίον δὲ τὰ Στύρα, καὶ τὸ Μαρμάριον, ἐν ᾧ τὸ λατόμιον τῶν Καρυστίων κιόνων, ἱερὸν ἔχον Ἀπόλλωνος Μαρμαρίνου, ὅθεν διάπλους εἰς Ἁλὰς τὰς Ἀραφηνίδας. i.e. *Carystus verò jacet sub monte Ocha; prope autem sunt Styra, & Marmarium, ubi Carystiæ exscinduntur columnæ, fanum habens Apollinis Marmarini; unde trajectus est ad Halas Araphenidas.* Quare cum Ocha non fuerit urbs, sed mons, apud Stephanum pro πόλις τῆς Εὐβοίας, lege fidenter, ὄρει τῆς Εὐβοίας, i.e. *monte Eubœæ*, quod etiam ipse in eadem sectione confirmat.

62 Ὄρ

ὄρει Ὄχη. Ἐκλήθη δὲ τὸ ὄρος, ἀπὸ τῆς τῶν θεῶν μίξεως, Διὸς καὶ Ἥρας· ἢ διὰ τὸ τὰ πρόβατα κυΐσκεσθαι, ὀχευόμενα ἐν τῷ τόπῳ· 62 Οἱ γὰρ Ἀχαιοὶ τὴν τροφὴν ὄχην φασί. Λέγεται καὶ ἀρσενικῶς τὸ ὄρος, ὁ Ὄχης. 63 Ἐν ταύτῃ τῇ πόλει γίγνεται λίθος, ἡ ξαινομένη, καὶ ὑφαινομένη, ὥστε τῇ ὑφῇ χειρόμακτρα γίγνεσθαι· ῥυπωθέντα δὲ, εἰς φλόγα βάλλεσθαι, καὶ ἀποκαθαίρεσθαι τὸν πῖνον τῇ πλύσει παραπλησίως. Ἐκαλεῖτο καὶ Αἰγαία, ἀπὸ Αἴγωνος τοῦ δυναστεύοντος. Ἀφ' οὗ καὶ τὸ πέλαγος Αἰγαῖον. 64 Ἔστι καὶ Κάρυστος, τόπος τῆς Αἰγύος πρὸς Ἀρκαδίαν, ἀφ' οὗ Καρύστιον οἶνον Ἀλκμὰν ἔφη, καθὰ Στράβων δεκάτῃ. Τῆς προτέρας τὸ ἐθνικὸν, Καρυστίας, 65 ἐν ᾗ τὸ λατόμιον τῶν Καρυστίων κιόνων. Καὶ θηλυκὸν, Καρυστία.

vocatus fuit à Deorum concubitu, Iovis, & Iunonis, vel quod oves conciperent initæ in hoc loco. Achæi enim nutrimentum Ὄχην dicunt. Dicitur etiam mons in masculino genere, Oches; in hac urbe nascitur Lapis, qui raditur, & texitur, sic ut linteolum texturâ fiat, quod cum sordidum est, in flammam iniicitur, ac mundatur ab sordibus, ac sifuisset lotum. Vocabatur verò Ægæa, ab Ægone dynasta, à quo etiam pelagus Ægæum. Est etiam Carystus, locus Ægyis juxta Arcadiam, à quo *Carystium vinum* Alcman dixit, ut Strabo lib. 10. Prioris gentile, Carystias, in qua lapidicina Carystiarum columnarum, & fœmin. Carystia.

ΚΑΡΧΗΔΩ'Ν[66], μητρόπολις Λιβύης, διασημοτάτη πόλις (Χαλκηδὼν δὲ τῆς Βιθυνίας, διὰ

CARCHEDON, onis, h.e. *Carthago*, metropolis Libyæ, celeberrima urbs, (Chal-

62 Οἱ γὰρ Ἀχαιοὶ τὴν τροφὴν ὄχην φασί] Hæc verba sic sunt legenda: ἢ διότι Ἀχαιοὶ τὴν τροφὴν, &c. i.e. *vel quod Achæi nutrimentum dicunt* ὄχην. Aliter enim non conveniunt cum præcedentibus.

63 Ἐν ταύτῃ τῇ πόλει γίγνεται λίθος, &c.] Sunt verba desumpta ex Strabonis lib. 10. apud quem ita leguntur: Ἐν δὲ τῇ Καρύστῳ, καὶ ἡ λίθος φύεται ἡ ξαινομένη, καὶ ὑφαινομένη, ὥστε τὰ ὑφάσματα χειρόμακτρα γίνεσθαι, ῥυπωθέντα δ' εἰς φλόγα βάλλεσθαι καὶ ἀποκαθαίρεσθαι τῇ πλύσει τὸν πῖνον παραπλησίως. i.e. *In oppido verò Carysto lapis nascitur, qui plectitur & texitur, atque ex eo mantilia conficiuntur, quæ ubi sordem contraxerunt, in flammam injecta purgantur, perinde atque lotione linteorum maculæ.* Apud Strabonem pro τὰ ὑφάσματα, lege ex nostro autore τῇ ὑφῇ, Genus istud lini Latini vocant *amiantum*, Græci ἄσβεστον, de quo videsis Cœl. Rhodigin. Antiqu. Lect. libro octavo c. 16. Pancirol. rer. memorab. tit. 4. Leonicum de varia historia lib. 1. c. 93.

64 Ἔστι καὶ Κάρυστος, τόπος τῆς Αἰγύος, &c.] Sunt verba desumpta ex Strabonis lib 10. quæ apud eum leguntur hoc modo: Κάρυστος δέ ἐστι ἐν τῇ Λακωνικῇ τόπος τῆς Αἰγύος πρὸς Ἀρκαδίαν, ἀφ' οὗ Καρύστιον οἶνον Ἀλκμὰν εἴρηκε. i.e. *Carystus verò est in Laconica locus Ægyis versus Arcadiam, à quo Carystium vinum Alcman dixit.*

65 Ἐν ᾗ τὸ λατόμιον τῶν Καρυστίων κιόνων.] Inquit in oppido Eubœæ Carysto fuisse lapidicinam Carystiarum columnarum; Strabo, ex quo noster frequenter sua transcribit, dicit lapidicinam columnarum Carystiarum fuisse in Marmario oppido; ejus verba attulimus nota 61. proxime præcedenti. Celebrantur autem apud scriptores Columnæ Carystiæ, ex quibus in villa Gordianorum Imperatorum erant in uno peristylo quinquaginta inter ducentas, quas habebat, autore Jul. Capitolino in Gordianorum tertio; Tibullus propter columnas & Tænarum & Carystum celebrat lib. 3. Eleg. 3.

Quidve domus prodest Phrygiis innixa columnis:
Tænare sive tuis, sive Caryste tuis.

66 Καρχηδὼν, μητρόπολις Λιβύης, διασημοτάτη πόλις.] *Carchedon* Græcis dicitur, quæ Latinis *Carthago*, metropolis Libyæ & celeberrima urbs, de qua cum Sallustio merito dicam, *silere melius puto, quam parum dicere.* Tamen ne indicta nobis maneat, aliquid dicemus Stephani vestigiis inhærentes: eo potentiæ pervenit, ut cum Roma de imperio decertaret. Quare Strabo lib. 17. eam vocavit πόλιν ἀντίπολιν τῇ Ῥώμῃ. i.e. *urbem æmulam Romæ.* Mela lib. 1. c. 7. *Utica, & Carthago, ambæ inclytæ, ambæ à Phœnicibus conditæ: illa fato Catonis insignis, hæc suo, nunc populi Romani colonia, olim imperii ejus pertinax æmula, jam quidem iterum opulenta, etiam nunc tamen priorum excidio rerum, quam ope præsentium clarior.* Fuit prima colonia, quæ à Romanis extra Italiam deducta est, ut memoriæ prodidit Vell. Paterculus lib. 1. In tres partes erat divisa, Cothonem, Byrsam, & Magalia, seu Megara, seu Megaria, quæ omnia sunt originis Phœniciæ, sed ad Græcorum dialectum deflexa. *Cothon* enim erat Carthaginis portus, manu factus à verbo קטע *Catah*, quod Rhabinis, Chaldæis, Syris, & Arabibus idem est ac Latinis *incidit*, ad quod videtur alludere eruditissimus poëtarum Æneid. lib. 1. v. 431.

Hic portus alii effodiunt, hic alta theatris
Fundamenta locant alii.

Festo & Servio apud Cerdam in Virgilium ad librum versumque citatum *Cothones*, vel *Cothona* mascul. & neut. genere appellantur portus arte, & manu facti. *Byrsa* quoque originem habet à verbo בצר *bitser*, i.e. *munivit*: Byrsa verò erat Carthaginis arx, בוצרה *botsrah*, Hebraïce dicitur *munitus locus* ab eodem verbo, à *botsrah* verò parum corrupto nomine factum est *Byrsa*, quod cum Græci ignorarent, fabulam illam de corio bovis finxerunt in cujus arcis vertice erat Æsculapii templum, quod Asdrubalis uxor urbe capta unà secum combussit, referente Appiano de Bel. Punic. circa libri calcem. *Magalia* quoque seu *Megara* seu *Megaria* originem deducit à מגור *magur*, quod Hebraïce significat *habitationem* à verbo גור i.e. *peregrinatus est*, seu *habitavit in loco peregrino*, à cujus significatione non multum abludit Servius ad Virgilii Æneid. libro primo v. 425.

Miratur molem Æneas, magalia quondam.

Ad quem locum inquit: *Magalia verò antistœchon est; nam debuit* Magaria *dicere: quia* magar, *non* magal, *Pœnorum lingua* villam *significat.* Eam condidisse Didonem Tyriam referunt. Protulit viros insignes non solum armis sed etiam literis. Inter hos fuere Q. Septimius Florens Tertullianus, Cyprianus; & alii; cui etiam suos debet natales Pub. Terentius poëtarum Comicorum princeps, in quem extat pulchrum epigramma ex antiquo codice manuscripto in Bibliotheca Christianissimi regis Galliarum, quod placet apponere:

Natus in excelsis tectis Carthaginis altæ
Romanis ducibus bellica præda fui.
Descripsi mores hominum, juvenumque senumque
Qualiter & servi decipant dominos.
Quid meretrix, quid leno dolis confingat avarus,
Hæc quicumque legit, sic puto, cautus erit.

De Carthagine verò vide Appiani Libycen, seu Carchedonicen, Aldretum lib. 2. c. 2. Bochartum in suo Phalec lib. 1. c. 24. & eruditum commentariolum, quem de hac urbe lingua Hispanica scripsit D. Gaspar Hibañez de Segovia & Peralta, tamquam suæ omnigenæ eruditionis prodromum.

67 Ἀπὸ

διὰ τοῦ λ, κ) [67] ἀπὸ Καρχηδόνος Φοίνικος. A Ἐκαλεῖτο δὲ καινὴ πόλις, [68] καὶ Καδμεία, [69] καὶ Οἰνοῦσσα, [70] καὶ Κακκάβη. Τούτῳ δὲ, κατὰ τὴν οἰκείαν αὐτῶν λέξιν, ἵππου κεφαλὴ δηλοῦται. [71] Ἔστι δὲ καὶ ἄλλη Καρχηδὼν πόλις Ἰβηρίας· ἐκα-

(Chalcedon verò Bithyniæ per *l.* & *c.*) à Carchedone Phœnice. Vocabatur verò *Nova Urbs* & *Cadmea*, & *Oenussa*, & *Caccabe*, quod eorum lingua; *equi caput* significat. Est & alia Carchedon h.e. *Carthago*, urbs Iberiæ, quæ etiam

67 Ἀπὸ Καρχηδόνος Φοίνικος.] A Carchedone Phœnice nomen habuisse inquit. Græci enim cum nominis etymologiam ignorarent, ducem finxerunt Carchedonem, à quo nomen hujus urbis deducebant, cum ejus nomen sit corruptum ex lingua Syriaca, in qua קרתא חדתא *Cartha Chadatha* sonat *urbem novam*, quod non latuit Solinum. Sic enim ille c. 70. *Cum rex Hiarbas rerum in Libya potiretur, Elissa mulier extruxit* [Carthaginem] *domo Phœnix, & Carthadam dixit, quod Phœnicum ore exprimit civitatem novam.* Noster etiam etsi causam ignoraret, inquit: ἐκαλεῖτο δὲ καινὴ πόλις. i.e. *vocabatur verò nova urbs.*

68 Καὶ Καδμεία.] Cadmea etiam vocata fuit, quod nomen à קדם *Kedem*, deducitur, quod Hebraïce significat inter alia *antiquitatem*; ad quod videtur alludere Virgilius Æneid. lib. 1. v. 16.

Urbs antiqua fuit, Tyrii tenuere coloni.

69 Καὶ Οἰνοῦσσα.] *Oenussa* quoque, id est, *vinosa* dicta fuit. Nam cum תרשיש *tharsis* in sacris libris pro *Carthagine* accipiatur, id nominis à תירוש *Thiros*, i.e. *mustum* potest deduci, & sic *Tharsis* & *Oenussa* erunt ἰσοδύναμα.

70 Καὶ Κακκάβη. Τούτῳ δὲ, κατὰ τὴν οἰκείαν, &c.] *Caccabe* etiam dicta fuit, quo nomine, propria Carthaginiensium lingua, *equi caput* significatur. Caccabe corruptum est à קרקף *Carcaph*, i.e. *caput*, neglecto *r*, & *ph* mutato in *b*. Illius exemplum invenitur in Dammesec, Achad, Ace. Legitur enim Darmesec, Archad, Arce; posterioris verò exempla sunt frequentissima. Pueri enim sciunt literas tenues, medias, aspiratas commutari frequenter; *Carcaph* verò à quo corruptum est *Caccabe* non significat *equi caput* sed *quodcumque caput*. Quemadmodum enim *Capitolium* dictum est, quod inibi hominis caput inventum fuerit, ac tamen in hoc nomine id non exprimitur; sic Carthago *Caccabe* dicta fuit, quod ibi equi caput inventum fuerit, etsi id in hoc nomine non exprimatur, ad quam historiam alludit Virgilius Æneid. lib. 1. v. 447.

Effodere loco signum, quod regia Iuno
Monstrarat, caput acris equi, sic nam fore bello
Egregiam, & facilem victu per sæcula gentem.

Quod Silius lib. 2. imitatur:

Ostentant caput effossa tellure repertum
Bellatoris equi, atque omen clamore salutant.

71 Ἔστι δὲ καὶ ἄλλη Καρχηδὼν πόλις Ἰβηρίας.] Nunc agit de Carthagine Iberiæ, quam etiam *novam urbem* dictam fuisse inquit. Id enim significat *Carthago*, ut nota 67 præcedenti annotavimus, de cujus conditoribus non convenit inter scriptores. Alii ab Annibale, alii ab ipsis Pœnis conditam fuisse referunt. Eam uno cepit die P. Scipio, autore Livio lib. 26. c. 48. cui eodem lib. c. 42. *Nova Carthago* vocatur: *Carthaginem novam interim oppugnare statuit: urbem cum ipsam opulentam suis opibus, tum hostium omni bellico apparatu plenam (ibi arma, ibi pecunia, ibi totius Hispaniæ obsides erant) sitam præterea cum opportunè ad trajiciendum in Africam, tum super portum satis amplum quantævis classi, & nescio an unum in Hispaniæ ora, qua nostro adjacet mari. Nemo omnium quò iretur, sciebat, præter C. Lælium. Is classe circummissus, ita moderari cursum navium jussus erat, ut eodem tempore Scipio ab terra exercitum ostenderet, classis portum intraret.* Quam historiam graphicè, ut & urbis situm depingit Silius Ital. lib. 15.

At pelago vectus servata Lælius hora,
Quam dederat ductor subigendæ ad mœnia classi,
A tergo affusis cingebat tecta carinis
Carthago impenso naturæ adjuta favore
Excelsos tollit pelago circumflua muros
Arctatas ponti fauces modica insula claudit,
Qua Titan ortu terras aspergit Eoo;
At qua prospectat Phœbi juga sera cadentis
Pigram in planiciem stagnantes egerit undas,
Quas auget veniens, refluusque reciprocat æstus,
Sed gelidas à fronte sedet sublimis ad Arctos
Urbs imposta jugo, pronumque excurrit in æquor;
Et tuta æterno defendit mœnia fluctu.

In hac urbe virginem forma egregia captam perductamque ad se, patri inviolatam reddidisse Publium Africanum prodit A. Gellius Noct. Attic. lib. 6. c. 8. *Lepida igitur quæstio agitari potest, utrum videri continentiorem par sit, Publiumne Africanum superiorem, qui Carthagine ampla civitate in Hispania expugnata, virginem tempestivam, forma egregia, nobilis viri Hispani filiam, captam, perductamque ad se, patri inviolatam reddidit, an regem Alexandrum, qui Darii regis uxorem eamdem ejusdemque sororem prælio magno captam, quam esse audiebat exsuperanti forma, videre noluit, perducique ad se prohibuit.* Appianus de Bellis Hispan. putat esse *Saguntum*, quam Annibal evertit, ac postea instauratam Carthaginem *Spartagenam* vocatam fuisse inquit: Τὴν δὲ πόλιν ὁρῶν ἐπιθαλάσσιον τε καὶ Καρχηδόνος οὐ μακρὰν, καὶ χώρας ἄρχουσαν ἀγαθῆς, ᾤκιζεν αὖθις, καὶ Καρχηδονίων ἄποικον ἀπέφαινεν· ἣν νῦν οἶμαι Καρχηδόνα καλεῖσθαι τὴν Σπαρταγενήν. i.e. *Cum autem videret* [Annibal] *urbem mari-propinquam, & non procul Carthagine & agris bonis imperantem, iterum condidit, & Carthaginiensium coloniam declaravit; quam nunc puto Carthaginem vocari Spartagenam.* Sed fallitur. Saguntum enim & Carthago Iberiæ diversa fuere oppida, ut videre est ex Ptolemæo lib. 2. c. 6. & ex aliis ac præcipue ex Strabone qui lib. 3. cum Carthaginis situm descripsisset, tandem ait: Πάλιν δ' ἐπὶ θάτερα τοῦ Σούκρωνος ἰόντι ἐπὶ τὴν ἐκβολὴν τοῦ Ἴβηρος, Σάγουντον, κτίσμα Ζακυνθίων· ἣν Ἀννίβας κατασκάψας παρὰ τὰ συγκείμενα πρὸς Ῥωμαίους, τὸν δεύτερον αὐτοῖς ἐξῆψε πόλεμον πρὸς Καρχηδονίους. i.e. *Rursus à Sucrone in alteram partem eunti versus ostia Iberi, Saguntum à Zacynthiis conditum, quam urbem cum Annibal evertisset contra pacta cum Romanis conventa, secundum ipsis contra Carthaginienses excitavit bellum.* Strabo ab Asdrubale qui Barcæ Annibalis patri successit, conditam fuisse tradit lib. 3. Μετὰ τοίνυν τὰ Ἄβδηρά ἐστιν ἡ Καρχηδὼν ἡ νέα, κτίσμα Ἀσδρούβα, τοῦ διαδεξαμένου Βάρκαν τὸν Ἀννίβα πατέρα, κρατίστη πολὺ τῶν ταύτῃ πόλεων· καὶ γὰρ ἐρυμνότητι, καὶ τείχει κατεσκευασμένῳ καλῶς, καὶ λιμέσι καὶ λίμνῃ κεκόσμηται, καὶ τοῖς τῶν ἀργυρείων μετάλλοις περὶ ὧν εἰρήκαμεν· κἀνταῦθα δὲ καὶ ἐν τοῖς πλησίον τόποις πολλὴ ἡ ταριχεία· καὶ ἔστι τοῦτο μεῖζον ἐμπορεῖον τῶν μὲν ἐκ θαλάττης τοῖς ἐν τῇ μεσογαίᾳ· τῶν δ' ἐκεῖθεν τοῖς ἔξω πᾶσιν. Ἡ δ' ἐνθένδε μέχρι τοῦ Ἴβηρος παραλία, κατὰ μέσον πως τὸ διάστημα ἔχει τὸν Σούκρωνα ποταμὸν, καὶ τὴν ἐκβολὴν αὐτοῦ, καὶ πόλιν ὁμώνυμον. i.e. *Ergo post Abdera est Carthago nova, ab Asdrubale condita; eo qui Barcæ Annibalis patri successit, præstantissima omnium ejus regionis urbium: nam & loci natura est munitissima, & muro præclarè exstructo, & ornata est portubus & lacu, & argenteis, quæ dixi, metallis, & cum ibi tum vicinis in locis multum fit salsamentorum: estque hoc magnum emporium, ubi & mediterranei maritimas, & maritimi mediterraneas mercantur merces. Ora hinc usque ad Iberum fluvium, medio ferè spacio habet Sucronem fluvium, ejusque ostium, & urbem cognominem.* Quemadmodum Carthago vetus erat caput omnium oppidorum ditionis Carthaginiensium in Libya, ita Carthago nova in Hispania, quod exprimit Silius lib. 15. hisce versibus:

Urbs colitur Teucro quondam fundata vetusto
Nomen Carthago, Tyrius tenet incola muros
Ut Libyæ sua, sic terris memorabile Iberis
Hæc caput est, non ulla opibus certaverit auri
Non portu, celsove situ, non dotibus auri
Uberis, aut agili fabricanda ad tela vigore.

Vulgò Hispanis parum corrupto nomine dicitur *Carthagena*, & est urbs episcopalis inter cujus Episcopos fuit unus D. *Paulus de Santa Maria*, natione Judæus, Burgis natus cum quadragesimum ætatis suæ annum ageret, Christianæ religioni nomen dedit, liberis & uxore relictis, Lutetiam Parisiorum profectus Theologiæ operam impendit. Deinde Avenionem se contulit, ubi tunc erat Sedes Pontificia, ibi cum per conciones innotesceret summo Pontifici; erat enim summus orator & in SS. valde versatus, ab eo creatus fuit Archidiaconus Trevigniensis, & Canonicus Hispalensis, postea ab *Henrico* III. Castellæ & Legionis rege factus est Episcopus Carthaginensis, executor testamenta-

ἐκαλεῖτο δὲ καὶ αὐτὴ καινὴ πόλις. Ἔστι δὲ καὶ Ἀρμενίας Καρχηδὼν, ὡς Εὐτρόπιός φησιν. 72 * Ὁ πολίτης, Καρχηδόνιος, σοφὸς μέγας, καὶ Κλειτόμαχος ὁ Διογνήτου, ὃς ἐκαλεῖτο Ἀσδρούβας, φιλόσοφος ἀκαδημαϊκὸς, διάδοχος Καρνεάδου τῆς Κυρηναίου σχολῆς· ὃς κη΄ ἔτει ἐλθὼν Ἀθήναζε, ἄμοιρος ἦν τῶν πρώτων στοιχείων· καὶ ταῦτα μανθάνων, 73 ἀκροάσασθαι Καρνεάδου.

A etiam *nova urbs* vocabatur. Est etiam Armeniæ Carthago, ut Eutropius inquit. Civis, Carchedonius, Sapiens magnus, & Clitomachus Diogneti filius, qui vocabatur *Asdrubal*, philosophus Academicus, successor Carneadæ Cyrenææ Scholæ, qui XXVIII. B ætatis anno veniens Athenas primorum elementorum expers erat, quæ discens Carneadem audivit.

ΚΑΣΙΟΝ 74, ὄρος καὶ πόλις Αἰγύπτου, πρὸς τῷ Πηλουσίῳ. 75 Ἐκλήθη δὲ ἀπὸ τῆς Κυκλάδος νήσου, ἢ ἀπὸ Κάσου τοῦ Κλεομάχου· C ἀφ᾽ οὗ καὶ Κασίου Διὸς ἱερόν. Ὁ πολίτης, Κασιώτης, ὡς Πηλουσιώτης· καὶ θηλυκὸν, Κασιῶτις. Καὶ τὸ κτητικὸν, Κασιωτικός. Ἀφ᾽ οὗ ἐν τῇ συνηθείᾳ τὰ Κασιωτικὰ ἱμάτια.

CASIUM, mons, & urbs Ægypti; juxta Pelusium. Sic verò vocata fuit à Cyclade insula, vel à Caso Cleomachi patre, à quo & Casii Iovis templum. Civis, Casiotes, ut Pelusiotes, & fœmineum, Casiotis, & poss. Casioticus, unde in consuetudine, Casioticæ vestes.

ΚΑΣΜΕΝΗ 76, πόλις Σικελίας· D Ἡρόδοτος ζ΄. Ὁ πολίτης Κασμεναῖος, καὶ Κασμεναία.

CASMENE, urbs Siciliæ, Herodotus lib. 7. Civis, Casmenæus, & Casmenæa.

ΚΑ- CA-

mentarius, ejus filii *Joannis* II. magister, Archicancellarius, ac mortuo rege, regni gubernator, *Benedicti* XIII. Summi Pontificis legatus, ac postremo Episcopus Burgensis; filios reliquit *Gonsalvum* de Carthagena Episcopum Placentinum, *Alfonsum* de Carthagena ex Decano Segobiensi & Compostellano in patris locum subrogatum Episcopum Burgensem, cujus extat de Hispaniæ regibus opus non contemnendum, cui *Anacephalæosi* nomen fecit, utrique concilio Basiliensi affuere, *Petrum* de Carthagena regis *Joannis* II. satellitum magistrum, *Alvarum Garsiam* familiæ propagatorem, qui ex nobilibus Hispaniæ familiis uxorem duxit. Ejus quoque extant commentaria de rebus, *Joanne* II. rege, gestis, non ineleganter conscripta, quorum sunt locupletes testes M. F. Christophorus Sanctitosius Augustinianus Burgensis, qui illius vitam conscripsit, Mariana de rebus Hispaniæ lib. 19. c. 8. cui *Paulus Carthagena*, cognomento *Burgensis* dicitur. Vide ad quot, & quam sublimes dignitatis gradus evectus fuerit vir ille. At nunc, si Petrus & Paulus è mortuis resurgentes in Hispaniam se conferrent, quocunque nebulonum testimonio, eorum qui pecuniam commodato petunt *à pagar nel Purgatorio* (ut lepidè ajunt Hispani) *in tenebrosos illos carceres* detruderentur, ac, si torturam ferre non possent, amissis bonis, vel perpetuis vinculis, vel triremibus damnarentur. Scilicet, omnium optime callent hodierni Hispani artem politicam, cum eis non certet Bodinus, nec πολιτικώτατος ille Ducis Valentini magister. Illi enim sciunt præpostero religionis zelo, ac vano rebellionis timore viduare terram colonis, facere ex civitatibus nemora, reddere ex civibus hostes, agriculturam & mercaturam contemnere. Flocci non faciunt illud sapientissimi Regum: *In multitudine populi gloria Regis.* Arma negligunt:

Nec curam impendunt populis, nec otia Musis.

Non loquor de eis, qui intra privatos parietes delitescunt, seu armis, seu literis condecorati, semper enim in Hispania tales viri quæsiti inventi sunt. sed illos ἡ τῶν κρατούντων ἀμαθία numquam quæsivit, ipsi enim non quærunt viros dignitatibus, sed dignitates hominibus, qui sæpe (ut cum Homero loquar Od. 20. v. 380.) nihil aliud sunt, nisi inutile:

—— Ἄχθος ἀρούρης.

horum autem via ducit in *Mauroduliam*, quam jam per IↃCCLXXVIII. annos experti fuerunt: ego, cum natura fecerit hominem consultandi virtute præditum, ac nihil frustra faciat, ut loquuntur Philosophorum filii (rara est harum regionum libertas, ubi sentire, quæ velis, & quæ sentias, dicere licet) non credo, esse ineluctabile fatum, prædictum non posse evitari, (fatum intelligo catenatum rerum eventum,) sed credo omne imperium esse, sicut genus humanum mortalitate damnatum, & quod semel contigit, iterum contingere posse. Quod si illud contigerit, Ecclesia iterum eos post totidem annos apertis thesauris suis, id est, indulgentiis concessis in bellum contra Mauros euntibus, ab ipsis redimet, si tamen majorum bellicam virtutem reliquosque mores imitati fuerint. Optime enim inquit Sallustius: *Ubi socordiæ tete atque ignaviæ tradideris, nequicquam Deos implores.* Verum nos his relictis ad Athenas nostras revertamur, in harum enim acropoli quietos nulla cura sollicitat.

72 * Ὁ πολίτης, Καρχηδόνιος, σοφὸς μέγας, &c.] Horum verborum sensus est, oppidanum *Charchedonis* urbis, id est *Carthaginis* dici *Carchedonium*, id est *Carthaginiensem*, & ejusdem urbis fuisse civem Carchedonium, philosophum magnum. Asteriscus ille ad latus positus innuit aliquot verba deficere, puta, ἦν δὲ καὶ Καρχηδόνιος, &c. i. e. *erat verò & Carchedonius*, sed sine illis intelligi potest Stephani mens.

73 Ἀκροάσασθαι.] Lege ἠκροάσατο.

74 Κάσιον, ὄρος, καὶ πόλις Αἰγύπτου πρὸς τῷ Πηλουσίῳ.] Casion, Græcis, Casius Latinis, hi enim montem, illi ὄρος subintelligunt. Fuit mons celeberrimus, & urbs Ægypti, ut inquit noster, sed urbis nulla apud alios, quod sciam, fit mentio, illius nominis duo reperiuntur apud scriptores montes, primus trans Pelusiacum, extremum Nili ostium, in quo erat Iovis Casii templum, & Magni, sed infelicis Pompeii tumulus; autore Plinio lib. 5. c. 13. *A Pelusio Chabriæ Castra, Casius mons, delubrum Iovis Casii, tumulus Magni Pompeii, &c.* Hunc fuisse existimo, quem Sacræ literæ *Sinaï* vocant commercio Dei cum Moseh celeberrimum, cujus sæpe in SS. fit mentio. Alter erat in Syria Antiochena, ut refert Plinius libro citato c. 22. ex cujus excelsa altitudine, quarta vigilia oriens per tenebras Sol adspiciebatur, brevi corporis circumactu diem noctemque pariter ostendens, ad quem videndi solis ortus gratia nocte adscendisse Adrianus dicitur, teste Spartiano in ejus vita c. 14. Ejusdem curiositatis causa eumdem quoque adscendisse Julianus Apostates memoratur, ut narrat Ammianus lib. 22. c. 33. Inde enim secundis gallicinis videbatur primus solis exortus, ut idem autor tradit. Inter omnes imperatores nullos invenies magis curiosos, & æternæ memoriæ magis cupidos, quam Adrianum & Julianum.

75 Ἐκλήθη δὲ ἀπὸ τῆς Κυκλάδος νήσου, &c.] Montem Casium ab insula Cyclade vocatum fuisse inquit, scilicet, quia ab insula Caso, una Cycladum in hunc montem colonia deducta fuit, ut ipse tradit in Κάσος.

76 Κασμένη, πόλις Σικελίας.] Casmene, urbs Siciliæ memoratur ex Herodoti lib. 7. c. CLV. Ὁ Γέλων καταγαγὼν τούτους ἐκ Κασμένης πόλιος ἐς τὰς Συρηκούσας, ἔσχε καὶ ταύτας. Ὁ γὰρ δῆμος ὁ τῶν Συρηκουσίων ἐπιόντι Γέλωνι παραδιδοῖ τὴν πόλιν καὶ ἑωυτόν. i. e. *Gelon deducens hos ex urbe Casmene ad urbem Syracusas, habuit & has; populus enim Syracusanorum venienti Geloni tradidit urbem, & se ipsum.* Eam quoque memorat Thucydides, cui lib. 6. Κάσμεναι num. plur. dicuntur: Ἄκραι δὲ, καὶ Κάσμεναι ὑπὸ Συρακοσίων ᾠκίσθησαν, Ἄκραι μὲν ἑβδομήκοντα ἔτεσι μετὰ Συρακούσας, Κάσμεναι δὲ, ἐγγὺς εἴκοσι μετὰ Ἄκρας .i.e. *Acræ verò, & Casmenæ à Syracusanis conditæ fuerunt, Acræ quidem, septuaginta annis post Syracusas, Casmenæ verò circiter viginti post Acras.* Nunc nullæ sunt Casmenæ. Urbes enim sicut homines moriuntur fato cedentes.

77 Κα-

ΚΑ'ΣΟΣ 77, μία τῶν Κυκλάδων· A

Οἱ δ' ἄρα Νίσυρόν τ' εἶχον, Κράπαθόν τε, Κάσον τε.

78 Ἐκαλεῖτο δ' Ἄμφη, καὶ Ἀστράβη. Κέκληται δ' ἀπὸ τοῦ Κάσου, τοῦ Κλεομάχου πατρός. Ἀπῴκισαν δὲ τῆς νήσου καὶ τὸ ἐν Συρίᾳ ὄρος Κάσιον. B Ἔστι καὶ ἑτέρα Περσίδος, καὶ πόλις. Καὶ τὸ ἐθνικὸν, Κάσιος.

ΚΑΣΠΑ'ΠΥΡΟΣ 79, πόλις Γανδαρική, Σκυθῶν δὲ ἀκτὴ, Ἑκαταῖος Ἀσίᾳ.

ΚΑ'ΣΠΕΙΡΟΣ 80, πόλις Πάρθων, προσεχὴς τῇ Ἰνδικῇ· Ἡρόδοτος γ'. Τὸ ἐθνικὸν, Κάσπειροι, ὡς Διονύσιος ἐν γ' Βασσαρικῶν· C

Ἐν δέ τε Κάσπειροι ποσὶν κλειτοὶ, ἐν δ' Ἀρηνοί. D

Καὶ πάλιν·

Κοσσαῖος γενεὴν Κασπειρόθεν, οἵ ῥά τε πάντων
Ἰνδῶν ὅσοι ἔασιν ἀφάρτερα γοῦνατ' ἔχουσιν. E
Ὅσσον γάρ τ' ἐν ὄρεσσιν ἀριστεύουσι λέοντες,
Ἢ ὁπόσα Δελφῖνες ἔσω ἁλὸς ἠχηέσσης,
Αἰετὸς ἐν ὄρνισι μεταπρέπει ἀγρομένοισιν, F
Ἵπποι τε πλακόεντος ἔσω πεδίοιο θέοντες·
Τόσσον ἐλαφρότατοι πάντων προφέρουσι πόδεσσι G
Κάσπειροι μετὰ φῦλα, τά τ' ἄφθιτος ἔλλαχεν ἠώς.

Ἔδει οὖν ὡς Στάγειρος Σταγειρίτης, οὕτω Κάσπειρος Κασπειρίτης. Ἀλλ' οἱ βάρβαροι Ἑλληνικὴν ἀναλογίαν οὐ φυλάττουσι. H

CASUS, una Cycladum:

Qui autem Nisyrum tenebant, Crapathumque Casumque.

Vocabatur verò Amphe, & Astrabe. Sic verò vocata fuit à Caso Cleomachi patre. Ab hac verò insula colonia deducta fuit in Casium Syriæ montem. Est & alia Persidis, & urbs. Et gentile, Casius.

CASPAPYRUS, urbs Gandarica. Scytharum verò littus, Hecatæus Asia.

CASPIRUS, urbs Parthorum, Indiæ finitima, Herodot. lib. 3. Gentile, Caspiri, ut Dionys. Bassaric. lib. 3.

Inter alios Caspiri pedibus celebres, atque Arieni.

Et rursus:

Cossæus origine ex Caspiro, quique omnium
Indorum, quotquot sunt celeriora genua habent.
Quantum enim in montibus præstant leones,
Vel quantum Delphines intra mare sonorum,
Aquila inter aves excellit congregatas,
Equique intra campum planum currentes:
Tantum levissimi omnium pedibus excedunt
Caspiri inter gentes, quas æterna aurora sortita est.

Debebat igitur, ut Stagirus, Stagirites, sic Caspirus, Caspirites; sed barbari Græcam analogiam non servant.

77 Κάσος, μία τῶν Κυκλάδων.] Casos, una Cycladum memoratur illo versiculo, innominato poëta, qui legitur apud Homerum Il. 2. v. 676. de qua sic Strabo lib. 10. Ἡ Κάσος δὲ ταύτης μὲν ἀπὸ ἑβδομήκοντά ἐστι σταδίων· τοῦ δὲ Σαλμωνίου τοῦ ἄκρου τῆς Κρήτης διακοσίων πεντήκοντα· κύκλον δὲ ἔχει σταδίων ὀγδοήκοντα· ἔστι δ' ἐν αὐτῇ καὶ πόλις ὁμώνυμος, καὶ Κασίων νῆσοι καλούμεναι πλείους περὶ αὐτήν. i.e. *Casos verò ab hac* [Carpatho] *abest* LXX *stadiis, à Salmonio verò promontorio Cretæ* CCL *circuitum autem habet* XXC. *est in ea urbs ejusdem nominis, & Casiorum insulæ dictæ plures circa eam.* Valde diversa est distantia à Carpatho ad Casum, quam tradit Plinius ab illa Strabonis. Sic enim ille de hac insula loquitur lib. 4. c. 12. *Inde* [à Carpatho] *Rhodum Africo vento quinquaginta M. pass. à Carpatho ad Cason* VII. *M. à Caso Samonium Cretæ promontorium* XXX. M. Sed de rebus Geographicis fides habenda est Straboni potius, quam Plinio præsertim in rebus, quæ magis ad Græcos, quam ad Latinos pertinent.

78 Ἐκαλεῖτο δὲ Ἄμφη, καὶ Ἀστράβη.] Casos insula vocabatur etiam *Amphe*, & *Astrabe*, pro Ἄμφη legendum puto Ἄχνη, quod duabus conjecturis fulcire conabor: prima, quia sic appellatur à Plinio lib. 5. c. 3. *Rhodiorum insulæ, Carpathus, quæ mari nomen dedit; Casos, Achne olim.* Secunda, quia Casos insula olet Phœniciam originem & Hebraïce קש *Cas* exprimit stipulam & ἄχνη Græce idem significat, Hesych. Ἄχνη, τὸ ἄχυρον. i. e. *Achne, stipula.* Astraben etiam dictam Cason insulam tradit Plinius lib. 4. c. 12. *Casus, quæ Astrabe, Cimolus, quæ Echinussa.*

79 Κασπάπυρος, πόλις Γανδαρική.] Caspapyrus, urbs Gandaryca, & Scytharum litus ex Hecatæi Asia memoratur, à nemine, quod sciam, memorata. Gandarica verò erat Indiæ quædam regio, ut refert noster in Γάνδαρα. Cosmographus autem lib. 7. c. 1. celebrat Gandaras & Caspiræos Indiæ populos. Veterum Scythæ erant Indiæ finitimi, ut videre est ex eodem autore libro citato.

80 Κάσπειρος, πόλις Πάρθων, προσεχὴς τῇ Ἰνδικῇ.] Caspirus, urbs Parthorum Indiæ adhærens celebratur ex Herodoti lib. 3. apud quem nulla fit mentio hujus urbis, at Caspapyrus apud eum memoratur libro citato c. 102. lib. 4. c. 44. ex qua Scylax Caryandensis & alii profecti sunt, à Dario Persarum rege missi, ut explorarent, ubi Indus fluvius mari immergitur, ut rerum monumentis tradit idem autor libro, capiteque ultimo citato.

ΚΑΣΠΙΑ, θάλασσα[81], οἱ ἐξ αὐτῆς Κάσπιοι, καὶ Κάσπιον ὄρος, καὶ Κάσπιοι ἄνδρες, καὶ Κασπία γῆ, καὶ Κάσπιον. Λέγεται καὶ Ὑρκανία ἡ Κασπία. Τινὲς δὲ ταύτας διακρίνουσι. Φασὶ δὲ τὴν ἔξω θάλασσαν οἱ πολλοὶ τῶν βαρβάρων, Ὠκεανόν· οἱ δὲ τὴν Ἀσίαν οἰκοῦντες, μεγάλην θάλασσαν· οἱ δ᾽ Ἕλληνες, Ἀτλαντικὸν πέλαγος. Γίνεται δὲ Κασπιανὸς ἐκ τοῦ Κασπία, ὡς Καρδιανός.

ΚΑΣΑΝΔΡΕΙΑ[82], πόλις Μακεδονίας, πρὸς τῇ Θρᾴκῃ, ἥ ποτε Ποτίδαια λεγομένη, ἀπὸ Κασάνδρου τοῦ Ἀντιπάτρου. Ὁ πολίτης, Κασανδρεύς. Ποσίδιππος δὲ κωμῳδίας ποιητὴς, υἱὸς ἦν Κυνίσκου Κασανδρέως.

ΚΑΣΣΑΝΙΤΑΙ[83], ἔθνος ἐν τῇ παραλίᾳ τῆς ἐρυθρᾶς θαλάσσης· Μαρκιανὸς ἐν περίπλῳ αὐτῆς· ἐντεῦθεν ἐκδέχεται τὸ Κασσανιτῶν ἔθνος.

ΚΑΣΣΑΝΟΡΟΣ, πόλις Αἰγυπτία, ἧς μέμνηται Ἔφορος κϛ΄. Τὸ ἐθνικὸν, Κασσανωρίτης.

ΚΑΣΣΙΤΕΡΑ[84], νῆσος ἐν τῷ Ὠκεανῷ, τῇ Ἰνδικῇ προσεχὴς, ὡς Διονύσιος ἐν Βασσαρικοῖς· ἐξ ἧς ὁ κασσίτερος.

ΚΑΣ-

CASPIUM mare, qui ex eo Caſpii, & Caſpius mons, & Caſpii viri, & Caſpia terra, & Caſpium. Dicitur etiam Hyrcania *Caſpia.* Aliqui has diſtinguunt. Exterius verò mare multi barbari, oceanum, qui verò Aſiam incolunt, magnum mare, Græci autem *Atlanticum pelagus* vocant. A Caſpia verò fit Caſpianus, ut Cardianus.

CASANDRIA, urbs Macedoniæ, juxta Thraciam, aliquando *Potidæa* dicta, à Caſandro Antipatri filio. Civis, Caſandreus. Poſidippus verò comicus poëta, filius erat Cyniſci Caſandrei.

CASSANITÆ, gens in littore maris rubri. Marcianus in ejus Periplo: *Hinc excipit Caſſanitarum gens.*

CASSANORUS, urbs Ægyptia, cujus meminit Ephorus libr. 26. Gentile, Caſſanorites.

CASSITERA, inſula in Oceano, Indiæ adhærens, ut Dionyſ. in Baſſaricis, ex qua κασσίτερος, i. e. *ſtannum.*

CAS-

81 Κασπία θάλασσα.] Celebrat Caſpium mare, Caſpios populos, Caſpium montem, & Caſpiam regionem, quam *Hyrcaniam* quoque vocatam fuiſſe inquit, etſi aliqui eas diſtinguebant; *Caſpium* verò mare, *Hyrcanum* etiam dicebatur, nec cum alio communicabatur, niſi fortè per ſubterraneos meatus. Erat enim veluti lacus aquæ ſalſæ, circa quod olim Turci ignoti habitabant, quod cum Cimmerio Boſphoro per foſſam manu factam communicare voluit Nicator Seleucus, ut ex Claudio Cæſare refert Plin. lib. 6. c. 11. *Claudius Cæſar à Cimmerio Boſphoro ad Caſpium mare* CL. M. *paſſ. prodidit: eaque perfodere excogitaſſe Nicatorem Seleucum, quo tempore à Ptolemæo Ceranuo ſit interfectus.* Caſpii populi, quorum regio *Caſpia* dicebatur, tenebant Mediæ occidentalia juxta Armeniam, teſte Ptolemæo lib. 6. c. 2. Hinc Virgilius Æneid. lib. 6. v. 798. *Caſpia regna* uſurpat pro omnibus Aſiæ regnis:

Hujus in adventum jam nunc & Caſpia regna
Reſponſis horrent Divum.

Caſpius verò mons eſt idem qui *Taurus*, ſeu *Caucaſus*, qui plurimis ſe gentium nominibus hinc & illinc implet, à dextra *Hyrcanus*, *Caſpius*, à læva *Pariedrus*, *Moſchicus*, *Amazonicus*, *Coraxicus*, *Scythicus* appellatus, ut teſtatur Plin. lib. 5. c. 17. Ptolemæus autem libro ſupra citato c. 2. & 9. Caſpiam regionem diſtinguit ab Hyrcania. Celebrantur etiam *Caſpiæ portæ*, quæ alibi *Armeniæ*, alibi *Ciliciæ* vocantur, autore Plinio libro capiteque citato. Erant verò interrupta quædam Caſpii montis loca, per quæ tamquam per portas quaſdam tranſitus patebat in Mediam, Armeniam, & Ciliciam.

82 Κασάνδρεια, πόλις Μακεδονίας.] Caſandria, urbs Macedoniæ prope Thraciam, quæ olim *Potidæa*, (alii per duplex *s* ſcribunt) autor noſter ſui oblitus in Ποτίδαια Thraciæ urbem eſſe inquit. Thracia enim & Macedonia erant vicinæ, memoratur Straboni in Excerptis ex ejus lib. 7. Pauſaniæ lib. 5. Plinio lib. 2. c. 58. in qua coli lapidem inquit, qui de cœlo ceciderat.

83 Κασσανῖται, ἔθνος ἐν τῇ παραλίᾳ, &c.] Caſſanitæ, populi in ora maritima maris rubri ex Marciani Periplo memorantur Ptolemæo lib. 6. c. 7. inter Arabiæ Felicis populos, quorum præcipua urbs erat Badei regia, Stephano *Badeopolis* dicta.

84 Κασσίτερα, νῆσος ἐν τῷ Ὠκεανῷ.] Caſſitera, eſt inſula in Oceano, Indiæ vicina, unde ὁ κασσίτερος, id eſt, *ſtannum*, juxta autoris noſtri ſententiam, cujus nulla apud alios fit mentio; at Caſſiterides, quæ ἀπὸ τοῦ κασσιτέρου, i. e. *ab ſtanno* quoque nomen habent, à diverſis memorantur, ſed inter eos non convenit de earum numero, & ſitu, etſi Periegeta v. 561. eas locat ſub Hiſpaniæ promontorio Sacro, quas Hiſpanos condidiſſe prodit:

——— Αὐτὰρ ὑπ᾽ ἄκρην
Ἱρήν, ἣν ἐνέπουσι κάρην ἔμεν Εὐρωπείης
Νήσους θ᾽ Ἑσπερίδας, τόθι κασσιτέροιο γενέθλη,
Ἀφνειοὶ ναίουσιν ἀγαυῶν παῖδες Ἰβήρων.

——— *At ſub promontorio*
Sacro, quod perhibent caput eſſe Europæ,
Inſuliſque Heſperidibus [occiduis] *ubi ſtanni origo*
Divites habitant illuſtrium liberi Iberorum.

Ad quem locum Euſtathius ait decem eſſe, quarum unam deſertam eſſe, reliquas habitari, quod ex Strabone deſumpſit. Sic enim iſte de iſtis inſulis loquitur circa lib. 3. calcem: Αἱ δὲ Καττιτερίδες, δέκα μέν εἰσι, κεῖνται δ᾽ ἐγγὺς ἀλλήλων, πρὸς ἄρκτον ἀπὸ τοῦ τῶν Ἀρτάβρων λιμένος πελάγιαι, μία δ᾽ αὐτῶν ἔρημός ἐστι· τὰς δ᾽ ἄλλας οἰκοῦσιν ἄνθρωποι, &c. i. e. *Caſſiterides inſulæ decem ſunt numero, vicinæ invicem, verſus ſeptentrionem ab Artabrorum portu in alto ſitæ mari; una earum deſerta eſt, reliquas verò incolunt homines, &c.* quas antiquitus ſoli Phœnices noverant, ceteros mortales celabant lucri causâ quod ex ſtanno plumboque illis veniebat, unde cum Romani ſummo ſtudio illarum notitiam indagarent, curſum naucleri cujuſdam obſervantes, nauclerus ille, ne inſulas detegeret, navem in limoſa quædam loca ſponte ſua impegit, ubi & Romani naufragium fecerunt, ipſe autem incolumis evaſit, & ex publico ærario amiſſarum mercium pretium recepit, ut narrat idem autor eodem libro. Quare non eſt mirandum Herodotum dixiſſe, ſe neſcire Caſſiteridas inſulas, unde venit *caſſiteros*, id eſt, *ſtannum*, ut teſtatur Euſtath. ad Dionyſii verſum citatum, quod apud Herodot. lib. 3. c. CXV. reperies, de quibus conſulesſis Ludovici Nonii Hiſpaniam c. XCIII.

85 Κασσώπη, πόλις ἐν Μολοσσῷ.] Pro ἐν Μολοσσῷ, lege ἐν τῇ Μολοσσίᾳ. Molloſſia enim erat regio Epiri, ut ait noſter in Μολοσσίᾳ, in qua Caſſope erat urbs, quæ *Caſſiope portus* dicitur Ptolemæo lib. 3. c. 14. quam in Chaonia Epiri regione locat, aliam verò Caſſiopen celebrat in ejuſd. Epiri regione Caſſiopæorum.

86 Hyp-

A ΚΑΣΣΩΠΗ[85], πόλις ἐν Μολοσσῷ, ἐπώνυμος τῇ Κασσωπίᾳ χώρᾳ. Τὸ ἐθνικὸν, Κασσωπαῖος καὶ Κασσώπιος, καὶ Κασσωπία· ἀπὸ τοῦ Κασσώπιος, Κασσωπιὰς, ὡς Ἑλικωνιάς. [86] Ἡρόδωρος δὲ Κασσώπους αὐτοὺς φησὶν, ἴσως κακῶς· πάντες δὲ διὰ δύο σσ. Ἡρωδιανὸς δὲ B μόνος δι᾽ ἑνός.

CASSOPE, urbs in Molosso, denominata à Cassopia regione. Gentile, Cassopæus, & Cassopius, & Cassopia; ab Cassopius, Cassopias, ut Heliconias. Herodorus verò *Cassopos* eos vocat; forsan perperam, omnes per duo *ss* scribunt, Herodianus solus per unum.

ΚΑΣΤΑΒΑΛΑ[87], Κιλικίας καὶ Φοινίκης πόλις· Στράβων δυοκαιδεκάτῃ. Ὁ πολίτης, Καστα6αλεύς· [88] ἣ καὶ Περασία ἐκαλεῖτο. C

CASTABALA, Ciliciæ & Phœniciæ urbs, Strabo lib. 12. Civis, Castabaleus, quæ etiam *Perasia* vocabatur.

ΚΑΣΤΑΛΙΑ[89], πόλις Κιλικίας· Θεαγένης ἐν Καρικοῖς. Τὸ ἐθνικὸν, Κασταλιώτης· ὁ τύπος τοῖς Κίλιξι συνήθης.

CASTALIA, urbs Ciliciæ, Theagenes in Caricis. Gentile, Castaliotes, forma Cilicibus consueta.

ΚΑΣΤΑΛΩΝ[90], μεγίστη πόλις Ὠρητανίας, ὡς Ἀρτεμίδωρος τρίτῳ γεωγραφουμένων. Τὸ ἐθνικὸν Κασταλωνίτης, ὡς Ἀσκαλωνίτης, Ταρρακωνίτης. D

CASTALON, onis, maxima Oretaniæ urbs, ut Artemidorus tertio Geographumenωn. Gentile, Castalonites, ut Ascalonites, Tarraconites.

ΚΑΣΤΑΝΑΙΑ[91]· Εὔδοξος δὲ διὰ τοῦ θ φησί. Λυκόφρων· E

Καὶ Κασταναίαν ἀκτέριστον ἐν πέτραις.

Τὸ ἐθνικὸν, Κασταναῖος. Ἔστι καὶ Καστανία, διὰ τοῦ ι, πόλις πλησίον Τάραντος. Τὸ ἐθνικὸν, Καστανιάτης.

CASTANÆA, Eudoxus per *th* scribit. Lycophron:

Et Castanæam insepultam in petris.

Gentile, Castanæus. Est etiam Castania per *i.* urbs prope Tarentum. Gentile, Castaniates.

ΚΑΣΤΑΞ Κάστακος[92], ὡς Νάρυξ Νάρυκος, πόλις Ἰβηρίας. Τὸ ἐθνικὸν Καστακαῖος, ὡς Ναρυκαῖος ὁ Ἀππιανός φησι· Κάστνιον ὄρος ἐν Ἀσπένδῳ τῆς Παμφυλίας. Τὸ ἐθνικὸν, Κά- F

CASTAX, acis, ut Naryx, Narycis, urbs Iberiæ. Gentile, Castacæus, ut Narycæus. Appianus meminit Castnii montis in Aspendo Pamphyliæ. Gentile, Castnius, & Ca-

86 Ἡρόδωρος δὲ Κασσώπους αὐτοὺς φησι.] Herodorum dixisse Cassopes, Cassopæ oppidanos, fortasse non bene; inquit noster. Sic etiam eos vocat Scylax in Κασσώποι, & Strabo lib. 7.

87 Καστάβαλα, Κιλικίας, καὶ Φοινίκης πόλις.] Castabala, Ciliciæ & Phœniciæ urbs ex Strabonis lib. 12. apud quem memorantur non tamquam urbs Ciliciæ, & Phœniciæ, sed tamquam urbs Cappadociæ, ut & Plinio lib. 6. c. 3. at Ptolemæus lib. 5. c. 8. Castabala inter Ciliciæ urbes numerat. Curtius lib. 3. c. 7. *Castabalum* vocat & Ciliciæ adscribit. Castabala Phœniciæ à nemine, quod sciam, memoratur, nisi forsitan sit, quæ Anonymo, quem vulgavit Gothofredus §. 13. dicitur *Castabetia.*

88 Ἣ καὶ Περασία ἐκαλεῖτο.] Inquit Castabala *urbem Perasiam* quoque vocatam fuisse, quod nullius autoritate confirmat; Strabo verò nos docet Castabalis fuisse Perasiæ Dianæ fanum, sed non inquit *Castabala urbem* Perasiam appellatam fuisse: Οὐ πολὺ δ᾽ ἄποθεν ταύτης ἐστὶ τά τε Καστάβαλα, καὶ τὰ Κύβιστρα, ἔτι μᾶλλον τῷ ὄρει πλησιάζοντα πολίσματα· ὧν ἐν τοῖς Κασταβάλοις ἐστὶ τὸ τῆς Περασίας Ἀρτέμιδος ἱερόν. i. e. *Haud procul inde Castabala & Cybistra sunt, magis adhuc monti propinqua oppida; quorum Castabalis est Perasiæ Dianæ fanum.*

89 Κασταλία, πόλις Κιλικίας.] Castalia, urbs Ciliciæ nemini, quod sciam memoratur: Herodotus lib. 8. c. 39. celebrat Castaliam sub Hyampeo vertice prope Parnassum, à qua *Castaliæ fonti* nomen inter poëtas celeberrimo. Virg. pro omnibus sufficiet. Sic enim ille Georgic. lib. 3. v. 291.

Sed me Parnassi deserta per ardua dulcis
Raptat amor: juvat ire jugis, qua nulla priorum
Castaliam molli divertitur orbita clivo.

90 Κασταλὼν, μεγίστη πόλις Ὠρητανίας.] Quæ Castalon, Græcis, *Castulo* dicitur Latinis, maxima quondam Hispaniæ urbs in Oretania regione, memoratur Straboni, cui Καίτουλον sed perperam pro Κασταλὼν lib. 3. dicitur: Τῆς μὲν οὖν Ὠρητανίας, κρατίστευουσά ἐστι πόλις Καίτουλον, καὶ Ὠρία. i. e. *Oretaniæ primaria urbs est Cætulum, & Oria.* Καστουλὼν dicitur Ptolemæo lib. 2. c. 6. ejus oppidanos *Castulonenses* memorat Plin. lib. 3. c. 3. Cæsar quoque de Bello Civili lib. 1. celebrat saltum Castulonensem, de qua urbe sic Mariana Rer. Hispan. lib. 1. c. 12. *Milici nepotes non procul Biatia* [vulgo Baëza] *Castulonem condiderunt in Oretanis, urbem quondam inter primas Hispaniæ nobilem.* Nescio ex quo autore id deprompsit Mariana. Historia enim Hispaniæ illius temporis est valdè incerta, utpote quæ incerta fama, non historicorum fide nitatur.

91 Κασταναία.] Castanæa, nempe urbs celebratur ex Lycophrone, sed nec ex nostro, nec ex Lycophrone constat, cujus regionis fuerit urbs, at hujus Scholiasta ad versum Lycophronis, quem affert noster, inquit fuisse Magnesiæ Thessalicæ urbem, quæ celebratur à Plinio lib. 4. c. 9. sed perperam apud eum scribitur *Castana* pro Castanæa.

92 Κάσταξ, πόλις Ἰβηρίας.] Castax, urbs Iberiæ, ex Appiano memoratur, qui ejus fecit mentionem de Bellis Hispan. libro: Ἀφικόμενος δ᾽ ἐς τὴν Κάστακα ὁ Σκιπίων, τὸ μὲν στρατὸν ἐς τρία διεῖλε, καὶ τὴν πόλιν ἐφρούρει· μάχης δὲ οὐκ ἦρχε, διδοὺς ἔτι τοῖς Καστακαίοις μεταγνῶναι. i. e. *Profectus verò Castacem Scipio, copiis tripartitò divisis, urbem obsidebat, pugnam verò* [id est oppugnationem] *non incipiebat, dato Castacæis resipiscendi spatio.* Ex Appiani verbis subsequentibus conjicitur fuisse oppidum non longè à Carthagine nova.

93 Καστωλοῦ, πεδίον Δωριέων.] Hæc sic legenda & interpungenda puto, Καστωλοῦ πεδίον, πεδίον Δωριέων, i. e. *Castoli Campus, campus Doriensium.* Castoli campum verò memorat ex Xenophonte, qui lib. 1. Cyri Anabasis in libri fronte de hoc campo ita loquitur: Κῦρον δὲ μεταπέμπεται ἀπὸ τῆς ἀρχῆς, ἧς αὐτὸν σατράπην ἐποίησε, καὶ στρατηγὸν δὲ αὐτὸν ἀπέδειξε πάντων, ὅσοι εἰς Καστωλοῦ πεδίον ἀθροίζονται. i. e. *Cyrum verò* [Darius ejus pater] *arcessit à præfectura, cujus eum satrapam fecerat, atque ducem designavit omnium, quicumque ad Castoli campum congregantur.*

94 Ὅν

Κάσνιος, καὶ Κάσνιον, ἐξ οὗ καὶ Κασνιήτης. Ἔδει δὲ Κασνιώτης, ὡς Πηλιώτης. A

ΚΑΣΤΟΛΟΥ[93], πεδίον Δωριέων, ὡς Ξενοφῶν. Ἐκλήθη δὲ,[94] ὅτι Καστώλους τοὺς Δωριεῖς οἱ Λυδοί φασιν. Ἦν δὲ πόλις ἐν Λυδίᾳ Κάστωλος. Τὸ ἐθνικὸν Καστώλιος, ὡς Σπαρτώλιος· καὶ τὸ κτητικὸν, Καστωλικός. B

ΚΑΣΣΩΡΙΟΝ[95], τὸ πορνεῖον. Ἀριστοφάνης·

Ἐν Κασσωρείοισι λείχων.

Ὁ οἰκήτωρ, Κασσωρείτης. Καὶ θηλυκῶς Κασσωρεῖτις, καὶ Κασσωρεία. C

ΚΑΤΑΒΑΘΜΟΣ[96], τόπος ἐν Λιβύῃ, μεταξὺ τοῦ Ἄμμωνος. Καὶ τοῦ Παραιτονίου. Ὁ οἰκήτωρ Καταβαθμίτης, ὡς Φέλλος Φελλίτης.

ΚΑΤΑΚΕΚΑΥΜΕΝΗ[97], χώρα τῆς Ἐφεσίας· Στράβων τρισκαιδεκάτῳ. Τὸ ἐθνικὸν Κατακεκαυμενίτης·[98] ἄδενδρος ἅπασα, πλὴν τῆς ἀμπέλου, τῆς τὸν Κατακεκαυμενίτην φερούσης οἶνον. Εἰκάζουσι δέ τινες,[99] ἐκ κεραυνοβολίας πρηστήρων συμβῆναι. Ἔστι καὶ νῆσος ἐν τῇ ἐρυθρᾷ θαλάσσῃ. D E

ΚΑΤΑΝΗ[1], πόλις Σικελίας. Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ· μετὰ δὲ Κατάνη πόλις, ὑπὲρ δὲ ὄρος Αἴτνη. Ἀπὸ δὲ τῆς Κατάνης Χαρώνδας, ὁ διάσημος

A Castnium, ex quo & Castnietes. Debebat verò esse Castniotes, ut Peliotes.

CASTOLI, campus Doriensium, ut Xenophon. Sic verò vocabatur, quod Castolos Dorienses Lydi vocabant. Erat verò Castolus urbs in Lydia. Gentile, Castolius, ut Spartolius, & possessiv. Castolicus. B

CASSORIUM, lupanar. Aristophanes:

In Cassoriis lingens.

C Incola, Cassorites, & fœmin. gen. Cassoritis, & Cassoria.

CATABATHMUS, locus in Libya, inter Ammonem, & Parætonium. Incola, Catabathmites, ut Phellus Phellites.

D CATACECAUMENE, regio Ephesiæ, Strab. lib. 13. Gentile, Catacecaumenites: tota sine arboribus, excepta vite, quæ Catacecaumeniten vinum fert. Aliqui verò conjiciunt hoc accidisse ex ignea fulminum jaculatione. Est etiam insula in rubro mari. E

CATANE, urbs Siciliæ. Hecatæus Europa: *Post verò Catane urbs; supra autem mons Ætna.* Ex Catane verò erat Charondas

94 Ὅτι Καστώλους τοὺς Δωριεῖς, &c.] Dorienses isti, quos *Castolos* Lydi vocabant, longè diversi erant à Doriensibus Doridis inter Ætoliam & Locros Ozolos, & à Doriensibus Peloponnesi, ingenue fateor me nescire qui & ubi terrarum fuerint, nisi forsitan sint incolæ Doridis Cariæ, quam regionem celebrat Ptolemæus lib. 5. c. 2.

95 Κασσώριον, τὸ πορνεῖον.] *Cassorium*, id est, *lupanar*, præter literarum ordinem locum occupat, quo vitio peccat plerumque epitomator noster, apud Etymologici magni autorem Κασσωρὶς, dicitur ἡ πόρνη, i. e. *meretrix*, & κασσωρεύουσα ἡ πορνεύουσα, i. e. *quæ meritricatur.*

96 Καταβαθμὸς, τόπος ἐν Λιβύῃ, &c.] Catabathmos, locus in Libya inter Ammonem, & Paiætonium, Ptolemæus lib. 4. c. 5. duo hujus nominis loca memorat, scilicet *Catabathmum magnum*, & *parvum*, noster de parvo loquitur, ut videre est ex Ptolemæi libro capiteque citato; *Catabathmos* verò Græcè sonat *descensum* Latine.

97 Κατακεκαυμένη, χώρα τῆς Ἐφεσίας.] Catacecaumene, regio Ephesiæ ex Strabonis lib. 13. memoratur, apud quem non Ephesiæ regioni, sed Mysiæ, seu Meoniæ adscribitur: Μετὰ δὲ ταῦτ' ἐστὶν ἡ Κατακεκαυμένη λεγομένη χώρα, μῆκος μὲν καὶ πεντακοσίων σταδίων, πλάτος δὲ τετρακοσίων, εἴτε Μυσίαν χρὴ καλεῖν, εἴτε Μῃονίαν· λέγεται γὰρ ἀμφοτέρως. i. e. *Post hæc verò est regio, quæ* Catacecaumene *dicitur, longitudine etiam* 10 *stadiorum, latitudine* CCCC. *sive ea* Mysia, *sive* Meonia *est appellanda, utroque enim modo dicitur.*

98 Ἄδενδρος ἅπασα, πλὴν τῆς ἀμπέλου, &c.] Sunt verba Strabonis interrupta, quæ integra apud eum lib. 13. sic habentur: Ἅπαντα ἄδενδρος, πλὴν ἀμπέλου τῆς τὸν Κατακεκαυμενίτην φερούσης οἶνον, οὐδενὸς τῶν ἐλλογίμων ἀρετῇ λειπόμενον. Ἔστι δὲ ἡ ἐπιφάνεια τεφρώδης τῶν πεδίων· ἡ δ' ὀρεινὴ καὶ πετρώδης, μέλαινα, ὡς ἂν ἐξ ἐπικαύσεως. Εἰκάζουσι μὲν οὖν τινες ἐκ κεραυνοβολιῶν, καὶ πρηστήρων συμβῆναι τοῦτο· καὶ οὐκ ὀκνοῦσι τὰ περὶ τὸν Τυφῶνα ἐνταῦθα μυθολογεῖν. i. e. *Arboribus caret dempta vite, quæ vinum Catacecaumenitem gignit nulli nobilium virtute inferius; Camporum superficies est cinericia, montana verò saxosa & nigra, veluti ex adustione: conjiciunt itaque aliqui ex fulminibus & presteribus hoc accidisse, nec dubitant eò fabulam Typhonis referre.*

99 Ἐκ κεραυνοβολίας πρηστήρων συμβῆναι.] Lege ex Strabonis verbis nota proximè præcedenti allatis: ἐκ κεραυνοβολιῶν, καὶ πρηστήρων συμβῆναι. Sed eodem Strabonis loco pro ἅπαντα ἄδενδρος, leges ex autore nostro ἄδενδρος ἅπασα.

1 Κατάνη, πόλις Σικελίας.] *Catane* Græcis, *Catana* Latinis, vulgò Italis *Catania*, urbs Siciliæ notissima, & nunc & olim ex hujus insulæ præcipuis, patria Charondæ Philosophi, ac legislatoris celeberrimi, cujus incolæ *Catanæi* Græcè, *Catanenses* dicuntur Latine: à Naxiis conditam fuisse autor est Strabo lib. 6. Thucydides verò lib. 6. Chalcidenses ex Naxo profectos eam condidisse refert; ab Hierone Syracusanorum tyranno deductis eo aliis colonis vocata fuit *Ætna*, ideo à Pindaro Pyth. Od. 1. *Ætnæus* vocatur; ad partes vocandus est Strabo ex libro citato: Καὶ ἡ Κατάνη δ' ἐστὶ Ναξίων τῶν αὐτῶν κτίσμα. Ταυρομένιον δὲ τῶν ἐν Ὕβλῃ Ζαγκλαίων· ἀπέβαλε δὲ τοὺς οἰκήτορας τοὺς ἐξ ἀρχῆς ἡ Κατάνη, κατοικίσαντος ἑτέρους Ἱέρωνος τοῦ Συρακουσίων τυράννου, καὶ προσαγορεύσαντος αὐτὴν Αἴτνην ἀντὶ Κατάνης. i. e. *Catana autem est Naxiorum colonia, Tauromenium verò Zanclæorum, qui Hyblæ erant. Pristinos autem incolas Catana amisit, deductis eo aliis ab Hierone Syracusanorum tyranno, & appellante eam* Ætnam *pro Catana.* Sed ex eodem Strabonis libro constat, Catanenses postliminio reversos sub mortem Hieronis incolas illos expulisse, sepulchrumque tyranni diruisse: Κατὰ δὲ τὴν τελευτὴν τοῦ Ἱέρωνος κατελθόντες οἱ Καταναῖοι, τούς τε ἐνοίκους ἐξέβαλον, καὶ τὸν τάφον ἀνέσκαψαν τοῦ τυράννου, οἱ δὲ Αἰτναῖοι παραχωρήσαντες, Ἐννησίαν καλουμένην, τῆς Αἴτνης ὀρεινὴν ᾤκησαν, καὶ προσηγόρευσαν τὸ χωρίον Αἴτνην, διέχον τῆς Κατάνης σταδίους ὀγδοήκοντα· καὶ τὸν Ἱέρωνα οἰκιστὴν ἀπέφηναν. i. e. *Sub mortem verò Hieronis Catanenses postliminio reversi inquilinos expulerunt, sepulchrumque tyranni diruerunt, at Ætnæi cedentes loco Ennesiam nomine regionem Ætnæ montanam incoluerunt, & appellarunt locum* Ætnam *distantem à Catana stadiis* XXC. *& Hieronem conditorem declarârunt.* Non longe distabat ab Ætna monte, ejus enim favillam Catanam usque pervenire scribit Plin. lib. 3. c. 8. quæ hujus urbis agros fœcundabat, ut apparet ex eodem Strabone libro citato: Ἡ μὲν οὖν σποδὸς λυπήσασα πρὸς καιρὸν, εὐεργετεῖ τὴν χώραν χρόνοις ὕστερον· εὐάμπελον γὰρ παρέχεται καὶ χρηστόκαρπον, τῆς ἄλλης οὐχ ὁμοίως οὔσης εὐοίνου. i. e. *Cinis igitur ille cum tristitia ad tempus afficiat terram, postea beneficio eam impertit: reddit enim eam vinetis lætam ac bonæ-frugis-feracem, cum reliqua non ita præstet vini-bonitate.*

2 Ki-

σημότατος τῶν ἐν Ἀθήνησι νομοθετῶν. [2] Κέκληται δὲ οὕτως, ἐπειδὴ κατέβη [3] πρὸς τὸν Ἀμελιανὸν ποταμὸν ἡ Θεοκλέους τοῦ Χαλκιδέως ναῦς, ἣν Δωριεῖς χωρὶς τοῦ υ ναῦν φασιν. ἢ ὅτι τῆς Αἴτνης καταλεθείσης τὰ ἄνω καὶ κάτω γέγονεν. Ἔστι καὶ ἄλλη κατέναντι τῆς Λέσβου, πληθυντικῶς λεγομένη. Τὸ ἐθνικὸν Καταναῖος, καὶ θηλυκῶς καὶ οὐδετέρως.

A rondas insignis legislatorum, qui Athenis fuerunt. Sic verò vocata fuit, quoniam ad Amelianum fluvium Theoclis Chalcidensis navis descendit, quam Dores sine *y* ναῦν dicunt, vel quod Ætna dejecto, quæ erant supra, infra fuere. Est & alia è regione Lesbi pluraliter dicta. Gentile, Catanæus, & fœm. & neutro genere. B

ΚΑΤΑΝΕΙΡΑ, οὐδετέρως πόλις, ὡς Θεόπομπος λε΄ Φιλιππικῶν. Ὁ οἰκήτης Κατανειρεύς, ὡς Μεγαρεύς.

CATANIRA, neutro genere, urbs, ut Theopompus lib. 35. Philippicor. Incola, Catanireus, ut Megareus. C

ΚΑΤΑΟΝΙΑ[4], μοῖρα ἐσχάτη τοῦ Ταύρου. Στράβων δὲ Καππαδοκίαν ταύτην φησίν. Οἱ οἰκοῦντες Καταόνες, ὡς τῆς Λυκαονίας Λυκάονες.

CATAONIA, pars ultima Tauri, Strabo verò *Cappadociam* hanc vocat. Incolæ, Cataones, ut Lycaoniæ, Lycaones.

ΚΑΤΑΝΝΟΙ. Ἔθνος πρὸς τῇ Κασπίᾳ θαλάσσῃ. Ἑκαταῖος Ἀσίᾳ.

D CATANNI, gens juxta mare Caspium. Hecatæus, Asia.

ΚΑΤΡΗ, πόλις οὐκ Ἰωνικὸν ἔχουσα τρόπον, ὡς Ἡρωδιανὸς περὶ τῆς Ὀλυκρῆς γράφων. Τὸ ἐθνικὸν Κατραῖος, ὡς Ἀσκραῖος.

CATRE, urbs non Ionicum habens modum, ut Herodianus de Olycre scribens. Gentile, Catræus, ut Ascræus.

ΚΑΤΤΑΒΑΝΙΑ[5], κατοικία τῆς εὐδαίμονος Ἀραβίας. Στράβων ἑκκαιδεκάτῃ. Φέρει δὲ τὸν λιβανωτὸν ἡ Καττaβανία, σμύρναν δὲ ἡ Χατραμωνίτης.[6] Τὸ ἐθνικὸν, Κατταβανεύς.

E CATTABANIA, habitatio Arabiæ felicis, Strabo lib. 16. *Fert verò thus Cattabania. Myrrhan verò Chatramonites.* Gentile, Cattabaneus.

ΚΑΤΤΟΥΖΑ[7]. Ὅθεν δὲ τὰς γεράνους ὁρμᾶν, τὸ χωρίον Ῥακώλην προσαγορεύεσθαι. Ὑπὸ δὲ Καρῶν, Τουζοῦλοι ἐκαλοῦντο.

CATTUZA, unde grues exire, regionem *Rhacolen* appellari, [*dicunt*] à Caribus *Tussyli* vocabantur. F

ΚΛΑΥ- CLAU-

2 Κέκληται δὲ οὕτως.] Duas nominis Catanæ, urbis Siciliæ affert etymologias, utrasque ex Græcorum fermento confectas. Magis ingeniosa est quam affert Bochartus Geographiæ Sacræ part. 2. lib. 1. c. 28. à nomine קטנא *Ketana*, i.e. *parva*, si probasset Catanam à Phœnicibus conditam fuisse; sed, cum contrarium appareat ex Thucydide & Strabone libris nota præcedenti citatis, labat Bocharti etymologia à lingua Phœnicia desumpta.

3 Πρὸς τὸν Ἀμελιανὸν ποταμόν.] Lege, πρὸς τὸν Ἀμενανὸν ποταμόν, i.e. *ad Amenanum fluvium.* Amenanus enim dicebatur amnis, qui per Catanam fluebat, ut patet ex Strabonis lib. 5. Καθάπερ περὶ τοῦ Ἀμενάνου συμβαίνειν φασὶ, τοῦ διὰ Κατάνης ῥέοντος· ἐκλείπει γὰρ ἐπὶ πολλὰ ἔτη, καὶ πάλιν ῥεῖ. i.e. *Sicut Amenano fluvio evenire perhibent per Catanam fluenti: qui per multos annos deficit, & iterum fluit.* Quod expresit Ovid. Metamorphosis lib. 15.

Necnon Sicanias volvens Amenanus arenas,
Nunc fluit, interdum suppressis fontibus aret.

Qui fluvius nunc vulgo *Iudicello* dicitur autore Cluv. Sicil. Antiquæ lib. 1. c. 9.

4 Καταονία, μοῖρα ἐσχάτη τοῦ Ταύρου, &c.] Cataonia, pars ultima montis Tauri, quam Strabo *Cappadociam* vocat, scilicet lib. 12. ubi ejus descriptionem reperies; erat Cappadociæ pars Commagenæ prætenta, autore Plinio lib. 6. c. 3.

5 Καταβανία, κατοικία τῆς εὐδαίμονος Ἀραβίας.] Catabania, habitatio, id est, regio felicis Arabiæ celebratur ex Strabonis lib. 16. cujus affert verba malè sana quæ apud eum sic leguntur: Φέρει δὲ λιβανωτὸν μὲν ἡ Καταβανία, σμύρναν δὲ ἡ Χατραμωτῖτις· καὶ ταῦτα δὲ καὶ τὰ ἄλλα ἀρώματα μεταβάλλονται τοῖς ἐμπόροις. Ἔρχονται δὲ πρὸς αὐτοὺς ἐξ Ἐλανῶν μὲν εἰς Μιναίαν ἐν ἑβδομήκοντα ἡμέραις. Ἔστι δ᾽ ἡ Ἔλανα πόλις ἐν θατέρῳ μυχῷ τοῦ Ἀραβίου κόλπου, τῷ κατὰ Γάζαν τῷ Ἐλανίτῃ καλουμένῳ, καθάπερ εἰρήκαμεν. i.e. *Fert verò thus quidem Catabania, myrrham autem Chatramotitis, & hæc & alia aromata cum mercatoribus permutantur. Veniunt verò ad eos ex Elanis quidem in Minæam in diebus septuaginta. Est autem Elana urbs in altero recessu Arabici sinus, qui apud Gazam est nomine Elaniticus, quemadmodum diximus.* Quare apud Stephanum pro ἡ Καττaβανία leges ἡ Καταβανία, pro ἡ Χατραμωνίτης scribes Χατραμωτῖτις.

6 Τὸ ἐθνικὸν Κατταβανεύς.] Incolæ Catabaniæ regionis Arabiæ felicis Straboni dicuntur Καταβανεῖς, quos inquit esse ex quatuor maximis gentibus, quæ partem illam Arabiæ incolunt, ejus ex lib. 16. hic subjiciam verba: Κατοικεῖ δὲ τὰ μέγιστα τέτταρα ἔθνη τὴν ἐσχάτην λεχθεῖσαν χώραν. Μιναῖοι μὲν ἐν τῷ πρὸς τὴν Ἐρυθρὰν μέρει· πόλις αὐτῶν ἡ μεγίστη Κάρνα [ἢ Καρανά.] ἐχόμενοι δὲ τούτων Σαβαῖοι· μητρόπολις δ᾽ αὐτῶν Μαριάβα· τρίτοι δὲ Καταβανεῖς, καθήκοντες πρὸς τὰ στενὰ, καὶ τὴν διάβασιν τοῦ Ἀραβίου κόλπου· τὸ δὲ βασίλειον αὐτῶν Τάμνα καλεῖται· πρὸς ἕω δὲ μάλιστα Χατραμωτῖται· πόλιν δ᾽ ἔχουσι Καβάτανον. i.e. *Habitant verò quatuor maximæ nationes ultimam regionem dictam; Minæi quidem, in parte ad Rubrum* [mare] *civitas eorum maxima Carna*, [sive Carana,] *his finitimi sunt Sabæi, quorum metropolis Mariaba: Tertii verò Catabanenses, pertingentes ad angustias & transitum Arabici sinus, eorum regia vocatur Tamna. Ad orientem autem maximè Chatramotitæ, urbem habent Cabatanum.*

7 Κάττουζα, ὅθεν τὰς γεράνους ὁρμᾶν [φασὶ,] &c.] Cattuza, cujus regionis fuerit urbs, nobis divinandum relinquit, erat verò urbs Thraciæ, sic à barbaris vocata, cum ante *Gerania* vocaretur, ut narrat Solinus c. 16. quod ex Plinio desumpsit. Sic enim ille lib. 4. c. 11. *Gerania, ubi Pygmæorum gens fuisse proditur, quos* Catizos *barbari vocant, credunt à gruibus fugatos.* At Stephani verba de hac urbe mutila Salmasius ex Stephani codice, quem habebat, in suis Plinianis in Solinum exercitationibus fol. 164. sic restituit: Κάττουζα πόλις Θρᾴκης, ἐν ᾗ κατῴκουν οἱ Πυγμαῖοι, οἱ οἰκήτορες Καττουζοί· ὅθεν δὲ τὰς γεράνους ὁρμᾶν τὸ χωρίον Ῥακώλην προσαγορεύεσθαι. i.e. *Cattuza, urbs Thraciæ, in qua habitabant Pygmæi, incolæ Cattuzi, unde grues proficisci, regionem* Rhacolen *appellari* [ajunt.]

8 Κλαυ-

ΚΛΑΥΔΙΟΝ [8], ὡς Ῥήγιον, πόλις Ἰταλίας· Διονύσιος ἑκκαιδεκάτῳ Ῥωμαϊκῆς ἀρχαιολογίας. Τὸ ἐθνικὸν Κλαυδῖνος, ὡς αὐτός φησι· καὶ Κλαυδῖνα θηλυκόν.

CLAUDIUM, ut Rhegium, urbs Italiæ. Dionyſius lib. 16. Antiquit. Roman. Gentile, Claudinus, ut idem inquit. Fœminum Claudina.

ΚΑΝΙΝΔΑΝΑ, Ἰσαυρίας κώμη· Καπίτων Ἰσαυρικῶν ἕκτῳ. Ὁ κωμήτης, Κανινδανεώτης.

CANINDANA, Iſauriæ vicus, Capito rerum Iſauricarum lib. 6. Vici incola, Canindaneotes.

ΚΑΥΚΑΣΟΣ [9], τὸ ὄρος, ὀρῶν μέγιστον. Τὸ ἐθνικὸν Καυκάσιος, καὶ Καυκασία θηλυκῶς ἐπὶ τῆς χώρας. Ἀφ' οὗ τὸ Καυκασιανὸς, ὡς Κασσιανὸς, καὶ οὐδετέρως Καυκάσιον λέγεται καὶ διὰ τοῦ ι Καύκασις ἐξ οὗ τὸ Καυκασίτης, [10] ὡς τὸ Οὐασίτης, τῆς Οὐάσιος.

CAUCASUS, mons, montium maximus. Gentile, Caucaſius, & Caucaſia fœm. gen. de regione. Unde Caucaſianus, ut Caſſianus, & in neut. gen. Caucaſium, dicitur etiam per *i*. Caucaſis, à quo Caucaſites, ut Uaſites à genit. Οὐάσιος.

ΚΑΥΚΩΝΕΙΑ [11], χώρα τῶν Καυκώνων. Γέγονε δὲ ἀπὸ τῆς Καύκωνος γενικῆς, ὡς Μάρων Μάρωνος Μαρώνεια, Χείρων Χείρωνος Χειρώνεια, Βυζάντιος Βυζαντία. Τὸ ἐθνικὸν Καυκωνείτης, ὡς Ζελείτης. Ἐκλήθη δὲ ἀπὸ βασιλέως Καύκωνος, ἢ ποταμοῦ. Ὤφειλε δὲ Καυκώνιος, ἀπὸ τῆς Καύκωνος γενικῆς, ὡς Ἀντρώνιος. Λέγεται καὶ Καυκωνὶς, καὶ Καυκωνιὰς, καὶ Καυκωνίτης.

CAUCONIA, regio Cauconum, à genit. Cauconis, ut Maron, onis, Maronia, Chiron, onis, Chironia, Byzantius, Byzantia. Gentile, Cauconites, ut Zelites. Sic verò vocata fuit à rege Caucone, vel à fluvio. Debebat autem formari Cauconius, à genit. Cauconis, ut Antronius. Dicitur etiam, Cauconis, & Cauconias, & Cauconites.

ΚΑΥΛΙΚΟΙ [12], ἔθνος κατὰ τὸν Ἰόνιον κόλπον· Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ. Κέκληται δ' ἀπὸ ὄρους. Ἀπολλώνιος μετὰ τοῦ α Καυλιακῶν φησι. [illegible]

CAULICI, gens juxta Ionium ſinum, Hecæ. Europa. Sic verò fuit vocata à monte, Appollonius cum à *Cauliacorum* ſcribit.

ΚΑΥΛΩΝΙΑ [13], πόλις Ἰταλίας, ἣν Αὐλω-

CAULONIA, urbs Italiæ, quam Auloniam

8 Κλαύδιον, ὡς Ῥήγιον, πόλις Ἰταλίας.] Claudium urbs memoratur ex Dionyſii Rom. antiquit. lib. 16. quæ Ptolemæo lib. 3. c. 1. dicitur φόρος Κλαυδίου, i. e. *forum Claudii*, ſed idem autor duas hujus nominis Italiæ urbes celebrat, alteram Centronum, alteram Tuſcorum, de quibus videſis Cluv. Italiæ Antiquæ lib. 1. c. 13. apud Stephanum præter literarum ordinem occupat locum.

9 Καύκασος τὸ ὄρος, ὀρῶν μέγιστον.] Caucaſus mons, montium maximus vocatur ab Stephano, erat idem, qui *Taurus* & *Caſpius*, de quibus nominibus ſuo loco, ſed illo nomine præcipuè à poëtis celebratur, atque pro quibuslibet aſperrimis montibus uſurpatur. In hoc ſenſu inquit Dido apud Virg. Æneid. lib. 4. v. 365.

Nec tibi diva parens, generis, nec Dardanus autor
Perfide, ſed duris genuit te cautibus horrens
Caucaſus, Hyrcanæque admorunt ubera tigres.

De quo Plin. lib. 5. c. 17. *Caſpius mons eſt idem, qui Taurus ſeu Caucaſus, qui plurimis ſe gentium nominibus hinc & illinc implet, à dextra Hyrcanus, Caſpius, à læva Pariedrus, Moſchius, Amazonicus, Coraxicus, Scythicus appellatur.* Inter Euxinum & Caſpium mare Iberia & Albania ad meridiem diviſa deſcribitur ab Strabone lib. 11. à quo *Caucaſiæ portæ* dicebantur, ubi erant anguſtiæ inter eum & mare Caſpium. Erat adeò excelſus, ut ejus cacumina ad tertiam noctis partem ſolaribus radiis illuſtrari prodat Ariſt. Meteorologic. lib. 1. c. 13. Ejus ſummas partes *Colicos montes* vocari tradit noſter in Κῶλοι. In hoc monte Prometheum vinctum aquila, ſeu vulture ejus jecur depaſcente fabulantur poëtæ, quod paucitatem hominum dolens, ignem è rota ſolis ſurripuerit, quo homines ex luto formatos animavit, unde Virg. Ecloga 6. v. 40. canit:

Hinc lapides Pyrrhæ jactos, Saturnia regna
Caucaſeasque refert volucres, furtumque Promethei.

10 Ὡς τὸ Οὐασίτης, τῆς Οὐάσιος.] In his ſuſpicor ineſſe mendum, legendum exiſtimo Ὡς τὸ Αὐασίτης, τῆς Αὐάσιος. Auaſis enim & Hyaſis, & Oaſis, à quibus fit Αὐασίτης, Ὑασίτης, Ὀασίτης reperitur, ſed non Οὔασις.

11 Καυκώνεια, χώρα τῶν Καυκώνων.] Cauconia, regio Cauconum circa Pontum & Bithyniam, qui ad Teium & Parthenium uſque flumen Henetis finitimi habitabant, ut refert Strabo lib. 12. eos quoque memorat Ptolemæus lib. 5. c. 1.

12 Καυλικοί, ἔθνος κατὰ τὸν Ἰόνιον κόλπον.] Caulici, gens juxta Ionium ſinum ex Hecatæi Europa, celebrantur, quos Apollonius *Cauliacos* vocat, ut ait noſter; Caulici à nemine, quod ſciam, memorantur; quos Apollonius non vocavit *Cauliacos*, ſed *ſcopulum Cauliaci* celebrat Argonautic. lib. 4. v. 324.

Αὐτὰρ ἐπεί τ' Ἄγγουρον ὄρος καὶ ἄπωθεν ἐόντα
Ἀγγούρου ὄρεος σκόπελον παρὰ Καυλιακοῖο
(Ὧι πέρι δὴ σχίζων Ἴστρος ῥόον ἔνθα καὶ ἔνθα
Βάλλει ἁλὸς) πεδίον τε Λαυρείον ἠμείψαντο.

Verum ubi Angurum montem & procul diſtantem
Ab Anguro monte ſcopulum Cauliacum
(Quem circa diffindens Iſter huc & illuc
Mittit in mare) campumque Talaurium tranſierunt.

Ad quem locum in ejus Scholiis hæc leguntur: Ὁ δὲ Καυλιακὸς σκόπελος τῆς Σκυθίας, πλησίον τοῦ Ἴστρου, οὗ μνημονεύει Πολέμων ἐν κτίσει Ἰταλικῶν καὶ Σικελικῶν. Πολλοὶ γράφουσιν Ἀγγούρου ὄρος, καὶ Ἄγγυρον, καὶ Ἀγγύρου ὄρεος· ἀντὶ δὲ τοῦ Καυκασίοιο, Καυλιακοῖο. i. e. *Cauliacus ſcopulus Scythiæ, prope Iſtrum, cujus meminit Polemo in conditu Italicarum, & Sicularum* [urbium:] *multi ſcribunt Angurum montem, & Angyrum montem, & Angyri montis* [apud Apollonium ſcilicet] *pro Caucaſi verò, Cauliaci.*

13 Καυλωνία, πόλις Ἰταλίας, &c.] Caulonia, urbs Italiæ, quæ jam Strabonis & Plinii ætate erat deſerta, prius *Aulonia* dicta fuit ἀπὸ τοῦ αὐλῶνος, i. e. *à convalle*, inquit noſter; quod ex Strabonis lib. 6. habet. Sic enim ille de hac urbe loquitur: Μετὰ δὲ τὴν Σάγραν Ἀχαιῶν κτίσμα Καυλωνία, πρότερον δ' Αὐλωνία λεγομένη διὰ τὸν προκείμενον αὐλῶνα, ἔστι δ' ἔρημος. Οἱ γὰρ ἔχοντες ἐν Σικελίᾳ ὑπὸ τῶν βαρβάρων ἐξέπεσον, καὶ τὴν ἐκεῖ Καυλωνίαν ἔκτισαν. i. e. *Poſt Sagram ſequitur Caulonia ab Achæis condita, prius* Aulonia *dicta* pr…

Αὐλωνίαν Ἑκαταῖος καλεῖ, διὰ τὸ μέσην A Αὐλῶνος εἶναι. [14] Ἀπὸ γὰρ τοῦ Αὐλῶνος, ὕστερον μετωνομάσθη Καυλωνία· ὡς ἀπὸ Μετάβου ἥρωος τὸ Μεταπόντιον, καὶ Ἐπίδαυρος, Ἐπίταυρος, καὶ αἱ Κλαζομεναί. [15] Ἔστι καὶ ἄλλη Σικελίας. [16] Ἔστι καὶ ἄλλη Λο- B κρῶν. Ὁ πολίτης Καυλωνιάτης, ὡς Ἀπολλωνιάτης· καὶ θηλυκὸν Καυλωνιάτις, καὶ Καυλώνιος.

Aloniam Hecatæus vocat, quod media inter Aulonen sit. Ab Aulone enim, postea *Caulonia* nominata fuit, ut à Metabo heroë, Metapontium, & Epidaurus, Epitaurus, & Clazomenæ. Est & alia Siciliæ. Est & alia Locrorum. Civis, Cauloniates, ut Apolloniates: & fœmininum, Cauloniatis, & Caulonius.

ΚΑΥΝΟΣ [17], πόλις Καρίας, ἀπὸ Καύνου, οὗ Βιβλὶς ἡ ἀδελφὴ ἐρασθεῖσα, φεύγοντος ἐ- C κείνου. Ὅθεν ἡ παροιμία, [18] ὁ Καύνιος ἔρως. Ἔστι δὲ νοσώδης. [19] Ὅθεν καὶ Στρατόνικος ὁ κιθαριστὴς ἰδὼν ἐπιμελῶς χλωροὺς τοὺς Καυνίους, ἔφη·

Οἵηπερ φύλλων γενεή, τοίη δὲ καὶ ἀν- D δρῶν.

[20] Ἔστι καὶ ἄλλη πόλις ἐν Κρήτῃ. [21] Τὸ ἐθνικὸν Καύνιος, καὶ Καυνία, καὶ Καυναῖος.

CAUNUS, urbs Cariæ, à Cauno, cujus amore Biblis soror capta, illo fugiente, unde parœmia, *Caunius amor.* Est verò morbida, unde Stratonicus citharœdus diligenter inspiciens virides Caunios inquit:

Quale est foliorum genus, tale est & virorum.

Est & alia urbs in Creta. Gentile, Caunius, & Caunia, & Caunæus.

ΚΑΥ- CAY-

propter convallem antejacentem; est autem deserta, qui enim eam tenebant in Sicilia à barbaris expulsi-sunt, & illic Cauloniam condiderunt. Ejus arces celebrat Virg. Æneid. lib. 3. v. 553. A Campanis eversam fuisse prodit Pausanias lib. 6. Καυλωνία δὲ ἀπῳκίσθη μὲν ἐς Ἰταλίαν ὑπὸ Ἀχαιῶν, οἰκιστὴς δὲ ἐγένετο αὐτῆς Τύφων Αἰγιεύς. Πύρρου δὲ τοῦ Αἰακίδου καὶ Ταραντίνων ἐς τὸν πρὸς Ῥωμαίους πόλεμον καταστάντων, ἄλλαι τε τῶν ἐν Ἰταλίᾳ πόλεων ἐγένοντο αἱ μὲν ὑπὸ Ῥωμαίων, αἱ δὲ ὑπὸ τῶν Ἠπειρωτῶν ἀνάστατοι· κατέλαβε δὲ ἐς ἅπαν ἐρημωθῆναι καὶ τὴν Καυλωνίαν ἁλοῦσαν ὑπὸ Καμπανῶν, οἳ Ῥωμαίοις μεγίστη τοῦ συμμαχικοῦ μοῖρα ἦσαν. i. e. *Caulonia verò Colonia deducta est in Italiam ab Achæis, deductor-coloniæ fuit Typhon Ægiensis; bello autem à Pyrrho & Tarentinis contra Romanos suscepto, aliæ Italiæ civitates à Romanis, aliæ ab Epirotis eversæ fuerunt, Caulonia etiam à Campanis capta & deserta facta fuit, qui maxima pars erant sociorum Romanorum.* Vide quæ in Αὐλὼν nota 70. annotavimus.

14 Ἀπὸ γὰρ τοῦ Αὐλῶνος, &c.] Conatur reddere rationem, quamobrem Aulonia civitas, quæ nomen habebat, ἀπὸ τοῦ αὐλῶνος. i.e. *à convalle*, postea vocata fuit *Caulonia*, sed nullam, quæ convincat, reddit, tantum à similitudine argumentatur, ac inquit: Sicut à Metabo heroë, Metapontium dictum est, & Epidaurus urbs dicta est *Epitaurus*, ita &c. quod fortasse accidit ex quadam nominis corruptione. Sed Clazomenæ urbs nullam habet cum illis connexionem, quare eam ex hoc loco expungendam existimo.

15 Ἔστι καὶ ἄλλη Σικελίας.] Caulonia etiam fuit urbs Siciliæ, cujus memenit Scylax in Σικελίᾳ. Strabo lib. 6. cujus nota 13. proximè præcedenti attulimus verba.

16 Ἔστι καὶ ἄλλη Λοκρῶν.] Celebrat etiam Cauloniam Locrorum, cujus nulla apud alios extat memoria. Servius ad Virg. Æneid. lib. 3. v. 553. supra citatum autor est Locros condidisse in Caulone, monte Calabriæ, oppidum, cujus verba apposuimus, cum egimus de Aulone nota 70. Utrum Stephanus intelligat hanc urbem necne, tuum esto judicium.

17 Καῦνος, πόλις Καρίας.] Caunus, urbs Cariæ. De qua sic Strabo lib. 14. Ἔχει δ᾽ ἡ πόλις νεώρια, καὶ λιμένα κλειστόν· ὑπέρκειται δὲ τῆς πόλεως ἐν ὕψει φρούριον, Ἴμβρος. Τῆς δὲ χώρας εὐδαίμονος οὔσης, ἡ πόλις τοῦ θέρους ὁμολογεῖται παρὰ πάντων εἶναι δυσάερος, καὶ τοῦ μετοπώρου, διά τε καύματα, καὶ τὴν ἀφθονίαν τῶν ὡραίων. i.e. *Habet verò* [Caunus] *urbs navalia, ut portum clausum; supra urbem jacet in altitudine castellum; Imbrus, regio etsi est felix, urbs tamen apud omnes in confesso est habere pessimum-aërem, & per autumnum ob æstum & abundantiam pomorum & fructuum hujus generis.*

18 Ὁ Καύνιος ἔρως.] *Caunius amor* est adagium dici solitum de eis, qui ea desiderant, quæ nec fas est concupiscere, nec licet assequi, de quo videsis Erasmum.

19 Ὅθεν καὶ Στρατόνικος ὁ κιθαριστὴς ἰδὼν, &c.] Hæc verba sunt Strabonis, sed mutila, quæ apud eum lib. 14. sic se habent: Καὶ δὴ καὶ τὰ τοιαῦτα διηγήματα θρυλλεῖται· ὅτι Στρατονικὸς ὁ κιθαριστὴς ἰδὼν ἐπιμελῶς χλωροὺς τοὺς Καυνίους, τοῦτ᾽ εἶναι ἔφη τὸ τοῦ ποιητοῦ.

Οἵηπερ φύλλων γενεή, τοιήδε καὶ ἀνδρῶν·

Μεμφομένων δὲ, ὡς σκώπτοιτο αὐτῶν ἡ πόλις ὡς νοσερά· ἐγὼ, ἔφη, μήποτε θαῤῥήσαιμ᾽ ἂν λέγειν νοσεράν, ὅπου καὶ οἱ νεκροὶ περιπατοῦσιν. i. e. *Quin etiam vulgatum est, Stratonicum citharœdum, cum videret Caunios admodum pallidos, hoc esse, dixisse, illud Poëtæ:*

Qualis foliorum generatio, talis & virorum.

Culpantibus verò eum [Cauniis] *quod eorum urbem morbosam subsannaret; ego, dixit, non ausim dicere morbosam* [urbem] *ubi mortui quoque ambulant.* Erat ditionis Rhodiorum, à quibus cum deficeret, Romanorum sententia, iterum ab eis fuit recepta, qua de re extabat Molonis adversus Caunios oratio, ut prodit Strabo libro citato. Qua in urbe lienosos gigni tradit Plin. lib. 11. c. 37.

20 Ἔστι καὶ πόλις ἐν Κρήτῃ.] Esse quoque aliam Caunum urbem in Creta inquit, à qua Caunii Cariæ se oriundos esse affirmabant, ut testatur Herodotus lib. 1. c. 172. Οἱ δὲ Καύνιοι, αὐτόχθονες, δοκέειν ἐμοὶ, εἰσί. Αὐτοὶ μέντοι ἐκ Κρήτης φασὶ εἶναι. i.e. *Caunii verò, indigenæ, ut mihi videtur, sunt; ipsi quidem ex Creta ajunt esse.* Memoratur verò ab Scylace in Κρήτῃ, apud quem perperam scribitur Βαῦκος pro Καῦνος, ut ex nostro autore corrigunt Salmasius, & Isaacus Vossius, Criseωs duo fulmina.

21 Τὸ ἐθνικὸν Καύνιος.] Gentile utriusque urbis, videlicet Cariæ & Cretæ dicitur *Caunius*, & *Caunæus.* Cariæ oppidani Caunii memorantur Ciceroni Epistolarum ad C. Memmium lib. 13. Epist. 56. Idem de divinatione lib. 2. caricas, quæ ex Cauno Cariæ urbe asportabantur *Cauneas* vocat, quæ omen fecere M. Crasso adversus Parthos navim conscendenti, cum quidam caricas Cauno advectas vendens, *Cauneas clamitaret*, quod etiam refert Plin. lib. 15. c. 19. Antiqui *Cauneas*, pro *cave ne eas*, dicebant, ut & *auruncare*, pro *averruncare*, ut annotavit Scaliger ad Festum in voce *Aurum.* Caunum Cariæ nobilitavit Protogenes ille celeberrimus pictor, cujus admirandas picturas recenset Plin. lib. 35. c. 10. & inter ea, illas tres celebres lineas diversi coloris in una linea, prima & tertia ab Apelle, secunda à Protogene; *placuitque* (sunt verba Plinii) *sic eam tabulam posteris tradi, omnium quidem, sed artificum præcipue miraculo, consumptam eam constat priore incendio domus Cæsaris in palatio, avidè antè à nobis spectatam, spatiosiore amplitudine nihil aliud continentem, quam lineas visum effugientes, inter egregia multorum opera inani similem, & eo ipso allicientem, omnique opere nobiliorem.* Quæ tabula etsi consumpta incendio, tamen adhuc hodie vivit Plinianis verbis.

 22 Καυ-

ΚΑΫ́ΣΤΡΙΟΝ[22], πεδίον τῆς Ἐφεσίας, A ἀπὸ Καΰστρου ποταμοῦ, ὃς διὰ τὸ ἔχειν[23] τὴν κεκαυμένην χώραν πλησίον, ἐκλήθη. Τὸ ἐθνικὸν, Καϋστρῖνος· καὶ Καϋστρίνη τὸ θηλυκόν. Λέγονται καὶ Καΰστριοι.

CAYSTRIUM, campus Ephesiæ, à Caystro fluvio, qui, eo quod esset propinquus regioni *Cecaumenæ*, sic vocatus est. Gentile, Caystrinus, & Caystrina fœmininum. Dicuntur etiam Caystrii.

ΚΑΦΗΡΕΎΣ[24], ἐπίνειον Εὐβοίας, ὅτι τις B Καθηρεὺς ἐκαλεῖτο. Ὅτι τοὺς πλέοντας ἐκεῖ καθῆρον οἱ Εὐβοεῖς. Τὸ ἐθνικὸν, ὁμοφώνως. Καὶ τὸ θηλυκὸν, Καφηρίς· καὶ κτητικὸν, Καφήρειος.

CAPHEREUS, navale Eubœæ, quod *Cathereus* vocabatur, quid illic Eubœenses navigantes expiabant. Gentile, eodem modo. Fœmineum, Capheris. Possessivum, Capherius.

ΚΑΦΥΊΑ[25], πόλις Ἀρκαδίας, ἀπὸ Κά- C πυος τοῦ πατρὸς Ἀγχίσου, ἢ ἀπὸ Κηφέως. Ὁ πολίτης Καφυεὺς, καὶ Καφυάτης. ὡς Καρυάτης.

CAPHYIA, urbs Arcadiæ, à Capye Anchisæ patre, vel à Cepheo. Civis, Caphyeus, & Caphyates, ut Caryates.

ΚΆΨΑ, πόλις Χαλκιδικῆς χώρας, κατὰ Πελλήνην, ὁμοροῦσα τῷ Θερμαίῳ κόλπῳ. Ὁ πο- D λίτης, Καψαῖος.

CAPSA, urbs Chalcidicæ regionis, juxta Pellenen, finitima Thermæo sinui. Civis, Capsæus.

ΚΕΡΔΑΝΊΤΑΙ, ἔθνος τῆς εὐδαίμονος Ἀραβίας· Οὐράνιος Ἀραβικῶν τρίτῳ.

CERDANITÆ, gens Arabiæ felicis, Uranius Arabic. lib. 3.

ΚΕΒΡΗΊΑ[26], χώρα τῆς Τρῳάδος,[27] ἀπὸ E Κεβριόνου τοῦ Πριάμου. Δίδυμος δὲ Κέβρινα τὴν πόλιν φησίν. Ἡρωδιανὸς δὲ, ἀπὸ Κεβρῖνος ποταμοῦ.[28] Ὁ οἰκήτωρ Κεβρηνος, καὶ Κεβρηνεὺς, καὶ Κεβρήνιος.

CEBREIA, regio Troadis, à Cebriono Priami filio, Didymus *Cebrina* urbem vocat. Herodianus verò à Cebrine fluvio. Incola, Cebrenus, & Cebreneus, & Cebrenius.

ΚΕΓ- CEN-

22 Καΰστριον, πεδίον τῆς Ἐφεσίας.] Caystrium, campus, seu planicies Ephesiæ regionis. Ephesiam regionem vocat noster, quæ continebat Catacecaumenen, ut videre est in Κατακεκαυμένη. Catacecaumenen verò regionem Strabo lib. 13. cujus verba adduximus in Κατακεκαυμένη, dubitat, Mysiane, an Meonia sit vocanda: Caystrum verò Campum à fluvio cognomine nomen habere refert idem Strabo eodem libro. Erat verò hujus nominis Campus, lacus, fluvius, & pratum, ut videre est ex eodem Strabone libro citato. Caystrium verò fluvium celebrat Hom. Il. 2. v. 461.

Ἀσίῳ ἐν λειμῶνι Καϋστρίου ἀμφὶ ῥέεθρα.

Asiæ in prato Caystrii circa fluenta.

Quod Virg. Georgic. lib. 1. imitatus est:

——— *Et quæ Asia circum*
Dulcibus in stagnis rimantur prata Caystri.

Vide quæ in Ἀσία nota 38. annotavimus.

23 Τὴν κεκαυμένην χώραν.] Lege, τὴν κατακεκαυμένην. Sic enim hæc regio vocatur ab Strabone lib. 13. & ab ipso Stephano in Κατακεκαυμένη.

24 Καφηρεὺς, ἐπίνειον Εὐβοίας, &c.] Caphereus, Latinis plerumque *Caphareus* dicitur, Stephano est Eubœæ navale, aliis promontorium. Eubœa enim duobus promontoriis fuit insignis, Geresto versus Atticam vergente, Caphareo versus Hellespontum, autore Plinio lib. 4. c. 12. nobile clade Græcorum cum Agamemnone è Troia redeuntium, teste Pausania lib. 4. circa libri calcem: Ἐοίκασι δὲ αἱ ἀνθρώπειαι τύχαι καὶ χωρία τέως ἀγνῶστα ἐς δόξαν προηχέναι. Καφηρέως τε γάρ ἐστιν ὄνομα τοῦ ἐν Εὐβοίᾳ τοῖς σὺν Ἀγαμέμνονι Ἕλλησιν ἐπιγενομένου χειμῶνος ἐνταῦθα, ὡς ἐκομίζοντο ἐξ Ἰλίου. i.e. *Videntur verò hominum casus & fortuna loca ante obscura in famam provehere; namque Caphereum in Eubœa nobilitavit Græcorum ab Ilio cum Agamemnone redeuntium naufragium.* Memoratur etiam Virgilio Æneid. lib. 11. v. 26.

——— *Scit triste Minervæ*
Sidus, & Euboicæ cautes, ultorque Caphareus.

De hodierno nomine non convenit inter autores, Sophiano *Chimi*, Nigro & Theveto *Figera* dicitur.

25 Καφυΐα, πόλις Ἀρκαδίας.] Legendum existimo Καφύαι. Sic enim reperitur apud Polybium, diversis locis. Fuere verò Caphyæ, urbs Arcadiæ memorata Polybio Historiarum lib. 4. Ποιησάμενος δὲ τὴν πορείαν διὰ τῆς Ἀρκαδίας, καὶ πολλὰς ἀναδεξάμενος χιόνας καὶ ταλαιπωρίας ἐν ταῖς περὶ τὸν Λύκυργον ὑπερβολαῖς, τῇ τρίτῃ τῶν ἡμερῶν κατῆρε νύκτωρ εἰς Καφύας. i.e. *Faciens verò iter* [Philippus] *per Arcadiam cum multas nives, atque ærumnas in vertice Ligyrgi montis pertulisset, tertio die pervenit noctu Caphyas.*

26 Κεβρηΐα, χώρα τῆς Τρῳάδος.] Fidenter legendum Κεβρηνία, χώρα τῆς Τρῳάδος. i.e. *Cebrenia, regio Troadis*, ex codice Aldino, & ex Strabone, cujus de hac regione sunt verba lib. 13. Ταύτην δ᾽ ὁ ποιητὴς ὑπ᾽ Αἰνείᾳ τάττει καὶ τοῖς Ἀντηνορίδαις, καλεῖ δὲ Δαρδανίαν· ὑπὸ δὲ ταύτῃ Κεβρηνία, πεδιὰς ἡ πλείστη, παράλληλός πως τῇ Δαρδανίᾳ· ἦν δὲ καὶ πόλις ποτὲ Κεβρήνη. i.e. *Hanc Homerus sub Æneæ ditione locat & sub Antenoris filiis,* & Dardaniam *vocat: infra hanc verò est Cebrenia, campestris maxima sui parte, & æqualibus ferè spaciis distans à Dardania; fuit autem & urbs quondam Cebrene.*

27 Ἀπὸ Κεβριόνου τοῦ Πριάμου.] In hoc etiam filii Priami nomine suspicor inesse mendum, quia cum regio sit Κεβρηνία, ille à quo denominatur, eadem paronomasia denominandus est, ergò pro Κεβριόνου legendum est Κεβρήνου.

28 Ὁ οἰκήτωρ Κεβρηνος, καὶ Κεβρηνεὺς, καὶ Κεβερήνιος.] Incola Cebreniæ regionis dicebatur Cebrenus, Cebreneus, Latino ore Cebrenensis, & Cebrenius. Pro Κεβερήνιος enim, quod est impressoris incuria, legendum est Κεβρήνιος. Duobus prioribus usus est Strabo lib. 13. ubi situm Cebreniæ describit: Τὴν δὲ Κεβρηνίαν διήκειν μέχρι τῆς Σκηψίας· ὅριον δ᾽ εἶναι τὸν Σκάμανδρον μέσον αὐτῶν ῥέοντα· ἔχθραν δ᾽ ἀεὶ καὶ πόλεμον εἶναι τοῖς τε Κεβρηνοῖς, καὶ τοῖς Σκηψίοις, ἕως Ἀντίγονος αὐτοὺς συνῴκισεν εἰς τὴν τότε μὲν Ἀντιγονίαν, νῦν δὲ Ἀλεξάνδρειαν· τοὺς μὲν οὖν Κεβρηνίους συμμεῖναι τοῖς ἄλλοις ἐν τῇ Ἀλεξανδρείᾳ. i.e. *Cebreniam verò pertingere usque ad Scepsiam* [regionem] *terminum autem esse Scamandrum, qui per medium earum fluit. Inimicitiam verò semper fuisse Cebrenis & Scepsiis, donec Antigonus eos transtulit in urbem Antigoniam tunc, nunc autem Alexandriam; Cebrenienses verò mansisse cum aliis civibus in ea, quæ etiam nunc dicitur Alexandria.* Nihil interest, quod apud nostrum scribatur Κεβρηνος & Κεβρηνεὺς, & apud Strabonem Κεβρηνοῖς, & Κεβρηνίους ex forma Κεβρηνὸς & Κεβρηνιεὺς. Quod plerumque solet accidere, eadem enim sunt gentilia.

29 Κεγ-

ΚΕΓΧΡΕΑΊ[29], πόλις Τρῳάδος, ἐν ᾗ A
διέτριψεν Ὅμηρος, μανθάνων τὰ κατὰ τοὺς Τρῶας. [30] Δευτέρα, πόλις καὶ ἐπίνειον Κορίνθου. [31] Τρίτη, Ἰταλίας. Τὸ ἐθνικὸν, Κεγχρεάτης. ὡς Κερσεάτης. [32] Λέγεται καὶ Κέγχρειος ὁ Ποσειδῶν, ἀπὸ τοῦ υἱοῦ ἥρωος Κεγχρείου. B

ΚΕΔΡΕΑΊ, πόλις Καρίας· Ἑκαταῖος Ἀσίᾳ. Τὸ ἐθνικὸν Κεδρεάτης, καὶ Κεδραῖος τρισυλλάβως, καὶ Κεδρεατικός.

ΚΕΔΡΩΣΣΟΙ[33], ἔθνος πλησίον τῆς ἐρυθρᾶς θαλάσσης. Τὸ ἐθνικὸν, Κεδρωσσεῖς. C

ΚΕΙΡΙΑΔΑ[34], δῆμος τῆς Ἱπποθοωντίδος φυλῆς. Ὁ δημότης Κειριάδης. Τὰ τοπικὰ, ἐκ Κειριαδῶν, εἰς Κειριαδῶν, ἐν Κειριαδῶν. D

ΚΕΚΡΟΠΙΑ[35], χώρα, καὶ Κεκροπὶς φυλὴ, ἀπὸ Κέκροπος. Λέγεται καὶ Κεκρόπιος, καὶ Κεκροπία, καὶ Κεκροπίτης, τὸ ἐθνικὸν, καὶ θηλυκὸν, Κεκροπίτις· καὶ τὸ ἐκ τόπου ἐπίρρημα, Κεκροπίαθεν. Ἔστι καὶ Κεκροπὶς E
χώρα Θρᾴκης. Ἔστι καὶ δῆμος Θεσσαλονίκης· οἱ δημόται, Κεκρόπιοι.

K E-

CENCHREÆ, urbs Troadis, in qua commoratus est Homerus, ut de rebus Trojanis certior fieret. Secunda, urbs & navale Corinthi. Tertia, Italiæ. Gentile, Cenchreates, ut Cerseates. Dicitur etiam Cenchrius Neptunus à filio herois Cenchrii.

CEDREÆ, urbs Cariæ, Hecatæus Asia. Gentile, Cedreates, & Cedræus trisyll. & Cedreaticus.

CEDROSSI, gens prope mare rubrum. Gentile, Cedrossei.

CERIADA, populus Hippothoontidis tribus. Popularis, Ceriades. Localia, ex Ceriadarum, ad Ceriadarum, in Ceriadarum.

CECROPIA, regio, & Cecropis, tribus, à Cecrope. Dicitur etiam Cecropius, & Cecropia, & Cecropites, gentile, fœmininum, Cecropitis, & adverbium ex loco, ex Cecropia. Est & Cecropis regio Thraciæ. Est & populus Thessalonicæ. Populares, Cecropii.

C E-

29 Κεγχρέαι, πόλις Τρῳάδος, &c.] Memorat Cenchreas, urbem Troadis παρουσίᾳ Homeri celebrem, ingenuè fateor, me nescire, unde hæc desumpserit noster autor. Nemo omnium novit hanc Troadis urbem, in qua commoratum fuisse inquit Homerum, ut de rebus Trojanis certior fieret.

30 Δευτέρα πόλις καὶ ἐπίνειον Κορίνθου.] Secundo loco numerat Cenchreas, urbem, & navale Corinthii: sitæ verò erant in via, quæ Tegeâ ducit Argos per montem Parthenium, & Creopolum, autore Strabone lib. 8. Εἰσὶ δὲ καὶ Ὑσιαὶ, τόπος γνώριμος τῆς Ἀργολικῆς· καὶ Κεγχρεαὶ, αἳ κεῖνται ἐπὶ τῇ ὁδῷ τῇ ἐκ Τεγέας εἰς Ἄργος, διὰ τοῦ Παρθενίου ὄρους, καὶ τοῦ Κρεοπώλου. Ὅμηρος δ' αὐτὰς οὐκ οἶδεν. i. e. *Sunt & Hysiæ, locus notus Argolicæ; & Cenchreæ; quæ sitæ sunt in via, quæ ducit Tegeâ Argos per montem Parthenium & Creopolum. Homerus eas non novit.* De quibus insignis est locus Plinii ex libro 4. c. 4. *Lecheæ hinc, Cenchreæ illinc, angustiarum termini, longo & ancipiti navium ambitu, quas magnitudo plaustris transvehi prohibet, quam ob causam perfodere navigabili alveo angustias tentavere, Demetrius rex, Dictator Cæsar, Domitius Nero, infausto, ut omnium patuit exitu, incepto, medio hoc intervallo, quòd* Isthmon *appellavimus, applicata colli habitatur colonia Corinthus, antea E*phyra *dicta, sexagenis ab utroque litore stadiis, è summa sua arce, quæ vocatur* Acrocorinthus, *in qua fons Pirene diversa duo maria prospectans.* De quibus videsis Pausaniæ Corinthiaca.

31 Τρίτη, Ἰταλίας.] Cenchreæ Italiæ adeò ignotæ & obscuræ sunt, ut ne lucerna quidem Antisthenis videri, nec à Tiphye detegi possint.

32 Λέγεται καὶ Κέγχρειος ὁ Ποσειδῶν.] Cenchrius iste Neptunus colebatur Cenchreis Corinthi, autore Pausania Corinthiacis: Κορινθίοις δὲ τοῖς ἐπινείοις τὰ ὀνόματα Λέχης καὶ Κεγχρίας ἔδοσαν, Ποσειδῶνος εἶναι καὶ Πειρήνης τῆς Ἀχελώου λεγόμενοι· πεποίηται δὲ ἐν Ἠοίαις μεγάλαις Οἰβάλου θυγατέρα εἶναι καὶ Πειρήνην. Ἔστι δὲ ἐν Λεχαίῳ μὲν Ποσειδῶνος ἱερὸν καὶ ἄγαλμα χαλκοῦν· τὴν δὲ ἐς Κεγχρείας ἰόντων ἐξ Ἰσθμοῦ, ναὸς Ἀρτέμιδος καὶ ξόανον ἀρχαῖον. Ἐν δὲ Κεγχρείαις Ἀφροδίτης τέ ἐστι ναὸς καὶ ἄγαλμα λίθου. Μετὰ δὲ ἐπὶ τῷ ῥεύματι τῷ διὰ τῆς θαλάσσης, Ποσειδῶνος χαλκοῦν. i. e. *Corinthiorum verò navalibus Leches & Cenchrias nomina dederunt, qui Neptunii esse filii ex Pirene Acheloi filia dicuntur; in Eœis verò magnis fictum est Oebali filiam esse Pirenen. Est in Lechæo quidem Neptuni templum & simulachrum æneum; in via, quæ ex Isthmo Cenchreas ducit, est Dianæ templum & signum vetus ligneum. In ipsis verò Cenchreis Veneris est delubrum & marmoreum signum, post ipsum ad maris fluxum est Neptuni quoque signum æneum.*

33 Κέδρωσσοι, ἔθνος πλησίον τῆς ἐρυθρᾶς θαλάσσης.] Cedrossi, gens prope mare rubrum, cujus nulla apud alios fit mentio, nisi fortè sint iidem populi, quos noster in Γεδρωσίᾳ vocat *Gedrosios*. Nec interest, quod hos in India locet; namque India apud veteres non longe distabat à mari rubro.

34 Κειριάδα, δῆμος τῆς Ἱπποθοωντίδος φυλῆς.] Ceriada, populus Hippothoontidis tribus memoratur Harpocrationi, Hesychio, Meursio, apud quos num. plur. legitur Κειριάδαι, ex quibus corrigendus est autor noster, sed de hoc populo nihil notabile narratur.

35 Κεκροπία, χώρα, &c.] Cecropia, regio, & Cecropis tribus à Cecrope nomen habere dicuntur; quorum verò fuerint, divinandum nobis relinquit autor noster, sed nullo Oedipo nec ullo Tiphye opus est, præsertim illis, qui in literatura Græcorum non sunt hospites. Cecrops enim fuit rex Atheniensium, qui regioni, Atheniensibus & tribui nomen dedit: Apollodorus lib. 3. ubi de Cecrope: Καὶ τὴν γῆν, πρότερον λεγομένην Ἀκτὴν, ἀφ' ἑαυτοῦ Κεκροπίαν ὠνόμασε i. e. *Et regionem, prius dictam Acten, à seipso Cecropiam nominavit.* Oppidum quoque vocasse *Cecropiam*, quæ erat arx Athenis prodidit Plin. lib. 7. c. 56. *Oppidum Cecrops à se appellavit Cecropiam, quæ nunc est arx Athenis.* Herodotus lib. 8. c. 44. Ἀθηναῖοι δὲ ἐπὶ μὲν Πελασγῶν ἐχόντων τὴν νῦν Ἑλλάδα καλεομένην, ἔσαν Πελασγοὶ, ὀνομαζόμενοι Κραναοί· ἐπὶ δὲ Κέκροπος βασιλέος ἐπεκλήθησαν Κεκροπίδαι· ἐκδεξαμένου δὲ Ἐρεχθέος τὴν ἀρχὴν, Ἀθηναῖοι μετωνομάσθησαν. i. e. *Athenienses autem sub Pelasgis, eam quæ nunc* Græcia *nuncupatur tenentibus, erant Pelasgi, nominati* Cranai: *sub rege verò Cecrope cognominati sunt* Cecropidæ; *Erechtheo verò adepto imperium, mutato nomine appellati* Athenienses *sunt.* A poeta etiam nullius artis experte Æneid. lib. 6. v. 20. *Cecropidæ* vocantur:

——— *Tum pendere pœnas*
——— *Cecropidæ jussi.*

Ex quatuor verò tribubus Atheniensium, prima vocata fuit *Cecropis*, ut apparet ex Jul. Pollucis lib. 8. c. 9. sectione 31. Καὶ αἱ φυλαὶ, τέως μὲν ἐπὶ Κέκροπος, ἦσαν τέσσαρες, Κεκροπὶς, Αὐτόχθων, Ἀκταία, Παραλία, ἐπὶ δὲ Κραναοῦ μετωνομάσθησαν, Κραναΐς, Ἀτθὶς, Μεσόγαια, Διακρίς· ἐπὶ δὲ Ἐριχθονίου, Διὰς, Ἀθηναῒς, Ποσειδωνιὰς, Ἡφαιστιάς. Ἀπὸ δὲ τοῦ

Ἴωνος

A

ΚΕΚΡΥΦΑΛΕΙΑ[36], ἄκρα τις, περὶ ἣν ἐνίκησαν Αἰγινῆται Ἀθηναίους. Τινὲς δὲ νῆσον αὐτὴν φασὶ Πελοποννήσου. Τὸ ἐθνικὸν, Κεκρυφαλεύς.

CECRYPHALEA, promontorium quoddam circa quod Æginetæ Athenienses vicere. Aliqui insulam eandem Peloponnesi dicunt. Gentile, Cecryphaleus.

ΚΕΛΑΔΩΝΗ, πόλις Λοκρίδος, ὡς Διονύσιος Γιγαντιάδος πρώτῳ. Τὸ ἐθνικὸν, Κελαδωναῖος.

B

CELADONE, urbs Locridis, ut Dionysius Gigantiadis primo. Gentile, Celadonæus.

ΚΕΛΑΙΘΟΙ, ἔθνος Θεσπρωτικὸν, παραπεχὲς τῇ Θετταλίᾳ· Ῥιανὸς δ΄. Λέγονται καὶ Κελεθεῖς.

CELETHI, gens Thesprotica finitima Thessaliæ, Rhianus quarto. Dicuntur etiam Celethei.

ΚΕΛΑΙΘΡΑ, πόλις Βοιωτίας, Ἄρνης πλησίον, ἀπὸ Κελαίθρου.

C

CELÆTHRA, urbs Bœotiæ juxta Arnen, à Celæthro.

Λείπει τὰ λοιπὰ τοῦ κε, καὶ τὰ κη, κι, κλ, κν, καὶ τὰ πρῶτα τοῦ κο.

Deficiunt reliqua τοῦ ce, *&* ce, ci, cl, cn, *& prima* τοῦ co *incipientium.*

D

ΚΟΡΑΚΟΣ πέτρα[37], τόπος ἐν Ἰθάκῃ· Ὅμηρος.[38] Ὁ τούτων οἰκῶν, Κορακοπετραῖος.

CORACOS petra, hoc est, *corvi petra*, locus in Ithaca, Homerus. Qui hanc incolit, Coracopetræus.

ΚΟΡΑΚΟΝΗΣΟΣ. Ἀλέξανδρος τρίτῳ Λιβυκῶν. Τὸ ἐθνικὸν, Κορακονησίτης.

E

CORACONESUS, Alex. Libycor. lib. 3. Gentile, Coraconesites.

ΚΟΡΑΞ[39], ὄρος μεταξὺ Καλλιπόλεως καὶ Ναυπάκτου· Πολύβιος εἰκοστῷ. Τὸ ἐθνικὸν Κοράκιος, ὡς Ἄτραξ Ἀτράκιος.

CORAX, mons inter Callipolim, & Naupactum, Polyb. 20. Gentile, Coracius, ut Atrax, Atracius.

ΚΟΡΑΞΟΙ[40], ἔθνος Κόλχων, πλησίον Κώ-

CORAXI, gens Colchorum, prope Colos.

Ἴωνος παίδων * ἐπὶ Ἐριχθόνεώς τε * καὶ Λέοντος, Ὁπλῖται, Αἰγικόρεις * Κάδεις. Ἐπὶ δὲ Ἀλκμαίωνος, δέκα ἐγένοντο ἐκ πολλῶν ὀνομάτων, &c. i.e. *Et tribus quidem, usque ad Cecropem, quatuor fuere, Cecropis, Autochthon, Actæa, Paralia, sub Crango autem adnominatæ sunt, Cranaïs, Atthis, Mesogæa, Diacris; sub Erichthonio verò, Dias, Athenais, Posidonias, id est Neptunia, Hephæstias, id est Vulcania; à filiis autem Ionis * sub Erichthoneo * & Leonte, Oplitæ, Ægicoreis, * Cadeis. Sub Alcmæone verò decem factæ sunt & multis nominibus, &c.* Illa Pollucis quæ cum asterisco sunt notata corriges ex Herodoto. Sic enim ille de eisdem tribubus loquitur lib. 5. c. 66. Οὗτοι οἱ ἄνδρες ἐστασίασαν περὶ δυνάμιος· ἑσσούμενος δὲ ὁ Κλεισθένης τὸν δῆμον προσεταιρίζεται· μετὰ δὲ, τετραφύλους ἐόντας Ἀθηναίους, δεκαφύλους ἐποίησε, τῶν Ἴωνος παίδων Γελέοντος καὶ Αἰγικόρεος καὶ Ἀργάδεω καὶ Ὅπλητος, ἀπαλλάξας τὰς ἐπωνυμίας, &c. i.e. *Hi viri de potentatu per-factiones-contendebant; cum autem vinceretur Clisthenes, populum associat: postea verò, cum Athenienses in quatuor essent divisi tribus, in decem eos divisit, cognominibus Ionis filiorum, Geleontis & Ægicoris & Argadei & Hopletis in alia commutatis, &c.* Integra Pollucis verba attulimus in Βερενικίδαι nota 87. ubi egimus de Atheniensium tribubus, & earum nominibus.

36 Κεκρυφάλεια, ἄκρα τις, περὶ ἣν, &c.] Cecryphalia, promontorium quoddam circa quod Æginetæ vicerunt Athenienses, quod ex Thucydide videtur desumpsisse, sed oscitanter admodum. Contrarium enim narrat Thucydides lib. 1. Καὶ ὕστερον Ἀθηναῖοι ἐναυμάχησαν ἐπὶ Κεκρυφαλείᾳ Πελοποννησίων ναυσὶ, καὶ ἐνίκων Ἀθηναῖοι, πολέμου δὲ καταστάντος πρὸς Αἰγινήτας Ἀθηναίοις, μετὰ ταῦτα ναυμαχία γίγνεται ἐπ' Αἰγίνῃ μεγάλη Ἀθηναίων, καὶ Αἰγινητῶν, καὶ οἱ ξύμμαχοι ἑκατέροις παρῆσαν, καὶ ἐνίκων Ἀθηναῖοι. id est, *Posteaque Athenienses navali pugna ad Cecryphaliam cum Peloponnesiorum classe conflixerunt, & Athenienses vicerunt, post hæc autem bello adversus Æginetas moto prælium navale magnum ad Æginam fit inter Æginetas & Athenienses, & socii utrisque adfuere, & Athenienses,* Æginetas *vicerunt.* Ex quibus patet Athenienses vicisse Peloponnesios ad Cecryphaliam, & Æginetas ad Æginam, ubi Thucydidis Scholiasta inquit, *Cecryphaliam esse insulam ad occidentales partes Peloponnesi.*

37 Κόρακος πέτρα, τόπος ἐν Ἰθάκῃ.] *Coracos petra*, i.e. *Corvi petra* celebratur ex Homero. Erat verò locus in Ithaca insula prope fontem Arethusam, ut apparet ex Homeri Il. 13. v. 408. quem noster affert in Ἀρέθουσα.

38 Ὁ τούτων οἰκῶν, Κορακοπετραῖος.] Coracos petræ loci habitator, dicitur autori nostro Κορακοπετραῖος, Eustathio ad Homericum versum nota proximè præcedenti citatum Κορακοπετρίτης, ubi Coracis & Arethusæ fabulam refert. Inter hanc & præcedentem dictionem plurima deficiunt, ut indicat epigraphe illa, ac cum incidissem in Car. Stephani Dictionarium à doctissimo viro Nicolao Lloydio nuper auctum, ubi in *Argynnis* inquit, Parrhasium nostri Stephani integro codice usum esse. Convenit enim inter eruditos hunc, quem habemus non esse, nisi epitomen quandam: eum per literas super his consului, qui mihi rescripsit, se id hausisse ex Joan. Passeratii prælectionibus solemnibus in Propertii lib. II. Eleg. VI. penes quem fides esto, de qua dubitabat ille, ut in nostra ad lectorem admonitione diximus.

39 Κόραξ, ὄρος μεταξὺ Καλλιπόλεως καὶ Ναυπάκτου.] Corax, mons inter Callipolin & Naupactum, Achaiæ scilicet, qui vulgo Italis *Lepantho* dicitur, memoratur Ptolemæo lib. 3. c. 15. Straboni lib. 10. qui eum in Ætolia locat, de quo sic loquitur Livius libr. 36. cap. 30. *Ut ad Coracem est ventum, (mons est altissimus inter Callipolin & Naupactum) ibi & jumenta multa ex agmine præcipitata cum ipsis oneribus sunt, & homines vexati, & facile apparebat, quam cùm inerti hoste res esset, qui tam impeditum saltum nullo præsidio, ut clauderet transitum, insedisset.*

40 Κόραξοι, ἔθνος Κόλχων, πλησίον Κώλων.] Coraxi, gens Colchorum, prope Colos. Coli verò fuit gens prope Caucasum montem, ut inquit noster in Κῶλοι, Coraspbi, sed perperam, ut puto, dicuntur Ptolemæo lib. 6. c. 14. Strabo lib. 1. celebrat Coraxos Hispaniæ populos, quorum lana erat optima. Nunc temporis Hispania lanæ copia & præstantia præstat omnibus totius orbis terrarum regionibus sine controversia.

41 Κο-

κώλων· Ἑκαταῖος Ἀσίᾳ. Κοραξικὸν τεῖχος, A καὶ Κοραξικὴ χώρα.

ΚΟΡΔΥΛΟΣ, πόλις Παμφυλίας· Ἑκαταῖος Ἀσίᾳ. Τὸ ἐθνικὸν, Κορδύλιος.

ΚΟΡΙΣΣΟΣ[41], πόλις τῆς Ἐφεσίας, διὰ τὸ τὴν Λητὼ τεκοῦσαν, καὶ τὴν Ἄρτεμιν κο- B μίζουσαν γενομένην κατὰ τὸν τόπον, οὗ νῦν βωμὸς αὐτῆς. Τῆς δὲ πυθομένης, τίνος ἐστὶν ὁ τόπος, Κορισσοὺς εἰπεῖν. Τὸ ἐθνικὸν, Κορισσίτης. [42] Καὶ ἴσως ἀπὸ τοῦ Κόρισσις λέγεται καὶ Κορισσεύς. [43] Καὶ Κορισσία πολίχνιον τῆς Κέω, καὶ C ἐπίνειον.

ΚΟΡΙΝΘΟΣ[44], πόλις ἔσω τοῦ ἰσθμοῦ τῶν Πελοποννήσων· Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ. Ἡ αὐτὴ ἐκαλεῖτο Ἐφύρα, ἀπὸ Ἐφύρου τοῦ Μύρμηκος, τῆς Ἐπιμηθέως γυναικός. Ἐκαλεῖτο δὲ D Ἀκροκόρινθος Ἐπωπὴ, διὰ τὸ Σίσυφον ἐντεῦθεν ἐπιδεῖν τὴν τῆς Αἰγίνης ὑπὸ Διὸς ἁρπαγήν. Εἶτα Ἡλιούπολις, διὰ τὸ ξηρὰν εἶναι· εἶτα Πάγος, εἶτα Ἐφύρα. Οἱ πολῖται, Κο- E ρίνθιοι· καὶ θηλυκῶς, Κορινθιάς. Καὶ σύνθετον, Κορινθιουργὸς, ὡς Ἀττικουργός· Ἀπολ-

A Colos. Hecatæus Asia. Coraxicus murus, & Coraxica regio.

CORDYLUS, urbs Pamphyliæ. Hecatæus Asia. Gentile, Cordylius.

CORISSUS, urbs Ephesiæ, sic B dicta, quod Latona pariens, & Dianam ferens natam juxta locum, ubi nunc ara est ipsius, ac interrogans, cujus est locus? *Corissus* dixere. Gentile, Corissites, & fortasse à Corisis dicitur etiam Corisseus, & Corissia oppidulum Ceæ insulæ, & navale.

CORINTHUS, urbs intra Isthmum Peloponnesi, Hecatæus Europa. Eadem vocabatur *Ephyra*, ab Ephyro filio Myrmecis, D uxoris Epimethei. Vocabatur verò Acrocorinthus, *Epope*, quod illinc Sisyphus ab Jove raptam Æginen viderit, deinde, *Heliopolis*, quod arida esset, postea *Pagos*, postea *Ephy-* E *ra*. Cives, Corinthii, fœmineum, Corinthias, & compositum Κορινθιουργὸς, hoc est, *Corinthius operator*, ut Atticus operator, Apollo-

41 Κορισσὸς, πόλις τῆς Ἐφεσίας.] Corissus, urbs Ephesiæ regionis, qui ab Herodoto lib. 5. c. 100. dicitur Κόρησος cum accentu in antepenultima, per η & per simplex s. Ἀπικόμενοι δὲ τῷ στόλῳ τούτῳ Ἴωνες ἐς Ἔφεσον, πλοῖα μὲν κατέλιπον ἐν Κορήσῳ τῆς Ἐφεσίης. i.e. *Iones verò hac classe pervenientes Ephesum, naves quidem reliquerunt apud Coresum Ephesiæ.* Eodem modo appellatur à Pausania lib. 5. Ὡς οἱ τῆς Ἐφεσίων πόλεως ἔχοντες τὸ ὀνομαζόμενον Κόρησον. i.e. *Ut ii, qui Ephesiorum urbis habitant nomine Coresum.* Inter hanc urbem & præcedentem juxta literarum ordinem multa quoque videntur deficere.

42 Καὶ ἴσως ἀπὸ τοῦ Κόρισσις λέγεται καὶ Κορισσεύς.] In Aldina editione legitur ἀπὸ τοῦ Κορισσός.

43 Καὶ Κορισσία, πολίχνιον τῆς Κέω, καὶ ἐπίνειον.] Corissia, oppidulum in Cea insula, & navale. Memoratur Straboni lib. 10. cujus verba attulimus in Ἴουλις, in quam inquit Corissiam translatam fuisse; ejus quoque meminit Scylax in Νῆσοι Κυκλάδες, cui Κορησία dicitur, aliis *Corissus*, aliis *Coressus*, Κέως verò insula Latinis dicitur *Cea*, Plin. lib. 4. c. 12. *Deinde Ceos, quam nostri quidam dixere Ceam.* Alii legunt *Ciam*, priorem lectionem confirmat Ovid. in Epist. Acontii ad Cydippen:

Insula Corisiis quondam celeberrima Nymphis
Cingitur Ægæo nomine Cæa *mari.*

Cæa verò vel Cea eadem est insula, quæ *Tetrapolis* prius dicebatur quod quatuor haberet insulas, postea *Dipolis* dicta fuit, quod ex illis quatuor factæ sint duæ, ut testatur Strabo libro citato.

44 Κόρινθος, πόλις ἔσω τοῦ ἰσθμοῦ τῶν Πελοποννήσων.] Bene nobiscum actum est, jam quando sine periculo virtute duce, comite fortuna Corinthum ingressi sumus, quò juxta adagionem non dabatur omnibus adire, sed illas Virgilii illusas auro vestes, Ephyreaque æra, & illas celeberrimas Veneris ἑταίρας, seu ἱεροδούλους, quæ in illius opulentissimo templo amorum Deæ ministrabant & merebant, ut refert Strabo lib. 8. illic non vidimus. Omnia enim tempus edax consumpsit. Erat Corinthus, quam disertissimus Romuli nepotum pro Lege Manilia *lumen totius Græciæ* vocat, urbs Achaiæ, seu Peloponnesi. Peloponnesus enim in Achaia comprehendebatur, sita in Isthmo ab ea nomen adepto. *Isthmos* vocant Græci quascunque terræ angustias, per quas è peninsula ad continentem itur, sed κατ᾽ ἐξοχὴν de Corinthiaco seu Peloponnesiaco dicebatur, in quo ludi Neptuno celebrabantur. Erat verò urbs duobus inclyta portubus, quorum alter dicebatur *Lecheæ*, alter *Cenchreæ*, illo ad Europæas, hoc ad Asiaticas negociationes utebantur, alter Ionio, alter Ægæo mari imminebat, quare Latinis *bimaris* dicebatur, Græcis ἀμφιθαλάσσιος, Horatius Carm. lib. 1. Od. 7.

Laudabunt alii claram Rhodum, aut Mitylenen
Aut Ephesum, bimarisque Corinthi
Mœnia.

Ovidius Fast. lib. 4.

Adriacumque patens late, bimaremque Corinthum.

Ejus arx dicebatur *Acrocorinthus*. Erat autem mons mœnibus ita circundatus, ut arcis usum præberet, autore Strabone libro citato, ubi erat Pirene fons Musis sacer, olim vocata fuit *Ephyra*, *Pagos*, *Heliopolis*, quod Soli esset sacra. De ejus conditore non convenit inter autores, etsi Plutarchus in libro de malignitate Herodoti eam vocat *Glauci urbem*, ac si à Glauco fuerit condita, cujus fit mentio apud Stephanum in Ἐφύρα. Antiquissimam fuisse ne dubita, quandoquidem memoratur à poëtarum parente Il. 2. v. 570. Ei suos debet natales Periander unus ex septem Græciæ sapientibus. Diogenes etiam celeberrimus ille philosophus præsentia & obitu suo eam nobilitavit, utrumque refert Diogenes Laërtius in eorum vita. Romani ejus potentiam veriti solo æquarunt, ut & Carthaginem eadem de causa, illam duce L. Mummio, hanc Scipione, & vix ullum utriusque urbis relictum est vestigium. Utramque postea Jul. Cæsar instauravit, de qua operæ pretium est audire Florum lib. 2. c. 15. *Tandem ab incolis deserta civitas, direpta primum, deinde tuba præcinente deleta est, quid signorum? quid vestium? quodve tabularum raptum, incensum; atque projectum est? quantas opes & abstulerit, & cremaverit. Hinc scias, quod quidquid Corinthii æris toto orbe laudatur, incendio superfuisse comperimus. Nam & æris notam præciosiorem ipsa opulentissimæ urbis fecit injuria, quia incendio perustis plurimis statuis, atque simulachris, æris, auri, argentique venæ in commune fluxerunt.* Æs Corinthiacum jam ante in summo pretio fuisse constat. Nec est verosimile, quod de metallis refert Florus. Virtus enim illa qua æs Corinthiacum commendabatur, sine dubio procedebat ex quadam occulta vi aquæ fontis Pirenes, ut tradit Nicolaus Leonicus de varia historia lib. 1. c. 58. Si plura de hac urbe scire desideras, præter autores citatos vide Constantinum Porphyrogenetam de Them. lib. 2. Them. 6. Thucydidem lib. 1. Pausaniam in Corinthiacis, & alios.

45 Κό-

Ἀπολλώνιος ὁ Ῥόδιος Κανώπῳ δευτέρῳ, Κο- A
ρινθιουργοῦς ἐστι κιόνων σχῆμα. Καὶ Κορινθιακὸς κόλπος, τὸ κτητικόν. Καὶ κορινθιάζομαι, τὸ ἑταιρεῖν, ἀπὸ τῶν ἐν Κορίνθῳ ἑταίρων, ἢ τὸ μαστροπεύειν· Ἀριστοφάνης ἐν Κωκάλῳ.

ΚΟΡΙΛΛΑ[45], πόλις Λατίνων· Διο- B
νύσιος τετάρτῳ Ῥωμαϊκῆς ἀρχαιολογίας. Τὸ ἐθνικὸν, Κοριλλανοί.

ΚΟΡΙΟΛΛΑ[46], πόλις τῆς Ἰταλίας· [47] Διονύσιος καὶ τῆς ἐπιτομῆς. Τὸ ἐθνικὸν, Κοριολλανὸς, κατὰ πρόσθεσιν τοῦ ν, ὡς Μύρ- C
λεα Μυρλεανὸς, καθ' ὕφεσιν τοῦ ι.

ΚΟΡΙΟΝ, τόπος ἐν Κρήτῃ, ἀπὸ κόρης τινός. Ὁ πολίτης, Κορήσιος· καὶ λίμνη Κορησία· καὶ Ἀθηνᾶς ἱερὸν Κορησίας· ταῦτα δὲ ἀπὸ τοῦ κόρη γέγονεν. Ἀπὸ δὲ τοῦ Κόριον, τὸ D
ἀνάλογον Κοριεύς.

ΚΟΡΚΥΡΙΣ, πόλις Αἰγύπτου, ὡς Ἄλμυρις, Ἄργυρις. Ἡ δὲ Ψένυρις Αἰγυπτία κώμη, βαρύνεται. Ὁ πολίτης, Κορκυρίτης.

ΚΟΡΝΙΚΛΟΣ[48], πόλις Λατίνων· E
Διονύσιος τρίτῳ Ῥωμαϊκῆς ἀρχαιολογίας. Τὸ ἐθνικὸν, Κορνικλανός.

ΚΟΡΙΚΟΝΔΑΜΗ[49], πλησίον Σινώπης· Ἀρτεμίδωρος ἑνδεκάτῳ γεωγραφουμένων. Τὸ ἐθνικὸν, Κορικονδαμίτης· [50] καὶ λίμνη F
Κορικονδαμίτις.

ΚΟ-

pollonius Rhodius Canopo secundo inquit, *Corinthiurgeus est columnarum figura quadam.* Et Corinthiacus sinus, possessiv. & verbum κορινθιάζομαι, hoc est, *scortor*, ab scortis Corinthi; vel *prostituo*, Aristophanes in Cocalo.

CORILLA, urbs Latinorum, Dionysius lib. 4. Romanæ antiquitatis. Gentile, Corillani.

CORIOLLA, urbs Italiæ, Dionysius. Gentile, Coriollanus, addito *nus*, ut Myrlea, Myrleanus, adempto *i*.

CORIUM, locus in Creta, ἀπὸ κόρης τινὸς, i. e. *à puella quadam.* Civis, Coresius, & palus Coresia, & Minervæ Coresiæ templum, quæ omnia ἀπὸ τοῦ κόρη, i. e. *puella* seu *virgo*, facta sunt. Ab Corium verò, analogum Corieus.

CORCYRIS, urbs Ægypti, ut Almyris, Argyris. Psenyris verò Ægyptius vicus, accentu gravi notatur. Civis, Corcyrites.

CORNICLUS, urbs Latinorum. Dionysius lib. 3. Romanæ Antiquitatis. Gentile, Corniclanus.

KORICONDAME, prope Sinopen, Artemidorus lib. 11. Geograph. Gentile, Coricondamites, & palus Coricondamitis.

CO-

45 Κόριλλα, πόλις Λατίνων.] Corilla, urbs Latinorum ex Dionysio Rom. Hist. lib. 4. apud quem Κορίλλη legitur. Viderint doctiores, fueritne eadem quæ in sequenti dictione dicitur *Coriolla*. Illa enim præter literarum ordinem occupat locum.

46 Κοριόλλα, πόλις τῆς Ἰταλίας.] Coriolla, urbs Italiæ ex Dionysio celebratur, qui eam memorat Rom. antiquit. lib. 6. Τῇ δὲ κατόπιν ἡμέρᾳ τὴν δύναμιν ἀναλαβὼν προῆγεν ἐπὶ Κοριόλλαν πόλιν ἐπιφανῆ σφόδρα, καὶ ὥσπερ ἂν μητρόπολιν τῶν Οὐόλσκων. i. e. *Sequenti die cum copiis Coriollam petit, urbem valde insignem, & quasi metropolin Volscorum.* Latini plurali numero *Coriolos* vocant, oppidanos *Coriolanos*, unde Marco *Coriolano* nomen, quos Plinius lib. 3. c. 5. inter LIII. populos, qui ex antiquo Latio sine vestigiis interierunt, numerat.

47 Διονύσιος καὶ τῆς ἐπιτομῆς.] Hæc verba mutila, sic concipienda esse existimo Διονύσιος ἕκτῳ Ῥωμαϊκῆς ἀρχαιολογίας, καὶ τῇ ἐπιτομῇ. i. e. *Dionysius lib. 6. Rom. antiquitatis & in epitome.* Hujus enim urbis meminit Dionysius libro sexto, cujus verba nota præcedenti attulimus, & idem scripsit librorum suorum epitomen, autore Photio. Quod verò ad *jota* ademptum attinet, id ait, quia Μύρλεια plerumque dicitur, sed aliquammulta gentilium *jota* primitivi abjiciunt, ut in Κορώνεια nota 77. annotavimus.

48 Κόρνικλος, πόλις Λατίνων.] Corniclus, urbs Latinorum ex Dionys. Rom. antiquit. lib, 3. celebratur, quæ Latinis dicitur *Corniculus*. Græci enim nomina Latina in *ulus*, adempto priore *u*, & ultimo in *os* verso proferunt, ut Κόρνικλος, Λέντλος, Τυσκλανὸς, *Corniculus*, *Lentulus*, *Tusculanus*, & alia hujusmodi, tamen Dionysius libro citato, more Latino *Cornicolon* vocat: Μετὰ δὲ τὴν Κολατίας παράδοσιν ἐπὶ τὸ καλούμενον Κορνίκολον ὁ βασιλεὺς Ταρκύνιος ἐστράτευσεν, ἦν δὲ κἀκείνη τοῦ Λατίνων ἔθνους πόλις. i. e. *Post Collatiæ deditionem adversus Cornicolon exercitum-duxit rex Tarquinius, erat verò & illa Latinorum gentis urbs.* Memoratur etiam Livio lib. 1. c. 38. & c. 39. ubi tradit Tarquinium eam cepisse, ac inde Servii Tullii matrem gravidam, viro occiso, captivam abduxisse, quæ ob nobilitatem servitio prohibita puerum in Tarquinii domo peperit, cui Tarquinius postea filiam suam despondit, ac hinc factum, ut serva natus crederetur. Plin. lib. 3. c. 5. eam numerat inter LIII. populos, qui ex antiquo Latio interiere sine vestigiis.

49 Κορικονδάμη, πλησίον Σινώπης.] Coricondame, prope Sinopen. Literarum ordo exigit, ut Corocondame scribatur. Quinam locus fuerit, omisit dicere, Strabo nos docet fuisse pagum quendam, ubi desinebat *Bosporus Cimmericus*: sic angustiæ Mæotidis paludis appellabantur. Illius ex lib. 11. sunt verba: Πλησίον δὲ κώμη Πατραεὺς, ἀφ' ἧς ἐπὶ κώμην Κοροκονδάμην ἑκατὸν τριάκοντα· αὕτη δ' ἐστὶ τοῦ Κιμμερικοῦ καλουμένου Βοσπόρου πέρας· καλεῖται δὲ οὕτως ὁ στενωπὸς, ἐπὶ τοῦ στόματος τῆς Μαιώτιδος, ἀπὸ τῶν κατὰ τὸ Ἀχίλλειον, καὶ τὸ Μυρμήκιον στενῶν διατείνων μέχρι πρὸς τὴν Κοροκονδάμην, καὶ τὸ ἀντικείμενον αὐτῇ κώμιον τῆς Παντικαπαίων γῆς ὄνομα Ἄκρα, ἑβδομήκοντα σταδίων διειργόμενον πορθμῷ. i. e. *Prope pagus est Patraëus: à quo ad pagum Corocondamen* CXXX. *Ipse est finis* Bospori Cimmerici. *Sic verò vocatur angustia in ostio Mæotidis, ab eis quæ juxta Achilleum & Myrmecium sunt, pertingens usque ad Corocondamen, & huic oppositum parvum-vicum Panticapæorum terræ, qui* Acra *dicitur, freto stadiorum* LXX *interceptum.*

50 Καὶ λίμνη Κορικονδαμίτις.] Quemadmodum pro Κορικονδάμη legendum est Κοροκονδάμη, quod ordo literarum exigebat, & ex Strabonis loco nota præcedenti citato, confirmavimus. Sic pro Κορικονδαμίτις, legendum ex eodem Strabone Κοροκονδαμῖτις. Fuit verò Corocondametis palus magna supra pagum illum Corocondamen memoratum, à quo nomen accepit; Strabo lib. 11. Ὑπέρκειται δὲ τῆς Κοροκονδάμης εὐμεγέθης λίμνη, ἣν καλοῦσιν ἀπ' αὐτῆς Κοροκονδαμῖτιν· ἐμβάλλει δ' εἰς τὴν θάλατταν ἀπὸ δέκα σταδίων τῆς κώμης· ἐκδίδωσι δ' εἰς τὴν λίμνην ἀποῤῥώξ τις τοῦ Ἀντικείτου ποταμοῦ, καὶ ποιεῖ νῆσόν τινα περίκλυστον ταύτῃ τε λίμνῃ, καὶ τῇ Μαιώτιδι καὶ τῷ ποταμῷ. i. e. *Supra Corocondamen palus est bene-magna quam vocant ab ipso pago* Corocondametin; *immergitur mari decem stadiis à pago; influit verò in paludem divertigium quoddam Anticitæ fluvii, insulamque efficit quamdam clausam & hac palude, & Mæotide, & fluvio.*

51 Κο-

ΚΟΡΟΜΑ´ΝΗ [51], πόλις πρὸς τὸν Περσικὸν A κόλπον· [52] Μαρκιανὸς ἐν περίπλῳ αὐτῆς. Τὸ ἐθνικὸν, Κοροκομανιὸς, διὰ τὸν τύπον τῶν Περσῶν. Παραιτακηνοὶ γὰρ, τῆς Παραιτάκης.

ΚΟΡΟ´ΠΗ [53], πόλις Θεσσαλίας. Ὁ πολίτης, Κοροπαῖος. Νίκανδρος ἐν Θηριακοῖς· B

— ἧ ἐν Ἀπόλλων ——

Μαντείας Κοροπαῖος ἐθήκατο, καὶ Θέμιν ἀνδρῶν.

Οἱ δὲ ὑπομνηματίσαντες αὐτὸν, Θέων καὶ Πλούταρχος, καὶ Δημήτριος ὁ Φαληρεὺς, C [54] φασι, Νίκανδρος Ὀροπαῖος, καὶ Ὀροπαῖος Ἀπόλλων. [55] Ἀγνοεῖ δὲ τὸ Ἀμφιαράου. * Ἱερὸν Ἀπόλλωνός ἐστι. [56] Λέγεται δὲ κατ' ἔλλειψιν τοῦ ι, Κοροπαῖος, Κορόπη. Κορόπη δὲ Θεσσαλίας πόλις. Βέλτιον δὲ ὑπονοεῖν ὅτι ἡμάρτηται, D [57] καὶ γράφεται Ὀροπαῖος. Ὀρόπη γὰρ πόλις Εὐβοίας, ὅπου Ἀπόλλωνος διασημότατον ἱερόν.

ΚΟ´ΡΟΝΤΑ [58], πόλις Ἀκαρνανίας· Θουκυδίδης δευτέρᾳ. [59] Τὸ ἐθνικὸν Κορυκεὺς, ὡς Σαμόσατα Σαμοσατεύς. E

ΚΟΡΟΥΙΩ´Ν [60], πόλις Αἰκανῶν ἐν Ἰταλίᾳ· Διονύσιος Ῥωμαϊκῆς ἀρχαιολογίας. Τὸ ἐθνικὸν Κορουϊώνιος, ὡς Ἀντρώνιος.

ΚΟΛ-

COROMANE, urbs ad sinum Persicum, Marcianus in ejus periplo. Gentile, Corocomanius, propter Persarum formam. Parætaceni enim à Parætace dicitur.

COROPE, urbs Thessaliæ. Civis, Coropæus, Nicander in Theriacis:

—— *In qua Apollo* ——

Divinationes Coropæus posuit, & Themin virorum.

Qui verò eum commentati sunt, Theo, & Plutarchus, & Demetrius Phalereus, dicunt, Nicander Oropæus, & Oropæus Apollo. Ignorat verò, quod Amphiaraï, templum Apollinis est. Dicitur verò per defectum τοῦ *i*. Coropæus, Corope. Corope verò Thessaliæ urbs est. Melius verò est suspicari, quod error est, & scribitur Oropæus. Orope enim urbs Eubœæ est, ubi Apollinis celeberrimum templum.

CORONTA, urbs Acarnaniæ, Thucyd. lib. 2. Gentile, Coryceus, ut Samosata, Samosateus.

CORUION, Æquanorum urbs in Italia. Dionys. Romanæ antiquitatis. Gentile, Coruïonius, ut Antronius.

COL-

51 Κορομάνη, πόλις πρὸς τὸν Περσικὸν κόλπον.] Coromane, urbs ad Persicum sinum, quæ Ptolemæo lib. 6. c. 6. dicitur *Coromanis*.

52 Μαρκιανὸς ἐν περίπλῳ αὐτῆς. Τὸ ἐθνικὸν Κοροκομάνιος.] In periplo Persidis Marciani nulla fit mentio urbis Coromanes, nec etiam gentile Κοροκομανιὸς memoratur, pro quo leges Κορομανηνὸς, quod confirmatur exemplo sequenti Παραιτακηνοί.

53 Κορόπη, πόλις Θεσσαλίας.] Corope, urbs Thessaliæ celebratur ex Theriacis Nicandri, cujus affert versiculum, qui apud eum invenitur v. 614. hoc modo:

——— ἧ ἐν Ἀπόλλων

Μαντοσύνας Κορυπαῖος ἐθήκατο καὶ θέμιν ἀνδρῶν.

——— *In qua Apollo*

Divinationes Corypæus posuit & Themin virorum.

Sed ex hoc versiculo non constat fuisse Coropen Thessaliæ urbem. Quin etiam autor noster inquit apud Nicandrum legendum esse, Oropæus ab urbe Eubœæ Orope, in qua erat Apollinis templum celeberrimum.

54 Φασὶ, Νίκανδρος, Ὀροπαῖος, καὶ Ὀροπαῖος Ἀπόλλων.] Hæc sic mihi videntur legenda: φασὶ, Νίκανδρος, Ὠρωπαῖος Ἀπόλλων. i.e. *Dicunt*, [nempe autores præcedentes] *Nicander* [dixit] *Oropæus Apollo*. Alterum igitur ex illis epithetis expungendum, & quod remanet per ω mega in prima & in antepenultima scribendum est. Ὠρωπὸς enim Eubœæ civitas sic scribitur.

55 Ἀγνοεῖ δὲ τὸ Ἀμφιαράου, ἱερὸν Ἀπόλλωνός ἐστι.] Proculdubio hæc sunt mutila, quod etiam denotat asteriscus ille ad latus positus, sed nec Coi senis ope sanitati restitui possunt. Forte alludit ad Amphiarai aræ partes, quarum una erat Apollonis, ut videre est ex Pausaniæ lib. 1. Καὶ Ὠρωπίοις ναός τέ ἐστιν Ἀμφιαράου, καὶ ἄγαλμα λευκοῦ λίθου. Παρέχεται δὲ ὁ βωμὸς μέρη· τὸ μὲν Ἡρακλέους, καὶ Διὸς, καὶ Ἀπόλλωνός ἐστι Παιῶνος. i. e. *Et apud Oropios templum Amphiaro, & eidem e candido lapide signum. Habet verò ara partes, quarum una est Herculis, & Iovis, & Apollinis Pæonis.*

56 Λέγεται δὲ κατ' ἔλλειψιν τοῦ ι. &c.] Lege, κατ' ἔλλειψιν τοῦ α. Quia adempto α à Κοροπαῖος remanet Κορόπιος, sed adempto ι remanet Κοροπαος, quod in hac forma non habet locum.

57 Καὶ γράφεται Ὀροπαῖος· Ὀρόπη γὰρ πόλις Εὐβοίας.] Lege Ὠρωπαῖος· Ὠρώπη γὰρ, &c. Oropus enim civitas Eubœæ, de qua loquitur Ὠρωπὸς dicebatur, ac eodem modo scribendum est Ὠρώπη.

58 Κόροντα, πόλις Ἀκαρνανίας.] Coronta neut. plur. urbs Acarnaniæ memoratur ex Thucydidis lib. 2. qui ejus meminit libro citato. Καὶ ἀποβάντες ἐς τὴν μεσόγειαν τῆς Ἀκαρνανίας, τετρακοσίοις μὲν ὁπλίταις Ἀθηναίων τοῖς ἀπὸ τῶν νεῶν, τετρακοσίοις δὲ Μεσσηνίων, ἔκ τε Στράτου, καὶ Κορόντων, καὶ ἄλλων χωρίων, ἄνδρας οὐ δοκοῦντας βεβαίους εἶναι ἐξήλασαν, καὶ Κυνήτα τὸν Θεολύτου ἐς Κόροντα καταγαγόντες, ἀνεχώρησαν· πάλιν ἐπὶ τὰς ναῦς. i. e. *Et egressi ex navibus in mediterranea-loca Acarnaniæ, cum quadringentis militibus armatis Atheniensium, ac totidem Messeniorum, & ex Strato & Corontis, & aliis oppidis, viros, qui videbantur dubiæ fidei, ejecerunt, & Cynetem Theolyti Coronta deducentes ad naves redierunt.*

59 Τὸ ἐθνικὸν, Κορυκεύς.] Quis non videt legendum esse, τὸ ἐθνικὸν, Κοροντεὺς, quod etiam confirmat gentile, quod affert in exemplum prioris. A Coronta enim dicitur *Coronteus*, ut à Samosata, Samosateus.

60 Κορουϊὼν, πόλις Αἰκανῶν ἐν Ἰταλίᾳ.] Coruïon, urbs Æquorum in Italia celebratur ex Dionysio, qui eam lib. 10. Rom. antiquit vocat Κορβιῶνα. Ejus sunt quæ sequuntur: Αἰκανοί τε, οἱ νεωστὶ καταπολεμηθέντες, ἐν τοῖς ὅπλοις αὖθις ἦσαν καὶ οἱ μὲν ἀκμαιότατοι αὐτῶν νυκτὸς ἐλάσαντες ἐπὶ Κορβιῶνα πόλιν, ἣν ἐν τῷ παρελθόντι ἐνιαυτῷ Ῥωμαίοις παρέδοσαν, τήν τε φρουρὰν τὴν ἐν αὐτῇ κοιμωμένην εὑρόντες κατέσφαξαν. i. e. *Æquani etiam, nuper devicti, rursus erant in armis, & valentissimi eorum per noctem invadentes Corbionem urbem, quam præterito anno Romanis tradiderant, cum invenissent præsidium, quod in ipsa erat sopitum jugularunt.* Quos Græci *Æcanos* vocant, Latini dicunt *Æquos*, Liv. lib. 3. *Sequuntur Consules, Q. Minutius, M. Horatius Pulvillus. Cujus initio anni quum foris otium esset, domi seditiones, iidem tribuni, eadem lex faciebat, ulteriusque ventum foret, ni, velut dedità operâ, nocturno impetu Æquorum Corbione amissum præsidium, nunciatum esset. Senatum* consules *vocant, jubentur subitarium scribere exercitum & in Algidum ducere.* Ab Horatio consule eversum fuisse apparet ex ejusdem Dionysii libro citato: Ὁράτιος δὲ τρεψάμενος τοὺς πολεμίους, καὶ πολλὰ τῆς χώρας αὐτῶν κακώσας, τοῦ τε Κορβιῶνος τὰ τείχη κατασκάψας, καὶ τὰς οἰκήσεις ἐκ θεμελίων ἀνελὼν, ἀπῆγε τὴν δύναμιν ἐπ' οἴκου. i. e. *Horatius, hostibus fusis, magnaque eorum agri parte vastata, Corbionisque mœnibus solo æquatis, & ædificiis funditus eversis domum reduxit exercitum.*

ΚΟΛΠΗΔΟΙ[61], Θρακῶν. [62] * τινὲς Ἀράβων ζ. Ἡ χώρα κολπιλικὴ ἡ γὰρ Αἶνος κεῖται κατὰ τὴν προτέραν Ἀψυνθίδα. Νῦν δὲ Κολπιλικῶν λεγομένη. A

COLPEDI, Thracum, ... aliqui Arabum, 7. regio Colpedica. Ænus enim jacet juxta priorem Apsynthidem, nunc verò *regio Colpilicorum* dicta.

ΚΟΡΣΕΑΙ[63], νῆσος τῆς Ἰωνίας, ἀντικρὺ Σάμου. Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ. Ἡρωδιανὸς Κορσία, διὰ τοῦ ι. Καὶ τὸ ἐθνικὸν, Κορσεάτης. B

CORSEÆ, insula Ioniæ, è regione Sami, Hecatæ. Europa, Herodianus Corsia per i scribit. Gentile, Corseates.

ΚΟΡΣΙΣ[64], νῆσος ἐν τῷ Τυρρηνικῷ πελάγει, ἀπὸ Κόρσης δούλης βουκόλου. Λέγεται καὶ Κορσική. Τὸ ἐθνικὸν, Κορσοί.

CORSIS, insula in Tyrrheno pelago, à Corse bubulci serva. Dicitur etiam Corsica. Gentile, Corsi.

ΚΟΡΥΔΑΛΛΑ[65], πόλις Ῥοδίων. Ἑκαταῖος Ἀσίᾳ. Τὸ ἐθνικὸν, Κορυδαλεῖς. C

CORYDALLA, urbs Rhodiorum Hecatæ. Asia. Gentile, Corydalei.

ΚΟΡΥΔΑΛΛΟΣ[66], δῆμος τῆς Ἱπποθοωντίδος φυλῆς. Ὁ δημότης, Κορυδαλλεύς. Τὰ τοπικὰ, Κορυδαλλόθεν Κορυδαλλόνδε, Κορυδαλλοῖ. D

CORYDALLUS, populus Hippothoontidis tribus. Popularis, Corydalleus. Localia ex-Corydallo, ad-Corydallum, in-Corydallo.

ΚΟΡΥΛΕΙΟΝ[67], κώμη περίσημος ἐν Παφλαγονίᾳ, ἀπὸ Κορύλλου βασιλεύσαντος. Ὁ οἰκήτωρ, Κορυλιεύς.

CORYLEUM, vicus insignis in Paphlagonia, à Corylla rege. Incola, Corylieus.

ΚΟΡΥΦΑΙΟΝ[68], ὄρος ἐπὶ τῷ Ἐπιδαυ-

CORYPHÆUM, mons in Epidaurio, in

61 Κολπηδοὶ, Θρακῶν.] Colpedi, supple ἔθνος. i.e. *gens* Thracum, Plinio lib. 4. c. 11. *Corpilli* dicuntur.

62 * Τινὲς Ἀράβων ζ', &c.] Locus est insigniter corruptus, quem Salm. in suis Plinianis in Solin. exercitationibus fol. 158. E. sic corrigit: Κολπίλοι, Θρακῶν ἔθνος, ἡ χώρα Κολπιλική. ἡ γὰρ Αἶνος κεῖται κατὰ τὴν πρότερον Ἀψυνθιάδα, νῦν δὲ Κολπιλικὴν λεγομένην. i. e. *Colpili*, *Thracum gens*, *regio Colpilica. Ænus enim jacet juxta regionem*, *quæ prius* Apsynthias, *nunc verò* Colpilica *dicitur*. Sed series literarum apud Stephanum indicat, Κορπιλοὶ scribendum.

63 Κόρσεαι, νῆσος τῆς Ἰωνίας, ἀντικρὺ Σάμου.] Corseæ, insula Ioniæ, è regione Sam. ex Hecatæi Europa memoratur, cujus quoque meminit Strabo lib. 14. cui *Corsiæ* dicuntur: Τῆς δὲ Τρωγιλίου πρόκειται νησίον ὁμώνυμον· ἐντεῦθεν δὲ τῷ ἐγγυτάτω διάρμα ἐστὶν ἐπὶ Σούνιον σταδίων χιλίων ἑξακοσίων· κατ' ἀρχὰς μὲν Σάμον ἐν δεξιᾷ ἔχον καὶ Ἰκαρίαν, καὶ Κορσίας. i. e. *Ante Trogilium jacet parva-insula ejusdem nominis*; *inde proximè ad Sunium trajectus est stadiorum* CIↃIↃC; *ab initio habens Samum ad dextram*, *& Icariam*, *& Corsias*. Plinius lib. 5. c. 31. vocat *Corseas*, ut noster: *Ioniæ ora Ægeas*, *& Corseas habet*, *& Icaron*, *de qua dictum est*.

64 Κορσὶς, νῆσος ἐν τῷ Τυρρηνικῷ πελάγει.] Corsis, insula in Tyrrhenico pelago, quæ *Corsica* etiam dicebatur, nec non *Cyrnos*, memoratur Dionysio Periegetæ v. 458.

Σαρδώ τ' εὐρυτάτη, καὶ ἀπείριτος εἰν' ἁλὶ Κύρνος·
Ἥν ῥά τε Κορσίδα φῶτες ἐπιχθόνιοι καλέουσιν.

Sardiniaque latissima, *& immensa in mari Cyrnos*
Quam quidem Corsida *viri indigenæ appellant*.

Erat una ex illis, ad quas imperatores Romani solebant relegare reos alicujus criminis, ad quam Seneca philosophus sub Claudio imperatore propter adulterii suspicionem cum Julia Germanici relegatus fuisse dicitur, quam ipse ante librum de Consolatione ad Helviam matrem graphicè descripsit. Ipsi enim tribuuntur epigrammata illa:

Barbara præruptis inclusa est Corsica saxis
Horrida, desertis undique vasta locis
Non poma autumnus, segetes non educat æstas
Canaque Palladio munere bruma caret.
Umbrarum nullo ver est lætabile fætu
Nullaque infausto nascitur herba solo:
Non panis, non haustus aquæ, non ultimus ignis
Hîc sola hæc duo sunt, exsul & exsilium.

De eadem sic Strabo lib. 5. Ἡ δὲ Κύρνος ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων καλεῖται Κόρσικα· οἰκεῖται δὲ φαύλως τραχεῖά τε οὖσα, καὶ τοῖς πλείστοις μέρεσι δύσβατος τελέως, ὥστε τοὺς κατέχοντας τὰ ὄρη, καὶ ἀπὸ λῃστηρίων ζῶντας, ἀγριωτέρους εἶναι θηρίων· ὁπόταν γοῦν ὁρμήσωσιν οἱ τῶν Ῥωμαίων στρατηγοὶ, καὶ προσπεσόντες τοῖς ἐρύμασι, πολὺ πλῆθος ἕλωσι τῶν ἀνδραπόδων, ὁρᾷν ἐστιν ἐν τῇ Ῥώμῃ, καὶ θαυμάζειν ὅσον ἐμφαίνεται τὸ θηριῶδες, καὶ τὸ βοσκηματῶδες ἐν αὐτοῖς· ἢ γὰρ οὐχ ὑπομένουσι ζῆν, ἢ ζῶντες, ἀπαθείᾳ καὶ ἀναισθησίᾳ τοὺς ὠνησαμένους ἐπιτρίβουσιν· ὥστε καίπερ τὸ τυχὸν καταβάλλουσιν ὑπὲρ αὐτῶν, ὅμως μεταμέλειν. Ἔστι δ' ὅμως οἰκήσιμά τινα μέρη, καὶ πολίσματά που Βλησίνων τε, καὶ Χάραξ, καὶ Ἐνικονίαι, καὶ Οὐάπανες· μῆκος δὲ τῆς νήσου φησὶν ὁ χωρογράφος μίλια ρξ, πλάτος δὲ ο. i. e. *Cyrnus verò à Romanis vocatur* Corsica, *habitatur autem malè*, *cum aspera sit*, *ac plurimis locis planè invia. Quo fit*, *ut montana incolentes & latrociniis viventes*, *feris sint agrestiores*; *cum igitur duces Romani in eam incursionem faciunt*, *& munitiones adorti magnam multitudinem mancipiorum capiunt*, *videre est Romæ & admirari quantum in ipsis appareat feritatis & indolis belluinæ. Namque vel non sustinent vivere*, *aut impatientia & stupiditate dominos obtundunt*, *adeo ut etsi quis vilissimo pretio emerit*, *tamen pœniteat. Habent tamen habitabiles quasdam partes & oppida*, *ut sunt Blesino*, *Charax*, *Eniconiæ & Uapanes*; *longitudinem verò insulæ inquit Chorographus esse milia* CLX *latitudinem autem* LXX. Vide quæ in Κύρνος annotamus.

65 Κορύδαλλα, πόλις Ῥοδίων.] Corydalla, urbs Rhodiorum celebrantur ex Hecatæi Asia, quam Plinius lib. 5. c. 27. in Lyciæ montanis locat; Ptolemæo lib. 5. c. 5. *Corydallos* dicitur & inter Lyciæ oppida numeratur.

66 Κορύδαλλος, δῆμος τῆς Ἱπποθοωντίδος φυλῆς.] Corydallus, populus Hippothoontidis tribus memoratur Hesychio, & Straboni lib. 10. Ὑπὲρ δὲ τῆς ἀκτῆς ταύτης, ὄρος ἐστὶν ὃ καλεῖται Κορύδαλλος, καὶ ὁ δῆμος, οἱ Κορυδαλλεῖς. i.e. *Supra acten hanc mons est*, *qui vocatur Corydallus*, *& populus*, *Corydalleis*. Athenæus lib. 9. docet ex Theophrasto, perdices ultra Corydallum versus Athenas κακκαβίζειν, ulterius verò τιτυβίζειν.

67 Κορύλειον, κώμη περίσημος ἐν Παφλαγονίᾳ.] Coryleum, pagus insignis in Paphlagonia, à Corylla rege nomen adeptus, qui *Corylas* dicitur Xenophonti Cyriacorum lib. 6. statim in principio, cui ejusdem historiæ lib. 5. pagus ille vocatur Κορύλα, ut tradit Ab. Ort. in suo thesauro geographico in *Coryleum*, sed non est Κόρυλα Ptolemæi, ut idem ait.

68 Κορυφαῖον, ὄρος ἐπὶ τῷ Ἐπιδαυρίῳ, ἐν ᾧ τιμᾶται, &c.] Coryphæum, mons in Epidaurio, in quo colebatur *Diana Coryphæa*, memoratur ex Pausaniæ lib. 2. Fallitur epitomator noster, quia Pausanias lib. 2. non inquit in Epidauro esse montem nomine *Coryphæum*, in quo colebatur Diana, sed apud Epidaurios celebrat duos montes, alterum Titthium, alterum Cynortium, in cujus vertice inquit ille Coryphææ Dianæ templum: Ἐπὶ δὲ τῇ ἄκρᾳ τοῦ ὄρους, Κορυφαίας ἐστὶν ἱερὸν Ἀρτέμιδος, οὗ καὶ Τελέσιλλα ἐποιήσατο ἐν ᾄσματι μνήμην. i. e. *In vertice montis*, *Coryphææ est templum Dianæ*, *cujus & Telesilla fecit in Cantico quodam memoriam*. Pro ἐπὶ τῷ Ἐπιδαυρίῳ lege ἐπὶ τῷ Ἐπιδαύρῳ, vel ἐπὶ τῇ Ἐπιδαυρίᾳ.

69 Κο-

δευτέρῳ, ἐν ᾧ τιμᾶται Ἄρτεμις Κορυφαία· A Παυσανίας δευτέρῳ. Τὸ ἐθνικὸν, Κορυφαῖος.

ΚΟΡΥΦΑΣΙΟΝ[69], χωρίον Λακωνικὸν, πλησίον Πύλου· Θουκυδίδης πέμπτῃ. Τρεῖς δέ εἰσιν αἱ Πύλοι ἐν παροιμίᾳ.

> [70] Ἔστι Πύλος πρὸ Πύλοιο, Πύλος B
> γε μήν ἐστι καὶ ἄλλος.

Τὸ ἐθνικὸν Κορυφασιεὺς, καὶ Κορυφάσιος.

ΚΟΡΩΝΕΙΑ[71], πόλις Βοιωτίας· Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ. [72] Ἀπὸ Κορώνου τοῦ Θερσάνδρου. [73] Ἐν ταύτῃ οὐ φαίνεται ἀσπάλαξ, πά- C σης τῆς Βοιωτίας ἐχούσης τὸ ζῶον. Κἄν τις ἔξωθεν ἐνέγκῃ εἰς τὴν Κορωνείαν χώραν, οὐ δύναται ζῆν. [74] Δευτέρα, πόλις Πελοποννήσου μεταξὺ Σικυῶνος καὶ Κορίνθου. [75] Τρίτη, τῆς Φθιώτιδος. Ἔστι δὲ καὶ φρούριον τῆς Ἀμβρακίας. Τε- D τάρτη, πόλις Κύπρου. Ἔστι καὶ χερρόνησος πρὸς τὴν Ἀττικήν. [76] ε, πόλις λιμένων Καρήνη. Ὁ πολίτης Κορωναῖος, καὶ Κορωνεύς. [77] Οἱ δέ φασι παρὰ τὴν Κορωνίαν, Κορωνιεύς· παρὰ δὲ τὴν Κορώνην Κορωναεύς. E

ΚΟΡΩΝΗ[78], πόλις Μεσσήνης, ὡς Ἀπολλόδωρος ἑβδόμῳ τοῦ καταλόγου. Ὁ πολίτης Κορωναεὺς καὶ Κορωναιεὺς, καὶ Κορωναῖος. Ἔστι

in quo colitur *Diana Coryphæa*; Pausanias lib. 2. Gentile, Coryphæus.

CORYPHASIUM, oppidum Laconicum, prope Pylum, Thucyd. lib. quinto. Tres verò sunt Pyli in parœmia:

> *Est Pylus ante Pylum, est & Pylus alius.*

Gentile, Coryphasieus, & Coryphasius.

CORONEA, urbs Bœotiæ, Hecatæi Europa, à Corono Thersandri filio: in hac non apparet talpa, cum tota Bœotia hoc habeat animal, ac quamvis aliunde inferatur in Coroneam regionem, non potest vivere. Secunda, urbs Peloponnesi, inter Sicyonem, & Corinthum. Tertia, Phthiotidis. Est etiam castellum Ambraciæ. Quarta, urbs Cypri. Est etiam Chersonesus juxta Atticam. Quinta, urbs portuum, Carene. Civis, Coronæus, & Coroneus. Alii verò dicunt à Coronia, Coronieus, à Corone, Coronaeus.

CORONE, urbs Messeniæ, ut Apollodorus lib. 7. Catalogi. Civis, Coronaeus, & Coronæeus, & Coronæus. Est etiam Corone;

69 Κορυφάσιον, χωρίον Λακωνικὸν, πλησίον Πύλου.] Coryphasium, oppidum Laconicum, prope Pylum: Pylus verò erat urbs in Messene, quæ erat Laconicæ vicina, & *Coriphasium* dicebatur, ut noster inquit in Πύλος, ad testimonium vocans Thucydidem, qui hunc locum memorat lib. 5. non lib. 4. Ejus sunt verba: Ὁ Δημοσθένης εὐθὺς ἠξίου τειχίζεσθαι τὸ χωρίον, ἐπὶ τούτῳ γὰρ ξυνεκπλεῦσαι. Καὶ ἀπέφαινε πολλὴν εὐπορίαν ξύλων τε καὶ λίθων, καὶ φύσει καρτερὸν ὂν, καὶ ἐρῆμον αὐτό τε καὶ ἐπὶ πολὺ τῆς χώρας· ἀπέχει γὰρ σταδίους μάλιστα ἡ Πύλος τῆς Σπάρτης τετρακοσίους, καὶ ἔστιν ἐν τῇ Μεσσηνίᾳ ποτὲ οὔσῃ γῇ. Καλοῦσι δὲ αὐτὴν οἱ Λακεδαιμόνιοι Κορυφάσιον. i. e. *Demosthenes autem postulabat, ut locus ille confestim muniretur; hac enim de causa se cum illis navigasse* [dicebat;] *demonstrabat autem magnam esse lignorum, lapidumque copiam, & locum natura esse munitum, & cùm ipsum, tum etiam magnum illius regionis tractum esse desertum. Distat enim Pylus ab Sparta stadia circiter quadringenta, & est in Messenia olim terra; eam verò Lacedæmonii* Coryphasium *vocant.*

70 Ἔστι Πύλος πρὸ Πύλοιο, &c.] Est versiculus, qui vicem adagii gerit. Dici solitum de eis, qui se jactant, tamquam si sint soli, & summi in aliqua re, cum alii quoque sint, qui cum eis decertare possint, de quo videsis D. Erasm. adagia.

71 Κορώνεια, πόλις Βοιωτίας.] Coronea, urbs Bœotiæ celebratur ex Hecatæi Europa, quæ erat sita prope Heliconem montem edito loco autore Strabone lib. 9. Ἡ μὲν οὖν Κορώνεια ἐγγὺς τοῦ Ἑλικῶνός ἐστιν ἐφ' ὕψους ἱδρυμένη· κατελάβοντο δ' αὐτὴν ἐπανιόντες ἐκ τῆς Θετταλικῆς Ἄρνης οἱ Βοιωτοὶ μετὰ τὰ Τρωϊκὰ, ὅτε περ καὶ τὸν Ὀρχομενὸν ἔσχον. i. e. *Coronea igitur sita est prope Heliconem in edito loco, eam verò occupaverunt Bœoti post bellum Trojanum redeuntes ex Thessalica Arna, quando etiam Orchomenum obtinuerunt.* Memoratur inter alios Ptolemæo libro 5. c. 15.

72 Ἀπὸ Κορώνου τοῦ Θερσάνδρου.] A Corono Thersandri filio nomen habuisse Coroneam inquit, à quo etiam conditam fuisse prodit Pausanias in Bœoticis.

73 Ἐν ταύτῃ οὐ φαίνεται ἀσπάλαξ, &c.] In Bœotica Coronea nullas fuisse talpas inquit, cum tota Bœotia id animal haberet; nescio ex quo autore noster hoc desumpserit, Plinius id de Bœotiæ Lebadia memorat lib. 8. c. 58.

74 Δευτέρα, πόλις Πελοποννήσου, &c.] Secundo loco memorat Coroneam Peloponnesi inter Sicyonem & Corinthum, quam Strabo lib. 9. *Coroneam Messeniacam* vocat, ut à Bœotica differat, hujus oppidanos, Coronios, illius *Coroneïs* vocari inquit: Οἱ μὲν οὖν τῇ Κορωνείᾳ Κορώνιοι λέγονται, οἱ δ' ἐν τῇ Μεσσηνιακῇ Κορωνεῖς. i. e. *Oppidani igitur Coroneæ* [Bœoticæ] *Coronii dicuntur, Messeniacæ autem, Coroneïs.* Quamvis noster Peloponneso, & Strabo Messeniæ assignet; tamen eadem erat civitas, quia autores Peloponnesum Messeniam & Achaiam confundunt. Achaia enim utrasque comprehendebat, ut jam alibi annotavimus, à Coronea Peloponnesi *sinus Coronæus* dicebatur, autore Plinio lib. 4. c. 5.

75 Τρίτη, τῆς Φθιώτιδος.] Tertio loco celebrat Coroneam Phthiotidis regionis. Phthiotis erat regio Macedoniæ, & urbem & regionem meminit Ptolemæus lib. 3. c. 13. necnon Strabo lib. 9.

76 Πέμπτη, πόλις λιμένων Καρήνη] Pro Καρήνη legendum existimo Κορώνη. Id enim literarum ordo exigit, & confirmat gentile Κορωναῖος, quod sequitur.

77 Οἱ δέ φασι παρὰ τὴν Κορωνίαν, Κορωνιεύς.] Pro his legendum existimo οἱ δέ φασι παρὰ τὴν Κορώνειαν, Κορωνεύς. Quia gentilia urbium quæ ab aliquo duce vel rege nomen habebant, hac forma ut plerumque proferebantur, ut ab Alexandro, Alexandria, gentile Alexandreus, eodem modo a Corono, Coronea, gentile Coroneus. Alia etiam gentilia *jota* primitivi amittebant, ut Εὐβοεύς, Νικαεύς, Ἡραιεύς, Ἡρακλεώτης & alia.

78 Κορώνη, πόλις Μεσσήνης.] Corone, urbs Messeniæ. Cum jam memoraverit Coroneam Peloponnesi, de qua nota 74. proximè præcedenti egimus; nunc memorat Coronen Messeniæ urbem tamquam si fuissent diversæ, cum ex Pausaniæ Messenicis appareat Coronem, postea *Coroneam* vocatam fuisse: Καὶ τὸ ὕδωρ αὐτόθεν ἐς Κορώνην τὸ πότιμον κάτεισι. Τὸ μὲν δὴ ὄνομα τὸ ἀρχαῖον εἶχεν Αἴπεια· ἐπεὶ δὲ ὑπὸ Θηβαίων κατήχθησαν ἐς Πελοπόννησον, Ἐπιμηλίδην φασὶν ἀποσταλέντα οἰκιστὴν καλέσαι Κορώνειαν· εἶναι γὰρ αὐτὸν ἐκ Κορωνείας τῆς Βοιωτῶν. i. e. *Et aqua illa potabilis ascendit ad Coronem usque. Nomen priscum quidem habebat Æpea; postquam verò à Thebanis deducti sunt in Peloponnesum* [Messenii,] *ajunt, Epimelidem missum ad condendam urbem vocasse Coroneam; esse enim eum ex Coronea Bœotorum.*

Ἔστι καὶ Καρώνη, μοῖρα τῆς Σαλαμῖνος τῆς ἐν Κύπρῳ.[79] Καὶ τρίτη· ταύτης οἱ οἰκήτορες, Κορωνῖται. Ἔστι καὶ πόλις Βιθυνίας. A

ne, pars Salaminis in Cypro. Et tertia. Hujus incolæ, Coronitæ. Eſt etiam urbs Bithyniæ.

ΚΟΣΙΆΝΑ, φρούριον Παλαιστίνης· Χάραξ δεκάτῳ· ἐν τῇ παραλίᾳ τῆς Συρίας. Τὸ ἐθνικὸν Κοσιανεύς, ὡς Τύανα Τυανεύς. B

COSIANA, caſtellum Palæſtinæ, Charax lib. 10. in littore Syriæ. Gentile, Coſianeus, ut Tyana, Tyaneus.

ΚΌΣΣΑ[80], πόλις Οἰνώτρων, ἐν τῷ μεσογείῳ· Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ.[81] Οἱ πολῖται, Κοσσανοί.

COSSA, urbs Oenotrorum, in mediterraneis, Hecatæ. Europa. Cives, Coſſani.

ΚΟΣΣΈΑ[82], μέρος Περσίδος· Στράβων ιέ. Οἱ οἰκοῦντες, Κοσσαῖοι. Ἔστι καὶ Θρᾴκης πολίχνιον. C

COSSEA, pars Perſidis, Strab. lib. 15. Incolæ, Coſſæi. Eſt etiam Thraciæ oppidulum.

ΚΟΣΣΌΣ. ὄρος Βιθυνίας, ὡς Δημοσθένης Βιθυνιακῶν δεκάτῳ. Οἱ οἰκοῦντες, Κοσσαῖοι.

COSSUS, mons Bithyniæ, ut Demoſth. Bithyniacorum decimo. Incolæ, Coſſæi.

ΚΌΣΥΡΟΣ[83], νῆσος κατὰ Σελινοῦντα, καὶ Σικελίας ποταμὸς, καὶ πόλις ὁμώνυμος, καὶ Λιβύης νῆσος Κόσυρα. Τὸ ἐθνικὸν τῆς πρώτης, Κοσύριος· καὶ κτητικὸν, Κοσυριακὸς, ἢ Κοσυρῖνος. Τῆς δὲ δευτέρας, Κοσύραιος. D

COSYRUS, inſula ad Selinuntem, & Siciliæ fluvius, & urbs ejuſdem nominis. Eſt etiam Libyæ inſula Coſyra. Gentile, primæ, Coſyrius, & poſſeſſ. Coſyriacus, vel Coſyrinus, ſecundæ verò, Coſyræus.

ΚΟΣΎΤΗ, πόλις Ὀμβρική· Κτησίας τρίτῃ περιηγήσεως. Τὸ ἐθνικὸν, Κοσυταῖος, ὡς Μοτυαῖος, τῆς Μοτύης, Σικελίας πόλις. E

COSYTE, urbs Umbriæ, Cteſias lib. 3. Perihegeſews. Gentile, Coſytæus, ut Motyæus, Motyæ, Siciliæ urbis.

ΚΟ- CO-

79 Καὶ τρίτη· ταύτης οἱ οἰκήτορες, Κορωνῖται.] Quis non videt in his deficere regionis nomen, cujus urbs erat Corone iſta, quàm tertio loco numerat, quæ ſine dubio erat adeò obſcura, ac Corone Bithyniæ, quam quarto loco memorat: quandoquidem neutra apud alios celebratur.

80 Κόσσα, πόλις Οἰνώτρων, ἐν τῷ μεσογείῳ.] Coſſa, urbs Oenotrorum, in mediterranea parte celebratur ex Hecatæi Europa. Pro Hecatæo erit Strabo, qui in rebus Geographiæ veteris eſt inſtar omnium, qui de hac urbe ſic loquitur lib. 5. Μετὰ δὲ Ποπλώνιον Κόσσαι πόλις μικρὸν ὑπὲρ τῆς θαλάττης· ἔστι δ' ἐν κόλπῳ βουνὸς ὑψηλὸς, ἐφ' οὗ τὸ κτίσμα. i. e. *Poſt Populonium verò urbs Coſſæ paulum ſupra mare; eſt autem ad ſinum collis ſublimis, in quo eſt oppidum ſitum.* Andinus vates etiam plur. num. uſurpavit, ut Strabo. Sic enim ille Æneid. lib. 10.

Sub quo mille manus juvenum, qui mœnia Cluſi
Quique urbem liquere Coſas —

Ubi Servius: *Coſas, civitas Tuſciæ, quæ numero dicitur ſingulari ſecundum Salluſtium.* Sed notabile eſt, Servium, cum paulò ſupra dixiſſet, non debere dici Tuſciam, quia nequaquam in idoneis autoribus legitur, ſed aut Etruriam, aut Lydiam, aut Tyrrheniam, nunc tamquam ſui oblitum vocare *Coſas*, urbem Tuſciæ.

81 Κοσσέα, μέρος Περσίδος.] Coſſea, pars Perſidis, ex Strabonis lib. 15. memoratur ab autore noſtro, ſed fallitur. Strabo enim lib. 16. non lib. 15. ut inquit noſter, celebrat Coſſæos: Κοσσαῖοι μὲν οὖν εἰσι τοξόται τὸ πλέον, καθάπερ καὶ οἱ συνεχεῖς ὀρεινοὶ προνομεύοντες ἀεί· χώραν γὰρ ἔχουσιν ὀλίγην τε καὶ λυπρὰν, ὥστ' ἐκ τῶν ἀλλοτρίων ἀνάγκη ζῆν· ἀνάγκη δὲ καὶ ἰσχύειν· ἅπαντες γάρ εἰσι μάχιμοι. i. e. *Coſſæi quidem ſunt ſagittarii, ſicut & montani finitimi, qui ſemper prædantur; regionem enim parvam habent & ſterilem, adeò ut neceſſitas ſit ex alieno vivere; neceſſitas verò etiam eſt prævalere. Omnes enim ſunt bellicoſi & pugnaces.* Idem autor lib. 11. eſſe gentem, quæ non ſolum tributa ab aliis exigit, ſed etiam ipſis munera offerantur: Νέαρχος δέ φησι τεττάρων ὄντων λῃστρικῶν ἐθνῶν, ὧν Μάρδοι μὲν Πέρσαις προσεχεῖς ἦσαν, Οὔξιοι δὲ, καὶ Ἐλυμαῖοι τούτοις τε, καὶ Σουσίοις, Κοσσαῖοι δὲ Μήδοις· πάντας μὲν φόρους πράττεσθαι τοὺς βασιλέας· Κοσσαίους δὲ, καὶ δῶρα λαμβάνειν, ἡνίκα ὁ βασιλεὺς θερίσας ἐν Ἐκβατάνοις εἰς τὴν Βαβυλωνίαν καταβαίνοι. i. e. *Nearchus verò ait, cum quatuor ſint populi latrociniis viventes, de quibus Mardi Perſis contigui erant, Uxii & Elymæi iiſdem, & Suſiis, Coſſæi Medis: omnes eos tributa à regibus exigere; Coſſæos etiam munera accipere, cum rex, æſtate Ecbatanis tranſacta, in Babyloniam deſcendit.*

82 Οἱ πολῖται, Κοσσαῖοι.] Incolæ regionis Coſſæorum dicebantur Coſſæi, ſic dicuntur Straboni locis nota præcedenti citatis. Fallitur eruditiſſimus vir Ab. Ortelius qui in ſuo Theſauro Geographico in *Coſſea* inquit, à Polybio vocari *Coſſæis*. Decepit eruditiſſimum virum ſcriptura Polybii verborum, qui Coſſæos celebrat hiſtoriarum lib. 5. Κατὰ δέ τινας τόπους αὐλῶσιν, οὓς κατοικοῦσι Κοσσαῖοι οἱ καὶ Κορβρῆναι, καὶ Κάρχοι, καὶ πλείω γένη Βαρβάρων ἕτερα. i. e. *In aliquibus verò locis in cavis-vallibus-degunt, quas Coſſæi incolunt, & Corbrenæ, & Carchi, pluraque alia Barbarorum genera.* In quibus verbis pro Κοσσαῖοι legendum Κοσσαῖοι.

83 Κόσυρος, νῆσος κατὰ Σελινοῦντα, καὶ Σικελίας ποταμός. Καὶ πόλις ὁμώνυμος, καὶ Λιβύης νῆσος Κόσυρα.] Duæ memorantur epitomatori noſtro inſulæ, Coſyrus, & Coſyra, hæc juxta Libyam, illa ad Selinuntem ſita erat, quod ex Strabone videtur deſumpſiſſe. Utraſque enim celebrat lib. 17. ſed quæ noſtro Κόσυρος, Straboni dicitur Κόσσουρα. Ejus ex libro citato ſunt verba: Ἀπὸ δὲ τῆς Ταφίτιδος ἐν τετρακοσίοις σταδίοις νῆσός ἐστι Κόσσουρα κατὰ Σελινοῦντα τῆς Σικελίας ποταμὸν, καὶ πόλιν ἔχουσα ὁμώνυμον, ἑκατὸν καὶ πεντήκοντα σταδίων οὖσα τὴν περίμετρον, διέχουσα τῆς Σικελίας περὶ ἑξακοσίους σταδίους. Ἔστι δὲ καὶ Μελίτη νῆσος ἐν πεντακοσίοις σταδίοις ἀπὸ τῆς Κοσσούρας. i. e. *Ab Taphitide autem ſtadiis quadringentis inſula eſt Coſſura juxta Selinuntem Siciliæ fluvium, & urbem habens ejuſdem-nominis, ambitum* CL. *ſtadiorum, diſtans à Sicilia circiter* IↃC *ſtadia. Melite etiam inſula ſtadiis* IↃ. *à Coſſura.* Quare apud Stephanum, pro Κόσυρος, νῆσος καὶ Σελινοῦντα, καὶ Σικελίας ποταμὸς, legendam ex Strabone κατὰ Σελινοῦντα τῆς Σικελίας ποταμόν. i. e. *juxta Selinuntem Siciliæ fluvium.* Inſula verò Libyæ, quæ noſtro Κόσυρα, Straboni libro citato dicitur Κόρσουρα, ecce ejus verba: Κατὰ μέσον δὲ τὸ στόμα τοῦ Καρχηδονίου κόλπου, νῆσός ἐστι Κόρσουρα· ἀντίκειται δ' ἐστὶν ἡ Σικελία τοῖς τόποις τούτοις ἡ κατὰ Λιλύβαιον, ὅσον ἐν διαστήματι χιλίων καὶ πεντακοσίων σταδίων· τοσοῦτον γάρ φησι τὸ ἐκ Λιλυβαίου μέχρι Καρχηδόνος. i. e. *In medio oſtio Carthaginenſis ſinus inſula eſt Corſura; his locis è regione opponitur Sicilia juxta Lilybæum, ſtadiorum ferè* CIↃIↃ *intervallo. Tantum eſt enim ex Lilybæo uſque ad Carthaginem.* Alteram memorat inter alios Ptolemæus lib. 4. c. 3. necnon Ovid. Faſt. lib. 3.

Fertilis eſt Melite ſterili vicina Coſyræ
Inſula, quam Libyci verberat unda freti.

84 Ko-

ΚΟΤΥΑΕΙΟΝ [84], πόλις τῆς Ἐπικλήτου Φρυγίας· Στράβων ιβ΄. Τινὲς δέ φασι, Κοσιάειον ἐχρῆν. Δοκεῖ δὲ ἀπὸ τοῦ Κόσα Κόσαιον, ὡς τοῦ Μίδα Μίδαιον· καὶ προσθέσει τοῦ ι, Κοσιαῖον· καὶ τροπῇ, Κοτιαῖον. Τὸ ἐθνικὸν, Κοτιαεύς. [85] Ἔνθα ἦν Ἀλέξανδρος ὁ Ἀσκληπιάδου, γραμματικὸς πολυμαθέστατος, χρηματίζων, ὃς περὶ παντοδαπῆς ὕλης τεσσαρακονταδύο ἔγραψε λόγους. A B

ΚΟΤΡΑΔΗΣ, πόλις Ἰσαυρίας· Καπίτων Ἰσαυρικῶν πρώτῳ. Τὸ ἐθνικὸν, Κοτραδεώτης, ἀπὸ τῆς γενικῆς τῆς Κοτραδέως. C

ΚΟΤΥΛΑΙΟΝ, ὄρος Εὐβοίας, ἀνακείμενον Ἀρτέμιδι, ὥς φησιν Ἀντίμαχος ἐν Ἀρτέμιδος β.

ΚΟΡΤΥΤΑ [86], χωρίον Λακωνικόν· Θουκυδίδης. Τὸ ἐθνικὸν, Κορτυταῖος. D

ΚΟΤΥΩΡΑ [87], κώμη πρὸς τῷ Πόντῳ, ὡς Ἀρριανός. Τὸ ἐθνικὸν, Κοτυωρῖται, ὡς Ἄβδηρα Ἀβδηρῖται.

ΚΟΥΡΗΣ [88], ὁ Ἀκαρνανίας. E

Κουρῆτές τ' ἐμάχοντο, καὶ Αἰτωλοί. —

Ὅμηρος. Καὶ Κουρεὺς παράγωγον καὶ θηλυκὸν Κουρῆτις. Καὶ Κούρειος, καὶ Κούρεια, καὶ Κούρισσα θηλυκῶς.

ΚΟΥΡΙΟΙ [89], ἔθνος Σαβίνων, πολεμήσαν

COTYAEIUM, Epicteti Phrygiæ urbs Strab. lib. 12. Aliqui verò dicunt, quod Cosiaeum debeat scribi. Videtur verò à Cosa formari Cosæum, ut à Mida, Midæum, ac per appositionem τοῦ *i*. Cosiæum, & verso [*s* in *t*] Cotiæum. Gentile, Cotiaeus: unde erat Alexander Asclepiadæ filius, grammaticus eruditissimus, qui de omnigena materia 42. scripsit libros.

COTRADES, urbs Isauriæ, Capito Isauricor. lib. 1. Gentile, Cotradeotes à genit. Κοτραδέως.

COTYLÆUM, mons Eubœæ, Dianæ sacratus, ut inquit Antimachus in Dianæ libro 2.

CORTYTA, regio Laconica, Thucydides. Gentile, Cortytæus.

COTYORA, vicus prope Pontum ut Arrianus. Gentile, Cotyoritæ, ut Abdera, Abderitæ.

CURES, Acarnaniæ.

Curetesque pugnabant, & Ætoli. —

Hom. & Cureus derivatum, & fœm. Curitis, & Curëus, & Curea, & Curissa fœmin.

CURII, gens Sabinorum, quæ adversus Ro-

84 Κοτυάειον, πόλις τῆς Ἐπικλήτου Φρυγίας.] Cotyaeium, urbs Epicteti, id est, additæ Phrygiæ, (sic vocabatur pars quædam Phrygiæ, quæ Phrygiæ addita fuit) ex Strabo. l. 12. cujus sunt verba: Τῆς δ' Ἐπικτήτου Φρυγίας Ἀζανοί τέ εἰσι, καὶ Νακόλεια, καὶ Κοτυάειον, καὶ Μιδάϊον, καὶ Δορυλάϊον πόλεις, καὶ Κάδοι. i. e. *Epicteti verò Phrygiæ sunt Azani, Nacoleia, Cotyaeïum, Midaïum, Dorylaïum urbes, & Cadi.* Memoratur etiam inter alios Constantino Porphyrogenetæ Them. lib. 1. Them. 4. apud Stephanum pro Μίδαιον, legendum puto ex Strabone Μιδάϊον, & sic de reliquis, quæ hujus formæ affert noster.

85 Ἔνθα ἦν Ἀλέξανδρος ὁ Ἀσκληπιάδου, &c.] Ex urbe Phrygiæ Cotyaeio fuisse inquit celeberrimum illum Grammaticum Alexandrum Asclepiadæ filium, cui addes celeberrimum fabularum scriptorem Æsopum, qui primus fabularum usum in vitam invexit humanam, autore Constantino Porphyrogeneta libro, capiteque citato & Suida in Αἴσωπος.

86 Κόρτυτα, χωρίον Λακωνικόν.] Cortyta, oppidum Laconicum ex Thucydide, qui ejus meminit libro primo. Μία δὲ φρουρά, ἥπερ καὶ ἠμύνατο περὶ Κορτύταν καὶ Ἀφροδισίαν, τὸν μὲν ὄχλον τῶν ψιλῶν ἐσκεδασμένον ἐφόβησεν ἐπιδρομῇ, τῶν δὲ ὁπλιτῶν δεξαμένων ὑπεχώρησε πάλιν. i. e. *Una verò custodia, id est præsidiaria cohors, quæ etiam ad Cortytam, & Aphrodisiam hostes propulsavit, turbam quidem levis armaturæ palatam, impetu in eam facto, terruit; sed cum gravis armaturæ milites eam excepissent, rursus se recepit.* Ex quibus vides Cortytam fœm. gen. usurpare Thucydidem, sed hujus oppidi nomen præter literarum ordinem occupat locum.

87 Κοτύωρα, κώμη πρὸς τῷ Πόντῳ.] Cotyora, pagus, seu vicus ad Pontum ex Arrhiano, qui in Periplo Ponti Euxini id oppidum celebrat, sed Κύτωρον vocat: Ἐνθένδε εἰς Κύτωρον, ἐνενήκοντα. Ὅρμος ναυσὶν ἐν Κυτώρῳ· καὶ ἀπὸ Κυτώρου εἰς Αἰγιαλοὺς, ἑξήκοντα. i. e. *Hinc ad Cytorum, nonaginta; navium statio in* [oppido] *Cytoro; & à Cytoro ad Ægialos, sexaginta.* Eodem etiam modo dicitur Ptolemæo lib. 5. c. 1. at Plinio lib. 6. c. 4. *oppidum Cotyorum* vocatur. Fuisse Sinopensium emporium, & nomen à Cytoro Phryxi filio habuisse tradit Strabo lib. 12. cui etiam Κύτωρον, neutr. gen. dicitur.

88 Κουρῆς, ὁ Ἀκαρνανίας.] Cures, Acarnaniæ, scilicet οἰκήτωρ, id est, *incola*, ex Homero, cujus affert hemistichium, quod apud eum legitur Il. 9. v. 425. Curetes igitur (sic dicuntur plur num.) celeberrimi fuere apud Ethnicos, quos Ætoliam prius inhabitasse, ac postea ab Ætolis in Acarnaniam duce Ætolo expulsos fuisse autor est Strabo lib. 10. de quorum nominis etymologia tot varias affert sententias, ut veram eligere nimis sit difficile; scilicet dictos fuisse *Curetes*, quòd cum de Lelanto campo dimicarent, hostes anteriore eos coma apprehenderent, quamobrem illam in occipite alere, in sincipite radere instituisse; eos autem qui trans Acheloum fluvium habitabant, quia caput non tonderent, *Acarnanes* dictos fuisse. Alii utramque gentem ab aliquo heroë nomen habuisse ajebant; alii è Curio montes *Curetas* appellatos, ac Ætolicam gentem esse afferebant; alii dicebant Curetas fuisse quosdam genios, administrosque Deorum: at qui Cretenses & Phrygias res tradidere, *Curetas* vocatos affirmabant, eos qui Iovis in Creta educationis curam habuere, necnon eos qui matris Deûm sacrificiis in Phrygia, ac locis circa Idam Troiæ montem præerant. Alii eosdem cum Curetibus, *Coribantes*, *Cabiros*, *Idæos Dactylos*, *Telchines* fuisse existimabant: alii denique *Ætolicos* Curetas sic dictos putabant, quòd in puellarum morem, quæ Græcis κόραι dicuntur, vestes gererent. Curetes etiam (si bene memini) dicebantur, qui saltationem quamdam armati saltabant, quæ *Pyrrhice* dicebatur.

89 Κούριοι, ἔθνος Σαβίνων.] Curii, gens Sabinorum, quorum urbs Græcis Κύρεις, Latinis Cures num. plur. dicebatur, ex qua fuere T. Tatius, & Numa Pompilius Romanorum reges, autore Strabone lib. 5. Κύρεις δὲ νῦν μὲν κώμιόν ἐστιν· ἦν δὲ πόλις ἐπίσημος, ἐξ ἧς ὡρμήθησαν οἱ τῆς Ῥώμης βασιλεύσαντες, Τίτος Τάτιος, καὶ Νουμᾶς Πομπίλιος. i. e. *Curis nunc viculus est, quondam urbs insignis, ex qua originem trahunt T. Tatius, & Numa Pompilius Romæ regno potiti.* Eam celebrat Virgilius Æneid. lib. 6. v. 810.

——— *Primus, qui legibus urbem*
Fundavit, Curibus parvis, & paupere terra.

Numam Pompilium intelligit.

A μῆσαν Ῥωμαίοις. Χάραξ ιβ΄. Οἱ Φυλέται, Κουρῖται. [90] Καὶ οἱ Ῥωμαῖοι Κουρῖτες πρὸς ἐκείνου ἐκλήθησαν.

ΚΟΥ'ΡΙΟΝ[91], πόλις Κύπρου, ἀπὸ Κουρέως τοῦ Κινύρου παιδός· Ἡρόδοτος πέμπτῃ. [92] Τὸ ἐθνικὸν, Κουριεύς. Καὶ Ἀριστοκλῆς Κουριεὺς ἦν. B Τὸ θηλυκὸν, Κουριὰς, καὶ ἡ χώρα. [93] Ἔστι καὶ πόλις Αἰτωλίας.

ΚΟΥΡΟ'ΠΟΛΙΣ, πόλις Καρίας· Ἀπολλώνιος Καρικῶν πρώτῳ. Τὸ ἐθνικὸν, Κουροπολῖται. C

ΚΟΧΛΙ'ΟΥΣΑ, νῆσος πρὸς τῇ Λυκίᾳ· Ἀλέξανδρος δευτέρῳ περὶ Λυκίας, διὰ τὸ κοχλίους ἐν αὐτῇ εὑρίσκεσθαι. Τὸ ἐθνικὸν, Κοχλιούσιος.

ΚΡΑΒΑΣΙ'Α[94], πόλις Ἰβήρων· Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ. D Τὸ ἐθνικὸν Κραβάσιος, καὶ Κραβασιεὺς, καὶ Κραβασιάτης, καὶ Κραβασιανὸς, διὰ τὴν χώραν.

ΚΡΑ'ΓΟΣ[95], ὄρος Λυκίας· Ἀλέξανδρος δευτέρῳ Λυκιακῶν. [96] Ἀπὸ Κράγου τοῦ E Τρεμίλητος υἱοῦ, μητρὸς δὲ Πραξιδίκης Νύμφης. Ἐνταῦθα δ' εἶναι καὶ τὰ ἐπονομαζόμενα θεῶν Ἀγρίων ἄντρα. Ἀπαθανατισθῆναι γάρ φασι τοὺς περὶ τὸν Κράγον. Τὸ ἐθνικὸν, Κράγιος. [97] Ἔστι καὶ ὄρος Ἀντίκραγος ἕτερον. F

ΚΡΑ'-

Romanos bella gessit, Charax, lib. 12. Tribules, Curitæ, & Romani Curites ab illo vocati fuere.

CURIUM, urbs Cypri, à Cureo Cinyri filio, Herodot. lib. 5. Gentile, Curieus, & Aristocles Curieus erat. Fœmineum, Curias, & regio sic etiam dicitur. Est etiam urbs Ætoliæ.

CUROPOLIS, urbs Cariæ, Apollonius Caricorum lib. primo. Gentile, Curopolitæ.

COCHLIUSA, insula prope Lyciam, Alexand. de Lycia secundo, sic dicta, quod cochleæ in ea inveniantur. Gentile, Cochliusius.

CRABASIA, urbs Iberorum Hecatæ. Europa. Gentile, Crabasius, & Crabasieus, & Crabasiates, & Crabasianus, propter regionis consuetudinem.

CRAGUS, mons Lyciæ, Alexander Lyciacorum lib. 2. à Crago filio Tremiletis, matris verò Praxidicæ Nymphæ. Hìc esse etiam, quæ cognominantur *Deorum agrestium antra*, immortales enim factos esse ajunt Cragi incolas. Gentile, Cragius. Est etiam alius mons Anticragus.

CRA-

90 Καὶ οἱ Ῥωμαῖοι Κουρῖτες πρὸς ἐκείνου ἐκλήθησαν.] In his verbis aliquid deesse suspicor, ad quod referatur τὸ πρὸς ἐκείνου, puta nomen oppidi Curetum, à quo Romanos vocatos fuisse Quirites inquit; nostram conjecturam videtur confirmare Strabo lib. 5. Ἐνθένδε δὲ καὶ Κυρίτας ὀνομάζουσιν οἱ δημηγοροῦντες, τοὺς Ῥωμαίους. i. e. *Hinc verò* [loquitur de Curibus] *& Quirites vocant concionantes ad populum, Romanos.* Ex nostris idem narrat Livius lib. 1. c. 13. *Movet res tum multitudinem, tum duces; silentium & repentina fit quies; inde ad fœdus faciendum duces prodeunt: nec pacem modò, sed & civitatem unam ex duabus faciunt, regnum consociant, imperium omne conferunt Romam. Ita geminata urbe, ut Sabinis tamen aliquid daretur, Quirites à Curibus appellati.* Hanc etiam historiam tetigit poëtarum eruditissimus Æneid. lib. 7.

——— *Postquam in partem data Roma Sabinis*
Una ingens Amiterna cohors, priscique Quirites.

Ad quem locum ita Servius: *Priscique* Quirites, *id est* Sabini. *Prisci autem ideo, quia post fœdus Titii & Romuli placuit, ut quasi unus de duobus fieret populus. Unde & Romani* Quirites *dicti sunt, quòd nomen Sabinorum fuerat à civitate Curibus, & Sabini à Romulo* Romani *dicti sunt.*

91 Κούριον, πόλις Κύπρου.] Curium, urbs Cypri ex Herodoti libro quinto. cujus sunt verba ex eodem libro c. 113. Μαχομένων δὲ καὶ τῶν ἄλλων Στησήνωρ, τύραννος ἐὼν Κουρίου προδιδοῖ ἔχων δύναμιν ἀνδρῶν περὶ ἑωϋτὸν οὐ μικρήν. Οἱ δὲ Κουριέες οὗτοι λέγονται εἶναι Ἀργείων ἄποικοι. Προδόντων δὲ τῶν Κουριέων, αὐτίκα καὶ τὰ Σαλαμινίων πολεμιστήρια ἅρματα τὠυτὸ τοῖσι Κουριεῦσι ἐποίεε. i. e. *Ceteris autem pugnantibus, Stesenor Curii tyrannus non parvam copiam virorum circa se habens prodidit; Curienses verò hi dicuntur esse Argivorum coloni; post horum proditionem, statim Salaminiorum bellici currus idem, ac Curienses fecerunt.*

92 Τὸ ἐθνικὸν Κουριεύς.] Gentile urbis Cypri Curii. Dicitur Curieus, quo usus est Herodotus cujus verba attulimus nota proxima præcedenti.

93 Ἔστι καὶ πόλις Αἰτωλίας.] Secundo loco numerat Curium, Ætoliæ urbem, cujus meminit Strabo lib. 10. Κούριον δὲ τῆς παλαιᾶς Πλευρῶνος πλησίον, ἀφ' οὗ τοὺς Πλευρωνίους Κουρῆτας ὀνομασθῆναί τινες ὑπέλαβον. i. e. *Curium verò est prope antiquam Pleuronem, unde Pleuronios nominatos fuisse Curetas aliqui existimant.*

94 Κραβασία, πόλις Ἰβήρων.] Crabasia, urbs Iberorum ex Hecatæi Europa, cujus nullam apud alios inveniebam notitiam, Crabasiæ jugi meminit Sex. Avienus in Hispania Tarraconensi.

95 Κράγος, ὄρος Λυκίας.] Cragus, mons Lyciæ ex Alexandri Lyciacorum libro secundo, est idem, qui Taurus, & Caucasus, de quo suo loco egimus. Diversa enim habuit nomina, quæ recenset Plin. lib. 5. c. 27. Vocabatur enim *Imaus*, *Emodus*, *Paropamisus*, *Circius*, *Chambades*, *Pharphariades*, *Choatras*, *Oreges*, *Oroandus*, *Niphates*, *Taurus*, *Caucasus*, *Sarpedon*, *Coracesius*, *Cragus*, *Hyrcanus*, *Caspius*, *Pariedrus*, *Moschicus*, *Amazonicus*, *Coraxicus*, *Scythicus*, ac in universum Græcè *Ceraunios*, à fulminibus. Græcè enim *fulmen* dicitur κεραυνός, à cujus promontorio in Lycia est mons Chimæra noctibus flagrans, ex quo monstrum confinxere poëtæ. Erat montium maximus, ut noster inquit in Καύκασος; ab Eois litoribus veniebat, ut refert Plin. libro capiteque citato; alii in Lycia incipere existimabant, autore Strabone lib. 14.

96 Ἀπὸ Κράγου τοῦ Τρεμίλητος υἱοῦ, μητρὸς δὲ Πραξιδίκης Νύμφης.] Insigniter corruptus est locus iste, cujus verba sic sunt legenda: ἀπὸ Κράγου τοῦ Τρεμίλου υἱοῦ, καὶ Πραξιδίκης Νύμφης. i. e. *à Crago Tremilii filio, & Praxidicæ Nymphæ.* Quod patet ex Panyasi apud Stephanum in Τρεμίλη, ubi illius poëtæ versus apponit, ex quibus apparet, Tremilum duxisse uxorem filiam, Nympham Ogygiam, quam *Praxidicam* vocabant, ex qua habuit filios, Tloum, Xanthum, Pinarum, & Cragum, de quo nunc fabula agitur.

97 Ἔστι καὶ ὄρος Ἀντίκραγος ἕτερον.] Cum Cragum montem, omnium maximum notiore nomine *Caucasum* dictum memoraverit, nunc memorat montem Anticragum, acsi diceres è regione Cragi, de quo ita Strabo lib. 14. Εἶτ' ἐφεξῆς ὁ Ἀντίκραγος, ὄρθιον ὄρος ἐφ' ᾧ Καρμυλησσός χωρίον, ἐν φάραγγι κείμενον, καὶ μετὰ τοῦτον ὁ Κράγος, ἔχων ἄκρας ὀκτὼ, καὶ πόλιν ὁμώνυμον· περὶ ταῦτα μυθεύεται τὰ ὄρη τὰ περὶ τῆς Χιμαίρας, i. e. *Deinde sequitur Anticragus, mons præceps, & in eo Carmylessus oppidum in convalle haud magna situm, & post hunc Cragus, habens octo vertices, & urbem ejusdem nominis; circa hos montes fabula Chimeræ fingitur.*

98 Κραυ-

ΚΡΑΔΗ, πόλις Καρίας· Ἑκαταῖος Ἀσίας περιηγήσει. Τὸ ἐθνικὸν. Κραδίτης, ὡς Σιδίτης. A

CRADE, urbs Cariæ, Hecatæ. Asiæ perihegesi. Gentile, Cradites, ut Sidites.

ΚΡΑΜΒΟΥΣΑ[98], νῆσος περὶ Σελεύκειαν τῆς Ἰσαυρίας· Στράβων τεσσαρεσκαιδεκάτῳ.[99] Τὸ ἐθνικὸν, Κραμβούσης, ἢ * B

CRAMBUSA, insula juxta Seleuciam Isauriæ, Strab. lib. 14. Gentile, Crambuses, vel . . . . . .

ΚΡΑΜΒΟΥΤΙΣ, πόλις Αἰγύπτου· Ἑκαταῖος περιηγήσει Λιβύης. Ὁ πολίτης, Κραμβουτίτης, ὡς Ναυκρατίτης. Ἡρωδιανὸς διὰ τοῦ ο γράφει, Κράμβοτις προπαροξυτόνως, ὡς Ἄβοτις. C

CRAMBUTIS, urbs Ægypti, Hecatæ. Libyæ perihegesi. Civis, Crambutites, ut Naucratites, Herodian. per o scribit, Crambotis, cum accentu in antepenultima, ut Abotis.

ΚΡΑΝΑΗ[1], νῆσος Λακωνική. Ὅμηρος·

Νήσῳ δ' ἐν Κραναῇ ἐμίγην —

[2]Ἥτις πρόκειται τοῦ Γυθείου. [3]Οὕτως ἐκαλεῖτο καὶ ἡ Ἀττική, ἀπὸ Κραναοῦ. Ἐξειλήφασι γάρ τινες οὕτω τὸ Ὁμηρικὸν τὸ Κραναῇ, ἀντὶ τοῦ Ἀτθίδι. D Ἑλένη καλεῖται νῦν. [4]Ἐμοὶ δοκεῖ Ἀλέξανδρος δηλοῦν οὐ τὸν διὰ τῶν νήσων πλοῦν πεποιημένον τῶν εἰσαγόντων, ἀλλὰ τῶν ἔξω. Ὑπονοῶν γὰρ διωχθήσεσθαι, τὴν Κρήτην εὐώνυμον λαμβάνει, καὶ τὴν Ἀσίαν παραλεγόμενος εἰς Φοινίκην ἔρχεται. E Τὸ ἐθνικὸν, εἰ μὲν τῆς Λακωνικῆς, Κραναάτης, ὡς Καρυάτης· εἰ δὲ τῆς Ἀττικῆς, Κραναῖος, ὡς Ἀθηναῖος.

CRANAE, insula Laconica, Hom.

Insula verò in Cranaë mistus sum.

Quæ ante Gytheum sita est: sic etiam vocabatur Attica, à Cranao. Sic enim accipiunt aliqui Homericum illud *in Cranaë* pro *in Atthide*. Nunc *Helene* vocatur. Mihi videtur Alexander non ostendere navigationem locorum, quæ per insulas fiebat; sed eorum, quæ per exteriorem insularum partem. Cum enim suspicaretur fore, ut eum persequerentur, Cretam ad sinistram capit, & Asiam legens in Phœniciam venit. Gentile, si Laconicæ quidem, Cranaates, ut Caryates, si Atticæ verò, Cranæus, ut Athenæus.

ΚΡΑΝΕΙΑ, χωρίον Ἀμβρακιωτῶν· Θεόπομπος πεντηκοστῷ πρώτῳ. Τὸ ἐθνικὸν F Κρανειάτης, ὡς Μαρειάτης, ὥς φησι Σοφοκλῆς Λαρισσαῖος.

CRANEA, regio Ambraciotarum Theopomp. lib. 51. Gentile, Craneates, ut Mareates, ut inquit Sophocles Larissæus.

ΚΡΑΝΙΔΕΣ[5], συνοικία πρὸς τῷ Πόντῳ. Παρ-

CRANIDES, cohabitatio prope Pontum,

98 Κραμβοῦσα, νῆσος περὶ Σελεύκειαν τῆς Ἰσαυρίας.] Crambusa, insula circa Seleuciam Isauriæ ex Strabonis lib. decimo quarto, cujus sunt verba: Εἶτ' Ἀνεμούριον ἄκρα, ὁμώνυμος τῇ προτέρᾳ, καὶ Κραμβοῦσα νῆσος, καὶ Κώρυκος ἄκρα, ὑπὲρ ἧς ἐν εἴκοσι σταδίοις ἐστὶ τὸ Κωρύκιον ἄντρον, ἐν ᾧ ἡ ἀρίστη κρόκος φύεται. i. e. *Deinde Anemurium promontorium ejusdem-nominis cum priore, & Crambusa insula, & Corycus promontorium, supra quod ad* XX *stadia Corycium est antrum in quo optimus crocus nascitur.* Ejus quoque meminit Ptolemæus lib. 5. c. 5. qui eam circa Pamphyliam locat.

99 Τὸ ἐθνικὸν, Κραμβούσης, ἢ *] Hæc si tibi placet, sic supplebis: τὸ ἐθνικὸν, Κραμβούσης, ἢ Κραμβουσηνὸς, ἢ Κραμβουσεύς. i. e. *Gentile*, *Crambuses*, vel *Crambusenus*, vel *Crambuseus*. Sic enim hujusmodi formæ nomina formant Gentilia plerumque, ut à Βόρσιππα, Βορσιππηνὸς, & Βορσιππεύς, etsi aliter etiam solent formare.

1 Κραναὴ, νῆσος Λακωνική.] Cranaë, insula Laconica, ex Homero, cujus affert hemistichium, quod apud eum legitur Il. 3. v. 445. Miror autorem nostrum in etymologia oppidorum & insularum luxuriantem; nunc hujus insulæ etymologiam silentio præterire, quæ *Cranaë* dicta fuit, ut in illo versiculo innuit Homerus, quod in ea Paridis concubitus cum Helena acciderit, unde postea *Helena* etiam vocata fuit. Utrumque testatur Strabo lib. 9. Πρόκειται δὲ τῆς παραλίας ταύτης πρὸ μὲν τοῦ Θορικοῦ, καὶ τοῦ Σουνίου, νῆσος Ἑλένη, τραχεῖα καὶ ἔρημος, παραμήκης, ὅσον ἑξήκοντα σταδίους τὸ μῆκος· ἧς φασι μεμνῆσθαι τὸν ποιητὴν, ἐν οἷς Ἀλέξανδρος λέγει πρὸς τὴν Ἑλένην.

Οὐδ' ὅτε σε πρῶτον Λακεδαίμονος ἐξ ἐρατεινῆς
Ἔπλεον ἁρπάξας ἐν ποντοπόροισι νέεσσι
Νήσῳ δ' ἐν Κραναῇ ἐμίγην φιλότητι καὶ εὐνῇ.

Ταύτην γὰρ λέγει Κραναὴν, τὴν νῦν Ἑλένην, ἀπὸ τοῦ ἐκεῖ γενέσθαι τὴν μίξιν. Μετὰ δὲ τὴν Ἑλένην, ἡ Εὔβοια, &c. i. e. *Ante oram hanc & Thoricum & Sunium jacet insula Helena, aspera & deserta, in longum porrecta spacio circiter* LX *stadiorum cujus ajunt meminisse poëtam in his, quæ Alexander ait ad Helenam:*

Nec cum te primum Lacedæmone amabili.
Navigabam rapiens in pontigradis navibus
Insula verò in Cranaë mistus sum amore & lecto.

Hanc enim dicit Cranaën, quæ nunc Helene; *quod illic concubitus fuerit; post Helenen verò Eubœa, &c.* Memoratur quoque Pauſ. in Laconicis; Eust. ad Homeri locum citatum dubitat, nomenne sit insulæ proprium, an epithetum.

2 Ἥτις πρόκειται τοῦ Γυθείου.] Insulam Cranaën, seu Helenen ante Gytheum sitam fuisse inquit, Gytheum verò fuit oppidum & navale Lacedæmoniorum de quo suo loco egimus. De rebus ad Geographiam pertinentibus fides Straboni potius quam Stephano adhibenda est: qui Cranaën insulam ante Thoricum & Sunium Atticæ locat lib. 9. cujus verba attulimus nota proxime præcedenti.

3 Οὕτως ἐκαλεῖτο καὶ ἡ Ἀττική, ἀπὸ Κραναοῦ.] Cranaën etiam vocatam fuisse Atticam à Cranao inquit. Cranaus verò fuit rex Atheniensium, à quo *Attica* dicta est Cranaë, quemadmodum à Cecrope vocata fuit *Cecropia*, unde inquit noster, nonnulli illud Homericum ἐν Κραναῇ, i. e. *in Cranaë*, pro in Atthide accipiunt.

4 Ἐμοὶ δοκεῖ Ἀλέξανδρος, &c.] Nunc explicat mentem Alexandri, id est, Paridis in sua navigatione, cum abrepta Helena Lacedæmone per mare fugeret.

5 Κρανίδες, συνοικία πρὸς τῷ Πόντῳ.] Cranides, oppidum ad Pontum ex Parthenio in Anthipe. Memoratur etiam Arrhiano in Periplo Ponti Euxini, cui Κρηνίδες dicitur: Σανδαράκη, ὅρμος ναυσὶ μικραῖς. Ἐνθένδε εἰς Κρηνίδας, ἑξήκοντα. Καὶ ἀπὸ Κρηνίδων εἰς Ψύλλαν ἐμπόριον, τριάκοντα. i. e. *Sandaraca, portus navibus parvis; hinc ad Crenidas, sexaginta; & à Crenidibus ad Psyllam emporium, triginta.* Ego reor ex nostro autore corrigendum esse Arrhianum.

6 Κρα-

Παρθένιος ἐν Ἀνθίππῃ. Τὸ ἐθνικὸν, Κρανίτης. A

tum, Parthenius in Anthipe. Gentile, Cranitæ.

ΚΡΑ´ΝΙΟΝ[6], πόλις ἐν Κεφαλληνίᾳ τῇ νήσῳ· [7] τετράπολις δὲ ἡ νῆσος ἀπὸ τῶν Κεφάλου παίδων, Προνήσου, Σάμου, Πηλέως, Κρανίου. Τὸ ἐθνικὸν, Κραναεῖς.

CRANIUM, urbs in Cephallenia insula, quæ habebat quatuor urbes à Cephali filiis, Proneso, Samo, Peleo, Cranio. Gentile, Cranæi.

ΚΡΑ´ΝΩΝ[8], πόλις τῆς Θεσσαλίας τῆς Πε- B λασγιώτιδος, ἐν τοῖς Τέμπεσιν, ὡς Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ. [9] Ἔστι καὶ ἄλλη πόλις Ἀθαμανίας, ἀπὸ Κράνωνος τοῦ Πελασγοῦ. Ἐν ταύτῃ δύο κόρακας εἶναί φασι μόνους, ὡς Καλλίμαχος ἐν τοῖς Θαυμασίοις, καὶ Θεόπομπος. Ὅ- C ταν δὲ ἄλλους ἐκνοσσεύσωσιν, ἴσους αὐτοὺς καταλιπόντες, ἀπέρχονται. Ὁ πολίτης, Κρανώνιος. Ἡρόδοτος ἕκτῃ· Ἐκ δὲ Θετταλίης ἦλθεν τῶν Σκοπαδέων Διακτορίδης γὰρ Κρανώνιος.[10] Ἀπέχει δὲ σταδίους ἑκατὸν τῆς Γυρτῶνος ἡ Κράνιον πόλις, D ὡς φησι Στράβων. Καὶ Ὅμηρός φησιν Ἐφύρους τοὺς Κρανωνίους· Φλεγύας δὲ, τοὺς Γυρτωνίους. Ἔστι καὶ θηλυκὸν Κρανωνὶς, ἀπὸ τῆς γενικῆς.

CRANON, urbs Thessaliæ Pelasgiotidis in campis, qui *Tempe* vocantur, ut Hecatæ Europa. Est & alia urbs Athamaniæ, à Cranone Pelasgi filio. In hac duos tantum corvos esse dicunt, ut Callimachus in Admirabilibus, & Theopompus. Cum verò alios ex nido educunt, pares eos relinquentes discedunt. Civis, Cranonius, Herodot. lib. sexto: *Ex Thessalia verò Scopadeorum venit Diactorides Cranonius.* Distat verò Cranium urbs à Gyrtone stadiis centum, ut inquit Strab. *& Hom. vocat Ephyros Cranonios, Phlegyes verò Gyrtonios.* Est etiam fœmin. Cranonis à genitivo.

ΚΡΑΣΕ´ΡΙΟΝ, Σικελίας χωρίον· Φίλιστος ὀγδόῳ. Τὸ ἐθνικὸν, Κρασερῖνος. E

CRASERIUM, Siciliæ regiuncula, Philistus lib. 8. Gentile, Craserinus.

ΚΡΑΣΤΟ`Σ[11], πόλις Σικελίας τῶν Σικανῶν· Φίλιστος Σικελικῶν τρισκαιδεκάτῳ. Ἐκ ταύτης ἦν Ἐπίχαρμος ὁ κωμικὸς, καὶ Λαῒς ἡ ἑταίρα, ὡς Νεάνθης ἐν τῷ περὶ ἐνδόξων ἀνδρῶν. Ἔχει δὲ ἡ πόλις εὐπρεπεστάτας γυναῖκας, F ὡς

CRASTUS, urbs Siciliæ Sicanorum, Philistus rerum Sicul. lib. 13. ex hac erat Epicharmus Comicus, & Laïs meretrix ut Neanthes in lib. de viris illustribus. Habet verò urbs pulcherrimas mulieres, ut Philemo, Apio verò

6 Κράνιον, πόλις ἐν Κεφαλληνίᾳ τῇ νήσῳ.] Cranium, urbs in Cephallenia insula, quæ Κράνιοι dicitur Straboni plur. mascul. Ejus ex lib. 10. sunt verba: Τὴν δὲ Κεφαλληνίαν τετράπολιν οὖσαν, οὔτ᾽ αὐτὴν εἴρηκε τῷ νῦν ὀνόματι, οὔτε τῶν πόλεων οὐδεμίαν, πλὴν μιᾶς εἴτε Σάμης εἴτε Σάμου· ἣ νῦν μὲν οὐκέτ᾽ ἐστὶν, ἴχνη δὲ αὐτῆς δείκνυται, κατὰ μέσον τὸν πρὸς Ἰθάκῃ πορθμόν· οἱ δὲ ἀπ᾽ αὐτῆς Σαμαῖοι καλοῦνται· αἱ δ᾽ ἄλλαι καὶ νῦν εἰσιν ἔτι μικραὶ πόλεις τινὲς, Πρώνησος, καὶ Κράνιοι. i. e. *Cephalleniam verò, cum quatuor haberet urbes, ne eam quidem suo dixit nomine* [Homerus,] *nec ullam urbium, præter Samen sive Samum; quæ nunc quidem non extat, vestigia verò ipsius ostenduntur ad medium versus Ithacam trajectum, cujus oppidani* Samæi *vocantur; reliquæ autem adhuc nunc sunt parvæ urbes quædam, Pronesus, & Cranii.*

7 Τετράπολις δὲ ἡ νῆσος ἀπὸ τῶν Κεφάλου παίδων, &c.] Cephallenia, insula erat *tetrapolis*, id est, quatuor habebat urbes, ipsa à Cephalo, urbes ab hujus quatuor filiis nomen habebant, quorum nomina autor noster prodit. Urbium verò nomina recenset Thucydides lib. 2. Κεῖται δὲ ἡ Κεφαλληνία κατὰ Ἀκαρνανίαν καὶ Λευκάδα· τετράπολις οὖσα, Παλῆς, Κράνιοι, Σαμαῖοι, Πρόνναιοι. i. e. *Cephallenia verò jacet juxta Acarnaniam & Leucadem*; Tetrapolis est, *id est, quatuor urbes habet; eæ autem sunt Pallenses, Cranii, Samæi, Pronæi.* Apud Thucydidem pro Πρόνναιοι legendum puto ex Strabone Προνήσιοι, quoniam à Proneso habebat nomen, qui erat unus ex quatuor Cephali filiis, qui quatuor Cephalleniæ urbibus nomina dederunt, ut inquit noster. Eustathius ad Odysseæ primæ v. 103. annotat, Cephalleniam per duplex *l* scribi, cum a Cephalo nomen habeat, ἵνα τὸ ἐθνικὸν Κεφαλλὴν, ἔχει διαφορὰν πρὸς τὴν ἐν σώματι κεφαλήν. i. e. *ut gentile Cephallen*, i. e. *Cephallensis differat* πρὸς τὴν ἐν σώματι κεφαλὴν. i. e. *à capite corporis.*

8 Κράνων, πόλις τῆς Θεσσαλίας, &c.] Cranon, onis, urbs Thessaliæ Pelasgiotidis ex Hecatæi Europa. Memoratur Scylaci in Θεσσαλίᾳ, Plinio libro 4. c. 8. Livius libro 42. cap. 64 Crannona per duplex *n* vocat: *Ibi cum securi, & propter castrorum longinquitatem, & viæ inopis aquarum difficultatem, quæ inter Sycurium & Crannona est, stativa haberent, repente prima luce in imminentibus tumulis equitatus regius cum levi armatura visus ingentem tumultum fecit.*

9 Ἔστι καὶ ἄλλη πόλις Ἀθαμανίας, &c.] Secundo loco numerat Cranona urbem Athamaniæ, ex Herodoti lib. 6. cujus affert verba male interpuncta & non bene scripta quæ sic apud eum habentur libro citato c. 127. Ἐκ δὲ Θεσσαλίης ἦλθε τῶν Σκοπαδέων Διακτορίδης Κρανώνιος. i. e. *E Thessalia verò venit Scopadeorum Diactorides Cranonius.*

10 Ἀπέχει δὲ σταδίους ἑκατὸν τῆς Γυρτῶνος ἡ Κράνιον πόλις.] Quam supra in eadem sectione dixerat Cranona, vocat nunc Cranion, hujus distantiam à Gyrtone inquit ex Strabone fuisse stadiorum centum, cujus verba affert, ut puto, malè sana, quæ apud ipsum Strabonem non bene, quoque se habent. Sic enim apud eum leguntur in excerptis ex ejus lib. 7. fine: Ἀπέχει δὲ ἡ Γυρτὼν τῆς Τυρρηνίας, πόλεως Κρανῶν· καί φασιν ὅταν εἴπῃ ὁ ποιητής. Τὼ μὲν ἄρ᾽ ἐκ Θρήκης, Ἐφύρους μὲν λέγεσθαι τοὺς Κραννωνίους, Φλέγυας δὲ τοὺς Γυρτωνίους. i. e. *Abest verò Gyrton Tyrrhenis, urbis Cranarum; & dicunt, quod quando dixit poëta* Τὼ μὲν, &c. i. e. *Hi quidem ex Thracia. Ephyros quidem dici Crannonios, Phlegyas verò Gyrtonios.* Si tibi placet, ex Stephano corriges Strabonem hoc modo: Ἀπέχει δὲ ἡ Γυρτὼν τῆς πόλεως Κράνωνος σταδίους ἑκατόν. i. e. *Distat autem Gyrton ab urbe Cranone stadia centum.* Gyrtonios verò prius *Phlegyas* vocatos fuisse, & Cranonios, Ephyros testatur iterum idem Strabo lib. 9.

11 Κραστὸς, πόλις Σικελίας τῶν Σικανῶν.] Crastus, urbs Siciliæ, ex Philisto rerum Sicularum lib. 13. quæ Herodoto lib. 5. c. 45. *Crastis* dicitur, ex qua fuisse Epicharmum comicum poëtam, & Laidem meretricem inquit. Celebres enim meretrices urbes etiam, si Diis placet, illustrant: de qua decertabant quædam civitates haud secus ac de Homero. Alii enim è Crasto, alii ex Hyccaro, alii è Corintho fuisse contendebant. Duæ autem fuere hujus nominis meretrices insignes, altera senior, altera junior. De juniore est apophthegma Demosthenis celebre, cui cum illa pro concubitu peteret μυρίας δραχμὰς, i. e. *decem mille drachmas*, Demosthenes fertur dixisse, οὐκ ὠνοῦμαι μυρίων δραχμῶν μεταμέλειαν, i. e. *non emo decem mille drachmis pœnitentiam*, ut refert Gell. Noct. Atticarum lib. 1. c. 8.

12 Κρα-

ὡς Φιλήμων. Ἀπίων δὲ, ὅτι μόνος Πολέμων ἔφη τὴν Λαΐδα Κορινθίαν. Ὁ πολίτης Κραστῖνος, καὶ Κραστίνη τὸ θηλυκόν. A

rò inquit, quod solus Polemo dixit Laïdem fuisse Corinthiam. Civis, Crastinus, & Crastina, fœmineum.

ΚΡΕΜΗ, πόλις Πόντου· Φλέγων ὀγδόῳ χρονικῶν. Τὸ ἐθνικὸν Κρεμήσιος, ὡς Ἰθακήσιος. B

CREME, urbs Ponti, Phlegon, Chronic. 8. Gentile, Cremesius, ut Ithacesius.

ΚΡΕΜΜΥΩΝ[12], κώμη Κορίνθου· Εὔδοξος ἕκτῳ γῆς περιόδου. Ὁ πολίτης, Κρεμμυώνιος. Ἐν ᾗ μυθεύουσι τὰ περὶ τὴν Κρεμμυωνίαν ὗν, ἣν μητέρα τοῦ Καλυδωνίου κάπρου φασὶ, καὶ τῶν Θησέως ἄθλων, [13] Φαβωρῖνος δὲ, C καὶ τοῦ Ἐρύμανθος, καὶ τοῦ Καλυδωνίου μήτηρ ἦν. Τὸ κύριον ὄνομα αὐτῆς ἐκαλεῖτο Φαῖα. Ἔστι καὶ Κρομμύων, πόλις Λιβύης, διὰ τοῦ ο· καὶ Ἑκαταῖος. Τὸ ἐθνικὸν, Κρομμυώνιος, καὶ Κρομμυωνία. D

CREMMYON, vicus Corinthi, Eudoxus terræ periodi lib. sexto. Civis, Cremmyonius, ubi, quæ de sue Cremmyonia fabulantur, quam apri Calydonii matrem fuisse dicunt, atque de Thesei laboribus. Phavorinus verò inquit, quod Erymanthii & Calydonii apri mater erat, ejus proprium nomen vocabatur *Phæa*. Est & Crommyon urbs Lybiæ per o, Hecatæ. Gentile, Crommyonius, & Crommyonia.

ΚΡΕΥΣΙΣ, πόλις Βοιωτίας, κειμένη κατάντικρυ τῆς Μεγαρίδος, ὡς Ἡρωδιανός. Ἡ γενική, Κρεύσιος. Τὸ ἐθνικὸν, Κρευσιεύς.

CREUSIS, urbs Bœotiæ, sita è regione Megaridis, ut Herodianus. Genitivus, Κρεύσιος. Gentile, Creusieus.

ΚΡΗΝΙΔΕΣ[14], πόλις Σικελίας, ἃς Φίλιππος μετωνόμασε Φιλίππους. Τὸ ἐθνικὸν E Κρηνῖται.

CRENIDES, urbs Siciliæ, quas, Philippus, mutato-nomine-vocavit *Philippos*, Gentile, Crenitæ.

ΚΡΗΣΣΑ[15], πόλις Παφλαγονίας, ἣν Μηριόνης μετὰ Τροίαν ἔκτισε, Ζελίας δὲ εἷλεν, ὁ Νικομήδους υἱός· Δημοσθένης γράφει. Τὸ ἐθνικὸν, Κρησσαῖος. F

CRESSA, urbs Paphlagoniæ, quam Meriones post Troiam condidit; Zelias verò Nicomedis filius cepit, atque destruxit. Demosthenes scribit. Gentile, Cressæus.

ΚΡΗΣΙΟΝ, πόλις Κύπρου· Θεόπομπος Φιλιππικῶν πεντεκαιδεκάτῳ. Τὸ ἐθνικὸν Κρησιεύς, ὡς Σουνιεύς.

CRESIUM, urbs Cypri, Theopomp. Philippico. lib. 15. Gentile, Cresieus, ut Sunieus.

ΚΡΗΣΤΩΝ[16], πόλις Θράκης. Ἔοικε δὲ εἶναι ἡ Κρηστώνη, παρ' Ἡροδότῳ. Λυκόφρων, G

Ὀρκωμοτῆσαι τόν τε Κρηστώνης θεόν.

Ὁ πολίτης Κρηστωναῖος παρὰ Πινδάρῳ. Ῥιανὸς δὲ Κρηστωνίους αὐτοὺς φησιν. Ἑκαταῖος δὲ Κρηστῶνας αὐτοὺς, ἐν Εὐρώπῃ· καὶ Κρηστωνικὸν, κτητικόν. H

CRESTON, urbs Thraciæ; videtur verò esse Crestone apud Herodotum. Lycophro.

Iurare Crestonæ Deum.

Civis, Crestonæus apud Pindarum, Rhianus verò *Chrestonios* eos vocat, Hecatæus autem in Europa. Crestones, possessivum Crestonicum.

ΚΡΗ- CRE-

12 Κρεμμύων, κώμη Κορίνθου.] Cremmyon, onis, vicus seu pagus Corinthi, ex Eudoxi terræ periodo, quæ *Cromyon* dicitur Straboni lib. 8. unde desumpta sunt illa Stephani de Cremmyonia sue, & Thesei laboribus, sed mutila, quæ ex Strabonis libro citato sic restituenda sunt: Ἐν ᾗ μυθεύουσι τὰ περὶ τὴν Κρομμυωνίαν ὗν, ἣν μητέρα τοῦ Καλυδωνίου κάπρου φασὶ, καὶ τῶν Θησέως ἄθλων ἕνα τοῦτον παραδιδόασι, τὴν τῆς ὑὸς ταύτης ἐξαίρεσιν. i. e. *In qua fabulantur, quæ de Cromyonia sue, quam Calydonii apri matrem ajunt, ac unum de Thesei laboribus hunc tradunt fuisse hujus apri cædem.*

13 Φαβωρῖνος δὲ καὶ τοῦ Ἐρύμανθος, καὶ τοῦ Καλυδωνίου μήτηρ ἦν.] Lege Φαβωρῖνος δέ φησι, καὶ ὅτι τοῦ Ἐρυμανθίου, καὶ τοῦ Καλυδωνίου ὑὸς μήτηρ ἦν. i. e. *Phavorinus verò ait, quod etiam erat mater Erymanthii, & Calydonii apri.*

14 Κρηνίδες, πόλις Σικελίας, ἃς Φίλιππος, &c.] Crenides, urbs Siciliæ, quas Philippus de suo nomine *Philippos* vocavit; quis unquam audivit, urbem Siciliæ à Philippo nomen accepisse, nescio cui tribuam hunc errorem Stephanone, an typographo, an transcriptori; pro πόλις Σικελίας lege, πόλις Μακεδονίας, i. e. *urbs Macedoniæ*, hæc enim urbs, cum antiquitus diceretur *Crenides*, à Philippo vocata fuit *Philippi*. Ut ex Artemidoro tradit noster in Φίλιπποι, quam alii Thraciæ, alii Thessaliæ, noster loco citato Macedoniæ adscribit, illud etiam confirmatur ex excerptis ex lib. 7. Strabonis: Ὅτι ἡ νῦν Φίλιπποι πόλις, Κρηνίδες ἐκαλοῦντο τὸ παλαιόν. i. e. *quod nunc Philippi urbs*, Crenides *vocabantur antiquitus.*

15 Κρῆσσα, πόλις Παφλαγονίας.] Cressa, urbs quam noster Paphlagoniæ, Scylax Thraciæ adscribit in Θράκῃ, neutra apud alios memoratur.

16 Κρήστων, πόλις Θράκης· ἔοικε δὲ εἶναι ἡ Κρηστώνη, &c.] Creston, onis, urbs Thraciæ, videtur esse, quæ Herodoto & Lycophroni dicitur *Chrestone*, ut inquit noster, sed apertè fallitur, quia Herodotus lib. 1. c. 57. Crestona urbem supra Tyrrhenos memorat, quæ nullo modo ad Thraciam pertinere potest, ac forsitan pro Crotona; nulla enim apud Tyrrhenos urbs Creston, sed Croton celebratur, apud Lycophronem etiam in illo versiculo, quem affert Crestone non usurpatur pro urbe hujus nominis, sed pro Thracia quam sic vocat Lycophro ab urbe Thraciæ illius nominis, ut prodit ejus Scholiasta ad versum citatum: Κρηστώνη, ἡ Θράκη, ἀπὸ μιᾶς πόλεως οὕτω καλουμένης, θεὸς δὲ τοῖς Θρακικοῖς ὁ Ἄρης, ὅτι πολεμικοὶ τὸ παλαιὸν οἱ Θρᾷκες. i. e. *Crestone, Thracia ab una urbe sic vocata, Deus verò Thracibus Mars, quoniam Thraces olim bellicosi erant.* Quare in illo Lycophronis versiculo Κρηστώνης θεόν. i. e. *Crestonæ deum*, nihil aliud est, nisi Thraciæ deus.

ΚΡΗΤΗ[17], ἡ μεγίστη νῆσος, ἣν Κρεήτην ἔφη Ἀρχίλοχος, κατὰ πλεονασμόν. Οἱ μὲν φασιν ἀπὸ τῆς Κόρης Κορήτην, καὶ Κρήτην κατὰ συγκοπήν. Οἱ δὲ, ἀπὸ Κρητὸς τοῦ Διὸς καὶ Ἰδαίας νύμφης παιδός. Οἱ δ᾽ ἀπὸ Κρήτης μιᾶς τῶν Ἑσπερίδων. Οἱ δὲ ἀπό τινος γηγενοῦς Κρητός. Ἄμεινον δὲ παρὰ τὸ Κρὴς, Κρητὸς, Κρήτη, ὡς Θρᾴκη καὶ Χιτώνη, καὶ Εὐφρόνη. Λέγεται καὶ ποιητικῶς Κρῆται. Λέγεται καὶ Κρὴς Κρητὸς, καὶ Κρῆσσα, καὶ Κρηταῖος, καὶ θηλυκῶς καὶ οὐδετέρως· καὶ Κρητεύς, καὶ Κρητῆος, καὶ Κρητήϊος κτητικὸν· καὶ θηλυκὸν, Κρητηΐας. Καὶ Κρηταιεὺς, καὶ Κρήσιος, ἀπὸ τοῦ Κρής· καὶ Κρησιὰς θηλυκὸν, καὶ Κρησία, καὶ Κρήσιον. Καὶ ἀπὸ τῆς Κρητὸς γενικῆς, Κρῆτις· καὶ τροπῇ τοῦ τ εἰς σ, Κρῆσις. Καὶ τὸ κτητικὸν, Κρητικός. [18] Καλεῖται δὲ ἡ νῆσος καὶ Ἀερία, καὶ Χθονία, καὶ Ἰδαία.

CRETA; maxima insula, quam Creetam Archilochus vocavit, per pleonasmum; alii dicunt à Core fieri Coretam, & per syncopen Cretam. Alii à Crete Iovis, & Idææ Nymphæ filio. Alii à Creta, una Hesperidum, alii à quodam gigante Crete. Melius verò est à Cres, Cretis, Creta, ut Thrace, & Chitone, & Euphrone. Dicitur & poëtice *Cretæ*, dicitur etiam *Cres*, *Cretis*, & *Cressa*, & *Cretæus*, & fœm. & neutro-genere, & *Creteus*, & *Cretëus*, & *Creteïus* possess. & fœm. *Creteïas*, & *Cretaeus*, & *Cresius*, à Cres, & fœm. Cresias, & Cresia, & Cresium, & à genitivo Κρητὸς, fœm. Cretis, ac verso *t* in *s* Cresis, & possessivum Creticus. Vocatur verò insula etiam *Aëria*, & *Chthonia*, & *Idæa*.

ΚΡΗΤΗΝΙΑ[19], τόπος Ῥόδου, ἐν ᾧ ᾤκουν οἱ περὶ Ἀλθημένην, ὃς χρησθεὶς ὅτι τὸν πατέρα ἀποκτενεῖ, ἔφυγε, καὶ νυκτὶ πλοίῳ συναντῶντα ἐν Ῥόδῳ, καὶ ὡς λῃστὰς νομήσας, ἀναιρεῖ τὸν πατέρα. [20] Εἰσὶ δὲ ὑπὲρ αὐτοῦ τὰ Ἀταβύρια ὄρη, ἀφ᾽ ὧν Ἀταβύριος.

CRETENIA, locus Rhodi, ubi Althemenes habitabat, qui cum ab oraculo accepisset se patrem occisurum, fugit, ac noctu navigio cuidam prope Rhodum obvius cum fieret, qui in navigio erant, pyratas ratus, patrem occidit. Sunt verò super Creteniam Atabyrii montes, à quibus Atabyrius.

ΚΡΗ- CRE-

17 Κρήτη, ἡ μεγίστη νῆσος.] Creta, maxima insula, ut inquit noster, quæ nunc vulgo dicitur *Candia*, multis olim famigerata fabulis, adventu Europæ, Pasiphaës & Ariadnæ amoribus, Minotauri feritate fatoque, Dædali operibus & fuga, ac Jovis sepulchro, cui ejus nomen insculptum esse accolæ ostendebant, ut memoriæ prodidit Mela lib. 2. c. 7. ideo Sallustius apud Servium ad illud Virgilii Æneid. lib. 8. v. 349.

Jam tum religio pavidos terrebat agrestes
Dira loci.

Inquit Cretenses primos invenisse religionem, quod apud eos natus fingebatur Jupiter. *Hecatompolis* verò dicebatur apud scriptores, quod centum haberet urbes, Eustathius ad Od. 19. v. 177. reddit rationem, quare cum Mœonius vates Il. 2. v. 649. eam vocet Hecatompolin, id est, centum-habentem-urbes; Od. 19. v. 174. ἐννήκοντα πόληες. i.e. *nonaginta urbes* habere tantum dicat, ubi divinus vates hanc insulam depingit, quæ juxta Ptolemæum lib. 3. c. 17. ab occasu terminabatur mari Adriatico, à septentrionibus pelago Cretensi, à meridie Libyco, ab oriente, Carpathio. Ejus præcipuæ urbes fuere, Gortyna, Phalasarna, Cydonia, Cnossus, Minois regia, sed non Strabonis patria, ut inquit Conrrad. Gesnerus in Creta, de qua sic Virgilius Æneid. lib. 3. v. 104.

Creta Iovis magni medio jacet insula ponto
Mons Idæus ubi, & gentis cunabula nostræ
Centum urbes habitant magnas, uberrima regna
Maximus unde pater, si rite audita recordor
Teucras Rhœteas primum est advectus ad oras.

Troianos enim à Creta insula profectos duce Teucro in Phrygiam venisse, atque Idam Troiæ ab Ida Cretæ monte appellasse pro certo habebatur, quo in monte Varro in libro, quem de litoralibus fecit, adhuc suis temporibus affirmat sepulchrum Iovis ibi visitatum, ut refert Solinus c. 17. in cujus rei testimonium dicebant Teucrum Apollini Sminthio templum consecrasse. *Sminthum* enim Cretenses vocabant *murem*, cujus magna fuit apud Trojanos religio, autore Strabone lib. 13. Celebris fuit Creta præterea labyrintho omnium celeberrimo à Dædalo jussu Minois facto (vesana dementia fuit consumere opes in artificis tantum gloriam cessuras) eam etiam illustrabant Minos & Rhadamanthus, qui propter insignem justitiam judices à poetis apud inferos fingebantur, quorum Minos Cretensibus leges quoque dedisse fertur. Eam quoque nobilitavit Lycurgus Lacedæmoniorum legislator voluntario exilio. Cretenses etiam fuere Epimenides, & Georg. Trapezuntius insignis philosophus, ille de rerum natura Carmine scripsit, ut apud Latinos Lucretius, Georg. Trapezuntius etsi in Creta natus à Trapezunte Cappadociæ urbe, unde paternum genus trahebat, nomen habere maluit; Aristotelem maximè admirabatur, Platonem valdè contemnebat, plurima è Græco vertit, nec pauca Latinè scripsit. Ferunt in extrema senectute omnium, ac sui quoque nominis oblitum fuisse, de quibus videsis Voss. de historicis Latinis lib. 3. c. 8.

18 Καλεῖται δὲ ἡ νῆσος καὶ Ἀερία, &c.] Nunc agit de Cretæ, diversis nominibus, de quibus consulesis Plinium lib. 4. c. 12. Solinum c. 17.

19 Κρητηνία, τόπος Ῥόδου, ἐν ᾧ ᾤκουν οἱ περὶ Ἀλθημένην.] Cretenia, locus Rhodi, in quo habitabat, Althemenes, nemini, quod sciam, memoratur: at Althemenis historiam illam narrat Diodorus, qui Camirum Rhodi urbem confugisse inquit non Creteniam, ut inquit noster. Ejus ex lib. 5. sunt verba: Ὕστερον δὲ τούτων Ἀλθαιμένης ὁ Κατρέως υἱὸς τοῦ Κρητῶν βασιλέως, περί τινων χρηστηριαζόμενος, ἔλαβε χρησμὸν ὅτι πεπρωμένον ἐστὶν αὐτῷ τοῦ πατρὸς αὐτόχειρα γενέσθαι. Βουλόμενος οὖν τοῦτο τὸ μύσος ἐκφυγεῖν, ἑκουσίως ἔφυγεν ἐκ τῆς Κρήτης μετὰ τῶν βουλομένων συναπαίρειν, πλειόνων ὄντων. Οὗτος μὲν οὖν κατέπλευσε τῆς Ῥοδίας εἰς Κάμειρον. Ἐπὶ δὲ ὄρους Ἀταμύρου Διὸς ἱερὸν ἱδρύσατο τοῦ προσαγορευομένου Ἀταμυρίου· ὅπερ ἔτι καὶ νῦν τιμᾶται διαφερόντως, κείμενον ἐπί τινος ὑψηλῆς ἄκρας, ἀφ᾽ ἧς ἐστιν ἀφορᾶν τὴν Κρήτην. Ὁ μὲν οὖν Ἀλθαιμένης μετὰ τῶν συνακολουθησάντων κατῴκησεν ἐν τῇ Καμείρῳ, τιμώμενος ὑπὸ τῶν ἐγχωρίων. i. e. *Post illa Althæmenes Catrei Cretensium regis filius oraculum de quibusdam sciscitans, responsum accepit, fato-constitutum-esse, ut sua-manu-occidat patrem; hoc nefas ut effugeret, sponte cum aliis quam plurimis, qui ultro se illi adjunxerunt, in exsilium abiit, & in Rhodiæ terræ urbem Camirum trajecit, in Atamyro verò monte Iovis templum fundavit, qui Atamyrii* [Iovis] *dicitur; qui adhuc hodie eximie colitur, situm in excelso cacumine, unde videre est Cretam.* Apud Diodorum pro ὄρους Ἀταμύρου lege ὄρους Ἀταβύρου, pro Ἀταμυρίου lege Ἀταβυρίου; Atabyron enim mons ille, & *Atabyrios* Jupiter dicebatur. ut apparet ex nostro autore in Ἀτάβυρον.

20 Εἰσὶ δὲ ὑπὲρ αὐτοῦ τὰ Ἀταβύρια ὄρη.] De Atabyriis montibus, quos nunc memorat, videsis notas nostras in Ἀτάβυρον.

21 Κρη-

ΚΡΗΘΩΤΗ[21], πόλις Ἑλλησπόντου, ὀγδοήκοντα σταδίους ἀπέχουσα τῆς Καρδίας. Τὸ ἐθνικὸν Κρηθώσιος, ὡς Περκώσιος. Ἔστι καὶ ἄκρα Ἀκαρνανίας. A

CRETHOTE, urbs Hellesponti, 80. stadia à Cardia distans. Gentile, Crethosius, ut Percosius. Est etiam promont. Acarnaniæ.

ΚΡΙΜΙΣΑ[22], πόλις Ἰταλίας, πλησίον Κρότωνος καὶ Θουρίου. Λυκόφρων· ἀπὸ Κριμίσης νύμφης. Τὸ ἐθνικὸν, Κριμισαῖος· καὶ θηλυκῶς καὶ οὐδετέρως. [23] Καὶ ποταμός. B

CRIMISSA, urbs Italiæ, prope Crotonem, & Thurium, Lycoph. à Crimisa Nympha. Gentile, Crimisæus, & fœm. & neut. gen. Est etiam fluvius.

ΚΡΙΣΑ[24], πόλις Φωκίδος· Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ. Ἀπὸ Κρίσου Φωκίου. Τὸ ἐθνικὸν Κρισαῖος, [25] καὶ Κρισαῖον πεδίον. Εἰσὶ καὶ Κρῖσαι ἄλλαι Τρωϊκαί. Ἔστι καὶ Αἰολίδος Κρίσα. [26] Τινὲς δ' αὐτὴν τῇ Κίῤῥα φασί. Λέγεται τὸ ἐθνικὸν Κρισηϊὰς, ὡς ἀπὸ τοῦ Κρισεύς. C

CRISA, urbs Phocidis, Hecatæ. Europa, à Criso Phocio. Gentile, Crisæus, & Crisæus campus. Sunt & aliæ Crisæ Troadis. Est etiam Æolidis Crisa. Aliqui eamdem cum Cirrha dicunt. Dicitur gentile, Criseïas, tanquam ab Criseus.

ΚΡΙΩΑ[27], δῆμος τῆς Ἀντιοχίδος. Ὁ δημότης, Κριωεύς. Τὰ τοπικὰ Κριῶθεν, καὶ Κριῶζε, καὶ Κριῶσι. D

CRIOA, populus Antiochidis. Popularis Crioeus. Localia, ex-Criois, ad-Crioa, in-Criois.

ΚΡΟΒΥΖΟΙ[28], ἔθνος πρὸς νότου ἀνέμου, τοῦ Ἴστρου· Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ. Ἐξ οὗ Κροβυζικὴ ἡ γῆ.

CROBYZI, gens versus Notum ventum Istri. Hecatæ. Europa. Unde Crobyzica terra.

ΚΡΟΚΕΑ[29], πόλις Λακωνικὴ, τῶν ἑκατὸν πόλεων μία. Λέγεται οὖν ἑνικῶς. Οἱ οἰκοῦντες, Κροκεᾶται. Λέγεται δὲ τοπικῶς Κροκέηθεν. E

CROCEA, urbs Laconica, ex centum civitatibus una. Dicitur igitur singulariter, incolentes, Croceatæ. Dicitur verò localiter, ex-Crocea.

21 Κρηθωτὴ, πόλις Ἑλλησπόντου, &c.] Crethote, urbs Hellesponti LXXX. stadiis à Cardia distans, memoratur Straboni lib. 10. unà cum promontorio ejusdem nominis cui Κρηθωτὴ dicitur: Εἶτα ἄκρα Κρηθωτὴ, καὶ Ἐχινάδες: καὶ πόλις Ἀστακὸς, ὁμώνυμος τῇ περὶ Νικομήδειαν καὶ τὸν Ἀστακηνὸν κόλπον ἑνικῶς προσαγορευομένη, καὶ ἡ Κρηθωτὴ δ' ὁμώνυμος πολίχνη τῇ ἐν τῇ Θρακίᾳ Χεῤῥονήσῳ. i. e. *Deinde Cithrote promontorium, Echinades, urbs Astacus, cognominis ei, quæ apud Nicomediam & sinum Astacenum singulari numero dicta, & Crithote cognominis parva-urbs eis, quæ in Thracica Chersoneso.*

22 Κρίμισα, πόλις Ἰταλίας, &c.] Crimisa, urbs Italiæ, inter Crotonem, & Thurium ex Lycophrone, nomen adepta à Crimisa Nympha, cujus sunt quæ sequuntur:

Οἰνωτρίας γῆς κεγχρίνῃ βεβρωμένον
Κρίμισα φιτροῦ δέξεται μιαιφόνον.

Oenotriæ terræ ab hydro morsum
Crimissa lampadis recipiet occisorem.

Ad quem locum nihil de hac urbe refert ejus Scholiasta; at Strabo lib. 6. eam celebrat: Φιλοκτήτου δ' ἐστὶ καὶ ἡ παλαιὰ Κρίμισα περὶ αὐτοὺς τοὺς τόπους. i. e. *Philoctetæ verò est etiam vetus Crimisa circa eadem loca.*

23 Ἔστι καὶ ποταμός.] Crimisa fluvius hodie *Fiumica* vulgo Italis dicitur, autore Cluverio Italiæ antiquæ lib. 4. c. 15.

24 Κρίσα, πόλις Φωκίδος.] Crisa, urbs Phocidis ex Hecatæi Europa. Memoratur etiam Straboni lib. 9. Πάλιν δ' ἐφεξῆς ἐστιν ἄλλη πόλις Κρίσσα, ἀφ' ἧς ὁ κόλπος Κρισσαῖος. i. e. *Rursus inde alia urbs Crissa, à qua sinus Crissæus* [nomen habet.]

25 Καὶ Κρισαῖον πεδίον.] Crisæus campus celebratur ab Strabone lib. 9. apud quem per duplex *s* scribitur, ut & nomen urbis & sinus: Πρόκειται δὲ τῆς Κίῤῥας τὸ Κρισσαῖον πεδίον εὔδαιμον. i. e. *Ante Cirrham jacet Crissæus campus felix.*

26 Τινὲς δ' αὐτὴν τῇ Κίῤῥᾳ φασί.] Inquit nonnullos Crisam Phocidis urbem eamdem cum Cirrha esse dicere; at Straboni lib. 9. Crissa & Cirrha diversæ sunt urbes: Ὑποπέπτωκε δὲ τῇ Κίρφει πόλις ἀρχαία Κίῤῥα, ἐπὶ τῇ θαλάττῃ ἱδρυμένη· ἀφ' ἧς ἀνάβασις εἰς Δελφοὺς, ὀγδοήκοντά που σταδίων· ἵδρυται δ' ἀπαντικρὺ Σικυῶνος· πρόκειται δὲ τῆς Κίῤῥας τὸ Κρισσαῖον πεδίον εὔδαιμον· πάλιν δ' ἐφεξῆς ἐστιν ἄλλη πόλις Κρίσσα, ἀφ' ἧς ὁ κόλπος Κρισσαῖος. i. e. *Infra Cirphin jacet urbs antiqua Cirrha ad mare sita, à qua adscensus Delphos stadiorum circiter* XXC. *jacet verò è regione Sicyonis, ante Cirrham autem jacet Crissæus campus felix. Sequitur inde alia urbs Crissa, à qua sinus Crissæus nomen habet.*

27 Κριῶα, δῆμος τῆς Ἀντιοχίδος.] Crioa, populus Antiochidis tribus, Suidæ Κριὸς dicitur, Hesychio Κριωτίδης, apud utrosque perperam scribitur, quod ex nostro autore & ex Harpocratione debet corrigi. Huic enim etiam Κριῶα dicitur, de qua nihil notabile narratur.

28 Κρόβυζοι, ἔθνος πρὸς νότου ἀνέμου, τοῦ Ἴστρου.] Crobyzi, gens versus notum ventum Istri, *i.e.* ab austro Istri. Quorum meminit Strab. l. 7. Μετὰ δὲ τὴν τῶν Σκορδίσκων χώραν παρὰ μὲν τὸν Ἴστρον, ἡ τῶν Τριβαλλῶν καὶ Μυσῶν ἐστιν, ὧν ἐμνήσθημεν πρότερον καὶ τὰ ἕλη τὰ τῆς μικρᾶς καλουμένης Σκυθίας, τῆς ἐντὸς Ἴστρου· καὶ τούτων ἐμνήσθημεν. Ὑπεροικοῦσι δ' οὗτοί τε καὶ Κρόβυζοι, καὶ οἱ Τρωγλοδύται λεγόμενοι, τῶν περὶ Κάλατιν καὶ Τομαίαν καὶ Ἴστρον τόπων. i. e. *Post Scordiscorum verò regionem juxta Istrum quidem Triballorum & Mysorum regio est, quarum meminimus prius. Sunt etiam paludes parvæ Scythiæ dictæ intra Istrum, & harum meminimus. Habitant verò hi &* Crobyzi, *& qui* Troglodytæ *dicuntur loca circa Calatin & Tomæam & Istrum.* Hos quoque celebrat Herodotus lib. 4. c. 49. intra Thraciam: Διὰ δὲ Θρηΐκης καὶ Θρηΐκων τῶν Κροβύζων ῥέοντες, Ἄθρυς, καὶ Νόης, καὶ Ἀτάρνης, ἐκδιδοῦσιν ἐς τὸν Ἴστρον. i. e. *Per Thraciam verò & Crobyzos Thraces currentes amnes Athres, & Noës, & Atarnes aquas exonerant in Istrum.* Horum etiam meminit Plinius lib. 4. c. 12. Ptolemæus lib. 3. c. 10. eos Mysiæ adscribit, iidem fuere populi. Mysia enim erat Thraciæ vicina.

29 Κροκέα, πόλις Λακωνική.] Crocea, urbs Laconica ex centum hujus regionis una num. sing. ut inquit noster, memoratur Pausaniæ in Laconicis cui *κώμη*, i. e. *vicus* seu *pagus* & num. plurali dicitur, cujus lapidicinam celebrat: Ἐπὶ θάλασσαν τε ἐς Γύθιον καταβαίνοντι, ἐστὶ Λακεδαιμονίοις ἡ κώμη καλουμένη Κροκέαι. Ἔστι ἡ λιθοτομία, μία μὲν πέτρα συνεχὴς, οὐ διήκουσα. Λίθοι δὲ ὀρύσσονται σχῆμα τοῖς ποταμίοις ἐοικότες, ἄλλως μὲν δυσεργεῖς· ἢν δὲ ἐπεργασθῶσιν, ἐπικοσμήσαιεν ἂν καὶ θεῶν ἱερά. i. e. *Ad mare in oppidum Gythion descendenti est Lacedæmoniis vicus nomine* Croceæ; *cujus est lapidicina, una petra continua, non interrupta; fodiuntur inde lapides fluvialibus similes, sculpendo-difficiles, elaborati tamen, eis ornantur Deorum templa.*

ΚΡΟΚΟΔΕΙΛΩΝ πόλις[30], πόλις ἐν τῇ Μοιρίδι τῇ λίμνῃ ἐν Αἰγύπτῳ· Ἡρόδοτος δευτέρᾳ. [31] Ἐκλήθη δὲ οὕτως ὁ μαν * ὑπὸ τῶν ἰδίων κυνῶν διωκόμενος, μεθ' ἵππου φεύγει. καταπεσόντος δὲ τοῦ ἵππου ἐν τῇ Μοιρίδι λίμνῃ, ὑπὸ κροκοδείλου ληφθῆναι, καὶ ἐξενεχθῆναι εἰς τὸ πέραν, καὶ οὕτως ὀνομασθῆναι, καὶ πόλιν κτίσαι, καὶ καθιερῶσαι τοὺς κροκοδείλους. Ἀπεῖπέ τε μηδένα ἀποκτείνειν τὸ ζῶον, ἡγεῖσθαί τε ὡς θεόν. Ὁ πολίτης, Κροκοδειλοπολίτης.

ΚΡΟΚΥΛΕΙΟΝ[32], νῆσος Ἰθάκης· Θουκυδίδης τρίτη. Τὸ ἐθνικὸν, Κροκυλεύς· [33] Ἡρακλέων δὲ ὁ Γλαύκου, τετραμερῆ φησι τὴν Ἰθάκην, ἧς τὸ μὲν πρῶτον ἐπὶ μεσημβρίαν καὶ θάλατταν, καὶ τὸ δεύτερον Νήϊον, καὶ τὸ τρίτον Κροκύλειον, τὸ τέταρτον Αἰγιρῆα.

ΚΡΟΜΥΟΥΣΑ, νῆσος Ἰβηρίας· Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ. Τὸ ἐθνικὸν, Κρομυούσιος.

ΚΡΟΜΜΥΩΝ, πόλις πλησίον Ἀσκάλωνος· Φιλήμων ἐν Ἐφήβῳ. Ὁ πολίτης, Κρομμυώνιος.

ΚΡΟΣΣΑ, πόλις πρὸς τῷ Πόντῳ· Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ. Τὸ ἐθνικὸν Κροσσαῖος, ὡς Ἄφυλλα Ἀφυλλαῖος.

ΚΡΟΤΩΝ[34], πόλις Ἰταλίας ἐπίσημος, περὶ

A CROCODILORUM urbs, urbs in Mœride palude in Ægypto, Herodot. lib. 2. sic verò vocata fuit ...... à propriis canibus eum persequentibus cum equo fugeret, cadente verò equo in Mœride palude à Crocodilo captus fuit, ac in ulteriorem ripam delatus, ac propterea B sic vocata fuit, cum urbem condidisset, atque Crocodilos consecravit, prohibuitque neminem occidere hoc animal, ac jussit, ut tanquam Deus existimaretur.

C CROCYLEUM, insula Ithacæ, Thucyd. lib. 3. Gentile, Crocyleus: Heracleo verò Glauci filius in quatuor partes Ithacam divisam esse ait, cujus primam partem in meridiem & mare *vergere*, secundam, Neium, tertiam, D Crocyleum, quartam, Ægirea *dici*.

CROMYUSA, insula Iberiæ, Hecatæ. Europa. Gentile, Cromyusius.

CROMMYON, onis, urbs prope Ascalonem, Philemo in Ephebo. Civis, Crom- E myonius.

CROSSA, urbs prope Pontum, Hecatæus Europa. Gentile, Crossæus, ut Aphilla, Aphyllæus.

CROTON, urbs Italiæ insignis, circa Rhe-

30 Κροκοδείλων πόλις, πόλις ἐν τῇ Μοιρίδι τῇ λίμνῃ.] Crocodilorum urbs, urbs in Mœride palude, in Ægypto, ex Herodoti lib. 2. qui eam memorat libro citato c. 148. Ἐποιήσαντο λαβύρινθον, ὀλίγον ὑπὲρ τῆς λίμνης τῆς Μοίριος, κατὰ Κροκοδείλων καλεομένην πόλιν μάλιστά κῃ κείμενον. Τὸν ἐγὼ ἤδη ἶδον λόγου μέζω. i. e. *Fecerunt labyrinthum, paulò supra paludem Mœrin juxta Crocodilorum urbem maxime fere situm; quem ego jam vidi fama majorem.* Ejus quoque meminit Ptolemæus lib. 4. c. 5. Strabo verò lib. 17. autor est, Arsinoën urbem Ægypti olim *Crocodilorum urbem* vocatam fuisse, in cujus præfectura, quam Plinius lib. 5. c. 9. Crocodilopolitem *Nomon* vocat, mirum in modum crocodilus colebatur, sacerdotibus *Suchos* dictus.

31 Ἐκλήθη δὲ οὕτως ὁ μαν * &c.] Nunc agit de etymologia Crocodilorum urbis, quam petit ab illa historia seu fabula, quam refert, in cujus verbis illa lacuna sine aliorum codicum ope suppleri non potest, pro ὁ verò sine dubio legendum est ὅτι. Sic enim amat loqui Stephanus, ἐκλήθη δὲ οὕτως ὅτι, &c.

32 Κροκύλειον, νῆσος Ἰθάκης.] Crocylium, insula Ithacæ ex Thucydidis lib. 3. apud quem non tamquam insula Ithacæ, sed tamquam Ætoliæ urbs memoratur: Ἅμα τῇ ἕῳ ἄρας ἐπορεύετο ἐς τὴν Αἰτωλίαν, καὶ αἱρεῖ τῇ πρώτῃ ἡμέρᾳ Ποτιδανίαν, καὶ τῇ δευτέρᾳ Κροκύλιον, καὶ τῇ τρίτῃ Τίχιον. i. e. *Simul cum aurora castris motis profectus est in Ætoliam, & capit primo die Potidaniam, & secundo Crocylium, & tertio, Tichium.* Sed Crocylia neutro plurali tamquam insula Ithacæ celebratur ab Homero Il. 2. v. 633.

Αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς ἦγε Κεφαλλῆνας μεγαθύμους
Οἵ ῥ' Ἰθάκην εἶχον, καὶ Νήριτον εἰνοσίφυλλον
Καὶ Κροκύλει' ἐνέμοντο, καὶ Αἰγίλιπα τρηχεῖαν.
Sed Ulysses ducebat Cephallenenses magnanimos
Qui Ithacam tenebant, & Neritum frondosum
Et Crocylia habitabant, & Ægilipam asperam.

At hîc Homerus juxta Strabonis sententiam annumerat insulis, quæ sunt in continente. Crocylia enim erant in Acarnania. Ejus ex lib. 8. sunt verba: Τά τ' ἐν ἠπείρῳ ταῖς νήσοις συμφράζει.

Οἵ ῥ' Ἰθάκην εἶχον ———
Καὶ Κροκύλει' ἐνέμοντο ———

Τὰ γὰρ Κροκύλεια ἐν τοῖς Ἀκαρνᾶσιν. Οὕτω δὲ καὶ νῦν τῇ Αἰγίνῃ τὸν Μάσητα συνῆψεν, ὄντα τῆς Ἀργολικῆς ἠπείρου. i. e. *Quæ in continente insulis annumerat:*

Qui Ithacam tenebant ———
Et Crocylia habitabant ———

Crocylia enim sunt in Acarnania. Sic & nunc cum Ægina Masetem conjunxit, qui est Argolicæ continentis.

33 Ἡρακλέων δὲ ὁ Γλαύκου, τετραμερῆ φησι τὴν Ἰθάκην.] Qui nunc dicitur *Heracleo Glauci* in Ἀγγα vocatur *Glauconis filius*, ex quo inquit, in quatuor-partes-divisam esse Ithacam, quarum primam partem non exprimit. Forsitan erat, quæ Homero Od. 1. v. 103. dicitur Δῆμος:

Στῆ δ' Ἰθάκης ἐνὶ Δήμῳ ἐπὶ προθύροις Ὀδυσῆος.
Stabat autem Ithacæ in Demo ad vestibulum Ulyssis.

Ad quem locum ita Eustathius: Ὅτι δῆμος, τριχῶς παρὰ τοῖς παλαιοῖς, πλῆθός τε γὰρ ἁπλῶς, καὶ πολιτικὸν σύστημα ἐξ οὗ τὸ δημοκρατεῖσθαι εἴρηται, καὶ τόπος τις ἐν Ἰθάκῃ οὕτω καλούμενος ἔνθα τὰ τοῦ Ὀδυσσέως βασίλεια. i. e. *Quod* δῆμος, *tripliciter accipitur apud veteres, simpliciter enim est multitudo, & politicum systema, à quo verbum* δημοκρατεῖσθαι, *i. e.* à-populo-regi *dicitur, & locus quidam in Ithaca ita vocatus, ubi erant Ulyssis regiæ ædes.* Secundam vocat Νήϊον, cujus meminit Homerus Od. 3. v. 81. apud quem perperam scribitur ὑπονηΐου pro ὑπὸ Νηΐου:

Ἡμεῖς ἐξ Ἰθάκης ὑπὸ Νηΐου εἰλήλουθμεν.
Nos ex Ithaca sub Neium sita venimus.

Tertiam verò partem appellat Κροκύλειον, cujus meminit noster in Δῆμος, Crocylia verò neutro plur. quæ noster neut. singul. celebrat Homerus Il. 2. v. 633. cujus versus apposuimus nota 32. præcedenti; Quartam nominat Αἰγιρῆα cujus apud alios nulla, quod sciam, extat memoria.

34 Κρότων, πόλις Ἰταλίας ἐπίσημος περὶ τὸ Ῥήγιον.] Croton seu Croto, utroque enim modo dicitur Latinis, fuit urbs Italiæ insignis prope Rhegium, ubi Sicilia ab Italia per fretum quoddam dividitur, olim inter Italiæ urbes celeberrima, quam Myscellum condidisse eodem tempore, quo Archias condidit Scyracusas, consulto prius oraculo tradit Strabo lib. 6. Ἅμα δὲ Μύσκελλόν τέ φασιν εἰς Δελφοὺς ἐλθεῖν, καὶ τὸν Ἀρχίαν χρηστηριαζόμενον, ἐρέσθαι τὸν θεὸν, πότερον αἱροῦνται πλοῦτον, ἢ ὑγίειαν· τὸν μὲν οὖν Ἀρχίαν ἑλέσθαι τὸν πλοῦτον, Μύσκελλον δὲ τὴν ὑγίειαν· τῷ μὲν δὴ Συρακούσας δοῦναι κτίζειν, τῷ δὲ Κρό-

περὶ τὸ Ῥήγιον. 35 Βαρύνεται δὲ, ὅτε τὸ ὄρος A σημαίνει, ὅθεν ὁ Ἄξιος ῥεῖ ποταμός. 36 Τὸ μὲν τοι ἐπὶ τοῦ φθαρτοῦ τῶν κανῶν, ὀξύνεται. 37 Ἔστιν ἑτέρα πόλις Τυῤῥηνίας μητρόπολις· 38 Καὶ τρίτη, Ἰταλίας. 39 Οἱ πολῖται Κροτωνιάτας. Καὶ θηλυκῶς, Κροτωνιάτις, καὶ Κροτώνιος, B καὶ Κροτωνία, καὶ Κροτωνιάτης, καὶ Κροτωνίας.

A Rhegium, gravatur verò, quando montem significat, unde Axius amnis fluit, cum verò dicitur de eo vermiculo, qui infestat canes, acuitur. Est & alia urbs Tyrrheniæ metropolis, & tertia, Italiæ. Cives. *Crotoniatas* vocant, & fœm. gen. Crotoniatis, & Crotonius, & Cro- B tonia, & Crotoniates, & Crotonias.

ΚΡΟΥ- CRU-

Κρότωνα· καὶ δὴ συμβῆναι Κροτωνιάτας μὲν οὕτως ὑγιεινὴν οἰκῆσαι πόλιν, ὡς εἰρήκαμεν. Συρακούσας δὲ ἐπὶ τοσοῦτον ἐκπεσεῖν πλούτου, ὥστε, &c. i. e. *Ajunt verò simul Delphos venisse Myscellum, & Archiam consulturum-oraculum, deum autem respondisse, utrum eligerent, divitiasne, an sanitatem, Archiam igitur elegisse divitias, Myscellum verò sanitatem, igitur alteri concessum condere Syracusas, alteri autem Crotonem; & sane contigisse, Crotoniatas quidem sic incolere salubrem urbem, ut diximus, Syracusas vero eo divitiarum evectas, ut, &c.* Distabat CL. stadiis à Lacinio promontorio & eam illustrabat amnis Æsarus & portus, & alius amnis Neæthus, autore eodem autore libro citato: Πρώτη δ' ἐστὶ Κρότων ἐν ἑκατὸν καὶ πεντήκοντα σταδίοις ἀπὸ τοῦ Λακινίου· καὶ ποταμὸς Αἴσαρος καὶ λιμὴν, καὶ ἄλλος ποταμὸς Νέαιθος. i. e. *Prima est Croton* CL. *stadiis à Lacinio; & amnis Æsarus & portus, & alius fluvius Neæthus.* Ejus potentia hinc conjici potest, quippe conscripsit exercitum, CXXX millium Crotoniatarum, de quibus victoriam reportarunt decem tantum millia Locrorum cum Rheginis, quæ pugna adagio fecit locum, dici solitum contra incredulos, ἀληθέστερα τῶν ἐπὶ Σάγρᾳ. i. e. *veriora illis, quæ ad Sagram.* Quia ad Sagram fluvium prælium illud accidit incredibile, atque illam cladem ajunt causam fuisse, cur Crotoniatarum res attritæ fuerint, propter multitudinem virorum, qui in illo prælio ciciderunt, quorum locuples est testis Strabo libro citato: adhuc hodie nomen servat. *Crotone* enim vulgo dicitur, autore Cluv. Italiæ antiquæ lib. 4. c. 15. Urbem nobilitabat nobile templum, ipsa urbe nobilius, Laciniæ Junonis, sanctum omnibus circà populis, & lucus una cum sylva Deæ sacer, autore Livio lib. 24. c. 3. *Urbs Croto murum in circuitu patentem* XII. *millia passuum habuit ante Pyrrhi in Italiam adventum; post vastitatem eo bello factam vix pars dimidia habitabatur; flumen, quod medio oppido fluxerat, extra frequentia tectis loca præterfluebat muros, procul iis quæ inhabitabantur; sex millia aberat ab urbe nobile templum, ipsa urbe nobilius, Laciniæ Junonis, sanctum omnibus circà populis; lucus ibi frequenti silva, & proceris abietis arboribus septus, læta in medio pascua habuit, ubi omnis generis sacrum deæ pascebatur pecus sine ullo pastore: separatimque egressi cujusque generis greges, nocte remeabant ad stabula, numquam insidiis ferarum, non fraude violati hominum; magni igitur fructus ex eo pecore capti: columnaque inde aurea solida facta, & sacrata est, inclytumque templum divitiis etiam, non tantum sanctitate fuit; ac miracula aliqua affinguntur plerumque tam insignibus locis. Fama est, aram esse in vestibulo templi, cujus cinerem nullus umquam moveat ventus. Et arx Crotonis una parte imminet mari, altera vergente in agrum, situ tantum naturali quondam munita, postea & muro cincta, quà per aversas rupes ab Dionysio Siciliæ tyranno per dolum fuerat capta.* Athleticæ etiam, non tantum rei bellicæ studuit, auxit urbis gloriam Pythagoreorum multitudo, & Milo ille athletarum celeberrimus, idemque discipulus Pythagoræ, teste Strabone libro citato: Δοκεῖ δ' ἡ πόλις τά τε πολέμια ἀσκῆσαι, καὶ τὰ περὶ τὴν ἄθλησιν· ἐν μιᾷ γοῦν Ὀλυμπιάδι οἱ τῶν ἄλλων προτερήσαντες τῷ σταδίῳ ἑπτὰ ἄνδρες, ἅπαντες ὑπῆρξαν Κροτωνιᾶται· ὥς εἰκότως εἰρῆσθαι δοκεῖ, διότι Κροτωνιατῶν ὁ ἔσχατος, πρῶτος ἦν τῶν ἄλλων Ἑλλήνων· καὶ τὴν παροιμίαν δὲ, ὑγιέστερον Κρότωνος, λέγουσιν, ἐντεῦθεν εἰρῆσθαί φασιν, ὡς τοῦ τόπου πρὸς ὑγίειαν καὶ εὐεξίαν ἔχοντός τι φορὸν διὰ τὸ πλῆθος τῶν ἀθλητῶν. Πλείστους οὖν Ὀλυμπιονίκας ἔσχε, καίπερ οὐ πολὺν χρόνον οἰκηθεῖσα διὰ τὸν φθόρον τῶν ἐπὶ Σάγρᾳ πεσόντων ἀνδρῶν, τοσοῦτον τὸ πλῆθος. Προσέβαλε δὲ τῇ δόξῃ καὶ τὸ τῶν Πυθαγορείων πλῆθος, καὶ Μίλων, ἐπιφανέστατος μὲν τῶν ἀθλητῶν γεγονὼς, ὁμιλητὴς δὲ Πυθαγόρου, διατρίψαντος ἐν τῇ πόλει πολὺν χρόνον. i. e. *Videtur autem urbs* [Croto] *& rebus bellicis studuisse, & athleticis; in una enim Olympiade septem viri, qui stadio vicerunt, omnes fuere Crotoniatæ, ut merito dictum videatur, Extremum Crotoniatarum, reliquorum Græcorum esse primum, inde quoque dictam ajunt parœmiam,* Salubrior Crotone, *quod ex athletarum multitudine colligeretur, locum istum ad sanitatem ac bonam corporis-habitudinem habere aliquid conducibile. Habuit enim plurimos, qui Olympia vincerent, etsi non diu* [urbs ipsa] *habitata fuerit, propter cladem civium, qui ingenti numero ad Sagram ciciderunt. Auxit gloriam etiam Pythagoreorum multitudo, & Milo athletarum celeberrimus, & discipulus Pythagoræ longo tempore ea in urbe versati.*

35 Βαρύνεται δὲ, ὅτε τὸ ὄρος σημαίνει, ὅθεν ὁ Ἄξιος ῥεῖ ποταμός.] Inquit noster autor, quod Κρότων, cum significat montem, unde defluit Axius amnis, notatur accentu gravi; à nemine, quod sciam, memoratur mons Croto cognominis urbi, nec puto, alium montem habuisse Crotonem præter Lacinium, montem & promontorium; à quo Junoni *Laciniæ* nomen, unde sine dubio fluebat fluvius *Æsarus*, non *Axios*, ut inquit noster. Sic enim vocabatur amnis ille, ut apparet ex Strabone, cujus verba apposuimus nota proxime præcedenti, & ex Dionysio v. 370. qui hanc urbem prope Metapontios locat:

> Τοὺς δὲ μεθ' ἑξείης Μεταπόντιοι. Ἐγγύθι δὲ σφῶν
> Ἱμερτὸν πτολίεθρον ἐϋστεφάνοιο Κρότωνος,
> Ναιόμενον χαρίεντος ἐπ' Αἰσάρου προχοῇσιν,
> Ἔνθα κεν αἰπὺν ἴδοιο Λακινιάδος δόμον Ἥρης.
>
> *Post hos autem deinceps Metapontii, prope ipsos verò,*
> *Optabile oppidum bene-coronatæ Crotonis*
> *Habitatum amœni apud Æsari fluenta*
> *Ubi excelsam videas Laciniæ ædem Junonis.*

Ad quem locum Eustathius: Ὅτι Λακίνιον, ἱερὸν τῆς Ἥρας, πλησίον ὑπάρξαν πόλει· ὄρος δὲ Κρότωνος τὸ Λακίνιον· ἐξ οὗ καὶ ἱερὸν Λακίνιον, καὶ Ἥρα Λακινίας. i. e. *Quod Lacinium, templum erat Junonis, dives aliquando; mons verò Crotonis erat Lacinium, ex quo & templum Lacinium, & Juno Lacinia.* Axius verò erat Macedoniæ fluvius, autore Plinio lib. 4. c. 10.

36 Τὸ μέντοι ἐπὶ τοῦ φθαρτοῦ τῶν κανῶν, ὀξύνεται.] Κρότων significat etiam apud Græcos *vermiculum* illum, qui Latinis dicitur *ricinus*, quo canes infestantur. Itaque in illis verbis pro τῶν Κανῶν lege *κυνῶν*.

37 Ἔστιν ἑτέρα πόλις Τυῤῥηνίας μητρόπολις.] Nunc celebrat aliam urbem Crotonem *Tyrrheniæ*, i. e. *Etruriæ* metropolin, quæ Latinis dicitur *Cortona*, sed Græcos propter celebritatem nominis Crotonis vocasse *Crotonem* verosimile videtur. Memoratur Livio lib. 9. c. 37. inter Etruriæ populorum capita: *Sed ubicumque pugnatum est, res Romana superior fuit: itaque à Perusia, & Cortona, & Aretio, quæ fermè capita Etruriæ populorum ea tempestate erant, legati pacem fœdusque ab Romanis petentes inducias in triginta annos impetraverunt.* Non longe aberat à lacu Thrasymeno Romanorum clade celeberrimo, ab Annibale accepta, autore eodem autore lib. 22. c. 4. *Annibal, quod agri est inter Cortonam urbem Thrasimenumque lacum, omni clade belli pervastat; quo magis iram hosti ad vindicandas sociorum injurias acuat. Et jam pervenerat ad loca insidiis nata, ubi maximè montes Cortonenses Thrasimenus subit.* Videsis quæ in Κυρτώνιος annotamus.

38 Καὶ τρίτη, Ἰταλίας.] In his verbis latere mendum suspicor, quia autor noster primo loco memoravit Crotonem, urbem Italiæ, secundo Tyrrheniæ: nunc alterius regionis urbs memoranda erat, non Italiæ, cujus jam meminerat, at ego cujusnam regionis fuerit urbs, divinare non possum.

39 Οἱ πολῖται, Κροτωνιάτας.] Lege, Κροτωνιᾶται, error typographi rationibus inferendus.

 40 Κρου-

ΚΡΟΥΣΤΟΜΕΡΙΑ[40], πόλις Σαβίνων, ἀντιστᾶσα Ῥωμύλῳ· Διονύσιος δευτέρῳ ῥωμαϊκῆς ἀρχαιολογίας. Τὸ ἐθνικὸν, Κρουστομερῖνος. A

CRUSTOMERIA, urbs Sabinorum, quæ Romulo obstitit, Dionysius lib. 2. Romanæ antiquitatis. Gentile, Crustomerinus.

ΚΡΟΥΣΙΣ, μοῖρα τῆς Μυγδονίας· Στράβων ἑβδόμῃ, ἡγεμονικῆς Κρουσίδος. Ἀπὸ Κρούσεως, τοῦ Μύγδονος υἱοῦ. Τῷ τοπικῷ ἔθει Κρουσιδεύς, ὡς Χαλκιδεύς. Ἔστι δὲ Κρου * ἔστι θηλυκὸν ὁμώνυμον Κρουσὶς γῆ. B

CRUSIS, pars Mygdoniæ, Strab. lib. 7. *Prætoria Crusidis*, à Cruseo Mygdonis filio, regionis consuetudine, Crusideus, ut Chalcideus. Est verò Cru...... Est fœmin. homonymon Crusis terra.

ΚΡΥΑ[41], πόλις Λυκίας· Ἀρτεμίδωρος ἐν ἐπιτομῆς πρώτῳ. Τὸ ἐθνικὸν Κρυεύς. [42] Εἰσὶ δὲ καὶ ἄλλαι νῆσοι Κρυέων, Κάρυσις, καὶ Ἄλινα. C

CRYA, urbs Lyciæ, Artemidorus epitomæ lib. 1. Gentile, Cryeus. Sunt verò & aliæ insulæ Cryeorum, Carysis, & Alina.

ΚΡΥΑΣΣΟΣ, πόλις Καρίας, ἀπὸ Κρυάσσου τοῦ Κάρητος. Ὁ πολίτης, Κρυασσεύς.

CRYASSUS, urbs Cariæ, à Cryasso Caretis filio. Civis, Cryasseus.

ΚΡΩΒΙΑΛΟΣ[43], πολίχνιον πρὸς τῇ Ποντικῇ. Ἀπολλώνιος τρίτῳ· D

> Κρωβίαλον, Κρῶμνάν τε, καὶ ὑλήεντα Κύτωρον.

Οἱ οἰκοῦντες, Κρωβιαλεῖς.

CROBIALUS, oppidulum juxta Ponticam, Apollonius 3.

> *Crobialum, Cromnamque & nemorosum Cythorum.*

Habitantes, Crobialei.

ΚΡΩΜΝΑ[44], πόλις Παφλαγονίας, ἡ νῦν Ἄμαστρις, ὡς εἴρηται. Τινὲς δέ φασι χωρίον Ἀμάστριδος. Τὸ ἐθνικὸν, Κρωμνίτης, καὶ Κρωμναῖος, καὶ Κρωμναιεύς. Ἔστι καὶ Πελοποννήσου πόλις ἀρσενικῶς. Καὶ θηλυκῶς, καὶ ἑνικῶς καὶ πληθυντικῶς ἀπὸ Κρώμνου τοῦ Λυκάονος. E F

CROMNA, urbs Paphlagoniæ, quæ nunc *Amastris*, ut dictum est. Aliqui verò dicunt regiunculam Amastridis. Gentile, Cromnites, & Cromnæus, & Cromnæeus. Est & Peloponnesi urbs, quæ in mascul. gen. & fœmin. & in singul. & in plur. num. profertur, à Cromno Lycaonis filio.

ΚΡΩΠΙΑ, δῆμος τῆς Λεοντίδος φυλῆς. Φρυ-

CROPIA, populus Leontidis tribus, Phry-

40 Κρουστομερία, πόλις Σαβίνων, &c.] Crustomeria, urbs Sabinorum, quæ Romulo unà cum aliis bellum intulit, memoratur ex Dionysio Romanæ antiquitatis lib. 2. cui Κρουστομέριον, non Κρουστομερία, dicitur, sed ejus oppidanos Κρουστομερίνους vocat, ut inquit noster. Ejus ex libro citato apponam verba: Ὁ δὲ Ῥωμύλος διαπραξάμενος ἐπὶ Κρουστομερίνους ἐξάγει τὴν στρατιὰν παρεσκευασμένους ἄμεινον τῶν προτέρων· οὓς ἐκ παρατάξεώς τε καὶ τειχομαχίας παραστησάμενος, ἄνδρας ἀγαθοὺς καὶ τὸν ἀγῶνα γενομένους οὐδὲν ἔτι διαθεῖναι ἠξίωσεν, ἀλλὰ καὶ ταύτην ἐποίησεν ἀποικον τὴν πόλιν, ὥσπερ τὰς προτέρας. Ἦν δὲ Κρουστομέριον Ἀλβανῶν ἀποίκισις, πολλοῖς πρότερον τῆς Ῥώμης ἀποσταλεῖσα χρόνοις. i. e. *Romulus verò, his peractis, in Crustomerinos ducit exercitum, qui se melius præparaverant, quam priores, quos acie & murali-pugna victos, viros fortes in prælio se gerentes, ideo tamen durius tractare noluit, sed hanc quoque civitatem coloniam fecit, sicut priores; erat autem Crustomerium Albanorum colonia, multis annis ante Romam missa.* Ex nostris eamdem historiam narrat Livius, qui oppidanos *Crustuminos*, urbem *Crustuminium* vocat. Ejus ex lib. 1. c. 11. sunt quæ sequuntur: *Inde contra Crustuminos profectus, bellum inferentes; ibi minus etiam (quod jam alienis cladibus ceciderant animi) certaminis fuit; utroque coloniæ missæ, plures inventi, qui propter ubertatem terræ in Crustuminium nomina darent.* Crustumeri dicuntur poëtarum eruditissimo Æneid. lib. 7.

> *Quinque adeo magnæ, positis incudibus, urbes*
> *Tela novant, Atina potens, Tiburque superbum*
> *Ardea, Crustumerique & turrigenæ Antemnæ.*

Ad quem locum inquit Servius poëtam mutasse nomen oppidi. Nam *Crustumerium* dicitur. Crustumeniam eam vocat Liv. lib. 3. c. 42. *Fusi & ab Sabinis ad Eretum & in Algido ab Æquis exercitus erant. Ab Ereto per silentium noctis profugi propius urbem inter Fidenas Crustumeniamque loco edito castra communierant.* Eidem lib. 2. c. 19. vocatur Crustumeria: *His consulibus Fidenæ obsessæ, Crustumeria capta, Præneste ab Latinis ad Romanos descivit.* Crustumina pyra celebrat Plinius lib. 22. c. 7. quæ *Crustumia* dicuntur Virgilio Georgic. lib. 1.

> ——— *Nec surculus idem*
> *Crustumiis, Syriisque pyris, gravibusque volemis.*

Ubi Servius ait: *Crustumia pyra sunt ex parte rubentia ab oppido Crustumio nominata.* Ex dictis apparet quam diversis nominibus appellatur hæc urbs ab scriptoribus; viderint doctiores, Crustumium à quo *pyra Crustumia*, seu *Crustumina* dicebantur, fueritne diversum à Crustumerio, necne.

41 Κρύα, πόλις Λυκίας.] Crya, urbs Lyciæ memoratur ex Artemidori epitomæ lib. 1. quam Plinius lib. 5. c. 27. Cariæ adscribit, cui Crya fugitivorum, at Ptolemæo lib. 5. c. 3. Καρύα dicitur, atque inter Lyciæ oppida numeratur.

42 Εἰσὶ δὲ καὶ ἄλλαι νῆσοι Κρυέων, &c.] Cryeorum insulæ duæ celebrantur Carysis & Alina, sed sine autore. Plinius lib. 5. c. 31. tres inquit fuisse, at eas non mominat, apud quem non bene scribitur *Cryeon tres* pro Cryeorum tres nisi fortè Plinius ipsissimum nomen reliquit, ut invenit apud aliquem scriptorem Græcum Κρυέων τρεῖς.

43 Κρωβίαλος, πολίχνιον πρὸς τῇ Ποντικῇ.] Crobialus, oppidulum ad Ponticam regionem ex Apollonii lib. 3. cujus affert versum, qui apud Apollonium Argonauticorum lib. 2. non lib. 3. ut noster ait, legitur v. 944. ad quem locum apud ejus Scholia hæc leguntur: Κρωβίαλον, πόλις περὶ Παφλαγονίαν, ἧς μέμνηται Στράβων ἐν γεωγραφουμένοις. i. e. *Crobialum, urbs circa Paphlagoniam, cujus meminit Strabo in Geographicis.* Strabo verò lib. 12. inquit, quosdam apud Hom. Il. 2. v. 855. pro

> Κρῶμνάν τ' Αἰγιαλόν τε ———

scribere,

> Κρῶμναν Κωβίαλόν τε ———
> *Cromnam Cobialumque* ———

Sed ex nostro autore & ex Apollodoro scribendum est Κρωβίαλον.

44 Κρῶμνα, πόλις Παφλαγονίας, ἡ νῦν Ἄμαστρις, &c.] Videsis, quæ in Ἄμαστρις annotavimus.

45 Κρυ-

A Φρύνιχος δὲ Κροπιάδα φησίν· Ἀνδροτίων δὲ Κρωπάς φησι τὸν δῆμον. Ὁ δημότης, Κρωπίδης. Τὰ τοπικά, ἐκ Κρωπιδῶν, καὶ Κρωπιάθεν, Κρωπιάνδε, Κρωπιᾶσι.

Phrynichus verò Cropiadem inquit, Androtio autem *Cropas* vocat populum. Popularis, Cropides. Localia, ex-Cropidarum, & ex-Cropia, ad-Cropiam, in-Cropia.

ΚΡΩΣ, πόλις Αἰγύπτου· Ἑκαταῖος περιηγήσει Ἀσίας. Ὁ πολίτης, Κρωΐτης· καὶ νομὸς B Κρωΐτης. Ἔστι καὶ Κρωῒς Ἀράβων πόλις.

CROS, urbs Ægypti, Hecatæ. Asiæ descriptione. Civis, Croites; & præfectura Croïtes. Est & Croïs Arabum civitas.

ΚΤΗΜΕΝΗ[45], πόλις Θετταλίας, ὑπὸ Πηλέως Φοίνικι δωρηθεῖσα. [46] Ἧς τοὺς πολίτας Ὅμηρος Δόλοπας φησιν, ὡς Σίντιας τῆς C Λήμνου, καὶ Τρῶας τῆς Ἰλίου, καὶ Ζελείας καὶ Ἐπειοὺς τῆς Ἤλιδος καὶ Φαίακας τῆς Κερκύρας· καὶ Ἄβαντας, τοὺς Εὐβοέας, [47] καὶ Κτημένην Δολοπιάδα. Τὸ ἐθνικὸν, ὡς Κλαζομένιος, Κτημένιος καὶ Κτημεναῖος.

CTEMENE, urbs Thessaliæ, à Peleo Phœnici dono-data, cujus cives Hom. *Dolopes* vocat, ut Sintias Lemni, & Troës Ilii, & Zelias, & Epeos Elidis, & Phæaces Cercyræ, & Abantes, Eubœos, & Ctemenen Delopiadem. Gentile, ut Clazomenius, Ctemenius, & Ctemenæus.

D

ΚΤΗΣΙΦΩΝ[48], πόλις Ἀσσυρίας· Μαρκιανὸς ἐν περίπλῳ. Τὸ ἐθνικὸν, Κτησιφώντιος.

CTESIPHON, ontis, urbs Assyriæ, Marcianus in Periplo. Gentile, Ctesiphontius.

ΚΥΑΛΟΣ[49], πόλις Λυδίας, κτισθεῖσα E ἀπὸ Διός. Τὸ ἐθνικὸν Κυάλιος, ὡς Φάρσαλος Φαρσάλιος.

CYALUS, urbs Lydiæ, à Jove condita. Gentile, Cyalius, ut Pharsalus, Pharsalius.

ΚΥΑΡΔΑ, πόλις Καρίας, ἀπὸ Κυάρδου βασιλέως Καρῶν, υἱοῦ Βαργάσου. Τὸ ἐθνικὸν Κυαρδεύς, ὡς Λαρανδεύς. F

CYARDA, urbs Cariæ, à Cyardo Carum rege, Bargasi filio. Gentile, Cyardeus, ut Larandeus.

ΚΥ- CY-

45 Κτημένη, πόλις Θετταλίας.] Ctemene, urbs Thessaliæ, memoratur Ptolemæo lib. 3. c 13. inter Estiotarum oppida prope Thessalos; quorum regiones Macedonia comprehendebat, ut videre est ex eodem autore libro citato, cui Κτημέναι plur. num. dicuntur.

46 Ἧς τοὺς πολίτας Ὅμηρος Δόλοπας φησι.] Ctemenes, urbis Thessaliæ cives, inquit noster, ab Homero *Dolopas* vocari, quos memorat Il. 9. v. 480.

Ναῖον δ' ἐσχατιὴν Φθίης, Δολόπεσσιν ἀνάσσων.

Incolebam autem extremam partem Phthiæ Dolopibus imperans.

Sed urbem Thessaliæ Ctemenen seu Ctemenas nullibi memoravit Homerus.

47 Καὶ Κτημένην Δολοπιάδα.] Innuit Homerum vocare *Ctemenen* urbem *Dolopiada*, sed fallitur. Homerus enim non celebrat Ctemenen Dolopiada, at Apollonius Argonauticorum lib. 1. v. 68.

— Ἄγχι δὲ λίμνης
Ξυνιάδος Κτιμένην Δολοπηΐδα ναιετάασκεν
— *Prope verò lacum*
Xyniada Ctimenen Dolopeïda incolebant.

Ad quem locum ejus Scholiastæ ajunt: Κτιμένη πόλις τῆς Θεσσαλίας. Δολοπηΐδα δὲ τὴν Θεσσαλίαν εἶπε. Δόλοπες γὰρ ἔθνος Θεσσαλίας. i e. *Ctimene, urbs Thessaliæ; Dolopeïda verò Thessaliam dixit; Dolopes enim, gens Thessaliæ.* Apollodorusne & ejus Scholiastæ corrigendi sint ex Stephano, an Stephanus ex Apollodoro, tuo relinquo arbitrio. Apud illos enim scribitur Κτιμένη, apud nostrum verò Κτημένη, hanc lectionem literarum ordo exigit, & confirmat.

48 Κτησιφῶν, πόλις Ἀσσυρίας.] Ctesiphon, urbs Assyriæ celebratur ex Marciani periplo. Tres fuere olim Assyriæ urbes celeberrimæ, Babylon Chaldaicarum gentium caput, à qua regio quoque ipsa *Babylonia* dicta fuit, ubi adhuc Plinii ætate Jovis Beli templum sideralis scientiæ inventoris durabat, ut idem Plinius lib. 6. c. 26. prodit. Secunda fuit Seleucia, cujus vicinitate Babylon in solitudinem rediit, ob id à rege Nicatore condita, quæ Babylonia etiam ab aliquibus vocabatur. Tertia fuit Ctesiphon, quam ad Seleuciam exhauriendam juxta tertium ab ea lapidem in Chalonitide regione Parthi condidere; sic altera alterius ruinis crevit, nunc celebratur quæ vulgò dicitur *Bagdad*, hæc quoque cadet, atque redeuntibus annis alia exorietur. Magna enim diu stare nesciunt; de quibus videsis quæ in Βαβυλὼν annotavimus. Ctesiphonte Parthorum reges hiemem, Ecbatanis æstatem agebant, autore Strabone lib. 16. de quibus operæ pretium est audire Ammianum Marcellinum lib. 23. c. 20. *In omni autem Assyria multæ sunt urbes, inter quas Apamia eminet* Mesene *cognominata, & Teredon, & Apollonia, & Vologessia, hisque similes multæ, splendidissimæ verò & pervulgatæ hæ solæ sunt tres: Babylon, cujus mœnia bitumine Semiramis struxit, arcem enim antiquissimus rex condidit Belus: & Ctesiphon, quam Vardanes priscis temporibus instituit, posteaque rex Pacorus incolarum viribus amplificatam, & mœnibus Græco indito nomine Persidis effecit specimen summum: post hanc Seleucia, ambitiosum opus Nicanoris Seleuci, qua per duces Veri Cæsaris (ut antè retulimus) expulsata, avulsum sedibus simulachrum Chomei Apollinis, perlatumque Romam in æde Apollinis Palatini Deorum antistites collocaverunt.* Ctesiphontem prætermeabat Euphratis quoddam divertigium, quod *Naarmalcha*, i. e. *fluvius-regis* dicebatur, eodem Ammiano autore lib. 24. c. 5. Ultra eam progredi arma Romana feliciter numquam potuerunt, cujus rei varia reperiuntur exempla in historia Romana. M. Crassus Consul cum adversus Parthos missus pacem ab eis rogaretur ad Ctesiphontem se responsurum dixit, sed trajecto Euphrate unà cum exercitu est interfectus. Trajanus Imperator eam cepit, sed rediens infeliciter mortuus est. Julianus Apostata ea potitus, cum illinc egrederetur dolo cujusdam transfugæ in deserta perductus occisus fuit. Gordianus quoque & Carus imperatores Ctesiphonte egressi periere; sed nos ex ea egressi incolumes ad Jovis urbem, Deo volente divertamur.

49 Κύαλος, πόλις Λυδίας, &c.] Cyalus, urbs Lydiæ à Jove condita. O felix urbs, quæ talem habuit conditorem, sed cum ejus conditor sit tam celebris, ipsa à nemine celebratur. Ethnici non generis modò, sed & civitatum originem ad Deos referebant, ut sic eas augustiores redderent.

50 Κυ-

A ΚΥΒΑΣΣΟΣ, πόλις Καρίας, ὡς Κάβασσος. Τὸ ἐθνικὸν Κυβασσεύς, ὡς Ἁλικαρνασσεύς.

CYBASSUS, urbs Cariæ, ut Cabassus. Gentile, Cybasseus, ut Halicarnasseus.

ΚΥΒΕΛΕΙΑ[50], πόλις Ἰωνίας· Ἑκαταῖος Ἀσίᾳ. Ἡρωδιανὸς δὲ Κυβέλην φησὶ πόλιν Φοινίκης. [51] Ἔστι καὶ Κύβελλα Φρυγίας· B καὶ Κύβελλον ἱερὸν, ἀφ' οὗ Κυβέλη ἡ Ῥέα λέγεται, Κυβεληγενὴς, καὶ Κυβελίς· Πείσανδρος δεκάτῳ.

CYBELEA, urbs Ioniæ, Hecatæ. Asia. Herodianus *Cybelen* vocat urbem Phœniciæ. Est etiam Cybella Phrygiæ, & Cybellum templum, unde Cybele *Rhea* dicitur, & Κυβεληγενὴς. i. e. *In Cybelis-genita*, & Cybelis, Pisander libro decimo.

ΚΥΒΟΣ, πόλις Ἰώνων ἐν Λιβύῃ Φοινίκων· Ἑκαταῖος περιηγήσει αὐτῆς· Καὶ λιμὴν C πρὸς, Ἄκρη, καὶ Κυβώ. Ὁ πολίτης Κυβίτης, ὡς Σαβίτης τοῦ Σαβοῦς, ἢ Κυβοίτης, ὡς τοῦ Βουτοῦς Βουτοίτης.

CYBUS, urbs Ionum in Libya Phœnicum, Hecatæus in ejus descriptione, *Et portus, Acre, & Cybo.* Civis, Cybites, ut Sabites à Sabûs, vel Cybœtes, ut à Butûs Butœtes.

ΚΥΔΑΘΗΝΑΙΟΝ[52], ὁ δῆμος τῆς Πανδιονίδος φυλῆς. Ὁ δημότης, Κυδαθη- D ναιεύς. Ἐντεῦθεν ἦν Νικοχάρης ὁ κωμικὸς, καὶ Κύων Κυδαθηναιεύς. Τὰ τοπικὰ, ἐκ Κυδαθηναίων, εἰς Κυδαθηναίων, ἐν Κυδαθηναίων.

CYDATHENÆUM, populus Pandionidis tribus. Popularis, Cydathenæeus. Hinc erat Nicochares Comicus, & Cyon Cydathenæeus. Localia, ex-Cydathenæorum, ad-Cydathenæorum, in-Cydathenæorum.

ΚΥΔΑΝΤΙΔΑΙ[53] δῆμος τῆς Αἰγηΐδος E φυλῆς. Ὡς δὲ Φρύνιχος, Πτολεμαΐδος. Ὁ δημότης, Κυδαντίδης. Τὰ τοπικὰ, ἐκ Κυδαντιδῶν, ἐς Κυδαντιδῶν, ἐν Κυδαντιδῶν.

CYDANTIDÆ, populus Ægeidis tribus, ut Phrynichus verò Ptolemaïdis. Popularis, Cydantides. Localia, ex-Cidantidarum, ad-Cydantidarum, in-Cydantidarum.

ΚΥΔΝΑ[54], πόλις Μακεδονίας· Θεαγένης ἐν Μακεδονικοῖς. [55] Ἣ κατὰ παραφθορὰν F Πύδα λέγεται. Τὸ ἐθνικὸν, Πυδναῖος. [56] Ἔστι καὶ Κύδνος ποταμὸς Βιθυνίας.

CYDNA, urbs Macedoniæ, Theagenes in Macedonicis, quæ corruptè *Pydna* dicitur. Gentile, Pydnæus. Est & Cydnus fluvius Bithyniæ.

ΚΥ- CY-

50 Κυβέλεια, πόλις Ἰωνίας.] Cybelia, urbs Ioniæ ex Hecatæi Asia, memoratur Straboni, cui Κυβελλία κώμη, Cybellia *pagus* dicitur. Ejus ex lib. 13. sunt verba: Μετὰ δὲ Κώρυκον Ἁλόννησος νησίον· εἶτα τὸ Ἄργεννον, ἄκρα τῆς Ἐρυθραίας, πλησιάζουσα μάλιστα τῷ Χίων Ποσειδίῳ ποιοῦντι πορθμὸν ὅσον ἑξήκοντα σταδίων. Μεταξὺ δὲ τῶν Ἐρυθρῶν καὶ τοῦ ὑποκρήμνου, Μίμας ἐστὶν ὄρος ὑψηλὸν, εὔθηρον, πολύδενδρον· εἶτα Κώμη Κυβελλία καὶ ἄκρα Μέλαινα καλουμένη, μύλων ἔχουσα λατόμιον. i. e. *Post Corycum verò Halonnesus parva insula, deinde Argennum, promontorium Erythrææ, accedens maxime ad Chiorum Posidium conficiens fretum* LX *circiter stadiorum. Inter Erythras autem & præcipitem illum locum Mimas est mons excelsus, feris abundans & arboribus; deinde pagus Cybellia, & promontorium Melæna nomine, ubi molares lapides exscinduntur.*

51 Ἔστι καὶ Κύβελλα Φρυγίας, &c.] Cybella, urbs Phrygiæ, & fanum Cybellum, à quo Cybele dicitur *Rhea*, celebratur autore nostro, in cujus verbis pro Κύβελλον ἱερὸν. i. e. *Cybellum fanum*, legendum puto Κύβελλον ὄρος, i. e. *Cybellum mons.* A quo monte, non à fano *Rhea* dicebatur Cybele, quemadmodum à Dindymo Dindymene, Strabone autore lib. 12. Ἔστι δὲ ὄρος ὑπερκείμενον τῆς πόλεως, τὸ Δίνδυμον, ἀφ' οὗ ἡ Δινδυμηνὴ, καθάπερ ἀπὸ τῶν Κυβέλων ἡ Κυβέλη. i. e. *Mons autem imminet urbi Dindymum nomine, à quo Dindymene, sicut à Cybelis Cybele.* Quare apud Stephanum & nomen urbis & montis per simplex *l* scribendum est, quia Deæ nomen eodem modo scribitur, quod nunc moneo. Hæc enim tam minuta plerumque negligere soleo. Cybella autem Phrygiæ urbs à nemine quod sciam memoratur, at Livius celebrat Cuballum Gallogræciæ castellum, quod puto esse Cybellam nostri autoris, Livii verba ex ejus lib. 58. c. 18. sunt: *Ad Cuballum Gallogræciæ castellum castra habentibus Romanis, apparuere cum magno tumultu hostium equites, nec turbarunt tantum stationes Romanas repente invecti, sed quosdam etiam occiderunt.* Sic legendum est nomen illius castelli, perperam enim legitur *Euballum.*

52 Κυδαθήναιον, &c.] Cydathenæum, populus Pandionidis tribus celebratur Suidæ, Harpocrationi, Hesychio, & Meursio de populis Atticis, nullam ob aliam rem memorandus, nisi quod ex hoc populo fuerit Nicochares Comicus & Cyo ille quos memorat noster, quibus etiam addendus est Andocides unus ex decem oratoribus, qui fuit populo quoque Cydathenæus, autore Plutarcho in ejus vita.

53 Κυδαντίδαι, &c.] Cydantidæ, populus Ægeidis tribus celebratur Harpocrationi, Suidæ, Hesychio, sed de eo nihil notatu dignum narrant.

54 Κύδνα, πόλις Μακεδονίας.] Cydna, urbs Macedoniæ quæ *Pydna* corrupto nomine dicebatur, memoratur Scylaci in Μακεδονίᾳ, *Citrum* etiam vocata fuit; sitâ autem erat in regione Macedoniæ quæ *Pieria* vocabatur, ut apparet ex Excerptis ex Strabonis libri septimi fine: Ὅτι μετὰ τὸ Δίον πόλιν, ὁ Ἁλιάκμων ποταμός ἐστιν, ἐκβάλλων εἰς τὸν Θερμαῖον κόλπον· καὶ ἀπὸ τούτου ἡ πρὸς βορρᾶν τοῦ κόλπου παραλία, Πιερία καλεῖται· ἕως τοῦ Ἀξιοῦ ποταμοῦ· ἐν ᾗ καὶ πόλις Πύδνα, ἣ νῦν Κίτρον καλεῖται. i. e. *Quod post Dium urbem, Haliacmon fluvius est, exonerans aquas in Thermæum sinum; & ab hoc ora-maritima ad aquilonem sinus*, Pieria *vocatur, ad Axium usque fluvium, in qua urbs Pydna, quæ nunc* Citrum *appellatur.* In hujus campo Romanos Perseum Macedoniæ regem debellasse refertur in eisdem Excerptis: Ἐν μὲν οὖν τῷ περὶ τὴν Πύδνης πεδίῳ, Ῥωμαῖοι Περσέα καταπολεμήσαντες, καθεῖλον τὴν τῶν Μακεδόνων βασιλείαν. i. e. *In campo igitur ante Pydnam Romani debellato Perseo, everterunt Macedonum regnum.*

55 Ἣ κατὰ παραφθορὰν Πύδα λέγεται.] In his verbis pro Πύδα lege Πύδνα. Sic enim *Cydna* corrupto parum nomine vocata fuit, ut apparet ex nota proxime præcedenti, quod etiam confirmat gentile *Pydnæus*, quod apponit noster.

56 Ἔστι καὶ Κύδνος ποταμὸς Βιθυνίας.] Cydnus fluvius, quem noster Bithyniæ, Plinius lib. 31. c. 1. Ciliciæ adscribit, memoratur inter alios Tibullo lib. 1.

At te, Cydne, canam tacitis, qui leniter undis
Cæruleus placidis per vada serpis aquis.

Ex Tauro monte defluens Tarsum urbem Ciliciæ mediam secabat, in cujus undam se projecit Alexander Magnus, unde

ΚΥ'ΔΡΑΙ[57], πόλις τῶν δω. * Στράβων β'. A

ΚΥ'ΔΡΑΡΑ[58], πόλις· Ἡρόδοτος ἑβδόμη. Τὸ ἐθνικὸν Κυδραραῖος, ὡς Μεγαραῖος. Ἔστι δὲ πρὸς τὰ ὄρη Φρυγῶν.

ΚΥΔΡΥ'ΝΗ, πόλις Ἀρμενίας, οὐχ ὥς τινες Κύδρος. Τὸ ἐθνικὸν, Κυδρυναῖος. B

ΚΥΔΩΝΙ'Α[59], πόλις Κρήτης, ἡ πρότερον Ἀπολλωνία. [60] Ἀπὸ Κύδωνος τοῦ Ἀπόλλωνος, καὶ Ἀκακαλλίδος τῆς Μίνωος θυγατρός. [61] Δευτέρα, Σικελίας * τῆς Λιβύης. Ὁ πολίτης. Κυδωνιάτης, καὶ Κύδων, καὶ Κυδώνιος, καὶ Κυδωναῖος, καὶ Κυδωνὶς θηλυκῶς, καὶ Κυδωνικὸς ἀνήρ. C

ΚΥ'ΖΙΚΟΣ[62], πόλις τῆς Προποντίδος, κειμένη

CYDRÆ, urbs ..... Strab. libro secundo.

CYDRARA, urbs, Herodot. lib. 7. Gentile, Cydraræus, ut Megaræus. Est verò juxta montes Phrygum.

CYDRYNE, urbs Armeniæ, non ut aliqui, Cydrus. Gentile, Cydrynæus.

CYDONIA, urbs Cretæ, quæ prius *Apollonia*, à Cydone Apollinis filio ex Acacallide Minois filia. Secunda Siciliæ, * Libyæ. Civis, Cydoniates, & Cydon, & Cydonius, & Cydonæus, & Cydonis fœmineum, & Cydonicus vir.

CYZICUS, urbs Propontidis, sita in ..... Cher-

unde morbum contraxit adeò ut de ejus vita reliqui medici præter Philippum desperarent, ut narrat Quint. Curtius lib. 3. c. 5. Arrhianus Anabaseωs lib. 2. Justinus lib. 11. Ejusdem fluvii aquæ Friderico Imperatori vitam ademere, ut refert πολιτικώτατος ille Florentinus historiæ suæ Florentinæ lib. 1. cujus libet apponere verba: *Ma arrivato sopra il fiume Cidno allettato dalla chiarezza dell' acque, vi si lavo dentro, per il quale disordine morì. Et così l' acque fecere più favore a i Maumetisti, que le scommuniche a i Christiani, perche queste frenarono l' orgoglio suo, è quelle lo spensero.* Podagricis mederi hunc fluvium prodit Plinius libro capiteque citato, quod sine dubio habet ex Vitruvio, & ex Strabone lib. 14. Illius ex libro de architectura octavo, c. 3. placet hic subjicere verba: *Ciliciæ verò civitate Tarso flumen est nomine* Cydnos, *in quo podagrici crura macerantes levantur dolore.* Ejus cursum sic depingit Quint. Curtius lib. 3. c. 4. *Cydnus non spatio aquarum, sed liquore memorabilis, quippe leni tractu e fontibus labens, puro solo excipitur; nec torrentes incurrunt, qui placide manantis alveum turbent. Itaque incorruptus, idemque frigidissimus, quippe multa riparum amœnitate inumbratus, ubique fontibus suis similis in mare evadit.*

57 Κύδραι πόλις τῶν δω. * Στράβων β'.] Hæc sic legenda existimo Κύδεραι πόλις τῶν Βυρσῶν Στράβων ἑβδόμη. i.e. *Cydriæ, urbs Byrsorum, Strabo lib. 7.* Quia apud Strabonem lib. 7 legitur: Κύδεραι δὲ Βυρσῶν, Αἰγίνιον δὲ Τυμφαίων. i.e. *Cydriæ verò Byrsorum, Æginium autem Tymphæorum.* Quæ in Epiro locat.

58 Κύδραρα πόλις· Ἡρόδοτος ἑβδόμη.] Cydrara celebratur ex Herodoti lib. 7. cui Cydra, non Cydrara, ut inquit noster, dicitur neut. plur. Erat autem inter confinia Phrygum & Lydorum, ubi cippus erat erectus à Crœso indicans literis eos fines, ut libro citato c. 30. tradit Herodotus: Ἐκ δὲ Κολοσσέων ὁρμεώμενος ὁ στρατὸς ἐπὶ τοὺς οὔρους τῶν Φρυγῶν καὶ τῶν Λυδῶν, ἀπίκετο ἐς Κύδραρα πόλιν· ἔνθα στήλη καταπεπηγυῖα, σταθεῖσα δὲ ὑπὸ Κροίσου καταμηνύει διὰ γραμμάτων τοὺς οὔρους. i.e. *E Colossis verò motis castris pervenit in urbem Cydra, quæ est in finibus Phrygum & Lydorum: ubi cippus depactus, erectus verò à Crœso indicat per literas fines.*

59 Κυδωνία, πόλις Κρήτης, ἡ πρότερον Ἀπολλωνία.] Cydonia, urbs Cretæ, quæ prius Apollonia; fuit una ex tribus præcipuis Cretæ urbibus, autore Strabone libro decimo. Πόλεις δ' εἰσὶν ἐν τῇ Κρήτῃ πλείους μὲν, μέγισται δὲ καὶ ἐπιφανέσταται τρεῖς, Κνωσσὸς, Γόρτυνα, Κυδωνία. i.e. *Urbes autem in Creta sunt complures, maximæ verò & illustrissimæ tres, Cnossus, Gortyna, Cydonia.* Erat verò civitas maritima, ut patet ex Scylace in Κρήτῃ & ex ejusdem Strabonis libro citato, cujus sunt verba: Κυδωνία δ' ἐπὶ θαλάττῃ μὲν ἵδρυται, βλέπουσα πρὸς τὴν Λακωνικὴν· διέχει δ' ἑκατέρας τὸ ἴσον τῆς τε Κνωσσοῦ καὶ τῆς Γορτύνης, εἰσὶν ὀκτακοσίους σταδίους, Ἀπτέρας δὲ ὀγδοήκοντα· τῆς ταύτῃ δὲ θαλάττης τεσσαράκοντα. i.e. *Cydonia verò ad mare quidem sita est, respiciens Laconicam; distat autem æqualibus spaciis à Cnosso & Gortyne ad* IDCCC *stadia; ab Aptera autem* XXC. *à mari proximo* XL. Eam etiam nobilitabant amnis Jardanus & mons Tityrus, autore eodem autore libro citato. Celebrantur etiam arma & poma Cydonia. Virgilius Bucolic. ecloga 10. v. 57.

Jam mihi per rupes videor, lucosque sonantes
Ire: libet Partho torquere Cydonia cornu
Spicula.

Ovid. Metamorph. lib. 8.

Armaque, equosque, habitusque, Cydoneasque pharetras
Noverat.

De pomis verò Cotoneis sic Plin. 15. c. 11. *His proxima amplitudine mala, quæ vocamus* Cotonea, *& Græci* Cydonea, *ex Creta insula advecta.* Cydonia autem urbs nunc *Canea* vocatur, unde verò prius vocata fuerit *Apollonia*, ut inquit noster, me latet.

60 Ἀπὸ Κύδωνος, τοῦ Ἀπόλλωνος, καὶ Ἀκακαλλίδος τῆς Μίνωος θυγατρός.] Cydoniam Cretæ civitatem à Cydone filio Apollinis ex Acacallide filia Minois Cretæ regis nomen habuisse tradit. Pausanias lib. 8. narrat, Tegeatas asserere Cydonem Tegeatæ filium condidisse Cydoniam, at Cretenses non assentire ipsis, dicentes Cydonem fuisse filium Acacallidis filiæ Minois, & Mercurii: Κρῆτες δὲ οὐχ ὁμολογοῦντες τῷ Τεγεατῶν λόγῳ, Κύδωνα μὲν Ἀκακαλλίδος θυγατρὸς Μίνω καὶ Ἑρμοῦ, Κατρέα δὲ φασιν εἶναι Μίνω, τὸν δὲ Γόρτυνα Ῥαδαμάνθυος. i.e. *Cretenses verò non assentientes Tegeatarum dictis, Cydonem Acacallide Minois filia & Mercurio genitum dicunt, Catreum autem ajunt esse Minois, Gortynem verò Rhadamanthyis.*

61 Δευτέρα, Σικελίας * τῆς Λιβύης.] In his verbis aliquid deficit, ut innuit asteriscus, quod si divinare liceret, sic restituerem: δευτέρα Σικελίας· τρίτη Λιβύης. i.e. *Secunda Siciliæ; tertia Libyæ.* Sic enim amat loqui autor noster, sed earum neutra memoratur apud alios, quod sciam.

62 Κύζικος, πόλις τῆς Προποντίδος, &c.] Cyzicus, urbs Propontidis, id est, in insula prope Propontidem, cujus nomen neutro quoque genere usurpatur apud Latinos, Plinius lib. 5. c. 32. *Ultra insula, quam continenti junxit Alexander, in qua oppidum Milesiorum Cyzicum, antea vocitatum Arconnesus, & Dolionis, & Dindymus, cujus à vertice mons Dindymus.* Apud Plinium pro *Arconnesus* leges ex nostro autore *Arctonnesus*, id est, *ursorum insula*; idem Plinius lib. 36. c. 15. celebrat Cyzici mirandum delubrum, quod sua ætate adhuc durabat, Dindymenæ Deorum matri ab Argonautis dedicatum fuisse tradit Strabo lib. 12. quod postea Christi matri, imperatore Zenone sacratum fuisse constat ex Cedreno. Fuit Cyzicum, nobilissima totius Hellesponti civitas, quæ ob magnitudinem, & pulchritudinem, arcem, mœnia, & portum, turresque marmoreas Asiaticæ plagæ litora illustrabat; eam obsedisse Mithridatem CL. peditum millibus, magnoque equitatu, ac CCCC. navibus, sed re infecta, ac peste in ejus exercitu coorta discessisse narrat Strabo libro citato; erat autem in ejusdem nominis insula sita, quam alii Mysiæ, alii Bithyniæ, alii Phrygiæ assignabant, ut tradit idem autor eodem libro: Ἔστι δὲ νῆσος ἐν τῇ Προποντίδι ἡ Κύζικος συναπτομένη γεφύραις δυσὶ πρὸς ἤπειρον, ἀρετῇ κρατίστη, μεγέθει δὲ ὅσον πεντακοσίων σταδίων τὴν περίμετρον· ἔχει δὲ ὁμώνυμον πόλιν πρὸς αὐταῖς ταῖς γεφύραις, καὶ λιμένας δύο κλειστοὺς καὶ νεωσοίκους πλείους τῶν διακοσίων, τῆς μὲν πόλεως τὸ μὲν ἐστιν ἐν ἐπιπέδῳ, τὸ δὲ πρὸς ὄρει· καλεῖται δ' Ἄρκτων ὄρος· ὑπέρκειται δ' ἄλλο Δίνδυμον μονοφυὲς,

ἱερὸν

κειμένη ἐπὶ Χερρονήσῳ. [63] Ἐκαλεῖτο δὲ καὶ A Ἄρκτων νῆσος. Τὸ ἐθνικὸν Κυζικηνός, καὶ Κυζικηνὶς ἡ ποίησις. [64] Ὅμηρος δὲ τοὺς κατοικοῦντας Κύζικον, Δολίονάς φησιν, ὡς τοὺς τὴν Ἴσμαρον Κίκονας. Λέγεται καὶ κτητικὸν Κυζικηνικός. Κέχρηνται δὲ καὶ τῷ Κυζικηνὸς ἁπλῷ ἀν- B τὶ κτητικοῦ, ὡς τὸ Τυρσηνοὶ ἀντὶ τοῦ Τυρρηνικοί. Οἱ χαλεποὶ διὰ τὸ ληΐζεσθαι τοὺς Τυρρηνούς.

ΚΥΘΗΡΑ [65], νῆσος πόλιν ὁμώνυμον ἔχουσα πρὸς τῇ Κρήτῃ, ἀπὸ Κυθήρου τοῦ Φοίνικος. [66] Ἐκαλεῖτο δὲ Πορφυροῦσσα, διὰ τὸ C κάλλος τὸ παρὰ τῶν πορφυρῶν, ὡς Ἀριστοτέλης. Οἱ οἰκήτορες Κυθήριοι, καὶ Κυθήρια· καὶ ἡ γυνή, καὶ ἡ νῆσος λέγεται Κυθηρεία.

ΚΥΘΗΡΟΣ [67], δῆμος τῆς Πανδιονίδος φυλῆς. Ὁ δημότης, Κυθήριος. Τὰ τοπικά, D Κυθηρόθεν, Κυθηρόνδε.

ΚΥΘΝΟΣ [68], νῆσος πρὸς τῇ Δρυόπιδι τῶν Κυκλάδων, ἀπὸ Κύθνου κτίσαντος. Ἐκαλεῖτο δὲ καὶ Ὀφιοῦσσα, καὶ Δρυοπίς. Ὁ νησιώτης, Κύθνιος.

Chersoneso. Vocabatur verò ἄρκτων νῆσος, i.e. *ursorum insula*. Gentile, Cyzicenus, & Cyzicenis poësis, Hom. verò habitantes, Cyzicum, *Doliones* vocat, ut & habitantes Ismarum, *Cicones*. Dicitur etiam poss. Cyzicenicus. Utuntur etiam adjectivo Cyzicenus simplici, pro poss. ut Tyrseni, pro Tyrrhenici; noxii, quod Tyrrhenos deprædati fuerint.

CYTHERA, insula urbem ejusdem nominis habens juxta Cretam, à Cythero Phœnice. Vocabatur verò Porphyrussa propter pulchritudinem purpurarum, ut Aristot. habitatores, Cytherii, & Cytheria, & mulier, & insula dicitur Cytheræa.

CYTHERUS, populus Pandionidis tribus. Popularis, Cytherius. Localia, ex-Cythero, ad-Cytherum.

CYTHNUS, insula, juxta Dryopidem Cycladum, à Cydno conditore. Vocabatur verò, & *Ophiusa*, & *Dryopis*. Insularis, Cythnius,

ἱερὸν ἔχων τῆς Δινδυμένης μητρὸς τῶν Θεῶν, ἵδρυμα τῶν Ἀργοναυτῶν. Ἔστι δ' ἐνάμιλλος ταῖς πρώταις τῶν κατὰ τὴν Ἀσίαν ἡ πόλις, μεγέθει τε καὶ κάλλει, καὶ εὐνομίᾳ πρός τε εἰρήνην καὶ πόλεμον· ἔοικέ τε τῷ παραπλησίῳ τύπῳ κεκοσμῆσθαι ὥσπερ ἡ τῶν Ῥοδίων, καὶ Μασσαλιωτῶν, καὶ Καρχηδονίων τῶν πάλαι, &c. i.e. *Insula in Propontide est Cyzicus, duobus pontibus continenti adjuncta, virtute præstantissima, ambitu circiter* 10 *stadiorum urbem ejusdem nominis habet ad ipsos pontes, duosque portus, qui claudi possunt, & navalia plura* CC. *pars urbis in plano est, alia monti adjacet; qui* Arcton oros, *id est*, ursorum mons *vocatur: supra hunc est alius, Dindymum nomine, uno-cacumine, qui fanum Dindymenæ matris Deorum habet, Argonautarum opus. Hæc urbs contendere potest cum præcipuis Asiæ urbibus, ob magnitudinem, pulchritudinem, & legum-bonitatem, bello pacique juxta accommodata, videturque eisdem ornamentis prædita, quibus Rhodiorum, Massiliensium, Carthaginensiumque urbes antiquitus fuerunt decoratæ, &c.*

63 Ἐκαλεῖτο δὲ καὶ ἄρκτων νῆσος.] Cyzicum urbem vocatam quoque fuisse *Arctonnesos*, i.e. *ursorum insula*, inquit noster, ut & Plinius libro nota proxime præcedenti citato; at Strabo non urbem sed montem, qui urbi imminebat *Arcton oros*, i.e. *ursorum montem* vocitat, cujus verba nota præcedenti adduximus.

64 Ὅμηρος δὲ τοὺς κατοικοῦντας Κύζικον, Δολίονάς φησι.] Homerus incolas Cyzici vocat *Dolionas*, ut & eos, qui Ismarum incolebat, *Ciconas*, inquit autor noster; at apud Homerum nullibi fit *Dolionum* mentio, *Ciconum* verò variis locis meminit ac præsertim Il. 2. v. 846.

> Εὔφημος δ' ἀρχὸς Κικόνων ἦν αἰχμητάων,
> Υἱὸς Τροιζήνοιο διοτρεφέος Κεάδαο.
> *Euphemus verò princeps Ciconum erat bellicosorum*
> *Filius Træzeni nobilis Ceadæ.*

Dolionum autem meminit Strabo lib. 12. Δολίονας μὲν οὖν μάλιστα καλοῦσι τοὺς περὶ Κύζικον ἀπὸ Αἰσήπου ἕως Ῥυνδάκου, καὶ τῆς Δασκυλίτιδος λίμνης. i.e. *Dolionas igitur maxime vocant, qui circa Cyzicum habitant ab Æsepo ad Rhyndacum usque & Dascylitidem paludem*

65 Κύθηρα, νῆσος πόλιν ὁμώνυμον ἔχουσα πρὸς τῇ Κρήτῃ.] Cythera, insula urbem cognominem habens juxta Cretam. Ptolemæo lib. 3. c. 16. eadem insula & urbs celebratur inter insulas adjacentes Peloponneso, Peloponnesus verò finiebatur Cretico pelago, ut videre est ex eodem autore libro capiteque citato, ideo non malè inquit noster hanc insulam esse juxta Cretam, quam sic depingit Strabo lib. 8. Πρόκειται δὲ κατὰ τούτου Κύθηρα ἐν τεσσαράκοντα σταδίοις νῆσος εὐλίμενος, πόλιν ἔχουσα ὁμώνυμον· ἣν ἔσχεν Εὐρυκλῆς ἐν μέρει κτήσεως ἰδίας, ὁ καθ' ἡμᾶς τῶν Λακεδαιμονίων ἡγεμών. i.e. *Ante* [Tænarum] *sita est insula Cythera* XL. *stadiis bono-portu-prædita, urbem habens ejusdem nominis; quam habet Eurycles privatim, nostra ætate Lacedæmoniorum princeps.* Erat Veneri sacra, neut. gen. usurpatur. Virgil. Æneid. lib. 10. v. 86.

> *Est Paphos, Idaliumque tibi, sunt alta Cythera.*

Ab insula vel ab urbe Venus quoque ipsa vocata fuit Cytherea eidem poëtæ Æneid. lib. 1. v. 261.

> *Parce metu Cytherea, manent immota tuorum*
> *Fata tibi.*

66 Ἐκαλεῖτο δὲ Πορφυροῦσσα, &c.] Inquit Cythera insulam ab Aristotele vocatam fuisse *Porphyrussam* à purpurarum pulchritudine. Plinio lib. 4. c. 12. *Porphyris* dicitur, nunc vulgo *Cerigo* vocatur, autore Sophiano. Cytheris fuisse Veneris Uraniæ templum omnium antiquissimum, & insulæ navale Scandeam testatur Pausanias lib. 3. Κύθηρα δὲ κεῖται μὲν ἀπαντικρὺ Βοιῶν. Ἐς δὲ Πλατανιστοῦντα (ἐλάχιστον γὰρ τῆς ἠπείρου ταύτῃ διέστηκεν ἡ νῆσος) ἐς ταύτην τὴν ἄκραν τὴν Πλατανιστοῦντα ἀπὸ ἄκρας τῆς ἠπείρου, καλουμένης δὲ Ὄνου γνάθος, σταδίων πλοῦς τεσσαράκοντά ἐστιν. Ἐν Κυθήροις δὲ ἀπὸ θαλάσσης Σκάνδειά ἐστιν ἐπίνειον. Κύθηρα δὲ ἡ πόλις ἀναβάντι ἀπὸ Σκανδείας, στάδια ὡς δέκα. Τὸ δὲ ἱερὸν τῆς Οὐρανίας ἁγιώτατον, καὶ ἱερῶν ὁπόσα Ἀφροδίτης παρ' Ἕλλησίν ἐστιν ἀρχαιότατον. Αὐτὴ δὲ ἡ θεὸς ξόανον ὡπλισμένον. i.e. *Cythera verò sita sunt contra Bœas; ad Platanistuntem autem (minimum enim à continenti hac distat insula) ad hoc promontorium Platanistuntem à promontorio continentis* Asini maxilla *nomine, navigatio est* XL. *stadiorum. Cytheris verò à mari Scandea est navale. Cythera autem urbs ascendenti ab Scandea stadia circiter decem. Fanum verò Uraniæ est sanctissimum, & omnium quæ Venus apud Græcos habet antiquissimum; ipsa autem Dea signum armatum est.*

67 Κύθηρος.] Cytherus, populus Pandionidis tribus, Κύθηρον neut. gen. dicitur Harpocrationi & Suidæ. At Hesychio mascul. gen. ut autori nostro, de quo nihil memorabile legitur.

68 Κύθνος, νῆσος πρὸς τῇ Δρυόπιδι τῶν Κυκλάδων.] Cythnus, insula, una Cycladum Plinio lib. 4. c. 12. Melæ lib. 2. c. 7. Ptolemæus lib. 3. c. 15. eam locat juxta Atticam sub Eubœa, memoratur etiam Livio lib. 31. c. 15. *Secundum hæc rex Attalus Æginam ad classem se recepit. Rhodii Ceam ab Ægina, inde per insulas Rhodum navigarunt, omnibus, præter Andrum, Parumque, & Cythnum, quæ præsidiis Macedonum tenebantur, in societatem acceptis.* Ovid. Met. lib. 5.

> ——— *Inde cava circundata nave Seriphon*
> *Deserit, à dextra Cythno, Gyaroque relictis.*

69 Καὶ

Κύθνιος. [69] Καὶ Κύθνιος τυρὸς, καὶ Κύθνιος ὁ ζωγράφος. A

Cythnius, & Cythnius caseus, & Cythnius pictor.

ΚΥΚΝΙΤΙΣ [70], ἧς ὁ Κύκνος ἐβασίλευσε. [71] Σοφοκλῆς ἐν Πηλεῖ,

Καὶ ἐν ποιμέσι βοὴν Κυκνῖτιν.

CYCNITIS, in qua Cycnus regnavit, Sophocles in Peleo.

Et in pastoribus vocem Cycnitin.

ΚΥΛΑΝΔΟΣ, πόλις Καρίας· Ἑκαταῖος Ἀσίᾳ. Τὸ ἐθνικὸν, Κυλανδεύς. B

CYLANDUS, urbs Cariæ, Hecatæ. Asia. Gentile, Cylandeus.

ΚΥΛΛΗΝΗ [72], ὄρος Ἀρκαδίας, σταδίων ἐννέα παρὰ πόδας ὀγδοήκοντα, ἀπὸ Κυλλήνης, Ναΐδος νύμφης. [73] Ἐν τούτῳ δέ φασι τῷ ὄρει τοὺς κοσσύφους λευκοὺς γίγνεσθαι, ἄλλοθι C δὲ μηδαμῇ. Καὶ φωνὰς ποικίλας προΐεσθαι, θηρεύεσθαι δὲ πρὸς τῇ σελήνῃ. Τὴν δὲ ἡμέραν εἴ τις ἐπιχειροίη, σφόδρα δυσθηράτους εἶναι. [74] Ἔστι δὲ καὶ Ἠλείων ἐπίνειον Κυλλήνη. Τὸ ἐθνικὸν, Κυλλήνιος, καὶ Κυλλήνιος. [75] Καὶ Κύλ- D λιος λέγεται Ἑρμῆς, κατὰ συγκοπὴν τοῦ Κυλλήνιος.

CYLLENE, mons Arcadiæ, novem stadiorum ultra pedes octuaginta, à Cyllene Naide Nympha; in hoc verò monte ajunt merulas candidas nasci, alibi autem nequaquam, ac voces varias emittere, quas venantur ad Lunam, interdiu verò, si quis id tentet, valde difficiles venatu sunt. Est etiam Eleorum navale Cyllene. Gentile, Cylleneus, & Cyllenius, & *Cyllius* dicitur Mercurius, per syncopen τοῦ Cyllenius.

ΚΥΜΗ [76], πόλις Αἰολίδος περὶ τὸ Λέσβου,

CYME, urbs Æolidis ante Lesbum à Cyme

69 Καὶ Κύθνιος τυρὸς, καὶ Κύθνιος ζωγράφος.] Celebrat caseum & pictorem Cythnium; pictor verò vocabatur *Cydias*. Utrosque memorat Eustathius ad Periegetæ v. 526. Φασὶ δὲ οἱ παλαιοὶ τὰς Κυκλάδας πλείους εἶναι τῶν ιβʹ, ὧν εἰσιν, ἡ Κύθνος, ἀφ' ἧς ὁ Κύθνιος λέγεται τυρός· ἐξ ἧς καὶ ζωγράφος ὄνομα ἔχων ὁ Κυδίας. i. e. *Ajunt vero prisci Cyclades esse plures quam* XII. *quarum sunt*, Cythnos, *à qua* Cythnius *caseus dicitur; ex qua erat etiam pictor, qui nomen habebat, Cydias*. Conrr. Gesnerus in *Cythnos* autor est, sed sine autore Timanthem fuisse Cythnium, qui fuit celeberrimus pictor. Ab hac etiam insula originem habet parœmia Κυθνώδεις συμφοραί, i. e. *Cythniæ calamitates*, dici solet de gravissimis calamitatibus, de quibus videsis Suidam & Erasmum.

70 Κυκνῖτις, ἧς ὁ Κύκνος ἐβασίλευσε.] Cycnitis regio, seu urbs, ubi Cycnus regnavit ex Sophocle memoratur. Nos cum poëta possumus dicere:

Dic quibus in terris? & eris mihi magnus Apollo.

Nescimus enim ubi terrarum fuerit hæc regio, seu urbs, nec quis fuerit *Cycnus* iste.

71 Σοφοκλῆς ἐν Πηλεῖ, &c.] Hæc sic sunt distinguenda.

Σοφοκλῆς ἐν Πηλεῖ καὶ ἐν Ποιμέσι.
——— Βοὴν Κυκνῖτιν.

Sophocles in Peleo & in Pastoribus:
——— *Vocem Cycnitin.*

Peleus enim & *Pastores* erant nomina duarum Sophoclis fabularum.

72 Κυλλήνη, ὄρος Ἀρκαδίας.] Cyllene, mons Arcadiæ, montium hujus regionis altissimus, in cujus vertice *Mercurii Cillenii* erat *templum* ætate Pausaniæ jam collapsum, ut ipse narrat in Arcadicis, & monti & Mercurio nomen inditum à Cyllene Elati filio. Ejus ex libro citato sunt verba, quæ sequuntur: Μετὰ δὲ τοῦ Αἰπύτου τὸν τάφον, ὄρος τε ὑψηλότατον ὀρῶν τῶν ἐν Ἀρκαδίᾳ Κυλλήνη, καὶ Ἑρμοῦ Κυλληνίου καταῤῥιμμένος ναός ἐστιν ἐπὶ κορυφῇ τοῦ ὄρους. Δῆλα δέ ἐστιν ἀπὸ Κυλλήνου τοῦ Ἐλάτου τῷ τε ὄρει τὸ ὄνομα καὶ ἡ ἐπίκλησις γεγενημένη τῷ θεῷ. i. e. *Post Æpyti sepulchrum jacet mons altissimus omnium montium Arcadiæ Cyllene, in cujus vertice est Mercurii Cyllenii templum collapsum. Certum verò est monti nomen, & Deo cognomen à Cyllene Elati filio factum esse.*

73 Ἐν τούτῳ δέ φασι τῷ ὄρει τοὺς κοσσύφους, &c.] In monte Cellene Arcadiæ merulas albas nasci tradit noster, de quibus sic Pausanias lib. 8. Παρέχεται δὲ καὶ θαῦμα τοιόνδε ἡ Κυλλήνη. Κόσσυφοι γὰρ οἱ ὄρνιθες ὁλόλευκοι εἰσὶν ἐν αὐτῇ, οἱ δὲ ὑπὸ κωμῳδῶν καλούμενοι, γένος ἄλλο πού τι εἰσὶν ὀρνίθων, οὐκ ᾠδικόν. i. e. *Præbet verò hujusmodi miraculum Cyllene* [mons.] *Merulæ enim aves totæ albæ sunt in ea, quæ vero à Comicis hoc nomine appellantur, genus aliud quoddam sunt avium, haud canorum.*

74 Ἔστι δὲ καὶ Ἠλείων ἐπίνειον Κυλλήνη.] Cum Cyllenen Arcadiæ montium altissimum memoraverit, nunc memorat Cyllenen Eleorum navale, cujus situm describit Pausanias lib. 6. Κυλλήνη δὲ σταδίους μὲν εἴκοσιν Ἤλιδος καὶ ἑκατὸν ἀφέστηκε, κεῖται δὲ τετραμμένη τε πρὸς Σικελίαν, καὶ ὅρμον παρεχομένη ναυσὶν ἐπιτήδειον, ἐπίνειον δὲ οὖσα Ἠλείων, ἀπὸ ἀνδρὸς Ἀρκάδος τὸ ὄνομα εἴληφε. i. e. *Cyllene autem stadia* CXX. *distat ab Elide, sita verò est versus Siciliam, & opportunam navibus præbens stationem. Est autem Eleorum navale, ab Arcade viro nomen sumpsit.* In hac urbe natum Mercurium arbitrabantur, teste Mela lib. 2. c. 3. *Messenii Pyliique terras colunt: & ipsa pelago Pylos adjacet. Cyllene, Enneapolis, Patræ oram illam tenent: in quam Chelonates & Araxos excurrunt: sed Cyllene, quod Mercurium ibi natum arbitrantur, insignis.*

75 Καὶ Κύλλιος λέγεται Ἑρμῆς, &c.] Gentile, & montis, & urbis dicitur Cylleneus, seu ore Latino Cyllenensis, & Cyllenius, ab hoc ultimo per syncopen dicitur *Cyllius*, Mercurius, Cyllenius verò vocatus fuit vel à Cyllene Elati filio, ut ex Pausania annotavimus prima hujus sectionis nota, vel quod eum in monte Cyllene peperit Maia, ut canit Poëta Æneid. lib. 8. v. 138.

Vobis Mercurius pater est, quem candida Maia
Cyllenes gelido conceptum vertice fudit.

Id nominis absolutè positum pro Mercurio accipitur. Ovid. Metamorph. 13.

Est quoque per matrem Cyllenius addita nobis
Altera nobilitas ——

Lucan. lib. 1.

—— *Motuque celer Cyllenius hæret.*

76 Κύμη, πόλις Αἰολίδος περὶ τὸ Λέσβου.] *Cyme* Græcis, *Cuma* Latinis, urbs Æolidis ante Lesbum, nomen invenit à Cuma Amazone, quare *Amazonium* quoque vocitata fuit, quod confirmare videtur Strabo lib. 12. Εἴη γὰρ ἂν λέγων τὴν ὑπὸ τῶν Αἰολέων, καὶ Ἰώνων οἰκισθεῖσαν ὕστερον, πρότερον δὲ ὑπὸ Ἀμαζόνων· καὶ ἐπωνύμους πόλεις τινὰς εἶναί φασιν καὶ γὰρ Ἔφεσον, καὶ Σμύρνην, καὶ Κύμην, καὶ Μύρλειαν. i. e. *Loqueretur enim de urbe, quæ prius ab Amazonibus condita, deinde ab Æolensibus & Ionibus est instaurata; & ajunt urbes quasdam esse Amazonum cognomines, Ephesum, Smyrnam, Cumam, ac Myrleam.* Fuit Æolicarum urbium maxima & præstantissima cui etiam decus natalibus suis, addiderunt Hesiodus poëta, Ephorus historicus, ut tradit noster, utriusque rei locuples est testis Strabo lib. 13. Μεγίστη δέ ἐστι τῶν Αἰολικῶν καὶ ἀρίστη Κύμη, καὶ σχεδὸν μητρόπολις αὕτη τε καὶ ἡ Λέσβος τῶν ἄλλων πόλεων περὶ τριάκοντά που τὸν ἀριθμὸν, ὧν ἐκλελοίπασιν οὐκ ὀλίγαι. i. e. *Maxima verò Æolicarum & optima Cyma, & fere metropolis ipsa & Lesbus aliarum urbium, numero circiter* XXX, *quarum non paucæ interierunt.* Ac paulò infra: Ἀνὴρ δὲ ἄξιος μνήμης ἐκ τῆσδε τῆς πόλεως ἀναμφιλέκτως ἐστὶν Ἔφορος τῶν Ἰσοκράτους γνωρίμων τοῦ ῥήτορος ὁ τὴν ἱστορίαν συγγράψας καὶ τὰ περὶ τῶν εὑρημάτων· καὶ ἔτι πρότερος τούτου Ἡσίοδος ὁ ποιητής. i. e. *Vir verò memoria dignus ex hac urbe*

Λέσβου, ἀπὸ Κύμης Ἀμαζόνος· ἐκαλεῖτο δὲ A Ἀμαζόνιον. Τὸ ἐθνικὸν, Κυμαῖος. Ἐντεῦθεν ἦν Ἔφορος ὁ ἱστορικὸς, καὶ Ἡσίοδος. [77] Ἔστι δὲ καὶ ἑτέρα Φρικωνῖτις λεγομένη. [78] Αὕτη δὲ καὶ ἡ Λέσβος, σκώπτεται εἰς ἀναισθησίαν. [79] Ἔστι δὲ καὶ ἑτέρα Ἰταλίας. [80] Ταύτης τὸ ἐθνικὸν, Κυμεύς. B Τετάρτη, Ἠλείας. [81] Πέμπτη, τῆς Εὐβοίας, καὶ Παμφυλίας. [82] Ἔστι καὶ νῆσος πλησίον Σικελίας.

à Cyme Amazone. Vocabatur verò Amazonium. Gentile, Cymæus. Hinc erat Ephorus hiſtoricus, & Heſiodus. Eſt etiam alia *Phriconitis* dicta, ipſa verò, & Lesbus ob ſtoliditatem carpuntur. Eſt etiam alia Italiæ. Hujus gentile, Cymeus. Quarta, Eleæ. Quinta, Eubœæ, & Pamphyliæ. Eſt & inſula prope Siciliam.

ΚΥΝΑΙΘΑ [83], πόλις Ἀρκαδίας, ἀπὸ Κυ-

CYNÆTHA, urbs Arcadiæ, à Cynætho

fuit ſine controverſia Ephorus ex Iſocratis oratoris diſcipulis unus, qui hiſtoriam conſcripſit & de inventionibus rerum; & adhuc eo prior Heſiodus poeta. Ex hac quoque urbe fuiſſe ajunt Sibyllam Cumæam, quæ in Italiam profecta plurima de Romanis vaticinata eſt, ideo à Silio Italico lib.13. v.494. *Cumes anus* vocatur:

At gravida arcanis Cumes anus attigit ore
Poſtquam ſacrificium, delibavitque cruorem.

Terræmotu inter alias XII. Aſiæ urbes ætate Herodis II. collapſam fuiſſe tradit Euſebius Chronic. libro primo.

77 Ἔστι δὲ καὶ ἑτέρα Φρικωνῖτις λεγομένη.] Aliam Cumam celebrat, *Phriconitida* dictam, quam Strabo *Phriconida* vocat lib.13. Ἐλθόντας δὲ κτίσαι τὴν Κύμην, καὶ τοὺς περιγενομένους ἀνθρώπους ἐκεῖσε ἀνοικίσαι· ἀπὸ δὲ τοῦ Λοκρικοῦ ὄρους τήν τε Κύμην Φρικωνίδα καλοῦσιν, ὁμοίως δὲ καὶ τὴν Λάρισσαν· ἐρήμη δ' ἐστὶ νῦν. i. e. *Venientes verò* [Pelaſgos] *condidiſſe Cumam, eóque ſuperſtites homines in coloniam deduxiſſe; à Locrico autem monte Cumamque* Phriconida *vocant; ſimiliter & Lariſſam; deſerta verò eſt nunc.*

78 Αὕτη δὲ καὶ ἡ Λέσβος, σκώπτεται εἰς ἀναισθησίαν.] Inquit autor noſter Cymam Æolicam & Lesbum notatas fuiſſe ſtoliditatis, quod de Cuma tantum Æolica prodit Strabo lib.13. Σκώπτεται δ' εἰς ἀναισθησίαν ἡ Κύμη κατὰ τοιαύτην τινὰ, ὥς φασιν ἔνιοι, δόξαν, ὅτι τριακοσίοις ἔτεσιν ὕστερον τῆς κτίσεως ἀπέδοντο τοῦ λιμένος τὰ τέλη· πρότερον δ' οὐκ ἐκαρποῦτο τὴν πρόσοδον ταύτην ὁ δῆμος· κατέσχεν οὖν δόξα ὡς ὀψὲ ᾐσθημένων, ὅτι ἐπὶ θαλάττῃ πόλιν οἰκοῖεν. i. e. *Notatur autem ſtoliditatis Cuma, juxta hujuſmodi quamdam, ut nonnulli ajunt, opinionem; quod* CCC. *ab urbe condita demum annis portorium exegerint, nec prius eum reditum populus perceperit; itaque obtinuit opinio ſerò eos ſenſiſſe, maritimam ſe urbem habitare.*

79 Ἔστι δὲ καὶ ἑτέρα Ἰταλίας.] Tertio loco numerat Cumam Italiæ, quæ Latinis plerumque num. plurali *Cumæ* dicitur, cujus incolæ à Chalcide Euboica originem trahebant, autore Livio lib. 8. c. 22. *Palæopolis fuit haud procul inde, ubi nunc Neapolis ſita eſt: duabus urbibus populus idem habitabat. Cumis erant oriundi. Cumani ab Chalcide Euboica originem trahunt.* Ab Chalcidenſibus ſimul & Cumanis nempe Æolidis conditas Italiæ Cumas tradit Strabo lib. 5. Ταύταις δ' ἐφεξῆς ἐστι Κύμη, Χαλκιδέων καὶ Κυμαίων παλαιότατον κτίσμα· πασῶν γάρ ἐστι πρεσβυτάτη τῶν τε Σικελικῶν, καὶ τῶν Ἰταλιωτίδων. Οἱ δὲ τὸν στόλον ἄγοντες, Ἱπποκλῆς ὁ Κυμαῖος, καὶ Μεγασθένης ὁ Χαλκιδεὺς, διωμολογήσαντο πρὸς σφᾶς αὐτοὺς τῶν μὲν ἀποικίαν εἶναι, τῶν δὲ τὴν ἐπωνυμίαν. Ὅθεν νῦν προσαγορεύεται Κύμη· κτίσαι δ' αὐτὴν Χαλκιδεῖς δοκοῦσι. i.e. *Has ſubſequuntur Cumæ Chalcidenſium & Cumæorum opus antiquiſſimum; eſt enim omnium Sicularum & Italicarum vetuſtiſſima. Ductores claſſis Hippocles Cumæus & Megaſthenes Chalcidenſis inter ſe convenerant, ut alterius colonia eſſet, alterius appellatio coloniæ, unde nunc appellatur Cuma.* Condidiſſe autem eam Chalcidenſes videntur. Ideo poëtarum eruditiſſimus Æneid. lib. 6. v. 2. canit:

Et tandem Euboicis Cumarum allabitur oris.

Ubi Servius inquit: *A colonia Cumas appellavit, nam Eubœa inſula eſt, in qua Chalcis civitas eſt, de qua venerunt, qui condiderunt civitatem in Campania, quam* Cumas *vocarunt, vel* ἀπὸ τῶν κυμάτων, *vel à gravidæ mulieris augurio, quæ Græce* ἔγκυος *dicitur.* Secundam nominis Cumarum etymologiam meminit etiam Strabo libro citato: Ὠνομάσθαι δ' ἔνιοι Κύμην ἀπὸ τῶν κυμάτων φασί. i. e. *Nonnulli ajunt Cymam* ἀπὸ τῶν κυμάτων, i. e. *à fluctibus vocari.* Ejus ſitum ſic deſcribit Agathias Hiſtoriar. lib. 1. Πόλισμα δὲ Ἰταλικὸν ἡ Κύμη ἰσχυρώτατον, καὶ οἷον οὐ ῥᾷστα πολεμίοις ἁλῶναι. Ἵδρυται μὲν γὰρ ἐπὶ λόφῳ τινὶ δυσπροσόδῳ τε καὶ ἀνάντει· ἔστι δὲ ἐν περιωπῇ τοῦ πελάγους τοῦ Τυρσηνικοῦ, ἐπὶ γὰρ τῇ ἀκτῇ ὁ λόφος ἀνέχει ὡς καὶ αὐτὸν δή πη τὸν πρόποδα ῥοχθεῖν τε καὶ κεκλάσθαι τὸ ῥόθιον, ἄνω δὲ ἔρυμα περιβέβληται, πύργοις τε καὶ ἐπάλξεσι καρτερώτατα ἐξειργασμένοι. i. e. *Oppidum verò Italicum eſt Cuma munitiſſimum neque expugnatu facile; ſitum enim eſt in arduo colle difficilem aditum habente; eſtque veluti ſpecula maris Tyrrhenici; imminet quippe litori collis ita, ut ad ejus radices fluctus maris illiſi frangantur; editiore igitur loco ſitum, vallo turribuſque & propugnaculis validiſſimæ ſtructuræ cinctum eſt.*

80 Ταύτης τὸ ἐθνικὸν, Κυμεύς.] Cumæ Italiæ urbis. Gentile, ſecundum autoris noſtri ſententiam dicebatur Κυμεὺς, Cymeus, ſeu Cymenſis. Cumæ verò Æolidis Κυμαῖος, *Cymæus*, Latinis *Cumanus* dicebatur.

81 Πέμπτη, τῆς Εὐβοίας, καὶ Παμφυλίας.] In his verbis ſuſpicor eſſe mendum. Una enim urbs non poteſt eſſe duarum regionum. Itaque pro καὶ Παμφυλίας legendum puto καὶ Παμφυλίας ἑτέρα. i. e. *& Pamphyliæ altera*, ſeu ἄλλη, i. e. *alia*, ſic enim amat loqui autor noſter. Sed neutrius fit mentio apud alios, quod ſciam.

82 Ἔστι καὶ νῆσος πλησίον Σικελίας.] Nunc celebrat Cumam inſulam prope Siciliam, cujus nullibi fit mentio, niſi in antiquis ſcholiis ad Pindari Pyth. Oda prima, ubi de Typhone agit.

— Τόν ποτε
Κιλίκιον θρέψε πολυώ-
νυμον ἄντρον· νῦν γε μὰν
Ταίθ' ὑπὲρ Κύμας ἁλιερκέες ὄχθαι
Σικελία τ' αὐτοῦ πιέζει
Στέρνα λαχνάεντα —

— *Quem quondam*
Cilicium educavit multi-
nominis antrum; at nunc
Litora ſupra Cumam mare coërcentia
Siciliaque ejus premit
Pectora hiſpida —

Ad quæ ita in antiquis illis ſcholiis: Κύμη, νῆσος προσκειμένη τῇ Σικελίᾳ. Ἔστι δὲ καὶ ἑτέρα, τῶν Αἰολέων. Φαίνεται δὲ οὐχ ἡ Κύμη πῦρ ἀναδιδοῦσα, &c. *Cuma, inſula adjacens Siciliæ. Eſt & alia Æolenſium; apparet autem non ipſam Cumam ignem emittere*, &c. Mirum eſt Strabonem antiquæ geographiæ facilè principem, cum verſus illos Pindari lib. 5. & 13. inſeruerit, nullam feciſſe hujus inſulæ mentionem, quamobrem ſuſpicor nullam fuiſſe hujuſmodi inſulam, ſed aliquam ex eis, quæ circa illa loca ſitæ erant.

83 Κύναιθα, πόλις Ἀρκαδίας.] Cynætha, urbs Arcadiæ memoratur Polybio diverſis locis, ac præcipue Hiſtoriarum lib. 4. Οἱ δὲ περὶ τὸν Δορίμαχον διὰ τῆς Ἀχαιΐδος ποιησάμενοι τὴν πορείαν, ἧκον ἄφνω πρὸς τὴν Κύναιθαν. Συνέβαινε δὲ τοὺς Κυναιθεῖς ὄντας Ἀρκάδας ἐκ πολλῶν χρόνων ἐν ἀκαταπαύστοις καὶ μεγάλαις συνέχεσθαι στάσεσι, καὶ πολλὰς μὲν κατ' ἀλλήλων πεποιῆσθαι σφαγὰς καὶ φυγάς. i.e. *Dorimachus per ditionem Achæorum itinere habito venit ſtatim Cynætham, Cynæthenſes verò genere Arcades à longo tempore continuis magniſque ſeditionibus agitati, quà cædibus, quà exſilio perſæpe invicem ſævierant.* Idem autor eodem libro eorum impietatem, & feritatem exagitat, ac inquit ex omnibus Arcadibus cælo ſoloque uti inclementiſſimo. Pauſanias lib. 8. celebrat fontem diſtantem ab oppido duobus ſtadiis, cujus aquæ potus adverſus canis rabidi morſum, vel vulnus præſentaneum eſt remedium, quem ideo ab effectu Ἄλυσσον, *Alyſſon* vocant, ac ſi diceres, *qui curat rabiem.*

84 Ti

A Κυναίθου ἑνὸς τῶν Λυκάονος παίδων. [84] Τὸ ἐθνικὸν Κυναιθεύς, καὶ Κυναιθαιεύς, καὶ Κυναιθαεύς, ἀπὸ τοῦ τετρασυλλάβου τοῦ Κυναίθεια. Ἔστι καὶ Κύναιθα πόλις Θρᾴκης, ὑπὸ τῷ Νηρίσῳ ὄρει.

B ΚΥΝΕΤΕΙΑ, πόλις Ἄργους· Καλλίμαχος δευτέρῳ. Οἱ πολῖται Κυνέτεις, καὶ Κυνετιάται. Οἱ τύποι γὰρ οὐκ ἀήθεις τῶν Ἀργείων.

ΚΥΝΗ, πόλις Λυδίας· Ἑκαταῖος Ἀσίᾳ. Τὸ ἐθνικὸν Κυνεύς, καὶ Κύνιος.

C ΚΥΝΗΤΙΚΟΝ[85], Ἰβηρίας τόπος, πλησίον Ὠκεανοῦ· Ἡρόδωρος δεκάτῳ τῶν καθ' Ἡρακλέα. Οἱ οἰκοῦντες Κύνητες, καὶ Κυνήσιοι.

D ΚΥΝΘΟΣ[86], παρ' Ἀντιμάχῳ ἐν πρώτῃ Θηβαΐδος· ὁ οἰκήτωρ Κύνθιος· καὶ θηλυκῶς καὶ οὐδετέρως· καὶ Κυνθιώτης, καὶ Κυνθιῶτις θηλυκῶς.

E ΚΥΝΝΑ, πολίχνιον πλησίον Ἡρακλείας, ἀπὸ μιᾶς τῶν Ἀμαζόνων, ἢ Κύννου τοῦ ἀδελφοῦ Κοίου. Τὸ ἐθνικὸν, Κυνναῖος.

ΚΥΝΟΣ[87], ἐπίνειον Ὀποῦντος, ὡς Φίλων καὶ Παυσανίας. Ἑκαταῖος δὲ πόλιν αὐτὴν φησιν. Ὅμηρος.

F Οἳ Κῦνον τ' ἐνέμοντ', Ὀπόεντά τε, Καλλίαρόν τε.

Οἱ οἰκοῦντες, Κύνιοι, καὶ Κυναῖοι.

ΚΥΝΟΣΑΡΓΕΣ[88], γυμνάσιον ἐν τῇ Ἀττικῇ

nætho uno ex Lycaonis filiis. Gentile, Cynætheus, & Cynæthæeus, & Cynæthaeus, à quadrisyllabo Cynæthea. Est etiam Cynætha, urbs Thraciæ, sub monte Neriso.

CYNETEA, urbs Argorum, Callimachus secundo. Cives, Cynetei, & Cynetiatæ. Hæ enim formæ haud insuetæ Argivis.

CYNE, urbs Lydiæ, Hecatæ. Asia. Gentile, Cyneus, & Cynius.

CYNETICUM, Iberiæ locus, prope Oceanum, Herodorus decimo de rebus Herculis. Habitantes, Cynetes, & Cynesii.

CYNTHUS, apud Antimach. lib. I. Thebaidis. Habitator, Cynthius, & fœm. & neut. gen. & Cynthiotes, & Cynthiotis fœmineum.

CYNNA, oppidulum prope Heracleam, ab una Amazonum, vel à Cynno Cœi fratre. Gentile, Cynnæus.

CYNUS, navale Opuntis, ut Philo, & Pausanias. Hecatæ. verò *urbem* eam vocat, Hom.

Quique Cynum incolebant, Opoëntemque Calliarumque.

Incolæ, Cynii, & Cynæi.

CYNOSARGES, gymnasium in Attica,

84 Τὸ ἐθνικὸν, &c.] Tria gentilia format ab urbis Cynæthæ nomine, priore usus est Polybius, cujus verba adduximus nota proximè præcedenti; posteriore utitur Pausanias in Arcadicis: Εἰσὶ δέ τινες γένους μὲν καὶ οὗτοι τῶν Ἀρκάδων, ὄνομα δέ σφισι Κυναιθαεῖς, οἳ καὶ ἐν Ὀλυμπίᾳ τὸ ἄγαλμα ἀνέθεσαν τοῦ Διὸς κεραυνὸν ἐν ἑκατέρᾳ ἔχοντα τῇ χειρί. Οὗτοι οἱ Κυναιθαεῖς τεσσαράκοντα ἀπωτέρω σταδίοις μᾶλλον οἰκοῦσι. i. e. *Sunt verò aliqui generis Arcadum quibus nomen est* Cynæthaeis. *Hi Cynæthaenses in Olympia Iovis signum posuerunt utraque manu fulmen habens. Hi Cynæthaenses* XL. *stadia longius habitant.*

85 Κυνητικὸν, Ἰβηρίας τόπος, πλησίον Ὠκεανοῦ.] Cyneticum, Iberiæ locus, prope Oceanum, cujus incolæ dicebantur *Cynetes* & *Cynesii*. Memorantur Herodoto lib. 4. c. 49. Ῥέει γὰρ δὴ διὰ πάσης τῆς Εὐρώπης ὁ Ἴστρος, ἀρξάμενος ἐκ Κελτῶν, οἳ ἔσχατοι πρὸς ἡλίου δυσμέων μετὰ Κύνητας οἰκέουσι τῶν ἐν τῇ Εὐρώπῃ· ῥέων δὲ διὰ πάσης τῆς Εὐρώπης, ἐς τὰ πλάγια τῆς Σκυθίης ἐσβάλλει. i.e. *Fluit enim Ister per omnem Europam, incipiens ex Celtis, qui omnium in Europa ad Solis occasum sunt extremi post Cynetas; currens verò per totam Europam, in latus Scythiæ ingreditur.* Eos quoque celebrat Rufus Festus:

Hinc dictum ad amnem solis unius via est
Genti & Cynetum hic terminus.

Justinus libro 44. c. 4. *Saltus verò Tartesiorum, in quibus Titanas bellum adversus Deos gessisse proditur, incoluere Cynetes.* Vulgo legitur *Curetes* sed malè, ut annotavit Vossius ad Melam lib. 3. c. 1. de quibus videsis quæ in Γλῆτες annotavimus.

86 Κύνθος παρ' Ἀντιμάχῳ, &c.] Cynthus, qui locus fuerit, dicere prætermisit. Hujusmodi incuria tralatitia est apud epitomatorem nostrum; erat verò in Delo insula mons, in quo Latona, ut est in fabulis, Apollinem & Dianam dicitur peperisse, unde ille *Cynthius*, illa *Cynthia* frequenter à poëtis appellantur. Montis meminit Virgilius Æneid. lib. I. v. 502.

Qualis in Eurotæ ripis, aut per juga Cynthi
Exercet Diana choros ——

Apollinis Cynthii Ecloga 6.

Cum canerem reges, & prælia, Cynthius aurem
Vellit, & admonuit.

Dianam seu lunam *Cynthiam* vocat Val. 2. Argonauticorum:

Puraque, nec gravido surrexit Cynthia cornu.

87 Κῦνος, ἐπίνειον Ὀποῦντος.] Cynus, navale Opuntis ex Philone & Pausania, qui hoc Opuntiorum navale celebrat in Phocicis statim in principio: Ὑπὲρ δὲ Ὑάμπολιν καὶ Ἄβας, οἱ πόλιν τε Ὀποῦντα καὶ Ὀπουντίων ἐπίνειον Κῦνον. i. e. *Supra Hyampolin verò & Abas, qui urbem Opuntem, & Opuntiorum navale Cynum incolunt.* Strabo lib. 9. de illo sic loquitur: Ἀπέχει δὲ θαλάσσης περὶ πεντεκαίδεκα σταδίους, τοῦ δ' ἐπινείου καὶ ἑξήκοντα. Κῦνος δ' ἐστὶ τὸ ἐπίνειον. i. e. *Distat verò à mari* [Opus urbs] XV. *circiter stadiis, à navali autem* LX. *Navale verò est Cynus.* Ac paulo infra: Ἐν δὲ τῷ Κύνῳ Δευκαλίωνά φασιν οἰκῆσαι. Καὶ τῆς Πύρρας αὐτόθι δείκνυται σῆμα, τοῦ δὲ Δευκαλίωνος Ἀθήνησι. Διέχει δὲ τῆς Κνημίδος ὁ Κῦνος ὅσον πεντήκοντα σταδίους. i. e. *In oppido Cyno habitasse ferunt Deucalionem. Et monimentum ibi ostenditur Pyrrhæ, Deucalionis verò Athenis. Distat autem Cynus à Cnemide circiter* L. *stadia.* Versiculus ille Homericus, quem affert noster, invenitur Il. 2. v. 531. ad quem nihil notabile inquit Archiepiscopus Thessalonicæ.

88 Κυνόσαργες, γυμνάσιον ἐν τῇ Ἀττικῇ.] Cynosarges, gymnasium in Attica. Tria fuere apud Athenienses celeberrima gymnasia, Cynosarges, Lyceum, & Academia; in primo docuit Antisthenes sectæ Cynicæ autor, in secundo Aristoteles Dæmonius, in tertio Plato divinus. Qui deinde Antisthenem secuti sunt, Cynici, qui Aristotelem Peripatetici, qui Platonem, Academici philosophi vocati fuere. Cynosarges & Lyceum à Philippo Demetrii filio, Macedonum rege incensa fuisse narrat Liv. lib. 31. cujus verba apponemus postea.

89 Καὶ

Ἀττικῇ[89], καὶ δῆμος, ἀπὸ Διώμου, [90] ἀφ' οὗ ὁ χορὸς Διώμεια καλεῖται. [91] Δίωμος γὰρ Ἡρακλεῖ ὡς θεῷ θύων, τὰ * ξενώσων ἱερὰ Ἡρακλεῖ ἥρωϊ ἔδειξε, καὶ κύων λευκὸς ἁρπάσας τὰ μηρία, εἰς τοῦτο τὸ χωρίον ἤνεγκεν. Ὁ δημότης, καὶ τὸ ἐκ τόπου, ἐκ Κυνοσάργους· καὶ εἰς τόπον, ἐς Κυνόσαργες· καὶ ἐν τόπῳ, ἐν Κυνοσάργει.

tica, & populus à Diomo, à quo chorus Diomea vocatur. Diomus enim Herculi ut Deo sacrificans, * sacra Herculi heroi ostendit, ac canis albus rapta femora in hunc detulit locum. Popularis, & ex loco, ex-Cynosarge, & in locum, ad-Cynosarges, & in loco, in-Cynosarge.

ΚΥΝΟΣ[92] κεφαλαὶ, λόφος τῆς Θεσσαλίας· Πολύβιος ἐννεακαιδεκάτῳ. [93] Ἦν δὲ καὶ χωρίον Θηβῶν, ἀφ' οὗ Πίνδαρος Δαϊφάντου παῖς Βοιώτιος, ἐκ Κυνὸς κεφαλῶν, μελῶν ποιητής.

CYNOSCEPHALÆ, collis Thessaliæ, Polyb. lib. 19. Erat etiam regio Thebarum, ex qua Pindarus Daiphanti filius Bœotius, ex Cynos cephalis Melicus poëta.

ΚΥΝΟΣΟΥΡΑ[94], ἄκρα Ἀρκαδίας, ἀπὸ Κυνοσούρου τοῦ Ἑρμοῦ. Τὸ ἐθνικὸν, Κυνοσουρεὺς καὶ Κυνοσουρὶς θηλυκόν.

CYNOSURA, promontorium Arcadiæ, à Cynosuro Mercurii filio. Gentile, Cynosureus, & Cynosuris fœmineum.

ΚΥΝΟΣΣΗΜΑ[95], τόπος Λιβύης· Ἑκαταῖος περιηγήσει αὐτῆς. [96] Ἔστι καὶ ἄλλο χωρίον.

CYNOSSEMA, locus Libyæ, Hecatæ. in descriptione ejus. Est & aliud oppi-

89 Καὶ δῆμος, ἀπὸ Διώμου.] Cynosarges fuisse quoque populum ait, Atticæ scilicet à Diomo, id est, cui *Diomus* nomen imposuit ab illa historia, seu fabula, quam refert. Sic enim intelligendum est illud ἀπὸ Διώμου. Diomus enim *Cynosarges* appellavit vel ab albedine canis, vel à celeritate. Ἀργὸς enim Græcè utrumque significat & *album* & *velox*, Hesych. Κυνόσαργες, τόπος ἱερὸς· ὠνομάσθη δὲ ἀπὸ τοιαύτης αἰτίας, Διώμου, φασὶ, θύοντος Ἡρακλεῖ, κύων ἁρπάσας τὰ μηρία, ἔφυγε διωκόμενος· ἐκλήθη δὲ ὁ τόπος οὕτως, ἀπὸ τῆς λευκότητος τοῦ κυνὸς, ἢ τοῦ τάχους. i.e. *Cynosarges, locus sacer, appellatus fuit ab hujusmodi causa. Diomo, ajunt, Herculi sacra faciente, canis, coxâ abreptâ, cum ille persequeretur eum, fugit, locus autem ita vocatus fuit, ab albedine canis, vel à celeritate.*

90 Ἀφ' οὗ ὁ χορὸς Διώμεια καλεῖται.] In his verbis pro ὁ χορὸς, chorus, lege χῶρος, locus. Id enim ratio clamat. Sensus enim est, locum illum à Diomo vocatum fuisse *Diomeam*.

91 Δίωμος γὰρ Ἡρακλεῖ ὡς θεῷ θύων.] Diomus enim Herculi, ut Deo sacra-faciens. Nempe quod in Cynosarge erat ipsi templum, autore Pausania in Atticis: Ἔστι δὲ Ἡρακλέους ἱερὸν καλούμενον Κυνόσαργες· καὶ τὰ μὲν ἐς τὴν κύνα εἰδέναι τὴν λευκὴν ἐπιλεξαμένοις ἐστὶ τὸν χρησμόν. i.e. *Est verò Herculis templum, quod* Cynosarges *vocatur; ac quæ de cane alba dicuntur, scire licet eis, qui oraculum legerunt.* Et populus, & templum, & gymnasium erant prope Athenas, quæ cremasse Philippum Demetrii filium, Macedonum regem tradit Livius lib. 31. c. 24. *Philippus signo receptui dato, castra ad Cynosarges, (templum Herculis, gymnasiumque & lucus erat circumjectus) posuit. Sed & Cynosarges, & Lyceum, & quicquid sancti amœnive circa urbem erat, incensum est: dirutaque non tecta solùm, sed etiam sepulchra: nec divini humanive juris quicquam præ impotenti ira est servatum. Postero die cum primò clausæ fuissent portæ, deinde subitò apertæ: quia præsidium Attali ab Ægina, Romanique ab Piræeo intraverant urbem, castra ab urbe retulit rex tria ferme millia passuum.* Ac quia in Cynosarges nomina eorum, qui relegandi erant in testam scribentes, & nothos projiciebant, autore Joanne Tzetza Chil. 13. c. 489. ubi agit de Atheniensium Ostracismo, ideo factum est adagium εἰς Κυνόσαργες, i.e. *ad Cynosarges*, ac si diceres εἰς κόρακας, i.e. *ad corvos*; de quo videsis Erasmum. Illa lacunosa apud Stephanum alteri divino seni relinquo restituenda. Ego enim non audeo illis manus medicas adhibere.

92 Κυνὸς κεφαλαὶ, λόφος τῆς Θεσσαλίας.] Cynos cephalæ, i.e. *Canis capita*, collis Thessaliæ ex Polybii lib. 19. qui in excerptis ex ejus lib. XVII. celebratur: Οἱ γὰρ προειρημένοι λόφοι, καλοῦνται μὲν Κυνὸς κεφαλαί. Τραχεῖς δ' εἰσὶ καὶ περικεκλασμένοι, καὶ πρὸς ὕψος ἱκανὸν ἀνατείνοντες. i.e. *Colles supra-dicti vocantur* Cynos cephalæ, *id est*, Canis capita, *sunt autem asperi & amfracti, & in altitudinem satis magnam editi.* Quibus in locis victus est Philippus à Romanis, quod etiam è nostris rerum monumentis tradidit Liv. lib. 33. c. 4. *Tum forte legati redierunt ab Roma, comiter auditi, dimissique: ut tempus postulabat, incerto adhuc adversus Philippum eventu belli. Cum hæc legati regis in concione Rhodiorum agerent, nuntius venit, debellatum ad Cynoscephalas esse.* Hujus prælii meminit etiam Pauf. in Achaicis.

93 Ἦν δὲ καὶ χωρίον Θηβῶν, ἀφ' οὗ Πίνδαρος.] *Cynos cephalas*, i.e. *Canis capita* esse quoque Thebarum seu regionem seu oppidulum inquit, ex quo erat Pindarus Thebanus, de quo Venusinus vates Carm. lib. 4. Od. 2. canit:

Pindarum quisquis studet æmulari
Iule, ceratis ope Dædalea
Nititur pennis, vitreo daturus
Nomina ponto.

Hujus Odas Angelus Politianus profana audacia, Davidis Psalterio præferebat, ipse enim literas Hebraïcas nesciebat, quem ego profana audacia, alii impietate damnant. Namque à quodam interrogatus, *an Biblia legeret*, respondit: *semel perlegi librum istum, & numquam collocavi pejus ullum tempus*, autore Georg. Hornio Historiæ Philosophiæ lib. 6. c. 8. Cynos cephalas verò celebrat Xenophon libro de Agesilao: Καὶ γὰρ ἐπεὶ τοὺς ἐν Θήβαις τῶν Λακεδαιμονίων πυνθάνοιτο οἱ ἐναντίοι, βοηθῶν αὖ αὐτοῖς στρατεύεται ἐπὶ τὰς Θήβας. Εὑρὼν δὲ ἀποσεσταυρωμένα καὶ ἀποτεταφρευμένα ἅπαντα ὑπὲρ τὰς Κυνὸς Κεφαλὰς ἔδῃε τὴν χώραν μέχρι τοῦ ἄστεος. i.e. *Nam cum Thebis Lacedæmonios adversarii necassent, ut eis auxiliaretur, expeditionem contra Thebas suscepit, cumque fossa valloque munita cuncta reperisset, supra Cynos cephalas ad urbem usque vastabat regionem.*

94 Κυνόσουρα, ἄκρα Ἀρκαδίας.] Cynosura, i.e. Canis cauda epitomatori nostro promontorium Arcadiæ; Ptolemæus lib. 3. c. 15. Achaiæ adscribit. Memoratur etiam Statio Thebaid. lib. 4.

Dives & Orchomenos pecorum, & Cynosura ferarum.

Est etiam *Cynosura*, i.e. *Canis cauda*, sidus septentrionale ex septem constans stellis, quod alio nomine *ursam minorem* appellant, & *Phœnicen*, quod Phœnices id inter navigandum observare solerent, sicut Græci *Helicen*, ut notavit Ovidius de Tristibus:

Esse duas Arctos, quarum Cynosura putatur
Sidoniis, Helicen Graja carina notet.

Optime M. Manilius lib. 1. eas depingit:

Qua duce per fluctus Grajæ dant vela carinæ
Angusto Cynosura brevis torquetur in orbe,
Tam spatio, quam luce, minor, sed judice vincit
Majorem Tyrio. Pœnis hæc certior auctor
Non apparentem pelago quærentibus orbem.

95 Κυνόσσημα, τόπος Λιβύης.] *Cynossema*, i.e. *Canis sepulchrum*, locus Libyæ ex Hecatæi periegesi ipsius; qui Straboni inter Ægypti oppida celebratur lib. 17. apud quem Κυνὸς σῆμα scribitur.

96 Ἔστι

χωρίον. Τὸ ἐθνικὸν ἀπὸ τῆς γενικῆς, Κυνοσσηματεύς. A

ΚΥΝΟΥΡΑ [97], πόλις Ἄργους, ἀπὸ Κυνούρου παιδὸς Περσέως· Παυσανίας τρίτῳ. [98] Κυνουρεὺς τὸ ἐθνικὸν, καὶ Κυνουρὶς θηλυκὸν, καὶ Κυνούριος, καὶ Κυνουρία· καὶ οὐδέτερον. B [99] Καὶ κτητικὸν Κυνουρικός.

ΚΥΝΩΝ νῆσος [1], Λιβυκὴ νῆσος· Ἀλέξανδρος τρίτῳ Λιβυκῶν. Ὁ νησιώτης, Κυνονησίτης.

ΚΥΝΩΝ πόλις [2], Αἰγυπτία πόλις. Ὁ οἰκῶν, Κυνοπολίτης· C [3] Ἐν ᾗ πόλει ὁ Ἄννουβις τιμᾶται.

ΚΥΩΝ, πόλις Καρίας· Ἀπολλώνιος τετάρτῃ Καρικῶν· ἡ πρότερον Κανήβιον. Τὸ ἐθνικὸν, Κυίτης. D

ΚΥΠΑΙΘΑ, πόλις Λιβύης. Ὁ πολίτης, Κυπαιθεύς.

ΚΥΠΑΡΙΣΣΑΙΑ [4], πόλις τῆς Τριφυλίας, ἥτις Ἔραννα ἐκαλεῖτο. Τὸ ἐθνικὸν, Κυπαρισσεύς, [5] καὶ Κυπαρίσσεια ἡ Ἀθηνᾶ. E

ΚΥ-

oppidulum. Gentile à geniti. Cynossemateus.

CYNURA, urbs Argorum, à Cynuro Persei filio, Pausanias lib. 3. Gentile, Cynureus, fœmin. Cynuris. Est etiam Cynurius, & Cynuria, & neutrum, & possessi. Cynuricus.

CYNONNESUS, Libyca insula, Alex. Libyc. lib. 3. Insularis, Cynonesites.

CYNOPOLIS, Ægyptia urbs, habitans, Cynopolites, in qua urbe Annubis colitur.

CYON, urbs Cariæ, Apollon. Carico. lib. 4. *Canebion* prius dicta. Gentile, Cyites.

CYPÆTHA, urbs Libyæ. Civis, Cypætheus.

CYPARISSÆA, urbs Triphyliæ, quæ *Eranna* vocabatur. Gentile, Cyparisseus, & Cyparissia Minerva.

CY-

96 Ἔστι καὶ ἄλλο χωρίον.] Esse aliud oppidum Cynossema inquit, nempe Troadis regionis, cujus meminit Strabo lib. 13. Ἔστι τοίνυν μετ᾽ Ἄβυδον ἥτε Δαρδανὶς ἄκρα, ἧς μικρῷ πρόσθεν ἐμνήσθημεν, καὶ ἡ πόλις ἡ Δάρδανος, διέχουσα τῆς Ἀβύδου ἑβδομήκοντα σταδίους, μεταξὺ δὲ ὁ Ῥόδιος ἐκπίπτει ποταμὸς, καθ᾽ ὃν ἐν τῇ Χερρονήσῳ τὸ Κυνὸς σῆμά ἐστιν, ὅ φασιν Ἑκάβης εἶναι τάφον. i. e. *Est igitur post Abydum Dardanis promontorium, cujus paulò antè meminimus, & urbs Dardanus, distans ab Abydo* LXX. *stadiis; inter has Rhodius effluit amnis, juxta quem in Chersoneso est Cynos sema* [Canis sepulchrum] *quod Hecubæ sepulchrum esse dicunt.* E nostris celebratur Plinio lib. 4. c. 11.

97 Κύνουρα, πόλις Ἄργους, ἀπὸ Κυνούρου, &c.] Cynura, urbs Argolidis, à Cynuro Persei filio nomen adepta, ex Pausaniæ lib. 3 cujus sunt verba: Ἐπὶ δὲ Ἐχεστράτου τοῦ Ἄγιδος βασιλεύοντος ἐν Σπάρτῃ Κυνουρέας τοὺς ἐν τῇ ἡλικίᾳ Λακεδαιμόνιοι ποιοῦσιν ἀναστάτους, αἰτίαν ἐπενεγκόντες, ὡς τὴν Ἀργολίδα (συγγενῶν σφισιν ὄντων Ἀργείων) λῃσταί τε ἐκ τῆς Κυνουριακῆς κακουργεῖν, καὶ αὐτοὶ καταδρομὰς ἐκ τοῦ φανεροῦ ποιοῖντο ἐς τὴν γῆν. Λέγονται δὲ οἱ Κυνουρεῖς Ἀργεῖοι τὸ ἀνέκαθεν εἶναι, καὶ οἰκιστήν φασιν αὐτῶν τὸν Κύνουρον γενέσθαι τὸν Περσέως. i. e. *Echestrato verò Agidis filio regnante Spartæ, Lacedæmonii Cynurenses omnes, ætatis militaris sedibus suis expulerunt causantes, quod prædones ex Cynuriaca regione, Argivorum agros, qui sibi essent consanguinei vexarent atque popularentur aperte; dicuntur autem Cynurenses ab Argivis oriundos esse, & Coloniæ-ductorem fuisse ipsum Cynurum Persei filium.*

98 Κυνουρεὺς τὸ ἐθνικὸν, &c.] Noster autor plerumque amat loqui hoc modo, τὸ ἐθνικὸν Κυνουρεύς. Gentile Cynurensis, dicebatur etiam Cynurius: priori usus est Pausanias, cujus verba nota proxime præcedenti adduximus, posteriori utitur Herodotus lib. 8. c. 73. Οἰκέει δὲ τὴν Πελοπόννησον ἔθνεα ἑπτά· τούτων δὲ τὰ μὲν δύο, αὐτόχθονα ἐόντα, κατὰ χώρην ἵδρυται νῦν τε καὶ τὸ πάλαι οἴκεον, Ἀρκάδες, καὶ Κυνούριοι. i. e. *Incolunt autem Peloponnesum gentes septem, quarum duæ indigenæ eamdem, quam habitarunt olim regionem nunc incolunt, Arcades & Cynurii.*

99 Καὶ κτητικὸν Κυνουρικός.] Possessivum, Cynuricus, hujus forma possessivi & in *icus* & in *iacus* solet desinere, utrumque usurpavit Pausanias libro tertio: posterioris habes exemplum nota 97. proxime præcedenti, prioris in his quæ sequuntur: Ἐποιοῦντο δὲ ἐς αὐτοὺς ἐγκλήματα, τήν τε Κυνουρικὴν ἑλόντων αὐτῶν. i. e. *Dabant ipsis crimini, quod Cynuricam regionem cepissent.*

1 Κυνῶν νῆσος, Λιβυκὴ νῆσος.] Cynωn nesos, id est, Canum insula, Libyca insula, ex Alexandri III. Libycorum; à nemine, quod sciam, memoratur, vide ne sit, quæ nunc vulgò dicitur *Canaria*, quæ Hispanis paret, unde asportant aviculas illas canoras quas vulgo Hispani vocant *Canarios*.

2 Κυνῶν πόλις, Αἰγυπτία πόλις.] *Cynωn polis* i. e. *Canum urbs*, Ægyptia urbs, memoratur Straboni libro 17. Ptolemæo lib. 4. c. 5. à qua Cynopolites *Nomos*, id est, præfectura denominabatur, cujus etiam iidem autores eisdem locis meminerunt.

3 Ἐν ᾗ πόλει ὁ Ἄννουβις τιμᾶται.] In qua urbe, nempe Cynωnpoli Annubis colitur. Colebatur verò canino capite, autore Plutarcho de If. & Osir. & Euseb. de Præp. libro secundo c. 1. unde eruditissimus poëtarum Æneid. lib. 8. v. 698. canit:

Omnigenumque Deûm monstra, & latrator Anubis.

Ubi Servius: *Quia capite canino pingitur, hunc volunt esse Mercurium: ideo quia nihil est cane sagatius.* Virgilium imitatur Ovid. Met. 9.

——— *Cum quâ latrator Anubis*
Sanctaque Bubastis, variusque coloribus Apis
Quique premit vocem, digitoque silentia suadet
Sistraque erant, numquamque satis quæsitus Osiris.

4 Κυπαρισσαία, πόλις τῆς Τριφυλίας, &c.] Cyparissæa, urbs Triphyliæ; quæ *Eranna* vocabatur. At Straboni lib. 8. *Cyparisia* (sic eam vocat) & Erana diversæ sunt urbes. Sic enim ille: Πλησίον δὲ Κορώνης, κατὰ μέσον πως τὸν κόλπον, ὁ Πάμισος ποταμὸς ἐκβάλλει, ταύτην μὲν ἐν δεξιᾷ ἔχων καὶ τὰς ἑξῆς, ὧν εἰσιν ἔσχαται πρὸς δύσιν, καὶ Πύλος, καὶ Κυπαρισσία, μέση δὲ τούτων Ἔρανα (ἣν οὐκ εὖ τινὲς Ἀρήνην εἶναι νενομίκασι πρότερον) Θουρίαν καὶ Φηρὰς, ἐν ἀριστερᾷ. i. e. *Prope Coronen ad medium fermè sinum exonerat aquas Pamisus amnis, hanc quidem ad dextram habens & quæ deinceps; quarum sunt ultimæ ad occasum Pylus & Cyparissia, media verò inter has Erana (quam non rectè nonnulli Arenen esse existimarunt prius) Thuriam & Pheras ad sinistram.* Cyparissias num. plur. appellat Pauf. in Messenicis: Ἀφικομένων δὲ ἐς Κυπαρισσίας ἐκ Πύλου, σφίσι πηγὴ ἀπὸ τῇ πόλει πλησίον θαλάσσης ἐστί. Ῥυῆναι δὲ Διονύσῳ τὸ ὕδωρ λέγουσι θύρσῳ πλήξαντι ἐς τὴν γῆν· καὶ ἐπὶ τούτῳ Διονυσιάδα ὀνομάζουσι τὴν πηγήν. i. e. *Pervenientibus verò Cyparissias è Pylo fons est sub urbe prope mare, ex quo fluxisse aquam ferunt Dionyso thyrso terram percutienti, eaque de causa* Dionysiada *vocant fontem ipsum.*

5 Καὶ Κυπαρίσσεια, ἡ Ἀθηνᾶ.] Et Cyparissia, Minerva. Hujus etiam Minervæ meminit Pausanias libro nota proxime præcedenti citato, cui Κυπαρισσία per *jota*, ut & urbis nomen scribitur. Ἔστι δὲ καὶ Ἀπόλλωνος ἐν Κυπαρισσίαις ἱερὸν καὶ Ἀθηνᾶς ἐπίκλησιν Κυπαρισσίας. i. e. *Est autem & Apollinis templum Cyparissiis & Minervæ cognomento Cyparissiæ.*

6 Κυ-

ΚΥΠΑΡΙΣΣΗΕΙΣ[6], πόλις τῆς Μεσσηνίας. Ὅμηρος, A

> Καὶ Κυπαρισσήεντα, καὶ Ἀμφιγένειαν ἔναιον.

Τὸ ἐθνικὸν, Κυπαρισσηέντιος.

CYPARISSEEIS, urbs Messeniæ, Homer.

> *Et Cyparisseentem, & Amphigeneam incolebant.*

Gentile, Cyparisseentius.

ΚΥΠΑΡΙΣΣΟΣ[7], πόλις ἐν Παρνασσῷ B κατὰ τοὺς Δελφοὺς, ἡ πρότερον Ἔρανος. Ὅμηρος,

> Οἳ Κυπάρισσον ἔχον, Πυθῶνά τε πετρήεσσαν.

Ἀπὸ Κυπαρίσσου τοῦ Μινύου. Οἱ δὲ, ἀπὸ τοῦ πλήθους τῶν αὐτόθι κυπαρίσσων, ἣν Κυπαρισσοῦντά C τινες καὶ Ἀπολλωνιάδα φασί. Τὸ ἐθνικὸν, Κυπαρισσεύς.

CYPARISSUS, urbs in Parnasso juxta Delphos, prius Eranus dicta, Hom.

> *Qui Cyparissum habebant, Pythonemque petrosam.*

Sic dicta à Cyparisso Minyi filio. Alii verò, à multitudine Cypressorum inibi nascentium, quam nonnulli *Cyparissunta*, & *Apolloniada* vocant. Gentile, Cyparisseus.

ΚΥΠΑΣΙΣ[8], πόλις περὶ Ἑλλήσποντον. Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ. Τὸ ἐθνικὸν, Κυπασίτης.

CYPASIS, urbs circa Hellespontum, Hecatæ. Europa. Gentile, Cypasites.

ΚΥΠΗ, Σικελίας φρούριον· Φίλιστος D Σικελικῶν ἐννάτῳ. Τὸ ἐθνικὸν, Κυπαῖος.

CYPE, Siciliæ castellum, Philistus Siculo. lib. 9. Gentile, Cypæus.

ΚΥΠΡΟΣ[9], νῆσος μεγάλη ἐν τῷ Παμφυλίῳ

CYPRUS, insula magna in sinu Pamphylio,

6 Κυπαρισσήεις, πόλις τῆς Μεσσηνίας.] Cyparisseenses, urbs Messeniæ, ex Homero, cujus affert versiculum, qui apud eum legitur Il. 2. v. 593. ad quem versum sic Strabo libro 8. Ὁ δὲ Κυπαρισσήεις ἐστὶ μὲν περὶ τὴν πρότερον Μακιστίαν, ἡνίκα καὶ πέραν τῆς Νέδας ἔτι ἦν Μακιστία· ἀλλ' οὐκ οἰκεῖται· ὡς οὐδὲ τὸ Μάκιστον· ἄλλη δ' ἐστὶν ἡ Μεσσηνιακὴ Κυπαρισσία· ὁμωνύμως μὲν οὖν, ὁμοίως δὲ νῦν κἀκείνη λέγεται Κυπαρισσία, ἑνικῶς τε καὶ θηλυκῶς, ὁ δὲ ποταμὸς Κυπαρισσήεις i. e. *Cyparisseenses verò est circa priorem Macistiam; quando & ultra Nedam adhuc erat Macistia, sed non habitatur, ut neque Macistum; alia autem est Messeniaca Cyparissia, sed nunc eodem nomine similiter & illa nunc dicitur* Cyparissia, *num. singul. & fœminino genere; fluvius verò Cyparisseenses.*

7 Κυπάρισσος, πόλις ἐν Παρνασσῷ κατὰ τοὺς Δελφοὺς, &c.] Cyparissus, urbs in Parnasso prope Delphos, ex Homero Il. 2. v. 519. cujus affert versum, ad quem locum Eustathius ita: Τὴν δὲ ῥηθεῖσαν Κυπάρισσον, ἀπὸ Κυπαρίσσου φασὶ καλεῖσθαι υἱοῦ Μινύου ἀδελφοῦ Ὀρχομενοῦ. Οἱ δὲ, ἀπὸ πλήθους τῶν ἐκεῖ κυπαρίσσων, ὧν ἐτυμολογία στοιχειακὴ, οὐ πάνυ παλαιά, τὸ κύειν παρίσους ἡ κυπάρισσος κλάδους· ἐκάλουν δὲ αὐτὴν καὶ Κυπαρισσοῦντα, καὶ Ἀπολλωνιάδα. Πρότερον δὲ ποτὲ καὶ Ἔραννον ἐν δυσὶ νν, πρὸς διαστολὴν τοῦ ἐν Ὀδυσσείᾳ ἐράνου. i. e. *Dictam autem* Cyparissum, *à Cyparisso vocari ajunt, filio Minyi fratris Orchomeni, alii verò à multitudine Cupressorum illic nascentium, quorum etymologia ordine literarum procedit, non admodum antiqua, scilicet* τὸ κύειν παρίσους, *i. e.* parit æquales *cupressus ramos, eam quoque* Cyparissunta *&* Apolloniada *vocabant, prius verò* Erannum *per duo* n n, *ad differentiam* τοῦ ἐράνου, *i. e.* convivii in Odys. Pausanias verò in Phocicis autor est *Anticyram* postea vocatam, sed ejus antiquum nomen fuisse *Cyparissum*: Τὸ δὲ ἀπὸ τοῦ ἱεροῦ τῆς Δικτυνναίας καταντὴς ὁδὸς ἐς Ἀντίκυραν πᾶσά ἐστι. Τὰ δὲ ἀρχαιότερα ὄνομα εἶναι Κυπάρισσον τῇ πόλει φασί. Καὶ Ὅμηρον ἐν Φωκέων καταλόγῳ τὸ ὄνομα θελῆσαι θέσθαι γε αὐτὸν, ὅτι ἤδη τηνικαῦτα ἐκαλεῖτο Ἀντίκυρα. i. e. *Via autem à templo Dictynnææ* [Dianæ] *declivis est ad Anticyram usque tota; antiquissimum nomen urbi fuisse Cyparissum ajunt; & Homerum in Phocensium Catalogo ipsum nomen voluisse ponere, jam enim tunc vocabatur* Anticyra.

8 Κύπασις, πόλις περὶ Ἑλλήσποντον.] Cypasis, circa Hellespontum, ex Hecatæi Europa. Memoratur etiam Scylaci inter Thraciæ oppida, apud quem non rectè Κύπασσις, pro Κύπασις scribitur.

9 Κύπρος, νῆσος μεγάλη ἐν τῷ Παμφυλίῳ κόλπῳ.] Cyprus, insula magna in Pamphylio sinu, ab occasu quidem terminabatur Pamphylio pelago, à meridie, Ægyptio & Syriaco, ab oriente, Syriaco, à septentrionibus verò angusto Ciliciæ freto, juxta Ptolemæum lib. 5. c. 14. quà verosimilius est Naturam eam Ciliciæ avulsisse non Syriæ, ut tradit Plinius lib. 2. c. 88. præstantia nulli cedebat insulæ. Nam & vino & olei ferax erat, & suo utebatur contenta frumento. Antiquitus novem regnorum sedem fuisse autor est Plinius libro, capiteque citato, prius singulæ urbes suis paruerunt tyrannis. Sed ab eo tempore, quo Ptolemæi reges Ægyptum obtinuerunt, Cyprus quoque in eorum venit potestatem, adjuvantibus sæpe etiam Romanis. Cum autem ultimus Rex Ptolemæus, patruus Cleopatræ, quæ Strabonis ætate regnabat, videretur inique agere, neque bonam gratiam referre, eo dejecto Romani insulam occupaverunt, ac in prætoriam provinciam redegerunt. Perniciei causa præcipua fuit P. Claudius Pulcher: is enim cum incidisset in Cilices piratas, tum maximè viribus vigentes, & redimendi sui precium posceretur: ad regem misit petitum, ut misso redemptionis precio se liberaret. Misit ille, sed ita exiguum, ut piratas id accipere puderet, ac pretio ad regem remisso, Claudium liberum sine precio dimiserunt. Ita servatus utrisque referendæ gratiæ memor fuit. Factusque tribunus plebis obtinuit, ut M. Cato mitteretur, qui regi Cyprum possidenti adimeret. Atque is quidem adventum Catonis se occidens prævertit. Cato superveniens Cyprum occupavit, regis res familiares divendidit, & pecuniam in ærarium populi Romani asportavit. Exinde insula hæc fuit provincia prætoria. Paulo interjecto tempore Antonius eam Cleopatræ & sorori ejus Arsinoæ tradidit, verum Antonio everso, omnes etiam ejus constitutiones sunt eversæ, quorum locuples est testis Strabo lib. 14. At Ammianus Marcellinus propter hujus insulæ invasionem carpit Romanos. Sic enim ille de ea loquitur lib. 14. c. 27. *Cyprum itidem insulam procul à continenti discretam, & portuosam inter municipia crebra urbes duæ faciunt claram, Salamis, & Paphus: altera Iovis delubris, altera Veneris templo insignis. Tanta autem, tamque multiplici fertilitate abundat rerum omnium eadem Cyprus, ut nullius externi indigens adminiculi, indigenis viribus à fundamento ipso carinæ ad supremos usque carbasos ædificet onerariam navem, omnibusque armamentis instructam mari committat, nec piget dicere, avide magis hanc insulam populum Romanum invasisse, quam justè. Ptolemæo enim Rege fœderato nobis & socio, ob ærarii nostri angustias jusso sine ulla culpa proscribi, ideoque hausto veneno voluntaria morte deleto, & tributaria facta est, & velut hostiles ejus exuviæ classi impositæ, in urbem advectæ sunt per Catonem.* Brevius & elegantius Lucius Annæus lib. 3. c. 9. *Aderat fatum insularum: igitur & Cypros recepta sine bello. Insulam veteribus divitiis abundantem, & ob hoc Veneri sacram, Ptolemæus regebat. Sed divitiarum tanta erat fama, nec falsò, ut victor gentium populus, & donare regna consuetus, Publio Clodio Tribuno duce, socii vivique regis confiscationem mandaverit. Et ille quidem ad rei famam, veneno fata præcepit. Ceterum Porcius Cato Cyprias opes liburnis per Tiberinum ostium invexit, quæ res latius ærarium populi Romani, quam ullus triumphus implevit.* Si extarent Philostephanus & Androcles, qui de Cypro scripserunt, ac sæpe ab antiquis scriptoribus citantur, plura de hac insula sciremus. Eam possedere Ægyptii, Romani, Saraceni, Veneti, nunc tenent Turci.

10 Ἀσυ-

φυλίῳ κόλπῳ, ἀπὸ Κύπρου τῆς θυγατρὸς Κινύρου, ἢ ἀπὸ τοῦ φυομένου ἄνθους κύπρου. [10] Ἀστύνομος δέ φησι Κύπτον κεκλῆσθαι, διὰ τὸ κρύπτεσθαι πολλάκις ὑπὸ τῆς θαλάσσης· εἶτα Κύπρος. [11] Ἐκαλεῖτο δὲ καὶ Κεραστὶς, ἀπὸ τοῦ πολλὰ ἄκρα ἔχειν· καὶ Κεραστιὰς, καὶ Ἀμαθουσία, καὶ Μηϊονὶς, καὶ Σφήκεια, καὶ Ἀκαμαντίς. Τὸ ἐθνικὸν, Κύπριος, καὶ Κυπρία, καὶ Κύπριον, καὶ Κυπριακὸς, καὶ Κυπριεὺς, καὶ Κυπρίτης. Ἔστι καὶ Λιβυκὴ Κύπρος. [12] Τὸ ἐθνικὸν, Κυπρίτης.

KΥΡΑΥΝΙΣ[13], νῆσος κατὰ Γύζαντας τοὺς ἐν Λιβύῃ· Ἡρόδοτος τετάρτῃ. Ὁ νησιώτης, Κυραυνίτης.

ΚΥΡΒΑΣΑ, ὡς Πόδασα, Μέδμασα, πόλις Καρίας. Ὁ πολίτης, Κυρβασεύς.

ΚΥΡΒΗ, πόλις Παμφυλίας· Ἑκαταῖος Ἀσίᾳ. Ὁ πολίτης, Κυρβαῖος.

ΚΥΡΗ, νῆσος ἐν τῷ Περσικῷ κόλπῳ· Ἑκαταῖος ἐν περιηγήσεως δευτέρῳ. Ὁ νησιώτης Κυραῖος, ὡς Ἀσκραῖος.

ΚΥΡΗΝΗ[14], πόλις Λιβύης, ἀπὸ Κυρήνης

A phylio, à Cypro Cinyræ filia, vel à flore cupri illic nascente. Astynomus verò inquit Κύπτον, i. e. *Cypton* fuisse vocatam, quod sæpe à mari abscondatur, ac deinde *Cyprus*. Vocabatur etiam *Cerastis*, quod multa haberet promontoria, [quæ singula τὸ κέρας, i. e. *cornu* B referebant] & Cerastias, & Amathusia, & Meionis, & Sphecea, & Acamantis. Gentile, Cyprius, & Cypria, & Cyprium, & Cypriacus, & Cyprieus, & Cyprites. Est etiam Libyca Cyprus. Gentile, Cyprites.

C

CYRAUNIS, insula juxta Gyzantes in Libya, Herodot. lib. 4. Insularis, Cyraunites.

CYRBASA, ut Podasa, Medmasa, D urbs Cariæ. Civis, Cyrbaseus.

CYRBE, urbs Pamphyliæ, Hecatæ. Asia. Civis, Cyrbæus.

CYRE, insula in sinu Persico, Hecatæ. in descriptionis secundo. Insularis, Cyræus, E ut Ascræus.

CYRENE, urbs Libyæ, à Cyrene Hypsei

10 Ἀστύνομος δέ φησι κύπτον, &c.] In his verbis pro κύπτον lege κρύπτον. Id enim etymologia ostendit, & Plinius confirmat lib. 5. c. 31. citans Astynomum eumdem autorem, cujus verba nota subsequenti apponemus.

11 Ἐκαλεῖτο δὲ καὶ Κεραστὶς, &c.] Cum prius egerit de etymologia Cypri, cujus tres affert sententias; nunc agit de ejus diversis nominibus, de quibus ita Plinius lib. 5. c. 31. *Vocatam* [Cyprum] *ante Acamantida, Philonides Cerastin, Xenagoras & Aspeliam, & Amathusiam, & Macariam, Astynomus Crypton, & Coliniam.* Hebræis dicitur כופר *copher*, apud quos omnes insulæ & loca maritima vocabantur כתים *Kethim*, autore Josepho Antiquitatum libro primo capite septimo.

12 Τὸ ἐθνικὸν, Κυπρίτης.] Sine dubio legendum est τὸ θηλυκὸν Κυπρῖτις, i. e. *Fœmininum, Cypritis*. Præcedentibus enim verbis egit περὶ τοῦ ἐθνικοῦ Κυπρίτης. Cyprites verò dicebatur vir incola Cypri, Cypritis autem fœmina; ac mirum est Stephanum cum sit Philomerus, non meminisse *Cyprin*, i. e. *Venerem* quam sæpe celebravit Homerus hoc nomine, ac præcipue Il. 5. v. 330. Κατὰ τὴν ἐμὴν quod Cyprus esset ipsi sacra, frequenter enim in opimis regionibus viget Venus; ob divitias ipsi sacram dixit Lucius Annæus, cujus verba adduximus hujus sectionis nota 9. quod diversis locis testatur Horatius Carm. lib. 3.

O quæ beatam Diva tenes Cyprum.

Idem Carm. lib. 1. Od. 3.

Sic te Diva potens Cypri.

Magni Etymologici autor in Κύπρις conatur probare Homerum non vocasse Venerem Cyprin à loco, sed ab affectu scilicet ἀπὸ τοῦ κύω, i. e. *concipio, osculor* κυόπορις & per syncopen Κύπρις, quod aliis exemplis probat & illustrat.

13 Κυραυνὶς, νῆσος κατὰ Γύζαντας τοὺς ἐν Λιβύῃ.] Cyraunis, insula juxta Gyzantes Libyæ, ex Herodoti lib. 4. cui insula Κύραυις, gens Ζύγαντες dicuntur. Ejus ex libri citati cap. CXCIV. sunt quæ sequuntur: Τούτων δὲ Ζύγαντες ἔχονται, ἐν τοῖσι μέλι μὲν πολλὸν μέλισσαι κατεργάζονται, πολλῷ δ' ἔτι πλέον λέγεται δημιουργοὺς ἄνδρας ποιέειν. Μιλτοῦνται δ' ὦν πάντες οὗτοι, καὶ πιθηκοφαγέουσιν. Οἱ δέ σφι ἄφθονοι, ὅσοι ἐν τοῖσι οὔρεσι γίνονται. Κατὰ τούτους δὲ λέγουσι Καρχηδόνιοι κέεσθαι νῆσον τῇ οὔνομα εἶναι Κύραυιν· μῆκος μὲν, διηκοσίων σταδίων, πλάτος δὲ στεινὴν, διαβατὸν ἐκ τῆς ἠπείρου· ἐλαιέων τε μεστὴν καὶ ἀμπέλων. i. e. *His finitimi sunt Zygantes, inter quos magnam vim mellis apes conficiunt, sed multo plus opifices viri facere dicuntur; omnes autem minio inficiuntur, ac simiis vescuntur, quarum est abundantia ipsis, qui in montibus degunt. Juxta hos ajunt Carthaginenses jacere insulam, cui nomen esse* Cyranin, *longitudine ducentorum stadiorum, latitudine arctam, in quam transiri è continente potest, oleis refertam & vitibus.* Quare apud Stephanum pro Κυραυνὶς leges ex Herodoto Κύραυις, pro Γύζαντας leges Ζύγαντες.

14 Κυρήνη, πόλις Λιβύης.] Cyrene, urbs Libyæ celeberrima, cujus situm sic describit Sallustius de bello Jugurthino: *Igitur ad Catabathmon, qui locus Ægyptum ab Africa dividit, secundo mari prima Cyrene est, colonia Thereon, ac deinceps duæ syrtes, interque eas Leptis, deinde Philenon aræ: quem locum Ægyptum versus finem imperii habuere Carthaginenses.* Fuit civitas magna & opulenta, autore eodem autore eodem libro: *Qua tempestate Carthaginenses pleræque Africæ imperitabant, Cyrenenses quoque magni, atque opulenti fuere. Ager in medio arenosus, una specie, neque flumen, neque mons erat, qui fines eorum discerneret, quæ res eos in magno diuturnoque bello inter se habuit.* Ab illa tota regio Cyrenaica, & à numero urbium *Pentapolitana* dicebatur. Urbes erant *Berenice, Arsinoë, Ptolemais, Apollonia*, & ipsa *Cyrene*, regio illustris Hammonis oraculo, quod à Cyrene aberat CCCCM. passuum, autore Plinio lib. 5. c. 5. cujus conditorem fuisse *Battum Theræum* aliis *Aristotelem*, aliis *Aristæum* prius dictum ferunt. Quare Cyrenenses à Sil. Italico lib. 2. *Battiadæ* vocantur:

——— *Et iniquo e sole calenteis*
Battiadas, late imperio, sceptrisque regebat.

Thera verò erat insula, una Sporadum, Lacedæmoniorum colonia, teste Strabone lib. 10. & Herodoto lib. 4. à qua Battus Cyrenæ conditor *Theræus* dictus fuit, atque eadem de causa Solino c. 40. dicitur *Lacedæmonius*, à quo Callimachus poeta dicebat, se genus trahere, ut tradit Strabo lib. 17. Λέγεται δὲ ἡ Κυρήνη κτίσμα Βάττου. Πρόγονον δὲ τοῦτον ἑαυτοῦ φάσκει Καλλίμαχος· ηὔξησε δὲ διὰ τὴν ἀρετὴν τῆς χώρας· καὶ γὰρ ἱπποτρόφος ἐστὶν ἀρίστη, καὶ καλλίκαρπος, καὶ πολλοὺς ἄνδρας ἀξιολόγους ἔσχε. i. e. *Dicitur autem Cyrene condita à Batto, quem suum progenitorem vocat Callimachus, illa ob regionis præstantiam plurimum aucta est: nam & equorum nutrix est optima, & fructus-pulchros-fert, & complures viros claros habuit.* In hujus regione nascebatur *laserpitium* in medicis rebus olim celeberrimum, quod alio nomine *silphium* appellabant. Hinc adagium *Batti silphium*, de raro quodam honore alicui exhibito, dici solitum, quod jam ætate Strabonis propemodum defecerat, quod barbari odio quodam impulsi radices ejus pene omnes eruissent, ut tradit Strabo libro XVII. Nobilitarunt quoque Cyrenas *Aristippus* Socra-

ρήνης τῆς Ὑψέως, ἢ Κυρῆς πηγῆς ἐγχωρίας. [15] Ἔστι καὶ Ἰβηρίας, καὶ Μασσαλίας ἄλλη. Τὸ ἐθνικὸν, Κυρηναῖος. [16] Ἐντεῦθεν ἦν Ἐρατοσθένης Ἀγακλέους παῖς, ὁ ἱστορικός. Καὶ Κυρηναῒς, ὡς Θηβαῒς, καὶ Κυρηνίτης. A

ΚΥΡΗΣ Κύρητος, πόλις, ὡς Φάγρης, Μένδης, Ἀδρύμης. Τὸ ἐθνικὸν, Κυρήσιος. B

ΚΥΡΙΣ [17], μητρόπολις Σαβίνων. Τὸ ἐθνικὸν Κυρίτης. Τὸ κτητικὸν Κυρήτιος, καὶ Κυρητία ἡ Ἥρα.

ΚΥΡΝΟΣ [18], νῆσος πρόσβορρος Ἰαπυγίας· Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ. Τὸ ἐθνικὸν, Κύρνιοι, καὶ Κυρναῖοι. [19] Φασὶ δὲ τοὺς Κυρναίους πολυχρονιωτάτους εἶναι. Οἰκοῦσι δὲ οὗτοι περὶ τὴν Σαρδόνα, διὰ τὸ μέλιτι ἀεὶ χρῆσθαι. Πλεῖστον δὲ τοῦτο γίνεται παρ' αὐτοῖς. C D

ΚΥΡΟΥ πόλις [20], ἡ καὶ Κυρέχατα καλεῖται, πόλις πρὸς τοῖς ἐσχάτοις Περσίδος. Ὁ πολίτης καθ' ὑμᾶς Κυροπολίτης, κατὰ δὲ Πέρσας Κυρεχατηνοὶ, ὡς Ἀραξηνοὶ, καὶ Καμβυσηνοί.

KYP-

Hypsei filia, vel à Cyre regionis ejus fonte. Est etiam Iberiæ, & Massaliæ alia. Gentile, Cyrenæus. Hinc erat Eratosthenes historicus Agacleis filius, dicitur fœm. Cyrenaïs, ut Thebaïs, necnon mascul. Cyrenites.

CYRES, Cyretis, urbs, ut Phagres, [etis] Mendes, Adrymes. Gentile, Cyresius.

CYRIS, Metropolis Sabinorum. Gentile, Cyrites. Possessiv. Cyretius, & Cyretia Juno.

CYRNUS, insula ad aquilonarem-partem Japygiæ, Hecatæ. Europa. Gentile, Cyrnii, & Cyrnæi. Dicunt verò Cyrnæos diutissime vivere. Hi verò habitant circa Sardonem, propter continuum mellis usum, quod plurimum apud eos fit.

CYRUPOLIS, quæ etiam *Cyrechata* vocatur urbs ad ultimos fines Persidis. Civis, secundum nos Cyropolites, secundum Persas, Cyrechateni, ut Araxeni, & Cambysseni.

CYR-

craticus Cyrenaicæ sectæ autor, & *Areta* ejus filia, quæ ei in Schola successit, & Aristippus ejus filius *metrodidactos* dictus, quod à matre doctus fuisset, necnon Eratosthenes, qui de Geographia scripsit, Carneades Philosophus academicus, Callimachus poëta, teste Strabone libro citato, & Diogene Laërtio de vitis Philosophorum. Fuit etiam Cyrenensis *Jason* Judæus historicus qui historiam Chasmonæorum seu Macchabæorum quinque libris conscripsit, quos in epitomen redegit autor libri Machabæorum, ut refertur Machabæorum lib. 2. c. 2. v. 24. Ceterum hæc urbs in historia sacra Amos c. 9. v. 7. Regum lib. 4. c. 16. v. 9. קיר *Kir* vocatur. Unde verosimile est, Græcos *Cyrenen* dixisse, quos Latini secuti sunt, & adhuc hodie videtur corrupti nominis vestigia servare, si Villanovano credimus cui *Corene* dicitur, & vulgò barbaris *Cairoan*, ut tradit Ant. Baudrand. Parisinus in Lexicum Philippi Ferrarii Alexandrini. Quare etymologiam hujus nominis, quam noster affert à Cyrene Hypsei filia, vel à Cyre fonte rejiciendam existimo, nec meæ sententiæ opponitur historia Batti, qui hanc urbem dicitur condidisse. Veteres enim, cum eos lateret conditoris nomen, instauratorem vocabant conditorem. Battus igitur potuit eam instaurare.

15 Ἔστι καὶ Ἰβηρίας, καὶ Μασσαλίας ἄλλη.] Harum civitatum nulla apud alios fit mentio. Miror Stephanum non fecisse mentionem Cyrenæ urbis Cypri, ex qua fuit *Ladice*, quæ nupsit Amasi Ægypti regi, cujus historiam narrat Herodotus lib. 2. in libri calce.

16 Ἐντεῦθεν ἦν Ἐρατοσθένης Ἀγακλέους παῖς, &c.] Eratosthenes iste, qui nostro dicitur Ἀγακλέους παῖς, Agacleis filius, Suidas Ἀγλαοῦ filium fuisse inquit in Ἐρατοσθένης, cujus varia opera recenset.

17 Κυρὶς, μητρόπολις Σαβίνων.] Curis Græcis, num. singul. Latinis Cures num. plur. erat urbs, metropolis Sabinorum, de qua egimus in Κύριοι nota 89.

18 Κύρνος, νῆσος πρόσβορρος Ἰαπυγίας.] Cyrnus, insula versus-aquilonarem-partem Japygiæ, quæ Latinis dicitur *Corsica*, quam in Ligustico mari locat Plinius lib. 3. c. 6. *In Ligustico mari est Corsica, quam Græci Cyrnon appellavere:* Sed nostro epitomatori Cyrnos & Corsis, seu Corsica tamquam diversæ insulæ memorantur, cum una eademque fuerit, de qua vide quæ in Κόρσις annotavimus.

19 Φασὶ δὲ τοὺς Κυρναίους πολυχρονιωτάτους εἶναι, &c.] Hæc verba & quæ sequuntur, desumpta sunt ex Athenæi libro 2. apud quem sic leguntur: Λύκος δὲ πολυχρονίους φησὶν εἶναι τοὺς Κυρνίους (οἰκοῦσι δὲ οὗτοι περὶ Σαρδώ) διὰ τὸ μέλιτι ἀεὶ χρῆσθαι· πλεῖστον δὲ τοῦτο γίνεται παρ' αὐτοῖς. i. e. *Lycus verò longævos inquit esse Cyrnios, (habitant autem hi circa Sardiniam) quod melle semper utantur, quod plurimum apud eos fit.* Fuisse hujus insulæ incolas longævos propter continuum mellis usum testatur etiam Eustathius ad Periegetæ v. 458. Erant autem Corsicana mella amara, ut docet Servius ad Georgic. lib. 4. v. 100.

——— Hinc cœli tempore certo
Dulcia mella premes.

Ubi ille: *Dulcia mella, non est superfluum epitheton, nam ideo ait dulcia, quia etiam sunt amara, ut Corsicana, sicut in Bucolicis diximus.* Causam amaritudinis explicat Ovid. Am. lib. 1. Eleg. 12.

Quam puto de longæ collectam flore cicutæ
Melle sub infami Corsica misit apis.

20 Κύρου πόλις, ἡ καὶ Κυρέχατα, &c] Cyru polis, id est, Cyri urbs, quæ etiam *Cyrechata* vocatur, erat urbs ad ultima Persidis; at Ptolemæo Cyropolis & Cyreschata diversæ sunt urbes. Nam hæc ab eo inter Sogdianorum oppida numeratur lib 6. c. 12. illa eodem libro c. 2. in Media locatur, quæ Straboni lib. 11. *Cyra* plur. num. dicitur: Καὶ τὰ Κύρα ἔσχατον ὂν Κύρου κτίσμα ἐπὶ τῷ Ἰαξάρτῃ ποταμῷ κείμενον, ὅπερ ἦν ὅριον τῆς Περσῶν ἀρχῆς· κατασκάψαι δὲ τὸ κτίσμα τοῦτο, καίπερ ὄντα φιλόκυρον διὰ τὰς πυκνὰς ἀποστάσεις. i. e. *Et Cyra ultimum oppidum, quod Cyrus condidit ad Iaxartem fluvium situm, quod erat terminus Persarum imperii; evertisse verò oppidum hoc, et si erat Cyri-studiosus propter continuas rebelliones.* In quibus verbis latet urbis *Cyreschata* etymologia, ac si diceres Cyri ultima, quare apud Stephanum pro Κυρέχατα fidenter legendum Κυρέσχατα. Sic enim etiam scribitur apud Ptolemæum libro supra citato: ego puto Græcos ex כורשקרתא *Corescartha*, id est, *Cyri-urbs* fecisse *Cyrieschata*. Nec enim verosimile est Cyrum urbi à se conditæ nomen è lingua Græca petitum impositurum. Quemadmodum enim Tigranes urbi à se conditæ nomen imposuit *Tigranocertha*, quod est Parthorum lingua *Tigranopolis*, ut inquit noster in Τιγρανόκερτα, sic Cyrus de nomine suo urbi nomen imposuit *Coriscertha*, seu *Corescartha*, quod est *Cyropolis*, Cyrus enim Hebraïce dicitur כורש Cores. Nihil certius nostra conjectura si aliquid inter mortales est certum præter mortem. Cyropolim verò cepisse, & diruisse Alexandrum magnum narrat Quint. Curtius lib. 7. c. 6. *Itaque Meleagrum & Perdiccam in obsidionem [illegible], Cyropolin, ut ante dictum est, obsidentes. Statuerat autem parcere urbi conditæ à Cyro: quippe non alium gentium illarum magis admiratus est, quam hunc regem, & Semiramim, in quîs & magnitudinem animi, & claritatem rerum longe eminuisse credebat. Ceterum pertinacia oppidanorum ejus iram accendit. Itaque captam urbem diripere jussit.*

21 Κυρ-

ΚΥΡΡΟΣ [21], πόλις Συρίας, ἡ ἀκρόπολις Σίνδαρος. [22] Ὁ πολίτης, Κυῤῥέσης, ὡς Πολύβιος πέμπτῳ. [23] Καὶ Κυῤῥέσις ἡ Ἀθηνᾶ, καὶ ἡ χώρα Κυῤῥεστική· Στράβων ἑκκαιδεκάτῃ. [24] Δημήτριος δὲ ὁ Ἀντιγόνου, τὸ Κυῤῥέσης διὰ τοῦ η φησί. A B

ΚΥΡΤΑΙΑ [25], πόλις ἐν τῇ ἐρυθρᾷ θαλάσσῃ, εἰς ἣν ὑπερώρισεν Ἀρταξέρξης Μεγάβαζον· Κτησίας τρίτῳ Περσικῶν. Τὸ ἐθνικὸν, ἐκ τῆς τέχνης Κυρταιανὸς, ἐκ δὲ τῆς χώρας Κυρταιηνὸς, ὡς Σοφηνὸς καὶ Ἀραξηνός. C

ΚΥΡΤΟΣ [26], πόλις Αἰγύπτου ἐν τῷ μεσογείῳ. Ἐκ ταύτης Διονύσιος ἦν διάσημος ἰατρὸς, ἀπὸ τῆς πατρίδος, οὐκ ἀπὸ τοῦ σώματος κυρτὸς ὀνομαζόμενος, οὗ μέμνηται Ἑρρένιος Φίλων ἐν τῷ περὶ ἰατρικῶν. Ὁ τόνος D τοῦ μὲν ἑνικοῦ ὀξὺς, ὁμόφωνος τῷ πάθει. Τοῦ δὲ κυρίου τῆς πόλεως, βαρὺς, ὡς τὸ Πόντος καὶ Κόντος.

ΚΥΡΤΩΝΕΣ [27], πόλις Βοιωτίας· Παυσανίας ἐννάτῳ. Τὸ δὲ ἀρχαῖον πολισμάτιον, E Κυρτώνη. [28] Τὸ ἐθνικὸν, Κυρτώνιος· τοῦ δὲ πολιχνίου, Κυρτῶνες.

ΚΥΡΤΩΝΙΟΣ [29], πόλις Ἰταλίας· Πολύ-

CYRRHUS, urbs Syriæ, arx Sindarus, Civis, Cyrrestes, ut Polyb. lib. 5. & Minerva Cyrrestis, & regio Cyrrestica, Strab. lib. 16. Demetrius Antigoni filius Cyrrestes per *eta* scribit.

CYRTÆA, urbs in mari rubro in quam Artaxerxes Megabazum relegavit, Ctesias Persico. lib. 3. Gentile, ex arte, Cyrtæanus, ex regione, Cyrtæenus, ut Sophenus, & Araxenus.

CYRTUS, urbs Ægypti in mediterranea parte. Ex hac erat Dionysius insignis medicus à patria, non à corpore *Cyrtus* vocatus, cujus meminit Errenius Philo in lib. de rebus medicis, accentus nominis singularis acutus, passioni consonus, proprii verò τῆς urbis, gravis, ut Pontus, & Contus.

CYRTONES, urbs Bœotiæ, Pausan. lib. 9. *Antiquum verò oppidulum, Cyrtone.* Gentile, Cyrtonius, oppiduli verò gentile, Cyrtones.

CYRTONIUS, urbs Italiæ, Polyb. lib. 3.

21 Κύῤῥος, πόλις Συρίας, ἡ ἀκρόπολις Σίνδαρος.] Cyrrhus, urbs Syriæ, arx Sindarus; urbis meminit Ptol. lib. 5. c. 15. Ejus arcis Strabo lib. 16. cui Gindarus dicitur: Συνάπτει δὲ τούτοις ἡ Κυῤῥηστικὴ μέχρι δεῦρο παρατείνουσα· Ἐνταῦθα δ' ἐστὶ πόλις Γίνδαρος, ἀκρόπολις τῆς Κυῤῥηστικῆς, καὶ λῃστήριον εὐφυές. i. e. *Conjungitur verò his Cyrrhestica, eò usque pertingens. Hoc in loco est Gindarus urbs, Cyrrhesticæ arx, & receptaculum latronibus aptum.* Itaque apud Steph. pro ἡ ἀκρόπολις Σίνδαρος puto legendum, ἧς ἀκρόπολις Γίνδαρος, i. e. *cujus arx Gindarus.* Autor enim noster sine dubio respexit locum illum Strabonis, quem paulò post ad partes vocat, Ptolemæus verò libro capiteque citato in Cyrrhistica regione, (sic hanc regionem appellat, quam Strabo *Cyrrhesticam*) non locat Gindarum, sed infra inter Seleucidis regionis civitates; Cyrrhus autem memoratur ex nostris Plinio lib. 5. c. 23. quam nobilitavit Andronicus ideo *Cyrrhestes* dictus, qui celeberrimam illam turrim marmoream octogonon octo ventorum exemplum Athenis collocavit, & in singulis lateribus octogoni, singulorum ventorum imagines exsculptas contra suos cujusque flatus designavit, supraque eam metam marmoream perfecit, & insuper Tritonem æreum collocavit, dextra manu virgam porrigentem, & ita est machinatus, uti vento circumageretur, & semper contra flatum consisteret, supraque imaginem flantis venti indicem virgam teneret; cujus figuram habes apud Vitruvium de Architect. lib. 1. c. 6. ubi hanc eruditam fabricam & historiam narrat, cujus etiam meminit Varro de R R. lib. 3. c. 5. apud quem perperam *Cyprestes*, pro *Cyrrhestes* scribitur, quod jam ex nostro autore correxit Scal. in suis ad Varron. notis loco citato.

22 Ὁ πολίτης, Κυῤῥέσης, ὡς Πολύβιος πέμπτῳ.] Civis Cyrrhi urbis Syriæ, *Cyrrhestes* dicitur, ut Polybius quinto, apud quem libro citato hoc gentile per η in penultima, non per ε psilon, ut est apud nostrum scribitur.

23 Καὶ Κυῤῥέσις ἡ Ἀθηνᾶ, &c.] Cyrrhestis Minerva & Cyrrhestica regio celebratur, ex Strabonis lib. 16. apud quem Minerva Κυῤῥηστὶς, regio Κυῤῥηστικὴ dicitur libro ab autore nostro citato: Διέχει δ' ἡ Ἡράκλεια σταδίους εἴκοσι τοῦ τῆς Ἀθηνᾶς ἱεροῦ τῆς Κυῤῥηστίδος· εἶτα ἡ Κυῤῥηστικὴ μέχρι τῆς Ἀντιοχίδος. Ἀπὸ δὲ τῶν ἄρκτων ἐστὶ τό τε Ἀμανὸν πλησίον, καὶ ἡ Κομμαγηνή. i. e. *Distat autem Heraclea stadia* XX. *à Minervæ Cyrrhestidis templo; deinde Cyrrhestica usque ad Antiochidem regionem. A septentrionibus verò est mons Amanus prope, & Commagena.*

24 Δημήτριος, &c.] Cum Cyrrhi urbis Syriæ gentile, Κυῤῥέσης per ε psilon autori nostro dicatur, in cujus confirmationem adduxerat Polybium, nunc inquit, à Demetrio Antigoni Κυῤῥήσης per η scribi, hujusmodi enim gentilia diversâ scripturâ apud scriptores reperiuntur; Frontinus Strateg. lib. 1. c. 1. exemplo sexto celebrat Pharneum quemdam proditorem Cyrrhesten.

25 Κυρταῖα, πόλις ἐν τῇ ἐρυθρᾷ θαλάσσῃ.] Cyrtæa, urbs in mari rubro, ex Ctesiæ Persicorum lib. 3. in cujus Persicis excerptis Cyrtæ num. plur. non Cyrtæa, ut inquit noster, legitur, de qua nihil memoratu dignum narrat.

26 Κύρτος, πόλις Αἰγύπτου ἐν τῷ μεσογείῳ.] Cyrtus, urbs Ægypti in mediterraneis, à nemine, quod sciam memoratur, nec celeber ille medicus illius civis, ideo *Cyrtus* dictus non à corpore, sed ab urbe. Κυρτὸς enim cum accentu in ultima significat *gibbosum*, & hujus urbis civem, Κύρτος verò cum accentu in penultima de urbe tantum dicitur, hanc puto esse nostri autoris mentem in illis verbis.

27 Κύρτωνες, πόλις Βοιωτίας.] Cyrtones, urbs Bœotiæ, ex Pausaniæ lib. 9. cujus verba transcripsit noster mutila. Apud eum libro citato sic inveniuntur: Ὑήττου δὲ στάδια ὡς εἴκοσι ἀπέχουσι Κύρτωνες, τὸ δὲ ἀρχαῖον [ὄνομα] τῷ πολίσματί φασιν εἶναι Κυρτώνην· ᾤκισται δὲ ἐπὶ ὄρους ὑψηλοῦ, καὶ Ἀπόλλωνός ἐστιν ἐνταῦθα ναός τε, καὶ ἄλσος. i. e. *Ab Hyetto stadia circiter* XX. *absunt Cyrtones, oppidulo priscum fuisse* [nomen] *Cyrtonen dicunt; conditum verò est in excelso monte, & Apollinis illic est templum, & lucus.*

28 Τὸ ἐθνικὸν Κυρτώνιος· τοῦ δὲ πολιχνίου Κυρτῶνες.] Hæc sic mihi videntur intelligenda, ac si diceret τὸ ἐθνικὸν τῶν Κυρτώνων, Κυρτώνιος, τῆς δὲ Κυρτώνης, Κυρτῶνες, i. e. *Gentile Cyrtonum, Cyrtonius, Cyrtonæ verò Cyrtones.*

29 Κυρτώνιος, πόλις Ἰταλίας.] Cyrtonius, urbs Italiæ, ex Polybii lib. 3. cujus sunt verba: Ὁ γε μὴν Ἀννίβας εἰς τοὔμπροσθεν ὡς πρὸς τὴν Ῥώμην προῄει διὰ τῆς Τυῤῥηνίας, εὐώνυμον μὲν πόλιν ἔχων τὴν προσαγορευομένην Κυρτώνιον, καὶ τὰ ταύτης ὄρη· δεξιὰν δὲ τὴν Θρασυμένην καλουμένην λίμνην. i. e. *Annibal verò ulterius tamquam versus Romam progrediebatur per Etruriam, ad lævam habens urbem nomine Cyrtonium, & adjacentes illi montes: ad dextram Thrasymenum lacum.* Locum Polybii videtur respexisse. Livius lib. 22. c. 4. cujus verba in Κρότων nota 37. apposuimus. Ex quibus apparet Cyrtonium esse idem oppidum, ac Cortonam Latinis.

A Πολυβίῳ τρίτῳ. Τὸ ἐθνικὸν, 30 τῷ τῆς χώρας ἔτι Κυρτωνῖνος, ὡς Σατορνῖνος.

ΚΥΤΑΙ´Α 31, πόλις Κολχικὴ, πατρὶς Μηδείας. 32 Ἔστι καὶ ἄλλη Σκυθίας. 33 Ὁ πολίτης Κυταῖος, ἐξ οὗ καὶ Κυταεύς·

B 34 Πύργους εἰσόψεσθε Κυταιέος Αἰήταο.

35 Τὸ ἐθνικὸν Κυταιιάς, καὶ Κυταία. Λυκόφρων,

Ὅς εἰς Κυταίαν τὴν Λιβυστίνην μολών.

Οἱ Λιβυστῖνοι γὰρ ἔθνος παρακείμενον Κόλχοις. 36 Λέγεται καὶ Κυταιΐς, ἀπὸ τοῦ Κυταῖος. 37 Οἱ δὲ, ὅτι δύο εἰσὶ ταῦτα καὶ τῆς Εὐρώπης. 38 Ἔστι C καὶ Κύταιον, πόλις Κρήτης.

ΚΥΤΕ´ΡΙΟΝ 39, πόλις Οἰνώτρων ἐν τῇ μεσογείᾳ· Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ. Τὸ ἐθνικὸν, Κυτεριώτης. Δύναται καὶ τῷ τῆς χώρας ἔθει Κυτερῖνος. D

ΚΥ´ΤΙΝΑ, πόλις Θεσσαλίας, ὡς Θέων ἐν ὑπομνήματι Λυκόφρονος. Ὁ πολίτης, Κυτιναῖος. 40 Ἔστι καὶ Κυτίνιον, μία τῶν τριῶν τῶν Δωρικῶν. Τὸ ἐθνικὸν, Κυτινιάτης.

ΚΥ-

lib. 3. Gentile, regionis conſuetudine Cyrtoninus, ut Saturninus.

CYTÆA, urbs Colchica, patria Medeæ. Eſt & alia Scythiæ, Civis, Cytæus, ex quo etiam Cyræeus, ſeu Cytæenſis.

Turres inſpicietis Cytæenſis Æetæ.

Gentile, Cytæias, & Cytæa, Lycoph.

Qui in Cytæam Libyſtinam veniens.

Libyſtini enim ſunt populi adjacentes Colchis. Dicitur etiam Cytæis ab Cytæus, alii verò dicunt, quod duo ſunt hæc, & Europæ. Eſt etiam Cytæum, urbs Cretæ.

CYTERIUM, urbs Oenotrorum in mediterraneis. Hecatæ. Europa. Gentile, Cyteriotes. Poteſt eſſe & regionis conſuetudine Cyterinus.

CYTINA, urbs Theſſal. ut Theo in comment. Lycophronis. Civis, Cytinæus. Eſt etiam Cytinium, una ex tribus Doricis. Gentile, Cytiniates.

CY-

30 Τῷ τῆς χώρας ἔτι.] Lege τῷ τῆς χώρας ἔθει error typographi rationibus inferendus.

31 Κυταία, πόλις Κολχικὴ, πατρὶς Μηδείας.] Cytæa, urbs Colchica, patria Medeæ, una ex celeberrimis veneficis, quæ cum Circe decertare poſſet, ideo à Propertio 2. 4. *Cytæis* dicitur:

Non hic herba valet, non hic nocturna Cytæis.

32 Ἔστι καὶ ἄλλη Σκυθίας.] Cytæam quoque Scythiæ urbem inquit eſſe, cujus meminit Scylax in Σκυθίᾳ, apud quem perperam ſcribitur Κύδαια pro Κυταία. Sic enim ex noſtro autore legendum eſt

33 Ὁ πολίτης Κυταῖος, &c.] Civis, utriuſque ſcilicet urbis Colchicæ, & Scythicæ dicitur *Cytæus*, unde Val. Flacc. lib. 6.

Talia certatim Minyæ, ſparſique Cytæi
Funera miſcebant.

Altero gentilitio utitur Apollonius, ut apparet ex verſiculo, qui ſequitur.

34 Πύργους, &c.] Verſiculus iſte, quem innominato poëta affert, invenitur apud Apollonium Rhodium Argonauticorum lib. 2. v. 405.

35 Τὸ ἐθνικὸν, Κυταιιάς, καὶ Κυταία.] Adducit nunc gentilitium fœm. Cytæis, & Cytæa, pro poſteriore affert Lycophronis verſum qui apud eum legitur v. 1312.

36 Λέγεται καὶ Κυταιΐς.] Hoc nomine utitur Apollonius, ſed apud eum Κυταιΐς ſcribitur Argonautic. lib. 2. v. 401.

Ἔνθα δ' ἐπ' ἠπείροιο Κυταιΐδος, ἠδ' Ἀμαραντῶν.

Ibi verò per continentem Cytaïda, & ab Amarantis.

Ad quem locum ejus Scholia: Κυταιΐδος, Κολχικῆς, Κύταια γὰρ, πόλις Κολχίδος. Ἔστι δὲ καὶ ἑτέρα πόλις τῆς Εὐρώπης Κύταια, ὁμώνυμος τῇ Σκυθικῇ, ἀφ' ἧς φασι καὶ τὴν Κολχικὴν ἐσχηκέναι τὴν ἀρχήν. i. e. *Cytaidis, Colchicæ, Cytæa enim, urbs Colchidis. Eſt & alia urbs Europæ Cytæa, ejuſdem-nominis cum Scythica, à qua ajunt & Colchicam habuiſſe principium.*

37 Οἱ δὲ, ὅτι δύο εἰσὶ ταῦτα, &c.] Duas innuit fuiſſe illius nominis urbes Europæ præter Scythicam, quod ex Scholiaſtis Apollonii confirmatur, quorum verba appoſuimus nota proxime præcedenti.

38 Ἔστι καὶ Κύταιον, πόλις Κρήτης.] Cytæum, urbs Cretæ memoratur Ptolemæo lib. 3. c. 17. inter hujus inſulæ oppida orientalis lateris, recenti vocabulo nautæ *Candiam* vocant, à qua tota inſula *Gandia* nunc denominatur, autore Nigro Geographiæ Comment. XI. Sic enim ille: *Inde terra in mare longe extenditur, unde iterum curvatur, ubi Cytæum urbs olim, quam recenti vocabulo* Candiam *nautæ dicunt, Venetorum colonia, à qua tota inſula* Candia *nunc denominatur.* Extat adhuc nunc urbs archiep. & metrop. præclara in ora Boreali optimè contra Turcas munita, ſub Venetis, autore Philippo Ferr. Alexandrino in ſuo Lexico Geographico, ad quem locum Michaël Antonius Baudrand inquit ante aliquot annos à Turcis captam, ipſis ſubeſſe cum tota regione adjacente.

39 Κυτέριον, πόλις Οἰνώτρων ἐν τῇ μεσογείᾳ.] Cyterium, urbs Oenotrorum in mediterranea parte ex Hecatæi Europa, quæ hodie *Cytiſano* G. Barrio autore, fides ſit penes eum.

40 Ἔστι καὶ Κυτίνιον, μία τῶν τριῶν τῶν Δωρικῶν.] Cytinium, urbs una, ex tribus Doricis; quatuor Doridis civitates celebrat Ptolemæus lib. 3. c. 15. in Achaia, quæ Doridem regionem comprehendebat, eæ verò erant, Erineus, Cytinium, Bœo, vel Bion, Lilæa; perperam apud Ptolemæum ſcribitur Κυτείνιον, Βοιῶ, ἢ Βίον, pro Κυτίνιον, Βοιόν. Quarum meminit Thucydides lib. 1. Καὶ Φωκέων στρατευσάντων ἐς Δωριᾶς, τὴν τῶν Λακεδαιμονίων μητρόπολιν Βοιὸν, καὶ Κυτίνιον, καὶ Ἐρινεὸν, καὶ ἑλόντων ἓν τῶν πολισμάτων τούτων, &c. i. e. *Et Phocenſibus exercitum ducentibus contra Dorienſes, Lacedæmoniorum metropolin, Bæum, & Cytinium, & Erineum, & capientibus unum horum oppidorum, &c.* Ad quem locum ita ejus Schol. Βοιὸν, καὶ Κυτίνιον, καὶ Ἐρινεὸν, αὗται αἱ τρεῖς πόλεις περὶ τὸν Παρνασσόν εἰσι. i.e. *Bæum, & Cytinium, & Erinium hæ tres urbes circa Parnaſſum ſunt.* Idem Thucydides etiam l. 3. Cytinium vocat *Doricum*, atque id locat ad dextram Parnaſſi: Καὶ μάλιστα νομίσας ἄνευ τῆς τῶν Ἀθηναίων δυνάμεως τοῖς Ἠπειρώταις ξυμμάχοις μετὰ τῶν Αἰτωλῶν δύνασθαι ἂν κατὰ γῆν ἐλθεῖν ἐπὶ Βοιωτοὺς διὰ Λοκρῶν τῶν Ὀζολῶν ἐς Κυτίνιον τὸ Δωρικὸν, ἐν δεξιᾷ ἔχων τὸν Παρνασσὸν, ἕως καταβαίνη ἐς Φωκέας. i. e. *Ac præcipue cum exiſtimaſſet, ſe ſine Athenienſium copiis* [cum ſolis] *Epiroticis ſociis, & Ætolis poſſe itinere terreſtri proficiſci contra Bæotos per Locros Ozolas ad Cytinium Doricum, quod ad dextram habet Parnaſſum, donec deſcenderet ad Phocenſes.* Strabo etiam lib. 10. inquit Dorienſes condidiſſe tres illas urbes, Erineum, Bœum, & Cytinium: Τοὺς μὲν οὖν Ἐτεοκρῆτας, καὶ τοὺς Κύδωνας αὐτόχθονας ὑπάρξαι εἰκὸς, τοὺς δὲ λοιποὺς ἐπήλυδας, οὓς ἐκ Θετταλίας ἐλθεῖν φησιν Ἄνδρων τῆς Δωρίδος μὲν πρότερον, νῦν δὲ τῆς Ἑστιαιώτιδος λεγομένης· ἐξ ἧς ὡρμῆσθαι, ὥς φησιν, οἱ περὶ τὸν Παρνασσὸν οἰκήσαντες Δωριεῖς· καὶ κτίσαι τήν τε Ἐρινεὸν, καὶ Βοιὸν, καὶ Κυτίνιον· ἀφ' οὗ καὶ Τριχάϊκες ὑπὸ τοῦ ποιητοῦ λέγονται· οὐ πάνυ δὲ τὸ τοῦ Ἄνδρωνος λόγου ἀποδέχονται, τὴν μὲν τετράπολιν Δωρίδα, τρίπολιν ἀποφαίνοντος, τὴν δὲ μητρόπολιν τῶν Δωριέων ἀποικον τῶν Θετταλῶν· τριχάϊκας δὲ δέχονται, ἤτοι ἀπὸ τῆς τριφυλίας, ἢ ἀπὸ τοῦ τριχίνους εἶναι τοὺς λόφους. i. e. *Eteocretes verò & Cydones indigenas fuiſſe eſt veroſimile, reliquos autem advenas, quos Andro dicit è Theſſalia veniſſe, quæ olim* Doris, *nunc* Heſtiæotis *dicitur: ex qua profecti ſunt, ut ait,* Dorienſes, *qui juxta Parnaſſum habitarunt,*

ΚΥΤΩΝΙΟΝ, πόλις μεταξὺ Μυσίας A καὶ Λυδίας· Θεόπομπος Ἑλληνικῶν ὀγδόῳ. Τὸ ἐθνικὸν, ὅμοιον τῷ ἡγεμόνι.

ΚΥΤΩΡΟΣ [41], πόλις Παφλαγονίας, [42] Ἀπὸ Κυτώρου τοῦ Φρίξου παιδός. Τὸ ἐθνικὸν, Κυτωριεύς. Καὶ θηλυκὸν, Κυτωριάς. Λέ- B γονται καὶ Κυτωρῖται, καὶ Κυτώριος, καὶ Κυτωρία θηλυκόν.

ΚΥΦΟΣ [43], πόλις Περραιβίας,

Γουνεὺς δὲ ἐκ Κύφου ἦγε δύω καὶ εἴκοσι νῆας. C

Ἀπὸ Κύφου, τοῦ παιδὸς Περραιβοῦ. Δύο δ' εἰσὶ Κύφοι, ἡ μὲν Περραιβίας, ἡ δὲ Θετταλίας. Καὶ ποταμὸς Κύφος. Ὁ πολίτης, Κυφαῖος. Λυκόφρων·

Ἐν ᾗ Κυφαίων δύσμορον στρατηλάτην. D

ΚΥΧΡΕΙΟΣ [44], πάγος περὶ Σαλαμῖνα, Σοφοκλῆς Τεύκρῳ. Ἀπὸ Κυχρέως τοῦ Σαλαμῖνος

CYTONIUM, urbs inter Mysiam, & Lydiam, Theopomp. Hellenic. libro 8. Gentile, simile prototypo.

CYTORUS, urbs Paphlagoniæ, à Cytoro Phryxi filio. Gentile, Cytorieus, & fœmineum, Cytorias. Dicuntur etiam Cytoritæ, & Cytorius, & Cytoria, fœmineum.

CYPHUS, urbs Perrhæbiæ,

Guneus verò ex Cypho duxit duas, & viginti naves.

A Cypho Perrhæbi. Duæ verò sunt Cyphi, altera Perrhæbiæ, altera Thessaliæ, & fluvius Cyphus. Civis, Cyphæus, Lycophro:

In qua Cyphaeorum infelicem ducem.

CYCHRIUS, pagus circa Salaminem, Sophocl. Teucro & Cychreo Salaminis, &

tarunt, & condiderunt, Erineum, & Boeum, & Cytinium, unde etiam à poëta Trichaices [quasi tripartiti] *dicuntur; non admodum autem hanc Andronis rationem recipiunt, Doridem tetrapolin,* [i.e. quatuor urbes habentem] *dicentis tripolin* [i.e. tres urbes habentem] *& metropolin Doriensium facientis Thessalorum coloniam; Trichaicas autem intelligunt vel à triplice crista, vel quod è crinibus cristas haberent.* Idem autor lib. 9. quatuor Doriensium urbes hoc ordine numerat: Οὗτοι μὲν οὖν εἰσιν οἱ τὴν τετράπολιν οἰκήσαντες, ἥν φασιν εἶναι μητρόπολιν τῶν ἁπάντων Δωριέων· πόλεις δ' ἔχον, Ἐρινεὸν, Βοῖον, Πίνδον, Κυτίνιον· ὑπέρκειται δ' ὁ Πίνδος τοῦ Ἐρινεοῦ· παραρρεῖ δ' αὐτὴν ὁμώνυμος ποταμὸς, ἐμβάλλων εἰς τὸν Κηφισσὸν οὐ πολὺ τῆς Λιλαίας ἄπωθεν. i.e. *Hi igitur sunt, qui tetrapolin* [à quatuor urbibus sic dictam] *incoluerunt, quam ajunt esse metropolin omnium Doriensium: urbes verò habebant, Erineum, Boium, Pindum, Cytinium; Pindus supra Erineum sita est, præterfluit verò eam amnis ejusdem-nominis, qui in Cephissum exit non procul à Lilæa.* Apud Strabonem alibi Βόϊον, alibi Βοιὸν reperio.

41 Κύτωρος, πόλις Παφλαγονίας.] Cytorus, urbs Paphlagoniæ, cujus meminit Scylax in Παφλαγονίᾳ; ex qua & ex aliis Amastris urbs composita fuit ut prodit Strabo lib. 12. Ἐκείνη μὲν οὖν ἐκ τεττάρων κατοικιῶν συνῴκισται τὴν πόλιν, ἔκ τε Σησάμου, καὶ Κυτώρου, καὶ Κρώμνης (ὧν καὶ Ὅμηρος μέμνηται ἐν τῷ Παφλαγονικῷ διακόσμῳ) τετάρτης δὲ τῆς Τιείου. i.e. *Illa quidem ex quatuor pagis composuit urbem* [Amastrim] *ex Sesamo, Cytoro, Cromna, (quorum etiam in Paphlagonum navium recensione meminit Homerus) & quarta, Teio.* Homerus Cytorum celebrat Il. 2. v. 853. Miror equidem Stephanum, cum sit Philomerus, id non admonuisse. Circa Cytorum optima buxus nascebatur, autore eodem Strabone lib. citato. Πλείστη δὲ καὶ ἀρίστη πύξος φύεται κατὰ τὴν Ἀμαστριανὴν, καὶ μάλιστα περὶ τὸ Κύτωρον. i.e. *Plurima autem, & optima buxus nascitur in Amastriana-regione, maxime circa Cytorum.* Unde Virgilius Georgic. lib. 2. v. 437. canit:

Et juvat undantem buxo spectare Cytorum.

Ad quem locum Servius inquit Cytorum esse Macedoniæ montem; sed puto esse μνημονικὸν ἁμάρτημα, Macedoniæ dixit pro Paphlagoniæ. Ideo etiam à Catullo vocatur buxifer:

Amastri Pontica, & Cytore buxifer.

Ovid. Met. lib. 4.

Sæpe Cytoriaco deduxit pectine crines.

Cytoriaco pectine, id est buxeo. Namque ex buxo optimi fiunt pectines, meliores adhuc, quam ex ebore. Utrique sunt in usu communi. Adeò verò buxo abundabat Cytorus, ut in adagium abierit πύξον εἰς Κύτωρον ἤγαγες, i.e. *Buxum in Cytorum attulisti,* simile illi, *noctuas Athenas,* teste Eustathio ad Homericum versum citatum.

42 Ἀπὸ Κυτώρου τοῦ Φρίξου παιδός.] Urbs Paphlagoniæ nomen habere à Cytoro Phrixi filio inquit, id habet ex Strabonis lib. 12. Τὸ δὲ Κύτωρον ἐμπορεῖον ἦν ποτε Σινωπέων· ὠνόμασται δ' ἀπὸ Κυτώρου τοῦ Φρίξου παιδὸς, ὡς Ἔφορός φησι. i.e. *Cytorum emporium aliquando fuit Sinopensium, sic verò nominatum est à Cytoro Phrixi filio, ut Ephorus ait.* Phrixus iste adeo celeber est ac Jason vellere aureo, apud poëtas, qui sub involucro utriusque expeditionem ad Colchos proponunt, ac quia ego plerumque soleo imitari juris peritos, qui sine lege loqui erubescunt, ad partes nunc voco Strabonem ex ejus lib. 11. Τὸ μὲν γὰρ παλαιὸν ὅσην ἐπιφάνειαν εἶχεν ἡ χώρα αὕτη, δηλοῦσιν οἱ μῦθοι, τὴν Ἰάσονος στρατείαν αἰνιττόμενοι, προελθόντος μέχρι καὶ Μηδίας· ἔτι δὲ πρότερον τὴν Φρίξου. i.e. *Enimverò quantum antiquitus habuerit splendorem regio ipsa* [Colchos] *fabulæ ostendunt, Jasonis expeditionem sub involucro-proponentes, qui usque ad Mediam processerit, ac antea etiam Phrixi.* Quæ expeditiones fuere ex antiquissimis Græcorum. Et casum Helles sororis Phrixi, quæ Hellesponto nomen dedit, & Phrixi arietem aurei velleris celebrat Ovid. in Epist. Leandri:

Fluctibus immodicis Athamantidos æquora canent,
Vixque manet portu tuta carina suo.
Hoc mare, cum primum de virgine nomina mersa
Quæ tenet, est nactum, tale fuisse puto.
Est satis amissa locus hic infamis ab Helle:
Utque mihi parcat, nomine crimen habet.
Invideo Phrixo, quem per freta tristia tutum
Aurea lanigero vellere vexit ovis.

Brevius Manilius lib. 4. Astronomicῶν:

——— *Testis tibi laniger ipse*
Cum vitreum findens aurato vellere pontum
Orbatumque suâ Phrixum per fata sorore
Phasidos ad ripas & Colchida tergore vexit.

Et Phrixi arietem, & Jasonis navim suo quodam jure poëtæ in cœlum retulerunt, non invitis Mathematicis, qui suo in cœlo locum multis poëtarum fabulis dederunt, & ipsi quoque illis veluti invidentes Berenices Reginæ comam in cœlum receperunt.

43 Κύφος, πόλις Περραιβίας.] Cyphus, urbs Perrhæbiæ, ex Homero, cujus affert versum, qui apud eum invenitur Il. 2. v. 748. Ejus quoque fecit mentionem Strabo lib. 9. cui mons dicitur habens pagum cognominem: Τινὲς δ' αὐτῶν ἔμειναν περὶ Κύφον, Περραιβικὸν ὄρος, ὁμώνυμον κατοικίαν ἔχον. i.e. *Nonnulli autem eorum manserunt apud Cyphum, Perrhæbicum montem, ejusdem-nominis pagum habentem.*

44 Κυχρεῖος, πάγος περὶ Σαλαμῖνα, &c.] Cychreus, pagus circa Salaminem, ex Sophoclis Teucro celebratur, cujus apud alios nulla fit mentio, at Strabo lib. 9. autor est, Salaminem insulam *Cychream* vocatam fuisse à Cychreo heroë.

μῖνος καὶ Ποσειδῶνος, [45] ὃς ὄφις ἐπεκλήθη διὰ A
τὴν τραχύτητα τῶν τρόπων· ὃν λυμαινόμενον τὴν νῆσον, ἀπήλασεν Εὐρύλοχος. Ἐδέξατο δὲ ἐν Ἐλευσῖνι Δημήτηρ, καὶ ἀμφίπολον ἐποίησεν. [46] Ἀπ᾽ αὐτοῦ δὲ καὶ ἡ Σαλαμὶς Κυχρεία ἐκλήθη, ὡς
Στράβων. Τὸ ἐθνικὸν, Κυχρεοπαγίτης. B

ΚΥΨΕΛΑ [47], φρούριον τετειχισμένον ἐν Ἀρκαδίᾳ ὑπὸ Μαντινέων· Θουκυδίδης πέμπτῃ. [48] Ἔστι καὶ Κύψελα πόλις Θρᾴκης, πλησίον τοῦ Ἕβρου ποταμοῦ. Τὸ ἐθνικὸν, Κυψελῖνος, ἢ
Κυψελινός. C

ΚΩ͂ΒΡΥΣ [49], πόλις Θρᾴκης· Θεόπομπος Φιλιππικῶν ἐννάτῳ. Τὸ ἐθνικὸν Κωβρύτης, ὡς Αἶγυς Αἰγύτης.

ΚΩ΄ΘΩΝ [50], νῆσος, οὐ πόρρω Κυθήρων· Ἀρ-
τεμίδωρος ἐν ἐπιτομῇ τῶν ἕνδεκα. Τὸ ἐθνικὸν D
Κωθώνιος, ὡς Σιδώνιος.

ΚΩΛΙΑ΄Σ [51], ἄκρα, ἤτοι Φαληροῖ ἀκτὴ, ὅπου καὶ Ἀφροδίτη κωλίας. Ἔστι δὲ καὶ τόπος ἐγκείμενος, ὅμοιος ἀνθρώπου κώλῳ. Τὰ τοπικὰ,
Κωλιάθεν, καὶ Κωλιοῖ, ἐν τόπῳ, καὶ Κωλιάδε. E
Τὸ ἐθνικὸν, Κωλιεύς· ὅθεν καὶ τὸ Κωλιὰς, καὶ Κώλιον οὐδέτερον· καὶ Κώλιοι, ὡς Σούνιοι.

ΚΩ͂ΛΟΙ [52], ἔθνος πρὸς τῷ Καυκάσῳ. Ἑκαταῖος Ἀσίᾳ. Αἱ δὲ ὑπώρειαι τοῦ Καυκάσου
καλοῦνται Κωλικὰ ὄρη. Ἡ χώρα, Κωλική. F

ΚΩ΄ΜΗ, ἐν ταῖς μακραῖς ὁδοῖς μέσα χωρία ἔκτισαν, πρὸς τὸ κοιμᾶσθαι νυκτὸς ἐπιγιγνομένης·

A & Neptuni filio, qui ὄφις, i. e. *serpens* propter morum asperitatem vocatus fuit, quem devastantem insulam expulit Eurylochus. Excepit verò in Eleusine Ceres, ac suum ministrum fecit. Ab eodem verò Salamis *Cychrea*
B vocata fuit, ut Strabo. Gentile, Cychreopagites.

CYPSELA, castellum muro circumdatum à Mantineis in Arcadia, Thucydides lib. 5. Est etiam Cypsela urbs Thraciæ prope fluvium Ebrum. Gentile, Cypselînus,
C vel Cypsélinus accentu in penultima, vel in ultima.

COBRYS, urbs Thraciæ, Theopompus Philippicorum lib. 9. Gentile, Cobrytes, ut Ægys, Ægytes.

COTHON, insula haud procul à Cy-
D theris. Artemidorus in epitome τῶν undecim. Gentile, Cothonius, ut Sidonius.

COLIAS, promontorium, *vel in-Phalero* littus, ubi & Venus Colias. Est & locus adjacens similis hominis κώλῳ, id est, *cruri*.
E Localia, ex-Coliade, in-Coliade, in loco & ad Coliadem. Gentile, Colieus, unde Colias, & Colium neutrum, & Colii, ut Sunii.

COLI, gens juxta Caucasum, Hecatæus Asia, *imæ Caucasi partes vocantur Colici montes*.
F Regio Colica.

COME, vicus seu pagus; in longis itineribus medias condidere regiunculas πρὸς τὸ κοι-

45 Ὃς ὄφις ἐπεκλήθη διὰ τὴν τραχύτητα, &c.] Qui serpens vocatus fuit propter asperitatem morum, nempe Cychreus ille, qui pago Salaminis & insulæ nomen dedit, de Cychrei verò fabula, è cujus involucro detegit noster historiam, sic loquitur Strabo lib. 9. Ἀφ᾽ οὗ δὴ καὶ Κυχρείδης ὄφις, ὅν φησιν Ἡσίοδος τραφέντα ὑπὸ Κυχρέως, ἐξελαθῆναι ὑπὸ Εὐρυλόχου λυμαινόμενον τὴν νῆσον, ὑποδέξασθαι δὲ αὐτὸν τὴν Δήμητραν εἰς Ἐλευσῖνα, καὶ γενέσθαι ταύτης ἀμφίπολον. i. e. *A quo & Cychriodes serpens, quem Hesiodus alitum à Cychreo, expulsum ab Euryclo cum insulam devastaret, recepisse verò eum Cererem Eleusine, ac suum administrum fecisse inquit.* Quem noster vocat *Eurylochum*, Strabo *Euryclum* appellat.

46 Ἀπ᾽ αὐτοῦ δὲ καὶ ἡ Σαλαμὶς Κυχρεία ἐκλήθη.] A Cychreo, Salamis vocata quoque est *Cychrea*, ut Strabo, quod lib. 9. affirmat, sed apud eum Κυχρία legitur: Ἐκαλεῖτο δ᾽ ἑτέροις ὀνόμασι τὸ παλαιόν· καὶ γὰρ Σκιρὰς, καὶ Κυχρία, ἀπό τινων ἡρώων. i. e. *Vocabatur autem* [Salamis] *aliis nominibus antiquitus; etenim* Sciras, *&* Cychria *à quibusdam heroibus dicebatur.*

47 Κύψελα, φρούριον τετειχισμένον ἐν Ἀρκαδίᾳ.] Cypsela, præsidium id est castellum muro cinctum in Arcadia ex Thucydidis lib. 5. Ἅμα δὲ καὶ τὸ ἐν Κυψέλοις τεῖχος ἀναιρήσοντες, ἢν δύνωνται, ὃ ἐτείχισαν Μαντινῆς, καὶ αὐτοὶ ἐφρούρουν ἐν τῇ Παρρασικῇ κείμενον, ἐπὶ τῇ Σκιρίτιδι τῆς Λακωνικῆς. i. e. *Simul etiam eversuri, si possent murum* [id est, castellum] *in Cypselis, quam Mantinei muniverant, & ipsi præsidio-tenebant situm in Parrhasica regione ad Sciritidem Laconicæ.* Idem paulò infra: Λακεδαιμόνιοι δὲ, τούς τε Παρρασίους αὐτονόμους ποιήσαντες, καὶ τὸ τεῖχος καθελόντες, ἀνεχώρησαν ἐπ᾽ οἴκου. i. e. *Lacedæmonii verò, cum Parrhasios liberos fecissent, & murum illum evertissent, domum redierunt.*

48 Ἔστι καὶ Κύψελα πόλις Θρᾴκης, &c.] Cypsela, urbs Thraciæ prope Ebrum fluvium, memoratur Ptolemæo lib. 3. c. 11. Plinio lib. 4. c. 11.

49 Κῶβρυς, πόλις Θρᾴκης.] Cobrys, urbs Thraciæ, ex Theopompo, memoratur etiam Scylaci in Θρᾴκῃ; apud quem perperam Κόβρυς scribitur, & *emporium Cardanorum* dicitur esse.

50 Κώθων, νῆσος, οὐ πόρρω Κυθήρων.] Cothon, ônis, insula haud procul à Cytheris; de qua agit noster, erat in sinu Laconico prope Cytheras, insulam quoque in eodem sinu juxta Cretam, quam suo loco *Cytheram* vocat, de quibus Plinius lib. 4. c. 12. *In Asinæo sinu tres Thyrides, in Laconico Teg mnusa, Cothon, Cythera cum oppido, antea* Porphyris *appellata.* Miror Stephanum non meminisse Cothonis Carthaginis ad cujus utramque partem in orbem erant navalia Carthaginis, autore Strabone lib. 17. De quo videsis quæ in Καρχηδών annotavimus.

51 Κωλιὰς, ἄκρα, ἤτοι Φαληροῖ ἀκτὴ ὅπου, &c.] Colias, adis, promontorium seu Phaleri litus, ubi & Venus Colias. Quæ videtur desumpsisse ex Pausania. Sic enim ille lib. 1. Ἀπέχει δὲ καὶ σταδίους εἴκοσιν ἄκρα Κωλιάς. Ἐς ταύτην φθαρέντος τοῦ ναυτικοῦ τῶν Μήδων, κατήνεγκεν ὁ κλύδων τὰ ναυάγια. Κωλιάδος δὲ ἐστὶν ἐνταῦθα Ἀφροδίτης ἄγαλμα, καὶ Γενετυλλίδες ὀνομαζόμεναι θεαί. i. e. *Distat verò & stadia* xx. *promontorium Colias, quo Medorum classe deleta, navium fragmenta æstus detulit; Coliadis autem est inibi signum, & Genetyllides Deæ.* Herodotus *litus Atticæ* vocat lib. 8. c. 96. Τῶν δὲ ναυηγίων πολλὰ ὑπολαβὼν ὁ ἄνεμος ζέφυρος, ἔφερε τῆς Ἀττικῆς ἐπὶ τὴν ἠιόνα τὴν καλεομένην Κωλιάδα. i. e. *Porro naufragiorum pleraque ventus zephyrus detulit in litus Atticæ nomine Coliadem.* De eodem Persarum naufragio loquitur quos Pausanias vocat *Medos*; memoratur etiam Colias Harpocrationi, & Hesychio.

52 Κῶλοι, ἔθνος πρὸς τῷ Καυκάσῳ.] Coli, gens prope Caucasum inter Coraxos & Melanchlænos celebrantur Scylaci, quorum regio Κωλικὴ perperam apud eumdem scribitur Κορικὴ, quod ex nostro autore corrigendum est.

43 Ἡσί-

νης· ὅθεν καὶ ἐπικέκληται, ὡς Φιλόξενος. Ὁ A οἰκήτωρ, Ἐγκώμιος. [53] Ἡσίοδος·

Εἰ γάρ τι καὶ χρῆμ' Ἐγκώμιον ἄλλο γένοιτο.

καὶ Κωμαῖος, καὶ Κωμίτης ἀρσενικῶς, καὶ θηλυκῶς διὰ τοῦ ι. Καὶ ὁ δῆμος, Κώμη. Εἴρηται B ἀπὸ τοῦ ἐν αὐταῖς κοιμᾶσθαί τε, καὶ αὐλίζεσθαι. Λέγεται καὶ Κωμήτωρ.

ΚΩΝΩΠΗ [54], πόλις Ἀκαρνανίας· Πολύβιος πέμπτῳ. Τὸ ἐθνικὸν, Κωνωπεύς, καὶ Κωνωπίτης, καὶ Κωνωπαῖος. Ἔστι καὶ Κωνώπιον τῆς C Μαιώτιδος λίμνης, ὅπου φασὶ τοὺς λύκους παρὰ τῶν ἁλιέων λαμβάνοντας τροφὴν, φυλάττειν τὴν θήραν. Ἐὰν δὲ ὑπολάβωσιν ἀδικεῖσθαι, λυμαίνεσθαι καὶ τὰ λίνα, καὶ τοὺς ἰχθύας αὐτῶν. Τὸ ἐθνικὸν, Κωνώπιος, καὶ Κωνωπιεύς. D

ΚΩΠΑΙ [55], πόλις Βοιωτική· Ὅμηρος·

Κώπας, Εὔτρησίν τε. —

Ἀπὸ Κωπέως τοῦ Ἀπαταλέως, τοῦ Ὀγχηστοῦ, τοῦ Ποσειδῶνος. Ὁ πολίτης, Κωπαΐτης, ὡς Ἐπαφρόδιτος. Ἔστι δὲ ἀπὸ τοῦ Κωπαῖος, ὡς Ἀθηναῖος, Ἀθηναΐτης. E Λέγεται δὲ καὶ Κωπαία λίμνη, καὶ Κωπαιεύς. [56] Καὶ ἡ λίμνη Κωπαΐς, ἡ ἐλέγετο Λευκωνίς.

ΚΩΡΥΚΟΣ [57], πόλις Κιλικίας· Παρθένιος προπεμπτικῷ. [58] Παρ' ᾗ τὸ Κωρύκειον ἄν- F τρον νυμφῶν, ἀξιάγαστον θαῦμα, ᾧ ὁμώνυμον ἐν

κοιμᾶσθαι, i. e. *ad dormiendum* adveniente nocte, unde & nomen impositum est, ut Philoxenus. Habitator, Encomius, Hesiodus:

Si enim res alia Encomia eveniat.

Et Comæus, & Comites in masculin. gen. & in fœm. gen. per *i*. Et populus, *Come*, dicitur, quod in eis dormiant ac diversentur. Dicitur etiam Cometor.

CONOPE, urbs Acarnaniæ, Polybius lib. 5. Gentile, Conopeus, & Conopites, & Conopæus. Est & Conopium Mæotidis paludis, ubi ajunt lupos à piscatoribus accepto cibo capturam custodire, si quam verò injuriam suspicentur, retia & pisces eorum perdere. Gentile, Conopius, & Conopieus.

COPÆ, urbs Bœotiæ, Homerus:

Copas, Eutresinque. —

A Copeo filio Apatalei, filii Onchestæ, filii Neptuni. Civis, Copaïtes, ut Epaphroditus. Fit verò à Copæus, ut Athenæus, Athenaïtes. Dicitur etiam Copæa palus, & Copæeus, & palus Copaïs, quæ *Leuconis* dicebatur.

CORYCUS, urbs Ciliciæ, Parthenius in Propemptico, juxta quam erat Corycium antrum Nympharum, dignum admiratione mira-

[53] Ἡσίοδος.] Versus ille Hesiodi, quem affert, invenitur in ejus libro, cui nomen Opera, & Dies, v. 344. ubi vulgo legitur χρῆμ' ἐγχώριον, pro χρῆμ' ἐγκώμιον, quod ex nostro autore corrigendum. Mens Hesiodi in illo versu sic accipienda est:

Si enim ubi res aliqua rustica eveniat.

Quod optime ex Proclo emendavit Joan. Georgius Grævius amicus noster in suis eruditis lectionibus Hesiodeis.

[45] Κωνώπη, πόλις Ἀκαρνανίας.] Conope, urbs Acarnaniæ, ex Polybii lib. 5. cujus sunt verba. Εἰς δὲ τὴν ὑστεραίαν καταστρέψας τὴν Μετάπαν προῆγε, καὶ παρενέβαλε περὶ τὴν καλουμένην πόλιν, Ἄκρας. Τῇ δ' ἑξῆς ἅμα προάγων, ἐπόρθει τὴν χώραν· καὶ καταστρατοπεδεύσας περὶ Κωνώπην ἐπέμεινε τὴν ἐχομένην ἡμέραν. i. e. *Postero die, ubi Metapam solo æquasset, ire pergit, & castrametatus est circa urbem nomine Acras; inde postridie profectus depopulabatur agros; & castris positis circa Conopen, ibi proximum quievit diem.* Inter Pleuronem & Arsinoës urbem eam locat Strabo lib. 10. in Acarnania: Μεταξὺ Πλευρῶνος, καὶ Ἀρσινόης πόλεως, ἡ κώμη μέν ἐστι πρότερον καλουμένη Κωνώπα, κτίσμα δ' ὑπῆρξεν Ἀρσινόης τῆς Πτολεμαίου τοῦ δευτέρου γυναικὸς, ἅμα καὶ ἀδελφῆς, εὐφυῶς ἐπικειμένη πως τῇ τοῦ Ἀχελώου διαβάσει. i. e. *Inter Pleuronem & Arsinoës urbem pagus est, qui prius vocabatur* Conopa, *conditus ab Arsinoë Ptolemæi secundi uxore eadem & sorore commode admodum impositus trajectui Acheloi fluvii.*

[55] Κῶπαι, πόλις Βοιωτική.] Copæ, urbs Bœotica ex Homero memoratur, cujus affert hemistichium, quod apud eum legitur Il. 2. v. 502. de qua sic Strabo lib. 9. Δηλοῖ δὲ καὶ ὁ Κηφισσὸς τοῦτο μάλιστα, τὴν Κωπαΐδα λίμνην πληρῶν· αὐξομένης αὐτῆς, ὥστε κινδυνεύειν καταποθῆναι τὰς Κώπας, ἃς ὁ ποιητὴς ὀνομάζει, καὶ ἀπ' αὐτῶν ἡ λίμνη τὴν ἐπωνυμίαν εἴληφε. i. e. *Ostendit verò & hoc maxime Cephissus amnis Copaidem paludem implens, ipsa illius aquis ita aucta, ut de submersione periculum esset* Copis, *quas Poëta nominat, & ab eis* palus *nomen accepit.*

[56] Καὶ ἡ λίμνη Κωπαΐς, ἡ ἐλέγετο Λευκωνίς.] Copaïs, palus nomen accepit ab urbe Copis, ut apparet ex Strabonis lib. 9. cujus verba adduximus nota proximè præcedenti, in quam amnes Cepissus, Permessus & Olmeus aquas devolvebant eodem autore, eodem libro: Εἶτα διὰ τῆς Ὀρχομενίας, καὶ τῆς Κορωνιακῆς εἰς τὴν Κωπαΐδα λίμνην ἐξίησι· καὶ ὁ Περμησσὸς δὲ καὶ ὁ Ὀλμειὸς ἐκ τοῦ Ἑλικῶνος συμβάλλοντες ἀλλήλοις εἰς τὴν αὐτὴν ἐμπίπτουσι λίμνην τὴν Κωπαΐδα τοῦ Ἁλιάρτου πλησίον. i. e. *Deinde per Orchomeniam, & Coroniacam in paludem Copaïdem exit* [Cephissus amnis] *Permessus quoque & Olmius ex Helicone confluentes in eamdem Copaïdem paludem prope Haliartum incidunt.*

[57] Κώρυκος, πόλις Κιλικίας.] Corycus, urbs Ciliciæ memoratur Ptol. lib. 5. c. 8. Straboni lib. 14. Ex hac urbe fuit Oppianus poeta, cujus extant Cynegetic. lib. 4. & Halieut. libri quinque, quos M. Antonino Imperatori dicavit, qui ei in singulos versus aureum staterem donavit, autore Suida in Ὀππιανὸς Κίλιξ; antiquitus etiam Athenienses Chœrilum poetam qui eorum victoriam contra Xerxem scripsit, eodem prœmio impertierunt.

[58] Παρ' ᾗ τὸ Κωρύκειον ἄντρον νυμφῶν ἀξιάγαστον θαῦμα, ᾧ ὁμώνυμον ἐν Παρνασσῷ.] Ego non memini me legere, fuisse antrum Nympharum in Cilicia, sed Corycium antrum Nympharum in Parnasso fuisse *homonymon*, id est, *ejusdem nominis* cum antro Corycio Ciliciæ, quod testatur Strabo lib. 9. Ἱεροπρεπὴς δ' ἐστὶ πᾶς ὁ Παρνασσὸς ἔχων ἄντρα τε, καὶ ἄλλα χωρία, τιμώμενά τε καὶ ἁγιστευόμενα· ὧν ἐστι γνωριμώτατόν τε καὶ κάλλιστον τὸ Κωρύκιον, Νυμφῶν ἄντρον ὁμώνυμον τῷ Κιλικίῳ. i. e. *Sacer vero est totus Parnassus, habens antraque & alia loca, quæ religiose coluntur, quorum est notissimum, ac pulcherrimum Corycium, Nympharum antrum ejusdem cum Cilicio nominis.* Hoc antrum erat supra promontorium ejusdem nominis, in quo optimus crocus nascebatur, teste eodem Strabone lib. 14. Καὶ Κραμβοῦσα νῆσος, καὶ Κωρύκιον ἄντρον, ἐν ᾧ ἡ ἀρίστη κρόκος φύεται. i. e. *Et Crambusa insula, & Corycium antrum, in quo optimus crocus nascitur.* Commendatur propter odorem Martiali Epigr. lib. 3. Epigr. 65.

Quod spirat tenera malum mordente puella:
Quod de Corycio quæ venit aura croco

59 Ἐπ

ἐν Παρνασσῷ. τὸ ἐθνικὸν, Κωρύκιος. ἐκεῖ δὲ τὴν πόλιν Κωρύκειάν φασι. Λέγεται καὶ Κωρυκιώτης. καὶ ἴσως παρὰ τὸ Κορύκιον, ἢ ἀπὸ τοῦ Κωρυκία. [59] Ἔστι καὶ Κώρυκος ὄρος ἀρσενικῶς λεγόμενον, ὑψηλὸν, [60] πλησίον Τέω τῆς Ἰωνίας, καὶ ἐρυμνὸν, ὡς Ἑκαταῖος Ἀσίᾳ. Καὶ λιμὴν ὁμώνυμος, καὶ νησίον ὁμώνυμον, οὗ κατὰ τὸν παράπλουν λῃστήριόν τι μέγα τῶν Κωρυκαίων, ὠτακουστούντων ἐν τοῖς αὐτόθι λιμέσι τοὺς φόρτους, καὶ τοὺς πλοῦς τῶν ἐμπόρων, καὶ οὕτως αὐτοῖς ἐπιβουλευόντων. Ὅθεν ἡ παροιμία, ἐπὶ τῶν περιεργαζομένων τὰ ἀπόρρητα.

Τοῦ δ' ἄρ' ὁ Κωρυκαῖος ἠκροάσατο.

[61] Καὶ ἀκρωτήριον Κρήτης Κωρυκίη, καὶ λιμὴν Αἰθιοπίας.

ΚΩΣ, τὸ ὄρυγμα τὸ ἐν Κορίνθῳ, οὗ καθεῖργνυον τοὺς φῶρας, καὶ τοὺς δραπέτας. Λέγεται καὶ Κῷος. Κῶες δὲ, οἱ ἐν ταύτῃ ἀναγραφέντες. [62] Κώους γὰρ τὰ κοιλώματα τῆς γῆς, καὶ πάντα τὰ σπήλαια ἔλεγον.

ΚΩΣ [63], πόλις, καὶ νῆσος. Καὶ Ὅμηρος.

Καὶ Κῶν Εὐρυπύλοιο. —

[64] Ἡ

miraculum, cui aliud est homonymon, *i. e.* ejusdem nominis in Parnasso. Gentile, Corycius, illic urbem *Coryciam* vocant. Dicitur etiam Coryciotes, ac forsan à Corycium, vel à Corycia. Est etiam Corycus mons in masculin. gen. dictus, altus prope Teon Ioniæ, & munitus, ut Hecat. Asia. Est & portus ejusdem nominis, & parva insula ejusdem quoque nominis, cujus prope navigationem erat latrocinium Corycæorum magnum, qui in ejus portibus auscultabant, quas merces portarent mercatores, & quo navigarent, ac sic eis insidiabantur, unde parœmia de illis, qui cum diligentia, & cura inquirunt secreta:

Nimirum & hoc Corycæus auscultavit.

Est & promontorium Cretæ Corycia, & portus Æthiopiæ.

COS, fossa Corinthi, in quam fures & fugitivos servos includebant. Dicitur etiam Coos. Coës verò vocabantur, qui in hac alebantur. Κώους enim *terræ cavitates* vocabant & *omnes speluncas.*

COS, urbs & insula, & Hom.

Et Con Eurypyli. —

Quæ

59 Ἔστι καὶ Κώρυκος ὄρος, &c.] Celebrat nunc montem Corycum inter Teium Joniæ, & Erythras, & portum & insulam ejusdem nominis, circa cujus navigationem erat Corycæorum prædonum magnum latronicium quod ex Strabonis lib. 13. desumpsit, sed non bene transcripsit. Sic enim ille: Κατὰ μέσον δέ πως τὸν περίπλουν αἱ Ἐρυθραί, πόλις Ἰωνική, λιμένα ἔχουσα, καὶ νησίδας προκειμένας τέτταρας Ἵππους καλουμένας. Πρὶν δ' ἐλθεῖν ἐπὶ τὰς Ἐρυθράς, πρῶτον μὲν Γέραι πολίχνιον· εἶτα Τήϊον, εἶτα Κώρυκος ὄρος ὑψηλὸν, καὶ λιμὴν ὑπ' αὐτῷ Κασύστης, καὶ ἄλλος Ἐρυθραὶ λιμὴν καλούμενος, καὶ ἐφεξῆς πλείους· Ἕτεροι δέ φασι τὸν παράπλουν τοῦ Κωρύκου πάντα λῃστήρια ὑπάρξαι τῶν Κωρυκαίων καλουμένων, εὑραμένων τρόπον καινὸν τῆς ἐπιβουλῆς τῶν πλοϊζομένων, &c. i.e. *Juxta mediam fere navigationem sunt Erythræ, urbs Ionica, portum habens, & quatuor insulas ante eum sitas, quæ* Hippi [*i. e.* equi] *vocantur. Antequam Erythras veniatur, primò quidem sunt Geræ oppidulum, deinde Teïum, deinde Corycus mons altus, & portus sub eo Casystes, & alius Erythræ portus nomine, & deinceps complures. Alii verò dicunt totam navigationem* [*i. e.* litus] *Coryci esse prædonibus*, Corycæis *nomine plenam, qui novum insidiandi modum navigantibus invenerunt, &c.* Scilicet quia hi piratæ clanculum auscultabant, quid veherent, & quo navigarent mercatores; unde adagio factus est locus:

Nimirum & hoc Corycæus auscultavit.

Dici solitum de iis, qui curiosi aliena secreta perscrutantur, autore eodem autore libro citato.

60 Πλησίον Τέω τῆς Ἰωνίας, καὶ ἐρυμνόν.] Corycus mons prope Teon Ioniæ, & munitus. Fidenter legendum πλησίον Τηΐου τῆς Ἰωνίας καὶ Ἐρυθρῶν, i. e. *prope Teïum Joniæ, & Erythras*. Prope Teïum enim & Erythras erat Corycus mons, ut apparet ex Strabone, cujus verba apposuimus nota proximè præcedenti.

61 Καὶ ἀκρωτήριον Κρήτης Κωρυκίη.] Corycie promontorium Cretæ dicitur autori nostro, at Ptolemæo lib. 3. c. 17. Κώρυκος est promontorium & urbs Cretæ, quod hodie *Cambrasia*, ut ajunt, appellatur.

62 Κώους γὰρ τὰ κοιλώματα τῆς γῆς, &c.] Coos vocabant Græci cavitates terræ, & omnes specus, teste Hesychio in Κῶς, & Eustathio ad Il. 2. v. 677. Hispani *Calabozos* vocant loca subterranea in carceribus, ubi latrones & facinorosi detinentur.

63 Κῶς, πόλις, καὶ νῆσος.] Cos, urbs, & insula ex Homero, cujus affert hemistichium, quod legitur Il. 2. v. 677. Erat in mari Ægæo circa Cariæ oram, autore Pomp. Mela lib. 2. c. 7. *In Ionia Chios & Samos, in Caria Cos.* Eam nobilitavit *Apelles* ille, omnium pictorum celeberrimus, unde ab Ovidio de arte amandi lib. 3. *Cous* vocatur:

Si Venerem Cous numquam pinxisset Apelles,
Illa sub æquoreis mersa lateret aquis.

Addidit nobilitati splendorem divinus ille senex, (sic *Hippocratem* vocant medicorum filii) qui medicinam primus revocavit in lucem, cujus genealogiam recenset Stephanus, in quem extat rarum ob antistrophen distichum, quod ex lib. 1. Florilegii vari. Epigram. c. 39. libet hîc apponere:

Ἱπποκράτης φάος ἦν μερόπων, καὶ σῶζε λαῶν
Ἔθνεα, καὶ νεκύων ἦν σπάνις εἰν ἀΐδῃ.
Hippocrates lux erat hominum, & servabat populorum
Gentes, & mortuorum erat raritas in inferis.

Antistrophe verò eisdem verbis sic se habet:

Εἰν ἀΐδῃ σπάνις ἦν νεκύων, καὶ ἔθνεα λαῶν
Σῶζε, καὶ μερόπων ἦν φάος Ἱπποκράτης.
In inferis raritas erat mortuorum, & gentes populorum
Servabat; & hominum erat lux Hippocrates.

Huic divino seni honores eosdem, quos Herculi decrevit Græcia, autore Plinio lib. 7. c. 37. Fuit in hac insula Æsculapii templum celebre, necnon Junonis, de cujus insignibus librum scripsit Theodorus, ut prodit Vitruvius lib. 7. Insulares erant diserti, unde adagium, *Chius Coum loqui non sinit.* Dici solitum de eis, qui multiloquio alios impediunt obstrepentes. Chii enim loquaces habebantur. Celebrantur ex hac insula vestes Coæ tenuissimæ quæ ex bombyce fieri solebant ad fœminarum ornamentum sed non honestum, ut videre est ex Horatio Satyrarum lib. 1. Sat. 2. v. 101.

——— *Cois tibi pene videre est,*
Ut nudam: ne crure malo, ne sit pede turpi.

Harum inventionem Pamphilæ cuidam fœminæ ex eadem insula tribuit Arist. de Hist. animal. lib. VI. Plinius lib. 11. c. 22. non fraudandæ gloria excogitatæ rationis, ut denudaret fœminas vestis; ad quod videtur alludere Tibullus:

Illa gerat vestes tenues, quas fœmina Coa
Texuit; auratas disposuitque vias.

Viros etiam usurpasse has vestes levitatem propter æstivam prodit Plinius libro citato capite 23. in hæc verba prorumpens: *Nec puduit has vestes usurpare etiam viros, levitatem propter æstivam. In tantum à lorica gerenda discessere mores, ut oneri sint etiam vestes.* Nunc Cos insula, *Lango* dicitur. *Distabat ab Halicarnasso* XV. M. *pass. aut. Plin. lib.* 5. c. 31.

64 H Mi-

[64] Ἡ Μέροπος ἐκαλεῖτο, ἀπὸ γηγενοῦς Μέρο- A
πος. Κῶς δὲ, ἀπὸ Κῶ τῆς Μέροπος θυγατρός.
Ἐκαλεῖτο δὲ καὶ Καρία. [65] Λέγεται καὶ Κῶος.
διὰ δύο ο· καὶ Κέως. Ἀφ' οὗ τὸ παρ' Ὁμήρῳ
τοπικόν.

[66] Καί μιν ἔπειτα Κόωνδ' εὖ ναιομένην B
ἀπένεικας.

Λέγεται καὶ Κόος, διὰ δύο ο. Ἔοικεν οὖν τὸ
πρωτότυπον Κέως· οὕτω γὰρ καὶ κλίσις τοῦ Κέω.
Τὸ ἐθνικὸν, Κεῖος· καὶ ἐκτάσει, Κήϊος, ὡς τοῦ
Τέω Τεῖος καὶ Τήϊος, καὶ Κεῖος διὰ διφθόγ- C
γου. [67] Τῆς δὲ Κῶ μονοσυλλάβου, Κῶος· καὶ
Κώϊος, ὡς Μινώϊος. Οὕτω δὲ ἐχρημάτιζον
Ἱπποκράτης καὶ Ἐρασίστρατος ἰατροί. Ἦν δὲ
Ἱπποκράτης τῶν καλουμένων Νεβριδῶν. Νε-
βρὸς γὰρ ἐγένετο ὁ διασημότατος τῶν Ἀσκλη- D
πιαδῶν, ᾧ καὶ ἡ Πυθία ἐμαρτύρησεν· οὗ Γνω-
σίδικος· Γνωσιδίκου, Ἱπποκράτης, καὶ Αἴ-
νειος καὶ Ποδαλείριος. Ἱπποκράτους, Ἡρα-
κλείδης· οὗ, Ἱπποκράτης ὁ ἐπιφανέστατος, ὁ E
καὶ θαυμασίας συντάξεις καταλελοιπώς. Ἔστι
καὶ ἐν Αἰγύπτῳ πόλις Κῶς.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΕΙΑ[68], ἡ ἐν Κύπρῳ Σα-
λαμίς. Γίνεται ἀπὸ τοῦ Κώνσταντος γενικῆς, ὡς
Μαρώνεια ἀπὸ τοῦ Μάρωνος, καὶ Καύκωνος F
Καυκώνεια. Ἔστι καὶ Βρεττανίας ἄλλη, ὡς Διο-
νύσιος ἐννεακαιδεκάτῳ Ῥωμαϊκῆς ἀρχαιο-
λογίας. Τὸ ἐθνικὸν, Κωνσταντιάτης. Εὕρηται
καὶ διὰ τοῦ ι.

ΚΩΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΠΟΛΙΣ[69], δύο G
μέρη λόγου. καὶ ἐξ αὐτῶν ἓν, Κωνσταντινουπο-
λίτης, ὡς εἴρηται ἐν τῷ περὶ Βυζαντίου.

Λ. ΛΑ,

Quæ Meropos vocabatur à Merope terræ-filio. Cos verò vocata fuit à Co Meropis filia. Vocabatur etiam *Caria*. Dicitur etiam Κῶος per duplex o micron; nec non *Cows*, à quo locale apud Hom.

Et ipsum postea Coon bene habitatam asportasti.

Dicitur etiam Coos per duplex o micron. Videtur igitur, quod prototypum debet esse Ceως. Sic enim conditor τοῦ *Ceω* vocabatur. Gentile, Ceïus, ac extensione Cηïus ut à Teω, Teïus, & Tηïus. Dicitur etiam Ceus per diphthongum. A Co verò monosyllabo, Cous, & Coïus, ut Minous. Cous enim fuit Hippocrates, & Erasistratus medicus. Erat verò Hippocrates ex eorum genere, qui *Nebridæ* vocabantur. Nebrus enim fuit Asclepiadum celeberrimus, cui etiam Pythia testata est, cujus filius Gnosidicus, Gnosidici Hippocrates, & Æneus, & Podalirius; Hippocratis filius fuit Heraclides; Heraclidis filius fuit illustrissimus Hippocrates, qui admirabiles reliquit compositiones. Est etiam in Ægypto urbs Cos.

CONSTANTIA, Salamis in Cypro, fit à Constantis genitivo, ut Maronia, à Maronis, & à genitivo Cauconis, Cauconia. Est etiam alia Brittaniæ, ut Dionys. lib. 19. Romanæ Antiquitatis. Gentile, Constantiates. Invenitur etiam per *i*.

CONSTANTINUPOLIS, *id est*, Constantini urbs, duæ orationis partes, & ex eis una, Constantinopolites, ut dictum est cum de Byzantio egimus.

L. LA,

64 Ἡ Μέροπος ἐκαλεῖτο, ἀπὸ, &c.] Lege Μεροπὶς autore nostro autore in Μέροψ, ubi inquit: Μέροψ, Τριόπα παῖς, ἀφ' οὗ Μέροπες, οἱ Κῶοι, καὶ νῆσος, Μεροπίς. i.e. *Merops, Triopæ filius, à quo Meropes, Coi, & insula, Meropis.* Vide quæ nota subsequenti annotamus.

65 Λέγεται καὶ Κῶος διὰ δύο ο.] Suspectam judico hanc lectionem. Nam paulò infra inquit quoque: Λέγεται καὶ Κόος, διὰ δύο ο. i.e. *Itaque in priori loco puto legendum*: Λέγεται καὶ Κώως διὰ δύο ω, i. e. *dicitur &* Κώως *per duplex ω mega*; nostram conjecturam videtur confirmare Eustathius ad Il. 2. v. 677. Sic enim apud eum legitur: Ἰστέον δὲ ὅτι ἡ Κῶς αὕτη Μερόπη καὶ Μεροπηῒς ἐλέγετο, ἀπὸ Μερόπων ἔθνους, ἢ γένους οἰκησάντων αὐτὴν, ἢ ἀπὸ Μέροπος. Οὗ θυγάτηρ Κῶς, ἧς φασὶν ἡ νῆσος ἐπώνυμος. Καὶ ὅτι δισυλλάβως Κώως λέγεται διὰ δύο μεγάλα ω. Καὶ Κόως διὰ μικροῦ ο καὶ μεγάλου. Ἐξ οὗ τὸ, Κόων εὖ ναιομένην παρὰ τῷ ποιητῇ. Καὶ Κόος δὲ διὰ δύο ο μικρῶν. Ὧν συναιρεθέντων, ἔοικε γενέσθαι ἡ Κῶς. Κατὰ δέ τινας, καὶ ὡς πολυπρόβατος οὕτω καλεῖται. Κόον γάρ φασι κατὰ γλῶσσαν, τὸ πρόβατον λέγεσθαι, εὕρηται δὲ καὶ Κέως λεγομένη ὡς ἡ Τέως. Ἧς ἐθνικὸν, Κεῖος. Καὶ ἐκτάσει Κήϊος, ὡς Τεῖος, Τήϊος. Καὶ ἐν συναιρέσει, Κεῖος Κεῶς. i. e. *Sciendum verò est, quod Cos ipsa Merope & Meropeïs dicebatur à Meropibus gente, vel genere qui eam incoluerunt; vel à Merope; cujus filia Cos, à qua sic denominatam esse insulam dicunt; & quod disyllabice* Coos *dicitur per duo magna o; &* Coos *per o micron* [in prima] *& per o mega* [in ultima;] *ex quo est illud*: Κόων εὖ ναιομένην, *i.e.* Coon bene habitatam *apud poëtam, & Coos verò per duo ŏ parva; quibus per synæresin coalescentibus videtur factum esse Cos; juxta nonnullos autem, quod & sic vocatur tamquam ovibus-esset-abundantissima. Coon enim ajunt juxta glossemata dici ovem; invenitur etiam* Ceos *dicta, ut Teos, cujus gentile, Ceïus, & extensione* [id est, productione] *Cηïus, ut Teïus Tηïus; & per synæresin, Ceïus Ceōs.*

66 Καί μιν, &c.] Est versus Homericus ex ejus Il. 14. v. 255.

67 Τῆς δὲ Κῶ μονοσυλλάβου, Κῶος; καὶ Κώϊος.] Horum gentilium frequentior est usus apud solutæ orationis scriptores, quam aliorum, de quibus nota præcedenti egimus. Itaque Hippocrates ab insula *Cous senex*, & Apelles *Cous* vocatur, de quibus egimus in prima hujus sectionis parte.

68 Κωνστάντεια, ἡ ἐν Κύπρῳ Σαλαμίς] Constantiam dictam fuisse urbem, quæ in Cypro Salamis, inquit autor noster, sed sine autore, Salamis verò Cypri insulæ urbs celebratur Ptolemæo lib. 5. c. 14 Plinio lib. 5. c. 31.

69 Κωσταντίνου πόλις, &c.] Lege Κωνσταντίνου πόλις, i. e. *Constantini urbs*. Constantinus enim, non Costantinus appellabatur imperator ille à quo hæc celeberrima urbs Constantinopolis vocata fuit, cum antea *Byzantium* diceretur. Quam Julianus imperator natalibus suis illustravit, autore Amm. Marcellino lib. 22. c. 22. De qua vide quæ in Βυζάντιον annotavimus.

Λ.

Λᾶ [1], πόλις Λακωνική. Λυκόφρων,

Καὶ Λᾶν περήσεις.

[2] Ταύτην ἑλόντες οἱ Διόσκουροι, Λαπέρσαι ἐκλήθησαν. Λέγεται καὶ ἀρσενικῶς. [3] Ταύτην διαλύσας Ὅμηρος φησίν,

Οἵ τε Λάαν εἶχον, οἵδ' Οἴτυλον. —

[4] Κεῖται δὲ ἐπὶ πέτρας ὑψηλῆς, διὸ Λᾶ καλεῖται. Οἱ κατοικοῦντες, Λᾶοι.

ΛΑ'ΒΑΙ [5], πόλις, ὡς Σάβαι, Χατηνίας πόλις· Πολύβιος τρισκαιδεκάτῳ. Τὸ ἐθνικὸν Λαβαῖος, ὡς Σαβαῖος· τῆς αὐτῆς χώρας ἀμφότερα. Ἡ γὰρ Χατηνία, τῶν Γερραίων ἐστὶ χώρα.

ΛΑ'ΒΑΡΑ, πόλις Καρίας· Ἀλέξανδρος δευτέρῳ περὶ Καρίας. Τὸ ἐθνικὸν Λαβαρεὺς, ὡς Παταρεύς.

ΛΑ'ΒΔΑΛΟΝ [6], ἄκρον τῶν Ἐπιπολαίων, Συρακουσίων πλησίον. Θουκυδίδης ἕκτῃ.

ΛΑΒΙ'ΝΙΟΝ [7], πόλις Ἰταλίας, Αἰνείου κτίσμα. Ἰόβας ἐν πρώτῳ. Ἀπὸ τοῦ βασιλέως θυγατρὸς Λαβινίας. Τὸ ἐθνικὸν, Λαβινιάτης. Λέγονται καὶ Λαβινιάται.

ΛΑ'-

L.

LA, urbs Laconica, Lycoph.

Et Lan transibis.

Hanc capientes Dioscuri, *Laperſæ* vocati fuere Dicitur etiam in gen. mascul. Hanc dissolvens Homerus inquit,

Quique Laan habitabant, & Oetylum —

Sita verò est in alta petra, quare *La* vocatur. Incolæ, Lai.

LABÆ, urbs, ut Sabæ, Chatteniæ urbs, Polyb. lib. 13. Gentile, Labæus, ut Sabæus, ejusdem regionis utraque. Chattenia enim, Gerrhæorum est regio.

LABARA, urbs Cariæ, Alex. de Caria secundo. Gent. Labareus, ut Patareus.

LABDALUM, promontorium Epipolæorum, prope Syracusas, Thucyd. 6.

LABINIUM, urbs Italiæ, ab Ænea condita, Iobas in primo, à Labinia regis filia. Gentile, Labiniates. Dicuntur etiam Labiniatæ.

LA-

1 Λᾶ, πόλις Λακωνική.] Legendum puto, Λᾶς, πόλις Λακωνική. i.e. *Las, urbs Laconica.* Sic enim à Græcis & Latinis dicitur; Pausanias in Laconicis: Τὰ δὲ ἐν δεξιᾷ Γυθίου Λᾶς ἐστι, θαλάσσης μὲν δέκα στάδια, Γυθίου δὲ τεσσαράκοντα ἀπέχουσα. i.e. *Ad dextram Gythii Las est, à mari quidem decem stadia, à Gythio verò* XL. Livius lib. 38. c. 31. *Decretumque eo referente factum est, cum in fidem Achæorum tutelamque T. Quintius & Romani Laconicæ oræ castella & vicos tradidissent, & cum abstinere his ex fœdere Lacedæmonii deberent, Las vicus oppugnatus esset, cædesque ibi facta: qui ejus rei auctores affinesque essent, nisi dederentur Achæis, violatum videri fœdus.* Ex eodem Livio etiam libro citato c. 30. apparet fuisse vicum maritimum: *Id ægre patientes Lacedæmonii, ut aliquem liberum ad mare haberent aditum: si quando Romam, aliove quò mitterent legatos: simulque ut emporium & receptaculum peregrinis mercibus ad necessarios usus esset: nocte adorti vicum maritimum nomine* Lan, *improviso occupavere. Vicani, quique ibi exules habitabant, primò inopinata re territi: deinde sub lucem congregati, levi certamine expulerunt Lacedæmonios.*

2 Ταύτην, ἑλόντες οἱ Διόσκουροι, Λαπέρσαι ἐκλήθησαν.] Lan capientes Dioscuri, *Laperſæ* vocati sunt. Id habet noster ab Strabone. Sic enim iste lib. 8. Τὴν δὲ Λᾶν οἱ Διόσκουροί ποτε ἐκ πολιορκίας ἑλεῖν ἱστοροῦνται, ἀφ' οὗ δὴ Λαπέρσαι προσαγορευθῆναι. i.e. *Lan autem Dioscuri* [Castores] *expugnasse aliquando dicuntur, unde &* Laperſæ [*i.e.* qui Lan exciderunt] *cognominati sunt.*

3 Ταύτην διαλύσας Ὅμηρος, &c.] Inquit Homerum dissolvisse Λᾶν ac dixisse Λάαν in cujus confirmationem adducit hemistichium illud, quod legitur Il. 2. v. 588.

4 Κεῖται δὲ ἐπὶ πέτρας, &c.] Sitam fuisse in sublimi petra Lan vicum, unde ei nomen inditum tradit, quia λᾶς Græcis *lapis* seu *petra* dicitur, quod ex nostro desumpsit Eustathius ad Il. 2. versum citatum.

5 Λάβαι, πόλις, ὡς Σάβαι, Χατηνίας πόλις.] Labæ, arum, urbs Chatteniæ ex Polybii lib. 13. cujus libri fragmenta tantum extant. Hujus urbis meminit Ptolemæus lib. 6. c. 7. cui *Laba* dicitur & inter civitates mediterraneas felicis Arabiæ memoratur.

6 Λάβδαλον, ἄκρον τῶν Ἐπιπολαίων, &c.] Labdalum, promontorium Epipolæorum, prope Syracusas ex Thucydidis lib. 6. Ἐπαναχωρήσαντες φρούριον ἐπὶ τῷ Λαβδάλῳ ᾠκοδόμησαν ἐπ' ἄκροις τοῖς κρημνοῖς τῶν Ἐπιπολῶν, ὁρῶν πρὸς τὰ Μέγαρα. i.e. *Egressi* [Athenienses] *castellum in Labdalo ædificarunt in summis Epipolarum rupibus spectans versus Megara.* Epipolæ verò erant locus præruptus prope Syracusas de quibus suo loco egimus. Quare apud Stephanum pro, Συρακουσίων πλησίον, i.e. *prope Syracusanos*, lege Συρακουσῶν πλησίον, i.e. *prope Syracusas.*

7 Λαβίνιον, πόλις Ἰταλίας, Αἰνείου κτίσμα.] Labinion Græcis, *Lavinium* Latinis, (Græci enim ut plerumque à Latinorum per β proferunt) urbs Italiæ, cujus conditor creditur Æneas, qui ei nomen imposuit ab uxoris nomine regis Latini filiæ, autore Eusebio Chronic. lib. 1. de qua ad illud Æneid. lib. 1. v. 6.

— *Troiæ, qui primus ab oris*
Italiam fato profugus, Lavinaque venit.

Sic Servius: *Hæc civitas tria habuit nomina: nam primum* Lavinium [lege Lavinum] *dicta est à Lavinio* [lege Lavino] *Latini fratre, postea* Laurentum *à Lauro inventa à Latino, dum adepto imperio post mortem fratris civitatem augeret. Post* Lavinium *à Lavinia uxore Æneæ. Ergo* Lavina *dicendum, non* Lavinia, *quia post adventum Æneæ dictum est* Lavinium. Vide quæ in Λαυρέντιον annotavimus.

8 Λα-

ΛΑΒΡΑΝΔΑ[8], κώμη Καρίας. Στράβων τεσσαρεσκαιδεκάτῃ. Τὸ ἐθνικὸν, Λαβρανδηνὸς, καὶ Λαβράνδιος, καὶ Λαβρανδεύς. A

LABRANDA, vicus Cariæ, Strab. lib. 14. Gent. Labrandenus, & Labrandius, & Labrandeus.

ΛΑΓΑΡΙΑ[9], φρούριον Σικελίας, πλησίον Θουρίων, τοῦ Ἐπειοῦ καὶ Φωκέων κτίσμα, ὡς Στράβων. Ὁ πολίτης, Λαγαριτανός. Ὅθεν B καὶ Λαγαριτανὸς οἶνος[10].

LAGARIA, castellum Siciliæ, prope Thurios ab Epeo, & Phocensibus conditum, teste Strab. Civis, Lagaritanus, unde & Lagaritanum vinum.

ΛΑΓΙΝΙΑ[11], πολίχνιον Καρίας. Ἀπολλόδωρος Καρικῶν ἑκκαιδεκάτῳ. Τὸ ἐθνικὸν, Λαγιναῖος, καὶ Λαγινίτης, καὶ Λαγινῖτις. Ἔστι καὶ Λαγίνεια Βιθυνίας. C

LAGINIA, oppidulum Cariæ, Apollodorus Caricorum lib. 16. Gentile Laginæus, & Laginites, & Laginitis. Est & Laginia Bithyniæ.

ΛΑΓΟΥΣΑ[12], νῆσος περὶ Κρήτην. Στράβων δεκάτῃ. Τὸ ἐθνικὸν, Λαγουσαῖος, ἢ Λαγούσιος.

LAGUSA, urbs circa Cretam, Strabo libro decimo. Gentile Lagusæus, vel Lagusius.

ΛΑΔΕΣΤΑ[13], ἢ Λάδεστον, μία τῶν Λιβυρνίδων νήσων. Θεόπομπος κά Φιλιππι- D κῶν. Τὸ ἐθνικὸν Λαδεστανὸς, ὡς τῆς Αὐγούστας Αὐγουστανός.

LADESTA, vel Ladestum, una insularum Libyrnidum Theopom. 21. Philippico. Gent. Ladestanus, ut ab Augusta, Augustanus.

ΛΑΔΕΨΟΙ, καὶ Τρανιψοὶ, ἔθνη Βιθυνῶν. Θεόπομπος ὀγδόῳ Ἑλληνικῶν.

LADEPSI, & Tranipsi, gentes Bithynorum, Theopom. Hellenicor. 8.

ΛΑΔΗ[14], νῆσος Αἰολίδος. Ἑκαταῖος E Ἀσίᾳ. Τὸ ἐθνικὸν, Λαδαῖος.

LADE, insula Æolidis, Hecatæ. Asia. Gentile, Ladæus.

ΛΑΔΙΣΑΚΙΤΗΣ, κόλπος ἐν τῇ Περσικῇ θαλάσσῃ. Μαρκιανὸς ἐν περίπλῳ αὐτῆς.

LADISACITES, sinus in Persico mari, Marcianus in Periplo ejus.

ΛΑΕΙΑ, πόλις Καρίας. Ἑκαταῖος F Ἀσίᾳ. Ὁ πολίτης, Λαΐτης, ὡς Παυσανίας πέμπτῳ.

LAEA, urbs Cariæ, Hecatæ. Asia. Civis, Laïtes, ut Pausan. lib. 5.

ΛΑΕΡΤΗΣ[15], Κιλικίας χωρίον. Στράβων

LAERTES, Ciliciæ regiuncula. Strab. lib. 14.

8 Λάβρανδα, κώμη Καρίας.] Labranda, vicus Cariæ, ex Strabonis lib. 14. cujus sunt verba: Τὰ δὲ Λάβρανδα κώμη ἐστὶν ἐν τῷ ὄρει κατὰ τὴν ὑπέρθεσιν τὴν ἐξ Ἀλαβάνδων εἰς τὰ Μύλασα. i.e. *Labranda vicus est in monte juxta eminentiam, qua itur ex urbe Alabandis versus Mylasa.*

9 Λαγαρία, φρούριον Σικελίας, πλησίον Θουρίων.] Lagaria, castellum Siciliæ, prope Thurios, ex Strabone, qui ejus meminit lib. 6. sed in Italia, non in Sicilia locat, ut inquit noster. Ejus hic subjiciam verba: Ταραντίνων δ' ἀφελομένων ἐκείνους, ἐπὶ Ῥωμαίους κατέφυγον· οἱ δὲ πέμψαντες συνοίκους ὀλιγανδροῦσι, μετωνόμασαν Κωπίας τὴν πόλιν. Μετὰ δὲ Θουρίους, Λαγαρία φρούριον, Ἐπειοῦ καὶ Φωκέων κτίσμα. i. e. *Tarentinis autem eos opprimentibus, ad Romanos confugerunt. Hi verò* [Thuriis] *virorum-paucitate-laborantibus colonos mittentes urbem mutato priore nomine* Copias *nuncuparunt. Post Thurios autem est Lagaria castellum, Epei & Phocensium colonia.* Quare apud Stephan. pro Σικελίας lege Ἰταλίας. Thurii enim erant in Italia, non in Sicilia.

10 Ὅθεν καὶ Λαγαριτανὸς οἶνος.] Lagaritanum vinum à Lagaria Italiæ castello celebrat, quod etiam ex sexto Strabonis libro desumpsit. Sic enim ille: Ὅθεν καὶ ὁ Λαγαριτανὸς οἶνος, γλυκὺς καὶ ἁπαλὸς, καὶ παρὰ τοῖς ἰατροῖς σφόδρα εὐδοκιμῶν· καὶ ὁ Θουρῖνος δὲ, τῶν ἐν ὀνόματι οἴνων ἐστί i. e. *Unde Lagaritanum vinum dulce ac suave & apud medicos valde commendabile, & Thurinum vinum inter nobilia est.* Quæ Straboni Lagaritana vina, Plinio lib. 14. c. 7. *Lagarina* dicuntur.

11 Λαγινία, πολίχνιον Καρίας.] Laginia, oppidulum Cariæ celebrat ex Apollodori Caricis, autori deperditis, Lagina neut. plur. dicitur Straboni lib. 14. Φησὶ δὲ Ἀρτεμίδωρος ἀπὸ Φύσκου τῆς Ῥοδίων περαίας ἰοῦσιν εἰς Ἔφεσον, μέχρι μὲν Λαγίνων ὀκτακοσίους εἶναι καὶ πεντήκοντα σταδίους. i. e. *Ait verò Artemidorus, à Physco quæ est in opposita Rhodo continente, euntibus versus Ephesum, usque ad Lagina esse stadia* IↃCCCL.

12 Λάγουσα, νῆσος περὶ Κρήτην.] Lagusa, insula circa Cretam, ex Strabonis lib. 10. Διέχει δὲ τῆς Κρήτης εἰς ἑπτακοσίους σταδίους πλησίον δ' αὐτῆς ἥ τε Ἀνάφη, καὶ Θηρασία, τούτων δ' ἴσον ἑκατέρῃ ἀπέχει νησίδιον Ἴος ἐν ᾧ κεκηδεῦσθαί φασί τινες τὸν ποιητὴν Ὅμηρον· ἀπὸ δὲ τῆς Ἴου πρὸς ἑσπέραν ἰόντι, Σίκινος, καὶ Λάγουσα, καὶ Φολέγανδρος, ἣν Ἄρατος σιδηρείην ὀνομάζει διὰ τὴν τραχύτητα. i. e. *Distat à Creta ad* LXX. *stadia; prope ipsam sunt Anaphe, & Therasia; ab utraque æquali intervallo distat insula-parva Ios, in qua funeratum ajunt nonnulli Homerum; ab Io si occasum versus naviges, Sicenus est & Lagusa, & Pholeganarus, quam ob asperitatem Aratus ferream vocat.*

13 Λάδεστα, ἢ Λάδεστον, μία τῶν Λιβυρνίδων, &c.] Ladesta, vel Ladeston, una Liburnidum insularum, ex Theopompo, cujus nulla apud alios fit mentio. Liburnides verò insulæ erant in Illyride numero circiter XL. autore Strabone lib. 7. qui eas, quippe quæ erant ignobiles, non nominat. Itaque videtur esse quæ tabulis Peutingerianis dicitur *Ladestris*, nunc Italis *Lagosta*, Slavis *Lastovo*.

14 Λάδη, νῆσος Αἰολίδος.] Lade, insula Æolidis, ex Hecatæi Asia. Memoratur etiam Herodoto lib. 6. c. 7. Straboni lib. 14. Plinio lib. 5. c. 31. Pausaniæ lib. 1.

15 Λαέρτης, Κιλικίας χωρίον.] Laertes, Ciliciæ regiuncula, ex Strabonis lib. 14. cui φρούριον, i. e. *castellum*; non χωρίον, i. e. *regiuncula*, ut inquit noster, dicitur, ejus è libro citato sunt verba: Εἶτα Λαέρτης φρούριον ἐπὶ λόφου μαστοειδοῦς, ὕφορμον ἔχον. i. e. *Deinde Laërtes, castellum in colle, qui-mammillæ-formam-refert, locum-navium-stationi-aptum habens* Ptolemæo lib. 5. c. 5. Λαέρτη dicitur, & inter Ciliciæ asperæ mediterranea oppida numeratur. Quare apud Stephanum pro χωρίον, lege φρούριον. Ex hoc oppido fuisse Diogenem Laërtium, cujus circumferuntur de vitis Philosophorum libri decem εἰκοσιλογοῦσι Criticorum filii.

βων ιδ. Ἀλέξανδρος δὲ, καὶ ὄρος καὶ πόλιν φησί. Τὸ ἐθνικὸν, Λαερτῖνος· ἄμεινον δὲ Λαέρτιος.

ΛΑΖΟΙ[16], Σκυθῶν ἔθνος. [17] Ἔστι καὶ * λαιὰ Λαζική, ὡς Ἀρριανός.

ΛΑΪΝΟΙ[18], ἔθνος Παιονικόν· Θουκυδίδης δευτέρᾳ.

ΛΑΙΣΤΡΥΓΟΝΕΣ[19], πρῶτοι μετὰ Κυκλώπων ᾤκησαν Σικελίαν· Θουκυδίδης ς΄. Λέγεται καὶ Λαιγουγονὶς, καὶ Λαιστρυγόνιος, οὐδετέρως καὶ θηλυκῶς.

ΛΑΚΕΔΑΙΜΩΝ[20], πόλις ἐνδοξοτάτη τῶν ἐν Πελοποννήσῳ· ἡ Σπάρτη πρότερον, ἀπὸ Σπάρτου τοῦ Ἀμύκλαντος, τοῦ Λέλεγος, τοῦ Σπάρτου. Ἢ διὰ τὸ τοὺς πρώτους συνοικίσαντας τὴν πόλιν Λέλεγας διεσπαρμένους εἰς ταυτὸν συνελθεῖν, καὶ μίαν οἴκησιν ποιήσασθαι. Λακεδαίμονα δὲ, οἱ μὲν ἀπὸ Λακεδαίμονος. [21] Ἢ ὅτι μετὰ τὴν τῶν Ἡρακλείων κάθοδον συνθεμένων κλήρῳ διανείμασθαι τὴν χώραν, καὶ τὰ λαχόντα

lib. 14. Alexander verò & montem, & urbem esse inquit. Gent. Laërtinus, melius verò est Laërtius.

LAZI, Scytharum gens. Est & ..... læa Lazica, ut Arrhianus.

LAINI, gens Pæonica, Thucyd. libro secundo.

LÆSTRYGONES, primi cum Cyclopibus Siciliam incoluere, Thucyd. lib. 6. Dicitur etiam Lægugonis, & Læstrygonius, in neut. & fœm. genere.

LACEDÆMON, urbs celeberrima in Peloponneso, quæ *Sparta* prius dicta fuit ab Sparto Amyclantis filio, filii Lelegis, filii Sparti; vel quod, qui primi incoluere urbem Leleges dispersi in eumdem convenirent locum atque unam facerent habitationem; Lacedæmonem verò alii dictam fuisse existimant à Lacedæmone; vel quòd post Heraclidarum reditum convenientes regionem sorte divisere, & qui

16 Λαζοὶ, Σκυθῶν ἔθνος.] Lazi, Scytharum gens, celebrantur ab Arrhiano in Periplo ponti Euxini: Βασιλεὺς δ' αὐτῶν Ἀγχίαλος. Μαχελόνων δὲ καὶ Ἡνιόχων ἐχόμενοι Ζυδρεῖται. Φαρασμάνου οὗτοι ὑπήκοοι. Ζυδρειτῶν δὲ Λαζοί. Βασιλεὺς δὲ Λαζῶν Μαλάσσας, ὃς τὴν βασιλείαν παρὰ σοῦ ἔχει. Λαζῶν δὲ, Ἀψίλαι ἔχονται. i.e. *Rex eorum est Anchialus; Machelonibus verò & Heniochis finitimi sunt Zydritæ; Pharasmano hi parent; Zydritis autem Lazi; rex verò Lazorum Malassas, qui regnum à te habet; Lazis autem Apsilæ finitimi sunt.*

17 Ἔστι καὶ * λαιὰ Λαζική, ὡς Ἀρριανός.] Locus iste mutilus ex Arrhiano, quem ad partes vocat noster, facile restitui potest. Sic enim apud illum in Periplo ponti Euxini legitur: Ἐνθένδε εἰς τὴν καλουμένην παλαιὰν Λαζικὴν, εἴκοσιν καὶ ἑκατὸν στάδιοι. i.e. *Hinc ad eam-quæ-vocatur* vetus Lazica, cxx *stadia*. Quare apud Stephanum sine dubio legendum est: Ἔστι καὶ παλαιὰ Λαζική. i.e. *Est etiam vetus Lazica.*

18 Λάϊνοι, ἔθνος Παιονικόν.] Laïni, gens Pæonica, ex Thucydidis lib. 2. qui eos Λεαίους vocat: Ἀνέστη δὲ καὶ Ἀγριᾶνας, καὶ Λεαίους, καὶ ἄλλα ὅσα ἔθνη Παιονικὰ, ὧν ἦρχε. Καὶ ἔσχατοι τῆς ἀρχῆς οὗτοι ἦσαν, μέχρι Γρααίων καὶ Λεαίων Παιόνων, καὶ τοῦ Στρυμόνος ποταμοῦ, ὃς ἐκ τοῦ Σκομίου ὄρους διὰ Γρααίων καὶ Λεαίων ῥεῖ. i.e. *Evocavit etiam Agrianes, & quascumque alias gentes Pæonicas quibus imperabat; & ultimi sui imperii erant hi, usque ad Graæos & Leæos Pæonas, & Strymonem fluvium, qui ex Scomio monte per Graæos & Leæos currit.*

19 Λαιστρυγόνες, πρῶτοι μετὰ Κυκλώπων, &c.] Læstrygones, primos una cum Cyclopibus Siciliam habitasse inquit, ex Thucydidis lib. 6. cujus sunt verba: Παλαιότατοι μὲν λέγονται ἐν μέρει τινὶ τῆς χώρας Κύκλωπες, καὶ Λαιστρυγόνες οἰκῆσαι, ὧν ἐγὼ οὔτε γένος ἔχω εἰπεῖν, οὔτε ὁπόθεν ἐσῆλθον, ἢ ὅποι ἀπεχώρησαν, ἀρκείτω δὲ ὡς ποιηταῖς τε εἴρηται, καὶ ὡς ἕκαστός πῃ γιγνώσκει περὶ αὐτῶν. i.e. *Antiquissimi in quadam regionis* [Siciliæ] *parte dicuntur habitasse* Cyclopes, *& Læstrygones, quorum ego neque genus, neque unde venerint, neque quò abierint habeo dicere, sufficiat verò ut poëtis dictum est, & ut unusquisque de ipsis sentit.* Non in Sicilia modo, sed & in Italia fuisse hujusmodi hominum monstra prodit Plinius lib. 7. c. 2. *Esse Scytharum genera, & quidem plura, quæ corporibus humanis vescerentur, indicavimus. Id ipsum incredibile fortasse, ni cogitemus in medio orbe terrarum, ac Sicilia & Italia fuisse gentes hujus monstri, Cyclopas & Læstrygones, & nuperrime trans Alpes hominem immolari gentium earum more solitum: quod paulum à mandendo abest.* Idem autor lib. 3. c. 5. inquit, oppidum Formias, *Hormias* dictum, ut existimavere, fuisse antiquam Læstrygonum sedem; Formias verò ipse eodem loco inter Italiæ oppida numerat; Homerus Odyss. 10. v. 82. celebrat Læstrygoniam Læstrygonum civitatem, ad quem locum sic Eustathius: Οἱ οὐ μόνον ἄξενοι κατὰ τὴν ἱστορίαν, ἀλλὰ καὶ ἀνθρωποφάγοι φαίνονται. Κατεσχηκότες τὴν περὶ Σικελίαν χώραν τῶν Λεοντίνων. i.e. *Qui* [Læstrygones] *non solum inhospitales secundum historiam, sed etiam anthropophagi videntur. Qui possederunt Leontinorum regionem in Sicilia.* Quod videtur ex Hesychio desumpsisse, apud quem legimus: Λαιστρυγόνες, οἱ νῦν Λεοντῖνοι, Λαιστρυγονία, ἡ τῶν Λαιστρυγόνων πόλις. i.e. *Læstrygones, qui nunc Leontini, Læstrygonia, Læstrygonum urbs.* Plinius etiam lib. 3. c. 8. Læstrygonios campos prope Leontinos locat. De quibus videsis Valguarneram in suo erudito libro de primis Siciliæ Italiæque cultoribus. Valdè incredulus sit oportet, qui negaverit, fuisse Gigantes, vel Cyclopas, vel Læstrygones, cum eorum tot cadavera in Sicilia & alibi reperta fuerint, adeo ut de his ne Carneades quidem tot convictus testimoniis dubitare possit. Pro Λαιγουγονὶς legendum censeo Λαιστρυγονὶς, Læstrygonis. Ex Læstrygonum regione nunc recte, nec unquam verius Spartam nobis eundum est.

20 Λακεδαίμων, πόλις ἐνδοξοτάτη, &c.] Lacedæmon, urbs clarissima totius Peloponnesi celeberrima, ad Eurotam fluvium sita, *Sparta* quoque & *Lacon* vocitata, Lycurgi legibus inclyta, olim Menelai Agamemnonis fratris regia; cives Lacedæmones, Lacedæmonii, Spartani, & Lacones dicebantur, & regio Laconica; originem ab Judæis & Abrahamo ducere gloriabantur, ut apparet ex epistola Arei eorum regis ad Oniam Judæorum pontificem, quæ extat apud Josephum Antiquit. lib. 12. c. 5. ei accinente Diodoro Siculo Ecloga ex lib. 40. Namque cum aliquando alienigenæ ab Ægyptiis expellerentur, pars ducibus Danao & Cadmo in Græciam, & alia quædam loca, pars in Judæam duce Mose pervenerunt, ut inibi narratur. Plurimis ac celeberrimis ducibus floruit, adeò ut Sparta, *mater ducum* diceretur, quibus plurimas victorias obtinuere; at duas ab Thebanis accepere clades in historia Græcorum valdè celebres, ad Leuctra, & Mantineam Thebanorum duce Epaminonda. Lacedæmonios in præliis non cornuum, tubarumque signis, sed tibiarum modulis usos fuisse ex Thucydide tradit Aulus Gellius Noct. Attic. lib. 1. c. 11. Lacedæmonium fuisse Chilonem unum ex septem Græciæ sapientibus autor est Suidas in Χείλων & Diog. Laërtius in ejus vita. Si plura de hac urbe scire desideras, consule Miscellanea Laconica Meursii lib. 4. c. 10. Strabonem lib. 9. Constant. Porphyrogenet. Them. libro 2.. Them. 6. & alios.

21 Ἢ ὅτι μετὰ τὴν τῶν Ἡρακλείων κάθοδον συνθεμένων κλήρῳ, &c.] Hæc ex Eustathio ad Il. 2. v. 581. sic sunt legenda: ἢ ὅτι μετὰ τὴν τῶν Ἡρακλειδῶν κάθοδον συνθέμενοι κλήρῳ διανείμασθαι τὴν χώραν, &c. i.e. *vel quod post Heraclidarum reditum, cum conveniret inter eos sorte dividere regionem, &c.* Quare apud Stephanum pro τῶν Ἡρακλείων, lege τῶν Ἡρακλειδῶν, pro συνθεμένων, lege συνθέμενοι.

λαχόντα πρώτην ταύτην λαβεῖν, καὶ Λακεδαίμονα κληθῆναι. [A] Ἔστι καὶ ἑτέρα Λακεδαίμων, Κύπρου μεσόγειος. Ὁ πολίτης, Λακεδαιμόνιος· καὶ κτητικὸν, Λακεδαιμονικός. Λέγεται καὶ κατὰ συγκοπὴν Λάκων, ὡς Ἀπολλόδωρός φησιν, ὡς τοῦ Κυδωνιάται τὸ Κύδωνες. Ἔοικε [B] δὲ πρωτότυπον εἶναι, καὶ οὐ συγκοπή. Τινὲς δὲ τὸ Λάκων ὑποκοριστικῶς φασὶν, οὗ τὸ θηλυκὸν Λάκαινα, καὶ κτητικὸν Λακωνικός· καὶ Λακωνικὴ τὸ θηλυκὸν εἶδος ὑποδήματος. 22 Ἔστι καὶ ὄρχησις Λακωνικὴ, ὡς ἐν τῷ περὶ Μαντινείας [C] εἰρήσεται. Εἰσὶ καὶ μάστιγες Λακωνικαί. Ἔστι καὶ εἶδος κλειδὸς Λακωνικῆς, καὶ οὐδέτερον τὸ Λακωνικὸν σιδήριον· στομωμάτων γὰρ τὸ μὲν Χαλυβδικὸν, τὸ δὲ Σινωπικὸν, τὸ δὲ Λύδιον, τὸ δὲ Λακωνικόν. Καὶ ὅτι Σινωπικὸν καὶ Χαλυβδικὸν [D] εἰς τὰ τεκτονικά· τὸ δὲ Λακωνικὸν εἰς ῥίνας, καὶ σιδηροτρύπανα, καὶ χαρακτῆρας, καὶ εἰς τὰ λιθουργικά· Τὸ δὲ Λύδιον, καὶ αὐτὸ εἰς ῥίνας, καὶ μαχαίρας, καὶ ξυρία, καὶ ξυστῆρας, ὡς φησι Δαΐμαχος ἐν πολιορκητικοῖς [E] ὑπομνήμασι λε'. Καὶ Λακωνίζω, καὶ Λακωνιστής. Λέγεται καὶ Λακεδαιμονιάζω, ὡς Ἀριστοφάνης Βαβυλωνίοις. Λέγεται καὶ Λακεδαιμονάδε ἐπίρρημα.

& qui ſortitus fuerat primam hanc accepit: quamobrem *Lacedæmon* vocata fuit. Eſt etiam alia Lacedæmon, Cypri mediterranea. Civis, Lacedæmonius, & poſſeſſ. Lacedæmonicus. Dicitur etiam per ſyncopen Lacon, ut Apollodorus inquit, quemadmodum à Cydoniatæ, Cydones. Videtur verò primitivum eſſe, & non ſyncope. Aliqui verò *Lacon* diminutivâ formâ dicunt, cujus fœmineum Lacæna, & poſſeſſ. Laconicus. Dicitur etiam Laconice fœmin. gen. genus quoddam calceamenti. Eſt etiam ſaltatio quædam Laconice, ut dicetur, in de *Mantinea*. Sunt etiam maſtiges Laconicæ. Eſt etiam genus clavis Laconicæ, & neutrum, Laconicum ferramentum; acierum enim alia eſt Chalybdica, alia Sinopica, alia Lydia, alia Laconica. Sinopica verò, & Chalybdica ad fabrilia, Laconica ad limas, & ferrea-terebra, & characteres & ad omnia inſtrumenta quibus lapides elaborant. Lydia quoque ad limas & machæras, & novaculas, & ſcalpra, ut inquit Daimachus in commentariis poliorceticis 35. Eſt etiam verbum *Laconizo*, & *Laconiſtes*. Dicitur etiam *Lacedæmoniazo* verbum, ut Ariſtoph. Babyloniis. Dicitur etiam adverbium in-Lacedæmonem.

ΛΑΚΕΡΕΙΑ 23, πόλις Μαγνησίας· [F] Ἑλλάνικος Δευκαλιωνείας πρώτῳ. Ἔστι καὶ τῆς Ἰταλίας ἄλλη. Τὸ ἐθνικὸν, Λακερειεύς, καὶ Λακέρεια τὸ θηλυκὸν, ὁμοφώνως τῷ πρωτοτύπῳ.

LACEREA, urbs Magneſiæ, Hellanicus Deucalioneæ primo. Eſt & alia Italiæ. Gentile, Lacereeus, & Lacerea fœmin. ejuſdem vocis, cum prototypo.

ΛΑΚΙΑΔΑΙ 24, δῆμος τῆς Οἰνηΐδος [G] φυλῆς. Ὁ δημότης, Λακιάδης. Ἀναγράφεται ὁ δῆμος, Λακία· Καὶ ὁ δημότης, Λακιεύς. Τὰ τοπικὰ, ἐκ τῆς γενικῆς τῶν πληθυντικῶν μετὰ τῶν προθέσεων.

LACIADÆ, populus Oeneidis tribus. Popularis, Laciades. Populus ſcribitur, Lacia. Et popularis, Lacieus. Localia formantur ex genit. plur. cum propoſitionibus.

ΛΑΚΙΝΙΟΝ 25, ὄρος Κρότωνος. Λυκόφρων, [H]

— Καὶ Λακινίους μυχούς.

Τὸ ἐθνικὸν, Λακίνιος. Καὶ τὸ κύριον τοῦ ἥρωος, ἀφ' οὗ τὸ ὄρος. Τὸ θηλυκὸν, Λακινιάς.

LACINIUM, mons Crotonis Lycophron.

— *Et Lacinios receſſus.*

Gentile, Lacinius. Eſt & proprium herois, à quo mons nomen habuit, fœm. Lacinias, & regio

22 Ἔστι καὶ ὄρχησις Λακωνικὴ, &c.] Eſſe quoddam ſaltationis genus, quod *Laconica ſaltatio* dicebatur, de qua promittit ſe dicturum in de *Mantinea*, inquit, ſed noſter autor rarò ſtat promiſſis, ne verbum quidem de hac ſaltatione, quam ego puto notiore vocabulo *Pyrrhichen* dici, in Μαντίνεια dixit. De Saltationibus verò Lacedæmonum videſis Meurſii Miſcell. Lac. lib. 2. c. 12.

23 Λακέρεια, πόλις Μαγνησίας.] Laceria, urbs Magneſiæ, ex Hellanico memoratur, cujus nulla apud alios fit mentio. Noſter in Ἕρμιον inquit *Hermium*, ſeu *Hermionen* vocatam fuiſſe *Laceriam*, de quibus videſis quæ illic annotavimus.

24 Λακιάδαι, δῆμος τῆς Οἰνηΐδος φυλῆς.] Laciadæ, vel Lacia, populus erat Oeneidis tribus nullam ob aliam rem memorandus, niſi quod fuerit patria Miltiadis Athenienſium ducis, qui Perſarum ſexcenta millia ad Marathonem profligavit, cum decem millia Athenienſium & Platæenſes auxiliares mille tantum haberet, autore Juſtino lib. 2. c. 9. ideo Mela lib. 2. Marathonem, Atticæ urbem *magnarum & multarum virtutum teſtem* appellat.

25 Λακίνιον, ὄρος Κρότωνος.] Lacinium, mons Crotonis, ex Lycophrone, cujus apponit hemiſtichium; ſed ex eo non apparet fuiſſe montem, quem noſter *montem*, Plinius lib. 3. c. 11. *promontorium* vocat, à quo incipiebat ſecundus Europæ ſinus, ubi celebrat Laciniæ Junonis templum, dives quondam, multiſque refertum donariis, autore Strabone lib. 6. Livio lib. 24. c. 3. cujus templi adhuc ſupereſſe altiſſimas, craſſiſſimaſque columnas autor eſt Leander Albertus in Italiæ regione octava. Ad quæ videtur alludere Mantuanus vates Æneid. lib. 3. v. 551.

Hinc ſinus Herculei (ſi vera eſt fama) Tarenti
Cernitur, attollit ſe Diva Lacinia contra.

De quibus vide quæ in Κρότων annotavimus.

νιάς. Καὶ ἡ χώρα Λακινία, ὡς Κυδωνία. Καὶ τὸ ἐθνικὸν, Λακινιάτης.

ΛΑ´ΚΜΩΝ[26], ἄκρα τοῦ Πίνδου ὄρους, ἐξ ἧς ὁ Ἴναχος καὶ Αἴας ῥεῖ ποταμὸς, ὡς Ἑκαταῖος ἐν πρώτῳ. Ἔστι δὲ παρώνυμον, ὡς ἀπὸ τοῦ Λάκμωνος. Τὸ τοπικὸν, Λακμώνιος.

ΛΑΛΙ´ΣΑΝΔΑ[27], πόλις Ἰσαυρικὴ, ὡς Καπίτων Ἰσαυρικῶν πρώτῳ. Τὸ ἐθνικὸν, Λαλισανδεύς. Οἱ νῦν δὲ, Δαλίσανδα ταύτην φασὶ, καὶ Δαλισανδεώτας.

ΛΑ´ΜΙΑ[28], πόλις Θεσσαλίας τῶν Μηλιέων· Πολύβιος. Οἱ μὲν ἀπὸ Λαμίου τοῦ Ἡρακλέους φασίν· οἱ δὲ ἀπὸ Λαμίας γυναικὸς, ἣ ἐβασίλευσε Τραχινίων. [29] Ἐν ᾗ καὶ Λαμιακὸς πόλεμος. [30] Ἔστι καὶ ἄλλη Κιλικίας. Τὸ ἐθνικὸν Λαμιεῖς, καὶ Λαμιῶται.

ΛΑΜΗΤΙ´ΝΟΙ[31], πόλις, ἀπὸ Λαμήτου ποταμοῦ πρὸς Κρότωνα· Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ. Ἐκ δὲ Λάμητος ποταμοῦ, Λαμητῖνοι. Ὁ πολίτης, Λαμητῖνος.

ΛΑ´ΜΟΣ[32], ποταμὸς Κιλικίας· καὶ ἡ παρ' αὐτὸν χώρα Λαμουσία, ὡς Ἀλέξανδρος ὁ πολυΐστωρ ἐν πρώτῳ Λυκιακῶν. Τὸ ἐθνικὸν, Λαμούσιος.

ΛΑ´ΜΕΙΑ[33], ὄρος Ἀρκαδίας· Παρθένιος Ἀνθίππῃ. Τὸ ἐθνικὸν δύναται καὶ Λαμεάτης, δίχα τοῦ ι.

ΛΑΜΠΕ´ΤΕΙΑ[34], πόλις Βρεττίας· Πολύ-

regio Lacinia, ut Cydonia. Gentile, Laciniates.

LACMON, onis, promontorium Pindi montis, ex quo Inachus, & Æas fluvius defluunt, ut Hecatæ. lib. 1. Est verò denominativ. tamquam à Lacmone. Gentil Lacmonius.

LALISANDA, urbs Isaurica ut Capito Isaurico. 1. Genti. Lalisandeus, nunc verò *Dalisanda* hanc vocant, & Dalisandeotas.

LAMIA, urbs Thessaliæ Meliensium. Polyb. Alii quidem à Lamio Herculis filio. Alii verò à Lamia muliere, quæ Trachiniis imperavit. In qua & Lamiacum bellum. Est & alia Ciliciæ. Gent. Lamienses, & Lamiotæ.

LAMETINI, urbs à Lameto fluvio ad Crotonem, Hecatæ. Europa, ex Lamete verò fluvio dicuntur Lametini. Civis, Lametinus.

LAMUS, fluvius Ciliciæ, & regio prope eum Lamusia, ut Alexand. Polyhistor Lyciacorum primo. Gentile, Lamusius.

LAMEA, mons Arcadiæ, Parthenius Anthippe. Gentile potest esse Lameates sine *jota*.

LAMPETEA, urbs Brutiæ, Polyb. lib. 13.

26 Λάκμων, ἄκρα τοῦ Πίνδου ὄρους, ἐξ ἧς, &c.] Lacmon, promontorium Pindi montis, ex quo Inachus & Æas defluit amnis, ex Hecatæo; quod ex eodem autore narrat Strabo; at apud eum Λακμὸς, non Λάκμων, ut est apud nostrum legitur. Sic enim ille lib. 6. Βέλτιον δ' Ἑκαταῖος, ὅς φησι τὸν ἐν τοῖς Ἀμφιλόχοις Ἴναχον, ἐκ τοῦ Λακμοῦ ῥέοντα, ἐξ οὗ καὶ ὁ Αἴας ῥεῖ, ἕτερον εἶναι τοῦ Ἀργολικοῦ. i. e. *Melius Hecatæus, qui Inachum Amphilochorum è Lacmo profluentem, unde & Æas labitur, diversum ab Argolico esse inquit.* Lacmum verò fuisse diversum à promontorio, seu vertice Pindi montis, apparet ex eodem Strabone libro citato. Sic enim ille: Ῥεῖ γὰρ ἀπ' ἄκρας Πίνδου φησὶν ὁ Σοφοκλῆς, Λάκμου τε ἀπὸ Περραιβῶν, εἰς Ἀμφιλόχους καὶ Ἀκαρνᾶνας. i. e. *Fluit enim* [Inachus] *à vertice Pindi ait Sophocles & Lacmo à Perrhæbis in Amphilochos & Acarnanes.*

27 Λαλίσανδα, πόλις Ἰσαυρική.] Lalisanda, seu Dalisanda, urbs Isaurica, quæ Ptolemæo lib. 5 c. 6. dicitur Dalisandus & inter oppida Armeniæ in præfectura Cataonia numeratur; ejus quoque meminit Constantinus Porphyrogeneta de Them. lib. 1. Them. 13. cui *Dalisandus* quoque dicitur.

28 Λάμια, πόλις Θεσσαλίας τῶν Μηλιέων.] Lamia, urbs Thessaliæ Meliensium ex Polybio, qui ejus fecit mentionem lib. 9. ut apparet ex ejusdem libri excerptis: Οὐδεὶς γάρ ἐστι τῶν ὄντων οὕτως ἀπράγμων, ὃς οὐχὶ πέπυσται πῶς Ἀντίπατρος μὲν ἐν τῇ περὶ Λαμίαν μάχῃ νικήσας τοὺς Ἕλληνας, κάκιστα μὲν ἐχρήσατο τοῖς ταλαιπώροις Ἀθηναίοις. i. e. *Nemo enim est rerum gestarum adeo incuriosus, qui non audiverit, quomodo Antipater prælio victis ad Lamiam Græcis, miseros Athenienses pessime acceperit.* Et urbs, & prælium ad eam Macedonibus & Antipatro cum Atheniensibus commissum, in quo occubuit Leosthenes Atheniensium dux, memoratur ab Strabone lib. 9. cujus verba nota subsequenti apponemus. Ejus quoque meminit Livius diversis locis. Necnon Scylax in Μαλιεῖς.

29 Ἐν ᾗ καὶ Λαμιακὸς πόλεμος.] Lamiacum bellum ab urbe Thessaliæ Lamia nomen accepit, de quo sic Strabo lib. 9. Ἐν δ' αὐταῖς Θήβας τὰς Φθιώτιδας, Ἐχῖνον, Λαμίαν, περὶ ἣν ὁ Λαμιακὸς συνέστη πόλεμος Μακεδόσι καὶ Ἀντιπάτρῳ πρὸς Ἀθηναίους· ἐν ᾧ Λεωσθένης ἔπεσε τῶν Ἀθηναίων στρατηγὸς, Ἀλεξάνδρου τοῦ βασιλέως ἑταῖρος. i. e. *In his Thebas Phthiotides, Echinum, Lamiam, ad quam Macedonibus & Antipatro bellum cum Atheniensibus commissum fuit, in quo cecidit Leosthenes, Atheniensium dux, Alexandri regis socius.*

30 Ἔστι καὶ ἄλλη Κιλικίας.] Quæ autori nostro Lamia urbs Ciliciæ; Ptolemæo lib. 5. c. 8. *Lamus* dicitur.

31 Λαμητῖνοι, πόλις, ἀπὸ Λαμήτου ποταμοῦ.] Lametini, urbs, nomen adepta à Lameto fluvio circa Crotonem celebratur ex Hecatæi Europa; videtur esse eadem, quæ paulò infra dicitur Λαμπέτεια. Quæ nunc Barrio *Cetrara* dicitur esse; Lametus verò fluvius, quem noster etiam *Larnetem* vocat, corrupto parum vocabulo hodiè vocatur *l' Amato fiume*, autore Cluv. Italiæ antiquæ lib. 4. c. 15.

32 Λάμος, ποταμὸς Κιλικίας.] Lamus, fluvius Ciliciæ celebratur apud Ptolemæum lib. 5. c. 8. inter sex hujus regionis amnes. Hi verò erant Arymagdus, Calycadnus, Cydnus, Lainus, Pyramus, Sarus.

33 Λάμεια, ὄρος Ἀρκαδίας] Lamea, mons Arcadiæ, fidenter legendum Λάμπεια. Id enim series literarum postulat, & sic scribitur apud Strabonem lib. 8. Erat verò Lampea Arcadiæ mons Panos sacer, in quo Erymanthus amnis fontes habebat suos, autore Pausania in Arcadicis: Ἔχει δὲ τὰς πηγὰς ὁ Ἐρύμανθος ἐν ὄρει Λαμπείᾳ. Τὸ δὲ ὄρος τοῦτο ἱερὸν εἶναι Πανὸς λέγεται. Εἴη δ' ἂν τοῦ ὄρους τοῦ Ἐρυμάνθου μοῖρα ἡ Λάμπεια. i. e. *Habet vero fontes Erymanthus in monte Lampea. Hic autem mons sacer esse Panos dicitur; esset fortassis montis Erymanthi pars Lampea.*

34 Λαμπέτεια, πόλις Βρεττίας.] Lampetia, urbs Brutiæ quæ Liv. lib. 30. c. 19. dicitur *Dampetia*, Mela lib. 2. c. 4. *Clampetia*, quæ verior scriptura sit, nescio. Vide quæ in Λαμητῖνοι annotavimus.

35 Λάμ-

Πολύβιος τρισκαιδεκάτῳ. Τὸ ἐθνικὸν Λαμπετεάτης, ἢ Λαμπετειανὸς τῷ ἐπιχωρίῳ τύπῳ· Λαμπετῖνος γὰρ οὐ δύναται εἶναι, διὰ τὴν παράληξιν τῆς διφθόγγου.

ΛΑΜΠΕΤΕΙΟΝ, σῆμα ἐν Λέσβῳ, ἀπὸ Λαμπέτου, τοῦ Ἴρου.

ΛΑΜΠΗ[35], πόλις Κρήτης, Ἀγαμέμνονος κτίσμα, ἀπὸ Λάμπου τοῦ Ταρραίου. Τὸ ἐθνικὸν, Λαμπαῖος. Κλαύδιος δὲ Ἰούλιος Λαμπέας αὐτοὺς φησιν. Ἔστι καὶ δευτέρα τῆς Ἀκαρνανίας· Καὶ τρίτη τῆς Ἀργολίδος, ὡς Φίλων, C 36 Ξενίων δὲ ἐν Κρήτῃ, διὰ δύο ππ γράφει τὴν πόλιν τὴν Κρητικήν. 37 Καὶ διὰ δύο λλ, καὶ διὰ τοῦ η.

ΛΑΜΠΩΝΕΙΑ[38], πόλις Τρωάδος· Ἑκαταῖος Ἀσίᾳ. Τὸ ἐθνικὸν, Λαμπωνεύς. D 39 Ἑλλάνικος δὲ Λαμπώνιον αὐτὴν φησι· καὶ τὸ ἐθνικὸν, Λαμπωνιεύς.

ΛΑΜΥΡΑ[40], πόλις Λυκίας, καὶ ποταμὸς Λάμυρα, ἀπὸ θαλάσσης ὑπὲρ μετεώρου λόφου. Ὁ πολίτης, Λαμυρεύς.

ΛΑΜΨΑΚΟΣ[41], πόλις κατὰ τὴν Προποντίδα, ἀπὸ Λαμψάκης ἐπιχωρίας τινὸς κόρης. 42 Ἔστι δὲ Φωκαέων κτίσμα, πάλαι Πιτύουσα λεγομένη, ὡς Δηΐοχος ὁ Κυζικηνός. 43 Ἐπαφρόδιτος δὲ Πιτύειαν ὑφ' Ὁμήρου ταύτην κληθῆναι. 44 Διὰ τὸ πιτύων ἔχειν πλῆθος, Λαο-

A lib. 13. Gentile, Lampeteates, vel Lampeteanus regionis forma. Lampetinus enim non potest esse propter diphthongi penultimam.

LAMPETIUM, sepulchrum in Lesbo, B à Lampeto Iri filio.

LAMPE, urbs Cretæ, ab Agamemnone condita, à Lampo Tarrhæi filio. Gentile, Lampæus. Claudius Julius *Lampeas* eos vocat. Est & secunda, urbs Acarnaniæ. Et tertia, Argolidis, teste Philone, Xenio verò in Creta, per duplex *pp.* scribit urbem Creticam, ac per duplex *ll.* ac per *eta*.

LAMPONEA, urbs Troadis, Hecatæ. Asia. Gentile, Lamponeus. Hellanicus verò *Lamponium* eam vocat: & gentile, Lamponieus.

LAMYRA, urbs Lyciæ. Est & fluvius Lamyra, à mari super editum collem. Civis, E Lamyreus.

LAMPSACUS, urbs juxta Propontidem, à Lampsace quadam ejus regionis puella. Est verò Phocensium opus, olim *Pityusa* dicta, ut Deichorus Cyzicenus. Epaphroditus verò F autor est, hanc ab Homero *Pityeam* vocatam fuisse quod πιτύων, i. e. *pinorum* multitudinem

35 Λάμπη, πόλις Κρήτης.] Lampen, urbem Cretæ ab Agamemnone conditam fuisse ait autor noster, sed sine autore, cujus oppidani dicebantur Lampæi; quorum meminit Polybius lib. 4. Καὶ Πολυρρήνιοι μὲν καὶ Κερέται καὶ Λαμπαῖοι, πρὸς δὲ τούτοις Ὥριοι μετ' Ἀρκάδων ὁμοθυμαδὸν ἀποστάντες τῆς τῶν Κνωσσίων φιλίας, ἔγνωσαν τοῖς Λυττίοις συμμαχεῖν. i. e. *Et Polyrrhenii quidem & Ceretæ & Lampæi, & insuper Orii cum Arcadibus communi-consilio decreverunt Lyttiis auxiliari.* Lampæorum civitatem eversam instaurasse Cæsarem Octavianum, ac eis libertatem concessisse tradit Dio Cassius lib. 51. Κυδωνεάτας τε καὶ Λαμπαίους ἐλευθέρους ἀφῆκεν, ὅτι τινὰ αὐτῷ συνήρανto· καὶ τοῖς γε Λαμπαίοις καὶ τὴν πόλιν ἀνεστῶσαν συγκατῴκισε. i. e. *Cydoneatis & Lampæis libertatem dedit, præstiti sibi auxilii causa, instaurata etiam Lampæis civitate, quæ eversa fuerat.*

36 Ξενίων δὲ ἐν Κρήτῃ, διὰ δύο π π. γράφει, &c.] Inquit ex Xenone Lampen urbem Cretæ per duplex *pp.* scribi; Sic etiam invenitur apud Ptolemæum lib. 3. c. 17. qui eam inter Cretæ civitates mediterraneas locat, & *Lappam* vocat. Eodem modo vocat Dio Cassius lib. 36. Καὶ μετὰ τοῦτο Λάππαν, καίτοι τοῦ Ὀκταουΐου αὐτὴν κατέχοντος, ἐκ προσβολῆς εἷλε. i. e. *Ac post hæc Lappam, etsi Octavius eam tenebat, vi cepit.*

37 Καὶ διὰ δύο λ λ, καὶ διὰ τοῦ η.] In his suspicor mendum, puto scribendum καὶ διὰ δύο μ μ. ita ut hæc urbs Cretæ Λάμπη, Λάππα, Λάμμη diceretur; hanc esse reor nostri autoris mentem.

38 Λαμπώνεια, πόλις Τρωάδος.] Lamponia, urbs Troadis ab Strabone lib. 13. Æolidi adscribitur, apud quem Λαμπωνία scribitur: Καὶ Ἑλλάνικος δὲ Αἰολίδα φησίν· ὥστε καὶ τὰ Γάργαρα, καὶ ἡ Λαμπωνία Αἰολέων. i. e. *Hellanicus verò Æolicam inquit urbem, ut & Gargara, & Lamponia Æolensium.*

39 Ἑλλάνικος δὲ Λαμπώνιον αὐτὴν φησι.] Lamponiam, urbem Troadis seu Æolidis ab Hellanico *Lamponium* dici tradit. Sic etiam vocatur ab Herodoto lib. 5. Βυζαντίους τε εἷλε καὶ Καλχηδονίους. Εἷλε δὲ Ἄντανδρον, τὴν ἐν Τρωάδι γῇ. Εἷλε δὲ Λαμπώνιον. i. e. *Byzantios cepit & Calchedonios; Cepit item Antandrum, quæ est in Troade terra, cepit quoque Lamponium.*

40 Λάμυρα, πόλις Λυκίας, καὶ ποταμὸς Λάμυρα, &c.] Lamyra, urbs Lyciæ, & amnis ejusdem nominis. Et urbs & fluvius celebrantur à Ptolemæo lib. 5 c. 3. in Lycia, cui flumen Limyrus, civitas, *Limyra* dicitur.

41 Λάμψακος, πόλις κατὰ τὴν Προποντίδα.] Lampsacus, urbs juxta Propontidem, cujus meminere Ptolemæus lib. 5. c. 2. Plinius lib. 5. c. 32. Herodotus lib. 5. c. 117. & alii plurimi inter quos Strabo lib. 13. Καὶ ἡ Λάμψακος δ' ἐπὶ θαλάττῃ πόλις ἐστὶν εὐλίμενος καὶ ἀξιόλογος, συμμένουσα καλῶς, ὥσπερ καὶ ἡ Ἄβυδος· διέχει δ' αὐτῆς ὅσον ἑβδομήκοντα, καὶ ἑκατὸν σταδίους· ἐκαλεῖτο δὲ πρότερον Πιτύουσα, καθάπερ καὶ τὴν Χίον φασίν. i. e. *Sed & Lampsacus mari imminet, urbs bono-portu-prædita & memorabilis, adhuc bene constans, ut & Abydus, à qua ad* CLXX *stadia abest: vocabatur autem prius* Pityusa, *ut &* Chium *vocant.*

42 Ἔστι δὲ Φωκαέων κτίσμα, πάλαι Πιτύουσα, &c.] Lampsacum à Phocensibus conditam fuisse & antiquitus *Pityusam* dictam inquit, ex Deïchoro Cyziceno; ultimum confirmat Strabo, cujus verba ex ejus lib. 13. apposuimus nota proxime præcedenti; at inquit Lampsacenos fuisse Milesiorum colonos, cujus ex eodem libro sunt verba: Οἱ δὲ Παισηνοὶ μετῴκησαν εἰς Λάμψακον, Μιλησίων ὄντες ἄποικοι καὶ αὐτοὶ, καθάπερ καὶ οἱ Λαμψακηνοί. i. e. *Pæseni commigrarunt Lampsacum, Milesiorum cum essent coloni & ipsi, sicut & Lampsaceni.*

43 Ἐπαφρόδιτος δὲ Πιτύειαν ὑφ' Ὁμήρου, &c.] Ex Epaphrodito inquit Lampsacum ab Homero vocatam fuisse *Pityeam*; Pityea verò celebratur ab Homero Il. 2. v. 859.

44 Διὰ τὸ πιτύων ἔχειν πλῆθος.] Lampsacus, urbs Propontidis dicta fuit *Pityea*, & *Pityusa*, quod pinis abundaret, quod etiam è nostris confirmat Plinius libro quinto. c. 32.

45 Ἔστι

Λαομεδοντίαν καλουμένην. 45 Ἔστι δὲ εὔοινος. A Ὅθεν Θεμιστοκλεῖ παρὰ τοῦ τῶν Περσῶν ἐδόθη βασιλέως εἰς εὐοινίαν. 46 Δημοσθένης, δὲ διὰ τὸ εὔοινον, καὶ Πριάπου κτίσμα ταύτην φησί. Τοῦ υἱοῦ Ἀφροδίτης καὶ Διονύσου. Τὸ ἐθνικὸν, Λαμψακηνός. B

ΛΑ'ΜΨΟΣ, μοῖρα τῆς Κλαζομενῶν χώρας, ἀπὸ Λάμψου παιδὸς Καδίδρου, ὡς Ἔφορος τρίτῳ. Τὸ ἐθνικὸν, Λάμψιος, ὡς Σάψιος, Σάμιος, Κίψιος.

ΛΑΟΔΑΜΑ'ΝΤΕΙΑ, νῆσος ἐν Λιβύῃ. Ἀρτεμίδωρος ἐν ἐπιτομῇ τῶν ἕνδεκα. C Ἐκαλεῖτο δὲ Λαομεδόντεια, ἴσως ἀπὸ Λαομέδοντος τοῦ Τρωός. Τὰ ἐθνικὰ ἀμφότερα, Λαομεδοντίτης, καὶ Λαοδαμαντίτης.

ΛΑΟΔΙ'ΚΕΙΑ 47, πόλις τῆς Συρίας, 48 ἡ D πρότερον Λευκὴ ἀκτὴ λεγομένη, καὶ πρὸ τούτου Ῥάμιθα. Κεραυνωθεὶς γάρ τις ποιμὴν, 49 ἔλεγε

nem haberet, cum antea *Laomedontia* vocaretur. Fert verò optimum vinum: unde Themistocli in vini-abundantiam à Persarum rege dono data est, Demosth. verò propter vini bonitatem, & Priapi opus hanc fuisse ait, filii Veneris, & Dionysi. Gentile, Lampsacenus.

LAMPSUS, pars Clazomenarum regionis, à Lampso Cadidri filio, ut Ephorus lib. 3. Gentile, Lampsius, ut Sapsius, Samius, Cipsius.

LAODAMANTIA, insula in Libya, Artemid. in epitome undecim librorum. Vocabatur verò Laomedontia, forsan à Laomedonte Troiano. Gentilia utraque, Laomedontites, & Laodamantites.

LAODICEA, urbs Syriæ, quæ prius Λευκὴ ἀκτὴ, i. e. *album littus* dicebatur, & antehac *Ramitha*. Fulmine enim ictus pastor quidam

45 Ἔστι καὶ εὔοινος· ὅθεν Θεμιστοκλεῖ, &c.] Erat boni-vini-ferax, quamobrem Themistocli à rege Persarum dono-data-fuit in vinum, ut inquit noster, quod ex Strabone desumpsit. Sic enim ille lib. 13. Ἐπειδὴ σφόδρα εὐάμπελός ἐστιν ἡ χώρα καὶ αὕτη. Καὶ ἐφεξῆς ὅμορος, ἥ τε τῶν Παριανῶν, καὶ ἡ τῶν Λαμψακηνῶν. Ὁ γοῦν Ξέρξης τῷ Θεμιστοκλεῖ εἰς οἶνον ἔδωκε τὴν Λάμψακον. i. e. *Quoniam vitibus hæc regio etiam abundat, & quæ deinde sequitur finitima Parianorum, & Lampsacenorum. Xerxes igitur Themistocli in vinum dedit Lampsacum.* Eidem Themistocli ab eodem rege in panem & opsonium datæ quoque sunt Magnesia, & Myûs, autore Plutarcho in Themistocle.

46 Δημοσθένης δὲ διὰ τὸ, &c.] Lampsacum propter vini abundantiam à Priapo Veneris & Dionysi filio conditam fuisse inquit, ex Demosthene. Nota 42. proximè præcedenti apparet fuisse Milesiorum coloniam; at hac in urbe eximiè colebatur Priapus, unde Ovid. Trist. 1. 9.

Et te ruricolâ, Lampsace, tuta Deo.

Namque Lampsaceni plus quam reliquos Deos Priapum venerabantur, Pausanias est hujus rei autor lib. 9. Καὶ ἄγαλμα Πριάπου θέας ἄξιον. Τούτῳ τιμαὶ τῷ θεῷ δέδονται μὲν καὶ ἄλλως ἔνθα εἰσὶν αἰγῶν νομαὶ καὶ προβάτων, ἢ καὶ ἑσμοὶ μελισσῶν· Λαμψακηνοὶ δὲ ἐς πλέον ἢ θεοὺς τοὺς ἄλλους νομίζουσι, Διονύσου τέ αὐτὸν παῖδα εἶναι καὶ Ἀφροδίτης λέγοντες. i.e. *Et signum Priapi visu dignum; huic deo honores dantur & alibi, ubi sunt capellarum & ovium greges, vel & alvearia apum; Lampsaceni autem plus quam reliquos Deos venerantur, dicentes eum esse filium Dionysi & Veneris.* Ideo etiam *Lampsacius versus* & *Lampsaciæ puellæ* Martiali Epigram. lib. 11. Epigram. 17. & 52. usurpantur pro lascivæ, quippe quæ erant Priapo dicatæ, nihilominus tamen extat hujus oppidi insigne elogium apud Ciceronem Act. 2. in C. Verrem lib. 1. Orat. 6. *Oppidum est in Hellesponto Lampsacum, judices, in primis Asiæ provinciæ clarum, & nobile: homines autem ipsi Lampsaceni tum summe in omnes civeis Romanos officiosi, tum præterea maxime sedati, & quieti, prope præter ceteros ad summum Græcorum otium potius, quam ad ullam vim, aut tumultum accommodati.* Nobilitarunt præterea hanc urbem viri clari, Charon historicus, Themista Zoili filia, quæ cum Gargettio illo sene ἐφιλοσόφησεν, & Metrodorus ejusdem senis socius, & Anaximenes Philosophus, qui vafro & prompto consilio patriam ab interitu liberavit. Nam cum Alexander Magnus eam solo æquare voluisset, quod Darii partes sequuta esset, Anaximenes à Lampsacenis ad Alexandrum culpam deprecaturus mittitur. Quod cum Alexander sciret, juravit, per Deos, se omnia, contra quam rogaret Anaximenes facturum. Id sciens Anaximenes, cum rogaretur à rege, ad quid veniret, inquit, se venire rogaturum, ut Lampsacum funditus everteret, quod Alexander jurejurando obstrictus facere noluit; quorum sunt testes Strabo lib. 13. Pausanias lib. 6. Diogenes Laërtius. & alii. Anaxagoras quoque sua præsentia Lampsacum nobilitavit, qui cum ibi moreretur, quærentibus amicis, vellet ne Clazomenas in patriam afferri, fertur respondidisse. *Nihil necesse est, undique enim ad inferos tantundem viæ est.* Quod narrat Cicero Tuscul. Quæst. lib. 1.

47 Λαοδίκεια, πόλις τῆς Συρίας ἡ, &c.] Laodicea, urbs Syriæ, erat ad mare sita, & portu prædita optimo, agros habebat præter cæteram fructuum ubertatem vini quoque feraces, autore Strabone lib. 16. Εἶτα Λαοδίκεια, ἐπὶ τῇ θαλάττῃ κάλλιστα ἐκτισμένη, καὶ εὐλίμενος πόλις, χώραν τε ἔχουσα πολύοινον πρὸς τῇ ἄλλῃ εὐκαρπίᾳ. Τοῖς μὲν οὖν Ἀλεξανδρεῦσιν αὕτη παρέχει τὸ πλεῖστον τοῦ οἴνου, τὸ ὑπερκείμενον τῆς πόλεως ὄρος πᾶν καταμπελον ἔχουσα, μέχρι σχεδόν τι τῶν κορυφῶν, αἱ δὲ κορυφαὶ τῆς μὲν Λαοδικείας πολὺ ἄπωθεν εἰσὶν, ἠρέμα ἀπ' αὐτῆς καὶ κατ' ὀλίγον ἀνακλινόμεναι. Τῆς Ἀπαμείας δ' ὑπερκύπτουσιν εἰς ὄρθιον ὕψος ἀνατεταμέναι. i. e. *Deinde Laodicea ad mare sita, optimè exstructa, & bono-portu prædita, agrumque habens multi-vini-feracem præter cæteram fructuum-abundantiam. Alexandrinis quidem hæc præbet plurimum vini, imminentem sibi montem habens vineis-plenum usque ad vertices fere; vertices verò à Laodicea quidem longe absunt, paulatim ab ea adsurgentes: Apameæ verò imminent in rectam altitudinem erecti.*

48 Ἡ πρότερον Λευκὴ ἀκτὴ λεγομένη, καὶ πρὸ τούτου Ῥάμιθα.] *Leuce acte*, i. e. *album litus*, & ante id *Rhamita* vocata fuit Laodicea, ut inquit autor noster ex Philone, scilicet qui Sanchoniathonem antiquissimum rerum scriptorem ex Phœnicio in Græcum transtulit sermonem; *Rhamitha* verò corruptum videtur nomen à Syriaco *Rama*, à quo fit *Ramatha*, i. e. *excelsa*, quod erat nomen urbium in illis regionibus haud infrequens, ut norunt, qui in sacris libris non sunt hospites, etsi ejus etymologiam aliter ex Philone afferat, de qua nota subsequenti.

49 Ἔλεγε Ῥαμάνθας, τουτέστιν, ἀφ' ὕψους ὁ θεός· Ῥάμαν γὰρ τὸ ὕψος, Ἄθας δὲ ὁ θεός.] Interpretatur ex Philone τὸ Ῥάμιθα quod dixit fuisse prius nomen Laodiceæ, cum pastor quidam in illius agris fulmine percussus exclamasset, *Rhamanthas*, quod est, ut interpretabatur Philo, ab altitudine Deus. *Rhaman* enim est altitudo, *Athas* verò Deus. Quæ parum corrupta sunt ex רם אנת *Ram anth*, id est, *excelsus tu*, רם *Ram* enim Hebraïce est *excelsus* & אנת *anth* Chaldaïce, *tu*, quod invenitur apud Danielem, & apud Lexica Chaldaica, & hæc est verà illius nominis etymologia. Illud enim ex epistola priore Pauli ad Corinth. cap. ultimo v. 22. μαραν ἀθα, i. e. *Dominus venit*, nullo modo aptari potest huic Stephani loco, ut existimat D. Heins. in exercit. sacris ad Pauli locum citatum. Voces enim illæ apud Paulum sunt principium quoddam verborum excommunicationis, at apud Stephanum est pastoris exclamatio, qua in suum auxilium invocabat Deum, de quibus consulesis Seldenum de Dis Syris Syntag. 2. c. 10. Bochartum de Colon. & serm. Phœnicio lib. 2. c. 12.

50 Λέγεται

γε Ῥαμάνθας, τουτέστιν, ἀφ᾽ ὕψους ὁ θεός· A
Ῥάμαν γὰρ τὸ ὕψος, Ἄθας δὲ ὁ θεός, οὕτω
Φίλων. 50 Λέγεται δὲ ἀπὸ Λαοδίκης, τῆς μητρὸς
Σελεύκου τοῦ Νικάτορος. 51 Ἔστι δ᾽ εὐοινοτάτη,
καὶ πάσης εὐκαρπίας ἀνάμεστος. 52 Ἔστι δὲ καὶ
ἑτέρα Λυδίας, Ἀντιόχου κτίσμα τοῦ παιδὸς τῆς B
Στρατονίκης. Τῇ γὰρ γυναικὶ αὐτοῦ ὄνομα
Λαοδίκη. Διὸς μήνυμα δι᾽ Ἑρμοῦ, ὄναρ διὰ
χρησμοῦ Ἀπόλλωνος·

> Ἀντιόχῳ βασιλῆϊ τάδε χρᾷ Φοῖβος
> Ἀπόλλων. C
> Κτιζέμεναι πολίεθρον ἀγακλεὲς, ὡς
> ἐκέλευσε
> Ζεὺς ὑψιβρεμέτης, πέμψας ἐριούνιον
> Ἑρμῆν.

53 Ἔστι δὲ καὶ ἄλλη Λυκαονίας, καὶ Μηδίας ἑτέρα.

ΛΑΟΣ 54, πόλις Λευκανίας· Ἀπολλόδωρος ἐν τῷ περὶ γῆς δευτέρῳ· ἀπὸ Λάου ποταμοῦ. Τὸ ἐθνικὸν Λαῖνος, ὡς Ῥηγῖνος. D

ΛΑΟΥΝΤΙΟΝ 55, μητρόπολις τῶν Λατίνων· Διονύσιος ε΄ Ῥωμαϊκῆς ἱστορίας. Τὸ ἐθνικὸν, Λαουντῖνος. E

ΛΑΠΕΡΣΑ 56 θηλυκῶς, ὄρος Λακωνικῆς, οὗ μέμνηται Ῥιανὸς ἐν Ἰλιακῶν πρώτῳ· ἀπὸ τῶν Λαοπερσῶν Διοσκούρων. Τὸ ἐθνικὸν, Λαπερσαῖος.

ΛΑΠΗΘΟΣ 57, πόλις Κύπρου, ἔφορμον ἔχουσα, καὶ νεώρια. Ἀλέξανδρος Ἐφέσιος, F

Βήλου

dam dixit *Ramanthas*, h. e. ab alto Deus. *Raman* enim altitudinem, *Athas* verò Deum significat, sic Philo. Dicitur verò à Laodice matre Seleuci, qui *Nicanor* cognominatus fuit. Est verò vini optimi ferax, & omni bono fructu plena. Est etiam alia Lydiæ, ab Antiocho Stratonicæ filio condita. Ejus enim uxori nomen erat *Laodice*. Jovis admonitio per Mercurium somnium per oraculum Apollinis *fuit hujusmodi*.

> *Antiocho regi hæc vaticinatur Phœbus Apollo*
>
> *Condere urbem percelebrem, ut jussit*
>
> *Jupiter altitonans, mittens Eriunium Mercurium.*

Est & alia Lycaoniæ, & Mediæ alia.

LAUS, urbs Lucaniæ, Apollodo. lib. 2. de Terra, à Lao fluvio. Gentile, Lainus, ut Rheginus.

LAUNTIUM, metropolis Latinorum; Dionysius Rom. historiæ lib. 5. Gentile, Launtinus.

LAPERSA, fœm. gener. mons Laconicæ, cujus meminit Rhianus Iliacor. lib. primo à Dioscuris Lapersis. Gentile, Lapersæus.

LAPETHUS, urbs Cypri, portum & navalia habens, Alexander Ephesius:

Beli

50 Λέγεται δὲ ἀπὸ Λαοδίκης, &c.] Laodicea nomen accepit à Laodice, matre Seleuci Nicatoris, quod testatur Strabo lib. 16. Latina, Græcis omissis, appono: *Antiochia apud Daphnen, Seleucia in Pieria, Apamea, & Laodicea: quæ propter concordiam* sorores *dicebantur. Eas Seleucus Nicator condidit. Maximam à suo patre* Antiochiam *denominavit*, Seleuciam *munitissimam à seipso*, Apamiam *ab uxore sua Apama*, Laodiceam *à matre*.

51 Ἔστι δ᾽ εὐοινοτάτη, καὶ πάσης εὐκαρπίας, &c.] Laodiceam agros habuisse omnis generis fructuum, & vini feraces inquit, quod etiam desumpsit ex Geographo cujus verba apposuimus primo hujus sectionis Scholio.

52 Ἔστι καὶ ἑτέρα Λυδίας, &c.] Secundo loco celebrat Laodiceam Lydiæ, quæ Ptolemæo lib. 5. c. 2. dicitur *Laodicea ad Lycum*, & eam inter Cariæ civitates locat, Strabo verò lib. 12. Phrygiæ adscribit. Lydia enim, Caria & Phrygia erant inter se finitimæ. Mæander enim fluvius per Phrygiam fluebat ac Cariam à Lydia disterminabat, autore eodem Strabone libro citato cujus hac de urbe sunt verba: Εἶτα Ἀπάμεια ἡ Κιβωτὸς λεγομένη, καὶ Λαοδίκεια, αἵπερ εἰσὶ μέγισται τῶν κατὰ τὴν Φρυγίαν πόλεων. i. e. *Deinde Apamea* Cibotus *dicta, & Laodicea, quæ sunt maximæ in Phrygia urbium.* Idem eodem libro ejus agros laudat & oves, quarum lanæ Milesias superabant mollitie, quæ corvorum colorem æmulabantur, ac tandem inquit: Ἐνταῦθα δὲ καὶ ὁ Κάπρος, καὶ ὁ Λύκος συμβάλλει τῷ Μαιάνδρῳ ποταμῷ, ποταμὸς εὐμεγέθης· ἀφ᾽ οὗ καὶ ἡ πρὸς τῷ Λύκῳ Λαοδίκεια λέγεται. Ὑπέρκειται δὲ τῆς πόλεως ὄρος Κάδμος, ἐξ οὗ καὶ ὁ Λύκος ῥεῖ καὶ ἄλλος ὁμώνυμος τῷ ὄρει. i. e. *Ibi etiam Caprus & Lycus in Mæandrum influunt, Lycus est fluvius satis magnus: à quo & Laodicea ad Lycum dicitur: Supra urbem situs est mons Cadmus, ex quo & Lycus defluit: & alius ejusdem-nominis cum monte.*

53 Ἔστι καὶ ἄλλη Λυκαονίας, καὶ Μηδίας ἑτέρα.] Celebrat etiam noster autor, sed sine autore Laodiceam Lycaoniæ, & Mediæ, illius nemo, hujus meminit Strabo libro 11. Εἰσὶ δὲ καὶ Ἑλληνίδες πόλεις κτίσματα τῶν Μακεδόνων ἐν τῇ Μηδίᾳ, ὧν Λαοδίκειά τε καὶ Ἀπάμεια. i. e. *Sunt & Græcanicæ urbes à Macedonibus conditæ in Media, quarum est Laodicea & Apamea.*

54 Λαὸς, πόλις Λευκανίας.] Laüs, urbs Lucaniæ, nec solum urbs, sed etiam fluvius & sinus, ut prodit Strabo, qui ejus situm lib. 6. sic descripsit: Μετὰ δὲ Πυξοῦντα, Λάος κόλπος, καὶ ποταμὸς Λάος, καὶ πόλις ἐσχάτη τῶν Λευκανίδων, μικρὸν ὑπὲρ τῆς θαλάττης, ἄποικος Συβαριτῶν, εἰς ἣν ἀπὸ Ἔλης στάδιοι υ. i. e. *Post Buxentum est Laüs sinus, & fluvius Laüs, & urbs ultima Lucanicarum, paululum supra mare, Sybaritarum colonia à Velia* CCCC. *stadiis distans.* Et amnis & oppidi meminit Plinius lib. 3. c. 5. *Oppidum Buxentum, Græce* Pyxûs, *Laüs amnis: fuit & oppidum eodem nomine.*

55 Λαούντιον, μητρόπολις τῶν Λατίνων.] Launtium, metropolis Latinorum, ex Dionysii Romanæ historiæ lib. 5. apud quem Λαουίνιον, non Λαούντιον, ut inquit noster, legitur. Ejus enim ex libro citato sunt, quæ sequuntur: Ταρκύνιος μὲν δὴ Κολλατῖνος τοιαύτῃ τύχῃ περιπεσὼν εἰς Λαουίνιον ᾤχετο τὴν μητρόπολιν τοῦ Λατίνων γένους, ἐν ᾗ γηραιὸς ἐτελεύτα. i. e. *Tarquinius ergo Collatinus in hujusmodi fortunam incidens abiit Lavinium Latinæ gentis metropolin, ubi senex fato functus est.* Quare noster autor in aliquem depravatum Dionysii codicem sine dubio incidit. De Lavinio verò videsis quæ in Λαβίνιον annotavimus.

56 Λαπέρσα, θηλυκῶς, ὄρος Λακωνικῆς.] Lapersa, fœminino genere, mons Laconicæ à Lapersis Dioscuris nomen adeptus, cujus nullam apud alios inveniebam notitiam; apud Stephanum pro Λαοπερσῶν lege Λαπερσῶν. Lapersæ enim *Dioscuri* dicti fuere, quod Lan urbem everterint de quibus egimus in Λᾶ.

57 Λάπηθος, πόλις Κύπρου, &c.] Lapethus, urbs Cypri, quæ portum & navale habebat; memoratur Plinio lib. 5. c. 31. at Ptolemæo lib. 5. c. 14. & Constant. Porphyrogenetæ de Them. lib. 1. Them. 15. Λάπιθος dicitur.

Βήλου δ᾽ αὖ, Κίτιόν τε, καὶ ἱμερόεσσα Λάπηθος. A

Beli rursus, Citiumque, & amabilis Lapethus.

Τὸ ἐθνικὸν Λαπήθιος, καὶ Λαπηθεύς.

Gentile, Lapethius, & Lapetheus.

ΛΑΠΙ΄ΘΗ, πόλις Θεσσαλίας, ὡς Ἐπαφρόδιτος ἐν τοῖς Ὁμηρικοῖς· ἀπὸ Λαπίθου τοῦ Περίφαντος.[58] Οἱ οἰκήτορες Λαπίθαι, οὐκ B ἀπὸ τῆς πόλεως, ἀλλ᾽ ἀπὸ τοῦ ἔθνους, ὡς Πισίδαι, καὶ Ἴωνες, καὶ Θετταλοί. Λαπίθαι γὰρ ἔθνος Θεσσαλίας.[59] Ἔστι καὶ Λαπίθαι ὄνομα ὄρους τῆς Λακωνικῆς.

LAPITHE, urbs Thessaliæ, ut Epaphroditus in Homericis, à Lapitha Periphantis filio. Incolæ, Lapithæ, non ab urbe, sed à gente, ut Pisidæ, & Iones, & Thessali. Lapithæ enim gens Thessaliæ. Est etiam Lapithæ nomen montis Laconicæ.

ΛΑ΄ΡΑΝΔΑ[61], πόλις Λυκαονίας. Ὁ C πολίτης, Λαρανδεύς· Χάραξ τρίτῳ χρονικῶν. Τὸ θηλυκὸν, Λαρανδίς.

LARANDA, urbs Lycaoniæ. Civis, Larandeus, Charax Chronico. lib. 3. fœmin. Larandis.

ΛΑ΄ΡΙΝΑ[61], πόλις Λαβινίων.[62] Τὸ ἐθνικὸν, Λαριναῖος, ὡς Τέρινα Τεριναῖος.

LARINA, urbs Labiniorum. Gentile, Larinæus, ut Terina, Terinæus.

ΛΑ΄ΡΙΣΣΑ[63], πόλις τρίτη Θεσσαλίας, D ἡ πρὸς τῷ Πηνειῷ, ἣν Ἀκρίσιος ἔκτισε.[64] Δευτέρα, ἡ Κρεμαστή· ὑπό τινων δὲ, Πελασγία.[65] Τρίτη, ἐν τῇ Ὄσσῃ χωρίον.[66] Τετάρτη, τῆς Τρωάδος, ἥν φησιν Ὅμηρος,

Τῶν οἳ Λάρισσαν ἐριβώλακα. — E

[67] Πέμπτη,

LARISSA, urbs tertia Thessaliæ, prope Peneum, quam Acrisius condidit. Secunda, Cremaste, ab aliquibus verò Pelasgia. Tertia, in Ossa oppidum. Quarta Troadis, quam inquit Hom.

Eorum, qui Larissam valde-glebosam. —

Quinta,

58 Οἱ οἰκήτορες Λαπίθαι.] Habitatores urbis Thessaliæ Lapithæ, cujus nullam apud alios inveniebam notitiam, ait vocari Lapithas non ab urbe, sed à gente, Lapitharum scilicet. Erant enim Lapithæ, gens Thessaliæ, ut apparet ex Strabone, lib. 9. quos equorum frena reperisse inquit Virgilius Georgic. lib. 3. v. 115.

Primus Erichthonius currus, & quatuor ausus
Jungere equos: rapidisque rotis insistere victor
Frena Peletronii Lapithæ, gyrosque dedere
Impositi dorso, atque equitem docuere sub armis
Insultare solo, & gressus glomerare superbos.

59 Ἔστι καὶ Λαπίθαι, ὄνομα ὄρους τῆς Λακωνικῆς.] In his verbis suspicor esse mendum. Itaque scribendum puto Λαπίθαιον. Syllaba enim hujus nominis ultima coaluit cum prima sequentis, quod sæpe solet accidere festinante vel typographo vel transcribente. Namque Lapithæon, non Lapithæ, erat mons Laconicæ, ut apparet ex Pausaniæ Laconicis: Πεντεκαίδεκα δὲ τοῦ Ἐλευσινίου σταδίους ἀφέστηκε Λαπίθαιον καλούμενον ἀπὸ ἀνδρὸς ἐγχωρίου Λαπίθου. Τοῦτό τε οὖν τὸ Λαπίθαιόν ἐστιν ἐν τῷ Ταϋγέτῳ, καὶ οὐ πόρρω Δέρριον. i. e. *Stadia* XV. *ab Eleusinio distabat Lapithæum, sic dictum à viro indigena Lapitha. Hoc igitur Lapithæum est in Taygeto, nec procul Derrhium.*

60 Λάρανδα, πόλις Λυκαονίας.] Laranda, urbs Lycaoniæ celebratur ab Strabone lib. 12. à Ptolemæo lib. 5. c. 7. at Suidas Lyciæ adscribit, ex qua inquit fuisse Nestorem poëtam epopæum, Pisandri poëtæ patrem, qui Iliadem scripsit sub Severo imperatore λειπογράμματον, i. e. *literis carentem*, quæ librum denotabant, scilicet Liber primus cui epigraphe erat α, nullam habebat literam α, & sic reliqui libri; quem imitatus est Tryphodorus simili modo Odysseam conscribens.

61 Λάρινα, πόλις Λαβινίων.] Larina, urbs Laviniorum; sed cum nulla natio fuerit in Italia, Laviniorum. Lavinii enim erant oppidani Lavinii, pro Λαβινίων legendum existimo Δαυνίων. Daunii enim Italiæ gens est notissima. Meam conjecturam firmat Mela, qui inter Daunorum oppida numerat *Larinum*, sic enim Latini vocant, quæ nostro dicitur *Larina*. Illius ex lib. 2. c. 4. sunt verba: *Dauni autem Tifernum amnem, Cliternam, Larinum, Teanum, oppida.*

62 Τὸ ἐθνικὸν, Λαριναῖος.] Gentile urbis Larinæ, Larinæus; at Polybio lib. 3. *Larinatæ* dicuntur, ut & Plinio lib. 3. c. 11. Livius etiam diversis locis agrum Larinatem celebrat, Cicero pro A. Cluentio municipium fuisse testatur, ex quo erat ipse A. Cluentius pro quo scripsit Cicero optimam illam orationem, cujus oratio est optima, quæ longissima.

63 Λάρισσα, πόλις τρίτη Θεσσαλίας, &c.] Larissa, urbs tertia Thessaliæ, quæ ad Peneum. In his verbis non possum concoquere illud τρίτη, i. e. *tertia*. Postea enim sequitur δευτέρα, i. e. *secunda*. Itaque puto legendum πρώτη, i. e. *prima*. Autor enim noster numerat suo ordine undecim hujus nominis urbes, ex quibus Larissa ad Peneum, & Larissa, quam octavo loco numerat ad Thessaliam videntur pertinere. Pausanias etiam duas tantum hujus nominis urbes Thessaliæ celebrat lib. 2. Ἀπὸ ταύτης δὲ καὶ δύο τῶν ἐν Θεσσαλίᾳ πόλεων ἥ τε ἐπὶ θαλάσσῃ καὶ ἡ παρὰ τὸν Πηνειὸν ὠνομάσθησαν. i. e. *Ab hac verò & duæ in Thessalia urbes denominatæ fuerunt, altera ad mare, altera ad Peneum.* Prima illa, ut inquit noster, sita erat ad Peneum celeberrimum Thessaliæ fluvium, cujus Pausanias verbis proxime allatis ex ejus lib. 2. meminit.

64 Δευτέρα, ἡ Κρεμαστή· ὑπό τινων δὲ, Πελασγία.] Secundo loco celebrat Larissam nomine *Cremasten*, quæ ab aliquibus *Pelasgia* dicebatur, cujus meminit Strabo lib. 9. Εἶθ᾽ ἑξῆς παραπλεύσαντι σταδίους ἑκατὸν, ὁ Ἐχῖνος ὑπέρκειται· τῆς δ᾽ ἑξῆς παραλίας ἐν μεσογαίᾳ ἐστὶν ἡ Κρεμαστὴ Λάρισσα εἴκοσι σταδίους αὐτῆς διέχουσα· ἡ δ᾽ αὐτὴ μὲν Πελασγία λεγομένη, καὶ Λάρισσα. i. e. *Deinde naviganti stadia centum, Echinus imminet; deinde versus oram-maritimam in mediterranea parte sita est Cremaste Larissa* XX *stadia ab Echino distans, quæ eadem* Pelasgia *dicitur & Larissa.* Memoratur Liv. lib. 42. c. 56. in Bœotia.

65 Τρίτη ἐν τῇ Ὄσσῃ χωρίον.] Tertio loco celebrat Larissam in Ossa, scilicet monte in finibus Thessaliæ, cujus etiam meminit Strabo libro nota præcedenti citato: Λάρισσα δ᾽ ἐστὶ καὶ ἐν Ὄσσῃ χωρίον. i. e. *Larissa etiam est ad Ossam oppidum.*

66 Τετάρτη, τῆς Τρωάδος, &c.] Quarto loco memorat Larissam Troadis, quam inquit ab Homero celebrari, cujus affert hemistichium. Ejus integri versus sic leguntur Il. 2. v. 840.

Ἵππόθοος δ᾽ ἄγε φῦλα Πελασγῶν ἐγχεσιμώρων
Τῶν οἳ Λάρισσαν ἐριβώλακα ναιετάασκον.

Hippothous autem ducebat gentes Pelasgorum bellicosorum
Eorum, qui Larissam fertilem habitabant.

At Strabo lib. 13. ad eumdem Homeri locum conjicit Homerum loquutum de Larissa, quæ erat circa Cumam patriam scilicet Hesiodi, contra quam opinatur autor noster, ut annotat Eustathius ad locum citatum, & libro nono meminit Larissæ Troadis juxta Hamaxitum.

67 Πέμπτη

67 Πέμπτη, Αἰολίδος, περὶ Κύμην τὴν * A νίδα. 68 Ἕκτη, Συρίας, ἣν Σύροι Σίζαρα καλοῦσιν. Ἑβδόμη, Λυδίας. Ὀγδόη, Θεσσαλίας, πρὸς τῇ Μακεδονίᾳ. 69 Ἐννάτη, Κρήτης. 70 Καὶ ἐν τῇ Ἀττικῇ ἐστι Λάρισσα. 71 Καὶ ἡ ἀκρόπολις τοῦ Ἄργους, Λάρισσα. Καὶ ὁ πο- B λίτης, Λαρισσαῖος, 72 καὶ Λαρισσεὺς Ζεύς. 73 Στράβων δὲ κώμην φησὶν Ἐφέσου. ἐν ᾗ Ἀπόλλων Λαρισσηνός.

Quinta, Æolidis, circa Cumen * nida. Sexta Syriæ, quam Syri *Sizara* vocant. Septima, Lydiæ. Octava, Thessaliæ juxta Macedoniam. Nona, Cretæ. Et in Attica est Larissa, & arx quoque Argivorum Larissa. Et civis, Larissæus, & Jupiter Larisseus. Strab. verò vicum Ephesi vocari *Larissam* inquit, in quo Apollo Larissenus colitur.

ΛΗ͂ΜΝΟΣ 74, νῆσος πρὸς τῇ Θρᾴκῃ, C δύο πόλεις ἔχουσα, Ἡφαιστίαν καὶ Μύριναν, ὡς Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ· ἀπὸ τῆς μεγάλης λεγομένης θεοῦ, ἣν Λῆμνόν φησι. Ταύτῃ δὲ καὶ παρθένους ἔθυον. 75 Ὠκίσθη δὲ πρῶτον ὑπὸ Θρᾳκῶν, οἱ Σίν-

LEMNUS, insula juxta Thraciam, duas habens urbes, Hephæstiam & Myrinam, ut Hecatæ. Europa, à magna dicta Dea, quam *Lemnum* dicunt. Huic verò & Virgines immolabant. Condita verò fuit primum à Thracibus, qui *Sinties* vocaban-

67 Πέμπτη, Αἰολίδος, περὶ Κύμην τὴν * νίδα.] Quinto loco memorat Larissam Æolidis circa Cumam Phriconida. Sic enim restituendus est locus ille mutilus ex Strabone, qui hanc urbem celebrat lib. 13. Καταλαβόντας δὲ τοὺς Πελασγοὺς, κεκακωμένους ὑπὸ τοῦ Τρωϊκοῦ πολέμου, κατέχοντας δ' ὅμως ἔτι τὴν Λάρισσαν, διέχουσαν τῆς Κύμης ὅσον ἑβδομήκοντα σταδίους, ἐπιτειχίσαι αὐτοῖς τὸ νῦν ἔτι λεγόμενον Νέον τεῖχος, ἀπὸ τριάκοντα σταδίων τῆς Λαρίσσης· ἐλθόντας δὲ κτίσαι τὴν Κύμην, καὶ τοὺς περιλειπομένους ἀνθρώπους ἐκεῖσε ἀνοικίσαι· ἀπὸ δὲ τοῦ Λοκρικοῦ ὄρους τήν τε Κύμην Φρικωνίδα καλοῦσιν ὁμοίως δὲ καὶ τὴν Λάρισσαν· ἐρήμη δ' ἐστὶ νῦν. i.e. *Cumque offendissent Pelasgos adflictos quidem bello Troiano, Larissam tamen adhuc tenentes, distantem à Cuma circiter* LXX. *stadia, adversus eos extruxisse eum, qui etiamnum dicitur* Novus murus, *à Larissa* XXX. *stadiis; venientesque condidisse Cumam, eoque superstitum hominum coloniam deduxisse; à monte verò Locrico, &* Cumam Phriconida *dictam, similiter verò & Larissam.*

68 Ἕκτη, Συρίας, ἣν Σύροι Σίζαρα καλοῦσι.] Sexto loco numerat Larissam Syriæ civitatem, quam à Syris *Sizara* vocari inquit, quod nomen nescio à quo desumpsit, at Larissam Syriæ memorat Strabo lib. 16. Ptolemæus lib. 5. cap. 15.

69 Ἐννάτη, Κρήτης.] Nono loco numerat Larissam Cretæ. Strabo lib. 9. Καὶ ἐν Κρήτῃ πόλις ἡ νῦν εἰς Ἱεράπυδναν συνοικισθεῖσα, ἀφ' ἧς καὶ τὸ ὑποκείμενον πεδίον νῦν Λαρίσιον καλεῖται. i. e. *Et in Creta urbs, quæ nunc in Hierapydnam congregata est, à qua & subjacentem campum* Larissium *vocant.*

70 Καὶ ἐν τῇ Ἀττικῇ ἐστι Λάρισσα.] Decimo loco ponit Larissam Atticæ. Strabo libro proxime citato: Καὶ ἐν τῇ Ἀττικῇ δ' ἐστὶ Λάρισσα. i.e. *Et in Attica est etiam Larissa.*

71 Καὶ ἡ ἀκρόπολις τοῦ Ἄργους, Λάρισσα.] Et arx Argorum Larissa. Argivorum quoque arcem Larissam celebrat Strabo lib. 8. Ἡ μὲν οὖν πόλις τῶν Ἀργείων ἐν χωρίοις ἐπιπέδοις ἵδρυται τὸ πλέον· ἄκραν δ' ἔχει τὴν καλουμένην Λάρισσαν· λόφον εὐερκῆ μετρίως, ἔχοντα ἱερὸν Διός· ῥεῖ δ' αὐτῆς πλησίον ὁ Ἴναχος, χαραδρώδης ποταμὸς, ἔχων τὰς πηγὰς ἐκ Λυρκίου τοῦ κατὰ τὴν Κυνουρίαν ὄρους τῆς Ἀρκαδίας. i.e. *Urbs equidem Argivorum majore sui parte sita est locis planis; arcem habet Larissam, collem mediocriter munitum, in quo est Iovis templum. Prope urbem fluit Inachus amnis per multas delapsus convalles, habens fontes ex Lyrcio apud Cynuriam, montem Arcadiæ.* Placuit hîc monere lectorem Latinos plerumque usurpare nomen urbis Argivorum, quæ Græcis neut. gen. dicitur *Argos*, num. plur. mascul. atque interpretes cum apud autores Græcos inveniunt τὸ πόλις Ἄργους, vertere vel *urbs Argorum*, vel *Argiæ*, vel *Argolidis*, vel *Argivorum.* Argûs enim apud Latinos est genitivus navis illius celeberrimæ Jasonis, cujus gubernator fuit Tiphys, illius nominativ. est Argo. Hæc etsi minuta, non sunt contemnenda. Sæpe enim in hujusmodi rebus seu dormitant, seu cæspitant viri etiam docti.

72 Καὶ Λαρισσεὺς Ζεύς.] Jupiter Larisseus erat in arce Argorum, ut apparet ex Strabone loco nota præcedenti allato.

73 Στράβων δὲ κώμην φησὶν Ἐφέσου, &c.] Memorat etiam ex Strabone Larissam, vicum Ephesi ubi erat Apollo Larissenus. Videtur respexisse autor noster locum Strabonis ex lib. 13. Sic enim ille: Τρίτη δὲ Λάρισσα, κώμη τῆς Ἐφεσίας ἐν τῷ Καϋστρίῳ πεδίῳ· ἥν φασι πόλιν ὑπάρξαι πρότερον, ἔχουσαν καὶ τὸ ἱερὸν Ἀπόλλωνος Λαρισσηνοῦ, πλησιάζουσαν τῷ Τμώλῳ μᾶλλον, ἢ τῇ Ἐφέσῳ, ταύτης γὰρ ἑκατὸν καὶ ὀγδοήκοντα διέχει σταδίους, ὥστε ὑπὸ τοῖς Μῄοσιν ἄν τις τάττοι ταύτην. Ἐφέσιοι δ' αὐξηθέντες ὕστερον, πολλὴν τῆς τῶν Μῃόνων, οὓς νῦν Λυδοὺς φαμὲν, ἀπετέμοντο. i. e. *Tertia Larissa est pagus regionis Ephesiæ in campo Caystrio: quam olim fuisse urbem ajunt, & habuisse templum Apollinis Larisseni, propinquiorem Tmolo, quam Epheso, ab hac enim distat* CLXXX. *stadia, adeò ut sub Meonibus poni possit; Ephesii autem postmodo aucti, multum regionis Meonibus, quos nunc* Lydos *dicimus, abstulerunt.* Ex dictis apparet tria usurpari urbium hujus nominis gentilia, Larissæus, Larisseus, Larissenus; Latini plerumque usurpant τὸ *Larissæus*, Virgil. Æneid. lib. 2. v. 197. Achilles *Larissæus* dicitur, quod esset ex urbe Thessaliæ Larissa,

— Captique dolis, lachrymisque coacti
Quos neque Tydides, nec Larissæus *Achilles*
Non anni domuere decem, non mille carinæ.

74 Λῆμνος, νῆσος πρὸς τῇ Θρᾴκῃ, &c.] Series literarum ostendit deficere omnia oppidorum & regionum nomina, quæ per λε incipiunt, nulla enim eorum facta mentione, loquitur de Lemno insula, quæ jacebat juxta Thraciam in Ægæo mari non longe à monte Atho fabuloso Vulcani casu nobilitata, quem à matre Iunone simul atque natus est, ob deformitatem in hanc insulam præcipitatum decidisse fabulabantur, ad quod alludit Periegeta v. 522.

Ἔνθεν καὶ Λῆμνος, κραναὸν πέδον Ἡφαίστοιο
Πέπταται.
Unde & Lemnus asperum solum Vulcani
Patescit.

Adhuc in hodierno nomine latent cineres antiqui nominis, vulgò enim dicitur *Stalimine.* Duas habuit tantum urbes Hephæstiam, & Myrinam, autore Ptolemæo lib. 3. c. 13. ideo *dipolis* dicitur M. Etymologici autori in Δίπολις. In Myrinæ forum solstitio Athos mons umbram ejaculabatur, cum ab insula distaret LXXXVII. M. pass. ut prodit Plin. lib. 4. c. 12. Ab hac insula nomen habet *terra Lemnia*, quæ in ea effodiebatur, cujus tres erant species in usu, prima fullonibus, secunda fabris, quæ alio nomine Græcis μίλτος; Latinis *rubrica* à colore dicebatur, eadem quæ *Sinopis* Plinio lib. 35. c. 7. tertia medicis, quæ alio nomine σφραγὶς, i. e. *sigillum* dicitur, quia obsignabatur, de qua vide Dioscoridem lib. 5. c. 72. Galenum lib. 9. de facult. simpl. medicament. Gesnerum in suo onomastico. Fuit ex hac insula Philostratus, qui sub Severo imperatore floruit, & octo libros de vita Apollonii Tyanei conscripsit, vanissimus omnium scriptorum.

75 Ὠκίσθη δὴ πρῶτον ὑπὸ Θρᾳκῶν, &c.] Lemnum insulam à Thracibus, qui *Sinties* vocabantur primum conditam fuisse tradit ex Strabone, cujus ex lib. 7. excerptis sunt verba: Ὅτι Σίντοι ἔθνος Θρᾳκικὸν κατῴκει τὴν Λῆμνον νῆσον· ὅθεν Ὅμηρος Σίντιας αὐτοὺς καλεῖ, λέγων, ἔνθα με Σίντιες ἄνδρες. i. e. *Quod Sinti, gens Thracica habitavit Lemnum insulam, unde Homerus* Sintias *eos vocat dicens: Ubi me Sinties viri.*

οἱ Σίντιες ἐκαλοῦντο, ὡς Στράβων. [76] Οἱ δ' αὐτοὶ οὗτοι καὶ Σαπαῖοι. Ὁ οἰκήτωρ Λήμνιος, καὶ Λημνικὸς κτητικόν. A

cabantur teste Strabone, iidem verò hi Sapæi etiam dicti sunt. Incola, Lemnius, & Lemnicus possessivum.

ΛΗΝΑΙΟΣ [77], ἀγὼν Διονύσου ἐν ἀγροῖς, ἀπὸ τοῦ ληνοῦ. Ἀπολλόδωρος ἐν τρίτῳ χρονικῶν, καὶ Ληναϊκὸς, καὶ Ληναιεύς. [78] Ἔστι δὲ καὶ δῆμος. B

LENÆUS, Certamen Dionysi in agris ἀπὸ τοῦ ληνοῦ, *à torculari*, Apollodorus Chronicor. lib. 3. & Lenaicus, & Lenæeus quoque dicitur. Est etiam populus.

ΛΗΝΟΣ [79], χώρα τῶν Πισαίων. Ὁ πολίτης, Ληναῖος· Φλέγων τεσσαρακοστῇ ὀγδόῃ ὀλυμπιάδι.

LENUS, regio Pisatarum. Civis, Lenæus, Phleg. Olympiade XLVIII.

ΛΗΤΗ [80], πόλις Μακεδονίας, ἀπὸ τοῦ πλησίον ἱδρυμένου Λητοῦς ἱεροῦ, ὡς Θεαγένης Μακεδονικοῖς. Τὸ ἐθνικὸν, Λητaῖος· οὕτω γὰρ ἱστορεῖται Νίκαρχος, Λητaῖος, τῶν Ἀλεξάνδρῳ τῷ μεγάλῳ συστρατευσαμένων ὁ διασημότατος. C

LETE, urbs Macedoniæ, à Latonæ templo, quod prope constructum erat, ut Theagenes Macedonicis. Gentile, Letæus. Sic enim memoratur Nicarchus, Letæus, eorum, qui unà cum Alexandro magno militiam exercuere, celeberrimus.

ΛΗΤΟΥΣ πόλις [81], πόλις Αἰγύπτου. Ἔστι δὲ μοῖρα Μέμφιδος, καθ' ἣν αἱ πυραμίδες Λητοῦς ἱερόν· Ἀλέξανδρος τρίτῳ περὶ Αἰγύπτου. Τὸ ἐθνικὸν, Λητοπολίτης· οὕτω γὰρ Πολύστρατος, [82] καὶ Ἀπολλώνιος ὁ Ἀρχιφέως λεγόμενος ἀναγράφεται. D E

LETUSPOLIS, *i. e.* Latonæ urbs, urbs Ægypti. Est verò pars Memphidis, juxta quam Pyramides Latonæ templum. Alexand. de Ægypto tertio. Gentile, Letopolites. Sic enim Polystratus, & Apollonius, qui *Archiphei* dictus est commemoratur.

ΛΗΤΩΕΥΣ, δῆμος ἐν Ἀλεξανδρείᾳ, ὡς Τρύφων ἐν τῷ περὶ παρωνύμων· ὅτι παρὰ τὸ Λητὼ κτητικὸν σχηματίζεται.

LETOEUS, populus in Alexandria, ut Trypho in lib. de paronymis, quoniam παρὰ τὸ Λητὼ, i. e. *à Latona* possess. formatur.

ΛΗΨΗΜΑΝΔΟΣ [83], πολίχνιον Καρίας. Τὸ ἐθνικὸν, Ληψημανδεύς. Κρατερὸς ἐννάτῳ περὶ ψηφισμάτων. F

LEPSEMANDUS, oppidum Cariæ. Gentile, Lepsemandeus, Craterus nono psephismatum.

ΛΙΒΑΝΑΙ [84], πόλις Συρίας, ταῖς Ἄτραις

LIBANÆ, urbs Syriæ, Atris vicina, Arrhian.

76 Οἱ δ' αὐτοὶ οὗτοι καὶ Σαπαῖοι.] Inquit Thraces *Sinties* qui primum Lemnum insulam incoluerunt esse eosdem, qui *Sapæi*; quod etiam ex Strabone desumpsit. Sic enim ille lib. 10. Τινὲς δὲ Σάμον καλεῖσθαί φασιν, ἀπὸ Σαΐων τῶν οἰκούντων Θρᾳκῶν πρότερον, οἳ καὶ τὴν ἤπειρον ἔχον τὴν προσεχῆ· εἴτε οἱ αὐτοὶ τοῖς Σαπαίοις ὄντες, ἢ τοῖς Σίντοις, οὓς Σίντας καλεῖ ὁ ποιητὴς, εἴθ' ἕτεροι. i. e. *Quidam Samum vocari dicunt à Saiis Thracibus, qui eam prius habitarunt, & qui finitimam continentem habebant; sive hi iidem cum Sapæis sunt, sive cum Sintis, quos Sintas vocat poëta, sive diversi.*

77 Ληναῖος, ἀγὼν Διονύσου ἐν ἀγροῖς.] Diversa fuere apud ethnicos Lenæa festa in honorem Bacchi celebrata, nomen adepta ἀπὸ τοῦ ληνοῦ, i. e. *à torculari*, ut ait noster, de quibus videsis Aristophanis Scholiastem ad Acharn. pag. 390. editionis Caldorianæ societatis. Quin etiam Bacchus ipse *Lenæus* dicitur poetarum eruditissimo Georgic. lib. 2.

Huc pater ô Lenæe veni, nudataque musto
Tinge novo mecum direptis crura cothurnis.

78 Ἔστι δὲ καὶ δῆμος.] Fuisse quoque Lenæum, populum, Atticæ scilicet inquit, cujus videtur meminisse Hesychius in Ἐπὶ Ληναίῳ, in quo erat Dionysi templum, ubi Athenienses festa Lenæa celebrare solebant, antequam theatrum ædificaretur, autore eodem Hesychio loco citato.

79 Ληνός, χώρα τῶν Πισαίων.] Pro χώρα τῶν Πισαίων, puto legendum χώρα τῶν Πισατῶν, regio Pisatarum; ex nostro autore in Πίσα, & ex Strabone variis in locis, quorum regio divisa erat in octo urbes, ut apparet ex Strabonis lib. 8. Εἰς γοῦν ὀκτὼ πόλεις μεριζομένης τῆς Πισάτιδος, μία τούτων λέγεται καὶ ἡ Σαλμώνη. i. e. *In octo civitates divisa Pisatide, una harum* Salmone *dicitur.*

80 Λητή, πόλις Μακεδονίας.] Lete, urbs Macedoniæ celebris natalibus Nicarchi, qui socius fuit in militia Alexandri magni, ut inquit noster, in cujus historia nullum Nicarchum memini me legere, sed Nearchum, cujus meminit Strabo diversis locis. Q. Curt. lib. 9. c. 10. & lib. 10. c. 1. Arrhian. de expeditione Alexand. l. 5. & l. 7. necnon in libro rerum Indicarum, ex quibus apparet fuisse præfectum classi Alexandri ad Indos, & horum regionis historiam scripsisse. Quare non dubito apud nostrum pro Νίκαρχος legendum Νέαρχος. Lete verò urbs Macedoniæ memoratur Ptolemæo lib. 3. c. 13. Plinio lib. 4. c. 10. & Harpocrationi ex Marsyæ Junioris lib. 6. rerum Macedonicarum, apud quem ut & apud Suidam perperam scribitur Λιτὴ per *jota* in prima.

81 Λητοῦς πόλις, πόλις Αἰγύπτου.] *Letûs polis*, i. e. *Latonæ urbs*, urbs Ægypti, à qua Letupolites Nomos, & urbs & Nomos memorantur à Ptolemæo lib. 4. c. 5.

82 Καὶ Ἀπολλώνιος ὁ Ἀρχιφέως λεγόμενος ἀναγράφεται.] In his verbis eodem modo accipio τὸ ἀναγράφεται, ac in sectione proximè præcedenti τὸ ἱστορεῖται. Mentem enim autoris nostri puto esse Polystratum & Apollonium Archiphei filium inscribi *Letopolitas*, quod fuerint ex Letupoli Ægypti urbe. Ego neutrum eorum novi, nec etiam Archipheum, pro quo vide, an ὁ ἀρχιερεὺς scribendum sit, necne. Ego enim, cum non laborem porrigine corrigendi, nolo Stephanum incrustare; etsi apud Suidam in Ἀπολλώνιος legitur: Ἀπολλώνιος, Ἀφροδισιεὺς, ἀρχιερεὺς καὶ ἱστορικὸς, γέγραφε Καρικὰ, &c. Id est. *Apollonius Aphrodisieus summus-pontifex & historicus, scripsit Carica*, &c.

83 Ληψήμανδος, πολίχνιον Καρίας.] Lepsemandus, oppidulum Cariæ, cujus apud alios altum est silentium; Plinius lib. 5. c. 31. in ora Cariæ celebrat insulam Lampsemandum, de quibus pro arbitrio tuo judicabis.

84 Λιβαναὶ, πόλις Συρίας, ταῖς Ἄτραις γειτνιάζουσα.] Libanæ, arum, urbs Syriæ, Atris vicina; Libanarum summum est apud alios silentium, de Atris verò videsis quæ in Ἄτραι annotavimus.

85 Ἐσ

τραις γειτνιάζουσι· Ἀρριανὸς Παρθικῶν ἐννάτῳ. A [85] Ἔστι καὶ Λίβανος ὄρος τῆς Συρίας. Τὸ ἐθνικὸν, Λιβανίτης.

ΛΙΒΥΉ [86], χώρα πολυώνυμος, ὡς Πολυΐστωρ· Γῆ Ὀλυμπία, Ὠκεανία, Ἐσχατιὰ, Κορυφὴ, Ἑσπερία, Ὀρτυγία, Ἀμμω- B νὶς, Αἰθιοπία, Κυρήνη, Ὀφιοῦσα, Λιβύη, Κηφηνία, Ἀερία. [87] Τὸ ἐθνικὸν, Λίβυσσα.

ΛΙΒΥΡΝΟΙ [88], ἔθνος προσεχὲς τῷ ἐνδοτέρῳ μέρει τοῦ Ἀδριατικοῦ κόλπου· Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ. Τὸ ἐθνικὸν, Λιβυρνὶς, καὶ Λιβυρναῖοι. C Ὠνομάσθησαν δὲ ἀπό τινος Λιβυρνοῦ Ἀττικοῦ. [89] Εὕρηται τὰ Λιβυρνικὰ σκάφη. Καὶ Λιβυρνικὴ μανδύη, εἶδος ἐσθῆτος.

ΛΙΒΥΣ κύριον, κλίνεται Λίβυος· ἀφ' οὗ Λιβύη. Τὸ ἐθνικὸν Λίβυς, Λίβυσσα, Λίβυ, D Λιβυκός, Λιβυκή· Καὶ Λιβύστιον, ὡς ἀπὸ τοῦ Λίβυστος τοῦ ἀπὸ τοῦ Λίβυος ὄντος κατὰ πλεονασμόν· Καὶ Λιβυστικόν, καὶ Λιβυστῖνος, καὶ Λιβυστίνη· Καὶ Λιβυστιὰς, καὶ Λιβυστὶς, καὶ Λιβυσσαία, ἀπὸ τοῦ Λίβυσσα. Καὶ κτητικὸν, Λι- E βυστικὰς

A Arrhian. Parthico. lib. 9. Est etiam Libanus mons Syriæ. Gentile, Libanites.

LIBYA, regio polyonymus, ut Polyhistor. Terra Olympia, Oceania, Eschatia, B Coryphe, Hesperia, Ortygia, Ammonis, Æthiopia, Cyrene, Ophiusa, Libya, Cephenia, Aëria. Gentile, Libyssa.

LIBURNI, gens adhærens interiori parti sinus Adriatici. Hecatæ. Europa. Gen- C tile, Liburnis, & Liburnæi. Sic verò vocati fuere à quodam Liburno Attico. Inveniuntur etiam Liburnicæ naves, & Liburnica mandya, species vestis.

LIBYS, nomen proprium, declinatur D in genit. Libyos, à quo Libya. Gentile, Libys, Libyssa, Liby, Libycus, Libyca, & Libystium, tamquam à Libystus, qui fit à genit. Λίβυος per pleonasmum, & Libysticum, & Libystinus, & Libystina, & Liby- E stias, & Libystis, & Libyssæa à Libyssa, & poss.

85 Ἔστι καὶ Λίβανος ὄρος τῆς Συρίας.] Libanum montem celeberrimum à præstantissimis cedris, ex quibus Sapientissimus regum templum exstruxit, Syriæ tribuit autor noster: C. Tacitus Judææ adscribit Historiarum lib. 5. c. 6. *Præcipuum montium Libanum erigit*, [Judæa] *mirum dictu tantos in ardores opacum, fidumque nivibus. Idem amnem Jordanem alit funditque.* Hebraicè dicitur לבנן *lebanon*, celebratur sæpe in sacris libris; proletariæ eruditionis homines dictum putant à לבונה *lebonah*, i. e. *thus*, cum nullibi thus ipsi attributum reperiatur, melius ab albedine nivium alii ejus nomen deducunt. Erat enim, ut inquit Tacitus, tantos in ardores opacus & fidus nivibus, quas etiam celebrat Jeremias Prophetes c. 18. v. 14. לבן *laban* verò Hebraicè est *albus*, *candidus*, à quo sine dubio monti nomen, cujus fecere mentionem Strabo lib. 16. Ptolemæus lib. 5. c. 15. Plin. lib. 5. c. 20.

86 Λιβύη, χώρα πολυώνυμος.] Libya, regio polyonymos, id est, quæ multa nomina habebat, quæ recenset autor noster, præcipua verò & quæ adhuc obtinet usus, sunt Libya, & Africa, at prius *Libya*, deinde *Africa* vocata fuit; Græci Libyam à fœmina ejusdem nominis Epaphi filia, Aphricam ab Aphra quodam Herculis socio vocatam fuisse ajunt; sed vero propius videtur, Libyam ab Hebræo לובים *Lubim*, Aphricam à nepote Abrahami Ophre, nomina habuisse, illorum fit mentio Paralipom. lib. 2 c. 12. v. 3. ubi LXX. senes & Hieronymus *Libyes* vertunt, alterum testatur Josephus Antiquit. lib. 10. c. 16. Λέγεται δὲ ὡς οὗτος ὁ Ὠφρὴς, στρατεύσας ἐπὶ τὴν Λιβύην, κατέσχεν αὐτὴν, καὶ οἱ υἱωνοὶ αὐτοῦ κατοικήσαντες ἐν αὐτῇ, τὴν γῆν ἀπὸ τοῦ ἐκείνου ὀνόματος, Ἀφρικὴν προσηγόρευσαν· μαρτυρεῖ δέ μου τῷ λόγῳ καὶ Ἀλέξανδρος ὁ Πολυΐστωρ. i. e. *Dicitur etiam, quod hic Ophres, expeditione facta in Libyam, eam obtinuit, & ejus nepotes; cum eam incoluissent, terram ab illius nomine*, Aphricam *appellarunt, testis est meæ sententiæ & Alexander Polyhistor.* Graphicè eam depingit Periegeta v. 174.

Ἤτοι μὲν Λιβύη τετανυσμένη, ἐς νότον ἕρπει,
Ἐς νότον ἀντολίην τε, τραπεζίῳ εἶδος ὁμοίη,
Ἀρξαμένη προτίστα Γαδειρόθεν, ἧχι τε ἄκρη
Εἰς μυχὸν ὀξυνθεῖσα τιταίνεται Ὠκεανοῖο,
Οὖρον δ' Ἀρραβίης τεκμαίρεται ἄγχι θαλάσσης
Εὐρύτερον· τόθι γαῖα κελαινῶν Αἰθιοπήων
Τῶν ἑτέρων, τῇ ἄγχι τιταίνεται οὖδας Ἐρεμβῶν
Παρδαλέῃ δέ μιν ἄνδρες ἐπικλείουσιν ὁμοίην.

Nempe Libya quidem extenta ad austrum serpit
Ad austrum & ortum, mensulæ forma similis:
Orsa primum à Gadibus, ubi quidem extrema
In secessum acuminata porrigitur Oceani,
Limitem verò Arabiæ terminat prope mare
Latiorem, ubi terra nigrorum Æthiopum
Alterorum, quos juxta porrigitur solum Eremborum:
Pelli-pantherinæ verò ipsam homines perhibent similem.

Ad quem locum videsis Eustath.

87 Τὸ ἐθνικὸν, Λίβυσσα.] Gentile Libyæ fœmin. est Libyssa, mascul. Libys, qui est etiam proprium, de quibus & ejus derivatis agit infra.

88 Λιβυρνοὶ, ἔθνος προσεχὲς τῷ ἐνδοτέρῳ μέρει τοῦ Ἀδριατικοῦ κόλπου.] Liburni, gens adhærens interiori parti Adriatici sinus inter Histriam & Dalmatiam, memorantur Virgilio Æneid. lib. 1. v. 248.

Antenor potuit mediis elapsus Achivis
Illyricos penetrare sinus, atque intima tutus
Regna Liburnorum, & fontem superare Timavi.

Regio *Liburnia* dicebatur, vulgo nunc *Croatia* in ditione Ducum Austriæ, de qua consulesis Strabonem lib. 7. Melam lib. 2. c. 3. Plin. lib. 3. c. 22.

89 Εὕρηται τὰ Λιβυρνικὰ σκάφη.] Liburnica, seu Liburna erant genus navigii levissimi, velocissimique, sic verò dicebantur, quod hujusmodi navigiis Liburni olim piraticam exercebant, unde Venusinus Vates Epodon libro, Epod. 1. ad Mœcenatem:

Ibis Liburnis inter alta navium,
Amice, propugnacula:
Paratus omne Cæsaris periculum
Subire, Mæcenas, tuo.

Liburnus etiam est lecticæ genus, quod esset celer, Juv. Sat. 3. v. 240.

——— *Turba cedente vehetur*
Dives, & ingenti curret super ora liburno
Atque obiter leget, aut scribet, vel dormiet intus,
Namque facit somnum clausa lectica fenestra.

Eidem etiam *Liburnus* usurpatur pro *lecticarius* Satyra 6. v. 476.

——— *Tarde venisse Liburnus*
Dicitur, & pœnas alieni pendere somni
Cogitur.

Liburnus etiam dicebatur præco, qui jussu imperatoris vocabat senatores. Id nominis adeptus, quod ex Liburnia ferè orti essent hujusmodi homines. Hinc idem poeta Sat. 4. v. 75.

——— *Primus clamante Liburno*
Currite, jam sedit, rapta properabat abollâ
Pegasus, attonitæ positus modò villicus urbi.

ϐυςικὰς ϖλάκας, Λυκόφρων. Οἵτινες ἢ διὰ τȣ̃ γ γράφȣσι, κακῶς.

ΛΙ'ΒΥΣΣΑ[90], φρȣ́ριον Βιθυνίας ἐπιθαλάσσιον, ὡς πολυΐςωρ Ἀλέξανδρ☉. Τὸ ἐθνικὸν, Λιϐυσσαῖ☉.

ΛΙΒΥΣΤΙ͂ΝΟΙ[91], ἔθν☉ παρακείμενον Κόλχοις, ὡς Διόφαντ☉ ἐν πολιτικοῖς· ȣ̃ θηλυκὸν Λιϐυςίνη.

ΛΙ'ΓΓΟΣ, φρȣ́ριον Κασσανδρέων· Ἀπολλόδωρ☉ ἐν χρονικῶν τρίτῳ, ὃς καὶ τὸ ἐθνικὸν Λιγγαῖ☉. Ἔςι καὶ Λίγγι☉, καὶ Λίγκι☉ κόλπ☉.

ΛΙ'ΓΞ[92], ποταμὸς Μαυριτανίας, καὶ πόλις. Τινὲς ἢ Λίξον γράφȣσι, καὶ Λίξȣς τȣ̀ς πολίτας.

ΛΙ'ΓΥΡΟΣ[93], ἔθν☉ προσεχὲς τοῖς Τυῤῥηνοῖς· Ἀρτεμίδωρ☉ ἐν ἐπιτομῇ τῆ ἕνδεκα. Ἀπὸ Λιγύρȣ ποταμȣ̃.

ΛΙΓΥΣΤΙ'ΝΗ[94], πόλις Λιγύων, τῆς δυτικῆς Ἰϐηρίας ἐγγὺς, [95] καὶ τȣ̃ Ταρσȣ̃ πλησίον. Οἱ οἰκȣ̃ντες, Λίγυες καλȣ̃νται.

ΛΙ'ΗΒΡΙΣ, πόλις Φοινίκων, ὡς Ἡρωδιανός. Τὸ ἐθνικὸν, Λιηϐρίτης· Ἑκαταῖ☉ περιηγήσει Αἰγύπτȣ.

ΛΙΘΗ'-

poss. *Libysticas tabulas*, Lycoph. qui verò per g scribunt, non rectè id faciunt.

LIBYSSA, castellum Bithyniæ maritimum, ut Alexand. Polyhistor. Gentile, Libyssæus.

LIBYSTINI, gens adjacens Colchis, ut Diophantus in Politicis cujus fœm. Libystina.

LINGUS, castellum, Cassandreorum, Apollodorus Chronicor. lib. 3. qui etiam gentile, Lingæus scribit. Est etiam Lingius, & Lincius sinus per duplex *gg*. vel per *g*.

LINX, fluvius Mauritaniæ & urbs, alii qui verò Lixum scribunt, & cives, Lixos.

LIGYRUS, gens vicina Tyrrhenis, Artemidor. in epitome undecim [librorum.] A fluvio Ligyro.

LIGYSTINE, urbs Ligurum prope occidentalem Iberiam, & juxta Tarsum. Incolæ, *Ligyes* vocantur, h.e. *Ligures*.

LIEBRIS, urbs Phœnicum, ut Herodianus. Gentile, Liebrites, Hecatæ, in descriptione Ægypti.

LITHE-

90 Λίϐυσσα, φρȣ́ριον Βιθυνίας ἐπιθαλάσσιον.] Libyssa, castellum Bithyniæ ad mare situm fuit memorabile tumulo Annibalis Carthaginensis, teste Plinio libro quinto, capite ultimo: *Fuit & Libyssa oppidum, ubi nunc Annibalis tantum tumulus.* Ex Plinio videtur desumpsisse Amm. Marcell. lib. 22. c. 22. *Transgressus* [Julianus] *itaque fretum, prætercursa Chalcedona, & Libyssa, ubi sepultus est Hannibal Pœnus, inde Nicomediam venit urbem antehac inclytam.* Ammianus confirmat verbis allatis sententiam nostri autoris, qui ait *Libyssam fuisse castellum ad mare*, etsi Ptolemæus lib. 5. c. 1. id inter mediterraneas Bithyniæ urbes memorat, apud quem non bene scribitur Libyssa per *jota* in penultima. Fuit etiam Libyssa Bithyniæ fluvius apud Appianum de Bellis Syriacis, à quo Libyssæ oppido nomen.

91 Λιϐυςῖνοι, ἔθν☉ παρακείμενον Κόλχοις.] Libystini, gens adjacens Colchis, quos alii *Ligystinos* vocabant. Videsis quæ in Λιγυςίνη annotamus.

92 Λίγξ, ποταμὸς Μαυριτανίας, καὶ πόλις, &c.] Linx, amnis Mauritaniæ, & urbs, quam alii *Lixum* dicunt; ex una urbe, ut mihi videtur, quatuor autori nostro suis locis factæ sunt, scilicet, Λίγξ, Λίξα, Λύγξ, Λύγξω. Fuit autem Phœnicum urbs, id est, colonia, teste Scylace in Καρχηδών. Nunc vulgo *Larache* dicitur, jacet in ora Africæ maritima, non longè à Gadibus post montem Atlantem, ut ait noster in Λύγξ. Quam cepere Hispani anno MIↃCX. referente Aldreto de Africa lib. 4. c. 18. de qua operæ pretium est audire Plinium loquentem lib. 5. c. 1. *Et ab ea* [Zili] XXXII. M. *pass. colonia à Claudio Cæsare facta Lixos, vel fabulosissime ab antiquis narrata. Ibi regia Antæi, certamenque cum Hercule, & Hesperidum horti, affunditur autem huic æstuarium è mari flexuoso meatu, in quo dracones custodiæ instar fuisse nunc interpretantur, amplectitur intra se insulam, quam solam e vicino tractu aliquanto excelsiore, non tamen æstus maris inundat, exstat in ea ara Herculis, nec præter oleastros aliud, ex narrato illo aurifero nemore; minus profectò mirentur portentosa Græciæ mendacia de iis, & amne Lixo prodita, qui cogitent nostros nuper paulò minus monstrifica quædam de iisdem tradidisse, prævalidam hanc urbem, majoremque Carthagine magna: præterea ex adverso ejus sitam, & prope immenso tractu ab Tingi, quæque alia Cornelius Nepos audacissime credidit.* Strabo lib. 17. autor est, ex Gabinio Romanarum rerum scriptore apud Lingem Antæi sepulturam fuisse, & compagem ossium cadaveris absumpti cubitorum sexaginta, eamque à Sertorio detectam, & rursus humatam, quæ fabulas magis sapiunt, quam veritatem.

93 Λίγυρ☉, ἔθν☉ προσεχὲς τοῖς Τυῤῥηνοῖς.] Ligurus, gens finitima Tyrrhenis, nomen adepta à fluvio Liguro, ut inquit noster. Sic Eustath. ad Dionysii v. 76. nomen Ligyum (eadem est gens) deducit ab amne quodam Ligye, quod est translativum apud Græcos; regio *Liguria* dicitur, incolæ plerumque Latinis *Ligures*, quorum præcipua urbs & commercio celeberrima Genua, vulgo *Genova* de qua suo loco egimus; antiquitus non bene audierunt, nec hodie bene audiunt. Ideo Virgilius Æneid. lib. 11. v. 715. canit:

Vane Ligur, frustraque animis elate superbis
Nequicquam patrias tentasti lubricus artes.

Obiter notandum apud scriptores Ligyes, & Ligures eandem esse gentem.

94 Λιγυςίνη, πόλις Λιγύων, τῆς δυτικῆς Ἰϐηρίας.] Ligystine, urbs Ligurum prope occidentalem Iberiam & Tartessum, cujus incolæ *Ligyes*, id est, *Ligures* dicebantur: ... autem celebrantur *Ligyes*, id est, *Ligures* apud scriptores primi in Italia, de quibus egimus in præcedenti dictione, à quibus veluti coloni originem deduxerunt reliqui, ... cet Ligyes Colchicis vicini, qui nostro auctori *Lib*... suo loco, Eustathio ad Dionysii v. 76. *Colchici* dicuntur; tertii erant in occidentali Iberia prope Tartessum, de ... bus loquitur Thucydides in libri sexti initio, Dionysius Halicarnasseus lib. 1.

95 Καὶ τȣ̃ Ταρσȣ̃ πλησίον.] Quis unquam audivit Tarsum fuisse in occidentali Iberia; nemo puto; itaque pro ... Ταρσȣ̃ πλησίον, i. e. *& prope Tarsum*, legendum est ... τȣ̃ Ταρτησσȣ̃ πλησίον, i. e. *& prope Tartessum.* Tartessus enim fuit urbs & amnis Iberiæ occidentalis, quod ... & tonsoribus, ut ajunt, est notum, amnis ex Ligystino lacu profluebat, ut apertè inquit Avienus.

——— *Sed insulam*
Tartessus amnis ex Libystico lacu
Per operta lapsus undique ab lapsu ligat.

Libysticus verò lacus Avieno idem est, atque Ligysticus, vel Ligystinus, vel Libytinus, sicut & Cytæa Libystina, vel Ligystica, invenitur.

96 Λι

ΛΙΘΗΣΙΟΣ[96], ὁ Ἀπόλλων, ἐν τῷ Μαλέᾳ * λίθῳ προσιδρυμένος ἐκεῖ· Ῥιανὸς Ἰλιακῶν τρίτῳ. Ὡς γὰρ ἀπὸ τοῦ Μάραθος Μαραθήσιος, οὕτω καὶ τοῦτο. A

LITHESIUS, Apollo, in Malea, * supra Lapidem collocatus illic. Rhianus Iliacorum tertio. Ut enim à Marathus, Marathesius. Sic & hoc.

ΛΙΛΑΙΑ[97], πόλις Φωκίδος. Λυκόφρων, B

Πάτραν Λίλαιαν, κἀνεμωρείας πέδον.

Ὁ πολίτης, Λιλαιεύς.

LILÆA, urbs Phocidis, Lycoph.

Patriam, Lilaeam, & Anemoreæ solum.

Civis, Lilæus.

ΛΙΛΥΒΑΙΟΝ[98], ἡ πρὸς δύσιν ἄκρα τῆς Σικελίας· Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ. [99] Ἔστι καὶ πόλις. Καὶ τὸ ἐθνικὸν Λιλυβαῖος, καὶ Λιλυβαίτης, καὶ Λιλυβηΐς. C

LILYBÆUM, Siciliæ promontorium ad occidentem, Hecatæ. Europa. Est & urbs, & gentile, Lilybæus, & Lilybætes, & Lilybeïs.

ΛΙΜΕΝΩΤΙΣ, Χερρόνησος Κελτική.

LIMENOTIS, Chersonesus Celtica.

ΛΙΜΗΝ[1], ὁ ἔφορμος τόπος. Καὶ Λιμενίτης, ὁ ἐν αὐτῷ ἱδρυμένος. D

LIMEN, *h.e.* portus, locus stationi navium commodus, & Limenites, qui in eodem collocatus est.

ΛΙ- LI-

96 Λιθήσιος, &c.] Nihil videtur deficere in hac sectione, etsi appositus asteriscus innuit contrarium, namque sensus optime percipi potest; Apollinem verò illum Maleæ Lithesium vocitatum ἀπὸ τοῦ λίθου supra quem collocatus erat, ego non novi.

97 Λίλαια, πόλις Φωκίδος.] Lilæa, urbs Phocidis, ex Lycophrone, ex cujus Alexandra affert versiculum, ad quem ita illius Scholiasta: Λίλαια, καὶ Ἀνεμώρεια, καὶ Ἄμφισσα, καὶ Ἄβαι, πόλεις εἰσὶ Φωκίδος, Ἀνεμώρεια δὲ ἐκλήθη διὰ τὸ εἶναι αὐτὴν ψυχρὰν καὶ ἀνεμώδη. i. e. *Lilæa, & Anemoria, & Amphisa, & Abæ, urbes sunt Phocidis, Anemoria verò vocata fuit, quod esset frigida, & ventis-exposita.* Memoratur etiam poëtarum parenti Il. 2. v. 523.

Οἵτε Λίλαιαν ἔχον πηγῆς ἔπι Κηφισοῖο.

Quique Lilæam habebant fonte super Cephisi.

Non bene interpres Latinus vertit:

Quique Lilæam habitant fontem in Cephisso.

Lilæa enim non erat fons, sed civitas ad Cephissi fontes, prope quam oriebatur Cephissus amnis, autore Strabone lib. 9. Ὧν ὁ Κηφισσὸς ἐκ Λιλαίας Φωκικῆς πόλεως τὴν ἀρχὴν λαμβάνει, καθάπερ καὶ Ὅμηρος φησιν·

Οἵτε Λίλαιαν ἔχον πηγῆς ἔπι Κηφισοῖο.

Δι᾽ Ἐλατείας δὲ ῥυεὶς μεγίστης τῶν ἐν Φωκεῦσι πόλεων, καὶ διὰ Παραποταμίων, καὶ Φανοτέων ὁμοίως Φωκικῶν πολισμάτων, εἰς Χαιρώνειαν τῆς Βοιωτίας πρόεισιν. i. e. *Quorum unus est Cephissus ex Lilæa Phocica urbe initium sumit, sicut & Homerus ait:*

Quique Lilæam habebant ad fontem Cephissi.

Per Elateam verò fluens maximam Phocicarum urbium, & per Parapotamios & Phanoteos similiter Phocica oppida in Charoneam Bæotiæ pergit. Eustathius ad versum Homeri citatum duas celebrat Lilæas. Memoratur etiam Statio libro 7. Thebaidis:

Coryciumque nemus, propellentemque Lilæam
Cephissi glaciale caput.

98 Λιλύβαιον, ἡ πρὸς δύσιν ἄκρα τῆς Σικελίας.] Lilybæum, promontorium Siciliæ ad occasum. Erat unum è tribus Siciliæ promontoriis, quod ad Africam spectabat, autore inter alios Mela lib. 2. c. 7. *Ipsa* [Sicilia] *ingens, & tribus promontoriis in diversa procurrens Græcæ literæ imaginem, quæ* delta *dicitur, efficit. Pachynum vocatur, quod Græciam spectat: Lilybæum, quod in Africam, Pelorus, quod in Italiam vergens Scyllæ adversum est, causa nominis Pelorus gubernator ab Annibale ibidem conditus, quem idem vir profugus ex Africa, ac per ea loca Syriam petens, quia procul intuenti videbatur continua esse litora, & non pervium pelagus, proditum se arbitratus occiderat.* Hæc de Peloro Annibalis navis gubernatore Melam audacissimè credidisse reor, cum jam ante illa tempora promontorium istud vocaretur *Pelorus*, ut tradit Servius ad Æneid. lib. 3. v. 411. Tria hæc promontoria graphice depingit Ovid. Met. lib. 13.

——— Intrant
Sicaniam, tribus hæc excurrit in æquora linguis
E quibus imbriferos est versa Pachynos ad austros
Mollibus expositum Zephyris Lilybæum: ad arctos
Æquoris expertes spectat Boreamque Pelorus.

Dionysio Periegetæ v. 469. fœm. gen. Lilybe dicitur pro Lilybæon, ut & Peloris pro Peloros.

Ἄκραι δ᾽ οἱ Πάχυνός τε, Πελωρίς τε, Λιλύβη τε.

Promontoria vero ipsi, Pachynosque, Pelorisque, Lilybeque.

Ad quem locum consulesis Eustathium; Lilybæi etymologiam ingeniose admodum deducit Bochartus, ac si esset à ללוב *lelub*, i. e. *ad Libyam*, scilicet quod ad Libyam spectabat, (*Africam* Græci *Libyam* vocabant) & Libyes Hebraice dicuntur לובים *lubim*, ut suo loco annotavimus; Solinus c. 6. tradit Strabonem quemdam solitum ex Lilybitana specula exeuntem à Carthagine classem, numerumque navium manifestissimè denotare. Lynceos habuisse oculos pætum illum oportebat, qui illa videre poterat.

99 Ἔστι καὶ πόλις.] Lilybæum quoque fuisse urbem cognominem promontorio apparet ex diversis scriptoribus ac præcipuè ex Diod. Siculi lib. 22. eclogis, cui oppido Sibyllæ sepulchrum decus erat, ut inquit Solinus c. 11. At Sibyllarum ætas, & hujus urbis κτίσις non conveniunt. Namque hæc urbs condita fuit à Carthaginensibus ævo Dionysii tyranni; Sibyllæ verò sunt longe seniores, hoc in confesso est, illud patet ex Diodori libri citati eclogis: Ὁ δὲ Πύρρος πάσης τῆς Καρχηδόνος ἐπικράτησε δυνάμεως καὶ κύριος ἐγένετο, πλὴν τοῦ Λιλυβαίου, αὕτη γὰρ ἡ πόλις ὑπὸ Καρχηδόνων ἐκτίσθη, μετὰ τὴν ἅλωσιν τῆς Καρχηδονίων Μοτύης ὑπὸ Διονυσίου τοῦ τυράννου, τοὺς γὰρ ἐκ ταύτης ὑπολειφθέντας; ἀθροίσαντες, κατῴκισαν εἰς τὸ Λιλυβαῖον. i. e. *Pyrrhus omnem Carthaginiensium ditionem suæ potestatis & arbitrii fecit; præter Lilybæum; hæc enim urbs à Carthaginiensibus condita fuit, post captam de Carthaginiensibus Motyam à Dionysio tyranno; eos enim qui ex hac supererant congregantes Lilybæum habitatum detulerant.* Ejus situm sic describit Polybius lib. 1. Τὸ τρίτον τῆς νήσου ἀκρωτήριον προσαγορεύεται Λιλύβαιον. Ἐπὶ δὲ τούτῳ πόλις ὁμώνυμος κεῖται τῷ τόπῳ περὶ ἣν τότε συνέβαινε τοὺς Ῥωμαίους συνίστασθαι τὴν πολιορκίαν· τείχεσι δὲ διαφερόντως ἠσφαλισμένην, καὶ πέριξ τάφρῳ βαθείᾳ καὶ τενάγεσιν ἐκ θαλάττης, δι᾽ ὧν ἐστιν εἰς τοὺς λιμένας εἴσπλους, πολλῆς δεόμενος ἐμπειρίας καὶ συνηθείας. Hoc est: *Tertium insulæ promontorium appellatur* Lilybæum, *in hoc urbs ejusdem nominis sita est cum ipso loco; quam tunc contigit Romanos obsidere, muris egregiè munitam, atque circumcirca profunda fossa, & aquis è mari restagnantibus, per quas patet ad portus introitus, multa peritia & consuetudine indigens.* Fuisse olim munitissimam & splendissimam civitatem constat ex Diod. Siculo, & ex Cicerone, hujus ex Verrina V. sunt verba: *Testes publicæ tabulæ; testis splendidissima civitas Lilybætana; testis honestissimus maximusque conventus civium Romanorum.* Illius ex lib. 24. eclogis: Εἰκοσιτέσσαρα ἔτη πολεμήσαντες οἱ Ῥωμαῖοι Καρχηδονίους, Λιλύβαιον δὲ δεκαετῆ πολιορκήσαντες, πρὸς ἀλλήλους διελύθησαν. i. e. *Cum per* XXIIII. *annos Romani bellum gessissent cum Carthaginiensibus, Lilybæum verò per decennium obsedissent, inter eos de pace convenit.* Hodie in ejus ruinis extructam esse urbem inter primas Siciliæ celebrem, vulgo *Marsalla* dictam testis est Cluverius Siciliæ Antiquæ libro secundo cap. 1.

1 Λιμὴν, &c.] Limen Græcis, qui Latinis *portus* dicitur, id nominis ad Lexicographos pertinet.

2 Λιμ-

ΛΙΜΝΑΙ'Α [2], κώμη τοῦ Ἄργους. Τὸ ἐθνικὸν, Λιμναῖος. [3] Θουκυδίδης δὲ διὰ τοῦ ν, τὴν δισυλλαβίαν. A

LIMNÆA, vicus Argorum. Gentile, Limnæus. Thucyd. verò per *n.* penultimam [*scribit.*]

ΛΙ'ΜΝΑΙ [4], πόλις Ἑλλησπόντου περὶ Σηστόν· Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ.

LIMNÆ, urbs Hellesponti, circa Sestum, Hecatæ. Europa.

ΛΙ'ΜΥΡΑ [5], πόλις Λυκίας, ἀπὸ Λιμύρου ποταμοῦ. Ὁ πολίτης, Λιμυρεύς. B

LIMYRA, urbs Lyciæ, à Limyro fluvio. Civis, Limyreus.

ΛΙΝΔΟ'ΝΙΟΝ [6], πόλις τῆς Βρεττανίας· Μαρκιανὸς ἐν περίπλῳ αὐτῆς. Τὸ ἐθνικὸν, Λινδονῖνος.

LINDONIUM, urbs Brittaniæ, Marcianus in ejus periplo. Gentile, Lindoninus.

ΛΙ'ΝΔΟΣ [7], πόλις ἐν Ῥόδῳ [8], Κερκάφου τοῦ Ἠλείου καὶ Κυδίππης, τῆς Ὀχίμου θυγατρός. Τὸ ἐθνικὸν, Λίνδιος. C

LINDUS, urbs in Rhodo, opus Cercaphi filii Eleï, & Cydippæ, Orchimi filiæ. Gentile, Lindius.

ΛΙ'ΝΟΝ [9], χωρίον τῆς Ἑλλησποντίας· Στράβων τρισκαιδεκάτῃ. Μεταξὺ δὲ κεῖται τοῦ Παρίου καὶ τοῦ Πριάπου. Καὶ οἱ οἰκοῦντες, Λινούσιοι. D

LINUM, regio Hellespontiæ, Strabo lib. 13. *Sita verò est inter Parium, & Priapum.* Incolæ, Linusii.

ΛΙ'ΞΑ

LIXA,

2 Λιμναία, κώμη τοῦ Ἄργους.] Limnæa, vicus Argiæ celebratur ex Thucydide, qui ejus meminit lib. 2. Τούτῳ τῷ στρατῷ ἐπορεύετο Κνῆμος, οὐ περιμείνας τὸ ἀπὸ Κορίνθου ναυτικόν. Καὶ διὰ τῆς Ἀργείας ἰόντες, Λιμναίαν κώμην ἀτείχιστον ἐπόρθησαν i.e. *Cum hoc exercitu Cnemus non expectata Corinthiorum classe discessit, & per Argiam euntes, Limnæam vicum nullis cinctum muris diripuerunt.* Fuisse oppidulum maritimum apparet ex Polybii historiarum lib. 5. Διανύσας δὲ καὶ καθορμισθεὶς βραχὺ πρὸ ἡμέρας πρὸς τῇ καλουμένῃ Λιμναίᾳ, τοῖς μὲν στρατιώταις ἀριστοποιεῖσθαι παρήγγειλε. i.e. *Confecta autem navigatione, portum capiens prius quam illucesceret ad Limnæam, loci id nomen, mox prandere milites jussit.*

3 Θουκυδίδης, &c.] Innuit apud Thucydidem nomen vici Limnææ scribi per *n.* tantum in penultima. Aliter enim non possum illa nostri autoris verba concoquere; at nunc apud Thucydidem, ut, ex ejus verbis nota præcedenti allatis, apparet; nihil tale invenitur.

4 Λίμναι, πόλις Ἑλλησπόντου περὶ Σηστόν.] Limnæ, urbs Hellesponti circa Sestum, ex Hecatæi Europa memoratur, cujus etiam meminit Strabo lib. 14. Ἀναξιμένης γοῦν ὁ Λαμψακηνὸς οὕτω φησὶν, ὅτι καὶ Ἴκαρον τὴν νῆσον καὶ Λέρον Μιλήσιοι συνῴκισαν, καὶ περὶ Ἑλλήσποντον ἐν μὲν τῇ χερρονήσῳ Λίμνας, ἐν δὲ τῇ Ἀσίᾳ Ἄβυδον, Ἀρίσβαν, Παισόν. i.e. *Anaximenes quidem Lampsacenus ait Icarum insulam & Lerum Milesiorum esse colonias, & juxta Hellespontum in Cherrhoneso Limnas, in Asia Arisbam, Abydum, Pæsum.*

5 Λίμυρα, πόλις Λυκίας, ἀπὸ Λιμύρου ποταμοῦ.] Limyra, urbs Lyciæ, à Limyro fluvio nomen habens. Videtur autor noster respexisse Strabonem lib. 14. Sic enim ille de hac urbe loquitur: Εἶθ' ἡ ἐκβολὴ τοῦ Λιμύρου ποταμοῦ, καὶ ἀνιόντι πεζῇ σταδίους εἴκοσι τὰ Λίμυρα πολίχνη. Μεταξὺ δ' ἐν τῷ λεχθέντι παράπλῳ νησία πολλὰ, καὶ λιμένες· ὧν καὶ μεγίστη νῆσος καὶ πόλις ὁμώνυμος ἡ Κισθήνη. i.e. *Deinde ostia Limyri amnis, & pedestri itinere eunti Limyra oppidulum. Inter jacent autem in hac circumnauigatione multæ insulæ & portus; quarum maxima insula & urbs ejusdem-nominis Cisthene.* Ejus quoque facit mentionem Ptolemæus lib. 5. c. 5. Scylax in Λυκίᾳ; noster autor suo loco celebrat Lamyram Lyciæ quoque urbem, ac cum soleat ex una eademque urbe diversas facere, facile credam eamdem fuisse urbem.

6 Λινδόνιον, πόλις τῆς Βρεττανίας.] Lindonium, urbs Brittaniæ, quæ aliis dicitur *Londinum*, invenitur etiam Londinium, Lundinium, Lundonium, ac posterioris seculi scriptoribus *Lundonia*, vulgo Anglis *London*, Hispanis & Gallis *Londres*, antiquitus vocatam fuisse *Augustam* testatur Amm. Marcellinus lib. 28. c. 17. *Theodosius verò dux nominis inclyti, animo vigore collecto, ab Augusta profectus, quam veteres appellavere* Lundinium, *cum milite, industria comparato sollerti, versis turbatisque Britannorum fortunis opem maximam tulit.* Est regum Angliæ sedes & totius regionis caput, commercio celeberrima ac inter Europæ maximas, cujus conditores ignorantur. Nescio enim quo fato id omnibus maximis civitatibus accidere solet. Sita est ad fluvium Tamesim, unum è maximis illius insulæ. Ejus commercii celebritas & antiquitas elucescit ex C. Tacito. Sic enim ille de ea loquitur Ann. lib. 14. c. 33. *At Suetonius mira constantia medios inter hostes Londinium perrexit, cognomento quidem coloniæ non insigne, sed copia negociatorum & commeatu celebre.*

7 Λίνδος, πόλις ἐν Ῥόδῳ.] Lindus, urbs in insula Rhodo, fuit una ex tribus hujus insulæ civitatibus olim celeberrimis, propter quas *Rhodus* dicebatur *tripolis*, eæ verò fuere Lindus, Ialysus, & Camirus, quas uno versu celebravit poëtarum parens Il. 2. v. 656.

Οἳ Ῥόδον, ἀμφινέμοντο διὰ τρίχα κοσμηθέντες,
Λίνδον, Ἰηλυσόν τε, καὶ ἀργινόεντα Κάμειρον.

Qui Rhodum habitabant trifariam distincti,
Lindum, Jelysumque & albicantem Camirum.

Lindum autem describit Strabo lib. 14. hisce verbis: Ἔστι δὲ πρώτη μὲν Λίνδος ἀπὸ τῆς πόλεως πλέουσιν ἐν δεξιᾷ ἔχουσι τὴν νῆσον, πόλις ἐπὶ ὄρους ἱδρυμένη πολὺ πρὸς μεσημβρίαν ἀνατείνουσα, καὶ πρὸς Ἀλεξάνδρειαν μάλιστα· ἱερὸν δ' ἐστὶν Ἀθηνᾶς Λινδίας αὐτόθι ἐπιφανὲς, τῶν Δαναΐδων ἵδρυμα· πρότερον μὲν οὖν καθ' αὑτοὺς ἐπολιτεύοντο οἱ Λίνδιοι, καθάπερ καὶ Καμειρεῖς καὶ Ἰαλύσιοι· ὕστερον δὲ συνῆλθον ἅπαντες εἰς τὴν Ῥόδον· ἐντεῦθεν δ' ἐστὶν εἷς τῶν ἑπτὰ σοφῶν, Κλεόβουλος. i.e. *Est autem prima Lindus, ab urbe navigantibus, insula ad dextram relicta, urbs monti imposita multum versus meridiem vergens, & versus Alexandriam maxime; templum est ibi Minervæ Lindiæ illustre à Danaidibus positum, prius Lindii per se rempublicam gesserunt, ut & Camirenses, & Ialysii; postea verò unam in urbem Rhodum convenere; hinc autem fuit Cleobulus unus de* VII. *sapientibus.*

8 Κερκάφου τοῦ Ἠλείου καὶ Κυδίππης, &c.] Innuit Lindum Rhodi urbem conditam fuisse à Cercapho Elei & Cydippæ filio, quod videtur desumpsisse ab Strabonis lib. 14. Μετὰ δὲ τοὺς Τελχῖνας, οἱ Ἡλιάδαι μυθεύονται κατασχεῖν τὴν νῆσον, ὧν ἑνὸς Κερκάφου καὶ Κυδίππης γενέσθαι παῖδας, τοὺς τὰς πόλεις κτίσαντας ἐπωνύμους αὐτῶν·

Λίνδον, Ἰηλυσόν τε, καὶ ἀργινόεντα Κάμειρον.

Ἔνιοι δὲ τὸν Τληπόλεμον κτίσαι φασὶ, θέσθαι δὲ τὰ ὀνόματα ὁμωνύμως τῶν Δαναοῦ θυγατέρων. i.e. *Post Telchinas Eliadæ, ut est in fabulis insulam* [Rhodum] *occupaverunt; quorum unius Cercaphi & Cydippæ filii urbes condiderunt, ac de se denominaverunt;* [Homerus]

Lindum, Ielysumque, & albicantem Camirum.

Nonnulli verò Tlepolemum eas condidisse ajunt, & nomina imposuisse à quibusdam filiabus Danai.

9 Λίνον, χωρίον τῆς Ἑλλησποντίας.] Linum, regio Hellespontiæ id est regionis Hellesponti ex Strabonis lib. 13. cujus affert verba trunca, quæ integra sic apud eum libro citato leguntur: Πιτύεια δ' ἐστὶν ἐν Πιτυοῦντι τῆς Παριανῆς, ὑπερκείμενον ἔχουσα πιτυῶδες ὄρος, μεταξὺ δὲ κεῖται Πριάπου καὶ Παρίου, κατὰ Λῖνον χωρίον ἐπὶ θαλάττῃ, ὅπου οἱ Λινούσιοι κοχλίαι ἄριστοι τῶν πάντων ἁλίσκονται. i.e. *Pityea verò est in Pitouunte Parianæ, superjacentem habens montem pinuum-feracem, jacet autem inter Priapum & Parium juxta Linum regionem ad mare, ubi cothleæ Linusiæ omnium optimæ capiuntur.*

10 Λίξα,

ΛΙ'ΞΑ[10], πόλις Λιβύης, ὡς Ἀλέξανδρος ἐν πρώτῳ Λιβυκῶν, ἀπὸ Λίξου ποταμοῦ. Τὸ ἐθνικὸν, Λίξιοι, Λιξίτης, καὶ Λιξάται παρά τισι.

LIXA, urbs Libyæ, ut Alex. Libycor. primo, à fluvio Lixo. Gentile, Lixii, Lixites, & Lixatæ apud aliquos.

ΛΙ'ΠΑΞΟΣ[11], πόλις Θράκης· Ἑκαταῖος. Τὸ ἐθνικὸν, Λιπάξιος.

LIPAXUS, urbs Thraciæ, Hecatæ. Gentil. Lipaxius.

ΛΙΠΑ'ΡΑ[12], νῆσος μεγίστη τῶν ἑπτὰ τοῦ Αἰόλου, ἣ Μελιγουνὶς ἐκαλεῖτο, πλησίον Σικελίας, ἀπὸ Λιπάρου τοῦ Αὔσονος υἱοῦ. Λέγεται καὶ πληθυντικῶς. Τὸ ἐθνικὸν, Λιπαραῖος.

LIPARA, insula maxima ex septem Æoli, quæ *Meligunis* vocabatur, prope Siciliam, à Liparo Ausonis filio. Dicitur etiam plurali numero. Gentile, Liparæus.

ΛΙΡΝΥ'ΤΕΙΑ, πόλις Παμφυλίας· Ἑκαταῖος Ἀσίᾳ. Τὸ ἐθνικὸν, Λιρνυτιεύς.

LIRNYTIA, urbs Pamphyliæ, Hecatæ. Asia. Gentile. Lirnytieus.

ΛΙ'ΣΣΟΣ[13], πόλις Ἰλλυρίας, καὶ ἄκρον Λίσσον. Τὸ ἐθνικὸν Λίσσιος, καὶ Λισσεύς.

LISSUS, urbs Illyriæ, & promontorium Lissum. Gentile, Lissius, & Lisseus.

ΛΙΤΑΙ͂ΑΙ, πόλις Λακωνική· Ἀπολλόδωρος ἑβδόμῳ. Οἱ πολῖται, Λιταεῖς.

LITÆÆ, urbs Laconica, Apollodorus lib. 7. Cives, Litaënses.

ΛΙ'ΧΙΝΔΟΣ, πόλις Σικελική· Φίλιστος Σικελικῶν τρίτῳ. Τὸ ἐθνικὸν Λιχινδῖνος.

LICHINDUS, urbs Siciliæ, Philistus Siculo. lib. 3. Gentile, Lichindinus.

ΛΟΓΓΩ'ΝΗ, Σικελίας πόλις. Ὁ πολίτης, Λογγωναῖος· Φίλιστος δεκάτῳ.

LONGONE, Siciliæ urbs. Civis, Longonæus, Philistus lib. decimo.

ΛΟ'ΚΟΖΟΣ, πόλις Φρυγίας, ἣν ᾤκουν,

LOCOZUS, urbs Phrygiæ, quam incole-

10 Λίξα, πόλις Λιβύης, &c.] Lixa, urbs Libyæ, de qua vide quæ in Λὶγξ annotavimus.

11 Λίπαξος, πόλις Θράκης.] Lipaxus, urbs Thraciæ celebratur ex Hecatæo, cujus meminit Herodotus lib. 7. c. 123. Παραπλέων δὲ καὶ ταύτην τὴν χώρην, ἔπλεε ἐς τὸ προειρημένον, παραλαμβάνων στρατιὴν καὶ ἐκ τῶν προσεχέων πολίων τῇ Παλλήνῃ, ὁμουρεουσέων δὲ τῷ Θερμαίῳ κόλπῳ· τῇσι οὐνόματά ἐστι τάδε, Λίπαξος, Κώμβρεια, Λισαὶ, Γίγωνος, Κάμψα, Σμίλα, Αἴνεια. Ἡ δὲ τουτέων χώρη, Κροσσαίη ἔτι καὶ ἐς τόδε καλέεται. i. e. *Præternavigata verò & hac regione ad prædictum locum pervenit, sumptis militibus etiam è vicinis Pallenæ civitatibus, ac Thermæo sinui conterminis; quibus hæc sunt nomina, Lipaxus, Combrea, Lissæ, Gigonus, Campsa, Smila, Ænea; quarum regio adhuc* Crossæa *vocatur.*

12 Λιπάρα, νῆσος μεγίστη τῶν ἑπτὰ τοῦ Αἰόλου.] Lipara, singulari num. fœm. & plur. insula maxima ex septem, quæ *Æoli* seu *Æoliæ insulæ* dicebantur, quod in eis Æolus antiquitus regnaverat, Græcis *Hephæstiades* dicuntur, à cujus nominis argumento Latinis etiam *Vulcaniæ* seu *Vulcani insulæ* appellabantur, quod earum aliquot ignem evomerent, quæ etiam à Lipara, quippe quæ celebrior erat, *Liparæorum insulæ* dicebantur; nec de earum numero, nec nominibus convenit inter scriptores, at major eorum pars celebrant septem inter quos unus est Plinius, cujus ex lib. 3. c. 9. sunt verba: *Lipara cum civium Roman. oppido, dicta à Liparo rege, qui successit Æolo, antea* Melogonis, *vel* Meligunis *vocitata, abest* XII. M. *pass. ab Italia, ipsa circuitu paulò minori: inter hanc & Siciliam altera, antea* Therasia *appellata, nunc* Hiera: *quia sacra Vulcano est, colle in ea nocturnas evomente flammas. Tertia Strongyle, à Lipara* M. *pass. ad exortum solis vergens, in qua regnavit Æolus, quæ à Lipara liquidiore flamma tantum differt: è cujus fumo, quinam flaturi sint venti, in triduum prædicere incolæ traduntur: unde ventos Æolo paruisse existimatum. Quarta Didyme; minor quam Lipara. Quinta Ericusa, Sexta Phœnicusa, pabulo proximarum relicta. Novissima, eademque minima, Euonymos.* Ex omnibus his septem insulis sola Lipara hodie habitatur, apud quam olim Duellius consul primus Romanorum prælio navali Carthaginienses vicit, ut tradit Florus lib. 1. c. 2. Liparæorum urbem non modò ad felicitatem, sed & ad gloriam magna antiquitus fecisse incrementa, quod pulchris à natura portubus thermisque celeberrimis exornata esset, ad quas multi peculiaribus vexati morbis se conferebant, ac præter opinionem valetudinem pristinam recuperabant, autor est Diodorus Siculus biblioth. historicæ lib. 5. Habuisse etiam hanc insulam famigerata aluminis metalla, unde magnum Liparæis, & Romanis vectigal, frugum verò mediocriter esse feracem, piscium variorum copia, ac arborum fructuum abundâsse, refert idem autor libro citato; de quibus insulis plurima ad nauseam usque congessit Cluv. Siciliæ Antiquæ lib. 2. c. 14.

13 Λίσσος, πόλις Ἰλλυρίας, καὶ ἄκρον Λίσσον.] Lissus, urbs Illyriæ, & promontorium Lissum; promontorium *Acrolissus* dicitur Straboni, qui de eo & de urbe sic loquitur lib. 7. Μετὰ δὲ τὸν Ῥιζονικὸν κόλπον, Λίσσος ἐστὶ πόλις καὶ Ἀκρόλισσος καὶ Ἐπίδαμνος Κερκυραίων κτίσμα, ἡ νῦν Δυρράχιον. i. e. *Post vero Rhizonicum sinum, Lissus est urbs & Acrolissus, & Epidamnus, à Corcyræis condita quæ nunc Dyrrhachium.* Memoratur etiam Ptolemæo lib. 2. c. 17. inter Dalmatiæ civitates; Dalmatia verò & Illyris, seu Illyria, quia erant finitimæ, confunduntur apud scriptores, Illyris verò comprehendebat Dalmatiam. Lissum verò urbem à Dionysio Siciliæ tyranno conditam fuisse, ut inde sibi aditum facilem in Epirum aperiret, prodit Diodorus Siculus Bibliothecæ Hist. libro 14. Οὗτος γὰρ ἀποικίαν ἀπεσταλκὼς εἰς τὸν Ἀδρίαν οὐ πολλοῖς πρότερον ἔτεσιν, ἐκτικὼς ἦν τὴν πόλιν τὴν ὀνομαζομένην Λισσόν. Ἐκ ταύτης οὖν ὁρμώμενος Διονύσιος· σχολὴν ἄγων κατεσκεύασε νεώρια διακοσίαις τριήρεσι, καὶ τεῖχος περιέβαλε τῇ πόλει, τηλικοῦτο τὸ μέγεθος, ὥστε τῇ πόλει γενέσθαι τὸν περίβολον μέγιστον τῶν Ἑλληνίδων πόλεων· κατεσκεύασε δὲ καὶ γυμνάσια μεγάλα παρὰ τὸν Ἄναπον ποταμόν. Θεῶν τε ναοὺς κατεσκεύασε, καὶ τἄλλα τὰ συντείνοντα πρὸς αὔξησιν πόλεως καὶ δόξαν. i. e. *Is enim* [Dionysius] *annis non multis ante missa colonia in Adriam, id est ad oram maris Adriatici urbem Lissum ædificaverat; cujus urbis occasione adjutus, dum à cæteris negotiis vacat Dionysius navalia pro* CC. *triremibus exstruxit & tantæ magnitudinis muro urbem circumdedit, ut ambitus urbis maximus esset Græcanicarum urbium: construxit verò & gymnasia magna secundum Anapum amnem, Deorumque templa, & alia quæ ad amplificationem & gloriam urbis conducebant.*

ᾤκουν, Θρᾷκες Λοκόζιοι. Κατεκλύθη δὲ, ὡς Ξάνθος ὁ Λυδὸς, ὃς καὶ διὰ τοῦ ξ γράφει ἐν τόποις, Λοκοξίτας τούτους καλῶν. A

ΛΟΚΡΟΙ' Ἐπιζεφύριοι [14], πόλις Ἰταλίας· Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ. Οἱ πολῖται Λοκροὶ ὁμωνύμως. Τὸ ἐθνικὸν Λόκριος, ὡς Κύπριος. B

ΛΟΠΑ'ΔΟΥΣΣΑ [15], νῆσος κατὰ Θάψον τῆς Λιβύης, ὡς Ἀρτεμίδωρος ἑβδόμῳ γεωγραφουμένων. Τὸ ἐθνικὸν, Λοπαδουσσαῖος. C

ΛΟΥ'ΓΔΟΥΝΑ [16], πόλις Κελτογαλαλίας· Πτολεμαῖος ἐν περίπλῳ. [17] Καὶ Λουγδουνισσία ἐπαρχία.

ΛΟΥΚΑΡΙ'Α [18], πόλις Ἰταλίας· Πολύβιος τρίτῳ. [19] Παρὰ δὲ Διονύσῳ διὰ τοῦ ε γράφεται. Οἱ οἰκοῦντες, Λουκερῖνοι. D

ΛΟΥ-

colebant Thraces Locozii, diluvio verò obruta fuit, teste Xantho Lydo, qui etiam per x scribit in locis, *Locoxitas* hos vocans.

LOCRI Epizephyrii, urbs Italiæ, Hecatæ. Europa. Cives, Locri ejusdem nominis. Gentile, Locrius, ut Cyprius.

LOPADUSSA, insula juxta Thapsum Libyæ, ut Artemidorus, Geograph. lib. 7. Gentile, Lopadussæus.

LUGDUNA, urbs Celtogalatiæ, Ptolomæus in Periplo, & Lugdunissia præfectura.

LUCARIA, urbs Italiæ, Polybius lib. 3. apud Dionys. verò per *e* scribitur. Incolæ, Lucerini.

LU-

14 *Λοκροὶ Ἐπιζεφύριοι, πόλις Ἰταλίας.*] Locri Epizephyrii, urbs Italiæ, ex Hecatæi Europa, cujus cives, *Locri* eodem modo dicebantur; quatuor verò celebrantur Locri apud scriptores, Epizephyrii, Ozolæ, Epicnemidii, Opuntii, noster autor in Ὀζόλαι tres tantum fuisse ait. Epizephyrios enim & Opuntios eosdem esse tradit. Locri Epizephyrii erant in Italiæ parte, quæ *Magna Græcia* vocabatur, ideo *Locri Italici* etiam dicebantur. Epizephyrii verò vocati sunt, vel à monte Zephyrio, ut Eustathius ad Periegetæ v. 426. vel à vento Zephyro, ut Strabo lib. 6. Reliqui Locri in Græcia Parnassum montem utrinque accolebant, Ozolæ occiduam plagam ad Crissæum usque sinum, medii inter Ætolos, & Phocenses, à gravitate, seu putredine odoris nomen adepti, à situ verò *Hesperii* etiam dicebantur, quorum præcipuæ urbes fuere Euanthis & Amphissa: Epicnemidii à monte Cnemide, Opuntii ab urbe Opunte Patrocli patria nomen habebant, utrique Orientalem Parnassi plagam ad mare usque Euboicum extensi incolebant. Italici originem ducebant ab Opuntiis, quandoquidem eos Poëta *Narycios* vocat Æneid. lib. 3. v. 399.

Heic Narycii posuerunt mœnia Locri.

Ad quem locum Servius: *Namque prius Naryx, Opuns postea dicta, eadem & Epicnemidia vocabatur.* Solinus etiam Virgilii sententiam sequitur sui Polyhistoris c. 8. siquidem inter Italiæ oppida à Naryciis Locros memorat. Fuit Locris Proserpinæ fanum celebre, quod cum expilavisset Dionysius, navigabat Syracusas, ac cùm secundissimo vento cursum teneret, ridens fertur dixisse, ut erat impius, *Videtisne, amici, quàm bona à Diis immortalibus navigatio sacrilegis detur?* narrante Cicerone de Natura Deorum libro tertio. Celeberrima est Locrorum pugna ad Sagram fluvium, qui de CXXX. Crotoniatarum millibus victoriam reportârunt, unde ajunt tractam parœmiam contra eos, qui fidem rei non adhibent, *veriora quàm quæ ad Sagram.* Quorum locuples est testis Strabo libro sexto. Celebratur etiam plurimorum præconiis Zaleucus Locrorum legumlator, quem ullum fuisse negabat Timæus, ut Cicero nos docet de Leg. lib. 2. Epist. ad Atticum lib. 6. Epist. 1.

15 *Λοπάδουσσα, νῆσος κατὰ Θάψον τῆς Λιβύης.*] Lopadussa, insula juxta Thapsum Libyæ; utriusque meminit Strabo lib. 17. *Εἶτα Θάψος πόλις· καὶ μετὰ ταύτην νῆσος πελαγία Λοπάδουσα.* i.e. *Deinde Thapsus urbs; & post hanc insula est in pelago Lopadusa.* Est naufragio classis Caroli V. imperatoris ac Hispaniarum regis anno CIↃIↃLI. memorabilis, autore Felip. Ferr. Alexandrino in suo lexico Geographico, ad quem locum Michaël Antonius Baudrand addit esse inhabitatam insulam in mari Mediterraneo, & LXX. milliaribus distare ab ora Africæ & C. circiter à Melita in occasum versus Adrumetum.

16 *Λούγδουνα, πόλις Κελτογαλαλίας.*] Lugduna, urbs Celtogalaliæ; quis non videt legendum esse, *πόλις Κελτογαλατίας*, i.e. *urbs Celtogalatiæ.* Celtogalatia enim, non Celtogalalia scribitur, ac sic etiam legitur apud Ptolemæum lib. 2. c. 7. quem noster ad partes vocat. Lugduna autem dicitur Stephano, quæ reliquis Lugdunum. Est autem urbs Galliæ Archiepiscopalis, ac emporium celeberrimum, vulgo *Lyon*, à quo pars Galliæ vocatur Lugdunensis; *dunum* lingua antiqua Celtica significabat eminentem locum, ut docet Menage scriptor Gallicus de Originibus linguæ Gallicæ, *lugon* verò corvum; utrumque etiam affirmat autor libelli de fluviis, qui Plutarcho adscribitur, in *Arar.* Conditum fuisse Lugdunum κατὰ τὴν συμβολὴν Araris & Rhodani, ubi postea templum sumptuosum Cæsari Augusto consecratum, in quo erat ara memorabilis cum inscriptione gentium LX. numero, ac earum singularum imagine, quarum impensa id exstructum fuerat, narrat Strabo lib. 14. A Munacio Planco Ciceronis discipulo, cum Galliam Comatam regeret, conditum fuisse, autor est Euseb. Pamphili Chronic. libro posteriore. Ex Suetonio in vita Caligulæ c. 20. patet, hunc Imperatorem Lugduni instituisse ludos miscellos, & certamen Græcæ Latinæque facundiæ, quo victoribus præmia victi conferebant, eorumdem & laudes coacti componebant. Ad quod videtur alludere Juv. Sat. 1. v. 44.

——— *& sic*
Palleat, ut nudis pressit, qui calcibus anguem
Aut Lugdunensem rhetor dicturus ad aram.

Seneca, nescio qua epistola prodit, una nocte sub Nerone centesimo anno, à quo fuerat conditum conflagrâsse. In hac civitate duos Imperatores Romanos natos legimus, T. Claud. Cæsarem, & Aurel. Antoninum Caracallam, ut tradunt Suetonius in Claud. Cæsare, Sextus Aur. Victor in Caracalla. Gratianum Imperatorem Maximi tyranni dolo apud hanc urbem occisum refert Marcellinus Illyricianus in suo Chronico indictione 11.

17 *Καὶ Λουγδουνισσία ἐπαρχία.*] Lege, *καὶ Λουγδουνησία ἐπαρχία*, ex Ptolemæi lib. 2. c. 7.

18 *Λουκαρία, πόλις Ἰταλίας.*] Lucaria, urbs Italiæ ex Polybii lib. 3. quæ *Luceria* apud Dionysium scribitur; in aliquem depravatum Polybii codicem incidisse videtur autor noster. Namque apud Polybium libro citato *Luceria*, non *Lucaria*, ut inquit, scribitur, ex quo apparet fuisse in Daunia regione, Romanorum coloniam: *Εἰς πρώτην ἐνέβαλε τὴν Δαυνίαν. Ἀρξάμενος δὲ ταύτης, ἀπὸ Λουκερίας οὔσης ἀποικίας Ῥωμαίων, ἐπόρθει τὴν χώραν.* i.e. *Primam invasit Dauniam, orsusque in hac à Luceria Romanorum colonia, vastabat regionem.* Quatuor verò hujus nominis celebrantur urbes, Luceria Dauniæ, Campaniæ, Umbriæ, & Galliæ Cispadanæ, de quibus consulesis Cluv. Italiæ Antiquæ lib. 4. c. 12.

19 *Παρὰ δὲ Διονύσῳ.*] Lege *παρὰ δὲ Διονυσίῳ*. Dionysus enim de Deo, Dionysius verò de viro dicitur.

20 Λου-

ΛΟΥΣΙΆ[20], τῶ̃ Ὑακίνθȣ θυγατέρων μία. A

Ἀφ' ἧς ὁ δημότης Οἰνηΐδος φυλῆς Λȣσιεύς.

ΛΟΥΣΙΤΑΝΙ'Α[21], μέρος τῆς Βαιτικῆς·

Μαρκιανὸς ἐν περίπλῳ αὐτῆς. τὸ ἐθνικὸν, Λȣσιτανοί.

ΛΟΥΣΣΟΙ[22], πόλις Ἀρκαδίας, ὅπȣ B

Μελάμπȣς ἔλȣσε τὰς Προίτȣ θυγατέρας, καὶ ἔπαυσε τῆς μανίας. Ὁ πολίτης Λȣ́σιος, καὶ Λȣσιεὺς, καὶ Λȣσιάτης.

LUSIA, erat una, ex Hyacinthi filiab: à qua popularis Oeneïdis tribus, Lusieus.

LUSITANIA, pars Bæticæ, Marcianus in ejus Periplo. Gentile, Lusitani.

LUSSI, urbs Arcadiæ, ubi Melampus lavit Prœti filias, & ab insania liberavit. Civis, Lusius, & Lusieus, & Lusiates.

ΛΥΓΚΟΣ[23], πόλις Ἠπείρȣ· Στράβων C

LYNCUS, urbs Epiri, Strabo lib. 7.

20 Λȣσία, τῶ̃ Ὑακίνθȣ θυγατέρων μία, &c.] Cum autor noster agat de populis, non de fœminis, nec viris, suspicor hunc locum sic esse legendum: Λȣσία, δῆμος Οἰνηΐδος φυλῆς, ἀπὸ μιᾶς τῶ̃ Ὑακίνθȣ θυγατέρων· Ὁ δημότης, Λȣσιεύς. i. e. *Lusia, populus Oeneidis tribus, ab una filiarum Hyacinthi. Popularis; Lusieus.* Sic enim solet loqui Stephanus. Quo de populo nihil memorabile referunt Harpocratio, & Suidas, qui ejus quoque meminere.

21 Λȣσιτανία, μέρος τῆς Βαιτικῆς.] Lusitaniam, partem esse Bæticæ inquit autor noster ex Marciani Periplo, sed fallitur. Marcianus enim in Lusitaniæ Periplo non ait, Lusitaniam esse partem Bæticæ, sed terminari Bætica à meridie. Ejus enim loco citato sunt verba: Ἡ Λȣσιτανία τῶν Ἰσπανιῶν περιορίζεται ἀπὸ μὲν ἄρκτων τῇ Ταρρακωνησίᾳ Ἰσπανίᾳ παρὰ τὸ δυτικὸν μέρος τȣ̃ Δορίȣ ποταμȣ̃, ἀπὸ δὲ ἀνατολῶν τῇ αὐτῇ Ταρρακωνησίᾳ, ἀπὸ δὲ δύσεως τῷ δυτικῷ Ὠκεανῷ, ἀπὸ δὲ μεσημβρίας τῇ προειρημένῃ Βαιτικῇ, καὶ τῇ καθ' ἡμᾶς θαλάσσῃ. i. e. *Lusitania Hispaniarum terminatur à septentrionibus quidem Tarrhaconesia Hispania ad occidentalem partem Dorii fluminis, ab oriente verò eadem Tarrhaconesia, ab occasu autem occidentali Oceano, à meridie prædicta Bætica & mari nostro.* Prætermisit Martianus dicere Ana etiam fluvio, qui vulgo Hispanis *Guadiana* dicitur, à meridie dirimi. De hac numquam satis laudata regione, cui nostros debemus natales, parum dicere oportet, ne in adulationem progredi videamur; regio est suis contenta bonis, nec alienis egens propter morum synceritatem, nec indiga ullius præconii amplius: tanta claritas superfluit, de cujus nominis etymologia audi Plinium lib. 3. c. 2. *In universam Hispaniam M. Varro pervenisse Iberos & Persas & Phœnicas, Celtasque & Pœnos tradit. Lusum enim Liberi Patris, aut Lysam cum eo bacchantem nomen dedisse Lusitaniæ, & Pana præfectum ejus universæ. At quæ de Hercule ac Pyrene, vel Saturno traduntur, fabulosa in primis arbitror.* Verosimilis videtur hæc Varronis de Lusitaniæ & Hispaniæ etymologia sententia, etsi Sam. Bochartus in suo Phaleg fol. 698. contrariam sequatur. Veritas enim ex fabulis, quibus antiquitas historiam involvere solet, eruenda est. Atque ratio clamat & suadet, Bacchum seu Dionysum fuisse quemdam potentissimum regem, qui antiquitus plurimas gentes subegerit, à quo & ejus ducibus & præfectis nomina aliquibus imposita fuisse verosimile est. Nunc Lusitania vulgò dicitur *Portugal* parum corrupto nomine à *portu Caliz* circa Durii fluvii ostia, autore Andrea Resendo, etsi alii aliter sentiant; præcipua urbs ac totius Hispaniæ celeberrima, non modo Lusitaniæ est Olyssipo, equarum è Favonio vento conceptu nobilis, ut inquit Plinius. Hanc fabulam alibi explodimus. Id enim confictum fuit propter equorum equarumque in cursu celeritatem, & adhuc hodie hujusmodi phrasiologia vulgò Hispani utuntur, *es hijo del viento*, cum equi celeritatem laudant. Totius regionis celeberrimi fluvii sunt Munda, Minius, Durius, Tagus, duo posteriores extra Lusitaniam fontes habentes eam perfluunt, Tagus prope Olyssiponem, Durius prope Portum, alteram ejusdem regionis celebrem commercio urbem, in Oceanum aquas exonerant. Incolæ semper fuere πολεμικώτατοι, avorum nostrorum ætate audaci felicitate seu felici audacia Atlanticum Oceanum, ac Africæ ignota antea litora, superato bonæ spei promontorio primi navigarunt, ac ultra Garamantas & Indos, imperium protulerunt, profligatis potentissimis Indiarum Regibus, quod Lusitanus olor graphicè expressit Lusiadum cantu primo: & verè cantu, cujus suavitate & dulcedine nemini poëtarum cedit, Sic imo omnes superat, quamvis contra artem opus illud numquam interiturum inceperit, & ei præter gravitatem poëmatis epici versiculum Italum Francisci Petarchæ inseruerit Lusiad. nono, octav. LXXVIII. sed hæc ipsi naturalem illam suavitatem & dulcedinem adimere non valent. Sic enim canit:

As armas, & os varoens assinalados
Que da Occidental praya Lusitana
Por mares nunca d'antes navegados
Passarão ainda alem da Taprobana
Em perigos & guerras esforçados
Mais do que prometia à força humana
E entre gente remota edificarão
Novo Reyno, que tanto sublimarão

E tambem as memorias gloriosas
Da quelles Reys, que forão dilatando
A Fè, o Imperio & as terras viciosas
D'Africa & d'Asia andarão devastando
E aquelles, que por obras valerosas
Se vão da ley da Morte Libertando,
Cantando espalharei por toda à parte
Se à tanto me ajudar o engenho, & arte.

Cessen do Sabio Grego, e do Troyano
As navegaçoens grandes, que fizerão:
Callese de Alexandro, & de Trajano
A fama das vitorias, que tiverão:
Que eu canto o peito illustre Lusitano
A quem Neptuno & Marte obedecerão
Cesse tudo o que à Musa antigua canta
Que outro valor mais alto se alevanta:

Nostra etiam ætate Hispanorum jugo excusso pristinam recuperarunt libertatem; & hæc de Lusitania sufficiant; de cujus laudibus videsis Athenæum lib. 8. statim in principio libri; ejus descriptionem apud Strabonem lib. 3. Ptolem. lib. 2. c. 7. Melam lib. 3. c. 1. Plinium lib. 4. c. 21. Cluv. Introd. Geograph. lib. 2. c. 3.

22 Λȣσοὶ, πόλις Ἀρκαδίας, ὅπȣ Μελάμπȣς, &c.] Lussi, Arcadiæ urbs, ubi Melampus, &c. Quæ desumpsit noster ex Pausania, qui libro octavo narrat illam Melampodis & Prœti filiarum seu historiam seu potius fabulam, Lusorum verò urbis nedum ruinas sua ætate exstare inquit: Ὑπὲρ δὲ τὴν Νώνακριν ὄρη τε καλȣ́μενα Ἀροάνια καὶ σπήλαιόν ἐστιν ἐν αὐτοῖς. Ἐς τȣ̃το ἀναφυγεῖν τὸ σπήλαιον τὰς θυγατέρας τȣ̃ Προίτȣ μανείσας λέγȣσιν, ἃς Μελάμπȣς θυσίαις τε ἀπορρήτοις καὶ καθαρμοῖς κατήγαγεν ἐς χωρίον καλȣ́μενον Λȣσȣ́ς. Τὰ μὲν δὴ ὄρη τȣ̃ Ἀροανίων Φενεᾶται τὰ πολλὰ ἐνέμοντο. Οἱ δὲ ἐν ὅροις ἤδη Κλειτορίων εἰσὶν οἱ Λȣσοί· πόλιν μὲν δὴ ποτὲ εἶναι λέγȣσι τȣ̀ς Λȣσȣ́ς. i. e. *Supra Nonacrin verò montesque appellatos Aroania & spelunca est in ipsis, ad quàm confugisse Prœti filias furore correptas dicunt, quas Melampus quibusdam arcanis expiationibus deduxit in locum nomine Lusos; montis verò Aroaniorum partem maximam Pheneatæ incolunt. In finibus enim Clitoriorum sunt Lusi. Urbem aliquando fuisse dicunt Lusos.* Idem paulo infra inquit: Τὰ δὲ ἐφ' ἡμῶν ȣ̓δὲ ἐρείπια ἔτι λείπεσθαι τῶν Λȣσῶν. Τὰς δὲ θυγατέρας τȣ̃ Προίτȣ κατήγαγεν ὁ Μελάμπȣς ἐς τȣ̀ς Λȣσȣ́ς, καὶ ἠκέσατο τῆς μανίας ἐν Ἀρτέμιδος ἱερῷ. i. e. *Nostra autem ætate ne ruinæ quidem Lusorum extant, filias vero Prœti Melampus deduxit Lusos, & curavit ab insania in Dianæ fano.*

23 Λύγκος, πόλις Ἠπείρȣ.] Lyncus, urbs Epiri, ex Strabonis lib. 7. apud quem non Lyncus, ut inquit noster, sed Lyncistus dicitur: Καὶ δὴ καὶ τὰ περὶ Λυγκιστὸν, καὶ Πελαγονίαν, καὶ Ὀρεστιάδα, καὶ Ἐλυμίαν, τὴν ἄνω Μακεδονίαν ἐκάλȣν. i. e. *Quin etiam & quæ circa Lyncistum, & Pelagoniam, & Ore-*

βων ἑβδόμη. 24 Ἐκλήθη ἀπὸ Λυγκέωνς. 25 Τὸ ἐθνικὸν, Λυγκισταί. Τὸ θηλυκὸν, Λυγκιστίς. Λέγεται καὶ Λύγκιος, ὡς Λύττιος. Λέγεται καὶ Λυγκεύς. A

Sic vocata fuit à Lynceo. Gentile, Lyncistæ, fœm. Lyncistis. Dicitur etiam Lyncius, ut Lyttius. Dicitur etiam Lynceus.

ΛΥΓΞ[26], πόλις Λιβύης, πρὸς τοῖς Γαδείροις μετὰ τὸν Ἄτλαντα. Καὶ νῆσος Ἀτλαντος, καὶ πόλις Λυγξώ. Ἀρτεμίδωρος. Τὸ ἐθνικὸν Λυγξίτης, καὶ Λύγγιος. B

LYNX, urbs Libyæ, juxta Gades post Atlantem. Est & insula Atlantis, & urbs Lynxo, Artemidorus. Gentile, Lynxites, & Lyngius.

ΛΥΔΙΑ[27], ἡ χώρα· Ξάνθος ἐν Λυδιακῶν πρώτῳ. Τὸ ἐθνικὸν Λυδὸς, καὶ Λυδαῖος.

LYDIA, regio, Xanthus in pri. Lydiacorum. Gentile, Lydus, & Lydæus.

ΛΥΞΕΙΑ, πόλις Ἀκαρνανίας· Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ, ἀπὸ Λύξεός τινος. 28 Τὸ ἐθνικὸν Λυξεὺς, καὶ Λύξα. C

LYXIA, urbs Acarnaniæ, Hecatæ. Europa, à quodam Lyxeo. Gentile, Lyxeus, & Lyxa.

ΛΥΚΑΙΑ[29], πόλις Ἀρκαδίας· Θεόπομπος πεντηκοστῷ ἕκτῳ. Παρὰ δὲ Μενελάῳ Λύκαιθα, μετὰ τοῦ θ. Ὁ οἰκήτωρ, Λυκαῖος. Καὶ Λύκειον τὸ γυμνάσιον, καὶ Λύκειος ὁ Ἀπόλλων. D

LYCÆA, urbs Arcadiæ, Theopomp. lib. 56. apud Menelaum verò invenitur Lycætha cum *th*. Incola, Lycæus, & Lyceum gymnasium, & Lyceus Apollo.

ΛΥΚΑΟΝΙΑ[30], χώρα Λυκίας τε καὶ Ἰσαυ-

LYCAONIA, regio Lyciæ, & Isauriæ.

Orestiada; *& Elymiam* Macedoniam superiorem *vocabant*. At Thucydidi libro quarto dicitur Λύγκος, apud quem & pro regione & pro oppido accipi potest. Sic enim ille: Βρασίδας δὲ καὶ Περδίκκας ἐν τούτῳ στρατεύουσιν ἅμα ἐπὶ Ἀρριβαῖον τὸ δεύτερον ἐς Λύγκον. i. e. *Brasidas verò & Perdiccas interea copiis conjunctis bellum Arrhibæo secundò intulerunt ad Lyncum.*

24 Ἐκλήθη ἀπὸ Λυγκέωνς.] Lege ἀπὸ Λυγκέως. Lynceus enim celebratur apud Pausaniam diversis locis.

25 Τὸ ἐθνικὸν, Λυγκισταί.] Gentile urbis Lyncisti, dicitur *Lyncistæ*, quod etiam confirmat veram esse lectionem apud Strabonem, quia à Lyncos non deducitur *Lyncistæ*, sed à *Lyncistos*, quo gentili etiam usus est Strabo libro citato, iidem apud Thucydidem libro quarto dicuntur Lyncestæ, sæpe enim τὸ ι & τὸ η apud scriptores confunduntur.

26 Λύγξ, πόλις Λιβύης, πρὸς τοῖς Γαδείροις, &c.] Lynx, urbs Libyæ prope Gades post Atlantem montem & insula. De insula altum est apud alios silentium, de urbe verò vide quæ in Λίγξ annotavimus.

27 Λυδία, ἡ χώρα.] Lydia, regio, scilicet Asiæ minoris, quam sic describit Plinius lib 5. c. 29. *Lydia perfusa flexuosis amnis Mæandri recursibus super Ioniam procedit, Phrygiæ ab exortu solis vicina, ad septentrionem Mysiæ, meridiana parte Cariam amplectens*, Mæonia *antea appellata*. Hujus regionis urbes celeberrimæ fuere Sardis, Crœsi regia ad latus Tmoli montis, & Thyatira, fluvii, Pactolus & Hermus historicis & poëtis decantatus; montium celeberrimus fuit Tmolus vitibus consitus, ex quo Pactolus auri ramenta deferebat. Celebriores reges fuerunt Atys, Alyattis, Crœsi pater, & ipse Crœsus calamitate sua clarior, quam alii; Atys duos perhibetur habuisse filios, Lydum & Tyrsenum, seu Tyrrhenum, ille *Lydiæ* nomen dedit, cum antea *Mæonia* diceretur; hic in Etruriam coloniam deduxit, à quo hæc regio dicta est *Tyrsena*, & *Tyrrhenia*, à qua *mare Tyrrhenum* nomen habet, ac quia Tusci Etruriæ incolæ à Lydiis originem ducebant, ideo Tibris *Lydius* vocatur à Virgilio Æneid. lib. 2. v. 781.

Ad terram Hesperiam venies, ubi Lydius arva
Inter opima virûm, leni fluit agmine Tibris.

Alyattis regis sepulchrum Crœsi patris mirandum Herodoti adhuc ætate conspiciebatur, quod ipse lib. 1. c. 93. cum Ægyptiorum, ac Babyloniorum operibus comparat; Crœsus celebratur divitiis & Solonis familiaritate. Lydi verò utebantur legibus Græcorum pene similibus, nisi quod filias prostituebant. Primi numum aureum & argenteum percusserunt, spectacula invenisse gloriabantur, à quibus Romani *ludos* vocarunt, ut inquit Hesychius in Λυδοί. Eos subegerunt Persæ, ac quia Iones Atheniensium auxilio Sardis regiam expugnarunt, Persarumque præsidiarios milites occiderunt, ideo Darius primum, ac deinde Xerxes paternam cladem ad Marathonem acceptam vindicaturus Græciæ bellum intulerunt, de quibus videsis Herodotum libro citato: olim à Comicis carpebantur, quod molles, intemperantes, & lascivi essent, unde exorta adagia, *Lydus in meridie ludit*, *Lydium melos*, *Lydorum caryca*, de quibus vide Erasmum. Inde etiam verbum *Lydiazo*, i. e. *Lydorum-mores-imitor*. Mantissæ loco esto *Lydius lapis*, quo aurum & argentum probatur.

28 Τὸ ἐθνικὸν Λυξεὺς, καὶ Λύξα.] Cum Lyxeam, Acarnaniæ urbem quæ præter literarum seriem locum occupat memoraverit, cujus nullam apud alios inveniebam notitiam, nunc inquit illius gentile esse Lyxeus & Lyxates. Pro Λύξα enim legendum puto Λυξάτης, vel Λυξαεύς. Id enim ratio clamat.

29 Λύκαια, πόλις Ἀρκαδίας.] Lycæa, urbs Arcadiæ, & Lycæum gymnasium, & Lycæus Apollo memorantur in hac sectione ab autore nostro, urbis nemo omnium, quod sciam, fecit mentionem, at Lycæi montis Arcadiæ meminit Virgilius Ecloga 10.

Mænalus, & gelidi fleverunt saxa Lycæi.

Ad quem locum inquit Servius, Mænalum & Lycæum esse montes Arcadiæ; olim etiam ab incolis Olympus & ἱερὰ τῶν Ἀρκάδων κορυφή. i. e. *sacer Arcadum vertex*, dicebatur, quod Iovem in eo, non in Creta Arcades educatum fuisse contenderent, in quo lucus quoque erat Apollini cognomento *Parrhasio* sacer, ut refert Pausanias in Arcadicis; erat etiam Lycæus mons non solum Jovi, sed & Pani pastorum Deo sacer, quandoquidem eruditissimus poëtarum Georgic. lib. 1. v. 16. canit:

Ipse nemus linquens patrium, saltusque Lycæi
Pan ovium custos.

Ab hac etiam urbe deducit noster Lycii Apollinis nomen, cujus Lyciæ sortes celebrantur eidem Virgilio Æneid. lib. 4.

Sed nunc Italiam magnam Grynæus Apollo
Italiam Lyciæ jussère capessere sortes.

Ad quem locum Servius & Cerda tot afferunt hujus nominis etymologias, ut veram dignoscere non facile possis. Ego verosimiliorem existimo, quam noster affert, vel quam alii à Lycia regione. Lyceum autem, gymnasium fuit, in quo Aristoteles Athenis Philosophiam docuit, de quo in Κυνόσαργες egimus. Celebrantur etiam Pausaniæ libro citato certamina Lycæa in Lycæi Jovis honorem instituta.

30 Λυκαονία, χώρα Λυκίας τε, καὶ Ἰσαυρίας.] Lycaonia, regio Lyciæ, & Isauriæ memoratur inter alios Straboni libro 10. Ptolemæo lib. 5. c. 6. Constantino Porphyrogenetæ de Them. lib. 1. Them. 1. cui Phrygiæ salutaris pars Isauriæ finitima versus Taurum dicitur; Strabo lib. 12. Cappadociæ conterminam facit, cujus præcipuæ urbes fuerunt Iconium, & Adopissus; ejus incolæ, *Lycaones* dicebantur, qui simul cum Phrygibus, Isauris, Pamphyliis, & Pisidis Anatolicum incolebant thema, autore eodem Constantino libro themateque citato.

31 Λυ-

Ἰσαυρίας. Τὸ ἐθνικὸν Λυκαόνιος, καὶ Λυκάων, ὁμοφώνως τῷ οἰκιστῇ· καὶ Λυκὰν, ὡς Μεγιστάν. A

ΛΥΚΑΣΤΟΣ[31], πόλις Κρήτης. Ὅμηρος.

Λύκτον, Μίλητόν τε, καὶ ἀργινόεντα Λύκαστον. B

Ἀπὸ Λυκάστου αὐτόχθονος. Ὁ πολίτης, Λυκάστιος.

ΛΥΚΑΨΟΣ, κώμη πλησίον Λυδίας· Εὐφορίων Διονύσῳ· Τὸ ἐθνικὸν Λυκάψιος, ὡς Δαγήψιος, Γαλήψιος. C

ΛΥΚΕΙΟΝ[32], τὸ γυμνάσιον· καὶ Λύκειος ὁ Ἀπόλλων. Λέγεται καὶ Λυκήϊον.

ΛΥΚΙΑ[33], ἡ χώρα, ἀπὸ Λύκου τοῦ Πανδίονος. [34] Ἔστι καὶ Λυκία ἡ πρὸς Κιλικίαν, ἧς ἦρξε Σαρπηδών. Οἱ οἰκήτορες, Λύκιοι, ὡς Φρύγιοι. D

ΛΥΚΟΑ[35], πόλις Ἀρκαδίας· Παυσανίας ὀγδόῃ. Τὸ ἐθνικὸν Λυκοάτης· καὶ θηλυκῶς, διὰ τοῦ ι. E

ΛΥΚΟΖΕΙΑ, πόλις Θρᾴκης. Τὸ ἐθνικὸν, Λυκοζεῖοι, ὡς Πείσανδρος τεσσαρεσκαιδεκάτῃ.

ΛΥΚΟΡΜΑΣ[36], ποταμὸς, ὃν τινες Εὔηνόν φασι. Τὸ ἐθνικὸν, Λυκορμαῖος. F

ΛΥΚΟΣΘΕΝΗ, πόλις Λυδίας· Ξάνθος πρώτῃ Λυδιακῶν ἣν καὶ Λυκοσθένειαν Νικό-

riæ. Gentile, Lycaonius, & Lycaon, ejusdem vocis, ac conditor, & Lycan, ut Megistan.

LYCASTUS, urbs Cretæ, Homerus.

Lyctum, Miletumque & album Lycastum.

à Lycasto indigena. Civis, Lycastius.

LYCAPSUS, vicus prope Lydiam, Euphorio Dionyso. Gentile, Lycapsius, ut Dagepsius, Galepsius.

LYCEUM, gymnasium & Lyceus Apollo. Dicitur etiam Lyceïum.

LYCIA, regio, à Lyco Pandionis filio. Est & Lycia ad Ciliciam, cui imperavit Sarpedon. Incolæ, Lycii, ut Phrygii.

LYCOA, urbs Arcadiæ; Pausanias lib. 8. Gentile, Lycoates, & in genere fœminino per *i*.

LYCOZEA, urbs Thraciæ. Gentile, Lycozeï, ut Pisander lib. 14.

LYCORMAS, fluvius, quem aliqui *Euenum* dicunt. Gentile, Lycormæus.

LYCOSTHENE, urbs Lydiæ, Xanthus Lydiacorum primo, quam etiam *Lycostheneam*

31 Λύκαστος, πόλις Κρήτης.] Lycastus, urbs Cretæ, ex Homero, cujus apponit versum ex Il. 2. v. 647. quam Strabo lib. 10. sua ætate jam obiisse testatur.

32 Λύκειον, τὸ γυμνάσιον, &c.] De Lyceo gymnasio & Lyceo sive Lycio Apolline videsis quæ in Λύκαια annotavimus.

33 Λυκία, ἡ χώρα, &c.] Lycia, regio erat duplex, prima inter Cariam & Pamphyliam sita, nomen adepta à Lyco rege Pandionis filio, ut inquit noster, quod etiam testatur Mela lib. 1. c. 15. Chimera famigerata monstro, quæ Crago hujus regionis celeberrimo monti affingebatur, qui crebrò ignem eructabat, ut Ætna Siciliæ; quod monstrum graphicè depingit Poëtarum parens Il. 6. v. 181.

Πρόσθε λέων, ὄπιθεν δὲ δράκων, μέσση δὲ χίμαιρα.

Prima leo, postrema draco, media ipsa chimæra.

Sic imitatus est Lucretius & vertit felicius, quàm Ovidius:

Quoque Chimæra jugo mediis in partibus hircum
Pectus & ora leo, caudam serpentis habebat.

Mons ille occasionem fingendi hoc monstrum præbuit Poëtis, in cujus vertice leones, in medio capræ, in radicibus dracones habitabant, cujus fabulam ad amorem deflectebant, qui sicut leo invadit, nec discedit, nisi patrata libidine, quam capra libidinosum animal significat, in fine autem pœnitentiæ morsum draconis instar relinquit; quod monstrum occidisse Bellerophontem fabulabantur, cujus descriptionem videsis apud Strab. lib. 14. & apud Ptol. l. 5. c. 3. altera autem Lycia erat Troica, de qua nota subsequenti.

34 Ἔστι καὶ Λυκία ἡ πρὸς Κιλικίαν, ἧς ἦρξε, &c.] Nunc celebrat alteram Lyciam ad Ciliciam, in qua regnavit Sarpedon, ut inquit noster autor, sed sine autore; at Strabo lib. 12. cum duplices memoret Lycios, neutros ad Ciliciam locat. Alteros enim vocat *Troicos*, alteros ad Cariam: Οἱ δὲ διττοὶ Λύκιοι τοῦ αὐτοῦ γένους ὑπόνοιαν παρέχουσιν, ἢ τῶν Τρωϊκῶν, ἢ τῶν πρὸς Καρίαν τοὺς ἑτέρους ἀποικισάντων. i. e. *Duplices porrò Lycii suspicionem præbent eamdem gentem, vel Troïcorum, vel eorum, qui ad Cariam, alteros in coloniam deduxisse.* Eadem Eustathius refert ad Periegetæ v. 857. Ἰστέον δὲ ὅτι διττοί εἰσιν οἱ Λύκιοι, ὡς καὶ Ὁμήρῳ δοκεῖ· Οἱ μὲν Τρωϊκοὶ, καθὰ καὶ ὁ γεωγράφος φησίν· οἱ δὲ πρὸς τῇ Καρίᾳ. Ἄδηλον δὲ πότεροι τοὺς ἑτέρους ἀπῴκισαν. i. e. *Sciendum verò est, duplices esse Lycios, ut & Homero videtur: alteri quidem Troïci, quemadmodum etiam Geographus ait, alteri verò ad Cariam; incertum autem est qui duorum alteros in coloniam abduxerint.* Verosimile est de Troïca Lycia loqui Virgilium, cum Æneid. lib. 4. v. 143. ait:

Qualis ubi hybernam Lyciam Xanthique fluenta
Deserit, ac Delum maternam invisit Apollo.

At Servius non novit Lyciam Troïcam, nec Ciliciæ, & illud interpretatur de Lycia absolute dicta Lycia, ut & Cerda. Memorantur etiam apud Poëtas *Lyciæ sagittæ*, & *Lyciæ pharetræ*, de quibus videsis eosdem autores ad Virgilii Æneid. lib. 7. v. 814.

—— Ut Regius ostro
Velet honos læves humeros, ut fibula crinem
Auro internectat: Lyciam ut gerat ipsa pharetram.

35 Λύκοα, πόλις Ἀρκαδίας.] Lycoa, urbs Arcadiæ, ex Pausaniæ lib. 8. cujus ætate tantum ruinæ exstabant: Τοῦ δὲ ὄρους ὑπὸ τοῖς καταλήγουσι, πόλεως σημεῖα Λυκόας καὶ Ἀρτέμιδος ἱερὸν, καὶ ἄγαλμά ἐστι χαλκοῦν Λυκοάτιδος. i. e. *ad imas montis* [Mænalii] *partes, urbis sunt signa Lycoæ, & Dianæ fanum & signum est æreum Lycoatidis.*

36 Λυκόρμας, ποταμὸς, ὃν τινες Εὔηνόν φασι.] Lycormas, amnis, quem nonnulli Euenum ajunt; sine dubio id desumpsit noster ex Strabonis lib. 10. Ἐκαλεῖτο δὲ Λυκόρμας πρότερον· καὶ ὁ Νέσσος ἐνταῦθα λέγεται πορθμεὺς ἀποδεδειγμένος, ὑφ' Ἡρακλέους ἀποθανεῖν, ἐπειδὴ πορθμεύων τὴν Δηϊάνειραν ἐπεχείρει βιάσασθαι. i. e. *Vocabatur autem* [Euenus] *Lycormas prius; & Nessus hîc portitor constitutus, ab Hercule occisus fuisse dicitur, quoniam transvehens Deïaniram conatus est violare.*

πόλαιός φησιν. Ὁ πολίτης Λυκοσθενεύς, ὡς Βερενικεύς. Παρὰ δὲ Λυδοῖς Λυκοσθενίτης, ὡς Δικαιαρχίτης. A

ΛΥΚΟΣΟΥΡΑ [37], πόλις Ἀρκαδίας, ἐπὶ τῷ Λυκαίῳ ὄρει. Ὁ πολίτης, Λυκοσουρεύς.

ΛΥΚΤΟΣ [38], πόλις Κρήτης, ἀπὸ Λύκτου τοῦ Λυκάονος. Ἔνιοι Λύττον φασὶν αὐτὴν, διὰ τὸ κεῖσθαι ἐν μετεώρῳ τόπῳ. Τὸ γὰρ ἄνω καὶ ὑψηλὸν, λύττον φασί. Τὸ ἐθνικὸν, Λύκτιος· καὶ θηλυκὸν, Λυκτηΐς. B

ΛΥΚΩΝ [39], πόλεις δύο· ἡ μὲν ἐν τῷ Λυκοπολίτῃ νόμῳ τῆς Αἰγύπτου· [40] ἡ δὲ ἑτέρα, τοῦ Συβεννύτου νόμου παραθαλάσσιος. Τὸ ἐθνικὸν, Λυκοπολῖται. C

ΛΥΚΩΝΗ πόλις Θράκης· Εὐφορίων Ἱππομέδοντι. Τὸ ἐθνικὸν Λυκωναῖος, ὡς Κιώνη Κιωναῖος. Δύναται καὶ Λυκωνεύς, ὡς Σινωπεύς. D

ΛΥΚΩΡΕΙΑ [41], κώμη ἐν Δελφοῖς· Καλλίμαχος τρίτῳ. Ἀπὸ Λυκωρέως τοῦ βασιλέως. Ὁ πολίτης Λυκωρεύς, καὶ Λύκωρος, καὶ Λυκωρείτης. Ἔστι καὶ Λυκωραῖος Ζεύς, καὶ Λυκώρειον, διὰ διφθόγγου. E

ΛΥΛΗ [42], πόλις Ἀρκαδίας· Ἀλέξανδρος δευτέρῳ περὶ Λυκωρείας. Τὸ ἐθνικὸν, Λυλαῖος. F

ΛΥΡΚΕΙΟΝ [43], ὄρος Ἄργους· Καλλίμα-

stheneam Nicolaus vocat. Civis, Lycosthenéus, ut Bereniceus. Apud Lydos verò Lycosthenites, ut Dicæarchites.

LYCOSURA, urbs Arcadiæ in Lycæo monte. Civis, Lycosureus.

LYCTUS, urbs Cretæ, à Lycto Lycaonis filio, aliqui *Lytton*, eam dicunt, quod in edito loco sita sit. Quod enim supra & altum, *Lytton* vocant. Gentile, Lyctius, & fœmin. Lycteïs.

LYCON, duæ urbes, una in Lycopolite Nomo Ægypti; alia verò Sybennytæ Nomi maritima. Gentile, Lycopolitæ.

LYCONE, urbs Thraciæ, Euphorion Hippomedonte. Gentile, Lyconæus, ut Cione, Cionæus. Potest etiam esse Lyconeus, ut Sinopeus.

LYCOREA, vicus in Delphis, Callimachus lib. 3. à Lycoreo rege. Civis, Lycoreus, & Lycorus, & Lycorites. Est & Lycoræus Jupiter, & Lycoreum per diphthongum.

LYLE, urbs Arcadiæ, Alexander 2. de Lycorea. Gentile, Lylæus.

LYRCEUM, mons Argorum, Callima-

37 Λυκόσουρα, πόλις Ἀρκαδίας.] Lycosura, urbs Arcadiæ in Lycæo monte, quam Lycaon Pelasgi filius condidit, autore Pausania lib. 8. statim in principio: Λυκάων δὲ ὁ Πελασγοῦ τοσάδε εὗρεν ἢ ὁ πατὴρ οἱ σοφώτερα. Λυκόσουραν τε γὰρ πόλιν ᾤκισεν ἐν τῷ ὄρει τῷ Λυκαίῳ, καὶ Δία ὠνόμασε Λυκαῖον, καὶ ἀγῶνα ἔθηκε Λύκαια. i.e. *Lycaon verò Pelasgi filius nonnulla invenit vel sapientius quam pater suus. Lycosuram enim urbem condidit in monte Lycæo, & Jovem vocavit Lycæum, certaminaque in ejus honorem Lycæa instituit.* Antiquissimam urbium quotquot vel continens vel insulæ sustinent, & quam sol vidit primam (sunt Græcorum nugamenta) fuisse tradit idem Paus. libro citato: Ἀνωτέρω δὲ ὀλίγον τείχους τε περίβολος τῆς Λυκοσούρας ἐστὶ, καὶ οἰκήτορες ἔνεισιν οὐ πολλοί· Πόλεων δὲ ὁπόσας ἐπὶ τῇ ἠπείρῳ ἔδειξε γῆ, καὶ ἐν νήσοις, Λυκόσουρά ἐστι πρεσβυτάτη, καὶ ταύτην εἶδεν ὁ ἥλιος πρώτην· ἀπὸ ταύτης δὲ οἱ λοιποὶ ποιεῖσθαι πόλεις μεμαθήκασιν ἄνθρωποι. i.e. *Paululum supra Lycosuræ murorum ambitus est, intra quem incolæ sunt pauci. Urbium verò quotquot continens terra vel insulæ sustinent, Lycosura est antiquissima & hanc vidit sol primam; & ab hac cæteri homines facere urbes didicerunt.*

38 Λύκτος, πόλις Κρήτης, &c.] Lyctus, urbs Cretæ memoratur Ptolemæo lib. 3. c. 17. Plinio lib. 4. c. 12. Pausaniæ lib. 4. Fuit Idomenei patria, qui ideo Virgilio Æneid. lib. 3. v. 401. *Lyctius* appellatur:

Et Salentinos obsedit milite campos
Lyctius Idomeneus.

Hujus urbis etymologia, quam affert noster, quatenus ad significationem affirmat Hesychius, apud quem legimus: Λυττοὶ, οἱ ὑψηλοὶ τόποι. i.e. *lytti, loca edita.*

39 Λύκων, πόλεις δύο.] Sine dubiò scribendum est Λυκώνπολις, πόλεις δύο, i.e. *Lycon polis*, [luporum-urbs] *urbes duæ*; Λύκων enim absolutè sine πόλις non dicitur, sed potest dici Λυκὼ, ut Ἡρὼ apud nostrum suo loco, Λυκὼ verò dicitur Eunapio in Plotino: Πλωτῖνος ἦν ἐξ Αἰγύπτου φιλόσοφος· τὸ ἐξ Αἰγύπτου νῦν γράφων, καὶ τὴν πατρίδα προσθήσω, Λυκὼ ταύτην ὀνομάζουσι. i.e. *Plotinus fuit ex Ægypto Philosophus, ex Ægypto nunc scribens & patriam adjiciam, Lyco hanc vocabant.* Straboni verò Λύκου πόλις, i.e. *lupi urbs* dicitur lib. 17. ut Ἑρμοῦ πόλις, i.e. *Mercurii urbs.* Potest etiam dici *Lycopolis*, ut & *Hermopolis*, quia hujusmodi urbium forma utroque modo dicitur. Invenitur etiam apud eumdem Strabonem libro citato Λύκων πόλις, & hoc modo potest etiam scribi apud nostrum autorem. Λύκων enim per se nullo modo potest esse. Duas hujus nominis civitates celebrat Stephanus, alteram in Lycopolite Nomo, alteram in Sebennyte, Ptolemæus verò lib. 4. c. 5. alteram tantum, nempe quæ erat in Lycopolite Nomo, cui etiam dicitur Λύκων πόλις.

40 Ἡ δὲ ἑτέρα, τοῦ Συβεννύτου νόμου.] Pro Συβεννύτου lege Σεβεννύτου. Sebennytes Nomos enim dicitur, non Sybennytes, ut apparet ex Ptolemæi & Strabonis libris citatis.

41 Λυκώρεια, κώμη ἐν Δελφοῖς.] Lycorea, vicus in civitate Delphis, cujus meminit Strabo lib. 9. Ὑπέρκειται δ' αὐτῆς ἡ Λυκώρεια, ἐφ' οὗ τόπου πρότερον ἵδρυντο οἱ Δελφοὶ ὑπὲρ τοῦ ἱεροῦ· νῦν δ' ἐπ' αὐτῷ οἰκοῦσι περὶ τὴν κρήνην τὴν Κασταλίαν. i.e. *Supra eam verò sita est Lycorea, quo in loco antea siti erant Delphi supra templum; nunc autem ad ipsum habitant templum circa fontem Castalium.* Memoratur etiam Pausaniæ lib. 10.

42 Λύλη, πόλις Ἀρκαδίας.] Lyle, urbs Arcadiæ, sine dubio erat eadem, quæ Ptolemæo libro 3. c. 16. dicitur Λείλαια, Lilæa, & inter Arcadiæ civitates numeratur. Forsitan scripsit noster Λυλαὶ, à quo factum est Λυλαία. Sæpe enim urbium nomina in αι fiunt singularia addito α, ut Αἰγαὶ, Αἰγαία, Ἀμφαναὶ, Ἀμφαναία.

43 Λύρκειον, ὄρος Ἄργους.] Lyrceum, montem Argolidis celebrat ex Callimacho; Pausanias verò in eadem regione civitatem, Lyrceam, quæ ante Troïanum bellum jam erat deserta, ejus ex lib. 2. sunt verba: Ἐς μὲν δὴ ταύτην ἐστὶν ἐξ Ἄργους, ἑξήκοντα μάλιστά που στάδια, ἐκ δὲ Λυρκείας, ἕτερα τοσαῦτα ἐς Ὀρνεάς. Λυρκείας μὲν δὴ πόλεως, ἅτε ἠρημωμένης ἤδη κατὰ τὴν Ἑλλήνων στρατιὰν ἐπὶ Ἴλιον, οὐκ ἐποιήσατο Ὅμηρος ἐν καταλόγῳ μνήμην. i.e. *Argis quidem ad hanc sunt stadia circiter LX. à Lyrcea verò totidem Orneas; Lyrceæ porro civitatis, utpote quæ jam erat deserta tempore expeditionis Græcorum in Troïam, nullam fecit Homerus in Catalogo mentionem.*

44 Λυ-

μαχ@- Ἑκάλη. Τὸ τοπικὸν, Λύρκειον ὕδωρ, καὶ Λυρκήϊον. Τὸ ἀρσενικὸν Λύρκειος, ὡς Ῥοίτειος. A

machus Hecale. Locale, Lyrcea aqua, & Lyrceïum. Masculin. Lyrceus, ut Rhœteus.

ΛΥΡΝΑΤΙΑ, χερρόνησος, καὶ χωρίον Λυκίας· Ἀλέξανδρος δευτέρῳ περὶ Λυκίας. Τὸ ἐθνικὸν Λυρνατιεύς, ὡς Οἰχαλία Οἰχαλιεύς. Ἀρκάδιος δὲ διὰ τῆς ει διφθόγγου. B

LYRNATIA, Chersonesus, & regio Lyciæ, Alexander de Lycia secundo. Gentile, Lyrnatieus, ut OEchalia, OEchalieus; Arcadius verò per ει diphthongum scribit.

ΛΥΡΝΗΣΣΟΣ [44], πόλις Τρωϊκή, [45] μία τῶν ἕνδεκα τῶν ἐν τῇ Τρωάδι. [46] Τὸ ἐθνικὸν, Λυρνήσσιος· Αἰσχύλος δὲ Πέρσαις, ὡς ἀπὸ τοῦ Λύρνα, ἢ Λύρνη, Λυρναῖος. C

LYRNESSUS, urbs Trojana, una ex undecim, quæ in Troade erant. Gentile, Lyrnessius. Æschylus verò Persis, tanquam à Lyrna, vel Lyrne, Lyrnæus.

ΛΥΣΙΜΑΧΕΙΑ [47], πόλις τῆς ἐν Θράκῃ χερρονήσου, ἡ πρότερον Καρδία. Ὁ πολίτης, Λυσιμαχεύς. [48] Ἔστι καὶ πόλις Αἰτωλίας. D

LYSIMACHIA, urbs in Thracia Chersonesi, quæ prius *Cardia*. Civis, Lysimacheus. Est etiam urbs Ætoliæ.

ΛΥΤΑΙ, χωρίον Θεσσαλίας, διὰ τὸ λῦσαι τὰ Τέμπη Ποσειδῶνα, καὶ σκεδάσαι τὸ ἀπὸ τοῦ κατακλυσμοῦ ὕδωρ.

LYTÆ, regio Thessaliæ, sic dicta διὰ τὸ λῦσαι, i. e. *quod solverit* Tempe Neptunus, ac disperserit à diluvio aquas.

ΛΥΧΝΙΔΟΣ [49], πόλις Ἰλλυρίας ἀρσενικῶς λεγομένη, καὶ λίμνη θηλυκῶς. Ἡρωδιανὸς Λυχνιτὸν αὐτόν φησι. Τὸ ἐθνικὸν Λυχνίδιος. E

LYCHNIDUS, urbs Illyriæ, masculino genere, & palus fœminino genere. Herodian. *Lychnitum* eum vocat. Gentile Lychnidius,

44 Λυρνησσὸς, πόλις Τρωϊκή.] Lyrnessus, urbs Troïca. Briseidis patria, quam Achilles eversa urbe secum abduxit, ut narrat Homerus Il. 2. v. 690. quare Ovidio Tristium lib. 4. Eleg. 1. v. 15. *Lyrnessis* vocatur:

Fertur, & abducta Lyrnesside tristis Achilles
Hæmonia curas attenuasse lyra.

Strabo lib. 13. inquit Lyrnessum oppidum Troïadis munitum olim, jam sua ætate desertum fuisse. Lyrnessus verò Ciliciæ quem celebrat Quint. Curtius lib. 3. c. 4. diversus erat à Lyrnesso Troadis, ut apparet ex Strabonis lib. 14. Τῶν δὲ ἐν Τροίᾳ Κιλίκων, ὧν Ὅμηρος μέμνηται, πολὺ διεστώτων ἀπὸ τῶν ἔξω τοῦ Ταύρου Κιλίκων, οἱ μὲν ἀποφαίνουσιν ἀρχηγέτας τοὺς ἐν τῇ Τροίᾳ τούτων, καὶ δεικνύουσί τινας τόπους κἀνταῦθα, ὥσπερ ἐν τῇ Παμφυλίᾳ Θήβην, καὶ Λυρνησσόν. i. e. *Cum autem Troiani Cilices, quorum Homerus meminit, longe distent à Cilicibus extra Taurum sitis; quidam his autores generis illos fuisse tradunt, & quædam loca hîc etiam monstrant, sicuti in Pamphylia Theben & Lyrnessum.* Lyrnessum, quem Strabo in Pamphylia locat, Curtius in Cilicia ponit, hæ enim regiones erant finitimæ.

45 Μία τῶν ἕνδεκα τῶν ἐν Τρωάδι.] Lyrnessum, urbem Troadis fuisse unam ex undecim, scilicet quas Achilles cepit, ait noster, eæ autem fuere, referente Eustathio ad Homericum versum nota præcedenti citatum, Λυρνησσὸς, Πήδασος, Θήβη, Ζέλεια, Ἀδράστεια, Πίτυα, Περκώτη, Ἀρίσβη, Ἄβυδος, Χρύση, καὶ ..... i. e. *Lyrnessus, Pedasus, Thebe, Zelea, Adrastea, Pitya, Percote, Arisbe, Abydos, Chryse* ..... Forsitan quæ deficit in textu Eustathii erat Κίλλα, quæ Thebæ erat vicina, autore Strabone lib 13.

46 Τὸ ἐθνικὸν, Λυρνήσσιος.] Gentile, Lyrnessius, quod apud Virgilium Æneid. lib. 10. pro Phryx accipitur, ut testatur Servius ad ejusdem Æneid. librum citatum v. 128.

Fert ingens toto connixus corpore saxum
Haud partem exiguam montis, Lyrnesius Agmon.

Idem Servius ad Æneid. lib 12 v. 547. ubi Lyrnessus celebratur à poëta, inquit fuisse civitatem Phrygiæ, unde fuit Briseis; non est mirandum Servium Phrygiæ assignasse urbem, quam noster Troadi adscribit. Phrygia enim comprehendebat Troadem.

47 Λυσιμάχεια, πόλις τῆς ἐν Θράκῃ χερρονήσου, &c.] Lysimachia, urbs in Thracia Chersonesi, quæ prius *Cardia* vocata fuit, inquit autor noster, sed fallitur secundum Pausaniam, qui hac de urbe sic loquitur lib. 1. Τῷ δὲ Ἱερωνύμῳ πάντα μὲν τὰ καὶ ἄλλα ἦν εἰς Λυσίμαχον ἐγκλήματα, μέγιστον δὲ, ὅτι τὴν Καρδιανῶν πόλιν ἀνελὼν, Λυσιμάχειαν ἀντ' αὐτῆς ᾤκισεν ἐπὶ τῷ ἰσθμῷ τῆς Θρακίας χερρονήσου. i. e. *Hieronymo verò* [Cardiano] *& aliæ forsan simultatis causæ contra Lysimachum erant, & maxima, quod Cardianorum urbem evertens pro ea Lysimachiam in Isthmo Thraciæ Chersonnesi condidit.* Quin etiam in Excerptis ex Strabonis lib. 7. Cardia, & Lysimachia diversæ sunt urbes: Ὅτι ἐν τῷ ἰσθμῷ τῆς χερρονήσου τρεῖς πόλεις κεῖνται· πρὸς μὲν τῷ Μέλανι κόλπῳ, Καρδία· πρὸς δὲ τῇ Προποντίδι, Πακτύη· πρὸς δὲ τῇ μεσογείᾳ Λυσιμαχία. i. e. *Quod in Isthmo Chersonnesi tres urbes jacent, ad Melanem sinum, Cardia; ad Propontidem, Pactye; ad mediterraneas-partes, Lysimachia.* Ptolem. etiam lib. 3. c. 11. & c. 12. Cardia & Lysimachia, sunt diversæ urbes.

48 Ἔστι καὶ πόλις Αἰτωλίας.] Lysimachia, urbs Ætoliæ memoratur Plinio lib. 5. c. 30. inter Ætoliæ oppida, quæ interciderunt.

49 Λυχνίδος, πόλις Ἰλλυρίας, &c.] Lychnidus, urbs Illyriæ, celebratur à Livio lib. 44. c. 21. *Additus est his tertius L. Anicius Pr. cujus inter peregrinos jurisdictio erat. Eum in provinciam Illyricum circa Lychnidum Ap. Claudio succedere placuit.* Ptolemæus lib. 3. c. 13. eam locat in Macedoniæ regione Dassaretiorum, quos etiam memorat Livius lib. 27. c. 34. *Nuncius ex Macedonia venit, Eropum quemdam corrupto arcis præsidiique præfecto, Lychnidum cepisse, tenere & Dassaretiorum quosdam vicos, & Dardanos etiam concire.* Polybius in Excerptis ex ejus lib. IX. legationibus eam vocat *Lychnida*: Ἔδωκαν δὲ καὶ Πλευράτῳ Λυχνίδα καὶ Πάρθον, οὔσας μὲν Ἰλλυρίδας, ὑπὸ Φιλίππου δὲ πεπτωκυίας. i. e. *Dederunt verò & Pleurato Lychnida & Parthum, utrasque civitates Illyrides, quæ fuerant sub Philippi ditione.* Strabo lib. 7. *Lychnidium* appellat: Ἡ μὲν οὖν πᾶσα Ἰγνατία καλεῖται, ἡ δὲ πρώτη ἐπὶ Κανδαουίαν λέγεται ὄρους Ἰλλυρικοῦ διὰ Λυχνιδίου πόλεως καὶ Πυλῶνος, τόπου ὁρίζοντος ἐν τῇ ὁδῷ τήν τε Ἰλλυρίδα καὶ τὴν Μακεδονίαν. i. e. *Tota hæc Ignatia via vocatur, prima verò ad Candauiam dicitur montem Illyricum per Lychnidium urbem & Pylonem, locum disterminantem in via Illyrida & Macedoniam.* Idem Strabo libro citato eamdem urbem *Lychnidunta* vocat: Διὰ δὲ τούτων ἐστὶ τῶν ἐθνῶν ἡ Ἰγνατία ὁδὸς, ἐξ Ἐπιδάμνου καὶ Ἀπολλωνίας, περὶ δὲ τὴν ἐπὶ Κανδαουίας ὁδὸν, αἵ τε λίμναι εἰσὶν αἱ περὶ Λυχνιδοῦντα, ταριχείας ἰχθύων αὐτάρκεις ἔχουσαι. i. e. *Per has gentes est via Ignatia ex Epidamno & Apollonia, circa viam autem quæ ducit ad Candauiam sunt lacus circa Lychnidunta, ad piscium salsamenta abundanter suppeditantes.* Ex quibus apparet quam liberi sint scriptores in formando oppidorum terminationes.

50 Καὶ

χνίδιος, [50] καὶ Λυχνία λίμνη, καὶ Λυχνίτης. A [51] Ἔστι δὲ καὶ Ἀρμενίας Λυχνίτης χωρίον.

ΛΩΜΕΝΤΟΣ [52], πόλις Ἰταλίας, ὀξυτόνως· καὶ ὅσα εἰς τος, τῇ ἐν συλλαβῇ παραλήγει. Ἣν καὶ Λωρεντὸν φασι, μετὰ τοῦ ρ. B

ΛΩΡΥΜΑ [53], πόλις Καρίας· Ἑκαταῖος Ἀσίᾳ. [54] Ἔστι καὶ λιμὴν Ῥόδου, ὃς Λώρυμα λέγεται. Τὸ ἐθνικὸν, Λωρυμαῖος.

ΛΩΣ, νῆσος περὶ Θετταλίαν, ὡς Κῶς· Ἀρτεμίδωρος ἐν ἐπιτομῇ τῶν ἕνδεκα. Λῷος, C ὁ νησιώτης.

ΛΩΤΟΦΟΡΟΣ [55] χώρα, καὶ Λωτοφαγῖτις γυνή.

M. MA-

nidius, & Lychnia palus, & Lychnites. Est etiam Armeniæ Lychnites, oppidum seu locus.

LOMENTUS, urbs Italiæ, cum tono acuto, & quotquot in τος desinunt, ac in penultima *en* syllabam habent. Quam etiam Lorentum dicunt cum *r*.

LORYMA, urbs Cariæ, Hecat. Asia. Est etiam portus Rhodi, qui *Loryma* dicitur. Gentile, Lorymæus.

LOS, insula circa Thessaliam, ut Cos, Artemidorus in epitome undecim. Insularis, Lous.

LOTOPHORUS, regio, & Lotophagitis mulier.

M.MA.

50 Καὶ Λυχνία λίμνη, &c.] Et Lychnia; palus, & Lychnites. In his verbis suspicor inesse mendum. Lacus enim iste nomen videtur desumpsisse ab urbe Illyridis Lychnido, circa quam erant lacus, ut videre est ex Strabonis lib. 7. cujus verba nota proximè præcedenti apposuimus; itaque appellanda erat *Lychnidia*, & incola circa illa loca Lychnidites. Meam conjecturam firmat Polybius, qui lacum istum vocat *Lychnidiam* lib. 5. Κατελάβετο δὲ τῆς μὲν Δασσαρήτιδος, Κρεώνιον καὶ Γερῦντα· τῶν δὲ περὶ τὴν Λυχνιδίαν λίμνην, Ἐγχελάνας, Κέρακα, Σατίωνα, Βοιούς. i. e. *Occupavit etiam* [Philippus] *Dassaretidis, Creonium & Gerunta; circa Lacum Lychnidiam, Enchelanas, Ceraca, Sationa*, Bœos.

51 Ἔστι δὲ καὶ Ἀρμενίας Λυχνίτης χωρίον.] Est etiam Armeniæ Lychnites oppidum seu locus. Lychnitidis lacus Armeniæ meminit Ptol. lib. 5. c. 13. Εἰσὶ δὲ καὶ ἕτεραι λίμναι, ἥτε καλουμένη Λυχνῖτις, ἧς τὸ μέσον ἐπέχει μοίρας ο η μ γ δ. i. e. *Sunt & aliæ paludes, & quæ vocatur Lychnitis, cujus medium gradus habet* 78 43 4. At Lychnitem Armeniæ seu oppidum seu locum nemo celebrat.

52 Λωμεντὸς, πόλις Ἰταλίας.] Lomentus, urbs Italiæ, quæ etiam *Lorentum* dicebatur, ut inquit noster autor, at prioris nominis nulla fit apud alios mentio, *Lorentum* verò Latinis dicitur *Laurentum*. Ego existimo habuisse Stephanum in mente Nomentum, cujus ipse meminit in Νωμεντὸς, quam non longe à Roma locat. Laurentum verò erat prope Ostiam, quæ non longè aberat à Roma, Plinius lib. 3. c. 5. *In principio est Ostia colonia, à Romano rege deducta, oppidum Laurentum.* Laurens etiam vocitata fuit ab arbusto noto, quorum erat copia in ejus agris, autore Sex. Aur. Vict. de origine gentis Romanæ. Quod etiam apparet ex Herodiano lib. 1. Τότε ὁ Κόμμοδος συμβουλευσάντων αὐτῷ τινῶν ἰατρῶν, εἰς τὴν Λαύρεντον ἀνεχώρησεν· εὐψυχέστερον γὰρ τὸ χωρίον, καὶ μεγίστοις κατάσκιον δαφνηφόροις ἄλσεσιν (ὅθεν καὶ τὸ ὄνομα τῷ χωρίῳ) σωτήριον εἶναι ἐδόκει, καὶ πρὸς τὴν τοῦ ἀέρος φθορὰν ἀντέχειν ἐλέγετο, εὐωδίᾳ τε τῇ τῶν δένδρων ἡδείας σκιᾶς. i. e. *Tunc Commodus, suadentibus quibusdam medicis, Laurentum secessit, frigidius enim est oppidum, & maximis nemoribus Lauriferis opacum (unde & nomen oppido) conservandæ valetudini idoneum videbatur, & aëris corruptioni resistere, suavitate odoris arborum & jucunda umbra.* Aliqui confundunt Laurentum cum Lavinio, sed diversæ fuere urbes, ut prodit Strabo lib. 5. Ἀνὰ μέσον δὲ τούτων τῶν πόλεων, ἐστὶ τὸ Λαουΐνιον, ἔχον κοινὸν τῶν Λατίνων ἱερὸν Ἀφροδίτης· ἐπιμελοῦνται δ' αὐτοῦ διὰ προγόνων Ἀρδεᾶται. Εἶτα Λαύρεντον. Ὑπέρκειται δὲ τούτων ἡ Ἀρδέα. i. e. *In medio harum urbium est Lauinium, quod habet omnibus Latinis commune fanum Veneris, quorum curam gerunt à majoribus Ardeatæ; deinde Laurentum; & supra-jacet Ardea.*

53 Λώρυμα, πόλις Καρίας.] Loryma, urbs Cariæ, memoratur Ptolemæo lib. 5. c. 2. *Larymna* dicitur Melæ lib. 1. c. 16. etsi Plinio lib. 5. c. 28. Loryma & Larymna sunt diversa loca.

54 Ἔστι καὶ λιμὴν Ῥόδου.] Cum præcedenti sectione memoraverit Loryma, Cariæ urbem, nunc memorat Loryma Rhodi portum, cujus mentionem fecit Livius lib. 45. c. 10. *Cum prætervеherentur Asiam legati, & Loryma venissent, qui portus viginti paulò amplius millia ab Rhodo abest, ex adverso urbi ipsi positus: principes Rhodiorum occurrunt.*

55 Λωτοφόρος χώρα, &c.] *Lotophoros* regio, id est, *lotifera*, cujus incolas Græci vocabant *Lotophagos*, quod loti arboris fructu victitare credebantur, qui adeo erat dulcis & suavis, ut advenis patriæ oblivionem incuteret, unde adagium, *lotum gustavit.* Quod desumptum est ex Odyss. 9. ubi narrat Homerus Ulyssis socios cum ad Lotophagos delati essent, loto gustato vix inde abduci potuisse, de cujus situ non convenit inter autores. Artemidorus apud Strabonem lib. 3. celebrat Æthiopes Lotophagos supra Mauritanos versus occasum extensos, usque ad loca, quæ supra Cyrenen. Apud eumdem autorem libro citato celebrantur etiam alii Lotophagi, qui Meningem insulam incolebant ante parvam syrtin. Scylax Lotophagos Libyes incolere inquit loca, quæ sunt intra Syrtin usque ad os alterius Syrtidis. Alii in ipsa Sicilia Lotophagos Homeri locant, cum ex ipso Homero constet Ulyssem altero die à Lotophagis ad Cyclopas pervenisse, quod fieri nullo modo poterat, si illi Lotophagi essent in Libya. Alii aliter sentiunt, quorum sententias afferre nimis longum foret. Gindanes etiam Libyæ populos solo loto victitâsse narrat Herodotus lib. 4. c. 176. de quibus suo loco egimus. Thuanus hist. lib. 26. autor est, Meningem insulam esse, quæ nunc *Gerbis* dicitur, quam Hispani parum corrupto vocabulo *Jelves* vocant.

M. M.

ΜΑ΄ΓΑΡΣΟΣ [1], μέγιστος ὄχθος ἐν Κιλικίᾳ, πρὸς τῇ Μαλλῷ. Τὸ τοπικὸν Μαγάρσιος, καὶ Μαγαρσία Ἀθηνᾶ ἐκεῖ ἵδρυται· ὡς Λυρνησσὸς, Λυρνήσσιος. A B

MAGARSUS, maximus collis in Cilicia juxta Mallum. Locale, Magarsius, & Magarsia Minerva illic est collocata, ut Lyrnessus, Lyrnessius.

ΜΑΓΔΩΛΟ΄Σ [2], πόλις Αἰγύπτου· Ἑκαταῖος περιηγήσει. Τὸ ἐθνικὸν Μαγδωλίτης, διὰ τὸν Αἰγύπτιον τύπον, Κανωβίτης, Διολιβίτης, Πενταχοινίτης. C

MAGDOLUS, urbs Ægypti, Hecatæus Periegesi. Gentile, Magdolites, propter Ægyptiam formam, ut Canobites, Diolibites, Pentaschœnites.

ΜΑΓΙ΄Α [3], πόλις Ἰλλυρίας. Τὸ ἐθνικὸν, δύναται καὶ Μαγιάτης, καὶ Μαγιανός. [4] Εἰσὶ καὶ Μάγοι ἔθνος περὶ Μηδίαν. D

MAGIA, urbs Illyriæ. Gentile, potest esse & Magiates, & Magianus. Sunt etiam Magi gens circa Mediam.

ΜΑΓΙΣΤΡΙΚΗ΄ [5], χώρα τῶν Ταυρίσκων, τῶν πρὸς τὰ Ἄλπεια ὄρη. Οἱ οἰκήτορες Μαγίστρικες, οἱ τοῖς Γερμανοῖς ὁμοροῦσι.

MAGISTRICE, regio Tauriscorum, qui ad Alpes montes. Incolæ, Magistrices, qui Germanis finitimi sunt.

ΜΑ΄ΓΝΑ [6], νῆσος Λιβυκή· Ἀλέξανδρος ἐν τρίτῳ Λιβυκῶν. [7] Ἡ κατὰ τὴν Λιβύων φωνὴν Σαμαθώ, ὅ ἐστι μεγάλη. Τὸ ἐθνικὸν Μαγνίτης, διὰ τὸν Λιβυκὸν τύπον, καὶ τὸν Αἰγύπτιον. E

MAGNA, insula Libyca, Alexand. Libycorum lib. tertio. quæ juxta Libycam linguam *Samatho* vocatur, quod est *magna*. Gentile, Magnites, propter Libycam formam & Ægyptiam.

ΜΑΓΝΗΣΙ΄Α [8], πόλις παρὰ τῷ Μαιάνδρῳ,

MAGNESIA, urbs juxta Mæandrum, & regio,

1 *Μάγαρσος, μέγιστος ὄχθος ἐν Κιλικίᾳ*, &c.] Magarsus, seu Megarsus, utroque enim modo reperitur, erat collis maximus in Cilicia prope Mallum urbem, quæ erat ad fluvium Pyramum, Plinius lib. 5. c. 27. inter Ciliciæ oppida numerat.

2 *Μαγδωλὸς, πόλις Αἰγύπτου.*] Magdolus, urbs Ægypti, cujus nomen est corruptum ex Hebræo מגדול *Migdol*, apud Hebræos significat *turrim*, cujus fit mentio Exod. c. 14. v. 2. Jerem. c. 46. v. 14. Celebratur etiam ab Herodoto lib. 2. c. 159. apud quam Necos celebris Ægypti rex Syros vicit, autore eodem autore libro citato, hujus etiam regis fit mentio Regum lib. 4. c. 23. v. 29. ubi *Nechoh* vocatur, à quo rex Iosias occisus fuit. In voce illa Διολιβίτης, mendam suspicor, legesis Διολκίτης, vel Διοσπολίτης.

3 *Μαγία, πόλις Ἰλλυρίας.*] Magiæ, Illyriæ urbis altum est apud alios silentium, nisi forte sit, quæ Ptolemæo lib. 2. c. 15. dicitur *Magniana*, quam inter Pannoniæ oppida recenset, Pannonia verò & Illyria erant confines inter se.

4 *Εἰσὶ καὶ Μάγοι ἔθνος περὶ Μηδίαν.*] Magi, gens Mediæ fuit, quorum meminit Herodotus lib. 1. c. 101. Plinius lib. 6. c. 26. at nunc usurpatur hoc nominis pro iis, qui Magicis artibus student. Duplex est enim hujus nominis significatio, prior à gente est desumpta, posterior ab studio, sicut & Chaldæorum nomen, qui fuere Babyloniæ populi astrologiæ dediti, unde factum est, ut omnes huic arti dediti vocarentur olim *Chaldæi*, ut apparet ex Cicerone Tuscul. Quæst. lib. 1. *Nam nunc quidem cogitationibus molestissimis effœminamur, ut, si antè mors adventet, quam Chaldæorum promissa consecuti sumus, spoliati magnis quibusdam bonis, illusi, destitutique videamur.* In hoc etiam sensu accipitur apud Juv. Sat. 10.

——— Tutor haberi
Principis Augusta Caprearum in rupe sedentis
Cum grege Chaldæo.

Apud Persas verò *Magus* & in malam, & in bonam partem accipiebatur, ut patet ex Hesychio in Μάγον. Sic enim Persæ dicebant, inquit ille, *τὸν ἀπατεῶνα, φαρμακευτὴν, τὸν θεοσεβῆ, καὶ θεολόγον, καὶ ἱερέα*, h. e. *Deceptorem, veneficum, pium, & theologum, & sacerdotem.*

5 *Μαγιστρικὴ, χώρα τῶν Ταυρίσκων*, &c.] Magistrice regio Tauriscorum, hodie *Madran* teste Lazio, oppidum Norici in Carinthia, apud Taurum montem inter Villacum & Salisburgum ferè medium.

6 *Μάγνα, νῆσος Λιβυκή.*] Magnæ insulæ Libycæ nulla apud alios fit mentio; Libyce dicebatur Samatho, de cujus etymologia subsequenti scholio.

7 *Ἡ κατὰ τὴν Λιβύων φωνὴν Σαμαθώ.*] Nomen *Samatho*, quod autor noster interpretatur *magnam*, originis seu Phœniciæ seu Hebrææ videtur esse, cujus diversas affert etymologias Bochartus Geographiæ sacræ parte 2. lib. 2 c. 12. verosimile est deductum esse à שמימה *samaimah* verso *h* in *th*, ut solet fieri, id est *in cœlum*, ac si diceres; in excelso loco sitam fuisse; *samah* apud Arabes significat *eminere, excellere*, unde deducitur שמים *samaim*, quod in lingua sancta significat *cœlum*, ut annotavit Mathias Wasmuth in parænesi sua de linguæ Arabicæ utilitate.

8 *Μαγνησία, πόλις παρὰ τῷ Μαιάνδρῳ*, &c.] Magnesia, urbs ad Mæandrum, & regio; Mæander verò fuit Phrygiæ amnis celeberrimus, qui diversas regiones perfluebat, Magnesia autem ejusdem Phrygiæ regio. Fuere etiam diversæ illius nominis urbes, sed duas, ad Mæandrum utrasque celebrat Strabo, alteram Cariæ, alteram Æolidis. Ejus ex lib. 14. sunt verba: *Ἔνθεν ἐν σταδίοις τέσσαρσι κώμη Καρικὴ Θυμβρία· παρ᾽ ἣν ἄορνόν ἐστι σπήλαιον ἱερὸν, Χαρώνιον λεγόμενον, ὀλεθρίους ἔχον ἀποφοράς· Ὑπέρκειται δὲ Μαγνησία ἡ πρὸς Μαιάνδρῳ, Μαγνήτων ἀποικία τῶν ἐν Θετταλίᾳ, καὶ Κρητῶν.* i. e. *Quatuor inde stadiis* [a Myunte] *pagus est Cariæ Thymbria, apud quam sacra est spelunca* Charonium *nomine, quæ pestilentibus*

A δρῳ, καὶ χώρα, ἀπὸ Μάγνητος. Ὁ πολίτης, Μάγνης, ὁμωνύμως τῷ οἰκιστῇ. Τὸ ἐθνικὸν, Μάγνησσα παρὰ Καλλιμάχῳ, καὶ Μάγνησις παρὰ Παρθενίῳ, καὶ Μαγνῆτις, παρὰ Σοφοκλεῖ.

& regio, à Magnete. Civis, Magnes, ejusdem nominis cum conditore. Gentile, Magnessa apud Callimachum, & Magnesis apud Parthenium, & Magnetis apud Sophoclem.

B ΜΑΔΡΗΝΟΙ[9], καὶ Μανδιανῖται, ἔθνος Ἀραβίας. Εἴπομεν δὲ, ὅτι οἱ Ἄραβες τοῖς δυσὶ τύποις χρῶνται.

MADRENI, & Mandianitæ, gens Arabiæ. Diximus verò, quod Arabes duabus utantur formis.

ΜΑΔΥΤΟΣ[10], πόλις Ἑλλησποντία· Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ, καὶ ἄλλοι. Τὸ ἐθνικὸν Μαδύτιος, ὡς Βηρύτιος, Σήστιος· Καὶ ἀπὸ τοῦ C Μάδυτα, Μαδυτεύς.

MADYTUS, urbs Hellespontia, Hecatæ. Europa, & alii. Gentile, Madytius, ut Berytius, Sestius, & à Madyta, Madyteus.

ΜΑΖΑΚΑ[11], πόλις Καππαδοκίας, ἡ νῦν Καισάρεια. Τὸ ἐθνικὸν Μαζακηνὸς· Λέγεται καὶ Μαζακεύς, ὡς Τύανα Τυανεύς. Λέγεται καὶ ἀπὸ Μαζάκων.

MAZACA, urbs Cappadociæ, nunc *Cæsarea*. Gentile, Mazacenus. Dicitur etiam Mazaceus, ut Tyana, Tyaneus. Dicitur D etiam à Mazacis.

ΜΑΖΑΡΗ[12], φρούριον Σελινουντίων. Τὸ ἐθνικὸν Μαζαραῖος, ὡς Ἐνναῖος, Ἱμεραῖος.

MAZARE, castellum Selinuntiorum. Gentile, Mazaræus, ut Ennæus, Himeræus.

ΜΑΖΥΕΣ[13], οἱ Λιβύης νομάδες· Ἑκαταῖος

MAZYES, Libyæ Nomades, *Hecatæ.* Pe-

lentibus exhalationibus, avibus est invia. Supra-sita est Magnesia, quæ ad Mæandrum, colonia Magnetum qui in Thessalia & Cretensium. Hanc in panem datam fuisse Themistocli à Xerxe, tradit idem autor libro citato, ubi paulò infra celebrat Magnesiam Æolidis ad Mæandrum hisce verbis: Ἔστι δὲ καὶ τὰ χωρία ταῦτα Λυδοῖς καὶ Καρσὶν ἐπίμικτα καὶ τοῖς Ἕλλησι. Πρώτη δέ ἐστιν ἐξ Ἐφέσου Μαγνησία πόλις Αἰολὶς, λεγομένη δὲ ἐπὶ Μαιάνδρῳ· πλησίον γὰρ αὐτοῦ ἵδρυται. i. e. *Sunt verò & hæc oppida Lydis, & Caribus & Græcis communia. Prima autem ab Epheso est Magnesia, urbs Æolica, cognomento* ad Mæandrum; *prope eum enim sita est.* Duas item memorat Ptolemæus lib. 5. c. 2. quarum alteram locat in Lydia, & *Magnesiam ad Sipylum* vocat, alteram verò in Caria, & *Magnesiam ad Mæandrum* appellat. Utrasque quoque celebrat Liv. lib. 37. c. 44. *Legati ab Thyatira & à Magnesia ad Sypilum ad dedendas urbes venerunt. Antiochus cum paucis fugiens, in ipso itinere pluribus congregantibus se, modica manu armatorum media ferme nocte Sardeis concessit: inde cum audisset Seleucum filium & quosdam amicorum Apameam prægressos, & ipse quarta vigilia cum conjuge ac filia petit Apameam, Zenoni tradita custodia urbis, Timone Lydiæ præposito, quibus spretis consensu oppidanorum & militum, qui in arce erant, legati ad consulem missi sunt. Sub idem ferè tempus & ab Trallibus & à Magnesia, quæ super Mæandrum est, & ab Epheso legati ad dedendas urbes venerunt.* Omnium hujus nominis civitatum gentilitium est Magnes; lapis verò magnetis, quare id nominis adeptus sit, dubitant criticorum παῖδες. Alii enim inter quos Nicander apud Plinium lib. 36. c. 16. ab inventore, qui eum in Ida monte reperit, sic appellatum fuisse contendunt; alii verò, quod in Magnetum regione oriatur, inter quos Lucretius lib. 6.

Quod superest, agere incipiam, quo fœdere fiat
Naturæ, lapis hic ut ferrum ducere possit
Quem magneta vocant patrio de nomine Graii
Magnetum quia sit patriis in finibus ortus.

Variis insignitur nominibus, non solum enim magnetis, sed etiam sideritis ab effectu, quod ferrum trahat, & *Heracleotis*, seu *Heraclius lapis* non ab Hercule, ut aliqui putant, sed ab Heraclea Thraciæ urbe, cujus admirabili virtute patuere nobis maria nullius ante trita solo, ut Lucretii verbis utar. Ejus usum veteribus ignotum fuisse censeo. *Versoria* enim Plauti in Mercatore nihil cum pyxide nautica habet commune. Apud illum enim *versoria* nihil aliud est, nisi funis, quo navis velum vertitur, de quibus videsis Turnebum advers. lib. 10. c. 4. Magnesiæ ad Mæandrum ajunt Themistoclem ultimum obiisse diem circa quam postea volventibus annis Antiochus rex ab Scipione victus fuit; unde Scipio *Asiatici* nomen meruit. Aberat ab Epheso XV. M. passuum, antea *Thessaloce*, & *Androlitia* nominata, autore Plinio lib. 5. c. 29. Strabo lib. 12. tradit, sua ætate terræmotu corruisse.

9 *Μαδρηνοὶ, καὶ Μανδιανῖται, ἔθνος Ἀραβίας.*] Madreni, & Mandianitæ, gens Arabiæ. In utroque nomine mendum inesse existimo, ac legendum Μαδιενοὶ καὶ Μαδιανῖται. i. e. *Madieni & Madianitæ.* Namque hæc nomina nemo negabit deduci ab Hebræo מרין *Madian*, regio in sacris libris satis nota, ac secessu Mosis à facie Pharaonis celebris Exod. c. 2. v. 15.

10 *Μαδυτὸς, πόλις Ἑλλησποντία.*] Madytus, urbs Chersonnesi in Hellesponto, cujus meminit Herodotus lib. 7. c. 33. Ἔστι δὲ τῆς χερσονήσου τῆς ἐν Ἑλλησπόντῳ, Σηστοῦ τε πόλεως μεταξὺ καὶ Μαδύτου, ἀκτὴ παχέα ἐς θάλασσαν κατήκουσα, Ἀβύδῳ καταντίον. i. e. *Est autem Chersonesi in Hellesponto, Sestum inter urbem & Madytum, ora salebrosa, quæ in mare pertingit, è regione Abydi.* Ejus quoque meminit Livius lib. 31. c. 16. *Inde progressus ad Chersonesum, Elæunta & Allopeconnesum, tradentibus ipsis, recipit. Callipolis quoque & Madytos dedita, & castella quædam ignobilia.*

11 *Μάζακα, πόλις Καππαδοκίας, ἡ νῦν Καισάρεια.*] Mazaca, orum, urbs Cappadociæ, nunc *Cæsarea*, de qua vide quæ in Καισάρεια annotavimus.

12 *Μαζάρη, φρούριον Σελινουντίων.*] Mazare, castellum Selinuntiorum, quod aliis *Mazarum* neutro singul. & plurali dicitur; Selinuntii verò, quorum urbs Selinus fuere in Sicilia, illius fit mentio in eclogis ex Diodori Siculi lib. 23. fuit etiam amnis nomen in eadem Sicilia, autore Ptolemæo lib. 3. c. 4. à quo forsitan castello nomen. Nam ut inquit Duris apud nostrum in Ἀκράγαντες, plurimæ Siciliæ civitates à fluviis denominabantur.

13 *Μάζυες, οἱ Λιβύης Νομάδες.*] Tres diversas gentes Libyæ celebrat autor noster, Mazyes, Maxyes, & Machmes, paulò infra quoque Macryes, seu Macries; apud Herodotum verò duas tantum reperio hujus nominis gentes, Machlyes & Maxyes, de altera sic loquitur lib. 4. c. 178. Λωτοφάγων δὲ τὸ παρὰ θάλασσαν ἔχονται Μάχλυες, λωτῷ μὲν καὶ οὗτοι χρεώμενοι, ἀτὰρ ἧσσόν γε τῶν πρότερον λεχθέντων. Κατήκουσι δὲ ἐπὶ ποταμὸν μέγαν, τῷ οὔνομα Τρίτων ἐστί. i. e *Lotophagis juxta mare vicini sunt Machlyes, loto & hi utentes, sed minus quàm dicti ante; pertingunt autem hi usque ad amnem magnum, cui nomen est* Triton. De altera verò libro citato c. 191. ita: Τὸ δὲ πρὸς ἑσπέρης τοῦ Τρίτωνος ποταμοῦ, Αὐσέων ἔχονται ἀροτῆρες ἤδη Λίβυες, καὶ οἰκίας νομίζοντες ἐκτῆσθαι, τοῖσι οὔνομα κέεται Μάξυες. i. e. *Ab occidentali verò parte Tritonis fluvii Auses contingunt aratores jam Libyes & qui domos habere consuescunt, quibus nomen est* Maxyes. Ammianus Marcellinus lib. 29. c. 27. Mazices celebrat, Suetonius in Nerone c. 31. Mazaces, viderint doctiores, & de eis judicent. His adde etiam Machryes Ptolemæi lib. 4. c. 3.

14 Μαζου-

ταῖος περιηγήσει. Εἰσὶ δὲ καὶ ἕτεροι Μάζυες, καὶ A ἕτεροι Μάχμες.

ΜΑ'ΖΑΙΝΑ, πόλις Παλαιστίνης, ἀπὸ Μαζαίνου. Οἱ πολῖται Μαζαινηνοί.

ΜΑΙ'Α, πόλις Ἑλλησποντία. Τὸ ἐθνικὸν Μαιάτης, κατὰ πρόσθεσιν τοῦ τ. B

ΜΑΙΑΝΔΡΟΥ'ΠΟΛΙΣ[14], Μαγνησίας πόλις, [15] ὡς Φλέγων ἐν Ὀλύμπῳ. Τὸ ἐθνικὸν, Μαιανδροπολίτης. Εἰ δέ ἐστι Μαίανδρος ἡ πόλις, τὸ ἐθνικὸν Μαιάνδριος.

ΜΑΙΔΟΙ'[16], ἔθνος Θρᾴκης, πλησίον C Μακεδονίας. Ἐκ τούτων μεταβάντες τινὲς εἰς Μακεδόνας, Μαιδοβιθυνοὶ ἐκλήθησαν. Τὸ ἐθνικὸν Μαιδικὸς, καὶ Μαιδική.

ΜΑΙ'ΝΑΛΟΣ[17], πόλις Ἀρκαδίας, ἀπὸ Μαινάλου τοῦ Λυκάονος. Τὸ ἐθνικὸν, D Μαινάλιος· καὶ θηλυκὸν, Μαιναλία, καὶ Μαιαλίτης, ὡς Ἴναχος Ἰναχίτης. [18] Καὶ Μαιναλεὺς, ὡς Σουνιεὺς, παρὰ τὸ ὄρος τὸ Μαίναλον. Ἔστι καὶ Μαιναλία, πόλις Γαλατίας.

ΜΑΙΝΟ'ΒΩΡΑ[19], πόλις Μαστιηνῶν· E Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ. Τὸ ἐθνικὸν, Μαινοβωραῖος.

ΜΑΙΟΝΙ'Α[20], ἡ Λυδία, ἀπὸ Μαίονος ποταμοῦ, τοῦ περὶ τὴν Ἀχαΐδα γῆν ῥέοντος. Τὸ

Periheg. sunt & alii Mazyes, & alii Machmes.

MAZÆNA, urbs Palæstinæ, à Mazæno: Cives, Mazæneni.

MÆA, urbs Hellespontia. Gentile, Mæates addito *tes*.

MÆANDROPOLIS, Magnesiæ urbs, ut Phlegon in Olympo. Gentile, Mæandropolites. Quod si est Mæandrus urbs, gentile, Mæandrius erit.

MÆDI, gens Thraciæ, prope Macedoniam, ex his profecti aliqui in Macedones, *Mædobithyni* vocati fuere. Gentile, Mædicus, & Mædica.

MÆNALUS, urbs Arcadiæ, à Mænalo Lycaonis filio. Gentile, Mænalius, & fœm. Mænalia, & Mænalites ut Inachus Inachites, & Mænaleus, ut Sunieus à monte Mænalo. Est etiam Mænalia, urbs Galatiæ.

MÆNOBORA, urbs Mastienorum, Hecatæ. Europa. Gentile, Mænoboræus.

MÆONIA, Lydia, à Mæone fluvio, qui circa Achaidem terram fluit. Gentile, Mæo-

14 Μαιανδρούπολις, Μαγνησίας πόλις.] Mæandropolis, Magnesiæ urbs. Magnesia autem erat quædam Phrygiæ regio, illius meminit Plinius lib. 5. c. 29. inter Cariæ oppida.

15 Ὡς Φλέγων ἐν Ὀλύμπῳ.] Pro ἐν Ὀλύμπῳ lege fidenter ἐν Ὀλυμπιάσι, i. e. *in Olympiadibus*, Phlegon enim scripsit Olympiadum diversos libros.

16 Μαιδοὶ, ἔθνος Θρᾴκης, πλησίον Μακεδονίας.] Mædi, gens Thraciæ prope Macedoniam, memorantur Plinio lib. 4. c. 1. Ptolemæus quoque lib. 3. c. 11. in Thracia versus Macedoniam celebrat præfecturam Mædicam; Aristoteles autem de hist. animalium lib. 9. c. 45. Mædicam regionem, quam à Pæonica disterminabat mons Messapus; Strabo etiam lib. 7. Mædorum Thraciæ gentis meminit, apud quem, non rectè sine diphthongo scribitur eorum nomen, de Medis verò Asiæ populis & eorum regione videsis, quæ in Μηδία annotamus.

17 Μαίναλος, πόλις Ἀρκαδίας.] Mænalus, urbs Arcadiæ, cujus meminit Strabo lib. 8. inter Arcadiæ civitates, quæ sua ætate jam non extabat; Plinio lib. 4. c. 6. dicitur *Mænalæa*, ejus gentile dicitur *Mænalius*, quod pro *Arcadicus* usurpatur ab Virgilio, ut interpretatur Servius ad illius Eclogam 8. v. 21.

Incipe Mænalios mecum mea tibia versus.

Arcades enim erant μουσικώτατοι omnium, ut in Ἀρκὰς annotavimus. Invenitur etiam gentilitium Μαιναλίτης. Sic enim legendum est, non Μαιαλίτης, ut est apud Stephanum.

18 Καὶ Μαιναλεὺς, &c.] A monte Mænalo gentile dicitur Mænaleus. Mænalus verò mons erat inter Arcadicos montes insignis, teste Strabone lib. 8. cui Μαίναλος dicitur. Erat autem Pani pastorum deo sacratus, autore Pausania in Arcadicis. Τὸ δὲ ὄρος τὸ Μαινάλιον, ἱερὸν μάλιστα εἶναι Πανὸς νομίζουσιν· ὥστε οἱ περὶ αὐτὸ καὶ ἐπακροᾶσθαι συρίζοντος τοῦ Πανὸς λέγουσι. i. e. *Mons verò Mænalius sacrum præcipue esse Panos existimant; adeò ut qui circa eum habitant, fistulacanentem Pana audire dicant.* Id etiam apparet ex poëtarum eruditissimo Ecloga 8.

Mænalus argutumque nemus, pinosque loquentes
Semper habet: semper pastorum ille audit amores
Panaque ———

Idem Georgicorum lib. 1. v. 17. neut. plur. usurpat:

Pan ovium custos, tua si tibi Mænala curæ
Adsis, ô Tegææ favens.

Eodem etiam modo utitur Ovid. Met. lib. 1.

——— *Latebris horrenda ferarum*
Mænala ———

19 Μαινόβωρα, πόλις Μαστιηνῶν.] Mænobora, urbs Mastienorum. Mastieni verò seu Mastiani fuere populi Hispaniarum ad Herculeas columnas, ut ait noster in Μαστιανοί, *Mænobora* verò urbs κατὰ τὴν ἐμὴν est eadem, quæ Melæ lib. 2. c. 6. *Mænoba*, Ptolemæo lib. 2. c. 4. *Manoba*, Straboni, cujus ex lib. 3. appono verba, Mænoba: Τούτων δ' ἐστὶν ἥτε Ἄστα, καὶ Νέβρισσα, καὶ Ὄνοβα, καὶ Σόνοβα, καὶ Μαίνοβα, καὶ ἄλλαι πλείους. i. e. *Harum verò sunt Asta, Nebrissa, Onoba, Sonoba, Mænoba, & aliæ plures.* Ejus hodie nedum ruinæ exstant.

20 Μαιονία, ἡ Λυδία.] Mæoniam regionem, vocatam fuisse *Lydiam* à Lydo scilicet Atyis filio inquit; quod desumpsit vel ex Strabonis lib. 13. vel ex Herodoti lib. 7. c. 74. cujus sunt verba: Οἱ δὲ Λυδοὶ, Μηόνες ἐκαλεῦντο πάλαι· ἐπὶ δὲ Λυδοῦ τοῦ Ἄτυος ἔσχον τὴν ἐπωνυμίην, μεταβαλόντες τὸ οὔνομα. i. e. *Lydi verò antiquitus vocabantur* Meones, *sub Lydo autem Atyis filio mutarunt nomen.* Ex nostris etiam id inquit Plinius lib. 5. c. 29. Quare Virgilio Æneid. lib. 11. *Lydii* vocantur *Mæonidæ*.

——— *Ducis exemplum eventumque secuti*
Mæonidæ.

A fluvio Mæonio Mæoniam regionem nomen accepisse tradit, in quo sibi non constat, cujus regionem Catacecaumenen, quæ optimum ferebat vinum, celebrat Strabo lib. citato, quare *Bacchus* dicitur *Mæonius* Virgilio Georgicorum lib. 4. v. 380.

——— *Cape Mæonii carchesia Bacchi.*

De quo videsis Cæl. Rhodig. Lect. Antiq. lib. 7. c. 14. At Mæonides, dicitur *Homerus*, & *Mæonius vates*, & Mæonia carmina vocantur *Homerica*, quia *Mæon* creditur fuisse Homeri pater, ideo Martialis Epigram. lib. 5. Epigram. 10. inquit:

Ennius est lectus salvo tibi, Roma, Marone
Et sua riserunt sæcula Mæonidem.

Idem Epigram. lib. 14. Epigram. 183.

Perlege Mæonio cantatas carmine ranas.

21 Μαιω-

Τὸ ἐθνικὸν Μαιόνιος, καὶ Μαιονία θηλυκὸν A καὶ Μαίων, ὁμονύμως τῷ οἰκιστῇ, ἀφ' οὗ ἡ χώρα.

ΜΑΙΩ͂ΤΑΙ[21], ἔθνος Σκυθικὸν, μέγιστον καὶ πολυάνθρωπον. Καὶ τὸ θηλυκὸν, ὡς Μαιῶτις λίμνη, [22] ἣν φασι κληθῆναι B ἀπὸ τοῦ Εὐξείνου πόντου. [23] Ἔστι καὶ Μαιῶτις ἰχθύς τις. Λέγεται καὶ κτητικὸν Μαιωτικός.

ΜΑ'ΚΗ[24], Κελτικὴ πόλις. εὕρηται καὶ Μαινάκη Κελτικὴ πόλις. Τὸ ἐθνικὸν, Μαινακηνός. C

ΜΑ'ΚΑΙ[25], ἔθνος μεταξὺ Καρμανίας καὶ Ἀραβίας.

ΜΑ'ΚΕΛΛΑ[26], πόλις Ἰταλίας, κέκληται ἀπὸ τοῦ μαλακισθῆναι ἐν αὐτῇ Φιλοκτήτην. Τὸ ἐθνικὸν Μακελλαῖος, ὡς Γογγυλαῖος. D

ΜΑΚΑΡΕ'ΑΙ[27], πόλις Ἀρκαδίας, ἀπὸ Μακαρέως τοῦ Λυκάονος. Τὸ ἐθνικὸν Μακαρεὺς, καὶ Μακαρεάτης, καὶ Μακαρία. Κατὰ δὲ Ῥωμαίους, Βεάτα. Τὸ ἐθνικὸν, Μακαριεύς. E

Mæonius, & Mæonia fœm. & Mæon, onis, ejusdem nominis ac conditor, à quo regio.

MÆOTÆ, gens Scythica maxima, & populosa, & fœmineum, ut Mæotis palus, quam ajunt ab Euxino Ponto vocatam fuisse. Est etiam Mæotis, piscis quidam. Dicitur etiam possess. Mæoticus.

MACE, Celtica urbs. Invenitur etiam Mænace, Celtica urbs. Gentile, Mænacenus.

MACÆ, gens inter Carmaniam, & Arabiam.

MACELLA, urbs Italiæ, sic vocata fuit ἀπὸ τοῦ, &c. h. e. *Quod in ea Philoctetes ægrotaverit*. Gentile, Macellæus, ut Gongylæus.

MACAREÆ, urbs Arcadiæ, à Macareo Lycaonis filio. Gentile, Macareus, & Macareates, & *Macaria*, secundum Romanos, *Beata*. Gentile, Macarieus.

MA- MA-

21 *Μαιῶται, ἔθνος Σκυθικὸν, μέγιστον*, &c.] Mæotæ, arum, populi Scythici, qui juxta Mæotin paludem habitabant, totius orbis celeberrimam, à quibus nomen accepit, ut inquit Plinius lib. 4. c. 12. cui etiam *palus Mæotica* dicitur lib. 2. c. 57. Scythæ eam vocabant *Temerinda*, quod nominis significabat *matrem maris*, ut ipse refert lib. 6. c. 7. *Matrem Ponti* vocatam fuisse testatur Herodot. lib. 4. c. 87. Periegetes v. 165. & Eustath. ad versum citatum, cujus hic subjiciam verba: *Ἔθνος δὲ καὶ οἱ Μαιῶται Σκυθικὸν, πολυανθρωπότατόν τε, καὶ ἄλκιμον, ἄνδρες γεωργοὶ, καὶ πολεμιστοί.* i. e. *Gens verò & Mæotæ Scythica, & populosa, & valida, viri agricolæ, & bellatores.* Reliqua Eustathii verba subsequenti nota appono. Quos *Tartaros* nunc vocari ait Niger Geograph. Comment. 9. Regio, *Mæotica tellus* dicitur Virg. Æn. lib. 6.

22 *Ἣν φασι κληθῆναι ἀπὸ τοῦ Εὐξείνου πόντου.*] Mæotin paludem vocatam fuisse ab Euxino ponto inquit; quis non videt in his verbis aliqua deficere, quæ sic restituo *ἣν φασι κληθῆναι ἀπὸ τοῦ μαῖαν εἶναι τοῦ Εὐξείνου πόντου.* i. e. *Quam ajunt sic vocatam fuisse, quod* Mæa *id est* nutrix *esset Euxini ponti.* Hanc veram esse hujus loci lectionem nos docet Eustathius ad Dionysii v. 165. *Τὴν δὲ τοιαύτην Μαιῶτιν μητέρα τοῦ πόντου καλοῦσιν. Ὅθεν καὶ τούτου τινές φασι λαχεῖν αὐτὴν τοῦ ὀνόματος. Μαῖα γὰρ ἡ τροφός.* i. e. *Hujusmodi autem Mæotin* matrem ponti *vocant; unde & nomen hoc nonnulli sortitam esse dicunt;* Mæa *enim est nutrix.* Hæc celeberrima palus *Zabacca* hodie vocatur, ut inter alios prodit Paul. Jovius libro 14.

23 *Ἔστι καὶ μαιῶτις ἰχθύς τις.*] Pro *μαιῶτις* lege *μαιώτης*. Athenæus enim mæoten piscem celebrat lib. 7.

24 *Μάκη, Κελτικὴ πόλις.*] Mace, seu Mænace Celtica urbs. Oppidum est Norici in Austriæ Carinthiæque confinio, nunc pagus ab incolis *Matnicz* dictus, teste Lazio, qui putat esse Antonini *Gabrumagum.*

25 *Μάκαι, ἔθνος μεταξὺ Καρμανίας*, &c.] Macæ, gens inter Carmaniam & Arabiam. Duas hujus nominis gentes celebrant scriptores, alteram, de qua agit noster auctor, cujus fecere mentionem Strabo lib. 16. Ptolemæus lib. 6. c. 7. ex nostris Pomp. Mela lib. 3. c. 8. cujus ecce verba: *Alterum latus ambit plaga, quæ inter utrumque pelagus excurrit, Arabia dicitur cognomine Eudæmon, angusta, verum cinnamomi & thuris aliorumque odorum maxime ferax: majorem Sabæi tenent partem; ostio proximam & Carmanis contrariam Macæ.* Horum promontorium, quod incolæ appellabant *Maces*, oppositum erat promontorio Carmaniæ, quod vocabatur *Harmozon*, ut narrat Amm. Marcellinus lib. 23. c. 18. *Hæ regiones in amplitudines diffusæ longas & latas, ex omni latere insulosum & celebre Persicum ambiunt mare: cujus ostia adeò esse perhibentur angusta, ut ex Harmozonte Carmaniæ promontorio contra oppositum aliud promontorium, quod appellant incolæ* Maces, *sine impedimento cernatur.* Eadem penè refert Eratosthenes apud Strabonem libro citato. Hormozon promontorium ajunt esse, quod nunc vulgò dicitur *Ormus* seu *Hormus* corrupti nominis adhuc hodie vestigia servans. Nescio qua autoritate fretus Hottingerus Hist. Orient. lib. 1. c. 5. inquit Macas esse Muhammedis patriam, quæ vulgo dicitur *Mecca*, cum Macæ sit nomen gentis, non urbis. Alteram ejusdem nominis gentem inter Africæ Cyrenaicæ populos celebrat Plinius lib. 5. c. 5. quæ juxta Cinyphum amnem habitabant, quoniam Sil. Italicus lib. 3. canit:

Tum primum castris Phœnicum tendere ritu
Cinyphii didicere Macæ, squallentia barba
Ora viris.

Ptolemæo lib. 4. c. 3. Macæi *Syrtitæ* dicuntur, scilicet quia juxta Syrtin majorem habitabant.

26 *Μάκελλα, πόλις Ἰταλίας.*] Macella, urbs Italiæ, quæ Macalla neut. plur. dicitur Lycophroni v. 927. ad quem locum ita Isacius Tzetzes: *Μάκαλλα, πόλις Ἰταλίας, ὅπου τάφος, καὶ ἱερὸν Φιλοκτήτου.* i. e. *Macalla, urbs Italiæ; ubi sepulchrum, & fanum Philoctetæ.* In nonnullis Lycophronis codicibus legitur *Μακέλλοις* per ε, ut & apud Stephanum, sed Isacius illius Scholiasta *Μάκαλλα* per α scribit. Hujus nominis etymologiam, quam affert noster, concoquere non possum. Nescio enim quid habeant simile *Μάκελλα* & *μαλακισθῆναι*. Alteram verò Siciliæ Macellam celebrat Polybius lib. 1. *Τότε μὲν οὖν προσχόντες τῇ Σικελίᾳ τήν τε Αἰγεστέων ἔλυσαν πολιορκίαν, ἐσχάτως αὐτῶν ἤδη διακειμένων· καὶ τήν τε ἐκ τῆς Αἰγέστης ἀναχώρησιν, Μάκελλαν πόλιν κατὰ κράτος εἷλον.* i. e. *Tunc igitur in Siciliam appellentes, Ægestanos ad ultima jam reductos obsidione liberarunt: mox inde profecti Macellam urbem vi expugnarunt.*

27 *Μακαρέαι, πόλις Ἀρκαδίας*] Macareæ, urbs Arcadiæ, nomen adepta à Macareo Lycaonis filio. Id desumpsit ex Pausaniæ Arcadicis, cui *Macaria* dicitur: *Ὡσαύτως καὶ Μακαρία τε, καὶ Τραπεζοῦς, ἀπὸ τῶν Λυκάονος ἐκλήθησαν καὶ αὗται παίδων.* i. e. *Eodem modo & Macaria & Dasea; & Trapezûs à Lycaonis filiis & hæ vocatæ fuerunt.* Eodem libro Macareorum & Daseorum rudera memorat: *Μετὰ δὲ δύο ἀπὸ τοῦ Ἀλφειοῦ σταδίους, Μακαρέων ἐστὶν ἐρείπια. Αὐτόθεν δὲ εἰς ἐρείπια ἄλλα τὰ Δασέων ἑπτά εἰσι στάδιοι.* i. e. *Post duo ab Alpheo stadia Macareorum sunt ruinæ. Inde septem circiter stadia sunt alia Daseorum rudera.* Hinc finxit noster Macareas, cum potius dicendum esset *Μακαρέων πόλις, πόλις Ἀρκαδίας*, i. e. *Macareorum urbs, urbs Arcadiæ.*

28 Ma-

ΜΑΚΕΔΝΟ'Ν [28], χωρίον ἐν Πίνδῳ, A ὡς Ἡρόδοτος ἐν πρώτῃ. Τὸ ἐθνικὸν, ὁμοίως.

MACEDNUM, regio in Pindo, ut Herodotus lib. 1. Gentile, similiter.

ΜΑΚΕΔΟΝΙ'Α [29], ἡ χώρα, [30] ἀπὸ Μακεδονίας τοῦ Διὸς, καὶ Θυίας τῆς Δευκαλίωνος. Τὸ ἐθνικὸν Μακεδὼν, ὁμοφώνως τῷ κτίστῃ, κοινὸν τῷ γένει· B Καὶ Μακεδονὶς θηλυκῶς· Καὶ Μακεδὼν, ἀντὶ τοῦ Μακεδονικός. Λέγεται καὶ Μακεδόνιος, καὶ Μακεδονικὴ ἡ χώρα. Λέγεται καὶ Μακέτης ἀρσενικόν, [31] ἡ Μακετὶς γυνὴ, καὶ Μάκεσσα ἐπιθετικῶς, ὡς Ἡρακλείδης· καὶ Μάκεττα, διὰ δύο τῶν τ, καὶ C δι' ἑνός.

MACEDONIA, regio à Macedonia Jovis, & Thyiæ Deucalionis filiæ. Gentile, Macedo, ejusdem-vocis, ac conditor, genere commune, & fœm. Macedonis, & Macedo, pro Macedonicus. Dicitur etiam Macedonius, & Macedonica regio. Dicitur & Macetes masculinum, & Macetis mulier & Macessa adjectivo modo, ut Heraclides. Et Macetta per duplex ττ. & per unum.

ΜΑ'ΚΙΣΤΟΣ [32], πόλις τῆς Τριφυλίας, ἣν ᾤκησαν Καύκωνες, ἀπὸ Μακίστου τοῦ ἀδελφοῦ Φρίξου, ἀφ' οὗ καὶ ἡ Φρίξα πόλις, ἐπ' ὄρους ὑψηλοῦ κειμένη πρὸς ἕω τῆς Λεπρεατικῆς. D Ὁ πολίτης, Μακιστεύς. Τὸ ἐθνικὸν Μακίστιος. Καὶ Μακιστία. Εὕρηται καὶ Μακέστιος, διὰ τοῦ ε ψιλοῦ.

MACISTUS, urbs Triphyliæ, quam incoluere Caucones, à Macisto Phrixi fratre, à quo etiam Phrixa urbs sita in alto monte ad orientem Lepriticæ. Civis, Macisteus. Gentile, Macistius, & Macistia. Invenitur etiam Macestius per ε psilon.

ΜΑ'ΚΚΑΡΑΙ, χώρα ὑπὲρ Φάρσαλον· Θεόπομπος πέμπτῳ Φιλιππικῶν. Τὸ ἐθνι- E κὸν, Μακκαραῖος.

MACCARÆ, regio supra Pharsalum. Theopompus Philippicor. libro 5. Gentile, Maccaræus.

ΜΑ'ΚΑΡΑ, νῆσος Λυκίας, ὡς Ἀλέξανδρος ἐν περίπλῳ αὐτῆς. Τὸ ἐθνικὸν, Μακαρονησίτης, καὶ Μακαραῖος, καὶ Μακαρήσιος. F

MACARA, insula Lyciæ ut Alexand. in ejus periplo. Gentile, Macaronesites, & Macaræus & Macaresius.

ΜΑ'-

MA-

28 Μακεδνὸν, χωρίον ἐν Πίνδῳ.] Macednum, regio seu oppidum in Pindo monte, ex Herodoti lib. 1. qui ejus meminit libro citato c. LVI. Ἐκ δὲ τῆς Ἱστιαιώτιδος ὡς ἐξανέστη ὑπὸ Καδμείων, οἴκεεν ἐν Πίνδῳ Μακεδνὸν καλεόμενον. i. e. *Ex Histiætide ut ejecta est à Cadmeis*, [gens Dorica] *habitavit in Pindo* Macednum *nomine*. Pindus verò erat mons Macedoniæ, quem celebrat Lucanus lib. 1.

— Qualis vertice Pindi
Edonis Ogygio decurrit plena Lyæo,
Talis & attonitam rapitur matrona per urbem.

29 Μακεδονία, ἡ χώρα.] Macedonia regio Græciæ notissima, nomen adepta à Macedone Jovis-filio ex Thyïa Deucalionis, olim inter alia nomina *Macetia* dicta fuit, ut ex Clidimo prodit Constant. Porphyrogeneta de Them. lib. 2. Them. 2. unde incola quoque Macetes; & fœmina Macetis. *Emathia* quoque vocata fuit. Luc. lib. 1.

Bella per Emathios plusquam civilia campos
Jusque datum sceleri canimus.

Oppidorum Macedoniæ celeberrima fuere Thessalonice magnitudine, Ægе regum sepulchris, Pella Alexandri natalibus; fluviorum celeberrimus erat Strymon, montium Athos, qui quoniam inter Macedoniam & Thraciam situs erat à nonnullis Thraciæ adscribitur; de quo suo loco egimus. Macedoniæ reges ab Hercule originem trahere gloriabantur. Quare pro corona & purpura regia, leonini capitis exuvio redimiti apparebant, quo ornatu magis delectabantur, quam omnibus pretiosis lapillis. Regnum incepit florere à Carano rege, auctum est à Philippo Alexandri patre, ac in tantam magnitudinem sub Alexandro excrevit, ut Asiam, Armeniam, Iberiam, Cappadociam, Syriam, Ægyptum, Judæam, Phœniciam, Mediam, & Persidem, ac denique totum orientem & Indiam subegerit. Tandem decidit sub Perseo Philippi filio, qui regiam dignitatem unà cum regno victus à Paulo Æmilio amisit; tantam differentiam sortis præstitere duo homines, uterque Philippi filius, ille omnes illas gentes instar fulminis subegit, hic regnum ipsum amisit, ac captus cum conjuge & liberis ab Æmilio Romam adductus fuit, ex quo Macedonia ad præfecturæ formam redacta est, ut refert Plinius lib. 9. c. 10. Constant. Porphyrog. libro capiteque citato, ejus descriptionem videsis apud Ptolemæum lib. 3. c. 13. apud Æthicum, apud Thucyd. lib. 2. & apud alios.

30 Ἀπὸ Μακεδονίας τοῦ Διός.] A Macedonia Jovis, lege ἀπὸ Μακεδόνος τοῦ Διὸς, i. e. *à Macedone Jovis*. Sic emendo hunc locum ex Constantino Porphyrogeneta de Them. lib. 2. Them. 2. Μακεδονία, inquit, ἡ χώρα ὠνομάσθη ἀπὸ Μακεδόνος, τοῦ Διὸς καὶ Θυίας τῆς Δευκαλίωνος, ὥς φησιν Ἡσίοδος ὁ ποιητής. i. e. *Macedonia, regio nominata est à Macedone, Jovis filio ex Thyïa Deucalionis, ut ait Hesiodus poëta.* In hujus rei confirmationem affert tres Hesiodi versus innominato libro, qui apud eum in operibus editis non habentur.

31 Ἡ Μακετὶς γυνή.] Lege, καὶ Μακετὶς θηλυκὸν, i. e. *& Macetis fœmininum.* Præcedit enim τὸ ἀρσενικὸν, i. e. *masculinum.* Etsi τὸ γυνὴ potest supplere vicem τοῦ θηλυκὸν, at τὸ ἡ vice τοῦ καὶ fungi non potest. Ipsa quoque Macedonia dicebatur *Macetia*, teste Eustathio ad Dionysii Periegetæ v. 427. Ἦν δέ τις μοῖρα Μακεδονίας Μακέτα λεγομένη, ἐξ ἧς καὶ ἡ Μακεδονία, Μακετία ἐλέγετο. i. e. *Erat autem quædam portio Macedoniæ* Maceta *nomine, ex qua & Macedonia dicebatur* Macetia. Nostri etiam hoc nomine utebantur. Apud Gellium enim lib. 9. N. Attic. c. 3. hæc leguntur: *Philippus Amyntæ, terræ Macetiæ Rex, cujus virtute industriaque Macetæ locupletissimo imperio aucti, gentium nationumque multarum potiri cœperant.*

32 Μάκιστος, πόλις τῆς Τριφυλίας.] Macistus, urbs Triphyliæ, quam Caucones incoluisse inquit; fuit autem Triphylia Elidis regio, Caucones verò Arcadica gens, qui Macistum, quem nonnulli *Platanistuntem* vocabant, tenuere, ut testatur Strabo lib. 8. Ἄμφω δὲ τὰ χωρία ταῦτα Καύκωνες κατεῖχον· καὶ τὸν Μάκιστον δὲ, ὃν τινες Πλατανιστοῦντα καλοῦσι. i. e. *Ambas has regiones Caucones tenuerunt; & Macistum, quem* Platanistunta *vocant*. Ac paululum infra: Πλείους δ' εἰσὶ λόγοι περὶ τῶν Καυκώνων· καὶ γὰρ Ἀρκαδικὸν ἔθνος φασὶ καθάπερ τὸ Πελασγικὸν, καὶ πλανητικὸν ἄλλως, ὥσπερ ἐκεῖνον. i. e. *Varii autem sunt sermones de Cauconibus, etenim Arcadicam gentem esse perhibent, ut & Pelasgicam, & similiter vagam.*

33 Μά-

ΜΑ'ΚΡΙΣ 33, ἡ Εὔβοια. Οἱ οἰκοῦντες, Μάκρωνες. Ὁ οἰκήτωρ Μακριεύς, καὶ Μακρηΐς.

ΜΑΚΡΟΚΕ'ΦΑΛΟΙ 34, πρὸς τοῖς Κόλχοις· Ὡς γὰρ Ἡμίκυνες, καὶ Μακροκέφαλοι, καὶ Πυγμαῖοι.

ΜΑ'ΚΡΥΕΣ 35, ἔθνος Λιβύης. Ῥιανὸς δὲ Μάκριας, διὰ τοῦ ι τούτους φησί.

ΜΑ'ΚΡΩΝΕΣ 36, οἱ νῦν Σάννοι· Στράβων ἑνδεκάτῃ, καὶ Ἑκαταῖος Ἀσίᾳ, καὶ Ἀπολλώνιος δευτέρῳ.

ΜΑΚΤΩ'ΡΙΟΝ 37, πόλις Σικελίας· Φίλιστος πρώτῳ, ἣν ἔκτισε μόνην. Τὸ ἐθνικὸν, Μακτωρῖνος.

ΜΑΚΡΥ'ΝΕΙΑ 38, πόλις Αἰτωλίας· Στράβων δεκάτῃ. Τὸ ἐθνικὸν Μακρυνεὺς, τῷ κοινῷ τύπῳ.

ΜΑΛΑ'ΚΗ 39, πόλις Ἰβηρίας· Μαρκιανὸς ἐν β' τῶν ἐπιτομῶν Ἀρτεμιδώρου. Τὸ ἐθνικὸν Μαλακιτανός.

MACRIS, Eubœa. Habitantes, Macrones. Habitator Macrieus, & Macreïs.

MACROCEPHALI, juxta Colchos. Ut enim Semicanes, & Macrocephali, & Pygmæi.

MACRYES, gens Libyæ. Rhianus verò *Macrias* per *i* hos vocat.

MACRONES, qui nunc *Sanni*, Strabo lib. undecimo & Hecatæ. Asia, & Apollonius secundo.

MACTORIUM, urbs Siciliæ. Philistus lib. primo, *quam condidit solam.* Gentile, Mactorinus.

MACRYNEA, urbs Ætoliæ. Strab. libro 10. Gentile, Macryneus, communi forma.

MALACA, urbs Iberiæ, Marcianus, secundo epitomarum Artemidori. Gentile, Malacitanus.

33 Μάκρις, ἡ Εὔβοια.] Vide quæ in Εὔβοια annotavimus.

34 Μακροκέφαλοι, πρὸς τοῖς Κόλχοις.] Macrocephali, populi prope Colchos à capitis longitudine nomen adepti memorantur Scylaci in Μακροκέφαλοι, de quibus sic loquitur: Μετὰ δὲ Βέχειρας Μακροκέφαλοι ἔθνος, καὶ Ψωρῶν λιμὴν, Τραπεζοῦς πόλις Ἑλληνίς. i. e. *Post Bechiras Macrocephali gens est, & Psorôn portus, Trapezûs urbs Græca.* Eorum quoque meminit Mela lib. 1. c. 19. *Deinde minus feri (verum & hi inconditis moribus) Macrocephali, Bechiri, Buzeri. Raræ urbes: Cerasûs & Trapezûs maxime illustres. Inde is locus est, ubi finem ductus à Bosporo tractus accipit, atque inde se in sinu adversi litoris flexus attollens angustissimum Ponti facit angulum. Hic sunt Colchi.*

35 Μάκρυες, ἔθνος Λιβύης.] Macryes, gens Libyæ, qui Ptolemæo lib. 4. c. 3. Machryes, Herodoto lib. 4. c. 178. *Machlyes* dicuntur. Videsis quæ in Μάζυες annotavimus.

36 Μάκρωνες, οἱ νῦν Σάννοι.] Macrones, nunc *Sanni*, ex Strabonis libro undecimo, qui eos celebrat libro duodecimo, non, ut inquit noster, undecimo. Ejus appono verba: Τῆς δὲ Τραπεζοῦντος ὑπέρκεινται, καὶ τῆς Φαρνακίας, Τιβαρηνοί τε καὶ Χαλδαῖοι, καὶ Σάννοι, οὓς πρότερον ἐκάλουν Μάκρωνας. i. e. *Supra Trapezuntem verò & Pharnaciam jacent Tibareni, & Chaldæi, & Sanni, quos antea vocabant* Macrones. Eorum quoque meminit Periegeta v. 766.

Μάκρωνες, Φίλυρές τε, καὶ οἱ μόσσυνας ἔχουσι
Δουρατέους. Τῶν δ' ἄγχι πολύρρηνες Τιβαρηνοί.

Macrones, Philyresque, & qui turres habent
Ligneas; hos verò prope pecore-abundantes Tibareni.

Ad quem locum ita Eustathius: Ὅτι καὶ οἱ Μάκρωνες ἔθνος Ποντικὸν, Βεχείρων νοτιώτεροι. Τούτους νῦν Σάννους φαμὲν, ἰδιωτικώτερον δὲ Τζάνους. i. e. *Quod Macrones sunt gens Pontica, Bechiris australior; hos nunc* Sannos *dicimus, magis propriè verò* Tzanos.

37 Μακτώριον, πόλις Σικελίας.] Mactorium, urbs Siciliæ ex Philisti rerum Sicularum primo, cujus videntur esse mutila illa verba quæ sequuntur, in quibus videtur sepultus hujus urbis conditor, quam Herodotus supra Gelam locat. Ejus ex lib. 7. c. 153. sunt, quæ sequuntur: Ἐς Μακτώριον πόλιν τὴν ὑπὲρ Γέλης οἰκημένην, ἔφυγον ἄνδρες Γελῴων, ἑσσωθέντες στάσι. i. e. *In Mactorium urbem quæ supra Gelam sita est, profugerunt quidam Gelensium, per seditiones expulsi.* Aretius in Siciliæ descriptione ait esse illud oppidum, quod hodie vulgo dicitur *Mazarino*, quod Fazellus negat decad. 1. lib. 10. nec ipse tamen ostendit, ubi fuerit, nedum Tiphyn puto ostensurum.

38 Μακρύνεια, πόλις Αἰτωλίας.] Macrynia, urbs Ætoliæ ex Strabonis lib. 10. cujus urbis nomen cum præter literarum seriem occupet locum, atque apud Strabonem Μακυνία scribatur. ex eo emendandus est autor noster, contra Casauboni sententiam, qui Strabonem ex auctore nostro emendat ad hujus librum citatum, qui de hac urbe sic loquitur eodem libro: Ὑπὲρ δὲ τῆς Μολυκρείας Ταφιασσὸν καὶ Χαλκίδα, ὄρη ἱκανῶς ὑψηλὰ, ἐφ' οἷς πολίχνια ἵδρυται Μακυνία τε καὶ Χαλκὶς ὁμώνυμος τῷ ὄρει. i. e. *Supra Molycria Taphiassum & Chalcida, montes satis altos, quibus imposita sunt oppidula,* Macynia & Chalcis *monti cognominis.*

39 Μαλάκη, πόλις Ἰβηρίας.] Malaca, urbs Iberiæ maritima, Hispanis parum corrupto nomine dicitur *Malaga*, commercio celeberrima, cujus vina generositate superant reliqua omnium regionum, quam sic describit Mariana lib. 25. c. 10. *Nostrorum castra ad Malacam promota sunt ipsis Maii mensis Idibus. Est ea civitas in plano sita, nisi qua parte collis assurgit gemina arce munitus (inferiori Alcasabæ, superiori Gebalpharo nomen est) modica spatiis, elegans tamen in paucis, & pro amplitudine frequens, portu atque navali nobilis, qua parte alluitur mari. A tergo montes erigit vineis, hortis domiciliisque nitentes. Utramque arcem geminus murus conjungit munitione perpetua, ager conspicuus: læta cœli facies: latè in vicinum mare prospectus: commercio Africæ, atque Orientis ea tempestate nobilissima copiosaque.* Plinio lib. 3. c. 1. *Malacha* vocatur, & hanc veram scripturam esse puto, etsi priorem obtinuit usus. Namque ex Strabonis lib. 3. cujus infra verba apponemus apparet, urbis structuram ad Phœniciam formam accedere & salsamenta magna habuisse, quibus persuasi, Mariana de Rebus Hispaniæ lib. 1. c. 15. Aldretus de Hispania lib. 2. c. 8. à Phœnicibus conditam fuisse dixerunt, ad quod ejus nomen alludere videtur. מלח *malach* enim Hebraice est, *salivit.* Aldretus verò libro citato ejus nomen deducit à verba מלך *malac*, quod Hebraice est, *regnavit*, sed prius etymon propius vero est. Aldretus enim certo quodam modo lenocinatur patriæ suæ, ac si nomen adepta esset, tamquam urbium regina. *Mænacen* prius vocatam fuisse, sunt qui dicant, inter quos Avienus, sed falluntur, ut patet ex Strabonis libro citato: Καὶ ταριχείας δὲ ἔχει μεγάλας. Ταύτην τινὲς τῇ Μαινάκῃ τὴν αὐτὴν νομίζουσιν, ἣν ὑστάτην τῶν Φωκαϊκῶν πόλεων πρὸς δύσει κειμένην παρειλήφαμεν· οὐκ ἔστι δέ· ἀλλ' ἐκείνη μὲν ἀπωτέρω τῆς Κάλπης ἐστὶ, κατεσκαμμένη, τὰ δ' ἴχνη σώζουσα Ἑλληνικῆς πόλεως· ἡ δὲ Μάλακα, πλησίον μᾶλλον Φοινικικῆς τῷ σχήματι. i. e. *Multumque ibi conficitur salsamenti; nonnulli hanc eandem putant cum Mænace, quam ultimam Phocaicarum urbium versus occasum sitam accepimus; non est verò; sed illa longius à Calpe est, eversa, vestigia autem servans Græcæ urbis; Malaca verò magis ad Phœniciæ figuram accedit.* Cum per multos annos fuisset sub Maurorum ditione, tandem

ΜΑΛΑ'ΝΙΟΣ[40], πόλις μεσογείας τῆς Οἰνώτρων, τῆς ὑπὸ Ἑκαταίου καταλεχθεισῶν ἐν Εὐρώπῃ. Τὸ ἐθνικὸν Μελάνιος, καὶ Μελανιεύς. A

MALANIUS, urbs regionis mediterraneæ Oenotrorum, qui ab Hecatæ. in Europa recensentur. Gentile, Melanius, & Melanieus.

ΜΑΛΕ'Α[41], ἄκρα πρὸς Πελοποννήσῳ, καὶ Μάλεια διὰ διφθόγγου· Καὶ Μαλιείτης, ὡς Ἀσιήτης· Καὶ Μαλεᾶτις. Καὶ ἀπὸ τῆς Μαλεία, Μαλειαῖος Ζεύς. Καὶ θηλυκὸν, Μαλειαία ἄκρα. B

MALEA, promontorium juxta Peloponnesum. Scribitur etiam Maleia per diphthongum. Dicitur etiam Malietes, ut Asietes, & Maleatis, & à Maleia, Maliæus Jupiter, & fœmi. Μαλειαία ἄκρα. i. e. *Maliaum promontorium.*

ΜΑΛΙΕΥ'Σ[42], πόλις ἐπώνυμος τῶν Μαλιέων, ἀπὸ Μάλου τοῦ Ἀμφικτύονος υἱοῦ, ἢ Ἀμύρου τοῦ Βοιωτοῦ. Ὁ πολίτης, Μαλιεύς. Ἔστι καὶ Μαλιακὸς κόλπος. Λέγεται καὶ Μαλεάτης· Ἀνδροτίων πέμπτῳ. C

MALIEUS, urbs, à qua Maliei denominantur, à Malo Amphictyonis filio, vel Amyri Bœoti. Civis, Malieus. Est etiam Maliacus sinus. Dicitur etiam Maleates, Androtion quinto.

ΜΑΛΛΑ'ΔΑ[43], πόλις Περσική· Μαρκιανὸς ἐν περίπλῳ τοῦ Περσικοῦ κόλπου. Τὸ ἐθνικὸν, Μαλλαδηνός. D

MALLADA, urbs Persica, Marcianus in Periplo Persici sinus. Gentile, Malladenus.

ΜΑΛΛΟ'Σ[44], πόλις Κιλικίας· Καλλίμαχος αἰτιῶν πρώτῳ. Ἀπὸ Μάλλου, κτίσαντος

MALLUS, urbs Ciliciæ, Callimachus caussarum primo, à Mallo, qui eam con-

dem anno CIƆCCCCLXXXVII. ad quintum decimum Calendas Septembris à Ferdinando hujus nominis V. Castellæ rege capta fuit, ac Pontificum venia sedes Episcopi restituta Gotthorum exemplo, sub quorum imperio Episcopum habuit, autore eodem Mariana libro capiteque supra citatis. Nostro autori dicitur Μαλάκη, Straboni Μάλακα. Nostri in his non cedunt Græcis, quippe qui illorum nomina in η & in ης pro libitu per *e* & per *a* proferunt, ut ἐπιτομή, *epitome*, vel *epitoma*, Ἀβδηρίτης, *Abderites*, vel *Abderita*. Sic Plinio *Malacha*, Avieno *Malachæ*:

Hos propter autem mox jugum Barberium est
Malache flumen urbe cum cognomine
Mænace *priore, quæ vocata est sæculo.*

Fluviolus verò ille præterlabitur muros civitatis, per æstatem siccatur, sed cum pluviæ sunt solito vehementiores, intumescens minatur ruinam suburbio, urbi & incolis, quam aliquando ipsis inferre solet. Adhuc hodie, amisso antiquo nomine servat nomen à Mauris impositum, vocatur enim *Guadalmedina*, quod Maurorum sermone significat *fluvium civitatis*. Sic Bætis hodie dicitur *Guadalquivir*, i.e. *fluvius magnus*, Anas, *Guadiana*; nescio à quo acceperit Nicol. Ant. Baudrand. vocari nunc *Guadalquivirejo*.

40 Μαλάνιος, πόλις μεσογείας τῆς Οἰνώτρων.] Malanius, urbs regionis mediterraneæ Oenotrorum *Maida*, hodie, teste Barrio, oppidum Brutiorum in Calabria ulteriore, amplum ad Metaurum fluvium, cujus gentile dicitur Melanius & Melanieus autori nostro. Quare oppidum quoque nominandum erat *Melanius*, cujus apud alios nulla fit mentio.

41 Μαλέα, ἄκρα πρὸς Πελοποννήσῳ, &c.] Malea, promontorium prope Peloponnesum, quod Μάλεια etiam dicitur. Quare apud Poëtas penultima vel corripitur, vel producitur. Ejus meminit Scylax in Λακεδαίμων hisce verbis: Κατὰ δὲ ταύτην ἐστὶ Κρήτη νῆσος. Μετὰ δὲ ταύτην ἡ προειρημένη ἄκρα Μαλέα. i. e. *Prope hanc verò est Creta insula. Post quam est supra-dictum promontorium Malea.* Illius quoque fecit mentionem Poëtarum parens Odyss. 9. v. 80. cui Μάλεια dicitur:

Ἀλλά με κῦμα ῥόος τε περιγνάμπτοντα Μάλειαν
Καὶ Βορέης ἀπέωσε, παρέπλαγξεν δὲ Κυθήρων.
Sed me unda fluxusque circumflectentem Maleian
Et Boreas abjecit, abduxit verò Cytheris.

Necnon eruditissimus Poëtarum Æneid. lib. 5.

— Nunc illas promite vires,
Nunc animos, quibus in Gætulis syrtibus usi
Ionioque mari, Maleæque sequacibus undis.

Ad quem locum Servius inquit, Maleam esse promontorium Laconicæ provinciæ. Periculosam fuisse ejus præternavigationem tradit Strabo lib. 8. unde & proverbio locus:

Μαλέαν δὲ κάμψας ἐπιλάθου τῶν οἴκαδε.
Maleam flectens, obliviscere res domesticas.

Quod dici solet de eis, qui periculis sese objiciunt obliti domesticos. Ad quod videtur alludere Catul. ad Manlium:

Quum tantum arderem, quantum Trinacria rupes,
Lymphaque in Oetæis Malia Thermopylis.

Ideo Ovidio Am. lib. 2. Eleg. 11. inter periculosa maris loca memoratur:

— Cætera cæca via est:
Et vobis alii ventorum prælia narrent;
Quas Scylla infestet, quasve Charybdis aquas:
Et quibus emineant violenta Ceraunia saxis:
Quo lateant Syrtes, quove Malea sinu.

Nunc promontorium hoc vulgo dicitur *Capo Malio de S. Angelo*, teste Brietio.

42 Μαλιεύς, πόλις ἐπώνυμος τῶν Μαλιέων.] Malieus, urbs, à qua *Malienses* denominantur, quorum meminit Pausanias lib. 1. Οὐ μὴν οὐδὲ Μαλιεῦσι παρέμεινε μελέτη τῶν τόξων. i.e. *Sed neque Maliei sagittarum curam retinuerunt.* Herodotus lib. 7. c. 196. Μηλιέας vocat: Ξέρξης δὲ καὶ ὁ πεζὸς πορευθεὶς διὰ Θεσσαλίης καὶ Ἀχαιίης, ἐσβεβληκὼς ἦν καὶ δὴ τριταῖος ἐς Μηλιέας. i.e. *Xerxes & pedestres copiæ per Thessaliam & Achaiam iter faciens, triduo evasit in Melieos.* Itaque putabam eamdem fuisse gentem, sed Scylax me docuit diversam fuisse etsi finitimam. Nam in Μηλιεῖς inquit: Μετὰ δὲ Φωκεῖς εἰσὶ Μηλιεῖς, καὶ ὁ κόλπος ὁ Μηλιεύς. i. e. *Post Phocenses sunt Meliei, & sinus Melieus.* Ac deinde post hos locat Μαλιέας, dicens: Μετὰ δὲ, Μαλιεῖς ἔθνος. i.e. *Deinde verò, Maliei gens.* Forsitan Maliacus sinus utrosque comprehendebat, ideo Μαλιεύς & Μηλιεύς dicitur, ut videre est ex Thucydidis lib. 8. & ex Strabonis lib. 9. illorum verò regio *Melis* dicitur Herodoto lib. 7. c. 198. quam inibi describit. Hodiè *Golfo di Ziton* vocari inquit Sophianus, non *del volo*, ut Thevetus scribit, cui cum aliis sentire ferè religio est.

43 Μαλλάδα, πόλις Περσική.] Mallada, urbs Persica ex Marciani Periplo, sine dubio est, quæ Ptolemæo lib. 6. c. 7. dicitur Μαλλάβα & inter Leanitarum urbes memoratur, à Marciano potuit vocari *Persica*, quod esset sub Persarum ditione.

44 Μαλλός, πόλις Κιλικίας.] Mallus, urbs Ciliciæ memoratur Ptolemæo lib. 5. Straboni lib. 12. Scylaci in Κιλικία. Incolæ dicebantur *Malli*, quos fuisse Argivorum colonos narrat Arrhianus de expedit. Alexandri lib. 2. quibus Alexander tributa, quæ Dario solvebant, remisit, quod ipse ab Argis Heraclidarum originem trahere gloriabatur, ut inibi refert idem autor. Ex hac urbe fuit Crates grammaticus, magister Panætii Philosophi Stoici, cujus frequens est mentio apud Ciceronem de Divinat. lib. 1. & alibi, necnon apud Strabonem lib. 14.

45 Ma-

σαντος αὐτήν. Ὁ πολίτης, Μαλλώτης· καὶ θηλυκὸν, Μαλλῶτις. A

condidit. Civis, Mallotes, & fœm. Mallotis.

ΜΑΛΟΈΙΣ [45], Ἀπόλλων ἐν Λέσβῳ· Καὶ ὁ τόπος τοῦ ἱεροῦ Μαλόεις, ἀπὸ τοῦ Μήλου τῆς Μαντοῦς, ὡς Ἑλλάνικος ἐν Λεσβικῶν πρώτῳ. B

MALOIS, entis, Apollo in Lesbo; nec non locus templi, à Melo Mantûs filio, ut Hellanicus in primo Lesbicorum.

ΜΑΛΟΊ [46], ἔθνος Ἰνδικὸν, τῶν ἀνθεστηκότων τῷ Διονύσῳ μετὰ Δηριάδου, ὡς Διονύσιος Βασσαρικῶν α.

MALI, gens Indica, eorum qui cum Deriade Dionyso restiterunt, ut Dionysius Bassaricorum primo.

ΜΑΛΣΑ΄ΝΗ, πόλις τῆς εὐδαίμονος Ἀραβίας. Τὸ ἐθνικὸν, Μαλσανίτης· ἐπιχώριος γὰρ ὁ τύπος. C

MALSANE, urbs Arabiæ felicis. Gentile, Malsanites: hæc enim forma regionis.

ΜΑΜΑ΄ΡΚΙΝΑ [47], πόλις Ἰπσονική. Τὸ ἐθνικὸν Μαμαρκιναῖος, ὡς Τεριναῖος, καὶ τὰ ὅμοια.

MAMARCINA, urbs Ausoniæ. Gentile, Mamarcinæus, ut Terinæus, & similia.

ΜΑΜΕ΄ΡΤΙΟΝ [48], πόλις Ἰταλίας. [49] Τὸ ἐθνικὸν Μαμερτῖνος, ὡς Μεταποντῖνος, καὶ Ῥηγῖνος. D

MAMERTIUM, urbs Italiæ. Gentile, Mamertinus, ut Metapontinus, & Rheginus.

ΜΑΝΔΑΡΑΙ΄ [50], μέρος τῆς Μακεδονικῆς Κύρου. Οἱ οἰκήτορες, Μανδάραι.

MANDARÆ, pars Macedonicæ Cyri. Habitatores, Mandaræ.

ΜΑΝΔΡΟ΄ΠΟΛΙΣ [51], Φρυγίας πόλις. Τὸ ἐθνικὸν, Μανδροπολίτης. E

MANDROPOLIS, Phrygiæ urbs. Gentile, Mandropolites.

ΜΑΝ-

MAN-

45 Μαλόεις Ἀπόλλων ἐν Λέσβῳ, &c.] Maloïs, Apollo in Lesbo, & locus, in quo erat ipsius fanum, cujus meminit Thucyd. lib. 3. Ἐσηγγέλθη γὰρ αὐτοῖς ὡς εἴη Ἀπόλλωνος Μαλόεντος ἔξω τῆς πόλεως ἑορτὴ, ἐν ᾗ πανδημεὶ Μιτυληναῖοι ἑορτάζουσι, καὶ ἐλπίδα εἶναι ἐπειχθέντας ἐπιπεσεῖν ἄφνω. i.e. *Nunciatum enim ipsis fuerat, diem festum in Apollinis Maloëntis honorem extra urbem celebrari, ad quem celebrandum Mitylenæi frequentes erant conventuri, & spem esse, si properarent, ex improviso ipsos impressionem in illos esse facturos* [& urbem in suam potestatem redacturos.] Mitylenæi erant oppidani Mitylenes Lesbi oppidi, quorum nullam suo loco facit noster mentionem. In multis enim locis est mancus. Maloïs verò Apollo celebratur quoque ab Hesychio, apud quem per duplex *l* scribitur.

46 Μαλοὶ, ἔθνος Ἰνδικόν.] Mali, gens Indica, memorantur Straboni lib. 15. apud quos inquit Alexandrum Magnum in expugnatione oppidi cujusdam vulneratum mortis periculum adiisse: Κάτω δ᾽ ἑξῆς εἰσιν οἵ τε Σίβαι λεγόμενοι, περὶ ὧν καὶ πρότερον ἐμνήσθημεν, καὶ Μαλοὶ, καὶ Ὀξυδράκαι, μεγάλα ἔθνη. Καὶ Μαλοὶ μὲν παρ᾽ οἷς ἀποθανεῖν ἐκινδύνευσεν Ἀλέξανδρος, τρωθεὶς ἐν ἁλώσει πολίχνης τινός. i.e. *Inferius deinde sunt, qui dicuntur* Sibæ, *de quibus antè meminimus,* & Mali, & Oxydracæ, *magnæ gentes. Et Mali quidem apud quos parum abfuit, quin moreretur Alexander, vulneratus in expugnatione cujusdam oppidi.* De quo Alexandri casu incredibilia narrat Arrhianus de ejus expeditione lib. 6. (mihi certè magis Poëtica videntur, quàm historica,) ac tandem inquit: Ἐν Ὀξυδράκαις τὸ πάθημα τοῦτο γενέσθαι Ἀλεξάνδρῳ, ὁ πᾶς λόγος κατέχει· τὸ δὲ ἐν Μαλλοῖς ἔθνει αὐτονόμῳ Ἰνδικῷ ξυνέβη. Καὶ ἥ τε πόλις Μαλλῶν ἦν, καὶ οἱ βαλόντες Ἀλέξανδρον, Μαλλοί. i.e. *Casus hic in Oxydracis Alexandro obtigisse communis opinio est; quod tamen apud Mallos, Indicam gentem suis legibus-viventem accidit; & urbs Mallorum erat, & qui percusserunt Alexandrum, Malli.* Apud Arrhianum ut vides hujus gentis nomen scribitur per duplex *l*, apud Strabonem, & apud nostrum per unum tantum.

47 Μαμάρκινα, πόλις ἰπσονική.] Cæcus etiam videbit legendum esse πόλις Αὐσονικὴ, *urbs Ausonica*. Atque cum hujus urbis nullam inveniam apud alios notitiam, fidenter credo pro Μαμάρκινα quoque legendum esse Μάρκινα. Nec obstare potest literarum series, quam autor noster parum curat. Hujus enim urbis meminit Strabo lib. 5. in libri calce: Μεταξὺ δὲ Σειρηνουσῶν καὶ τῆς Ποσειδωνίας, Μάρκινα Τυῤῥηνῶν κτίσμα, οἰκούμενον ὑπὸ Σαυνιτῶν. i.e. *Inter Sirenusas & Posidoniam Marcina est à Tyrrhenis condita, à Samnitibus habitata.* Cluv. Italiæ Antiquæ lib. 4. c. 6. putat esse oppidum quod nunc vulgò Italis dicitur *Veteri*.

48 Μαμέρτιον, πόλις Ἰταλίας.] Mamertium, urbs Italiæ memoratur Straboni lib. 6. Τὴν δὲ ὑπὲρ τῶν πόλεων τούτων μεσόγαιαν, Βρέττιοι κατέχουσι· καὶ πόλις ἐνταῦθα Μαμέρτιον, καὶ ὁ δρυμὸς ὁ φέρων τὴν ἀρίστην πίτταν, ἣν Βρεττίαν καλοῦσιν εὔδενδρος δὲ καὶ εὔυδρος, μήκους ἑπτακοσίων σταδίων. i.e. *Mediterraneam verò regionem supra has urbeis Brutii tenent; & urbs ibi Mamertium, & saltus picem ferens optimam,* quam Brutiam *vocant, arborum & aquarum copiâ præditus, longitudine* IↃCC *stadiorum.*

49 Τὸ ἐθνικὸν Μαμερτῖνος.] Gentile, urbis Italiæ Mamertii dicitur *Mamertinus*, quo usus est Strabo lib sexto. Ἐπῴκισαν δ᾽ ὕστερον Μαμερτῖνοι Καμπανῶν τι φῦλον. i.e. *Postea temporis Mamertini, Campanorum quædam gens coloniam miserunt* [in Messanam.] At absolutè dictum hoc gentilitium accipitur pro oppidanis Messanæ Siciliæ, autore eodem Strabone libro laudato: Τοσοῦτον δ᾽ ἐπεκράτησαν οἱ Μαμερτῖνοι παρὰ τοῖς Μεσσηνίοις, ὥστε ἐπ᾽ ἐκείνοις ὑπῆρξεν ἡ πόλις· καλοῦσι δὲ Μαμερτίνους μᾶλλον ἅπαντες αὐτοὺς, ἢ Μεσσηνίους. i. e. *Tantum autem invaluerunt Mamertini apud Messanenses, ut sub suam potestatem redegerint urbem; omnes verò eos vocant Mamertinos potius, quam* Messanenses.

50 Μανδαραὶ, μέρος τῆς Μακεδονικῆς Κύρου.] Quænam sit hæc Macedonicæ Cyri pars, ingenue fateor me nescire. Namque Ptolemæus, cum omnes Macedoniæ partes memoret lib. 3. c. 13. hanc indictam prætermittit. Quare Antisthenis lucerna quærenda est, sic enim facilius inveniam; sed, ut verum fatear, multùm me torsit literula illa ademta ab imprudenti typographo de nomine Cyri; nihil mirum, erat canina, me mordebat, ego ungues; donec tandem deperditam inveni apud Thucydidem; itaque pro τῆς Μακεδονικῆς Κύρου, lege τῆς Μακεδονικῆς Κύῤῥου, i.e. *Macedonicæ Cyrrhi*. Cyrrhus enim est urbs Macedonica Thucydidi lib. 2. Ἐπῆλθε δὲ καὶ ἐς τὴν ἄλλην Μακεδονίαν προχωρῶν τὴν ἐν ἀριστερᾷ Πέλλης καὶ Κύῤῥου. i.e. *Deinde verò & in reliquam Macedoniam processit, quæ ad Pellæ Cyrrhique sinistram jacet.*

51 Μανδρόπολις, &c.] Mandropolis, Phrygiæ urbs, quam Livius lib. 38. vocat Mandropum: *A Cibyra per agrum Sindensium exercitus ductus, transgressusque Caularem amnem, posuit castra; postero die est præter Caralitin paludem ductum; ad Mandropum manserunt, inde progredientibus Lagon proximam urbem, metu incolæ fugerunt, vacuum hominibus, & refertum rerum omnium copia oppidum diripuerunt.*

ΜΑΝΔΥΡΙΟΝ [52], πόλις Ἰαπυγίας. A Ὁ πολίτης Μανδυρῖνος, ὡς Λεοντῖνος.

MANDYRIUM, urbs Iapygiæ. Civis, Mandyrinus, ut Leontinus.

ΜΑΝΗΣΙΟΝ, πόλις Φρυγίας· Ἀλέξανδρος· [53] Ἀπὸ Μανῆς, σφόδρα εὐπόρου κτίστου.

MANESIUM, urbs Phrygiæ, Alexand. à Mane ditissimo conditore.

ΜΑΝΘΥΡΕΑ [54], κώμη Ἀρκαδίας. Τὸ B ἐθνικὸν, Μανθυρεὺς, διὰ τὸ ἐπάλληλον τῶν δύο εε.

MANTHYREA, vicus Arcadiæ. Gentile, Manthyreus, propter duplex *e e*, aliud post aliud.

ΜΑΝΝΑΚΑΡΤΑ [55], πόλις Ἀραβίας. Ὁ οἰκήτωρ Μαννακαρτηνὸς, ὡς Μηδαβηνός.

MANNACARTA, urbs Arabiæ. Habitator, Mannacartenus, ut Medabenus.

ΜΑΝΝΕΩΣ, χώρα μέση τῶν ποταμῶν, C ἐν ᾗ οἰκοῦσιν Ἄραβες Μαννεῶται, ὡς Οὐράνιός φησι.

MANNEOS, regio media inter fluvios, in qua habitant Arabes Manneotæ, ut Uranius inquit.

ΜΑΝΤΑΛΟΣ, πόλις Φρυγίας, ὡς ὁ πολυΐστωρ Ἀλέξανδρος, ἀπὸ Μαντάλου κτίστου αὐτῆς. Τὸ ἐθνικὸν, Μανταληνός. D

MANTALUS, urbs Phrygiæ, ut Alex. Polyhistor, à Mantalo ejus conditore. Gentile, Mantalenus.

ΜΑΝΤΙΝΕΙΑ [56], πόλις Ἀρκαδίας. Ὅμηρος,

> Οἵ Τεγέαν τ' εἶχον, καὶ Μαντινέην ἐνέμοντο.

Τὸ ἐθνικὸν, Μαντινεὺς, καὶ Μαντινίς. Τὸ κτητικὸν, Μαντινικός. E

MANTINEA, urbs Arcadiæ, Homerus:

> *Qui Tegeamque habebant, & Mantineam incolebant.*

Gentile, Mantineus, & Mantinis. Possessiv. Mantinicus.

ΜΑΝΤΥΑ [57], πόλις Ῥωμαίων. Τὸ ἐθνικὸν,

MANTYA, urbs Romanorum. Gentile,

---

52 Μανδύριον, πόλις Ἰαπυγίας.] Mandyrion, urbs Iapygiæ, *i. e.* Apuliæ, erat oppidum in Salentinis, quod Latini *Manduriam* vocant: Liv. lib. 27. c. 17. *Q. Fabius consul oppidum in Salentinis Manduriam vi cepit, ibi ad quatuor millia hominum capta, & cæteræ prædæ aliquantum. Inde Tarentum profectus, in ipsis faucibus portus posuit castra.* Plin. lib. 2. c. 103. consonat cum Livio: *In Salentino agro, juxta oppidum Manduriam, lacus ad margines plenus, nec exhaustis aquis minuitur, neque infusis augetur.* Ille Plinii anonymos lacus hodie dicitur *Andoria*, teste Cluverio It. Antiq. lib. 3. c. 13. & visitur ad oppidum, cui vulgare nomen est *Mandula*, quo in nomine videntur inesse aliquot corrupti nominis vestigia, de quo pro arbitrio tuo judicabis, Niger Geographiæ comment. 7. Mandulam inquit esse, quæ olim Manduria.

53 Ἀπὸ Μανῆς, σφόδρα εὐπόρου κτίστου.] Puto legendum. Ἀπὸ Μάνου, à Mane. Manes enim erat nomen apud Phryges usitatissimum, unde apud Atticos servus ex Phrygia vocabatur *Manes*, quod id nominis esset in hac regione frequens, autore Strabone lib. 7. Ἐξ ὧν γὰρ ἐκομίζοντο, ἢ τοῖς ἔθνεσιν ἐκείνοις ὁμωνύμως ἐκάλουν τοὺς οἰκέτας, ὡς Λυδὸν καὶ Σύρον, ἢ τοῖς ἐπιπολάζουσιν ἐκεῖ ὀνόμασι προσηγόρευον, ὡς Μάνην, ἢ Μίδαν, τὸν Φρύγα. i. e. *Servos enim* [Attici] *vocabant, aut ex gentibus, unde attulerant, ut Lydum & Syrum, aut nominibus illic frequentibus, ut* Manen, *vel* Midam, *Phrygem.* Cœl. Rhodig. Lect. Antiq. lib. 23. c. 5. autor est, sed sine autore, Phryges nuncupare illustria admirandaque *Manica* ob Manin ipsorum regem vetustissimum bonitate ac potentia perinsignem. Manen Lydiæ regem celebrat Herodot. lib. 1. c. 94. Ex quibus apparet id nominis apud Phryges & Lydos fuisse frequens.

54 Μανθυρέα, κώμη Ἀρκαδίας.] Manthyrea, vicus Arcadiæ, qui Pausaniæ in Arcadicis dicitur Μανθυρεῖς, ex quo noster fecit Μανθυρέα, quemadmodum ex Μακαρυνεῖς fecit Μακαρύνεια, ab illo Pausanias libro citato celebrat πεδίον Μανθουρικὸν, i. e. *Campum Manthuricum*, de quibus nihil notabile refert.

55 Μαννάκαρτα, πόλις Ἀραβίας.] Mannacarta, urbs Arabiæ, cujus apud alios est altum silentium, in hujusmodi oppidorum nominibus τὸ κάρτα est idem, ac urbs, ut alibi annotavimus, quod inter Syros, Phœnices, Chaldæos & Arabes frequens est.

56 Μαντίνεια, πόλις Ἀρκαδίας.] Mantinea, urbs Arcadiæ ex Homero, apud quem Il. 2. v. 607. sic legitur versus ille, quem affert noster:

> Καὶ Τεγέην εἶχον, καὶ Μαντινέην ἐρατεινήν.
> *Et Tegeam habebant, & Mantineam amabilem.*

Ἐρατεινὴν vocari à Mœonio vate hanc urbem inquit Eust. ad versum citatum quod πεδιὰς καὶ πολυάμπελος esset; à Mantineo Lycaonis filio conditam fuisse, autor est Pausanias in Arcadicis. Strabo lib. 8. tradit Argivos eam composuisse ex quinque pagis, ac in gratiam Antigoni, dum Philippi ejus, qui Persei pater fuit, tutelam gereret, mutato nomine *Antigoniam* vocatam, at postea Adrianus imp. illud adventitium cognomen sustulit, eamque suo pristino nomine vocari jussit, autore eodem Pausania libro laudato. Quam nobilitavit Epaminondas celeberrimus Thebanorum dux prælio ad eam contra Lacedæmonios commisso, in quo, victis Lacedæmoniis, ipse occubuit. Hoc prælium fuit ex Græcorum famigeratis. In eadem civitate ajebant, Penelopen ab Ulysse adulterii damnatam curriculum vitæ peregisse, eodem autore, qui etiam priscæ Mantineæ rudera ibi commemorat.

57 Μάντυα, πόλις Ῥωμαίων.] Mantua, urbs Romanorum, ex Polybii lib. 16. cujus libri excerpta tantum extant; fuit & nunc est urbs Italiæ notissima, atque vetustissima, sita in medio paludum, quas Mincius amnis creat, autore Leandro in regione Italiæ decima sexta, cujus conditores ignorantur, etsi Mantuanus vates ejus alumnus Æneid. lib. 10. canit:

> *Ille etiam patriis agmen ciet Ocnus ab oris*
> *Fatidicæ Mantûs, & Tusci filius amnis.*
> *Qui muros, matrisque dedit tibi, Mantua, nomen.*

Nunc est ducatus Mantuani caput, ac ducis sedes, sed magis Virgilio suo sibi cive gloriatur, qui natus fuit Andibus illius pago, unde *Andinus cantus* pro Virgiliano usurpatur à Silio Italico lib. 8.

> *Mantua Musarum domus, atque ad sidera cantu*
> *Evecta Andino, & Smyrnæis æmula plectris.*

Ipse quoque Virgilius eam vocat *patriam* Georgicorum lib. 3.

> *Primus ego in patriam mecum (modò vita supersit)*
> *Aonio rediens deducam vertice Musas:*
> *Primus Idumæas referam tibi, Mantua, palmas*
> *Et viridi in campo templum de marmore ponam*
> *Propter aquam, tardis ingens ubi flexibus errat*
> *Mincius, & tenera prætexit arundine ripas.*

 Pro-

ἐθνικὸν, Μαντυανός· Πολύβιος ἑκκαιδεκάτῳ. Γράφεται καὶ Μάντυα, τῷ τῶν Ῥωμαίων ἔθει. Ἐξ αὐτῆς ἦν Βιργίλιος ὁ ποιητὴς Μαντούτης χρηματίζων. Ἔστι καὶ κατὰ συγκοπὴν, ὡς τὸ Ζελείτης. A

tile, Mantyanus, Polybius lib. 16. scribitur etiam Mantua, Romano more, ex eadem erat Virgilius poëta Mantutes, & est per syncopen ut Zelites.

ΜΑΡΑΘΗΣΙΟΝ[58], πόλις Καρίας. Τὸ ἐθνικὸν, Μαραθήσιοι, ὡς Βυζάντιοι. [59] Ἔστι δὲ πόλις Ἐφεσίων. B

MARATHESIUM, urbs Cariæ. Gentile, Marathesii, ut Byzantii. Est verò urbs Ephesiorum.

ΜΑΡΑΘΟΣ[60], πόλις Ἀκαρνανίας. Ὁ πολίτης, Μαραθηνός. Τὸ ἐθνικὸν Μαραθούσιος, ὡς Κάδος Καδούσιος. C

MARATHUS, urbs Acarnaniæ. Civis, Marathenus. Gentile, Marathusius, ut Cadus, Cadusius.

ΜΑΡΑΘΟΥΣΣΑ[61], νῆσος πρὸς Κλαζομεναῖς. Ὁ πολίτης, Μαραθούσιος.

MARATHUSA, insula juxta Clazomenas. Civis, Marathusius.

ΜΑΡΑΘΩΝ[62], δῆμος τῆς Λεοντίδος φυλῆς· καὶ Μαραθώνιος, καὶ Μαραθωνία, καὶ Μαραθώνιον. Τοπικὸν, Μαραθωνόθεν· Καὶ κτητικὸν, Μαραθωνιακός. D

MARATHON, populus Leontidis tribus. Dicitur etiam Marathonius, & Marathonia, & Marathonium. Locale, ex Marathone, & possessiv. Marathoniacus.

ΜΑΡΑΘΩΝΙΑ, πόλις Θρᾴκης, οὐκ ἄποθεν Ἀβδήρων. Τὸ ἐθνικὸν, Μαραθωνιάτης. E

MARATHONIA, urbs Thraciæ, haud longe ab Abderis. Gentile Marathoniates.

ΜΑΡΑΧΗ, πόλις Ἰνδική. Τὸ ἐθνικὸν Μαράχιος, τῷ κοινῷ τύπῳ.

MARACHE, urbs Indica. Gentile, Marachius, communi typo.

ΜΑΡ- MAR-

Protulit etiam *Possevinum* Jesuitam, cujus varia extant opera, necnon *Petrum Pomponatium* Pauli Jovii præceptorem, acutum & ingeniosum, sed parum pium, cujus libros recenset Gesnerus in sua bibliotheca, adversus cujus impias opiniones extat decretum Leonis Pontificis Maximi, quod affert Georgius Horn. Historiæ Philosophicæ lib. 6. c. 8. sed tamen ipse Leo X. & P. Bembus, qui fuit sà secretis ipsius Leonis de pietate non benè audiunt apud scriptores. Protulit etiam Mantua *Baptistam Hispaniolum* insignem suæ ætatis Poëtam, qui de Roma Satyrice admodum scripsit ac inter cætera hujusmodi versus:

——— Venalia nobis
Templa, sacerdotes, altaria, sacra, coronæ
Ignis, thura, preces, cælum est venale, Deusque.

Sit mantissæ loco (ego amo potius historiam, quam fabulas) Mantuæ diem obiisse *Carolum Calvum* Galliarum regem, & imperatorem, Caroli Magni filium, ut me historia Gallica docuit. Si plura hac de urbe scire desideras, vide Leandrum loco citato, Cluverium Italiæ Antiquæ lib. 1. c. 26.

58 Μαραθήσιον, πόλις Καρίας.] Marathesium nostro autori est urbs Cariæ, Scylaci Lydiæ, ejus quoque fecit mentionem Plinius lib. 5. c. 29.

59 Ἔστι δὲ πόλις Ἐφεσίων.] Marathesium, Cariæ urbem fuisse urbem Ephesiorum inquit, non quod in Ephesiorum terra sed quod sub eorum ditione esset. Sic alibi *Persicas urbes* vocat, non quod essent in Perside sed quod Persis parebant. Nostram conjecturam confirmat Strabo lib. 14. Εἶτα Νεάπολις, ἣ πρότερον μὲν ἦν Ἐφεσίων, νῦν δὲ Σαμίων, διαλλαξαμένων πρὸς τὸ Μαραθήσιον τὸ ἐγγυτέρω πρὸς τὸ ἀπώτερον. i. e. *Deinde Neapolis, quæ ante quidem erat Ephesiorum, nunc verò Samiorum, qui Marathesium pro ea in permutatione dederunt quod erat Ephesiis magis propinquum, quam ipsis.*

60 Μάραθος, πόλις Ἀκαρνανίας.] Marathos, urbs Acarnaniæ, mihi eadem videtur, quæ Pausaniæ *Maratha* neut. plur. dicitur in Arcadicis & inter Arcadicas urbes numeratur. Aliam hujus nominis Phœniciæ urbem memorat Strabo libro decimo. Arrhianus de exped. Alex. libro secundo. Urbs non obscura dicitur Melæ lib. 1. c. 12.

61 Μαράθουσα, νῆσος πρὸς Κλαζομεναῖς.] Marathusa, fuit insula in mari Ægæo prope Clazomenas Anaxagoræ patriam. Tres verò fuerunt insulæ parvæ quæ Clazomenis adjacebant, Marathusa, Pela, Drimyssa, autore Thucydide lib. 8. Ἀπέπλευσεν ἀνέμῳ μεγάλῳ αὐτὸς μὲν ἐς Φώκαιαν καὶ Κύμην, αἱ δὲ ἄλλαι νῆες κατῆραν ἐς τὰς ἐπικειμένας ταῖς Κλαζομεναῖς νήσους, Μαραθοῦσσαν, καὶ Πήλην, καὶ Δρυμοῦσσαν. i. e. *Magno vento delatus petiit ipse quidem Phocæam & Cumam, cæteræ verò naves appulerunt ad insulas Clazomenis adjacentes, Marathusam, & Pelen, & Drimyssam.* Quarum quoque meminit Plin. lib. 5. c. 31.

62 Μαραθὼν, δῆμος τῆς Λεοντίδος φυλῆς.] Marathon, onis, populus Leontidis tribus, Atticæ scilicet, memoratur Herodoto, Thucydidi, Straboni, Ptolemæo, Pausaniæ; ex nostris Melæ, Plinio, Solino, fuit opus Xuthi Erechthei generi, qui Atticæ tetrapolin condidit, autore Strabone lib. 8. Ξοῦθος δὲ τὴν Ἐρεχθέως θυγατέρα γήμας, ᾤκισε τὴν τετράπολιν τῆς Ἀττικῆς. Οἰνόην, Μαραθῶνα, Προβάλινθον καὶ Τρικόρυθον. i. e. *Xuthus verò ducta uxore Erechthei filia, condidit tetrapolin Atticæ; Oenoen, Marathonem, Probalinthum, & Tricorythum.* Æque distabat ab Athenis atque à Carysto Eubœæ oppido, nomen à Marathone quodam heroë invenit, Persarum maxima clade pernotus, magnarum, multarumque Atheniensium virtutum testis, duce Miltiade, quæ victoria fuit una ex Græcorum celeberrimis, ac ne quid admirationi deesset, ut erant Græci his in rebus eximii artifices, genus in gloriam suam effusissimum, ad miracula confugerunt, quæ prudens prætermitto. Miltiades verò ipse postea à populo Atheniensi damnatus est, quod non bene ad Paron se gessisset, quorum locupletes testes sunt Pausanias lib. 1. Justin. lib. 2. c. 9. Aul. Gellius lib. 17. c. 21. & alii. Ex hoc populo celebrat Hesych. in Μαραθὼν Poëtam Marathonium, & Poëtæ *Marathonium taurum*, quem Theseum occidisse fabulabantur, Ovid. Met. lib. 7. v. 433.

——— Necnon & carmina vino
Ingenium faciente, canunt; te maxime Theseu
Mirata est Marathon Cretæi sanguine tauri
Quodque Suis securus arat Cromyona colonus;
Munusque opusque tuum est.

Ubi pro Cromyona scribendum est Cremmyona. Cremmyone enim accidit, quæ de hac sue fabulantur, ut appareret ex nostro aut. in Κρεμμυών. Cætero Marathon nunc est vicus, qui dicitur *Marasona*, teste Nigro Geographiæ comment. 11. Fallitur eruditissimus vir Nic. Lloydius ad C. Steph. lexic. qui putat Marathonem nostri autoris diversum fuisse.

63 Μαρ-

ΜΑΡΓΑΙ͂ΑΙ[63], πόλις Ἠλείας, ὡς A Ἡραῖα. Καὶ τὸ ἐθνικὸν Μαργαιεύς, ὡς Ἡραιεύς.

ΜΑ´ΡΓΑΝΑ[64], πόλις τῆς Ἰνδικῆς· Μαρκιανὸς ἐν περίπλῳ. Ἔστι καὶ Μαργάναι πληθυντικῶς. Τὸ ἐθνικὸν, Μαργανεῖς. B

ΜΑ´ΡΔΟΙ[65], ἔθνος Ὑρκανῶν· Ἀπολλόδωρος περὶ γῆς δευτέρῳ. [66] Λῃσταὶ δ' οὗτοι, καὶ τοξόται.

ΜΑΡΔΟ´ΝΕΣ, Ἠπειρωτικὸν ἔθνος. Εὔπολις πόλεσι. C

Καὶ Χαόνων, καὶ Παιόνων, καὶ Μαρδόνων.

ΜΑ´ΡΕΙΑ[67], πόλις καὶ λίμνη, τῇ Ἀλεξανδρείᾳ παρακειμένη, ἣ καὶ Μαρεῶτις λέγεται· ἀφ' ἧς καὶ Μαρεώτης οἶνος.

ΜΑ´ΡΕΣ[68], ἔθνος προσεχὲς τοῖς Μοσσυνοίκοις· Ἑκαταῖος Ἀσίᾳ. D

ΜΑΡΙ´ΑΒΑ[69], μητρόπολις Σαβαίων, πρὸς

MARGÆÆ, urbs Elidis, ut Heræa. Et gentile, Margæeus, ut Heræeus.

MARGANA, urbs Indiæ Marcianus in Periplo. Est etiam Marganæ in num. plur. Gentile, Marganei.

MARDI, gens Hyrcanorum Apollod. de terra secundo. Latrones verò hi, & sagittarii.

MARDONES, Epirotici populi, Eupolis urbibus.

Et Chaonum, & Paonum, & Mardonum.

MAREA, urbs, & palus sita juxta Alexandriam, quæ etiam *Mareotis* dicitur, à qua etiam Mareotes vinum.

MARES, gens vicina Mossynœcis, Hecatæ. Asia.

MARIABA, Metropolis, Sabæorum,

63 Μαργαῖαι, πόλις Ἠλείας.] Margææ, urbs Eleæ, quam Strabo lib. 8. celebrat & Μαργάλαι vocat, sed ex nostro autore corrigendum esse censet Casaubonus, à cujus sententia nunc discedere est mihi religio.

64 Μάργανα, πόλις τῆς Ἰνδικῆς.] Margana, urbs Indiæ ex Marciani Periplo, cujus meminit Ptolemæus lib. 7. c. 4. sed inter Taprobanæ insulæ oppida numerat. Margiana autem erat regio Hyrcaniæ vicina, autore eodem Ptolemæo lib. 6. c. 10. cujus quoque inter alios mentionem fecit Strabo lib. 2.

65 Μάρδοι, ἔθνος Ὑρκανῶν.] Mardi, gens Hyrcanorum, quos inter Persidis gentes numerat Herodotus lib. 1. c. 125. Eos quoque celebrat Periegeta v. 732.

——— Οἵ θ' ὑπὲρ αἶαν
Τρηχεῖαν ναίουσι Καδούσιοι, ἀγχι δὲ Μάρδοι,
Ὑρκάνιοι.

——— *Quique supra terram*
Asperam habitant Cadusii, prope vero Mardi,
Hyrcanii.

Ante Alexandrum nemo regionem eorum hostiliter invaserat, teste Arrhiano de expedit. Alex. lib. 3. quorum inter alios etiam meminere Ptolemæus libro 6. c. 2. Strabo libro 11.

66 Λῃσταὶ δ' οὗτοι, καὶ τοξόται.] Mardos Hyrcanorum gentem fuisse latrociniis deditam inquit, quod videtur desumpsisse ex Strabonis libro proxime citato: Νέαρχος δέ φησι τεττάρων ὄντων λῃστρικῶν ἐθνῶν, ὧν Μάρδοι μὲν Πέρσαις προσεχεῖς ἦσαν, Οὔξιοι δὲ, καὶ Ἐλυμαῖοι τούτοις τε, καὶ Σουσίοις, Κοσσαῖοι δὲ Μήδοις· πάντας μὲν φόρους πράττεσθαι τοὺς βασιλέας. i. e. *Nearchus verò ait, cum quatuor sint gentes latrociniis deditæ, de quibus Mardi Persis contigui erant, Uxii & Elymæi his & Susiis, Cossæi Medis; omnes tributa exigere à regibus.* Hos alii aliter locant, sed autoritas Strabonis & Periegetæ in rebus Geographicis omnium autoritati præferri debet.

67 Μάρεια, πόλις καὶ λίμνη, &c.] Marea, urbs & lacus, Alexandriæ Ægypti adjacens, lacus notiore nomine *Mareotis* quoque dicebatur; urbis meminit Herodotus lib. 2. c. 18. Thucydides lib. 1. cujus sunt verba: Ἰνάρως δὲ ὁ Ψαμμητίχου, Λίβυς, βασιλεὺς Λιβύων τῶν πρὸς Αἰγύπτῳ, ὁρμώμενος ἐκ Μαρείας τῆς ὑπὲρ Φάρου πόλεως, ἀπέστησεν Αἰγύπτου τὰ πλείω ἀπὸ βασιλέως Ἀρταξέρξου, καὶ αὐτὸς ἄρχων γενόμενος, Ἀθηναίους ἐπηγάγετο, οἱ δὲ (ἔτυχον γὰρ ἐς Κύπρον στρατευόμενοι ναυσὶ διακοσίαις αὐτῶν τε, καὶ τῶν ξυμμάχων) ἦλθον, ἀπολιπόντες τὴν Κύπρον. i. e. *Inarus autem Psammetichi Libys, rex Libyum Ægypto finitimorum, profectus ex urbe Marea, quæ supra Pharum est, majorem Ægypti partem ad defectionem à rege Artaxerxe impulit, & ipse dux creatus Athenienses accivit, illi vero (inferebant enim bellum Cypro cum* CC. *navibus suis & sociorum) venerunt* [ipsi in auxilium] *Cyprum relinquentes.* Mareotidis verò paludis inter alios meminerunt Arrhian. de expeditione Alexandri lib. 3. Strabo lib. 17. quam sic describit: Ἡ δὲ Μαρεία λίμνη παρατείνουσα μέχρι καὶ δεῦρο, πλάτος μὲν ἔχει πλειόνων, ἢ πεντήκοντα καὶ ἑκατὸν σταδίων, μῆκος δ' ἐλαττόνων ἢ τριακοσίων. Ἔχει δ' ὀκτὼ νήσους, καὶ τὰ κύκλῳ πάντα οἰκούμενα καλῶς· εὐοινία τέ ἐστι περὶ τοὺς τόπους, ὥστε καὶ διαχεῖσθαι πρὸς παλαίωσιν τὸν Μαρεώτην οἶνον. i. e. *Marea verò palus huc usque protensa, latitudinem habet stadiorum, plus quam* CL. *longitudinem verò minus quam* CCC. *Habet insulas octo, & loca circum sita omnia bene habitata; in his locis magna vini copia est, ut etiam diffundatur & in longum tempus Mareotis vinum.* Apud Strabonem pro Μαρεώτην οἶνον puto legendum ex nostro autore Μαρεώτην οἶνον. i. e. *Mareoten vinum.* Mareotis enim dicebatur palus ipsa, ut tradit noster, quod ex Strabonis lib. 17. desumpsit. Sic enim ille: Ἀμφίκλυστόν τε γάρ ἐστι τὸ χωρίον δυσὶ πελάγεσι, τὸ μὲν ἀπὸ τῶν ἄρκτων τῷ Αἰγυπτίῳ λεγομένῳ, τὸ δ' ἀπὸ μεσημβρίας τῷ τῆς λίμνης τῆς Μαρείας, ἣ καὶ Μαρεῶτις λέγεται· πληροῖ δὲ ταύτην πολλαῖς διώρυξιν ὁ Νεῖλος, ἄνωθεν δὲ καὶ ἐκ πλαγίων, δι' ὧν καὶ τὰ εἰσκομιζόμενα πολλῷ πλείω τῶν ἀπὸ θαλάττης ἐστίν· ὥσθ' ὁ λιμὴν ὁ λιμναῖος ὑπῆρχε πλουσιώτερος τοῦ θαλαττίου. i. e. *Locum* [Alexandriam] *duo maria undique alluunt, alterum à septentrione, quod* Ægyptium *dicitur, alterum à meridie, quod Mareæ paludis, quæ &* Mareotis *dicitur; implet hanc multis fossis Nilus è superioribus partibus & è lateribus, per quas multò plura importantur, quam è mari, adeò ut portus, qui ad paludem est, ditior sit marino.* Est etiam Mareotis, species quædam vitis, teste Hesychio in Μαρεῶτις, unde Virgil. Georgic. lib. 1. canit:

Sunt Thasiæ vites, sunt & Mareotides albæ.

Et *Mareotica* cortex pro *Ægyptia* papyro accipitur apud Martialem Epigram. lib. 14. Epigram. 209.

Levis ab æquorea cortex Mareotica concha
Fiat: inoffensa curret arundo via.

68 Μάρες, ἔθνος προσεχὲς τοῖς Μοσσυνοίκοις.] Mares, gens adhærens Mossynœcis ex Hecatæi Asia, numerantur Herodoto lib. 7. c. 79. inter gentes, ex quibus Xerxis exercitus adversus Græciam constabat.

69 Μαρίαβα, μητρόπολις Σαβαίων.] Mariaba, metropolis Sabæorum ad mare Rubrum, invenitur etiam apud alios scriptum *Meriaba*, quæ *Sabbatha* dicitur Arrhiano in Periplo Maris Erythræi, videtur eadem esse, quæ epitomatori nostro, suo loco dicitur Σαβαὶ, nam utrasque prope Mare Rubrum locat. Tres verò metropoleis Mariabæ nomine apud Arabes memorat Plinius lib. 6. c. 28. primam Sabæorum, quorum oppida recensens inquit: *Regia tamen omnium est Mariaba.* Secundam Minæorum de qua ita: *Minæi à Rege Cretæ Minoë (ut existimant) originem trahentes, quorum Charmæi, oppidum* XIIII. *mill. pass. Mariaba Baramalacum, & ipsum non spernendum.* Ubi Baramalacum nihil aliud est, quam regia, seu palatium regum. Est enim nomen corruptum à בירה *birah*, i. e. *palatium*, (à quo etiam apud Græcos factum est βαρὶς) & à מלך *malac*, i. e. *regnavit*, à quò מלך *melec*, apud Hebræos & apud Chaldæos מלכא *malca*, significat *regem*. Tertiam Calingiorum

πρὸς τῇ ἐρυθρᾷ θαλάσσῃ· [70] Στράβων πεντεκαιδεκάτῃ. A

ΜΑΡΙΑΜΜΙ'Α [71], πόλις Φοινίκων. [72] Οἱ πολῖται Μαριαμῖται, ὡς Παυσανίας ἕκτῳ.

ΜΑΡΙΑΝΔΥΝΙ'Α [73], χώρα. [74] Εὔπολις·
B

> Χρυσῷ γένει ὁρῶ, θέω νῦν τὴν Μαριανδυνίαν.

Ἀπὸ Μαριανδυνοῦ τινος Αἰολέως. Τὸ ἐθνικὸν Μαριάνδυνος βαρυτόνως, καὶ Μαριανδυνὶς, καὶ Μαριανδύνη θηλυκόν. Τοῦ Μαριανδύνου κτητικὸν, [75], καὶ Μαριάνδυν. C

ΜΑ'ΡΙΟΝ [76], πόλις Κύπρου, ἡ μετονομασθεῖσα Ἀρσινόη, ἀπὸ Μαριέως. Ὁ πολίτης, Μαριεύς· [77] Ὅθεν καὶ τὸ κύριον, ὁ Κινύρου Μαριεύς. D

ΜΑ'ΡΚΑΙΟΝ [78], ὄρος τῆς Τρῳάδος, πρὸς

rum, ad mare rubrum, Strabo libro decimo quinto.

MARIAMMIA, urbs Phœnicum. Cives, Mariamitæ, ut Pauſ. lib. 6.

MARIANDYNIA, regio, Eupolis.

> *Aureo genere video, curro nunc per Mariandyniam.*

Sic dicta à quodam Mariandyno Æolico. Gentile, Mariandynus, cum accentu gravi in antepenultima, & Mariandynis, & Mariandyna fœmineum. A Mariandynus poſſeſſiv. Mariandyn.

MARIUM, urbs Cypri, quæ poſtea nominata fuit *Arſinoë*, à Marieo. Civis, Marieus, unde & nomen proprium, Cinuræ Marieus.

MARCÆUM, mons Troadis,

rum hoc modo: *Quorum Mariaba ſignificat dominos omnium.* Scilicet à רב *rab*, quod apud Arabes ſignificat *dominum.* Litera enim *m* in verborum abſtractis frequenter ſolet addi. Mariabam autem & Sabam, unam eamdemque urbem fuiſſe teſtatur Geographiæ Nubienſis autor ſexta parte climatis primi: *Item ex urbibus Hadhramut eſt Mareb, quæ tamen modo eſt diruta; eratque hæc Saba, è qua erat oriunda Belcquis uxor Salomonis filii David.*

70 Στράβων πεντεκαιδεκάτῃ.] Lege Στράβων ἑκκαιδεκάτῃ. i. e. *Strabo lib.* 16. Strabo enim hoc libro, non lib. 15. ut inquit noſter, celebrat Mariabam Sabæorum urbem, cui Μερίαβα dicitur: Ἡ δὲ πόλις τῶν Σαβαίων, ἡ Μερίαβα, κεῖται μὲν ἐπ' ὄρους εὐδένδρου· βασιλέα δ' ἔχει κύριον τῶν κρίσεων καὶ τῶν ἄλλων. i. e. *Urbs verò Sabæorum Meriaba, ſita quidem eſt in monte arboribus pleno: habet autem regem judiciorum ac cæterarum rerum dominum.*

71 Μαριαμμία, πόλις Φοινίκων.] Mariammia, urbs Phœnicum, ex Pauſaniæ libro 6. Inter Pauſaniæ opera, quæ nunc extant, nulla fit hujus urbis mentio, at ejus fecit mentionem Arrhianus de expeditione Alexandri lib. 2. Qui eam Μαριάμμην appellat: Στράτων δὲ Ἀλεξάνδρῳ ἐντυχὼν, στεφανοῖ χρυσῷ στεφάνῳ αὐτὸν, καὶ τήν τε Ἄραδον αὐτῷ τὴν νῆσον, καὶ τὴν Μάραθον τὴν καταντικρὺ τῆς Ἀράδου ἐν τῇ ἠπείρῳ ᾠκισμένην, πόλιν μεγάλην καὶ εὐδαίμονα, καὶ Μαριάμμην πόλιν, καὶ τἄλλα ὅσα τῆς σφῶν ἐπικρατείας, ἐνδίδωσι. i. e. *Strato verò cum Alexandro occurriſſet, coronat eum aurea corona, & Aradum inſulam, & Marathum ex adverſo Aradi in continente ſitam, urbem magnam & opulentam, & Mariammen, cæteraque omnia, quæ ad ipſorum ditionem pertinebant, ei tradit.* Ptolemæo lib. 5. c. 15. Μαριάμη per unum *m* tantum dicitur.

72 Οἱ πολῖται, Μαριαμῖται.] Oppidani urbis Mariammiæ dicebantur Mariamitæ, quod per duplex *m* ſcribendum eſt, *Mariammitanos* vocat eos Plin. lib. 5. c. 23. quos in Cœleſyria locat.

73 Μαριανδυνία, χώρα.] Mariandynia, regio erat Ponti inter Paphlagones & Bithynos, ut apparet ex Periegeta v. 787. & ſequentibus; memorantur Mariandyni inter alios Conſtant. Porphyrogenetæ de Them. lib. 1. Them. 6. qui cognominatos eſſe *Galatas* inquit, apud quem perperam Μαρυανδηνοὶ ſcribitur pro Μαριανδυνοί. Sic enim ſcribendum eſt, ut apparet ex Euſtathio ad Periegetæ verſum citatum. Οἱ δὲ Μαριανδυνοὶ οὕτω καλοῦνται ἀπό τινος Αἰολέως Μαριανδυνοῦ καλουμένου. Καὶ τὸ ἐθνικὸν δὲ Μαριάνδυνος μὲν λέγεται προπαροξυτόνως, κατὰ τοὺς Αἰολεῖς, ὥς φησιν ὁ γράψας τὰ ἐθνικά· ἡ δὲ κοινὴ χρῆσις ὀξύνει αὐτὸ, κατὰ τὸν τύπον τῶν εἰς νος ἐθνικῶν. Οὐ παραλήγεται δὲ τῷ η, ὡς τὰ ὅμοια ἐθνικὰ, διὰ τὸ ἀκολουθῆσαι τῇ γραφῇ τοῦ ὁμωνύμου Αἰολικοῦ κυρίου ὀνόματος. i. e. *Mariandyni verò ita vocantur à quodam Æolenſi* Mariandyno *nomine. Gentile autem* Mariandynus *dicitur cum accentu in antepenultima juxta Æolenſes, ut inquit ethnicorum ſcriptor. Uſus autem communis id acuit, ſecundum formam gentilium in* nos; *non deſinit verò in* eta, *ſicut ſimilia gentilia, ut ſequatur ſcripturam nominis proprii Æolici cognominis.* In Euſtathii verſibus τὸ προπαροξυτόνως, κατὰ τοὺς Αἰολεῖς puto eſſe explicationem verborum autoris noſtri, quem ſæpe vocat ethnicorum ſcriptorem. Namque illa apud Stephanum non inveniuntur, nec ideo evincitur, ſaltem ex hoc loco, Euſtathium uſum fuiſſe autoris noſtri integro codice. Mariandyni igitur Ponti Euxini oram ad Heracleam uſque incoluere, teſte Mela l. 1. c. 19. quorum metropolis erat *Claudiopolis*, autore Porphyrogeneta, libro capiteque citato, regio verò ipſa fuit celebris Acheruſia ſpecu, per quam Hercules Cerberum inferorum tricipitem canem, ut eſt in fabulis ad ſuperos traxiſſe dicebatur, ex cujus virulenta ſpuma aconitum natum fuiſſe fabulabantur. Celebrantur etiam Μαριανδυνοὶ κάλαμοι, i. e. *Mariandynæ tibiæ*, quibus in næniis uti ſolebant, unde adagium Μαριανδυνὸς θρηνητής, i. e. *Mariandynus tibicen*, dici ſolitum de eis, qui lugubria canunt, autore eodem Euſtathio ad Dionyſii verſum citatum.

74 Εὔπολις.] Hunc Eupolis verſiculum ſuſpicabar eſſe male ſanum, quem Joan. Owlpherus Norimbergenſis in lingua Hebræa, & Græca apprimè eruditus, magnæ ſpei adoleſcens, ac mei ſtudioſus, ſic monuit interpungendum & legendum:

> Χρυσῷ γένει. Ὁρῶ θέων νῦν τὴν Μαριανδυνίαν.
> *Aureo genere. Video currens nunc Mariandyniam.*

75 Καὶ Μαριάνδυν.] Legendum puto, Μαριανδυνικός. Hæc enim eſt poſſeſſivorum forma.

76 Μάριον, πόλις Κύπρου, &c.] Marium, urbem Cypri mutato nomine vocatam fuiſſe Arſinoën, inquit autor noſter, ſed ſine autore; Plinio lib. 5. c. 31. Arſinoë & Marium ſunt diverſæ Cypri urbes; Marium verò fuiſſe urbem Græcam prodit Scylax in Κύπρος. Hodie *Marin* vocari inquit Bochartus Geographiæ Sacræ lib. 1. c. 3. cujus inibi affert etymon à lingua Phœnicum, quod veroſimile erat, ſi probaſſet à Phœnicibus conditam fuiſſe, at cum id non conſtet, quod noſter affert eſt propius vero.

77 Ὅθεν καὶ τὸ κύριον, ὁ Κινύρου Μαριεύς.] Lege, ὁ Κινύρας Μαριεὺς, i. e. *Cinyræ Marieus.* Sic enim legitur in Κούριον. Sicut enim à Marieo dicta fuit urbs Marium, & a Cureo, Curium; ita à Cinyra illorum patre eſt Cinyria denominata, Cypri quoque urbs quarum meminerunt Scylax & Plinius locis citatis, at apud Scylacem pro Κερύνεια, & apud Ptolemæum lib. 5. c. 14. in Cypri deſcriptione pro Κιρωνία legendum cenſeo Κινύρεια.

78 Μάρκαιον, ὄρος τῆς Τρῳάδος πρὸς τῇ Γέργιθι.] Marcæum, montem Troadis Gergithi ejuſdem regionis urbi vicinum celebrat, cujus apud alios altum eſt ſilentium; Macriades ſcopulos, quorum meminit Apollonius Rhod. Argonautic. lib. 1. v. 1112. ad hunc Troadis montis pertinere putat Lucas Holſtenius in ſuis ad hunc Poëtam brevibus obſervationibus contra Scholiaſtæ mentem; de urbe verò Gergethe in Γέργις egimus, quorum oppidanos Gergethios, eorum urbe everſa, tranſtulit Attalus in Gergetham pagum prope fontes Caïci fluvii, teſte Strabone lib. 13.

79 Oi

πρὸς τῇ Γέργιθι.⁷⁹ Οἱ οἰκήτορες, Μαρκαιίσσιοι.

ΜΑΡΜΑΚΕΣ, ἔθνος Αἰθιοπικόν· Ἑκαταῖος Ἀσίᾳ.

ΜΑΡΜΑΡΙΟΝ [80], πόλις Εὐβοίας. Ὁ πολίτης Μαρμάριος, ὡς Βυζάντιος.

ΜΑΡΜΗ [81], πόλις Φοινίκης. Τὸ ἐθνικὸν Μαρμαῖος, ὡς Βαρκαῖος.

ΜΑΡΠΗΣΣΑ [82], ὄρος Πάρου, ἀφ' οὗ οἱ λίθοι ἐξαίρονται. Ὁ οἰκήτωρ, Μαρπήσσιος.

ΜΑΡΣΙΠΠΟΣ, πόλις Φοινίκης. Τὸ ἐθνικὸν, Μαρσίππιος.

ΜΑΡΣΟΙ [83], ἔθνος Ἰταλικόν. Τὸ ἐθνικὸν, Μαρσικοί.

ΜΑΡΣΥΑ [84], πόλις Φοινίκης, ὡς Ἀλέξανδρος καὶ Φίλων, ἀπὸ Μαρσύου. Τὸ ἐθνικὸν Μαρσυηνὸς, τῷ τῆς Ἀσίας τύπῳ.

ΜΑΡΩΝΕΙΑ [85], πόλις Κικονίας, κατὰ τὴν ἐν Θρᾴκῃ χεῤῥόνησον. [86] Ἐν δὲ, λίμνη Μα-

A dis, juxta Gergithin. Habitatores, Marcæissii.

MARMACES, gens Æthiopica, Hecatæus, Asia.

MARMARIUM, urbs Euboeæ. Civis, Marmarius, ut Byzantius.

B MARME, urbs Phœniciæ. Gentile, Marmæus, ut Barcæus.

MARPESSA, mons Pari, à quo lapides extrahuntur. Incola, Marpessius.

MARSIPPUS, urbs Phœniciæ. Gen-
C tile, Marsippius.

MARSI, populi Italiæ. Gentile, Marsici.

MARSYA, urbs Phœniciæ, ut Alexander & Philo, à Marso. Gentile Marsye-
D nus, Asiæ typo.

MARONEA, urbs Ciconiæ, juxta Thraciæ Chersonesum. *Hinc palus Maris; hinc*

79 Οἱ οἰκήτορες Μαρκαιίσσιοι.] In his sine dubio inest mendum. Incolæ enim montis Marcæi nullo modo possunt vocari *Marcæissii*, sed *Marcæonii*. Itaque pro Μαρκαιίσσιοι legendum censeo Μαρκαιόνιοι.

80 Μαρμάριον, πόλις Εὐβοίας.] Marmarium, urbs Euboeæ, ubi erat Apollinis Marmarii templum, & lapidicinæ, ex quibus exscindebantur Carystiæ columnæ apud veteres in honore, autore Strabone, lib. 10. Κάρυστος δέ ἐστιν ὑπὸ τῷ ὄρει τῇ Ὄχῃ· πλησίον δὲ τὰ Στύρα, καὶ τὸ Μαρμάριον, ἐν ᾧ τὸ λατόμιον τῶν Καρυστίων κιόνων, ἱερὸν ἔχον Ἀπόλλωνος Μαρμαρίνου, ὅθεν διάπλους ἐς Ἁλὰς τὰς Ἀραφηνίδας. i. e. *Carystus verò est sita sub monte Ocha; prope autem Styra & Marmarium, in quo latomiæ Carystiarum columnarum, fanum habens Apollinis Marmarini; unde navigatio ad Halas Araphenidas.*

81 Μάρμη, πόλις Φοινίκης.] Marme, urbs Phœniciæ; puto esse, quæ Plinio lib. 6. c. 28. dicitur *Marma*, etsi eam in Rubro litore locat.

82 Μάρπησσα, ὄρος Πάρου, &c.] Marpessa, mons Pari, ex quo marmor candidum exscindebatur, quod Mantuano Homero Æneid. lib. 6. dicitur Marpesia cautes:

Illa solo fixos oculos aversa tenebat
Nec magis incœpto vultum sermone movetur
Quam si dura silex, aut stet Marpesia cautes.

Ad quem locum Servius: *Cautem Marpesiam, Parium lapidem dixit. Marpesos enim mons est Pariæ insulæ.* Hujus montis nominis etymon deducit Bochartus Geographiæ sacræ lib. 1. c. 14. ab Hebræis nominibus מער בצע *maar betsa*, i. e. *caverna excisionis*, quod etymon, pace tanti viri dixerim, ex ejusdem montis latomiis videtur excisum.

83 Μάρσοι, ἔθνος Ἰταλικόν.] Marsi, gens Italica. Inter fortissimas Italiæ gentes memorantur Plinio lib. 3. c. 2. Virgilius etiam fortitudinem ipsis videtur tribuere, cum Georgic. lib. 2. canit:

Hæc genus acre virum, Marsos, pubemque Sabellam
Adsuetumque malo Ligurem, Volscosque verutos
Extulit.

Eos etiam memorat Polyb. lib. 2. inter Marrucinos & Ferentanos & Vestinos Italiæ quoque populos. A Circes filio ortos fuisse fabulabantur; & ideo inesse iis vim quamdam naturalem adversus serpentum morsus, sicut Africæ Psyllis, quæ adhuc ætate Plinii in ipsis durabat, ut ipse testatur lib. 25. c. 2. & lib. 7. c. 2. quod etiam affirmat Aul. Gellius Noct. Atticarum lib. 16. c. 11. *Gens in Italia Marsorum, orta fertur esse à Circes filio Marso. Propterea Marsis hominibus, quorum duntaxat familiæ cum externis cognationibus nondum etiam permistæ, corruptæque sunt, vi quadam genitali datum, ut serpentium virulentorum domitores sint, & incantationibus, herbarumque succis faciant medelarum miracula.* Unde eruditissimus Poëtarum Æneid. lib. 7. v. 756. quæ sequuntur carmina modulatur:

Sed non Dardaniæ medicari cuspidis ictum
Evaluit: neque eum juvêre in vulnera cantus
Somniferi, & Marsis quæsitæ in montibus herbæ.

84 Μαρσύα, πόλις Φοινίκης.] Marsya, urbs Phœniciæ, quam mascul. gen. usurpat Strabo lib. 16. Μετὰ δὲ τὴν Μάκραν ἐστὶν ὁ Μαρσύας, ἔχων τινὰ ὀρεινὰ, ἐν οἷς ἡ Χαλκὶς, ὥσπερ ἀκρόπολις τοῦ Μαρσύου. Ἀρχὴ δ' αὐτοῦ Λαοδίκεια ἡ πρὸς Λιβάνῳ· τὰ μὲν οὖν ὀρεινὰ ἔχουσι πάντα Ἰτουραῖοί τε καὶ Ἄραβες, κακοῦργοι πάντες. i. e. *Post Macram est Marsyas, habens montana quædam, in quibus est Chalcis, tamquam Marsyæ arx. Ejus initium est Laodicea, quæ ad Libanum. Montanam regionem habent omnem Ituræi & Arabes malefici omnes.* Polybius Historiarum lib. 5. *convallem* vocat; & hisce verbis describit ejus situm: Ἀφ' ἧς ποιησάμενος τὴν ὁρμὴν ὁ βασιλεὺς μετὰ πάσης τῆς στρατιᾶς, καὶ διελθὼν τὴν ἔρημον, ἐνέβαλεν εἰς τὸν αὐλῶνα, τὸν προσαγορευόμενον Μαρσύαν· ὃς κεῖται μὲν μεταξὺ τῆς κατὰ τὸν Λίβανον καὶ τὸν Ἀντιλίβανον παρωρείας, συνάγεται δ' εἰς στενὸν ὑπὸ τῶν προειρημένων ὀρῶν· συμβαίνει δὲ καὶ τοῦτον αὐτὸν τὸν τόπον, ᾗ στενότατός ἐστι, διείργεσθαι τενάγεσι καὶ λίμναις, ἐξ ὧν ὁ μυρεψικὸς κείρεται κάλαμος. Ἐπίκειται δὲ τοῖς στενοῖς ἐκ μὲν θατέρου μέρους, Βρόχοι προσαγορευόμενόν τι χωρίον, ἐκ δὲ θατέρου Γέρρα, στενὴν ἀπολείποντα πάροδον. i. e. *A qua* [Laodicea] *profectus cum universo exercitu Rex, & desertum emensus, in convallem pervenit, nomine* Marsyam; *quæ jacet inter Libani & Antilibani radices, coarctatur verò in angustias sub ipsis montibus, qua parte autem maximæ sunt angustiæ, cohibetur paludibus & lacubus, ex quibus calamus odoratus tondetur. Faucibus illis ex altera parte imminet castellum quoddam nomine* Brochi; *ex altera verò* Gerrha *angusto relicto introitu.*

85 Μαρώνεια, πόλις Κικονίας, &c.] Maronea, urbs Ciconiæ juxta Chersonesum Thraciæ, cujus meminit Scylax in Θρᾴκῃ, Mela lib. 2. c. 2. quæ prius *Ortagurea* dicta fuit, autore Plinio lib. 4. c. 11. inter Macedoniæ civitates numeratur Constant. Porphyrogenetæ de Them. lib. 2. Them. 2. Macedonia enim erat Thraciæ finitima, ejus vinum laudat Tibullus lib. 4. in Panegyrico Messalæ:

Cessit, & Ætnææ Neptunuis incola rupis
Victa Maroneo fœdatus lumina Baccho.

86 Ἐν δὲ λίμνη Μάρις, &c.] Hæc sine dubio sunt verba alicujus autoris, quem silentio præterit, in quibus suspicor inesse mendum, ac pro Μάρις scribendum existimo Ἴσμαρις, quoniam palus Maris à nemine memoratur; at Ismaris palus interjacebat inter Maroneam & Strymam. Firmat meam conjecturam Herodotus qui Maroneam urbem & paludem Ismarida celebrat lib. 7. c. 109: Διαβὰς δὲ τοῦ Λίσσου ποταμοῦ τὸ ῥέεθρον ἀπεξηρασμένον, πόλιας Ἑλληνίδας τάς δε παραμείβετο, Μαρώνειαν, Δικαίαν, Ἄβδηρα. Ταύτας τε δὴ παρεξήιε, καὶ κατὰ ταύτας, λίμνας ὀνομαστὰς ταύτας· Μαρωνείης μὲν μεταξὺ καὶ Στρύμης κειμένην Ἰσμαρίδα· κατὰ δὲ Δικαίαν, Βιστονίδα. i. e. *Transmisso profluente Lissi arefacto, civitates Græcas has prætergressus est, Maroneam, Dicæam, Abdera; has quidem præteriit, & juxta has, paludes celeberrimas has. Maroneam inter & Strymam jacentem Ismaridem, juxta Dicæam autem, Bistonidem.*

87 Ma-

Μάρις· ἐν ᾗ, Μαρώνεια πόλις. Τὸ ἐθνικὸν, A Μαρωνείτης· καὶ θηλυκῶς διὰ τοῦ ι, καὶ Μαρωνὶς, ἀπὸ τοῦ Μάρωνος γενικῆς· καὶ Μαρωναῖος, ὡς ἀπὸ τοῦ Μαρώνη.

hinc verò Maronea urbs. Gentile, Maronites. Et genere fœm. per ι, [Maronitis], & Maronis, à Μάρωνος genitivo, & Maronæus, tanquam à Marone.

ΜΑΣΑΙΣΥΛΙΆ [87], χώρα Λιβύης, προσεχὴς τῇ τῶν Μαυρουσίων. Τὸ ἐθνικὸν Μα- B σαισύλιοι, καὶ Μασαισυλεῖς, καὶ Μασαισυλῖται.

MASÆSYLIA, regio Libyæ, vicina Maurusiorum regioni. Gentile, Masæsylii, & Masæsylei, & Masesylitæ.

ΜΑΣΑΝΩΡΑΔΑ [88], πόλις Καρίας, ἀπὸ Μασανωράδου τοῦ Κινδάψου παιδός. Τὸ ἐθνικὸν, Μασανωραδεύς. C

MASANORADA, urbs Cariæ, à Masanorado Cindapsi filio. Gentile, Masanoradeus.

ΜΑΣΗΣ [89], πόλις Ἀργείων· Παυσανίας δευτέρῳ. Ὁδός ἐστιν ἐπὶ Μάσῃ. [90] Ὅμηρος·

> Οἵ τ᾽ ἔχον Αἴγιναν, Μάσητά τε, κοῦροι
> Ἀχαιῶν. D

Λέγεται καὶ ἡ πόλις Μάσητος. Οἱ πολῖται, Μασήτιοι. Ἔστι καὶ λίμνη καὶ κώμη Μασῆτις, καὶ νῆσος.

MASES, urbs Argivorum, Pausanias 2. *Via est prope Masen.* Homerus:

> *Qui habebant Æginam, Masetemque, filii*
> *Achivorum.*

Dicitur etiam urbs Masetus. Cives, Masetii. Est etiam palus, & vicus Masetis, & insula.

ΜΑΣΙΟΝ [91] ὄρος, ὑπὲρ τῆς Νισίβιος· E Στράβων ἑνδεκάτῃ. Οἱ οἰκοῦντες, Μασιηνοί. Ἢ, ὡς Πάριον Παριανός.

MASIUS, mons, supra Nisibin. Strabo lib. 11. Incolæ, Masieni; vel ut Parium, Parianus.

ΜΑΣΚΩΤΟΣ, πόλις Λιβύης· Ἑκαταῖος περιηγήσει. Ἔστι δὲ πλησίον τῶν Ἑσπερίδων. Τὸ ἐθνικὸν, Μασκωτίτης, Λιβυκῷ καὶ F Αἰγυπτίῳ τύπῳ.

MASCOTUS, urbs Libyæ. Hecatæus periegesi. Est verò prope Hesperides. Gentile, Mascotites, Libyca & Ægyptia forma.

ΜΑΣΠΙΟΙ [92], ἔθνος Περσικὸν, ὡς εἴρηται ἐν τῷ περὶ Μαραφί * ῥεταίων, καὶ Πασαργάδων.

MASPII, gens Persica, ut dictum est in de maraphi * rhetais, & Pasargadis.

ΜΑΣ-

MAS-

87 Μασαισυλία, χώρα Λιβύης, &c.] Masæsylia, regio Libyæ juxta *Maurusios*, i.e. *Mauritanos* seu *Mauros* cujus incolæ, ut inquit noster, dicebantur, *Masæsylii*, *Masæsylei*, & *Masæsylitæ*, memoratur Straboni lib. 17. Μετὰ δὲ τὴν Μαυρουσίων γῆν ἡ τῶν Μασαισυλίων ἐστὶν, ἀπὸ τοῦ Μολοχὰθ ποταμοῦ τὴν ἀρχὴν λαμβάνουσα, τελευτῶσα δὲ ἐπὶ τὴν ἄκραν, ἣ καλεῖται [Τρητὸν] ὅριον τῶν τε Μασαισύλων, καὶ τῶν Μασυλίβων γῆς. i.e. *Post Maurusiorum terram est Massæsyliorum regio, à fluvio Molochath initium sumens, finiens verò in promontorium, quod vocatur* [Triton] *& terminus est Massæsylorum & Masyliborum terræ.* Apud Strabonem pro Μασυλίβων, *Masyliborum*, sine dubio legendum est, Μασυλίων, *Masyliorum*, ex Polybii lib. 3. qui Massyliorum & Massæliorum meminit. Periegetæ, v. 187. Μασαισύλιοι & Μασυλῆες dicuntur.

> Ἔνθα Μασαισύλιοί τε καὶ ἀγρόνομοι Μασυλῆες
> Βόσκονται σὺν παισὶν ἀν᾽ ἤπειρόν τε καὶ ὕλην
> Μαιόμενοι βιότοιο κακὴν καὶ ἀεικέα θήρην.
> *Ubi Masæsyliique, & in-agris-degentes Masylies*
> *Pascuntur cum liberis per continentem & sylvam*
> *Quærentes victus miseram & fœdam venationem.*

Diversi ergo fuere Libyæ populi, ut apparet ex autoribus citatis, Masæsylii & Masylii, postremi autori nostro, dicuntur Μασύλοι, de quibus suo loco agemus. Masæsylios verò Plinius vocat *Massæsulos*, quos lib. 5. c. 2. continuis bellis exstinctos fuisse refert.

88 Μασανώδαρα, πόλις Καρίας.] Masanodara, urbs Cariæ, cujus apud alios altum est silentium, sed ejus memoriam in Titi Imp. nummo extare inquit Abr. Ortel. in suo Thesauro Geographico, verè Thesauro.

89 Μάσης, πόλις Ἀργείων.] Mases, etis, urbs Argivorum, ex Pausaniæ lib. 2. cujus affert verba mutila & corrupta, quæ apud eum libro citato sic leguntur: Παρὰ δὲ αὐτὴν ὁδός ἐστιν ἐπὶ Μάσητα τοῖς ἐκτραπεῖσιν ἐκ τῆς εὐθείας. i.e. *Juxta vero ipsum* [Apollinis fanum] *via est in Masetem digressis à via recta.* Quare apud Stephanum pro ἐπὶ Μάσῃ, leges ἐπὶ Μάσητα. Ejus quoque meminit Strabo lib 8. ætate Pausaniæ jam non erat urbs sed Hermionensium navale. Sic enim ille eodem libro: Μάσητα δὲ οὖσαν πόλιν τὸ ἀρχαῖον, καθὰ καὶ Ὅμηρος ἐν Ἀργείων καταλόγῳ πεποίηκεν, ἐπινείῳ καθ᾽ ἡμᾶς ἐχρῶντο Ἑρμιονεῖς. i. e. *Masete, cum olim esset urbs, quemadmodum Homerus in Argivorum catalogo fecit, pro navali nostra ætate utuntur Hermionenses.*

90 Ὅμηρος.] Versus ille Homericus legitur Il. 2. v. 562. ubi memorat Poëtarum parens Masetem Argolicæ continentis urbem, de qua nota proximè præcedenti egimus ad quem locum nihil aliud affert Eustathius præter id quod autor noster.

91 Μάσιον ὄρος, ὑπὲρ τῆς Νισίβιος.] Masius mons, supra Nisibin, ex Strabonis lib. 11. cujus sunt verba: Μάσιον μέν ἐστι τὸ ὑπερκείμενον ὄρος τῶν ἐν τῇ Μεσοποταμίᾳ Μυγδόνων ἐκ μὲν τοῦ νότου, ἐν οἷς ἡ Νίσιβίς ἐστιν· ἐκ δὲ τῶν προσαρκτίων μερῶν ἡ Σωφηνὴ κεῖται· μεταξὺ τοῦ τε Μασίου, καὶ τοῦ Ἀντιταύρου. i.e. *Masius quidem est mons, qui imminet Mygdonibus Mesopotamiæ versus austrum sitis, in quibus est Nisibis; septentrionem versus Sophena jacet, inter Masium & Antitaurum.* Memoratur inter alios Ptolemæo lib. 5. c. 18.

92 Μάσπιοι, ἔθνος Περσικὸν, ὡς εἴρηται ἐν τῷ περὶ Μαραφί * ῥεταίων καὶ Πασαργάδων.] Cum apud alios nulla fiat Maspiorum, Persarum gentis mentio, pro Μάσπιοι puto legendum Μάσιοι. Hos enim memorat Herodotus inter Persarum genera lib. 1. c. 11. Ἔστι δὲ τάδε ἐξ ὧν ἄλλοι πάντες, Ἀρτεᾶται, Πέρσαι, Πασαργάδαι, Μεράφιοι, Μάσιοι. i.e. *Sunt verò hæc ex quibus alii omnes, Arteatæ, Persæ, Pasargadæ, Meraphii, Masii.* Ex quibus Herodoti verbis sic restituenda sunt illa mutila Stephani ἐν τῷ περὶ Μεραφίων, Ἀρτεατῶν, &c. i.e. *in de Meraphiis, Arteatis, &c.* Etsi nihil de iis, ut inquit, dixit suis locis, nedum Meraphiorum meminit.

93 Μασα-

ΜΑΣΣΑΓΕΤΑΙ[93], ἔθνος Σκυθῶν, A
[94] ἔνθα Κῦρος ἐτελεύτησε. Τὸ ἐθνικὸν λέγεται
Μασαγῆτις, καὶ ἴσως διὰ τὸ μέτρον.

ΜΑΣΣΑΛΙΑ[95], πόλις τῆς Λιγυστικῆς,
κατὰ τὴν Κελτικὴν, ἄποικος Φωκαέων· Ἑκα-
ταῖος Εὐρώπῃ. Τίμαιος δέ φησιν, [96] ὅτι B
προσπλέων ὁ κυβερνήτης, καὶ ἰδὼν ἁλιέα, [97] κε-
λεῦσαι μάσσαι τὸ ἀπόγειον σχοινίον. Μάσσαι γὰρ,
τὸ δῆσαι φασὶν Αἰολεῖς. Ἀπὸ οὖν τοῦ ἁλιέως καὶ
τοῦ μάσσαι ὠνόμασται. Τὸ ἐθνικὸν Μασσαλιώτης,
καὶ Μασσαλιεὺς, καὶ Μασσαλία, καὶ Μασσαλιῶ- C
τις γυνή.

ΜΑΣΣΑΚΑ[98], πόλις Ἰνδῶν· Ἀρρια-
νὸς ἐν Ἰνδικοῖς. Τὸ ἐθνικὸν Μασσακηνὸς, ὡς
Μάζακα Μαζακηνός.

ΜΑΣΣΙΑ[99], χώρα ἀποκειμένη τοῖς D
Ταρτησσίοις. Τὸ ἐθνικὸν, Μασσιανός· Θεόπομ-
πος τεσσαρακοστῷ τρίτῳ.

ΜΑΣΤΑΥΡΑ[1], πόλις Λυδίας, ἀπὸ
Μᾶς. Μᾶ δὲ τῇ Ῥέᾳ εἵπετο, ᾗ παρέδωκε Ζεὺς
Διόνυσον τρέφειν. Καὶ ἡ Μᾶ παρὰ τῆς Ἥρας, ἐ- E
ρωτηθεῖσα, τίνος εἴη τὸ βρέφος, Ἄρεος, ἔ-
φη. Καὶ παρὰ Καρσὶν ὁ Διόνυσος Μάσαρις,
ἔνθεν ἐκλήθη. Ἐκαλεῖτο δὲ καὶ ἡ Ῥέα Μᾶ, καὶ
ταῦρος αὐτῇ ἐθύετο παρὰ Λυδοῖς, ἀφ' ἧς ἡ
πόλις. Ποταμὸς δὲ διὰ μέσης πόλεως ῥεῖ Χρυ- F
σαόρας

MASSAGETÆ, gens Scytharum, ubi Cyrus obiit. Gentile, dicitur Masagetis, & forte propter metrum.

MASSALIA, urbs Ligusticæ, juxta Celticam, Phocensium colonia, Hecatæus Europa. Timæus verò inquit, quod adnavigans gubernator, ac viso piscatore, jusserit μάσσαι, id est, *ligare* nauticum funem. Μάσσαι enim *ligare* dicunt Æoles. Ab ἁλιέως, i. e. à *piscatore* igitur & ἀπὸ τοῦ μάσσαι, id est, *ligare*, *Massalia* nominata est. Gentile, Massaliotes, & Massalieus, & Massalia, & Massaliotis mulier.

MASSACA, urbs Indorum, Arrhianus in Indicis. Gentile, Massacenus, ut Mazaca, Mazacenus.

MASSIA, regio attributa Tartesiis. Gentile, Massianus. Theopompus libro quadragesimo tertio.

MASTAURA, urbs Lydiæ, à Ma, quæ Rheam sequebatur, cui Jupiter Bacchum nutriendum tradidit. Ma verò à Junone interrogata, cujus esset infans, Ἄρεος, i. e. *Martis*, dixit. Atque hinc apud Cares Bacchus *Masaris* vocatus fuit. Rhea etiam vocabatur *Ma*, & ipsi apud Lydos taurus sacrificabatur, à qua urbs [*Mastaura* dicta est.] Fluvius verò per mediam labitur urbem *Chrysaoras*

93 Μασσαγέται, ἔθνος Σκυθῶν, &c.] Massagetæ, gens Scytharum, quorum regionem describit Periegeta v. 739. & sequentibus, mores Strabo lib. 11. è nostris memorantur Melæ lib. 1. c. 2. Plinio lib. 6. c. 17. Solino capite (mihi) LII.

94 Ἔνθα Κῦρος ἐτελεύτησε.] Inquit apud Massagetas Cyrum obiisse, cujus prælium, cladem, & necem apud Massagetas narrat Herodotus lib. 1. c. 204. & sequentibus, Justinus lib. 1. c. 8.

95 Μασσαλία, πόλις τῆς Λιγυστικῆς, &c.] Massalia, urbs Ligusticæ juxta Celticam; melius dixisset, Massalia, urbs Celticæ juxta Liguriam. Celticam enim vocabant illam Galliæ Narbonensis partem, *Massalia* verò Græcis, *Massilia* Latinis, unde Gallis dicitur *Marseille*, Hispanis *Marsella*, est urbs Galliæ Narbonensis portu & emporio celeberrima, colonia Phocæensium, quos Scriptores plerumque cum Phocensibus confundunt; illi ab urbe Joniæ Phocæa, hi à Phocide regione, cujus metropolis erat Delphi, denominantur, ut videre est ex autore nostro in Φώκαια, & in Φωκίς. Phocæenses igitur Massiliam condiderunt, à quibus Galli & usum cultioris vitæ, exuta barbaria, & agrorum cultus, & urbes mœnibus cingere didicerunt, non Græciam in Galliam emigrasse, sed Galliam in Græciam translatam esse diceres. Adeo studia ingenuarum literarum ibi floruerunt, ut Romani pro Atheniensi peregrinatione Massiliensem amplecterentur, ac tantum Græcarum literarum studium apud Gallos excitarunt Massilienses, ut contractuum quoque formulas Græce conscriberent, ut narrat Strabo libro quarto. Hinc diphthongos, quibus adhuc hodie utuntur Galli, originem trahere pro certo habeo.

96 Ὅτι προσπλέων.] Ratio clamat legendum esse ὅτι προσπλέων, quod etiam confirmat Eustathius ad Dionysii v. 75. qui hunc autoris nostri locum respexit. Sic enim apud eum legitur.

97 Κελεῦσαι.] Lege ἐκέλευσε, præcedit enim ἰδών. Sic etiam habetur apud eumdem Eustathium ad Dionysii versum proximè citatum, qui ibi eamdem Massiliæ nominis etymologiam affert, apud quem perperam scribitur Φωκέων κυβερνήτης, pro Φωκαέων κυβερνήτης. Phocæenses enim seu Phocaenses, non Phocenses condiderunt Massiliam, autore Strab. lib. 4. Κτίσμα δ' ἐστὶ Φωκαιέων ἡ Μασσαλία, κεῖται δ' ἐπὶ χωρίου πετρώδους. i. e. *Massilia à Phocæensibus est condita, jacet verò loco saxoso.*

98 Μάσσακα, πόλις Ἰνδῶν.] Massaca, urbs Indorum, ex Arrhiani Indicis, cui libro citato Assacenorum urbs magna dicitur: Ἐν Ἀσσακηνοῖσι δὲ Μάσσακα, πόλις μεγάλη, ἵνα περ καὶ τὸ κράτος τῆς γῆς ἐστι τῆς Ἀσσακίης. Καὶ ἄλλη πόλις Πευκέλα, ἔτι μεγάλη καὶ αὐτὴ, οὐ μακρὰν τοῦ Ἰνδοῦ. i. e. *Apud Assacenos est Massaca, civitas magna, ubi potentia Assacenorum regionis est; & alia civitas Peucela, magna etiam & ipsa, non procul ab Indo fluvio.* Eidem autori de Expeditione Alex. lib. 4. dicitur Μάσσαγα pro Μάσσακα, ut ego existimo: Καὶ Ἀλέξανδρος πρῶτα μὲν ἐπὶ Μάσσαγα ἦγε τὴν μεγίστην τῶν ταύτῃ πόλεων. i. e. *Et Alexander primum quidem Massaga cum exercitu petit, civitatum illius regionis maximam.* Perperam etiam apud Strabonem lib. XV. Μασόγα dicitur: Εἶθ' ἡ Ἀσσακανοῦ, ὅπου Μασόγα πόλις τὸ βασίλειον τῆς χώρας· Ἤδη δὲ πρὸς τῷ Ἰνδῷ πάλιν ἄλλη πόλις Πευκολαῖτις. i. e. *Deinde Assacani regio, ubi Masoga urbs, regia regionis. Jam verò ad Indum amnem rursus alia civitas Peucolaitis.* Assacanus, Masoga, Peucolaitis Straboni sunt Assaceni, Massaca, Peucela Arrhiani. Urbs verò quæ *Massaca* nostro & Arrhiano dicitur, Curtius *Mazagas* vocat lib. 8. c. 10. *Ipse ad Mazagas venit.*

99 Μασσία, χώρα ἀποκειμένη τοῖς Ταρτησσίοις.] Massia, regio attributa Tartesiis; Tartesii fuere Hispaniæ populi. Massia autem Plinio lib. 35. c. 14. est Hispaniæ civitas, in qua fiebant lateres, qui siccati non mergebantur in aqua. Erant enim è terra pumicosa, ut ipse refert libro capiteque citato.

1 Μάσταυρα, πόλις Λυδίας, &c.] Mastaura, urbs Lydiæ cujus incolæ Mastaurenses memorantur Plinio lib. 5. c. 29. ex fabula, quam noster affert disces & nominis urbis etymon, & quare Dionysus apud Cares *Masaris* vocatus fuerit. Sunt enim Græci in fabulis felices, in historia audaces.

2 Μα-

σιόρας λεγόμενος. Τὸ ἐθνικὸν Μαστωρεύς, ὡς Πεγασεύς. Εἴρηται καὶ Μαστωρείτης.

ΜΑΣΤΙΑΝΟΙ[2], ἔθνος πρὸς ταῖς Ἡρακλείαις στήλαις· Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ. Εἴρηται δὲ ἀπὸ Μαστίας πόλεως.

ΜΑΣΤΡΑΜΕΛΛΗ[3], πόλις καὶ λίμνη τῆς Κελτικῆς. Ἀρτεμίδωρος ἐν τῇ ἐπιτομῇ τῶν ἕνδεκα.

ΜΑΣΣΥΛΟΙ[4], Λιβυκὸν ἔθνος· Ἀπολλόδωρος. Πολύβιος ἐν ἑβδόμῳ, Μασσυλεῖς αὐτοὺς φησι.

ΜΑΣΧΑΝΗ, πόλις πρὸς τῶν Σκηνιτῶν Ἀράβων. Κουάδρατος ὀγδόῳ Παρθικῶν. Τὸ ἐθνικὸν, Μασχανεύς.

ΜΑΤΑΥΡΟΣ[5], πόλις Σικελίας, Λοκρῶν κτίσμα. Τὸ ἐθνικὸν, Ματαυρῖνος. Στησίχορος Εὐφήμου παῖς Ματαυρῖνος γένος, ὁ τῶν μελῶν ποιητής.

ΜΑΤΙΑΝΗ[6], μοῖρα τῆς Μηδίας· Στράβων δυοκαιδεκάτῃ. Τοῦτο δὲ γίνεται καὶ τῆς Μηδίας ἐν τῇ Ματιανῇ.

ΜΑΤΥΚΕΤΑΙ, ἔθνος Σκυθικόν· Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ.

ΜΑΥΡΙΤΑΝΙΑΙ[7], δύο· ἡ μὲν Τιγγιτάνη,

ras dictus. Gentile, Mastaureus, ut Pegaseus. Dicitur & Mastaurites.

MASTIANI, populi prope Herculeas columnas, Hecatæus Europa, dicti ab urbe Mastia.

MASTRAMELLE, urbs, & palus Celticæ, Artemidorus in epitome undecim.

MASSYLI, Libyci populi, Apollodorus, Polybius lib. 7. *Massyleos* ipsos vocat.

MASCHANE, urbs juxta Scenitas Arabes, Quadratus Parthicorum 8. Gentile, Maschaneus.

MATAURUS, urbs Siciliæ, à Locris condita. Gentile, Mataurinus. Stesichorus Euphemi filius genere Mataurinus, Melicus poëta.

MATIANE, pars Mediæ, *Strab.* libro duodecimo. *Hoc verò fit & in Matiane Media.*

MATYCETÆ, gens Scythica, Hecatæus Europa.

MAURITANIÆ, duæ, una Tingitana,

2 Μαστιανοὶ, ἔθνος πρὸς ταῖς Ἡρακλείαις στήλαις.] Mastiani, gens ad Herculeas columnas, nomen adepti à Mastia urbe, ut inquit noster, cujus meminit Polybius libro 3. quæ urbs adjacebat Καλῷ ἀκρωτηρίῳ, i.e. *Pulchro promontorio*, eodem autore libro citato.

3 Μαστραμέλλη, πόλις καὶ λίμνη τῆς Κελτικῆς.] Mastramelle, urbs & lacus Celticæ; autor noster sæpe Galliam vocat *Celticam*; Mastramella verò corrupte *Astromella* dicitur Plinio lib. 3. c. 4. cujus sunt verba: *Ultra fossa ex Rhodano C. Marii opere & nomine insigne stagnum: Astromella oppidum maritima Auaticorum.* Hunc Plinii locum insigniter corruptum sic corrigit Pintianus in suis in Plinium eruditis observationibus: *Insigne stagnum Mastramella. Oppidum Maritima Auaticorum.* Maritima enim est nomen proprium urbis Galliæ Narbonensis, ut apparet ex Ptolemæi libro 2. cap. quinto.

4 Μασσύλοι, Λιβυκὸν ἔθνος.] Massyli, Libyca gens, diversi à Masæsyliis, de quibus in Μασσαλία egimus, *Massylii* dicuntur Polybio lib. 3. Νομάδων δὲ Μασσυλίων, καὶ Μασσαιλίων, καὶ Μακίων, καὶ Μαυρουσίων, τῶν παρὰ τὸν Ὠκεανὸν, χιλίους ὀκτακοσίους. i. e. *Nomadum verò Massyliorum, & Massæliorum, & Maciorum, & Maurusiorum, qui ad Oceanum* CIↃIↃCCC. Ubi interpres Latinus non percepit Polybii mentem. Putat enim hoc in loco τὸ Νομάδων esse diversæ gentis nomen, cum ipsi Massylii fuerint Nomades, ut apparet ex Dionysii versu CLXXXVII. venatione victum quærebant, aratri usum ignorabant, ut apparet ex eodem Dionysio, versu citato & sequentibus. Memorantur etiam Poëtarum eruditissimo Æneid. lib. 6. v. 60.

——— Magnas obeuntia terras
Tot maria intravi duce te: penitusque repostas
Massylûm gentes, prætentaque syrtibus arva.

Adeo equitandi arte erant periti, & experti, ut nec frœnis, nec ephippiis uterentur, sola virga equos regebant, unde Luc. lib. 4.

Et gens, quæ nudo residens Massylia dorso
Ora levi flectit frænorum nescia virga.

Adhuc hodie Mauros id agere ab amico quodam accepi, quod ipse affirmabat se vidisse.

5 Μάταυρος, πόλις Σικελίας, Λοκρῶν κτίσμα.] Mataurus, urbs Siciliæ, à Locris condita. Aut ego unà cum Mela, Plinio & Solino fallor, qui Metaurum inter Italiæ oppida numerant, aut autor noster, qui Siciliæ urbem inquit esse. A Zanclensibus locatum tradit Solinus capite (mihi) octavo; Olivarius ad Melæ lib. 2. c. 4. inquit esse, quæ nunc *Teriana* dicitur, alii, quæ *Giola*, Mela & Solinus neut. gen. singul. *Metaurum* dixerunt, quod est frequens apud Scriptores. Sic Lampsacus Ciceroni, cujus verba attulimus cum de Lampsaco egimus, *Lampsacum* dicitur. Fuit & hujus nominis Italiæ fluvius, qui adhuc nunc *Metaro* dicitur penultima correpta clade Asdrubalis Annibalis fratre celeberrimus, accepta à Claud. Nerone, & à Livio Salinatore consulibus, ubi tantum hostium interfectum fuit (ad LVI. millia, unà cum Asdrubale numerant) ut reddita æqua Canensi clades videretur & ducis & exercitus interitu, autore Livio lib. 27. c. 51. unde Venusinus vates Carm. lib. 4. Od. 4.

Quid debeas, ô Roma, Neronibus
Testis Metaurum flumen, & Asdrubal
Devictus.

6 Ματιανὴ, μοῖρα τῆς Μηδίας.] Matiana, Mediæ pars, ex Strabonis lib. 12. cujus affert verba, quæ apud Strabonem libro undecimo (non duodecimo, ut inquit noster) sic inveniuntur: Τοῦτο δὲ γίνεται, καὶ τῆς Μηδίας ἐν τῇ Ματιανῇ, καὶ τῆς Ἀρμενίας ἐν τῇ Σακασηνῇ, καὶ τῇ Ἀραξηνῇ. i.e. *Hoc verò fit & in Matiana Mediæ, & in Armeniæ Sacasena, & Araxena.* Erat verò Matiena fertilis adeò, ut vitis vini metretam, ficus medimnos LX. ferret, frumentum ex semine, quod ex spicis decidebat, renascebatur, apes in arboribus sua examina ponebant, & mel à foliis defluebat, ut idem Strabo refert lib. 2. sed haud alius fidei pronior lapsus, quam ubi falsæ rei gravis autor existit. Incolæ Matiani & Matieni dicuntur eidem.

7 Μαυριτανίαι, δύο, &c.] Duas Mauritanias celebrat autor noster ex Marciani Periplo, Tingitanam, & Cæsariensem, easdem etiam Ptolemæus lib. 4. c. 1. & 2. quarum incolæ dicebantur *Mauritanii*, & *Maurusii* & *Mauri*, duos posteriores memorat noster in subsequente dictione; consuetudo verò obtinuit, ut populos Africæ Mahometanæ religioni deditos *Mauri* dicantur; Mauritania autem Hebraice dicitur פוט *Phut*, autore Aria Montano in Apparatu Biblico, quod nominis invenitur Ezech. c. 27. v. 10. & c. 38. v. 5. Quinetiam Plinius lib. 5. c. 1. celebrat Fut Mauritaniæ fluvium, significat verò vocabulum illud *dispersos*, ac si dice-

γιτάνη, ἡ δὲ Καισάρεια, ὡς Μαρκιανὸς ἐν περίπλῳ. A

tana; alia, Cæsarea, ut Marcianus in periplo.

ΜΑΥΡΟΥΣΙΟΙ[8] καὶ Μαῦροι, ἔθνος μέγα Λιβύης, ὡς Κουάδρατος ἐν πρώτῳ Παρθικῶν. Τὸ ἐθνικὸν, Μαυρούσιος.

MAURUSII, & Mauri, gens magna Libyæ, ut Quadratus Parthicor. lib. 1. Gentile, Maurusis.

ΜΑΥΣΟΣ, κώμη Κορίνθου. Θεόπομπος τριακοστῷ δευτέρῳ. Τὸ ἐθνικὸν, Μαυσεῖς. B

MAUSUS, vicus Corinthi, Theopomp. lib. 32. Gentile, Mausei.

ΜΑΥΣΩΛΟΙ[9], οἱ Κᾶρες, ἀπὸ Μαυσώλου· Δημοσθένης δεκάτῳ Βιθυνιακῶν:

[10] Δαίδαλος Μαυσωλῶν.

MAUSOLI, Cares à Mausolo, Demosthenes Bithyniacorum 10.

Dædalus Mausolorum.

ΜΑΧΑΙΡΟΥΣ[11], φρούριον τῆς Ἰουδαίας, ὡς Ἰώσηπος. Τὸ ἐθνικὸν, ὤφειλεν ὡς Ἱεριχούντιος. Αὐτὸς δὲ Μαχαιρίτας αὐτοὺς φησι. C

MACHÆRUS, castellum Judææ, ut Josephus. Gentile debebat esse ut Hieruchuntius. Ipse verò *Macharitas* eos vocat.

ΜΕΓΑΛΗ[12], πόλις Ἀρκαδίας, ἣν συνῴκισαν ἄνδρες Ἀρκάδες μετὰ τὰ Λευκτρικά. Ἐκαλεῖτο δὲ κατὰ τὸ ἥμισυ μέρος Ὀρεστία, ἀπὸ τῆς Ὀρέστου παρουσίας. Οἱ δὲ πολῖται Ὀρέστιοι, καὶ Μεγαλοπολῖται. [13] Ἀφ᾽ ἧς Κερκίδας ἄριστος νομο- D

MEGALE, urbs Arcadiæ, quam viri Arcades post Leutrica condidere. Vocabatur verò dimidia sui parte *Orestia*, ab Orestis adventu. Cives autem Orestii, & Megalopolitæ. Ex qua Cercidas optimus

si diceres פוץ *Phuts*, ט *t* enim & צ *ts.* frequenter in illa lingua permutantur, ut annotat etiam Bochartus Geograph. Sacræ lib. 4. c. 33. Mauritaniæ verò incolæ erant Nomades, quod certo quodam modo nominis significationem exprimit. Romanis maximè innotuerunt in bello contra Jugurtham regem. Hujus regionis mons Atlas valde celebratur, quem sua lingua *Dyrin* vocabant, Virg. Æneid. lib. 6. v. 795.

—— Jacet extra sidera tellus
Extra anni solisque vias, ubi cœlifer Atlas
Axem humero torquet stellis ardentibus aptum.

Ab hoc monte *Atlanticus Oceanus* dicitur, quem antea ignotum veterum navibus primi Lusitani navigarunt. Inter Mauritaniæ reges celebratur Juba studiorum claritate memorabilior, quàm regno, cujus libri sæpe à Plinio & ab aliis laudantur; Jubæ successit Ptolemæus filius ex Selena M. Antonii filia, quem accersitum è regno, & honorifice exceptum occidi jussit C. Cæsar Caligula, ut narrat Suet. in Caligula, quo interempto Mauritania in duas provincias divisa fuit ab ipso C. Cæsare, ut memoriæ prodit Plin. lib. 5. c. 1. cujus divisionem Ptolemæus & alii quoque sequuti sunt.

8 Μαυρούσιοι καὶ Μαῦροι.] De Maurusiis & Mauris, vide quæ nota præcedente annotavimus.

9 Μαυσωλοὶ, οἱ Κᾶρες, ἀπὸ Μαυσώλου.] Mausolos dictos fuisse Cares à Mausolo inquit, ex Demosthene Bithyniacorum decimo. Mausolus verò fuit Cariæ Rex, Artemisiæ maritus, quem tanto amore prosequuta est ut ejus cineres vino permistos tradatur bibisse, cui etiam in amoris signum construxit tumulum tanta operis magnificentia, ut inter septem orbis miracula numeretur. Hinc omnia sepulchra magnifica appellantur *Mausolea*; Martialis de Domitiani Amphitheatro Epigram. 1.

Aëre nec vacuo pendentia Mausolea
Laudibus immodicis Cares in astra ferant.

10 Δαίδαλος Μαυσωλῶν.] Puto legendum Δαίδαλα Μαυσωλῶν. i. e. *Dædala Mausolorum.* Dædala enim erat seu locus, seu oppidum Cariæ, ut patet ex Liv. lib. 37. c. 22. ex Plin. lib. 5. c. 27.

11 Μαχαιροῦς, φρούριον τῆς Ἰουδαίας.] Machærûs, untis, castellum Judææ, ex Josepho, qui variis sui operis locis ejus meminit. Erat castellum quoddam Judææ natura & arte munitissimum, quod construxit Alexander Judæorum rex, ac postea Herodes Ascalonites locum muro & turribus amplexus civitatem illic ædificavit, unde in arcem ipsam ferebat ascensus, ac circa verticem alium murum construxit, & turres in angulis sexagenorum cubitorum erexit, in medio verò regiam, magnitudine habitationum & pulchritudine locupletem, & multas cisternas recipiendis ac suppeditandis aquis idoneas, ac si cum natura loci certaret, ut quod illa situ inexpugnabile fecerat, ipse arte superaret, ut prodit Josephus de bello Judaïco lib. 7. c. 25. juxta versionem Latinam; in hoc castellum Herodes illius Magni Herodis Ascalonitæ, ut puto, filius vinctum misit Joannem Baptistam, ac illic eum occidi jussit, timens ne ejus consilio, populus (magnam enim in eum autoritatem suis concionibus habebat) aliquam moliretur defectionem, autore eodem Josepho Antiquit. Judaïc. lib. 18. c. 7. Euangelistæ aliam referunt causam, Matth. c. 14. Marc. c. 6. Luc. c. 3. scilicet quod Herodi exprobraret Herodiadis uxoris fratris sui matrimonium; utrumque potuit esse. Juxta Machæruntem in confragosa quadam valle, cui nomen *Baaras* nasci quamdam ejusdem nominis radicem, virtute ejiciendi dæmonia pollentem, inquit idem Josephus libro capiteque citato. de qua mira, & omnem excedentia fidem narrat.

12 Μεγάλη, πόλις Ἀρκαδίας.] Hæc verba sic mihi videntur legenda, Μεγάλη πόλις, πόλις Ἀρκαδίας, vel Μεγαλόπολις, πόλις Ἀρκαδίας. Ita enim amat loqui autor noster, in oppidorum similibus nominibus, ut Γυναικόπολις, πόλις Φοινίκων, Ἑλληνόπολις, πόλις Βιθυνίας, & alia hujusmodi sexcenta. Megalopolis verò fuit urbs Arcadiæ, nomen sonat *magnam urbem.* Quapropter non infaceto lepore dixit comicus quidam apud Strabonem, cum jam esset eversa.

Ἐρημία Μεγάλη ἐστὶν ἡ Μεγαλόπολις.
Solitudo magna est Megalopolis.

Lepor consistit in nominibus Græcis, quem in Latinis amittit. Optimè adimplevit olim nominis sui etymologiam, quia ex Strabonis lib. 8. apparet, fuisse Arcadiæ civitatum maximam: Καὶ Μεγαλόπολις ἡ μεγίστη τῶν ἐν Ἀρκαδίᾳ προσετέθη τοῖς Ἀχαιοῖς. i. e. *Et Megalopolis Maxima Arcadiæ urbium addita fuit Achæis.* Memoratur diversis locis civi suo Polybio Megalopolitæ, qui avarus egit in patria suæ laudibus; cui Μεγάλη πόλις quoque dicitur, ut & Pausaniæ lib. 9. ubi idem inquit ab Epaminonda conditam fuisse: Τὰ δὲ πολίσματα τὰ Ἀρκάδων ὁπόσα εἶχεν ἀσθενῶς καταλῦσαι πείσας τοὺς Ἀρκάδας, πατρίδα ἐν κοινῷ σφισιν ᾤκισεν, ἡ Μεγάλη καὶ ἐς ἡμᾶς ἔτι καλεῖται πόλις. i. e. *Oppidula Arcadum, quotquot munita non erant, ut delerent persuasis Arcadibus, patriam communem ipsis condidit, quæ Megale polis* [Magna urbs] *ad nostra usque tempora vocatur.* Loquitur Pausanias de Epaminonda.

13 Ἀφ᾽ ἧς Κερκίδας, &c.] Hujus Poëtæ mimiambici meminerunt Cæl. Rhodiginus Lectionum Antiquarum lib. 4. c. 8. L. Greg. Gyraldus de Poëtarum historia dialogo VII. cujus afferunt scazontem versum, nescio ex quo autore.

νομοθέτης, καὶ Μιμιάμβων ποιητής· [14] καὶ Αἰνησίας περιπατητικὸς, ὁ Θεοφράστου μαθητής· καὶ Ἀκεσόδωρος, περὶ πόλεων συγγεγραφώς· καὶ Πολύβιος, τεσσαράκοντα βιβλία γράψας. Οὗτοι Μεγαλοπολῖται. Τὸ κτητικὸν, Μεγαλοπολιτικός. [15] Δούλερα, πόλις Καρίας, ἡ νῦν Ἀφροδισιὰς, ἡ πρότερον Λελέγων πόλις. Ὠνομάσθη καὶ Νινόη, ἀπὸ Νίνου. Ὁ πολίτης, Νινοήτης. [16] Ἔστι καὶ Ἰβηρίας Μεγάλη πόλις, ὡς Φίλων. Ἔστι καὶ μεγάλη νῆσος, ἡ νῦν Λυκιάς.

ΜΕΓΑΡΑ [17], πόλις περὶ τὸν ἰσθμὸν, μέση Πελοποννήσου καὶ Ἀττικῆς, καὶ Βοιωτίας· Ἧς ἐπίνειον ἡ Νισαία. Ἐκλήθη δὲ ἀπὸ Μεγαρέως τοῦ Ἀπόλλωνος, ἢ τοῦ Αἰγέως, τοῦ Πανδίονος, τοῦ Ἐρεχθέως, τοῦ Ἡφαίστου. [18] Ἢ διὰ τὸ τραχὺ τῆς χώρας. Ὁ πολίτης, Μεγαρεύς. Ἀφ' ἧς Θέογνις, ὁ τὰς παραινέσεις γράψας. Ἦν δὲ σχολὴ φιλοσόφων Μεγαρικῶν λεγομένη, διαδεξαμένη Εὐκλείδην Μεγαρέα Σωκρατικὸν, ὡς Στράβων ἐννάτῃ. Τὸ θηλυκὸν ἐπὶ τῆς χώρας, Μεγαρίς, καὶ Μεγαρηΐς. Καὶ κτητικὸν, Μεγαρικός. Οὕτω δὲ καὶ τοὺς Μεγαρικοὺς κεράμους διὰ τοῦ ε χρὴ λέγειν, οὐ διὰ τοῦ α, ὡς οἱ ἔμποροι τὴν ἀρχουσαν διαφθείροντες. Τὰ τοπικὰ, Μεγαρόθεν, ἐκ τόπου· Ἐν τόπῳ Μεγαροῖ, ὡς Πυθοῖ. Ἔστι καὶ Μέγαρα ἐν Θετταλίᾳ. Τρίτη, ἐν Πόντῳ. Τετάρτη, ἐν Ἰλλυρίδι.

mus legislator, & Mimiamborum Poëta. Et Ænesias peripateticus, Theophrasti discipulus. Et Acesodorus, qui de urbibus scripsit. Et Polybius, qui 40. libros scripsit. Hi omnes Megalopolitæ fuere. Possessiv. Megalopoliticus. Secunda, urbs Cariæ, quæ nunc *Aphrodisias*, ac prius Lelegum urbs. *Ninoë* quoque vocata fuit à Nino. Civis, Ninoëtes. Est & Iberiæ Megalepolis, i. e. *magna urbs* teste Philone. Est etiam *Megalenesus*, i. e. *magna insula*, quæ nunc *Lycias*.

MEGARA urbs circa Isthmum media inter Peloponnesum, & Atticam, & Bœotiam. Cujus navale, Nisæa. Sic verò vocata fuit à Megareo Apollinis filio, vel Ægei filii Pandionis, filii Erechthei, filii Vulcani. Vel propter regionis asperitatem. Civis, Megareus, ex qua fuit Theognis, qui parænesеis scripsit. Erat verò inibi Schola Philosophorum Megarensium dicta, quæ recepit Euclidem Megarensem Socraticum, ut Strabo libro 9. fœm. dictum de regione, Megaris, & Megareïs. Possessiv. Megaricus. Sic verò, & fictilia vasa Megarica per *e* oportet dicere, non per *a*, ut mercatores, qui primam syllabam corrumpunt. Localia, ex-Megaris, ex loco. In loco, in-Megaris, ut in-Pytho. Est etiam urbs Megara in Thessalia. Tertia, in Ponto. Quarta

14 *Καὶ Αἰνησίας*, &c.] Hunc Ænesiam peripateticum Philosophum, Theophrasti discipulum, non potui reperire, inter Theophrasti discipulos. Nec mirandum, cum Theophrastus ad duo millia discipulorum habuerit, autore Diogene Laërtio in ejus vita, de Acesodoro verò & Polybio suo loco agemus.

15 Δούλερα, πόλις Καρίας.] Hæc Cariæ civitas à nemine, quod sciam, memoratur præter Suidam in Νινόη, cujus noster iterum meminit in Νινόη.

16 Ἔστι καὶ Ἰβηρίας Μεγάλη πόλις.] Megale polis Iberiæ, nescio quâ Iberiæ regione reperiatur. Africæ Megalen polin celebrat Diodorus Siculus bibliothecæ historicæ lib. xx. Quare vide, an pro Ἰβηρίας scribendum sit Λιβύης, ego enim ἐπέχω de his.

17 Μέγαρα, πόλις περὶ τὸν ἰσθμὸν, &c.] Megara, neut. plur. urbs circa Isthmum Corinthiacum scilicet, media inter Peloponnesum, Atticam & Bœotiam; memoratur Scylaci in Μέγαρα, Thucydidi lib. 1. Straboni lib. 9. Ptolemæo lib. 3. c. 15. Pausaniæ lib. primo, è nostris T. Livio diversis locis, qui hujus urbis nomen in gen. fœm. usurpat, eam illustrabat duplex arx, alteri Nisææ, alteri, ab Alcathoo nomen erat; necnon navale *Nisæa* quoque nomine, ut apparet ex Pausaniæ lib. 1. cujus adhuc ætate nomen servabat, ut ipse refert libro citato: Ἐς δὲ τὸ ἐπίνειον, καλούμενον καὶ ἐς ἡμᾶς ἔτι Νισαίαν, ἐς τοῦτο κατελθοῦσιν, ἱερὸν Δήμητρός ἐστι Μαλοφόρου. i. e. *Ad navale verò mea quoque ætate vocatum Nisæam descendentibus, Cereris Malophori* [Oviferæ] *fanum est.* Ad quod navale usque Athenienses cum Megarenses à Lacedæmoniis defecissent ac sese ipsis adjunxissent, longos muros ædificarunt, autore Thucydide lib. 1. Καὶ τὰ μακρὰ τείχη ᾠκοδόμησαν Μεγαρεῦσι τὰ ἀπὸ τῆς πόλεως ἐς Νίσαιαν· καὶ ἐφρούρουν αὐτοί. i. e. *Et longos muros ædificarunt* [Athenienses] *Megarensibus ab urbe ad Nisæam usque; & ipsi custodiebant.* Sed multò magis illustrarunt hanc urbem Euclides Philosophus Socraticus & Theognis Poëta, & Schola Philosophorum, qui ab ea *Megarici* dicebantur, ut inquit autor noster ex Strabonis lib. 9. cujus sunt verba: Πολλαῖς δὲ κέχρηται μεταβολαῖς ἡ τῶν Μεγαρέων πόλις· συμμεμένηκε δ' ὅμως μέχρι νῦν. Ἔσχε δέ ποτε καὶ φιλοσόφων διατριβὰς τῶν προσαγορευθέντων Μεγαρικῶν, Εὐκλείδην διαδεξαμένων Σωκρατικὸν ἄνδρα Μεγαρέα τὸ γένος. i. e. *Multas verò habuit mutationes Megarensium urbs; tamen etiamnum durat. Habuit aliquando & Philosophorum scholam, qui Megarici dicebantur, successores Euclidis Socratici, patria Megarensis.* Postea cum Megarenses ab Atheniensibus defecissent, illis interdictum fuit portubus in ditione Atheniensium sitis, autore Thucydide lib. 1. Quapropter Euclides muliebri vestitu ad Socratem se conferebat, autore Gellio Noct. Attic. lib. 5. c. 10. Extat facetum Diogenis apophthegma adversus Megarenses apud Laërtium in Diogene, qui cum vidisset eos magis curare oves propter lanam, quam filios, hos enim nudos, illas pellibus tectas intuitus fertur dixisse, Λυσιτελέστερόν ἐστι Μεγαρέως εἶναι κριὸν ἢ υἱόν. id est, *Præstat Megarensis arietem esse, quam filium.*

18 Ἢ διὰ τὸ τραχὺ τῆς χώρας.] Mirifici artifices sunt Græci in deducendis nominum oppidorum etymologiis, in quibus sæpe sibi non constant, ut nunc accidit autori nostro, qui urbis Megarorum etymologiam deducit, vel à Megareo Apollinis filio, quod ex Pausaniæ libro primo habet, vel à regionis asperitate, ac si apud Græcos veteres τὰ μέγαρα significaret τὸ τραχὺ, cujus significationis altum est silentium apud Hesychium lexicographorum eruditissimum [illegible] in re. Quapropter puto autorem nostrum respexisse Strabonem sic de Megarensium regione loquentem lib. 9. [illegible] δ' ἡ χώρα τῶν Μεγαρέων παράλυπρος, καθάπερ καὶ ἡ Ἀττική, [illegible] τὸ πλέον αὐτῆς ἐπέχει τὰ καλούμενα Ὄνεια ὄρη. i. e. [illegible] *regio Megarensium subgracilis sicut & Attica, &* [illegible] *ejus partem occupant montes Oneii* [Asinini] *nomine.* Megara verò apud Phœnicios significabat habitationem. De quo vide quæ in Καρχηδὼν annotavimus.

ίδι. Πέμπτη, ἐν Μολοσσίδι. [19] Ἕκτη, ἐν Σικελίᾳ, ἡ πρότερον Ὕβλη, ἀπὸ Ὕβλωνος βασιλέως. Καὶ Ὑβλαῖοι, οἱ πολῖται. A

ΜΕΓΑΡΙΚΟ'Ν [20] πολίχνιον, ὃ συγκαταλέγεται ταῖς Βιθυνῶν πόλεσιν. Ἀρριανὸς πέμπτῳ, Ἀσακός τε καὶ Ἡραία, καὶ τὸ Μεγαρικὸν ἔθνος. B

ΜΕ'ΓΑΣΑ, ὡς Γέρασα, πόλις Λιβύης. Ἑκαταῖος περιηγήσει Ἀσίας. Ἐξ αὐτῆς σιτοφάγοι, καὶ ἀροτῆρες.

ΜΕΓΙ'ΣΤΗ [21], πόλις καὶ νῆσος τῆς Λυκίας, ὡς Πολυίστωρ, ἀπὸ Μεγιστέως τινός. Τὸ ἐθνικὸν, Μεγιστεύς. C

ΜΕΔΕΩ'Ν [22], Βοιωτικὴ πόλις, καὶ Φωκικὴ ἑτέρα. Στράβων ἐννάτῃ. Ἐκλήθη δὲ ἀπὸ Μεδεῶνος, τοῦ Πυλάδου καὶ Ἠλέκτρας. Τὸ ἐθνικὸν, Μεδεώνιος. [23] Ἔστι καὶ τῆς Ἠπείρου πόλις, καὶ κώμη. D

ΜΕΔΙΟ'ΛΑΝΟΝ [24], πόλις Ἀκυτανίας. Οἱ οἰκοῦντες, Μεδιολάνιοι.

ΜΕΔΙ'ΩΝ, πόλις πρὸς τῇ Αἰτωλίᾳ. Πολύβιος ὀκτωκαιδεκάτῳ. Τὸ ἐθνικὸν, Μεδιώνιος. E

ΜΕ'ΔΜΑΣΟΣ [25], πόλις Καρίας. Ἑκαταῖος Ἀσίᾳ. Τὸ ἐθνικὸν, Μεδμασεὺς τῷ τύπῳ τῆς χώρας, ὡς Πηγασεύς.

ΜΕ'ΔΜΗ, πόλις [26] Ἰταλίας. Καὶ κρήνη ὁμώ-

Quarta in Illyride. Quinta, in Molosside. Sexta, in Sicilia, quæ prius Hyble, ab Hyblone rege. Et cives, Hyblæi.

MEGARICUM, oppidulum, quod inter Bithynorum urbes numeratur. Arrhianus lib. 5. *Astacusque, & Heraa, & Megarica gens.*

MEGASA, ut Gerasa, urbs Libyæ. Hecatæus in descriptione Asiæ. *Ex eadem Sitophagi, & Aroteres.*

MEGISTE, urbs & insula Lyciæ, ut Polyhistor, à Megisteo quodam. Gentile, Megisteus.

MEDEON, Bœotica urbs & alia Phocica. Strab. lib. 9. Vocata verò fuit à Medeone filio Pyladæ, & Electræ. Gentile, Medeonius. Est etiam Epiri urbs, & vicus.

MEDIOLANUM, urbs Aquitaniæ. Habitantes, Mediolanii.

MEDION, urbs juxta Ætoliam. Polybius libro 18. Gentile, Medionius.

MEDMASUS, urbs Cariæ, Hecatæ. Asia. Gentile, Medmaseus regionis forma, ut Pegaseus.

MEDME, urbs Italiæ, & fons ejusdem nomi-

19 Ἕκτη, ἐν Σικελίᾳ, &c.] Sexto loco numerat Megara Siciliæ, quæ antea *Hyble* dicta fuit quod videtur desumpsisse ex Strabonis lib. 6. Sic enim ille de hac urbe loquitur: Τοὺς μὲν οὖν Χαλκιδέας κτίσαι Νάξον, τοὺς δὲ Δωριέας Μέγαρα, τὴν Ὕβλαν πρότερον καλουμένην. Αἱ μὲν οὖν πόλεις οὐκέτι εἰσί· τὸ δὲ τῆς Ὕβλης ὄνομα συμμένει διὰ τὴν ἀρετὴν τοῦ Ὑβλαίου μέλιτος. i.e. *Chalcidenses igitur Naxum, Dorienses verò Megara, Hyblam antea vocatam condidisse. Urbes quidem hæ non extant. Hyblæ verò nomen durat propter Hyblæi mellis præstantiam.* Quam à Marcello in Syracusanorum terrorem dirutam fuisse rerum monumentis tradit Livius lib. 24. c. 35. *Interim Marcellus cum tertia fere parte exercitus ad recipiendas urbes profectus, quæ in motu rerum ad Carthaginienses defecerant, Pelorum atque Herbesum dedentibus ipsis recepit. Megaram vi captam diruit atque diripuit, ad reliquorum, ac maxime Syracusanorum terrorem.* Ab hac urbe vocavit Virg. Æneid. lib. 3. Megaros sinus, autore Servio, qui ad eumdem locum inquit: *Megara, oppidum est juxta Syracusas.*

20 Μεγαρικὸν, &c.] Megaricum, oppidulum Bithyniæ, celebratur Plinio lib. 5. c. 32. cui *Megarice* dicitur.

21 Μεγίστη, πόλις καὶ νῆσος τῆς Λυκίας.] Megiste, urbs & insula Lyciæ. Memoratur Scylaci in Λυκίᾳ, Ptolemæo lib. 5. c. 4. Plinio lib. 5. c. 31. Livius lib. 37. c. 22. Megisten portum celebrat: *Profectus cùm quantum accelerare poterat, maturasset: ad portum, quem Megisten vocant, prægressos consequitur.*

22 Μεδεὼν, Βοιωτικὴ πόλις, &c.] Medeon, onis, Bœotica urbs, & Phocica altera, ex Strabonis lib. 9. celebrantur, cujus sunt verba; Μεδεὼν δ' ὁ μὲν Φωκικὸς ἐν τῷ Κρισαίῳ κόλπῳ, διέχων Βοιωτίας σταδίους ἑκατὸν ἑξήκοντα· ὁ δὲ Βοιωτικὸς ἀπ' ἐκείνου κέκληται· πλησίον δ' ἐστὶν Ὀγχηστοῦ ὑπὸ τῷ Φοινικίῳ ὄρει· ἀφ' οὗ καὶ μετωνόμασται Φοινικίς. i. e. *Medeon verò, Phocicus quidem in Crisæo sinu distat à Bœotia stadia* CLX. *Bœoticus autem* [Medeon] *ab illo vocatus fuit. Prope Onchestum verò est sub Phœnicio monte; à quo & Phœnicis appellatur.* Bœotici Medeonis meminit primus doctrinarum & antiquitatis Græcorum parens in navium Catalogo v. 501. Phocici verò Medeonis rudera memorat Pausanias lib. 10.

23 Ἔστι καὶ τῆς Ἠπείρου πόλις.] Megara quoque fuisse Epiri & urbem & pagum inquit, cujus meminit Eustathius ad Hom. Il. 2. v. 501. & Aristot. in de Mirabilibus.

24 Μεδιόλανον, πόλις Ἀκυτανίας.] Mediolanum, urbs Aquitaniæ, & olim & nunc pernota, Galliæ Cisalpinæ metropolis, Archiepiscopi sedes, & Ducatus Mediolanensis caput, arce firmissima, inter Europæas celeberrima, sub Hispanorum imperio, quam ipsi *Milan* parum corrupto nomine vocant; eam Gallos condidisse duce Beloveso narrat Livius lib. 5. c. 34. *Ipsi per Taurinos saltusque Iuliæ Alpis transcenderunt: fusisque acie, Tuscis, haud procul Ticino flumine, cum, in quo consederant, agrum Insubrium appellari audissent, cognomine Insubribus pago Heduorum: ibi omen sequentes loci, condidere, Mediolanum appellarunt.* De ejus nominis etymologia non convenit inter autores. Plurimos protulit in jurisprudentia viros insignes inter alios, Jasonem Mainum, & Alciatum. D. Ambrosius etiam ejus episcopus ei suos debet natales, necnon Cardanus, insignis medicus, Philosophus & mathematicus. Inter ejus Archiepiscopos fuit celeberrimus Federicus Borrhomæus Cardinalis, qui eam sua præsentia & bibliotheca non contemnenda illustravit. De qua, si plura desideras, vide Leandrum Albertum in Lombardia transpadana, Cluverium Ital. Antiquæ lib. 1. Volaterranum Geographiæ lib. 4. & alios.

25 Μέδμασος, πόλις Καρίας.] Medmasus urbs Cariæ memoratur Plinio lib. 5. c. 29. cui *Medmasa* dicitur.

26 Μέδμη, πόλις Ἰταλίας, &c.] Medme, urbs Italiæ, & fons ejusdem-nominis, qui urbi nomen dedit; urbis & fontis meminit Strabo, apud quem Μέδαμα legitur, cujus ex lib. 6. appono verba: Ἐν δὲ τῷ παράπλῳ τούτῳ Μέδαμα πόλις Λοκρῶν τῶν αὐτῶν, καὶ ὁμώνυμος κρήνη μεγάλη, πλησίον ἔχουσα ἐπίνειον καλούμενον Ἐμπόριον. i. e. *In hac ora-maritima est Medama urbs Locrorum eorundem & ejusdem-nominis fons magnus, propè habens navale, nomine Emporium.* Apud Plinium etiam lib. 3. c. 5. *Medua* perperam vocatur, & apud Scylacem in Λευκανοὶ Μέσα, nostro quoque paulo infra dicitur Μέσμα, Marcianus Heracleota etiam in sua Periegesi eam appellat Μέδναν pro Μέδμαν, quam Locros condidisse inquit:

——— Ἃς οἱ πλησίον
Ἱππώνιον καὶ Μέδναν ᾤκισαν Λοκροί.
——— *Quas prope*
Hipponium & Mednam condidere Locri.

Eamdem puto fuisse urbem, quæ Melæ lib. 2. c. 4. dicitur Medama, cujus nedum vestigia supersunt.

ὁμώνυμος. Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ. ἀπὸ Μέδμης A κρήνης τινός. Ὁ πολίτης, Μεδμαῖος. [27] Ὅθεν ἦν Φίλιππος ὁ ἀξιόλογος ἀνὴρ, ὁ περὶ ἀνέμων γεγραφώς. Ἔστι καὶ ἑτέρα πόλις τῆς Λιγυστικῆς.

nominis, Hecatæ. Europa, à Medme fonte quodam. Civis, Medmæus, unde erat Philippus mentione-dignus vir, qui de ventis scripsit. Est etiam alia Ligusticæ urbs.

ΜΕΔΥΛΛΙΑ[28], πόλις, Ἀλβανῶν B κτίσις, Ῥωμαίων ἀποικία. Διονύσιος Ῥωμαϊκῆς ἀρχαιολογίας. Τὸ ἐθνικὸν, Μεδυλλῖνος.

MEDYLLIA, urbs, ab Albanis condita, Romanorum colonia. Dionysius Romanæ Antiquitatis. Gentile, Medyllinus.

ΜΕΘΟΥΡΙΑ[29], νῆσος μεταξὺ Αἰγίνης καὶ Ἀττικῆς, πλησίον Τροιζῆνος. Ἀνδροτίων C πέμπτῳ Ἀτθίδος. Τὸ ἐθνικὸν, Μεθουριεύς.

METHURIA, insula inter Æginam, & Atticam, prope Trœzenem. Androtio Atthidis lib. quinto. Gentile, Methurieus.

ΜΕΘΥΔΡΙΟΝ[30], πόλις Ἀρκαδίας. Ὁ πολίτης, Μεθυδριεύς. Ἔστι καὶ ἑτέρα πόλις Θεσσαλίας, ὡς Φιλόξενος.

METHYDRIUM, urbs Arcadiæ. Civis, Methydrieus. Est & alia urbs Thessaliæ, ut Philoxenus.

ΜΕΘΩΝΗ[31], πόλις Θρᾴκης. Ὅμη- D ρος διὰ τοῦ ἦτα·

Οἱ δ' ἄρα Μηθώνην, καὶ Θαυμακίην
ἐνέμοντο.

Ὁ πολί-

METHONE, urbs Thraciæ, Homerus per *eta* scribit:

Qui verò Methonen, & Thaumaciam habitabant.

Civis,

27 Ὅθεν ἦν Φίλιππος, &c.] Memorat Stephanus Philippum Medmæum, qui de ventis scripsit & patriæ suæ fortunam sequutus est, quandoquidem nedum ejus memoria apud alios exstat.

28 Μεδυλλία, πόλις, Ἀλβανῶν κτίσις, &c.] Medyllia, urbs ab Albanis condita, & Romanorum colonia memoratur ex Dionysio Antiquitatis Romanæ, quæ Latinis dicitur *Medullia*. Ejus meminit Dionysius Roman. Antiquitatis lib. 3. Πόλις Μεδυλλία, ἣν Ἀλβανοὶ μὲν ἔκτισαν, Ῥωμύλος δὲ κατὰ συνθήκας παραλαβὼν Ῥωμαίων ἐποίησεν ἄποικον. i. e. *Civitas Medullia, quam Albani quidem condiderunt, Romulus verò per deditionem acceptam Romanorum fecit coloniam.* Idem autor libro citato refert ex hac urbe fuisse genus Tullo Hostilio Roman. regi, qui Numæ successit. E nostris celebratur Livio lib. 1. c. 33. *Postremo omni bello Latino Medulliam compulso, aliquandiu ibi Marte incerto, varia victoria pugnatum est: nam & urbs tuta munitionibus, præsidioque firmata valido erat.* Plinius quoque lib. 3. c. 5. ejus fecit mentionem.

29 Μεθουρία, νῆσος μεταξὺ Αἰγίνης, &c.] Methuria, insula inter Æginam, & Atticam, à nemine, quod sciam celebratur: at Plinius lib. 4. c. 12. in sinu Megarico celebrat Methurides quatuor, quarum nomina silentio prætermisit. Sinum Megaricum intelligo ab urbe Megaris, de qua suo loco egimus, nomen habere apud Plinium.

30 Μεθύδριον, πόλις Ἀρκαδίας.] Methydrium, urbs Arcadiæ memoratur Thucydidi lib. 5. Polybio lib. 4. Ab Orchomeno conditam fuisse prodit Pausanias in Arcadicis: Ὀρχομενὸς δὲ ἐγένετο οἰκιστὴς Μεθυδρίου τε καλουμένης, καὶ Ὀρχομενίων, οὓς ἐν τοῖς ἔπεσι πολυμήλους ὠνόμασεν Ὅμηρος. i. e. *Orchomenus verò fuit conditor Methydrii* [urbis sic] *vocatæ, & Orchomeniorum; quos in versibus polymelos* [ovium-divites] *vocavit Homerus.* Idem libro citato testatur jam sua ætate pagum Megalopolitarum ditionis, non urbem fuisse: Ἐς Μεθύδριον δὲ πόλιν μὲν οὐκ ἔτι, κώμην δὲ ἐς τὸ Μεγαλοπολιτικὸν συντελοῦσαν, ἐς τοῦτό ἐστι τὸ Μεθύδριον ἐκ Μαντινείας ὁδός. i. e. *In Methydrium verò urbem quidem non amplius, pagum autem Megalopoliticæ ditionis, in hoc* [inquam] *Methydrium ex Mantinea via est.* Situm autem erat inter Maloëtan & Mylaontem fluvios medium, autore eodem autore lib. 8. Ὠνομάσθη μὲν δὴ Μεθύδριον, ὅτι κολωνός ἐστιν ὑψηλὸς, Μαλοίτα τε ποταμοῦ καὶ Μυλάοντος μέσος, ἐφ' ὃ τὴν πόλιν ὁ Ὀρχομενὸς ᾤκιζε. Πρὶν δὲ ἢ συντελεῖν ἐς τὸ Μεγαλοπολιτικὸν, γεγόνασι καὶ Μεθυδριεῦσιν ἀνδράσιν Ὀλυμπιονῖκαι. i. e. *Vocitatum porro est Methydrium, quod collis esset excelsus, Malœtan inter amnem & Mylaontem medius; in quo urbem Orchomenus condidit; antequam verò esset Megalopoliticæ ditionis, fuere & Methydriensibus viris Olympionicæ* [Olympicorum-ludorum-victores.] Ejus quoque fecit mentionem Plinius inter Arcadiæ oppida lib. 4. c. 6. at Methydrii, Thessaliæ urbis, quam noster ex Philoxeno celebrat, altum est apud alios silentium.

31 Μεθώνη, πόλις Θρᾴκης, &c.] Methone, quæ Homero ratione metri Μηθώνη dicitur, est Stephano urbs Thraciæ: Homerus verò, cujus noster affert versum, Methonæ meminit Il. 2. v. 716. Ego non puto Homerum loqui de Thraciæ Methone. Namque in illo versu memorat etiam Thaumaciam, quam noster in Θαυμακία ait esse Magnesiæ urbem, ubi quoque affert eumdem Homeri versum, ergo Methone quoque fuit urbs Magnesiæ. Meam conjecturam videtur confirmare Plinius, qui lib. 4. c. 9. & Methonem & Thaumachias (sic enim ipse vocat Thaumaciam) inter Magnesiæ oppida numerat. Magnesia verò, de qua nunc est sermo, erat Thessaliæ annexa, teste Plinio libro, capiteque citato. In hac Magnesiæ urbe jactu sagittæ altero oculo damnatus est Philippus, pater Alexandri, autore Solino c. 14. cujus libet apponere verba: *In regione Magnesia, Methone oppidum* [situm] *est, quod cùm obsideret Philippus Alexandri Macedonis Magni pater, damnatus est oculo jactu sagittæ, quam jecerat Aster oppidanus, inscriptam suo nomine, locoque vulneris, quem petebat. Populum istum callere artem sagittariam credere possumus, vel de Philoctete, quoniam Melibœa in hoc pede computatur.* Sine dubio respexit Solinus versus Homericos inter quos est unus, quem noster apposuit; integri verò sunt:

Οἱ δ' ἄρα Μηθώνην, καὶ Θαυμακίην ἐνέμοντο,
Καὶ Μελίβοιαν ἔχον, καὶ Ὀλιζῶνα τρηχεῖαν,
Τῶν δὲ Φιλοκτήτης ἦρχεν, τόξων εὖ εἰδὼς,
Ἑπτὰ νεῶν.

Qui verò Methonem & Thaumaciam habitabant,
Et Melibœam tenebant, & Olizonem asperam,
His Philoctetes præerat, sagittandi peritus
Septem navibus.

Strabo etiam lib. 9. distinguit Methonem Magnesiæ, quæ Philoctetæ parebat à Methone Thraciæ, quam Philippus evertit, in qua verosimilius est oculo damnatum fuisse Philippum. Verba Strabonis ex libro citato sunt: Ἑξῆς δ' αἱ ὑπὸ Φιλοκτήτῃ πόλεις καταλέγονται. Ἡ μὲν οὖν Μεθώνη ἑτέρα ἐστὶ τῆς Θρᾳκίας Μεθώνης, ἣν κατέσκαψε Φίλιππος· ἐμνήσθημεν δὲ καὶ προτέρον τῆς ἐν Πελοποννήσῳ. Πρόκεινται δὲ τῆς Μαγνητῶν νῆσοι συχναί. i. e. *Deinceps recensentur* [ab Homero] *urbes, quæ Philoctetæ parebant. Methone igitur alia est à Thracica, quam Philippus evertit; antea verò Peloponnesiacæ meminimus. Jacent autem ante Magnetas complures insulæ.* Quin etiam Eustathius ad Homeri versus citatos inquit, Philippum altero oculo captum fuisse ad Thraciæ Methonem, ex cujus oculo extracta sagitta & citra deformitatem oris curata orbitate luminis magnam famam fuisse Critobulo medico inquit Plinius lib. 7. c. 37. Ergo opinio fefellit Stephanum, qui putavit Thraciæ fuisse urbem, Methonem illam, de qua Homerus loquutus est, cum Magnesiæ fuerit, ut apparet ex Strabonis verbis allatis.

32 Ἐν

ὁ πολίτης, Μεθωναῖος. [32] Ἔστι καὶ Μακεδονίας. Ἐκλήθη ἀπὸ τοῦ μέθυ· πολύοινος γάρ ἐστι. [33] Καὶ τῆς Λακωνικῆς, ἧς τὸ ἐθνικὸν Μεθωναιεὺς, ὡς Κιρωναιεύς. Τετάρτη, ἐν Περσίδι. Πέμπτη, Εὐβοίας.

ΜΕΛΑΓΧΛΑΙΝΟΙ[34], ἔθνος Σκυθικόν· Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ. [35] Κέκληνται ἀφ' ὧν φοροῦσιν· ὡς Ἱππομολγοὶ, παρὰ τὸ τοὺς ἵππους ἀμέλγειν· καὶ Μοσσύνοικοι, παρὰ τὰς οἰκήσεις.

ΜΕΛΑΙΝΑΙ[36], πόλις Ἀρκαδίας, ἀπὸ Μελαινέως τοῦ Λυκάονος, ὡς Παυσανίας. Ὁ πολίτης Μελαινεὺς, ὡς τῆς Ἡραίας Ἡραιεύς. [37] Ῥιανὸς ἐν Ἰλιακῶν πρώτῳ.

Γόρτυναν, Ἡραίας τε, πολυδρόμους τε
Μελαίνας.

Εἰσὶ δὲ καὶ Λυκίας Μελαιναὶ πόλις, ὡς Ἀλέξανδρος Λυκιακοῖς. Δύναται τὸ ἐθνικὸν Μελαινίτης, ὡς Κελαινίτης.

ΜΕΛΑΙΝΕΙΣ, δῆμος τῆς Ἀντιοχίδος φυλῆς. Καλλίμαχος δὲ, Μελαινάς φησι τὸν δῆμον κεκλῆσθαι. Ὁ δημότης, ὁμοίως Μελαινεύς. Τὸ ἐθνικὸν, Μελαινηΐς. Τὰ τοπικὰ, ἐκ Μελαινῶν, εἰς Μελαινῶν, ἐν Μελαινῶν.

ΜΕΛΑΜΠΕΙΑ, πόλις Λυδίας, ἀπὸ Μελάμπου, ὡς Ξάνθος ἐν Λυκιακοῖς. Τὸ ἐθνικὸν Μελαμπεὺς, ὡς Σελευκεὺς, Ἀλεξανδρεύς.

ΜΕ-

Civis, Methonæus. Est etiam Macedoniæ, sic verò vocata fuit ἀπὸ τοῦ μέθυ, h. e. à vino. Abundat enim vino. Est & Laconicæ, cujus gentile, Methonæeus, ut Cironæeus. Quarta in Perside. Quinta, Eubœæ.

MELANCHLÆNI, populi Scythici. Hecatæ. Europa. Vocati fuere, ex eis, quæ gerunt, ut *Hippomolgi* παρὰ τὸ, &c. h. e. *à mulgendo equos & Mossynœci*, ab habitationibus [*ligneis.*]

MELÆNÆ, urbs Arcadiæ, à Melæneo Lycaonis filio, ut Pausanias. Civis, Melæneus, ut ab Heræa, Heræus. Rhianus in Iliacorum primo.

Gortynam, Heraamque spatiosasque Melænas.

Sunt etiam Melænæ Lyciæ urbs, ut Alexand. Lyciacis. Gentile potest esse Melænites, ut Celænites.

MELENEI, populus Antiochidis tribus. Callimachus verò inquit populum Melænas vocatum fuisse. Popularis, similiter Meleneus. Gentile, Melæneïs. Localia ex Melænarum, ad Melænarum, in Melænarum.

MELAMPEA, urbs Lydiæ, à Melampo, ut Xanthus in Lyciacis. Gentile, Melampeus, ut Seleuceus, Alexandreus.

ME-

32 Ἔστι καὶ Μακεδονίας.] Secundo loco numerat Methonem Macedoniæ, cujus fecit mentionem Scylax in Μακεδονία.

33 Καὶ τῆς Λακωνικῆς.] Tertio loco memorat Methonem Laconicæ, quæ Μοθώνη dicitur Scylaci in Λακεδαίμων, & Pausaniæ lib. 4. quam in Peloponnesi Messenia locat Ptolemæus. Ab Homero *Pedasum* vocatam, & unam fuisse de septem urbibus, ab Agamemnone Achilli promissis, ubi Agrippa bello Actiaco interfecit Bogum Maurusiorum regem, qui Antonii partes sequebatur, testatur Strabo lib. 8. Ἑξῆς δ' ἐστὶ Μεθώνη· ταύτην δ' εἶναί φασι τὴν ὑπὸ τοῦ ποιητοῦ Πήδασον προσαγορευομένην, μίαν τῶν ἑπτὰ ὧν ὑπέσχετο τῷ Ἀχιλλεῖ Ἀγαμέμνων· ἐνταῦθα Ἀγρίππας τὸν τῶν Μαυρουσίων βασιλέα τῆς Ἀντωνίου στάσεως ὄντα Βόγον, κατὰ τὸν πόλεμον τὸν Ἀκτιακὸν διέφθειρε, λαβὼν ἐξ ἐπίπλου τὸ χωρίον. i. e. *Deinceps est Methone; hanc ajunt à Poëta* Pedasum *dictam, unam de septem urbibus, quas Achilli promisit Agamemnon. Ibi Agrippa in bello Actiaco, urbe primo navium appulsu potitus Bogum Maurusiorum regem, qui Antonii partes sequebatur, interfecit.* Ac quia Laconica, & Messenia erant Peloponnesi regiones, ideo hanc urbem alii Messeniæ, alii Laconicæ, alii Peloponneso adscribunt. Noster autor quinque hujus nominis urbes memorat, ego tres tantum inveniebam apud autores, reliquas duas nempe Persidis, & Eubœæ curiosi vel Antisthenis lucerna, vel Tiphye ductore quærent.

34 Μελάγχλαινοι, ἔθνος Σκυθικόν.] Melanchlenos, gentem Scythicam celebrat, ex Hecatæi Europa, quorum situm describit Periegeta v. 309.

Τῶν δ' ὑπὲρ ἐκτέταται πολυίππων φῦλον Ἀλανῶν.
Ἔνθα Μελάγχλαινοί τε, καὶ ἀνέρες Ἱππημολγοὶ,
Νευροί θ' Ἱππόποδές τε, Γελωνοί τ' ἠδ' Ἀγάθυρσοι.
Ἧχι Βορυσθένεος ποταμοῦ τετανυσμένον ὕδωρ
Μίσγεται Εὐξείνῳ, κριοῦ προπάροιθε μετώπου,
Ὀρθὸν ἐπὶ γραμμῇ, κατεναντία Κυανεάων.

Hos verò super porrecta est equis-abundantium gens Alanorum:
Ubi Melanchlænique, & viri, qui-equos-mulgent,
Neurique Hippopodesque, Gelonique, atque Agathyrsi;
Ubi Borysthenis fluvii extensa aqua
Miscetur Euxino, arietis ante frontem,
Rectà ad lineam, è regione Cyanearum.

Herodotus negat esse Scythicam gentem. Ejus ex lib. 4. c. 20. appono verba: Τὰ δὲ κατύπερθε πρὸς βορέην ἄνεμον τῶν βασιληίων Σκυθέων οἰκέουσι Μελάγχλαινοι, ἄλλο ἔθνος, καὶ οὐ Σκυθικόν. Μελαγχλαίνων δὲ τὸ κατύπερθε, λίμναι, καὶ ἔρημός ἐστι ἀνθρώπων, κατ' ὅσον ἡμεῖς ἴδμεν. i. e. *Quæ vero supra regios Scythas ad boream ventum sunt, habitant Melanchlæni, alia gens, non Scythica; super Melanchlænos autem, paludes sunt & deserta hominibus regio, quantum nos scimus.*

35 Κέκληνται ἀφ' ὧν φοροῦσιν.] Melanchlænos vocatos fuisse à vestibus, quas gestabant inquit, quod testatur Herodotus lib. 4. c. 107. Μελάγχλαινοι δὲ εἵματα μὲν μέλανα φορέουσι πάντες, ἀπ' ὧν τὰς ἐπωνυμίας ἔχουσι· ἀνδροφαγέουσι δὲ μοῦνοι τούτων· νόμοισι δὲ Σκυθικοῖσι χρέωνται. i. e. *Melanchlæni verò indumenta nigra gerunt omnes, à quibus nomen habent; qui soli ex his humana-carne-vescuntur; legibus Scythicis utuntur.* Idem testatur è nostris Mela lib. 2. c. 1. *Melanchlænis atra vestis, & ex ea nomen.*

36 Μέλαιναι, πόλις Ἀρκαδίας, &c.] Melænæ, arum, urbs Arcadiæ à Melæneo Lycaonis filio condita memoratur ex Pausania, cui Μελαινέαι dicitur; ejus ex lib. 8. sunt verba: Κατὰ δὲ τὴν ἐξ Ἡραίας ἄγουσαν ἐς μεγάλην πόλιν εἰσὶ Μελαινέαι. Ταύτας ᾤκισε μὲν Μελαινεὺς ὁ Λυκάονος, ἔρημος δὲ ἦν ἐφ' ἡμῶν, ὕδασι δὲ καταρρεῖται. Μελαινέων δὲ τεσσαράκοντα ἐστὶν ἀνωτέρω σταδίοις Βουφάγιον, καὶ ὁ ποταμὸς ἐνταῦθα ἔχει πηγὰς ὁ Βουφάγος κατιὼν ἐς τὸν Ἀλφειόν. i. e. *Circa viam, quæ ex Heræa ducit Megalopolin sunt Melæneæ; has condidit quidem Melæneus Lycaonis filius, desertus verò erat* [locus] *nostra ætate, aqua autem irrigatur; Supra Melæneas* XL. *stadiis est Buphagium, & amnis hîc habet fontes Buphagus in Alpheum influens.* Ejus quoque meminit Plinius, cui *Melanæa* dicitur lib. 4. c. 6. pro Melænæa, ut puto.

37 Ῥιανός.] In illo Rhiani versu pro πολυδρόμους lege sis πολυρρύτους, i. e. *multifluas.* Exprimit enim qualitatem situs urbis Melænearum, qui aqua irrigabatur, ut videre est ex Pausaniæ verbis sectione præcedenti allatis.

38 Me-

ΜΕΛΑΝΔΙΑ, χώρα Σικυωνίας· Θεόπομπος τεσσαρακοστῷ τρίτῳ Φιλιππικῶν. Τὰ ἐθνικά, Μελάνδιος καὶ Μελανδία.

MELANDIA, regio Sicyoniæ, Theopomp. Philippicor. 33. Gentilia, Melandius, & Melandia.

ΜΕΛΑΝΙΠΠΙΟΝ, ποταμὸς Παμφυλίας· Ἑκαταῖος Ἀσίᾳ. Τινὲς δὲ Λυκίας φασί. Τὸ ἐθνικὸν Μελανιππεύς, καὶ Μελανίππιος.

MELANIPPIUM, fluvius Pamphyliæ, Hecatæ. Asia, aliqui verò Lyciæ ajunt. Gentile, Melanippeus, & Melanippius.

ΜΕΛΗΤΟΥ[38] κόλπος, ὃς Σμυρναῖος ἐκαλεῖτο, ἀπὸ Μέλητος ποταμοῦ, ὡς Ἑκαταῖος ἐν Αἰολικοῖς.

MELETI sinus, qui Smyrnæus vocabatur, à Meleto fluvio, ut Hecatæ. in Æolicis.

ΜΕΛΙΑ, πόλις Καρίας· Ἑκαταῖος γενεαλογιῶν πρώτῳ. Τὸ ἐθνικὸν Μελιεύς, ὡς Ὑριεύς.

MELIA, urbs Cariæ. Hecatæ. Genealogiarum primo. Gentile, Melieus, ut Hyrieus.

ΜΕΛΙΒΟΙΑ[39], πόλις Θετταλίας· Στράβων ἐννάτῳ. Τὸ ἐθνικὸν Μελιβοεύς, ὡς Θεόπομπος.

MELIBOEA, urbs Thessaliæ, Strab. lib. 9. Gentile, Melibœus, ut Theopompus.

ΜΕΛΙΓΟΥΝΙΣ[40], μία τῶν Αἰόλου νήσων· Καλλίμαχος ἐν τῷ Ἀρτέμιδος ὕμνῳ. Τὸ ἐθνικόν, Μελιγουνεύς.

MELIGUNIS, una ex Æoli insulis. Callimach. in Dianæ hymno. Gentile, Meliguneus.

ΜΕΛΙΝΑ[41], πόλις Ἄργους, ἀφ᾽ ἧς Ἀφροδίτη Μελιναία τιμᾶται. Λυκόφρων·

Τὴν Καστνίαν δὲ καὶ Μελιναίαν θεόν.

MELINA, urbs Argolidis, à qua Venus Melinæa colitur. Lycoph.

Castniam verò, & Melinæam Deam.

ΜΕΛΙΝΟΦΑΓΟΙ[42], ἔθνος Θρᾴκης· Ξενοφῶν ἐν Ἀναβάσεως ἑβδόμῳ, καὶ Θεόπομπος ἐν τῷ τεσσαρακοστῷ ἐννάτῳ.

MELINOPHAGI, populi Thraciæ. Xenoph. Anabaseως septimo, & Theopomp. 49.

ΜΕ- ME-

38 Μελήτου κόλπος, ὃς Σμυρναῖος ἐκαλεῖτο.] Meleti sinus, qui *Smyrnæus* vocabatur. Ego nullum novi sinum priore nomine, unum posteriore memini me legere apud Strabonem lib. 13. Εἶθ᾽ ἱερὸν Ἀπόλλωνος καὶ θερμὰ ὕδατα· καὶ ὁ Σμυρναίων κόλπος, καὶ ἡ πόλις. Ἑξῆς ἄλλος κόλπος, ἐν ᾧ ἡ παλαιὰ Σμύρνα, ἀπὸ εἴκοσι σταδίων τῆς νῦν. i.e. *Deinceps fanum Apollinis, & aquæ calidæ; & Smyrnæorum sinus, & urbs. Sequitur inde alius sinus, in quo vetus Smyrna,* XX. *stadiis à nova.* In quibus verbis duo sinus continentur, alter Smyrnæorum, alter anonymus; Mela etiam lib. 1. c. 17. duos memorat, alterum *Smyrnæum* nomine, alterum sine nomine: *Et Colophon, quam Mopsus ejusdem Mantûs filius statuit ad promontorium, quo sinus clauditur, quod altera parte alium, quem* Smyrnæum *vocant, efficit, angustisque cervicibus reliqua extendit.* Nec etiam novi Meletum, vel Meletam, sed Meleta fluvium, qui Smyrnam præterfluebat, autore Strabone libro citato, cujus pulcherrimam aquam laudat Pausanias lib. 7. à quo Poëtarum parens antequam vocaretur Homerus, *Melesigenes* vocatus est, quod nomen ipsi indidit Critheïs ejus mater, quod juxta Melitem eum peperisset, ut narrat Herodotus in vita Homeri. Itaque viderint doctiores, an ab hoc fluvio nomen acceperit sinus ille, qui Μελήτου sinus dicitur autori nostro, ad cujus fontes antrum esse ajunt, ubi Homerum sua carmina fecisse asserebant Smyrnæi, qui Homerum suum civem fuisse contendebant.

39 Μελίβοια, πόλις Θετταλίας.] Melibœa, urbs Thessaliæ, ex Strabonis lib. 9. qui eam ad sinum quemdam anonymum locat. Ejus sunt verba: Μεταξὺ δὲ ὁ κόλπος πλειόνων, ἢ διακοσίων σταδίων, ἐν ᾧ Μελίβοια. i.e. *Interjacet sinus* CC. *stadiorum atque amplius, in quo Melibœa.* Herodotus lib. 7. c. 188, & Scylax in Μάγνητες Magnesiæ adscribunt. Erat enim Magnesia Thessaliæ pars, ut apparet ex Strabonis libro citato, & ex Plinii lib. 4. c. 9. qui Melibœam quoque inter Magnesiæ civitates recenset, ejus etiam meminit Poëtarum parens, cujus versus adduximus in Μεθώνη. Unde apparet Philoctetem in ea & in reliquis Magnesiæ urbibus, quas ibi Smyrnæus vates celebrat, imperasse, quam ob seditionem reliquit fugiens in Lucaniam, ubi Petiliam Lucanorum metropolin condidit, autore Strabone libro 6. Gloriabatur ipso Philocteta alumno, qui eam natalibus suis illuminavit, teste Mela lib. 2. c. 3. Hunc sagittis suis Herculem donasse, cum hominem exucret, fabulabantur. Melibœæ purpuram celebrant Poëtæ. Virg. Æneid. l. 5. v. 253.

Ipsis præcipuos ductoribus addit honores:
Victori chlamydem auratam, quam plurima circum
Purpura Mæandro duplici Melibœa cucurrit.

Lucretius lib. 2.

Jam tibi barbaricæ vestes, Melibœaque fulgens
Purpura, Thessalico concharum tincta colore.

Quam omnes civitatem fuisse dixerunt, atque Magnesiæ, Thessaliæ, Macedoniæ pro cujusque captu assignabant, hæ enim regiones erant inter se finitimæ; Festus *insulam* vocavit. Sic enim ille: *Melibœa purpura à nomine insulæ, in qua tingitur, est dicta.*

40 Μελιγουνίς, μία τῶν Αἰόλου νήσων.] Meligunis, una ex Æoli insulis dicta fuit, nempe Lipara, autore Strabone, cujus ex libro 6. sunt, quæ sequuntur: Εἰσὶ δὲ ἑπτὰ μὲν τὸν ἀριθμόν, μεγίστη δὲ ἡ Λιπάρα Κνιδίων ἄποικος, ἐγγυτάτω τῆς Σικελίας κειμένη, μετά γε τὴν Θέρμισσαν· ἐκαλεῖτο δὲ πρότερον Μελιγουνίς. i. e. *Sunt verò septem numero* [Æoli insulæ,] *maxima verò est Lipara Gnidiorum colonia, proximè Siciliam sita, post Thermisam; vocabatur verò antea Meligunis.* De quibus videsis, quæ suo loco annotavimus.

41 Μέλινα, πόλις Ἄργους, ἀφ᾽ ἧς, &c.] Melina, urbs Argorum, nemini præter Stephanum, quod sciam, memoratur, à qua Venerem *Melinæam* dictam, & inibi cultam inquit, in cujus confirmationem affert Lycophronis versum, ex quo non apparet, Venerem ab hac urbe nomen accepisse, nedum in ea cultam fuisse, imo potius Lycophronis Scholiasta ait *Melænam* Venerem à Lycophrone vocatam esse, διὰ τὸ ἡδὺ τῆς συνουσίας, i.e. *à coitus suavitate.*

42 Μελινοφάγοι, ἔθνος Θρᾴκης.] *Melinophagi*, à victus genere sic dicti, ac si diceres *panico vescentes*, fuere populi Thraciæ, quos ex Xenophontis Anabaseως lib. 7. celebrat. Ejus sunt hæc: Καὶ ἐπεὶ πάντες ἐπείσθησαν, συνεστρατεύοντο, καὶ ἀφικνοῦνται, ἐν δεξιᾷ ἔχοντες τὸν πόντον, διὰ τῶν Μελινοφάγων Θρᾳκῶν, εἰς Σαλμυδησσόν. i.e. *Ac postquam omnes persuasi sunt, una-cum-exercitu-profecti fuerunt, & perveniunt Salmydessum ad dexteram habentes pontum, per Melinophagos Thraces.*

43 Mi.

ΜΕΛΙΣΣΑ[43], πόλις Λιβύων· Ἑκαταῖος Ἀσίᾳ. Ὁ οἰκήτωρ, Μελισσαῖος. Ἡ χώρα, Μελισσαία. [44] Ἔστι καὶ ἐν Κυρακῷ κώμη Μέλισσα. Τὸ ἐθνικὸν Μελισσηνὸς, ὡς Κυρικηνός. A

ΜΕΛΙΤΤΑΙΑ[45], πόλις Θετταλίας· Ἀλέξανδρος Ἀσίᾳ. Θεόπομπος δὲ Μελίτειαν αὐτήν φησιν. [46] Ὁ πολίτης, Μελιταιεύς. Ἔφορος λ΄· οἱ δὲ τύραννοι τῶν Φερῶν, καὶ Μελιτταιεῖς, φίλοι πρότερον ὑπάρχοντες. B

ΜΕΛΙΤΕΙΑ[47], Φίλων οὕτω γράφει, τὰ αὐτὰ πράγματα τῇ εἰρημένῃ προσάπτων. Τὸ ἐθνικὸν, Μελιτεύς. C

ΜΕΛΙΤΗ[48], νῆσος μεταξὺ Ἠπείρου καὶ Ἰταλίας, ὅθεν τὰ κυνίδια Μελιταῖά φασιν. Ὁ οἰκήτωρ, Μελιταῖος. [49] Ἔστι καὶ πόλις ἄποικος Καρχηδονίων, [50] καὶ δῆμος Οἰνηΐδος φυλῆς. Ὁ δημότης, Μελιτεύς. Τὰ τοπικὰ, εἰς Μελίτην, ἐκ Μελίτης, καὶ ἐν Μελίτῃ. D

ΜΕ-

MELISSA, urbs Libyum. Hecatæ. Asia. Habitator, Melissæus. Regio Melissæa. Est etiam in Cyriaco vicus Melissa. Gentile, Melissenus, ut Cyricenus.

MELITTÆA, urbs Thessaliæ. Alexand. Asia. Theopomp. verò *Meliteam* eam vocat. Civis, Melitæeus. Ephorus lib. 30. *Tyranni verò Pherarum & Melittæenses cum prius amici essent.*

MELITEA Philo sic scribit, easdem res prædictæ annectens. Gentile, Meliteus.

MELITE, insula inter Epirum, & Italiam, unde *catulos Melitæos* vocant. Incola, Melitæus. Est etiam urbs, colonia Carthaginensium, & populus Oeneidis tribus. Popularis, Melitensis. Localia ad Melitam, ex Melita, & in Melita.

ME-

43 Μέλισσα, πόλις Λιβύων.] Melissa, urbs Libyum ex Hecatæi Asia. Scylax in Κρήτῃ celebrat Melissam inter hujus insulæ oppida, & cum ex Creta ad notum pateat in Libyam navigatio, ut apparet ex eodem autore loco citato, fortasse hæc urbs erat Libyum ditionis, ideo autor noster eam vocat *urbem Libyum*, ut alibi etiam quædam Siciliæ oppida, quod essent Carthaginensium ditionis, Africæ adscripsit, & vice versa: nisi forte sit illa urbs, quam Hanno Carthaginensis in Periplo Μέλιτταν vocat, & juxta mare Atlanticum inter alias eam condidisse tradit.

44 Ἔστι καὶ ἐν Κυρακῷ κώμη Μέλισσα.] Melissa vicus in Cyriaco campo à nemine, quod sciam, memoratur, Cyri verò campum inter alios campos celebrat Strabo lib. 13. ex eodem fonte existimo esse gentile illud Κυρικηνὸς, mihi enim Κυρακὸν perinde est, ac Κύρου πεδίον. Et eodem modo dici potest Κυρικηνὴ, ac Καμβυσηνὴ, & Ξερξηνὴ, quæ sunt regiones ab his regibus nomen adeptæ.

45 Μελιταία, πόλις Θετταλίας.] Melitæa, urbs Thessaliæ, ex Alexandri Asia. Memoratur Polybio Historiarum lib. 5. Straboni lib. 9. qui prius *Pyrrham* vocatam fuisse prodit cujus verba nota subsequenti apponemus; apud utrosque scribitur Μελίταια cum accentu in antepenult.

46 Ὁ πολίτης, Μελιταιεύς.] Civis urbis Melitææ dicitur *Melitæeus*: quo usi sunt Polybius & Strabo, uterque libro nono. Posterioris verba sunt: Μελιταιεῖς δ' ἄπωθεν ἑαυτῶν ὅσον δέκα σταδίους οἰκῆσαι τὴν Ἑλλάδα πέραν τοῦ Ἐνιπέως, ἡνίκα ἡ αὐτῶν πόλις Πύῤῥα ὠνομάζετο. i.e. *Melitæenses verò longe ab eorum urbe circiter decem stadia fuisse Helladem urbem trans Enipeum* [ajunt] *quando ipsorum urbs*, Pyrrha *nominabatur*.

47 Μελιτεια, Φίλων οὕτω γράφει.] Militea est eadem urbs, quæ Melitæa. Jam in præcedenti sectione nos admonuit à Theopompo vocari *Meliteam*, nunc inquit à Philone quoque ita scribi, etsi aliud apponit gentile, quod in hac oppidorum terminatione frequens est.

48 Μελίτη, νῆσος μεταξὺ Ἠπείρου καὶ Ἰταλίας, &c.] Melite, insula inter Epirum, & Italiam, unde *Melitæi catuli* in delitiis olim habiti. Duæ memorantur hujus nominis insulæ, altera Dalmatiæ, altera Africæ assignatur, nec convenit inter autores, à qua *Melitæi catuli* denominabantur Prioris meminit Plinius lib. 3. c. 27. unde catulos Melitæos appellari inquit ex Callimacho; de qua loquitur autor noster quam inter Corcyram Melænam & Illyricum locat libro capiteque citato: Scylax verò in Νεσαίοι prope Corcyram Melænam. Alteram locant inter Siciliam & Africam, & ab hac *Melitæos catellos* vocitari tradit Strabo libro sexto. Πρόκειται δὲ τοῦ Παχύνου Μελίτη, ὅθεν τὰ κυνίδια, ἃ καλοῦσι Μελιταῖα. i.e. *Ante Pachynum* [promontorium Siciliæ] *jacet Melite, unde catelli, quos vocant Melitæos*. Catelli autem Melitæi in proverbium abiere, dici solitum de iis, quæ ad solam voluptatem comparantur, at nulli rei seriæ conducunt. Hæc verò insula multo magis illustris est, quam altera, vulgo corrupto parum nomine vocatur *Malta*, in qua sedem habent equites D. Johannis, quam ipsis dono dedit Carolus V. Hispaniarum Rex, postquam Rhodo, ubi antea sedem habebant, à Solymano Turcarum imperatore expulsi fuerunt. Ex Diodori Siculi bibliothecæ historicæ lib. IV. apparet, fuisse Phœnicum coloniam. Quapropter ingeniose admodum Bochartus lib. 1. de coloniis Phœnicum c. 26. ejus etymologiam deducit à verbo Hebræo מלט *malat*, à quo מליטה *melitah*, i. e. *evasio*, *effugium*; erat enim tamquam effugium mercatoribus Phœnicum, ut testatur idem Diodorus libro citato. Ἔστι δὲ ἡ νῆσος αὕτη Φοινίκων ἄποικος, οἳ ταῖς ἐμπορείαις διατείνοντες μέχρι τοῦ κατὰ τὴν δύσιν Ὠκεανοῦ, καταφυγὴν εἶχον, εὐλίμενον οὖσαν, καὶ κειμένην πελαγίαν. i.e. *Est verò insula ipsa* [Melite] *Phœnicum colonia, qui cum negociationes ad Oceanum usque occidentalem extenderent, refugium habebant hanc insulam, quod opportuno portu prædita, & quod in medio pelago sita esset*. Memoratur præter autores citatos Scylaci, Ptolemæo; è nostris Melæ lib. 2. c. 7. Plinio lib. 3. c. 8.

49 Ἔστι καὶ πόλις ἄποικος Καρχηδονίων.] Memorat Melitam urbem, Carthaginensium coloniam; ego nullam novi hujusmodi urbem, nisi fortè fuerit urbs cognominis *Melitæ* insulæ, sitæ ante Pachynum Siciliæ promontorium, versus Africam. Namque hæc insula habebat urbem cognominem, ut apparet ex Ptolemæi lib. 4. c. 3. Constat verò ex Diod. Siculi biblioth. historicæ lib. 5. cujus verba sectione proxime præcedenti apposuimus, fuisse Phœnicum coloniam; Phœnices verò & Carthaginenses confunduntur apud Scriptores. Hi enim ab illis originem ducebant; itaque cum apud aliquem autorem lego, quandam civitatem fuisse Phœnicum coloniam, & apud alium fuisse Carthaginensium, mihi perinde est.

50 Καὶ δῆμος Οἰνηΐδος φυλῆς.] Meliten fuisse quoque oppidum Oeneidis tribus, inquit autor noster, cujus oppidanus dicebatur Meliteus; Harpocration verò Cecropidi adscribit; hunc populum illustrabat *Phocionis domus*, quæ adhuc ætate Plutarchi illic ostendebatur, ut ipse tradit in vita Phocionis. Addebat etiam splendorem domus tragœdorum παμμεγέθης, in qua sese exercebant, autore Hesychio in Μελετέων οἶκος. Quin etiam ab hoc populo Athenarum portæ quædam dicebantur *Melitides*, à quibus haud procul sepulchrum erat Thucydidis Olori filii, antiquissimi juxta, ac nobilissimi historiæ scriptoris, teste Pausania lib. 1. cujus hîc verba subjiciam: Οἰνοβίῳ δὲ ἔργον ἐστὶν εἰς Θουκυδίδην τὸν Ὀλόρου χρηστόν. ψήφισμα γὰρ ἐνίκησεν Οἰνόβιος κατελθεῖν ἐς Ἀθήνας Θουκυδίδην· καί οἱ δολοφονηθέντι, ὡς κατῄει, μνῆμά ἐστιν οὐ πόῤῥω πυλῶν Μελιτίδων. i.e. *Oenobius verò bene se gessit erga Thucydidem Olori filium, plebiscitum enim fecit, ut in Athenas restitueretur Thucydides; cui dolo post reditum occiso sepulchrum est haud procul à portis Meletidibus*.

51 Μιλι-

ΜΕΛΙΤΗΝΗ [51], πόλις Καππαδοκίας. Στράβων ἑνδεκάτῳ· τὸ δὲ Ἀμανὸν ὄρος μέχρι τοῦ Εὐφράτου καὶ τῆς Μελιτηνῆς πρόεισι, καθ' ὃ ἡ Κομμαγηνὴ Καππαδοκίᾳ παράκειται. Οἱ πολῖται Μελιτηνοὶ, ὡς Κομμαγηνοί. A

MELITENE, urbs Cappadociæ. Strabo lib. undecimo. *Mons verò Amanus usque ad Euphratem, & Melitenen progreditur, juxta quem Commagena Cappadociæ adjacet.* Cives, Militeni, ut Commageni.

ΜΕΛΙΤΟΥΣΣΑ, πόλις Ἰλλυρίας· Πολύβιος τρισκαιδεκάτῳ. Τὸ ἐθνικὸν Μελιτουσσαῖος, ὡς Σκοτουσσαῖος· καὶ Μελιτούσιος ὡς Σκοτούσιος. B

MELITUSSA, urbs Illyriæ. Polyb. lib. 13. Gentile, Melitusæus, ut Scotusæus, & Melitusius, ut Scotusius.

ΜΕΜΒΛΙΑΡΟΣ [52], νῆσος πλησίον Θήρας καὶ Ἀνάφης, [53] ἀπὸ Μεμβλιάρου τοῦ Θήραν οἰκήσαντος Φοίνικος, τῶν μετὰ Κάδμου ἑνός. Λέγεται καὶ κατ' ἀφαίρεσιν Βλίαρος. Τὸ ἐθνικὸν, Μεμβλιάριος. C

MEMBLIARUS, insula prope Theram, & Anaphen, à Membliaro Phœnice uno ex Cadmi sociis, qui Theram incoluit. Dicitur & per aphæresin Bliarus. Gentile, Membliarius.

ΜΕΜΦΙΣ [54], ἡ διασημοτάτη Αἰγύπτου μητρόπολις. Καὶ κλίνεται Μέμφιδος, καὶ Μέμφιος. Ὁ πολίτης, Μεμφίτης· καὶ Μεμφιτικὸς, κτητικόν. D

MEMPHIS, celeberrima Ægypti metropolis. Declinaturque Memphis, phidis, & phis. Civis, Memphites. Et Memphiticus possessivum.

ΜΕΜΝΟΝΕΣ [55], ἔθνος Αἰθιοπικὸν, ὃ ἑρμηνεύεται, ὡς ὁ Πολυΐστωρ φησὶν, *ἀγρίους τινὰς, ἢ μαχίμους, καὶ χαλεπούς.* E

MEMNONES, gens Æthiopica, quod interpretatur, ut inquit Polyhistor, *feros & agrestes* quosdam, vel *pugnaces*, & *molestos*.

ΜΕΝΔΑΙ [56], πόλις Σικελίας, ἐγγὺς Πα-

MENDÆ, urbs Siciliæ, prope Palicos, Apol-

51 Μελιτηνὴ, πόλις Καππαδοκίας.] Melitene, urbs Cappadociæ, ex Strabonis lib. 11. cujus affert verba non syncera. Sic enim apud eum leguntur: Τὸ δὲ Ἀμανὸν ὄρος μέχρι τοῦ Εὐφράτου, καὶ τῆς Μελιτηνῆς πρόεισι· καθ' ἣν ἡ Κομμαγηνὴ τῇ Καππαδοκίᾳ παράκειται. i. e. *Amanus verò mons usque ad Euphratem, & Melitenen progreditur; juxta quam Commagene Cappadociæ adjacet.* Tamen ex Strabonis verbis non apparet, Melitenem fuisse urbem Cappadociæ, ut inquit autor noster, in quem errorem secum deduxit Abr. Ortelium, & hic alios, imò potius innuit esse regionem, non urbem, quod expressis verbis testatur lib. 12. Πόλιν δ' οὔτε τὸ τῶν Καταόνων ἔχει πεδίον, οὔθ' ἡ Μελιτηνή· φρούρια δ' ἐρυμνὰ ἐπὶ τῶν ὀρῶν, &c. i. e. *Urbem verò, nec Cataonum habet planicies, nec Melitene; sed castella in montibus munita.* Quare apud Stephanum pro πόλις Καππαδοκίας, legendum est, χώρα Καππαδοκίας, i. e. *regio Cappadociæ.* Et κατ' ἣν pro κατ' ὃ, & Καππαδοκίᾳ pro Καππαδοκία. Fuit ergo Melitene Cappadociæ regio, seu præfectura, una ex decem, in quas Cappadocia dividebatur, autore eodem autore libro XII. statim in principio.

52 Μεμβλίαρος, νῆσος πλησίον Θήρας καὶ Ἀνάφης.] Membliarus, insula prope Theram & Anaphen. Tamquam sui oblitus loquitur nunc autor noster, siquidem in Ἀνάφη dixit, Anaphen insulam dictam quoque fuisse *Membliarum* à Membliaro, at nunc diversam ab illa facit, quia juxta Theram & Anaphen locat. Quod si legeris hunc locum hoc modo: Μεμβλίαρος, νῆσος πλησίον Θήρας, ἡ καὶ Ἀνάφη. i. e. *Membliarus, insula prope Theram, quæ & Anaphe;* Tunc autor noster vacabit culpa, typographi rationibus inferenda; sed ipse sæpe hujusmodi incuria laborat.

53 Ἀπὸ Μεμβλιάρου τοῦ Θήραν οἰκήσαντος.] Videtur respexisse Herodotum, qui de Membliaro Cadmi consanguineo sic loquitur lib. 4. c. 147. Καταλείπει ἐν τῇ νήσῳ ταύτῃ ἄλλους τε τῶν Φοινίκων, καὶ δὴ καὶ τῶν ἑωυτοῦ συγγενέων Μεμβλίαρον. Οὗτοι ἐνέμοντο τὴν Καλλίστην καλεομένην ἐπὶ γενεὰς, πρὶν ἢ Θήραν ἐλθεῖν ἐκ Λακεδαίμονος, ὀκτὼ ἀνδρῶν. i. e. *Relinquit in hac insula cùm alios quosdam Phœnices, tum ex ipsius consanguineis Membliarum; hi incoluerunt* [Theram] *Calisten dictam, ætatibus virorum octo, antequam Theras Lacedæmone venisset.*

54 Μέμφις, ἡ διασημοτάτη Αἰγύπτου μητρόπολις.] Memphis illustrissima Ægypti metropolis. Ejus incola dicitur Memphites more Græco, vel Memphita more Latino, ut & reliqua omnia hujus farinæ. Hebraïce dicitur נף *noph*, Ezech. c. 30. v. 13. necnon מף *moph* Hosee c. 9. v. 6. ubi D. Hieronymus & LXX senes *Memphim* vertunt. De ejus conditoribus non convenit inter autores; fatum est hoc antiquissimis urbibus commune. Josephus Antiquitatum lib. 8. c. 6. juxta versionem Latinam à Minæo Ægypti Rege, qui multis annis Abrahamum præcessit, conditam tradit. Non abludit Herodotus, qui inquit à Mene, primo Ægypti Rege conditam fuisse. Ejus sunt ex libro secundo c. XCIX quæ sequuntur: Ὡς δὲ τῷ Μῆνι τούτῳ τῷ πρώτῳ γενομένῳ βασιλέϊ χέρσον γεγενῆσθαι τὸ ἀπεργμένον, τοῦτο μὲν, ἐν αὐτῷ πόλιν κτίσαι ταύτην, ἥτις νῦν Μέμφις καλέεται. Ἔστι γὰρ ἡ Μέμφις ἐν τῷ στεινῷ τῆς Αἰγύπτου· ἔξωθεν δὲ αὐτῆς περιορύξαι λίμνην ἐκ τοῦ ποταμοῦ πρὸς βορέην τε καὶ ἑσπέρην. Τὸ γὰρ πρὸς τὴν ἠῶ αὐτὸς ὁ Νεῖλος ἀπέργει. i. e. *Ubi verò Meni huic, qui primus fuit Rex, ea pars, à qua fluvium arcuerat terrestris facta fuit, in eadem condidit hanc urbem, quæ nunc* Memphis *vocatur. Est enim Memphis in angustiis Ægypti sita, ab exteriore verò ipsius parte effossus est lacus ex fluvio versus boream & occasum; partem enim versus auroram ipse Nilus coërcet.* Nec Arcesilas ille nihil affirmantis Academiæ clarissimus antistes dubitaverit, Menem Herodoti esse Minæum Josephi. Condita Memphi omnes fere Ægypti Reges posthabitis Thebis in ea aulam & habitationem regiam fecerunt, à quo tempore Thebæ decrescere, Memphis contra accrescere usque ad Alexandrum Magnum, qui cum de nomine suo urbem ad mare condidisset, omnes inde Reges Ægypti in ejus incrementum adeò incubuerunt, ut tunc temporis prima, aut secunda inter orbis terrarum urbes censeretur, ut prodit Diodorus Sicul. lib. 1. qui Uchoreum Ægypti Regem ejus conditorem facit. Ab hac urbe Memphites *Nomos* nomen accepit, in quo erant duæ insignes pyramides regum pecuniæ otiosa, ac stulta ostentatio, autore Plinio lib. 36. c. 12. Unde Martialis de Domitiani amphitheatro inquit:

Barbara pyramidum sileat miracula Memphis
Assiduus jactet nec Babylona labor.

55 Μέμνονες, ἔθνος Αἰθιοπικόν.] Memnones, gens Æthiopica. Memorantur Ptolemæo lib. 4. c. 8. è nostris Plinio lib. 6. c. 30.

56 Μενδαὶ, πόλις Σικελίας, &c.] Mendæ, urbs Siciliæ juxta Palicos. Cum à nemine hujus Siciliæ urbs sic vocetur, pro Μενδαὶ, puto legendum Μεναί. Sic enim scribitur apud Ptolemæum lib. 3. c. 4. inter Siciliæ urbes, cujus oppidani à Cicerone in Verrina tertia dicuntur *Menenii*, & à Plinio lib. 3. c. 8. *Menanini*, quos ejusdem urbis oppidanos fuisse suspicor, quam conjecturam etiam confirmat *Menais* [illegible], cujus meminit Vibius, in Catalogo fontium per quem cives ejus

Παλίκων· Ἀπολλόδωρος ἐν β' χρονικῶν. Τὸ A ἐθνικὸν Μενδαῖος, ὡς Λύκαι Λυκαῖος.

ΜΕΝΔΗ[57], πόλις Θράκης, ἀπὸ Μένδης γυναικός. Ἀπολλόδωρος Μένδιν αὐτὴν φησι. Τὸ ἐθνικὸν, [58] Μενδαῖος οἶνος.

ΜΕΝΔΗΣ[59], πόλις Αἰγύπτου, περὶ B τὴν Λύκων πόλιν. Στράβων ιζ'. Καὶ Λύκων πόλις, καὶ Μένδης, ὅπου τὸν Πᾶνα τιμῶσι, καὶ τὸν τράγον. [60] Ὁ πολίτης Μενδήσιος, καὶ Μενδησία θηλυκόν. Λέγεται καὶ Μενδίτης.

ΜΕΝΕΔΗΜΙΟΝ[61], πόλις Λυ-C κίας· Καπίτων ἐν Ἰσαυρικῶν τρίτῳ. Τὸ ἐθνικὸν Μενεδήμιος, ἢ Μενεδημιεύς.

ΜΕΝΕΚΙΝΗ, πόλις Οἰνώτρων, ἐν μεσογείᾳ· Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ. Τὸ ἐθνικὸν Μενεκιναῖος, καὶ Μενεκηνὸς διὰ τὴν χώραν.

ΜΕΝΕΛΑΟΣ[62], πόλις Αἰγύπτου· D Στράβων τεσσαρεσκαιδεκάτῃ. [63] Καὶ ἡ χώρα Μενελαΐτης. [64] Ἔστι καὶ χωρίον Σπάρτης Μενελάϊον. Τὸ ἐθνικὸν Μενελαεὺς, ὡς Κοτιάειον Κοτιαεύς. Καὶ κτητικὸν, Μενελαϊκός· Τῆς δ' Αἰγυπτίας, Μενελαΐτης. E

ΜΕΝΟΥΘΙΣ[65], Αἰγυπτία κώμη πρὸς τῷ

Apollodorus Chronic. 2. Gentile, Mendæus, ut Lycæ, Lycæus.

MENDE, urbs Thraciæ, à Mende muliere, Apollodorus *Mendin* eam vocat. Gentile, Mendæum vinum.

MENDES, urbs Ægypti, juxta Lycopolim. Strab. lib. 17. *Et Lycopolis, & Mendes, ubi Pana & hircum colunt.* Civis Mendesius, & Mendesia fœm. Dicitur etiam Mendites.

MENEDEMIUM, urbs Lyciæ: Capito in tertio Isauricorum. Gentile, Menedemius, vel Menedemieus.

MENECINE, urbs Oenotrorum in mediterraneis. Hecatæ. Europa. Gentile, Menecinæus. Et Menecenus propter regionem.

MENELAUS, urbs Ægypti. Strabo lib. 14. & regio Menelaïtes. Est etiam oppidum Spartæ Menelaïum. Gentile, Menelaeus, ut Cotiaeum, Cotiaeus. Et possessiv. Menelaïcus. Ægyptiæ verò [*gentile*,] Menelaïtes.

MENUTHIS, Ægyptius vicus prope Cano-

ejus loci jurare timebant, ut inibi tradit, qui fons sine dubio est, quem autor noster celebrat in Παλικῇ. Ergo si hæc urbs, ut inquit, erat juxta Palicos, circa quos erat fons ille, verosimile est, vel urbem à fonte, vel fontem ab urbe nomen accepisse. Itaque nullo modo potuit *Mendæ* vocari, sed Menæ.

57 Μένδη, πόλις Θράκης, &c.] Mende, urbs Thraciæ, quam Apollodorus *Mendin* dixit; incolæ, Mendæi, quibus genus Græcum ab Ionia, incolebant verò supra regionem ad Ænum, Thraciæ quoque urbem, teste Pausania lib. 5. Μενδαίοις δὲ αὐτοῖς γένος τε Ἑλληνικὸν, καὶ ἀπὸ Ἰωνίας ἐστίν. Οἰκοῦσι δὲ ἀπὸ θαλάσσης ἄνω τῆς πρὸς Αἴνῳ πόλει. i. e. *Mendæis verò ipsis genus est Græcum, & ab Ionia; habitant autem à mari supra regionem, quæ ad Ænum urbem.* Memoratur etiam Herodoto lib. 7. c. 123. è nostris Melæ lib. 2. c. 2. qui eam in Pallene Thraciæ regione locat, & ab Eretriis conditam tradit: *Pallene soli tam patentis, ut quinque urbium sedes sit atque ager: tota in altum abit, angusta satis, unde incipit. Ibi est Potidæa. At ubi laxius patet, Mende Scioneque referendæ: Illa ab Eretriis, hæc ab Achivis capto Ilio remeantibus posita.* Plinio verò lib. 4. c. 10. *Mendæ* plur. num. dicitur, & inter Macedoniæ oppida numeratur; error inter scriptores frequens in regionum confiniis. Thracia enim erat Macedoniæ confinis. Liv. lib. 31. c. 45. vicum maritimum civitatis Casandreæ vocat.

58 Μενδαῖος οἶνος.] Mendæum vinum celebratur apud Athenæum Dipnosophistarum lib. 1. ex Cratino & Hermippo, Poëtis antiquis, & ex Phania Eresio.

59 Μένδης, πόλις Αἰγύπτου, &c.] Mendes, etis, urbs Ægypti circa Lycopolin, ex Strabonis lib. 17. cujus affert verba mutila, quæ apud eum sic leguntur: Ἔστι δὲ καὶ Ἑρμοῦ πόλις καὶ Λύκου πόλις, καὶ Μένδης, ὅπου τὸν Πᾶνα τιμῶσι, καὶ τῶν ζώων τράγον· ὡς δὲ Πίνδαρός φησιν, οἱ τράγοι ἐνταῦθα γυναιξὶ μίγνυνται. i. e *Est verò & Hermopolis, & Lycopolis, & Mendes, ubi Pana colunt, & animalium hircum; &, ut Pindarus ait, hoc in loco hirci cum mulieribus miscentur.* Pan verò & hircus Ægyptiacè dicebatur *Mendes*, autore Herodoto lib. 2. c. 46. Καλέεται δὲ ὅ, τε τράγος καὶ ὁ Πὰν Αἰγυπτιστί, Μένδης. Ἐγένετο δ' ἐν τῷ Νομῷ τούτῳ ἐπ' ἐμεῦ τοῦτο τὸ τέρας· γυναικὶ τράγος ἐμίσγετο ἀναφανδόν. i. e. *Vocatur verò hircus & Pan Ægyptiace, Mendes. Contigit autem in hoc Nomo mea ætate hoc portentum; cum mulieribus hircus miscebatur propalam.* Ac quia hircum pro Deo colebant, ideo capras, & hircos non mactabant, autore eodem Herodoto libro, capiteque citato, unde Juvenalis Sat. XV.

——— Nefas illic fœtum jugulare capellæ,
Carnibus humanis vesci licet.

60 Ὁ πολίτης, &c.] Oppidanus Mendetis, urbis Ægypti dicebatur Mendesius, & Nomos Mendesius, & ostium Nili Mendesium, quæ memorantur Herodoto, Ptolemæo, & Straboni, cujus ex lib. 17. sunt verba. Ὑπὲρ δὲ τὸ Μενδήσιον στόμα, καὶ τὸ Τανιτικὸν, λίμνη μεγάλη, καὶ ὁ Μενδήσιός ἐστι νομός. i. e. *Supra Mendesium verò & Taniticum ostium est lacus grandis & Mendesius Nomos.* Alterum verò gentile, quod affert noster, nemo, quod sciam, usurpat.

61 Μενεδήμιον, πόλις Λυκίας.] Menedemium, urbs Lyciæ Ptol. l. 5. c. 5. inter Pamphyliæ oppida in regione Carbalia.

62 Μενέλαος, πόλις Αἰγύπτου.] Menelaus, urbs Ægypti, ex Strabonis lib. 14. at cum Strabo lib. 17. non lib. 14. describat Ægyptum, pro τεσσαρεσκαιδεκάτῃ, legendum puto, ἑπτακαιδεκάτῃ. Ex quo libro hæc desumpsi: Πλησίον δὲ καὶ ἐνταῦθα πόλις Μενέλαος· ἐν ἀριστερᾷ δὲ ἐν τῷ Δέλτα ἐπὶ μὲν τῷ ποταμῷ Ναύκρατις. i. e. *Prope verò & hoc in loco est urbs Menelaus; ad sinistram autem in Delta ad fluvium quidem Naucratis.* Eidem Straboni libro citato Menelaus portus celebratur in Cyrenaïca, eumdem esse existimo, qui Herodoto lib. 4. c. 169. dicitur Μενελάϊος λιμὴν, *Menelaïus portus*, & Μενέλαος Ptolemæo lib. 4. c. 5. etsi Ptolemæus eum locat inter Marmaricæ oppida mediterranea.

63 Καὶ ἡ χώρα Μεναλαΐτης.] Mendam suspicor his inesse, vel legendum est, καὶ ἡ χώρα Μεναλαΐτις, vel quod propius vero est, καὶ ὁ Νομὸς Μενελαΐτης. Namque, cum egerit de Menelao, urbe Ægypti, verosimile est memoraturum nomum Menelaitem, cujus meminit Ptolemæus lib. 4. c. 5. Sic etiam dicitur Menelæi urbis Ægypti civis.

64 Ἔστι καὶ χωρίον Σπάρτης Μενελάϊον.] Est & oppidum, seu castellum Spartæ Menelaïum, cujus meminit Polybius lib. 5. Συμβαίνει τοὺς βουνοὺς ἐφ' ὧν τὸ Μενελάϊόν ἐστι, πέραν μὲν εἶναι τοῦ ποταμοῦ, κεῖσθαι δὲ τῆς πόλεως κατὰ χειμερινὰς ἀνατολὰς, οὕτως τραχεῖς καὶ δυσβάτους καὶ διαφερόντως ὑψηλούς. i. e. *Illi autem tumuli, in quibus Menelaïum est, ultra fluvium* [Eurotam] *sunt, jacent qua vergit urbs ad hibernum solis ortum, sunt asperi & accessu difficiles, & eximie excelsi.*

65 Μένουθις, Αἰγυπτία κώμη, &c.] Menuthis Ægypti vicus, prope Canobum. Memoratur D. Epiphanio in vita D. Cyri Abbatis, cujus vicanus dicitur *Menuthites.*

τῷ Κανώβῳ,[66] καὶ νῆσος Αἰθιοπίας Μενουθιάς. Τὸ A ἐθνικὸν Μενουθίτης, τοῦ Μένουθις, διὰ τὸν τῆς χώρας χαρακτῆρα. τοῦ δὲ Μενουθιάς, Μενουθιεύς.

ΜΕ'ΝΤΟΡΕΣ[67], ἔθνος πρὸς τοῖς Λιβύρνοις. Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ.

ΜΕ'ΝΤΥΡΝΑ[68], πόλις ἐν Ἰταλίᾳ B Σαυνιτῶν. Διονύσιος ἑκκαιδεκάτῳ. Τὸ ἐθνικὸν, Μεντυρναῖος.

ΜΕΡΜΗΣΣΟ'Σ[69], πόλις Τρωϊκή, ἀφ' ἧς ἡ Ἐρυθραία Σιβύλλα. Ἦν γὰρ καὶ ἡ πόλις αὐτὴ ἐρυθρὰ τῷ χρώματι. Τὸ ἐθνικὸν Μερ- C μήσσιος, καὶ Μερμησσεύς.

ΜΕΡΟ'Η[70], πόλις Αἰθιόπων. Ἡρόδοτος.

Canobum. Est etiam insula Æthiopiæ, Menuthias. Gentile, Menuthites à Menuthis propter regionis characterem. A Menuthias verò gentile, Menuthieus.

MENTORES, gens prope Liburnos, Hecatæ. Europa.

MENTYRNA, urbs in Italia Samnitum. Dionys. lib. 16. Gentile, Mentyrnæus.

MERMESSUS, urbs Troiana, ex qua erat Erythræa Sibylla. Erat enim ipsa urbs ἐρυθρά, i. e. rubra colore. Gentile, Mermessius, & Mermesseus.

MEROE, urbs Æthiopum. Herodot. lib. 2.

66 Καὶ νῆσος Αἰθιοπίας Μενουθιάς.] Et insula Æthiopiæ Menuthias. Ejus meminit Ptolemæus lib. 4. c. 9. *Menuthias* dicitur Marciano Heracleotæ in Periplo Arabici sinus, & maris Rubri, & Indici pelagi; apud Arrhianum in Periplo maris Erythræi monstrosissimo nomine vocatur Εἰτενηδιομμενουθεσίας, i. e. *Eitenediommenuthesias*; quod lectionis monstrum alteri Herculi relinquo debellandum. Aliqui putant esse, quæ nunc ab incolis appellatur *Magadascar*: hæc eadem Hispanis dicitur *La isla de San Lorenço*. Vossius ad Melæ lib. 3. c. 9. existimat esse, quæ nunc *Zanzibar*. Alii aliter sentiunt, nec meam sententiam exspectes. Egò enim in hujusmodi rebus sequor Arcesilam nihil affirmantem. Quis enim inter tot discrepantes sententias veritatem latentem inveniet?

67 Μέντορες, ἔθνος πρὸς τοῖς Λιβύρνοις.] Mentores, gens juxta Liburnos, ex Hecatæi Europa. Horum regio *Mentorice* dicitur Aristoteli de Mirabilibus, de quibus sic Plinius lib. 3. c. 21. *Arsiæ gens Liburnorum jungitur usque ad flumen Titium. Pars ejus fuere Menti, Hymanores, Encheleæ, Dudini, & quos Callimachus* Peucetias *appellat: nunc totum uno nomine* Illyricum *vocatur generatim, populorum pauca effatu digna.*

68 Μέντυρνα, πόλις ἐν Ἰταλίᾳ Σαυνιτῶν.] Mentyrna, urbs in Italia Samnitium, ex Dionysii lib. 16. historiæ Romanæ scilicet; qui liber non exstat, ut & urbs. Dicitur etiam & Græcis & Latinis *Minturnæ* plur. num. quas Liris fluvius alluebat, autore eodem Dionysio Romanæ antiquitatis lib. 1. quod etiam elucet è Livii lib. 10. c. 21. Sic enim ille: *Itaque placuit, ut duæ coloniæ circa Vestinum & Falernum agrum deducerentur, una ad ostium Liris fluvii, quæ* Minturnæ *appellata, altera in saltu Vestino Falernum contingente agrum.* Idem Liv. lib. 27. c. 39 hac in urbe celebrat ædem Jovis & lucum Maricæ: *Sub unius prodigii (ut fit) mentionem alia quoque nunciata. Minturnis ædem Iovis, & lucum Maricæ, item Atellæ murum, & portam de cælo tactam.* Fuisse antiquitus urbem munitam, conjici potest ex eodem autore, quia lib. 8. c. 10. inquit *Latinos ex fuga Minturnas se contulisse.* Ejus quoque paludes celebrantur Juv. Sat. 10. v. 276.

Exsilium, & carcer, Minturnarumque paludes.

Ideo Horatius Epist. l. 1. Epist. 5. *palustres Minturnas* appellat:

Supremo te sole domi; Torquate, manebo
Vina bibes iterum Tauro diffusa, palustres
Inter Minturnas.

In his paludibus delituisse Marium, posteris tradidit Plutarchus in Mario, ad quod alludit Juvenalis versu supra laudato; Minturnarum verò descriptionem legimus apud Strabonem lib. 5. Ἐντεῦθεν δ' ἐπὶ τὰς Φορμίας τετταράκοντα· ταύτης δ' ἀνὰ μέσον εἰσὶ καὶ Σινυέσσης αἱ Μιντοῦρναι, σταδίους ἑκατέρας διέχουσαι περὶ π. Διαῤῥεῖ δὲ Λεῖρις ποταμὸς, Κλάνις δ' ἐκαλεῖτο πρότερον. Φέρεται δ' ἄνωθεν ἐκ τῶν Ἀπεννίνων ὀρῶν, καὶ τῆς Οὐηστίνης παρὰ Φρεγέλλας κώμην (πρότερον δ' ἦν πόλις ἔνδοξος) ἐκπίπτει δ' εἰς ἄλσος ἱερὸν τιμώμενον περιττῶς ὑπὸ τῶν ἐν Μιντούρναις, ὑποκείμενον τῇ πόλει. i. e. *Hinc* [à Caieta] *distant Formiæ stadia* XL. *Inter hanc & Sinuessam sunt Minturnæ, ab utraque dissitæ stadia circiter* XXC. *Perfluit Liris fluvius,* Clanis *antea vocabatur. Delabitur ex Apennini montis parte superiore Vestinæ propter Phregellas vicum (antea erat urbs illustris) exit in lucum sacrum eximie cultum ab oppidanis Minturnarum.*

69 Μερμησσὸς, πόλις Τρωϊκὴ ἀφ' ἧς, &c.] Mermessus, urbs Troica, &c. Nisi me fallit opinio est eadem, quæ aliis dicitur *Marpessus*; mea verò opinio capit fidem, quia epitomator noster ex Mermesso ait fuisse Sibyllam Erythræam, quam in agro Troiano natam, vico Marpesso circa oppidum Gergithium tradit Lactantius, cujus verba attuli in de Γέργις, ac quia insuper inquit terram circa Mermessum esse rubram. Sic enim intelligendum est illud, ἦν γὰρ καὶ ἡ πόλις αὐτὴ ἐρυθρὰ τῷ χρώματι. i. e. *Erat enim & urbs ipsa rubra colore.* Quod videtur hausisse ex Pausania, in Phocicis, ubi agit de hac urbe & Sibylla, ac tandem ait: Ταῦτα μὲν δὴ μαινομένη τε καὶ ἐκ τοῦ θεοῦ κάτοχος πεποίηκεν. Ἑτέρωθι δὲ εἶπε τῶν χρησμῶν, ὡς μητρὸς μὲν ἀθανάτης εἴη μιᾶς τῶν ἐν Ἴδῃ Νυμφῶν, πατρὸς δὲ ἀνθρώπου· καὶ οὕτω λέγει τὰ ἔπη·

Εἰμὶ δ' ἐγὼ γεγαυῖα μέσον θνητοῦ τε θεᾶς τε
Νύμφης δ' ἀθανάτης, πατρὸς δ' αὖ κητοφάγοιο,
Μητρόθεν Ἰδογενής, πατρὶς δέ μοί ἐστιν ἐρυθρὴ
Μάρπησος, μητρὸς ἱερὴ, ποταμός δ' Ἀϊδωνεύς.

Ἦν δὲ ἔτι καὶ ἐν τῇ Ἴδῃ τῇ Τρωϊκῇ πόλεως Μαρπήσσου τὰ ἐρείπια, καὶ ἐν αὐτοῖς οἰκήτορες ὡς ἑξήκοντα ἄνθρωποι· ὑπέρυθρος δὲ πᾶσα περὶ τὸ Μάρπησσον γῆ, καὶ δεινῶς ἐστιν αὐχμώδης. i. e. *Hæc quidem furens & Deo plena fecit. Alibi verò oraculorum dixit, se natam esse immortali matre, una Nympharum, quæ in Ida, patre homine; & ita sua carmina modulatur:*

Inter utrumque sequor medium divasque hominesque,
Nympha immortali sata, Cetophago genitore.
Ida meæ matri patria est, mihi patria rubra
Marpessus, matri quæ sacra, amnisque Aidoneus.

Extant adhuc in Ida Troica urbis Marpessi rudera, & in eis habitatores circiter LX. *homines. Subruffa verò est, tota circa Marpessum terra, & vehementer arida.* Aberat autem Marpessus ab Alexandria Troadis CCXL. stadia, autore eodem Pausania paulò infra: Ἀπέχει δὲ Ἀλεξανδρείας τῆς ἐν τῇ Τρωάδι τεσσαράκοντα ἡ Μάρπησος καὶ διακόσια στάδια. i. e. *Distat verò ab Alexandria Troadis Marpessus* CCXL. *stadia.* Igitur ex dictis apparet Mermessum esse, quam Pausanias & alii vocant *Marpessum*, de quibus dubitandum non censeo; at de patria Sibyllæ Erythrææ ἐπέχω, quia Strabo autor est, sic vocatam ab Erythris Ioniæ urbe, haud longe à Clazomenis sita. Auget dubitationem meam Tacitus Annal. lib. 6. c. 12. *Simul commonefecit, quia multa vana sub nomine celebri vulgabantur, sanxisse Augustum, quem intra diem ad Prætorem deferrentur, neque habere privatim liceret, quod à majoribus quoque decretum erat, post exustum sociali bello Capitolium, quæsitis Samo, Ilio, Erythris, per Africam etiam ac Siciliam & Italicas colonias carminibus Sibullæ.* Cætero hanc Mermessum existimo esse eandem, quæ autori nostro suo loco dicitur Μυρμισσός. Amat enim noster ex una eademque urbe duas facere.

70. Μερόη, πόλις Αἰθιόπων.] Meroë, urbs Æthiopum, à Meroë Cambysæ, scilicet matre, ex Herodoti lib. 2. cujus sunt verba: Καὶ ἔπειτα ἥξεαι ἐς πόλιν μεγάλην, τῇ οὔνομά ἐστι Μερόη. Λέγεται δὲ αὕτη ἡ πόλις εἶναι μητρόπολις τῶν ἄλλων Αἰθιόπων. Οἱ δ' ἐν ταύτῃ Δία θεῶν, καὶ Διόνυσον μούνους σέβονται, τούτους τε μεγάλως τιμῶσι. i. e. *Et deinde venies in urbem magnam, cui nomen est Meroë. Dicitur hæc urbs esse metropolis reliquorum Æthiopum. Qui in ea Jovem Deorum & Dionysum solos venerantur.* Hanc urbem condidisse Cambysem Persarum Regem, nomine de nomine matris imposito, autor est Diodorus Siculus Bibliothecæ Historicæ lib. 1. cujus verba sequenti nota.

71 Εἰ

τος δεύτερος, ἀπὸ Μερόης. 71 Ἔστι καὶ νῆσος. A Ὁ πολίτης Μεροίτης, ὡς τῆς Ἀρσινόης Ἀρσινοΐτης. Ἔστι καὶ Μερόη κατ' ἀνατολὰς τῆς περὶ Δάφνην Ἀντιοχείας. Τὸ ἐθνικὸν Μεροαῖος, ἢ Μερούσιος, καὶ τὸ τῆς ἑορτῆς ὄνομα. Καὶ τὸ κτητικὸν Μερουσιακός. Ἔστι καὶ Μερόη πόλις Λυκίας. B

ΜΕΡΟΥΣΙΟΝ, χωρίον, ὡς Θεόπομπος Φιλιππικῶν τριακοστῷ ἐννάτῳ. Οἱ οἰκήτορες ὁμοίως Μερούσιοι, καὶ Μερόεσσα ἡ Ἄρτεμις.72 Ἀπέχει δὲ ὁ τόπος Συρακουσίων στάδια ἑβδομήκοντα. 73 Τινὲς δὲ ἀπὸ τῆς Μερόης, τῆς Αἰθιοπίας. C

ΜΕΡΟΨ 74, Τριόπα παῖς, ἀφ' οὗ Μέροπες οἱ Κῷοι, καὶ νῆσος Μεροπίς.

ΜΕΣΑΝΙΤΗΣ 75, κόλπος· Μαρκιανὸς ἐν περίπλῳ τῆς Περσικῆς θαλάσσης.

ΜΕΣΗΜΒΡΙΑ 76, πόλις Ποντική· Νικόλαος πέμπτῳ. Ἐκλήθη ἀπὸ Μέλσου. Βρίαν γὰρ τὴν πόλιν φασὶ Θρᾷκες. Ὡς οὖν Σηλυμβρία ἡ τοῦ Σήλυος πόλις, Πολτυμβρία ἡ Πόλτυος, οὕτω Μελσημβρία ἡ Μέλσου πόλις· D καὶ διὰ τὸ εὐφωνότερον λέγεται Μεσημβρία. Ὁ E πολίτης, Μεσημβριανός. 77 Ἔστι καὶ Θρᾴκης Μεσημβρία, πρὸς τῷ τέλει τῆς Χερρονήσου, ὡς Ἡρόδοτος ἑβδόμῃ. Τὸ ἐθνικὸν, ὅμοιον.

ME-

lib. 2. à Meroë. Est etiam insula. Civis, Meroites, ut ab Arsinoë, Arsinoites. Est etiam Meroë ad orientem Antiochiæ circa Daphnen. Gentile, Meroæus, vel Merosius; juxta festi nomen. Et possessiv. Merusiacus. Est & Meroë urbs Lyciæ.

MERUSIUM, regio, ut Theopomp. Philippico. 39. Incolæ, eodem modo Merusii, & Meroëssa Diana. Distat verò locus à Syracusanis stadiis 70. Aliqui verò à Meroë Æthiopiæ.

MEROPS, Triopæ filius, à quo Meropes, Coï, & insula Meropis.

MESANITES, sinus. Marcianus in Periplo Persici maris.

MESEMBRIA, urbs Pontica. Nicolaus lib. 5. Sic vocata fuit à Melso. Bria enim urbem vocant Thraces. Ut igitur Selymbria, Selys urbs, Poltymbria, Poltys urbs, sic Melsembria Melsi urbs. Et propter euphoniam dicitur Mesembria. Civis, Mesembrianus. Est etiam Thraciæ Mesembria ad finem Chersonesi, ut Herodot. lib. 7. Gentile, similiter.

ME-

71 Ἔστι καὶ νῆσος.] Meroën esse etiam insulam tradit, de qua Diodorus inter alios lib. 1. ita: Περιείληφε δ' ὁ ποταμὸς καὶ νήσους ἐν αὑτῷ, κατὰ μὲν τὴν Αἰθιοπίαν ἄλλας τε πλείους καὶ μίαν, ὡς ἔφημεν, εὐμεγέθη, τὴν ὀνομαζομένην Μερόην. Ἐν ᾗ καὶ πόλις ἐστὶν ἀξιόλογος ὁμώνυμος τῇ νήσῳ, κτίσαντος αὐτὴν Καμβύσου, καὶ θεμένου τὴν προσηγορίαν ἀπὸ τῆς μητρὸς αὐτοῦ Μερόης. Ταύτην δὲ τῷ μὲν σχήματί φασιν ὑπάρχειν θυρεῷ παραπλησίαν, τῷ δὲ μεγέθει [πολὺ] προέχειν τῶν ἄλλων νήσων τῶν ἐν τούτοις τόποις. Τὸ μὲν γὰρ μῆκος αὐτῆς εἶναι λέγουσι σταδίων τρισχιλίων, τὸ δὲ πλάτος χιλίων. Ἔχειν δ' αὐτὴν καὶ πόλεις οὐκ ὀλίγας, ὧν ἐπιφανεστάτην ὑπάρχειν τὴν Μερόην. i.e. *Comprehendit verò fluvius* [Nilus] *& insulas in seipso, juxta Æthiopiam quidem & alias plures & unam, ut diximus satis-magnam, nomine* Meroën; *in qua est urbs memorabilis ejusdem nominis; quam condidit Cambyses, & matris suæ nomine indigitavit. Hanc verò dicunt figura esse clypeo similem, magnitudine autem multùm excedere alias in his locis insulas; longitudinem enim ejus esse ajunt stadiorum* III. M. *latitudinem autem* M. *habere verò & urbes non paucas, quarum illustrissimam esse Meroën.* His consonat Strabo lib. 17. Ἔστι τὸ μέγιστον αὐτοῖς βασίλειον, ἡ Μερόης πόλις ὁμώνυμος τῇ νήσῳ· τὴν δὲ νῆσον θυρεοειδῆ φασι τὸ σχῆμα· τὸ δὲ μέγεθος τάχα πρὸς ὑπερβολὴν εἴρηται, μῆκος μὲν ὅσον τρισχιλίων σταδίων, εὖρος δὲ χιλίων. i.e. *Est vero maxima ipsis regia. Meroës urbs ejusdem nominis cum insula; insulam autem clypei figuram habere dicunt; magnitudo fortasse hyperbolice dicta est, longitudo quidem circiter* III. M. *stadiorum, latitudo* M. Nigros ejus colonos esse & ebenum in ea nasci canit Lucanus:

——— *Nigris fœcunda colonis*
Læta comis ebeni.

Quapropter ab eodem *ebenus Mareotica* vocatur lib. 10.

——— *Ebenus Mareotica vastos*
Non operit postes, sed stat pro robore vili.

Hujus insulæ fœminas habuisse maximas mamillas adeo, ut infante crasso majores essent, testatur Juv. Sat. 13.

Quis tumidum guttur miratur in Alpibus? aut quis
In Meroë crasso majorem infante mamillam?
Cærula quis stupuit Germani lumina.

De hodierno nomine non convenit inter autores, ut videre est apud Abr. Ortelium in Thesauro suo Geographico in *Meroë*.

72 Ἀπέχει δὲ ὁ τόπος Συρακουσίων.] In principio hujus sectionis celebrat ex Theopompo, autore deperdito Merusium locum, quem nunc inquit distare à Syracusanis stadia LXX. ut plerumque dicuntur oppida distare ab oppidis, non ab oppidanis. Quare si tibi placet pro Συρακουσίων lege Συρακουσῶν, i.e. *à Syracusis*; hujus verò loci altum est apud alios silentium.

73 Τινὲς δὲ ἀπὸ τῆς Μερόης, &c.] Aliqui à Meroë, quæ in Æthiopia nomen ei adaptatum esse dixerunt, quod de Diana Meroëssa, non de urbe Merusio intelligendum existimo.

74 Μέροψ, &c.] A Merope Triopæ filio dicti sunt Coï Meropes, & ipsa insula Cos vocata *Meropis*; sic enim intelligenda sunt illa, de quibus videsis quæ in Κῶς nota 63 & sequentibus annotavimus.

75 Μεσανίτης, κόλπος.] Mesanites sinus Persici maris ex Marciani Periplo. Cosmographo lib. 6. c. 7. dicitur Madisanites corruptè, ut existimo, pro Mesanites.

76 Μεσημβρία, πόλις Ποντική.] Mesembria, urbs Pontica ex Nicolai, Damasceni scilicet, lib. 5. Est autor deperditus, cujus locum supplebit Strabo hac de urbe ita loquens lib. 7. Εἶτα Μεσημβρία Μεγαρέων ἄποικος, πρότερον δὲ Μενεβρία, οἷον Μενέπολις· τοῦ κτίσαντος Μένα καλουμένου, τῆς δὲ πόλεως βρίας καλουμένης Θρᾳκιστί. Ὡς καὶ ἡ τοῦ Σήλυος πόλις, Σηλυβρία προσαγορεύεται, ἥ τε Αἶνος Πολτυοβρία ποτὲ ὠνομάζετο. i.e. *Deinceps Mesembria Megarensium colonia, ante* Menebria, *sicut* Menepolis, *quod conditori* Mene *esset nomen*; Bria *verò Thracum lingua* urbem *significat*; *sicut & Selyos urbs*, Selybria *appellatur*, *Ænus aliquando* Poltiobria *nominabatur*. Byzantios & Chalcedonios eam incoluisse rerum monumentis tradidit Herodotus lib. 6. c. 33. Βυζάντιοι μὲν νυν καὶ οἱ πέρηθεν Χαλκηδόνιοι, οὐδ' ὑπέμειναν ἐπιπλέοντας τοὺς Φοίνικας, ἀλλ' οἴχοντο φεύγοντες ἀπολιπόντες τὴν πόλιν, ἔσω ἐς τὸν Εὔξεινον πόντον· καὶ ἐνθαῦτα πόλιν Μεσαμβρίην οἴκησαν. i.e. *Byzantii quidem & qui ulteriore in litore sunt Chalcedonii non expectaverunt adventum Phœniciæ classis, sed abierunt fugientes, relinquentes urbem, in interiora Euxini ponti; ibique urbem Mesambriam incoluerunt.* In quibus verbis interpres Latinus pro οἴκησαν, i.e. *incoluerunt*, videtur legisse, οἴκισαν, i.e. *condiderunt*.

77 Ἔστι καὶ Θρᾴκης Μεσημβρία, &c.] Est etiam Thraciæ Mesembria, ex Herodoti lib. 7. qui eam celebrat libro citato capite CXCIX. & lib. 4. c. 93. ejus quoque fecit mentionem Plin. lib. 4. c. 11.

78 Μεσ-

ΜΕ'ΣΗ τῶν ποταμῶν,[78] χώρα μεταξὺ Εὐφράτου καὶ Τίγριδος. [79] Καὶ Ἀδιαβηνὴ ἐκαλεῖτο, ὡς ἱστορεῖ Κουάδρατος. [80] Τὸ ἐθνικὸν, Μεσοποταμίτης. A

MESE fluviorum, regio inter Euphratem, & Tigrin. Et *Adiabene* vocabatur, ut refert Quadratus. Gentile, Mesopotamites.

ΜΕ'ΣΜΑ[81], πόλις Ἰταλίας· Ἀπολλόδωρος ἐν τρίτῳ Χρονικῶν. Τὸ ἐθνικὸν Μεσμανὸς, [82] ὡς τοῦ Νώλου Νωλανός. B

MESMA, urbs Italiæ, Apollodor. Chronicor. tertio. Gentile, Mesmanus, ut Nolæ, Nolanus.

ΜΕΣΟ'ΛΑ[83], πόλις Μεσσήνης, μία τῶν πέντε· Νικόλαος τετάρτῳ. Τὸ ἐθνικὸν Μεσολάτης, ὡς τῆς Μεσόας Μεσοάτης.

MESOLA, urbs Messeniæ, una ex quinque. Nicolaus lib. 4. Gentile, Mesolates, ut Mesoæ, Mesoates.

ΜΕΣΟΠΟ'ΝΤΙΟΣ Ποσειδῶν, ὁ Ἐρέσιος. Οὕτω γὰρ ἐν Ἐρέσῳ τιμᾶται, πόλει τῆς Λέσβου· Καλλίμαχος αἰτιῶν πρώτῳ. C

MESOPONTIUS, Neptunus, qui Eressius. Sic enim in Ereso colebatur, urbe Lesbi. Callimachus caussarum primo.

ΜΕ'ΣΣΑΒΑ, πόλις Καρῶν· Ἑκαταῖος Ἀσίᾳ. Τὸ ἐθνικὸν Μεσσαβεὺς, τῷ τύπῳ τῶν Καρικῶν πόλεων. D

MESSABA, urbs Carum. Hecatæ. Asia. Gentile, Messabeus, forma Caricarum urbium.

ΜΕΣΣΑΠΕ'ΑΙ[84], χωρίον Λακωνικόν. Τὸ ἐθνικὸν, Μεσσαπεὺς· Οὕτω γὰρ ὁ Ζεὺς ἐκεῖ τιμᾶται· Θεόπομπος πεντηκοστῷ ἑβδόμῳ. E

MESSAPEÆ, regio Laconica. Gentile, Messapeeus. Sic enim Jupiter illic colitur. Theopomp. lib. 57.

ΜΕΣΑΠΙ'Α[85], χώρα Ἰαπυγίας, προσεχὴς Τάραντι. Τὸ ἐθνικὸν, Μεσάπιος· Παυσανίας δεκάτῳ.

MESAPIA, regio Japygiæ, Tarento contermina. Gentile, Mesapius. Pausanias lib. 10.

ΜΕΣΑ'- MESA-

78 *Μέση τῶν ποταμῶν*, &c.] Media fluviorum, erat regio media inter Euphratem & Tigrin, quæ uno nomine dicitur *Mesopotamia.* Sic verò vocata fuit, quod media inter duos fluvios sita esset, servato linguæ Hebrææ etymo, in qua ארם נהרים *Aram naharaïm*, i. e. *Syria duorum-fluviorum* appellatur; hujusmodi regionem vocant Latini *interamnem*; Græci Μεσάμνην. Erat regio celebris in Sacris libris, cujus descriptionem videsis apud Ptolemæum Geographiæ lib. 5. c. 18. apud Strabonem lib. 17. De hodierno nomine non convenit inter autores, ut videre est ex Ab. Ortel. in Thesauro Geographico in Mesopotamia.

79 *Καὶ Ἀδιαβηνὴ ἐκαλεῖτο.*] Mesopotamiam vocatam quoque fuisse *Adiabenen* tradit ex Quadrato, de qua videsis, quæ suo loco annotavimus.

80 *Τὸ ἐθνικὸν Μεσοποταμίτης.*] Hinc evidenter elucescit autorem nostrum pro Μέση τῶν ποταμῶν, i. e. *Media fluviorum*, (sic etiam dicitur Arrh. de expeditione Alex. lib. 3.) intelligere *Mesopotamiam*, quia illius gentile inquit esse τὸ Mesopotamites; Vopiscus in Aurelio *Mesopotamios* vocat ejus incolas.

81 *Μέσμα, πόλις Ἰταλίας.*] Mesma, urbs Italiæ. Eamdem puto esse, quæ paulo supra dicitur Μέδμη.

82 *Ὡς τοῦ Νώλου.*] Lege ὡς τῆς Νώλης. Νῶλα enim dicitur, non Νῶλος, urbs Ausonum non ignobilis, de qua suo loco.

83 *Μεσόλα, πόλις Μεσσήνης, μία τῶν πέντε.*] Mesola, urbs Messeniæ, una ex quinque. Nescio quænam sint hæ quinque Messeniæ urbes, namque septem celebrantur, quas Agamemnon Achilli promisit apud Homerum, & *Mesolam* esse, unam ex illis ab Homero *Hiram* dictam, sunt qui dicunt apud Strabonem lib. 8. Τὴν δὲ Ἱρὴν κατὰ τὸ ὄρος δεικνύουσι τὸ κατὰ τὴν Μεγαλόπολιν τῆς Ἀρκαδίας ὡς ἐπὶ Ἀνδανίαν ἰόντι, ἣν ἔφαμεν Οἰχαλίαν ὑπὸ τοῦ ποιητοῦ εἰρῆσθαι· οἱ δὲ τὴν νῦν Μεσόλαν οὕτω καλεῖσθαί φασι, καθήκουσαν εἰς τὸν μεταξὺ κόλπον τοῦ Ταϋγέτου καὶ Μεσσηνίας. i. e. *Hiram ostendunt ad montem, qui jacet juxta Megalopolin Arcadiæ tamquam ad Andaniam eunti, quam diximus* Oechaliam *à Poëta dici: alii eam quæ nunc* Mesola, *sic vocatam dicunt, pertingentem ad sinum inter Taygetum & Messeniam medium.* Quare apud Stephanum pro μία τῶν πέντε, i. e. *una ex quinque*, legendum est μία τῶν ἑπτά. i. e. *una ex septem.* Nec obstat quod apud eundem Strabonem libro citato Cresphontes Messenia potitus eam diviserit in quinque urbes, cum enim absolute loquimur de aliqua re, accipiendum est de celeberrima; at septem illæ Messeniæ urbes quas Agamemnon Achilli promisit apud Homerum Il. 9. v. 150. sunt inter Scriptores celeberrimæ, quas in hac sectione autorem nostrum subintelligere reor.

84 *Μεσσαπέαι, χωρίον Λακωνικόν.*] Messapearum, regionis Laconicæ, in qua Jupiter Messapeus colebatur, altum est apud alios silentium, at Jovis illius meminit Pausanias in Laconicis, cui nomen non de regione, sed de sacrificuli nomine inditum inquit: Ἀπετραπομένῳ δὲ ἀπὸ τῆς Φελλίας ἐς δεξιὰν ἡ πρὸς τὸ ὄρος τὸ Ταΰγετόν ἐστιν ὁδός. Ἔστι δὲ ἐν τῷ πεδίῳ Διὸς Μεσσαπέως τέμενος. Γενέσθαι δέ οἱ τὴν ἐπίκλησιν ἀπὸ ἀνδρὸς λέγουσιν ἱερωσαμένου τῷ θεῷ. i. e. *Abeunti verò à Phellia ad dexteram via est, quæ ducit ad montem Taygetum. Est autem in illa planicie Jovis Messapei fanum; id ei cognomen factum à viro ipsius sacerdote.*

85 *Μεσσαπία, χώρα Ἰαπυγίας*, &c.] Messapia regio Japygiæ Tarento vicina, ex Pausaniæ lib. 10. cujus hic subjiciam verba: Ταραντίνων δὲ οἱ ἵπποι οἱ χαλκοῖ καὶ αἰχμάλωτοι γυναῖκες ἀπὸ Μεσσαπίων εἰσὶν ὁμόρων τῇ Ταραντίνων βαρβάρων. i. e. *Tarentinorum verò equi ænei & captivæ fœminæ sunt* [dona] *de Mesapiis* [devictis] *barbara gente, Tarentinorum terræ vicina.* Nomen adepta est à Messapo, duce Græco, qui in Japygiam venit, testibus Strabone lib. 9. Solino c. 8. cujus sunt, quæ sequuntur: *Liciniano placet à Messapo Græco Messapiæ datam originem, versam postmodum in nomen Calabriæ; quam in exordio Oenotri frater Peucetius* Peucetiam *nominarat.* Messapum celebrat Andinus vates diversis locis, ac præsertim Æneid. lib. 7. v. 691.

At Messapus equûm domitor, Neptunia proles
Quem neque fas igni cuiquam, nec sternere ferro.

Ad quem locum Serv. ita: *Hic per mare ad Italiam venit; unde Neptuni dictus est filius, quem invulnerabilem ideo dicit, quia nusquam periit, nec in bello, ignem autem nocere non posse propter Neptunum dicit, quia aquarum Deus est, ab hoc Ennius dicit, se originem ducere: unde nunc & cantantes inducit ejus socios & eos comparat cycnis.* Hinc ab aliquibus Ennius dicitur *Messapius.* Ex dictis patet Japygiam, Peucetiam, Messapiam, & Calabriam fuisse eamdem regionem, Mesapiam verò & per unum *s* & per duo scribitur.

86 Μεσα-

ΜΕΣΑ'ΠΙΟΝ[86], ὄρος Εὐβοίας. Καὶ Μεσαπικός, A
[87] ἀπὸ Μεσαπίου τοῦ μελοικήσαντος εἰς Ἰταλίαν.

ΜΕΣΣΗ'ΝΗ[88], καὶ χώρα, καὶ πόλις· Στράβων ὀγδόῃ. [89] Χώρα δὲ ἡ Μεσσηνία, καὶ Μέση κατὰ συγκοπὴν, ἢ Μέση καὶ Μεσήνη, ὥς τινες. Τὸ ἐθνικὸν, καὶ ὁ πολίτης, Μεσσήνιος· Καὶ B
θηλυκὸν, Μεσσηνίς. [90] Ἔστι καὶ ἄλλη Μεσήνη τῆς Σικελίας. [91] Καὶ χώρα Μεσήνη, δι' ἑνὸς σ, ὑπὸ τῶν δύο ποταμῶν αὐτοῦ μεσαζομένη, ὥς Ἀσίνιος Κυάδρατός φησι.

ΜΕ'ΣΣΟΑ[92], τόπος Λακωνικῆς· C
Στρά-

MESAPIUS, mons Eubœæ. Et Mesapicus, à Mesapio, qui in Italiam habitaturus migravit.

MESSENE, & regio, & urbs. Strab. lib. 8. Regio verò Messenia, & Mese per syncopen, vel Mese, & Mesene, ut aliqui. Gentile, & civis, Messenius, fœm. Messenis. Est & alia Mesene Siciliæ, & regio Mesene, per unum s. *Sic dicta, quòd* à duobus fluviis media illic intersecatur, ut Asinius, Quadratus inquit.

MESSOA, locus Laconicæ. Strab. lib. 7. Est

86 Μεσάπιον, ὄρος Εὐβοίας.] Mesapius, mons Eubœæ celebratur ab Strabone lib. 9. Ἐν δὲ τῇ Ἀνθηδονίᾳ Μεσσάπιον ὄρος ἐστὶν, ἀπὸ Μεσσάπου, ὃς εἰς τὴν Ἰαπυγίαν ἐλθὼν Μεσσαπίαν τὴν χώραν ἐκάλεσεν. i. e. *In Anthedonia* [regione] *Messapius mons est, à Messapo, qui in Japygiam venit.* Pausanias lib. 9. Μεσσάβιον pro Μεσσάπιον, (ut puto) appellat: Τῆς δὲ Βοιωτίας τὰ ἐν ἀριστερᾷ τοῦ Εὐρίπου Μεσσάβιον ὄρος καλούμενον, καὶ ὑπ' αὐτῷ Βοιωτῶν ἐπὶ θαλάσσης πόλις ἐστὶν Ἀνθηδών. i. e. *In ea Bœotiæ parte, quæ ad lævam Euripi Mesabius mons se attollit, & infra eum est Bœotorum urbs Anthedon ad mare.*

87 Ἀπὸ Μεσαπίου.] Lege, ἀπὸ Μεσσάπου. A Messapo, de quo egimus in Μεσσαπία. Messapius enim est gentile.

88 Μεσσήνη, καὶ χώρα, καὶ πόλις.] Messene, & regio, & urbs, ex Strabonis lib. 8. ex cujus libro citato patet fuisse partem Laconicæ, quæ Troïcis temporibus Menelao paruit, sed tunc temporis Messenen urbem nondum fuisse tradit: Αὕτη δ' ἐπὶ μὲν τῶν Τρωϊκῶν ὑπὸ Μενελάῳ ἐτέτακτο, μέρος οὖσα τῆς Λακωνικῆς, ἐκαλεῖτο δ' ἡ χώρα Μεσσήνη· τὴν δὲ νῦν ὀνομαζομένην πόλιν Μεσσήνην, ἧς ἀκρόπολις ἡ Ἰθώμη ὑπῆρξεν, οὔπω συνέβαινεν κτίζεσθαι. i. e. *Hæc verò Troïcis temporibus Menelao parebat, cum esset pars Laconicæ, vocabatur verò regio Messene; quæ verò nunc dicitur urbs Messene, cujus arx est Ithome, nondum fuerat condita.* His consonat Pausanias in Messenicis ubi agit de Messene regione, quam de nomine Messenes uxoris Polycaonis sic nominatam prodit; civitatem verò non solum Græci sed etiam Latini celebrant, & inter hos Livius lib. 36. c. 31. *Eodem tempore & Messene in Peloponneso ab Achæis, quòd concilii eorum recusaret esse, oppugnari cœpta est. Etenim duæ civitates Messene & Elis extra concilium Achaicum erant, cum Ætolis sentiebant.* Eam evertisse Lacedæmonios posteris tradidit Strabo libro citato: Μεσσήνην δὲ ἀνεῖλον Λακεδαιμόνιοι, πάλιν δ' ἀνέλαβον Θηβαῖοι, καὶ μετὰ ταῦτα Φίλιππος, Ἀμύντου. i. e. *Messenen verò everterunt Lacedæmonii, renovarunt Thebani, & postea Philippus Amyntæ.* Cujus oppidani cum sæpe à Lacedæmoniis defecissent, tandem in servitutem redacti sunt, unde proverbium δουλότερος Μεσσήνης, i. e. *Servilior Messene.*

89 Χώρα δὲ ἡ Μεσσηνία, καὶ Μέση κατὰ συγκοπήν.] Videtur autor noster respexisse Strabonis verba ex lib. 8. Ἔνιοι δὲ κατ' ἀποκοπὴν δέχονται τὴν Μεσσήνην, εἴρηται γὰρ ὅτι καὶ αὐτὴ μέρος ἦν τῆς Λακωνικῆς. i. e. *Nonnulli verò per apocopen accipiunt Messenen, dictum enim est, ipsam quoque fuisse partem Laconicæ.* Quod autor noster syncopen, Strabo appellat apocopen, quia à Messene dicitur Messe, vel per duo ss vel per unum.

90 Ἔστι καὶ ἄλλη Μεσήνη τῆς Σικελίας.] Mesene Siciliæ urbs, Latinis dicitur *Messana*, cujus situm, conditores, & nomina expressit Strabo lib. 6. hisce verbis: Ἡ μὲν Μεσσήνη τῆς Πελωριάδος ἐν κόλπῳ κεῖται καμπτομένης ἐπὶ πολὺ πρὸς ἕω, καὶ μασχάλην τινὰ ποιούσης· ἀπέχει δὲ τοῦ μὲν Ῥηγίου δίαρμα ἑξηκοντασταδίον, τῆς δὲ στηλίδος πολὺ ἔλαττον· κτίσμα δ' ἐστὶ Μεσσηνίων τῶν ἐν Πελοποννήσῳ, παρ' ὧν τοὔνομα μετήλλαξε, Ζάγκλη πρότερον καλουμένη, διὰ τὴν σκολιότητα τῶν τόπων (Ζάγκλιον γὰρ ἐκαλεῖτο τὸ σκολιόν) Ναξίων οὖσα πρότερον κτίσμα τῶν πρὸς Κατάνῃ· ἐπῴκισαν δ' ὕστερον Μαμερτῖνοι Καμπανῶν τι φῦλον· ἐχρήσαντο δ' ὁρμητηρίῳ Ῥωμαῖοι πρὸς τὸν Σικελικὸν πόλεμον τὸν πρὸς Καρχηδονίους. i. e. *Messana quidem sita est in sinu Pelori inflexi magnopere versus auroram, & maxillam quandam facientis. Abest à Rhegio trajectu* LX. *stadiorum, à columella verò multo minus. Condita est à Messeniis Peloponnesiacis, à quibus nomen mutuata est, cum ob locorum obliquitatem* Zancle *prius diceretur* (*Zanclium enim vocabatur obliquum*) *antea condita fuit à Naxiis, qui apud Catanam incolebant. Postea temporis Mamertini, gens Campana condiderunt. Usi sunt pro receptaculo Romani in bello Siculo contra Carthaginenses.* Paulò ante Messanam demonstrabatur in freto Charybdis illa Poëtis & solutæ orationis scriptoribus famigerata, autore eodem Strabone libro citato paulò infra. E nostris illius fecere mentionem Mela lib. 2. c. 7. Plin. lib. 3. c. 8. Solinus c. 11. è Poëtis verò S. Italicus lib. 14.

Incumbens Messana freto, minimúmque revulsa
Discreta Italia, atque Osco memorabilis ortu.

Oscam originem tribuit Messanæ Sil. Ital. quia ejus incolæ dicti sunt *Mamertini.* F. Pomp. *Mamers Mamertis facit, id est lingua Osca Mars Martis. Unde &* Mamertini *in Sicilia dicti, qui Messanæ habitant.* Consulesis Collectanea nostra in Ζάγκλη.

91 Καὶ χώρα Μεσήνη, δι' ἑνὸς σ, ὑπὸ τῶν, &c.] Cum egerit de Mesopotamia, quam Μέσην τῶν ποταμῶν vocavit, de Messene Peloponnesi, & de Mesene Siciliæ, nunc agit de Mesene, regione quæ à duobus fluviis media illic intersecatur, sed ubi locorum fuerit, nobis divinandum relinquit, id nos docet Plinius lib. 6. c. 27. *Tigris autem ex Armenia acceptis fluminibus claris Parthenia ac Nicephorione, Arabas Aroëos Adiabenosque disterminans, & quam diximus Mesopotamiam faciens, lustratis montibus Gordyeorum circa Apamiam Mesenes oppidum, citra Seleuciam Babyloniam* CXXV. M. *pass. divisus in alveos duos, altero Meridiem ac Seleuciam petit, Mesenen perfundens: altero ad septentrionem flexus, ejusdem gentis tergo campos Cauchas secat.* Quare immerito culpat Salmasius ὁ πάνυ nostrum autorem, & eum corrigit suis Plinianis exercitationibus in Solinum fol. 698. E. hisce verbis: *Stephanus τὴν Μεσήνην cum Mesopotamia confundit. Sic enim apud eum ex libris legendum est, in voce* Μεσήνη. Ἔστι καὶ ἄλλη Μεσήνη τῆς Σικελίας, καὶ χώρα Περσίδος δι' ἑνὸς σ, ὑπὸ τῶν δύο ποταμῶν Εὐφράτους, καὶ Τίγρητος μεσαζομένη. Salvo tanti viri honore hic est mirificus corrigendi modus, ut autorem possis pro libitu culpare, cum ejus verba nulla correctione opus habeant. Illam Tigridis amnis Plinianam divisionem confirmat noster & exprimit in Ἀπάμεια.

92 Μέσσοα, τόπος Λακωνικῆς.] Messoa, locus Laconicæ, ex Strabonis lib. 7. Est μνημονικὸν ἁμάρτημα, Strabo enim lib. 8. non lib. 7. ut inquit noster, celebrat hunc Laconicæ locum: Τῶν δ' ὑφ' Ὁμήρου καταλεγομένων, τὴν μὲν Μέσσην οὐδαμοῦ δείκνυσθαί φασι. Μεσσόαν δ' οὐ τῆς χώρας εἶναι μέρος τῆς Σπάρτης, καθάπερ καὶ τὸ Λιμναῖον. i. e. *De urbibus quas Homerus recenset Messen nullibi monstrari dicunt. Mesoam verò non regionis esse partem Spartæ sicut & Limnæum.* Casaubonum solicitat hic Strabonis locus, ac si ejus mens sit, Mesoam non esse partem Laconicæ regionis, sed Spartæ urbis; at corrigi non eget, ut ego existimo. Alludit Strabo ad Il. 2. v. 583. ubi Homerus inter Laconicæ urbes celebrat Messen, quam aliqui putabant esse Messoam, non Messenen per apocopen dictam *Messen*; Hæc enim non potuit esse de qua loquitur Homerus, quia ut inquit Strabo, cujus verba in de Μεσσήνη attuli, tunc temporis nondum erat. Igitur verosimile est fuisse Messoam, ex qua erat Alcman Poëta Lyricus, teste Suida in Ἀλκμάν, ubi alterum ejusdem nominis Poëtam quoque Lyricum, quem Messene tulit, memorat. Haud ex edicto tamen id acceptum volo. Namque Pausanias Messam, quam Strabo inquit nullibi monstrari, commemorat lib. 3. Ὀλίγον δὲ ἀπωτέρω Μέσσα πόλις καὶ λιμήν. i. e. *Paulo longius Messa urbs & portus.* Eodem etiam libro celebrat Messoam. Sed juxta Strabonis sententiam argumentum illud valet.

 93 Μεσσα-

Στράβων ἑβδόμη. Ἔστι καὶ φυλὴ Λακωνική. A
Τὸ ἐθνικὸν, Μεσοάτης.

ΜΕ'ΣΣΩΓΙΣ[93], ὄρος Λυδίας. Τὸ τοπικὸν, Μεσωγίτης· Στράβων τεσσαρεσκαιδεκάτη. [94] Ὅθεν ἄριστος Μεσωγίτης οἶνος, ὁ Ἀρωμεύς. B

ΜΕΤΑΓΩ'ΝΙΟΝ[95], πόλις Λιβύης· [96] Ἑκαταῖος Ἀσίᾳ. [97] Θηλυκῶς δὲ ταύτην φασί. Τὸ ἐθνικὸν, Μεταγωνίτης.

ΜΕ'ΤΑΟΝ, πόλις Λέσβου, C [98] ἣν Μέτας Τυρρηνὸς ᾤκησεν, ὡς Ἑλλάνικος.

ΜΕ'ΤΑΠΑ[99], πόλις Ἀκαρνανίας· Πολύβιος πέμπτῃ. Τὸ ἐθνικὸν, Μεταπαῖος, ἢ Μετάπιος, διὰ τὸ ἐπιχώριον. D

ΜΕΤΑΠΟ'ΝΤΙΟΝ[1], πόλις Ἰταλίας, [2] ἡ πρό-

Est etiam tribus Laconica. Gentile, Messoates.

MESSOGIS, mons Lydiæ. Locale, Messogites. Strab. lib. 14. *Unde optimum vinum Messogites*, Aromense.

METAGONIUM, urbs Libyæ. Hecatæ. Asia. In gen. fœm. hanc dicunt. Gentile, Metagonites.

METAUM, urbs Lesbi, quam Metas Tyrrhenus condidit, ut Hellanicus.

METAPA, urbs Acarnaniæ. Polyb. lib. 5. Gentile, Metapæus, vel Metapatus, propter regionis formam consuetam.

METAPONTIUM, urbs Italiæ, quæ

93 Μέσσωγις, ὄρος Λυδίας.] Messogis, mons Lydiæ ex Strabonis lib. 14. apud quem Μεσωγὶς cum accentu in ultima, non in antepenultima scribitur. Ejus ex libro citato sunt verba: Μετὰ δὲ Μαγνησίαν ἡ ἐπὶ Τράλλεις ἐστὶν ὁδός· ἐν ἀριστερᾷ μὲν τὴν Μεσωγίδα ἔχουσιν, ἐν αὐτῇ δὲ τῇ ὁδῷ, καὶ ἐν δεξιᾷ τὸ Μαιάνδρου πεδίον, Λυδῶν ἅμα καὶ Καρῶν νεμομένων, καὶ Ἰώνων, Μιλησίων τε, καὶ Μυησίων, ἔτι δὲ Αἰολέων τῶν ἐν Μαγνησίᾳ. i. e. *Post Magnesiam verò via ad Tralleis est, ad lævam Messogida habent, ad dextram in ipsa via Mæandri planitiem, quam incolunt simul Lydi, & Cares, & Iones, Milesiique & Myusii, & Æolenses, qui in Magnesia.*

94 Ὅθεν, &c.] Sunt verba ex Strabonis lib. 14. in quibus laudat vinum Messogiten, ut & Plinius lib. 14. c. 7.

65 Μεταγώνιον, πόλις Λιβύης.] Metagonium, urbs Libyæ, ex Hecatæi Asia. Quam noster vocat urbem, reliqui appellant promontorium; erat verò novæ Carthagini in adversa ora vicinum, autore Strabone lib. 17. Ἔστι δὲ τὸ Μεταγώνιον κατὰ νέαν που Καρχηδόνα ἐν τῇ περαίᾳ. i. e. *Est verò Metagonium fermè juxta novam Carthaginem in ulteriori regione.* Ab hoc promontorio *Metagonitis* terra dicebatur Græcis eadem quæ *Numidia*, referente Plinio lib. 5. c. 3. *Ab Ampsaga Numidia est, Masinissæ clara nomine, Metagonitis terra à Græcis appellata: Numidæ verò Nomades à permutandis pabulis, mapalia sua, hoc est, domus plaustris circumferentes.* Quare miror Isaacum Vossium ad Melæ lib. 1. c. 7. audacter admodum dicentem, multos è veteribus in eo erraſse, quod *Nomadas*, pro *Numidas* acceperint, & ipse nullum profert suæ hæresis idoneum testem. E nostris promontorium Metagonium celebratur inter alios à Mela libro capiteque citato.

96 Ἑκαταῖος Ἀσίᾳ.] Suspicor legendum, Ἑκαταῖος ἐν περιηγήσει Λιβύης. i. e. *Hecatæus in periegesi Libyæ.* Quia cum Hecatæus scripserit quoque Libyæ periegesin, hoc in libro, non in *Asia* verosimile est Metagonium commemorâsse, quandoquidem ad Libyam, non ad Asiam attinebat.

97 Θηλυκῶς δὲ ταύτην φασί.] Metagonium dici quoque fœm. gen. inquit, ita dicitur Ptolemæo libro quarto c. 1. Μεταγωνίτις ἄκρον. i. e. *Metagonitis promontorium.* Inibi etiam celebrat Metagonitas gentem, & Metagonitin regionem.

98 Ἣν Μέτας Τυρρηνὸς ᾤκησεν.] Proculdubio legendum ᾤκισεν, *condidit*, non ᾤκησεν *habitavit*; cæterum nec urbem, nec conditorem novi.

99 Μέταπα, πόλις Ἀκαρνανίας.] Metapa, urbs Acarnaniæ, ex Polybii lib. 5. ex cujus verbis non apparet fuisse Acarnaniæ urbem, at Ætoliæ. Sic enim ille: Ἀφικόμενος δὲ πρὸς πόλιν τὴν καλουμένην Μέταπαν, ἣ κεῖται μὲν ἐπ᾽ αὐτῆς τῆς Τριχωνίδος λίμνης, καὶ τῶν παρὰ ταύτῃ στενῶν· ἀπέχει δὲ σχεδὸν ἑξήκοντα στάδια τοῦ προσαγορευομένου Θέρμου· ταύτην μὲν ἐκλιπόντων τῶν Αἰτωλῶν, εἰσαγαγὼν πεντακοσίους στρατιώτας κατεῖχε. i. e. *Perveniens verò ad urbem, quam* Metapam *vocant, quæ jacet ad Trichonidem lacum & ad ejus fauces; distat autem ab eo loco, quem* Thermum *appellant stadia fermè sexaginta, hanc ab Ætolis desertam quingentorum militum præsidio introducto tenuit.* Quare apud Stephanum pro πόλις Ἀκαρνανίας; lege πόλις Αἰτωλίας. i. e. *urbs Ætoliæ.* Thermus enim & Trichonium à quibus non multum distabat Metapa, erant urbes Ætoliæ, autore nostro autore in Θέρμος & in Τριχώνιον. Pro Μετάπιος lege Μεταπηνός. Ut à Βόρσιππα, Βορσιππηνός. Hæc enim est horum gentilium forma.

1 Μεταπόντιον, πόλις Ἰταλίας.] Metapontium, urbs Italiæ, Latinis, ut plerumque dicitur *Metapontum*, fuit antiquitus celebris urbs, de qua sic Strabo lib. 6. Ἑξῆς δ᾽ ἐστὶ Μεταπόντιον, εἰς ὃ ἀπὸ τοῦ ἐπινείου τῆς Ἡρακλείας εἰσὶ στάδιοι μ πρὸς τοῖς ἑκατόν. Πυλίων δὲ λέγεται κτίσμα τῶν ἐξ Ἰλίου πλευσάντων μετὰ Νέστορος· οὓς οὕτως εὐτυχῆσαι ἀπὸ γεωργίας φασὶν, ὥστε θέρος χρυσοῦν ἐν Δελφοῖς ἀναθεῖναι. Σημεῖον δὲ ποιοῦνται τῆς κτίσεως, τὸν τῶν Νηληϊδῶν ἐναγισμόν. Ἠφανίσθη δ᾽ ὑπὸ Σαυνιτῶν. Ἀντίοχος δέ φησιν, ἐκλειφθέντα τὸν τόπον, ἐποικῆσαι τῶν Ἀχαιῶν τινας. i. e. *Deinceps Metapontium à navali Heracleæ dissitum stadiis* CXL. *Conditum dicitur à Pyliis, qui cum Nestore ab Ilio navigarunt; hos adeò felici fortuna agriculturam exercuisse dicunt ut auream messem Delphis dedicaverint. Argumentum conditæ urbis à Pyliis faciunt, ab exequiis Neleidum. Eversa fuit à Samnitibus. Antiochus verò ait derelictum locum Achæorum quosdam incoluisse.* In eadem hæresi, ac Antiochus est Livius lib. 25. c. 15. *Et erat satis validum præsidium, traductis ad arcem Tarenti tuendam, qui Metaponti erant, militibus. Itaque Metapontini extemplò metu, quo tenebantur liberati ad Annibalem defecêre. Hoc idem eadem ora maris & Thurini fecerunt: movit eos non Tarentinorum magis defectio, Metapontinorumque, quibus indidem ex Achaia oriundi etiam cognatione juncti erant, quàm ira in Romanos, propter obsides nuper interfectos. Eorum amici, cognatique literas ac nuncios ad Hannonem Magonemque qui in propinquo in Brutiis erant, miserunt, si exercitum ad mœnia admovissent, se in potestatem eorum, urbem tradituros esse.* Memoratur etiam Melæ lib. 2. c. 4. Plinio lib. 3. c. 11. Solino c. 8. Ætate Pausaniæ reliquiæ ejus tantum extabant, sicut ipse facit testimonium lib. 6. Prope hanc urbem fuisse Minervæ Helleniæ templum, ubi Epei instrumenta, quibus ad Durium equum fabricandum usus fuerat, reposita erant, posteris tradidit Aristoteles de Mirabilibus: Περὶ τῆς Ἰταλίας τὴν καλουμένην Καλαβρίαν, ἐγγὺς Μεταποντίου Ἀθηνᾶς ἱερὸν εἶναί φασιν Ἑλληνίας, ἔνθα τὰ τοῦ Ἐπειοῦ λέγουσιν ὄργανα ἀνακεῖσθαι, ἃ εἰς τὸν Δούρειον ἵππον ἐποίησεν, ἐκείνου τὴν ἐπωνυμίαν ἐπιθέντος. i. e. *Circa Italiæ regionem* Calabriam *nomine, juxta Metapontum, Minervæ Helleniæ templum esse dicunt, ubi Epei instrumenta reposita esse ferunt, quæ ad Durium equum fecit, illo nomen imponente.* Quæ ultima verba si ad urbem referenda sunt, Epeus fuit qui Metaponto nomen fecit, ac forsitan condidit, quam difficultatem enodaret V. Paterculus, si injuria temporum integrum ejus librum primum nobis reservasset. Sic enim ille: ..... *tempestate distractus à duce suo Nestore, Metapontum condidit.*

2 Ἡ πρό-

[2] ἡ πρότερον Σῖρις, [3] ἀπὸ Μετάβου τοῦ Σισύφου, A τοῦ Αἰόλου. Τὸν γὰρ Μετάποντιον οἱ βάρβαροι Μέταβον ἔλεγον. Ὁ πολίτης, Μεταποντῖνος. Ἀφ' οὗ Φίλων ὁ αὐλητὴς, καὶ ποιητής. Λέγεται καὶ Μεταπόντιος, ὡς Βυζάντιος, καὶ Μεταποντίνη.

quæ prius Siris, à Metabo filio Sisyphi, filii Æoli. Metapontum enim barbari *Metabum* dicebant. Civis, Metapontinus. A quo Philo tibicen, & Poëta. Dicitur etiam Metapontius, ut Byzantius, & Metapontina.

ΜΕΤΑΧΟΙΟΝ, φρούριον Βοιωτίας, B μεταξὺ Ὀρχομενοῦ καὶ Κορωνείας. Ἔφορος τριακοστῷ. Τὸ ἐθνικὸν, ἐκ Μεταχοίου. Ὡς τοῦ Οἴου, τὸ ἐξ Οἴου. Οἶον δὲ δῆμος Ἀττικῆς, ὡς λέλεκται, ἢ Μεταχοιάτης. Καὶ γὰρ Οἶος πολίχνιον, [4] ἧς τὸ ἐθνικὸν Οἰάτης. Ἀνδροτίων C δὲ τὴν ζ΄. Μετάχοιρον αὐτῆς φησι, [5] καὶ ἴσως περιφραστικῶς.

METACHOEUM, castellum Bœotiæ, inter Orchomenum, & Coroneam. Ephorus lib. 30. Gentile, ex Metachœo, ut Oei, ex Oeo. Oeum verò populus Atticæ, ut dictum est; vel Metachœates. Etenim Oeus oppidulum, cujus gentile, Oeates. Androtio 7. *Metachœrum* eam vocat, & fortasse per periphrasin.

ΜΕΤΗΛΙΣ [6], πόλις Αἰγυπτία, πλησίον Ἀλεξανδρείας, ἡ νῦν Βῆχις λέγεται. Τὸ ἐθνικὸν, Μετηλίτης νομός. D

METELIS, urbs Ægyptia, prope Alexandriam, quæ nunc *Bechis* dicitur. Gentile, Metelites Nomos.

ΜΗΔΑΒΑ [7], πόλις τῶν Ναβαταίων. Ὁ πολίτης Μηδαβηνὸς, ὡς Οὐράνιος ἐν Ἀραβικῶν δευτέρῳ.

MEDABA, urbs Nabatæorum. Civis, Medabenus, ut Uranius Arabicorum secundo.

ΜΗΔΙΑ [8], χώρα ταῖς Κασπίαις παρακειμένη πύλαις. E Ἑκαταῖος Ἀσίᾳ. [9] Ἀπὸ Μήδου, υἱοῦ Μηδείας. [10] Τὸ ἐθνικὸν Μῆδος, ὁμο-

MEDIA, regio Caspiis adjacens portis Hecatæ. Asia. A Medo Medeæ filio. Gentile, Medus ejusdem-vocis, ac prototypus. Et fœm.

2 Ἡ πρότερον Σῖρις.] Metapontum antea *Sirin* dictam fuisse tradit; autoris nostri sententiam sequitur καὶ πόδας Eustathius ad Dionysii v. 368. at uterque fallitur. Siris enim diversa fuit à Metaponto, ut videre est apud Strabonem lib. 6. Πεισθῆναι τοὺς ἀφιγμένους ὑπὸ Συβαριτῶν, τὸ Μεταπόντιον κατασχεῖν. Τοῦτο μὲν γὰρ ἔχοντας, ἕξειν καὶ τὴν Σῖριν. i.e. *Persuasum, eis qui advenerunt, à Sybaritis, Metapontum uti occuparent; hoc enim habentes, habituros & Sirin.* Heraclea, non Metapontum, est quæ fuit *Siris* vocitata, teste Plinio lib. 3. c. 11. *Similiter est inter Sirin & Acirin Heraclea, aliquando* Siris *vocitata. Flumina Acalandrum, Masventum, oppidum Metapontum, quo tertia Italiæ regio finitur.*

3 Ἀπὸ Μετάβου τοῦ Σισύφου, &c.] Metapontum urbem à Metaponto Sisyphi filio, quem barbari *Metabum* vocitabant nomen habuisse inquit. Metabus etiam dicitur Virgilio Æneid. lib. 11. v. 540.

Pulsus ob invidiam regno, viresque superbas
Priverno antiqua Metabus cum excederet urbe.

Ad quem locum ita Servius: *Metabus, nomen sumptum de historia. Metabus enim fuit dux Græci agminis, qui juxta Adriaticum mare urbem Metapontum condidit.*

4 Ἧς τὸ ἐθνικὸν Οἰάτης· Ἀνδροτίων δὲ τὴν ζ΄· Μετάχοιρον αὐτῆς φησι.] Insigniter corruptus est locus iste, vel librarii, vel typographi negligentia. Ego puto autorem nostrum sic scripsisse: ἧς τὸ ἐθνικὸν Οἰάτης· Ἀνδροτίων δὲ τῇ ζ΄· Μετάχοιρον αὐτὴν φησι. i.e. *cujus gentile Oeates. Androtio verò lib. 7.* Metachœrum *eam vocat.* Quia etsi præcessit τὸ πολίχνιον ipse respicit ad significationem, non ad terminationem, aliter enim pro ἧς & αὐτῆς scribendum erat οὗ & αὐτό. Androtio verò scripsit libros Atticæ historiæ, cujus octavum citat autor noster in Ἀγκύλιον.

5 Καὶ ἴσως περιφραστικῶς.] Inquit Androtionem Metachœum castellum Bœotiæ per periphrasin vocâsse Metachœrum. Verosimilius est per jocum, qui consistit in nominum allusione Μετάχοιον & Μετάχοιρον, hoc posterius significat *porcellum.*

6 Μέτηλις, πόλις Αἰγυπτία, &c.] Metelis, urbs Ægyptia, prope Alexandriam, quæ ætate autoris nostri *Bechis* dicebatur. Memoratur Ptolemæo lib. 4. c. 5. & ab ea Nomos Metelites. *Metilis* dicitur Melæ lib. 1. c. 9. *Deinde semel, iterumque divisus* [Nilus] *ad Delta, & ad Metilim it per omnem Ægyptum vagus, atque dispersus.* Non possum non mirari Isaacum Vossium eruditissimum virum ad Melæ librum caputque citatum, qui hanc Melæ lectionem, quam Olivarius & Vadianus secuti sunt, improbavit, ac pro ea substituit: *Deinde iterum iterumque divisus ad Deltæ acumen it per omnem Ægyptum vagus, atque dispersus.* Sed nescio quo fato aliquando viri eruditissimi loca autorum sana corrumpant, malos medicos imitati, qui non curandos curant, ac plerumque impune occidunt.

7 Μήδαβα, πόλις τῶν Ναβαταίων.] Medaba, urbs Nabatæorum. Eodem modo dicitur Hebraice מידבא: *Medaba*, cujus fit mentio Paralipomen. lib. 1. c. 19. Isai. c. 15. v. 2. Machabæor. lib. 1. c. 9. fuit celebris victoria Joabi, quam ab Ammonitis obtinuit apud eam, ut claret ex Paralipom. libro capiteque citato; necnon nece Joannis Judæ Machabæi fratris, autore Josepho Antiquitatum lib. 13. c. 1. Ptolemæo lib. 5. c. 17. dicitur Μήδαυα & lib. 8. Asiæ tabula 4. Μίδαυα, posterius factum fuit per incuriam.

8 Μηδία, χώρα ταῖς Κασπίαις παρακειμένη πύλαις.] Media, regio Caspiis portis adjacens. Hujus thesin habes apud Ptolemæum lib. 6. c. 2. apud Strabonem lib. 11. è nostris apud Plinium lib. 6. c. 26. Ejus pars, quæ erat juxta Caspias portas εὐδαίμων, & πάμφορος appellatur ab Strabone lib. 11. unde ab eruditissimo Poëtarum dicitur *ditissima terra* Georgic. lib. 2. v. 136.

Sed neque Medorum sylvæ, ditissima terra
Nec pulcher Ganges, atque auro turbidus Hermus
Laudibus Italiæ certent.

De portis Caspiis verò consulesis collectanea nostra in Κασπία.

9 Ἀπὸ Μήδου, υἱοῦ Μηδείας.] Media nomen sibi adoptavit à Medo Medeæ filio, quod testatur Herodotus lib. 7. c. 62. Diod. Siculus Bibliothecæ historicæ lib. 4. sunt meræ nugæ Græcorum: & Media, & *Medi* dicti fuerunt à מדי *Madai*, tertio Japheti filio cujus fit mentio Geneseως c. x. necnon Josephi Antiquitatum lib. 1. c. VII.

10 Τὸ ἐθνικὸν Μῆδος.] Gentile, Medus. Mediæ incolæ dicuntur Medi, & Medii, ut Parthi, Syri, Bœoti, & alia hujus formæ, prius *Arios*, quam *Medos* vocatos fuisse prodit Herodot. libro 7. c. 62. Olim Syrorum imperio everso toti imperasse Asiæ, memoriæ prodit Strabo lib. citato. Apud scriptores veteres, sæpe pro Persis usurpantur, ut alibi annotavimus, unde Amm. Marcellinus lib. 22. c. 11. ait: *Athos in Macedonia mons ille præcelsus navibus quondam Medicis pervius.* Juv. Satyra 10. v. 177.

——— Credimus altos
Defecisse amnes, epotaque flumina Medo.

11 Ὁ Μη-

ὁμοφώνως τῷ πρωτοτύπῳ· Καὶ θηλυκὸν, Μηδίς· Καὶ Μηδικὸς, καὶ Μήδιοι λέγονται. Ὁ Μηδικὸς ὀπὸς, ἡ Μηδικὴ βοτάνη· Στράβων, Φέρει δὲ σίλφιον ἡ χώρα, ἀφ' οὗ ὁ Μηδικὸς καλούμενος ὀπὸς, οὐ πολὺ λειπόμενος τοῦ Κυρηναϊκοῦ. Καὶ πάλιν· Καὶ τὴν βοτάνην τὴν μάλιστα τρέφουσαν τοὺς ἵππους, τὴν Μηδικὴν καλοῦμεν.

fœm. Medis. Et Medicus, & Medii dicuntur. Medicus liquor, Medica herba. Strabo, *Fert verò Silphium regio, à quo vocatur Medicus liquor, non multum inferior Cyrenaico.* Ac rursus: *Et herbam quæ maxime nutrit equos, quam Medicam vocamus.*

ΜΗΘΥΜΝΑ[12], πόλις ἐν Λέσβῳ τῇ νήσῳ, ἀπὸ Μηθύμνης τῆς Μάκαρος θυγατρὸς, καὶ γυναικὸς Λεπύδου. Ὁ πολίτης, Μηθυμναῖος· Οὕτω γὰρ ἀναγράφει Ἐχεκρατίδης περιπατητικὸς, Ἀριστοτέλους συνήθης, καὶ Μυρσῖνος συγγραφεὺς, καὶ Ἀρίων, καὶ ἄλλοι πολλοὶ Μηθυμναῖοι. Καὶ θηλυκὸν, Μηθυμναία χώρα, καὶ γυνή.

METHYMNA, urbs in Lesbo insula, à Methymne Macaris filia & Lepydni uxore. Civis, Methymnæus. Sic enim indigitatur Echecratides peripateticus, Aristotelis familiaris, & Myrsinus historicus, & Arion, & alii multi Methymnæi. Fœmineum, Methymnæa regio, & mulier.

ΜΗΚΙΣΤΟΝ[13], πόλις Τριφυλίας· Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ. Ἔστι καὶ ἄλλη τῆς Ἤλιδος. Τὸ ἐθνικὸν, Μηκίστιος.

MECISTUM, urbs Triphyliæ, Hecatæ. Europa. Est & alia Elidis. Gentile, Mecistius.

ΜΗΚΥΒΕΡΝΑ[14], πόλις Παλλήνης, τῆς ἐν Θρᾴκῃ χερρονήσου· Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ. Ὁ πολίτης, Μηκυβερναῖος· Οὕτω γὰρ ἀναγράφει Ἡγήσιππος, ὁ τὰ Παλληνιακὰ συντάξας, καὶ Φιλωνίδης, καὶ οἱ ἄλλοι.

MECYBERNA, urbs Pallenæ, chersonesi in Thracia. Hecatæ. Europa. Civis, Mecybernæus. Sic enim indigitatur Hegesippus, qui Palleniaca composuit & Philonides, & alii.

ΜΗΛΟΣ[15], νῆσος μία τῶν Κυκλάδων, ὁμώνυμον ἔχουσα πόλιν. [16] Φοίνικες οὖν οἰκισταὶ πρότερον· Ὅθεν καὶ Βύβλος ἐκλήθη, ἀπὸ τοῦ Βυ-

MELUS, insula una Cycladum, quæ urbem ejusdem nominis habebat. Phœnices fuere conditores, antea. Unde etiam *Byblus* vocata

11 Ὁ Μηδικὸς ὀπὸς, ἡ Μηδικὴ βοτάνη.] Celebrat Medicum liquorem, & Medicam herbam, ex Strabone, cujus affert verba præpostero ordine, & aliter; atque apud eum leguntur. Sic enim ille de his loquitur lib. 11. Καὶ τὴν βοτάνην δὲ, τὴν μάλιστα τρέφουσαν τοὺς ἵππους, ἀπὸ τοῦ πλεονάζειν ἐνταῦθα ἰδίως Μηδικὴν καλοῦμεν. Φέρει δὲ καὶ σίλφιον ἡ χώρα, ἀφ' οὗ ὁ Μηδικὸς καλούμενος ὀπὸς πολὺ λειπόμενος τοῦ Κυρηναϊκοῦ. i.e. *Et herbam, quæ maximè equos alit, ex eo quod ibi abundat peculiariter*, Medicam *vocamus. Fert verò & silphium regio, à quo Medicus nomine liquor multo inferior Cyrenaïco.* Regio verò illa, in qua nascebatur Medica herba vocabatur à Græcis *Hippobotos*, ubi quinquaginta equarum millia alebantur, autore eodem Strabone libro citato. Medica etiam arbor inclaruit carminibus Mantuanis, de qua sunt valde discrepantes autorum sententiæ, etsi Andinis plectris graphice depingitur Georgic. lib. 2. v. 131.

Ipsa ingens arbos, faciemque simillima lauro;
Et, si non alium late jactaret odorem,
Laurus erat: folia haud ullis labentia ventis
Flos apprima tenax: animas & olentia Medi,
Ora fovent illo, & senibus medicantur anhelis.

Malus Assyria dicitur Plinio lib. 12. c. 3. *Malus Assyria, quam alii vocant Medicam, venenis medetur.* Cerda ad Virgilii locum citatum diversas affert de hac arbore autorum sententias, ac inquit esse citrum, quæ mala citria profert, in cujus sententiam pedibus eo. Celebrantur etiam *Melicæ Gallinæ*, & *Melicæ grues*, hæ à Gellio lib. 7. c. 16. ex M. Varrone, illæ à Festo Pompeio: *Melicæ gallinæ, quod in Media id genus avium corporis amplissimi fiat, l littera pro d substituta.*

12 Μέθυμνα, πόλις ἐν Λέσβῳ τῇ νήσῳ.] Methymna, urbs in Lesbo insula, Arionis musici patria, autore Strabone lib. 13. quem Herodotus lib. 1. c. 23. & sequentibus fabulatur delphino vectum in Tænarum evasisse salvum, cum se præcipitem in mare dedisset, ne à nautis occideretur. Fuit Methymna vino celebris, unde Virgil. Georgic. lib. 2. v. 90. canit:

Non eadem arboribus pendet vindemia nostris
Quam Methymnæo carpit de palmite Lesbos.

De vino Lesbio vide Plinium lib. 14. c. 7.

13 Μήκιστον, πόλις Τριφυλίας, &c.] Duas hujus nominit memorat urbes, alteram Triphyliæ, alteram Elidis, utrasque Strabo, hanc lib. 8. illam lib. 10. cui Μάκιστον dicitur; eamdem esse puto quæ autori nostro suo loco dicitur Μάκιστος.

14 Μηκύβερνα, πόλις Παλλήνης, &c.] Mecyberna, urbs Pallenæ chersonesi in Thracia. Inter Macedoniæ oppida memoratur Scylaci, in Μακεδονία, Melæ lib. 2. c. 3. Plinio lib. 4. c. 10.

15 Μῆλος, νῆσος μία τῶν Κυκλάδων, &c.] Melos, insula una Cycladum cum urbe ejusdem nominis. In Cretico mari eam locat Strabo lib. 10. Ἔτι δ' ἐγγυτέρω καὶ τῆς Κιμώλου καὶ τῆς Κρήτης ἡ Μῆλος ἀξιολογωτέρα τούτων, διέχουσα τῆς Ἑρμιονικῆς ἄκρας τοῦ Σκυλλαίου σταδίους ἑπτακοσίους· τοσούτους δὲ σχεδόν τι καὶ τοῦ Δικτυνναίου. Ἀθηναῖοι δέ ποτε πέμψαντες στρατιὰν ἡβηδὸν κατέσφαξαν τοὺς πλείους. Αὗται μὲν οὖν ἐν τῷ Κρητικῷ πελάγει. i.e. *Adhuc vicinior & Cimolo & Cretæ jacet Melos, insula memorabilior his, distans ab Hermionico promontorio Scyllæo stadia* 1ↃCC. *totidem fere à Dictynnæo. Athenienses aliquando misso exercitu puberes omnes trucidarunt. Hæ sunt igitur in Cretico pelago.*

16 Φοίνικες οὖν οἰκισταὶ πρότερον.] Phœnices fuisse Meli insulæ conditores tradit. A Melo quodam Phœnice ei nomen inditum autor est Festus Pompeius: *Melos insula dicta est à Melo, qui ex Phœnice ad eamdem fuerat profectus.* Idem affirmat Eust. ad Dionysii v. 530. מְלֹא *melo* Hebraice dicitur *plenitudo* & ממלא *memale*, *plenus*, unde verosimile est hanc insulam sibi adoptasse nomen, quandoquidem antiquitus *Mimalis* quoque vocata fuit, ut ex Callimacho tradit Plinius lib. 4. c. 12. *Melos cum oppido, quam Aristides Byblida appellat, Aristoteles* Zephyriam, *Callimachus* Mimalida, *Heraclides* Siphnum, & Acyton. *Hæc insularum rotundissima est.*

1; Ο

Βυβλίων Φοινίκων· Ἀλλὰ καὶ Σεφυρία. [17] Ὁ A πολίτης, Διαγόρας ὁ Μήλιος, καὶ Σωκράτης, καὶ Ἀριστοφάνης. [18] Οἱ δ' ἐν Θετταλίᾳ, Μηλιεῖς. Ἔστι καὶ κώμη τῆς Ἀκαρνανίας, ἧς τὸ ἐθνικὸν Μηλιεύς. Καὶ διὰ τοῦ α, Δωρικῶς. Γίνεται καὶ ἀπὸ τοῦ Μήλιος Μηλιεὺς, καὶ Μηλιακὸς, καὶ Μηλὶς ἡ χώρα. B

vocata fuit à Bybliis Phœnicibus. Necnon Zephyria. Civis, Diagoras Melius, & Socrates, & Ariſtophanes. Alii verò in Theſſalia, Melienſes. Eſt etiam vicus Acarnaniæ, cujus gentile, Melieus. Et per *a* Dorice. Fit etiam à Melius Melieus, & Meliacus, & Melis, regio.

ΜΗΛΟΥΣΣΑ, νῆσος κατὰ Ἴβηρας· Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ. Τὸ ἐθνικὸν, Μηλουσσαῖος.

MELUSSA, inſula juxta Iberos, Hecatæ. Europa. Gentile, Meluſſæus.

ΜΗΝΙΓΞ [19], νῆσος περὶ τὰς Σύρτεις, καὶ πόλις. Τὸ ἐθνικὸν, Μηνίγγιος. C

MENINX, inſula circa Syrtes, & urbs. Gentile, Meningius.

ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ [20], Φρυγίας, ἀπὸ τῆς μητρὸς τῶν θεῶν οἰκισθεῖσα, ὡς Ἀλέξανδρος ἐν τῷ περὶ Φρυγίας. Ἔστι καὶ ἄλλη Φρυγίας ὁμώνυμος. [21] Τρίτη, Λυδίας. [22] Τετάρτη, Θεσσαλίας. Πέμπτη, Ἀκαρνανίας· [23] Τὸ ἐθνικὸν, Μητροπολίτης. D Ἕκτη, Δωριέων. Ἑβδόμη, ἐν τῷ Πόντῳ Μοσσυνοίκων. Ὀγδόη, Σκυθίας. Ἐννάτη, Εὐβοίας. Δεκάτη, τῆς ἄνω Θετταλίας.

METROPOLIS, urbs Phrygiæ à matre Deorum condita ut Alexand. in libro de Phrygia. Eſt & alia Phrygiæ ejuſdem nominis. Tertia, Lydiæ. Quarta, Theſſaliæ. Quinta, Acarnaniæ. Gentile, Metropolites. Sexta Dorienſium. Septima in Ponto Moſſynœcorum. Octava, Scythiæ. Nona, Eubœæ. Decima, ſuperioris Theſſaliæ.

ΜΙΑ-

MIA-

17 Ὁ πολίτης Διαγόρας ὁ Μήλιος, καὶ Σωκράτης, καὶ Ἀριστοφάνης.] Civis, Diagoras Melius, & Socrates, & Ariſtophanes. Hæc cum ſint contra hiſtoriæ veritatem, quia Socrates & Ariſtophanes non fuere Melii, ſic fidenter corrigenda ſunt: ὁ πολίτης Διαγόρας ὁ Μήλιος, καὶ Σωκράτης, ὡς Ἀριστοφάνης. i. e. *Civis, Diagoras Melius, & Socrates, ut Ariſtophanes.* Scilicet Socrates per jocum & irriſionem vocatus eſt *Melius* ab Ariſtophane, quia Melii propter Diagoram & Ariſtagoram Socratis magiſtrum carpebantur ob impietatem. Verba Ariſtophanis ſunt quæ ſequuntur ex Nebulis, actu 3. ſcena 1.

Φει. Τίς φησι ταῦτα; Στρ. Σωκράτης ὁ Μήλιος.

Phi. Quis inquit hæc? Str. Socrates Melius.

Non poſſum non culpare oſcitantiam interpretis Latini, qui pro Σωκράτης ὁ Μήλιος, *Socrates Melius*, vertit, *noſter Socrates*; præſertim cum in Ariſtophanis ſcholiis hæc legantur: Ὁ Μήλιος, παρ' ἱστορίαν, Ἀθηναῖος γὰρ ὁ Σωκράτης. Ἀλλ' ἐπεὶ Διαγόρας Μήλιος ὢν διεβάλλετο ὡς θεομάχος, καὶ τὸν Σωκράτην δὲ ὡς ἄθεον διαβάλλει. Διὰ τοῦτο Μήλιον αὐτὸν ἔφη. i. e. *Melius, contra hiſtoriam, Athenienſis enim Socrates. Sed quoniam Diagoras cum eſſet Melius criminabatur ut Dei oppugnator, ideo Socratem ut* atheum *calumniatur, propterea* Melium *eum vocat.* Eadem pene refert Suidas in Σωκράτης. Sed quando in Diagoræ mentionem incidimus, qui Deos negabat, non ab re fore judicavimus Philoſophorum ethnicorum de Diis opiniones perſtringere. Alii Deos eſſe, & res humanas curare aſſerebant, & hæc erat communis illorum temporum opinio; alii Deos quidem eſſe, ſed res humanas non curare affirmabant, in qua hæreſi fuere Gargettius ille ſenex & Stagirita Philoſophus. Tres tantum memini me legere, qui Deos negabant, dicentes totam de Diis opinionem fictam eſſe ab hominibus ſapientibus reipublicæ cauſa, ut quos ratio non poſſet, eos ad officium religio duceret de quibus conſuleſis Harpinatem Philoſophum de Natura Deorum lib. 1. Tres illi impii Philoſophi fuere Diagoras, Theodorus, Protagoras, quorum poſtremus Athenienſium juſſu, urbe atque agro eſt exterminatus, ejuſque libri in concione combuſti ſunt, à ſingulis, qui illos habebant, inveſtigati, autore Diogene Laërtio in Protagora, Cicerone de Nat. Deorum libro citato.

18 Οἱ δ' ἐν Θετταλίᾳ Μηλιεῖς.] Μήλιοι & Μηλιεῖς ſunt diverſi, hi erant poſt Phocenſes, a quibus *ſinus Melieus* nomen accepit, autore Scylace in Μηλιεῖς, illi erant incolæ Meli inſulæ & urbis cognominis, de quibus nota præcedenti egimus.

19 Μῆνιγξ, νῆσος περὶ τὰς Σύρτεις, καὶ πόλις.] Meninx, ingis, inſula & urbs juxta Syrteis. Duæ verò celebrantur Africæ Syrtes, major & minor, de quibus conſuleſis Strabonem lib. 2. Utraſque Syrteis & Meningem celebrat Periegetes v. 477. & ſequentibus:

Πρὸς δὲ νότον Λιβυκός τε πόρος, καὶ Σύρτιδος ἀρχὴ
Τῆς ἑτέρης· ἑτέρην δ' ἂν ἴδοις περιτέρωσε περήσας,
Ἑσπερίην· τῆς πρόσθε δύω νησῖδές ἐασι,
Μῆνιγξ καὶ Κέρκιννα, Λιβυστικὸν ὅρμον ἔχουσαι.
Ad auſtrum verò Libycuſque meatus, & Syrtidis initium
Alterius: alteram autem videas ulterius ubi trajeceris
Occidentalem: quam ante duæ parvæ inſulæ ſunt,
Meninx & Cercinna Libyſticum portum habentes.

De Meninge verò inſula & urbe ſic loquitur Strabo lib. 17. Τὴν δὲ Μήνιγγα νομίζουσιν εἶναι τὴν τῶν Λωτοφάγων γῆν, τὴν ὑφ' Ὁμήρου λεγομένην· καὶ δείκνυταί τινα σύμβολα, καὶ βωμὸς Ὀδυσσέως, καὶ αὐτὸς ὁ καρπός· πολὺ γάρ ἐστι τὸ δένδρον ἐν αὐτῇ τὸ καλούμενον λωτὸν, ἔχον ἥδιστον καρπόν· πλείους δ' εἰσὶν ἐν αὐτῇ πολίχναι· μία δ' ὁμώνυμος τῇ νήσῳ· καὶ ἐν αὐτῇ δὲ τῇ Σύρτει πολίχναι τινές εἰσι. i. e. *Meningem Lotophagorum terram putant, cujus Homerus meminit, & ſigna quædam extant, & Ulyſſis ara & fructus ipſe. Nam Lotos arbor crebra in ea eſt fructu ſuaviſſimo, plura etiam in ea ſunt oppidula, ſed unum eodem nomine, quo inſula. Et in ipſa Syrti oppidula quædam ſunt.* E noſtris memoratur Melæ lib. 2. c. 7. Plinio lib. 5. c. 7. Quam olim Servil. Gemi Conſul vaſtavit, referente Livio lib. 22. c. 31. Ejus purpuram celebrat Plinius lib. 9. c. 36. Eamdem eſſe ajunt, quæ vulgo Hiſpanis dicitur *Jelves.*

20 Μητρόπολις, Φρυγίας.] Lege Μητρόπολις, πόλις Φρυγίας. i. e. *Metropolis, urbs Phrygiæ.* Sic enim amant loqui de ſimilibus oppidorum nominibus, ut alibi annotavimus. Metropolis verò generatim & Græcis & Latinis dicitur cujuſcumque regionis primaria civitas, ac ſi diceres *matrem urbium*, peculiariter autem hoc ſibi nomen vindicarunt decem urbes, quas ſuo ordine numerat, è quibus duas Phrygiæ adſcribit, priorem à Deorum matre conditam fuiſſe tradit, ſed non ideo inclaruit, eam memorat Ptolemæus lib. 5. c. 2. alterius nemo, quod ſciam, meminit.

21 Τρίτη Λυδίας.] Tertio loco celebrat Metropolin, urbem Lydiæ, cujus fecit mentionem Ptolemæus lib. 5. c. 2.

22 Τετάρτη, Θεσσαλίας.] Quarto loco recenſet Metropolim, urbem Theſſaliæ memoratam Livio lib. 36. c. 10. Dioni lib. XLI. quam Conſtantinus Porphyrogeneta de Them. lib. 2. Them. 2. ſua ætate vocari Νέας Πάτρας. i. e. *Novas Patras* inquit.

23 Τὸ ἐθνικὸν Μητροπολίτης.] Hæc præter rationem occupant hunc locum, quia prius de omnibus hujus nominis urbibus agendum erat, ac deinde de earum gentilitio. Harum enim omnium gentile eſt Metropolites. Sed nos formicas imitantes quæ vacua horrea non ingrediuntur, reliquis hujus nominis urbibus relictis ad alias divertamur, ubi aliquod melius ſpicum inveniamus. Namque ut inquit Varro de lege Mœnia: *Neque in bona ſegete nullum eſt ſpicum nequam: neque in mala non aliquod bonum.*

ΜΙΑ'ΚΩΡΟΣ[24], πόλις Χαλκιδική· A Θεόπομπος κέ Φιλιππικῶν. Ὁ πολίτης, Μιακώριος.

ΜΙΔΑ'ΕΙΟΝ[25], πόλις Φρυγίας· Ἑλλάνικος ἐν δευτέρῳ Δευκαλιωνείας. Καὶ Μιδαὶ λέγονται. Τὸ ἐθνικὸν Μιδαεεύς, καὶ Μιδαεύς B καὶ Μιδήϊον.

ΜΙ'ΔΕΙΑ[26], πόλις ἐν Ἄργει, ἡ νῦν κώμη, ἡ πρότερον Περσέως πόλις, ἀπὸ Μιδείας τοῦ Ἀλωέως θυγατρός. Λέγεται καὶ χωρὶς τοῦ ι, Μίδεα. Ὁ πολίτης, Μιδεάτης· Καὶ θηλυκὸν, C Μιδεᾶτις, καὶ Μιδιαῖος.[27] Ἔστι δὲ καὶ ἑτέρα πόλις Βοιωτίας. Ὅμηρος,

Οἵ τε πολυστάφυλον Ἄρνην ἔχον, οἵ τε
Μίδειαν.

Ἔστι καὶ Λυκίας ἄλλη. D

ΜΙ'ΕΖΑ,[28] πόλις Μακεδονίας, ἣ Στρυμόνιον ἐκαλεῖτο, ἀπὸ Μιέζης θυγατρὸς Βέρητος, τοῦ Μακεδόνος, ὡς Θεαγένης ἐν Μακεδονικοῖς. Βέρης γὰρ τρεῖς ἐγέννησε, Μίεζαν, Βέρροιαν, Ὄλγανον· ἀφ᾽ οὗ ποταμὸς ὁμώνυ- E μος, καὶ πόλις Βερόη, καὶ τόπος Στρυμόνιος. Τὸ ἐθνικὸν, Μιεζεύς, καὶ Μιεζαῖος· οὕτω γὰρ χρηματίζει Νικάνωρ, καθὰ Λύσιος.

ΜΙ'ΛΗΤΟΣ[29], πόλις ἐπιφανὴς ἐν Καρίᾳ

MIACORUS, urbs Chalcidica. Theopompus xxv. Philippicorum. Civis, Miacorius.

MIDAEUM, urbs Phrygiæ. Hellanicus Deucalioniæ secundo. Dicuntur etiam Midæ. Gentile, Midaeeus, & Midæeus & Midéïum.

MIDEIA, urbs in Argolide, quæ nunc vicus, antea *Persepolis*, *i. e.* Persei-urbs, à Midea Aloei filia. Dicitur & sine *i* Midea. Civis, Mideates. Et fœm. Mideatis, & Midiæus. Est etiam alia urbs Bœotiæ. Homerus:

Quique vitiferam Arnen habebant, *quique*
Mideam.

Est & Lyciæ alia.

MIEZA, urbs Macedoniæ, quæ *Strymonium* vocabatur, à Mieza Beretis Macedonis filia, ut Theagenes in Macedonicis. *Beres enim* tres genuit, Miezam, Berrhœam, *Olganum*: A quo fluvius ejusdem nominis, & urbs Beroë, & locus Strymonis. Gentile, Miezeus, & Miezæus. Sic enim vocatur *Nicanor*, sicut Lusius.

MILETUS, urbs celebris in Caria Ionum,

24 Μιάκωρος, πόλις Χαλκιδική.] Miacorus, urbs Chalcidica, ex Theopompi Philippic. lib. xxv. quæ paulo infra dicitur Milcorus ex ejusdem autoris libro citato; neutrius apud alios, fit mentio, ego una cum Abr. Ortelio subdubito eandem fuisse urbem. Est enim Λ cum Λ figurâ non admodum dissimilis.

25 Μιδάειον, πόλις Φρυγίας.] Midaëum, urbs Phrygiæ memoratur Straboni lib. 12. cui Μιδάϊον dicitur, Ptolemæo verò lib. 5. c. 2. Μιδάειον; è nostris Plinius ejus fecit mentionem lib. 5. c. 31. à quo *Midaion* vocatur.

26 Μίδεια, πόλις ἐν Ἄργει, &c.] Midia, seu Midea, utroque enim modo hujusmodi nomina proferuntur apud Latinos, ut sæpe in his collectaneis monuimus, erat urbs Argiæ, ætate autoris nostri pagus tantum, antea Περσέως πόλις. i. e. *Persei urbs* dicta, in qua regnasse Electryonem Alcmenæ patrem referebant, autore Pausania lib. 2. unde ipsa Alcmene vocatur *Mideatis* apud Eust. ad Il. 2. v. 507. Ex hujus & aliarum ruina, ut assolet fieri, Argos crevisse tradit Pausanias libro octavo, cujus ætate sola area restabat, ut ipse narrat lib. 2. Βασιλεῦσαι δέ φασιν Ἠλεκτρύωνα ἐν τῇ Μιδείᾳ τὸν πατέρα Ἀλκμήνης· ἐπ᾽ ἐμοῦ δὲ Μιδείας πλὴν τὸ ἔδαφος, ἄλλο οὐδὲν ἐλείπετο. i. e. *Regnasse verò ajunt Electryonem Mideæ, patrem Alcmenæ: ætate autem mea Mideæ præter pavimentum, nihil aliud restabat.*

27 Ἔστι δὲ καὶ ἑτέρα πόλις Βοιωτίας.] Secunda hujus nominis erat urbs Bœotiæ, inclaruit Smyrnæis plectris Il. 2. v. 507. ubi legitur versus ille, quem affert autor noster, *Lebadeam* postea dictam fuisse testatur Pausan. in Bœoticis: Ἐν δὲ τῷ πεδίῳ Λεβάδεια ἐστὶν αὐτοῖς ὅμορος· αὕτη τὸ μὲν ἐξ ἀρχῆς ᾤκεῖτο ἐπὶ μετεώρου, καὶ ὠνομάζετο Μίδεια ἀπὸ τῆς Ἀσπληδόνος μητρός. i. e. *In planicie Lebadea est ipsis confinis. Hæc ab initio habitabatur in edito loco, & vocabatur* Midea *ab Aspledonis matre.* Ab Copaide lacu absorptam fuisse posteris tradidit Strabo lib. 1.

28 Μίεζα, πόλις Μακεδονίας, &c.] Mieza, urbs Macedoniæ, quæ *Strymonium* vocabatur, cujus meminerunt Plinius lib. 4. c. 10. Ptolemæus lib. 3. c. 13. apud quem perperam Μύζα pro Μίεζα legitur, de qua ita Philosophus Chæronensis in Alexandro: Τὴν γὰρ Σταγειριτῶν πόλιν ἐξ ἧς ἦν Ἀριστοτέλης, ἀνάστατον ὑπ᾽ αὐτοῦ γεγενημένην συνῴκισε πάλιν, καὶ τοὺς διαφυγόντας, ἢ δουλεύοντας τῶν πολιτῶν ἀποκατέστησεν· σχολὴν μὲν οὖν αὐτοῖς, καὶ διατριβὴν, τὸ περὶ Μίεζαν Νυμφαῖον ἀπέδειξεν, ὅπου μέχρι νῦν Ἀριστοτέλους ἕδρας τε λιθίνας, καὶ ὑποσκίους περιπάτους δεικνύουσιν. i. e. *Stagiritarum urbem, in qua erat Aristoteles ab ipso excisam, iterum frequentavit incolis, civesque, qui in exilio, aut in servitute erant, domum reduxit, scholamque circa Miezam Nymphæum assignavit, ubi & adhuc nunc* [incolæ] *sedes Aristotelis lapideas & ambulationes umbrosas ostendunt.* Ex hac urbe fuit Peucestas, unus ex Alexandri ducibus, qui eum ad Indos sequutus est. Quapropter Arrhiano rerum Indicarum libro vocatur *Miezeus.*

29 Μίλητος, πόλις ἐπιφανὴς ἐν Καρίᾳ τῶν Ἰώνων.] Miletus, urbs illustris in Caria Ionum, quæ prius *Lelegeis*, seu *Lelegis*, deinde *Pityussa*, ac postea *Anactoria*, quorum rationem reddit, vocabatur, quod etiam confirmat Eust. ad Dionysii v. 825. Fuit totius Ioniæ belli pacisque artibus princeps ac civium inclytis ingeniis merito inclyta. Milesii enim fuerunt Hecatæus historicus sæpe ab autore nostro & ab aliis plurimis laudatus; Thales unus ex septem sapientibus Græciæ, qui primus inter Græcos de natura disseruit, primus astrologiæ secreta rimatus est, primus *animos mortalium immortales esse* dixit, autore Laërtio in ejus vita. Milesii etiam fuere Anaximander Thaletis discipulus, qui Sphæram primus invenit, teste Plinio lib. 7. c. 56. & primus edidit γεωγραφικὸν πίνακα, i. e. *Geographicam chartam*, ut prodidit Strabo lib. 1. Alii etiam extitere viri illustres Milesii præter eos quos autor noster celebrat. Oppidani verò ingens nomen adepti sunt & oraculo Apollinis Didymæi Branchidis, quòd Xerxes combussit, ut & alia omnia, præter Ephesium, & quòd post incensum à Xerxe templum omnium maximum construxerunt, quod ob magnitudinem sine culmine mansit, nam ambitus ejus æquabat pagi magnitudinem, eratque intus & extra lucus pretiosis, autore Strabone lib. 14. Eam quoque nobilitavit pretiosa lana, ex qua fiebant stragula, quæ in proverbium ob insignem mollitiem abierunt, de quibus consulesis Scholiastem Aristophanis in Ranis actu 2. Scena 2. in fine chori, & Eust. ad Dionys. versum citatum; unde Poëtarum eruditissimus Georgic. lib. 3. v. 306. canit:

Quam-

ὑπὸ τῶν Ἰώνων· Ἐκαλεῖτο Ἀσία. Δίδυμος A δ' ἐν συμποσιακῷ φησιν, [30] ὅτι πρῶτον Λελεγηῒς ἐκαλεῖτο, ἀπὸ τῶν ἐνοικούντων. Εἶτα Πιτύουσα, ἀπὸ τῶν ἐκεῖ πιτύων, καὶ ὅτι ἐκεῖ πρῶτον πίτυς ἔφυ. [31] Οἱ γὰρ * ἐν τοῖς Θεσμοφορίοις πίτυος κλάδον ὑπὸ τὴν στιβάδα· B Καὶ ἐπὶ τὰ τῆς Δήμητρος ἱερὰ κλῶνον πίτυος ἐπίθεσαν, διὰ τὸ ἀρχαῖον τῆς γενέσεως. Μετὰ δὲ ταῦτα ἀπὸ Ἀνάκτορος τοῦ Γῆς καὶ Οὐρανοῦ ὠνομάσθη Ἀνακτορία. Ὁ πολίτης, Μιλήσιος. Οὕτω καὶ Θαλῆς Ἐξαμίου πατρὸς Μιλήσιος C ἐχρημάτιζε, καὶ Φωκυλίδης, [32] καὶ Τιμόθεος κιθαρῳδὸς, ὃς ἐποίησε νόμων κιθαρῳδικῶν βίβλους ὀκτωκαίδεκα, εἰς ἐπῶν ὀκτακισχιλίων τὸν ἀριθμὸν, [33] καὶ προνόμια ἄλλων χίλια· θνήσκει δ' ἐν Μακεδονίᾳ. Ἐπιγέγραπται δ' αὐτῷ D τόδε,

Πάτρα Μίλητος τίκτει τὸν μούσαισι ποθεινὸν
Τιμόθεον, κιθάρας δεξιὸν ἡνίοχον. E

ΜΙΛΗΤΟΥΠΟΛΙΣ [34], πόλις μεταξὺ Κυζίκου, καὶ * Βιθυνίας, περὶ τὸν Ῥύνδακον. Ἔστι καὶ ἄλλη ἐν Περσίδι. Ὁ πολίτης, Μιλητοπολίτης· [35] Καὶ τὸ θηλυκὸν, ἡ Μιλητοπολῖτις· Στράβων δυοκαιδεκάτῃ. F

ΜΙΛΚΩΡΟΣ [36], Χαλκιδικὴ πόλις ἐν Θρᾴκῃ. Ὁ πολίτης, Μιλκώριος· Θεόπομπος εἰκοστῷ πέμπτῳ Φιλιππικῶν.

ΜΙ-

num, Hecatæ. Asia. Didymus verò in Symposiaco inquit, quod primum *Lelegeis* vocabatur, ab eis, qui eam incolebant. Postea *Pityussa* ἀπὸ, &c. i.e. *à pinis*, quæ illic nascuntur, & quoniam illic pinus primum nata fuerit. Etenim...... in Thesmophoriis *pini ramum sub culcitram. Et supra Cereris templa pini ramum ponebant propter generationis antiquitatem.* Post hæc verò *Anactoria* vocata fuit ab Anactore Terræ, & Cœli filio. Civis, Milesius. Sic etiam Thales Examii filius Milesius fuit, & Phocylides, & Timotheus musicus, qui composuit Nomorum citharœdicorum libros 18. circiter octo millia carminum numero, & tibiarum pronomia mille. Moritur verò in Macedonia. Inscriptum autem in ejus laudem hoc distichum fuit:

Patria Miletus parit Musis desiderabilem
Timotheum, citharæ dextrum aurigam.

MILETOPOLIS, urbs inter Cyzicum & ...... Bythyniam, circa Rhyndacum. Est etiam alia in Perside. Civis, Miletopolites. Et fœm. Miletopolitis. Strab. lib. 12.

MILCORUS, Chalcidica urbs in Thracia. Civis, Milcorius. Theopomp. Philippicor. 25.

MI-

——— *Quamvis Milesia magno*
Vellera mutentur Tyrios incocta rubores.

Idem Georgic. lib. 4. v. 234.

——— *Eam circum Milesia vellera Nymphæ*
Carpebant hyali saturo fucata colore.

De ejus conditoribus discrepantes sunt autorum sententiæ, at ipsa fuit coloniis à se conditis valdè fœcunda, siquidem octoginta & amplius urbium per omnia maria metropolis extitit, autore Plinio lib. 5. c. 29. *Miletus Ioniæ caput, Lelegeis ante & Pityussa & Anactoria nominata, super octoginta urbium per cuncta maria genitrix: nec fraudanda cive Cadmo, qui primus prosam orationem condere instituit.* Memoratur etiam Solino cap. XLIII. & utrisque priori Melæ lib. I. cap. XVII. ex cujus fontibus nostros hortulos rigavimus. De ejus nominis etymologia adisis Scholia Apollonii ad ejus versum CLXXXVI. quæ cum sit è fabularum fermento confecta, hujusmodi rebus immorari non est volupe, & *trahit sua quemque voluptas*, ut inquit Poëtarum ingeniosissimus. Fuisse olim Milesios strenuos in bello nos docent historiæ, sed postea delitiis addicti bellicam virtutem, opes & nomen amiserunt, unde adagio factus est locus:

Πάλαι ποτ' ἦσαν ἄλκιμοι Μιλήσιοι.
Fuere quondam strenui Milesii.

Inde etiam *Milesius sermo* pro *lascivo* & *voluptario* accipitur apud Apuleium in Asino aureo: *At ego tibi sermone isto Milesio varias fabellas conferam, auresque tuas benevolas lepido susurro permulceam.*

30 Ὅτι πρῶτον Λελεγηῒς ἐκαλεῖτο.] De Mileti diversis nominibus agit nunc epitomator noster de quibus vide Eust. ad Dionysii v. 825. Scholia Apollonii Rhodii ad v. 186. è nostris Plinium, cujus verba adduximus nota proximè præcedenti; cæterum Λελεγηῒς & Λελεγὶς invenitur, quemadmodum Μεγαρηῒς & Μεγαρὶς & alia hujusmodi.

31 Οἱ γὰρ *.] Locus iste mutilus non patitur manus medicas sine alterius codicis ope, in quo integer inveniatur, de quo dubito. Eustathius enim ad Dionysii versum proximè citatum, cum hunc nostri autoris locum transcripserit & epigramma illud in Timotheum, trunca illa verba resarcire ausus non est.

32 Καὶ Τιμόθεος κιθαρῳδὸς, ὃς ἐποίησε, &c.] De Timotheo musico diffusè admodum agimus in nostro commentariolo autorum, quos ad testimonium vocat Stephanus; Nomi illi, quos composuisse Timotheum inquit, erant cantica quædam carmine in Deorum laudes composita, quæ ad tibiam vel citharam canebantur, Nomi verò Timothei & Philoxeni fuere celeberrimi apud Græcos veteres quibus præcipue addicti fuere Arcades, ut videre est apud Polybium Historiarum lib. 4. Cum aliquando Nero præter imperii majestatem, musicæ deditus hujusmodi nomon coram populo cantaret, ne concusso quidem repente motu terræ theatro ante cantare destitit, quam inchoatum absolveret nomon, teste Suetonio in Nerone.

33 Καὶ προνόμια ἄλλων χίλια.] Hæc sic putavi legenda, καὶ προνόμια αὐλῶν χίλια. i. e. *Et pronomia tibiarum mille.* Pronomia enim hoc in loco sunt illa, quæ ante Nomos illos musicos cantabantur ad tibiam & ad citharam.

34 Μιλητούπολις, πόλις μεταξὺ Κυζίκου, καὶ * Βιθυνίας.] In his verbis nemo suspicaretur aliquid deficere, si non adesset asteriscus. Nam sensus optime percipitur. Inquit enim, Meletopolin esse urbem inter Cyzicum & Bithyniam, circa Rhyndacum fluvium, ubi eam locat Strabo lib. 12. Plinius lib. 5. c. 32.

35 Καὶ τὸ θηλυκὸν, ἡ Μιλητοπολῖτις.] Fœm. Miletopolitis memoratur ex Strabonis lib. 12. apud quem palus sic vocatur, quæ erat juxta Miletopolin urbem: Ὑπέρκεινται δὲ τῆς Δασκυλίτιδος ἄλλαι δύο λίμναι μεγάλαι, ἥτε Ἀπολλωνιάτις ἥτε Μιλητοπολῖτις· πρὸς μὲν οὖν τῇ Δασκυλίτιδι Δασκύλειον πόλις· πρὸς δὲ τῇ Μιλητοπολίτιδι, Μιλητόπολις. i. e. *Supra Dascylitidem aliæ duæ jacent paludes magnæ, Apolloniatis & Miletopolitis ad Dascylitidem urbs Dascyleum; ad Miletopolitidem, Miletopolis.*

36 Μίλκωρος.] Vide quæ in Μιάκωρος.

 37 M-

A ΜΙΛΥΑΙ[37], αἱ πρότερον Σόλυμοι, ὡς Τιμαγένης πρώτῳ βασιλέων· Καὶ ἡ χώρα Μιλυάς, ὡς Μινυάς. Λέγονται καὶ Μίλυες, ἀπὸ Μιλύης τῆς γυναικὸς Σολύμου, καὶ ἀδελφῆς, ὕστερον δὲ Κράγου γυναικός. Τὸ ἐθνικὸν Μιλυεύς, καὶ Μιλυΐτης. B

MILYÆ, qui prius *Solymi*, ut Timagenes primo Regum. Et regio, Milyas, ut Minyas. Dicuntur etiam Milyes, à Milye uxore, & sorore Solymi, postea verò Cragi uxore. Gentile, Milyeus, & Milyites.

ΜΙΛΩΝΙΑ[38], πόλις Σαυνιτῶν ἐπιφανεστάτη· Διονύσιος ἑπτακαιδεκάτῳ. Τὸ ἐθνικόν, Μιλωνιάτης.

MILONIA, urbs Samnitum celeberrima. Dionysius lib. 17. Gentile, Miloniates.

ΜΙΜΑΛΚΕΣ[39], ἔθνος Λιβυκόν· Φίλιστος Σικελικῶν ὀγδόῳ.

MIMALCES, gens Libyca. Philistus C Siculorum octavo.

ΜΙΜΝΗΔΟΣ, πόλις Λυδῶν· Ἑκαταῖος Ἀσίᾳ. Τὸ ἐθνικὸν Μιμνήδιος, ὡς τοῦ Λυχνίδος Λυχνίδιος.

MIMNEDUS, urbs Lydorum. Hecatæ. Asia. Gentile, Mimnedius, ut Lychnidus, Lychnidius.

ΜΙΝΝΑΙΟΙ[40], ἔθνος ἐν τῇ παραλίᾳ τῆς ἐρυθρᾶς θαλάσσης· Μαρκιανὸς ἐν περίπλῳ αὐτῆς. D

MINNÆI, gens in littore maris rubri. Marcianus in ejus Periplo.

MI-

37 *Μιλύαι, αἱ πρότερον Σόλυμοι.*] Lege *οἱ πρότερον Σόλυμοι,* Error imperiti librarii, qui putavit *τὸ Μυλύαι* esse fœm. Myliæ verò fuere Lyciæ populi, qui prius *Termilæ*, deinde *Solymi*, ac tandem *Milyæ* dicti sunt. A Caribus verò fuere conditi, autore Strabone lib. 12. *Καὶ τοὺς Τερμίλας κατῴκισαν ἐν τῇ νῦν Λυκίᾳ τούτους δ' ἀγαγεῖν ἀποίκους ἐκ Κρήτης Σαρπηδόνα, Μίνω καὶ Ῥαδαμάνθυος ἀδελφὸν ὄντα, καὶ ὀνομάσαι Τερμίλας, τοὺς νῦν Μιλύας, ὥς φησιν Ἡρόδοτος, ἔτι δὲ πρότερον Σολύμους.* i.e. *Et Termilas condiderunt* [Cares] *in ea, quæ nunc Lycia; hos verò duxisse colonos ex Creta Sarpedonem Minois & Rhadamanthyos fratrem, ac* Termilas *nominasse* [ajunt] *quos nunc* Mylias, *ut ait Herodotus, & antea* Solymos [vocabant.]. Ac ne desideres Herodoti locum, quem respexit Strabo, ecce eum ex ejus lib. 1. cap. CLXXIII. *Διενειχθέντων δὲ ἐν Κρήτῃ περὶ τῆς βασιληίης τῶν Εὐρώπης παίδων, Σαρπηδόνος τε καὶ Μίνω, ὡς ἐπεκράτησε τῇ στάσει Μίνως, ἐξήλασε αὐτόν τε Σαρπηδόνα καὶ τοὺς στασιώτας αὐτοῦ, οἱ δὲ ἀπωσθέντες ἀπίκοντο τῆς Ἀσίης ἐς γῆν τὴν Μιλυάδα. Τὴν γὰρ νῦν Λύκιοι νέμονται, αὕτη τὸ παλαιὸν ἦν Μιλυάς. Οἱ δὲ Μιλύαι τότε Σόλυμοι ἐκαλέοντο. Τέως μὲν δὴ αὐτέων Σαρπηδὼν ἦρχε. Οἱ δὲ ἐκαλέοντο τό περ τε ἠνείκαντο οὔνομα, καὶ νῦν ἔτι καλέονται ὑπὸ τῶν περιοίκων οἱ Λύκιοι, Τερμίλαι.* i. e. *Cum contenderent de imperio Europæ filii Sarpedon & Minos, ubi Minos obtinuit imperium, expulit Sarpedonem & ejus factionis socios; hi verò expulsi pervenerunt in Asiæ regionem Milyadem. Quam enim nunc Lycii incolunt, hæc antiquitus erat Milyas;* Milyæ *autem tunc* Solymi *appellabantur; dum ipsis igitur imperitaret Sarpedon, eo quod attulerant nomine vocabantur, & nunc adhuc vocantur* Termilæ *à circumvicinis.* Eust. ad Il. 2. folio (mihi) 493 inquit Solymos quoque vocari *Minyas* à Minoë Sarpedonis & Rhadamanthyis fratre. *Φασὶ καὶ ὅτι Σόλυμοι οὗτοι, Μινύαι ἀπὸ Μίνωος ἐκαλοῦντο, οὗ ἀδελφοὶ Σαρπηδών, καὶ Ῥαδάμανθυς.* i. e. *Ajunt & hos Solymos vocari* Minyas *à Minoë, cujus fratres Sarpedon, & Rhadamanthys.* Miniæ verò sunt celebres in Argonautarum historia. De quibus paulò infra agemus.

38 *Μιλωνία, πόλις Σαυνιτῶν ἐπιφανεστάτη.*] Milonia urbs Samnitium illustrissima ex Dionysii Rom. hist. lib. 17. Et urbi & Dionysii libro idem obvenit fatum, non extant enim; *Milonia* verò Livio lib. 10. c. 3. dicitur Milionia: *Profectus dictator cum exercitu, prælio uno Marsos fundit; compulsis deinde in urbes munitas, Milioniam, Plestinam, Fresiliam intra dies paucos cepit.* Ex quibus videtur urbs Marsorum esse, ac eodem libro c. 34. Samnitium. Sic enim loquitur de ea: *Ita ad exercitum profectus ab Sora in Samnium ad castra collegæ perrexit. Inde postquam Samnites diffisi duobus exercitibus resisti posse recesserunt: diversi Coss. ad vastandos agros urbesque oppugnandas discedunt. Postumius Milioniam oppugnare adortus vi primò atque impetu: deinde postquam ea parùm procedebant, opere ac vineis demum injunctis muro cepit.* Quæ Livii loca, etsi contraria videntur, facili tamen negocio conciliari possunt, quia non obstat hanc urbem in Samnio sitam, quare *Samnitium urbs* dicitur Stephano, *Marsorum urbem* quoque vocari, scilicet quòd à Marsis teneretur, id inter scriptores frequens est, ac sæpe sæpius apud autorem nostrum annotavimus. Hoc modo componitur lis inter eruditissimos viros Henr. Glareanum & Carolum Sigonium, qui de hac urbe acerrime digladiantur ad illa Livii loca. Sic enim Henr. Glareanus inquit: *Quidam codices* Milioniam *habent; ac fere vetustiores, cæterum postea anno* CCCCLVIII. Samnitium *oppidum dicitur; Plistia etiam superiore libro anno* CCCCXL. *heic, si diis placet,* Marsorum. *Neque verò perpetuo audiri oportere puto, diversorum oppidorum esse nomina, sed credibilius est, in his vel errare codices, vel memoria lapsum Livium, utrunque sane non multum abest à vero.* Carolus Sigonus verò ait Miloniam & Plistiam esse Samnitium oppida, Milioniam verò & Plestinam Marsorum, quod ex veterum librorum & Stephani nostri autoritate probaturum promittit, sed non adimplevit. Ego verò puto nec errasse codices, nec memoria lapsum Livium, ut inquit Henr. Glareanus, sed meam conjecturam esse veram ob id quod supra retuli. Namque si erat in Samnio, verè *Samnitium urbs* dicebatur, at cum à Marsis teneretur *Marsorum urbs* jure meritoque poterat vocari, non absimili modo, ac si quis Antverpiam dixerit esse *Hispanorum urbem*, quod sit eorum ditionis.

39 *Μίμαλκες, ἔθνος Λιβυκόν.*] Mimalces, gens Libyca, *Mimaces* dicuntur Ptolemæo lib. 4. c. 3. Quare vel noster ex Ptolemæo, vel Ptolemæus ex nostro autore corrigendus est.

40 *Μινναῖοι, ἔθνος ἐν τῇ* &c.] Minnæi, seu Minæi in litore maris rubri, erant Arabiæ populi celeberrimi palmetis, arbustisque, thure ac myrrha, ideo *Minæa* dicta, autore Plinio lib. 12. c. 16. qui primi commercium thuris fecere. Eodem autore libri citati c. 14. quod ab eisdem etiam *thus Minæum* dicebatur, ut patet ex eodem Plinii loco, eorum urbs maxima erat Carna seu Carana, ipsi verò erant ex quatuor Arabiæ maximis nationibus, atque ad mare rubrum habitabant, teste Strabone lib. 16. *Κατοικεῖ δὲ τὰ μέγιστα τέτταρα ἔθνη τὴν ἐσχάτην λεχθεῖσαν χώραν. Μιναῖοι μὲν ἐν τῷ πρὸς τὴν Ἐρυθρὰν μέρει, πόλις αὐτῶν ἡ μεγίστη Κάρνα (ἢ Καρανά) ἐχόμενοι δὲ τούτων Σαβαῖοι.* i. e. *Habitant verò maximæ quatuor gentes* ultimam *dictam regionem; Minæi quidem in parte ad Erythræum mare, quorum maxima urbs Carna,* [*vel Carana*] *his verò finitimi sunt Sabæi.* Originem ducere existimabantur à Minoë Cretæ rege, ut asserit Plin. lib. 6. c. 28. quod erat Græcorum jocularis error, qui peregrinorum nominum etyma ab suis ducibus, regibus & lingua temerè deducebant, Minæi corruptum est nomen ex lingua Hebræa in qua מעונים *Mehunim* hi Arabiæ populi vocantur, quorum fit mentio Paralipomenωn lib. 2. cap. 26. v. 7. ubi LXX. senes *Minæos* vertunt. Sic verò vocatos fuisse verisimile est, quod in tentoriis habitarent, quæ Hebraice dicuntur מעונים *Mahonim*. At si à Minoë Cretæ rege fuerunt subacti, ab eo potuere quoque *Minæi* vocari. Sic enim Paron insulam *Minoiam* loquebantur, quia à Minoë subacta fuit, autore Solino c. 17.

41 Mi-

A ΜΙΝΥΑ[41], πόλις Θετταλίας, ἡ πρότερον Ἀλμωνία, ἀφ᾽ ἧς ἡ Μινύα, ἀπὸ Μινύου κληθεῖσα· Καὶ Μινύειον, καὶ Μινυηΐς, καὶ Μινυήϊος. [42] Ἔστι καὶ ἑτέρα Φρυγίας, ἐν τοῖς ὁρίοις Λυδίας. [43] Τὸ ἐθνικὸν, Μινύαι.

MINYA, urbs Theſſaliæ, quæ prius *Almonia*, à qua Minya, à Minya vocata. Minyeum, & Minyeïs & Minyeïus. Eſt & alia Phrygiæ in finibus Lydiæ. Gentile, Minyæ.

B ΜΙΝΩΑ, ἐν Ἀμοργῷ τῇ νήσῳ, μία τῶν Κυκλάδων. [44] Δευτέρα, πόλις Σικελίας. Τρίτη, ἐν Σίφνῳ, μία τῶν Κυκλάδων. [45] Ἔχει δὲ Μι * κρήνην. [46] Ἐκαλεῖτο καὶ ἡ Γάζα Μινώα. [47] Ἔστι καὶ Ἀραβίας, ἧς οἱ πολῖται Μινωῖται, ἀπὸ Μίνωος. [48] Ἔστι καὶ ἄλλη νῆσος, C οὐ πόρρω Μεγάρων. [49] Καὶ ἡ Πάρος Μινώα. Οἱ πολῖται, Μινῶαι.

MINOA, in Amorgo inſula, una Cycladum. Secunda, urbs Siciliæ. Tertia, in Siphno, una Cycladum. Habet verò Mi .... fontem. Vocabatur verò Gaza Minoa. Eſt & Arabiæ, cujus cives, Minoïtæ à Minoë. Eſt & alia inſula haud longè à Megaris. Et Paros Minoa. Cives, Minoæ.

ΜΙΣΓΗΤΕΣ[50], ἔθνος Ἰβήρων· Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ.

MISGETES, gens Iberiæ. Hecatæ. Europa.

ΜΙΣΓΟΜΕΝΑΙ, πόλις Θετταλίας· D Ἑλλάνικος πρώτῳ Δευκαλιωνείας. Τὸ ἐθνικὸν Μισγομένιος, ὡς Κλαζομένιος.

MISGOMENÆ, urbs Theſſaliæ. Hellanicus Deucalioniæ primo. Gentile, Miſgomenius, ut Clazomenius.

ΜΙΣΗΤΟΣ, πόλις Μακεδονίας· Θεαγένης Μακεδονικοῖς. Τὸ ἐθνικὸν Μισήτιος, ὡς Βηρύτιος. E

MISETUS, urbs Macedoniæ, Theagenes Macedonicis. Gentile, Miſetius, ut Berytius.

ΜΙΣΚΕΡΑ, πόλις Σικανίας· Θεόπομπος τεσσαρακοστῷ ἐννάτῳ Φιλιππικῶν. Τὸ ἐθνικὸν Μισκερεύς, ὡς Μεγαρεύς.

MISCERA, urbs Sicaniæ. Theopomp. Philippicor. 49. Gentile, Miſcereus, ut Megareus.

ΜΙΣΠΙΛΑ[51], πόλις Μήδων. Ξενοφῶν τρίτῳ ἀναβάσεως. Τὸ ἐθνικὸν, Μισπιλάτης. F

MISPILA, urbs Medorum. Xenoph. Anabaſeως tertio. Gentile, Miſpilates.

ΜΟΚΑΡΣΟΣ, Θρᾴκης χωρίον· Θεόπομπος πρώτῳ Φιλιππικῶν. Τὸ ἐθνικὸν, Μοκαρσός.

MOCARSUS, Thraciæ regio. Theopomp. Philippicor. primo. Gentile, Mocarſus.

ΜΟΚΑΤΑ, Βιθυνίας πόλις, ὡς Δομίτιος G

MOCATA, Bithyniæ urbs, ut Domi-

41 Μινύα πόλις Θεσσαλίας, ἡ πρότερον &c.] Hæc ſic mihi videntur accipienda, Minya, urbs Theſſaliæ, quæ antea *Almonia* ab Almo, & *Minya* à Minya rege vocata fuit. Ex Pauſaniæ enim lib. 9. apparet, Chryſen ex Chryſogenea Almi filia habuiſſe Minyam, à quo ii, quibus imperavit populis, adhuc ætate Pauſaniæ *Minyæ* dicebantur, juxta quam hiſtoriam illa Stephani, ſic erant legenda: Ἡ πρότερον Ἀλμωνία ἀφ᾽ Ἄλμου, Μινύα ἀπὸ Μινύου κληθεῖσα. i.e. *Antea* Almonia *ab Almo*, Minya *à Minya vocata*. Memoratur Plinio inter Theſſaliæ oppida, cui *Almon* dicitur lib. 4. c. 8. *In Theſſalia autem Orchomenus* Minyeus *antea dictus: & oppidum Almon, ab aliis Elmon.*

42 Ἔστι καὶ ἑτέρα Φρυγίας.] Hujus Minyæ Phrygiæ fit mentio apud Lucianum in Pſeudomante.

43 Τὸ ἐθνικὸν, Μινύαι. Gentile Minyæ. Argonautæ etiam poëtis decantati *Minyæ* vocati ſunt, quod à Minyæ filiabus originem ducerent, ut inquit Apollonius Argonautic. lib. 1. v. 229. Memorantur Val. Flacco Argonautic. lib. 1. v. 184.

At ducis imperiis Minyæ, monituque frequentes
Puppem humeris ſubeunt.

Ovidius Metamorphoſeon lib. 7. v. 1.

— *Jamque fretum Minyæ Pagaſæa puppe ſecabant*
Perpetuaque trahens inopem ſub nocte ſenectam
Phineus viſus erat.

44 Δευτέρα, πόλις Σικελίας.] Secundo loco memorat Minoam, urbem Siciliæ, quæ *Heraclea Minoa* dicebatur, de qua conſule ſis collectanea noſtra in Ἡράκλεια nota 36.

45 Ἔχει δὲ μι * κρήνην] Lege ἔχει δὲ Μινώα κρήνην, i.e. *habet verò Minoa fontem*. De Minoa enim loquitur.

26 Ἐκαλεῖτο καὶ Γάζα Μινώα] Hoc jam nos docuit in Γάζα ſed ſine idoneo teſte.

47 Ἔστι καὶ Ἀραβίας &c.] Celebrat etiam Minoam Arabiæ cujus cives Minoïtæ à Minoë dicti ſunt. Hunc errorem paulò ſupra in Μιννᾶιοι refutavimus.

48 Ἔστι καὶ ἄλλη νῆσος, οὐ πόρρω Μεγάρων.] Inſulam Minoam, non longe à Megaris, ſcilicet Atticæ memorat Thucyd. lib. 3. Ἐν δὲ τῷ αὐτῷ θέρει, μετὰ τὴν Λέσβου ἅλωσιν, Ἀθηναῖοι, Νικίου τοῦ Νικηράτου στρατηγοῦντος, ἐστράτευσαν ἐπὶ Μίνωαν τὴν νῆσον, ἣ κεῖται πρὸ Μεγάρων. i. e. *Eadem æſtate, poſt captam Lesbum, Athenienſes, duce Nicia Nicerati filio, cum claſſe adverſus Minoam inſulam, quæ jacet ante Megara, iverunt.*

49 Καὶ ἡ Πάρος Μινώα.] Parum inſulam, *Minoam* quoque dictam fuiſſe inquit. *Minoida* vocatam fuiſſe prodidit Plinius lib. 4. c. 12. *Paros cum oppido, ab Delo* XXXVIII. *M. marmore nobilis, quam primo* Pactiam, *poſtea* Minoida *vocarunt*, ſcilicet quod à Minoë Cretæ rege ſubacta fuerit, ut jam in Μιννᾶιοι annotavimus. De qua vide quæ ſuo loco annotamus.

50 Μίσγητες, ἔθνος Ἰβήρων.] Misgetes gens Iberorum, ex Hecatæi Europa, quorum apud alios altum eſt ſilentium, nec facile Græcis credendum eſt de Iberis loquentibus præter Strabonem, quandoquidem Ephorus exactiſſimus Græcorum hiſtoricus unam civitatem eſſe Iberos exiſtimavit, ut poſteris tradidir Abrahami nepotum eruditiſſimus lib. 1. contra Apionem.

51 Μίσπιλα, πόλις Μήδων.] Mispila, urbs Medornm, ex Xenophontis lib. 3. Cyri Anabaſeως, apud quem Μέσπιλα nunc legitur. Inter hanc & ſequentem ſectionem deficiunt aliquammulta oppidorum nomina.

τι© Καλλίςρατ© ἐν τῷ περὶ Ἡρακλείας τετάρτῳ. Τὸ ἐθνικὸν, Μοκατlωός. A

ΜΟ'ΚΚΛΗ, κώμη Φρυγίας. Οἱ οἰκήτορες, Μοκκλlωοί.

ΜΟΛΟΡΚΙ'Α[52], πόλις Νεμέας, ἀπὸ Μολόρκυ τοῦ ξενίσαντ© Ἡρακλέα, ἀπιόντα ἐπὶ τὸν ἀγῶνα. Τὸ ἐθνικὸν, Μολορκίτης. B

ΜΟΛΟΣΣΙ'Α[53], ἡ χώρα τῆς Ἠπείρου. Ὁ οἰκήτωρ Μολοσσός. Καὶ θηλυκὸν, Μολοσσὶς, καὶ Μολοσσα οὐδετέρως, καὶ Μολοτοὶ δι' ἑνὸς τ. Μολοτὸς, ὁ τόπ©. Τὸ κτητικὸν, Μολοτικός. C

ΜΟΛΥΒΔΑ'ΝΑ, πόλις Μασιlωῶν· Ἑκαταῖ© Εὐρώπῃ.

ΜΟΛΥΚΡΙ'Α[54], πόλις Αἰτωλίας· Στράβων δεκάτῃ. [55] Θουκυδίδης Μολύκρειον αὐτlὼ καλεῖ. Εὔφορίων δὲ, Μολυκρίαν αὐτlὼ φησι. Τὸ ἐθνικὸν Μολυκρι©, καὶ θηλυκῶς καὶ οὐδετέρως· Καὶ Μολυκρῖται, Μολυκριάς. Λέγεται καὶ Μολυκρεύς. Ἀρκάδι© δὲ Μολυκραίους φησί. D E

ΜΟΛΥ'ΝΔΕΙΑ, πόλις Λυκίας, ἀπὸ Μολυνδαίου· Ἀλέξανδρ© ἐν τῷ περὶ Λυκίας πρώτῳ. Τὸ ἐθνικὸν, Μολυνδεύς.

ΜΟΝΑΒΑΙ', πόλις Ἰσαυρίας· Καπίτων ἐν Ἰσαυρικοῖς. Τὸ ἐθνικὸν, Μοναβάτης. F

ΜΟΝΟ'ΓΙΣΣΑ, Ἄρτεμις Μονογισσlωὴ, ἵδρυμα Δαιδάλου. Μεγίσσα γὰρ τῇ Κα-

mitius Callistratus de Heraclea lib. 4. Gentile, Mocatenus.

MOCCLE, vicus Phrygiæ. Incolæ, Moccleni.

MOLORCIA, urbs Nemeæ, à Molorco, qui hospitio-excepit Herculem euntem ad certamen. Gentile, Molorcites.

MOLOSSIA, regio Epiri. Incola, Molossus. Fœm. Molossis, & Molossa neutrum, & Moloti per simplex t. Molotus, locus. Possessiv. Moloticus.

MOLYBDANA, urbs Mastienorum. Hecatæ. Europ.

MOLYCRIA, urbs Ætoliæ. Strabo lib. 10. Thucyd. *Molycreum* eam vocat. Euphor. verò *Molycriam*. Gentile, Molycrius, & fœm. & neut. gen. Et Molycritæ, & Molycrias. Dicitur etiam Molycrieus. Arcadius verò *Molycraeos* vocat.

MOLYNDEA, urbs Lyciæ, à Molyndæo. Alexander de Lycia lib. primo. Gentile, Molyndeus.

MONABÆ, urbs Isauriæ. Capito in Isauricis. Gentile, Monabates.

MONOGISSA, Diana Monogissena à Dædalo collocata. *Megissa* enim Carum lingua,

52 Μολοκρία, πόλις Νεμέας.] Ex præcedentibus oppidis taciti discessimus, quippe cum fuerint obscura, nihil in eis memorabile invenire potuimus, quod pretium operæ esset, & annotationes nostras auctiores ex alieno fœnore redderet; nunc Molocriam accedimus civitatem, ut inquit noster, Nemeæ, quæ nomen à Molorco sibi adoptavit. Nemea verò fuit regio Achaiæ, seu Peloponnesi, inter Cleonas & Phliuntem, ubi erat nemus, in quo Nemea certamina celebrabantur, teste Eustathio ad Il. 2. v. 570. Plinius verò lib. 4. c. 6. Nemeam regionem Arcadiæ dedit, verum Arcadia Achaiæ mediterranea maxime tenebat, autore eodem autore libro capiteque citato. Ab hac regione *leo Nemeus* quem Herculem occidisse fabulabantur, inter Poëtas decantatus nomen accepit. Ideo Poëtarum facetissimus non inficetè inquit Epigram. 27. in Amphitheatrum Domitiani:

Non Marathon taurum, Nemee frondosa leonem
Arcas Mænalium non timuisset aprum.

Cœlo etiam hunc leonem intulerunt Poëtæ astrologis concedentibus. Ideo M. Manlius lib. 4. inquit:

——— Phrygia Nemeee potiris
Idææ matris famulus, regnique ferocis
Cappadocum.

Lusitanus etiam Cygnus solita suavitate canit Lusiad. cantu v. oct. 2.

Entrava neste tempo o eterno Lume
No animal Nemeo truculento
E o mundo, que co tempo se consume,
Na sexta idade andava enfermo & lento.

Molorchum verò seu Molorcum, (utroque modo scribitur) qui urbi nomen dedit, celebrat Virgilius Georgic. lib. 3. v. 19.

Cuncta mihi, Alpheum linquens, lucosque Molorchi
Cursibus, & crudo decernet Græcia cæstu.

Ad quem locum ita Servius: *Lucos Molorchi, id est, sylvam Nemeam, in qua celebratur agon in honorem Archemori. Molorchus autem pastor fuit, qui Herculem venientem ad occidendum Nemeum leonem, suscepit hospitio.* Ab eodem pastore idem leo apud Poëtas dicitur etiam *Molorcheus*, ac quia Nemea regio erat inter Cleonas & Phliuntem, quæ *Bembina* etiam vocitabatur, ipse quoque Leo *Cleonæus*, & *Bembinetes* vocitatus est, quorum exempla legentibus Poëtas occurrunt.

53 Μολοσσία, ἡ χώρα τῆς Ἠπείρου. Molossia, regio Epiri, cujus præcipuum oppidum fuit Dodone, ubi Jovis Dodonæi templum, & oraculum illustre, autore Plinio in Prologo lib. 4. Celebrantur hujus regionis canes, qui ideo *Molossi* dicebantur. Virg. Georgic. lib. 3.

Nec tibi cura canum fuerit postrema: sed una
Veloces Spartæ catulos; acremque Molossum,
Pasce sero pingui.

Ubi Servius: *Veloces Spartæ catulos, pro Spartanos, una, hoc est, cum pecore: In Laconicis velocitas, in Molossis fortitudo laudatur. Sparta autem Laconiæ est civitas, Molossia civitas Epiri.*

54 Μολυκρία, πόλις Αἰτωλίας.] Molycria, urbs Ætoliæ, ex Strabonis lib. 10. cujus sunt verba: Εἶτα Μακυνία πόλις, εἶτα Μολύκρεια, καὶ πλησίον τὸ Ἀντίρριον, τὸ τῆς Αἰτωλίας ὅριον, καὶ τῆς Λοκρίδ©. i. e. *Inde Macynia urbs: post Molycria, ac prope Antirrhion, Ætoliæ & Locridis limes.*

55 Θουκυδίδης Μολύκρειον αὐτlὼ καλεῖ.] Thucydides Molycriam Aetoliæ urbem vocat *Molycreum*, nempe lib. 3. apud quem hæc leguntur: Ἐδῄουν τlὼ γlῶ, καὶ τὸ προάστειον ἀτείχιστον ὂν εἷλον ἔπειτε Μολύκρειον ἐλθόντες τlὼ Κορινθίων μὲν ἀποικίαν, Ἀθlωαίων δὲ ὑπήκοον, αἱροῦσι. i. e. *Agros vastarunt & suburbia nullis-cincta-muris ceperunt Molycreumque profecti, Corinthiorum coloniam, Atheniensium verò ditionis, capiunt:* Memoratur è nostris Plinio lib. 4. c. 2.

56 Nu-

Καρῶν φωνῇ, λίθος ἐρμηνεύεται. [56] Νῦν δὲ τὰς πλακώδεις καὶ μαλακώδεις λίθους γίσσα λέγομεν.

ΜΟΝΟΙΚΟΣ [57], πόλις Λιγυστική. Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ. [58] Τὸ ἐθνικὸν, Μονοίκοις.

ΜΟΡΓΕΝΤΙΟΝ [59], πόλις Ἰταλίας, ἀπὸ Μοργήτων. Λέγεται καὶ Μοργεντία. Τὸ ἐθνικὸν Μοργεντῖνος, καὶ Μοργήτης λέγεται.

ΜΟΡΓΥΝΑ [60], πόλις Σικελῶν· Φίλιστος δευτέρῳ. Τὸ ἐθνικὸν, Μοργυναῖος.

ΜΟΣΥΝΟΙΚΟΙ [61], ἔθνος, περὶ οὗ Εὔδοξος ἐν πρώτῳ γῆς περιόδου. Τὸ κτητικὸν, Μοσσυνοικικός.

ΜΟΣΥΛΟΝ [62], ἀκρωτήριον καὶ ἐμπόριον Αἰθιοπίας· Μαρκιανὸς ἐν πρώτῳ περιόδου.

ΜΟΣΧΟΙ [63], Κόλχων ἔθνος, προσεχὲς τοῖς Ματιηνοῖς· Ἑκαταῖος Ἀσίᾳ.

ΜΟ-

gua, *lapis* interpretatur. Nunc verò Crustaceos, & molles lapides, *gissa* dicimus.

MONOECUS, urbs Ligustica. Hecatæ. Europa. Gentile, Monœcius.

MORGENTIUM, urbs Italiæ, à Morgetibus. Dicitur etiam Morgentia. Gentile, Morgentinus, dicitur etiam Morgetes.

MORGYNA, urbs Siculorum. Philistus, lib. 2. Gentile, Morgynæus.

MOSYNOECI, gens de qua Eudoxus in primo terræ periodi. Possessiv. Mosynœcicus.

MOSYLUM, promontorium, & emporium Æthiopiæ. Marcianus in primo periodi.

MOSCHI, Colchorum populi Matienis vicini. Hecatæ. Asia.

MO-

56 Νῦν δὲ τὰς &c.] Hanc τοῦ γίσσα scripturam & novam significationem lexicographi nesciunt, at γεῖσα vocant Græci, quæ Latini *suggrundia*, ac præterea quidquid prominet, ut in ostiis, muris & galea.

57 Μόνοικος, πόλις Λιγυστική.] Monœcus, urbs Ligustica, quæ vulgo Italis dicitur *Monaco*, corrupti nominis origine servatâ, portu & arce firmissimâ prædita, cujus Princeps & dominus neminem superiorem agnoscit. De qua Strabo lib. 4. Ὁ δὲ τοῦ Μονοίκου λιμὴν ὅρμος ἐστὶν, οὐ μεγάλαις οὐδὲ πολλαῖς ναυσὶν, ἔχων ἱερὸν Ἡρακλέους Μονοίκου καλουμένου, ἔοικε δὲ ἀπὸ τοῦ ὀνόματος καὶ μέχρι δεῦρο διατείνειν ὁ Μασσαλιωτικὸς παράπλους, διέχει δ' Ἀντιπόλεως μικρῷ πλείους ἢ διακοσίους σταδίους. i. e. *Portus verò Monœci est statio non magnis nec multis navibus, habens fanum Herculis* Monœci *nomine; videtur verò ex nomine eo usque pertingere Massiliensis navigatio; distat autem ab Antipoli paulò minus* cc *stadiis*. Memoratur Smyrnæi vatis æmulo Æneid. lib. 6.

Heu quantum inter se bellum, si lumina vitæ
Attigerint, quantas acies, stragemque ciebunt!
Aggeribus socer Alpinis, atque arce Monœci
Denscendens gener adversis instructus Eois.

Ubi Servius ita: *Arce Monœci, de Liguria, ubi est portus Monœci Herculis. Dictus autem* Μόνοικος, *vel quod pulsis omnibus illic solus habitavit, vel quod in ejus templo nunquam aliquis Deorum simul colitur: sicut in Jovis, Minerva, & Juno: in Veneris, Cupido.* Graphicè portum hunc depingit Lucanus lib. 1.

Quaque sub Herculeo sacratus nomine portus
Urget rupe cava pelagus, non Corus in illum
Jus habet, aut Zephyrus: solus sua littora turbat
Circius, & tuta prohibet statione Monœci.

Plinius quoque ejus meminit lib. 3. c. 5.

58 Τὸ ἐθνικὸν, Μονοίκοις.] Lege Μονοίκιος, genus erroris translatitium apud typographos.

59 Μοργέντιον, πόλις Ἰταλίας.] Morgentium, urbs Italiæ, *Morgentia* quoque dicta celebratur ab autore nostro, sed sine autore; eam locat in Samnio Livius lib. 10. c. 17. cui *Murgantia* dicitur: *Approbantibus cunctis, ad Murgantiam validam urbem oppugnandum ducit: tantusque ardor militum fuit, & caritate ducis, & spe majoris quàm ex agrestibus populationibus prædæ, ut uno die vi atque armis urbem caperent, ibi duo millia Samnitium & centum pugnantes circumventi, captique: & alia præda ingens capta est.*

60 Μόργυνα, πόλις Σικελῶν.] Morgyna, urbs Siculorum celebratur ab autore nostro ex Philisto, autore deperdito, sed cum hujus nominis urbem nemo omnium meminerit, nullus dubito esse eamdem, quæ Diodoro Siculo diversis locis dicitur *Morgantina*, Straboni vero lib. 6. cujus mox reddam verba, *Morgantium*. Livio lib. 24. c. 27. *Murgantia* ut & Italiæ urbs, de qua præcedenti nota. Sic enim de ea loquitur lib. capiteque citato: *Ad Murgantiam tum classem navium centum Romanus habebat, quo evaderent motus ex cædibus tyrannorum orti Syracusis, quove eos ageret nova atque insolita libertas, opperiens.* Inclaruit etiam carminibus Sil. Italici lib. 14. cui *Morgentia* dicitur:

——— *nec frondosis Morgentia campis*
Abstinuit Marte infido.

Jam ætate Strabonis cesserat ævo, ut ipse posteris tradidit libro supra citato: Καὶ τὴν Μοργάντιον δὲ εἰκὸς ὑπὸ τῶν Μοργήτων ᾠκίσθαι· πόλις δ' ἦν αὕτη, νῦν δ' οὐκ ἔστιν. i. e. *Ac probabile est Morgantium ab Morgetibus conditam fuisse; urbs verò erat hæc, nunc autem non est.*

61 Μοσύνοικοι, ἔθνος περὶ οὗ &c.] Mosynœci fuere populi circa Pontum Euxinum, hoc vocamen adepti, quod μόσσυνας, id est *turres* scilicet *ligneas* habitarent. Memorantur Periegetæ v. 766.

Μάκρωνες, Φίλυρές τε, καὶ οἱ μόσσυνας ἔχουσι
Δουρατέους.

Macrones, Philyresque, & qui turres habent
Ligneas.

Eorum etiam meminit Apollonius Argonautic. lib. 2. v. 1018. nec non Valerius Flaccus lib. 1. v. 150.

Vos quoque non notæ mirati vela carinæ
Mossynici: vos & stabulis Macrones ab altis
Byzeresque vagi.

Eos quoque celebrat Mela lib. 1. c. 19. cui *Mosyni* dicuntur: *Ultra Mossyni turres ligneas subeunt.* Eodem modo dicuntur Plinio lib. 6. c. 4. Ex locis & autoribus citatis discernitur varietas scripturæ hujus nominis.

62 Μόσυλον, ἀκρωτήριον καὶ ἐμπόριον Αἰθιοπίας.] Mosylon promontorium & emporium Æthiopiæ, ex Marciani Periplo; Ptolemæus lib. 4. c. 7. id locat inter oppida Æthiopiæ, quæ sub Ægypto est. Plinio *promontorium & portus Mossylites* dicitur. *Ultra sinus Abalites, insula Diodori & aliæ desertæ, per continentem quoque deserta, oppidum Gaza, promontorium & portus Mossylites, quo cinnamomum devehitur.* Cinnamomi Mosylitici meminit Theophrastus lib. 9. cap. 5. Dioscorid. lib. 1. c. 13. non quod Æthiopia cinnamomum daret, sed quod illuc deveheretur, unde in alias regiones asportabatur. Mosylon verò nunc regionem *Decano* & *Dangali* vocitari autor est Belleforestus in sua Cosmographia.

63 Μόσχοι, Κόλχων ἔθνος.] Moschi, Colchorum gens, Matienis contermina. Matieni verò, seu Matiani, cujus regio dicebatur Matiana, erat portio quædam Mediæ, autore Strabone lib. 11. Creduntur esse qui nunc *Moscovitæ*. Memorantur inter alios Melæ lib. 1. c. 2. Plinio lib 6. c. 10. Arias Montanus nominis similitudine persuasus in suo Apparatu biblico putat esse eosdem, qui in Sacris literis à Mesech filio Japheti Genes. c. 10. memorato originem ducunt, quos Joseph. Antiquit. lib. 1. c. 7. *Meschinos* dicit.

64 Mo-

ΜΟΤΙΗΝΟΙ[64], χωρίον Ἰβηρίας, A ἄποικον Ῥωμαίων· Πολύβιος τρίτῳ. Φλέγων δὲ Μουτιηνὸν αὐτήν φησι. Τὸ ἐθνικὸν, Μοτιηνός.

ΜΟΤΥΗ[65], πόλις Σικελίας, ἀπὸ Μοτύης γυναικὸς, μηνυσάσης Ἡρακλεῖ τοὺς ἐλάσαντας B τοὺς αὐτοῦ βοῦς. Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ. Φίλιστος δὲ, φρούριον αὐτήν φησι Σικελίας παραθαλάττιον. [66] Τὸ ἐθνικὸν, Μοτυσαῖος.

ΜΟΤΥΛΑΙ, Σικελίας φρούριον, [67] περὶ τὴν Μοτύλην. Φίλιστος Σικελῶν πέμπτῳ. C Τὸ ἐθνικὸν, Μοτυλαῖος.

ΜΟΥΚΙΣΣΟΣ, πόλις Καππαδοκίας β'. Καπίτων Ἰσαυρικῶν ἕκτῳ.

ΜΟΥΜΑΣΤΙΣ, ὡς Βούβαστις, πόλις Καρίας· Ἀλέξανδρος δευτέρῳ Καρικῶν. D Ὁ πολίτης, Μουμαστίτης.

ΜΟΥΝΥΧΙΑ[68], λιμὴν Ἀττικῆς, ἀπὸ Μουνύχου. Καὶ ἱερὸν Μουνυχίας Ἀρτέμιδος. Ὁ οἰκήτωρ Μουνύχιος, καὶ Μουνυχίας. Τὰ τοπικὰ, Μουνυχίαθεν καὶ Μουνυχίαζε, καὶ Μουνυχίασι. E

ΜΟΥΡΣΑ[69], πόλις Ἰωνίας, κτίσμα Ἀδριανοῦ. Τὸ ἐθνικὸν Μουρσαῖος, ὡς Παρθένιος Φωκαεύς. Λέγεται καὶ Μούρσιον.

ΜΟΥ-

MOTIENI, oppidulum Iberiæ, Roman. colonia. Polyb. lib. 3. Phlegon vero *Mutienum* id vocat. Gentile, Motienus.

MOTYA, urbs Siciliæ à Motya fœmina, quæ indicavit Herculi eos qui ipsius boves abegerant. Hecatæ. Europa. Philistus verò Siciliæ castellum maritimum ait esse. Gentile, Motysæus.

MOTYLÆ, Siciliæ castellum circa Motylen. Philistus Siculorum quinto. Gentile, Motylæus.

MUCISSUS, urbs Cappadociæ secundæ. Capito Isauricor. sexto.

MUMASTIS, ut Bubastis, urbs Cariæ. Alexander Caricorum lib. 2. Civis, Mumastites.

MUNYCHIA, portus Atticæ, à Munycho. Et templum Dianæ Munychiæ. Habitator, Munychius, & Munychias. Localia, ex-Munychia, ad-Munychiam, in-Munychia.

MURSA, urbs Ioniæ, ab Adriano condita. Gentile, Mursæus, ut Parthenius Phocaëus. Dicitur etiam Mursium.

MU-

64 Μοτιηνοὶ, χωρίον Ἰβηρίας &c.] Motieni, oppidum Iberiæ, colonia Romanorum ex Polybii lib. 3. Oscitanter admodum autor noster videtur legisse Polybii librum tertium, siquidem ex eo tradit, Motienos esse Iberiæ oppidum, Romanorum coloniam, cum Polybius id non longe à Pado fluvio circa Placentiam & Cremonam locaverit, quarum agros à Romanis divisos inter illarum colonos vastarunt Insubres, ac fugientes cum se recepissent Motinam Romanorum coloniam, ibi obsident: Παρακαλέσαντες δὲ τοὺς Ἴσομβρας, καὶ συμφρονήσαντες κατὰ τὴν προγεγενημένην ὀργὴν, κατέσυραν τὴν κατακεκληρουχημένην χώραν ὑπὸ Ῥωμαίων, καὶ τοὺς φεύγοντας συνδιώξαντες εἰς Μοτίνην ἀποικίαν ὑπάρχουσαν Ῥωμαίων, ἐπολιόρκουν. i. e. *Cum advocassent Insubres conspirantes ob veteres iras agros à Romanis divisos depopulati sunt; ac fugientes Motinen Romanorum coloniam persecuti, obsidebant.* Straboni lib. 5. dicitur Mutine: Πόλεις δ' εἰσὶν ἐντὸς τοῦ Πάδου, καὶ περὶ τὸν Πάδον ἐπιφανεῖς. Πλακεντία μὲν, καὶ Κρεμώνη πλησιαίταται κατὰ μέσην πως τὴν χώραν μεταξὺ δὲ τούτων τε, καὶ Ἀριμίνου Πάρμα, καὶ Μουτίνη, καὶ Βωνονία πλησίον ἤδη Ῥαουέννης. i. e. *Urbes verò intra Padum & circa Padum illustres; Placentia & Cremona, proximæ media fere regione, inter has verò & Ariminum Parma, Mutina & Bononia jam prope Ravennam.* Ptolomæus in illa Italiæ parte locat, quam Galliæ Togatæ dedit. Memoratur etiam inter alios Melæ lib. 2. c. 4. Lucano lib. 1.

His Cæsar Perusina fames Mutinæque labores
Accedant fatis.

Adhuc hodie extat & corrupti nominis vestigia retinet. Vulgo enim dicitur *Modena*. Est urbs episcopalis & gaudet Ducatus titulo, quam maxime illustrem efficiunt ejus docti alumni, inter alios Jacobus Sadoletus orator, Philosophus & Theologus, Rom. Ecclesiæ Cardinalis, & Carolus Sigonius, cujus varia exstant opera.

65 Μοτύη, πόλις Σικελίας.] Motye, urbs Siciliæ, quæ non extat, fuit Carthaginiensium colonia, autore Diodoro Siculo lib. 14. Οὐ μακρὰν τοῦ λόφου τούτου Μοτύη πόλις ἦν ἄποικος Καρχηδονίων, ᾗ μάλιστα ἐχρῶντο κατὰ τῆς Σικελίας ὁρμητηρίῳ. i. e. *Non longe ab hoc colle sita erat urbs Motye Carthaginiensium colonia, qua maxime utebantur belli sede adversus Siciliam.* Jacebat in quadam insula, quæ sex stadiis à Sicilia distabat, & habebat viam quandam manu factam & angustam, quæ ducebat in Siciliæ litus, autore eodem autore libro citato: Αὕτη δ' ἡ πόλις ἦν ἐπί τινος νήσου κειμένη, τῆς Σικελίας ἀπέχουσα σταδίους ἕξ. i. e. *Ipsa vero urbs erat in quadam insula sita, quæ ab Sicilia distabat stadia sex.* Ac paulo infra: Εἶχε δὲ καὶ ὁδὸν στενὴν χειροποίητον, φέρουσαν ἐπὶ τὸν τῆς Σικελίας αἰγιαλόν. i. e. *Habebat verò viam angustam manu-factam, quæ ferebat in Siciliæ litus.* Mute dicitur Silio Italico lib. 14.

Nec major Megara Mute concordibus ausis
Ivere.

Autor noster à fœmina quadam cognomine quæ Herculi indicavit ejus boum raptores fabulatur nomen habuisse, at cum fuerit Carthaginiensium colonia, verosimile est ab ipsis & nomen inditum fuisse, de qua vide sis Bochartum de Phœnic. colon. lib. 1. c. 27. Cluv. Siciliæ Antiquæ lib. 2. c. 1.

66 Τὸ ἐθνικὸν, Μοτυσαῖος.] Quis non videt legendum esse Μοτυαῖος.

67 Περὶ τὴν Μοτύλην.] Lege περὶ τὴν Μοτύην, quia Motylæ castellum cujus apud alios altum est silentium, non poterat esse circa se ipsum. Μοτύη verò erat urbs Siciliæ, de qua suo loco egimus.

68 Μουνυχία, λιμὴν Ἀττικῆς.] Munychia, portus Atticæ, scribitur etiam Μωνυχία, mœnibus Piræeum complectebatur, autore Strabone lib. 9. ubi erat Dianæ Munychiæ fanum, ut tradit Pausanias in Atticis, in cujus honorem Athenienses celebrabant *Munychia Sacra*, à quibus nomen accepit *Munychion* mensis apud eosdem, qui nostro Martio respondebat, juxta Samuel. Petit. Eclog. Chronologic. lib. 4. c. 1. Erat hoc in portu armamentarium insigne, quod Sylla urbe capta incendit, ut narrat Plutarch. in ejus vita, de quo adisis Meurs. de populis Atticis.

69 Μοῦρσα, πόλις Ἰωνίας.] Mursa, urbs Ioniæ ab Adriano condita, cujus nulla apud alios fit mentio, quæ Mursium quoque, ut inquit, dicebatur. Ego suspicor legendum, Μοῦρσα, πόλις Παιονίας, i. e. *Mursa, urbs Pæoniæ,* id est Pannoniæ; quam Ptolemæus lib. 2. c. 16. Pannoniæ inferiori dedit, cujus quoque meminit Sex. Aur. Victor de Cæsaribus: *Sub idem tempus Licinius Gallienus, cum à Gallia Germanos strenue arceret, in Illyricum properans descendit, ibi Ingebum, quem curantem Pannonios, comperta Valeriani clade, imperandi cupido incesserat, Mursiæ devicit.*

70 Mu-

A ΜΟΥΣΕΙΟΝ[70], τόπος περὶ τὸν Ὄλυμπον τὸν ἐν Μακεδονίᾳ· Πολύβιος τριακοστῷ ἑβδόμῳ. Τὸ τοπικὸν ἀναλόγως Μουσειεὺς, ὡς Σιγειεύς.

MUSEUM, locus circa Olympum in Macedonia. Polybius lib. 37. Locale juxta analogiam Musieus, ut Sigieus.

B ΜΟΨΙΟΝ[71], πόλις τῆς Πελασγιώτιδος χώρας Θεσσαλίας· Στράβων ἐννάτῃ. Ἄλλος δ' ἐστὶ Μόψος, ἀφ' οὗ οἱ Ἀττικοὶ Μοψοπίαι. Τὸ ἐθνικὸν, Μόψιος.

MOPSIUM, urbs Pelasgiotidis regionis Thessaliæ. Strabo libro 9. Alius verò est Mopsus, à quo Attici Mopsopiæ. Gentile, Mopsius.

C ΜΟΨΟΠΙΑ[72], ἡ Ἀττικὴ, ἀπὸ Μόψοπος. [73] Καλλίμαχος, ἄρρητος ἡ Μόψοψ. Ὁ πολίτης, Μοψοπεῖος, διὰ διφθόγγου, καὶ διὰ τοῦ ι. Καὶ Μοψοπιεύς. Ἡρακλείδης ὁ Ποντικὸς ἐν πρώτῳ, Μοψοπίτης φησὶ, καὶ ἔδει Μοψοπιώτης. Ἴσως δὲ καθ' ὕφεσιν τοῦ ω, τὸ θηλυκὸν Μοψοπίς.

MOPSOPIA, Attica, à Mopsope. Callimachus, non est in usu nominativus Mopsops. Civis, Mopsopeus per diphthongum & per *i*. Mopsopieus. Heraclides Ponticus lib. 1. Mopsopites scribit, & debebat scribere Mopsopiotes. Fortasse adempto *o* mega, fœm. Mopsopis.

D ΜΟΨΟΥ ἑστία[74], Κιλικίας, ἐπὶ τῷ Πυράμῳ ποταμῷ, ἀπὸ Μόψου τοῦ μάντεως. Ὁ πολίτης, Μοψεάτης, κατὰ παραγωγὴν μιᾶς τῶν λέξεων· ἀφ' οὗ ὁ γραμματικὸς Ἡρακλείδης, ὁ Μοψεάτης.

MOPSIHESTIA, oppidum Ciliciæ, juxta Pyramum fluvium, à Mopso vate. Civis, Mopseates per paragogen unius dictionum. A quo Heraclides grammaticus, Mopseates.

E ΜΥΓΔΟΝΙΑ[75], μοῖρα Μακεδονίας· [76] Καὶ ἑτέρα Φρυγίας τῆς μεγάλης, ἀπὸ Μύγδονος.

MYGDONIA, pars Macedoniæ. Et alia Phrygiæ magnæ, à Mygdone. Aliqui *Mar-*

70 *Μούσειον, τόπος περὶ τὸν Ὄλυμπον* &c.] Museum, locus circa Olympum Macedoniæ montem ex Polybii lib. 37. memoratur; cujus altum apud alios est silentium. Apud eruditos est locus *Musis*, id est *literis* consecratus, tam publicus, quam privatus; nos etiam è nostro museo per varios autorum hortos tanquam apes circunvolitantes ex eorum floribus hosce fasciculos concinnavimus, ac etsi nobis vitio vertitur quod aliis laudi foret, ea est aliquorum invidia; nihilominus ulterius progredimur, id non curantes. Est enim summa infelicitas à nemine invideri: nec sumus adeò infelices. Jam quando in Musarum mentionem incidimus, antequam digrediamur ab ipsis, in ea quæ minus trita sunt animum intendere haud absurdum videtur. Poëtæ novem finxerunt Musas (eas fabulas in quarum involucro latet aliquid eruditum seu philosophicum non damnamus) quibus Apollo præsidebat, ideo Μουσηγέτης dictus; ac quia Musæ, hoc est *literæ* sunt nobiles atque ad eas perdiscendas memoria opus est, *Jovis* & *Mnemosynes*, id est *nobilitatis* & *memoriæ filias* esse dixerunt, quas graphicè depinxit Callimachus & Virgilius. Utriusque carmina reperies apud Natalem Comitem lib. 7. c. 15. Virgilium æmulatus est in suo Musarum choro *Michaël de Barrios* familiaris noster, optimus Poëta Hispanus è Bœtica, quæ nescio quo fato egregios profert Poetas, tamquam suæ fertilitatis testes; jam olim protulit Columellam, Senecam tragicum, Lucanum, Sil. Italicum (de hoc sunt discrepantes autorum sententiæ) & mea ætate L. Gongoram; hic Hispana lingua, illi Latina, admotis Pegaso calcaribus in Parnasso curriculum peregerunt; Hispania verò non modò Poëtis, inter quos est etiam Martialis, sed & imperatoribus Trajano, & Adriano illuminavit Romam, & *Novam Romam*, hoc est *Constantinopolin* Theodosio.

71 *Μόψιον, πόλις τῆς Πελασγιώτιδος*, &c.] Mopsium, urbs Pelasgiotidis regionis Thessaliæ, ex Strabonis lib. 9. cujus affert verba mutila, & quæ ad Mopsium non pertinent, & malesana. Ea integra sunt: Μόψιον δ' ὠνόμασται οὐκ ἀπὸ Μόψου τοῦ μάντεως, τοῦ Τειρεσίου, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ Λαπίθου τοῦ συμπλεύσαντος τοῖς Ἀργοναύταις· ἄλλος δ' ἐστὶ Μόψος ἀφ' οὗ ἡ Ἀττικὴ Μοψοπία. id est: *Mopsium verò nominatum fuit, non à Mopso vate, Tiresiæ filio, sed à Mopso Lapitha, qui unà cum Argonautis navigavit; alius verò est Mopsus, à quo Attica Mopsopia.* Quare apud Stephanum pro ἀφ' οὗ οἱ Ἀττικοὶ Μοψοπίαι. i. e. *à quo Attici Mopsopiæ*, lege ex Strabone, ἀφ' οὗ ἡ Ἀττικὴ Μοψοπία. i. e. *à quo Attica Mopsopia.*

72 *Μοψοπία, ἡ Ἀττικὴ ἀπὸ Μόψοπος.*] *Mopsopia*, Attica dicta est à Mopsope, ab Atthide filia Cranai, Atthis, ab ipso verò Cranao, *Cranaë*, à Ione, Xuthi filio, *Ionia*, de quibus adisis Eustathium ad Dionysii v. 423. & collectanea nostra in Κεκροπία num. 35.

73 *Καλλίμαχος, ἄρρητος ἡ Μόψοψ.*] Hæc sic existimo legenda, Καλλίμαχος. Ἄρρητος ἡ Μόψοψ. i. e. *Callimachus. Non est in usu nominativus Mopsops.* Supplendum τὸ εὐθεῖα, i. e. *nominativus*, εὐθεῖα ἄρρητος enim autori nostro dicitur nominativus, qui non est in usu, ut videre est in Βερένικος. Itaque cum dixerit *Atticam* dictam fuisse *Mopsopiam* à Mopsope, cujus rei testem adducit Callimachum, addit illius nominativum, qui debebat esse Μόψοψ, non esse in usu.

74 *Μόψου ἑστία, Κιλικίας*, &c.] Mopsu hestia, urbs Ciliciæ, deficit τὸ πόλις apud Stephanum, quod supplendum est, id nomen significat *Mopsi focum*, memoratur ab Strabone lib. 14. inter Ciliciæ urbes: Καὶ ὁ κόλπος εἴρηται Ἰσσικός· ἐν αὐτῷ δὲ πόλις Ῥωσὸς, καὶ Μυρίανδρος ἑτέρα πόλις, καὶ Ἀλεξάνδρεια, καὶ Νικόπολις, καὶ Μόψου ἑστία. i. e. *Et sinus dicitur Issicus: in quo est urbs Rhosus, & Myriandrus alia urbs, & Alexandria, & Nicopolis, & Mopsu hestia.* Inclaruit epistolis Ciceronis ad Appium Pulchrum lib. 3. epist. 8. *De nostris rebus quod scire vis: Tarso, nonis Octobr. Amanum versus profecti sumus. Hæc scripsi postridie ejus diei, cum castra haberem in agro Mopsuhestiæ.* Plinio lib. 5. c. 27. Mopsus dicitur, de qua sic Ammianus Marcellinus lib. 14. c. 25. *Et Mopsuestia, vatis illius domicilium Mopsi, quem à commilitio Argonautarum cum aureo vellere direpto reducem, & errore abstractum, delatumque ad Africæ litus mors repentina consumpsit: & ex eo cespite Punico tecti manes ejus heroici, dolorum varietati medentur plerumque sospitales.* O credula fides viro erudito indigna! Huic urbi suos debet natales Heraclides Grammaticus, in qua mortuum fuisse imperatorem Constantium ajunt.

75 *Μυγδονία, μοῖρα Μακεδονίας.*] Mygdonia, pars Macedoniæ, inter Macedoniæ regiones numeratur Ptolemæo lib. 3. c. 13. ejus incolas Mygdones inter Macedoniæ gentes celebrat Plinius lib. 4. c. 10.

76 *Καὶ ἑτέρα Φρυγίας τῆς μεγάλης.*] Hujus Mygdoniæ Phrygiæ meminit Plinius lib. 5. c. 32. ejus incolas *Mygdones* memorat Strabo lib. 12.

77 Mυ-

δονος. Τινὲς δὲ Μάρδους αὐτοὺς φασι. Τὸ A κτητικὸν Μυγδονικὸς, καὶ θηλυκῶς καὶ οὐδετέρως. Λέγεται καὶ Μυγδόνιος, καὶ Μυγδονία. Ἐλέγετο καὶ Μυχθονία.

ΜΥΓΙΣΟΙ, πόλις Καρίας· Ἑκαταῖος τετάρτῃ γενεαλογιῶν. Τὸ ἐθνικὸν Μυγίσιος, B καὶ Μυγισία Ἀθηνᾶ, καὶ Μυγισαΐς.

ΜΥΗΣ Μύητος, ὡς Φράγης Φράγητος, πόλις Ἰωνική· Ἑκαταῖος Ἀσίᾳ. Τὸ ἐθνικὸν, Μυήσιος, ὡς Φραγήσιος.

ΜΥΚΑΛΗ[77], πόλις Καρίας· Ἡρόδοτος ἕκτῃ. C Τὸ ἐθνικὸν, Μυκαλήσιος, ὡς Ἰθακήσιος. Τρύφων δὲ Μυκαλεὺς φησιν, ἐν παρωνύμοις. Λέγεται καὶ θηλυκῶς Μυκαλησὶς, ὡς Σώστρατος ὁ Φαναγορείτης. [78] Δίδυμος δ' ὄρος τὴν Μυκάλην φησίν. Ἐκλήθη δὲ, D ἐπεὶ αἱ λοιπαὶ Γοργόνες [79] ἐπὶ τόκῳ μυκώμεναι, τὴν κεφαλὴν Μεδούσης ἀνεκαλοῦντο. Οἱ δὲ, Μυχάλην αὐτὴν φασιν, ἐπεὶ ἐν μυχῷ κεῖται τοῦ Καρικοῦ ἁλός. Ἔστιν οὖν ἡ Μυκάλη καὶ πόλις, καὶ ὄρος.

E

ΜΥΚΑΛΗΣΣΟΣ[80], πόλις μεσογεία Βοιωτίας· Θουκυδίδης ἑβδόμῃ. Ἐκλήθη δὲ, ἐπὶ ἡ βοῦς ἐνταῦθα ἐμυκήσατο, ἡ τὸν Κάδμον καὶ τὸν σὺν αὐτῷ στρατὸν ἀγαγοῦσα εἰς Θήβας. [81] Ἔστι καὶ ἄλλη Καρίας, ὡς Ἔφορος τρίτῳ. Τὸ ἐθνικὸν

Mardos eos vocant. Possessiv. Mygdonicus, & fœm. & neutrum. Dicitur etiam Mygdonius, & Mygdonia. Dicebatur etiam Mychthon...

MYGISI, urbs Cariæ Hecatæ. Genealogiarum quarto. Gentile, Mygisius, & *Mygisia Minerva*, & Mygisaïs.

MYES, myetis, ut Phrages, etis, urbs Ionica. Hecatæ. Asia. Gentile, Myesius, ut Phragesius.

MYCALE, urbs Cariæ. Herodot. libro 6. Gentile, Mycalesius, ut Ithacesius. Trypho, Mycaleus inquit in Paronymis. Dicitur etiam in fœm. gen. Mycalesis, ut Sostratus Phanagorites. Didymus verò Mycalen ait esse montem. Sic verò vocata fuit, quoniam reliquæ Gorgones in partu μυκώμεναι, i.e. *boantes* Medusæ caput revocaverint. Alii *Mychalen* eam vocant, quoniam ἐν μυχῷ, i.e. *in recessu* Carici maris jaceat. Est igitur Mycale, & urbs, & mons.

MICALESSUS, urbs mediterranea Bœotiæ. Thucyd. lib. 7. Sic verò fuit vocata, quod vacca, quæ Cadmum, ac cum eo exercitum in Thebas duxit, illic mugitum ediderit. Est & alia Cariæ, ut Ephorus libro 3. Gen-

77 Μυκάλη, πόλις Καρίας.] Mycale, urbs Cariæ ex Herodoti lib. 1. cui non urbs Cariæ, ut inquit noster, dicitur, sed promontorium, quod Samo insulæ objacebat, ubi erat locus Neptuno Heliconio sacer, ad quem universi Iones conveniebant, eapropter *Panionium* dictus, in quo festa etiam celebrabant *Panionia*. Ejus ex libro citato c. 148. sunt verba: Τὸ δὲ Πανιώνιόν ἐστι τῆς Μυκάλης χῶρος ἱρὸς, πρὸς ἄρκτον τετραμμένος, κοινῇ ἐξαραιρημένος ὑπὸ Ἰώνων Ποσειδέωνι Ἑλικωνίῳ· ἡ δὲ Μυκάλη ἐστὶ τῆς ἠπείρου ἄκρη, πρὸς ζέφυρον ἄνεμον κατήκουσα Σάμῳ. Ἐς τὴν συλλεγόμενοι ἀπὸ τῶν πολίων Ἴωνες, ἄγεσκον ὁρτὴν, τῇ ἔθεντο οὔνομα Πανιώνια. i. e. *Panionium verò est Mycalæ locus sacer, ad septentrionem vergens, communiter ab universis Ionibus Neptuno Heliconio dicatus. Mycale autem promontorium est continentis versus Zephyrum ventum, quod ad Samum pertinet. Ad quod collecti de omnibus urbibus Iones festum celebrant, cui nomen posuere Panionia.* Sed Scylaci *Mycale* urbs dicitur, quam in Lydia locat ante Samum insulam. Quapropter nullus dubito fuisse & promontorium & urbem cognominem, ac eamdem fuisse urbem, etsi eam noster Cariæ, Scylax Lydiæ dedit, error non jocularis, sed translativus inter autores, ut sæpe sæpius diximus, in regionibus conterminis.

78 Δίδυμος δ' ὄρος τὴν Μυκάλην φησί.] Inquit ex Didymo, scilicet Homeri commentatore Mycalem esse montem, quem celebrat Homerus Il. 2. v. 869.

Νάστης αὖ Καρῶν ἡγήσατο βαρβαροφώνων,
Οἳ Μίλητον ἔχον, Φθειρῶν τ' ὄρος ἀκριτόφυλλον
Μαιάνδρου τε ῥοὰς, Μυκάλης τ' αἰπεινὰ κάρηνα.

Nastes rursus Caribus præerat barbare-loquentibus:
Qui Miletum incolebant, Phthirorumque montem frondosum
Mæandrique fluenta, Mycalæ alta cacumina.

Straboni lib. 14. dicitur ὄρος εὔθηρον, καὶ εὔδενδρον. i.e. *mons feris, & arboribus abundans.* In quo Alphei fluvii celeberrimi fontes fuisse tradit Pausanias lib. 5.

79 Ἐπὶ τόκῳ μυκώμεναι.] Si tibi placet pro ἐπὶ τόκῳ, legere ἐπὶ τόπῳ per me licet. Hanc enim lectionem videtur confirmare Eustathius ad Il. 2. v. 498. cujus verba Scholio sequenti apponam.

80 Μυκαλησσὸς, πόλις μεσογεία Βοιωτίας.] Mycalessus, urbs mediterranea Bœotiæ, ex Thucydidis lib. 7. Καὶ ἐκ Χαλκίδος τῆς Εὐβοίας ἀφ' ἑσπέρας διέπλευσε τὸν Εὔριπον. Καὶ ἀποβιβάσας ἐς τὴν Βοιωτίαν, ἦγεν αὐτοὺς ἐπὶ Μυκαλησσόν. i.e. *Et sub vesperum ex Chalcide Eubœæ trajecit Eurippum, eosque in Bœotiam expositos adversus Mycalessum duxit.* Inclaruit etiam Smyrnæis plectris Il. 2. v. 498.

Οἵ θ' Ὑρίην ἐνέμοντο, καὶ Αὐλίδα πετρήεσσαν,
Σχοῖνόν τε, Σκῶλόν τε, πολύκνημόν τ' Ἐτεωνόν,
Θέσπειαν, Γραῖάν τε, καὶ εὐρύχορον Μυκαλησσόν.

Quique Hyrien habitabant, & Aulida petrosam,
Schœnumque, Scolumque, jugosamque Eteonum,
Thespiam, Græamque, & latum Mycalessum.

Ubi Eustathius ita: Μυκαλησσὸς δὲ, μεσόγεια πόλις Βοιωτίας, κειμένη καὶ παρὰ Θουκυδίδῃ. Καλεῖται δὲ οὕτως, ἢ ἀπὸ τοῦ ἐκεῖ γεννήσας τὰς Γοργόνας μυκήσασθαι, ἢ ἀπὸ τῆς βοὸς ἥτις τὸν Σύριον Κάδμον, καὶ τοὺς σὺν αὐτῷ ποδηγήσασα εἰς Θήβας, ἐνταῦθα ἐμυκήσατο. i. e. *Mycalessus verò, est civitas mediterranea Bœotiæ, cujus meminit Thucydides; sic autem vocatur, vel quod illic Gorgones natæ mugierint, vel quod vacca quæ Syrium Cadmum & ejus socios duxit Thebas, illic mugierit.* Ejus quoque mentionem fecit Strabo lib. 9. Καὶ ὁ Μυκαλησσὸς δὲ κώμη τῆς Ταναγρικῆς· κεῖται δὲ παρ' ὁδὸν Θηβαίων εἰς Χαλκίδα· καλοῦσι δὲ Βοιωτικῶς Μυκαλητόν. i.e. *Et Mycalessus pagus Tanagricæ; jacet verò juxta viam Thebanorum in urbem Chalcidem; vocant autem Bœotice Mycalettum.* Acerbissima clade in bello Peloponnesiaco penè extincta fuit. Thraces enim, ut posteris tradidit Thucydides libro supra citato ab Atheniensibus domum remissi, matutinis horis inopinato incursu captam diripuerunt, ac promiscuis cædibus exhauserunt, pueris etiam inaudita sævitia in ludo literario trucidatis; ex hoc tempore inquit Pausanias lib. 1. eversam semper permansisse.

81 Ἔστι καὶ ἄλλη Καρίας.] Secundo loco numerat Mycalessum, urbem Cariæ, ex Ephoro. Vide ne sit eadem cum Μυκάλη, de qua suo loco egit. Autores enim, ut sæpissime monui in formandis oppidorum nominibus sunt valde liberi.

82 Ἐσ

κὸν Μυκαλήσιος, καὶ Μυκαλησία. [82] Ἔστι καὶ A ὄρος Μυκαλησσός, ἐναντίον Σάμου· Καὶ Μυκαλησσὶς, τὸ θηλυκόν.

Gentile, Mycalesius, & Mycalesia. Est & mons Mycalessus è regione Sami. Et Mycalessis fœmineum.

ΜΥΚΗ͂ΝΑΙ [83], πόλις Πελοποννήσου. Ὅμηρος,

Οἳ δὲ Μυκήνας εἶχον. — B

Ἀπὸ Μυκηναίου τοῦ Σπάρτωνος, τοῦ Φορωνέως ἀδελφοῦ. Ἢ ἀπὸ μύκητος τοῦ ξίφους, ὃ ἐφόρει Περσεὺς, οὗ πεσόντος κατὰ κέλευσιν Ἑρμοῦ, τὴν πόλιν ἔκτισεν. Ἢ ἀπὸ τοῦ Μυκήσασθαι τὴν Ἰὼ, βοῦν ἐκεῖ γενομένην. Ὁ πολίτης Μυκη- C ναῖος, καὶ θηλυκὸν Μυκηνὶς, καὶ Μυκηνεύς.

MYCENÆ, urbs Peloponnesi, Homerus.

Qui verò Mycenas habitabant. —

A Mycenæo Spartonis filio, Phoronei fratre. Vel ἀπὸ μύκητος, &c. i. e. *à capulo gladii*, quem Perseus gestabat, quo labente jussu Mercurii urbem condidit. Vel ἀπὸ, &c. h. e. *quod Io illic bos facta mugitum ediderit.* Civis, Mycenæus, & fœmin. Mycenis, & Myceneus.

ΜΥΚΟἸ [85], ἔθνος· Περὶ τοῦ Ἑκαταῖος ἐν Ἀσίᾳ. Ἐκ Μυκῶν εἰς Ἀράξινόν ποτε.

MYCI, populi, de quibus Hecatæ. In Asia. *Ex Mycis in Araxinum aliquando.*

ΜΥ΄ΚΟΝΟΣ [86], μία τῶν Κυκλάδων, ἀπὸ Μυκόνου τοῦ Αἰνείου, τοῦ Καρύστου καὶ Ῥύους τῆς D Ζάρηκος· Θουκυδίδης τρίτῃ, καὶ Στράβων τρίτῃ. Μύκονος δ' ἐστὶν ἐφ' ἧ μυθεύονται κεῖσθαι τῶν γιγάντων τοὺς ὑγιεινοτάτους, ὑφ' Ἡρακλέους καταλυθέντας. Ἀφ' ὧν ἡ παροιμία, Πάντα ὑπὸ μίαν Μύκονον· ἐπὶ τῶν ὑπὸ μίαν E γραφὴν ἀγαγόντων τὰ διηρημένα τῇ φύσει. Καὶ τοὺς φαλακροὺς δέ τινες Μυκονίους καλοῦσιν, ἀπὸ τοῦ τὸ πάθος τοῦτο ἐπιχωριάζειν τῇ νήσῳ. Ὁ νησιώτης, Μυκόνιος.

MYCONUS, una Cycladum à Mycono filio Aeneæ, filii Caristi, & Rhyûs filiæ Zarecis, Thucydides libro tertio. Et Strabo lib. 3. *Myconus verò est, in qua jacere fabulantur Gigantum robustissimos ab Hercule interfectos: à quibus parœmia, Πάντα, &c. h. e. omnia sub unam Myconum, de eis, qui res natura divisas, sub unam picturam ducunt*, Calvos *etiam aliqui* Myconios *vocant, quod morbus hic peculiaris in hac insula sit.* Insularis, Myconius.

ΜΥΛΑἸ [87], πόλις Σικελίας· Ἑκαταῖος F Εὐρώ-

MYLÆ, urbs Siciliæ. Hecatæ. Europa. Civis,

82 Ἔστι καὶ ὄρος, &c.] Inquit etiam Mycalessum esse montem è regione Sami, ac cum in Μυκάλη dixerit, Mycalem esse montem, qui jacet eodem loco, nullus dubito eundem fuisse.

83 Μυκῆναι, πόλις Πελοποννήσου.] Hujusmodi oppidorum nomina utroque numero inveniuntur, ut Thebæ, arum, vel Thebe, es, sic Mycenæ, & Mycene, fuere verò Mycenæ Peloponnesi urbs celeberrima, patria Agamemnonis, quare Virgilius eas vocat *Agamemnonias* Æneid. lib. 6. v. 838.

Eruet ille Argos, Agamemnoniasque Mycenas.

Memorantur etiam Poëtarum parenti Il. 2. v. 569. ubi legitur hemistichium illud, cujus integer versus est:

Οἳ δὲ Μυκήνας εἶχον ἐϋκτίμενον πτολίεθρον.

Qui verò Mycenas habebant bene-habitatam urbem.

Eas condidisse Perseum referunt Strabo lib. 8. Pausanias libro 2. quarum equos celebrat Andinus vates Georgic. libro 3. v. 121.

Et patriam Epirum referat, fortesque Mycenas
Neptunique ipsa deducat origine gentem.

Loquitur Virgilius de equis, qui in pretio habebantur, ac inter Græcos præcipui Argis & Mycenis educabantur. Horatius Carminum lib. 1. Od. 7.

Aptum dicit equis Argos, ditesque Mycenas.

84 Ἢ ἀπὸ μύκητος τοῦ ξίφους, &c.] Agit de diversis etymologiis urbis Mycenarum, inter quas una est, sic dictam fuisse ἀπὸ μύκητος τοῦ ξίφους, &c. i e. *à capulo ensis, quem gerebat Perseus.* Pausanias libro secundo sic dictam ait ἀπὸ τοῦ μύκητος significante *boletum.* Utrumque enim id nominis significat & *capulum ensis* & *boletum.* Non inficetè Nero, (varietas legentium fastidio medetur) autore Dione lib. LX, & Suet. in Nerone *boletos* Deorum *cibum* esse dicebat, quoniam Claudius imperator *boleti esu* Deus esset factus. Agrippina enim Neronis mater Claudii uxor medicatum boletum ipsi Claudio avidissimo ciborum talium obtulit, ex quo mortuus fuit. Unde Martialis more suo Epigram. libro 1. Epigram 21. ait:

Quid dignum tanto tibi ventre gulaque precabor?
Boletum, qualem Claudius edit, edas.

Strabo lib. 8. autor est, sua ætate Mycenas jam non superesse.

85 Μυκοὶ, ἔθνος.] Myci, gens ex Hecatæi Asia memorantur, quorum etiam meminit Herodotus lib. 7. c. 68. inter eos, qui Xerxem in expeditione adversus Græciam sequebantur: Τούτων δὲ ἦρχον οἵδε· Οὐτίων μὲν καὶ Μυκῶν, Ἀρσαμένης ὁ Δαρείου, Παρικανίων δὲ Σιρομίτρης ὁ Οἰοβάζου. i. e. *His verò præerant hi: Utiis quidem & Mycis Arsamenes Darii filius, Paricaniis autem Siromitres.*

86 Μύκονος, μία τῶν Κυκλάδων.] Myconus, una Cycladum ex Thucydidis & Strabonis lib. 3. Apud Strabonem verò lib. 10. non lib. 3. ut inquit noster, leguntur illa verba, at pro μυθεύονται, ὑγιεινοτάτους, διηρημένα, quæ habet noster, apud Strabonem legitur, μυθεύουσι, ὑστάτους, διηρημένα. De Myconiorum verò calvitio legendus Plinius lib. 11. c. 37. Hæc insula erat adeò ignobilis atque Gyaros, & Seriphos. Quare Statius Achill. 1. dixit:

——— *Placet ire per altas*
Cycladas, hinc spretæ Myconos, humilisque Seriphos.

Eruditissimus Poëtarum Æneid. lib. 3. v. 76. eam vocat *celsam*:

Quam prius Arcitenens oras & littora circum
Errantem, Mycone celsa, Gyaroque revinxit.

Ego reor eam vocasse *celsam* propter montem Dimastum, quem in hac insula celebrat Plinius lib. 4. c. 12. Incolarum pauperiem loquuntur adagia *Myconius conviva*, *Myconiorum more.* Tamquam pauperes enim alienæ cœnæ inhiabant.

87 Μυλαὶ, πόλις Σικελίας.] Mylæ, arum, urbs Siciliæ, quæ etiam Myle singulari num. dicitur, fuit urbs maritima, adhuc hodie corrupti nominis cineres servat. Vulgo enim dicitur *Milazzo*, sita in peninsula quadam cognomine, quæ vulgò *Capo di Milazzo* vocatur, autore Cluverio Sicil. Antiquæ lib. 2. c. 5. A Zanclæis condita creditur, teste Strabone lib. 7. Urbi & peninsulæ de fluvii Mylæ nomine nomen inditum fuisse propius est vero; portum non satis navibus fidum habuisse inquit Sil. Italicus lib. 14.

Et justi quondam portus, nunc littore solo
Subsidium infidum fugientibus æquora, Myle.

Sex. Pompeius ea usus est in bello adversus Augustum, cujus victoriâ hæc civitas magis inclaruit. Inter Mylas enim & Naulochum accidisse memoriæ prodidit Suetonius in vita Au-

Εὐρώπη. Ὁ πολίτης Μυλαΐτης, ὡς τῶν Θηβῶν A Θηβαΐτης, Ἀθηνῶν Ἀθηναΐτης. Εἰσὶ γὰρ οἳ οὕτω λέγουσι· [88] Καὶ τὸ θηλυκὸν Μυλαΐτης. [89] Εἰσὶ δὲ Μυλαὶ καὶ Θετταλίας, [90] ἧς τὸ ἐθνικὸν Μυλαῖος.

Civis, Mylaïtes, ut Thebarum, Thebaïtes, Athenarum, Athenaïtes. Sunt enim, qui sic dicunt. Et fœm. Mylaïtis. Sunt etiam Mylæ, Thessaliæ, cujus gentile, Mylæus.

ΜΥΛΑΚΕΣ [91], ἔθνος Ἠπειρωτικόν. B Λυκόφρων,

Κρᾶθις δὲ γείτων, ἠδὲ Μυλάκων ὅροι.

MYLACES, gens Epirotica, Lycophro.

Crathis verò vicinus, & Mylacum limitibus.

ΜΥΛΑΝΤΙΑ [92], ἄκρα ἐν Καυήρῳ τῆς Ῥόδου· Μυλάντιοι θεοί. [93] Ἀπὸ Μύλαντος ἀμφότερα, τοῦ καὶ * πρώτου εὑρόντος ἐν τῷ C βίῳ τὴν μύλου χρῆσιν.

MYLANTIA, promontorium in Camiro Rhodi. Unde Mylantii Dii. A Mylante utrumque ...... *qui primus invenit molæ usum.*

ΜΥΛΑΣΑ [94], πόλις Καρίας ἀπὸ Μυλάσου τοῦ Χρυσάορος, τοῦ Γλαύκου, τοῦ Σισύφου, τοῦ Αἰόλου. Λέγεται καὶ Μύλας, ὡς Αἰσχύλος ἐν Καρσὶν, ἢ Εὐρώπῃ. [95] Τὸ ἐθνικὸν, Μυ- D λασεύς. Οὕτω γὰρ ἀναγράφουσι πολλοὶ, ὡς Μένανδρος κατὰ Ψευδομένων.

MYLASSA, urbs Cariæ, à Mylaso filio Chrysaoris, filii Glauci, filii Sisyphi, filii Aeoli. Dicitur etiam Mylas, ut Æschylus in Caribus, vel Europa. Gentile, Mylaseus. Sic enim scribunt multi, ut Menander contra mendaces.

ΜΥΛΙΣΙΝ, ἔθνος Φρυγίας· Ἑκαταῖος Ἀσίᾳ.

MYLISIN, gens Phrygiæ, Hecatæ. Asia.

ΜΥΛΩΝ [96], πόλις Αἰγύπτου· Ἑκαταῖος. Ὁ πολίτης, Μυλοπολίτης. E

MYLON, urbs Ægypti. Hecatæ. Civis, Mylopolites.

ΜΥΝ- MYN-

ta Augusti: *Pompeium inter Mylas & Naulochum superavit: sub horam pugnæ, tam arcto repente somno devinctus, ut ad dandum signum ab amicis excitaretur.* Circa ejus litora fimo quiddam simile mare proferebat, non sine calore fœdo, unde illic stabulari solis boves fabulabantur, ut posteris tradiderunt Seneca Natural. Quæstionum lib. 3. c. 26. Plinius lib. 2. c. 98. hujus sunt verba: *Omnia plenilunio maria purgantur, quædam & stato tempore, circa Messanam & Mylas fimo similia exspuuntur in litus purgamenta: unde fabula solis boves ibi stabulari.* Idem Plinius lib. 31. c. 4. inquit, circa Messanam & Mylas hyeme in totum inarescere fontes: æstate exundare amnemque facere; ubi adhuc ætate Fazelli puteus ejusdem naturæ erat, ut ipse refert Decad. 1. libro 8. c. 8.

88 Καὶ τὸ θηλυκὸν Μυλαΐτης.] Lege Μυλαΐτις. Error seu librarii, seu typographi rationibus referendus.

89 Εἰσὶ δὲ Μυλαὶ καὶ Θετταλίας.] Mylæ, oppidum Thessaliæ fuit munitissimum, ut apparet ex Liv. lib. 42. c. 54. *Mylæ proximum oppidum, ita munitum, ut inexsuperabilis munimenti spes incolas ferociores faceret: non portas claudere regi satis habuerunt, sed probris quoque in ipsum. Macedonasque procacibus jaculati sunt. Quæ res cùm infestiorem hostem ad oppugnandum fecisset, ipsos desperatione veniæ ad tuendos sese acrius accendit. Itaque per triduum ingentibus utrimque animis & oppugnatæ sunt & defensæ.* Paululum infra captam ac direptam fuisse urbem inquit libera quoque corpora, quæ cædibus superfuerunt, venundata, diruto magna ex parte & incenso oppido.

90 Ἧς τὸ ἐθνικὸν Μυλαῖος.] Gentile Mylarum urbis Thessaliæ inquit esse Μυλαῖος. Et Mylarum Siciliæ Μυλαΐτης. Sed pace Stephani dixerim, id non observari, utrumque gentile de utraque potest dici. Ita Diodorus Siculus Mylarum Siciliæ oppidanos lib. 12. *Mylæos* vocat.

91 Μύλακες, ἔθνος Ἠπειρωτικόν.] Mylaces, gens Epirotica, ex Lycophrone cujus affert versiculum, ex quo non apparet Mylaces fuisse gentem Epiroticam. Lycophronis Scholiasta ad versum citatum inquit fuisse gentem Illyricam. Ac quia mens Lycophronis accipi non potest illo versiculo; alterum etiam apponam, quo sensus est completus, ac etiam quia aliter legitur & scribitur apud Lycophronem.

Κρᾶθις δὲ γείτων, ἠδὲ Μυλάκων ὅροις
Χῶρος συνοίκους δέξεται Κόλχων Πόλας,
Crathis verò vicinus & Mylacum finibus
Ager accolas excipiet Colchorum Polis.

92 Μυλαντία, ἄκρα ἐν Καυήρῳ τῆς Ῥόδου.] Pro ἐν Καυήρῳ lege ἐν Καμείρῳ. Camirus enim erat mons Rhodi, cujus meminit Strabo lib. 14. at Mylantia, promontorium à nemine, quod sciam, memoratur, neque illi Mylantii Dii qui inibi colebantur.

93 Ἀπὸ Μύλαντος ἀμφότερα, τοῦ καὶ * πρώτου ἐν τῷ βίῳ, &c. Si his verbis non appositus fuisset asteriscus ille, nemo omnium suspicaretur aliquid deficere. Namque sensus optime & sine interruptione capitur, cæterum, noster vocat *Mylantem*, Pausanias libro tertio *Myletem*, quem omnium primum invenisse molam, & fruges molere docuisse refert, cum id reliqui autores Cereri tribuant, eapropter Deæ judicatæ. Pro omnibus unus sufficit Plinius, cujus ex lib. 7. c. 56. sunt quæ sequuntur: *Ceres frumenta* [invenit] *cum antea glande vescerentur, eadem molere, & panem conficere in Attica, Italia, & Sicilia: ob id Dea judicata.*

94 Μύλασα, πόλις Καρίας.] Mylasa, urbs Cariæ, apud Strabonem per duplex *s* scribitur, & neut. plur. usurpatur: Τὰ δὲ Μύλασσα ἵδρυται ἐν πεδίῳ σφόδρα εὐδαίμονι. Ὑπέρκειται δὲ κατὰ κορυφὴν ὄρος αὐτοῦ λατόμιον λευκοῦ λίθου κάλλιστον ἔχον. Τοῦτο μὲν ὄφελός ἐστιν οὐ μικρὸν τὴν λιθίαν πρὸς τὰς οἰκοδομίας ἄφθονον, καὶ ἐγγύθεν ἔχον, καὶ μάλιστα πρὸς τὰς τῶν ἱερῶν, καὶ τῶν ἄλλων τῶν δημοσίων ἔργων κατασκευάς. Καὶ γάρ τοι στοαῖς τε, καὶ ναοῖς εἴτις ἄλλη κεκόσμηται παγκάλως. i. e. *Mylassa in planicie jacent admodum opulenta, ejus verò vertici imminet mons, unde albus lapis optimus abundè exscinditur; neque exiguum est hoc emolumentum, lapidum suppeditare copiam amplam, idque de propinquo, ad ædificia & substructiones, maxime templorum aliorumque publicorum operum; namque ut ulla alia, hæc urbs porticibus & templis est pulcherrime ornata.* Memoratur etiam Herodoto lib. 5. c. 121. Ptolemæo lib. 1. c. 2. è nostris Plinio libro 5. c. 29.

95 Τὸ ἐθνικὸν, Μυλασεύς.] Gentile Mylasorum, urbis Cariæ dicitur Mylaseus, cujus oppidani inclaruerunt Epistolis Ciceronis ad familiares lib. 13. epistola 56. *Mylaseis & Alabandeis pecuniam Cluvio debent. Dixerat mihi Euthidemus, cum Ephesi essem, se curaturum, ut ecdici Mylasii Romam mitterentur, id factum non est: legatos audio missos esse, sed malo ecdicos, ut aliquid confici possit.* Formâ in entis utitur Liv. lib. 44. c. 25. *Missa igitur juventute propere ... Caunios, quamquam Cybiratarum adsciverant auxilia, coëgerunt imperio parere: & Mylassenses Alabandenosque qui Euromensium provincia adempta, ad ipsos conjuncto exercitu venerunt, circa Orthosiam acie vicerunt.*

96 Μύλων, πόλις Αἰγύπτου.] Mylon, onis, urbs Ægypti ex Hecatæi Asia, cujus etiam fit mentio apud Athenæum lib. 8. in quibusdam carminibus Machonis comici Poëtæ.

97 Μυν-

A ΜΥ´ΝΔΟΣ[97], πόλις Καρίας· Ἑκαταῖος Ἀσία. [98] Ἔστι καὶ πόλις Καρίας ἄλλη παλαιὰ Μύνδος, ἧς τὸ ἐθνικὸν Μύνδιος, καὶ Μυνδία. Ἀπολλώνιος καὶ Ζήνων, Μύνδιοι γραμματικοί.

MYNDUS, urbs Cariæ. Hecatæ. Asia. Est etiam urbs alia antiqua Cariæ Myndus; cujus gentile, Myndius, & Myndia. Apollonius, & Zeno, Myndii grammatici.

B ΜΥ´ΝΔΟΝΕΣ, ἔθνος Λιβύης. Ἔφορος εἰκοστῷ ὀγδόῳ· Μύνδονες ὑπερδικαιότατοι, δοκοῦσιν εἶναι πλουσιώτατοι τὸν βίον.

MYNDONES, gens Libyæ. Ephorus lib. 28. *Myndones æquissimi: videntur esse ditissimi omnium victu.*

ΜΥΟΝΙ´Α[99], πόλις Φωκίδος· Παυσανίας ι. [1] Οἱ πολῖται, Μύονες. Θουκυδίδης Μυονέας αὐτούς φησι.

MYONIA, urbs Phocidis. Pausanias lib. 10. Cives, Myones. Thucydides *Myoneas* eos vocat.

C ΜΥΟ´ΝΗΣΟΣ[2], πόλις μεταξὺ Τέω καὶ Λεβέδου· Ἑκαταῖος Ἀσία. Ἀρτεμίδωρος δὲ χωρίον αὐτήν φησιν. [3] Ὁ νησιώτης, Μυονήσιος.

MYONESUS, urbs inter Teon, & Lebedum. Hecatæ. Asia. Artemid. verò *regionem* eam vocat. Insularis, Myonesius.

D ΜΥΟΥ͂Σ[4], πόλις Ἰωνίας ὡς Φίλων καὶ Ἀπολλόδωρος ἐν α΄ Χρονικῶν. Στράβων ιβ΄, ἡ περὶ Μαγνησίαν καὶ Μυοῦντα. Τὸ ἐθνικὸν, Μυούσιος.

MYUS, urbs Ioniæ, ut Philo, & Apollodor. Chronico. primo. Strabo lib. 12. *Quæ prope Magnesiam, & Myuntem.* Gentile, Myusius.

ΜΥ´- MY-

97 Μύνδος, πόλις Καρίας, &c.] Myndus, urbs Cariæ celebratur ex Hecatæo, autore deperdito, cujus locum supplebit Strabo, qui de hac urbe lib. 14. ita loquitur: Ἐν δὲ τῇ παραλίᾳ τῆς ἠπείρου κατὰ τὴν Μυνδίαν, Ἀστυπάλαιά ἐστιν ἄκρα, καὶ Ζεφύριον· εἶτ' εὐθὺς ἡ Μύνδος λιμένα ἔχουσα· καὶ μετὰ ταύτην Βαργυλία, καὶ αὕτη πόλις. i. e. *In ora continentis juxta Myndiam regionem, Astypalæa est promontorium, & Zephyrium; deinde ipsa Myndus cum portu; ac mox Bargylia, hæc quoque urbs.* Fuisse Trœzenis coloniam posteris tradidit Pausanias lib. 2. Πολλοῖς δὲ ἔτεσιν ὕστερον, ἐς ἀποικίαν ἐκ Τροιζῆνος σταλέντες, Ἁλικαρνασσὸν ἐν τῇ Καρίᾳ, καὶ Μύνδον ἀπῴκισαν οἱ γεγονότες ἀπ' Ἀετίου τοῦ Ἄνθα. i. e. *Multis verò post annis, qui ab Aëtio Anthæ filio originem ducebant Trœzene in coloniam missi Halicarnassum in Caria, & Myndum condiderunt.* Memoratur quoque Scylaci Caryandensi in Καρίᾳ. Sine dubio erat parva urbs, quandoquidem Diogenes Cynicus cum ad eam accederet, ac vidisset magnas portas, ac urbem parvam fertur dixisse, referente Diogene Laërtio in ejus vita: Ἄνδρες Μύνδιοι κλείσατε τὰς πύλας, μὴ ἡ πόλις ὑμῶν ἐξέλθῃ. i. e. *Viri Myndii claudite portas, ne urbs vestra egrediatur.*

98 Ἔστι καὶ πόλις Καρίας ἄλλη παλαιὰ Μύνδος.] Cum prius memoraverit Myndum, urbem Cariæ, nunc memorat veterem ejusdem Cariæ Myndum, quæ Παλαιὰ Μύνδος, i. e. *Vetus Myndus* dicebatur; utrasque celebrat Plinius lib 5. c. 29. *Inde Myndus & ubi fuit Palæmyndus, Nariandus, Neapolis, Carianda, Termera libera, Bargyla, & à quo sinus Iasius, oppidum Iasus.*

99 Μυονία, πόλις Φωκίδος.] Myonia, urbs Phocidis ex Pausaniæ lib. 10. cujus sunt verba: Τούτων δὲ τῶν Λοκρῶν τοσαίδε ἄλλαι πόλεις εἰσὶν ἄνω μὲν ὑπὲρ Ἀμφίσσης πρὸς ἤπειρον, Μυονία, σταδίοις ἀπωτέρω τριάκοντα Ἀμφίσσης· Οὗτοι καὶ τῷ Διῒ ἐν Ὀλυμπίᾳ οἱ ἀναθέντες εἰσὶ Μυονεῖς τὴν ἀσπίδα, κεῖται δὲ πόλισμα ἐπὶ ὑψηλοῦ, καὶ σφίσιν ἄλσος καὶ βωμὸς Θεῶν Μειλιχίων ἐστί. i. e. *Horum Locrorum aliæ sunt urbes, superiore quam Amphissa loco, ad Epirum est Myonia, abest ab Amphissa stadia* XXX. *Hi Myoneis clypeum Jovi in* [civitate] *Olympia dedicarunt, jacet autem oppidum præcelso loco, apud quos lucus & ara est Deorum Milichiorum.* Hæc eadem urbs, autori nostro dicitur paulo infra Μύων, cujus oppidanos inquit ex Thucydidis lib. 3. vocari Μυονέας, ut & Myoniæ, & utrobique advocat eundem Thucydidem, eapropter nullus dubito eandem esse urbem.

1 Οἱ πολῖται, Μύονες. Θουκυδίδης Μυονέας.] Et Thucydides & Pausanias oppidanos Myoniæ vocant Μυονέας. Pausaniæ testimonium apposui nota proxime præcedenti. Thucydidis est quod sequitur, ex ejus lib. 3. Ξυνέπρασσον δὲ μάλιστα αὐτῷ τῶν Λοκρῶν Ἀμφισσῆς. Διὰ τὸ τῶν Φωκέων ἔχθος δεδιότες. Καὶ αὐτοὶ πρῶτον δόντες ὁμήρους, καὶ τοὺς ἄλλους ἔπεισαν δοῦναι, φοβουμένους τὸν ἐπιόντα στρατόν· πρῶτον μὲν οὖν τοὺς ὁμόρους αὐτοῖς Μυονέας (ταύτῃ γὰρ δυσεσβολώτατος ἡ Λοκρὶς) ἔπειτα Ἰπνέας, καὶ Μεσσαπίους, &c. i. e. *Amphissenses autem omnium Locrorum maxime eum adjuvabant, ob Phocensium odium timentes, & ipsi primùm dederunt obsides & alios, ut darent, induxerunt, qui hostilis exercitus adventum metuebant, primum igitur finitimos sibi Myonenses (hac enim Locris aditum habet difficilimum) deinde Ipnenses & Messapios, &c.*

2 Μυόνησος, πόλις μεταξὺ Τέω καὶ Λεβέδου.] Myonesus, urbs inter Teon & Lebedum. Sunt verba desumpta ex Strabonis lib. 14. Ἐν Τέῳ δὲ ᾤκουν πρότερον τῇ ἐφεξῆς πόλει τῶν Ἰώνων· ἐμπεσούσης δὲ στάσεως, εἰς Ἔφεσον κατέφυγον. Ἀττάλου δ' εἰς Μυόννησον αὐτοὺς καταστήσαντος μεταξὺ Τέω καὶ Λέσβου, πρεσβεύονται Τήιοι, δεόμενοι Ῥωμαίων μὴ περιιδεῖν ἐπιτειχιζομένην σφίσι τὴν Μυόννησον. i. e. *In urbe verò Teo habitabant antea, proxima deinceps Ionum; sed cum incidisset seditio, Ephesum confugerunt; cumque Attalus eos Myonnesum traduxisset inter Teon & Lesbum* [Lebedum,] *missis legatis Teii à Romanis petiverunt, ne contra se paterentur muro circumdari Myonnesum.* Ac paulo infra: Καὶ ἡ Μυόννησος δὲ ἐφ' ὕψους χερρονησιάζοντος κατοικεῖται. Καὶ ἡ Τέως δὲ ἐπὶ χερρονήσῳ ἵδρυται. i. e. *Et Myonnesus in excelso loco peninsulam referente habitatur. Et Teos quoque sita est in peninsula.*

3 Ὁ νησιώτης, Μυονήσιος.] Procul dubio aliquid his deest, quoniam loquitur de insulari, quin de insula loquutus fuerit, ratio clamat addendum esse: Ἔστι καὶ νῆσος, &c. i. e. *Est & insula, cujus insularis, Myonesius.* Namque Myonesus fuit etiam insula parva prope Thessaliam, autore Strabone lib. 9. Εἶτα Μυόννησος νησίδιον. i. e. *Deinceps Myonnesus insula parva.* Quare si in verbis Artemidori præcedentibus apud Stephanum pro χωρίον legeris νησίδιον, salva res erit, nihil opus est addi.

4 Μυοῦς, πόλις Ἰωνίας.] Myûs, untis, urbs Ioniæ, una ex duodecim Ionum, quam in opsonium Xerxes Themistocli dedit, autore Strabone lib. 14. Ἀναπλεύσαντι δ' ὑπηρετικοῖς σκάφεσι τριάκοντα σταδίους, πόλις Μυοῦς, μία τῶν Ἰάδων τῶν δώδεκα, ἣ νῦν δι' ὀλιγανδρίαν Μιλησίοις συμπεπόλισται· ταύτην ὄψον λέγεται Θεμιστοκλεῖ δοῦναι Ξέρξης, ἄρτον δὲ Μαγνησίαν, οἶνον δὲ Λάμψακον. i. e. *Naviganti adverso fluvio, scaphis ad ministeria paratis, triginta stadia occurrit urbs Myûs, una de duodecim Ionicis urbibus, quæ nunc ob defectum virorum Mileto est adjuncta, hanc pro opsonio Xerxes Themistocli fertur dedisse, pro pane Magnesiam, pro vino Lampsacum.* Idem autor lib. citato prodidit ejus conditorem fuisse Cydrelum Codri filium spurium: Κυδρῆλος δὲ νόθος υἱὸς Κόδρου Μυοῦντα κτίζει. i. e. *Cydrelus verò nothus filius Codri Myuntem condit.* Ex Strabone corrigendus est Pausanias apud quem lib. 7. hæc leguntur: Οἰκισταὶ δὲ Μυοῦντος μὲν Κυάρητος ἐγένετο ὁ Κόδρου. i. e. *Conditores verò Myuntis quidem Cyaretus fuit Codri filius* pro οἰκισταὶ & Κυάρητος lege οἰκιστὴς & Κυδρῆλος. Apud Stephanum etiam pro Στράβων ιβ΄. lege Στράβων ιδ΄. Libro enim decimo quarto, non duodecimo meminit Strabo Myuntis urbis.

 5 Μύ-

ΜΥ'ΡΩΝ [5], πόλις Λυκίας, ἀπὸ Μύρα, ἢ ἀπὸ Μύρωνος, ἢ ἀπὸ Μύρου ποταμοῦ παραρρέοντος. Ἄμεινον δὲ τὸ πρῶτον. Λέγεται καὶ θηλυκὸν καὶ οὐδέτερον. Τὸ ἐθνικὸν, Μυρεύς. A

MYRON, urbs Lyciæ, à Myra, vel à Myrone, vel à Myro fluvio juxta fluente. Melius verò est primum. Dicitur etiam in fœm. & neut. genere. Gentile, Myreus.

ΜΥΡΓΕ'ΤΑΙ, ἔθνος Σκυθικόν· Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ. Ἔν τισι τῶν Ἡρωδιανοῦ γράφεται κακῶς. B

MYRGETÆ, gens Scythica. Hecatæ. Europa. In aliquibus Herodiani locis perperam scribitur.

ΜΥΡΙ'ΚΗ [6], νῆσος ἐν τῇ ἐρυθρᾷ θαλάσσῃ· Μαρκιανὸς ἐν περίπλῳ αὐτῆς.

MYRICE, insula in mari rubro. Marcianus in ejus Periplo.

ΜΥΡΙ'ΑΝΔΡΟΣ [7], πόλις Συρίας, πρὸς τῇ Φοινίκῃ· Ξενοφῶν ἐν πρώτῳ ἀναβάσεως. Τὸ κτητικὸν, Μυριανδρικὸς κόλπος. C

MYRIANDRUS, urbs Syriæ prope Phœniciam. Xenoph. primo Anabaseωs. Possessiv. Myriandricus sinus.

ΜΥΡΙΚΟΥ'Σ, πόλις καταντικρὺ Τενέδου καὶ Λέσβου, τῆς Τροίας. [8] Ἑκαταῖος, Ἐς Μυρικόεντα τῆς Τρωϊκῆς. Οἱ πολῖται, Μυρικούσιοι.

MYRICUS, urbs è regione Tenedi, & Lesbi, Troiæ. Hecatæ. *Ad Myricuntem Troicæ.* Cives, Myricusii.

ΜΥ'ΡΙΝΑ [9], πόλις ἐν Λήμνῳ· Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ. [10] Ἔστι καὶ τῆς Αἰολίδος ἄλλη. [11] Ἀπὸ Μυρίνης ἀμφότεραι, ἢ ἀπὸ Μυρίνου. Τὸ ἐθνικὸν, Μυριναῖος. Μυριναία δὲ, ἐπὶ τῆς χώρας· Καὶ οὐδετέρως, Μυριναῖον. D

MYRINA, urbs in Lemno. Hecatæ. Europa. Est etiam Æolidis alia, utraque à Myrina, vel à Myrino. Gentile, Myrinæus. Myrinæa verò dicitur de regione. Dicitur etiam neutrum, Myrinæum.

ΜΥ'ΡΚΙΝΝΟΣ [12], τόπος καὶ πόλις κτισθεῖσα παρὰ τῷ Στρυμόνι ποταμῷ. Τὸ ἐθνικὸν Μυρκίννιος, καὶ Μυρκιννία. Παρθένιος δὲ Μυρκιννίαν αὐτήν φησι. E

MYRCINNUS, locus, & urbs juxta Strymonem fluvium condita. Gentile, Myrcinnius, & Myrcinnia. Parthenius verò *Myrcinniam* eam vocat.

ΜΥ'ΡΛΕΙΑ [13], πόλις Βιθυνίας, ἡ νῦν λεγομένη Ἀπάμεια, ἀπὸ Μύρλου τοῦ Κολοφωνίων ἡγεμόνος. [14] Νικομήδης δὲ ὁ Ἐπιφανὴς, Προυσίου δὲ υἱὸς, ἀπὸ τῆς μητρὸς Ἀπάμας Ἀπάμειαν ὠνόμασεν· Οἱ δὲ, ἀπὸ Μυρλείας Ἀμαζόνος. F

MYRLEA, urbs Bithyniæ, quæ nunc *Apamia* dicitur, à Myrlo Colophoniorum duce. Nicomedes verò Epiphanes *Prusiæ regis* filius à matre Apama *Apamiam* nominavit, alii autem ab Amazone *Myrlea*. Civis, Myrleanus,

5 *Μύρων, πόλις Λυκίας.*] Myron, onis, urbs Lyciæ. Ptolemæo lib. 5. c. 3. *Μύρα* dicitur, eodem modo Actuum Apostol. c. 27. v. 6. ubi neutro plur. usurpatur.

6 *Μυρίκη, νῆσος ἐν τῇ ἐρυθρᾷ θαλάσσῃ.*] Myrice, insula in mari rubro ex Marciani Periplo, at in Marciani Periplo, quem beneficio Davidis Hœschelii habet Respublica literaria, nihil tale extat. Ptolemæo lib. 4. c. 8. numeratur inter insulas juxta Æthiopiam, quæ sub Ægypto, in Arabico sinu.

7 *Μυρίανδρος, πόλις Συρίας, &c.*] Myriandrus, urbs Syriæ prope Phœniciam, ex Xenophontis Anabaseωs libro primo, apud quem hæc leguntur: Ἐντεῦθεν ἐξελαύνει διὰ Συρίας σταθμὸν ἕνα, παρασάγγας πέντε, εἰς Μυρίανδρον πόλιν οἰκουμένην ὑπὸ Φοινίκων ἐν τῇ θαλάττῃ, ἐμπόριον δ᾽ ἦν τὸ χωρίον, καὶ ὥρμουν αὐτόθι ὁλκάδες πολλαί. i. e. *Inde per Syriam unius diei itinere, quinque parasangas confecit Myriandrum usque, urbem à Phœnicibus habitatam ad maris oras, emporium autem erat, & inibi multæ holcades stationem habebant.* At ex Xenophontis verbis non evincitur fuisse urbem Syriæ, ut inquit noster, sed ex Ptolemæo lib. 5. c. 15. Strabo eam dat Ciliciæ in Issico sinu. Sic enim ille lib. 14. Καὶ ὁ κόλπος εἴρηται Ἰσσικός· ἐν αὐτῷ δὲ πόλις Ῥωσὸς, καὶ Μυρίανδρος ἑτέρα πόλις, &c. *Hinc sinui Issico nomen; in quo est urbs Rhosus, & Myriandrus alia urbs, &c.* Id frequenter assolet fieri in regionum confiniis. Memoratur è nostris Melæ lib. 1. c. 12. Plinio lib. 3. c. 108.

8 *Ἑκαταῖος, Ἐς Μυρικόεντα, &c.*] Lege Ἐς Μυρικοῦντα. A Myricûs enim aliter non potest dici, de qua urbe, nihil inveniebam effatu dignum. Cæterum Troia & Troïce accipiuntur hoc in loco pro regione, quæ Latinis dicitur *Troas.*

9 *Μύρινα, πόλις ἐν Λήμνῳ.*] Myrina, urbs in Lemno. Lemnus insula duas tantum habebat civitates, alteram *Hephæstiam* nomine, alteram *Myrinam*, in hujus forum solstitio Athos mons ejaculabatur umbram, teste Plinio lib. 4. c. 12. Memoratur inter alios Ptolemæo lib. 3. c. 13.

11 *Ἔστι καὶ Αἰολίδος, &c.*] Secundo loco celebrat Myrinam urbem Æolidis, cujus meminit Herodot. lib. 1. c. 149. Ptolemæus lib. 5. c. 2. quæ *Sebastopolim* se vocabat, autore Plinio lib. 5. c. 30.

11 *Ἀπὸ Μυρίνης ἀμφότεραι, &c.*] Utrasque has urbes nempe Myrinam Lemni, & Myrinam Æolidis nomen sibi adoptasse inquit, vel à Myrina, vel à Myrino. Strabo lib. 13. à Myrina Amazonum una nomen Myrinæ impositum fuisse.

12 *Μύρκινος, τόπος καὶ πόλις κτισθεῖσα.*] Myrcinus, locus & urbs condita ad Strymonem fluvium. Strymon verò erat amnis Thraciæ celebris, urbem autem memorat Herodotus lib. 5. c. 124. qui eam appellat *Myrcinum Hedonorum*, Thucydidi etiam lib. 4. dicitur *Myrcinus Hedonica.* Hedoni fuere populi ejusdem Thraciæ, de quibus in Ἠδωνοί.

13 *Μύρλεια, πόλις Βιθυνίας, &c.*] Myrlea, urbs Bithyniæ, sic dicta à Myrlo Colophoniorum duce, ideo *Myrlea Colophoniorum* vocabatur, referente Plinio lib. 5. c. 32. quam cum instaurasset Prusias Bithyniæ rex, de uxoris suæ nomine *Apameam* vocavit, autore Strabone lib. 12. Ἀναλαβὼν δ᾽ ἐκεῖνος ἐκ τῶν ἐρειπίων αὐτὰς, ἐπωνόμασεν ἀφ᾽ ἑαυτοῦ μὲν Προυσιάδα πόλιν τὴν Κίον, τὴν δὲ Μύρλειαν Ἀπάμειαν ἀπὸ τῆς γυναικός· Οὗτος δ᾽ ἐστὶν ὁ Προυσίας ὁ καὶ Ἀννίβαν δεξάμενος ἀναχωρήσαντα δεῦρο μετὰ τὴν Ἀντιόχου ἧτταν. i. e. *Ille verò e ruderibus instaurans has urbes à se Prusiada urbem Cium; Myrleam autem ab uxore* Apameam *denominavit. Hic verò est Prusias ille, qui Annibalem illuc fugientem post Antiochi cladem, recepit.*

14 *Νικομήδης δὲ ὁ Ἐπιφανὴς, &c.*] Noster tribuit Nicomedi Prusiæ filio, quod Strabo cujus verba apposuimus proximè præcedenti, Prusiæ Nicomedis patri.

15 Ὀπ-

ζόνος. [15] Ὁ πολίτης, Μυρλεανὸς, ὡς Ἀσκληπιάδης Μυρλεανὸς ἀναγράφεται. Στράβων δὲ Μυρλεάτιν καλεῖ τὴν χώραν. Ἴσως ἀπὸ τούτου Μυρλεάτης ἐστὶ, καὶ Μυρλεανὸς κόλπος.

ΜΥΡΜΗΚΙΟΝ [16], πολίχνιον τῆς Ταυρικῆς. Στράβων ἑνδεκάτῃ. Ἡρωδιανὸς διὰ διφθόγγου γράφει, καὶ περισπᾷ. Τὸ ἐθνικὸν, ἐὰν μὲν δίφθογγον, Μυρμηκιεύς· εἰ δὲ διὰ τοῦ ι, Μυρμήκιος. Ἀρτεμίδωρος δὲ Μυρμηκίαν αὐτήν φησι.

ΜΥΡΜΙΔΟΝΙΑ [17], χώρα τῶν Μυρμιδόνων· οὕτω γὰρ ἡ Αἴγινα ἐκλήθη.

ΜΥΡΜΙΣΣΟΣ [18], πόλις περὶ Λάμψακον, ὡς Πολέμων. Τὸ ἐθνικὸν, Μυρμίσσιος.

ΜΥῤῬΙΝΟΥΣ [19], δῆμος τῆς Πανδιονίδος φυλῆς. Ὁ δημότης, Μυρινούσιος. Τὰ τοπικὰ, Μυρινουντόθεν, Μυρινοῦντάδε, Μυρινοῦντι. Διονύσιος δὲ ὁ Τρύφωνος Μυρινοῦντά φησιν. Ὁ δημότης, ἐκ Μυρινοῦττης, διὰ δύο ττ.

ΜΥΡΣΙΝΟΣ [20], πόλις Ἤλιδος.

— Καὶ Μύρσινος ἐσχατόωσα.

[21] Ὕστερον δὲ Μυρτούντιον ἐκλήθη. Τὸ ἐθνικὸν, εὕρηται Μυρτούσιος.

ΜΥΡΤΟΥΣΣΑ [22], ὄρος Λιβύης. Ὁ οἰκήτωρ Μυρτουσσαῖος, καὶ Μυρτούσσιος.

ΜΥΡΩΝΟΣ [23], νῆσος τοῦ Ἀραβικοῦ κόλπου. Τὸ ἐθνικὸν Μυρωνονησίτης, ἢ Μυρωνονησαῖος.

ΜΥ-

A nus, ut Asclepiades Myrleanus scribitur. Strab. *Myrleatin* vocat regionem, fortasse ab hoc dicitur Myrleates, & Myrleanus sinus.

MYRMECIUM, oppidulum Tauri-
B cæ, Strab. lib. 11. Herodianus per diphthongum scribit, & cum accentu circumflexo in penultima. Gentile, si per diphthongum, Myrmecieus; si per *jota*, Myrmecius. Artemidor. verò *Myrmeciam* eam vocat.

MYRMIDONIA, regio Myrmido-
C num. Sic enim *Ægina* vocata fuit.

MYRMISSUS, urbs circa Lampsacum, ut Polemo. Gentile, Myrmissius.

MYRRHINUS, populus Pandionidis tribus. Popularis, Myrinusius. Localia, ex-Myrinunte, in-Myrinuntem, in-Myrinunte.
D Dionysius Tryphonis Myrinunta inquit. Popularis, ex Myrinutte, per duplex *tt*.

MYRSINUS, urbs Elidis.

— *Et Myrsinus extrema.*

E Postea verò Myrtuntium vocata fuit. Gentile, invenitur Myrtusius.

MYRTUSSA, mons Libyæ. Incola, Myrtusæus, & Myrtussius.

MYRONIS, insula Arabici sinus. Gen-
F tile, Myrononesites, vel Myrononesæus.

MY-

15 Ὁ πολίτης, Μυρλεανός.] Oppidanus Myrleæ, urbis Bithyniæ dicitur *Myrleanus*, ac sic cognominatus est *Asclepiades*, ut inquit autor noster, quem in Turditania Hispaniæ regione docuisse grammaticam autor est Strabo lib. 3. Alium Asclepiadem memorat noster in Νίκαια, de quibus in nostro commentariolo suo loco agemus.

16 Μυρμήκιον, πολίχνιον τῆς Ταυρικῆς.] Myrmecium, oppidulum Tauricæ ex Strabonis lib. 11. cujus sunt verba: Ἐνταῦθα δ' ἐστὶν ὁ στενώτατος πορθμὸς τοῦ στόματος τῆς Μαιώτιδος, ὅσον εἴκοσι σταδίων, ἢ καὶ πλειόνων, ἔχον ἐν τῇ περαίᾳ τὸ Μυρμήκιον κώμην. i.e. *Hîc verò est angustissimus trajectus oris Mæotidis, XX. circiter, aut amplius stadiorum, habens in ulteriore parte Myrmecium vicum.* Idem autor Myrmecium quod hîc κώμην, i.e. *vicum*, lib. 7. vocat πολίχνιον, i.e. *oppidulum*, idem inter Geographos significante vocabulo, quod ad XX. stadia distabat à Panticapæo: Ἐν ἀριστερᾷ δ' εἰσπλέοντι τὸν Κιμμερικὸν Βόσπορον, πολίχνιόν ἐστι Μυρμήκιον ἐν εἴκοσι σταδίοις ἀπὸ τοῦ Παντικαπαίου. i.e. *Naviganti in Cimmericum Bosporum ad sinistram est Myrmecium oppidulum, ad XX. stadia à Panticapæo.* Promontorium dicitur Ptolemæo lib. 3. c. 6. Memoratur etiam Plinio lib. 4. c. 12. pro δίφθογγον, lege διὰ διφθόγγου.

17 Μυρμιδονία, χώρα τῶν Μυρμιδόνων.] Myrmidonia, regio Myrmidonum, id est, Ægina insula. Myrmidones verò vocati fuerunt *Æginetæ*, non, ut fabulis traditur, quod grassante peste, formicæ in homines ad Æaci preces conversæ fuerint, sed quod formicarum instar terram fodientes in saxa seminarent, ut agriculturam exercere possent, quorum memoriam posteris tradidit Strabo lib. 8. *Myrmidones* etiam vocati fuere *Phthiotæ*, Thessaliæ populi, quod originem ab Æginetis deducerent, de quibus consulendus est Eust. ad Il. 1. v. 180. Atque de his videtur loqui Poëtarum eruditissimus Æneid. lib. 2. v. 7.

——— Quis talia fando
Myrmidonum, Dolopumve, aut duri miles Ulyssei
Temperet à lacrymis?

Sic enim vocabantur omnes, qui sub Achille & Patroclo erant, ut memoriæ prodidit Strabo lib. 9. unde etiam Æneid. lib. 11. v. 403. *Achilles* & *Patroclus* vocantur *Myrmidonum proceres*, ut annotat Servius.

18 Μυρμισσὸς, πόλις περὶ Λάμψακον.] Myrmissus, urbs circa Lampsacum, de qua vide quæ in Μερμησσός.

19 Μυῤῥινοῦς, δῆμος τῆς Πανδιονίδος φυλῆς. Myrrhinûs, untis, populus Pandionidis tribus, sic dictus à myrtis illic nascentibus, ubi erat fanum & signum Dianæ cognomento *Colænidis*, quæ hoc nominis accepit à Colæno, qui ei fanum ædificavit, ut tradit Suidas in Κολαινίς. Colænus verò fuit rex quidam, qui prius quam Cecrops regnavit in Attica, ut dicebant Myrrhinusii, autore Pausania lib. 1. Memoratur Straboni lib. 9. Pausaniæ libro citato, & Meursio de Populis Atticis. Pro Μυρινούττης lege Μυρινούντης. Reliqua per duplex *r* puto legenda.

20 Μύρσινος, πόλις Ἤλιδος.] Myrsinus, urbs Elidis, ex Homero, cujus apponit hemistichium quod apud eum legitur Il. 2. v. 617. Ejus integri versus sunt:

Οἳ δ' ἄρα Βουπράσιόν τε, καὶ Ἤλιδα δῖαν ἔναιον
Ὅσσον ἐφ' Ὑρμίνη, καὶ Μύρσινος ἐσχατόωσα.

Qui autem Buprasiumque, & Elida divinam habitabant
Quantum Hyrmine, & Myrsinus extrema.

Ad quem locum nihil notatu dignum affert Eustathius.

21 Ὕστερον δὲ Μυρτούντιον ἐκλήθη.] Myrsinum, urbem Elidis *Myrtuntium* postea vocatam fuisse inquit, quod ex Strabonis lib. 8. hausisse videtur. Sic enim ille: Μύρσινος δὲ τὸ νῦν Μυρτούντιον, ἐπὶ θάλατταν καθήκουσα, κατὰ τὴν ἐκ Δύμης εἰς Ἦλιν ὁδὸν κατοικία, στάδια τῆς Ἠλείων πόλεως διέχουσα ἑβδομήκοντα. i.e. *Myrsinus autem nunc* Myrtuntium *dicitur, habitatio ad mare pertingens in via, quæ Dimâ Elin ducit, stadia* LXX. *distans ab Eleorum urbe.* Pro Μυρτούσιος lege Μυρτούσιος. Error typographi tralatitius.

22 Μύρτουσσα, ὄρος Λιβύης.] Myrtussa, mons Libyæ, memoratur Apollonio Argonautic. lib. 2. v. 507. cui Μυρτώσιον dicitur, cujus Scholiasta inquit esse locum, vel promontorium circa Cyrenen.

23 Μύρωνος νῆσος, &c.] Lege Μύρωνος νῆσος, νῆσος τοῦ Ἀραβικοῦ κόλπου. i.e. *Myronis nesos, insula Arabici sinus.* Sic enim de hujusmodi nominibus amat loqui autor noster, ut videre est in Ἀργίου νῆσος. Quod etiam confirmatur gentili Μυρωνονησίτης. Memoratur Ptolemæo lib. 4. c. 8. inter insulas juxta Æthiopiam, quæ sub Ægypto in Arabico sinu.

24 Μυ-

ΜΥΣΙΆ[24], χώρα καὶ πόλις. [25] Λυδοὶ δὲ τὴν ὀξύνην μυσὴν φασι. Λέγονται καὶ Μυσοὶ, καὶ Μύσιοι, καὶ Μυσάδιος Αἰολυκῶς. A

ΜΥΣΤΙΆ[26], πόλις Σαυνιτῶν· Φίλιστος ἑνδεκάτῳ. Οἱ οἰκήτορες Μυστιανοὶ, ὡς τῆς Ὠστίας Ὠστιανοί. B

ΜΥΤΙΛΗΝΗ[27], πόλις ἐν Λέσβῳ μεγίστη· Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ. Ἀπὸ Μυτιλήνης τῆς Μάκαρος θυγατρὸς, ἢ Πέλοπος. Οἱ δὲ, ὅτι Μυτίλης ἦν ὁ οἰκιστής. Οἱ δὲ, ἀπὸ Μύτωνος τοῦ Ποσειδῶνος, καὶ Μυτιλήνης· Ὅθεν Μυτωνίδα καλεῖ τὴν C Λέσβον Καλλίμαχος, ἐν τῷ τετάρτῳ. Παρθένιος δὲ Μυτωνίδας τὰς Λεσβικάς φησι. Λέγονται καὶ Μύτωνες, καὶ Μυτωναῖοι, καὶ Μυτιληναῖος.

ΜΥΤΙΣΕΡΑΤΑ[28], φρούριον Σικελίας· Φίλιστος δεκάτῃ. Τὸ ἐθνικὸν, Μυτισερατῖνος, ὡς αὐτός. D

ΜΥΤΙΣΤΡΑΤΟΝ[29], πολίχνιον περὶ Καρχηδόνα· Πολύβιος πρώτῳ. Τὸ ἐθνικὸν Μυ-

MYSIA, regio, & urbs. Lydi verò ὀξύην, i. e. *fagum*, mysen vocant. Dicuntur etiam Mysi, & Mysii, & Mysadius Æolicè.

MYSTIA, urbs Samnitum, Philistus lib. 11. Incolæ, Mystiani, ut Ostiæ, Ostiani.

MYTILENE, urbs in Lesbo maxima. Hecatæ. Europa, à Mytilene Macaris filia, vel Pelopis. Alii, quod Mytiles fuit, qui eam condidit. Alii, à Mytone filio Neptuni, & Mytilenæ. Unde *Lesbum* Callimachus *Mytanida* vocat, in quarto. Parthenius verò Mytanidas *Lesbicas* vocat. Dicuntur etiam Mytones, & Mytonæi, & Mytilenæi.

MYTISERATA, castellum Siciliæ. Philistus lib. 10. Gentile, Mytiseratinus, eodem teste.

MYTISTRATUM, oppidulum circa Carthaginem. Polyb. lib. 1. Gentile, Mytistra-

24 Μυσία, χώρα καὶ πόλις.] Mysia, regio & urbs. Nemo, quod equidem sciverim, dixit Mysiam esse urbem, sed regionem, cujus descriptio invenitur apud Ptolemæum lib. 3. c. 9. qui eam dividit in superiorem & inferiorem, & apud Cluv. Introduct. Geographiæ lib. 5. c. 4. & apud alios; ejus incolæ dicebantur Mysi & Mysii, ut & alia hujus formæ; memorantur Periegetæ v. 322.

> Παννόνιοι, Μυσοί τε βορειότεροι Θρηΐκων,
> Αὐτοί τε Θρήϊκες, ἀπείρονα γαῖαν ἔχοντες.
> *Pannonii, Mysique magis boreales Thracibus*
> *Ipsique Thraces immensam terram habentes.*

Ad quem locum consulesis Eust. qui Mysos Europæos & Asiaticos celebrat. Fuere verò Mysi abjectissimæ conditionis homines, ita ut locum proverbio fecerint. Quoties enim hominem nullius pretii denotare volebant, *Mysorum ultimum* vocabant; ac quia, qui despicatui ducitur, injuriæ & rapinæ aliorum exponitur, ideo ab hac gente aliud dimanavit adagium, Μυσῶν λεία, i. e. *Mysorum præda*. Hoc usus est Aristot. Rhetoric. libro 1. illo Cic. in Orat. pro L. Flacco. *Namque, ut opinor, Asia vestra constat ex Phrygia, Mysia, Caria, & Lydia; utrum igitur nostrum est, an vestrum, hoc proverbium:* Phrygem plagis solere fieri meliorem? *quid de tota Caria? nonne hoc vestra voce vulgatum est? si quid cum periculo experiri velis, in Care id potissimum esse faciendum? quid porro in Græco sermone tam tritum atque celebratum, quàm siquis despicatui ducitur, ut* Mysorum ultimus *esse dicatur.*

25 Λυδοὶ δὲ τὴν ὀξύνην μυσὴν φασι.] Pro τὴν ὀξύνην lege τὴν ὀξύην, i. e. *fagum*. Agit enim de Mysiæ etymologia, quam sic dictam fuisse tradit, quod Lydorum lingua, qua etiam, si bene memini, utebantur Mysi, *fagum* vocabant μυσὴν, id hausisse videtur ex Strabonis lib. 12. Ita enim ille: Ἐτυμολογοῦντες, καὶ τὸ ὄνομα τὸ τῶν Μυσῶν· ὅτι τὴν ὀξύην οὕτως ὀνομάζουσι οἱ Λυδοί. Πολλὴ δ᾽ ἡ ὀξύη κατὰ τὸν Ὄλυμπον. i. e. *Rationem etiam nominis Mysorum reddentes, quod arborem fagum sic vocant Lydi; quæ juxta Olympum copiosa nascitur.* Pro Αἰολυκῶς, lege Αἰολικῶς. Cæterum Plinius lib. 4. c. 26. *Mysos* vocat *Mœsos*.

26 Μυστία, πόλις Σαυνιτῶν.] Mystia, urbs Samnitium memoratur Melæ lib. 2. c. 4. inter promontoria, Lacinium & Zephyrium, Plinio lib. 3. c. 10. cujus nedum vestigia apparent.

27 Μυτιλήνη, πόλις ἐν Λέσβῳ μεγίστη.] Mytilene, fuit urbs in Lesbo maxima. Et natura, & situ, & descriptione ædificiorum, & pulchritudine, in primis nobilis: agri jucundi & fertiles, autore Cicerone in Orat. de lege Agraria cont. Rullum. Duplici portu prædita, teste Strabone libr. 13. fœcunda ingeniorum genitrix, non fraudanda gloriâ, quam inde sibi comparavit. Viri enim in quacumque arte insignes maxime illustrem patriam efficiunt. Ea verò genuit (religio est præterire eorum nomina) Pittacum de septem Græciæ sapientibus unum, Alcæum Poëtam, à quo *carmini Alcaico* nomen, Sappho Poëtriam *decimam Musam* dictam, à qua *carmen Sapphicum* vocamen habet, Theophanem historicum, quem civitate Romana donavit Pomp. Magnus, quod rerum suarum historiam scripserat, ut rerum monumentis tradidit disertissimus Romuli nepotum in Orat. pro Archia Poëta circa calcem. Protulit etiam Alpheum Poëtam, cujus exstat tetrastichon, dignissimum ut collectaneis nostris inseratur:

> Οὐ στέργω βαθυληΐους ἀρούρας
> Οὐκ ὄλβον πολύχρυσον· οἷα Γύγης.
> Αὐτάρκους ἔραμαι βίου Μακρῖνε
> Τὸ μηδὲν γὰρ ἄγαν ἄγαν με τέρπει.
> *Non amo feraces agros*
> *Non auro-affluentem beatitudinem, ut Gyges.*
> *Vitam, quæ sibi satis sit, amo Macrine.*
> *Nihil enim nimis nimis me delectat.*

Denique Mytilene fuit adeo clara, ut ab ea tota insula, cum prius *Lesbos* diceretur, *Mytilene* vocata fuerit, autore Eustathio ad Dionysii v. 537. Eam laudat Venusinus vates Carm. lib. 1. Od. 7.

> *Laudabunt alii claram Rhodon, aut Mytilenen*
> *Aut Ephesum, bimarisve Corinthi*
> *Mœnia.*

Martialis lib. x. Epigram. LXVIII.

> *Cum tibi non Ephesos, nec sit Rhodos, aut Mytilene*
> *Sed domus in vico Lælia patricio.*

Sed manum de tabula. Alphei versiculus nos quoque admonet, non modo delectat, ut Mytilenæ portibus relictis ad alia oppida vela obvertamus.

28 Μυτισέρατα, φρούριον Σικελίας.] Mytiserata, castellum Siciliæ ex Philisto, de quo vide quæ in Ἀμήστρατος annotavimus.

29 Μυτίστρατον, πολίχνιον περὶ Καρχηδόνα.] Mytistratum, oppidulum circa Carthaginem ex Polybii lib. 1. Est error Stephani translatitius, qui Mytistratum Siciliæ oppidum circa Carthaginem locat, sed ipse tamquam ad numeros hujusmodi errores referens, Tyneta Africæ oppidum non procul à Carthagine, Siciliæ adscripsit; suo ipsius gladio jugulemus hunc errorem. Ex eodem enim Polybii libro ab ipso laudato apparet fuisse Mytistratum Siciliæ oppidum. Ejus sunt verba: Ὥρμησαν ἐπὶ τὸν Πάνορμον διὰ τὸ τὰς Καρχηδονίων δυνάμεις ἐκεῖ παραχειμάζειν. Οἱ δὲ στρατηγοὶ συνεγγίσαντες τῇ πόλει μετὰ πάσης τῆς δυνάμεως παρετάξαντο. Τῶν δὲ πολεμίων οὐκ ἀντεξιόντων, πάλιν ἐντεῦθεν ἐποιήσαντο τὴν ὁρμὴν ἐπὶ πόλιν Ἱππάναν. Καὶ ταύτην μὲν ἐξ ἐφόδου κατὰ κράτος ἔλαβον. Εἷλον δὲ καὶ τὸ Μυτίστρατον πολλοὺς χρόνους ὑπομεμενηκὸς τὴν πολιορκίαν, διὰ τὴν ὀχυρότητα τοῦ τόπου. i. e. *Duxerunt exercitum Panormum, quod illic Carthaginiensium copia hibernarent, ...*

Μυτιστράτιος, [30] ὡς Στρατὸς Στράτιον, ἡ Ἀ- A
καρνανικὴ πόλις.

ΜΥΏΝ [31], πόλις Λοκρῶν ἐν τῇ Ἠπείρῳ. Οἱ πολῖται Μύωνες, ὡς Θουκυδίδης τρίτῃ. Λέγονται καὶ Μυωνεῖς.

B

ΜΩ΄ΒΑ [32], μοῖρα τῆς Ἀραβίας. Οὐράνιος ἐν Ἀραβικῶν δευτέρῳ. Οἱ οἰκοῦντες, Μωβηνοί. Καὶ θηλυκῶς, Μωβηνή. [33] Ἔοικε δ' ἐνδεῖν τὸ πρῶτον. Ἦν γὰρ Μώαβα. Καὶ τὸ ἐθνικὸν, Μωαβίτης. Τὸ θηλυκὸν, Μωαβῖτις. C

ΜΩΘῺ [34], κώμη Ἀραβίας, ἐν ᾗ ἔθανεν Ἀντίγονος, ὁ Μακεδὼν, ὑπὸ Ῥαβίλου τοῦ βασιλέως τῶν Ἀραβίων, ὡς Οὐράνιος ἐν πέμπτῳ. [35] Ὅ ἐστι τῇ Ἀράβων φωνῇ, τόπος θανάτου. Οἱ κωμῆται, Μωθηνοὶ κατὰ τὸν ἐγχώριον τύπον. D

ΜΩ͂ΛΙΣ [36], Λίβυσσα πόλις. Ἑκαταῖος περιηγήσει Λιβύης. Τὸ ἐθνικὸν, Μωλύτης τῷ τύπῳ τῶν Λιβυσσῶν πόλεων, καὶ Μωλυάτης.

ΜΩ΄ΜΕΜΦΙΣ [37], πόλις Αἰγύπτου. Ἡρόδοτος δευτέρᾳ. Κλίνεται Μωμέμφεως, ὡς E Ἀρίσταρχος. [38] Καὶ Μωμεμφίτης νομός.

ΜΩΝΥΧΙ΄Α, [39], λιμὴν τῆς Ἀττικῆς, οὗ τὴν εἰς τόπον θέσιν φησὶ Θουκυδίδης, Ὁ τῶν Μουνιχιάσι τεταγμένος ἄρχων.

ΜΩΡΙΕΙ͂Σ, ἔθνος Ἰνδικὸν, ἐν ξυλίνοις F οἰκοῦντες οἴκοις, ὡς Εὐφορίων.

N. ΝΑ΄ΑΡ-

tistratius, ut Stratus, Stratium, Acarnanica urbs.

MYON, urbs Locrorum in Epiro. Cives Myones, ut Thucyd. lib. tertio. Dicuntur etiam Myonei.

MOBA, pars Arabiæ. Uranius Arabicor. lib. 2. Habitantes, Mobeni. Et fœmin. gen. Mobene. Videtur verò deesse primum. Erat enim Moaba. Gentile, Moabites. Fœm. Moabitis.

MOTHO, vicus Arabiæ, in quo Antigonus Macedo à Rhabilo Arabum rege occisus est, ut Uranius in quinto. Quod est Arabum lingua, locus mortis. Vicani, Motheni secundum regionis formam.

MOLYS, Libyæ urbs. Hecatæ. in descriptione Libyæ. Gentile, Molytes, forma Libyæ urbium, & Molyates.

MOMEMPHIS, urbs Ægypti. Herodotus lib. 2. Declinatur Momemphews in genitiv. ut Aristarchus. Dicitur & Momemphites Nomos.

MONYCHIA, portus Atticæ, cujus situm describit Thucyd. qui in Munychia factus est Archon.

MORIEIS, populi Indici, qui ligneis habitant domibus, teste Euphorione.

N. NAAR-

bant, duces verò, ut ventum est prope urbem, universum exercitum in aciem instruunt, nemine autem hostium adversus prodeunte. Inde iterum profecti urbem Hippanam petunt, eamque per vim primo impetu capiunt, cepere & Mytistratum diu obsidionem sustinens, quod natura loci munitum esset. Dequo videsis quæ in Ἀμήστρατος.

30 Ὡς Στρατὸς Στράτιον.] Lege ὡς Στρατὸς Στράτιος ex eodem Stephano in Στρατὸς.

31 Μύων, πόλις Λοκρῶν, &c.] Myon, onis, urbs Locrorum in Epiro, de qua vide quæ in Μυονία.

32 Μώβα, μοῖρα τῆς Ἀραβίας.] Moba, pars Arabiæ ex Uranio Arabic. lib. 2. contracte, ut videtur, pro Μωαβία, regio Judææ collimitata, scriptoribus Ecclesiasticis adeò nota, ac Ethnicis ignota; Hebraice dicitur מואב *Moab*, ac si diceres מאב *meab.* i. e. *ex patre.* Filia enim Loti, cum ex patre peperisset, adhuc in filii nomine, (sunt aliquæ fœminæ bene & naviter impudentes) impudicitiam ostentabat. Inclaruit diversis sacræ Scripturæ locis, ac præcipue Genes. c. 19. v. 37. Ruth illa vidua celebris ex qua David originem trahebat fuit Moabitis, ut elucet ex ejus libro.

33 Ἔοικε δ' ἐνδεῖν τὸ πρῶτον.] Lege τὸ πρῶτον α. Quia si ex Μώαβα fit Μώβα, primum *a* deficit.

34 Μωθὼ, κώμη Ἀραβίας, ἐν ᾗ, &c.] Celebrat autor noster ex Uranio Arabic. lib. 5. Motho *vicum*, id est oppidulum Arabiæ, (scriptoribus Græcis κώμη, i. e. *vicus*, & πολίχνιον, i. e. *oppidulum* est idem) in quo interfectus est Antigonus Macedo, à Rabilo Arabum rege. Aliter narratur hæc historia Josepho Antiquit. lib. 13. c. 8. Namque qui Stephano *Antigonus* Macedo, Josepho dicitur *Alexander*; qui Stephano *Rhabilus*, Josepho *Zabelus* vocatur; Machabæorum etiam lib. 1. c. 11. v. 17. ejusdem historiæ fit mentio, ubi *Zabdiel* appellatur, qui Josepho *Zabelus*. Cæterum neque apud Josephum, neque apud Machabæorum libri autorem oppidulum Motho memoratur.

35 Ὅ ἐστι τῇ Ἀράβων φωνῇ, τόπος θανάτου.] Inquit Motho Arabicè idem esse, ac locus mortis. Non multum distat à vero, מותו *motho* enim Hebraice est, *mors-ejus.*

36 Μῶλις, Λίβυσσα πόλις.] Lege Μῶλυς, quod ex gentilitio conjicitur, sed hujus Libyæ urbis altum est apud alios silentium.

37 Μώμεμφις, πόλις Αἰγύπτου.] Momemphis, urbs Ægypti ex Herodoti lib. 2. apud quem libro citato, nisi me deceperunt oculi, nulla fit hujus urbis mentio, at apud Diodorum Bibliothecæ Historicæ lib. 1. & apud Strabonem lib. 17. cujus incolæ *Momemphitæ* dicebantur, qui Venerem & vaccam colebant, quemadmodum Memphitæ *Apim*, Heliopolitæ *Mnevim*, autore eodem Strabone libro citato, cujus verba sunt: Ἐφεξῆς δὲ Μώμεμφις, καὶ Μωμεμφίτης Νομός· μεταξὺ δὲ διώρυγες πλείους εἰς τὴν Μαρεῶτιν. Οἱ δὲ Μωμεμφῖται τὴν Ἀφροδίτην τιμῶσι, καὶ τρέφεται θήλεια βοῦς ἱερὰ καθάπερ ἐν Μέμφει ὁ Ἆπις, ἐν Ἡλίου δὲ πόλει ὁ Μνεῦις· οὗτοι μὲν οὖν θεοὶ νομίζονται, &c.] i. e. *Deinde Momemphis, & Momemphites Nomos; interea verò sunt fossæ plures in Mareotim; Momemphitæ autem Venerem colunt, & alitur sacra vacca, quemadmodum Memphi Apis, Heliopoli verò Mneuis; hi siquidem Dii apud eos existimantur.*

38 Καὶ Μωμεμφίτης Νομός.] Momemphites Nomos memoratur Straboni, cujus verba apposuimus nota proximè præcedenti. Ægyptus verò dividebatur in præfecturas oppidorum, quas *Nomos* vocabant, autore Plinio lib. 5. c. 9. de quorum numero discrepant autores; nemo omnium plures recenset quam Ptolemæus lib. 4. c. 5. Diod. Siculus lib. 1. in XXXVI. totam Ægyptum fuisse divisam inquit cæterum νόμος apud Græcos inter alia significat legem & canticum carmine in Deorum laudes quod ad citharam solebat cani, ac tunc penacuitur; cum verò significat pascuum, & regionem acuitur, si de his fides habenda sit libello anonymo vocum, quæ pro diversa significatione accentum diversum accipiunt. Namque id non admodum exactè video observari. Alii putant Νομὸς esse nomen Ægyptium, de quo consulendus Bochartus in suo Phaleg libro 4. c. 24.

39 Μωνυχία, λιμὴν τῆς Ἀττικῆς.] Monychia, portus Atticæ memoratur ex Thucydide, qui ejus meminit lib. 1, apud quem Μουνυχία, non Μωνυχία, ut inquit noster, legitur: de quo videsis quæ in Μουνυχία.

 1 Νάαρ-

N.

ΝΑΆΡΔΑ [1], πόλις Συρίας, πρὸς τῷ Εὐφράτῃ, ὡς Ῥιανὸς Παρθικῶν ἑνδεκάτῳ. Τὸ ἐθνικὸν, Ναρδανὸς τῷ ἐγχωρίῳ τύπῳ. A B

ΝΑΒΑΤΑΪΟΙ [2], ἔθνος τῶν εὐδαιμόνων Ἀράβων, ἀπὸ Ναβάτου τινός. Ναβάτης δέ ἐστιν ὁ ἐκ μοιχείας γενόμενος. Ἀπὸ οὖν τοῦ Ναβάτης Ναβαταῖος, καὶ Ναβατινὴ ἡ χώρα, καὶ Ναβατηνὸς ὄνομα κύριον. C

ΝΑΓΙΔΟΣ [3], πόλις μεταξὺ Κιλικίας καὶ Παμφυλίας· Ἑκαταῖος Ἀσίᾳ· [4] Μετὰ δὲ Νάγις πόλις, ἀπὸ τοῦ Νάγιδος κυβερνήτου· καὶ νῆσος Ναγιδοῦσα. Νάγιδος δ' ἐκλήθη, διὰ τὸ Νάγιν αὐτὴν κτίσαι. Ὁ πολίτης, Ναγιδεύς. D

ΝΑΪΣΣΟΣ [5], πόλις Θράκης, κτίσμα καὶ πατρὶς Κωνσταντίνου τοῦ βασιλέως. Τὸ ἐθνικὸν, Ναϊσσιτανός. Καὶ ἔοικεν ἀπὸ τοῦ Ναΐσσος Ναϊσσίτης, καὶ κατὰ παραγωγὴν ἐπιχωρίως Ναϊσσιτανός. E

ΝΑΡ-

N.

NAARDA, urbs Syriæ, juxta Euphratem, ut Rianus Parthicor. undecimo. Gentile, Naardanus, regionis forma usitata.

NABATÆI, gens felicium Arabum, à Nabate quodam. Nabates verò est, qui ex adulterio genitus fuit. A Nabates igitur fit Nabatæus, & Nabatina regio, & Nabatenus nomen proprium.

NAGIDUS, urbs inter Ciliciam, & Pamphyliam. Hecatæ. Asia. *Post verò Nagis urbs à Nagide gubernatore.* Est etiam insula Nagidusa. Nagidus verò vocata fuit, quod eam Nagis condiderit. Civis, Nagideus.

NAISSUS, urbs Thraciæ, opus, & patria Constantini Imperatoris. Gentile, Naissitanus. Ac videtur à Naïsus fieri Naïsites, & per parogogen regionis forma, Naisitanus.

NAR-

1 Νάαρδα, πόλις Συρίας, πρὸς τῷ Εὐφράτῃ.] Naarda, urbs Syriæ ad Euphratem sita, cujus situm describit Josephus Antiquit. lib. 18. c. 12. cui Νεαρδὰ dicitur: Νεαρδὰ τῆς Βαβυλωνίας ἐστὶ πόλις, ἄλλως τε πολυανδροῦσα, καὶ χώραν ἀγαθὴν καὶ πολλὴν ἔχουσα, καὶ σὺν ἄλλοις ἀγαθοῖς, καὶ ἀνθρώπων ἀνάπλεως. Ἔστι δὲ καὶ πολεμίοις οὐκ εὐέμβολος, περιόδῳ τε τοῦ Εὐφράτου πάσαν ἐντὸς αὐτὴν ἀπολαμβάνοντος, καὶ κατασκευαῖς τειχῶν. i.e. *Nearda est Babyloniæ urbs, frequens populo, & regionem bonam, & amplam habens, & unà cum aliis bonis, & hominibus plena; nec patet hostium assultibus, cincta fluentis Euphratis, & firmissimis mœnibus.* Eidem paulò infra dicitur etiam Νεερδά. Cujus etiam meminit Benjamin Thudelensis in suo Itinerario. Hebraice vocatur נהרדעה *Nahardehah*, i.e. *fluvius scientiæ*, scilicet quod esset juxta Euphratem, qui κατ' ἐξοχὴν Hebraice appellatur נהר *nahar*, i.e. *fluvius*, דעה *dehah* verò significat *scientiam*. Erat enim ibi Hebræorum Academia. Tres autem habuere Hebræi academias in Babylonia, id est, in Assyria, quæ de nomine urbium, ubi erant, nomen sibi arrogarunt. Eæ verò fuere *Sorana*, vel *Soriana*, *Pombeditana*, *Nahar-ditana*, in quibus studia Hebraica maxime floruere, de quibus consulendus Buxtorfius c.6.Comment. Masorethici, & in suo lexico Chaldaico in סורה *sorah*, necnon R. David Ganz in libro, cui titulus צמח דוד *Tsemach David*, id est. *Germen Davidis* ex editione Lugdun. Batavorum anno M. IϽCXLIV. fol. CXIII. Cæterum Naarda Ptolemæo libro quinto c. 18. inter Mesopotamiæ civitates memoratur.

2 Ναβαταῖοι, ἔθνος τῶν εὐδαιμόνων Ἀράβων.] Nabatæi, gens felicium Arabum, id est, *Arabiæ Felicis*, nomen adepta, à quodam Nabate. Nabates verò, ut inquit noster, significat ex adulterio genitum; sunt meræ nugæ Græcorum. Nabatæi enim originem ducunt à Nabæothe Ismaelis filio, cujus fit mentio Genes. c. 25. v. 13. à quo regio *Nabatina* dicebatur. Hujus rei testimonium facit Joseph. Antiquit. lib. 1. c. 13. Ἐξ ἧς παῖδες Ἰσμαήλῳ γίνονται δώδεκα πάντες, Ναβαιώθης, Κήδαρος, &c. i.e. *Ex qua filii Ismaelo nascuntur duodecim omnes, Nabæothes, Cedarus, &c.* Ac paululum infra: Οὗτοι πᾶσαν τὴν ἀπ' Εὐφράτου καθήκουσαν πρὸς τὴν ἐρυθρὰν θάλασσαν κατοικοῦσι, Ναβατηνὴν τὴν χώραν ὀνομάσαντες. Εἰσὶ δὲ οὗτοι οἱ τῶν Ἀράβων ἔθνος, καὶ τὰς φυλὰς ἀπ' αὐτῶν καλοῦσι, διά τε τὴν ἀρετὴν αὐτῶν, καὶ διὰ τὸ Ἀβράμου ἀξίωμα. i.e. *Hi omnem regionem Euphratem inter & mare rubrum habitant, Nabatinam regionem vocantes. Sunt autem hi Arabum gens, & tribus ab ipsis denominant, tum propter ipsorum virtutem, tum propter Abrahami autoritatem.* Quin etiam Isai. c. 60. v. 7. נביות *Nebaioth* appellatur eas pars Arabiæ petrææ ab Euphrate usque ad mare rubrum, cujus metropolis dicebatur *Petra*, à qua nomen accepit regio. Hebraice verò dicitur סלע *selah*, Petra autem & selah sunt ἰσοδύναμα, de qua suo loco agemus, de Nabatæis verò consulesis Strabonem lib. 16. Eust. ad Dionys. v. 955. Plinium lib. 6. c. 28.

3 Νάγιδος, πόλις μεταξὺ Κιλικίας, &c.] Nagidos, urbs inter Ciliciam & Pamphyliam, ex Hecatæi Asia. Memoratur Straboni lib. 14. apud quem perperam legitur Ἄγιδος, pro Νάγιδος, Litera enim N. quæ est prima nominis, antecedenti verbo adjuncta fuit, ut annotarunt Casaubonus & Ortelius. Scribitur enim ἔστιν Ἄγιδος, cum deberet scribi ἔστι Νάγιδος. Melæ lib. 1. c. 13. Samiorum colonia fuisse dicitur.

4 Μετὰ δὲ Νάγις πόλις.] Legendum puto μετὰ δὲ Νάγιδος πόλις. i.e. *Post verò Nagidos urbs.* Namque hæc verba sunt Hecatæi, quæ affert ut probet Hecatæum commemorasse Nagidum urbem. Insula verò Nagidusa & Nagis vir [illegible] quo nomen accepit, me latent.

5 Ναϊσσὸς, πόλις Θράκης, κτίσμα καὶ πατρὶς, &c.] Naïssus, urbs Thraciæ, condita ab imperatore Constantino & ejus patria. Ναισσὸς scribitur apud Constantinum Porphyrogen. de Them. lib. 2. Them. 9 & patria appellatur Constantini Magni. Quod ex autoris nostri penu, ut mihi videtur, deprompsit. De Magni verò Constantini patria alii aliter sentiunt, at si ei suos debet natales, condere quî potuit eam? κτίζειν apud Græcos, & condere apud Latinos, ut jam alibi annotavimus, non solum de conditore, verum etiam de instauratore dicitur. Igitur Constant. Magnus instauravit. Cæterum Naissum, puto esse eamdem, quæ paulo infra dicitur Νάσος & Νεσσ.

6 Να-

ΝΑ'ΡΚΑΣΟΣ[6], δῆμος καὶ πόλις Καρίας· Ἀπολλόδωρος δεκάτῳ Καρικῶν. Ὁ δημότης καὶ ὁ πολίτης, Ναρκασεύς. A

ΝΑΚΟΛΙ'Α[7], πόλις Φρυγίας· Στράβων δυοκαιδεκάτῃ. [8] Καὶ ἔστιν οὐδέτερον· Ἀπὸ Νακόλιδος νύμφης. Καὶ ὥσπερ ἀπὸ τῆς νύμφης νύμφαι, καὶ Ἥρας Ἧραι, οὕτω Νακόλας Νακόλαι. Τὸ ἐθνικὸν, Νακολεύς. Εἰ δ' ἐστι Νακόλεια διὰ διφθόγγου, παρὰ τὸν Νάκολον τὸν Δασκύλου παῖδα. Τὸ ἐθνικὸν, Νακολεὺς, ὡς τὸ Σέλευκος Σελευκεύς. B C

ΝΑΚΟ'ΝΗ[9], ὡς Ἀλκόνη, πόλις Σικελίας. Τὸ ἐθνικὸν, Νακωναῖος· Φίλιστος ἕκτῳ Σικελικῶν.

ΝΑΞΙ'Α[10], πόλις Καρίας· [11] Ἐν πρώτῳ περὶ Καρίας. Τὸ ἐθνικὸν, Ναξιεὺς τῷ τύπῳ τῆς χώρας, καὶ Ναξιάτης. D

ΝΑ'ΞΟΣ[12], νῆσος τῶν κυκλάδων, ἡ διάσημος, ἀπὸ τοῦ Νάξου Καρῶν ἡγεμόνος. Ἄλλοι δ' ἀπὸ Νάξου τοῦ Ἐνδυμίωνος· [13] Εὐφορίων. Παρὰ τὸ Νάξαι, ὅ φασι θῦσαί τινες. E
[14] Ἀσκληπιάδης ἱστορεῖ, τὰς Ναξίνας γυναῖκας μόνας ὀκτάμηνα τίκτειν. Ἢ διὰ τὸ τὴν Ἥραν φίλην γενομένην τῷ Διονύσῳ, ταῖς Ναξίαις τοῦτο δῶρον παρασχεῖν, ἢ ὅτι καὶ αὐτὸς ὁ Διο-

NARCASUS, populus & urbs Cariæ. Apollodor. Caricor. 10. Popularis, & civis, Narcaseus.

NACOLIA, urbs Phrygiæ, Strab. lib. 12. Et est neutrum. A Nympha Nacolide. Et quemadmodum à Nympha, Nymphæ, & ab Hera, Heræ, sic à Nacola, Nacolæ. Gentile, Nacoleus, si verò est Nacolεια per diphthongum, à Nacolo Dascyli filio vocata fuit. Gentile, Nacoleus, ut Seleucus, Seleuceus.

NACONE, ut Alcone, urbs Siciliæ. Gentile, Naconæus. Philistus Siculorum lib. 6.

NAXIA, urbs Cariæ. In primo de Caria. Gentile, Naxieus regionis forma, & Naxiates.

NAXUS, insula una Cycladum celebris, à Naxo Carum duce. Alii verò à Naxo Endymionis filio. Euphorio. Παρὰ τὸ νάξαι. h. e. *quod aliqui sacrificare* dicunt. Asclepiades refert mulieres Naxinas solas octavo mense parere. Vel quod Juno, facta amicitia cum Baccho, fœminis Naxiis hoc donum præbuerit, vel quod ipse Bacchus octavo mense natus fuerit. Et

6 Νάρκασος, δῆμος καὶ πόλις Καρίας.] Narcasus, populus & urbs Cariæ, cujus altum apud alios est silentium; apud Stephanum verò præter literarum seriem locum occupavit. Abr. Ortelio in Thesauro Geographico per incuriam quandam dicitur esse *gens* & *urbs Cariæ* ex nostro autore, cum nihil tale norit Stephanus.

7 Νακολία, πόλις Φρυγίας.] Nacolia, urbs Phrygiæ, ex Strabonis lib. 12. apud quem Νακόλεια per ει in penultima & cum accentu in antepenultima scribitur, atque inter Epicteti Phrygiæ urbes recensetur: Τῆς δ' Ἐπικτήτου Φρυγίας Ἀζανοί τέ εἰσι, καὶ Νακόλεια, καὶ Κοτυάειον, &c. i. e. *Epicteti Phrygiæ sunt Azanique, & Nacolia, & Cotyaeium, &c.* Epictetos Phrygia Ptolemæo dicitur *Magna Phrygia* inter cujus oppida *Nacolia* numeratur ejus lib. 5. c. 2. Ad quem locum Bertius annotat, nescio ex quo autore, Turcorum fuisse regiam, antequam Constantinopolim caperent. Valens imperator apud eam collatis signis vicit Procopium tyrannum, qui regium sibi diadema assumpserat, ut memoriæ prodidit Amm. Marcellinus lib. 26. c. 27. *Qua successus alacritate Valens castra promovit ad Phrygiam: & prope Nacoliam, collatis manibus, partium dux in ancipiti Agilo rem excursu prodidit repentino: eumque secuti complures, jam pila quatientes, & gladios ad imperatorem transeunt cum vexillis scuta perversa gestantes, quod defectionis signum est apertissimum.* Eamdem historiam narrat Paul. Diaconus Hist. Miscel. lib. 12. statim in principio libri. Fuisse verò civitatem Episcopalem patet ex eodem autore libro 21. capite septimo decimo.

8 Καὶ ἔστιν οὐδέτερον.] Inquit nomen *Nacolia* esse neutrum, scilicet plurale, ut Hierosolyma. Sæpe sæpius annotavimus hujusmodi oppidorum nomina & fœmin. singul. & neut. plurali usurpari, sed in hujusmodi observationibus non possumus evitare tautologiam.

9 Νακόνη, &c.] Hujus Siciliæ civitatis nulla extat memoria; nisi apud Suidam, qui eam ex autore nostro commemorat. Quare optimè cum Ausonio possumus dicere:

Mors etiam saxis, marmoribusque venit.

10 Ναξία, πόλις Καρίας.] Naxia, urbs Cariæ à nemine præter Suidam memoratur, & Suidas è nostro hausit, cum enim citat, at nihil de ea tradit.

11 Ἐν πρώτῳ περὶ Καρίας.] Deest nomen autoris, qui scripsit de Caria. Tres verò, si bene memini, commemorat autor noster, qui Carica scripsere: ii verò fuere, *Alexander*, *Apollodorus*, *Apollonius*, de quibus suo loco agimus.

12 Νάξος, νῆσος τῶν Κυκλάδων.] Naxus, insula Cycladum celebris, in mari Ægæo, quæ magnitudine decimum quartum locum inter mediterranei maris insulas obtinebat, referente Scylace in sui Peripli calce; prius dictam fuisse *Strongylen* à rotunditate, deinde *Diam*, i. e. *divinam*, quod Baccho esset sacra, mox *Dionysiada* à vinearum fertilitate, necnon *Siciliam minorem* propter rerum, quas proferebat, fertilitatem, atque *Callipolin*, fortasse, quod pulchram haberet urbem. Id enim hoc nomen sonat, quorum autor est Plin. lib. 4. c. 12. Eam celebrat Smyrnæi vatis æmulus Æneid. lib. 3. v. 125.

Linquimus Ortygiæ portus, pelagoque volamus
Bacchatamque jugis Naxon, viridemque Donysam.

Ubi Servius: *Bacchatam, &c. aut vitibus consitam, aut celebratam Bacchis: aut ubi Bacchus ex Indis, velut quidam volunt post devictos Gigantes egit triumphum. Nam ut suprà diximus, ipsi consecrata est, quæ &* Dia *dicitur.*

13 Εὐφορίων, παρὰ τὸ νάξαι, ὅ φασι θῦσαί τινες.] Cum egerit de Naxi insulæ denominatione, tandem ex Euphorione inquit, sic dictam fuisse, παρὰ τὸ νάξαι, quod ut quidam ajunt significat θῦσαι, i. e. *sacrificare*, quod etiam affert Suidas in Νάξος, ex nostro autore; ego verò existimo apud Stephanum pro θῦσαι scribendum esse βύσαι, i. e. *farcire*, seu *stipare*; ad quod me movet Grammaticorum eruditissimus, apud quem legitur Νάξαι, σάξαι, βύσαι, i. e. Νάξαι, *farcire*, *stipare*. Apud neminem verò legitur Νάξαι significare *sacrificare*.

14 Ἀσκληπιάδης ἱστορεῖ, τὰς Ναξίνας, &c.] Narrat autor noster ex Asclepiade, Naxinas fœminas solas octavo mense parere, vel Junonis munere in Dionysii gratiam, vel quod Dionysus, cui insula Naxus erat consecrata, octavo mense in lucem editus ferebatur; quæ sunt meræ Græcorum nugæ. Medicorum enim filii jam per multos annos observarunt octimestres partus non esse vitales.

 15 Καὶ

ὁ Διόνυσος οὕτως ἐτέχθη. [15] Καὶ ὅτι ἐστὶν ἐκεῖ A κρήνη, ἐξ ἧς οἶνος ῥεῖ μάλα ἡδύς. [16] Ἔστι καὶ πόλις Σικελίας, καὶ ἄλλοι τόποι Νάξοι. Τὰ ἐθνικὰ, Νάξιοι. [17] Ἀφ᾽ οὗ καὶ Ναξία λίθος, ἡ Κρητικὴ ἀκόνη. Λέγεται καὶ θηλυκὸν Ναξιὰς, ἀπὸ τοῦ Νάξιος. [18] Ἡ δὲ κρητικὴ ἀκόνη, ἐὰν B διὰ τοῦ ι γράφεται, ἡ διακρίνουσα καὶ φανεροῦσα σημαίνει.

Et quod fons illic sit, ex quo vinum valde suave fluit. Est etiam urbs Siciliæ, & alia loca, *Naxi* dicta. Gentilia, Naxii. Unde etiam Naxius lapis, cos Cretica. Dicitur etiam fœm. Naxias, à Naxius. *Cretica* verò cos, si per i scribatur, h. e. *Critica*, significat, *quæ discernit, & manifestat*.

ΝΑΠΑ´ΤΑΙ [19], πόλις Λιβύης, πρὸς τῇ Αἰθιοπίᾳ. Τὸ ἐθνικὸν, ἔδει Ναπατίτης. Ἔστι δὲ Ναπαταῖος, ὡς Ἀλέξανδρος ἐν πρώτῳ C Αἰγυπτιακῶν.

NAPATÆ, urbs Libyæ, prope Æthiopiam. Gentile, debebat esse Napatites. Est verò Napatæus, ut Alexander in primo Ægyptiacorum.

ΝΑ´ΠΗ [20], πόλις Λέσβου. Ἑλλάνικος ἐν δευτέρῳ Λεσβιακῶν. Ὁ πολίτης, Ναπαῖος. Καὶ Ἀπόλλων Ναπαῖος. Εἰσὶ καὶ Ναπαῖοι Ἠπείρου. [21] Ἔστι καὶ μέρος ὄρους Νάπη, καὶ D Ναπαῖος τὸ ἐκ τούτου.

NAPE, urbs Lesbi. Hellanicus in secundo Lesbiacorum. Civis, Napæus. Et Apollo Napæus. Sunt etiam Napæi Epiri. Est etiam pars montis Nape, & Napæus, quod ex hoc monte est.

ΝΑ´ΠΙΣ, κώμη Σκυθίας. Ὁ οἰκήτωρ Ναπάτης, [22] ἢ Ναπίτης τῆς κώμης, καὶ Ναπῖται ἐθνικόν.

NAPIS, vicus Scythiæ. Incola, Napates, vel Napites, & Napitæ gentile.

ΝΑΡΒΩ´Ν [23], ἐμπόριον καὶ πόλις Κελτι- E κή.

NARBON, emporium, & urbs Celtica.

[15] Καὶ ὅτι ἐστὶν ἐκεῖ κρήνη, &c.] Hujusmodi nugamenta translatitia sunt inter Græcos.

[16] Ἔστι καὶ πόλις Σικελίας.] Est & urbs Siciliæ, memoratur Straboni lib. 6. Πόλεις δ᾽ εἰσὶ κατὰ μὲν τὸ πλευρὸν τὸ ποιοῦν τὸν πορθμὸν, Μεσσήνη πρῶτον, ἔπειτα Ταυρομένιον, καὶ Κατάνη, καὶ Συράκουσαι. Αἱ δὲ μεταξὺ Κατάνης καὶ Συρακουσῶν ἐκλελοίπασι, Νάξος καὶ Μέγαρα. i. e. *Urbes verò sunt juxta latus, quod conficit fretum Messana primum, deinde Tauromenium, & Catana, & Syracusæ. Quæ autem inter Catanam & Syracusas* [fuere urbes] *perierunt, Naxus & Megara.* Idem autor paululum infra Naxi conditores Chalcidenses fuisse tradit: Τοὺς μὲν οὖν Χαλκιδέας κτίσαι Νάξον, τοὺς δὲ Δωριέας Μέγαρα, τὴν Ὕβλαν πρότερον καλουμένην. i. e. *Chalcidenses quidem Naxum, Dorienses autem Megara, Hyblam antea vocatam condidisse.* Eam evertisse Dionysium Siciliæ tyrannum claret ex Diodori Siculi Bibliothecæ Historicæ lib. 14. Μετὰ δὲ ταῦτα Προκλῆς ὁ τῶν Ναξίων ἀφηγούμενος, ἐπαγγελιῶν μεγέθει πεισθεὶς, παρέδωκε τὴν πατρίδα τῷ Διονυσίῳ· ὃς τὰς δωρεὰς ἀποδιδοὺς τῷ προδιδόντι, καὶ τοὺς συγγενεῖς αὐτῷ χαρισάμενος, τὴν πόλιν ἐξηνδραποδίσατο. Καὶ τὰς μὲν κτήσεις ἔφηκε τοῖς στρατιώταις διαρπάσαι, τὰ δὲ τείχη καὶ τὰς οἰκίας κατέσκαψε. i. e. *Postea verò Procles Naxiorum dux, magnitudine promissorum persuasus, patriam Dionyso prodidit. Qui præmiis proditori exsolutis, & cognatis insuper concessis, civitatem servituti addixit, & domos diripiendas militibus permisit, murosque & ædificia funditus evertit.*

[17] Ἀφ᾽ οὗ καὶ Ναξία λίθος, ἡ Κρητικὴ ἀκόνη.] Celebrat etiam autor noster Naxium lapidem, i. e. *cotem Creticam.* At cos Cretica nihil habet cum Naxo insula commune, sed Suidas in Νάξος nodum solvit. Sic enim inquit: Νάξος, πόλις, καὶ Ναξία λίθος, ἡ Κρητικὴ ἀκονή, Νάξος γὰρ πόλις Κρήτης. i. e. *Naxus, urbs, & Naxius lapis, Cretica cos, Naxos enim urbs Cretæ.* Ergo Naxius lapis non denominatur ab insula, neque ab urbe Siciliæ, sed ab urbe Cretæ Naxo, quam noster tacitus præterit. Id videtur quodammodo confirmare Hesychius, apud quem legimus: Ναξιάλιλος [lege ex nostro autore Ναξία λίθος] ἡ ἀκόνη ἀπὸ Νάξου πόλεως. i. e. *Naxius lapis, cos à Naxo urbe.*

[18] Ἡ δὲ κρητικὴ ἀκόνη, ἐὰν διὰ τοῦ γράφεται, &c.] Hæc verba videntur extra suum locum esse, quia debebant poni post illa, ἡ Κρητικὴ ἀκόνη, ac sic erant legenda: ἐὰν δὲ διὰ τοῦ ι κριτικὴ γράφεται, &c. i. e. *quod si per* jota *critica* [cos] *scribatur.* Meam conjecturam firmat Suidas in Νάξος apud quem hæc leguntur: Λέγει καὶ ὅτι πόλις Σικελίας Νάξος. Καὶ Κρητικὴ δὲ, ἀφ᾽ ἧς ἡ Ναξία λίθος. Ἣν εἰ διὰ τοῦ ι γράφεις, κριτικὴ εἰλῆφθαι λέγει, ἀντὶ τοῦ διακρίνουσα καὶ φανεροῦσα. i. e. *Dicit etiam* [intelligitur Stephanus autor noster] *Naxum esse Siciliæ urbem. Est & Cretica urbs, à qua Naxius lapis; quem si per* i *scribas, criticum usurpari inquit, pro qui discernendi & demonstrandi vim habet.* Scilicet quia Naxius lapis discernit & demonstrat quodnam sit probum, seu adulterinum metallum.

[19] Ναπάται, πόλις Λιβύης, πρὸς τῇ Αἰθιοπίᾳ.] Napatæ, fœm. plur. urbs Libyæ ad Æthiopiam, Geographo lib. 17. atque Cosmographo lib. 4. c. 7. *Æthiopiæ civitas* dicitur, & *Napata*, neutro plurali, cujus etiam meminit Plinius lib. 6. c. 29. Perperam apud Dionem Hist. Romanæ lib. 54. legitur *Tanape*, quam cepit & diruit Petronius Ægypti præfectus ab Augusto Cæsare, ejus regina Candace ad pacis conditiones accipiendas coacta, ut memoriæ prodidit idem Dio, necnon Strabo libris citatis. Erat verò regia Candaces reginæ, quæ, etsi altero oculo damnata, fuit adeò celebris, ut ab ejus nomine deinceps Æthiopiæ reginæ *Candaces* appellarentur. Ejus eunuchus, Philippo Euangelista docente, Christi fidem recepit, Act. Apost. c. 8.

[20] Νάπη, πόλις Λέσβου.] Nape, urbs Lesbi, ex Hellanici Lesbiacor. 2. quam imprudenter Hellanicum vocatæ *Lapan* autor est Strabo lib. 9. qui eam in Methymnæ campo locat. Fuit verò Methymna ejusdem Lesbi civitas, patria Arionis Musici, quem Herodotus Delphino vectum Tænarum evasisse fabulatur, autore eodem Strabone libro laudato.

[21] Ἔστι καὶ μέρος ὄρους Νάπη.] Νάπη, & νάπος Græcè significat *saltum*, *nemus*, *sylvam*, unde *Napææ* sylvarum Deæ, seu Nymphæ, quas celebrat Poëtarum Phœnix Georgic. lib. 4. v. 535.

——— *Tu munera supplex*
Tende, petens pacem, & faciles venerare Napæas.

Ad quem locum Servius: *Sane sciendum easdem esse Napæas, quæ & Dryades. Nam supra ait, At chorus æqualis Dryadum.* Nihilominus tamen frequenter Napææ sylvarum, Dryades, seu Hamadryades arborum, Naides fontium, Nereides maris, Oreades montium Nymphæ dicuntur.

[22] Ἢ Ναπίτης τῆς κώμης.] Τὸ τῆς κώμης delendum puto, de hoc verò Scythiæ pago nihil habeo dicere.

[23] Ναρβὼν, ἐμπόριον καὶ πόλις Κελτική.] Narbo, emporium & urbs *Celtica*, i. e. *Gallica*, ex Strabonis libro 4. cujus sunt verba: Ἡ μὲν οὖν Ναρβὼν ὑπέρκειται τῶν τοῦ Ἄτακος ἐκβολῶν, καὶ τῆς λίμνης τῆς Ναρβωνίτιδος, μέγιστον ἐμπορεῖον τῶν ταύτῃ. i. e. *Narbo supra Atacis fluvii ostia & lacum Narbonitidis sita est, maximum emporium, quæ ibi locorum sunt.* Memoratur disertissimo Romuli nepotum Orat. pro M. Fonteio, cui *Narbo Martius* dicitur: *Est in eadem provincia Narbo Martius, colonia nostrorum civium, specula populi Romani, ac*

κη. Στράβων τετάρτη. Μαρκιανὸς δὲ Ναρβονησίαν αὐτὴν φησι. Τὸ ἐθνικὸν Ναρβωνίτης, ὡς Ἀσκαλωνίτης. [24] Ἔστι καὶ λίμνη Ναρβωνῖτις, ὡς Ἀσκαλωνῖτις. [25] Καὶ ποταμὸς Αἰακός. Ἑκαταῖος δὲ Ναρβαίους αὐτοὺς φησι.

A ca. Strabo lib. 4. Marcianus verò *Narbonesiam* eam vocat. Gentile, Narbonites, ut Ascalonites. Est etiam palus Narbonitis, ut Ascalonitis. Et fluvius Æacus. Hecatæ. verò *Narbaeos* eos vocat.

ΝΑΡΒΙΣ [26], Ἰλλυρίας πόλις.

B NARBIS, Illyriæ urbs.

ΝΑΡΘΗΚΙΣ [27], νησίδιον ἐγγὺς Σάμου, ἐν δεξιᾷ τοῖς περιπλέουσι πρὸς τὴν πόλιν. [28] Τὸ ἐθνικὸν, Νάρθη.

NARTHECIS, insula parva prope Samum ad dexteram navigantibus in urbem. Gentile, Narthe....

ΝΑΡΜΑΛΙΣ, πόλις Πισιδίας, ὡς Κάβαλις. Οἱ πολῖται Ναρμαλεῖς, ὡς Καβαλεῖς, ὡς Ἔφορος φησι.

C NARMALIS, urbs Pisidiæ, ut Cabalis. Cives, Narmalei, ut Cabalei, ut Ephorus inquit.

ΝΑΡΝΙΑ [29], πόλις Σαυνιτῶν, ἀπὸ τοῦ παραρρέοντος ποταμοῦ Νάρνου, ὡς Διονύσιος ὀκτω-

NARNIA, urbs Samnitum à fluvio Narno juxta-fluente, ut Dionys. lib. 18. Rom. antiqui-

æ propugnaculum istis nationibus oppositum, & objectum. Narbonensi Galliæ provinciæ nomen dedit & decus fuit, autore Mela lib. 2. c. 5. *Sed antestat omnes Atacinorum Decumanorumque colonia, unde olim iis terris auxilium, nunc & nomen & decus est; Martius Narbo.* Injuriam facerem Ausonio, utpote Poëtæ Gallo, si eum ad testimonium non vocarem. Inter claras enim urbes recenset Narbonem:

Nec tu Martia Narbo silebere: nomine cujus
Fusa per immensum quondam provincia regnum
Obtinuit.

24 Ἔστι καὶ λίμνη Ναρβωνῖτις.] Lacus Narbonitis memoratur Straboni, cujus verba nota proxime præcedenti apposuimus, Plinius lib. 3. c. 4. *Narbonensem* vocat. Sic enim legendum est, non *Rubrensem*, ut legitur, quem flumen Atax permeabat, ut idem inibi refert.

25 Καὶ ποταμὸς Αἰακός.] Et fluvius Aeacos, lege καὶ ποταμὸς Ἄταξ. i. e. *& fluvius Atax.* Vel Ἀτακός. Potuit enim Stephanus ex genitiv. fingere nominativum. Narbo enim sita erat ad Atacis fluminis ostia, ut videre est ex Strabonis loco supra citato, quem etiam celebræ Plinius libro tertio cap. quarto.

26 Ναρβὶς, Ἰλλυρίας πόλις.] Narbis, Illyriæ civitas, quæ Ptolemæo lib. 2. c. 17. dicitur Ναρβονὰ Κολώνια, & inter Dalmatiæ civitates numeratur. Dalmatia enim erat pars Illyriæ.

27 Νάρθηκις, νησίδιον ἐγγὺς Σάμου.] Narthecis insula parva prope Samum, ejus meminit Strabo lib. 14. cujus innominati verba mutila affert, quæ apud eum libro citato integra sic leguntur: Ἐν δεξιᾷ μὲν οὖν περιπλέουσι πρὸς τὴν πόλιν ἐστὶ τὸ Ποσείδιον ἄκρα ἣ ποιοῦσα πρὸς τὴν Μυκάλην τὸν ἑπταστάδιον πορθμόν· ἔχει δὲ νεὼν Ποσειδῶνος· πρόκειται δ᾽ αὐτοῦ νησίδιον ἡ Ναρθηκίς. i. e. *Ad dextram igitur, quà intrò navigatur ad urbem, est Posidium promontorium, quod ad Mycalen fretum* VII. *stadiorum conficit; fanum vero habet Neptuni; ante id sita est parva-insula Narthecis.* Diverso accentu notatur apud Strabonem atque apud Stephanum, quod frequenter accidere solet.

28 Τὸ ἐθνικὸν, Νάρθη.] Quis non videt legendum esse, τὸ ἐθνικὸν, Ναρθηκεῖς, quod gentilitium tamquam gladio Hispaniensi detruncatum est ab incuria typographi.

29 Ναρνία, πόλις Σαυνιτῶν, ἀπὸ τοῦ, &c.] Narnia, civitas Samnitium, à præterfluente fluvio (qui autori nostro *Narnos*, aliis *Nar* dicitur) nomen adepta. Et urbis & fluvii meminit Strabo lib. 5. Πόλεις δ᾽ εἰσὶν αἱ ἐντὸς τῶν Ἀπεννίνων ὀρῶν ἄξιαι λόγου κατ᾽ αὐτὴν μὲν Φλαμινίαν ὁδὸν, οἵτε Ὀκρίκλοι πρὸς τῷ Τιβέρει, καὶ Λάρολον, καὶ Ναρνία, δι᾽ ἧς ῥεῖ ὁ Νὰρ ποταμὸς, συμβάλλων τῷ Τιβέρει μικρὸν ὑπὲρ Ὀκρίκλων, πλωτὸς δ᾽ οὐ μεγάλοις σκάφεσι. i. e. *Urbes verò sunt, intra Apenninos montes, memorabiles, in ipsa Flamminia via Ocriculi, ad Tiberim, & Larolum, & Narnia, per quam fluit Nar fluvius, qui miscetur Tiberi paulum supra Ocriculos, navigabilis autem est non magnis lembis.* A fluvio *Narniam* appellatam fuisse prodit Livius lib. 10. c. 10. *Ita Nequinum in ditionem populi Romani venit, Colonia eò adversus Umbros missa, à flumine* Narnia *appellata.* In hujus urbis loco fuisse prius Nequinum, ait idem Livius eodem lib. c. 9. *Alter Consul Apuleius in Umbria Nequinum oppidum circumsedit. Locus erat arduus, atque in parte una præceps ubi nunc Narnia sita est.* Et urbem & amnem depinxit Claud. de Sexto Consulatu Honor.

Celsa dehinc, patulum prospectans, Narnia campum
Regali calcatur equo, rarique coloris
Non procul amnis abest urbi, qui nominis autor
Ilice sub densâ sylvis arefactus opacis
Inter utrumque jugum tortis anfractibus albet.

Inclaruit etiam Martialis carmine Epigram. libro 7. Epigram. 92.

Narnia sulfureo, quam gurgite candidus amnis
Circuit ancipiti vix adeunda jugo.

Ac ejusdem epigrammatis ultimo disticho.

Sed jam parce mihi, nec abutere Narnia Quincto
Perpetuo liceat, sic tibi ponte frui.

Pontem, quem celebrat Martialis, construxit Augustus Cæsar, cujus fornix, seu arcus omnes, quos Procopius viderat, superabat altitudine, ut ipse narrat Gothic. libro 1. Hujus ingentis operis ruinæ adhuc ætate Leandri supererant, quas se vidisse refert in sua Umbria. Nar autem amnis per scopulos tanto fragore præcipitatur, quem repercussæ rupes augent, ut insuetis haud parùm sit molestus. Vulgò *Nigra* vocatur per antiphrasin, ut ait Leander Albertus libro citato. Albet enim, ut cecinit Claudianus, ac cum sit pernotus, magis adhuc innotuit Andinis plectris Æneid. lib. 7. v. 517.

Audiit & Triviæ longe lacus: audiit amnis
Sulfurea Nar albus aqua, fontesque Velini
Et trepidæ matres pressêre ad pectora natos.

Ejus nominis etymologiam edisserit Servius ad Virgilii Carmina citata: *In via Flaminea est civitas Narnia in montibus posita, quibus subest Nar fluvius, qui Tyberino conjungitur. Ideo dicit*, Sulfurea Nar albus aqua, *quia dum currit est sulfurei coloris, dum hauritur albi, & Sabini lingua sua* Nar *dicunt sulfur. Ergo hunc fluvium ideo dicunt esse* Nar *appellatum, quod odore sulfureo nares contingat, sive quod in modum narium geminos habeat exitus.* In Narniensi agro, siccitate, lutum fieri, imbre pulverem prodidit Plinius lib. 31. c. 4. ex Ciceronis Admirandis, libro deperdito, magno reipublicæ literariæ damno. Gloriatur Narnia alumnis, Nerva imperatore, & Joanne Pontifice Maximo, quorum nomina hoc versiculo servant ejus incolæ.

Imperio genui Nervam, mitræque Joannem.

Protulit etiam alios plures viros doctos, quos memorat Leander libro supra laudato, inter quos etiam Galeotum Martium, oratorem & Philosophum egregium, quem Xystus Pontifex, antequam Pontifex esset, audivit docentem, ac gratiam ei rependit. Namque cum Galeotus damnaretur accusatus, quod diceret, omnibus gentibus integrè & purè ex justa naturæ lege degentibus æternos cœlestis auræ fructus paratos esse, periculo mortis eum exemit Xystus, sed non sine gravi infamiæ nota, quoniam in foro Veneto ad Geminas columnas coram populo opinionem illam, ut hæreticam & falsam abjurare coactus est, ut tradit Jovius in Elog. doctorum virorum. Sanè infruniti sunt, qui receptas fidei opiniones audent oppugnare; infelices qui falsò accusati damnantur. Digrediamur amnem & urbem Narniæ, prius monito lectore, nunc vulgo Italis *Narni* dici, antiqui nominis origine servata, ac esse urbem Episcopalem

 30 Νά-

ὀκτωκαιδεκάτῳ Ῥωμαϊκῆς ἀρχαιολογίας. A Τὸ ἐθνικὸν Ναρνιάτης, ὡς Καυλωνιάτης.

ΝΑ΄ΡΥΞ[30], πόλις Λοκρίδος, θηλυκῶς λεγομένη. Τινὲς δὲ Ναρύκιον τὴν πόλιν φασὶν, ἐξ ἧς Αἴας. Ὁ πολίτης Ναρύκιος, καὶ Ναρυκία δὲ οὐδετέρως. Λέγεται καὶ Ναρύκη, B καὶ Ναρυκαῖος θηλυκῶς, καὶ οὐδετέρως.

ΝΑΣΑΜΩ͂ΝΕΣ[31], ἔθνος ἐν Λιβύῃ, ὡς Καλλίμαχος· Καὶ Νασαμονὶς, [32] ἀπὸ Νασαμόνος τινός.

ΝΑ΄ΣΤΟΣ[33], πόλις Θρᾴκης. Γράφεται C καὶ Νεστός· Ἀπολλόδωρος δευτέρα περιηγήσεως.

ΝΑΥ΄ΚΡΑΤΙΣ[34], πόλις Αἰγύπτου, ἀπὸ

antiquitatis. Gentile, Narniates; ut Cauloniates.

NARYX, urbs Locridis, fœm. gen. Aliqui verò *Narycium* urbem vocant, ex qua erat Aïax. Civis, Narycius, & Narycia neutro-gen. Dicitur etiam Naryce, & Narycæus, fœm. & neut. gen.

NASAMONES, gens in Libya, ut Callimach. Et Nasamonis, à Nasamone quodam.

NASTUS, urbs Thraciæ. Scribitur etiam Nestus. Apollod. secundo descriptionis.

NAUCRATIS, urbs Ægypti, à Milesiis,

30 Νάρυξ, πόλις Λοκρίδος.] Naryx, urbs Locridis, quæ & Ναρύκιον neut. singul. & neut. plur. Memoratur Plinio lib. 4. c. 7. cui *Narycion* quoque dicitur. Pelignus vates Met. lib. 15. *Naryciam* vocavit:

——— Dextrâ prærupta Ceraunia parte
Romechiumque legit, Caulonaque, Naryciamque
Evincitque fretum, Siculique angusta Pelori.

Ex hac urbe fuisse Aiacem, scilicet Oileum, non Telamonium, tradit autor noster, uterque apud Poëtas est satis notus. Oppidani dicebantur Narycii, & Narycæi, à quibus Italiæ Locri originem trahebant, autore Solino c. 8. Quare à Poëtarum Principe *Narycii Locri* appellantur Æneid. lib. 3. v. 399.

Hîc & Narycii posuerunt mœnia Locri.

Idem Georgic. lib. 2. v. 438. laudat Naryciam picem.

Et juvat undantem buxo spectare Cytorum
Naryciæque picis lucos.

Quam picem ex eodem eruditionis fonte celebrat Plinius lib. 13. c. 20.

31 Νασαμῶνες, ἔθνος ἐν Λιβύῃ.] Nasamones, gens Libyæ. Recensentur inter Libycas gentes Ptolemæo lib. 4. c. 5. Fuisse nationem magnam inquit Herodotus lib. 4. c. 172. quam juxta alteram Libyæ syrtin locat Strabo libro 17. Τὴν δ᾽ ὑπερκειμένην ἐν βάθει χώραν τῆς Σύρτεως καὶ τῆς Κυρηναίας κατέχουσιν οἱ Λίβυες παράλυπρον καὶ αὐχμηρὰν· πρῶτον μὲν οἱ Νασαμῶνες, ἔπειτα Ψύλλοι καί τινες Γαιτοῦλοι, ἔπειτα Γαράμαντες. i. e. *Superne incumbentem regionem Syrtis & Cyrenaicæ tenent Libyes sterilem & aridam; primum Nasamones, deinde Psylli & quidam Gætuli, deinde Garamantes.* Eos celebrat Quint. Curtius lib. 4. c. 7. *A Septentrione Nasamones sunt, gens Syrtica, navigiorum spoliis quæstuosa; quippe obsident litora, & æstu destituta navigia notis sibi vadis occupant.* Ideo Lucanus lib. 9. v. 438. de eis canit:

Hoc tam segne solum raras tamen exerit herbas
Quas Nasamon gens dura legit, qui proxima ponto
Nudus rura tenet, quem mundi barbara damnis
Syrtis alit, nam littoreis populator arenis
Imminet, & nulla portus tangente carina
Novit opes, sic cum toto commercia mundo
Naufragiis Nasamones habent.

Eorum etiam meminit Periegeta v. 209.

—— Νασαμώνων
Οὓς Διὸς οὐκ ἀλέγοντας ἀπώλεσεν Αὐσονὶς αἰχμή.

—— Nasamonum
Quos Jovem non curantes perdidit Ausonia hasta.

Ex his Dionysii verbis existimat Pintianus ad Melæ lib. 1. c. 8. Nasamonas à Romanis deletos fuisse, quod Jovem non colerent, ac si Romani religionis causa aliquibus gentibus bellum intulerint, aut curaverint, quos Deos, gentes sibi subditæ colerent. De his soli laborant Hispani, quippe qui piâ quadam crudelitate, ut animas Christo lucrentur (hoc nomine prætexunt inhumanitatem, gens alioquin humanissima) adimunt miseris illis, sæpe innocentibus & bona & vitam, & honorem: efficiunt illorum liberos orphanos & pauperes, uxores viduas & miseras adeo, ut ostiatim stipem erogare magnâ cum desperatione cogantur.

——— Quis talia fando
Myrmidonum, Dolopumve, aut duri miles Ulyssei
Temperet à lachrymis?

Illâ viâ viam affectant cœlis, ô credula nimium hominum mens! ac cum sit contra Christi scholam, ac contra ecclesiæ Catholicæ dogmata, tamen Catholica Christianitate, si Dîs placet, gloriantur. Sed nos ad nostras Athenas revertamur. Eustathius ad Dionysii versum citatum duplicem prodit causam, quare Romani Nasamones deleverint vel quod dolo ducem quemdam Romanorum occidissent, vel quod bello civili pro Catone adversus Cæsarem arma sumpserint; Per Nasamones enim ivit Cato cum exercitu adversus Cæsarem. Quò videtur respexisse Lucanus libro citato v. 443.

—— Sic cum toto commercia mundo
Naufragiis Nasamones habent; hac ire Catonem
Dura jubet virtus.

Ex Zonaræ historia apparet Flaccum Numidiæ præfectum fuisse ducem illum, de quo loquitur Eustathius. Sic enim ille: Τούς τε τῶν χρημάτων πράκτορας ἔφθειραν, καὶ τὸν Νουμιδίας ἄρχοντα Φλάκκον ἐπελθόντα σφισὶν ἥττησαν οὕτως ὡς πορθῆσαι καὶ τὸ στρατόπεδον. i. e. *Et pecuniarum exactores occiderunt, & Numidiæ præfectum Flaccum eos cum exercitu invadentem vicerunt sic, ut & exercitum deleverint.* Referamus pedem ab aliis Nasamonum rebus, quas fatu dignas non judicavimus, & ad eorum nominis etymologiam eamus.

32 Ἀπὸ Νασαμόνος τινός.] A quodam Nasamone nomen habere inquit, quem Amphithemidis ex Nympha Tritonide filium fuisse dicit Apollonius Argonautic. lib. 4. v. 1495. Ingeniosè admodum Bernardus Aldretus Malacitanus de Africa lib. 4. c. 13. ex Nasamonum per somnia divinationibus, quas refert Herodotus libro capiteque supra citato elicit eorum nominis etymon, נחשאמין *nachasamin*, ac si diceres, *augur fidelis*; ac etiam id firmat ex lingua Maurorum, apud quos *noaz* significare *insomnium*, & *amin*, *fidum* inquit, ex quo parùm deflexo nomine potuit fingi Nasamonum nomen, multo brevius id finxit Bochartus in suo Phaleg lib. 4. c. 30. נשי אמון, *nase-amon*, i. e. *homines-amon*, at vero propius videtur illud Aldreti ex lingua Maurorum desumptum, quorum lingua erat ex Arabica veteri corrupta, quam Hispani vocabant *Algaravia*. Gentium verò & oppidorum etymologia ex earum vel conditorum lingua est eruenda, non in aliis quærenda.

33 Νάστος, πόλις Θρᾴκης.] Vide quæ in Ναῖσσός. Et pro περιηγήσεως, lege περιηγήσεως, sic enim citatur, alibi Apollodorus.

34 Ναύκρατις, πόλις Αἰγύπτου.] Naucratis, urbs Ægypti à Milesiis condita, ex Strabonis lib. 17. celebratur, cujus sunt verba: Πλεύσαντες γὰρ ἐπὶ Ψαμμιτίχου τριάκοντα ναυσὶ Μιλήσιοι κατὰ Κυαξάρη (οὗτος δ᾽ ἦν τῶν Μήδων) κατέσχον εἰς τὸ στόμα τὸ Βολβιτινόν. Εἶτ᾽ ἐκβάντες ἐτείχισαν τὸ λεχθὲν κτίσμα· χρόνῳ δ᾽ ἀναπλεύσαντες εἰς τὸν Σαϊτικὸν Νομὸν, καταναυμαχήσαντες Ἴναρον, πόλιν ἔκτισαν Ναύκρατιν οὐ πολὺ τῆς Σχεδίας ὑπερθεν. i. e. *Navigantes enim triginta navibus, rege Ægypti Psammiticho, Milesii, ætate Cyaxaris (hic Medorum rex fuit) in Bolbitinum ostium appulerunt; deinde egressi dictum oppidum munverunt; postea in Saiticum Nomon navigantes, Inaro navali-prælio victo, Naucratim urbem non multo supra Schediam condiderunt.* De qua pretium operæ est audire Herodotum loquentem lib. 2. c. 179. Ἦν δὲ τὸ παλαιὸν μούνη ἡ Ναύκρατις ἐμπόριον, καὶ ἄλλο οὐδὲν Αἰγύπτου. Εἰ δέ τις ἐς τῶν τι ἄλλο στομάτων τοῦ Νείλου ἀπίκοιτο, χρῆν ὀμόσαι, μὴ μὲν ἑκόντα ἐλθεῖν. Ἀπομόσαντα δὲ, τῇ νηῒ αὐτῇ πλέειν ἐς τὸ Κανωβικόν. Ἢ εἰ μή γε οἷα

πε

ἀπὸ Μιλησίων τότε θαλασσοκρατούντων· Καὶ Στράβων ἑπτακαιδεκάτῃ. Ὁ πολίτης Ναυκρατίτης, καὶ θηλυκῶς· Καὶ Ναυκρατιώτης, ὡς Πηλουσιώτης· Ἴσως ἀπὸ τοῦ Ναυκράτιον· Ἢ Ναυκρατία, ὡς Ἰταλία Ἰταλιώτης. A

lesiis, qui tunc mari potiebantur. Et Strab. lib. 17. Civis, Naucratites, & fœm. gen. [Naucratitis.] Et Naucratiotes, ut Pelusiotes, fortasse à Naucratium. Vel Naucratia, ut Italia, Italiotes.

ΝΑΥ΄ΠΑΚΤΟΣ[35], πόλις Αἰτωλίας, B ἀπὸ ναυπηγίας τῶν Ἡρακλειδῶν, ὡς Ἔφορος καὶ Στράβων. Ὁ πολίτης Ναυπάκτιος, καὶ Ναυπακτία.

NAUPACTUS, urbs Ætoliæ sic dicta ἀπὸ, &c. i. e. *à navium-fabricatione* Heraclidarum, ut Ephorus, & Strabo. Civis, Naupactius, & Naupactia.

ΝΑΥΠΛΙΑ΄[36], πόλις Ἄργους· Στράβων ὀγδόῃ. Ἀπὸ τοῦ ταῖς ναυσὶ προσπλεῖσθαι. C Οἱ οἰκοῦντες Ναυπλιεῖς, ὡς Στράβων· Καὶ Ναυπλία.

NAUPLIA, urbs Argorum Strabo lib. 8. sic dicta, quod illuc navibus adnavigent. Incolæ, Nauplienses, ut Strabo. Et Nauplia fœmineum.

ΝΕ΄ΑΙ[37], νῆσος πλησίον Λήμνου, ἐν ᾗ Φιλοκτήτης κατά τινας ἐδήχθη ὑπὸ ὕδρου. Ἐ- D κλήθη δὲ ἀπὸ τοῦ προσνήξασθαι Ἡρακλέα. Τὸ ἐθνικὸν, Νεαῖος. Ἔστι καὶ Νέα κώμη, καὶ φρούριον Μυσίας. Τὸ ἐθνικὸν, τὸ αὐτό.

NEÆ, insula prope Lemnum, in qua Philoctetes ab hydro morsus est secundum nonnullos. Sic verò vocata fuit ἀπὸ τοῦ, &c. *h. e.* quod Hercules ad eam adnataverit. Gentile, Neæus. Est etiam Nea vicus, & castellum Mysiæ. Gentile, idem.

ΝΕΑ΄ΝΔΡΕΙΑ[38], πόλις Τρωάδος ἐν Ἑλλησπόντῳ, ὡς Χάραξ. [39] Ἔν τισι δὲ E Λέανδρος γράφεται διὰ τοῦ λ, κακῶς. Λέγεται καὶ Νεάνδριον οὐδετέρως, ὡς Θεόπομπος. Ὁ πολίτης Νεανδρεὺς, ὡς Στράβων.

NEANDRIA, urbs Troadis in Hellesponto, ut Charax. In aliquibus verò Leandrus scribitur per *l* perperam. Dicitur etiam Neandrion neutro genere, ut Theopomp. Civis, Neandreus, ut Strabo.

ΝΕΑ΄- NEA-

τε εἴη πρὸς ἀνέμους ἀντίους πλέειν, τὰ φορτία ἔδεε περιάγειν ἐν βάρισι περὶ τὸ Δέλτα, μέχρι οὗ ἀπίκοιτο ἐς Ναύκρατιν. Οὕτω μὲν δὴ Ναύκρατις ἐτετίμητο. i. e. *Erat enim antiquitus emporium sola Naucratis, præter hoc in Ægypto aliud nullum. Quod siquis in aliud aliquod Nili ostium pervenisset, oportebat jurare se venisse invitum, datoque jurejurando eadem navi ad Canobicum navigare, ac si id minus per contrarios ventos posset, onera fluvialibus navigiis circumagere lustrando Delta debebat, donec pervenerit Naucratim. Ita Naucratis in honore erat.* Ab hac urbe ostium Nili *Naucraticum* dicebatur, quod alii *Heracleoticum* vocitabant, ac Canopico, cui appropinquabat, præferebant, teste Plinio lib. 5. c. 10. idem *Ceramicum ostium* dicebant, quod Naucrati plurimi essent κεραμεῖς. i. e. *figuli*, autore Athenæo lib. 11. Circa hanc urbem & circa Memphim habuisse Ægyptios nitrarias tradit Plin. lib. 31. c. 10. Celebrem per se urbem celebriorem natalibus suis fecere Athenæus Dipnosophistarum librorum autor, ut claret ex ejusdem libro citato, & Julius Pollux, cujus exstat Onomasticon ad Commodum imperatorem, & juxta aliquorum sententiam Philistus historiarum scriptor, cujus libros recenset Suidas in Φίλιστος. Si antiquitas nobis non invidisset Apollonii Rhodi librum, cui titulum fecit κτίσις Ναυκράτεως, plura de hac urbe scire potuissemus.

35 Ναύπακτος, πόλις Αἰτωλίας.] Naupactus, urbs Ætoliæ à navium fabricatione appellata; ex Ephoro & Strabone. Id hausit noster ex Strabonis fonte. Sic enim ille lib. 9. Πόλεις δ᾽ εἶχον, Ἄμφισσάν τε καὶ Ναύπακτον· ὧν ἡ Ναύπακτος συμμένει τοῦ Ἀντιρρίου πλησίον, ὠνόμασται δ᾽ ἀπὸ τῆς ναυπηγίας τῆς ἐκεῖ γενομένης· εἴτε τῶν Ἡρακλειδῶν ἐκεῖ ναυπηγησαμένων τὸν στόλον, εἴτ᾽ (ὥς φησιν Ἔφορος) Λοκρῶν ἔτι πρότερον παρασκευασάντων· ἔστι δὲ νῦν Αἰτωλῶν Φιλίππου προσκρίναντος. i. e. *Urbes autem habebant* [Locri] *Amphissam & Naupactum, de quibus Naupactus restat Antirrhio vicina, sic verò vocata fuit à navium fabricatione illic facta; sive illic classem Heraclidæ fabricati fuerunt, sive (ut ait Ephorus) Locri id priores fecerunt; nunc Ætolorum est à Philippo ipsis adjudicata.* De qua consulesis Pausaniæ lib. 10 Nunc vulgo dicitur *Lepanto* celebris Christianorum adversus Turcos victoria, duce Joanne Austriaco Caroli V. hujus nominis imperatoris, & Hispaniarum regis filio notho, autore Mariana in Summario ad historiam Hispaniæ anno 1571.

36 Ναυπλία, πόλις Ἄργους.] Nauplia, urbs Argorum, ex Strabonis lib. 8. cujus affert verba detruncata. Integra sunt: Μετὰ δὲ τὸ Τημένιον ἡ Ναυπλία τὸ τῶν Ἀργείων ναύσταθμον, τὸ δ᾽ ἔτυμον ἀπὸ τοῦ ταῖς ναυσὶ προσπλεῖσθαι. i. e. *Post Temenium sequitur Nauplia Argivorum navale, sic dictum, quod navibus adnavigent illuc.* Pausanias verò lib. 2. inquit Nauplium Neptuni filium ejus conditorem fuisse, (ab illo igitur nomen sibi induit) cujus ætate murorum tantum rudera exstabant: Τημενίου δὲ ἀπέχει Ναυπλία, πεντήκοντα (ἐμοὶ δοκεῖν) σταδίους, τὰ μὲν ἐφ᾽ ἡμῶν ἔρημος· οἰκιστὴς δὲ ἐγένετο αὐτῆς Ναύπλιος Ποσειδῶνος λεγόμενος, καὶ Ἀμυμώνης εἶναι. Λείπεται δὲ καὶ τειχῶν ἔτι ἐρείπια, καὶ Ποσειδῶνος ἱερὸν, καὶ λιμένες εἰσὶν ἐν Ναυπλίᾳ, καὶ πηγὴ Κάναθος καλουμένη. i. e. *Distat à Temenio Nauplia, quinquaginta (ut mihi videtur) stadia desertus mea ætate* [locus.] *Ejus conditor fuit Nauplius, quem Neptuni & Amymonæ filium fuisse crediderunt, exstant adhuc & murorum rudera, & Neptuni templum, & portus sunt Naupliæ, & fons Canathus nomine.* Nunc vulgo *Napoli di Romania* dicitur, sita in Argia, Peloponnesi regione ad Argolicum sinum, regionis illius caput, ac præfecti Turcorum sedes, olim *Episcopalis* sub Archiepiscopo Corinthio, autore Philippo Ferr. Alexandrino in suo lexico Geographico.

37 Νέαι, νῆσος πλησίον Λήμνου.] Neæ, num. plur. fœm. insula propè Lemnum. Memoratur Plinio num. singul. fœm. lib. 2. c. 87. inter insulas. quæ enatæ fuerunt: *Claræ jam pridem insulæ, Delos & Rhodos memoriæ produntur enatæ, postea minores ultra Melon Anaphe, inter Lemnum & Hellespontum, Nea.*

38 Νεάνδρεια, πόλις Τρωάδος, &c.] Neandria, urbs Troadis in Hellesponto, ex Charace, autore deperdito, cujus vices supplebit Strabo ex lib. 13. Νῦν δ᾽ ἡ Ἀλεξάνδρεια συνεχής ἐστι τῷ Ἀχαιῷ· τὰ δὲ πολίσματα ἐκεῖνα συνῳκισμένα τυγχάνει, καθάπερ καὶ ἄλλα πλείω τῶν φρουρίων εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν· ὧν καὶ Κεβρήνη, καὶ Νεάνδρειά ἐστι. i. e. *Alexandria* [Troadis] *nunc attingit Achæum; oppidula autem, quæ circum erant, aliaque plura castella, eorum cives Alexandriam translati sunt, quarum est Cebrena & Neandria.* Scylax in Αἰολὶς Æolidi adscribit, Æolis verò & Troas sibi invicem proximabant. Ejus quoque meminit Plinius lib. 5. c. 30.

39 Ἔν τισι δὲ Λέανδρος γράφεται, &c.] Lege γράφεται, vel ut est apud Suidam in Νεάνδρεια: ἣν τινὲς διὰ τοῦ λ Λεάνδρειαν γράφουσι κακῶς, i. e. *quam aliqui per l Leandriam scribunt male.*

ΝΕΑ΄ΠΟΛΙΣ[40], πόλις Ἰταλίας διάσημος, [41] ἐν ᾗ Παρθενόπη ἤρηται, μία τῶν Σειρήνων. Ὁ πολίτης, Νεαπολίτης. [42] Ἔστι καὶ ἄλλη Λιβύης, καὶ ἄλλαι.

NEAPOLIS, urbs Italiæ insignis, in qua Parthenope collocata est, una Sirenum. Civis, Neapolites. Est etiam alia Libyæ, & aliæ.

ΝΕ΄ΓΛΑ[43], πολίχνιον Ἀραβίας· Γλαῦκος δευτέρῳ Ἀραβικῆς ἀρχαιολογίας. Τὸ ἐθνικὸν Νέγλιος, ἢ Νεγλίτης, τῷ ἔθει τῆς χώρας.

NEGLA, oppidum Arabiæ. Glaucus lib. 2. Arabicæ antiquitatis. Gentile, Neglius, vel Neglites, regionis consuetudine.

ΝΕ΄ΔΗ[44], πόλις Ἀρκαδίας, ἀπὸ Νύμφης Νέδης. Εὐφορίων δὲ Νεδέην καὶ αὐτός φησι. Τὸ κτητικὸν, Νεδεήσιος.

NEDE, urbs Arcadiæ, à Nympha Nede. Euphorio verò *Nedeam* ipsam vocat. Possessiv. Nedeesius.

ΝΕ΄- NE-

40 Νεάπολις, πόλις Ἰταλίας διάσημος.] Neapolis urbs Italiæ & olim & nunc celeberrima, vulgo Italis parum corrupto nomine *Napoli* dicitur, de qua ex amœnissimis eruditionis fontibus hæc quæ sequuntur hausimus. Tria habuit nomina, *Phaleron* à Phalero Agrigentinorum tyranno, *Parthenope* à Sirene ejusdem nominis, quæ juxta eam æstu maris ejecta ferebatur, vel quod ibi sepulta fuerit, ac tandem *Neapolis*. Quis non mirabitur Solinum, qui sui Polyhistoris c. 8. inquit ab Augusto *Neapolim* vocatam, cum multo ante ejus tempora *Neapolis* nomen apud scriptores inveniatur. Pro omnibus sufficit Livius qui lib. 8. c. 22. *Neapolim* vocat: *Palæpolis fuit haud procul inde, ubi nunc* Neapolis *sita est: duabus urbibus populus idem habitabat. Cumis erant oriundi. Cumani ab Chalcide Euboica originem trahunt.* De ejus conditoribus discrepant autores, alii à Phalero Agrigentinorum tyranno, alii à Rhodiis, alii à Chalcidensibus, alii à Cumanis conditam fuisse dixerunt, cujus rei idonei sunt testes Vell. Paterculus lib. 1. Plinius lib. 3. c. 5. Strabo lib. 5. Isacius ad Lycophr. v. 716. & alii. Hujus nobilissimæ urbis descriptionem habes apud Strabonem libro citato, ubi inquit Romanos, aut studiorum causâ, aut ætate confecta, quietis & otii gratiâ in eam secedere solitos. Ideo Poëtarum eruditissimus Georgic. libro 4. v. 563. canit:

Illo Virgilium me tempore dulcis alebat
Parthenope, studiis florentem ignobilis oti.

Ex fonte Virgiliano reliqui Poëtæ Latini bibunt. Sil. Italicus lib. 12.

Nam mollis urbi ritus, atque hospita Musis
Otia, & exemptum curis gravioribus ævum.

Ovid. Met. lib. 15. v. 713.

Herculeamque urbem, Stabiasque, & in otia natam
Parthenopen, & ab hac Cumææ templa Sibyllæ.

Martiali dicitur *docta* Epigram. lib. 5. Epigram. 79.

Marcentes tibi porrigentur uvæ,
Et nomen pira quæ ferunt Syrorum,
Et quas docta Neapolis creavit.

Genuit insignes viros inter quos duos summos Pontifices, *Bonifacium* VIII. qui ætatis anno tricesimo, (quod paucis contigit) hanc summam dignitatem adeptus est, & *Joannem* XXIII. Huic urbi etiam suos debet natales *Alexander ab Alexandro* I. c. qui genialium dierum sex libros in lucem edidit, quos Tiraquellus multijuga eruditione illustravit, nec non Simon Portius Philosophus P. Pomponatii Mantuani discipulus. Olim etiam protulit *Statium Papinium* eruditum Poëtam in Sylvis, sublimem in Thebaide, blandum in Achilleide, & proximo seculo *Sannazarium*, optimum etiam Poëtam. Urbs anno ıↄccccxxıx. à Saracenis capta fuit, de quibus cepit eam post annum ferè tricesimum *Joannes* X. Pontifex Maximus. Postea suos habuit reges, nunc Hispanis paret, quibus dicitur *Napoles*, & est Proregis sedes regni Neapolitani caput ac metropolis, totius Italiæ civitatum populosissima, portu satis fido prædita, ac commercio celebris; quatuor arcibus munita, quibus nomen est Castro novo, Castro ovi, Castro S. Elmi, Turri Carmelitarum, quæ vulgo Neapolitanis dicuntur *Castello nuovo, Castello dell' ovo, Castello S. Elmo, il Torrione del Carmine.* De qua si plura scire desideras, consule Leandrum Albertum in sua Campania, Cluv. Ital. Antiquæ lib. 4. c. 3. & alios.

41 Ἐν ᾗ Παρθενόπη ἤρηται.] Lege ἵδρυται. Sic enim legit Suid. Νεάπολις, πόλις Ἰταλικὴ διάσημος· ἐν ᾗ Παρθενόπης ἵδρυται Σειρῆνος ἄγαλμα. i. e. *Neapolis, urbs Italica insignis; in qua Parthenopes Sirenis signum collocatum est.* Non solum Sirenis statua, sed etiam sepulchrum Neapoli fuisse tradit Strabo lib. 5. Ὅπου δείκνυται μνῆμα τῶν Σειρήνων μιᾶς Παρθενόπης. i. e. *Ubi ostenditur monimentum Sirenum unius Parthenopes.*

42 Ἔστι καὶ ἄλλη Λιβύης.] Est & alia Neapolis Libyæ. Duæ fuere hujus nominis urbes in Libya, utrasque commemorat Ptolemæus, alteram lib. 4. c. 3. quam *coloniam* vocat, alteram eodem libro c. 4. Prior ab incolis vocatur *Nabel* corrupto Neapolis nomine, teste Marmolio, sita inter Curubim & Clupeam, olim urbs Episcopalis sub Archiepiscopo Carthaginensi, autore Philippo Ferr. Alexandrino in suo Lexico Geographico. Posterior sita erat prope Syrtim parvam & ostia Cinyphi fluvii quæ nunc *Napoli di Barbaria* & aliis *Tripoli di Barbaria* dicitur, autore eodem autore, eandem *Leptin* quoque vocitatam fuisse prodidit Strabo libro 17. Καὶ μετὰ ταύτην Ἀβρότονον πόλις, καὶ ἄλλαι τινές. Συνεχῶς δὲ Νεάπολις, ἣν καὶ Λέπτιν καλοῦσι.] i. e. *Et post hanc* [paludem] *Abrotonum urbs, & aliæ quædam. Continuo sequitur Neapolis, quam etiam Leptim vocant.* Alias etiam hujus nominis fuisse civitates inquit, quas intactas præterit, neque nos hac in re volumus esse magis curiosi, quam autor noster. Lectores consulent Abr. Ortelium & Philippum Ferr. Alexandr. hunc in suo Lexico Geographico, illum in suo Thesauro.

43 Νέγλα, πολίχνιον Ἀραβίας.] Negla, oppidulum Arabiæ ex Glauco, autore deperdito. Memoratur Ptolemæo lib. 5. c. 17. Straboni lib. 16. illi Νέκλα, huic Νέγρα dicitur, cujus ex libro citato sunt verba: Εἶτα δι' ἐρήμης ἱκανὰ ὑδρεῖα ἐχούσης ὁδοῦ, μέχρι Νεγρᾶς κώμης· ἔστι δὲ τῶν Ὀβόδα. Κεῖται δ' ἐπὶ θαλάττης. i. e. *Deinde per iter desertum non multum aquæ habens, usque ad Neram vicum. Est verò sub Oboda. Jacet autem ad mare.* Ego existimo & Ptolemæum & Strabonem ex autore nostro corrigendos esse.

44 Νέδη, πόλις Ἀρκαδίας, ἀπὸ Νύμφης Νέδης.] Inquit Nedem esse Arcadiæ urbem, quæ à Nympha Nede sibi nomen adaptavit, at cum sæpe Nedæ Arcadiæ fluvii meminerit Pausanias & Nymphæ Nedæ, quæ fluvio nomen dedit, nec unquam memoraverit Neden urbem, nullus dubito apud Stephanum pro πόλις Ἀρκαδίας, scribendum ποταμὸς Ἀρκαδίας. Pausaniæ verba ex ejus Arcadicis sunt: Ταῖς Νύμφαις δὲ ὀνόματα, ὑφ' ὧν τὸν Δία τραφῆναι λέγουσι, τίθενται Θεισόαν, καὶ Νέδαν, καὶ Ἁγνώ. Καὶ ἀπὸ μὲν τῆς Θεισόας πόλις ᾠκεῖτο ἐν τῇ Παρρασίᾳ. Τὰ δὲ ἐπ' ἐμοῦ, μοίρας τῆς Μεγαλοπολίτιδός ἐστιν ἡ Θεισόα κώμη. Τῆς Νέδας δὲ ὁ ποταμὸς τὸ ὄνομα ἔσχηκεν. Τῆς δὲ Ἁγνοῦς ἡ ἐν τῷ ὄρει τῷ Λυκαίῳ πηγὴ, &c.] i. e. *Nymphas etiam nominant* [Arcades] *quæ Iovem nutrierint, Thisoam, & Nedam & Hagno. Et à Thisoa quidem urbs habitabatur in Parrhasiorum regione. Ætate verò mea Thisoa est vicus Megalopolitidis. Neda autem fluvio nomen dedit. Hagno verò fonti, qui in Lycæo monte, &c.* Si exstitisset unquam urbs Neda, quæ à Nympha cognomine nomen accepisset, ut fluvius, sine dubio Pausanias, qui omnium accuratissime Græciæ regiones descripsit, eam commemorasset. Nec obstat, quod Suid. ejus meminerit. Id enim, ut & alia ex Steph. hausit.

45 Νε-

ΝΕΔΩΝ[45], πόλις καὶ τόπος τῆς Λακωνι- A
κῆς. Τὸ τοπικὸν Νεδούσιος, καὶ Νεδουσία ἡ Ἀ-
θηνᾶ. Κλίνεται δὲ Νέδοντος.

ΝΕΙΛΟΣ[46], πόλις Αἰγύπτου. Ἑκαταῖος περιηγήσει αὐτῆς. Καὶ ἱερὸν Νείλου ποταμοῦ. Τὸ
ἐθνικὸν τῆς πόλεως, Νειλοπολίτης. Εἰ δὲ ἡ πό- B
λις μόνη κέκληται, ὀφείλει ἕπεσθαι τῷ κτητικῷ τοῦ ποταμοῦ Νειλαῖος, ὡς Ἀπολλώνιός φησιν. Ὅσα γὰρ τῶν κτητικῶν * ου ι, ἢ τὴν γενικὴν ποιεῖ

NEDON, urbs, & locus Laconicæ. Locale, Nedusius, & Nedusia Minerva. Declinatur verò Nedontis in genitivo.

NILUS, urbs Ægypti. Hecatæ. In descriptione ipsius. Et templum Nili fluvii. Gentile, urbis, Nilopolites. Quod si urbs sola vocata fuerit, debet sequi possessivum fluvii Nilæus, ut Apollonius inquit. Quæcumque enim possessiva....... ου ι, vel genitiv. prototypi,

45 Νέδων, πόλις καὶ τόπος τῆς Λακωνικῆς.] Ego existimo hunc locum eodem morbo laborare, ac præcedentem, quia Strabo fluvium & locum Laconicæ Nedontem celebrat, non urbem, ejus ex lib. 8. sunt, quæ sequuntur: Παρὰ δὲ Φερὰς Νέδων ἐκβάλλει, ῥέων διὰ τῆς Λακωνικῆς, ἕτερος ὢν τῆς Νέδας· ἔχει δ' ἱερὸν ἐπίσημον Ἀθηνᾶς Νεδουσίας· καὶ ἐν Ποιηέσσῃ δ' ἐστὶν Ἀθηνᾶς Νεδουσίας ἱερὸν, ἐπώνυμον τόπου τινὸς Νέδοντος. i.e. *Apud Pheras Nedon fluvius effluit lapsus per Laconicam, diversus à Neda; habet autem fanum insigne Minervæ Nedusiæ, & Pœessæ est Minervæ Nedusiæ fanum, nomen habens à loco quodam Nedonte.* Apud Suidam etiam legimus: Νέδων, ποταμὸς καὶ τόπος Λακωνικός. i.e. *Nedon, fluvius & locus Laconicus.* Quare apud Stephanum pro πόλις καὶ τόπος scribendum est ποταμὸς καὶ τόπος. i.e. *fluvius & locus Laconicæ.*

46 Νεῖλος, πόλις Αἰγύπτου.] Hic locus laborat contrario morbo, ac duo præcedentes, quod per incuriam sive librarii sive typographi puto contigisse. Itaque legendum censeo Νεῖλος, ποταμὸς καὶ πόλις Αἰγύπτου. i.e. *Nilus, fluvius & urbs Ægypti.* Urbs Nilus memoratur Ptolemæo lib. 4. c. 5. cui *Nilopolis* dicitur atque in Heracleote Nomo locatur. De Nilo verò longe clarissimo totius terrarum orbis fluviorum non Africæ modo, nonnulla ex eis, quæ pollentissimis ingeniis edisserta sunt, quamvis ea inferius exsequamur, tibi parcius depasta propinabimus. Ejus templum celebrat autor noster. Ethnici enim fluvios tamquam Deos venerabantur, unde Parmeno Byzantius Poëta apud Athenæum Dipnosophist. lib. 5. vocat eum *Jovem Ægyptium*, scilicet quod aliæ regiones Iove pluvio irrigentur, Ægyptus autem Nilo; reliquorum verò fluminum simulachra è candido marmore, Nili autem è nigro fieri consuetudine receptum erat, utpote qui per Æthiopes aquas devolvebat, autore Pausania lib. 8. Plutarchus etiam in libro de Iside & Osiride autor est, nihil apud Ægyptios in majore fuisse honore, ac Nilum; ac quia fluvios Deorum loco numerabant, ideo per eos quoque jurabant. Quare Virgilius Æneid. lib. 5. v. 803. canit:

Nec minor in terris (Xanthum Simoëntaque testor)
Æneæ mihi cura tui.

Nec mirandum est Ægyptios coluisse Nilum pro Deo, qui eis tantæ fertilitatis causa erat, ut Iove non indigerent. Sic cecinit Lucanus lib. 8. v. 446.

——— *At inde*
Gurgite septeno rapidus mare summovet amnis:
Terra suis contenta bonis, non indiga mercis,
Aut Iovis: in solo tanta est fiducia Nilo.

Præsertim, cum apud Ethnicos, ut patet ex Ciceronis de Natura Deorum lib. 1. Dii habiti fuerint, à quibus magna utilitas ad vitæ cultum esset inventa, ipsæque res utiles & salutares Deorum vocabulis nuncupatæ fuerint. Fuit verò Nilus polyonymos, sed hoc nomine sero innotuit Græcis, scilicet post Homeri tempora, cui Odyss. 4. v. 477. & v. 581. vocatur Αἴγυπτος διιπετὴς ποταμὸς, i. e. *Ægyptus à Iove-cadens fluvius.* Ad pluvias scilicet, referens ejus inundationes, Nili verò nomen apud eum frustra quæres. Grammaticorum etiam eruditissimus inquit: Αἴγυπτος ὁ Νεῖλος ὁ ποταμὸς, ἀφ' οὗ καὶ ἡ χώρα ὑπὸ τῶν νεωτέρων Αἴγυπτος ἐκλήθη. i. e. *Ægyptus Nilus fluvius, à quo & regio à recentioribus Ægyptus vocata fuit.* Nilus verò corruptum esse videtur ab Hebræo נחל *naal* ut jam in Αἴγυπτος annotavimus quod Hebraice significat *torrentem.* Oceanus etiam & *Melo*, necnon *Siris* vocatus fuit; Melo, autore Sexto Pomp. tamquam à nomine μέλας, i. e. *niger. Melas* autem Græce, *niger* Latine, *Sichor* Hebraice sunt nomina ἰσοδύναμα. Sic autem ab Æthiopibus vocabatur, teste Eustathio ad Dionysii v. 223. *Sichor* appellatur Esai. c. 23. v. 3. Jerem. c. 2. v. 18. quod nomen à verbo שחר *sachar*, i. e. *niger fuit*, deducitur; à quo Siris deflexum est. Oceanus nuncupatus fuit, quia ut ait Seneca Natur. Quæst. lib. 4. c. 2. in faciem lati ac turbidi maris stagnat. Quare etiam à Nazianz. Orat. 24. dicitur ποταμὸς πελαγίζων, i. e. *amnis, qui-pelagum-imitatur.* Diodorus Siculus etiam lib. 1. inquit, ejus antiquissimum nomen fuisse *Oceamem*, qui Græce est Oceanus. *Glebis infundere animas* non modo Mela libro capiteque citato, sed & Plinius & alii dixere, quod graphice depinxit Ovid. Met. lib. 1.

Cætera diversis tellus animalia formis
Sponte sua peperit; postquam vetus humor ab igne
Percaluit solis; cœnumque, udæque paludes
Intumuere æstu; fœcundaque semina rerum
Vivaci nutrita solo, ceu matris in alvo
Creverunt, faciemque aliquam cepere morando,
Sic ubi deseruit madidos septemfluus agros
Nilus & antiquo sua flumina reddidit alveo
Æthereoque recens exarsit sidere limus
Plurima cultores versis animalia glebis
Inveniunt, & in his quædam modo cœpta sub ipsum
Nascendi spacium: quædam imperfecta suisque
Trunca vident numeris: & eodem in corpore sæpe
Altera pars vivit, rudis est pars altera tellus.

Vadianus ad Melæ librum caputque citatum ait, se, quod ad effigiem humanam attinet, numquam credidisse, nisi ex Annalibus Matthæi Palmerii, qui apud Euseb. in Chronicis Hieronymi & Prosperi historiis subjuncti exstant, certior factus esset. Septem ejus ostia celebrant tam historici, quam Poëtæ, quæ variis nominibus insigniuntur quorum reliqua, præter Canobicum, manu facta fuisse opinatur Aristoteles Meteorolog. lib. 1. c. 14. de quibus tanta cura egit D. Josephus Pellicerus D. Jacobi ordinis eques, amicus noster ad Ludovici Gongoræ Polyphemum oct. LV. ut jam inveniri non possit, quod illius non præsumpserit diligentia. Hujus celeberrimi fluvii fontes adeo nunc manent incerti ac olim erant, quidquid dicant Mela libro capiteque citato, Plin. lib. 5. c. 9. Solinus c. 37. Joan. Baptista Portus in libro, cui titulum fecit de aëris transmutatione, Franciscus Alvarez Lusitanus in sua historia Æthiopiæ, Anastasius Kirk. Oedipi Ægyptiaci tom. 1. syntagm. 1. c. 7. Vossius de Nilo & alii. Non illepede canit Lucanus lib. 10. v. 294.

Et te terrarum nescit cui debeat orbis,
Arcanum natura caput non prodidit ulli,
Nec licuit populis parvum te, Nile, videre,
Amovitque sinus, & gentes maluit ortus
Mirari, quam nosse tuos.

Prior Ovid. Met. lib. 2. v. 254. cecinerat:

Nilus in extremum fugit perterritus orbem
Occuluitque caput, quod adhuc latet.

Non minor est controversia de ejus incrementi causa. Veterum sententias ex Wendelino de Admir. Nili collegit eruditissimus Nicolaus Llodius ad Diction. Historicum C. Stephani; ego verissimam puto esse, illam, quæ ejus incrementi causam tribuit pluviis, quæ in Æthiopia statis anni temporibus è cœlo decidunt. Quam sententiam videtur confirmare Poëtarum pater Odyss. versibusque supra citatis, quoniam eum vocat *fluvium ab Iove cadentem*, cujus incrementum pene omnes referunt ad diem XXVI. & XXVII. Junii: de duratione temporis discrepant, Eust. ad Dionysii v. 221. ait, *quadraginta diebus augeri, ac totidem decrescere.* Herodotus verò lib. 2. c. 19. *per centum aies augeri, & per totidem retrocedere* tradit. Et hæc de Nilo sufficiant, nunc ad oppidorum commemorationem stylus dirigendus est.

47 Νί-

ποιεῖ τοῦ πρωτοτύπου, ἢ τὴν εὐθεῖαν, ταῦτα μόνον διὰ τοῦ ι ἐκφέρονται, Ποσειδώνιος, Ἑλικώνιος, Ῥόδιος, Σάβιος. Τὰ δὲ φύσει διὰ διφθόγγου παραληγόμενα, οὐδέποτε τὸ προκείμενον σχῆμα ἀποτελεῖ. Οὔτε γὰρ τὸ Κηπαῖος, ἢ Νηλαῖος ἐθνικὸν αὐτὸ ὁμολόγως παραλαμβάνει.

totypi, vel nominativum faciunt, hæc tantum per *i* proferuntur, Posidonius, Heliconius, Rhodius, Sabius. Quæ verò natura per diphthongum desinunt, nequaquam propositam formam conficiunt. Nec enim Cepæus, vel Nelæus gentile idem ratione eadem recipiunt.

ΝΕΜΑΥΣΟΣ [47], πόλις Γαλλίας, ἀπὸ Νεμαύσου Ἡρακλείδου, ὡς Παρθένιος. Τὸ ἐθνικὸν, Νεμαύσιος, ἢ Νεμαυσῖνος, διὰ τὴν χώραν.

NEMAUSUS, urbs Galliæ, à Nemauso Heraclide, ut Parthenius. Gentile, Nemausius, vel Nemausinus, propter regionis consuetudinem.

ΝΕΜΕΑ [48], χώρα τῆς Ἤλιδος· Ἐν ταύτῃ Δρύοπες ᾤκουν· Τὸ ἐθνικὸν, Νέμεος, καὶ Νεμεαῖος· Στράβων ὀγδόῃ, [49] καὶ Νεμέα λέγεται. [50] Καὶ Νεμεήτης Ζεὺς, καὶ Νεμεῆται. [51] Οἱ πολῖται τῆς Λοκρίδος πόλεως, Νέμειοι, καὶ Νεμεῆθεν ἐπίρρημα.

NEMEA, regio Elidis, in hac Dryopes habitabant. Gentile, Nemeus, & Nemeæus. Strabo lib. 8. Dicuntur etiam Nemea. Est etiam Nemeetes Jupiter, & Nemeetæ. Cives Locridis urbis Nemii, & adverbium ex-Nemea.

ΝΕΟΚΑΙΣΑΡΕΙΑ [52], Ποντικὴ πόλις. Τὸ ἐθνικὸν, Νεοκαισαρεὺς, ὡς Φλέγων πεντεκαιδεκάτῳ Ὀλυμπιάδος. Οἱ αὐτοὶ καὶ Ἀδριανοπολῖται. Ἔστι καὶ Βιθυνίας.

NEOCÆSAREA, urbs Pontica. Gentile, Neocæsariensis, ut Phlego Olympiadis lib. 15. Iidem *Adrianopolitæ* etiam vocantur. Est etiam alia Bithyniæ.

ΝΕΟΝ τεῖχος [53], τῆς Αἰολίδος, ὡς Ἐχωλὸν·

NEONTICHUS, i. e. *novus murus*, ...

47 Νέμαυσος, πόλις Γαλλίας.] Nemausus, urbs Galliæ, olim celebris, *Nemausum Arecomicorum* dicitur Plinio lib. 3. c. 4. hæc enim oppidorum forma & in us & in um proferri potest. Ptolemæo lib. 2. c. 5. Νέμαυσος κολώνια. Creditur esse, quæ nunc vulgò Gallis vocatur *Nismes*, de qua pretium operæ est scire, quod rerum monumentis tradidit Strabo lib. 4. Μητρόπολις δὲ τῶν Ἀρηκομίσκων ἐστὶ Νέμαυσος, κατὰ μὲν τὸν ἀλλότριον ὄχλον καὶ τὸν ἐμπορικὸν, πολὺ Νάρβωνος λειπομένη, κατὰ δὲ τὸν πολιτικὸν ὑπερβάλλουσα· ὑπηκόους γὰρ ἔχει κώμας τέτταρας καὶ εἴκοσι τῶν ὁμοεθνῶν, εὐανδρίᾳ διαφερούσας, συντελούσας εἰς αὐτὴν, ἔχουσα καὶ τὸ καλούμενον Λάτιον· ὥστε τοὺς ἀξιωθέντας ἀγορανομίας καὶ ταμιείας ἐν Νεμαύσῳ Ῥωμαίους ὑπάρχειν· διὰ δὲ τοῦτο οὐδ' ὑπὸ τοῖς προστάγμασι τῶν ἐκ τῆς Ῥώμης στρατηγῶν ἐστι τὸ ἔθνος τοῦτο. Ἵδρυται δ' ἡ πόλις κατὰ τὴν ὁδὸν τὴν ἐκ τῆς Ἰβηρίας εἰς τὴν Ἰταλίαν, θέρους μὲν εὔβατον οὖσαν, χειμῶνος δὲ καὶ ἔαρος, πηλώδη καὶ ποταμόκλυστον, &c. i.e. *Metropolis verò Arecomicorum est Nemausus, longe inferior Narbone, si peregrinam & negotiantium turbam consideres, sin rempublicam spectes, multò præstantior. Nam* XXIV. *habet pagos popularium præstantes viris, qui ei subsunt, & jus quoque Latii habent: ita ut Nemausi invenias Romanos, qui ædilitatis & quæsturæ honorem sint consecuti; eamque ob causam gens ea cum præfectis Româ missis nihil habet negotii. Sita est urbs in via, quæ ex Iberia in Italiam ducit, per æstatem commoda, hyeme autem & vere lutosa ac fluviorum eluvie molesta, &c.* Ex hac civitate paternum genus fuisse Antonino Pio, inquit Jul. Capitolin. in ejus vita. Ӕl. Spartianus in Adriano tradit, *Adrianum apud Nemausum in honorem Plotinæ basilicam opere mirabili exstruxisse.* Suetonius in Tiberio c. 13. dicit, *Nemausenses evertisse Tiberii imagines & statuas, antequam ad imperii fastigium evectus fuisset.*

48 Νεμέα, χώρα τῆς Ἤλιδος.] Nemea, regio Elidis, inter Cleonas & Phliuntem, ubi ab Hercule Leonem Nemeum occisum fuisse fabulabantur, teste Strabone lib. 8. Ἐνταῦθα δὲ καὶ ἡ Νεμέα μεταξὺ Κλεωνῶν καὶ Φλιοῦντος, καὶ τὸ ἄλσος, ἐν ᾧ καὶ τὰ Νέμεα συντελεῖν ἔθος τοῖς Ἀργείοις, καὶ τὰ περὶ τὸν Νεμεαῖον λέοντα μυθευόμενα, καὶ ἡ Βέμβινα κώμη. i. e. *Ibi & Nemea est inter Cleonas & Phliuntem, & nemus, in quo Nemea Argivi pro more celebrabant, & quæ de Nemeæo leone fabulabantur, & ibi Bembina vicus.* De leone verò Nemeo, consulas notas nostras in Μολορχία.

49 Καὶ Νεμέα λέγεται.] Legendum, Νέμεα. Νεμέα enim cum accentu in penultima est regio Elidis, de qua jam egit; Νέμεα verò cum accentu in antepenultima de quibus nunc agit, sunt festa neut. plur. in honorem vel Herculis vel Archemori pueri, de quibus vide, quæ in Μολορχία annotavimus.

50 Καὶ Νεμεήτης Ζεὺς.] Qui autori nostro Nemeetes Jupiter, Pausaniæ lib. 2. dicitur *Nemeus*, cui erat templum in ipsa Nemea: Ἐν τούτοις τοῖς ὄρεσι τὸ σπήλαιόν ἔτι δείκνυται τοῦ λέοντος, καὶ ἡ Νεμέα τὸ χωρίον ἀπέχει σταδίους πέντε που καὶ δέκα. Ἐν δὲ αὐτῇ Νεμείου τε Διὸς ναός ἐστι θέας ἄξιος. i.e. *In his montibus spelunca, adhuc ostenditur leonis* [Nemei] *& Nemea oppidulum distat circiter* XV. *stadia. Ibi est Nemei Iovis templum visu dignum.*

51 Οἱ πολῖται τῆς Λοκρίδος πόλεως, Νέμειοι.] Agit nunc de civibus urbis, Locridis regionis quin egerit de civitate, sine dubio respexit Locrense Nemeium, circa quem locum Plutarchus in septem sapientum convivio tradit Hesiodum trucidatum fuisse: Ἀπέκτειναν γὰρ αὐτὸν οἱ τῆς παιδίσκης ἀδελφοὶ περὶ τὸ Λοκρικὸν Νέμειον ἐνεδρεύσαντες. i.e. *Trucidarunt enim eum* [Hesiodum] *puellæ fratres circa Locrense Nemeium ex insidiis.* Igitur apud Stephanum prius debebant præcedere hæc verba: Ἔστι καὶ Νέμειον, πόλις Λοκρίδος. i.e. *Est & Nemeium, urbs Locridis.*

52 Νεοκαισάρεια, Ποντικὴ πόλις.] Neocæsarea, Pontica urbs. Memoratur Ptolemæo lib. 5. c. 6. inter urbes Cappadociæ mediterraneas Ponti Polemoniaci, quam Ammianus Marcellinus lib. 27. c. 27. vocat *urbem Polemoniaci Ponti notissimam.* Celebratur etiam Plin. lib. 6. c. 3. Socrat. c. 47. Terræmotu eversam fuisse constat ex Paulo Diacono Hist. Miscellæ lib. 11. c. 18. *Tunc etiam terræmotus maximus in oriente factus est, & præcipue in Antiochia, quæ anno jugiter est commota, & Neocæsarea, civitas Ponti cecidit.* Eam Lycus amnis alluebat, atque à minori Armenia distabat, autore Mario Nigro Geographiæ Asiæ Comment. 1. Idem etiam est autor terræmotu eversam ac mox à barbaris instauratam *Thocatum* vocitatam fuisse. Hodie Græcis vocabulo non ita detorto, ut non prisci nominis vestigia appareant, Νιξάρεια vocatur, testibus Leunclavio, & Scaligero ad Euseb. N. MMCCCLX. Est Turcarum præfecti sedem inquit Philipp Ferr. Alexandrinus suo Lexico Geographico. Ejus oppidanos *Adrianopolitas* vocatos fuisse addit autor noster, quod nescio unde hauserit.

53 Νέον τεῖχος, τῆς Αἰολίδος.] Neon tychos, id est *novus murus* fuit Ӕolidis oppidum, quod Poetarum princeps habitatione sua nobilitavit, ut apparet ex Herodoti libello, quem de vita Homeri scripsit, apud quem libro citato sæpe hujus oppidi fit mentio, in quo *Melesigenes*, ...

Χωλὸν τεῖχος. Τὸ ἐθνικὸν Νεοτειχίτης· ὡς Χωλοτειχίτης· ὡς Ἡρόδοτος ἐν Ὁμήρου βίῳ. A

urbs Æolidis, ut *Cholon tichos*, i.e. *claudus murus*. Gentile, Neotichites, ut Cholotichites. Ut Herodot. in vita Homeri.

ΝΕΣΠΕΤΟΣ [54], πόλις Ἰταλίας· Διονύσιος τρισκαιδεκάτῳ Ῥωμαϊκῆς ἀρχαιολογίας. [55] Τὸ ἐθνικὸν, Νεσπεσῖνος. Ἡ τροπὴ τοῦ τ εἰς σ, ἰδιάζουσα, καὶ σεσημείωται. B

NESPETUS, urbs Italiæ, Dionysius lib. 13. Romanæ antiquitatis. Gentile, Nespesinus. Versio verò τοῦ *t* in *s* peculiaris est; ac propterea notata est.

ΝΕΣΣΩΝ [56], πόλις Θεσσαλίας. Διονύσιος τρίτῳ Γιγαντιάδος. Τὸ ἐθνικὸν, Νεσσωνίτης τῷ κοινῷ τύπῳ.

NESSON, urbs Thessaliæ. Dionysi. Gigantidis lib. 3. Gentile, Nessonites communi forma.

ΝΕΣΤΟΣ [57], πόλις καὶ ποταμὸς Ἰλλυρίας. Τὸ ἐθνικὸν Νέστιος, ὡς Ἀρτεμίδωρος δευτέρῳ γεωγραφουμένων· Καὶ Νεστὶς, ἡ χώρα. C

NESTUS, urbs, & fluvius Illyriæ. Gentile, Nestius, ut Artemidorus Geograph. lib. 2. Et Nestis, regio.

ΝΕΥΡΟΙ [58], ἔθνος τῆς Σαρματίας· Διονύσιος ἐν περιηγήσει. Καὶ Νευρὶς ἡ χώρα. Λέγονται καὶ Νευρῖται.

NEURI, populi Sarmatiæ. Dionysius in descriptione. Et Neuris regio. Dicuntur D etiam *Neuritæ*.

ΝΕΦΕ- NEPHE-

Homerus prius vocabatur, è Poësi victus subsidia quærebat, & adhuc Herodoti ætate, ut ipse refert Neotichenses locum, in quo ille sedens carmina sua exhibebat, ostendebant, atque valde venerabantur: Τέως μὲν οὖν κατεῖχεν ὁ Μελησιγένης περὶ τὸ Νέον τεῖχος, ἀπὸ τῆς ποιήσιός γε τοῦ βίου τὴν μηχανὴν ἔχων. Ἐδείκνυον δὲ οἱ Νεοτειχεῖς μέχρις ἐπ' ἐμοῦ τὸν χῶρον, ἐν ᾧ καθίζων τῶν ἐπέων τὴν ἐπίδειξιν ἐποιέετο. Καὶ κάρτα ἐσέβοντο τὸν τόπον. i. e. *Atque jam tunc apud Novum murum agens Melesigenes e Poësi victus subsidia habebat. Ostendebant verò Neotichenses ad mea usque tempora locum, in quo sedens carmina sua exhibebat. Et valde venerabantur locum.*

54 Νέσπετος, πόλις Ἰταλίας.] Nespetos, urbs Italiæ ex Dionysii Rom. Antiquit. lib. 13. sed deperdito celebratur. Sine dubio scribendum est Νέπετος, quod à Latino *Nepete* detortum est, quam lectionem Suidas etiam confirmat. Sic enim apud eum legitur ex eodem Dionysio: Νέπετος, πόλις Ἰταλίας, παρὰ Διονυσίῳ ἐν Ῥωμαϊκοῖς. Τὸ ἐθνικὸν σεσημείωται. Νεπεσῖνος γὰρ τροπῇ τοῦ τ εἰς σ. i. e. *Nepetos, urbs Italiæ, apud Dionysium in* [Antiquitatibus] *Romanis. Gentile notatum est. Nepesinus enim dicitur verso* t *in* s. Nepita dicitur Straboni lib. 5. *Nepeta* Ptolem. lib. 3. c. 1. quam inter Tuscorum civitates mediterraneas recenset. Ejus è nostris inter alios meminit Livius lib. 6. *Legati ab Nepete ac Sutrio, auxilium adversus Etruscos petentes, veniunt.* Coloniam fuisse Romanorum tradit idem Livius libro citato ac Velleius, hujus ex libro primo apponam verba: *Post* VII. *annos, quam Galli urbem ceperunt, Sutrium deducta colonia est; & post annum Setia; novemque interjectis annis Nepete.* Hodie *Nepe* vocari inquit Cluv. Italiæ Antiquæ lib. 2. c. 3.

55 Τὸ ἐθνικὸν, Νεσπεσῖνος.] Lege Νεπεσῖνος, ut est apud Suidam, cujus verba adduximus nota proxime præcedenti. Eodem etiam modo usurpant Latini. Liv. lib. 6. *Sutrio recepto, restitutoque sociis, Nepete exercitus ductus: quod per deditionem acceptum jam totum Etrusci habebant. Videbatur plus in eâ urbe recipienda laboris fore; non in eo solum, quod tota hostium erat, sed etiam, quod, parte Nepesinorum prodente civitatem, facta erat deditio.*

56 Νέσσων, πόλις Θεσσαλίας.] Nesson, onis, urbs Thessaliæ. Hujus urbis altum est apud alios silentium; at Strabo lib. 9. celebrat Nesonem Thessali filium, à quo Thessalia vocata fuit *Nesonis*, & palus quædam Thessaliæ. Ἀπὸ δὲ Θετταλοῦ τοῦ ἑαυτῶν προγόνου τὴν χώραν ὀνομάσαι. Καὶ Νεσωνὶς δ' ὠνομάσθη ποτὲ ἀπὸ Νέσωνος τοῦ Θετταλοῦ, καθάπερ καὶ ἡ λίμνη. i. e. *A Thessalo verò sui generis autore regioni nomen imposuisse. Quin etiam* Nesonis *aliquando vocata fuit* [Thessalia] *à Nesone Thessali filio, quemadmodum etiam palus.*

57 Νέστος, πόλις καὶ ποταμὸς Ἰλλυρίας.] Nestus, urbs Illyriæ & fluvius, quorum nemo è veteribus meminit, è recentioribus Abr. Ortelius in suo Thesauro Geographico, in Nestus inquit, hodie urbem & fluvium *Nissava* vocari. At Nestus Thraciæ fluvius fuit longe celeberrimus, cujus mentionem fecerunt Mela lib. 2. c. 2. Plin. lib. 4. c. 11. Solin. c. 16. Notatu dignum est quod memoriæ prodidit Plin. lib. 8. c. 16. scilicet, in Europa inter Acheloum Nestumque amnes tantum leones esse, ac viribus longe præstantiores iis, quos Africa & Syria gignit, fides sit penes autorem. Hunc amnem fabulabantur salutavisse Pythagoram illac transeuntem, teste Diogene in vita Pythagoræ, & Iamblicho in ejusdem vita c. 28. Solet vulgus fabulas ad magnorum virorum seu natales, seu admirationem fictas facile credere, & plurimi scriptores eas non dedignantur referre, ut historiam veram.

58 Νευροί, ἔθνος τῆς Σαρματίας.] Neuri, gens Sarmatiæ ex Dionysio de situ orbis, qui eos celebrat v. 310.

Νευροί θ' Ἱππόποδές τε, Γελωνοί τ' ἠδ' Ἀγάθυρσοι
Ἧχι Βορυσθένεος ποταμοῦ τετανυσμένον ὕδωρ
Μίσγεται Εὐξείνῳ, κριοῦ προπάροιθε μετώπου.

Neurique Hippopodesque, Gelonique, atque Agathyrsi
Ubi Borysthenis fluvii extensa aqua
Miscetur Euxino, arietis ante frontem.

Ubi Eustathius inquit, Neuros aliquando coactos fuisse suam regionem relinquere propter serpentes, ac unà cum Budinis habitasse, & alia quæ ex Herodoti lib. 4. c. 105. hausit. Quos ad aliquot dies effici lupos, & rursus in pristinum habitum redire referunt. Herodotus libro capiteque citato, Mela lib. 2. c. 1. Et sunt qui credunt hujusmodi fabulas inter eruditos; ego verò sequor in his Plinium, qui lib. 8. c. 22. sic loquitur: *Homines in lupos verti, rursusque restitui sibi, falsum esse confidenter existimare debemus, aut credere omnia, quæ fabulosa tot seculis comperimus.* Sed parum interest, utrum ex homine se convertat quis in lupum, vel in leonem, an in hominis figura rapacitatem lupi, & immanitatem leonis gerat: Sanè hujusmodi aliquammultos bipedum vidi, qui omnem prorsus humanitatem exuerant. Alterius farinæ sunt illi, quos Galli vocant *Loups garoux*, de quibus operæ pretium est audire Franciscum de la Mothe, eruditissimum virum, in libello, cui nomen fecit *De l'instruction de Monseigneur le Dauphin*, in tractatu de Magia cujus sunt verba: *Les Neures, dont parle Herodote, qui devenoient loups tous les ans pendant quelques jours, ne patissoient sans doute qu'en la partie imaginitive, & tout ce, qui se conte de nos loups-garoux, & de beaucoup de choses semblables, qui ont cours parmi le peuple, n'a point ordinairement d'autre fondement, si tant est qu'on y trouve par fois quelque chose de plus, que l'imposture toute pure.* Non est mirandum, quo procedat vulgi inter omnes gentes credulitas, præsertim cum autoritate plus moveatur, quàm ratione, ac nullum sit mendacium quod autore careat & oculato teste. Ut plerumque in fabulis aliquid inest vel eruditionis vel veri, hanc de conversione hominum in lupos fabellam procedere existimo ex morbo illo, quem Græci *Lycanthropiam* vocant. Est enim *lycanthropia* melancholica quædam affectio, seu insaniæ genus, quo qui afficiuntur *lycanthropi* dicuntur, quoniam lupos imitari videntur, noctu inter sepulchra ululantes adeò ut audientibus metum incutiant, de quibus consulesis Cœlium Rhodigin. Lection. Antiqu lib. 27. c. 12. Sane dolendum, quòd hujusmodi insaniâ affecti a judicibus capitis damnentur, ac si morbus crimen esset capitale.

A ΝΕΦΕΛΟΚΟΚΚΥΓΙΑ[59], πόλις κωμικῶς ἐπινοηθεῖσα παρὰ Ἀριστοφάνει, καὶ ἑνικῶς, καὶ πληθυντικῶς λεγομένη. Τὸ ἐθνικὸν, Νεφελοκοκκυγιεύς.

NEPHELOCOCCYGIA, urbs Comice imaginaria seu ficta apud Aristophanem, & num. singul. & plur. dicta. Gentile, Nephelococcygieus.

B ΝΕΦΘΑΛΙΤΑΙ[60], ἔθνος κρατῆσαν τῆς Ἕω, ὡς Ἰώσηπος. Καὶ θηλυκῶς, Νεφθαλῖτις.

NEPHTHALITÆ, gens quæ orientis imperium tenuit, ut Josephus. Et fœm. Nephthalitis.

ΝΕΩΝ[61], πόλις Φωκίδος· Ἡρόδοτος ὀγδόῃ. Τὸ ἐθνικὸν Νεώνιος, ὡς Ἐλεὼν Ἐλεώνιος· Καὶ Νεωνία, καὶ Νεωναῖος.

NEON, urbs Phocidis. Herodot. lib. 8. Gentile, Neonius, ut Eleon, Eleonius. Et Neonia, Neonæus.

C

ΝΗΙΟΝ[62], ὄρος Ἰθάκης, ἀφ' οὗ κατὰ Κράτητα αἱ Νηϊάδες. Οἱ δὲ, τὰς διατριβούσας ἐπὶ τὰ νάματα. [63] Τὸ δὲ Ὑπερνήϊον, σύνθετον, ὥσπερ τὸ Ἐπικνημίδιον. [64] Αἱ δὲ Νηϊάδες, ἀπὸ τοῦ Νήϊος, ἢ ἀπὸ τοῦ Νηϊεύς. D

NEION, mons Ithacæ, à quo juxta Cratetem dicuntur *Neïades*. Alii verò sic vocant *Nymphas*, quæ versantur in fluentis. Hyperneïon verò compositum, ut Epicnemidion. Neïades verò dicuntur à Neïos, vel à Neïeus.

ΝΗΚΟΥΙΑ[65], πόλις Ὀμβρικῶν· Διονύσιος ἑπτακαιδεκάτῳ Ῥωμαϊκῆς ἀρχαιολογίας. Τὸ ἐθνικὸν, Νηκουϊάτης.

NECUIA, urbs Umbrorum. Dionysius lib. 17. Roman. Antiquitatis. Gentile, Necuiates.

ΝΗΡΑΒΟΣ, πόλις Συρίας· Νικόλαος τετάρτῳ. Τὸ ἐθνικὸν Νηράβιος, ὡς τοῦ Τόρρηβος Τορρήβιος. E

NERABUS, urbs Syriæ, Nicolaus lib. 4. Gentile, Nerabius, ut Torrhebus, Torrhebius.

ΝΗ- NE-

59 Νεφελοκοκκυγία, πόλις κωμικῶς, &c.] Nephelococcygia, est fictæ urbis nomen fictum ab Aristophane in Avibus v. 511. & 514. cujus etiam fictus civis per jocum in eadem fabula dicitur Nephelococcygieus.

60 Νεφθαλῖται, ἔθνος κρατῆσαν τῆς Ἕω.] Nephthalitæ, gens quæ Orientis imperium tenuit, ex Josepho. Vigilans somniat autor noster, cum inquit Nephthalitas Orientis imperium tenuisse. Suidas etiam eodem insomnio tenetur. Quod ex Stephani fonte hausit. Nephthalitæ enim fuere ex duodecim tribubus Jacob, quibus in divisione Judææ obtigit sors, quæ ad orientem spectabat, nec unquam Orientis imperium habuerunt. Sine dubio respexit Stephanus locum Josephi, ex ejus Antiquit. lib. 5. c. 1. cujus verbis deceptus fuit. Sic enim ille de Nephthalitis loquitur: Τὰ δὲ πρὸς τὰς ἀνατολὰς τετραμμένα μέχρι Δαμασκοῦ πόλεως, καὶ τῆς Γαλιλαίας τὰ καθύπερθεν, Νεφθαλῖται παρέλαβον ἕως τοῦ Λιβάνου ὄρους, καὶ τῶν τοῦ Ἰορδάνου πηγῶν, αἳ τὴν ὁρμὴν ἐκ τοῦ ὄρους ἔχουσιν ἐκ τοῦ καθήκοντος τοῖς ὅροις κατὰ βόρεια πόλεως Ἄρκης παροικούσης. i. e. *Quæ verò ad Orientem spectant usque ad urbem Damascum, & superiora Galilææ Nephthalitis obtigit usque ad Libanum montem & Jordanis fontes, qui ex hoc monte oriuntur, qua fines sunt Arces urbis versus septentrionalia sitæ.*

61 Νέων, πόλις Φωκίδος.] Neon, onis, urbs Phocidis ex Herodoti lib. 8. qui eam commemorat libro ab Stephano citato c. 33. & à Persis unà cum aliis incensam fuisse narrat, ac ita, cùm antea esset ignobilis sua calamitate notior facta fuit, autore Pausania in Phocicis: Τὰς δὲ αὐτῶν ἡ στρατιὰ καταπρήσασα ἡ μετὰ Ξέρξου, γνωριμωτέρας ἐς τὸ Ἑλληνικὸν ἐποίησεν, Ἔρωχον, καὶ Χαράδραν, καὶ Ἀμφίκλειαν, καὶ Νέωνα, καὶ Τιθρώνιον, καὶ Δρυμαίαν. i. e. *Has verò Persarum exercitus, qui tum Xerxe cum concremasset notiores inter Græcos fecit, Erochum, Charadram, Amphicleam, Neonem, Tithronium, & Drymæam.*

62 Νήϊον, ὄρος Ἰθάκης.] Neïon, mons Ithacæ celebratur Poetarum parenti Odyss. prima versu 186.

Νηῦς δέ μοι ἥδ' ἕστηκεν ἐπ' ἀγροῦ νόσφι πόληος,
Ἐν λιμένι Ῥείθρῳ ὑπὸ Νηΐῳ ὑλήεντι.

Navis verò mihi stat ad agrum seorsim ab urbe
In portu Rhethro, sub Neïo sylvoso.

Ad quem locum Eustathius: Τὸ δὲ Νήϊον, ὄρος Ἰθάκης νηῶν δεκτικὸν, ὅθεν καὶ τὴν Ἰθάκην ὑπονήϊον ἐρεῖ ἐν τοῖς ἑξῆς. i. e. *Neïon verò est mons Ithacæ navium capax, unde & Ithacen subneïon vocat deinde.* Subintelligit versum ex Odyss. 3 v. 81. quem hîc subjiciam:

Ἡμεῖς ἐξ Ἰθάκης ὑπονηΐου εἰλήλουθμεν

Nos ex Ithaca subneio, i. e. *sub Neïo sita venimus.*

Ad quem versum Strabo lib. 10. ita: Ἄδηλον εἴτε τὸ αὐτὸ τῷ Νηρίτῳ λέγει τὸ Νήϊον, εἴτε δι' ἕτερον, ἢ ὄρος, ἢ χωρίον. i. e. *Incertum est an dicat eumdem esse montem* Neïon cum Nerito, *an alium vel montem vel locum.* Eustathius ad versum Odyss. 1. supra citatum ex aliorum sententia inquit, Neïon montem subjacere Nerito monti ejusdem Ithacæ, esseque hujus partem.

63 Τὸ δὲ ὑπερνήϊον, σύνθετον, &c.] Legendum τὸ δὲ ὑπονήϊον, &c. i. e. *Hyponeïum verò est compositum: quemadmodum Epicnemidium.* Alludit enim ad epithetum ὑπονήϊον, quod Homerus Ithacæ dedit, ut videre est ex versiculo nota præcedenti allato. Noster autor laborat probare illud esse compositum ut Epicnemidium, quia hac de re diversæ erant autorum sententiæ, at Eustathius contrariam sequitur, pro quo ratio stat. Sic enim ille argumentatur ad locum Odyss. primæ supra citatum: Τὸ δὲ ὑπὸ νηΐῳ, οἱ μὲν, ἐν ἀναγινώσκουσι, λέγοντες ὑπονήϊον τὸν λιμένα. Οἱ δὲ, ἐν δυσὶ μέρεσιν· ὑπὸ τῷ νηΐῳ ὄρει τῷ ὑλήεντι, ἤγουν τῷ δασεῖ. Ὅπερ καὶ κρεῖττον. Εἰ μὲν γὰρ ἓν μέρος λόγου τὸ ὑπονήϊον ὡς ἐπίθετον τοῦ λιμένος, εἴη ἂν καὶ τὸ ὑλήεντι, ἐπίθετον τοῦ λιμένος. Ὅπερ ἐστὶ [illegible]τικὸν, οὐδεὶς γὰρ ἂν ὑλήεντα εἴπῃ λιμένα. Ἐὰν δὲ δύο μέρη λόγου τὸ, ὑπὸ νηΐῳ, πολλῷ ἀκριβεστέρα ἡ γραφή, &c. i. e. *Illud* ὑπὸ νηΐῳ; *alii quidem conjunctim legunt, dicentes hyponeïon portum; alii verò divisim, sub neïo monte sylvoso,* id est [illegible], *quod est melius, quia si una pars orationis sit* τὸ ὑπονήϊον, *ut epithetum portus, esset etiam* τὸ ὑλήεντι, *i. e.* sylvoso, *epithetum portus; quod est durum, nemo enim sylvosum vocaverit portum; quòd si duæ partes orationis essent* τὸ ὑπὸ νηΐῳ *longe constantior est scriptura.* Ego verò mediam viam sequor. Ita in Odyss. 1. v. 186. sine dubio legendum est, ut ait Eustathius. Ratio enim, quam ipse reddit, urget, at in v. 81. ex Odyss. 3. legendum est, ut ait autor noster conjunctim, ut Ithacæ epithetum.

64 Αἱ δὲ Νηϊάδες, &c.] Vide quæ in Νάπη annotavimus.

65 Νηκουΐα, πόλις Ὀμβρικῶν.] Necuia, urbs Umbrorum. Latinis dicitur *Nequinum*, postea *Narnia* vocitatum fuit, unde Plin. lib. 3. c. 14. ait: *Narnienses, quod oppidum Nequinum antea vocatum est.* De quo vide, quæ in Narnia annotavimus; Umbri verò fuere Italiæ populi, de quibus in Ὄμβρικοι.

ΝΗΡΙΚΟΣ[66], πόλις Ἀκαρνανίας, ἣν Ὅμηρος ἀκτὴν φησὶν Ἠπείροιο, ἥτις ἐστὶν Ἀκαρνανία. [67] Λούπερκος δὲ ταύτην Νήριτός φησιν. Ἢ Νήριτος, ὡς τὸ ὄρος. [68] Ὁ πολίτης, Νηρίκιος, καὶ Νηρικία. Καὶ τὸ κτητικὸν τοῦ ὄρους. Νηρίτιος.

A NERICUS, urbs Acarnaniæ, quam Hom. ἀκτὴν Ἠπείροιο i. e. *litus Epiri* vocat, quæ est Acarnania. Lupercus verò hanc *Neritos* vocat vel *Neriton*, ut mons. Civis, Nericius, & Nericiæ. Et possessiv. montis, Neritius.

B ΝΗΡΙΣ[69], πόλις Μεσσήνης. Νικόλαος τετάρτῳ.

NERIS, urbs Messeniæ. Nicolaus quarto.

ΝΗΣΑΙΟΝ, πεδίον· [70] ἀφ' οὗ παρὰ Μήδοις οἱ Νησαῖοι ἵπποι.

NESÆUM, campus. A quo apud Medos Nesæi equi.

C ΝΗΣΟΣ[71], ἡ ἐν θαλάσσῃ πόλις. Ὁ ταύτην οἰκῶν Νησίτης, ὡς Κάνωβος Κανωβίτης. Τοῦ δὲ Νησίον νησιώτης, καὶ Νησιῶτις θηλυκῶς. Καὶ Νησαῖος, ὡς Χερσαῖος. Τὸ κτητικὸν, Νησιωτικός. Ἔστι καὶ Νῆσος πόλις Ἰβηρική.

NESOS, *i. e.* insula, in mari urbs. Qui hanc incolit, Insularis, ut Canobus, Canobites. A Nesion verò *h. e.* parva insula fit Nesiotes. Et Nesiotis fœmineum, & Nesæus, ut Chersæus. Possessiv. Nesioticus. Est etiam Nesos urbs Iberica. D

ΝΙΣΩΠΗ[72], νῆσος Λέσβου, ἣ τὸν Σίγριν λιμένα ποιοῦσα. Τὸ ἐθνικὸν, Νισωπαῖος.

NISOPE, insula Lesbi, quæ Sigrin portum efficit. Gentile, Nisopæus.

ΝΙΒΙΣ[73], πόλις Αἰγύπτου· [74] Φλέγων ἑκα-

NIBIS, urbs Ægypti. Phlego centesimo

66 Νήρικος, πόλις Ἀκαρνανίας, &c.] Nericus, urbs Acarnaniæ, quam Hom. *litus Epiri*, vocat. Scilicet Odyss. 24. v. 377.

Οἷος Νήρικον εἷλον ἐϋκτίμενον πτολίεθρον
Ἀκτὴν Ἠπείροιο, Κεφαλλήνεσσιν ἀνάσσων.

Qualis Nericum cepi bene ædificatam urbem
Litus Epiri Cephallensibus imperans.

Leucas etiam dicta fuit, autore Plinio lib. 4. c. 1. Eust. ad Dionysii v. 495.

67 Λούπερκος δὲ ταύτην Νήριτός φησιν. Ἢ Νήριτος.] Lege Νήριτός φησιν. Ἢ Νήριτον, id enim ratio suadet, alioquin erat tautologia; at Luperci sententiam & scripturam damnat Strabo lib. 10. Sic enim inquit: Ὁ μέντοι ἀντὶ Νηρίτου γράφων Νήρικον, ἢ ἀνάπαλιν, παραπαίει τελέως· τὸ μὲν γὰρ, εἰνοσίφυλλον καλεῖ ὁ ποιητής· τὸ δ' ἐϋκτίμενον πτολίεθρον· καὶ τὸ μὲν, ἐν Ἰθάκῃ· τὸ δ' ἀκτὴν Ἠπείροιο. i. e. *Qui verò pro Nerito Nericum, aut contrà scribit, is omnino errat: cùm Neriton frondosum vocet Homerus, Nericon oppidum bene-conditum; & alterum in Ithaca, alterum acten, id est litus Epiri faciat.*

68 Ὁ πολίτης, Νηρίκιος.] Civis, urbis Nerici dicitur *Nericius*, quin etiam ipsa Ithaca Dionysio de situ orbis v. 495. vocatur *Nericia*:

Τῇ δ' ἔπι, Νηρικίης Ἰθάκης ἕδος ἐστήρικται.

Post hanc autem, Nericiæ Ithacæ sedes fixa est.

Quare apud Ovid. Met. lib. 13. pro Neritias domos legendum puto Nericias.

Neritiasque domos, regnumque fallacis Ulyssis.

Namque Eustath. ad Dionysii versum citatum illius epitheti hanc reddit rationem: Ἣν καὶ Νηρικίην λέγει, οὐχ ὡς Νήρικον ἔχουσαν ὄρος, καθ' τινας (ἐκεῖνο γὰρ ὁ ποιητὴς Νήριτον λέγει διὰ τοῦ τ) ἀλλ' ὡς Ἠπειρωτικήν. Τῆς Ἠπείρου γὰρ πόλις καὶ τὸ Νήρικον, ἡ λεγομένη Λευκὰς, ὡς ἐν τοῖς τῆς Ὀδυσσείας εἴρηται. i. e. *Quam* [Ithacam] *&* Nericiam *dicit, non tamquam Nericum habentem montem juxta nonnullos (montem enim Poeta* Neriton *dicit per* t) *sed tamquam Epiroticam. Epiri enim urbs est Nericum, dicta* Leucas, *ut in Odyssea 24. dictum est.*

69 Νηρὶς, πόλις Μεσσήνης.] Neris, urbs Messeniæ; κώμη, i. e. *vicus*, seu oppidulum dicitur Pausaniæ in Corinthiacis.

70 Νησαῖον, πεδίον, &c.] Nesæus, campus. A quo apud Medos Nesæi equi. Nesæum campum & *Nesæos equos*, alii *Nisæum* & *Nisæos* appellant; Nesæus verò campus Straboni dicitur λειμὼν Ἱππόβοτος, i. e. *pratum Hippobotum*, de cujus equis sic loquitur lib. 11. Ἱππόβοτος δὲ καὶ αὕτη ἐστὶ διαφερόντως, καὶ ἡ Ἀρμενία· καλεῖται δέ τις καὶ λειμὼν Ἱππόβοτος, ὃν καὶ διεξίασιν οἱ ἐκ τῆς Περσίδος, καὶ Βαβυλῶνος εἰς Κασπίους πύλας ὁδεύοντες, ἐν ᾧ πέντε μυριάδας ἵππων θηλειῶν νέμεσθαί φασιν ἐπὶ τῶν Περσῶν· εἶναι δὲ τὰς ἀγέλας ταύτας βασιλικάς. Τοὺς δὲ Νισαίους ἵππους οἷς ἐχρῶντο βασιλεῖς ἀρίστοις οὖσι καὶ μεγίστοις, οἱ μὲν ἐντεῦθεν λέγουσι τὸ γένος, οἱ δ' ἐξ Ἀρμενίας· Ἰδιόμορφοι δέ εἰσιν, ὥσπερ καὶ οἱ Παρθικοὶ λεγόμενοι νῦν παρὰ τοὺς Ἑλλαδικοὺς, καὶ τοὺς ἄλλους τοὺς παρ' ἡμῖν· καὶ τὴν βοτάνην δὲ, τὴν μάλιστα τρέφουσαν τοὺς ἵππους ἀπὸ τοῦ πλεονάζειν ἐνταῦθα ἰδίως Μηδικὴν καλοῦμεν. i. e. *Hæc regio, ut & Armenia equis alendis excellit: & inde quoddam pratum* Hippobotum *dicitur; per quod transeunt qui à Perside & Babylonia ad Caspias portas proficiscuntur: in eo ali ajunt L. millia equarum e Persis, esseque armenta ea regia. Nisæos equos, quibus reges utuntur, optimis & maximis, quidam hinc peti ajunt, alii ex Armenia. Formâ sunt peculiari, ut & qui nunc* Parthici *dicuntur, à Græcanicis aliisque nostratibus diversa. Sed & herbam, quæ maxime equos alit, quod ibi abundat peculiariter* Medicam *appellamus.* Et Campi & equorum meminit quoque Herodotus lib. 7. c. 46. Νισαῖοι δὲ καλέονται ἵπποι ἐπὶ τοῦδε· ἔστι πεδίον μέγα τῆς Μηδικῆς, τῷ οὔνομά ἐστι Νίσαιον. Τοὺς ὦν δὴ ἵππους τοὺς μεγάλους φέρει τὸ πεδίον τοῦτο. i. e. *Nisæi verò vocantur equi hac de causa; est campus magnus Medicæ regionis, cui nomen est* Nisæo; *qui grandes fert equos.* Amm. Nisæi quoque equi commemorantur, quos se vidisse inquit lib. 23. c. 32. *Sunt apud eos prata virentia, fetus equorum nobilium, quibus (ut scriptores antiqui docent, nosque vidimus) ineuntes prælia viri summa vi vehi exsultantes solent; quos* Nisæos *appellant.* Quare apud Stephanum pro Νησαῖον πεδίον, & Νησαῖοι ἵπποι, puto legendum Νισαῖον πεδίον & Νισαῖοι ἵπποι, quæ post Νισαία dictionem locum debebant occupare.

71 Νῆσος, ἡ ἐν θαλάσσῃ πόλις.] Insulam inquit esse urbem in mari, scilicet, ut ego puto, quòd eodem modo se habet urbs in continenti, ac insula in mari. Totius Europæ celeberrimæ insulæ sunt, in Oceano Britannia, in mari mediterraneo Sicilia, de quibus suo loco.

72 Νισώπη, νῆσος Λέσβου.] Literarum series suadet legendum esse Νησώπη, vel Νησιώπη, ut est apud Suidam. Erat autem insula Lesbi, hoc est quæ ad Lesbum insulam pertinebat, cujus portum noster Σίγριν, Suid. Σίγριον appellat, ejus apud alios summum est silentium.

73 Νίβις, πόλις Αἰγύπτου.] Nibis, urbs Ægypti, ex Phlegonte. Memoratur Suidæ; de qua nihil notabile, quod nostris collectaneis inservire posset, inveniebam.

74 Φλέγων ἑκατοστῷ τεσσαρακοστῷ Ὀλυμπιάδος.] Lege; ἑκατοστῇ τεσσαρακοστῇ ὀλυμπιάδι. i. e. *Centesima quadragesima olympiade.* Phlegon enim non scripsit nisi sexdecim Olympiadum libros, ut suo loco annotamus.

ἑκαίοςῷ πεσσαρακοςῷ ὀλυμπιάδος. Τὸ ἐθνικὸν Νιβίτης, ὡς Μεμφίτης. A

ΝΙΓΡΗΤΕΣ[75], ἔθνος Λιβύης, ἀπὸ ποταμοῦ Νίγρητος. Διονύσιος.

— Καὶ ἀγχέμαχοι Νίγρητες.

ΝΙΚΑΙΑ[76], πόλις Βιθυνίας, Βοττιαίων B ἀποικος. Ἐκαλεῖτο δὲ πρότερον Ἀγκώρη, εἶτα Ἀντιγόνεια. Ὕστερον δὲ ἀπὸ τῆς Λυσιμάχου γυναικὸς Νίκαια ἐκλήθη. [77] Δευτέρα, τῶν Ἐπικνημιδίων Λοκρῶν. Τρίτη, ἐν Ἰλλυρίδι. [78] Τετάρτη, ἐν Ἰνδοῖς. [79] Πέμπτη, ἐν Κύρνῳ C τῇ νήσῳ. Ἕκτη, ἐν Λεύκτροις τῆς Βοιωτίας. [80] Ἑβδόμη, Κελτικῆς, Μασσαλιωτῶν ἀποικος. Ὀγδόη, Θρᾴκης. Εἰσὶ δὲ καὶ ἄλλαι. αἱ περὶ Θερμοπύλας, καὶ Θρᾷκας. Λέγεται δὲ προπαροξυτόνως. Εἰ δ᾽ ἐστὶ Νικαῖος, τὸ θη- D λυκὸν Νικαία. Ὁ πολίτης, Νικαιεὺς καὶ Νικαεὺς, διχῶς. [81] Ἐξ αὐτοῦ, Ἀρηγόνος, καὶ Ἀσκληπιάδης, καὶ Παρθένιος, καὶ Ἀπολλόδωρος,

mo quadragesimo Olympiadis. Gentile, Nibites, ut Memphites.

NIGRETES, gens Libyæ, sic dicta à fluvio Nigrete. Dionysius.

— *Et cominus pugnantes* Nigretes.

NICÆA, urbs Bithyniæ, Bottiæorum colonia. Vocabatur verò prius *Ancore*, postea *Antigonia*. Deinde à Nicæa Lysimachi uxore, *Nicæa* vocata fuit. Secunda Locrorum Epicnemediorum. Tertia Illyridis. Quarta Indiæ. Quinta Corsicæ insulæ. Sexta in Leuctris Bœotiæ. Septima Celticæ, Massaliotarum colonia. Octava Thraciæ. Sunt verò & aliæ, quæ circa Thermopylas, & Thraces. Dicitur verò accentu in antepenultima. Quod si Nicæus, fœm. Nicæa *cum accentu in penultima*. Civis, Nicæeus, & Nicaeus dupliciter. Hinc fuere Aregonus, & Asclepiades, & Parthenius, & Apollodorus, & Epitherses grammaticus, qui scripsit

75 Νίγρητες, ἔθνος Λιβύης, &c.] Nigretes, gens Libyæ à fluvio Nigrete nomen adepta, ex Dionysio de situ orbis, cujus affert hemistichium. Ejus integri versus sunt:

Ἄγχι δὲ Μαρμαρίδαι προνενευκότες Αἰγύπτοιο
Γαίτουλοί τ᾽ ἐφύπερθε, καὶ ἀγχίγυοι Νίγρητες.
Juxta autem Marmaridæ vergentes ad Ægyptum
Gætulique desuper & vicini Nigretes.

Quare apud Stephanum pro καὶ ἀγχέμαχοι Νίγρητες, lege καὶ ἀγχίγυοι Νίγρητες. Miror nihil de his dixisse Eustathium ad locum Dionysii prædictum. Plinius lib. 5. c. 8. ait, *Nigritas esse Æthiopum gentem.*

76 Νίκαια, πόλις Βιθυνίας, &c.] Nicæa, urbs Bithyniæ, Bottiæorum colonia. Bottiæi fuere Thraciæ populi, autore Plinio lib. 4. c. 11. Nicæam verò Bithyniæ urbem prius vocitatam fuisse *Ancoren* inquit, deinde *Antigoniam*, deinde ab uxore Lysimachi *Nicæam*. Duo postrema nomina ex Strabonis lib. 12. videtur habere. Sic enim ille de hac urbe: Καὶ Νίκαια ἡ μητρόπολις τῆς Βιθυνίας, ἐπὶ τῇ Ἀσκανίᾳ λίμνῃ· περίκειται δὲ κύκλῳ πεδίον μέγα, καὶ σφόδρα εὔδαιμον, οὐ πάνυ γε ὑγιεινὸν τοῦ θέρους· κτίσμα Ἀντιγόνου μὲν πρῶτον τοῦ Φιλίππου, ὃς αὐτὴν Ἀντιγονίαν προσεῖπεν· εἶτα Λυσιμάχου, ὃς αὐτὴν ἀπὸ τῆς γυναικὸς ὠνόμασε Νίκαιαν· ἦν δ᾽ αὕτη θυγάτηρ Ἀντιπάτρου· ἔστι δὲ τῆς πόλεως ἑκκαιδεκαστάδιος ὁ περίβολος ἐν τετραγώνῳ σχήματι, &c. i.e. *Et Nicæa Metropolis Bithyniæ ad Ascaniam paludem: quæ urbs ambitur campo magno, & admodum felici, sed per æstatem non admodum sano. Hanc Antigonus primùm condidit, Philippi filius, &* Antigoniam *nominavit, deinde Lysimachus, qui eam ab uxore* Nicæam *appellavit: ea Antipatri filia fuit. Urbs ipsa quadrata est, ambitu stadiorum* XVI. *&c.* Quam *concilium Nicenum* ab ea dictum nobilitavit, quod hac in urbe anno Christi CCCXXVIII. jussu Constantini imperatoris celebratum fuit adversus Arium divinitatem Christo negantem. Fuere ex hac urbe præter eos, quos commemorat autor noster, Philistion Comicus, qui nimio risu mortuus fuit, teste Suida, necnon Dio Cassius historicus, quem Xiphilinus in epitomen redegit; ex qua verò Nicæa fuerit Hipparchus ille insignis mathematicus numquam satis laudatus, qui supra mortalium naturam, siderum lege deprehensa, cunctis in hæreditatem cœlum reliquit, ut inquit Plin. lib. 2. c. 26. incertum est.

77 Δευτέρα, τῶν Ἐπικνημιδίων Λοκρῶν.] Secundo loco numerat Nicæam Locrorum Epicnemediorum, cujus meminit Strabo libro 9. Liv. lib. 32. c. 32. *Aptum autem fore colloquium credebat, ut sibi liberum esset, vel ad bellum manenti, vel ad pacem decedenti rem inclinare. In sinu Maliaco prope Nicæam litus elegere; eo rex ab Demetriade cum quinque lembis & una nave rostrata venit.*

78 Τετάρτη ἐν Ἰνδοῖς.] Quarto loco recenset Nicæam Indiæ, quam condidisse Alexandrum trans Hydaspem fluvium, nomine à victoria, quam adversus Porum Indorum regem obtinuit imposito, narrat Arrhianus de expedit. Alex. lib. 5. Ἵνα δὲ ἡ μάχη ξυνέβη, καὶ ἔνθεν ὁρμηθεὶς ἐπέρασε τὸν Ὑδάσπην ποταμὸν, πόλεις ἔκτισεν Ἀλέξανδρος. Καὶ τὴν μὲν Νίκαιαν, τῆς νίκης τῆς κατὰ Ἰνδῶν ἐπώνυμον ὠνόμασε· τὴν δὲ Βουκεφάλαν, ἐς τοῦ ἵππου τοῦ Βουκεφάλου τὴν μνήμην, ὃς ἀπέθανεν αὐτοῦ, οὐ βληθεὶς πρὸς οὐδενὸς, ἀλλ᾽ ὑπὸ καύματός τε καὶ ἡλικίας. i.e. *Ubi verò prælium accidit, & unde moverat ad trajiciendum Hydaspen fluvium, urbes condidit Alexander; & alteram, à victoria adversus Indos partâ* Nicæam *appellavit; alteram,* Bucephalam *in equi sui Bucephali memoriam, qui ibi obiit, non vulneratus ab aliquo, sed æstu pariter atque ætate fractus.* Eadem fere refert Diodorus Biblioth. Historicæ lib. XVII. ex quibus Arrhianus videtur sua desumpsisse, ut è nostris etiam Justinus lib. 12. c. 8. Q. Curtius lib. 9. c. 4. Hujus libet apponere verba: *Oppida quoque duo condidit, quorum alterum* Nicæam *adpellavit, alterum* Bucephalon, *equi, quem amiserat, memoriæ ac nomini dedicans urbem.*

79 Πέμπτη, ἐν Κύρνῳ τῇ νήσῳ.] Quinto loco commemorat Nicæam, urbem in Corsica insula, quam Hetruscos condidisse, quum maris imperium obtinebant, prodidit Diodorus Siculus Bibliothecæ Historicæ lib. 5. Μετὰ δὲ τὴν Αἰθαλίαν νῆσός ἐστιν ἀπέχουσα μὲν ταύτης ὡς τ σταδίους, ὀνομάζεται δὲ ὑπὸ μὲν τῶν Ἑλλήνων Κύρνος, ὑπὸ δὲ Ῥωμαίων καὶ τῶν ἐγχωρίων Κόρσικα. Αὕτη δὲ ἡ νῆσος εὐπροσόρμιστος οὖσα, κάλλιστον ἔχει λιμένα τὸν ὀνομαζόμενον Συρακούσιον· ὑπάρχουσι δ᾽ ἐν αὐτῇ καὶ πόλεις ἀξιόλογοι δύο, καὶ τούτων ἡ μὲν Κάλαρις, ἡ δὲ Νίκαια προσαγορεύεται. Τούτων δὲ τὴν μὲν Κάλαριν Φωκεῖς ἔκτισαν, καὶ χρόνον τινὰ κατοικήσαντες, ὑπὸ Τυρρηνῶν ἐξεβλήθησαν ἐκ τῆς νήσου· τὴν δὲ Νίκαιαν ἔκτισαν Τυρρηνοὶ θαλαττοκρατοῦντες. i.e. *Post Æthaliam verò insula est* CCC. *stadiis ab hac remota, quam Græci* Cyrnon, *Romani & indigenæ* Corsicam *vocitant. Hæc autem insula aditu perquam facilis portum longe pulcherrimum, nomine* Syracusium *habet. Duæ etiam urbes insunt memorabiles,* Calaris *&* Nicæa. *Calarim Phocenses condidere: cumque ad tempus quoddam insulam habitassent, à Tyrrhenis fuerunt ejecti. Nicæam fundârunt Hetrusci, quando mari dominabantur.*

80 Ἑβδόμη, Κελτικῆς, Μασσαλιωτῶν ἀποικος.] Septimo loco celebrat Nicæam Celticæ, id Galliæ, Massiliensium coloniam, cujus meminit Plinius lib. 3. c. 5. *Igitur a[illegible] Varo Nicæa oppidum à Massiliensibus conditum, flu[illegible]dus.* Ejus quoque fecit mentionem Ptolemæus lib. 3. c. 1. Nunc *Niza di Provenza* vulgo dicitur, ac duci Sabaudiæ paret, quam accessu suo illustravit *Paulus* III. Summus Pontifex, illuc veniens gratiâ conciliandæ pacis inter Carolum V. Imperatorem & *Franciscum* I. Galliarum regem, ut refert Leander Albertus in sua Liguria.

81 Ἐξ αὐτοῦ.] Lege ἐξ αὐτῆς. Refertur enim πρὸς τὴν πόλιν.

82 Nige-

ρος, καὶ Ἐπιθέρσης γραμματικὸς, γράψας A περὶ λέξεων Ἀττικῶν καὶ κωμικῶν καὶ τραγικῶν.

ΝΙΚΑΣΙΑ, νησίδιον μικρὸν πλησίον Νάξου. Τὸ ἐθνικὸν Νικάσιος, ὡς Θηράσιος. Καὶ θηλυκῶς καὶ οὐδετέρως. Ἔστι καὶ ὄνομα κύριον Νικάσιος. B

ΝΙΚΑΤΟΡΙΣ [82], πόλις Συρίας πρὸς τῇ Εὐρώπῃ, κτίσμα Σελεύκου τοῦ Νικάτορος. Τὸ ἐθνικὸν, Νικατορίτης.

ΝΙΚΗΦΟΡΙΟΝ [83], οὕτως ἡ Κωνσταντῖνα, ἡ περὶ Ἔδεσσαν πόλις. Τὸ ἐθνικὸν Νικη- C φόριος, ὡς Βυζάντιος.

ΝΙΚΙΟΥ ΚΩΜΗ [84], Αἰγύπτου. Ἀρισταγόρας Αἰγυπτιακῶν δευτέρῳ. Ὁ οἰκήτωρ Νικιώτης, ὡς φησιν Ὧρος ἐθνικῶν πρώτῳ.

ΝΙΚΟΜΗΔΕΙΑ [85], πόλις Βιθυνίας, D ἀπὸ Νικομήδους τοῦ Ζήλα παιδὸς, ἐπισημοτάτου βασιλέως. [86] Ἣ καὶ Ὀλβία ἐκλήθη. Ὁ πολίτης, Νικομηδεύς. Καὶ τὸ κτητικὸν, Νικομήδειος. Καὶ θηλυκῶς καὶ οὐδετέρως, ὡς Ἀρριανός. E

ΝΙΚΟΜΗΔΕΙΟΝ, ἐμπόριον Βιθυνίας. Ἀρριανὸς πέμπτῳ Βιθυνιακῶν. Τὸ ἐθνικὸν, Νικομηδεύς. Δύναται καὶ Νικομηδειεύς.

ΝΙΚΟΠΟΛΙΣ [87], πόλις Ἠπείρου, ὡς Μαρ-

scripsit de dictionibus Atticorum, & Comicorum, & Tragicorum.

NICASIA, insula parva prope Naxum. Gentile, Nicasius, ut Therasius. Et fœm. & neut. gen. Est etiam nomen proprium, Nicasius.

NICATORIS, urbs Syriæ juxta Europam à Seleuco Nicatore condita. Gentile, Nicatorites.

NICEPHORIUM, sic Constantina circa Edesam urbs. Gentile, Nicephorius, ut Byzantius.

NICIÆ COME, h. e. *Niciæ vicus*, [oppidum] Ægypti. Aristagoras Ægyptiacorum secundo. Habitator, Niciotes, ut inquit Orus gentilium primo.

NICOMEDIA, urbs Bithyniæ à Nicomede Zelæ filio celeberrimo rege. Quæ etiam *Olbia* vocata fuit. Civis, Nicomedeus. Et poss. Nicomedius. Et fœm. & neut. gen. ut Arrhianus.

NICOMEDIUM, emporium Bithyniæ. Arrhian. Bithyniacor. quinto. Gentile, Nicomedeus. Potest etiam esse Nicomedieus.

NICOPOLIS, urbs Epiri, ut Marcianus,

82 Νικάτορις, πόλις Συρίας.] Nicatoris, urbs Syriæ prope Europam à Seleuco Nicatore condita, cujus oppidani dicebantur *Nicatoritæ*, quorum meminit Vespasiani nummus in Goltzii Thesauro. Strabo verò lib. 16. celebrat montem *Nicatorium* circa Arbela, ubi Alexander vicit Darium, quem Alexander sic vocavit à parta victoria: Μετὰ δὲ τὰ Ἄρβηλα, καὶ τὸ Νικατόριον ὄρος (ὃ προσωνόμασεν Ἀλέξανδρος νικήσας τὴν περὶ Ἄρβηλα μάχην) ὁ Κάπρος ἐστὶ ποταμὸς, ἐν ἴσῳ διαστήματι, ὅσῳ καὶ ὁ Λύκος. i. e. *Post Arbela verò, &* Nicatorium *montem (quem sic vocavit Alexander à parta apud Arbela pugna) fluvius est Caprus, tanto intervallo, quanto Lycus.*

83 Νικηφόριον, οὕτως ἡ Κωνσταντῖνα, &c.] Nicephorium, fuit urbs Mesopotamiæ circa Edessam, Alexandri jussu condita, autore Plinio lib. 6. c. 26. *In vicinia Euphratis Nicephorium, ut diximus, quod Alexander jussit condi propter loci opportunitatem.* Memoratur etiam Straboni lib. 16. Ptolemæo lib. 5. c. 18. In eâ fuisse templum Nicephori Jovis, ex quo oraculum Adriano futuri imperii redditum fuisse refert Apollonius Syrus apud Spartianum in vita Adriani. *Constantinam* quoque vocitatam fuisse inquit noster autor, sed sine autore. Suidas idem ait, at ex nostro autore, ut & alia desumpsit.

84 Νικίου κώμη, Αἰγύπτου.] Sic puto legendum, Νικίου κώμη, κώμη Αἰγύπτου, i. e. *Niciæ vicus, vicus Ægypti.* Sic enim de hujusmodi oppidis amat loqui. Memoratur Straboni lib. 17. Ptolemæo lib. 4. c. 5. cui μητρόπολις Νικίου, i. e. *metropolis Niciæ* dicitur, atque in Nomo Prosopite locatur. Hodie *Fuoa* dicitur, teste Leone Africano.

85 Νικομήδεια, πόλις Βιθυνίας.] Nicomedia, urbs Bithyniæ, nomen adepta à Nicomede ejusdem Bithyniæ rege, memoratur inter alios Straboni lib. 12. ubi edisserit, Astacum urbem à Lysimacho fuisse deletam, atque ejus oppidanos Nicomediam transvectos; ejus verba, ubi de Astaco agimus, invenies; alii inter quos Pausanias lib. 5. Trebel. Pol. in Gallienis, Euseb. Chronic. Cano. asserunt Nicomediam prius *Astacum* fuisse dictam; ego Strabonem sequor. Namque Constantinus Porphyrogeneta de Them. lib. 1. c. 5. Astacum & Nicomediam tamquam diversas Bithyniæ urbes commemorat: in hujus urbis villa quadam, diem suum obiisse Magnum Constantinum, cùm Hierosolymam peteret, ut in Jordane fluvio baptizaretur, sunt qui dicunt. Eam suis natalibus condecoravit *Arrhianus* Historicus & Philosophus, *novus Xenophon* dictus propter eruditionis dexteritatem, de quo suo loco. Terræmotu quodam horrendo eversam penè fuisse memoriæ prodidit Amm. Marcellinus lib. 17. c. 13. *Iisdem diebus terræmotus horrendi per Macedoniam, Asiamque, & Pontum adsiduis pulsibus oppida multa concusserunt & montes. Inter monumenta tamen multiformium ærumnarum eminuere Nicomediæ clades, Bithyniæ urbium matris, cujus ruinarum eventum verè breviterque absolvam.*

86 Ἣ καὶ Ὀλβία ἐκλήθη.] Inquit Nicomediam dictam quoque fuisse *Olbiam*. Miror non dixisse à Nympha Olbia, quoniam si *Astacus* nomen sibi induit ab Astaco, Neptuni ex Nympha Olbia, filio, ut ipse inquit in Ἄστακος, quare ab Olbia Astaci matre Nicomedia non diceretur *Olbia*, unde puto Astacum, Olbiam, & Nicomediam confundi. Quin etiam sinus Astacenus ab aliquibus *Olbianus* dicitur.

87 Νικόπολις, πόλις Ἠπείρου.] Nicopolis, urbs Epiri, condita fuit ab Augusto Cæsare ad sinum Ambracium contra Actium promontorium in memoriam victoriæ, quam contra Antonium obtinuit, in quo sine dubio voluit imitari Alexandrum Magnum, qui in memoriam victoriæ adversus Porum Indiarum regem Nicæam condidit; de qua Constantinus Porphyrogeneta de Them. lib. 2. Them. 8. sic loquitur: Ναυτικῷ οὖν στόλῳ ἐπὶ ναυσὶ χιλίαις καὶ διακοσίαις συνέβαλον μετὰ Καίσαρος ἐν πολέμῳ, ἐν αὐτῷ τῷ ἀκρωτηρίῳ τῷ καλουμένῳ Ἀκτίῳ. Καὶ νικήσας ὁ Καῖσαρ τὸν Ἀντώνιον καὶ τὴν Κλεοπάτραν, ἔκτισε πόλιν καλέσας αὐτὴν Νικόπολιν διὰ τὸ ἐκεῖσε ἡττηθῆναι τὸν Ἀντώνιον. i. e. *Itaque navali prælio, cum navibus* MCC. *cum Cæsare congressus est in aciê, in ipso promontorio, quod* Actium *nuncupatur, ac cum Cæsar Antonium & Cleopatram vicisset, urbem condidit, quam* Nicopolim, [*i. e.* victoriæ-urbem] *nominavit, quod eo loco victus fuisset Antonius.* Elegantius Suetonius in vita Augusti eadem refert: *Quoque Actiacæ victoriæ memoria celebratior in posterum esset, urbem Nicopolim apud Actium condidit, ludosque illic Quinquennales constituit, & ampliato vetere Apollinis templo, locum castrorum, quibus fuerat usus, exornatum navalibus spoliis, Neptuno ac Marti consecravit.* Ludos, quos instituit Augustus fuisse ad Actiacorum imitationem nemo

omnium

Μαρκιανός. Ἔστι καὶ Βιθυνίας. 88 Ἔστι καὶ ἄλλη τῆς μικρᾶς Ἀρμενίας. 89 Ὁ πολίτης Νικοπολίτης, ὡς Παυσανίας δεκάτῳ. A

cianus. Est etiam Bithyniæ. Est etiam alia minoris Armeniæ. Civis, Nicopolites ut Pausanias libro decimo.

ΝΙΚΩΝΙΑ [90], πόλις ἐν τῷ Πόντῳ, πρὸς ταῖς ἐκβολαῖς τοῦ Ἴστρου. Στράβων ἑβδόμῃ. Τὸ ἐθνικὸν Νικωνιάτης, ὡς Ῥιθυμνιάτης. B

NICONIA, urbs in Ponto ad ostia Istri Strab. lib. 7. Gentile, Niconiates, ut Rhithymniates.

ΝΙΝΑΙΑ, πόλις Οἰνώτρων, ἐν τῇ μεσογαίᾳ. Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ. Τὸ ἐθνικὸν Ναῖος, ἢ Νιναιεύς.

NINÆA, urbs Oenotrorum in mediterraneis. Hecatæ. Europa. Gentile, Ninæus, vel Ninæeus.

ΝΙΝΟΗ [91], ἡ ἐν Καρίᾳ Ἀφροδισιάς, κτισθεῖσα ὑπὸ τῶν Πελασγῶν Λελέγων· καὶ ἐκλήθη Λελέγων πόλις. Εἶτα ἐκλήθη Μεγαλόπολις. Εἶτα ἀπὸ Νίνου, Νινόη. Τὸ ἐθνικὸν Νινοήτης, ὡς τὸ Πύλη Πυλήτης, ὅθεν Πυλάτιδες ἀγοραί· καὶ Λίμνη, Λιμνήτης. C

NINOE, Aphrodisias in Caria, quam Pelasgi Leleges condidere, & *Lelegum urbs* fuit vocata. Deinde Megalopolis. Postea à Nino, Ninoë. Gentile, Ninoëtes, ut Pyle, Pyletes, unde Pylatides agoræ h. e. *cœtus & congregationes, quæ Pylæ fiebant.* Et ut Limne, Limnetes.

ΝΙΝΟΣ [92], πόλις Ἀσσυρίων, ἣν ἔκτισε Νῖνος Σεμιράμιδος ἀνήρ, ἐν τῇ Ἀτουρίᾳ. Οἱ πολῖται, Νίνιοι· Στράβων πεντεκαιδεκάτῃ. D

NINUS, urbs Assyriorum, quam condidit Ninus, Semiramidis vir, in Aturia. Cives, Ninii, Strab. lib. 15.

ΝΙΣΑΙΑ [93], ἐπίνειον Μεγαρίδος, καὶ αὐτὴ ἡ Μεγαρίς, ἀπὸ Νίσου τοῦ Πανδίονος· Ἑλλάνικος ἐν ἱερειῶν πρώτῳ. Καὶ ἐν τῷ δευτέρῳ· Καὶ Νισαίαν εἷλε, καὶ Νῖσον τὸν Πανδίονος, καὶ Μεγαρέα τὸν Ὀγχήστιον. E

NISÆA, navale Megaridis, & ipsa Megaris, à Niso Pandionis filio. Hellanicus de sacrificiis primo. Et in secundo. *Et Nisæam cepit, & Nisum Pandionis filium, & Megareum Onchestium.*

ΝΙΣΙΒΙΣ [94], πόλις ἐν τῇ Περαίᾳ, τῇ
πρὸς

NISIBIS, urbs in Peræa, quæ juxta
Tigrin

omnium dubitaverit, at hi διὰ τριετηρίδος celebrabantur, autore nostro autore in Ἄκτια, illi verò per quinquennium, ut claret ex Suetonio, loco prædicto. Paus. lib. 5. autor est, Augustum Ambraciotas & Anactorios Corinthiorum colonos Nicopolim deduxisse.

88 Ἔστι καὶ ἄλλη τῆς μικρᾶς Ἀρμενίας.] Nicopolis minoris Armeniæ memoratur Ptolemæo lib. 5. c. 7.

89 Ὁ πολίτης Νικοπολίτης.] Oppidanus *Nicopolis* dicebatur *Nicopolites* ex Pausaniæ lib. 10. Hæc Pausaniæ verba respexit: Βασιλεὺς δὲ Αὔγουστος μετεῖναι καὶ Νικοπολίταις τοῖς πρὸς τῷ Ἀκτίῳ συνεδρίου τῶν Ἀμφικτυόνων ἠθέλησε. i. e. *Imperator Augustus Nicopolitis, qui ad Actium sunt, locum esse in Amphictyonum concilio voluit.*

90 Νικωνία, πόλις ἐν τῷ Πόντῳ, &c.] Niconia, urbs in Ponto ad Istri ostia, ex Strabonis lib. 7. cujus sunt quæ sequuntur: Ἐπὶ δὲ τῷ στόματι τοῦ Τύρα, πύργος ἐστὶν Νεοπτολέμου καλούμενος, καὶ κώμη Ἑρμώνακτος λεγομένη. Ἀναπλεύσαντι δὲ ἑκατὸν τεσσαράκοντα σταδίους, ἐφ' ἑκάτερα, πόλεις, ἡ μὲν Νικωνία, ἡ δ' ἀριστερᾷ Ὀφιοῦσα. i. e. *In ostio Tyræ fluvii turris est, quam* Neoptolemi turrim *dicunt, & vicus qui* Hermonactis *appellatur. Inde naviganti* CXL. *stadia, utrinque, urbes, ad dextram Niconia, ad sinistram Ophiusa.*

91 Νινόη, &c.] Ninoë, Cariæ urbs, quam triplici nomine insignitam fuisse inquit. Vocata enim fuit Aphrodisias, Lelegum urbs, *Megalopolis.* Ipsissima pene inquit Suidas, quæ ex nostro autore procul dubio habet, ac præter hunc nemini, quod sciam, memoratur.

92 Νῖνος, πόλις Ἀσσυρίων, &c.] Ninus, urbs Assyriorum, quam condidit Ninus Semiramidis maritus in Aturia, id est, in Assyria, ex Strabonis lib. 15. cujus hæc sunt: Ὧν ὁ μὲν Νῖνος ὁ τὴν Νῖνον ἐν τῇ Ἀτουρίᾳ κτίσας. i. e. *Quorum Ninus Ninum* [urbem] *in Aturia condidit.* Ejusdem testimonium facit Diodorus Siculus Bibliothecæ Historicæ lib. 2. At Geneseως cap. 10. v. 11. Assur dicitur eam ædificasse; sita fuit ad Tigrim fluvium, autore Arrhiano de rebus Indicis, quod etiam elucet ex Plinio, lib. 6 c. 13. & ex Benjam. Thudelensi occulato teste in suo Itinerario, etsi Diodorus Siculus libro citato inquit ad Euphratem fluvium à Nino fuisse conditam. Quod facile conciliari potest. Namque Adiabena, ubi hæc urbs erat, inter utrumque fluvium sita erat. In Adiabena regione eam locat Ammianus Marcellinus, cujus ex lib. 23. c. 20. huc verba referre placuit: *In hac Adiabena Ninus est civitas, quæ olim Persidis regna possederat, nomen Nini potentissimi regis quondam, Semiramidis mariti declarans, & Ecbatana, & Arbela, & Gaugamela, ubi Darium Alexander post discrimina varia præliorum incitato Marte prostravit.* In Sacris literis *Ninive* dicitur. Porrò maxima fuit, quoniam ex Jonæ c. 3. v. 3. legimus, fuisse urbem trium dierum itinere. Jonæ verba confirmant, quæ de ejus magnitudine posteris tradidit Diodorus Siculus lib. 2. Deletam celebrat Strabo lib. 16. Ἡ μὲν οὖν Νῖνος πόλις, ἠφανίσθη παραχρῆμα μετὰ τὴν τῶν Σύρων κατάλυσιν· πολὺ δὲ μείζων ἦν τῆς Βαβυλῶνος, ἐν πεδίῳ κειμένη τῆς Ἀτουρίας. i. e. *Ninus autem post eversos Syros, extemplo deleta est. Ea multo major erat Babylone, in Aturiæ campo sita.*

93 Νισαία, ἐπίνειον Μεγαρίδος.] Nisæa, navale Megaridis, & ipsa Megaris, scilicet sic dicta fuit, à *Niso* Pandionis filio, ex Hellanico, quem nobis invidit temporum calamitas. Ejus vice fungetur Strabo lib. 9. Ἡ δὲ Νισαία ἐστὶν ἐπίνειον τῶν Μεγαρέων, δέκα καὶ ὀκτὼ σταδίους τῆς πόλεως διέχον σκέλεσιν ἑκατέρωθεν συναπτόμενον πρὸς αὐτήν· ἐκαλεῖτο δὲ καὶ τοῦτο Μινῴα. i. e. *Nisæa autem est Megarensium navale, distans ab urbe stadiis* XIIX. *& longo utrinque muro ei connexum: vocabatur verò & hoc* Minoa. Ac paulò infra: Ὁ Νῖσος τὴν Μεγαρίδα λάχοι, καὶ κτίσαι τὴν Νισαίαν. i. e. *Nisus* (*aiunt quod*) *Megaridem sorte obtinuerit, & Nisæam condiderit.* Apud Ptolemæum etiam lib. 3. c. 15. legimus: Νισαία ἡ καὶ Μέγαρα καλουμένη. i. e. *Nissæa*, Megara *vocata.* De qua videsis quæ in Μέγαρα annotavimus.

94 Νίσιβις, πόλις ἐν τῇ Περαίᾳ, &c.] Nisibis, vel Nesibis, vel Nasibis, ut inquit noster, fuit urbs in ulteriore Mesopotamiæ parte ad Tigrim fluvium munitissima, ac veluti Romani imperii propugnaculum ad cohibendos Persas & Parthos imperii Romani tunc temporis æmulos. Aliqui putant esse, quæ in sacris literis Genes. c. 10. v. 10. dicitur כלנה *Calneh*; alii, ut in re antiqua aliter sentiunt. Josephus Antiquit. lib. 18. c. 12. eam locat ad Euphratem fluvium: Ἔστι δὲ καὶ Νίσιβις πόλις κατὰ τὸν αὐτὸν τοῦ ποταμοῦ περίρρουν. i. e. *Est etiam Nisibis urbs sita ad eumdem fluvii* [Euphratis] *fluentem.* Nec obstat, quod noster eam locet ad Tigrim fluvium, & Josephus ad Euphratem, quoniam oppida quæ erant in Mesopotamia, quippe quæ jacebat inter hos duos amnes, alii ad Euphratem, alii ad Tigrim locabant, & quando Josephus eam ad Euphratem locat, forsitan magis
proxi-

πρὸς τῷ Τίγρητι ποταμῷ. Φίλων ἐν Φοινικικοῖς, Νάσιβις διὰ τοῦ α· Οὐράνιος δὲ διὰ τοῦ ε, Νέσιβις. 95 Σημαίνει δὲ, ὡς φησι Φίλων, Νάσιβις τὰς στήλας. Ὡς δὲ Οὐράνιος, Νέσιβις, φησι σημαίνει τῇ Φοινίκων φωνῇ λίθοι συγκείμενοι, συμφορητοί. 96 Στράβων δὲ ἑκκαιδεκάτῃ, διὰ τοῦ ι. Τὸ ἐθνικὸν, Νισιβηνός. Καὶ ἔδει Νισιβίτης, ἀλλ' ὁ τύπος Αἰγύπτιος καὶ Λιβύης. Ὁ δὲ διὰ τοῦ ηνος, παρὰ τὸν Εὐφράτην, καὶ τὴν ἕω, ὡς Σωφηνὸς, 97 Ταξηνὸς, Καμβυσηνός.

Tigrin fluvium. Philo in Phœnicicis, Nasibis per *a* scribit. Uranius verò per *e*, Nesibis. Significat verò, ut inquit Philo, Nasibis columnas. Ut autem Uranius, Nesibis significat Phœnicum lingua *lapides congestos simul-jacentes*. Strab. lib. 16. per *i* scribit. Gentile, Nisibenus, & debebat esse Nisibites, sed est forma Ægyptiorum, & Libyum, forma verò per *enus* inter incolentes ad Euphratem & orientem consueta est, ut Sophenus, Taxenus, Cambysenus.

ΝΙ'ΣΥΡΟΣ[98], μία τῶν Κυκλάδων.

NISYRUS, una Cycladum.

Οἱ δ' ἄρα Νίσυρόν τ' εἶχον. —

Qui verò Nisyrum habebant. —

99 Πολυβώτης γὰρ εἷς τῶν γιγάντων, ὑπὸ Διὸς βληθεὶς, ὑπείχετο. Ποσειδῶν δὲ ἐπ' αὐτὸν ἀφεὶς τὴν τρίαιναν, τοῦ μὲν ἥμαρτε· 1 Γέγονε γὰρ νῆσος τὸ βληθὲν Νίσυρος. 2 Ἐκαλεῖτο καὶ Πορφυρὶς, ἀπὸ τῶν ἐν αὐτῇ πορφυρῶν. Ὁ οἰκήτωρ Νισύριος, καὶ Νισυριακός.

Polybotes enim unus Gigantum à Jove percussus natabat. Neptunus verò in eum immisso tridente, ab eo quidem aberravit, facta verò fuit insula Nisyrus, quod percussum fuit. Vocabatur etiam *Porphyris* à purpuris. Habitator, Nisyrius, & Nisyriacus.

ΝΙ-

NI-

proximabat Euphrati, quàm Tigri. Memoratur inter alios Ptolemæo lib. 5. c. 18. Vocatam aliquando fuisse Antiochiam prodidit Plinius lib. 6. c. 13. Benjam. Thudelensis in suo itinerario eam vocat *civitatem magnam*. Magno imperii Romani dedecore Jovianum imperatorem tradidisse eam Sapori Persarum regi narrat Amm. Marcellinus lib. 25. c. 31. *Tu hoc loco, Fortuna orbis Romani meritò incusaris, quæ difflantibus procellis rempublicam, excussa regimenta perito reigerendæ ductori, consummando juveni porrexisti; quem nullus ante actæ vitæ insignibus in hujusmodi negotiis cognitum, nec vituperari est æquum, nec laudari. Illud tamen ad medullas usque bonorum pervenit: quod dum extimescit æmulum potestatis, dumque in animo Gallias & Illyricum versat, quosdam sæpe sublimora cœptasse, famam adventus sui prævenire festinans, indignum imperio facinus, amictu perjurii fugiendi commisit, Nisibi perdita; quæ jam à Mithridatici regni temporibus, ne oriens à Persis occuparetur, viribus restitit maximis. Numquam enim ab urbis ortu inveniri potest annalibus replicatis, ut arbitror, terrarum partes ullas nostrarum ab imperatore, vel consule hosti concessas.*

95 Σημαίνει δὲ, ὡς φησι Φίλων, Νάσιβις, &c.] Agit de etymo Nisibis, cujus nomen, autore Philone, columnas, autore Uranio, lapides collectos significabat, quæ significationes non abludunt à nativa origine. נצ׳ב *Netsib* enim Hebraice, significat *statuam*, & militum-stationem, & acervum, teste Kimchio ad Genes. c. 19. v. 26.

96 Στράβων δὲ, &c.] Straboni lib. 16. dicitur Nisibis per *i*. Ejus ex libro citato sunt verba: Καὶ τὰ περὶ τὴν Νῖνον πεδία, Δολομηνή τε, καὶ Καλαχηνὴ καὶ Χαζηνὴ καὶ Ἀδιαβηνὴ, καὶ τὰ τῆς Μεσοποταμίας ἔθνη, τὰ περὶ Γορδυαίους, καὶ τοὺς περὶ Νίσιβιν Μυγδόνας. i. e. *Et campi circa Ninum, Dolomene, Calachene, Chazene, Adiabene, & Mesopotamiæ gentes, quæ circa Gordyæos, & Mygdones, qui circa Nisibin.*

97 Ταξηνός.] Legendum puto Ξερξηνὸς, quia sequitur Καμβυσηνὸς, ac quia Ταξηνὸς non est gentile, ullius urbis, vel regionis.

98 Νίσυρος, μία τῶν Κυκλάδων.] Nisyrus, insula una Cycladum, ex Homero, cujus affert hemistichium, ejus integer versus legitur Il. 2. v. 676.

Οἱ δ' ἄρα Νίσυρόν τ' εἶχον, Κράπαθόν τε, Κάσον τε
Καὶ Κῶν Εὐρυπύλοιο πόλιν.

Qui autem Nisyrum tenebant, Crapathumque, Casumque
Et Coum Euripyli urbem.

Strabo eam locat inter insulas Sporades, cujus ex lib. 10. huc conferam verba: Νίσυρος δὲ πρὸς ἄρκτον μέν ἐστι Τήλου, διέχουσα αὐτῆς, ὅσον ἑξήκοντα σταδίους, ὅσους καὶ Κῶ διέχει· στρογγύλη δὲ, καὶ ὑψηλὴ, καὶ πετρώδης τοῦ μυλίου λίθου εὐποροῦσα· τοῖς γοῦν ἀστυγείτοσιν ἐντεῦθεν ἐστὶν ἡ τῶν μύλων εὐπορία· ἔχει δὲ καὶ πόλιν ὁμώνυμον, καὶ λιμένα, καὶ θερμὰ, καὶ Ποσειδῶνος ἱερόν· περίμετρος δὲ αὐτῆς ὀγδοήκοντα στάδιοι. i. e. *Nisyrus verò versus septentriones est Teli, distans ab ea circiter stadia* LX. *totidemque à Coa. Rotunda autem est & excelsa, & saxosa, molaris lapidis copiâ abundans, quam vicinis affatim suppeditat. Habet urbem ejusdem nominis, & portum, & thermas, & Neptuni templum. Ejus ambitus est stadiorum* XXC.

99 Πολυβώτης, &c.] Agit de Nisyri insulæ etymologia, quam de fabula Polybotæ Gigantis à Neptuno triente percusso affert, apud quem pro ὑπείχετο, i. e. *sustinebat*, lege ὑπήχετο, i. e. *natabat*, ex Eustathio ad Dionysii de situ orbis v. 525. Ἡ Νίσυρος, ἧς καὶ Ὅμηρος μέμνηται οὕτω καλουμένη ἀπὸ τοῦ νέω καὶ τοῦ σύρω, διότι ἀποκοπεῖσα τῆς νήσου τῆς Κῶ τῇ τοῦ Ποσειδῶνος τριαίνῃ, ἐπισύρῃ τῷ γίγαντι Πολυβώτῃ νέοντι, ὅ ἐστι οἰχομένῳ. i. e. *Nisyrus, cujus Homerus meminit, sic vocata fuit à verbo* νέω, *i. e.* nato, *& à verbo* σύρω, *i. e.* traho, *quod à Coa insulâ Neptuni tridente abscissa attraxit secum gigantem Polyboten natantem, id est abeuntem.*

1 Γέγονε γὰρ νῆσος τὸ βληθὲν Νίσυρος.] Hæc verba ex Strabonis lib. 10. sic sunt legenda: Καὶ γένοιτο νῆσος τὸ βληθὲν ἡ Νίσυρος, ac quia hanc fabulam de Nisyro insula à Neptuno tridente avulsa ab insula Co transcripsisse videtur autor noster ex Strabonis libro citato. Ejus integra verba libet apponere: Φασὶ δὲ τὴν Νίσυρον ἀπόθραυσμα εἶναι τῆς Κῶ· προστιθέντες καὶ μῦθον, ὅτι Ποσειδῶν διώκων ἕνα τῶν γιγάντων Πολυβώτην, ἀποθραύσας τῇ τριαίνῃ τρύφος τῆς Κῶ ἐπ' αὐτὸν βάλλει, καὶ γένοιτο νῆσος τὸ βληθὲν ἡ Νίσυρος. i. e. *Ajunt autem Nisyrum fragmentum esse ab insula Coa avulsum, addentes fabulam; Neptunum, cum quemdam de gigantibus Polyboten persequeretur, frustum insulæ Coæ tridente defractum in eum conjecisse, idque insulam Nisyrum esse factum.* Fabula illa sine dubio significatur Nisyrum insulam terræ motu quodam, ut assolet fieri, fuisse ab insula Coa avulsum; at illud etymon ex Græcorum farina confectum esse reor. Nisyros enim olet Phœniciam originem; נסר *naser* in lingua Chaldaica significat *incidere*, *secare*, quo usus est Jonoth. Exod. 14. 25. à quo in lingua sancta משור *masor*, i. e. *serra*. Apud Plinium etiam lib. 5. c. 31. cujus verba subsequenti nota reddam, *Prion* mons in insula Co, quæ aliis dicitur *Coa* memoratur, quod nomen Græce significat *serram*. Illa etymologia propior vero videtur, quia Phœnices cum maris Ægæi insulas tam Cyclades, quam Sporades commercii gratiâ frequentarent, earum nonnullis nomina imposuisse, non dubitandum est.

2 Ἐκαλεῖτο καὶ Πορφυρὶς, ἀπὸ τῶν, &c.] Insula Nisyros vocabatur etiam *Porphyris*, à purpuris, id est à muricibus, quæ in ea gignebantur. Id confirmatur autoritate Plinii ex ejus lib. 5. c. 31. *Mons ibi Prion*, [loquitur de Co insula] *& Nisyron abruptam illi putant, quæ* Porphyris *antea dicta est.*

ΝΙΤΡΑΙΑΙ[3], τόπος Αἰγύπτου· Στράβων ἑπτακαιδεκάτῃ. Τὸ ἐθνικὸν Νιτρήτης, καὶ Νιτριώτης. Ἔστι καὶ νομὸς Νιτριώτης. A

NITRÆÆ, locus Ægypti. Strabo libro 17. Gentile, Nitretes, & Nitriotes. Est etiam *Nomos*, h. e. *præfectura* Nitriotes.

ΝΙΦΑΤΗΣ[4], ὄρος Ἀρμενίας· οὕτω γὰρ Ἀρκάδιος. Ἔοικε δὲ παρὰ τὸ νείφειν, [5] ἀλλ' ὀνοματικῶς διὰ τοῦ ι γράφεται· καὶ Πείσανδρος ἑβδόμῳ. B

Ταύρου πρυμνώρεια, εὐσκόπελόν τε Νιφάτην.

NIPHATES, mons Armeniæ. Sic enim Arcadius. Videtur verò παρὰ τὸ, &c. h. e. *à ningendo*, sed nominativo modo per *i* scribitur. Et Pisander septimo.

Tauri radicem, altumque Niphaten.

ΝΙΨΑ[6], πόλις Θρᾴκης. Ὁ πολίτης Νιψαῖος. Ἡρωδιανὸς τετάρτῃ.

NIPSA, urbs Thraciæ. Civis, Nipsæus, Herodian. lib. 4.

ΝΟΑΙ[7], τὸ ἐθνικὸν Νοαῖος· ὁ τύπος γὰρ οὐκ ἀήθης αὐτοῖς. Ἔστι δὲ πόλις Σικελίας· Ἀπολλόδωρος δευτέρῳ χρονικῶν. C

NOÆ, gentile, Noæus. Hæc enim forma haud insueta ipsis. Est verò urbs Siciliæ, Apollodorus Chronicor. secundo.

ΝΟΜΑΝΤΙΑ[8], πόλις Ἰβηρίας· Ἰόβας ἐν δευτέρῳ Ῥωμαϊκῆς ἀρχαιολογίας. Τὸ ἐθνικὸν Νουμαντῖνος λέγεται, διὰ τοῦ ου. D

NOMANTIA, urbs Iberiæ. Jobas Romanæ antiquitatis lib. 2. Gentile Numantinus dicitur per *u*.

ΝΟΜΒΑ[9], πόλις τῆς Ἰουδαίας· Ἰώσηπος

ἕκτῳ

NOMBA, urbs Judææ. Joseph. Judai-

cæ

3 Νίτραιαι, τόπος Αἰγύπτου.] Nitrææ, locus Ægypti, ex Strabonis lib. 17. apud quem Νιτρίαι, non Νίτραιαι scribitur, nec locus sed nitri-fodinæ Ægypti supra Momemphim sunt. Sic enim ille: Ὑπὲρ δὲ Μωμέμφεως εἰσὶ δύο νιτρίαι, πλεῖστον νίτρον ἔχουσαι, καὶ Νομὸς Νιτριῶτις. Τιμᾶται δ' ἐνταῦθα ὁ Σάραπις, καὶ παρὰ μόνοις τούτοις θύεται ἐν Αἰγύπτῳ πρόβατον. i. e. *Ultra Momemphim sunt nitriæ* [id nitri fodinæ] *duæ, quæ nitri plurimum habent, est & Nomos Nitriotis. Hic Serapis colitur & apud hos solos sacrificatur in Ægypto ovis.* Apud Strabonem pro Νομὸς Νιτριῶτις, lege Νομὸς Νιτριώτης. Nomos enim masculino, non fœminino genere usurpatur; memoratur etiam Plinio lib. 5. c. 9. cui *Nitrites* dicitur.

4 Νιφάτης, ὄρος Ἀρμενίας.] Niphates, mons Armeniæ, ex Arcadio nomen adeptus παρὰ τὸ νείφειν, i. e. *à ningendo*, scilicet, quod nive obsitus esset; erat pars quædam Tauri, autore Plinio lib. 5. c. 27. memoratur inter alios Straboni lib. 11. Inclaruit etiam Andinis plectris Georgic. lib. 3. v. 30.

Addam urbes Asiæ domitas, pulsumque Niphatem.

Ad quem locum Servius: *Niphates & fluvius est & mons, ut Et Cimini cum monte Lacum. Per Niphatem autem, populos juxta habitantes accipimus. Nam, nec fluvius, nec mons umquam potest pelli.* Ejus quoque meminit Horatius carm. lib. 2. Od. 9.

——— Potius nova
Cantemus Augusti tropæa
Cæsaris, & rigidum Niphatem
Medumque flumen gentibus additum
Victis minores volvere vertices.

Niphates etiam fluvius celebratur Straboni libro citato, necnon Lucano lib. 3. v. 245.

——— Venere feroces
Cappadoces, duri populus nunc cultor Amani
Armeniusque tenens volventem saxa Niphatem.

5 Ἀλλ' ὀνοματικῶς.] Lege ἀλλ' ὀνομαστικῶς.

6 Νίψα, πόλις Θρᾴκης.] Nipsa, urbs Thraciæ, ex Herodiani lib. 4. de quibus subdubitat Ortelius in suo Thesauro Geographico in Nipsa ac putat hinc *Mypsæos* dici, Thraciæ populos, quorum meminit Herodotus lib. 4. c. 93. Itaque pro Herodianus legendum esse Herodotus. Mihi verò nimis violenta videtur hæc correctio, nisi sic dixeris, qui autori nostro *Nipsæi*, Herodoto dicuntur *Mypsæi*.

7 Νόαι, τὸ ἐθνικὸν Νοαῖος.] Noæ, urbs Siciliæ, cujus oppidani dicebantur Νοαῖοι, videntur esse, qui Plinio lib. 3. c. 8. vocantur *Noæni*. Cluv. Siciliæ Antiquæ lib. 2. c. 12. existimat esse oppidum, quod nunc dicitur *Noara*, de quo nihil notabile refert.

8 Νομαντία, πόλις Ἰβηρίας.] Nomantia, quæ Latinis *Numantia* fuit urbs Hispaniæ Tarraconensis provinciæ, excidio suo ac eversore Scipione Africano notissima, cujus cineres edax tempus potuit consumere, sed nomen & gloriam numquam poterit delere ex annalibus, & ex Hispanorum memoria; de ejus situ non convenit inter autores; nos Joannis Marianæ sententiam sequimur, qui de ea sic loquitur suæ historiæ lib. 3. c. 1. *Numantia formido ac terror populi Romani, gloria decusque Hispaniæ in extremo Celtiberiæ ad septentrionem angulo sita in Arevacis, quatuor amplius millibus supra Soriam ad Garai pontem, non procul ab ortu Durii fluminis, ejus urbis vestigia monstrantur, naturâ loci, quam arte munitior fuit, in clivo posita, molli quidem ascensu, aditu tamen difficili, quæ tribus ex partibus, montibus ambiatur, uno tantum latere in planiciem desinit, proventu fertilem, & secundum Teram amnem, duodecim millia, quo usque in Durium influit protensam.* Ac ne putes Hispanum historicum in Hispaniæ urbis laudibus nimium longum fuisse, audi Romanum Florum, lib. 2. c. 18. *Numantia, quantum Carthaginis, Capuæ, Corinthi opibus inferior, ita virtutis nomine & honore par omnibus, summumque, si viros æstimes, Hispaniæ decus, quippe quæ sine muro, sine turribus, modice edito in tumulo apud fluvium Durium sita, quatuor millibus Celtiberorum, XL. millium exercitum per annos quatuordecim sola sustinuit, nec sustinuit modo, sed sæpius aliquanto perculit, pudendisque fœderibus affecit: novissime cùm invictam esse constaret, opus quoque eo fuit, qui Carthaginem everterat, non temere, si fateri licet, ullius caussa belli injustior.* Scipionem Africanum subintelligit, qui eam intra annum ac tres menses, quàm eò venerat, circumdatam, excisamque solo æquavit, ut rerum monumentis tradidit Vell. Paterculus lib. 2. Horatius Carm. lib. 2. Od. 12. eam vocat *feram*.

Nolis longa feræ bella Numantiæ
Nec dirum Annibalem, nec Siculum mare
Pæno purpureum sanguine, mollibus
Aptari citharæ modis.

Scilicet propter *crudelitatem* in se ipsam. Nemo enim vivus ex hac urbe superfuit, qui in catenis duceretur, ut narrat idem Florus libro capiteque citato. De qua præter Strabonem, Appianum, Melam, Plinium, vide Nonium in sua Hispania c. 78. Bernardum Aldretum in libro, cui titulum fecit *Varias Antiguedades de España* lib. 1. c. 4, 5, 6, 7, 8, 9.

9 Νόμβα, πόλις τῆς Ἰουδαίας.] Nomba, urbs Judææ, ex Josephi Antiquit. Judaicæ lib. 6. cui Noba, non Nomba, ut ait noster, dicitur. Ejus ex libro citato cap. 14. sunt verba: Δαβίδης δὲ φυγὼν τὸν βασιλέα καὶ τὸν ἐξ αὐτοῦ πόλεμον, εἰς Νωβὰν παραγίνεται πόλιν πρὸς Ἀχιμέλεχον τὸν ἱερέα. i. e. *David autem fugiens infestum regem, in urbem Nobam ad Achimelechum sacerdotem pervenit.* Nomen parùm deflexum ab Hebræo נב *Nob* ac cum ה paragogico נבה *Nobeh*, videtur; sic nuncupatur Reg. lib. 1. c. 21, 22. Vulgo vocari Betnabis corrupto vocabulo à Bethnopolis autor est Justus Hebræus in sua Charta Terræ Sanctæ; olim jussu Saul Regis eversa fuit, ac sacerdotes interfecti, quod Achimelech sacerdos, qui ibi habitabat Davidem fugientem imprudens hospitio exceperat, ac Goliathæ gladio donaverat, ut colluces ex Reg. libro capiteque citato. In hac urbe tunc temporis erat tabernaculum, ac reliquæ omnes res sacræ.

10 Ni-

ἕκτῳ τῆς Ἰουδαϊκῆς ἀρχαιολογίας. Τὸ ἐθνικὸν, Νομβαῖος. A

ΝΟΣΟΡΑ[10], νῆσος ἐν τῇ ἐρυθρᾷ θαλάσσῃ. Οὐράνιος Ἀραβικῶν. Ὁ νησιώτης Νοσορηνὸς, ἐγχώριος ὁ τύπος.

ΝΟΣΤΙΑ[11], κώμη Ἀρκαδίας. Θεόπομπος τριακοστῷ δευτέρῳ Φιλιππικῶν. Ἔφορος. [12] Τὸ ἐθνικὸν, Ἐστανικὸς ἔφη, ὥστε κατ' αὐτὸν Ἐστανίαν λέγεσθαι. Ἡ αὐτὴ γὰρ τῇ προτέρᾳ, ὡς δῆλον ἐξ ἄλλων. B

ΝΟΤΙΟΝ[13], πόλις Ἰωνίας. Ἑκαταῖος Ἀσίᾳ. Τὸ ἐθνικὸν Νοτιεύς. C

ΝΟΥΒΑΙ[14], ἔθνος Λιβύης παρὰ Νείλῳ. Ἀπολλόδωρος δευτέρῳ περὶ γῆς. Λέγονται καὶ Νουβαῖοι,[15] ὡς Δαβαῖοι, καὶ Νούμιδες οἱ αὐτοί.

ΝΟΥΚΕΡΙΝΟΙ[16], ἔθνος Ἰταλίας. Πολύβιος τρίτῳ. Τὸ πρωτότυπον αὐτῶν, Νουκερία. D

ΝΟΥΚΡΙΑ, πόλις Τυρσηνίας. Φίλιστος ιέ, ιά. Καὶ τὸ ἐθνικὸν, Νουκρῖνος. Εὕρηται καὶ Νακρία, διὰ τοῦ α. E

ΝΥΜΦΑΙΑ[17], θηλυκὸν, ἡ νῆσος Καλυψοῦς,

cæ antiquitatis lib. sexto. Gentile, Nombæus.

NOSORA, insula in mari rubro. Uranius Arabico. lib. Insularis, Nosorenus, hæc enim regionis forma.

NOSTIA, vicus Arcadiæ. Theopomp. Philippicor. lib.32. Ephorus gentile, Estanicus dixit, sicut ipse sentit *Estianiam* debemus dicere. Eadem enim est ac prior, ut ex aliis patet.

NOTIUM, urbs Ioniæ, Hecatæ. Asia. Gentile, Notieus.

NUBÆ, gens Libyæ juxta Nilum. Apollodorus de terra secundo. Dicuntur quoque Nubæi, ut Dabæi, & Numides iidem.

NUCERINI, populi Italiæ. Polyb. lib. 3. Eorum prototypum Nuceria.

NUCRIA, urbs Tyrseniæ. Philistus lib. 15. & 11. Gentile, Nucrinus. Invenitur quoque Nacria per *a*.

NYMPHÆA, fœmineum, insula Calypsus,

10 Νόσορα, νῆσος ἐν τῇ ἐρυθρᾷ θαλάσσῃ.] Nosora, insula in mari rubro, sine dubio est quæ Arrhiano Rerum Indicarum lib. dicitur *Nosola*, quam habitatoribus vacuam fuisse inquit ex Nearcho, ac Soli sacram.

11 Νοστία, κώμη Ἀρκαδίας.] Nostia, vicus Arcadiæ, Ephoro *Estana*, Pausaniæ in Arcadicis *Nestane* dicitur, cujus ruinæ tantum ætate Pausaniæ exstabant, ut ipse tradit libro citato.

12 Τὸ ἐθνικὸν, Ἐστανικὸς, &c.] Pro Ἐστανικὸς lege Ἐστανιανὸς. Hæc enim est hujusmodi gentilium forma frequentior; in ικος verò est possessivorum; pro Ἐστανίαν scribendum Ἐστανίαν, unde deducitur Ἐστανιανός.

13 Νότιον, πόλις Ἰωνίας.] Notium, urbs Ioniæ, ex Hecatæi Asia, Scylax Lydiæ, Herodotus Æolidi, Strabo Chio insulæ è regione Ioniæ dedit, de qua nihil memorabile referunt.

14 Νοῦβαι, ἔθνος Λιβύης παρὰ Νείλῳ.] Nubæ, qui & Nubæi, gens Libyæ juxta Nilum, cujus meminit Strabo lib. 17. Ἐξ ἀριστερῶν δὲ τῆς ῥύσεως τοῦ Νείλου, Νοῦβαι κατοικοῦσιν ἐν τῇ Λιβύῃ μέγα ἔθνος ἀπὸ τῆς Μερόης ἀρξάμενον μέχρι τῶν ἀγκώνων, οὐχ ὑποταττόμενοι τοῖς Αἰθίοψιν, ἀλλ' ἰδίᾳ κατὰ πλείους βασιλείας διειλημμένοι. i. e. *A sinistra verò cursus Nili habitant Nubæ, magna Libyæ gens, à Meroë incipiens usque ad flexus* [Nili] *non parentes Æthiopibus, sed particulatim in multa regna divisi.* Latinis prosæ scriptoribus sæpe dicuntur *Nubienses*, Poëtæ suo jure semper utuntur. Nubiensem fuisse autorem illum anonymum Geographiæ, quem ex Arabico in Latinum sermonem transtulit Gabriel Sionita, inquit idem Sionita in præfatione operis ad lectorem.

15 Ὡς Δαβαῖοι, καὶ Νούμιδες οἱ αὐτοί.] Nubas, seu Nubæos vocitatos quoque fuisse Numides inquit. Nomen mihi suspectum, pro quo puto legendum Νομάδες. Meam conjecturam confirmat Strabo, qui de eisdem loquens eos *Nomades* appellat lib. 17. Λοιπὰ δὲ τὰ πρὸς νότον Τρωγλοδῦται, Βλέμμυες, καὶ Νοῦβαι, καὶ Μεγάβαροι οἱ ὑπὲρ Συήνης Αἰθίοπες, εἰσὶ δ' οὗτοι Νομάδες. i. e. *Reliqua ad austrum incolunt Troglodytæ, Blemmyes, & Nubæ, & Megabari, qui supra Syenen Æthiopes; sunt autem hi Nomades.* Præcedens etiam Dabæorum nomen mihi ignotum est, ejus loco ponesis Νωβαδαῖοι.

16 Νουκερῖνοι, ἔθνος Ἰταλίας.] Nucerini, gens Italiæ, ex Polybii lib. 3. cujus sunt, quæ sequuntur: Τῶν μὲν γὰρ παραλίαν αὐτῶν Σενυεσανοί, καὶ Κυμαῖοι, καὶ Δικαιαρχῖται νέμονται, πρὸς δὲ τούτοις Νεαπολῖται. Τελευταῖον δὲ τὸ τῶν Νουκερινῶν ἔθνος. i. e. *Oram enim maritimam eorum* [Campanorum] *Senuesani, & Cumani, & Dicæarchitæ* [*i. e.* Puteolani] *incolunt, ac præterea Neapolitani; ultima verò Nucerinorum gens.* Nuceria dicebatur *Nucerinorum urbs* quam ab Annibale captam, direptam atque incensam celebrat Liv. lib. 23. c. 15. *Cæterum posteaquam Neapolim à præfecto Ro. teneri accepit (M. Iunius Syllanus erat, ab ipsis Neapolitanis accitus) Neapolim quoque sicut Nolam, non admissus, petit Nuceriam. Eam cùm aliquandiu circumsedisset sæpe vi, sæpe sollicitandis nequicquam nunc plebe, nunc principibus, fame demum in deditionem accepit: pactus ut inermes cum singulis abirent vestimentis: deinde, ut qui à principio mitis omnibus Italicis, præter Romanos, videri vellet; præmia atque honores iis qui remansissent, ac militare vellent secum, proposuit. Nec ea spes quemquam tenuit. Dilapsi omnes quocumque hospitia, aut fortuitus animi impetus tulit, per Campaniæ urbes, maxime Nolam Neapolimque. Cùm fermè triginta senatores, ac forte primus quisque Capuam petissent; exclusi inde, quod portas Annibali clausissent, Cumas se contulerunt. Nuceriæ præda militi data est, urbs direpta atque incensa.* Enotuit etiam carminibus Poëtarum. Lucan. lib. 2.

Tu quoque commissæ nudatam deseris arcem
Scipio Nuceriæ.

Sil. Italicus lib. 8.

Illic Nuceria, & Gaurus navalibus aptus
Prole Dicarchæa; multo cum milite Graio.
Illic Parthenope, & Pœno non pervia Nola.

Adhuc nunc exstat Ducatus titulo insignita, ac vulgo parùm corrupto veteri vocabulo dicitur *Nocera*. Quatuor hujus nominis urbes commemorat Leander in sua Umbria; nobis satis esto illuminasse Campaniæ Nuceriam, de qua noster autor egit. De Nucria verò Etruriæ urbe, quam sequenti sectione celebrat, summum est apud alios silentium.

17 Νυμφαία, θηλυκὸν, ἡ νῆσος Καλυψοῦς, &c.] Nymphæa, fœm. gen. insula Nymphæ Calypsus juxta *Adriam*, i. e. *Adriaticum mare*, hoc nomine affecta, quod in ea habitasset Calypso Nympha, quæ Ulyssem naufragum hospitio excepit, atque in sex annos retinuit conjugio ei suo, & immortalitate oblatis, quæ ille patriæ & Penelopes suæ amori posthabuit, ut canit Poëtarum parens Od. 5. Sub cujus fabulæ involucro latet vehemens patriæ & fidæ uxoris amor. Hæc eadem insula Melæ lib. 2. c. 7. *Ææe* vocatur: *Circa Siciliam in Siculo freto est Ææe, quam Calypso habitasse dicitur.* Ideo Calypso à Propertio Eleg. lib. 3. ad Posthumum *puella Ææa* appellatur:

Et thalamum Ææ flentis fugisse puellæ
Totque hiemis noctes, totque natasse dies.

λυψοῦς, παρὰ τῷ Ἀδρίᾳ. Τὸ ἐθνικὸν Νυμφαῖος, ὡς τῆς Αἰαίας Αἰαῖος.

ΝΥΜΦΑΙΟΝ[18], πόλις Ταυρική, μεταξὺ Παντικαπαίου μητροπόλεως καὶ Θεοδοσίας, ὥς φησι Στράβων. Τὸ ἐθνικὸν δύναται ὡς Ἡραιεύς, Νυμφαιεύς. Τὸ δὲ Νυμφαῖος κτητικὸν, ἀπὸ τῶν Νυμφῶν. Λέγεται καὶ Νυμφαΐτης.

ΝΥΜΦΑΣ[19], Ἀρκαδίας· Παυσανίας ὀγδόῳ. Τὸ ἐθνικὸν Νυμφάσιος, [20] καὶ Νυμφασία πηγή.

ΝΥΡΑΞ, πόλις Κελτική· Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ. Τὸ ἐθνικὸν Νυράκιος, ὡς παρὰ τὴν Νάρυκα Ναρύκιος.

ΝΥΣΑΙ[21], πόλεις πολλαί. Πρώτη, ἐν Ἑλικῶνι. Δευτέρα, ἐν Θρᾴκῃ. [22] Τρίτη, ἐν Καρίᾳ. [23] Τετάρτη, ἐν Ἀραβίᾳ. [24] Πέμπτη, ἐν Αἰγύπτῳ. Ἕκτη, ἐν Νάξῳ. [25] Ἑβδόμη, ἐν Ἰνδοῖς. Ὀγδόη, ἐπὶ τοῦ Καυκάσου ὄρους. Ἐννάτη, ἐν Λιβύῃ. [26] Δεκάτη, ἐν Εὐβοίᾳ, ἔνθα διὰ μιᾶς ἡμέρας τὴν ἄμπελόν φασιν ἀνθεῖν, καὶ τὸν βότρυν πεπαίνεσθαι. Τὸ ἐθνικὸν Νυσαεύς, καὶ Νυσαῒς θηλυκόν· ἀφ' οὗ κτητικὸν, Νυσήϊος. Λέγεται καὶ Νυσαῖος· ἐξ αὐτοῦ Νυσαιεὺς τρισύλλαβα, καὶ Νυσαεύς, ἄνευ τοῦ ι.

lypsus juxta Adriaticum mare. Gentile, Nymphæus, ut ab Ææa, Ææus.

NYMPHÆUM, urbs Taurica, inter Panticapæum metropolim & Theodosiam, ut inquit Strabo. Gentile potest esse ut Heræeus, Nymphæeus. Possessiv. verò Nymphæus, à Nymphis formatur. Dicitur etiam Nymphaïtes.

NYMPHAS, Arcadiæ. Pausanias libro. 8. Gentile, Nymphasius, & Nymphasius fons.

NYRAX, urbs Celtica. Hecatæ. Europa. Gentile, Nyracius ut à Narice, Narycius.

NYSÆ, [hujus nominis] multæ urbes. Prima Helicone. Secunda in Thracia. Tertia in Caria. Quarta in Arabia. Quinta in Ægypto. Sexta in Naxo. Septima in Indis. Octava in monte Caucaso. Nona in Libya. Decima in Eubœa, ubi uno die vitem florere ajunt, ac racemum maturescere. Gentile, Nyseus, fœmineum Nysaïs. Unde possessiv. Nyseïus. Dicitur etiam Nysæus. Ex eodem Nysæeus trisyllaba, & Nysaëus sine *i*.

ΝΩ- NO-

18 Νύμφαιον, πόλις Ταυρική, μεταξὺ Παντικαπαίου, &c.] Nymphæum, *urbs Taurica*, i.e. *Chersonnesi Tauricæ*, ex Strabone, cujus ex lib. 7. placitum huc conferre verba: Ἔστι δὲ τὸ μεταξὺ τῆς Θεοδοσίας, καὶ τοῦ Παντικαπαίου στάδιοι περὶ πεντακοσίους, καὶ τριάκοντα· χώρα πᾶσα σιτοφόρος κώμας ἔχουσα, καὶ πόλιν εὐλίμενον, τὸ Νυμφαῖον καλούμενον. i.e. *Inter Theodosiam & Panticapæum est distantia circiter* IↃXXX. *stadiorum, regio tota frumenti-ferax est habetque vicos & urbem bono-portu-præditam*, Nymphæum *nomine*. Eadem civitas Scylaci in Σκυθίᾳ dicitur Νύμφαια.

19 Νυμφὰς, Ἀρκαδίας.] Nymphas, Arcadiæ ex Pausaniæ lib. 8. Non docet, utrum sit vicus, an urbs Arcadiæ, nec debemus culpare autorem nostrum, sed Pausaniam, qui id tacitus præterit. Sic enim ille de Nymphade Arcadiæ loquitur libro citato: Ἐκ δὲ Κρώμνου εἴκοσι στάδιά ἐστιν ἐπὶ Νυμφάδα. Καταρρεῖται δὲ ὕδασι, καὶ δένδρων ἀνάπλεώς ἐστιν ἡ Νυμφάς. i. e. *A Cromone ad Nymphada viginti stadia sunt. Irrigatur verò aqua & arboribus plena est Nymphas.*

20 Καὶ Νυμφασία πηγή.] Nymphasius fons Arcadiæ memoratur etiam Pausaniæ in Arcadicis: Μεθυδρίου δὲ ὡς τριάκοντα ἀπέχει σταδίους Νυμφασία πηγή. Τοσοῦτοι δὲ ἀπὸ Νυμφασίας ἕτεροι πρὸς τοὺς Μεγαλοπολιτῶν εἰσὶ καὶ Ὀρχομενίων τε κοινοὺς καὶ Καφυατῶν ὅρους. i.e. *A Methydrio stadia circiter triginta distat Nymphasius fons: totidem intersunt à Nymphasio fonte ad communes Megalopolitanorum, Orchomeniorum, & Caphyatarum fines.*

21 Νύσαι, πόλεις πολλαί.] Decem hujus nominis urbes celebrat autor noster, non pauciores montes Hesychius, nos earum aliquot ingrediemur ab aliis pedem referentes, fuere enim ignobiles.

22 Τρίτη ἐν Καρίᾳ.] Tertio loco numerat Nysam Cariæ, cujus meminit Ptolemæus lib. 5. c. 2. Strabo lib. 14. longe latéque edisserit ejus situm & viros insignes, inter quos etiam commemorat Aristodemum suum præceptorem, quem Nysæ adolescens audivit, cujus consobrinus *Aristodemus* etiam nomine docuit Pompeium Magnum. Hæc eadem urbs autori nostro dicitur Πυθόπολις, de qua videsis, quæ suo loco annotamus.

23 Τετάρτη, ἐν Ἀραβίᾳ. Quarto loco recenset Nysas Arabiæ, quæ sita fuit in illa Arabiæ parte, quæ Ægypto erat contermina, apud quam *Osiris*, qui dicitur Dionysus, seu *Bacchus*, seu *Liber pater* educatus fuisse traditur, autore Diodoro Siculo lib. 1. Γενέσθαι δὲ καὶ φιλογεωργὸν τὸν Ὄσιριν, καὶ τραφῆναι μὲν τῆς Εὐδαίμονος Ἀραβίας ἐν Νύσῃ πλησίον Αἰγύπτου, Διὸς ὄντα παῖδα, καὶ τὴν προσηγορίαν ἔχειν παρὰ τοῖς Ἕλλησιν ἀπό τε τοῦ πατρὸς καὶ τοῦ τόπου Διόνυσον μετονομασθέντα. i.e. *Fuisse etiam Osirim agriculturæ studiosum in Arabiæ Felicis oppido Nysa, juxta Ægyptum educatum, Iovis filium, & nomen habere apud Græcos à patre & à loco* Dionysum *nominatum*.

24 Πέμπτη, ἐν Αἰγύπτῳ.] Quinto loco memorat Nysam Ægypti, cujus summum apud alios est silentium; ego suspicor eamdem fuisse urbem, quam ipse Arabiæ dedit. Namque illa Arabiæ Nysa collimitata erat Ægypto, ut apparet ex Diodori Siculi lib. 1. cujus verba nota proxime præcedenti apposuimus.

25 Ἑβδόμη, ἐν Ἰνδοῖς.] Septimo loco ponit Nysam Indorum, quam Osiris condidit, autore Diodoro Siculo, lib. 1. Κτίσαι δὲ καὶ πόλεις οὐκ ὀλίγας ἐν Ἰνδοῖς, ἐν αἷς καὶ Νύσαν ὀνομάσαι, βουλόμενον μνημεῖον ἀπολιπεῖν ἐκείνης, καθ' ἣν ἐτράφη κατ' Αἴγυπτον. i. e. *Nec paucas apud Indos urbes condidisse, è quibus unam* Nysam *vocasse, volentem monimentum relinquere illius, quæ juxta Ægyptum, apud quam educatus fuerat.* Ejus quoque mentionem fecit Arrhianus de Expedit. Alex. lib. 5. Et prius Mela lib. 3. c. 7. *Urbium, quas incolunt (sunt autem plurimæ) Nysa est clarissima & maxima: montium Meros, Iovi sacer. Famam hinc præcipuam habent, quod in illa genitum, in hujus specu Liberum patrem arbitrantur esse nutritum: unde Græcis autoribus, ut femori Iovis insutum dicerent, aut materia ingessit, aut error.* Scilicet *Meros* Græce significat femur, unde fabula emanavit.

26 Δεκάτη, ἐν Εὐβοίᾳ, ἔνθα, &c.] Decimo loco celebrat Nysam Eubœæ mirificissimæ fertilitatis, ac quia nec Strabo, nec Pausanias ejus meminere, (ignoscat mihi Stephanus) subdubito, an somniaverit hanc urbem. Sane ejus fertilitatem eum somniasse nullus dubito, aut si illam credimus, omnia fabulosa sunt credenda.

27 Nω-

A ΝΩ͂ΛΑ [27], πόλις Αὐσόνων· Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ. [28] Νωλὴν δὲ αὐτὴν Πολύβιός φησι. [29] Τὸ ἐθνικὸν, Νώλιος. Πολύβιος δὲ, Νωλανεῖς αὐτοὺς φησι.

ΝΩ΄ΝΑΚΡΙΣ [30], πόλις Ἀρκαδίας· Ῥιανὸς ἐν Ἠλιακῶν πρώτῳ. Τὸ ἐθνικὸν, Νω- B νακρίτης· Καὶ κατὰ πλεονασμὸν τοῦ α, Νωνακριάτης, ὁ Ἑρμῆς. Λυκόφρων·

> Νωνακριάτης τρικέφαλος φαιδρὸς
> θεός.

C Καὶ θηλικὸν Νωνακριάτις, καὶ Νωνακριεὺς λέγεται παρὰ Ἀριστοφάνει.

ΝΩ΄ΝΥΜΝΑ, πόλις Σικελίας. Ὁ πολίτης Νωνυμναῖος, ὡς Φίλιστος.

D ΝΩΜΕΝΤΟ͂Σ [31], πόλις οὐ πόῤῥω Ῥώμης. Τὸ ἐθνικὸν, Νωμεντῖνος. Διονύσιος ἐν δευτέρῳ Ῥωμαϊκῆς ἀρχαιολογίας.

ΝΩ͂ΡΑ,

NOLA, urbs Ausonum. Hecatæ. Europa. *Nolen* eam vocat Polybius. Gentile, Nolius. Polybius verò *Nolaneis* eos vocat.

NONACRIS, urbs Arcadiæ. Rhianus Eliacorum primo. Gentile, Nonacrites. Et per pleonasmum τοῦ *a*, Nonacriates Mercurius. Lycophro:

> *Nonacriates triceps illustris & alacer Deus.*

Et fœmineum Nonacriates, & Nonacrieus dicitur apud Aristophanem.

NONYMNA, urbs Siciliæ. Civis, Nonymnæus, ut Philistus.

NOMENTUS, urbs haud procul à Roma. Gentile, Nomentinus. Dionysius Romanæ antiquitatis lib. 2.

NORA,

27 Νῶλα, πόλις Αὐσόνων.] Nola, urbs Ausonum, ex Hecatæi Europa, quæ inter Italiæ antiquissimas memoratur, de cujus conditoribus discrepant autores: Justinus lib. 20. c. 1. à Chalcidensibus conditam fuisse narrat, quam sententiam sequitur Sil. Italicus lib. 12. v. 161.

> *Hinc ad Chalcidicam transfert citus agmina Nolam.*
> *Campo Nola sedet crebris circumdata in orbem*
> *Turribus, & celso facilem tutatur adiri*
> *Planiciem vallo.*

Velleius Paterculus lib. 1. c. 7. à Thuscis, Solinus c. 8. à Tyriis, alii à Thuriis ædificatam fuisse contendunt. Ejus antiquam magnificentiam ostendunt veterum ædificiorum vestigia, plurimaque antiquitatis monumenta, quæ fodiendo solent reperiri, ut memoriæ prodidit Leand. Albert. in sua Campania; habuit bina amphitheatra, alterum marmoreum, alterum latericium, necnon templa Jovis, Mercurii, & Augusti, quem ibi in eodem cubiculo, quo ejus pater, obiisse refert Suetonius in Augusto c. 98. Non solum morte & templo Augusti condecorata fuit, sed etiam Annibalis clade à M. Marcello accepta. Tunc enim primum ostensum fuit, Annibalem posse vinci, ut rerum monumentis tradidit Livius lib. 23. Aulus Gellius Noct. Attic. libro 7. c. 20. ait, se scriptum in quodam commentario reperisse, Virgilium, cum Georgic. lib. 2. v. 224. sic scripsisset.

> *Talem dives arat Capua, & vicina Vesevo*
> *Nola jugo.*

Postea petiisse à Nolanis aquam, uti duceret in propinquum rus, Nolanos beneficium petitum non fecisse: Poëtam offensum nomen urbis eorum quasi ex hominum memoria, sic ex carmine suo derasisse, *Ora*que pro *Nola* mutasse, atque ita reliquisse,

> ——— *Et vicina Vesevo*
> *Ora jugo.*

Nescio qua autoritate fretus Guido Pancirollus Rerum Memorabilium lib. 2. Tit. 1x. inquit, campanas repertas fuisse circa ann. Christi cccc. à Paulino Episcopo Nolano D. Hieronymi synchrono. Adhuc nomen servat, de qua consulesis Ambrosium Leonem ejus alumnum in libro, quem de ea scripsit.

28 Νώλην δὲ αὐτὴν Πολύβιός φησι.] Polybius *Nolam* vocavit *Nolen* scilicet lib. 2. sic etiam Καπύαν appellavit Καπύην.

29 Τὸ ἐθνικὸν, Νώλιος.] Huic Nolæ gentili suspicor inesse mendum. Itaque pro Νώλιος legendum existimo Νωλανός. Hæc enim est hujusmodi gentilium forma translatitia, & paulò infra in Νῶρα in exemplum affert gentile Νωλανός.

30 Νώνακρις, πόλις Ἀρκαδίας.] Nonacris, urbs Arcadiæ, apud quam colebatur Mercurius, ut asserit Tzetzes ad Lycophronis carmen ab Stephano citatum, cui Νωνακρεία dicitur; ætate Pausaniæ hujus urbis ruinæ tantum exstabant, ut ipse memoriæ prodidit in Arcadicis; (Latina tantum appono, ne in majorem magnitudinem excrescat liber) *Fuit olim Nonacris Arcadum oppidulum, cui nomen Lycaonis uxor dederat; ætate nostra ruinæ tantum exstant; & eæ quidem magna ex parte obrutæ, à quibus non longe crepido est altissima, non aliam in tantam altitudinem exsurgentem vidi; ex ea aqua stillatim defluit, quam* Stygis *aquam Græci nuncupant, ac* Stygem *quidem Hesiodus in eo libro, qui Theogonia inscribitur (sunt enim, qui Hesiodi carmina Theogoniam esse existimant) Oceani filiam, & Pallantis uxorem fuisse tradidit, ab his nihil ferè discrepantia suis etiam versibus Linum cecinisse dicunt; mihi quidem utriusque Poëtæ carmina accurate legenti adulterina videntur esse; Epimenides Cretensis, & ipse* Stygem *filiam Oceano genitam dixit, non tamen Pallanti, sed Piranti nuptam (quicumque ille Piras fuerit) omnium maxime* Stygis *nomen in Poëmata sua induxit Homerus*: ex hac Poëtæ fabulati sunt, Stygem paludem esse apud Inferos, à superis tanta in veneratione habitam, ut nefas ducerent, quidquid per eam jurassent, violare, quod inter Poëticos Deos erat sacratissimum juramentum. Illius aqua propter nimiam frigiditatem exitiosa omnibus animantibus erat; cujus qualitatem longè latéque persequitur paulò infra idem autor, quâ Alexandrum enectum fuisse ajunt, ungulâ equi portatâ, reliqua enim vasa cujuscumque materiæ solvebat, eodem autore libro citato.

31 Νωμεντὸς, πόλις οὐ πόῤῥω Ῥώμης.] Nomentos, urbs Italiæ, haud procul Româ, ex Dionysio Rom. Antiquit. lib. 2. cujus sunt verba: Ἦν δὲ ἡ Φιδήνη Ἀλβανῶν ἀποίκησις, κατὰ τὸν αὐτὸν οἰκισθεῖσα Νωμέντῳ τε, καὶ Κρουστομερείᾳ χρόνον. i. e. *Fidenam Albani condiderant, eodem quo Nomentum & Crustomeriam tempore.* Latinis hujusmodi oppidorum nomina sæpius neutro genere usurpantur; Liv. lib. 1. c. 38. *Ficulnea vetus, Cameria, Crustumerium, Ameriola, Medullia, Nomentum, hæc de priscis Latinis, aut quæ ad Latinos defecerant, capta oppida.* Idem autor lib. 4. c. 22. celebrat eamdem urbem: *Nec procul Numento signis collatis fudit Etruscas legiones, compulit inde in urbem Fidenas; valloque circumdedit.* Innotuit etiam Mantuano carmine, Æneid. lib. 7. v. 712.

> *Qui Nomentum urbem, qui rosea rura Velini*
> *Qui Tetricæ horrentes rupes montemque severum*
> *Casperiamque colunt.*

Ad quem locum nihil notabile affert Servius. Ejus vinum laudatur Martiali, (ibi enim videtur habuisse prædium) Epigram. lib. 13. Epigram. 119.

> *Nomentana meum tibi dat vindemia Bacchum*
> *Si te Quinctus amat, commodiora bibes.*

Idem Epigram. lib. 9. Epigram. 61.

> *Pulchrior ut nostro videare corona Sabino*
> *De Nomentano te putet esse meo.*

Ab hac urbe dicebatur Romæ *via Nomentana*, quæ Româ Nomentum ferebat.

ΝΩ῀ΡΑ 32, πόλις ἐν Σαρδοῖ τῇ νήσῳ. Τὸ A ἐθνικὸν Νωρανός, ὡς Νωλανός.

ΝΩΡΑ´ΚΟΣ 33, πόλις Παιονίας. Ὁ πολίτης Νωράκιος, ὡς Ἐπαφρόδιτος ἐν τοῖς Ὁμηρικοῖς φησιν· Ὅτι γίνεται ἐν Παιονίᾳ σίδηρος, ὃς ἀκονηθεὶς λαμπρότατός ἐστιν. B 34 Ἀφ' οὗ καὶ τὸ,

— Νώροπα χαλκόν.

Καὶ θηλυκὸν, Νωρακία· καὶ οὐδέτερον, Νωράκιον.

NORA, urbs Sardiniæ insulæ. Gentile, Noranus, ut Nolanus.

NORACUS, urbs Pæoniæ. Civis, Noracius, ut Epaphroditus in Homericis inquit. Quod nascatur in Pæonia ferrum, quod si acuatur maxime splendescit, à quo & illud:

— *Splendidum æs.*

Fœmineum, Noracia, neutrum, Noracium.

32 Νῶρα, πόλις ἐν Σαρδοῖ τῇ νήσῳ.] Nora, in Sardinia insula memoratur inter alios Ptolemæo lib. 3. c. 3. Pausaniæ lib. 10. cujus verba hîc reddam: Μετὰ δὲ Ἀρισταῖον, Ἴβηρες ἐς τὴν Σαρδὼ διαβαίνουσιν ὑπὸ ἡγεμόνι τοῦ στόλου Νώρακι, καὶ ᾠκίσθη Νώρα πόλις ὑπὸ αὐτῶν, ταύτην πρώτην γενέσθαι πόλιν μνημονεύουσιν ἐν τῇ νήσῳ, παῖδα δὲ Ἐρυθείας τε τῆς Γηρυόνου καὶ Ἑρμοῦ λέγουσιν εἶναι τὸν Νώρακα. i. e. *Post Aristæum verò Iberi in Sardiniam transmiserunt, duce Norace, à quibus condita fuit Nora urbs, quam primam omnium urbium, quæ in ea insula fuerunt memorant, Noracem autem fuisse filium Mercurii ex Erythea Geryoni filiâ.*

33 Νωράκος, πόλις Παιονίας.] Noracus, urbs Pæoniæ, ex Epaphroditi Homericis; Suidas in Νώροψ Pannoniæ urbem vocat. Græci enim sæpe Pæoniam & Pannoniam confundunt, Pannonii verò habitabant ad Mysiam Europæam Dalmatis vicini. Sic verò vocati sunt, quod tunicas manicatas è vestimentis in pannos, patrio indigenarum more, scindebant & consuebant & hac de causa, sive ob aliam quamcumque *Pannonii* vocabantur. Id Græcorum quidam ignorantes vocant eos *Pæonas*, quod quidem nomen non est istius populi, sed ejus, qui ad montem Rhodopen & ad ipsam Macedoniam habitabat, autore Dione, qui Pannoniæ superiori præpositus fuit lib. XLIX.

34 Ἀφ' οὗ καὶ τὸ.] Inquit ex Epaphroditi sententia Homerum vocâsse æs splendidum νώροπα tamquam ab urbe Noraco, ac apponit Homericum hemistichium, quod legitur Il. 2. v. 578. cujus interpretamentum præter Poetæ mentem esse existimo, de quo videsis Suidam in Νώροψ & Eustathium ad Locum Homeri citatum.

Ξ.

X.

ΞΑ´ΝΘΟΙ 1, ἔθνος A Θρᾴκιον· Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ.

ΞΑ´ΝΘΟΣ 2, πόλις Λυκίας· Ἑκαταῖος Ἀσίᾳ. 3 B Παρ' ἧς Ξάνθος ἐξίησι ποταμός. Ἐκλήθη δὲ ἀπὸ Ξάνθου

XANTHI, populi Thraciæ, Hecatæ. Europa.

XANTHUS, urbs Lyciæ. Hecatæ. Asia. Ex qua Xanthus fluvius exit. Sic verò vocata fuit à Xantho Ægyptio, vel Creten-

1 Ξάνθοι, ἔθνος Θρᾴκιον.] Xanthi, gens Thraciæ, memoratur Straboni lib. 13. apud quem Ξάνθιοι, *Xanthii* dicuntur, quare vel Strabo ex Stephano, vel Stephanus ex Strabone, quod mihi propius vero videtur, corrigendus est. Etsi hæc forma plerumque utroque modo dicitur.

2 Ξάνθος, πόλις Λυκίας.] Xanthus urbs Lyciæ, una ex sex Lyciæ urbibus maximis, teste Artemidoro apud Strabonem lib. 14. Cum ego has meas in Stephanum notas non solum aliis, sed etiam mihi fecerim, ideo aliquando eis insero aliquas παρεκβάσεις, quæ me delectant. Nunc subit in mentem mirari eos, qui putant modum, quo regitur fœderatum Belgium esse novum & antiquis inauditum, sed ut cum sapientissimo regum loquar, *Nihil novum sub sole*, ipsissimus pene regiminis modus fuit olim in Lycia, de quo sic loquitur Strabo, ut de fœderato Belgio loqui putes. Ejus ex libro citato verba placet huc conferre: Λύκιοι δ' οὕτω πολιτικῶς καὶ σωφρόνως ζῶντες διετέλεσαν, ὥστ' ἐκείνων διὰ τὰς εὐτυχίας θαλασσοκρατησάντων μέχρι τῆς Ἰταλίας· ὅμως ὑπ' οὐδενὸς ἐξήρθησαν αἰσχροῦ κέρδους· ἀλλ' ἔμειναν ἐν τῇ πατρίῳ διοικήσει τοῦ Λυκιακοῦ συστήματος· εἰσὶ δὲ τρεῖς καὶ εἴκοσι πόλεις αἱ τῆς ψήφου μετέχουσαι· συνέρχονται δὲ ἐξ ἑκάστης πόλεως εἰς κοινὸν συνέδριον, ἣν ἂν δοκιμάσωσι πόλιν ἑλόμενοι· τῶν δὲ πόλεων αἱ μέγισται μὲν τριῶν ψήφων ἐστὶν ἑκάστη κυρία, αἱ δὲ μέσαι δυοῖν· αἱ δ' ἄλλαι μιᾶς· ἀνάλογον δὲ καὶ τὰς εἰσφορὰς εἰσφέρουσι, καὶ τὰς ἄλλας λειτουργίας· ἓξ δὲ τὰς μεγίστας ἔφη ὁ Ἀρτεμίδωρος, Ξάνθον, Πάταρα, Πίναρα, Ὄλυμπον, Μύρα, Τλῶν, κατὰ τὴν ὑπέρθεσιν τὴν εἰς Κίβυραν κειμένην· Ἐν δὲ τῷ συνεδρίῳ πρῶτον μὲν Λυκιάρχης αἱρεῖται, εἶτ' ἄλλαι ἀρχαὶ αἱ τοῦ συστήματος· δικαστήριά τε ἀποδείκνυται κοινῇ· καὶ περὶ πολέμου δὲ καὶ εἰρήνης καὶ συμμαχίας ἐβουλεύοντο πρότερον· νῦν δ' οὐκ εἰκός· ἀλλ' ἐπὶ τοῖς Ῥωμαίοις ταῦτ' ἀνάγκη κεῖσθαι, πλὴν εἰ ἐκείνων ἐπιτρεψάντων, ἢ ὑπὲρ αὐτῶν εἴη χρήσιμον. i. e. *Lycii verò ita civiliter ac modeste vitam, idque constanter, transegerunt, ut illis ob secundos successus mare ad Italiam usque obtinentibus, ipsi nulla turpis lucri cupiditate impelli se passi fuerint, sed in patria administratione Lyciaci conventus permanserint. Tres & viginti sunt urbes, quæ in eo concilio jus habent suffragii, ad id coëunt è singulis urbibus in eam, quæ ipsis commoda videtur. Maximæ urbium jus habent trium suffragiorum, mediocres duorum, reliquæ unius, eadem proportione & tributa pendunt, & reliqua obeunt munia. Artemidorus sex maximas recenset, Xanthum, Patara, Pinara, Olympum, Myra, Tlôn, sitam in transitu montis versus Cibyram. In concilio primum creatur* Lyciarcha, *i. e.* Lyciæ princeps, *deinde reliqui ejus corporis magistratus. Publica etiam judicia designantur. Et de bello & pace antea consultabant. Nunc non licet, nisi Romanorum permissu, qui ad se eam transtulerunt potestatem, aut si in eorum commodum fiat.* Nihil in tota antiquitate similius fœderati Belgii regimini inveniri potest, quam Lyciacum; simile etiam periculum ei subest non ab Hispanis, ea est temporum vicissitudo, sed à Gallis, quos præstat habere amicos, quam vicinos & dominos. Ab illo scientissimi fœderati Belgii gubernatores curâ & prudentiâ regimen suum sartum & tectum, ut ajunt, conservant. Ex urbe Lyciæ Xantho, (quæ etiam *Arna* vocata fuit, ut inquit noster in Ἄρνα) egressi ad ejus fluvium Xanthum eundum nobis est.

3 Παρ' ἧς Ξάνθος ἐξίησι ποταμός.] Puto legendum παρ' ἣν, &c. i. e. *juxta quam Xanthus exit fluvius*, ad quod me movet Strabo, qui de fluvio & urbe Xantho sic loquitur libro 14. Εἶθ' ὁ Ξάνθος ποταμὸς, ὃν Σίρβην ἐκάλουν οἱ πρότερον·

θου Αἰγυπτίου, ἢ Κρητὸς, οἰκιστοῦ. [4] Ἔστι καὶ Ξάνθος πόλις ἐν Λέσβῳ. Ὁ πολίτης Ξάνθιος, ὡς Εὐρίπιος· Καὶ τοῦ ποταμοῦ τὸ κτητικὸν ὁμοίως. A

Cretensi, qui eam condidit. Est etiam Xanthus urbs in Lesbo. Civis, Xanthius, ut Euripius, possessiv. fluvii eodem modo.

ΞΑΥΡΟΣ, τόπος Μακεδονίας, ἀπὸ Ξαύρου τινός. Οἱ οἰκοῦντες, Ξαύριοι. B

XAURUS, locus Macedoniæ à Xauro quodam. Habitantes, Xaurii.

ΞΕΝΕΦΥΡΙΣ, κώμη Λιβύης, πλησίον Ἀλεξανδρείας. Τὸ ἐθνικὸν Ξενεφυρίτης, τῷ τύπῳ τῆς χώρας.

XENEPHYRIS, vicus Libyæ, prope Alexandriam. Gentile Xenephyrites forma regionis.

ΞΕΡΞΗΝΗ[5], ἀπὸ Ξέρξου, ὡς Καμβυσήνη ἀπὸ Καμβύσου, τῇ μικρᾷ Ἀρμενίᾳ ὅμορος. C

XERXENE, à Xerxe, ut Cambysene à Cambyse, minori Armeniæ contermina.

ΞΗΡΑ[6], πόλις περὶ τὰς Ἡρακλείας στήλας· Θεόπομπος τεσσαρακοστῷ τρίτῳ. Τὸ ἐθνικὸν Ξηραῖος, ὡς Θήρα Θηραῖος. D

XERA, urbs circa Herculeas columnas. Theopomp. libro 43. Gentile, Xeræus, ut Thera, Theræus.

ΞΙΛΙΑ[7], πόλις Λιβύης· Ἀλέξανδρος ἐν τρίτῳ Λιβυκῶν. Τὸ ἐθνικὸν Ξιλιάτης ὡς Ἰάμνια Ἰαμνιάτης.

XILIA, urbs Libyæ, Alexander Libycor. tertio. Gentile, Xiliates, ut Jamnia, Jamniates.

ΞΙΦΗΝΗ[8], χώρα Παλαιστίνης· Ἰώσηπος ἕκτῳ ἰουδαϊκῆς ἱστορίας. [9] Τὸ ἐθνικὸν, Ξιφηναῖος φησι. E

XIPHENE, regio Palæstinæ. Joseph. sexto Judaïcæ historiæ. Gentile, Xiphenæus, ut idem inquit.

ΞΙΦΩΝΙΑ[10], πόλις Σικελίας· Θεόπομπος

XIPHONIA, urbs Siciliæ. Theopomp. Phi-

ἀναπλεύσαντι δ' ὑπηρετικοῖς δέκα σταδίοις, Λητῶόν ἐστιν· ὑπὲρ δὲ τοῦ ἱεροῦ προελθόντι ἑξήκοντα, ἡ πόλις ἡ τῶν Ξανθίων ἐστὶ, μεγίστη τῶν ἐν Λυκίᾳ. i.e. *Deinde Xanthus fluvius, quem* Sirben *vocabant priores; naviganti adverso amne lembis ad decem stadia Latonæ occurrit templum, & supra templum progredienti* LX. *stadiis, urbs Xanthiorum est, urbium Lyciæ maxima.* Splenduit etiam Andinis plectris Æneid. lib. 4. v. 143.

Qualis ubi Hybernam Lyciam, Xanthique fluenta
Deserit, ac Delum maternam invisit Apollo.

Fuit alius hujus nominis fluvius Troiæ, quem etiam Virgilius, ejus facta mentione Æneid. lib. 1. honoravit:

Ardentesque avertit equos in castra, prius quam
Pabula gustassent Troiæ, Xanthumque bibissent.

4 Ἔστι καὶ Ξάνθος πόλις ἐν Λέσβῳ.] Secundo loco celebrat Xanthum, urbem in Lesbo insula, cujus meminere Strabo lib. 14. Ptolem. lib. 5. c. 3. Mela lib. 1. c. 15. Plin. libro 5. c. 27. Sed de ea nihil notatu dignum referunt.

5 Ξερξήνη, ἀπὸ Ξέρξου, &c.] Xerxene, regio à Xerxe nomen adepta, minori Armeniæ collimitata, quæ ex Strabonis fonte hausit. Sic enim ille lib. 11. Χαλύβων δὲ καὶ Μοσυνοίκων Παρυαδρίτην, καὶ Ξερξήνην, ἃ τῇ μικρᾷ Ἀρμενίᾳ ἐστὶν ὅμορα, καὶ μέρη αὐτῆς ἐστί. i.e. *Chalybibus & Mosynœcis* [ademit] *Parenetem & Xerxenen, quæ sunt parvæ Armeniæ confines, ejusque partes sunt.*

6 Ξηρὰ, πόλις περὶ τὰς Ἡρακλείας στήλας.] Xera, urbs Iberiæ circa columnas Herculeas, scilicet Abylam & Calpen, ex Theopompo memoratur, quam Ludovicus Nonius in sua Hispania cap. 13. putat esse, quæ hodie vulgo Hispanis vocatur *Xeres de la frontera*, & *Asta Regia* dicitur Plinio lib. 3. c. 1. urbs murorum ambitu conspicua, cujus ager vineis, arboribus frugiferis, olivetis, & arvis jucundum oculis præbet spectaculum, equos pernicitate celebres alit, quos Hispani *Jinetes* appellant, à qua non procul Morales, aliique historici Hispani accidisse tradunt prælium illud illacrymabile inter Arabes & ultimum Gothorum in Hispania regem Rodericum, cujus victoria Arabes potiti Hispaniam in suam potestatem redegerunt, quousque *Ferdinandus* hujus nominis V. cognomine *Catholicus*, everso eorum regno eos subegit, ac tandem *Philippus* III. jam factos Christianos vano timore, quem augebat perversus relegionis zelus, Hispania expulit, ex quo Arabia illa fœlix expulsis illis Arabibus, (Hispani *Moriscos* vocabant) qui regionem assidue colentes fatigabant, ac quodammodo fructum ferre cogebant, meritò Arabia deserta facta est. Cognovere Hispani errorem suum, sed serò sapiunt Phryges.

7 Ξιλία, πόλις Λιβύης.] Xilia, urbs Libyæ, ex Alex. Libyc. lib. 3. quæ *Zilia* Ptolemæo lib. 4. c. 13. *Zelis* Straboni lib. 3. Plinio lib. 5. c. 1. *Zilis* dicitur. Hujus appono verba: *Abeo* [Belone oppido] XXV. M. *pass. in ora Oceani colonia Augusti Julia Constantia, Zilis regum ditioni exempta, & jura in Bæticam petere jussa.* A Romanis in ulteriorem regionem translatam & *Juliam Iozam* vocatam fuisse dicit Strabo libro citato: Ἦν δὲ καὶ Ζῆλις τῆς Τίγγος ἀστυγείτων, ἀλλὰ μετῴκισαν ταύτην ἐς τὴν περαίαν Ῥωμαῖοι, καὶ ἐκ τῆς Τίγγος προσλαβόντες τινάς· ἔπεμψαν δὲ καὶ παρ' ἑαυτῶν ἐποίκους, καὶ ὠνόμασαν Ἰουλίαν Ἰόζαν τὴν πόλιν. i.e. *Fuit & Zelis Tingi vicina; sed eam Romani in ulteriorem regionem transtulerunt, additisque à Tingi nonnullis, alios ipsi colonos ex Italia miserunt, & urbem* Juliam Iozam *nominarunt.* Hodie *Arzila* vocatur, ut ajunt, in quo nomine nominis antiqui cineres custodit.

8 Ξιφήνη, χώρα Παλαιστίνης.] Xiphene, regio Palæstinæ, ex Josephi Antiquit. lib. 6. Ecce ejus verba: Δαβίδης δὲ ἐκεῖθεν ἄρας, εἴς τινα τόπον Καινὴν καλουμένην τῆς Ζιφήνης παραγίνεται. i.e. *David verò illinc cum suis profectus in quemdam locum* Cænen *nomine Ziphenæ regionis pervenit.* Ubi, ut vides, Ζιφήνη, non Ξιφήνη, ut ait noster, scribitur. Hebraice dicitur מדבר זיף *midbar Ziph.* i. e. *desertum Ziph.* Quo David confugisse dicitur Reg. lib. 1. c. 23. v. 14. ne à Saul rege caperetur. Ejus incolæ Hebraice vocantur זיפים *Ziphim.* Fuit etiam hujus nominis urbs, quæ Josue cap. 15. v. 24. inter urbes Jehudah recensetur.

9 Τὸ ἐθνικὸν Ξιφηναῖός φησι.] Inquit Josephum usurpasse gentile regionis Xiphenæ Ξιφηναῖος. Sed contrarium apparet ex Josephi libro citato, quare in aliquem Josephi depravatum codicem videtur incidisse autor noster. Josephi enim verba sunt: Οἱ δὲ Ζιφηνοὶ χαριζόμενοι τῷ Σαούλῳ, μηνύουσιν αὐτῷ παρ' αὐτοῖς διατρίβειν τὸν Δαβίδην· καὶ παραδώσειν ἔφασαν ἐπ' αὐτὸν ἐλθόντι. i.e. *Zipheni verò gratiam regis Sauli captantes, indicant ipsi, Daviden in agro suo morari, ac dicebant, sese ipsi tradituros, si ad se veniret.*

10 Ξιφωνία, πόλις Σικελίας.] Xiphonia, urbs Siciliæ, ex Theopompo, cujus apud alios summum est silentium: at ejus promontorium memorat Strabo lib. 6. Scylax Xiphonium portum, de quibus consulelis Cluv. Sic. Antiquæ lib. 1. c. 11.

11 Ξέρξ...

πομπῷ Φιλιππικῶν τριακοςῷ ἐννάτῳ. Τὸ ἐθνικὸν Ξιφωνιάτης, ὡς Καυλωνιάτης. A

Philippicor. 39. Gentile, Xiphoniates, ut Cauloniates.

ΞΟΗ'Σ [11], πόλις καὶ νῆσος Αἰγυπτία, ἐν τῷ μεσογειώτῃ, ἀπὸ τοῦ Σεβεννιτικοῦ καὶ Φατνιτικοῦ ςόματος. Ὁ πολίτης Ξοΐτης, ὡς Σαΐτης. B

XOES, urbs, & insula Ægyptia in mediterraneis, à Sebennitico, & Phatnitico ostio. Civis, Xoïtes, ut Saïtes.

ΞΟΥΘΙ'Α [12], πόλις Σικελίας· Φίλιςος τρίτῳ Σικελικῶν. Τὸ ἐθνικὸν, Ξουθιάτης.

XUTHIA, urbs Siciliæ. Philistus tertio Siculorum. Gentile, Xuthiates.

ΞΟΥ'ΧΗΣ [13], πόλις Λιβύης· Ἀρτεμίδωρος ἐν ἐπιτομῇ τῶν ἕνδεκα. Τὸ ἐθνικὸν, Ξουχίτης. C

XUCHES, urbs Libyæ, Artemidorus in epitome undecim. Gentile, Xuchites.

ΞΥ'ΛΟΣ [14], πόλις Καρίας· Ἑκαταῖος Ἀσίᾳ. Τὸ ἐθνικὸν Ξύλιος, ἢ Ξυλεὺς, διὰ τὸ ἰδίωμα τοῦ τόπου· Χαίρουσι γὰρ τοῖς εἰς ευς. D

XYLUS, urbs Cariæ. Hecatæ. Asia. Gentile, Xylius, vel Xyleus, propter idioma loci. Gaudent enim finitis in eus.

ΞΥΝΙ'Α [15], Θετταλίας πόλις· Πολύβιος ἐννάτῳ. Τὸ ἐθνικὸν Ξυνιεὺς, ὡς Ἠλιεύς· [16] Καὶ Ξυνιὰς λίμνη, ἣν Βοιβαΐδα φασί.

XYNIA, urbs Thessaliæ. Polybius lib. 9. Gentile, Xynieus, ut Elieus. Est etiam Xynias palus, quam *Bœbaidem* vocant.

ΞΥΠΕ'ΤΗ [17], δῆμος Κεκροπίδος φυλῆς· Ὁ δημότης Ξυπετεὼν, ὡς Μακεδών. Τὸ τοπικὸν, ἐκ Ξυπετεώνων, εἰς Ξυπετεώνων, καὶ ἐν Ξυπετεώνων. Φιλόχορος δὲ Ξυπετέωνον, τὸν δημόν φησι, διὰ τοῦ ω καὶ τοῦ ο μικροῦ ἐν τέλει. E F

XYPETE, populus Cecropidis tribus. Popularis, Xypeteo, ut Macedo. Locale, ex Xypeteonum, ad Xypeteonum, in Xypeteonum. Philochorus verò Xypeteonum, vocat populum per *o* mega & *o* micron in fine.

ΞΥ'ΣΤΙΣ [18], ὡς Σάρδις, πόλις Καρίας. Τὸ ἐθνικὸν, Ξυςιανός.

XYSTIS, ut Sardis, urbs Cariæ. Gentile, Xystianus.

O. O'A,

O. OA

11 Ξόης, πόλις καὶ νῆσος Αἰγυπτία.] Xoës, urbs & insula Ægypti, quæ Cosmographo lib. 4. c. 5. nuncupatur Zoïs, quia hujusmodi nomina peregrina alii per *x*, alii per *z* scribunt, ut Xiphene, vel Ziphene, sic Xoïs, vel Zoïs. Ejus facit mentionem Geographus lib. 17. cui etiam Ξοΐς dicitur, ex quo noster sua desumpsit, sed non rectè. Sic enim apud eum libro citato leguntur: Ἐν δὲ τῇ μεσογαίᾳ ὑπὲρ τοῦ Σεβεννυτικοῦ, καὶ Φατνικοῦ ςόματος Ξοΐς ἐςὶ καὶ νῆσος, καὶ πόλις ἐν τῷ Σεβεννυτικῷ Νομῷ. i. e. *In mediterranea-parte supra Sebennyticum & Phatnicum ostium Xoïs est insula & urbs in Sebennytico Nomo.* Quare apud Stephanum pro Ξόης legendum Ξοΐς, pro ἐν τῷ μεσογειώτῃ ἀπὸ τοῦ, &c. leges ἐν τῇ μεσογαίᾳ τῇ ὑπὲρ τοῦ Σεβεννυτικοῦ, &c. ac totum sic reddes: Xoïs, *urbs & insula Ægyptia in mediterranea-parte supra Sebennyticum & Phatnicum ostium, &c.*

12 Ξουθία, πόλις Σικελίας.] Xuthia, urbs Siciliæ ex Philisto, cujus opera injuria temporum nobis ademit, ac simul hujus urbis memoriam delevit. Diodorus Siculus celebrat regionem quamdam Siciliæ circa Leontinos, quæ à Xutho quodam Siciliæ rege *Xuthia* vocitata fuit. Ejus ex lib. 5. sunt verba: Ἐβασίλευσε δὲ καὶ Ξοῦθος τῆς περὶ τοὺς Λεοντίνους χώρας, ἥτις ἀπ᾽ ἐκείνου μέχρι τοῦ νῦν χρόνου Ξουθία προσαγορεύεται. i. e. *Regnavit & Xuthus in regione circa Leontinos, quæ ab eo ad hoc usque tempus* Xuthia *nuncupatur.*

13 Ξοῦχης, πόλις Λιβύης.] Xuches, urbs Libyæ, ex Artemidoro. Eamdem existimo esse quæ Ζοῦχις, de qua vide quæ suo loco annotavimus. Similis error est in Ξόης, quæ aliis Ζοΐς dicitur.

14 Ξύλος, πόλις Καρίας.] Xylus, urbs Cariæ, ex Hecatæi Asia. Puto esse camdem, quam Livius appellat *Xylinen comen*, i. e. *vicum Xylinum*, ejus ex lib. 38. c. 15. sunt quæ sequuntur. *Ex Pamphylia rediens ad flumen Taurum primo die, postero ad* Xylinen (*quam vocant*) comen *posuit castra.* Non obstat, quod Livius Pamphyliæ assignaverit, & noster Cariæ. Hæ enim erant regiones conterminæ.

15 Ξυνία, Θετταλίας πόλις.] Xynia, Thessaliæ urbs ex Polybii lib. 9. Apud alios nullam inveniebam hujus urbis Thessaliæ notitiam; apud Hesychium legitur Ξεῖνοι, Θεσσαλοί. id est. *Xini, Thessali.* Apud Apoll. Rhod. Scholiast. Ξυνιὰς est nomen paludis & urbis Thessaliæ, hujus verba nota subsequenti apponam.

16 Καὶ Ξυνιὰς λίμνη, &c.] Est & Xynias palus, quam *Bœbaida* dicunt. De hac sic loquuntur Apoll. Rhodii Scholia ad ejus lib. 1. v. 68. Ξυνιὰς λίμνη τῆς Θεσσαλίας· τινὲς πόλιν παρακειμένην τῇ Βοιβηΐδι λίμνῃ· ἀπὸ δὲ τῆς πόλεως εἶπε Ξυνιάδα, ἐπειδὴ πλησίον αὐτῆς ἐςιν ἡ πόλις. Οἱ δέ φασι Ξυνιάδα εἰρῆσθαι διὰ τὸ ξυνὸν εἶναι τὸ κοινόν· ταύτην δὲ κοινὴν εἶναι Θεσσαλίας καὶ Βοιωτίας. i. e. *Xynias, palus Thessaliæ, alii urbem esse dicunt adjacentem Bœbeidi paludi, ab urbe vero dixit* Xyniada; *quia prope eam erat urbs; alii autem* Xyniada *dici, quod* ξυνὸν sit τὸ κοινὸν, *i. e.* commune, *hanc vero esse Thessaliæ & Bœotiæ communem.* De Bœbeide palude vide quæ in Βοίβος annotavimus.

17 Ξυπέτη, δῆμος Κεκροπίδος φυλῆς.] Xypete, populus Cecropidis tribus Atheniensium; diversæ hujus nominis terminationes reperiuntur apud autores, Straboni appellatur Ξυπετεὼν, lib. 13. Ἄλλοι δ᾽ ἐκ τῆς Ἀττικῆς ἀφῖχθαί τινα Τεῦκρόν φασιν ἐκ δήμου Τρώων, ὃς νῦν ὁ Ξυπετεὼν λέγεται. *Alii verò ex Attica pervenisse quemdam Teucrum aiunt, populo Troum, qui nunc* Xypeteon *dicitur.* De quo consulendus Joann. Meurs. de Populis Atticis.

18 Ξύςις, ὡς Σάρδις, πόλις Καρίας.] Xystis, ut Sardis, urbs Cariæ. Hujus oppidani dicebantur *Xystiani*, quorum meminit Plin. lib. 5. c. 29.

1 Cla.

O. O.

Ὄα [1], δῆμος τῆς Ἀττικῆς, τῆς Πανδιονίδος φυλῆς. Διονύσιος δ' ὁ τοῦ Τρύφωνός φησι, τὸ πληθυντικὸν Ὀεῖς λέγεσθαι [2] αὐτὰς, ὡς καὶ ἄλλα πολλά. Ὁ μέντοι δημότης, Ὄαθεν λέγεται· Δάμων Δαμωνίδου Ὄαθεν καὶ ἐκ τόπου, τὸ αὐτό. Τὰ δ' ἄλλα, Ὄαζε, Ὄασε. Λέγεται καὶ Ὀή. Ἔστι δ' Ὀὴ τῆς Οἰνηΐδος φυλῆς. ὁ δημότης, Ὄηθεν. A B C

OA, populus Atticæ, Pandionidis tribus. Dionysius verò Triphonis filius inquit, quod in num. plurali Oei dicitur, ut & alia multa. Popularis dicitur ex-Oa. Ut Damon Damonidæ ex-Oa erat, & adverb. ex loco, idem. Reliqua verò in-Oam. Dicitur etiam Oë, est verò Oë Oeneïdis tribus. Popularis, ex-Oë.

ὈΑΝΟΣ, πόλις Λυδίας· Διονύσιος ἐν τρίτῳ Βασσαρικῶν.

OANUS, urbs Lydiæ. Dionysius Bassaricorum tertio.

ὈΑΞΟΣ [3], πόλις Κρήτης, Ἐλευθέρας οὐ πόῤῥω κατὰ Ξενίων, ἀπὸ Ὀάξου τοῦ Ἀκακαλλίδος, τῆς θυγατρὸς τοῦ Μίνω. Τινὲς δὲ διὰ τὸ κατὰ γῆν εἶναι τὸν τόπον, καὶ κρημνώδη ὑπάρχειν. Καλοῦσι γὰρ τοὺς τοιούτους τόπους, ἄξους, καθάπερ καὶ ἡμεῖς ἀγμούς. Ὁ πολίτης Ὀάξιος. D E

OAXUS, urbs Cretæ, haud procul ab Eleuthera, prout Xeno, ab Oaxo filio Acacallidis filiæ Minois. Aliqui sic vocatam putant, quod locus sit pro natura terræ præruptus. Hujusmodi enim loca ἄξους, i. e. *crepidines*, quemadmodum nos ἀγμούς, i. e. *prærupta loca* vocant. Civis, Oaxius.

ὈΒΟΔΑ [4], χωρίον Ναβαταίων· Οὐράνιος Ἀραβικῶν τετάρτῳ· ὅπου Ὀβόδης ὁ βασιλεὺς, ὃν θεοποιοῦσι, τέθαπται. Τὸ ἐθνικὸν Ὀβοδηνὸς, ὡς Δαχαρηνός. F

OBODA, oppidum Nabatæorum. Uranius Arabicorum quarto. Ubi Obodes rex, quem Deum-faciunt, sepultus est. Gentile, Obodenus, ut Dacharenus.

ὈΒΟΛΚΩΝ [5], Ὀβόλκωνος, πόλις. Τὸ ἐθνικὸν, Ὀβολκωνίτης.

OBOLCON, onis, urbs. Gentile, Obolconites.

ὈΓΚΑΙΑΙ [6], πύλαι Θηβῶν· Εὐφορίων Θρακί. Ὄγκα γὰρ ἡ Ἀθηνᾶ, κατὰ Φοίνικας. G

ONCÆÆ, portæ Thebar. Euphor. in Thrace. Onca enim Minerva secundum Phœnices.

ὈΓΚΕΙΟΝ [7], χωρίον Ἀρκαδίας, ἀπὸ Ὄγκου

ONCIUM, regio Arcadiæ, ab Onco qui

1 Ὄα, δῆμος τῆς Ἀττικῆς, τῆς Πανδιονίδος φυλῆς.] In hac sectione celebrat autor noster duos Atticæ populos, alter dicebatur *Oa*, & gentile Ὄαθεν, i. e. *ex-Oa*, pertinebat ad Pandionidis tribum; alter verò vocabatur *Oe*, gentile Ὄηθεν, i. e. *ex-Oe*, & erat Oeneidis tribus, de quibus nihil memoratu dignum inveniebam.

2 Αὐτὰς, ὡς, &c.] Aut pro αὐτὰς legendum αὐτοὺς, aut delendum, nihil enim adimit de sensu.

3 Ὄαξος, πόλις Κρήτης.] Oaxus, urbs Cretæ. Memoratur Herodoto lib. 4. c. 154. in qua regnasse Etearchum patrem Phronimæ, matris Batti, qui Cyrenen in Libya condidit, refert. Apud Scylacem in Κρήτῃ perperam scribitur Πάξος pro Ὄαξος inter Cretæ oppida, quod jam Vossius annotavit. Acacallidis verò filiæ Minois meminit Pauſ. lib. 8.

4 Ὄβοδα, χωρίον Ναβαταίων.] Oboda, oppidum, seu regio Nabatæorum (utrumque significat τὸ χωρίον) ex Uranii Arabicis. Cui nomen dedit Obodes rex, quem Strabo lib. 16. celebrat, Oboda verò est nomen parum deflexum ad Græcum sermonem ex Hebræo עובדיה *Obadiah*, id est *Servus-Dei*, quod nominis sæpe occurrit in historia sacra.

5 Ὀβόλκων, ὀβόλκωνος, πόλις.] Obolcon, onis, urbs. Cujus regionis fuerit urbs divinandum nobis relinquit. Proculdubio fuit Hispaniæ civitas; quæ *Obulcon* dicitur Ptolemæo lib. 2. c. 4. Plinio lib. 3. c. 2. *Obulco* appellatur; alii dicunt esse, quæ nunc *Porcuna*, alii inter quos Carus Antiquit. Hisp. lib. 3. c. 4. quæ nunc *Monclova*, sed nullo certo argumento.

6 Ὀγκαῖαι, πύλαι Θηβῶν, &c.] Oncææ, portæ quædam Thebarum sic dictæ ab *Onca*, quæ Phœnicum lingua est *Minerva*, quæ templum Thebis habebat, ut tradit recentior Pindari Scholiasta ad Olymp. 2. Ἔστιν ἐν Θήβαις ἱερὸν Ἀθηνᾶς Ὄγκας καλουμένης Φοινίκων γλώττῃ. i. e. *Est Thebis fanum Minervæ, quæ* Onca *Phœnicum lingua appellatur*. Hesychio Ὄγγα dicitur. De qua videsis Seldenum de Dîs Syris, Syntagm. 2. c. 4. Bochartum Geograph. Sacræ parte secunda lib. 2. c. 12.

7 Ὀγκεῖον, χωρίον Ἀρκαδίας, ἀπὸ Ὄγκου, &c.] Oncium, regio Arcadiæ, ex Pausaniæ lib. 8. Μετὰ δὲ Θέλπουσαν ἐπὶ τὸ ἱερὸν τῆς Δήμητρος ὁ Λάδων κάτεισι τὸ ἐν Ὀγκίῳ. id est: *Post Thelpusam verò ad Cereris fanum, quod est in Oncio, Ladon defluit*. Pausanias non inquit, Oncium nomen accepisse ab *Onco* Dynasta, ut ait noster, at innuit Apollinem in Oncio regnasse. Sic enim ille: Ὁ μὲν δὴ οἶκος Ἀπόλλωνός ἐστι κατὰ τὴν φήμην, καὶ ἐν τῇ Θελπουσίᾳ περὶ τὸ χωρίον ἐδυνάστευε τὸ Ὄγκιον. i. e. *Domus hæc* [id est fanum] *est Apollinis juxta famam, & in regione Thelpusia ad Oncium principatum-obtinuit*. Apud nostrum Ὀγκεῖον, apud Pausaniam Ὄγκιον scribitur.

Ὄγκου δυναστεύσαντος, ὡς Παυσανίας ὀγδόῳ. A Ὁ οἰκήτωρ, Ὄγκειος· καὶ θηλυκῶς, Ὀγκεία.

ΟΓΧΗΣΤΟΣ[8], Ὅμηρος,

> Ὀγχηστόν θ' ἱερὸν Ποσιδήϊον ἀγλαὸν ἄλσος. B

Κεῖται δὲ ἐν τῇ τῶν Ἁλιαρτίων χώρᾳ. Ἱδρυθῆναι δ' ὑπὸ Ὀγχηστοῦ τοῦ Βοιωτοῦ, ὥς φησιν Ἡσίοδος. [9] Ἔστι καὶ πόλις Βοιωτίας, ὡς Παυσανίας ἐννάτῳ. Ἀπολλώνιος δὲ ὁ Ῥόδιος πόλιν μεγάλην φησὶ τὸν Ὀγχηστὸν, μεταξὺ Ἁλιαρτίων C καὶ Ἀκραιφίων. [10] Ἔστι καὶ ποταμὸς ἐν Θεσσαλίᾳ. Ὁ πολίτης, Ὀγχήστιος· Παυσανίας ἐννάτῳ.

ΟΓΧΟΗ, πόλις Φωκίδος. Τὸ ἐθνικὸν Ὀγχαῖος, ὡς τῆς Οἰνόης Οἰνοαῖος, ἢ Ὀγχεύς. D

ΟΔΗΣΣΟΣ[11], πόλις ἐν τῷ Πόντῳ, πρὸς τῷ Σαλμυδησσῷ. Ἀπολλόδωρος δ' ὄρος μέγα τὴν Ὀδησσόν φησιν. Ὁ πολίτης Ὀδησσίτης καὶ Ὀδησσεύς. Ἐχρημάτιζον δὲ Ἡρα- E κλείδης ἱστοριογράφος, καὶ Δημήτριος ὁ περὶ τῆς πατρίδος γράψας.

ΟΔΙΟΥΠΟΛΙΣ, χωρίον Ἡρακλείας, τῆς πρὸς τῷ Πόντῳ· Δομίτιος Καλλίστρατος ἕκτῳ τῶν περὶ Ἡρακλείας. Ὁ πολίτης, Ὀδιουπο- F λίτης.

ΟΔΟΣ, παρὰ τὸ ἔδος, ἡ πεπατημένη τρίβος. Τὸ παράγωγον Ὅδιος, καὶ Ἐνόδιος· καὶ Ὅδιος Ἑρμῆς.

ΟΔΟΜΑΝΤΟΙ[12], ἔθνος Θρᾴκης· Θου- G κυδίδης δευτέρᾳ. Καὶ Ὀδομαντὶς, Ὀδομαντικὴ, ἐκ τοῦ Ὀδομαντικός.

ΟΔΡΥ-

A qui illic dominatus est, ut Pausanias lib. 8. Habitator, Oncius, & fœmineum, Oncia.

ONCHESTUS, Homerus:

> *Onchestumque sacrum Neptuni illustre nemus.*

Jacet verò in Haliartiorum regione. Ajunt autem collocatum fuisse ab Onchesto Bœotio, ut inquit Hesiodus. Est etiam urbs Bœotiæ, ut Pausanias lib. 9. Apollonius verò Rhodius Onchestum inquit esse magnam urbem inter Haliartios, & Acræphios. Est etiam fluvius in Thessalia. Civis, Onchestius, Pausanias libro nono.

ONCHOE, urbs Phocidis. Gentile, Onchæus, ut Oenoes, Oenoæus, vel Oncheus.

ODESSUS, urbs in Ponto juxta Salmydessum. Apollodorus verò montem magnum ait esse Odessum. Civis, Odessites, & Odesseus. Ex hac urbe fuere Heraclides historicus, & Demetrius, qui de patria scripsit.

ODIOPOLIS, regio Heracliæ juxta Pontum. Domitius Callistratus lib. 6. De rebus Heracliæ. Civis, Odiopolites.

HODOS, via παρὰ τὸ ἔδος, i. e. *à pavimento*, semita trita. Derivativ. Hodios, & Enodios, ut Mercurius *Hodios*, i. e. *qui est in via.*

HODOMANTI, gens Thraciæ. Thucyd. libro 2. Dicitur etiam Hodomantis fœm. & Hodomantica, ab Hodomanticus.

ODRY-

8 Ὀγχηστός· Ὅμηρος.] Onchestus. Homerus. In his verbis videtur aliquid desiderari. Sic legenda censeo, Ὀγχηστὸς, ἄλσος Βοιωτίας, &c. i. e. *Onchestus, lucus Bæotiæ*, ex Homero. Cujus affert versiculum, ex Il. 2. v. 506. Idem lucus celebratur etiam ab Apollonio Argonautic. lib. 3. v. 1241. Ejus meminerunt Strabo lib. 9. Pausanias in Bœoticis, quorum verba nota subsequenti apponam.

9 Ἔστι καὶ πόλις Βοιωτίας.] Onchestus est etiam urbs Bœotiæ, ex Pausaniæ lib. 9. cujus ætate rudera tantum exstabant. Sic enim ille libro citato: Ἀπὸ δὲ τοῦ ὄρους τούτου πέντε ἀπέχει καὶ δέκα σταδίους πόλεως ἐρείπια Ὀγχηστοῦ. Φασὶ δὲ ἐνταῦθα οἰκῆσαι Ποσειδῶνος παῖδα Ὀγχηστόν. Ἐπ' ἐμοῦ δὲ ναός τε καὶ ἄγαλμα Ποσειδῶνος ἐλείπετο Ὀγχηστίου, καὶ τὸ ἄλσος, ὃ δὴ καὶ Ὅμηρος ἐπῄνεσε. i. e. *Ab hoc monte* XV. *absunt stadia Onchesti urbis rudera; ubi ajunt habitasse Onchestum Neptuni filium; ætate mea delubrum & signum Neptuni Onchestii erat, & lucus, quem Homerus laudavit.* Adhuc Strabonis ævo exstabat urbs. In ea enim Amphictyonum cœtus fiebant, ut ipse tradit lib. 9. Ὀγχηστὸς δ' ἐστὶν ὅπου τὸ Ἀμφικτυονικὸν συνήγετο ἐν τῇ Ἁλιαρτίᾳ πρὸς τῇ Κωπαΐδι λίμνῃ, καὶ τῷ Τηνερικῷ πεδίῳ, ἐν ὕψει κείμενος ψιλὸς, ἔχων Ποσειδῶνος ἱερὸν, καὶ αὐτὸ ψιλόν. Οἱ δὲ ποιηταὶ κοσμοῦσιν ἄλση καλοῦντες τὰ ἱερὰ πάντα, κἂν ᾖ ψιλά. i. e. *Onchestus est, ubi Amphictyonum cœtus solet convenire, in Haliartia regione ad Copaïdem paludem & Tenericum campum, in sublimi situs* [arboribus] *nudatus, habens Neptuni templum ipsum quoque* [arboribus] *nudatum. Poëtæ autem ornandi gratiâ, omnia templa* lucos *appellant, etiam* [arboribus] *nudata.*

10 Ἔστι καὶ ποταμὸς ἐν Θεσσαλίᾳ.] Onchestus est & amnis in Thessalia. Ejus fecit mentionem Polybius Historiarum lib. 17. Ὁ δὲ Φίλιππος ἐπὶ τὸν Ὀγχηστὸν ποταμὸν, αὐτοῦ κατέζευξαν, ἀγνοοῦντες ἀμφότεροι τὰς ἀλλήλων παρεμβολάς. i. e. *Philippus verò ad amnem Onchestum, illic castra posuerunt: neque alter alterius de castris quicquam resciverant.*

11 Ὀδησσὸς, πόλις ἐν τῷ Πόντῳ, &c.] Odessus, urbs in Ponto, prope Salmydessum. Fuit Milesiorum colonia, autore Plinio lib. 4. c. 11. qui eam Thraciæ dedit. Namque Thracia altero latere à Pontico litore incipiebat, ubi Ister amnis immergebatur, ut idem tradit libro capiteque citato. Eam quoque celebrant Strabo lib. 7. Ptolemæus lib. 3. c. 10. apud quem Ὀδυσσὸς perperam scribitur. *Odesopolis* dicitur Scylaci in Thracia. Ejus etiam meminit Arrhianus in Periplo Ponti Euxini. & Ovid. Trist. lib. 1. Eleg. 9. v. 37.

> *Inde Mesembriacos portus, & Odesson, & arces*
> *Prætereat dictas nomine, Bacche, tuo.*

12 Ὀδόμαντοι, ἔθνος Θρᾴκης.] Hodomanti, gens Thraciæ, ex Thucydidis lib. 2. Ἐφοβήθησαν δὲ καὶ οἱ πέραν Στρυμόνος πρὸς βορέαν Θρᾷκες, ὅσοι πεδία εἶχον, Παναῖοι, καὶ Ὀδόμαντοι, καὶ Δρῶοι, καὶ Δερσαῖοι· αὐτόνομοι δ' εἰσὶ πάντες. i. e. *Territi etiam sunt Thraces, qui trans Strymonem, Boream versus, loca campestria incolebant; Panæi, & Odomanti, & Draï, & Dersæi. Hi verò omnes suis legibus utuntur.* Idem autor lib. 5. celebrat Pollen Odomantorum regem. Eos quoque commemorat Plinius lib. 4. c. 11. cui *Odomantes* dicuntur.

13 Ὀδρυ-

ΟΔΡΥΣΑΙ[13], ἔθνος Θρᾴκης· Στράβων ἑπτακαιδεκάτῃ. [14] Λέγεται Ὀδρύσιος, καὶ Ὀδρυσία, καὶ Ὀδρυσίδαι· Καὶ Ὀδρυσιάδες θηλυκῶς, καὶ Ὀδρυσίς. Ἔστι καὶ Ὀδρύσα πόλις αὐτῶν. Καὶ Ὀδρυσία λέγεται. Καὶ Ὀδρύσης λέγεται, καὶ Ὀδρυσίτης. A

ODRYSÆ, gens Thraciæ. Strabo libro 17. Dicitur etiam Odrysius, & Odrysia, & Odrysidæ. Et Odrysiades fœm. gen. & Odrysis. Est etiam Odrysa eorum urbs. Dicitur etiam Odrysia, & Odryses, & Odrysites.

ΟΔΥΣΣΕΙΣ[15], πόλις Ἰβηρίας ἀρσενικῶς. Καὶ τὸ ἐθνικὸν, ὅμοιον. Ἀρσενικὸν δὲ, ὡς Ἀταρνεῖς καὶ Διπαιεῖς. B

ODYSSEIS, urbs Iberiæ, in gen. mascul. Gentile, idem. Masculinum verò, ut Atarneis, & Dipæeis.

ΟΖΟΛΑΙ[16], Λοκρῶν μοῖραι τρεῖς εἰσιν. Ἐπικνημίδιοι. Ἐπιζεφύριοι, οἱ καὶ Ὀπούντιοι, ὧν C

OZOLÆ, Locrorum tres partes sunt, Epicnemidii, Epizephyrii, qui etiam Opuntii,

13 Ὀδρυσαι, ἔθνος Θρᾴκης.] Odrysæ, gens Thraciæ. Fuere olim Odrysæ Thraciæ populi potentissimi, quorum imperium circumscribit Thucydides lib. 2. Ἐγένετο δὲ ἡ ἀρχὴ ἡ Ὀδρυσῶν, μέγεθος, ἐπὶ μὲν θάλασσαν καθήκουσα, ἀπὸ Ἀβδήρων πόλεως ἐς τὸν Εὔξεινον Πόντον, τὸν μέχρι Ἴστρου ποταμοῦ, &c. i.e. *Fuit autem Odrysarum imperium magnitudine, ad mare quidem pertingens, ab urbe Abderis ad Pontum Euxinum, ad eam usque partem, quâ Ister amnis ipsi infunditur, &c.* E nostris memorantur Livio, quos media in Thracia locat lib. 39. c. 53. *Avertendos etiam animos à suspicione talium consiliorum ratus, mediam in Thraciam, exercitum in Odrysas & Dentheletas & Bessos duxit.*

14 Λέγεται Ὀδρύσιος, καὶ Ὀδρυσία, &c.] Odrysios equos celebrat Claud. in Gigantomachia:

Primus terrificum Mavors non segnis in hostem
Odrysios impellit equos.

Statius Achilleidos lib. 1.

Sic cum palantes Phlegræa in castra coirent
Cœlicolæ, jamque Odrysiam Gradivus in hastam
Surgeret.

15 Ὀδυσσεῖς, πόλις Ἰβηρίας ἀρσενικῶς.] Odysseis, urbs Iberiæ. mascul. gen. Triplici modo hujusmodi nominum forma solet reddi ab interpretibus Latinis, *Odysseis*, *Odyssei*, *Odyssenses*, quorum exempla sparsim reperiuntur in his collectaneis, in quibus sæpe sæpius monuimus lectorem libertatem autorum in fingendis oppidorum nominibus. Sic urbs, quæ nostro Ὀδυσσεῖς, Straboni lib. 3. dicitur Ὀδύσσεια, Ptolemæo lib. 2. c. 5. Ὀλισιππών, à quo Latinis *Olisippo*, municipium civium Romanorum, *Felicitas Julia* cognominatum, autore Plinio lib. 4. c. 22. Lusitanis verò *Lisboa*. Aliqui nominis allusione persuasi inter quos est Solinus unus sui Polyhistoris cap. 36. ab Ulysse conditam fuisse crediderunt. Quam opinionem sequitur Lusitanorum Poëtarum Phœnix Cantu VIII. octava V.

Ulysses he oque faz a santa casa
Aa Deosa, que lhe da lingoa facunda
Que se la na Asia Troya insigne abrasa
Ca na Europa Lisboa *ingente funda.*

Alludit ingeniosissimus Poëta ad Minervæ templum, Olysipone, cujus meminit Strabo libro citato, ac fingit ab Ulysse constructum fuisse; liber enim Poëtarum spiritus per mysteria ambagesque Deorum præcipitandus est, (quod nonnulli ἄμουσοι culpant in Poëtis Christianis) aliter Poësis & Poëma friget. Est Olysipo, etsi monstrari non eget, cum sit notissima, Lusitaniæ urbs princeps cum primis Europæ comparanda, commercio celebris, εὐλίμενος, i.e. *bono portu* prædita, prope quam Tagus fluviorum totius Hispaniæ celeberrimus aquas devolvit in Oceanum. Sanè fabulosum existimo ab Ulysse conditam fuisse. Apud nullum enim veterum scriptorum legimus Ulyssem in Lusitaniam venisse, ut annotat Servius ad Æneid. lib. 6. v. 107. Nec etiam apud Homerum Odyss. 23. v. 320. ubi Ulysses suas peregrinationes Penelopi narrat, hujus in Lusitaniam adventus fit mentio; sed id sine dubio conjiciunt, (ficulneo, ut mihi videtur argumento) ex eo quod Asclepiades Myrleanus, qui in Turditania grammaticam docuit, apud Strabonem libro prædicto tradit, monumenta errorum Ulyssis in templo Minervæ, quod erat Olysipone affixa fuisse, aspides & summa navium rostra. Commune hoc est fatum magnis civitatibus, plerumque eorum conditores profunda caligine teguntur. Æque fabulosum est equas circa hanc urbem Favonio vento flante obversas animalem concipere spiritum, idque partum fieri, quod graphicè expressit Poëtarum eruditissimus Georgic. lib. 3. v. 273.

Ore omnes versæ in Zephyrum stant rupibus altis
Exceptantque leves auras: & sæpe sine ullis
Conjugiis vento gravidæ (mirabile dictu)
Saxa per, & scopulos, & depressas convalles
Diffugiunt.

Quam sententiam sequuntur Solinus capite citato, Columella lib. 6. c. 26. Varro de R. R. lib. 2. Plinius lib. 4. c. 22. lib. 8. c. 42. Miror equidem tot viros absolutè doctos fabulâ ad significandam equorum pernicitatem excogitatâ deceptos fuisse, quam confirmabant ovis gallinarum & perdicum subventaneis, quæ Græci vocant ὑπηνέμια, ex quibus pulli non possunt excludi, quippe quæ sine mare concreta sunt, quam fabulam explodit epitomator Trogi Pompeii lib. 44. c. 3. hisce verbis: *In Lusitanis juxta fluvium Tagum vento equas fœtus concipere multi auctores prodidere, quæ fabulæ ex equarum fœcunditate & gregum multitudine natæ sunt: qui tanti in Gallæcia, & Lusitania, ac tam pernices visuntur, ut non immeritò vento ipso concepti videantur.* Arguit urbis antiquam magnitudinem suorum oppidanorum legatio ad Tiberium principem, quam commemorat Plinius lib. 9. c. 5. Hæc nobilissima urbs, cum sub Mauris fuisset per annos CCCCXVI. anno Christi MCXLVII. capta fuit ab Alfonso Lusitaniæ rege, ut memoriæ prodidit Joan. Mariana de Rebus Hispaniæ lib. X. c. XIX. Non longe ab Olysipone Emanuel Lusitaniæ rex inclytus anno CIↃIↃ construxit monasterium Bethlem vulgo *de Belem*, Hieronymiani ordinis monachis in regium Mausoleum, quod Scurialense à Philippo II. Hispaniarum rege ædificatum ejusdem Philippi II. judicio superabat, atque in eo loco castellum quoque insigne & inexpugnabile exstruxit, quod vulgò vocatur *O castello de S. Vicente*, ex quo illustris ille Jason *Vascus Gama* anno CIↃCCCCXCVII. ejusdem regis auspiciis profectus est ad patefacienda Oceani loca nullius ante trita solo, ut cum Lucretio loquar, quod dulcedine quadam ac pari gravitate cantat Lusitanus olor Cant. V. octav. 2.

Entrava neste tempo o eterno lume
No animal Nemeo truculento
E, o mundo, que co tempo se consume
Na sexta idade andava enfermo, e lento
Nella ve, como tinha por custume
Cursos do sol quatorze vezes cento
Con mais noventa e sete enque corria
Quando no mar a armada se estendia.

Cæterum Olysipo magis gloriatur ac se jactat alumno *D. Annio de Padua*, quem maxima devotione colunt Lusitani, necnon *Joane* hujus nominis XXI. Pontifice maximo, qui anno CIↃCCLXXVI. sedem obtinuit Pontificalem, sed infeliciter conclavis ruina Viterbii oppressus ultimum obiit diem, post octo menses & dies octo sui Pontificatus; ejus aliquot exstant libri *Petri Hispani* titulo, quod ei nomen in privata fortuna fuerat. Si plura de Olysipone scire desideras, consule Ludovicum Nonium in sua Hispania c. 35. Damianum à Goes in sua Olysiponis descriptione, Rodericum Mendez Sylva in libro, cui titulum fecit *Poblation general de España*, virum in Hispaniæ rebus doctum, sed qui Latinas, Græcas, & Hebræas literas numquam salutaverat.

16 Ὀζόλαι, Λοκρῶν μοῖραι τρεῖς εἰσίν.] Vide quæ in Λοκροὶ annotavimus.

ὧν ἦν Αἴας· Οἱ δὲ, Ὀζόλαι. Λέγεται καὶ Ὀζολὶς ἡ χώρα.

ΟΘΡΩΝΟΣ [17], πόλις. Οἱ δὲ νῆσος, πρὸς νότον Σικελίας. [18] Ἄλλοι δὲ Μελιτηνῆς. Ὁ οἰκῶν, Ὀθρώνιος.

ΟἸΑΝΘΗ [19], πόλις Λοκρῶν· Ἑκαταῖος Ἀσίᾳ. Ἑλλάνικος δὲ Οἰάνθειαν αὐτὴν φησιν. Οἰανθεὺς δ' ἐστι, καὶ Οἰάνθειον, καὶ Οἰανθίς· ἐξ αὐτοῦ, Οἰάνθιος.

ΟἸΔΑΝΤΙΟΝ, πόλις Ἰλλυριῶν· Θεόπομπος Φιλιππικῶν τριακοστῷ ὀγδόῳ. Τὸ ἐθνικὸν Οἰδαντες, ὡς φησιν Ἑκαταῖος· Καὶ Οἰδαντικὴ γῆ.

ΟἾΚΟΣ [20], Ἡρωδιανὸς μὲν παρὰ τὸ εἴκω, ἐν ᾧ εἴκομεν. Δύναται δὲ εἶναι τὸ ἴδιον ἐνδιαίτημα, παρὰ τὸ οἰῶ, τὸ μόνον ἐῶ, κατὰ πλεονασμὸν τοῦ κ· Ὡς ὄρος ὅρκος. Ὁ οἰκητὴς, οἰκεῖος, ὡς ἀστὸς ἀστεῖος, καὶ οἰκεὺς παρὰ τὸ οἶκος, οἰκία, [21] καὶ οἰκιάτης κατὰ πλεονασμὸν τοῦ κ, ἀπὸ τοῦ οἰκίτης.

ΟἸΚΟΥΣ, Καρίας πόλις. Τὸ ἐθνικὸν Οἰκούσιος, καὶ Οἰκουσία, καὶ Οἰκούσιον ἄστυ.

ΟἸΝΑ [22], πόλις Τυῤῥηνίας ἐχυρὰ λίαν· Μέσον δὲ αὐτῆς λόφος ἐστὶν ὑψηλὸς τριάκοντα σταδίων, ἔχων ἄνω ὕδατα καὶ ὕλην παντοδαπὴν, ὡς Ἀριστοτέλης περὶ θαυμασίων ἀκουσμάτων. Τὸ ἐθνικὸν, Οἰνάτης· οὐκ ἀλλότριος γὰρ ὁ τύπος.

A tii, ex quibus erat Aiax. Hi vero Ozolæ. Dicitur etiam Ozolis regio.

OTHRONUS, urbs. Alii verò insulam esse dicunt ad meridiem Siciliæ. Alii au-
B tem Melitenæ. Incola, Othronius.

OEANTHE, urbs Locrorum. Hecatæ. Asia. Hellanicus verò *Oeanthiam* eam vocat. [Gentile] Oeantheus, & Oeantheum, neut.
C & Oeanthis fœmineum. Ex eodem Oeanthius.

OEDANTIUM, urbs Illyriorum. Theopomp. Philippicor. lib. 38. Gentile, Oedantes, ut inquit Hecatæ. Et Oedantica terra.

OECOS, *h. e.* domus παρὰ τὸ εἴκω, i.e. *à verbo cedo, secedo* in quam nos recipimus. Potest verò esse
D peculiaris seu propria habitatio παρὰ τὸ οἰῶ, i.e. *solus sum* per pleonasmum τοῦ *c*. Ut ὅρος, ὅρκος, i.e. *meta, jusjurandum*, à quo οἰκητὴς, i.e. *habitator, incola*, & οἰκεῖος, i.e. *domesticus, privatus, propinquus, familiaris*, ut ἀστὸς, i.e. *civis*, & ἀστεῖος, i.e. *urbanus, lepidus*, est etiam οἰκεὺς, i.e. *famulus, domesticus* παρὰ τὸ οἶ-
E κος, i. e. *domus*, & οἰκία, i. e. *domus, familia*, & οἰκιάτης, i. e. *famulus domesticus*, per pleonasmum τοῦ κ, ἀπὸ τοῦ οἰκίτης, i. e. *qui ædificat domum*.

OECUS, Cariæ urbs. Gentile, Oecusius, & Oecusia, & Oecusium, urbs.

OENA, urbs Tyrrheniæ, munita valde.
F In cujus medio est collis altus triginta stadiorum, habens suprà aquas & omnigenam sylvam, ut Aristo. de mirabilibus auscultationibus. Gentile, Oenates. Non enim aliena est hæc forma incolis.

ΟἸ- OE-

17 Ὄθρωνος, πόλις. Οἱ δὲ νῆσος, &c.] Othronos, aliis urbs, aliis insula, ut inquit autor noster. Ego & urbem & insulam reor fuisse. Plerumque enim insulæ & earum principes urbes eodem afficiuntur nomine. De ejus etiam situ dissentiebant, quippe alii ad Siciliam, alii ad Melitam locabant. Ego puto fuisse eamdem, quæ Plinio lib. 4. c. 12. nuncupatur *Thoronus* insula ad Italiam vergens, de qua nihil fatu dignum inveniebam.

18 Ἄλλοι δὲ Μελιτηνῆς.] Legendum censeo ἄλλοι δὲ Μελίτης. i.e. *alii vero ad austrum Melitæ*. Antecedit enim τὸ πρὸς νότον Σικελίας. i.e. *ad austrum, id est, meridiem Siciliæ*. Hæc est Stephani mens, scilicet alii locabant Othronum insulam ad Siciliam, alii ad Meliten, insulam notissimam. Melitene verò erat civitas Cappadociæ, quæ hoc in loco locum non habet.

19 Οἰάνθη, πόλις Λοκρῶν.] Oeanthe, urbs Locrorum, Hellanico dicitur *Oeanthea*. Hujusmodi enim forma & in η & in εια proferri solet, non modò in oppidorum, sed etiam in fœminarum nominibus, ut Ζέλη, Ζέλεια, Θεσσαλονίκη, Θεσσαλονίκεια, Ἀγάμη, Ἀγάμεια, Πηνελόπη, Πηνελόπεια. Memoratur Pausaniæ, cui Οἰάνθεια quoque dicitur & prope mare Naupacto vicina locatur. Ejus ex lib. 10. sunt quæ sequuntur: Ἐπὶ θαλάσσης δὲ Οἰάνθεια, καὶ ταύτῃ ὁμοροῦσά ἐστι Ναύπακτος. Πλὴν δὲ Ἀμφίσσης, ὑπὸ Ἀχαιῶν οἱ ἄλλοι Πατρέων ἄρχονται, βασιλέως σφισι δόντος Αὐγούστου. Ἐν Οἰανθείᾳ δὲ Ἀφροδίτης τε ἱερὸν, καὶ ὀλίγον ὑπὲρ τὴν πόλιν κυπαρίσσου τε ἀναμὶξ, καὶ τῆς πίτυός ἐστιν ἄλσος· καὶ ναός τε Ἀρτέμιδος, καὶ ἄγαλμα ἐν τῷ ἄλσει. i.e. *Mari proxima est OEanthea, cui finitima est Naupactus. Præter Amphissam sub Achæorum ditione sunt ceteri Patrensium, hoc concedente ipsis Augusto imperatore. OEantheæ est Veneris fanum, & paulum supra oppidum lucus mistim cupresso & pino condensus. Et Dianæ templum, & signum in ipso luco.*

20 Οἶκος.] Oecos, sic Græcis vocatur domus à verbo εἴκω, i. e. *cedo*. Magni Etymologici autor in οἶκος ejus etymologiam deducit παρὰ τὸ εἴκω, τὸ ὑποχωρῶ, ὑφ' οὗ χωροῦμεν. Sed quis non videt esse hanc etymologiam valde violentam, cùm possimus eam deducere παρὰ τὸ οἰκεῖν, i.e. *ab habitando*. Græci verò in eruendis etymologiis sæpe sexcentrant, seu luxuriant.

21 Καὶ οἰκιάτης κατὰ πλεονασμὸν τοῦ κ, ἀπὸ τοῦ οἰκίτης.] Nemo Carneades quidem dubitaverit, legendum esse, καὶ οἰκιήτης κατὰ πλεονασμὸν τοῦ η, ὡς ἀπὸ τοῦ οἰκίτης. Namque οἰκιάτης non invenitur: οἰκιήτης significat *servum domesticum*; κ autem pro η per incuriam apposuit librarius, seu typographus. jam alibi similem errorem annotavimus.

22 Οἶνα, πόλις Τυῤῥηνίας, &c.] Oena, urbs Tyrrheniæ, id est, Etruriæ memoratur, ex Aristotele de Mirabilibus Auscultationibus, apud quem Οἰναρέα, non Οἶνα, ut inquit noster, legitur: Ἔστι δέ τις ἐν Τυῤῥηνίᾳ πόλις Οἰναρέα καλουμένη, ἣν καθ' ὑπερβολὴν φασιν ὀχυρὰν εἶναι. Ἐν γὰρ μέσῃ αὐτῇ λόφος ἐστὶν ὑψηλὸς τριάκοντα σταδίους ἀνέχων ἄνω, καὶ κάτω ὕλην παντοδαπὴν καὶ ὕδατα. Φοβουμένους οὖν τοὺς ἐνοικοῦντας λέγουσι, μή τις τύραννος γένηται, προΐστασθαι αὐτῶν τοὺς ἐκ τῶν οἰκετῶν ἠλευθερωμένους: καὶ οὗτοι ἄρχουσιν αὐτῶν, κατ' ἐνιαυτὸν δ' ἄλλους ἀντικαθίστανται τοιούτους. i. e. *Est verò in Tyrrhenia urbs nomine* Oenarea, *quam supra modum munitam esse ajunt, cujus medium collis occupat ad triginta stadiorum altitudinem porrectus, & omnigena materia & aquis abundans, metuentes ne quis tyrannide oppidanos, servos manumissos summæ rerum dominum præfecisse, quo evoluto alios ejusdem sortis subrogare dicunt.*

23 O-

ΟἸΝΕΙΑ'ΔΑΙ[23], πόλις Ἀκαρνανίας A πρὸς τῷ Ἀχελώῳ[24], ἣ καὶ Ἐρυσίχη καλουμένη. Τὸ ἐθνικὸν, Ἐρυσιχαῖος. Λέγεται καὶ Οἰνειὰς ἡ χώρα. [25] Ἔστι καὶ ἑτέρα τῆς Οἰταίας πόλις, Οἰνειάδαι.

OENEADÆ, urbs Acarnaniæ juxta Acheloum, quæ etiam *Eryſiche* vocabatur. Gentile, Eryſichæus. Dicitur quoque Oeneas regio. Eſt & alia Oetææ urbs Oeneadæ.

ΟἸΝΙΩ'Ν[26], Λοκρίδος λιμήν. Θουκυδίδης τρίτῃ. Τὸ ἐθνικὸν, Οἰνωνεύς. B

OENION, Locridis portus. Thucyd. lib. 3. Gentile, Oenoneus.

ΟἸΝΗ[27], πόλις Ἄργους. Ἑκαταῖος ἱστοριῶν πρώτῳ. Τὸ ἐθνικὸν, Οἰναῖος, Οἰναία, Οἰναῖον. Ὧρος δὲ Οἰνώην αὐτήν φησιν, ἧς τὸ ἐθνικὸν Οἰνωάτης· καὶ θηλυκὸν, Οἰνωᾶτις Ἄρ- C τεμις, ἡ ἐν Οἰνώῃ τῆς Ἀργείας ἱδρυμένη ὑπὸ Προίτου.

OENE, urbs Argorum. Hecatæ. Hiſtoriarum primo. Gentile, Oenæus, Oenæa, Oenæum. Orus verò *Oenoën* eam vocat, cujus gentile, Oenoates. Et fœmineum, Oenoatis Diana, quæ in Oenoë Argidis à Prœto collocata fuit.

ΟἸΝΟΆΝΔΑ[28], πόλις Λυκίας· Ἀλέξανδρος πρώτῳ Λυκιακῶν. Τὸ ἐθνικὸν, Οἰνοανδεύς. D

OENOANDA, urbs Lyciæ. Alexander Lyciacor. primo. Gentile, Oenoandeus.

ΟἸΝΟΉ[29], μία τῶν ἐν Ἰκαρίᾳ δύο πόλεων. Τὸ ἐθνικὸν, Οἰνοαῖος.

OENOE, una ex duabus Icariæ urbibus. Gentile, Oenoæus.

ΟἸΝΟΥ͂Σ[30], πολίχνιον Λακωνικῆς, ὡς Ἀνδροτίων καὶ Δίδυμος. Καὶ τὸ ἐθνικὸν, Οἰνούντιος, καὶ Οἰνουντιάς. E

OENUS, oppidulum Laconicæ, ut Androtio, & Didymus. Gentile, Oenuntius, & Oenuntias.

ΟἸΝΟΥ͂ΣΑΙ[31], νῆσος τῇ Χίῳ προσεχής· Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ. Τὸ ἐθνικὸν, Οἰνουσαῖος, καὶ Οἰνούσιος.

OENUSÆ, inſula Chio vicina. Hecatæ. Europa. Gentile, Oenuſæus, & Oenuſius.

ΟἸΝΩ'ΝΗ[32], νῆσος μία τῶν Αἰακιδῶν. Οἱ οἰκήτορες Οἰνωναῖοι, ὡς Παρθένιος Ἡρα- F κλεῖ.

OENONE, inſula, una Æacidarum. Incolæ, Oenonæi, ut Parthenius Hercule.

23 Οἰνειάδαι, πόλις Ἀκαρνανίας πρὸς τῷ Ἀχελώῳ.] Oeniadæ, urbs Acarnaniæ, ad Acheloum amnem. Memoratur Straboni lib. 10. Εἶτ' Οἰνιάδαι, καὶ ὁ Ἀχελῷος· εἶτα λίμνη τῶν Οἰνιαδῶν Μελίτη καλουμένη, &c. i.e. *Deinde Oeniadæ, & Achelous; deinde lacus Oeniadarum*, Melite *nomine, &c.* E noſtris eam celebrat Livius lib. 38. c. 11. *Oeniadæ cum urbe agriſque Acarnanum ſunto.* Scholiaſta Thucydidis ad ejus lib. 2. inquit, ſua ætate vocitatam fuiſſe *Dragameſten*, cui Οἰνιὰς dicitur: Οἰνιὰς, πόλις ἐστὶν ἐν τῷ στομίῳ τοῦ Ἀχελώου, ἡ καὶ νῦν Δραγαμέστη λεγομένη. i.e. *Oenias, urbs eſt ad oſtium Acheloi, quæ nunc* Dragameſte *dicitur.* Amnis autem Achelous ex Pindo monte defluebat; juxta hanc urbem commiſſum fuit prælium inter Philippum Caſſandri fratrem, & Æacidem Pyrrhi patrem, ubi Æacides vulnus accepit lethale, ex quo obiit, ut narrat Pauſanias lib. 1.

24 Ἣ καὶ Ἐρυσίχη.] Lege ἣ καὶ Ἐρυσίκη. Et Ἐρυσικαῖος. Sic enim ſcribitur ſuo loco juxta literarum ſeriem, & urbs & gentile, de qua vide quæ illic annotavimus.

25 Ἔστι καὶ ἑτέρα Οἰταίας, πόλις.] Secundo loco celebrat Oeniadas Oetææ urbem, quod ex Strabonis fonte hauſit. Sic enim ille lib. 9. Τῆς δ' Οἰταίας, καὶ ὁ Ἀκύφας ἐστὶ, καὶ Παρασωπιὰς, καὶ Οἰνειάδαι, καὶ Ἀντίκιρρα ὁμώνυμος τῇ ἐν Λοκροῖς τοῖς Ἑσπερίοις. i.e. *Regionis vero Oetææ, & Acyphas eſt, & Paraſopias, & Oeniadæ, & Anticirrha, idem habens cum ea nomen, quæ eſt in Locris Heſperiis.* Oetæa autem erat Theſſaliæ regio, ut apparet ex ejuſdem autoris libro citato.

26 Οἰνιὼν, Λοκρίδος λιμήν.] Oenion, onis, Locridis portus ex Thucydidis lib. 3. cui Οἰνεὼν, non Οἰνιὼν, ut inquit noſter, dicitur, ejus ex libro citato ſunt verba: Ὥρμητο δὲ ἐξ Οἰνεῶνος τῆς Λοκρίδος. Οἱ δὲ Ὀζόλαι οὗτοι Λοκροὶ ξύμμαχοι ἦσαν, καὶ ἔδει αὐτοὺς πανστρατιᾷ ἀπαντῆσαι τοῖς Ἀθηναίοις ἐς τὴν μεσόγειον. i.e. *Profectus vero eſt ex Oeneone Locridis; iſti autem Ozolæ Locri erant ſocii, & oportebat eos cum omnibus ſuis copiis occurrere Athenienſibus in loca mediterranea.* Igitur gentile debet eſſe Οἰνεωνεύς, non Οἰνωνεύς.

27 Οἰνὴ, πόλις Ἄργους.] Oene, urbs Argorum, in qua colebatur Diana Oenoatis. Et urbs & Dea commemoratur Pauſaniæ lib. 2. Ὑπὲρ δὲ Οἰνόης ὄρος ἐστὶν Ἀρτεμίσιον, καὶ ἱερὸν Ἀρτέμιδος ἐπὶ κορυφῇ τοῦ ὄρους. i. e. *Supra Oenoën Artemiſium*, [id eſt, Dianium] *eſt mons, & in montis vertice fanum Dianæ.*

28 Οἰνόανδα, πόλις Λυκίας.] Oenoanda, urbs Lyciæ. Straboni lib. 13. Oenoandros, Ptolemæo lib. 5. c. 5. *Oeneanda* vocatur, qui eam locat in Cabalia Lyciæ regione; ut & Plinius lib. 5. c. 27.

29 Οἰνόη, μία τῶν ἐν Ἰκαρίᾳ δύο πόλεων.] Oenoë, una ex duabus Icariæ urbibus. Harum Icariæ civitatum altera *Dracanum*, altera *Oenoë* dicebatur, utraſque celebrat Strabo lib. 14. ſed *oppidula*, non *urbes* appellat.

30 Οἰνοῦς, πολίχνιον Λακωνικῆς.] Oenûs, untis, oppidulum Laconicæ. Sic verò fuit vocatum ἀπὸ τοῦ οἴνου, i.e. *à vino*, quod illic conficiebatur, cujus meminit Athenæus Dipnoſophiſt. lib. 1. *Oenoë* dicitur Ptolemæo lib. 3. c. 16. atque inter Laconicæ mediterraneas urbes locatur.

31 Οἰνοῦσαι, νῆσος τῇ Χίῳ προσεχής.] Oenuſæ, plur. num. inſula Chio inſulæ adhærens. At Thucydides inſulas ante Chium, non inſulam, ut inquit noſter, tradit fuiſſe. Ejus ex lib. 8. ſunt verba: Καὶ Λέων καὶ Διομέδων ἔχοντες τὰς ἐκ Λέσβου Ἀθηναίων ναῦς ἐκ τῆς Οἰνουσσῶν τῶν πρὸ Χίου νήσων, &c. i.e. *Leon autem & Diomedon habentes ex Lesbo Athenienſium naves, atque ex Oenuſſis ante Chium inſulis, &c.* Memorantur etiam Plinio lib. 4. c. 12. Pauſaniæ lib. 4. & aliis.

32 Οἰνώνη, νῆσος μία τῶν Αἰακιδῶν.] Oenone, inſula una Æacidarum. Æginam antè *Oenonem* vocitatam fuiſſe teſtatur Plinius lib. 4. c. 12. *Ab hac Ægina liberæ conditionis* XVII. *mill. paſſ. cujus* XX. *mill. paſſ. præternavigatio eſt. Eadem à Piræeo Athenienſium portu* XII. M. *paſſ. abeſt, antè* Oenone *vocitata.* Noſter autor *Æacidarum inſulam* vocat, ut puto, quod in ea regnaverit Æacus, qui de genitricis nomine *Æginam* vocavit, cum antea *Oenone*, vel *Oenopia* vocaretur, ut canit Ovid. Met. lib. 7. v. 472.

——— Latere unde ſiniſtro
Oenopiam Minos petit Æacideia regna
Oenopiam veteres appellavere, ſed ipſe
Æacus Æginam genitricis nomine dixit.

ΟἸΝΩΤΡΊΑ[33], χώρα τῆς Ἰταλίας. Τινὲς δὲ καὶ αὐτὴν τὴν Ἰταλίαν οὕτω φασὶ κεκλῆσθαι, [34] ἀπὸ Οἰνώτρου Ἀρκάδος, ὡς Παυσανίας ὀγδόῳ. [35] Πείσανδρος τρισκαιδεκάτῳ, ἀπὸ τῆς οἴνου χρήσεως κεκλῆσθαι αὐτήν φησι. Τὸ ἐθνικὸν Οἰνωτρὸς, ὡς Θετταλὸς, καὶ Ἴων, καὶ Κίλιξ· [36] Λέγεται καὶ Οἰνώτριος, ἀφ' οὗ τὸ Οἰνωτριὰς γῆ. Ὀξύνεται δὲ τὸ Οἰνωτρός. A B

ΟἾΟΝ[37], δῆμος τῆς Λεοντίδος φυλῆς. [38] Ἐξ Οἴου, [39] Ἄλεξις Ἀλέξιδος· Ἐξ Οἴου Λεοντίς. Ἐν Οἴῳ, Οἶονδε, εἰς Οἶον. C

ΟἾΟΣ, πολίχνιον Τεγέας· Αἰσχύλος Μυσοῖς. Οἱ πολῖται, Οἰᾶται. Τὸ ἐθνικὸν, ὁμοίως.

ΟἸΣΎΜΗ[40], πόλις Μακεδονίας· Θουκυδί-

OENOTRIA, regio Italiæ. Aliqui verò & ipſam Italiam ſic vocatam fuiſſe ajunt, ab Oenotro Arcade, ut Pauſanias lib. 8. Piſander lib. 13. ἀπὸ τῆς, &c. i. e. *à vini uſu* vocatam fuiſſe aſſerit. Gentile, Oenotrus, ut Theſſalus, Ion, Cilix. Dicitur etiam Oenotria, unde Oenotrias terra. Acuitur verò Oenotrus.

OEUM, populus Leontidis tribus. [Gentile] ex Oeo, Alexis. Ex Oeo Leontis, [*Localia*] in Oeo, ad-Oeum, in Oeum.

OEOS, oppidulum Tegeæ. Æſchylus Myſis. Cives, Oeatæ. Gentile, eodem modo.

OESYME, urbs Macedoniæ. Thucyd. lib. 4.

33 Οἰνωτρία, χώρα τῆς Ἰταλίας, &c.] Ad Oenotriam Italiæ regionem abſtemius perveni, non invitâ, ut mihi videtur, Minervâ, ac ne mihi Oenotri dicant, *aut bibat, aut abeat*, eorum vinum ſummis ſaltem labris guſtabo. Fuere Oenotri ex antiquis Italiæ cultoribus, qui ἀπὸ τοῦ οἴνου, i. e. *à vino* nomen ſibi inditum toti Italiæ quondam dederunt. De qua ſic loquitur Strabo lib. 6. Φησὶ δ' Ἀντίοχος ἐν τῷ περὶ τῆς Ἰταλίας συγγράμματι, ταύτην Ἰταλίαν κληθῆναι, καὶ περὶ ταύτης συγγράφειν, πρότερον δ' Οἰνωτρίαν προσαγορεύεσθαι· ὅριον δ' αὐτῆς ἀποφαίνει πρὸς μὲν τῷ Τυρρηνικῷ πελάγει, τὸ αὐτὸ ὅπερ καὶ τῆς Βρεττίας ἔφαμεν, τὸν Λᾶον ποταμόν· πρὸς δὲ τῷ Σικελικῷ, τὸ Μεταπόντιον· τὴν δὲ Ταραντίνην ἣ συνεχὴς τῷ Μεταποντίῳ ἐστὶν, ἐκτὸς τῆς Ἰταλίας ὀνομάζει, Ἰάπυγας καλῶν· ἔτι δ' ἀνώτερον, Οἰνωτρούς τε καὶ Ἰταλοὺς μόνους ἔφη καλεῖσθαι, τοὺς ἐντὸς τοῦ ἰσθμοῦ πρὸς τὸν Σικελικὸν κεκλιμένους πορθμόν. i. e. *Antiochus in opere, quod de Italia conſcripſit, hanc regionem ait* Italiam *appellatam fuiſſe, ac de ea ſe ſcribere; prius autem dictam fuiſſe* Oenotriam. *Terminum autem ei conſtituit, ad mare quidem Tyrrhenum, quem & nos Bruttiis aſſignavimus, Laum flumen: ad Siculum autem mare, Metapontium. Sed Tarentinam regionem, quæ continuò agrum Metapontinum ſubſequitur, extra Italiam ſub* Iapygiæ *nomine cenſet. Apud vetuſtiores autem ait eos tantùm Oenotros ac Italos fuiſſe vocatos, qui intra Iſthmum ſiti verſus fretum Siculum vergerent.* Ab his non abludit Poëtarum eruditiſſimus Æneid. lib. 1. v. 536.

Eſt locus Heſperiam *Graii cognomine dicunt*
Terra antiqua, potens armis, atque ubere glebæ,
Oenotri coluere viri: nunc fama minores
Italiam *dixiſſe, ducis de nomine gentem.*

Ubi Servius: *Oenotria autem dicta eſt, vel à vino optimo, quod in Italia naſcitur: vel, ut Varro dicit, ab Oenotro, rege Sabinorum.* Nunc locus me admonet, ut palinodiam canam, in Ἄνδρος enim pro τῶν Οἰνοτρόπων legendum putabam Οἰνωτρῶν. Tunc enim non occurrebat Anius ille Virgilianus:

——— *Rex idem hominum, Phœbique ſacerdos.*

Cui, ut fabulis traditur, tres, vel ut alii, quatuor fuere filiæ *Oenotropi* dictæ. Harum inter alios meminerunt Heſychius in Οἰνοτρόποι, Cœl. Rhodiginus Lect. Antiquarum lib. 7. c. 15. cui *Cænotropæ* dicuntur, quarum fabulam refert Ovid. Met. lib. 13. v. 650. pro quibus ego longè præſtantiones ei dedi filios *Oenotros*, nunc quas ademi filias Oenotropos ei reddo, monito prius lectore, pro τοῦ Ἀνανίς, eodem loco legendum eſſe Ἀνίου, quem errorem φιλανθρώπως admodum, ac pariter erudite me monuit *Giſbertus Cuperus*, ingenii ſui dotibus ſatis notus, nec fraudandus laude ſibi debita. Ego ex æquo amo omnes homines cujuſcunque nationis & religionis, vitia odi, & indignor quotieſcunque video nonnullos, qui omni prorſus exuta humanitate, τῇ ἀναισθησίᾳ aſinos, libidine hircos, rapacitate lupos, feritate leones, crudelitate Hyrcanas tigres æmulantur; hujuſmodi homines dulce hominum nomen non merentur, in hominum figura illarum quadrupedum perſonam gerunt; viros verò optimos & eruditos non ſolum amo, ſed etiam diligo. Ne ultra crepidam, ad ſutrinam noſtram revertamur, ubi nos exſpectat Stephanus, qui eam acceſſu ſuo illuſtrat.

34 Ἀπὸ Οἰνώτρου Ἀρκάδος.] Oenotriam regionem de Oenotri Arcadis nomine nomen ſibi induiſſe dicit. Hoc enim erat diſcrimen inter autores de hujus regionis nomine, alii ἀπὸ τοῦ οἴνου, i. e. *à vino*, alii ab Oenotro Arcade Lycaonis filio ſic vocatam fuiſſe contendebant, veram ſententiam diſcernere difficile eſt, pro Oenotro Arcade ſtat Pauſanias, quem ad partes vocat autor noſter; ex ejus lib. 8. ſunt, quæ ſequuntur: Οἴνωτρος δὲ ὁ τῶν παίδων νεώτατος Λυκάονι τῶν ἀρσένων, Νύκτιμον τὸν ἀδελφὸν χρήματα καὶ ἄνδρας αἰτήσας, ἐπεραιώθη ναυσὶν ἐς Ἰταλίαν, καὶ ἡ Οἰνωτρία χώρα τὸ ὄνομα ἔσχεν ἀπὸ Οἰνώτρου βασιλεύοντος. Οὗτος ἐκ τῆς Ἑλλάδος ἐς ἀποικίαν στόλος πρῶτος ἐστάλη· ἀναριθμουμένῳ δὲ ἐς τὸ ἀκριβέστατον, οὐδὲ ἐκ τῶν βαρβάρων οὐδένες πρότερον ἢ Οἴνωτρος ἀφίκοντο ἐς τὴν ἀλλοδαπήν. i. e. *Oenotrus verò natu minimus filiorum Lycaonis, pecunia & viris à fratre Nyctimo acceptis navibus in Italiam tranſiit, & Oenotria regio nomen accepit ab Oenotro rege. Atque hæc fuit prima claſſis, quæ ex Græcia in coloniam miſſa eſt. Nemo Barbarorum, et ſi tempora exactiſſimè computentur, antequam Oenotrus ad exteras regiones commigraſſe reperietur.*

35 Πείσανδρος, &c.] Nunc ex Piſandro inquit Oenotriam regionem ἀπὸ τῆς οἴνου χρήσεως, i. e. *à vini uſu* vocitatam fuiſſe, quam ſententiam è noſtris ſequitur Servius ad Virgilii locum citatum in hac ſectione nota 33. ad quam inclinat animus. Namque Græci de more habent conficere è ſua farina reges & duces in gloriam ſuam, de quorum nomine nomina indunt aliis regionibus & civitatibus.

36 Λέγεται καὶ Οἰνώτριος.] Oenotriæ gentile eſt Oenotrus, ut jam dixit, ſed dicitur etiam Oenotrius; hujuſmodi gentilium forma frequentiſſime utroque modo uſurpatur, ut ſæpe ſæpius annotavimus.

37 Οἶον, δῆμος τῆς Λεοντίδος φυλῆς.] Oeum, populus Leontidis tribus. Duos fuiſſe in Attica hujus nominis populos tradit Harpocratio in Οἶον: alter Leontidis, alter Hippothoontidis tribus erat; priorem vocabant *Ceramicum Oeum*, poſteriorem, *Decalicum*, ut apparet ex eodem autore, de quibus conſulefis Meurſium de Populis Atticis.

38 Ἐξ Οἴου.] Gentile utriuſque populi, tam Leontidis, quàm Hippothoontidis dicebatur ex-Oeo, teſte Harpocratione loco proxime citato.

39 Ἄλεξις, Ἀλέξιδος.] Per me licet expungere τὸ Ἀλέξιδος. Nihil enim addit nec adimit autoris menti.

40 Οἰσύμη, πόλις Μακεδονίας.] Oeſyme, urbs Macedoniæ, ex Thucydidis lib. 4. pro Μακεδονίας legendum Θρᾴκης, i. e. *Thraciæ*, quia ex contextu hiſtoriæ Thucydidis libri citati apparet eſſe urbem Thraciæ, quam commemorat unà cum Galepſo ejuſdem regionis civitate. Ejus ſunt verba: Καὶ Γάψηλος [lege ex noſtro autore Γαληψὸς] οὐ πολλῷ ὕστερον, καὶ Οἰσύμη· εἰσὶ δὲ αὗται Θασίων ἀποικίαι. i. e. *Et Galepſus non multò poſt, & Oeſyme* [defecerunt ad Braſidam] *ſunt autem iſtæ* civitates *Thaſiorum coloniæ.* Firmat conjecturam noſtram Euſtathius ad Il. 8. v. 304. (ejus verba apponemus nota ſubſequenti) qui ex noſtro autore inquit eſſe Thracicam urbem; Harpocratio quoque ex Ephoro eam dedit Thraciæ, ut & Scylax in Θρᾴκῃ, apud quem perperam ſcribitur Σισύμη pro Οἰσύμη.

41 Τού-

κυδίδης πεζάρτη. Ἡ νῦν Ἠμάθεια. Τὸ ἐθνικὸν, Οἰσυμαῖος. [41] Ταύτην Αἰσύμην Ὅμηρος ἔφη.

ΟἼΤΗΣ [42], ὄρος περὶ Τραχῖνα. Ἔστι καὶ πόλις Μηλιέων. Οἱ οἰκοῦντες, Οἰταῖοι. Σοφοκλῆς·

Ἐγὼ μὲν γένεθλον Οἰταίου πατρός.

Καὶ θηλυκὸν Οἰταία, καὶ Οἰτηΐς, ἴσως ἀπὸ τοῦ Οἰτιεὺς, Οἰταιῆται, Οἰτηΐς. Ἔστι δὲ ὡς παρὰ τὸ Κρηταῖος Κρηταιεύς· καὶ οὐδέτερον, Οἰταῖον.

ΟἼΤΥΛΟΣ [43], πόλις Λακωνικῆς. Οἱ δὲ Οἴτυλον, ὡς δάκτυλον, ἀπὸ τοῦ Οἰτύλου ἥρωος. [44] Τινὲς δὲ τὸ οἱ ἄρθρον φασί. Τινὲς τὸ ἐθνικὸν Οἰτύλιος.

ΟἸΧΑΛΊΑ [45], πόλις, ἣν Ὅμηρος ἐν τῷ Πελασγικῷ Ἄργει τίθησι, λέγων,

Οἵ τ' ἔχον Οἰχαλίην πόλιν Εὐρύτου. —

Οἱ δὲ νεώτεροι, τεθείκασιν αὐτὴν ἐν Εὐβοίᾳ. Ἔστι καὶ Μεσσήνης Οἰχαλία, καὶ ἑτέρα ἐν Τραχῖνι, καὶ ἐν Θετταλίᾳ, καὶ ἐν Ἀρκαδίᾳ. Ὁ πολίτης, Οἰχαλιεύς. Καὶ ὡς τὸ Αἱμονία Αἱμονιεὺς καὶ Αἱμονὶς, οὕτω καὶ Οἰχαλὶς καὶ Οἰχαλιώτης, ὡς Ἀμβρακιώτης καὶ Σικελιώτης. Λῖνος γὰρ ὁ ἱστορικὸς Οἰχαλιώτης ἦν. Λέγεται καὶ Οἰχάλιος, καὶ Οἰχαλίηθεν ἐκ τόπου.

ὈΚΡΙ-

A lib. 4. Quæ nunc Emathia. Gentile, Oesymæus. Hanc *Æsymen* Hom. vocavit.

OETES, mons circa Trachinem. Est etiam urbs Meliensium. Incolæ, Oetæi. Sophocles:

B *Ego quidem progenies Oetæi patris.*

Et fœmineum, Oetæa, & Oeteïs, fortasse ab Oetieus, Oetæetæ, Oeteïs. Est verò, ut à Cretæus, Cretæeus. Et neut. Oetæum.

OETYLUS, urbs Laconicæ. Alii Oe- C tylum, ut dactylum, ab Oetylo heroë. Aliqui verò τὸ οἱ, articulum esse dicunt. Aliqui gentile, Oetylius.

OECHALIA, urbs, quam Homerus ad Pelasgicum Argos ponit, dicens:

D *Quique habebant Oechaliam urbem Euryti.* —

Juniores verò eam posuere in Eubœa. Est etiam Oechalia Messeniæ, & alia in Trachine, & in Thessalia, & in Arcadia. Civis, Oechalieus. Ac ut Hæmonia, Hæmonieus, & Hæmonis, sic Oechalis, & Oechaliotes, ut Ambracio- E tes, & Siceliotes. Linus enim historicus Oechaliotes erat. Dicitur etiam Oechalius, & [*adverbium*] ex loco, ex-Oechalia.

OCRI-

41 Ταύτην Αἰσύμην Ὅμηρος ἔφη.] Oesymen Homerus vocavit *Æsymen*. Nempe Il. 8. v. 304.

Τόν ῥ' ἐξ Αἰσύμηθεν ὀπυιομένη τέκε μήτηρ
Καλὴ Καστιάνειρα, δέμας εἰκυῖα θεῇσι.

Quem ab Æsyma compressa peperit mater
Pulchra Castianira, corpore similis Deabus.

Ad quem locum sic Eustathius: Τὸ δὲ ἐξ Αἰσύμηθεν, ἀντὶ τοῦ ἐξ Αἰσύμης πόλεως Θρᾳκικῆς, ὡς ὁ τὰ ἐθνικὰ γράψας δηλοῖ. Περισσῶς δὲ κεῖται ἡ ἐξ πρόθεσις καὶ ἐν τῷ ἐξ Αἰσύμηθεν, ὡς καὶ ἐν τῷ ἐξ οὐρανόθεν, καὶ ἐν ἄλλοις. i.e. *Illud verò* ἐξ Αἰσύμηθεν pro ἐξ Αἰσύμης, i. e. *ex Æsyme, urbe Thracica, ut qui ethnica scripsit; ostendit. Superfluit verò* ἐξ *præpositio, ut & in illo* ἐξ οὐρανόθεν, i. e. *ex-cœlo, & in aliis.*

42 Οἴτης, ὄρος περὶ Τραχῖνα.] Oetes, mons circa Trachinem, Trachis verò urbs Thessaliæ; ergo Oetes erat Thessaliæ mons, quem describit Strabo lib. 9. In hoc monte fabulabantur Herculem sacrificantem exustum fuisse, teste Servio ad illud Virgilii Eccl. 8. v. 30.

——— *Tibi deserit Hesperus Oetam.*

Ideo *Oetæus* dictus est, unde nomen factum tragœdiæ Senecæ, quæ *Hercules Oetæus* inscribitur; eadem de causa *Herculeam Oeten* dixit Lucanus lib. 3. v. 178.

——— *Tunc Mænala liquit*
Arcas, & Herculeam miles Trachynius Oeten.

Seneca in Hercule Furente *summum Oetam* vocavit, quia erat altissimus:

Jam cæruleis evectus equis
Titan summum prospicit Oetan.

Eodem modo Sil. lib. 6.

Vix dum clara dies summâ lustrabat in Oetâ
Herculei monumenta rogi.

43 Οἴτυλος, πόλις Λακωνικῆς.] Oetylus, urbs Laconicæ, ab Oetylo heroë nomen adepta, quod ex Pausaniæ fonte videtur hausisse. Sic enim ille de hac urbe loquitur lib. 3. Ἀπὸ τούτου στάδια τοῦ λιμένος πεντήκοντα ἐστι καὶ ἑκατὸν ἐπὶ Οἴτυλον. Ὁ δὲ ἥρως ἀφ' οὗ τῇ πόλει τὸ ὄνομα ἐγένετο Ἀργεῖος τὸ ἀνέκαθεν, Ἀμφιάνακτος αὐτὸς υἱὸς ὢν τοῦ Ἀντιμάχου. Θέας δὲ ἄξια ἐν Οἰτύλῳ Σαράπιδός ἐστιν ἱερὸν, καὶ ἐν τῇ ἀγορᾷ Καρνείου ξόανον Ἀπόλλωνος. i. e. *Ab hoc portu ad Oetylum stadia intersunt* CL. *Heros verò, à quo urbi nomen, ortu Argivus fuit, Amphianacte Antimachi filio genitus. Sunt in Oetylo, quæ spectentur digna, Serapidis templum, & in foro Carnei Apollinis simulachrum.*

44 Τινὲς δὲ τὸ οἱ ἄρθρον φασί.] Inquit nonnullos dicere, τὸ οἱ nominis Οἴτυλος esse articulum, ac ideo Τύλος dicendum esse, quod desumpsit ex Strabonis libro 8. apud quem hæc leguntur: Μεταξὺ δ' ἀπὸ τῶν Θυρίδων ἀρξαμένοις, ὁ Τύλος ἐστί· καλεῖται δ' ὑπό τινων Οἴτυλος. i. e. *Medio-loco, à Thyridibus incipientibus Tylus est, vocatur verò à nonnullis Oetylus.* Quod procedit ex diversa scriptura apud Homerum Il. 2. v. 586. apud quem alii legunt:

——— Ἠδ' Οἴτυλον ἀμφενέμοντο.
——— *Et Oetylum incolebant.*

Alii verò:

——— Ἠδ' οἳ τύλον ἀμφενέμοντο.
——— *Et qui tylum incolebant.*

Sic annotat Eustathius ad versum citatum ex nostro autore.

45 Οἰχαλία.] Oechalia. Quinque hujus nominis urbes commemorat. Celeberrima omnium fuit ea, quam Homerus vocavit Οἰχαλίην πόλιν Εὐρύτου. i. e. *Oechaliam urbem Euryti*. Il. 2. v. 730. ubi legitur hemistichium illud, quod autor noster affert, quippe quæ ab Hercule eversa Mantuano carmine inclaruit, Æneid. lib. 8. v. 291.

——— *Ut prima novercæ*
Monstra manu, geminosque premens eliserit angues
Ut bello egregias idem disjecerit urbes
Troiamque, Oechaliamque.

Sed non convenit inter autores de qua Oechalia loquitur Homerus, ut videre est ex Strabonis lib. 9. & ex Eustathio ad Il. 2. v. 594. Illius ex libro citato sunt verba, quæ sequuntur: Τὴν δ' Οἰχαλίαν πόλις Εὐρύτου λεγομένην, ἔντε τοῖς τόποις τούτοις ἱστοροῦσι, καὶ ἐν Εὐβοίᾳ, καὶ ἐν Ἀρκαδίᾳ, καὶ μετονομάζουσιν ἄλλως, ὃ εἴρηται ἐν τοῖς Πελοποννησιακοῖς. Περὶ δὲ τούτων ζητοῦσι, καὶ μάλιστα τίς ἦν ἡ ὑπὸ Ἡρακλέους ἁλοῦσα, καὶ περὶ τίνος συνέγραψεν ὁ ποιήσας τὴν Οἰχαλίας ἅλωσιν. i. e. *Oechaliam verò*, urbem Euryti *dictam cum his in locis ponunt, tum in Eubœa, & in Arcadia, aliterque denominant: quod dictum est in Peloponnesiacis. De his verò quærunt, ac maximè quænam sit, quam cepit Hercules, & de qua scripserit, qui fecit Oechaliæ excidium.* Idem autor lib. 14. Poematis de Oechaliæ exscidio autorem facit Homerum. Videsis Pausaniam lib. 4. ubi de Oechalia loquitur. At Herculem evertisse Oechaliam Euryti testatur Servius ad Virgilii versum citatum, quam ipse in Eubœa locat.

46 Ὀκρί-

ΟʹΚΡΙʹΚΟΛΑ [46], πόλις Τυῤῥηνῶν. A Διονύσιος ὀκτωκαιδεκάτῳ Ῥωμαϊκῆς ἀρχαιολογίας. Τὸ ἐθνικὸν Ὀκρικολανὸς, ὡς αὐτός φησιν.

ΟʹΚΩΛΟΝ, χωρίον Ἐρετριέων. Θεόπομπος Φιλιππικῶν εἰκοστῷ τετάρτῳ. Τὸ ἐθνι- B κὸν, Ὀκώλιος.

ΟʹΛΒΗΛΟΣ, πόλις Μακεδονίας. Βάλαγρος Μακεδονικῇ. Τὸ ἐθνικὸν, Ὀλβήλιος.

ΟʹΛΒΙʹΑ [47], πόλις Λιγυστική. Ὁ πολίτης, C Ὀλβιοπολίτης. Καὶ Ὀλβιανοὶ, ὡς Ἀσιανοί. Ἔστι δὲ καὶ πλησίον αὐτῆς ὄρος Ὀλβιανόν. [48] Δευτέρα, πόλις ἐν Πόντῳ. [49] Τρίτη, Βιθυνίας, ἀπὸ Ὀλβίας νύμφης. [50] Τετάρτη, Παμφυλίας, ὡς Φιλόξενος. Οὐκ ἔστι δὲ Παμφυλίας, D ἀλλὰ τῆς τῶν Σολύμων γῆς. Καὶ οὐ δὲ Ὀλβία, ἀλλὰ Ὄλβα καλεῖται. Καὶ οἱ πολῖται Ὀλβαῖοι, καὶ Ὄλβιος, καὶ Ὀλβία. Πέμπτη, Ἰβηρίας. Ἕκτη, Σαρδοῦς. Ἑβδόμη, Ἰλλυρίδος. Ὀγδόη, Ἑλλησπόντου. [51] Ἐννάτη, Κιλικίας. Λέγεται E καὶ Ὀλβηνὸς, καὶ Ὀλβιακὸς. Καὶ τὸ θηλυκὸν, Ὀλβιακή.

ΟʹΛΒΙʹΣΙΟΙ, ἔθνος ἐπὶ Ἡρακλείων στηλῶν. [52] Καὶ Ὀλβισίνιοι ἄλλο.

ΟʹΛΙΖΩʹΝ [53], πόλις Θετταλίας. Ἑκα- F ταῖος.

OCRICOLA, urbs Tyrrhenorum. Dionysius lib. 18. Romanæ antiquitatis. Gentile, Ocricolanus, ut idem inquit.

OCOLUM, regio Eretriensium. Theopomp. Philippicorum lib. 24. Gentile, Ocolius.

OLBELUS, urbs Macedoniæ, Balager in Macedonica. Gentile, Olbelius.

OLBIA, urbs Liguriæ. Civis, Olbiopolites. Et Olbiani, ut Asiani. Est verò prope eam mons Olbianus. Secunda, urbs in Ponto. Tertia, Bithyniæ, ab Olbia Nympha. Quarta, Pamphyliæ, ut Philoxenus. Non est Pamphyliæ, sed Solymorum terræ. Neque *Olbia*, sed *Olba* vocatur. Cives, Olbæi, & Olbius, & Olbia. Quinta, Iberiæ. Sexta, Sardiniæ. Septima, Illyridis. Octava, Hellesponti. Nona, Ciliciæ. Dicitur etiam Olbenus, & Olbiacus, & fœm. Olbiaca.

OLBISII, populi juxta Herculeas columnas. Et Olbisinii alii.

OLIZON, onis, urbs Thessaliæ. Hecatæ.

46 Ὀκρίκολα, πόλις Τυῤῥηνῶν.] Ocricola, urbs Tyrrhenorum, ex Dionysii Romanæ Antiquitatis libro deperdito, pro Τυῤῥηνῶν lege Τυῤῥηνῶν. Τυῤῥηνοὶ enim dicebantur. Etsi hæc forma sæpe utroque modo usurpatur. Tyrrhenos Latini vocabant Etruscos. Ptolemæo lib. 3. c. 1. Ὀκρίκωλον dicitur, perperam, ut puto, pro Ὀκρίκολον. Straboni Ὀκρίκλοι plurali mascul. & inter Umbriæ oppida numeratur. Ejus ex lib. 5. appono verba: Πόλεις δ' εἰσὶν τῆς Ὀμβρικῆς αἱ ἐντὸς τῶν Ἀπεννίνων ὀρῶν ἄξιαι λόγου, κατ' αὐτὴν μὲν τὴν Φλαμινίαν ὁδὸν, οἵτε Ὀκρίκλοι, πρὸς τῷ Τιβέρει, καὶ Λάρολον, καὶ Νάρνια, δι' ἧς ῥεῖ ὁ Νὰρ ποταμός· εἶτα Κάρσουλοι καὶ Μηουανία. i. e. *Urbes Umbriæ intra Apenninos montes memoratu dignæ sunt, in ipsâ viâ Flaminiâ, Ocriculi, apud Tiberim, & Larulum & Narnia, per quam fluit Nar amnis. Deinde Carsuli, & Meuania.* Nostris vocatur *Ocriculum*; Liv. libro XXII. *Q. Fabius Maximus, viâ Flaminià profectus obviam consuli exercituique, quum ad Tiberim circa Ocriculum prospexisset agmen, consulemque cum equitibus ad se progredientem, viatorem misit, qui consuli nunciaret, ut sine lictoribus ad dictatorem veniret.* Non procul Tiberi aberat, autore Plinio lib. 3. c. 5. *Tiberis longis meatibus fertur per* C L. *millia passuum; non procul Tiferno Perusiâque & Ocriculo Etruriam ab Umbris ac Sabinis dirimens.* Vulgò nunc incolis vocari *Otricoli* inquit Cluv. Ital. Antiquæ lib. 2. c. 7.

47 Ὀλβία, πόλις Λιγυστική.] Olbia, urbs Ligustica. Memoratur inter alios Ptolemæo lib. 2. c. 5. Straboni lib. 4. Ad Massilienses Galliæ populos pertinebat, etsi eam noster *Ligysticam urbem* vocat, quoniam erat prope Ligures. Sic enim Strabo libro citato: Ἡ δ' ἐπὶ τὸν Οὐάρον ποταμὸν, καὶ τοὺς ταύτῃ Λίγυας, τάς τε τῶν Μασσαλιωτῶν ἔχει πόλεις, Ταυροέντιον, καὶ Ὀλβίαν, καὶ Ἀντίπολιν, καὶ Νίκαιαν, καὶ τὸ ναύσταθμον τὸ Καίσαρος τοῦ Σεβαστοῦ, ὃ καλοῦσι Φόρον Ἰούλιον. i. e. *Quæ autem* [ora maritima] *hinc ad Varum usque fluvium & Ligures ibi degentes porrigitur, ea urbes Massiliensium habet, Taurentium, Olbiam, Antipolim, Nicæam, & navale Cæsaris Augusti, quod* Forum Julium *appellatur.* E nostris ejus facit mentionem Mela lib. 2. c. 5. *Deinde Forum Julii, Octavanorum colonia. Tunc post Athenopolis, & Olbia, & Tauroïs, & Citharistes, & Lacydon, Massiliensium portus, & in eo ipsa Massilia.*

48 Δευτέρα, πόλις ἐν Πόντῳ.] Secundo loco numerat *Olbiam Ponticam*, cujus meminit Ptolemæus lib. 5. c. 1.

49 Τρίτη, Βιθυνίας.] Tertio loco ponit Olbiam Bithyniæ, ego puto fuisse eamdem cum Olbia Ponti, quia Ptolemæus lib. 5. c. 1. Pontum & Bithyniam simul describit, & unam Olbiam celebrat.

50 Τετάρτη, Παμφυλίας.] Quarto loco celebrat Olbiam Pamphyliæ, ex Philoxeno, cujus sententiam oppugnat. Inquit enim non esse Pamphyliæ urbem, sed Solymorum Lyciæ scilicet, nec *Olbiam* sed *Olbam* vocari, at pro Philoxeno stat Ptolemæus, qui Olbiam inter Pamphyliæ litorales urbes memorat lib. 5. c. 5. Necnon Strabo cujus ex lib. 14. sunt verba: Μετὰ Φασηλίδα δ' ἐστὶν ἡ Ὀλβία τῆς Παμφυλίας ἀρχὴ, μέγα ἔρυμα. i. e. *Post Phaselidem verò Olbia est Pamphyliæ initium, magna munitio.* Olba verò erat Ciliciæ urbs prope Solos, ut affirmat idem autor libro citato: Ὑπέρθε τούτων τε, καὶ τῶν Σόλων, ὀρεινή ἐστιν, ἐν ᾗ Ὄλβη πόλις, Διὸς ἱερὸν ἔχουσα, Αἴαντος ἵδρυμα τοῦ Τεύκρου. i. e. *Supra hæc & Solos montana regio est, in qua Olbe urbs, Iovis habens templum, ab Aiace Teucri filio dedicatum.* Forsitan ex hoc Strabonis loco deceptus fuit autor noster in illa adversus Philoxenum reprehensione.

51 Ἐννάτη, Κιλικίας.] Nono loco recenset Olbiam Ciliciæ, de qua vide quæ Scholio præcedenti annotavimus.

52 Καὶ Ὀλβισίνιοι ἄλλο.] Lege καὶ Ὀλβισίνιοι ἄλλοι. Inquit enim Olbisinios populos diversos fuisse ab Olbisiis, circa Herculeas columnas, utrosque nox atra tegit.

53 Ὀλιζὼν, πόλις Θετταλίας.] Olizon, onis, urbs Thessaliæ, ex Hecatæi Europa, cujus nomen observat in ob... quis *o* mega, in cujus confirmationem videtur adduc... versiculum illum Homericum, apud quem Il. 2. v. 717. sic legitur:

Καὶ Μελίβοιαν ἔχον, καὶ Ὀλιζῶνα τρηχεῖαν.
Et Melibœam habebant, & Olizonem asperam.

Quapropter apud Stephanum pro Πιλύειαν lege Μελίβοιαν. Scylaci in Μάγνητες inter Magnetum oppida celebratur, Magnetes enim erant Thessalis vicini, itaque eadem erat urbs, è nostris etiam Plinius lib. 4. c. 5. eam memor... Magnesia.

54 Ἀκὶ

ταῦος Εὐρώπη. Κλίνεται δὲ διὰ τοῦ ω, καὶ A ὀξύνεται.

Καὶ Πιτύειαν ἔχον, καὶ Ὀλιζῶνα τρηχεῖαν. ὀξύνεται δὲ πρὸς ἀντιδιαστολὴν τοῦ,

— [54] Λαοὶ δ' ὑπολιζόνες ἦσαν.

[55] Ὠνομάσθη δὲ ἀπὸ τοῦ μικρὰ εἶναι. Θεσσαλοὶ B γὰρ, ὡς ἱστορεῖ Δημοσθένης, ἐν κτίσεσι τὸ μικρὸν ὄλιζον καλοῦσι. Τὸ ἐθνικὸν, Ὀλιζώνιος.

ὈΛΚΑ'ΔΕΣ[56], ὡς Ἀρκάδες, ἔθνος Ἰβήρων, τῶν ἐντὸς Ἴβηρος τοῦ ποταμοῦ· Πολύβιος ἐν τρίτῳ. C

ὈΛΚΙΟΝ, πόλις Τυρρηνίας· Πολύβιος ἕκτῳ. Τὸ ἐθνικὸν Ὀλκιῆται, καὶ Ὀλκιεῖς.

ὌΛΜΙΟΝ[57], πόλις Βοιωτίας, ὡς Ἐπαφρόδιτος ἐν τοῖς Ὁμηρικοῖς. Τὸ ἐθνικὸν, Ὀλμιεύς. D

ὌΛΜΟΙ[58], πόλις τραχείας Κιλικίας, ὅπου πρότερον ᾤκουν οἱ νῦν Σελευκεῖς. Τὸ ἐθνικὸν Ὀλμεῖς, ὡς Ταρσεῖς.

ὌΛΜΩΝΕΣ[59], κώμη Βοιωτίας, ἀπὸ Ὄλμου τοῦ Σισύφου· Παυσανίας ἐννάτῳ. Τὸ ἐθνικὸν, Ὀλμωνεῖς. E

ὈΛΟ'ΒΑΓΡΑ, πόλις Μακεδονίας· Θεαγένης ἐν Μακεδονικοῖς. Τὸ ἐθνικὸν, Ὀλοβαγρος.

ὈΛΟΟΣΣΩ'Ν[60], πόλις Μαγνησίας. F Ὅμηρος;

Πόλιν

tæ. Europa. Declinatur verò per *o mega*, & acuitur.

Et Pityeam habebant, & Olizonem asperam.
Acuitur verò, ut differat ab illo.

— Populi verò hypolizones erant.

Sic verò vocata fuit, quòd parva esset. Thessali enim, ut refert Demosth. in κτίσεσι, parvum, *Olizon* vocant. Gentile, Olizonius.

OLCADES, ut Arcades, gens Iberorum, intra Iberum fluvium. Polyb in tertio.

OLCIUM, urbs Tyrrheniæ, Polyb. sexto. Gentile, Olcietæ, & Olciei.

OLMIUM, urbs Bœotiæ, ut Epaphroditus in Homericis. Gentile, Olmieus.

OLMI, urbs Ciliciæ asperæ ubi prius habitabant, qui nunc *Seleuceis*. Gentile Olmeis, ut Tarseis.

OLMONES, vicus Bœotiæ, ab Olmo, Sisyphi filio. Pausan. lib. 9. Gentile, Olmoneis.

OLOBAGRA, urbs Macedoniæ, Theagenes in Macedonicis. Gentile Olobagrus.

OLOOSSON, urbs Magnesiæ, Homerus:

Urbem

54 Λαοὶ δ' ὑπολιζόνες ἦσαν.] Est hemistichium Homericum, quod legitur Il. 18. v. 519. ubi Eustathius docet τὸ ὄλιζον significare *parvum* & esse Æolicum nomen, itaque τὸ λαοὶ δ' ὑπολιζονες ἦσαν, vertendum est: *populi verò erant pauci*; non humiliores ut vertit interpres Latinus.

55 Ὠνομάσθη δὲ ἀπὸ τοῦ, &c.] Agit nunc de etymo urbis Olizonis, quam sic vocitatam fuisse inquit, quod esset parva. Thessali enim *parvum* vocabant ὄλιζον, quod propius vero est, quam quod inquit Eustathius, ad Il. Not. præcedent. citatam, scilicet, esse τὸ ὄλιζον nomen Æolicum, quandoquidem Olizon de cujus etymo agitur, erat urbs Thessaliæ, cujus etymi significationem affert noster ex Demosthenis libro, cui titulus κτίσεις, i. e. *de conditu urbium*, quare pro ἐν κτίσησι legendum ἐν κτίσεσι.

56 Ὀλκάδες, ὡς Ἀρκάδες, ἔθνος Ἰβήρων.] Olcades, gens Iberorum, intra Iberum fluvium, ex Polyb. lib. 3. Ecce ejus verba: Ἀννίβας δὲ παραλαβὼν τὴν ἀρχὴν, εὐθέως ὥρμησεν, ὡς καταστρεψόμενος τὸ τῶν Ὀλκάδων ἔθνος, ἀφικόμενος δὲ πρὸς Ἀλθαίαν, τὴν βαρυτάτην αὐτῶν πόλιν κατεστρατοπέδευσε, &c. i. e. *Annibal verò, accepto imperio, statim movit exercitum subjugaturus Olcadum gentem, perveniens autem ad Althæam, gravissimam eorum urbem castrametatus est.* De hujus gentis situ discrepant autores; Joan. Mariana de Rebus Hispaniæ lib. 2. c. 9. eam locat, ubi nunc Ocania est, vulgo Hispanis *Ocaña*, Toletanæ ditionis oppidum, ac illius caput Carteiam fuisse tradit, in quibus sequitur Livium, qui hæc de gente lib. 21. c. 5. sic loquitur: *Cæterum ex quo die dux est declaratus* [Annibal] *velut Italia ei provincia decreta, bellumque Romanum mandatum esset, nihil prolatandum ratus, ne se quoque, ut patrem Amilcarem, deinde Asdrubalem, cunctantem casus aliquis opprimeret, Saguntinis inferre bellum statuit, quibus oppugnandis, quia haud dubie Romana arma movebantur, in Olcadum fines prius (ultra Iberum ea gens, in parte magis, quam in ditione Carthaginiensium erat) induxit exercitum, ut non petisse Saguntinos, sed rerum serie, finitimis domitis gentibus, jungendoque tractus ad id bellum videri posset. Carteiam urbem opulentam, caput gentis ejus expugnat, diripitque, quo metu perculsæ minores civitates, stipendio imposito, imperium accepere, victor exercitus opulentusque præda Carthaginem novam in hyberna deductus est.* Noster autor in Ἀλθαίᾳ prope Carthaginem novam hanc gentem locat, at de his major fides habenda est Livio; ego puto Althæam Polybii esse Carteiam Livii, etsi autori nostro diversæ sunt Hispaniæ civitates.

57 Ὄλμιον, πόλις Βοιωτίας.] Olmium, urbem Bœotiæ memorat ex Epaphroditi Homericis, cujus apud alios magnum est silentium, at Strabo lib. 9. celebrat Olmeium, fluvium Bœotiæ, qui ex Helicone monte defluebat.

58 Ὄλμοι, πόλις τραχείας Κιλικίας, &c.] Olmi, urbs asperæ Ciliciæ, ubi antea habitabant, qui nunc *Seleuceis*. Sunt verba transcripta ex Strabone, cui Holmos singul. num. & spiritu aspero dicitur libro 14. Εἶθ' Ὅλμος ὅπου πρότερον ᾤκουν οἱ νῦν Σελευκεῖς· κτισθείσης δ' ἐπὶ τῷ Καλυκάδνῳ τῆς Σελευκείας, ἐκεῖ μετῳκίσθησαν. i. e. *Deinde Holmos, ubi antea habitabant, qui nunc* Seleucenses, *condita verò ad Calycadnum Seleucia, eo migrarunt.* Huc videtur respexisse Plinius, cum lib. 5. c. 27. ait: *Seleucia supra amnem Calycadnum, Trachiotis cognomine, à mari relata, ubi* Hormia *vocabatur.* Apud quem pro Hormia existimo legendum *Holmia*, vel *Holme*, vel *Holmos*. Sic enim reperitur hujus urbis nomen.

59 Ὄλμωνες, κώμη Βοιωτίας, &c.] Olmones, vicus Bœotiæ, ex Pausaniæ lib. 9. cujus sunt verba: Κώπων δὲ ἐν ἀριστερᾷ σταδίους προελθόντι ὡς δώδεκα, εἰσὶν Ὄλμωνες. i. e. *Copis ad lævam progresso stadia prope* XII. *sunt Olmones.* Ubi inquit nihil fuisse θέας ἄξιον, i. e. *visu dignum.*

60 Ὀλοοσσὼν, πόλις Μαγνησίας.] Olooffon, onis, urbs Magnesiæ, ex Homero, cujus apponit hemistichium, ex Il. 2. v. 739. Integri versus sunt:

Οἳ δ' Ἄργισσαν ἔχον, καὶ Γυρτώνην ἐνέμοντο
Ὄρθην, Ἠλώνην τε, πόλιν τ' Ὀλοοσσόνα λευκήν.
Quique Argissam tenebant, & Gyrtonen incolebant
Orthen, Elonenque, urbemque Oloossona albam

Ubi Eustathius: Ἡ δὲ Ὀλοοσσὼν, ἣ καὶ λευκὴ προσαγορευθεῖσα, ὡς προ ὀλίγου εἴρηται, διὰ τὸ λευκάργιλλος κατὰ τὴν χώραν εἶναι, Περραιβικὴ φησι, καὶ αὐτὴ ὡς καὶ ἡ Γόννος, ἧς καὶ

Λυκό-

— Πόλιν τ' Ὀλοοσσόνα λευκήν. A

— Urbemque Oloossonem albam.

Οἱ πολῖται Ὀλοοσσόνιοι, καὶ Ὀλοοσσονόθεν ἐπίρρημα.

Cives, Oloossonii, & adverb. ex-Oloossone.

ΟΛΟΥΡΟΣ [61], πολίχνιον τῆς Ἀχαΐας, οὐ πόρρω Πελλήνης, ὡς Ξενοφῶν ἑκκαιδεκάτῳ. Τὸ ἐθνικὸν, Ὀλούριος. B

OLURUS, oppidulum Achaiæ non procul à Pellene, ut Xenoph. lib. 16. Gentile, Olurius.

ΟΛΟΥΣ [62], πόλις Κρήτης· Ξενίων ἐν τοῖς Κρητικοῖς. Ὁ πολίτης Ὀλούντιος, ὡς Σελινούντιος.

OLUS, urbs Cretæ, Xenio in Creticis. Civis, Oluntius, ut Selinuntius.

ΟΛΟΦΥΞΟΣ [63], πόλις ἐν Θρᾴκῃ περὶ τὸν Ἄθω. Ὁ πολίτης, Ὀλοφύξιος· C [64] Ἡρόδοτος, περὶ Νυμφῶν καὶ Θεῶν γράψας.

OLOPHYXUS, urbs in Thracia circa montem Atho. Civis, Olophyxius. Herodotus de Nymphis & Diis scribens.

ΟΛΠΑΙ [65], φρούριον Ἀκαρνάνων, καὶ Ἀμφιλόχιον δικαστήριον· Θουκυδίδης τρίτῃ. Ὁ οἰκήτωρ, Ὀλπαῖος· Καὶ θηλυκῶς, καὶ οὐδετέρως. D

OLPÆ, castellum Acarnanum & prætorium Amphilochium. Thucyd. lib. 3. Incola, Olpæus & fœm. & neut. gen.

ΟΛΥΚΑ, πόλις Μακεδονίας· Θεόπομπος πέμπτῳ Φιλιππικῶν. Τὸ ἐθνικὸν, Ὀλυκαῖος.

OLYCA, urbs Macedoniæ. Theopompus Philippicor. lib. 5. Gentile, *Olycæus.*

ΟΛΥΚΡΑΙ, πόλις περὶ Ναύπακτον· Ἑκαταῖος περιηγήσει Εὐρώπης. Τὸ ἐθνικὸν, Ὀλυκραῖος. E

OLYCRÆ, urbs circa Naupactum. Hecatæ. in Europæ expositione. Gentile, Olycræus.

ΟΛΥΜΠΗ, πόλις Ἰλλυρίας, ὡς Δομέτιος Καλλίστρατος ἑβδόμῳ περὶ Ἡρακλείας· Τὸ ἐθνικὸν Ὀλυμπαῖος, ἢ Ὀλυμπεύς. F

OLYMPE, urbs Illyriæ, ut Domitius Callistratus de Heraclea septimo. Gentile, Olympæus, vel Olympeus.

ΟΛΥΜΠΙΑ [66], ἡ πρότερον Πῖσα λεγομένη, ἔνθα Ὀλύμπιος Ζεὺς τιμᾶται· [67] Ἀφ' οὗ τὰ Ὀλύμπια, ὁ ἀγών. Μετὰ συλλαβῆς τὰ τοπι-

OLYMPIA, quæ prius *Pisa dicta fuit*, ubi Olympius Jupiter colitur. A quo Olympia, certamen. Localia addita syllaba, ex- Olym-

Λυκόφρων μέμνηται, πρὸς τῷ Ὀλύμπῳ κειμένη, ὡς καὶ ἡ προρρηθεῖσα Ἠλώνη, ὁ δὲ τοῖς ἐθνικοῖς ἐνδιατρίψας, Μαγνησίας πόλιν λέγει αὐτήν, δοκεῖ φυλάσσειν καὶ νῦν τὴν κλῆσιν παραφθειρομένην βαρβαρικῶς, ἴσως γὰρ αὐτή ἐστιν, ἡ ἄρτι λεγομένη Ἐλασσών. i. e. *Oloosson verò*, alba *cognominata, ut paulò antea dictum est ob albedinem argillæ juxta Geographum, Perrhebica, inquit & ipsa est urbs, ut Gonnos, cujus etiam Lycophro meminit, ad Olympum jacet, ut & prædicta Elone, Stephanus autem Magnesiæ urbem ait esse, videtur servare etiamnum vocamen corrupta barbarice, fortassis enim eadem est, quæ nunc* Elasson *vocatur.* Eustathius respexit hunc locum Strabonis ex lib. 9. (quem plerumque per antonomasiam Geographum vocat) Καὶ Ὀλοοσσὼν δὲ λευκὴ προσαγορευθεῖσα ἀπὸ τοῦ λευκάργιλος εἶναι, καὶ ἡ Ἠλώνη Περραιβικαὶ πόλεις, καὶ Γόννος. i. e. *Et Oloosson*, alba *cognominata, quod albam-argillam habeat, & Elone Perrhæbicæ urbes, & Gonnos.*

61 Ὄλουρος, πολίχνιον τῆς Ἀχαΐας.] Oluros, oppidulum Achaiæ. Memoratur Melæ lib. 2. c. 3. Noster non procul Pellenâ id locat, Plinio lib 4. c. 5. *Pellenæorum castellum* vocatur. Sæpe autores Latini Græcam terminationem in *os* usurpant.

62 Ὀλοῦς, πόλις Κρήτης.] Olûs, untis, urbs Cretæ. Ejus meminerunt Scylax in Κρήτη, qui portum fuisse inquit, Pausanias lib. 9 Strabo. lib. 10. *Olyssen* vocat.

63 Ὀλόφυξος, πόλις ἐν Θρᾴκῃ, &c.] Olophyxus, urbs in Thracia circa montem Atho, ex Herodoto. Cujus sunt ex libro septimo. capite 22. verba: Ἐν δὲ τῷ ἰσθμῷ τούτῳ ἐς ὃν τελευτᾷ ὁ Ἄθως Σάνη πόλις Ἑλλὰς οἴκηται. Αἱ δὲ ἐντὸς Σάνης, ἔσω δὲ τοῦ Ἄθω οἰκημέναι τὰς τότε ὁ Πέρσης νησιώτιδας ἀντὶ ἠπειρωτίδων ὥρμητο ποιέειν, εἰσὶ αἵδε, Δῖον, Ὀλόφυξος, Ἀκρόθοον, Θύσσος, Κλεωναί. Πόλιες μὲν αὗται τὸν Ἄθων νέμονται. i. e. *In hoc verò isthmo, in quem finitur Athos, habitatur Sana Græca civitas. Quæ verò extra Sana, & intra Athon habitantur, eas tunc Persa ex continentibus insulanas [facere] aggressus est, quæ sunt, Dion, Olophyxus, Acrothoon, Thyssus, Cleonæ. Istæ quidem sunt urbes, quæ Atho incolunt.*

64 Ἡρόδοτος, &c.] Hæc Herodoti librorum epigraphe mihi ignota est. Forsitan est alius ab Halicarnassensi, de [quo] suo loco agimus.

65 Ὄλπαι, φρούριον Ἀκαρνάνων, &c.] Olpæ, castellum Acarnanum & prætorium Amphilochium, ex Thucyd. lib. 3. Ejus sunt quæ sequuntur: Καὶ ἐσβαλόντες ἐς τὴν Ἀργείαν καταλαμβάνουσιν Ὄλπας τεῖχος ἐπὶ λόφου ἰσχυρὸν πρὸς τῇ θαλάσσῃ· ὅ ποτε Ἀκαρνᾶνες τειχισάμενοι, κοινῷ δικαστηρίῳ ἐχρῶντο. Ἀπέχει δὲ ἀπὸ τῆς Ἀργείων πόλεως ἐπιθαλασσίας οὔσης πέντε καὶ εἴκοσι σταδίους μάλιστα. i. e. *Et irruptione in agrum Argivum facta, Olpas occupant, castellum in colle munitum, [et] [ad] mare situm, quod Acarnanes quondam condiderant [eoque] munito communi prætorio utebantur. Distat verò ab Argivorum urbe maritima stadia* XXV. *maxime.*

66 Ὀλυμπία, ἡ πρότερον Πῖσα λεγομένη, &c.] Olympia, [quæ] fuit civitas Elidis, ubi Jupiter Olympius colebatur, in [cujus] honorem celebrabantur ludi Olympici, quibus hæc urbs fuit maximè nobilis. Inclaruit etiam Ciceronis calamo. Eam enim commemorat de Oratore lib. 3. capite (mihi) XXXII. *Ex quibus Eleus Hippias, cum Olympi[am venisset], maximâ illâ quinquennali celebritate ludorum, gloriatus est, cuncta pæne audiente Græcia,* Nihil esse ulla in arte *rerum omnium, quod ipse nesciret.* Noster autor inquit [olim] vocitatam fuisse *Pisam*, at nullum profert idoneum testem. Strabo verò nos docet fuisse Pissatidis regionis partem. [Sic] enim ille lib. 8. Ἦν δὲ ταῦτα ἥ τε Πισᾶτις ἧς ἡ Ὀλυμπία μέρος. i. e. *Hæc verò erant regio Pissatis, cujus Olympia pars.*

67 Ἀφ' οὗ τὰ Ὀλύμπια, ὁ ἀγών.] De Certaminibus Olympicis vide quæ in Ἦλις annotavimus.

68 Ἀγῶν[...]

A τοπικά, Ὀλυμπίαθεν, Ὀλυμπίαζε. [68] Λέγεται καὶ Ἀρπίνα, ὡς Νικάνωρ, ἀπὸ τῆς Οἰνομάου μητρός.

Olympia ad-Olympiam. Dicitur etiam *Arpina*, ut Nicanor, ab Oenomai matre.

ΟΛΥΜΠΙΕΙΟΝ, [69] τόπος ἐν Δήλῳ, ὃν κτίσαντες Ἀθηναῖοι χρήμασιν Ἀδριανοῦ, Νέας Ἀθήνας Ἀδριανὰς ἐκάλεσαν, ὡς Φλέγων ἐν Ὀλυμπιάδων πεντεκαιδεκάτῳ. B Τὸ ἐθνικὸν Ὀλυμπιεύς, ἢ Ὀλύμπιος, ὡς Βυζάντιος.

OLYMPIEUM, locus in Delo, quem conditum Adriani pecuniis vocavere Athenienses *Novas Athenas Adrianas*, ut Phlego Olympiadum decimo quinto. Gentile, Olympieus, vel Olympius, ut Byzantius.

ΟΛΥΜΠΟΣ [70], ὄρος Μυσίας· Ἀρριανὸς Βιθυνιακῶν πρώτῳ. Οἱ οἰκοῦντες, Ὀλυμπηνοί. [71] Ἔστι καὶ πόλις Παμφυλίας· C Στράβων τεσσαρεσκαιδεκάτῃ. Τὸ ἐθνικὸν, ὅμοιον.

OLYMPUS, mons Mysiæ. Arrhianus Bithyniacor. 1. Incolæ, Olympeni. Est etiam urbs Pamphyliæ: Strab. lib. 14. Gentile, simile.

ΟΛΥΝΘΟΣ [72], πόλις Θρᾴκης, πρὸς τῇ Σιθωνίᾳ τῆς Μακεδονίας, ἀπὸ Ὀλύνθου τοῦ Ἡρακλέους. Ὁ πολίτης, Ὀλύνθιος, καὶ Ὀ- D λυνθία.

OLYNTHUS, urbs Thraciæ, prope Sithoniam Macedoniæ, ab Olyntho Herculis filio. Civis, Olynthius, & Olynthia.

ΟΛΒΟΙ, πόλις Αἰγύπτου πρὸς τῇ Λιβύῃ· Ἀλέξανδρος ἐν πρώτῳ Αἰγυπτιακῶν. Τὸ ἐθνικὸν, Ὀλβῖται.

OLBI, urbs Ægypti, prope Libyam. Alexander Ægyptiacor. primo. Gentile, Olbitæ.

E

ΟΜΑΝΑ [73], πόλις τῆς εὐδαίμονος Ἀραβίας· Γλαῦκος δευτέρῳ Ἀραβικῶν ἀρχαιολογίας. Τὸ ἐθνικὸν Ὀμανεύς, ὡς Τυανεύς, Κομανεύς.

OMANA, urbs Arabiæ felicis. Glaucus Arabicæ antiquitatis lib. 2. Gentile, Omaneus, ut Tyaneus, Comaneus.

ΟΜΑΡΙΟΝ [74], πόλις Θετταλίας· Θεό- F πομπος

OMARIUM, urbs Thessaliæ. Theopompus

68 Λέγεται καὶ Ἀρπίνα.] Ex Nicanore dicit Olympiam dictam quoque fuisse *Arpinam* ab Oenomai matre. Pausanias in Eliacorum posteriore tradit civitatem Harpinnam Oenomaûm condidisse, ac de matris nomine nomen ipsi imposuisse, cujus ætate rudera tantum exstabant: Ἔστι δὲ καὶ ἄλλος Ἀρπιννάτης καλούμενος ποταμὸς, καὶ οὐ πολὺ ἀπὸ τοῦ ποταμοῦ, πόλεως Ἀρπίννης ἄλλα τε ἐρείπια καὶ μάλιστα οἱ βωμοί· οἰκίσαι δὲ Οἰνόμαον τὴν πόλιν, καὶ θέσθαι τὸ ὄνομα ἀπὸ τῆς μητρὸς λέγουσιν Ἀρπίννης. i.e. *Est & alius fluvius* Harpinnates *nomine, & non longe à fluvio, urbis Harpinnæ cùm alia rudera tum in primis aræ. Condidisse verò Oenomaum urbem, & ei posuisse nomen à matre Harpinna dicunt.* At Pausaniæ Olympia & Harpinna sunt diversæ urbes: Idem enim Eliacorum priore memorat Olympiam Pisææ finitimam, quin dicat *Harpinnam* quoque vocitatam fuisse: Πέλοψ δὲ ἀποθανόντος Οἰνομάου τήν τε Πισαίαν ἔσχε, καὶ Ὀλυμπίαν ἀποτεμόμενος τῆς Ἐπειοῦ χώρας ὅμορον οὖσαν τῇ Πισαίᾳ. i.e. *Pelops verò occiso Oenomao & Pisæam obtinuit & Olympiam huic finitimam abscidens ab Epeï regione.*

69 Ὀλυμπίειον, τόπος ἐν Δήλῳ, &c.] Olympieum, locus in Delo insula, quem Athenienses cùm Adriani pecunia instaurassent, Νέας Ἀθήνας Ἀδριανάς, i.e. *Novas Athenas, Adrianas* vocarunt, cujus rei, nulla apud alios, quod sciam, extat memoria; at Adrianus fuit gloriæ, & æternitatis adeò ambitiosus, ut multa oppida & instauraverit, & condiderit, à se nomine indito, ut sic nomen suum extenderet, eadem de causa ædificiis à se, seu factis, seu instauratis nomen quoque suum inscribebat, quare non inficete ab aliquibus *herba parietaria* appellabatur. Inter alia magnificentiæ suæ opera instauravit Athenas, ideo in hujus urbis arce hi versiculi legebantur:

Αἱ δ᾽ εἰσὶ Ἀθῆναι Θησέως πρῶτον πόλις
Αἱ δ᾽ Ἀδριανοῦ, κ᾽ οὐ δὲ Θησέως πόλις.
Hæ sunt Athenæ Thesei primùm urbs
Hæ Adriani, ac non Thesei urbs.

Quid igitur mirum, si ejus expensâ Athenienses Olympieum in Delo instaurarunt.

70 Ὄλυμπος, ὄρος Μυσίας.] Olympus, mons Mysiæ, ex Arrhiani Bithyniacorum lib. 1. Fuit Olympus Mysiæ celeber apris & morte filii Crœsi Lydorum regis, quem Adrastus Midæ filius, ac Gordii nepos occidit, cum ad occidendum aprum, qui Mysorum opera vastabat à Crœso una cum ipsius filio missus fuisset, Adrastus verò frustrato ictu non aprum, sed Crœsi filium adeptus fuit, ut refert Herodotus lib. 1. c. 36. Apud Poëtas autem Olympus pro cœlo usurpatur, Duodecim hujus nominis montes recenset Ortelius in suo Thesauro Geographico.

71 Ἔστι καὶ πόλις Παμφυλίας.] Mysus fuit etiam urbs Pamphyliæ, ex Strabonis lib. 14. Ejus sunt verba: Ἐν τούτοις δ᾽ ἐστὶν ἥτε Κράμβουσα, καὶ Ὄλυμπος πόλις μεγάλη, καὶ ὄρος ὁμώνυμον, ὃ καὶ Φοινικοῦς καλεῖται. i.e. *Interjacent Crambusa, & Olympus urbs magna, cum ejusdem nominis monte, qui etiam* Phœnicûs *vocatur.*

72 Ὄλυνθος, πόλις Θρᾴκης πρὸς τῇ Σιθωνίᾳ, &c.] Olynthos, urbs Thraciæ prope Sithoniam Macedoniæ regionem. Id videtur desumpsisse ex Herodoti lib. 7. c. 122 Sic enim ille: Κάμψας δὲ Ἄμπελον τὴν Τορωναίην ἄκρην, παραμείβετο Ἑλληνίδας τάσδε πόλιας, (ἐκ τῶν νέας τε, καὶ στρατιὴν παρελάμβανε) Τορώνην, Γαληψὸν, Σερμύλην, Μηκύβερναν, Ὄλυνθον. Ἡ μὲν νῦν χώρη αὕτη, Σιθωνίη καλέεται. i.e. *Circumvectus verò Ampelum promontorium Toronæum, præternavigavit has Græcas urbes, (unde & naves & commilitium sumpsit) Toronen, Galepsum, Sermylen, Mecybernam, Olynthum. Quæ regio nunc* Sithonia *vocatur.* Scylax eam Macedoniæ dedit, è nostris memoratur Melæ lib. 2. c. 2. Plinio lib. 4. c. 11. uterque in Thracia locat.

73 Ὄμανα, πόλις τῆς εὐδαίμονος Ἀραβίας.] Omana, urbs felicis Arabiæ, ex Uranii Antiquit. Arabic. lib. 2. Memoratur Arrhiano in Periplo maris rubri. Quod oppidum priores celebrem portum Carmaniæ fecisse tradit Plinius lib. 6. c. 28.

74 Ὀμάριον, πόλις Θετταλίας.] Omarium, urbs Thessaliæ, ex Theopompi Philippic. lib. 22. Hujus vice, (est autor deperditus) fungetur Polybius, qui Historiarum lib. 5. eam celebrat: Ἐφ᾽ οἷς δ᾽ ἔληξαν τῆς πρὸς ἀλλήλους διαφορᾶς, γράψαντες εἰς στήλην παρὰ τὸν τῆς Ἑστίας ἀνέθεσαν βωμὸν ἐν Ὀμαρίῳ. i.e. *Conditiones autem, quibus mutua differentia desiit, inscriptas columnæ ad Vestæ aram Omarii posuerunt.*

πομπὸς Φιλιππικῶν εἰκοςῷ δευτέρῳ. Ἐν ταύτῃ τιμᾶται Ζεὺς, καὶ Ἀθηνᾶ. Τὸ ἐθνικὸν Ὀμάριοι, Ὀμαρεύς.

pompus Philippicor. 22. In hac colitur Jupiter, & Minerva. Gentile, Omarii, Omareus.

ὈΜΒΡΙΚΟΙ[75], ἔθνος Ἰταλικὸν περὶ τὸν Ἀδριανὸν κόλπον, μέσον τοῦ Πάδου καὶ Πικεντικοῦ. [76] Λέγονται καὶ Ὄμβροι. [77] Ἔστι καὶ ποταμὸς Ἰταλίας Ὄμβρος. Λέγονται Οὔμβροι παρὰ τοῖς Ἰταλικοῖς συγγραφεῦσι. [78] Παρὰ τούτοις ἱστορεῖ Ἀριστοτέλης ἐν τῷ περὶ θαυμασίων ἀκουσμάτων, ὅτι τρὶς τοῦ ἐνιαυτοῦ τίκτουσι τὰ βοσκήματα, καὶ τοὺς καρποὺς πολλαπλασίους τὴν γῆν ἀνιέναι τῶν καταβαλλομένων, καὶ τὰς γυναῖκας αὐτῶν πολυγόνους. Σπανίως γὰρ ἓν τίκτουσι· Τὰς δὲ πλείστας, δύο, ἢ τρία.

OMBRICI, populi Italici, circa Adriaticum sinum, medii inter Padum, & Picenticum. Dicuntur quoque *Ombri.* Est etiam fluvius Italiæ, Ombrus. Dicuntur Umbri ab historicis Italis, apud hos refert Aristot. de Mirabilibus Auscultationibus quod ter in anno pariant pecora, ac terra fructus reddat magno cum fœnore, necnon mulieres valde fœcundas esse affirmat. Raro enim singulos: Pleræque geminos, vel trigeminos pariunt.

ὉΜΗΡΙΤΑΙ[79], ἔθνος Αἰθιόπων· Μαρκιανὸς ἐν περίπλῳ α.

HOMERITÆ, populi Æthiopum. Marcianus in Periplo pri.

ὉΜΟΛΗ[80], ὄρος Θετταλίας· Παυσανίας ἐννάτῳ. Λέγεται καὶ Ὅμολος. Οἱ οἰκοῦντες, Ὁμολοεῖς· [81] Καὶ Θηβῶν αἱ πρὸς τῷ ὄρει Ὁμολοΐδες· Καὶ Ζεὺς Ὁμολώϊος τιμᾶται ἐν Βοιωτίᾳ.

HOMOLE, mons Thessaliæ. Pausanias lib. 9. Dicitur quoque Homolus. Incolæ, Homolei. Et Thebarum juxta montem Homoloides. Et Jupiter Homoloius colitur in Bœotia.

ὉΜΟΛΙΟΝ[82], πόλις Μακεδονίας καὶ Μαγνησίας· Στράβων ἑβδόμῃ. Τὸ ἐθνικὸν, Ὁμολιεύς. [83] Τὸ δὲ Ὁμολώϊος, τεμενικόν ἐστι, κατὰ πλεονασμὸν τοῦ ω.

HOMOLIUM, urbs Macedoniæ, & Magnesiæ. Strab. lib. 7. Gentile Homolieus. Homoloius verò, ad lucum pertinet per pleonasmum *o* mega scribitur in antepenultima.

ὈΜΦΑ-

OMPHA-

75 Ὀμβρικοὶ, ἔθνος Ἰταλικὸν περὶ τὸν Ἀδριανὸν κόλπον, &c.] Ombrici, gens Italica circa Adriaticum sinum, media inter Padum & Picenticum, (sic vocat autor noster Picenorum regionem) Latinis dicuntur *Umbri*, quos commemorat Plin. lib. 3. c. 10. de quibus consulendi sunt Leand. Albertus in sua Umbria, Cluverius Ital. Antiquæ lib. 2. c. 4.

76 Λέγονται καὶ Ὄμβροι.] Dicuntur etiam *Ombri.* Ex hoc autoris nostri loco corrigendus est Plinius apud quem perperam legitur *Ombrios* pro *Ombros.* Ejus ex lib. 3. c. 14. sunt verba: *Umbrorum gens antiquissima Italiæ existimatur, ut quos* Ombrios *à Græcis putent dictos, quod inundatione terrarum imbribus superfuissent.* CCC. *eorum oppida Thusci debellasse reperiuntur.*

77 Ἔστι καὶ ποταμὸς Ἰταλίας Ὄμβρος.] Celebrat etiam Ombrum Italiæ fluvium, qui Plinio dicitur *Umbro*, ejus ex lib. 3. c. 5. placet apponere verba: *Hinc amnes Prille, mox Umbro navigiorum capax, & ab eo tractus Umbriæ, portusque Telamon.*

78 Παρὰ τούτοις ἱστορεῖ Ἀριστοτέλης ἐν τῷ, &c.] Illa quæ ex Aristotele de Admirabilibus affert noster, sic apud eum leguntur: Παρὰ τοῖς Ὀμβρικοῖς φασι τὰ βοσκήματα τρὶς τίκτειν τοῦ ἐνιαυτοῦ, καὶ τοὺς καρποὺς αὐτοῖς τὴν γῆν πολλαπλασίους ἀνίεσθαι τῶν καταβαλλομένων, εἶναι δὲ καὶ τὰς γυναῖκας πολυγόνους, καὶ σπανίως ἓν τίκτειν, τὰς δὲ πλείστας δύο καὶ τρία. i. e. *Apud Umbros ajunt pecora annis singulis ter parere, terramque multiplicem serentibus frugem reddere, esse verò mulieres fœcundas valdè, & raro unum, plurimas autem duos & tres parere.* Nescio quid in mentem venerit interpreti Latino qui illud παρὰ τοῖς Ὀμβρικοῖς, i. e. *apud Ombricos*, scilicet *apud Umbros*, vertit, *in Ombricis insulis.* Contra Aristotelis mentem & interpretis officium.

79 Ὁμηρῖται, ἔθνος Αἰθιόπων] Homeritæ, gens Æthiopum ex Marciani Periplo. Memorantur Ptolemæo lib. 6. c. 7. qui eos locat inter maris Erythræi angustias & inter Adramitarum regionem; eorum etiam meminit Arrhianus in Periplo maris Erythræi, Plinius lib. 6. c. 28. D. M. Niger Geographiæ Asiæ Comm. 7. sic vocatos fuisse putat, tamquam cæcutientes, quod nisi quæ ante oculos haberent, viderent, scilicet à Græco nomine ὅμηρος, i. e. *cæcus.* Nescio unde somniaverit id etymi Niger. Arrhianus in Periplo maris Erythræi dicit, quosdam esse populos juxta Persicum mare, qui interdiu parùm videbant; Stukius in suis in Arrhianum Scholiis ait *Homeritas* vocatos fuisse à nomine Hebræo כמרים *Kemarim* ac si diceres *reclusos.* Ecquis non mirabitur viros doctos in hujus gentis etymologia tam pueriliter *nugantes*, ne dicam *insanientes.* Calistus lib. 17. c. 32. prodit, Judaïcam olim religionem coluisse, at ab Auxumitis victos Christianam amplexos fuisse. Eorum regio, si Belleforesto credimus, est maxima pars illius, quæ nunc *Aden* dicitur, abundatque dactylis, palmis, atque pecoribus.

80 Ὁμόλη, ὄρος Θετταλίας.] Homole, mons Thessaliæ, ex Pausaniæ lib. 9. Τραπόμενοι δὲ ἐς Θεσσαλίαν καταλαμβάνουσιν Ὁμόλην, ὀρῶν τῶν Θεσσαλικῶν καὶ εὔγεων μάλιστα, καὶ ὕδασιν ἐπιρρεομένην. i. e. *Conversi autem in Thessalos, Homolen occupant, Thessalicorum montium fertilissimum, & aquis irriguum.* Eum honoravit Poëtarum Phœnix Æneid. lib. 7. v. 674.

Ceu duo nubigenæ, cum vertice montis ab alto,
Descendunt centauri, Homolen, Othrynque nivalem
Linquentes cursu rapido: dat euntibus ingens
Sylva locum, & magno cedunt virgulta fragore.

81 Καὶ Θηβῶν αἱ πρὸς τῷ ὄρει Ὁμολοΐδες.] Hæc procul dubio sunt malesana, sic legenda censeo: Καὶ Θηβῶν αἱ πύλαι ἀπὸ τοῦ ὄρους Ὁμόλης Ὁμολωΐδες. i. e. *Et Thebarum portæ ab Homole monte Homoloïdes.* Id luce clarius apparet ex Pausaniæ lib. 9. ex quo noster illa desumpsit. Sic enim ille: Θερσάνδρου δὲ τοῦ Πολυνείκους ἀνακαλεσαμένου σφᾶς ἐπὶ τὰ οἰκεῖα, τὰς πύλας διὰ ὧν τὴν κάθοδον ἐποιοῦντο ἀπὸ τῆς Ὁμόλης, ὀνομάζουσιν Ὁμολωΐδας. i. e. *Thersandro verò Polynicis filio postliminio revocante eos, portas per quas ingressi sunt ab Homole, Homoloides vocant.*

82 Ὁμόλιον, πόλις Μακεδονίας καὶ Μαγνησίας.] Homolium, urbs Macedoniæ, & Magnesiæ, ex Strabonis lib. 7. in illis verbis pro καὶ puto legendum ἢ, ad quod me movet Strabo qui lib. 9. subdubitat ad quos pertinet hæc urbs. ... ber verò septimus ejusdem autoris quem citat noster, ... est integer. Memoratur Livio lib. 42. c. 38. Plinius lib. 4. c. 9. Magnesiæ adscribit.

83 Τὸ δὲ Ὁμολώϊος, τεμενικόν ἐστι, &c.] In his verbis pro τεμενικὸν puto legendum κτητικὸν, i. e. *possessivum.* Id enim ratio clamare videtur.

ὈΜΦΆΚΗ[84], πόλις Σικελίας· Φίλιστος Σικελικῶν τετάρτῳ. Τὸ ἐθνικὸν, Ὀμφακαῖος. Ἔδει δὲ Ὀμφακηνὸς, τῷ τύπῳ τῆς χώρας.

A OMPHACE, urbs Siciliæ. Philistus Siculorum lib. 4. Gentile, Omphacæus. Debebat verò esse Omphacenus regionis forma.

ὈΜΦΆΛΙΟΝ[85], τόπος Κρήτης, πλησίον Θεννῶν καὶ Κνωσσοῦ. Ἔστι καὶ Θετταλίας. Τὸ ἐθνικὸν, Ὀμφαλίτης.

OMPHALIUM, locus Cretæ, prope Thennas, & Cnossum. Est & Thessaliæ. Gentile, Omphalites. B

ὈΝΕΙΑΒΆΤΗΣ, πόλις Αἰγύπτου· Ἑκαταῖος περιηγήσει Λιβύης. Ὁ πολίτης, Ὀνειαβάτης τῷ τῆς χώρας ἔθει.

ONEABATES, urbs Ægypti. Hecatæ. Periegesi Libyæ. Civis, Oneabates, regionis consuetudine.

ὈΝΘΎΡΙΟΝ, πόλις Θεσσαλικὴ περὶ τὴν Ἄρνην. Τὸ ἐθνικὸν, Ὀνθυρεύς· Ῥιανὸς ὀγδόῳ.

C ONTHYRIUM, urbs Thessalica juxta Arnen. Gentile, Onthyrieus Rhianus lib. 8.

ΟΝΝΗ[86], ἐμπόριον τῆς εὐδαίμονος Ἀραβίας· Μαρκιανὸς ἐν περίπλῳ. Τὸ ἐθνικὸν Ὀνναῖος. Ὡς Ἐνναῖος.

ONNE, emporium Arabiæ felicis. Marcianus in Periplo. Gentile, Onnæus. Ut Ennæus. D

ὈΝΟΥΦΙΣ[87], πόλις Αἰγύπτου, οὐκ ἀγνωστος. Ὁ πολίτης, Ὀνουφίτης.

ONUPHIS, urbs Ægypti, haud ignobilis. Civis, Onuphites.

ὈΝΎΧΙΟΝ, τόπος Κρήτης, ἀπὸ ὄνυχος ἀγκύρας, ἐνσχεθείσης ἐν αὐτῷ, τῶν Ἀμυκλαίων ἀποικησάντων.

ONYCHIUM, locus Cretæ, sic dictus ab *ungue* anchoræ infixæ in eo, cum Amyclæi illuc coloniam misissent. E

ὈΞΎΒΙΟΙ[88], μοῖρα Λιγύων· Κοδράτος τεσσαρεσκαιδεκάτῳ Ῥωμαϊκῆς χιλιαρχίας.

OXYBII, pars Ligurum. Quadratus lib. 14. Romanæ Chiliarchiæ.

ὈΞΥΔΡΆΚΑΙ[89], ἔθνος Ἰνδικόν, [90] ὑφ᾽ ὧν σώσας Ἀλέξανδρον Πτολεμαῖος, σωτὴρ ἐκλήθη.[91] Οἱ δὲ, ψεῦδος τὸ περὶ τῶν Ὀξυδρακῶν.

F OXYDRACÆ, gens Indica, à quibus cum Alexandrum incolumem servasset Ptolomæus, *Soter*, i. e. *servator* vocatus fuit. Alii mendacium esse dicunt illud de Oxydracis.

ὈΞΎΡΥΓΧΟΣ[92], πόλις Αἰγύπτου, τιμῶσα

OXYRYNCHUS, urbs Ægypti, quæ colit

84 Ὀμφάκη, πόλις Σικελίας.] Omphace, urbs Siciliæ, ex Philisti Siculor. lib. 4. cujus vice, quia est autor deperditus, fungetur Pausanias, in Arcadicis: Καὶ ἔτεσιν ὕστερον πολλοῖς Δωριέων ἐς Σικελίαν ἐσοικιζομένων, Ἀντίφημος ὁ Γέλας οἰκιστὴς, πόλισμα Σικανῶν Ὀμφάκην πορθήσας, μετεκόμισεν ἐς Γέλαν ἄγαλμα ὑπὸ Δαιδάλου πεποιημένον. i. e. *Multisque post annis, cum Dorienses in Siciliam transmigrarent, Antiphemus, is qui Gelam coloniam deduxit, Omphace Sicanorum oppido direpto, signum à Dædalo factum Gelam deportavit.*

85 Ὀμφάλιον, τόπος Κρήτης, &c.] Omphalium, locus Cretæ prope Thennas & Cnossum, ejusdem insulæ civitates, memoratur Diodoro Siculo Bibliothecæ Hist. lib. 5. apud quem Ὀμφάλειον scribitur, & πεδίον, i. e. *campus* dicitur fuisse.

86 Ὄννη, ἐμπόριον τῆς εὐδαίμονος Ἀραβίας.] Onne, emporium felicis Arabiæ memoratur Ptolemæo lib. 6. c. 7.

87 Ὄνουφις, πόλις Αἰγύπτου.] Onuphis, urbs Ægypti, haud ignobilis, à qua denominabatur Onuphites Nomos, autore Ptolemæo lib. 4. c. 5. cujus præfecturæ meminit Herodotus lib. 2. c. 166. Plin. lib. 5. c. 9.

88 Ὀξύβιοι, μοῖρα Λιγύων.] Oxybii, pars quædam Ligurum, ex Quadrato, autore deperdito. Polybius in Eclogis de legationibus c. 134. celebrat hanc gentem & bellum, quod adversus eam gessere Romani, duce Q. Opimio, eo quod Massiliensibus Romanorum sociis bellum intulissent. Eorum quoque meminit ex eodem Polybio Geographus lib. 4. & portus cujusdam in Narbonensi ora, qui ab eorum nomine *Oxybius portus* dicebatur.

89 Ὀξυδράκαι, ἔθνος Ἰνδικόν.] Oxydracæ fuere validissimæ Indorum gentes, Mallis vicinæ, has bellare inter se solitas, Alexandro adversus utrasque exercitum ducente, periculi societas junxerat, ad Oxydracas Alexander mortis periculum adiit in obsidione cujusdam urbis lethaliter vulneratus, quod in temeritatem potius, quam in gloriam ei cessit, autore Q. Curtio lib. 9. c. 4. & c. 5. Id Strabo lib. 15. apud Mallos accidisse tradit, de quo vide quæ in Μαλλοὶ annotavimus.

90 Ὑφ᾽ ὧν σώσας Ἀλέξανδρον Πτολεμαῖος, σωτὴρ ἐκλήθη.] Inquit Ptolemæum vocatum fuisse *Soterem*, cum apud Oxydracas servasset Alexandrum à mortis periculo. Apud Q. Curtium lib. 9. c. 5. autor est Clitarchus, & Timagenes, Ptolemæum, qui postea regnavit, huic pugnæ adfuisse. Sed ipse Ptolemæus abfuisse se tradit.

91 Οἱ δὲ, ψεῦδος τὸ περὶ τῶν Ὀξυδρακῶν.] Alii mendacium esse dicunt illud Oxydracarum, scilicet, quod Alexander servatus fuit apud Oxydracas à Ptolemæo, ut apparet ex Q. Curtio libro capiteque proxime citato. Sic enim de his loquitur: *Ptolemæum, qui postea regnavit, huic pugnæ adfuisse, auctor est Clitarchus, & Timagenes. Sed ipse, scilicet gloriæ suæ non refragatus, abfuisse se, missum in expeditionem memoriæ tradidit. Tanta componentium vetusta rerum monumenta, vel securitas, vel par huic vitium, credulitas.*

92 Ὀξύρυγχος, πόλις Αἰγύπτου, &c.] Oxyrynchos, urbs Ægypti, cujus oppidani colebant ejusdem nominis piscem. Id ex Strabonis fonte hausisse videtur. Ita enim ille lib. 17. Ἐν δὲ τῇ περαίᾳ Ὀξύρυγχος πόλις, καὶ νομὸς ὁμώνυμος· τιμῶσι δὲ τὸν ὀξύρυγχον, καὶ ἔστιν αὐτοῖς ἱερὸν Ὀξυρύγχου· καίτοι καὶ τῶν ἄλλων Αἰγυπτίων κοινῇ τιμώντων τὸν Ὀξύρυγχον. Τινὰ μὲν γὰρ τῶν ζώων ἅπαντες κοινῇ τιμῶσιν Αἰγύπτιοι, καθάπερ τῶν πεζῶν μὲν τρία, βοῦν, κύνα, αἴλουρον· τῶν δὲ πτηνῶν δύο ἱέρακα, καὶ ἶβιν, τῶν δ᾽ ἐνύδρων δύο, λεπιδωτὸν ἰχθὺν, καὶ Ὀξύρυγχον. i. e. *In ulteriore regione est Oxyrynchus civitas, & præfectura ejusdem nominis. Colunt verò Oxyrynchum, & est ipsis templum Oxyrynchi, quamvis & cæteri Ægyptii omnes Oxyrynchum colant; quædam enim animalia Ægyptii communiter omnes colunt, ut de terrestribus tria, bovem, canem, felem. E volatilibus accipitrem, & ibim. Ex aquatilibus duo, lepidotum* [id est squamatum] *piscem, & Oxyrynchum.* Oxyrynchus civitas mediterranea Ægypti, & metropolis ejusdem nominis præfecturæ, una cum præfectura, Oxyrynchite memoratur etiam Ptolemæo lib. 4. c. 5.

 93 Ὀπι-

μῶσα τὸν ὁμώνυμον ἰχθύν. ὁ πολίτης, Ὀξυρυγχίτης.

ὈΠΙΚΟΙ[93], ἔθνος Ἰταλίας. Εὔδοξος ἕκτῳ γῆς περιόδου, γλώσσας συνέμιξαν. οἱ δὲ, ὅτι Ὀφικοὶ, ἀπὸ τῶν ὄφεων.

ὈΠΟΕΙΣ[94], πόλις Λοκρῶν τῶν Ἐπικνημιδίων, ἀπὸ Ὀπόεντος. Τὸ ἐθνικὸν, Ὀποείσιος, Ὀποεισία. Λέγεται καὶ Ὀποῦς Ὀποῦντος, κατὰ κρᾶσιν. [95] Ἔστι καὶ Ὀποῦς πόλις Ἀχαΐας, καὶ τῆς Ἠλείας ἄλλη. οἱ πολῖται, Ὀπούντιοι.

ὈΡΒΙΤΑΙ[96], ἔθνος Ἰνδικὸν, ὡς Ἀπολλόδωρος δευτέρῳ περὶ Ἀλεξανδρείας.

ὈΡΑΘΑ, πόλις τῆς ἐν Τίγριδι Μεσήνης. Ἀρριανὸς Παρθικῶν ἑκκαιδεκάτῳ. Τὸ ἐθνικὸν, Ὀραθηνός.

ὈΡΓΑΛΗΜΑ, πόλις ἐπὶ τῷ Ἴστρῳ. Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ. Εἰσὶ καὶ Ὀργομεναὶ πόλις Ἰλλυρίας. [97] Τὸ ἐθνικὸν, Ὀργομεναῖος. Καὶ τῆς δευτέρας, Ὀργομένιος.

ὈΡΓΩΝ[98], νῆσος πλησίον Τυρρηνίας. Τὸ ἐθνικὸν, Ὀργώνιος, ὡς Ἀντρώνιος.

Ὀρ-

A colit piscem ejusdem nominis. Civis, Oxyrynchites.

OPICI, populi Italiæ. Eudoxus sexto terræ periodi, *linguas commiscuere.* Alii sic vocatos B esse existimant tamquam Ophici ἀπὸ τῶν ὄφεων, i. e. *à serpentibus.*

OPOIS, urbs Locrorum Epicnemidiorum, ab Opoente. Gentile, Opoïsius, Opoïsia. Dicitur etiam Opûs, Opuntis per crasin. Est etiam Opûs urbs Achaiæ, & Elidis C alia. Cives, Opuntii.

ORBITÆ, gens Indica, ut Apollodorus lib. 2. de Alexandria.

ORATHA, urbs Mesenæ, quæ juxta D Tigrim. Arrhianus Parthicorum lib. 16. Gentile, Orathenus.

ORGALEMA, urbs in Istro. Hecatæus Europa. Sunt etiam Orgomenæ, urbs Illyriæ. Gentile, Orgomenæus. *Et secundæ,* Orgomenius.

E

ORGON, insula, juxta Tyrrheniam. Gentile, Orgonius, ut Antronius.

OR-

93 Ὀπικοὶ, ἔθνος Ἰταλίας.] Opici, gens Italiæ, ex Eudoxo. Hos Campaniam habitasse & *Ausones* quoque vocitatos fuisse memoriæ prodidit Strabo ex Antiocho. Illius ex lib. 5. sunt quæ sequuntur: Ὑπὲρ δὲ τούτων τῶν ἠϊόνων Καμπανία πᾶσα ἵδρυται, πεδίον εὐδαιμονέστατον τῶν ἁπάντων· περίκεινται δ' αὐτῷ γεωλοφίαι τε εὔκαρποι, καὶ ὄρη τά τε τῶν Σαυνιτῶν καὶ τὰ τῶν Ὄσκων. Ἀντίοχος μὲν οὖν φησι τὴν χώραν ταύτην Ὀπικοὺς οἰκῆσαι, τούτους δὲ καὶ Αὔσονας καλεῖσθαι. Πολύβιος δ' ἐμφαίνει, δύο ἔθνη νομίζων ταῦτα. Ὀπικοὺς γάρ φησι καὶ Αὔσονας οἰκεῖν τὴν χώραν ταύτην περὶ τὸν Κρατῆρα. i. e. *Super hæc litora Campania omnis sita est, planicies felicissima omnium. Circa eam jacent cùm tumuli terræ fertiles, cùm Samnitum Oscorumque montes. Antiochus dicit, hanc regionem ab Opicis habitatam fuisse, hos &* Ausones *vocari. At Polybius significat se putare fuisse duas gentes. Opicos enim inquit & Ausones incoluisse terram, quæ est circa Craterem.* Antiochi antiquissimi historici sententiam firmat Aristoteles Politic. lib. 7. c. 10. Ὤικουν δὲ τὸ μὲν πρὸς τὴν Τυρρηνίαν Ὀπικοὶ, καὶ πρότερον καὶ νῦν καλούμενοι τὴν ἐπωνυμίαν Αὔσονες. i. e. *Habitabant autem in ea quidem parte, quæ ad Tyrrheniam* [Etruriam] *Opici, qui & antea & nunc cognomento* Ausones. Cluv. Italiæ Antiquæ lib. 3. c. 9. inquit, hoc nomen corruptum fuisse à Romanis in duas syllabas, Opsi, sive Obsci, ac tandem factum fuisse Osci. Optimum foret, si hujus rei produceret aliquem idoneum testem, at hujusmodi res sine teste, sunt insomnia. Noster autor ἀπὸ τῶν ὄφεων, i. e. *à serpentibus* Opicorum nomen deducit, & serpentes me terrent, ne dicam esse Græcorum nugamentum.

94 Ὀπόεις, πόλις Λοκρῶν, &c.] Opoïs, entis, seu per crasim Opûs, untis, urbs Locrorum Epicnemidiorum, nomen adepta ab Opoënte, patria Patrocli cognati & socii Achillis, qui unà cum eo ad Troiam profectus fuit, memoratur Poëtarum parenti Il. 2. v. 532 Ejus navale erat Cynos, teste Eustathio ad versum citatum: Ἡ δὲ Κῦνος ἄκρα τις περματίζουσα τὸν Ὀπούντιον κόλπον. Ἐπίνειον Ὀπόεντος πόλεως Λοκρῶν Ἐπικνημιδίων τῶν πέραν Εὐβοίας κατὰ τὸν ποιητήν. Ἀφ' ἧς ἦν καὶ ὁ τοῦ Ἀχιλλέως συγγενής τε, καὶ ἑταῖρος Πάτροκλος, κληθείσης οὕτως ἀπὸ Ὀπόεντος ἄρξαντος ἐν αὐτῇ. Ἐθνικὸν δὲ Ὀπόεις, Ὀποείσιος, ὡς Σιμόεις, Σιμοείσιος. Ὥσπερ δὲ Πλακόεις, καὶ ἐν συναιρέσει Πλακοῦς, καὶ Σιμόεις, Σιμοῦς, οὕτω καὶ Ὀπόεις, Ὀποῦς, καὶ κλίνεται Ὀποῦντος, καὶ τὸ ἐθνικὸν ἐξ αὐτοῦ Ὀπούντιος. i. e. *Cynos verò est promontorium quoddam terminans Opuntium sinum; navale Opoëntis, urbis Locrorum Epicnemidiorum ultra Eubœam secundum Poëtam; à qua erat Patroclus cognatus & socius Achillis, sic vocata ab Opoente, qui in ea imperavit; gentile verò Opoïs, Opoïsius, ut Simoïs, Simoïsius. Quemadmodum verò Placoïs, & per synæresim Placûs, & Simoïs, Simûs, sic etiam Opoïs, Opûs, & declinatur* [Opûs] *Opuntis, & gentile ex eodem Opuntius.* Et Cynum navale Opuntiorum & urbem celebrat Liv. lib. 28. c. 8. *Ne frustra tempus tereret, celeriter abstitit incœpto, classemque inde ad Cynum Locridis (emporium id est Opuntiorum urbis mille passuum à mari sitæ) trajecit.* De Cyno verò vide quæ suo loco annotavimus.

95 Ἔστι καὶ Ὀποῦς πόλις Ἀχαΐας, καὶ τῆς Ἠλείας ἄλλη.] Nunc commemorat Opuntem Achaïæ, & aliam Eliæ, prioris nullam inveniebam notitiam, posterioris meminit Strabo lib. 9. Λέγονται δ' Ὀπουντίους τινὰς καὶ ἐν τῇ Ἠλείᾳ φασὶν, οὓς οὐκ ἄξιον μεμνῆσθαι, πλὴν ὅτι συγγένειαν αὐτῶν ἐξαναφέρουσι τοῖς Ὀπουντίοις ὑπάρχουσαν. i. e. *Dici quoque quosdam Opuntios in Elea ajunt, quorum non est dignum meminisse, nisi quod cognationem quamdam ipsis esse cum Opuntiis ferunt.*

96 Ὀρβῖται, ἔθνος Ἰνδικόν.] Orbitæ, gens Indica, ex Apollodoro. Cum nullam apud alios autores hujus Indicæ gentis invenirem memoriam, adducor, ut credam fuisse eosdem, qui Arrhiano de Expedit. Alex. lib. 6. vocantur Ὠρεῖται, sed perperam pro Ὠρῖται. Sic enim scribendum est. Ὠρεῖται enim sunt oppidani ab Oreo Eubœæ urbe, autore nostro autore in Ὠρεὸς & Eustathio ad Periegetæ v. 1096 qui Indiæ populos vocat Ὠρίτας, non Ὠρείτας. Perperam etiam scribitur apud Strabonem, cui Oritæ Indiæ populi prope Arbies memorantur.

97 Τὸ ἐθνικὸν Ὀργομεναῖος, καὶ τῆς δευτέρας Ὀργομένιος.] In hac sectione autor noster celebrat duas urbes, alteram Orgalemam ad Istrum, alteram Orgomenas Illyriæ, quarum diversa gentilia ponit, ac cum dicat secundæ scilicet urbis, id est, Orgomenarum, gentile esse Ὀργομένιος, non potest esse eadem urbs Orgomenæ cum Orgalema, ut putat Ortelius in suo Thesauro Geographico in *Orgomenæ*; harum urbium nullam apud alios inveniebam memoriam; ab Orgalema verò gentile non potest deduci Ὀργομεναῖος, pro quo legendum censeo Ὀργαλημαῖος.

98 Ὀργὼν, νῆσος πλησίον Τυρρηνίας.] Orgon, onis, insula prope *Tyrrheniam*, i. e. *Etruriam*. Memoratur Plinio lib. 3. c. 6. Melæ lib. 2. c. 7. *Urgo* dicitur, vulgo Italis dicitur *la Gorgona*, & est sub Genuensium ditione, teste Philipp. Ferr. Alexandrino in suo lexico Geographico. Sic etiam vocatur Rutilio in Itinerario:

Adsurgit ponti medio circumflua Gorgon
Inter Pisanum, Cyrnaïcumque latus.

99 Ὀρ-

ὈΡΔΑΙ'Α, πόλις Μακεδονίας. Τὸ ἐθνικὸν, Ὀρδοί. Λέγονται καὶ Ὀρδαῖοι, ὡς Νίκανδρος. A

ὈΡΕΣΘΑ'ΣΙΟΝ[99], πόλις Ἀρκαδικὴ, ἀπὸ Ὀρεσθέως τοῦ Λυκάονος· Παυσανίας ὀγδόῳ. Ὁ πολίτης, Ὀρεσθάσιος. B

ὈΡΕ'ΣΤΑΙ[1], Μολοσσικὸν ἔθνος· Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ. Θεαγένης ἐν Μακεδονικῶν φησιν, ὅτι ἐπεὶ ἀφείθη τῆς μανίας Ὀρέστης, [2] φεύγων διὰ τὴν αἰδῶ μετὰ τῆς Ἑρμιόνης, εἰς ταύτην ἦλθε τὴν γῆν, καὶ παῖδα ἔσχεν Ὀρέστην· C οὗ ἄρξαντος, ἐκλήθησαν Ὀρέσται. Αὐτὸς δὲ ὑπὸ ἐχίδνης δηχθεὶς, θνήσκει εἰς χωρίον τῆς Ἀρκαδίας, [3] τὸ λεγόμενον Ὀρέστιον. Λέγεται καὶ θηλυκὸν Ὀρεστὶς καὶ Ὀρεστιάς· Ὡσαύτως Θεαγένης. Διονύσιος δευτέρῳ Γιγαντιάδος. D

ὈΡΕ'ΣΤΗ[4], πόλις· Ἑκαταῖος Εὐρώπης περιηγήσει. Τὸ ἐθνικὸν, Ὀρέσται ὁμοίως.

ὈΡΕΣΤΙ'Α[5], πόλις ἐν Ὀρεσταῖς, ἐν ὄρει ὑπερκειμένῳ τῆς Μακεδονικῆς γῆς, [6] ἐν ᾗ Πτολεμαῖος ὁ Λάγου πρῶτος βασιλεύσας E Αἰγύπτου. Ὁ πολίτης, Ὀρεστιαῖος. [7] Ἔστι καὶ ἄλλη ἐν Ἀρκαδίᾳ Ὀρεστία, ἣν Εὐδαίμων καὶ Ὦρος διὰ τῆς ει διφθόγγου γράφουσι, τὴν Ὀρέστειον.

ORDÆA, urbs Macedoniæ. Gentile, Ordi. Dicuntur etiam Ordæi, ut Nicander.

ORESTHASIUM, urbs Arcadica, ab Orestheo Lycaonis filio. Pausan. libro 8. Civis, Oresthasius.

ORESTÆ, Molossica gens. Hecatæ. Europa. Theagenes in Macedonicorum [*libris*] inquit, quod Orestes, postquam ab insania liberatus fuit, præ pudore fugiens cum Hermione, in hanc venerit terram, ac filium habuerit Orestem. Quo imperante, *Orestæ* vocati fuere. Ipse verò à vipera morsus moritur in regiuncula Arcadiæ, quæ dicebatur *Orestium*. Dicitur etiam fœm. Orestis, & Orestias. Eodem modo refert Theagenes. Dionysius secundo Gigantiadis.

ORESTE, urbs. Hecatæ. Europæ explicatione. Gentile, Orestæ similiter.

ORESTIA, urbs in Orestis, in monte, qui eminet Macedoniæ, in qua Ptolomæus Lagi filius primus Ægypti rex [*natus fuit.*] Civis, Orestiæus. Est etiam alia in Arcadia Orestia, quam Eudæmo & Orus per ει diphthongum scribunt, Oresteium.

Π. ΠΑ- P. PA-

99 Ὀρεσθάσιον, πόλις Ἀρκαδικὴ ἀπὸ Ὀρεσθέως, &c.] Oresthasium, urbs Arcadica, sic dicta ab Orestheo Lycaonis filio, ex Pausaniæ lib. 8. qui eam commemorat libro citato, ac præterea inquit *Orestheum* postea dictam fuisse ab Oresthe Agamemnonis filio: Ὀρεσθεὺς δὲ Ὀρεσθάσιον, Φιγαλίαν δὲ οἰκίζει Φίγαλος. i. e. *Orestheus verò Oresthasium, Phigaliam autem condit Phigalus.* Ac paululum post: Φιγαλία δὲ καὶ Ὀρεσθασίῳ ἐν χρόνῳ μεταβάλλουσι τὰ ὀνόματα· Ὀρέστειόν τε ἀπὸ Ὀρέστου κληθεῖσα τοῦ Ἀγαμέμνονος, καὶ Φιγαλία ἀπὸ τοῦ Βουκολίωνος παιδὸς Φιγάλου. i. e. *Phigalia verò & Oresthasia tempore immutant nomina, Orestheumque ab Oresthe Agamemnonis filio vocata fuit, & Phigalia à Phigalo Bucolionis filio.* Quam supra vocaverat *Oresthasium* neut. gen. nunc vocat *Oresthasiam* fœm. quod frequenter accidit apud scriptores. Pausaniæ ætate rudera tantum hujus urbis extabant, ut ipse refert libro citato: Ὀρεσθασίου καὶ ἄλλα ὑπολειπόμενα ἐς μνήμην καὶ Ἀρτέμιδος ἱεροῦ κίονες ἔτι. i. e. *Oresthasii & aliæ extant reliquiæ in memoriam, & Dianæ templi columnæ etiam nunc.*

1 Ὀρέσται, Μολοσσικὸν ἔθνος.] Orestæ, Molossica gens, ex Hecatæ Europæ, nomen adepta ab Oresthe Oresthæ filio, Molossia verò erat regio Epiri. Memorantur Straboni lib. 7. Ἠπειρῶται δ' εἰσὶ καὶ Ἀμφίλοχοι, καὶ οἱ ὑπερκείμενοι καὶ συνάπτοντες τοῖς Ἰλλυρικοῖς ὄρεσι, τραχεῖαν οἰκοῦντες χώραν, Μολοττοί τε, καὶ Ἀθαμᾶνες, καὶ Αἴθικες, καὶ Τυμφαῖοι, καὶ Ὀρέσται, Παρωραῖοί τε καὶ Ἀτιντᾶνες, οἱ μὲν πλησιάζοντες τοῖς Μακεδόσι μᾶλλον, οἱ δὲ τῷ Ἰονικῷ κόλπῳ. i.e. *Epirotæ verò sunt & Amphilochi, & qui supra eos siti Illyricos attingunt montes, asperam incolentes regionem, Molossi, Athamanes, Æthices, Tymphæi, Orestha, Paroræi, atque Atintanes, alii propinquantes Macedonibus magis, alii Ionico sinui.*

2 Φεύγων διὰ τὴν, &c.] Inquit noster autor ex Theagenis Macedonicis etymologiam nominis Orestharum, quam sic retulit Strabo lib. 7. Λέγεται δὲ τὴν Ὀρεστιάδα κατασχεῖν ποτε Ὀρέστης, φεύγων τὸν τῆς μητρὸς φόνον, καὶ καταλιπεῖν ἐπώνυμον ἑαυτοῦ τὴν χώραν· κτίσαι δὲ καὶ πόλιν, καλεῖσθαι δ' αὐτὴν Ἄργος Ὀρεστικόν. i. e. *Dicitur verò Orestes tenuisse aliquando Orestiadem, cum ob matris cædem fugeret, & reliquisse de nomine suo nomen regioni; condidisse verò urbem, ac vocasse eam Argos Oresticum.*

3 Τὸ λεγόμενον Ὀρέστιον.] Orestium, oppidum Arcadiæ, de quo nota 99. proximè præcedenti egimus, à Pausania dicitur Ὀρέστειον, ab Stephano paulò infra Ὀρεστία.

4 Ὀρέστη, πόλις.] Oreste, urbs. Cujus regionis fuerit urbs, obliviscitur dicere; Hesychius verò nos docet fuisse seu oppidum, seu regionem Eubœæ.

5 Ὀρεστία πόλις ἐν Ὀρέσταις.] Orestia, urbs in Orestis, de quibus paulò supra egit. Orestia verò nullam ob aliam rem est memorabilis, nisi quod fuerit patria Ptolemæi Lagi filii, qui primus post Alexandrum in Ægypto regnavit.

6 Ἐν ᾗ Πτολεμαῖος.] Legendum videtur ἐξ ἧς. Sic enim noster amat loqui frequenter.

7 Ἔστι καὶ ἄλλη ἐν Ἀρκαδίᾳ Ὀρεστία.] Orestia, urbs Arcadiæ fuit urbs obscura, cujus ætate Pausaniæ reliquiæ tantum exstabant, de qua vide, quæ in Ὀρεσθάσιον; in hac sectione Ὀρεστία, & Ὀρέστειον, alibi Ὀρέστιον scribitur. Apud Stephanum multa deficiunt oppidorum nomina, quoniam hinc transit ad Palicen.

Π.

ΠΑΛΙΚΗ[1], πόλις Σικελίας. [2] Θεόφιλος δ' ἐν ἑνδεκάτῳ περιηγήσεως Σικελίας, Παλικίνην κρήνην φησὶν εἶναι. [3] Πλησίον δὲ αὐτῆς ἱερὸν Παλικῶν, οἵ εἰσι δαίμονές τινες, [4] οὓς Αἰσχύλος ἐν Αἰτναίοις γενεαλογεῖ, Διὸς καὶ Θαλείας τῆς Ἡφαίστου. Σιληνὸς δὲ ἐν δευτέρῳ Αἴτνης, τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ Ἡφαίστου. [5] Κληθῆναι δὲ αὐτοὺς Παλικούς, διὰ τὸ ἀποθανόντας πάλιν εἰς ἀνθρώπους ἱκέσθαι. [6] Ἔστι δὲ καὶ κρήνη τις ἐν Παλικοῖς τῆς Σικελίας, ὡς δεκάκλινος. Αὕτη δ' ἀναρρίπτει ὕδωρ εἰς ὕψος ἓξ πήχεις, ὥστε ὑπὸ τῶν θεωρούντων νομίζειν κατακλυσθήσεσθαι τὸ πεδίον, καὶ πάλιν εἰς ἑαυτὸ καθίστασθαι. [7] Ἔστι δὲ καὶ ὅρκος ἅγιος αὐτόθι. Ὅσα γὰρ ὀμνύει τις εἰς πινάκιον γράψας, βάλλει αὐτὸ εἰς τὸ ὕδωρ. Ἐὰν μὲν οὖν εὐορκῇ, ἐπιπολάζει· ἐὰν δὲ μὴ εὐορκῇ, τὸ μὲν πινάκιον ἀφανίζεται, αὐτὸς δὲ πίμπραται. [8] Ὁ πολίτης Παλικινός, ὡς τῆς Ἐρύκης Ἐρυκηνός, καὶ τὸ θηλυκὸν, Παλικηνή.

ΠΑΛΙΜΒΟΘΡΑ[9], πόλις Ἰνδική. Ὁ πολίτης, Παλιμβοθρηνός.

ΠΑΛΑΝ-

P.

PALICE, urbs Siciliæ. Theophilus vero undecimo explicationis Siciliæ *Palicinum* fontem esse ait. Prope eum verò templum Palicorum, qui sunt Dii quidam quos Æschylus in Ætnæis filios ait esse Iovis, & Thaliæ Vulcani filiæ. Silenus vero lib. 2. Ætnæ Oceani, & Vulcani. Vocatos autem fuisse *Palicos* διὰ τὸ, &c. i. e. *quod morientes iterum in homines redirent.* Est etiam fons quidam in Palicis Siciliæ circiter *decaclinos*, i. e. *magnitudine, qui decem lectos æquaret.* Ipse verò emittit aquam ad sex cubitorum altitudinem, ita ut ab inspicientibus campus inundandus judicetur, at iterum intra se colligitur. Est & inibi jusjurandum sanctum. Quæcumque enim aliquis jurabat in tabula scripta projiciebat in aquam. Quod si verè juraverat, innatabat. Sin minus tabula evanescebat, ipse verò perjurus comburebatur. Civis, Palicenus, ut Erycæ, Erycenus, & fœm. Palicena.

PALIMBOTHRA, urbs Indiæ. Civis, Palimbothrenus.

PALAN-

1 Παλική, πόλις Σικελίας.] Palice, urbs Siciliæ celebratur ab autore nostro, sed sine autore; & urbem, & ejus conditorem commemorat Diod. Siculus lib. XI. hisce verbis: Καὶ παρὰ τοῦ κοινοῦ τῶν Σικελῶν ἀθροίσας δύναμιν ἀξιόλογον, τὰς Μένας, ἥτις ἦν αὐτοῦ πατρὶς, μετῴκισεν εἰς τὸ πεδίον, καὶ πλησίον τοῦ τεμένους τῶν ὀνομαζομένων Παλίκων ἔκτισε πόλιν ἀξιόλογον, ἣν ἀπὸ τῶν προειρημένων θεῶν ὠνόμασε Παλίκην, i. e. *Et ex communi Siculorum* [ærario, *magna comparata pecunia* [Deucetius] *urbem Menas, quæ erat ipsius patria, transtulit in planitiem, & prope fanum Palicorum condidit urbem memorabilem, quam à prædictis Diis nuncupavit Palicen.* Ejusdem auctoris ætate jam erat eversa, apud quem cum accentu in penultima notatur.

2 Θεόφιλος δὲ, &c.] Inquit ex Theophilo Palicenen esse fontem, quem alii *lacum*, alii *stagnum* vocant, incolæ *Crateras* & *Dellos* appellabant, autore Macrobio Saturnal lib. 5. c. 19.

3 Πλησίον δὲ αὐτῆς ἱερὸν Παλικῶν, &c.] Palici Dæmones, aliis *Palici Dii* dicuntur. Polemon de admirandis fluminib. Siciliæ: Οἱ Παλικοὶ παρὰ τοῖς ἐγχωρίοις αὐτόχθονες θεοὶ νομίζονται. i. e. *Palici ab incolis indigenæ Dii existimantur.* De quibus longe lateque agit Macrobius libro nota præcedenti citato. Virgil. Æneid. lib. 9. v. 585. singulari numero usurpavit:

> ——— *Symæthia circum*
> *Flumina, pinguis ubi & placabilis ara Palici.*

Eodem modo Sil. Italicus lib. 14.

> *Et qui præsenti domitant perjura Palici*
> *Pectora supplicio.*

Servius ad Virgilii locum citatum inquit, Varronem *Palicos* appellare, *nauticos deos*, qui Latinis dicebantur *Castores*, quorum nomina erant *Castor*, & *Pollux*.

4 Οὓς Αἰσχύλος ἐν Αἰτναίοις γενεαλογεῖ.] Nunc agit de genealogia Palicorum Deorum ex Æschylo in Ætnæis, id est, in tragœdia, cui nomen erat Ætna.

5 Κληθῆναι δὲ αὐτοὺς Παλικοὺς, διὰ τὸ ἀποθανόντας, &c.] *Deos Palicos* vocatos fuisse tradit, quod morientes iterum redierint in lucem, id ex ejusdem Æschyli tragœdia nota præcedenti citata apparebat cujus hi erant versus:

> Ἦ καὶ Παλικῶν εὐλόγως μένει φάτις.
> Πάλιν γὰρ ἥκουσ' ἐκ σκότους τόδ' εἰς φάος.
> *Inest convenienter Palicorum appellatio.*
> *Nam è tenebris veniunt rursus in lucem.*

6 Ἔστι δὲ καὶ κρήνη τις ἐν Παλικοῖς.] Hic fons prope Palicos, ut supra annotavimus, aliis aliter vocabatur. Ovidius Met. lib. 5. v. 405. *stagna Palicorum* nuncupavit eum:

> *Perque lacus altos, & olentia sulfure fertur*
> *Stagna Palicorum ruptâ ferventia terrâ.*

7 Ἔστι δὲ καὶ ὅρκος ἅγιος αὐτόθι.] Hæc de juramento ad Palicorum fontem autor noster desumpsit ex Aristotele de Mirabilibus, de quibus ad satietatem usque agit Diodorus Siculus lib. 11. è nostris verò Macrobius Saturnal. lib. 5. c. [illegible] quos consules, nobis verò hujusmodi fabulis immorari [illegible] est volupe.

8 Ὁ πολίτης Παλικινός.] Lege Παλικηνός, id enim confirmat Ἐρυκηνὸς, quod in exemplum affert.

9 Παλίμβοθρα, πόλις Ἰνδική.] Palimbothra, seu P[illegible]bothra, (utroque modo invenitur) urbs Indica max[illegible] quam ad Erannoboæ & Gangis confluentes locat Arr[illegible] de Rebus Indicis, ab utroque latere, qua longissime [illegible] tabatur, erat stadiorum LXXX, latitudo XV. Fossa, quæ urbi erat circunducta, latitudine erat sex jugerum. [illegible] dine cubitorum XXX. murus turres habebat DLXX. [illegible] tas LXIIII. quæ ex Megasthene narrat. Memoratur Strab. l. 15. Ptolemæo lib. 7. c. 1. Παλίμβοθρα βασίλειον, i. e. *Pali[illegible] regia* dicitur, quam ad Gangem locat. Ejus quoque [illegible] nit Plinius lib. 6. c. 19. Solin. cap. LV. *Prasia gens [illegible] sima Palibotram urbem incolunt, unde quidam gentem [illegible]* Palibotros *nominarunt, quorum rex* IↃCM. *pedi[illegible]* XXXM. *elephantor. octo.* M. *omnibus diebus ad stipen[illegible]* [illegible]

ΠΑΛΑΝΤΙΑ [10], πόλις Ἰβηρίας. Ὁ πολίτης, Παλάντιος.

ΠΑΛΑΝΤΙΟΝ [11], πόλις Ἀρκαδίας, ἀπὸ Πάλαντος, ἑνὸς τῶν Λυκάονος παίδων, ὡς Ἡσίοδος. Τὸ ἐθνικὸν, Παλάντιος. Τινὲς δὲ Παλαντιάδα καλοῦσιν, [12] ὡς ἐν τῷ περὶ B Ἑστιαίας εἴρηται.

ΠΑΛΛΗΝΗ [13], πόλις Θράκης, ἀπὸ Παλλήνης τῆς Σίθωνος μὲν θυγατρὸς, Κλείτου δὲ γυναικὸς, ὡς Ἡγήσιππος ἐν τοῖς Παλληνιακοῖς. Παλλήνη δ' ἐστὶ χερρόνησος τρίγωνος, C τὴν βάσιν ἔχουσα πρὸς μεσημβρίαν ἐστραμμένην. Ἐκαλεῖτο δὲ Φλέγρα τὸ παλαιὸν, καὶ ᾠκεῖτο

PALANTIA, urbs Iberiæ. Civis, Palantius.

PALANTIUM, urbs Arcadiæ, à Palante, uno ex Lycaonis filiis ut Hesiodus. Gentile, Palantius. Aliqui verò *Palantiadem* vocant, ut dictum est cum de Hestiæa egimus.

PALLENE, urbs Thraciæ, à Pallene Sithonis quidem filia, Cliti verò uxore, ut Hegesippus in Palleniacis. Pallene verò est Chersonesus triangularis formâ, quæ basim habet ad meridiem versam. Olim *Phlegra* vocabatur, atque Gigantes eam incolebant. In qua

10 Παλαντία, πόλις Ἰβηρίας.] Palantia, urbs Iberiæ, id est Hispaniæ, episcopalis quæ *Palentia* Hispanis dicitur, ad fluvium Carrionem, qui *Nubis* olim dicebatur, sita, academiâ ante Salmanticensem clara, quam rex Alphonsus hujus nominis IX Roderici præsulis hortatu instituit, evocatis è Gallia & Italia, magnis propositis præmiis, artium professoribus. Hispania enim eatenus bellis implicita nullas habebat academias, ut memoriæ prodidit Joan. Mariana de Rebus Hispaniæ lib. II. c. 22. Eamdem academiam, non multis post elapsis annis Ferdinandus III. Salmanticam transtulit. Palantia verò à Palatico quodam conditam fuisse, atque ab inundatione præterlabentis fluminis, precibus Divi Toribii, quòd quibusdam hæreticis faveret submersam fuisse fabulantur, eam postea instauravit Sanctius major, ac ne operi autoritas deesset, miraculum etiam fictum fuit (quare non licebit Hispanis, quod aliis licet?) de quibus pretium operæ est audire Marianam de Rebus Hispaniæ lib. VIII. c. XIV. *Sub vitæ finem* [Sanctius] *Palentiam urbem instaurandam curavit, haud magna aliqua ad id occasione, bellorum injuria multo tempore eversa jacebat: parietinæ tantum exstabant, & rudera, stragesque lapidum, priscæ structuræ, ædificiorumque vestigia: præterea vetusti operis rude templum, quod olim D. Antonini nomine dicatum fuerat. Sanctius otii tempora ferarum venatione transigere solitus, ne nihil videretur agere, & est venandi ars bellicæ meditatio, iis in locis aprum insectatus est ad ipsum usque templum, quo fera confugit, seu forte fortuna, seu quia in ea vastitate in ferarum lustra versum erat, rex nihil hac religione motus aprum ad aram decumbentem venabuli ictu transfigere parabat. Cùm forte animadvertit brachium repentina torpedine diriguisse, concidisse vires. Vindictam esse numinis interpretatus, quasi loci sanctitati honorem non habuisset, & ex ea re religione obstrictus D. Antonini opem venerabundus implorat: delicti, quod per inscitiam admissum erat, veniam precatur, sentit mox brachium pristino restitutum vigori, pro eo merito fructicibus exstirpatis, cæsaque sylva, urbem denuo exædificandam curat, exornatque ædificiis, templum pro tempore extructum, in antiquum dignitatis splendorisque locum restituit, instauratæ urbis novo episcopo designato, tragœdias scribere videor, & fabulas: sed ipsis Hispaniæ historiis non quasi commentitia, sed facta ejusdem generis multa memoriæ sunt commendata, nos fidem neque adjungimus, neque detrahimus; quam res meretur ex se lectores statuant.* Satis clare ostendit, Mariana, quod res est, sed alii hujusmodi fabellis delectantur, sicut Livius prodigiis. Palentia fuit antiquitus una inter Hispaniæ urbes clarissimas, autore Mela libro 2. c. 6. *Urbium de mediterraneis in Tarraconensi clarissimæ fuerunt Pallantia & Numantia, nunc est Cæsaraugusta: in Lusitania, Emerita: in Bætica, Astigi, Hispal, Corduba.*

11 Παλάντιον, πόλις Ἀρκαδίας.] Palantium, urbs Arcadiæ memoratur Dionysio Halicarnasseo Rom. Antiquitatis lib. I. Pausaniæ in Arcadicis, Plinio lib. 4. c. 6. unde Palatium Romæ. *Palanteum* dicitur Livio lib. I. c. 5. Justin. lib. 43. c. 3. Solino cap. 13. cujus appono verba: *Pallanteum Arcadiæ quòd Palatio nostro per Euandrum Arcada appellationem dederit, sat est admonere.* De qua sic Pausanias libro citato: Ἀπαιτεῖ δὲ ἡμᾶς τὸ μετὰ τοῦτο ὁ λόγος τότε Παλλάντιον, εἴ τι αὐτόθι ἐστὶν εἰς μνήμην, καὶ καθ' ἥντινα βασιλεὺς αἰτίαν Ἀντωνῖνος ὁ πρότερος πόλιν τε ἀντὶ κώμης ἐποίησε Παλλάντιον, καί σφισιν ἐλευθερίαν καὶ ἀτέλειαν ἔδωκεν εἶναι φόρων. Φασὶ δὴ καὶ γνώμην γενέσθαι καὶ τὰ ἐς πόλεμον ἄριστον τῶν Ἀρκάδων ὄνομα Εὔανδρον· παῖδα δὲ αὐτὸν νύμφης τε εἶναι, θυγατρὸς τοῦ Λάδωνος, καὶ Ἑρμοῦ. Σταλέντα δὲ ἐς ἀποικίαν, καὶ ἄγοντα Ἀρκάδων τῶν ἐκ Παλλαντίου στρατιὰν, παρὰ τῷ ποταμῷ πόλιν τῷ Θύμβριδι οἰκίσαι· καὶ Ῥωμαίων μέρος τῆς κατ' ἡμᾶς πόλεως, ὅπερ ᾠκεῖτο ὑπὸ τοῦ Εὐάνδρου καὶ Ἀρκάδων τῶν συνακολουθησάντων, ὄνομα ἔχει Παλλάντιον κατὰ μνήμην τῆς ἐν Ἀρκαδίᾳ. Χρόνῳ δὲ ὕστερον μετέπεσε τὸ ὄνομα ἐν ἀναιρέσει γραμμάτων τοῦ τε λ καὶ τοῦ ν. Τούτων μὲν τῶν λεγομένων εἵνεκα Παλλαντιεῦσιν ἐκ βασιλέως ἐγένοντο δωρεαί. i. e. *Nunc oratio nos vocat* Pallantium, *& siquid illic memoria dignum est, & quam ob causam Imp. Antoninus prior urbem ex pago fecerit, & ipsis libertatem & immunitatem à tributis dederit. Ajunt autem Euandrum Nympha Ladonis filia & Mercurio genitum, consilio & bellica virtute cæteros Arcades antecelluisse: hunc in coloniam missum, deducta è Pallantio in locum Tiberi proximum Arcadum manu, oppidum condidisse, Romanæ urbis nostra ætate partem, quod habitatum ab Euandro & Arcadibus, qui eum secuti fuerant,* Pallantium, *propter Arcadici oppidi memoriam nuncuparunt. Id nominis posteriores submotis literis* l & n Palatium *dixerunt. Quorum causa Pallantiensibus ab Imperatore factæ sunt immunitates illæ.* Hujusmodi nomina & per unum *l* & per duo reperiuntur.

12 Ὡς ἐν τῷ περὶ Ἑστιαίας εἴρηται.] Falso citat locum in quo inquit de Pallantio dictum esse, de quo pro arbitrio tuo judicabis.

13 Παλλήνη, πόλις Θράκης, &c.] Pallene, urbs Thraciæ, apud quam Deorum & Gigantum pugnam extitisse fabulabantur, ut ait noster; plebs ignara semper miraculo tribuit, quæ solitum excedunt modum, ea deinde Poëtæ in majus augent lepido carminum suorum fucata sonore, liceat mihi cum Lucretio loqui. De Pallene verò in Excerptis ex Strabonis libri septimi fine hæc leguntur: Ὅτι ἡ Παλλήνη χερρόνησος· ἧς ἐν τῷ ἰσθμῷ κεῖται, ἡ πρὶν μὲν Ποτίδαια, νῦν δὲ Κασσάνδρεια, Φλέγρα τὸ πρὶν ἐκαλεῖτο· ᾤκουν δ' αὐτὴν οἱ μυθευόμενοι γίγαντες, ἔθνος ἀσεβὲς, καὶ ἄνομον· οὓς Ἡρακλῆς διέφθειρεν, ἔχει δὲ πόλεις, Ἄφυτιν, Μένδην, Σκιώνην, Σάνην. i. e. *Quòd Pallene Chersonesus est; cujus in isthmo jacet, quæ prius* Potidæa, *nunc verò* Cassandra, *prius* Phlegra *vocabatur. Habitabant verò eam Gigantes fabulis celebrati, gens impia & exlex; quos Hercules evertit, habebat autem urbes, Aphytin, Menden, Scionen, Sanen.* Ex quibus verbis patet non urbem modò sed & regionem fuisse, cui plures urbes dedit Herodotus lib. 7. c. 123. Ὁ δὲ ναυτικὸς στρατὸς ὁ Ξέρξεω, συντάμνων ἀπ' Ἀμπέλου ἄκρης ἐπὶ Καναστραίην ἄκρην, τὸ δὴ πάσης τῆς Παλλήνης ἀνέχει μάλιστα, ἐνθεῦτεν νέας τε καὶ στρατιὴν παρελάμβανε ἐκ Ποτιδαίης, καὶ Ἀφύτιος, καὶ Νέης πόλιος, καὶ Αἰγῆς, καὶ Θεράμβω, καὶ Σκιώνης, καὶ Μένδης, καὶ Σάνης· αὗται γάρ εἰσι αἱ τὴν νῦν Παλλήνην, πρότερον δὲ Φλέγρην καλεομένην νεμόμεναι. i. e. *Nauticus porro exercitus Xerxis ab Ampeli promontorio præcedens* [mare] *usque ad promontorium Canastræum, totam fere Pallenam prætervectus est, illinc quoque & naves & commilitium sumpsit, ex Potidæa, ex Aphyti, ex Nova urbe, ex Æga, ex Therambo, ex Sciona, ex Menda, ex Sana. Hæ enim sunt urbes sitæ in Pallena,* Phlegra *antea appellata.* Plinius lib. 4. c. 10. in Termaïco sinu Macedoniæ memorat Pallenen & Phlegram tamquam diversas urbes. Eam quoque honoravit Virgilius Georgicor. lib. 4. v. 391.

Hic nunc Emathiæ portus, patriamque revisit
Pallenen.

κεῖτο ὑπὸ τῶν γιγάντων. Καὶ ἡ τῶν θεῶν καὶ τῶν Γιγάντων μάχη ἐνταῦθα μυθεύεται γενέσθαι· Θεαγένης ἐν Μακεδονικοῖς οὐκ ἐνταῦθα δέ, ὁ περὶ Παλλήνης ἔστηκε λόγος· Φασὶ γάρ, τὴν μὲν γῆν ταύτην κεκλῆσθαι Φλέγραν, τοὺς δ' ἐνοικοῦντας Γίγαντας· Εἰς οὓς Ἡρακλέα καταχθέντα, τήν τε ὕβριν αὐτῶν, καὶ τὴν μισανθρωπίαν ἐκπλαγῆναι. Ἐπεὶ δὲ καὶ μάχης ἤρξαντο, τὰ συνήθη ὅπλα εἰς χεῖρας λαβών, ἐπειδὴ παντὶ σθένει κλείνοντα τοὺς πόλεμον αὐτῷ ξένια τοῦ κατάπλου παρασχόντας. Γενέσθαι δ' ἐν τῇ μάχῃ βροντάς τινας, καὶ πρηστῆρας, ἀφ' ὧν ἡ τῶν θεῶν μάχη πρὸς αὐτοὺς μεμυθολόγηται. Τὸ ἐθνικὸν, Παλλήνιος. 14 Ἔστι δὲ καὶ δῆμος Ἀττικὸς τῆς Ἀντιοχίδος φυλῆς, οὕτω λεγόμενος Παλλήνη. Ὁ δημότης, Παλληνεύς.

ΠΑΛΜΥΡΑ [15], φρούριον Συρίας, οὗ μέμνηται Οὐράνιος ἐν Ἀραβικῶν δευτέρῳ. Τὸ ἐθνικὸν, Παλμυρηνός. Οἱ δ' αὐτοὶ, Ἀδριανοπολῖται μετωνομάσθησαν, ἐπικτισθείσης τῆς πόλεως ὑπὸ τοῦ αὐτοκράτορος.

ΠΑΛΤΟΣ [16], πόλις Συρίας· Ἀρτεμίδωρος ἐν ἐπιτομῇ. Ὁ πολίτης Παλτηνὸς, ὡς Δαμασκηνός.

ΠΑΜΒΩΤΑΔΗΣ [17], δῆμος Ἀττικὸς, Ἐρεχθηίδος φυλῆς. Ὁ δημότης, Παμβωτάδης. Τὰ τοπικὰ, ἐκ Παμβωτάδων, εἰς Παμβωτάδων, ἐν Παμβωτάδων· Ἀριστοφάνης.

ΠΑΜ-

qua pugnam Deorum & Gigantum accidisse fabulantur. Theagenes in Macedonicis: non hic verò, qui de Pallene fertur sermo, stetit. Ajunt enim hanc quidem terram *Phlegram* vocatam fuisse, habitantes verò Gigantes. Contra quos Herculem ducto exercitu, & eorum injuriam, & in homines-odium, cum videret, obstupuisse. Sed postquam pugnam incepere, captis consuetis armis, totis viribus sequutum fuisse hostes, ac occidisse eos, qui ei bellum tamquam navigationis donum hospiti datum exhibebant. Accidisse verò inter pugnandum tonitrua quædam ac fulmina, à quorum eventu fabula pugnæ Deorum adversus eos conficta est. Gentile, Pallenius. Est etiam populus Atticus Antiochidis tribus dictus *Pallene*. Popularis, Palleneus.

PALMYRA, castellum Syriæ, cujus meminit Uranius Arabicorum lib. 2. Gentile, Palmyrenus. Iidem verò *Adrianopolitæ* postea vocati fuere, restaurata civitate ab imperatore.

PALTUS, urbs Syriæ. Artemidorus in epitome. Civis, Paltenus, ut Damascenus.

PAMBOTADES, populus Atticus, Erechtheidis tribus. Popularis, Pambotades. Localia, ex-Pambotadarum ad-Pambotadarum, in-Pambotadarum. Aristophanes.

PAM-

14 Ἔστι δὲ καὶ δῆμος Ἀττικὸς τῆς, &c.] Celebrat nunc Pallenen Atticæ populum Harpocrationi memoratum de quo nihil fatu dignum notavi, nisi quod apud eum pugna inter Pisistratum & Athenienses commissa fuit, teste Scholiasta Aristophanis ad Acharnenses.

15 Πάλμυρα, φρούριον Συρίας.] Palmyra, castellum Syriæ. Castellum vocat noster, quod aliis est urbs nobilis, & antiquissima, quippe quæ sapientissimum regum habuit conditorem, ut apparet ex Paralipom. lib. 2. c. 8. ubi תדמר *Thadmor* vocatur, atque in deserto à Selomone ædificata dicitur fuisse; D. Hieronymus vertit Palmiram; de qua sic loquitur Josephus Antiquit. lib. 8. c. 2. Ἐμβαλὼν δὲ καὶ εἰς τὴν ἔρημον τὴν ἐπάνω Συρίας καὶ κατασχὼν αὐτήν, ἔκτισεν ἐκεῖ πόλιν μεγίστην, δύο μὲν ἡμερῶν ὁδὸν ἀπὸ τῆς ἄνω Συρίας διεστῶσαν, ἀπὸ δ' Εὐφράτου μιᾶς, ἀπὸ δὲ τῆς μεγάλης Βαβυλωνίας, ἓξ ἡμερῶν ἦν τὸ μῆκος. Αἴτιον δὲ τοῦ τὴν πόλιν οὕτως ἀπὸ τῶν οἰκουμένων μερῶν τῆς Συρίας ἀπῳκίσθαι, τὸ κατωτέρω μὲν οὐδαμοῦ τῆς γῆς ὕδωρ εἶναι, πηγὰς δ' ἐν ἐκείνῳ μόνῳ τῷ τόπῳ εὑρεθῆναι καὶ φρέατα. Ταύτην οὖν τὴν πόλιν οἰκοδομήσας, καὶ τείχεσιν ὀχυρωτάτοις περιβαλὼν, Θαδάμοραν ὠνόμασε, καὶ τοῦτ' ἔτι νῦν καλεῖται παρὰ τοῖς Σύροις. Οἱ δὲ Ἕλληνες αὐτὴν προσαγορεύουσι, Πάλμιραν. i. e. *Ingressus deinde* [Solomon] *in desertum, quod est super Syriam, ejusque regionis potitus, urbem ibi maximam condidit, duorum dierum itinere à superiore Syria distantem, ab Euphrate verò unius, à magna verò Babylone distat sex dierum itinere. Quare autem à reliquis cultæ Syriæ partibus hæc urbs tam procul habitetur, causa est hæc, quòd mediterranea per desertum petentibus, ibi demum fontes ac putei reperiuntur. Hac igitur urbe exstructa, & mœnibus validissimis cincta,* Thadamoram *eam appellavit, quo nomine etiam nunc à Syris vocitatur. Græci* Palmiram *nuncupant.* E nostris eam elogio suo condecoravit Plin. lib. 5. c. 25. *Palmyra urbs nobilis situ, divitiis soli, & aquis amœnis, vasta undique ambitu arenis includit agros; ac veluti terris exempta à rerum natura, privata sorte inter duo imperia summa, Romanorum, Parthorumque, & prima in discordia semper utrimque cura; abest à Seleucia Parthorum, quæ vocatur ad Tigrim* CCCXXXVII. *mill. pass. à proximo vero Syriæ litore* CCLII. *millibus, & à Damasco* XXVII. *propius.* Palmyram instaurasse Adrianum imperatorem inquit noster, nescio ex quo autore, unde ejus incolæ *Adrianopolitæ* vocati fuere, quorum regina Zenobia apud scriptores clara habetur, non solum bellica virtute sed literis, utpote quæ Syriace, Ægyptiace, Græce, & Latine sciret, ad conciones militares galeata cum limbo purpureo, gemmis dependentibus procedere solebat, historiæ Alexandrinæ, atque orientalis ita perita, ut eam epitomasse dicatur, autore Trebellio Pollione in ejus vita, ab imperatore Aureliano victa in triumphum Romam deducta fuit, ejus urbs capta, quam postea rebellantem solo æquavit, ut memoriæ commendavit Flavius Vopiscus in Aureliano. Ejus libet apponere verba: *Rarum est ut Syri fidem servent, immo difficile. Nam Palmyreni, qui jam victi atque contusi fuerant, Aureliano rebus Europensibus occupato, non mediocriter rebellarunt. Sandarionem enim, quem in præsidio illic Aurelianus posuerat, cum sexcentis sagittariis occiderunt, Achilleo cuidam parenti Zenobiæ parantes imperium. Verùm adeò Aurelianus, ut erat paratus, ex Europa revertit; atque urbem, quia ita merebatur, evertit.*

16 Πάλτος, πόλις Συρίας.] Paltus, urbs Syriæ, juxta quam Memnon sepultus dicitur apud flumen Badam, ut ex Simonide in Memnone narrat Strabo lib. 15. Memoratur etiam Ptolemæo lib. 5. c. 15. è nostris Melæ lib. 1. c. 12. Plinio lib. 5. c. 20. Cassio apud Ciceronem Epist. lib. XIII. ad diversos, Epistola XIII. Cùm in oriente religio Christiana vigeret, erat urbs Episcopalis. Nam ejus episcopus *Severus Paltensis* subscripsit Constantinop. 1. auctore L. Holstenio ad Geographiam Sacram in Syria prima.

17 Παμβωτάδης, δῆμος Ἀττικὸς, &c.] Pambotades, populus id est oppidum Atticæ. Memoratur etiam Harpocrationi, de quo nihil dictu dignum notavi.

18 Παμ-

ΠΑΜΦΥΛΙΑ[18], χώρα προσεχὴς τῇ Ἰσαυρίᾳ, ἀπὸ Παμφύλης τῆς Ῥακίου καὶ Μαντοῦς. Οἱ κατοικοῦντες, Πάμφυλιοι. Τὸ κτητικὸν Παμφυλιακὸς, ὡς τὸ Κύπριος Κυπριακὸς, Βοιώτιος Βοιωτιακός. Ἔχρην δὲ τὸ Πάμφυλις προπαροξύνεσθαι, ὁμοίως τῷ Ἄγρυλις, διὰ τὸ τοῦ υ μῆκος· Τὰ γὰρ συνεσταλμένον ἔχοντα τὸ υ, ὀξύνεται· πηγυλίς.

19 — Νὺξ γὰρ ἐπῆλθε κακὴ Βορέαο πεσόντος,

Πηγυλίς. —

Θηγυλὶς, ἐπίθετον Ἀθηνᾶς· Γογγυλίς. Τὸ δὲ Παμφυλὶς ἐθνικὸν, ὀξύνεται, ὡς Αἰολὶς, Αἰτωλὶς καὶ τὰ ὅμοια. [20] Ὁ φυλέτης, Πάμφυλος, ἀλλὰ καὶ Παμφύλιος. Ἔστι δὲ καὶ Παμφυλία πόλις Μακεδονίας.

ΠΑΝΑΓΟΙ, ἔθνος Ἠδωνικὸν, οὐ πόῤῥω Ἀμφιπόλεως.

ΠΑΝΑΙΟΥΡΑ, πόλις Ἰνδικὴ, περὶ τὸν Ἰνδὸν ποταμόν. Τὸ ἐθνικὸν, Παναιουρεὺς, καθ' ὁμοιότητα τοῦ Κίνουρα Κινουρεὺς, Κυνόσουρα Κυνοσουρεύς· Καὶ ὡς Βαῦρα Βαυραῖος, Παναίουρα Παναιουραῖος· Καὶ Ἄγουρα Ἀγούριος, Παναιούριος.

ΠΑΝΑΚΡΑ, ὄρη Κρήτης· Καλλίμαχος,

Ἰδαίοις ἐν ὄρεσιν, ἅπερ κλείουσι Πάνακρα.

Τὸ ἐθνικὸν, Πανακραῖος. Τὸ θηλυκὸν, Πανακρίς. Ἔστι δὲ καὶ Πάνακρον πόλις Κύπρου. Τὸ ἐθνικὸν Πανακραῖος, ἢ Πανάκριος.

ΠΑΝΑΚΤΟΝ[21], φρούριον Ἀττικὸν, ὡς Ἀνδροτίων ἐν τρίτῳ Ἀτθίδος.

ΠΑΝΔΑΙ[22], ἔθνος Ἰνδικὸν, κατὰ Διονύσου

PAMPHYLIA, regio vicina Isauriæ; à Pamphyle Racii, & Mantûs filia. Incolæ, Pamphylii. Possessiv. Pamphyliacus, ut Cyprius, Cypriacus, Bœotius, Bœotiacus. Debebat verò Pamphylis fœmineum, accentum in antepenulti. habere, eodem modo ac Agrylis per *y* longum. Quæ enim habent *y* breve, acuuntur ut πηγυλίς. h.e. *gelida.*

— *Nox verò ingruit mala Borea cadente,*

Gelida. —

[Et ut] Thegylis, epithetum Minervæ. [Et ut] Gongylis. Pamphylis verò gentile acuitur, ut Æolis, Ætolis, & similia. Tribulis, Pamphylus, & Pamphylius. Est etiam Pamphylia, urbs Macedoniæ.

PANÆI, gens Edonica, non procul ab Amphipoli.

PANÆURA, urbs Indica, circa Indum fluvium. Gentile, Panæureus, ad similitudinem Cinura, Cinureus, Cynosura, Cynosureus. Et ut Baura, Bauræus, Panæura, Panæureus, & Agura, Agurius, Panæurius.

PANACRA, montes Cretæ, Callim.

Idæis in montibus, quos claudunt Panacra.

Gentile, Panacræus. Fœmin. Panacris. Est etiam Panacrum urbs Cypri. Gentile, Panacræus, vel Panacrius.

PANACTUM, castellum Atticum, ut Androtio Atthidis lib. 3.

PANDÆ, gens Indica, quæ advers. Dio-

18 Παμφυλία, χώρα προσεχὴς τῇ Ἰσαυρίᾳ.] Pamphylia, regio Isauriæ adhærens; ejus descriptionem reperies apud Cosmographum lib. 5. c. 5. nominis etymon deducit noster à Pamphyle quadam; alii verò sic dictam fuisse dixerunt, quòd tota frondosa esset, id nomine significante. De ejus oppidis egregia fuere *Olbia*, *Side*, *Aspendus*, *Perge*. De amnibus, *Melas* & *Eurymedon*, apud quem Cimon Atheniensium dux navali prælio Persas superavit, autore Mela lib. 1. c. 14.

19 — Νὺξ γὰρ, &c. Versiculus iste reperitur apud Homerum Odyss. 14. v. 475. quem affert in confirmationem accentuationis, de qua agit.

20 Ὁ φυλέτης, &c.] Cum ὁ φυλέτης significet tribulem, & in hac sectione non agatur de tribubus, sed de Pamphylia, sine dubio pro ὁ φυλέτης legendum est ὁ οἰκήτωρ, Πάμφυλος, &c. i. e. *habitator*, *Pamphylus*, *&c.* Quod ratio clamat.

21 Πάνακτον, φρούριον Ἀττικόν.] Panactum, castellum Atticum. Memoratur Pausaniæ in Atticis: Κάσσανδρος δὲ βασιλεύσας (τὰ δὲ ἐπ' Ἀθηναίους ἐπέξεισί μοι μόνα ὁ λόγος) Πάνακτον τεῖχος ἐν τῇ Ἀττικῇ καὶ Σαλαμῖνα εἷλε, τύραννόν τε Ἀθηναίοις ἔπραξε γενέσθαι Δημήτριον τὸν Φανοστράτου, τὰ πρὸς δόξαν εἰληφότα ἐπὶ σοφίᾳ. i. e. *Cassander verò, inito regno, (quæ ad Athenienses pertinent, oratione tantum mihi percurrenda sunt) Panactum castellum in Attica & Salamina cepit, tyrannumque Atheniensibus dedit Demetrium Phanostrati filium sapientiæ laude clarum.* Ab Bœotiis solo æquatum fuisse memoriæ prodidit Thucydides lib. 5. Οἱ πρέσβεις τῶν Λακεδαιμονίων, Ἀνδρομένης καὶ Φαίδιμος καὶ Ἀντιμενίδας, οὓς ἔδει τὸ Πάνακτον καὶ τοὺς ἄνδρας τοὺς παρὰ Βοιωτῶν παραλαβόντας Ἀθηναίοις ἀποδοῦναι, τὸ μὲν Πάνακτον ὑπὸ τῶν Βοιωτῶν αὐτῶν καθῃρημένον εὗρον, ἐπὶ προφάσει ὡς ἦσάν ποτε Ἀθηναίοις καὶ Βοιωτοῖς ἐκ διαφορᾶς περὶ αὐτοῦ ὅρκοι παλαιοὶ, μηδετέρους οἰκεῖν τὸ χωρίον, ἀλλὰ κοινῇ νέμειν. i. e. *Legati vero Lacedæmoniorum, Andromenes & Phædimus & Antemenidas, quibus mandatum fuerat, ut Panactum & captivos à Bœotis receptos Atheniensibus redderent, Panactum quidem ab ipsis Bœotis eversum invenerunt, sub prætextu, quod olim inter Bœotos & Athenienses de eo, differentia orta, jurejurando interposito convenissent, ut neutri id oppidum incolerent, sed eo uti communiter in pascua liceret.*

22 Πάνδαι, ἔθνος Ἰνδικόν.] Pandæ, gens Indica. De qua ita Plinius lib. 6. c. 20. *Ab iis gens Pandæ, sola Indorum regnata fœminis. Unam Herculi sexus ejus genitam ferunt, ob idque gratiorem præcipuo regno donatam, ab ea deducentes originem imperitant* CCC. *oppidis, peditum* CL. M. *elephantis quingentis.* Hæc eadem gens *Pandea* dicitur Solino cap. 65. ab Herculis filia, de quibus placet huc conferre verba Arrhiani Rerum Indicarum libro: Καὶ τούτῳ ἄρσενας μὲν παῖδας πολλοὺς κάρτα γενέσθαι ἐν τῇ Ἰνδῶν γῇ (πολλῇσι γὰρ δὴ γυναιξὶν ἐς γάμον ἐλθεῖν καὶ τοῦτον τὸν Ἡρακλέα) θυγατέρα δὲ μουνογένειαν. Οὔνομα δὲ εἶναι τῇ παιδὶ Πανδαίην. Καὶ τὴν χώρην ἵνα τε ἐγένετο, καὶ ἧστινος ἐπέτρεψεν αὐτὴν ἄρχειν Ἡρακλέης, Πανδαίην, τῆς παιδὸς ἐπώνυμον. Καὶ ταύτῃ ἐλέφαντας μὲν γενέσθαι ἐκ τοῦ πατρὸς ἐς πεντακοσίους, ἵππον δὲ ἐς τετρακισχιλίην· πεζῶν δὲ, ἐς τὰς τρεῖς καὶ δέκα μυριάδας. i. e. *Et huic multos liberos ma-*

 res

A νύσου μετὰ Δηριάδου στρατεύσαντα λόγον, καθὰ Διονύσιος.

ΠΑΝΔΟΣΙΑ [23], φρούριον Βρεττίων, ἐρυμνὸν τρικόρυφον, περὶ ὃ ἐφθάρη Ἀλέξανδρος ὁ Αἰτωλὸς, ἀπατηθεὶς ὑπὸ χρησμοῦ τοιούτου·

B Πανδοσίη τρικόλωνε, πολύν ποτε λαὸν ὀλέσσεις.

Ἔδοξε γὰρ πολεμίων, οὐκ οἰκείων φθορὰν δηλοῦσθαι. Τὸ ἐθνικὸν, Πανδοσῖνος, ἀλλὰ καὶ Πανδοσιανός. [24] Ἔστι καὶ πόλις Θεσπρωτίας. Τὸ
C ἐθνικὸν, Πανδοσιεύς.

ΠΑΝΕΑΣ [25], πολίχνιον Φοινίκης. Ὁ πολίτης, Πανεάτης.

ΠΑΝΕΛΛΗΝΕΣ [26], ὡς Πανάχαιοι,
D ἀπὸ μέρους τοῦ παν * τῷ ποιητῇ, ὡς

— Λέλεγας καὶ Τρῶας ἐναίρων.

[27] Ἕλληνες γὰρ παρ' αὐτῷ, οἱ τὴν Φθιῶτιν Ἑλλάδα κατοικοῦντες.

Μυρμιδόνες δὲ καλοῦντο, καὶ Ἕλληνες, καὶ Ἀχαιοί.

ΠΑ-

A Dionysum cum Deriade bellum gessit, ut Dionysius.

PANDOSIA, castellum Brettiorum munitum, ac tres vertices habens, circa quod interfectus fuit Alexander Ætolus, deceptus
B ab hujusmodi oraculo.

Pandosia tres habens colles, multum aliquando populum perdes.

Existimavit enim hostium, non suorum cladem significari. Gentile, Pandosenus, & Pan-
C dosianus. Est etiam urbs Thesprotiæ. Gentile, Pandosieus.

PANEAS, oppidulum Phœniciæ. Civis, Paneates.

PANHELLENES, ut Panachæi, à
D parte τοῦ παν * Poëtæ, ut:

— *Leleges & Troës occidens.*

Hellenes enim apud eum, qui Phthiotim Hellada habitabant. [*dicebantur*]

Myrmidones verò vocantur, & Hellenes, & Achæi.

PA.

res fuisse (multas enim uxores habuisse & hunc Herculem) filiam verò unicam. Nomen autem fuisse puellæ Pandææ, & regionem in qua nata est, & cujus imperio eam præfecit Hercules, Pandæam *de ejus nomine vocatam fuisse dicebant. Datos ei insuper elephantos fere D. equites ad* IIII M. *& pedites circiter* CXXXM.

23 Πανδοσία, φρούριον Βρεττίων, &c.] Pandosia, castellum validum Bruttiorum, &c. Sunt verba desumpta ex Strabone Sic enim ille lib. 6. de hoc Bruttiorum munito castro loquitur: Εἶτα Κωνσεντία μητρόπολις Βρεττίων. Μικρὸν δ' ὑπὲρ ταύτης Πανδοσία, φρούριον ἐρυμνὸν, περὶ ἣν Ἀλέξανδρος ὁ Μολοττὸς διεφθάρη· ἐξηπάτησε δὲ καὶ τοῦτον ὁ ἐν Δωδώνῃ χρησμὸς, φυλάττεσθαι κελεύων τὸν Ἀχέροντα καὶ τὴν Πανδοσίαν· δεικνυμένων γὰρ ἐν τῇ Θεσπρωτίᾳ ὁμωνύμων τούτοις, ἐνταῦθα κατέστρεψε τὸν βίον. Τρικόρυφον δ' ἐστὶ τὸ φρούριον, καὶ παραρρεῖ ποταμὸς Ἀχέρων· προσηπάτησε δὲ καὶ ἄλλο λόγιον.

Πανδοσία τρικόλωνε, πολύν ποτε λαὸν ὀλέσσεις.

Ἔδοξε γὰρ πολεμίων φθορὰν οὐκ οἰκείων δηλοῦσθαι. Φασὶ δὲ καὶ βασίλειόν ποτε γενέσθαι τῶν Οἰνωτρικῶν βασιλέων τὴν Πανδοσίαν. i.e. *Deinde Bruttiorum metropolis Consentia. Paulum supra hanc sita est Pandosia, castrum validum, ubi Alexander Molossus periit. Decepit enim & hunc oraculum Dodonæum, quod jubebat vitari Acherontem & Pandosiam. Cum enim in Thesprotia ejusdem nominis loca ostensa fuissent, hîc diem obiit. Trivertex verò est castrum ac præterfluit Acheron fluvius. Decepit verò & alia dictio:*

Pandosia trivertex, multum aliquando populum perdes.

Existimavit enim hostium cladem, non suorum significari. Ajunt etiam Pandosiam antiquitus fuisse regiam Oenotricorum regum. Eamdem historiam è nostris narrat Livius lib. VIII. Justinus lib. XII. c. II. illius ex libro citato cap. XXIIII. placitum apponere verba: *Eodem anno Alexandriam in Ægypto proditum conditam: Alexandrumque Epiri regem ab exsule Lucano interfectum sortes Dodonæi Iovis eventu affirmasse. Accito ab Tarentinis in Italiam data dictio erat, caveret Acherusiam aquam, Pandosiamque urbem: ibi fatis ejus terminum dari, eoque ocius transmisit in Italiam, ut quam maxime procul abesset urbe Pandosia in Epiro & Acheronte amni, quem ex Molosside fluentem in stagna inferna accipit Thosprotius sinus. Cæterum (ut ferme fugiendo in media fata ruitur) cum sæpe Brutias Lucanasque legiones fudisset; Heracleam Tarentinorum coloniam, Consentiam ex Lucanis, Sipontumque, Brutiorum coloniam Acerinam, alias inde Messapiorum, ac Lucanorum cepisset urbes, & trecentas familias illustres in Epirum, quas obsidum numero haberet, misisset, haud procul Pandosia urbe imminentes Lucanis ac Brutiis finibus tres tumulos aliquantum inter se distantes insedit, ex quibus incursiones in omnem partem agri hostilis faceret: & ducentos fermè Lucanorum exules circa se pro fidis habebat, ut pleraque sunt ejus generis ingenia, cum fortuna mutabilem gerentes fidem, imbres continui campis omnibus inundantes, cum interclusissent trifariam exercitum à mutuo inter se auxilio, duo præsidia, quæ sine rege erant, improviso hostium adventu opprimuntur, &c.* Plutarchus in Pyrrho longe aliter refert Pyrrhi necem; sed ab Strabonis, Livii & Justini, sententia discedere est mihi religio.

24 Ἔστι καὶ πόλις Θεσπρωτίας.] Pandosiam Thesprotiæ civitatem celebrant autores sectione proxima citati, quibus adde Plinium, cui lib. 4. c. 1. dicitur *locus Pandosia.*

25 Πανεάς, πολίχνιον Φοινίκης.] Paneas, oppidulum Phœniciæ. Sane nullum novi hujus nominis Phœniciæ oppidum, at regionem Paneada, in qua erat fons Jordanis cognominis, & Cæsarea Philippi ex Josepho & Plinio dici; hujus verba ex lib. 5. c. 15. sunt: *Jordanes amnis oritur è fonte Paneade, qui cognomen dedit Cæsareæ, de qua dicemus.* Idem autor libro citato cap. 18. *Intercursant cinguntque has urbes tetrarchiæ, regnorum instar singulæ, & in regna contribuuntur, Trachonitis, Paneas, in qua Cæsarea cum supra dicto fonte.* Josephus verò de Bello Judaico lib. 2. cap. 13. juxta Græcum, de Paneade regione sic loquitur: Διαμείναντες ἐν ταῖς τετραρχίαις, ὅ τε Ἡρώδης καὶ Φίλιππος, ὁ μὲν πρὸς ταῖς Ἰορδάνου πηγαῖς ἐν Πανεάδι πόλιν κτίζει Καισάρειαν, κἀν τῇ κάτω Γαυλανιτικῇ, Ἰουλιάδα. Ἡρώδης δὲ ἐν μὲν τῇ Γαλιλαίᾳ, Τιβεριάδα. i.e. *Manentes in tetrarchiis suis Herodes ac Philippus: hic quidem juxta fontes ipsos, e quibus Jordanes flumen oritur, in Paneade condidit civitatem, quam Cæsaream vocavit: & in inferiore Gaulanitida, Juliadem. Herodes verò in Galilæa, Tiberiadem.*

26 Πανέλληνες, ὡς Πανάχαιοι.] *Panellenes,* i.e. *Omnes-Hellenes,* ut *Panachæi,* i.e. *omnes-Achæi* dicebantur (ut ait epitomator noster, à parte totius) Homero, in cujus confirmationem affert hemistichium, ex ejusdem Il. 20. v. 96. cujus integer versus est:

——— Ἠδ' ἐκέλευεν
Ἔγχεϊ χαλκείῳ Λέλεγας, καὶ Τρῶας ἐναίρειν.
——— *Et jubebat*
Hasta ærea Leleges, & Troës interficere.

In quo versiculo sumitur pars pro toto. Quare apud Stephanum pro ἐναίρων legendum ex Homero ἐναίρειν. Asteriscus ille huic sectioni appositus denotat aliquid mutilum. Itaque puto pro τοῦ παν legendum τοῦ παντός.

27 Ἕλληνες γὰρ παρ' αὐτῷ, &c.] Inquit Homerum vocare *Hellenes* eos, qui incolebant Phthiotim Heliada, de quo vide, quæ in Ἑλλὰς annotavimus. Versiculus ille, quem apponit, ut suam firmet sententiam, legitur Il. 2. v. 684. in quo pro καλοῦντο legendum est καλεῦντο. Sic enim illic legitur, seu Ionicè seu Doricè.

A ΠΑΝΕΛΟΣ ἀρσενικῶς, πόλις περὶ τὸν Πόντον. Ἐκλήθη δὲ ἀπό τινος τῶν Ἡρακλεωτῶν, ὃς ἀφίκετο ἐκ Βοιωτίας, ἀπόγονος ὢν Πηνελέω τῶ στρατηγήσαντι ἐπὶ Τροίαν.

PANELUS, mascul. gen. urbs circa Pontum. Sic verò vocata fuit à quodam Heracleotarum, qui ex Bœotia pervenit, nepos Penelei, qui in Troiam dux fuit.

ΠΑΝΙΑ, ἐπίνειον Κιλικίας περὶ τὸ Ἀλήιον πεδίον. Τὸ ἐθνικὸν, Πανιεύς. Καὶ τὸ θηλυκὸν, Πανιάς. [28] Ἔστι δὲ καὶ Πάνιον σπήλαιον Παλαιστίνης, ἀφ' οὗ ἐκρεῖ ὁ ποταμὸς Ἰορδάνης. Ὁ τοπίτης, Πανιεύς.

B PANIA, navale Ciliciæ circa Aleium campum. Gentile, Panieus, fœmin. Panias. Est etiam Panium, specus Palæstinæ, unde fluit fluvius Jordanes. Loci-habitator, Panieus.

ΠΑΝΙΩΝΙΟΝ [29], τέμενος καὶ πόλις ἐν τῇ παραλίᾳ τῶν Ἐφεσίων καὶ Σαμίων. Ὁ πολίτης Πανιώνιος· οὗ τὸ οὐδέτερον τὰ Πανιώνια. Ἔστιν οὖν ὡς Βυζάντιον Βυζαντινὸς, Ἀνακτόριον Ἀνακτόριος. Τὸ κτητικὸν Πανιωνικός.

C PANIONIUM, lucus, & urbs in littore maritimo Ephesiorum, & Samiorum. Civis, Panionius, cujus neutrum Panionia. Est igitur ut Byzantium, Byzantenus, Anactorium, Anactorius, possessiv. Panionicus.

ΠΑΝΔΑΤΑΡΙΑ [30], νῆσος, ἐν ᾗ ἐξώρισεν Ἀγριππῖναν τὴν γυναῖκα Τιβέριος Νέρων. Τὸ ἐθνικὸν Πανδαταρηνὸς, καὶ Πανδαταριανός.

D PANDATARIA, insula in quam Tiberius Nero Agrippinam uxorem relegavit. Gentile, Pandatarenus, & Pandatarianus.

ΠΑΝΟΠΗ [31], πόλις Φωκίδος. Κέκληται

PANOPE, urbs Phocidis. Sic verò vocata

28 Ἔστι δὲ καὶ Πάνιον σπήλαιον Παλαιστίνης, &c.] Panium, spelunca Palæstinæ, à qua effluit fluvius Jordanes. Id hausit noster ex Josephi fontibus. Sic enim ille loquitur de hoc antro lib. 3. de Bello Judaïco juxta versionem Latinam cap. XVIII. Καὶ δοκεῖ μὲν Ἰορδάνου πηγὴ τὸ Πάνειον. Φέρεται δὲ ὑπὸ γῆν εἰς τοῦτο κρυπτῶς ἐκ τῆς καλουμένης Φιάλης, &c. i. e. *Et videtur quidem Jordanis fons Panium; sub terram verò conditus huc fertur ex ea, quæ* Phiale *vocatur*. Ac paululum post: Ἀγνοούμενος δὲ ὁ Ἰορδάνης ἐντεῦθεν ἀρχεσθαι, διὰ τοῦ τετράρχου Τραχωνιτῶν ἠλέγχθη Φιλίππου. Βαλὼν γὰρ οὗτος εἰς τὴν Φιάλην ἄχυρα, κατὰ τὸ Πάνειον, ἔνθεν ἐδόκουν οἱ πάλαι γεννᾶσθαι τὸν ποταμὸν, εὗρεν ἀνενεχθέντα. Τοῦ γε μὴν Πανείου τὸ φυσικὸν κάλλος ὑπὸ τῆς βασιλικῆς προσεξήσκηται πολυτελείας, τῷ Ἀγρίππα πλούτῳ κεκοσμημένον. Ἀρχόμενος δὲ φανεροῦ ῥεύματος ὁ Ἰορδάνης ἀπὸ τοῦδε τοῦ ἄντρου, κόπτει μὲν τὰ τῆς Σεμεχωνίτιδος λίμνης ἕλη τε καὶ τέλματα. i. e. *Cum nesciretur Jordanes hinc incipere; per Philippum tetrarcham Trachonitarum; id compertum fuit. Is namque missis in Phialen paleis, invenit eas apud Panium redditas, unde veteres putabant hunc amnem nasci. Naturalis quidem pulchritudo Panii, regia magnificentia accurata fuit, Agrippa divitiis ornante; manifestò autem Jordanes ex hoc antro incipiens, secat Semechonitidis lacus paludes cœnosas.* Circa hunc locum Herodem Magnum Augusto Cæsari templum è candido marmore posuisse autor est idem Joseph. de Bello Judaico lib. 1. c. 16. Ὁ δὲ, καὶ ταύτῃ ναὸν αὐτῷ λευκῆς μαρμάρου καθιδρύσατο παρὰ τὰς Ἰορδάνου πηγάς· καλεῖται δὲ Πάνιον ὁ τόπος. i. e. *Ille verò & hîc templum ipsi e candido marmore, posuit juxta Jordanis fontes; vocatur verò* Panium *locus*.

29 Πανιώνιον, τέμενος καὶ πόλις, &c.] Panionium, lucus & urbs in ora maritima Ephesiorum, & Samiorum, ubi collecti omnes Iones, id enim nomen sonat, de suis rebus inter se consultabant, sacra Neptuno Heliconio facientes, quæ *Panionia* vocabant, ut apparet ex Strabonis lib. 14. Μετὰ δὲ τὸν Σάμιον πορθμὸν τὸν πρὸς Μυκάλῃ, πλέουσιν εἰς Ἔφεσον, ἐν δεξιᾷ ἐστιν ἡ Ἐφεσίων παραλία. Μέρος δέ τι ἔχουσιν αὐτῆς καὶ οἱ Σάμιοι. Πρῶτον δ' ἐστὶν ἐν τῇ παραλίᾳ τὸ Πανιώνιον, τρισὶ σταδίοις ὑπερκείμενον τῆς θαλάσσης, ὅπου τὰ Πανιώνια κοινὴ πανήγυρις τῶν Ἰώνων συντελεῖται τῷ Ἑλικωνίῳ Ποσειδῶνι καὶ θυσία. i. e. *Post Samium fretum, quod est ad Mycalen, navigant Ephesum, ad dextram est Ephesiorum ora, partem ejus habent etiam Samii. Primum in ora maritima illa est Panionium, tribus stadiis supra mare situm, ubi Iones solennem conventum celebrant Heliconio Neptuno & ipsi sacra faciunt.* Videsis Herodot. lib. 1. c. 143. & 148.

30 Πανδαταρεία, νῆσος, ἐν ᾗ, &c.] Pandataria, insula in quam Tiberius Nero Agrippinam uxorem relegavit. Extra literarum seriem occupat locum insula Pandataria, cujus situm silentio prætermittit; Ptolemæus lib. 3. c. 1. eam locat in Tyrrheno pelago, cui Πανδατωρεία nuncupatur, de qua sic loquitur Strabo lib. 5. Τῶν δὲ σπηλαίων ἐν ὄψει μάλιστα πρόκεινται δύο νῆσοι πελάγιαι, Πανδαταρεία τε καὶ Ποντία, μικραὶ μὲν, οἰκούμεναι δὲ καλῶς, οὐ πολὺ ἀπ' ἀλλήλων διέχουσαι· τῆς ἠπείρου δὲ ν ἐπὶ σ. i. e. *Ad speluncarum verò conspectum maxime jacent duæ insulæ in-pelago, Pandataria & Pontia, parvæ quidem, sed bene habitatæ, & a se invicem non procul disjunctæ, à continente autem* CCL. [stadiis.] Insulæ, quæ sunt prope continentem Græcis dicuntur πρόσγειοι, ac si diceres *prope-terram*, quæ longius à continente distant, ab eisdem vocantur πελάγιαι, i. e. *in-pelago*. E nostris memoratur Melæ lib. 2. c. 7. Plinio lib. 3. c. 6. Solino cap. 8. Corn. Tacito Ann. lib. 1. cap. 53. & lib. 14. cap. 63. cui *Pandateria* dicitur. In hanc insulam solebant Imperatores Romani reos relegare. Namque apud Dionem lib. LV. si bene memini, legi, Augustum filiam Juliam relegasse, occiso Julio Antonio; & aliis, qui cum illa consueverant, cum verò Phœbe Juliæ liberta, atque ejus vitiorum adjutrix, morte sibi illata, supplicium prævertisset, Augustum dixisse refert, *se maluisse Phœbes, quam Juliæ patrem esse*, quod etiam ex Suetonio in Augusto cap. 65. apparet, ubi Augustus dicitur, Julias filiam & neptem omnibus probris contaminatas relegasse. Fallitur autor noster, cùm inquit, Tiberium Neronem in hanc insulam Agrippinam uxorem relegasse. Hæc enim Agrippina non fuit uxor, sed nurus Tiberii Neronis, Germanici uxor, Augusti neptis ex filia Julia, C. Cæsaris Caligulæ mater, ut patet ex Suetonio in Tiberio Nerone cap. LIII. & in Caligula cap. XV.

31 Πανόπη, πόλις Φωκίδος.] Panope, urbs Phocidis. Scylaci in Φωκεῖς dicitur Πονοπεὺς, de qua in Phocicis Pausanias. Græcis omissis, Latina appono: *A Chæronea ad Panopeas sunt stadia viginti. Est autem urbs Phocensium, si urbem & hos nominare par est, quibus non prætorium, non gymnasium, non theatrum est, non forum habent, non denique aquam in fontem permeantem, concavas habitant casas, qualia sunt montana tuguria inter convallium anfractus: suis tamen limitibus à finitimis dividuntur, mittuntque certos homines, qui sibi attributum sedendi locum in Phocensium conventu teneant. Nomen urbi ab Epei patre ductum ajunt, cum ab initio se Phlegyas fuisse dicant, & in Phocidem ex Orchomeniorum finibus profugos transiisse: veterem Panopeorum ambitum vidimus, quem stadiûm septem fuisse conjicimus, &c.* Idem autor ad ejusdem urbis proximum torrentem celebrat Tityi sepulchrum, Smyrnæis & Andinis plectris celebrati, Odyss. 11. v. 575. Æneid. lib. 6. v. 595. Hujus placet versus apponere, sunt enim Homericis meliores:

Necnon & Tityon terræ omnipotentis alumnum
Cernere erat, per tota novem cui jugera corpus
Porrigitur.

κέκληται δὲ ἀπὸ Πανοπέως τοῦ Φώκου παιδός. Τὸ A ἐθνικὸν οὖν Πανοπεύς, ὁμοίως τῷ πρωτοτύπῳ.

cata fuit à Panopeo Phoci filio. Gentile igitur Panopeus, similiter prototypo.

ΠΑΝΟΡΜΟΣ [32], πόλις Σικελίας, καὶ λιμήν, ὡς Πολύβιος. Οἱ κατοικοῦντες, Πανορμῖνοι. [33] Ὁ δὲ τοῦ ἐν Σικελίᾳ πολίτης, Πανορμίτης. Τὸ θηλυκόν, Πανορμῖτις. Λέγεται B δὲ καὶ Πανορμεύς.

PANORMUS, urbs Siciliæ, & portus, ut Polybius. Incolæ, Panormeni. Civis ejus, qui in Sicilia Panormita. Fœm. Panormitis. Dicitur etiam Panormeus.

ΠΑΝΟΣ [34], κώμη περὶ τὴν ἐρυθρὰν θάλασσαν, ἥτις καὶ Πανῶν λέγεται. Τὸ ἐθνικόν, Πανοκωμίτης.

PANOS vicus, circa mare rubrum, qui etiam *Panon* dicitur. Gentile, Panocomites.

ΠΑΝΟΣ [35], πόλις Αἰγύπτου. Ἔστι δὲ καὶ C τοῦ θεοῦ ἄγαλμα μέγα, ὀρθιακὸν ἔχον τὸ αἰδοῖον εἰς ἑπτὰ δακτύλους· ἐπαίρει τε μάστιγας τῇ δεξιᾷ σελήνῃ, ἧς εἴδωλόν φασιν εἶναι τὸν Πᾶνα. Ὁ πολίτης, Πανοπολίτης.

PANOS, urbs Ægypti. Est etiam Dei magnum signum, quod habebat pudendum arrectum circiter septem digitorum. Dexteraque intentat flagellum lunæ infligere, cujus idolum ajunt esse Pana. Civis, Panopolites.

ΠΑΝΤΙΚΑΠΑΙΟΝ [36], πόλις μεγίστη, D τῶν κατὰ Βόσπορον μητρόπολις. Οἰκίσθη δὲ παρὰ Αἰήτου παιδός, λαβόντος τὸν τόπον παρὰ Ἀγαήτου τοῦ Σκυθῶν βασιλέως [37], καὶ καλέσαντος τὴν πόλιν ἀπὸ τοῦ παραῤῥέοντος ποταμοῦ Παντικάπου. Ὁ πολίτης Παντικαπαιεύς. Λέγεται καὶ E Παντικαπιάτης. Ἔστι δὲ Παντικαπαιεύς, ὡς Σινώπη Σινωπεύς. Τὸ δὲ Παντικαπιάτης, κεῖται παρὰ Εὐστοχίῳ.

PANTICAPÆUM, urbs maxima, earum, quæ juxta Bosphorum metropolis. Condita verò fuit ab Æetæ filio, qui ab Agaëte Scytharum rege locum acceperat, atque à præterlabente fluvio Panticapa civitati nomen imposuit. Civis, Panticapæeus. Dicitur etiam Panticapiates. Est verò Panticapæus, ut Sinope, Sinopeus, Panticapiates verò invenitur apud Eustochium.

32 Πάνορμος, πόλις Σικελίας, καὶ λιμήν.] Panormus, urbs Siciliæ & portus, ex Polybio. qui lib. 1. eam à Romanis captam celebrat: Καὶ πλεύσαντες διὰ πορθμοῦ, προσέλαβον ἐκ τῆς Μεσσήνης τὰ διασωθέντα τῶν πλοίων ἐκ τῆς ναυαγίας καὶ καταίραντες εἰς Πάνορμον τῆς Σικελίας τριακοσίαις ναυσὶν, ἥπερ ἦν βαρυτάτη πόλις τῆς τῶν Καρχηδονίων ἐπαρχίας, ἐνεχείρησαν αὐτὴν πολιορκεῖν. Συστησάμενοι δὲ κατὰ διττοὺς τόπους ἔργα, καὶ τ' ἄλλα παρασκευασάμενοι, προσήγαγον τὰς μηχανάς. Ῥᾳδίως δὲ τοῦ παρὰ θάλατταν πύργου πεσόντος, καὶ βιασαμένων ταύτῃ τῶν στρατιωτῶν, ἡ μὲν καλουμένη Νέα πόλις ἑαλώκει κατὰ κράτος· ἡ δὲ Παλαιὰ προσαγορευομένη, τούτου συμβάντος, ἐκινδύνευσε. Διὸ καὶ ταχέως ἐνέδωκαν αὐτὴν οἱ κατοικοῦντες. i.e. *Et navigato freto assumpserunt de Messana naves, quæ ex naufragio supererant, & classe navium* CCC. *Panormum Siciliæ appellunt, quæ erat gravissima Carthaginiensium ditionis, & eam obsidere aggressi sunt. Itaque duobus locis, operibus institutis, cæterisque rebus præparatis, machinas admovent. Dejecta non difficulter turri ad mare sita, quum illac irruissent milites, capta est per vim illa oppidi pars, quæ vocatur* Nova urbs: *nec mediocriter hoc casu illa, quæ* Vetus *nuncupabatur, periclitata est. Quapropter sine mora eam oppidani tradiderunt.* Ejus conditores obscura caligine teguntur, sed ex nomine conjici potest fuisse Græcos. Panormos enim dicta fuit, quod pulcherrimum portum haberet, ut tradit Diod. Siculus in Eclog. ex lib. 22. Εὐθὺς ἧκεν ἐπὶ τὴν Πανορμιτῶν πόλιν, ἔχουσαν λιμένα κάλλιστον τῶν κατὰ τὴν Σικελίαν· ἀφ' οὗ καὶ τὴν πόλιν συμβέβηκε τετευχέναι ταύτης τῆς προσηγορίας. i.e. *Statim* [Pyrrhus] *Panormitanorum urbem aggreditur, quæ pulcherrimum totius Siciliæ portum habet, à quo & hoc vocamen urbs sortita fuit.* Est Panormus, civitas commercio celebris, Archiepiscopalis, Siciliæ caput & sedes pro-regis Hispani, etiam nunc parùm corruptum nomen servat, *Palermo* enim vocatur. Gaudet civium multitudine, ædificiorum magnificentia, & rerum omnium opulentia. Gloriatur Antonio Panormitano alumno, qui fuit ab epistolis Alfonsi regis Neapolitani, de cujus dictis & factis libros quatuor composuit, quos Æneas Sylvius commentariis illustravit. Memoratur Livio lib. 24. c. 36. Melæ lib. 2. c. 7. Plinio lib. 3. cap. 8. cui *Panhormum* dicitur. Terminationem enim oppidorum apud Græcos in *os* Latini & in *us* & in *um* usurpant, ut alibi annotavimus. Si plura de hac urbe scire desideras, vide Cluv. Sic. Antiquæ lib. 2. c. 3. Valguarneram de primordio urbis Panormitanæ, & de primis Siciliæ, atque Italiæ cultoribus.

33 Ὁ δὲ τοῦ ἐν Σικελίᾳ πολίτης.] Suspecta lectio mihi videtur, aut aliquid ex antecedentibus deficit, siquidem agit de differentia gentilium, ac si plures commemorasset illius nominis urbes; illa enim verba id innuunt.

34 Πάνος, κώμη περὶ τὴν ἐρυθρὰν θάλασσαν.] Legendum puto, Πάνος κώμη, κώμη περὶ, &c. i.e. *Panos come, vicus circa, &c.* Simili enim modo dicitur Ἀρχόνησος, νῆσος Καρίας, & Ἑλληνόπολις, πόλις; & alia hujusmodi, ut sæpe sæpius annotavimus. De hoc verò Panos vico circa mare rubrum summum est apud alios silentium.

35 Πάνος, πόλις Αἰγύπτου.] Lege Πανὸς πόλις, πόλις Αἰγύπτου, i.e. *Panos polis, urbs Ægypti*, ut Διὸς πόλις, πόλις. Panos polis verò Ægypti urbs memoratur Ptolemæo lib. 4. c. 5. cui *Panopolis* dicitur, à qua Nomos Panopolites dicebatur præfectura quædam Ægypti. Ejus quoque fecit mentionem Plinius lib. 5. c. 9. urbs nullam ob aliam rem memoranda, nisi quòd protulerit *Nonnum* Poëtam insignem, cujus extant Græca lingua Dionysiacorum libri XLVIII. & Paraphrasis in Joannem, utrumque opus carmine Epico.

36 Παντικάπαιον, πόλις μεγίστη τῶν, &c.] Panticapæum, urbs maxima, Bosporanorum metropolis, sita in faucibus Mæotidis paludis ad Bosporum Cimmerium, cujus erat quasi splendor, sicut Bospori Thracii Constantinopolis; Cimmerium verò Bosporum loquebantur eam freti partem, quæ erat ad Mæotidem paludem; noster autor ab Æetæ filio conditam tradit. Strabo autem lib. 7. a Milesiis. Τὸ Παντικάπαιον λόφος ἐστὶ πάντῃ περιοικούμενος ἐν κύκλῳ σταδίων εἴκοσι· πρὸς ἕω δ' ἔχει λιμένα, καὶ νεώρια, ὅσον τριάκοντα νεῶν· ἔχει δὲ καὶ ἀκρόπολιν· κτίσμα δ' ἐστὶ Μιλησίων. i.e. *Panticapæum tumulus est circumquaque accolis refertus, ambitu in orbem stadiorum* XX. *Versus orientem habet portum & navalia circiter ad* XXX. *naves. Habet & arcem. Opus autem est Milesiorum.* Memoratur etiam Scylaci, Arrhiano in Periplo Ponti, Plinio lib. 4. c. 12. & aliis.

37 Καὶ καλέσαντος τὴν πόλιν, &c.] Æetæ filium Panticapæo urbi nomen imposuisse de nomine fluvii Panticapæ inquit, cujus fluminis meminit Periegeta v. 314. & prius Herodotus lib. 4. c. 54. Erat autem amnis Scythiæ Europææ, qui Scythas Nomadas Georgosque disterminabat, autore Mela lib. 2. c. 1. *Georgos* vocat Mela, qui Herodoto libro capiteque citato dicuntur γεωργοὶ Σκύθαι. i.e. *Scythæ aratores, seu agricolæ.*

ΠΑΝΤΟΜΑΤΡΙΟΝ[38], πόλις Κρήτης. Ὁ πολίτης Παντομάτριος, ὡς Βυζάντιος. Ἢ Παντοματριεύς, ὡς Βουπράσιος Βουπρασιεύς, καὶ Δολίχιον Δολιχιεύς. A

PANTOMATRIUM, urbs Cretæ. Civis Pantomatrius, ut Byzantius. Vel Pantomatrieus, ut Buprasius, Buprasieus, Dolichium, Dolichieus.

ΠΑΠΙΤΙΟΝ, πόλις Παφλαγονίας. Τὸ ἐθνικὸν, ὅμοιον τῷ πρωτοτύπῳ. B

PAPITIUM, urbs Paphlagoniæ. Gentile, simile prototypo.

ΠΑΠΡΙΜΙΣ[39], πόλις Αἰγύπτου. Ὁ πολίτης, Παπριμίτης.

PAPRIMIS, urbs Ægypti. Civis, Paprimites.

ΠΑΡΑΔΕΙΣΟΣ[40], πόλις Συρίας. Ἔστι καὶ κώμη Σικελίας τοιῶσδε λεγομένη.

PARADISUS, urbs Syriæ. Est etiam vicus Siciliæ sic dictus.

ΠΑΡΑΙΓΙΑΛΙΤΑΙ, ἰχθύες περὶ τὸν αἰγιαλὸν εὑρισκόμενοι, ὥσπερ Ἀχελωῖται, καὶ Παρωκεανῖται. C

PARÆGIALITÆ, pisces, qui περὶ τὸν αἰγιαλὸν, i. e. *in litore inveniuntur*, ut Acheloitæ, & Paroceanitæ.

ΠΑΡΑΙΣΟΣ[41], περὶ ἧς Ἡρωδιανὸς ἐν ὀγδόῳ. Τὸ μὲν τοι Πάραισος ὀξύνεται. Ἐγένετο δὲ ὁ Πάραισος Μίνω συγγενὴς, ἀφ' οὗ ἡ πόλις ἡ Πάραισος, ὁμοτόνως τῷ οἰκιστῇ. D

PARÆSUS, urbs de qua Herodianus lib. 8. Paræsus quidem acuitur. Erat verò Paræsus Minois cognatus, à quo urbs Paræsus eodem accentu, ac conditor.

ΠΑΡΑΙΤΑΚΑ[42], πόλις Μηδική. Τὸ ἐθνικὸν Παραιτακηνὸς, ὡς Γέρασα Γερασηνὸς, Ζόαρα Ζοαρηνός. Καὶ ἀπὸ τοῦ Παραιτάκη Παραιτακηνὸς, ὡς τοῦ Ἀρτάκη Ἀρτακηνός. E

PARÆTACA, urbs Mediæ. Gentile, Parætacenus, ut Gerasa, Gerasenus. Zoara, Zoarenus. Et ab Parætace, Parætacenus, [*etiam dicitur*] ut ab Artace, Artacenus.

ΠΑΡΑΙΤΟΝΙΟΝ[43], πόλις πλησίον Ἀλεξανδρείας, ἣν Ἀμμωνίαν καλοῦσι.

PARÆTONIUM, urbs prope Alexandriam, quam *Ammoniam* vocant.

ΠΑΡΑΛΟΣ, ἐν Θετταλίᾳ πόλις τῶν Μηλιέων, ἧς οἱ πολῖται Πάραλιοι. [44] Ἔστι δὲ καὶ Παραλία τῆς Ἀττικῆς. Οἱ οἰκήτορες λέγονται καὶ Πάραλιοι. F

PARALUS, urbs in Thessalia Melieorum, cujus cives Paralii. Est etiam Paralia Atticæ. Incolæ dicuntur quoque Paralii.

ΠΑΡΑΠΟΤΑΜΙΑ[45], πόλις Φωκίδος. Ὁ πολίτης, Παραποτάμιος. G

PARAPOTAMIA, urbs Phocidis. Civis, Parapotamius.

ΠΑ- PA-

38 Παντομάτριον, πόλις Κρήτης.] Pantomatrium urbs Cretæ memoratur inter septentrionalis lateris Cretæ civitates Ptolemæo lib. 3. c. 17. Niger Geographiæ Comment. 11. autor est ab incolis *Milopotamum* vocari.

39 Παπριμὶς, πόλις Αἰγύπτου.] Paprimis, urbs Ægypti, cujus meminit Herodotus lib. 2. c. 59. cui *Papremis* dicitur, & *Nomos Papremites*, in qua sexto loco festum panegyricum celebrabant Ægyptii in honorem Martis: Ἕκτα δὲ, ἐς Πάπρημιν πόλιν τῷ Ἄρῃ. i. e. *Sexta panegyris verò celebrabatur in urbe Papremi, in honorem Martis.* In Nomo Papremite equi fluviales erant sacri, cum inter reliquos Ægyptios non essent, eodem autore, libro citato, cap. LXXI. Οἱ δὲ ἵπποι οἱ ποτάμιοι νομῷ μὲν τῷ Παπρημίτῃ ἱροί εἰσι, τοῖσι δὲ ἄλλοισι Αἰγυπτίοισι οὐκ ἱροί. i. e. *Equi verò fluviales in Nomo quidem Papremite sacri sunt, aliis verò Ægyptiis non sacri.* Ibidem harum quadrupedum figuram depingit.

40 Παράδεισος, πόλις Συρίας.] Paradisus, urbs Syriæ. Memoratur inter Laodicenæ regionis Syriæ urbes Ptolemæo lib. 5. c. 15. ejus quoque fecit mentionem Plinius libro 5. c. 23. Nomen parùm corruptum videtur ab Hebræo פרדס *pardes*, i. e. *hortum & pomarium.* Nam quem Latini Paradisum per antonomasiam vocant, sacræ literæ Genes. c. 2. v. 15. גן עדן *gan beden* vocant, de cujus situ non convenit, nec unquam conveniet inter scriptores, quidquid dicat Pererius in Genesim, & Joannes Hopkinsonus cum ejusdem tabula Chorographica; ego puto de toto terrarum orbe intelligendum esse.

41 Πάραισος, &c.] Paræsus, urbs ex Herodiano, sic dicta à *Paræso* Minois cognato. at cum Minos in Creta imperaverit, atque Cretensibus leges dederit, hinc conjicio fuisse Cretæ urbem, cujus noster meminit in Στῆλαι. Tres autem hujus ferè nominis Cretæ urbes celebrat suis locis, Paræsum, Præsum, Priasum, de quibus nihil dictu dignum notavi.

42 Παραιτάκα, πόλις Μηδική.] Parætaca, urbs Medica mihi prorsus ignota est; at Parætacene regio à Ptolemæo lib. 6. c. 4. vocatur ea Persidis pars, quæ est juxta Mediam totam; Herodotus verò lib. 1. c. 101. Parætacenos latrocinio deditos inter præcipuas Mediæ gentes locat. Montanam regionem habitare auctor est Strabo lib. 15. inter Parthos & Arianos excurrere tradit Plin. lib. 6. c. 26. Memorantur etiam Arrhiano de expeditione Alex. lib. 4.

43 Παραιτόνιον, πόλις πλησίον, &c.] Parætonium, urbs prope Alexandriam, quam *Ammoniam* vocant. Sunt verba desumpta ex Strabonis lib. 17. Sic enim ille: Ἀπὸ μὲν οὖν Καταβαθμοῦ εἰς Παραιτόνιον εὐθυπλοοῦντι, σταδίων ἐστὶν ἐνακοσίων ὁ δρόμος· πόλις δ' ἐστὶ καὶ λιμὴν μέγας τετταράκοντά που σταδίων· καλοῦσι δ' οἱ μὲν Παραιτόνιον τὴν πόλιν, οἱ δ' Ἀμμωνίαν. i. e. *A Catabathmo Parætonium usque recta navigatione est cursus stadiorum* IↃCCCC. *Civitas verò est & portus magnus* XL. *ferè stadiorum. Vocant verò alii* Parætonium *urbem, alii* Ammoniam. Memoratur etiam inter alios L. Annæ. lib. 4. c. 11. Joseph. Scaliger. Animadvers. ad Euseb. N. MIↃCLXXXVIII.

44 Ἔστι δὲ καὶ Παραλία τῆς Ἀττικῆς.] Est verò & Paralia Atticæ. Thucyd. lib. 2. vocat τὴν πάραλον γῆν. i. e. *Paralon terram.* Scilicet, quod esset maritima, ut explicat ejusdem Scholiasta.

45 Παραποταμία, πόλις Φωκίδος.] Paropotamia, urbs Phocidis. Memoratur Pausaniæ in Phocicis, Herodoto lib. 8. c. 33. quibus plur. num. & mascul. gen. *Parapotamii* dicitur, ac inter civitates à Xerxe combustas, quas sua calamitas notiores fecit, numeratur.

46 Πα-

ΠΑΡΑΥΑΙΟΙ[46], ἔθνος Θεσπρωτικόν. Ῥιανὸς ἐν τετάρτῳ Θεσσαλικῶν.

Σὺν δὲ Παραυαίοις, καὶ ἀμύμονας Ὀμφαλιῆας.

Καλοῦνται δὲ, ἀπὸ τοῦ παρὰ τὸν Αὖον ποταμὸν οἰκεῖσθαι.

ΠΑΡΑΧΕΛΩΪΤΑΙ[47], ὡς Παρωκεανῖται, καὶ Παρασώπιοι, διττὸν ἔθνος. [48] Διττὸς γὰρ καὶ Ἀχελώϊος· ὁ μὲν Φθιώτης, ὁ δὲ Αἰτωλός· καὶ οἱ παροικοῦντες, ὁμοίως Παραχελωῖται.

ΠΑΡΕΔΡΟΣ[49], τῷ βασιλεῖ συγκαθήμενος, παρὰ τὴν ἕδραν, ἤ τις παρὰ τὸ ἔδος τοπικῶς εἴρηται. Ἦσαν δὲ καὶ παρ' Ἀθηναίοις Συνάρχοντες οἱ Πάρεδροι. Ἐκ τούτου καὶ τὸ παρεδρεύειν, ὡς τοῦ Ἔφεδρος τὸ ἐφεδρεύειν.

ΠΑΡΕΜΦΙΣ[50], πόλις Αἰγύπτου. Ὁ πολίτης, Παρεμφίτης.

ΠΑΡΕΝΤΙΟΝ[51], πόλις καὶ λιμὴν πλησίον Ἰστρίας. Τὸ ἐθνικὸν, Παρεντῖνος. Τὸ θηλυκὸν, Παρεντῖνα.

ΠΑΡΘΕΝΙΟΝ, πόλις Εὐβοίας. Ἔστι δὲ καὶ Θρᾴκης. Τὸ ἐθνικὸν, Παρθένιος, καὶ Παρθενεύς.

ΠΑΡΘΕΝΙΟΣ[52], ποταμὸς ἐν μέσῳ τῆς Ἀμαστριανῶν πόλεως ῥέων. Ἐκλήθη δ' ἐκ τοῦ συνεχῶς περὶ αὐτὸν τὴν παρθένον Ἄρτεμιν κυνη-

A PARAUÆI, gens Thesprotiæ. Rhianus lib. 4. Thessalicorum.

Cum Parauæis verò, & irreprehensibiles Omphalienses.

Sic verò vocati fuere, quod juxta fluvium

B Auon incolerent.

PARACHELOITÆ, ut Paroceanitæ, & Parasopii, duplex gens. Duplex enim Achelous, alter quidem Phthiotes, alter verò Ætolus. Et qui juxta habitant, similiter Paracheloitæ.

C PAREDRUS, i. e. *Assessor*, qui una cum rege assidet παρὰ τὴν ἕδραν. i. e. *à sella*, quæ παρὰ τὸ ἔδος, i. e. *à pavimento*, localiter dicta est. Erant autem & apud Athenienses Synarchontes Paredri. Hinc verbum παρεδρεύειν,

D i. e. *assessorem-esse*, ut ab Ephedrus, verbum ἐφεδρεύειν, i. e. *subsessorem-esse*.

PAREMPHIS, urbs Ægypti. Civis, Paremphites.

PARENTIUM, urbs, & portus prope Istriam. Gentile, Parentinus. Fœmin. Parentina.

E PARTHENIUM, urbs Eubœæ. Est etiam Thraciæ. Gentile, Parthenius, & Partheneus.

PARTHENIUS, fluvius, qui per me-

F diam Amastrianorum urbem fluit. Sic verò vocatus fuit, quod assiduo circa ipsum Diana παρθε-

46 Παραύαιοι, ἔθνος Θεσπρωτικόν.] Parauæi, gens Thesprotica, sic dicti, ut inquit noster, quod ad flumen Auum habitarent, de quibus ita Plutarchus in Quæstionibus Græcis: Πλείονες γεγόνασιν Αἰνειάνων μεταναστάσεις. Πρῶτον μὲν γὰρ οἰκοῦντες περὶ τὸ Δώτιον πεδίον, ἐξέπεσον ὑπὸ Λαπιθῶν εἰς Αἴθικας. Ἐκεῖθεν τῆς Μολοσσίας τὴν περὶ τὸν Ἀραυὰν χώραν κατέσχον· ὅθεν ὠνομάσθησαν Παραυαῖοι. i. e. *Plures fuere transmigrationes Ænianum. Primùm enim habitantes circa Dotium campum, expulsi fuerunt à Lapithis ad Æthices. Illinc Molossiæ regionem circa Arauam occuparunt. Unde nuncupati fuere Parauæ.* Sine dubio corrigendus est Plutarchus ex nostro autore apud quem pro περὶ τὸν Ἀραυὰν legendum est, παρὰ τὸν Αὖον & Παραύαιοι pro Παραυαῖοι.

47 Παραχελωῖται, &c.] Paracheloïtæ dicebantur, qui ad Acheloüm fluvium habitabant; duas verò hujus nominis inquit fuisse gentes, utrasque celebrat Strab libro 9. Παραχελωΐτας· καὶ τούτους ὁμωνύμους τοῖς Αἰτωλικοῖς· καὶ γὰρ ἐνταῦθά ἐστιν Ἀχελῷος ποταμὸς πλησίον Λαμίας, παρ' ὃν οἰκοῦσιν οἱ Παραχελωῖται. i. e. *Paracheloitas*; [numerant in his] *& hos cognomines Ætolicis. Etenim hic est Achelous fluvius prope Lamiam, juxta quem habitant Paracheloïtæ.*

48 Διττὸς γὰρ καὶ Ἀχελώϊος.] Pro Ἀχελώϊος lege Ἀχελῷος. Sic enim apud reliquos autores scribitur. Noster autor duos facit hujus nominis amnes, cum fuerint tres, ut videre est, ex Strabonis lib. 10. Καὶ τὸ Αἰτωλικὸν κλύζεσθαι τῇ ποιούσῃ θαλάσσῃ τὸν Κορινθιακὸν κόλπον, εἰς ὃν καὶ ὁ Ἀχελῷος ποταμὸς ἐξίησιν, ὁρίζων τήν τε Αἰτωλῶν παραλίαν, καὶ τὴν Ἀκαρνανικήν. ἐκαλεῖτο δὲ Θόας ὁ Ἀχελῷος πρότερον. Ἔστι δὲ καὶ ὁ παρὰ Δύμην ὁμώνυμος τούτῳ καθάπερ εἴρηται, καὶ ὁ περὶ Λαμίαν· εἴρηται δὲ καὶ ὅτι ἀρχὴν τοῦ Κορινθιακοῦ κόλπου τὸ στόμα τοῦδε τοῦ ποταμοῦ φασι. i. e. *Et Ætolicum* [latus] *alluitur eo mari, quod sinum conficit Corinthiacum, in quod etiam effluit Achelous, oram maritimam Ætolicam ab Acarnanica distinguens. Vocabatur verò Thoas, antea Achelous amnis. Ejusdem-nominis fluvius est apud Dymam, ut dictum est, & apud Lamiam. Dictum quoque est, esse qui dicant, ostium hujus fluvii esse initium sinus Corinthiaci.* Stephanus loquitur de illo Acheloo, qui disterminabat Acarnanas & Ætolos, quem Homerus in Iliade *fluviorum regem* nuncupavit, de quibus sic Pausanias in Arcadicis: Ἀχελῷοι δὲ τῷ Ἀρκάδι εἰσὶν ἄλλοι δύο ὁμώνυμοί τε αὐτῷ ποταμοί, καὶ τὰ ἐς δόξαν φανερώτεροι. Τὸν μὲν γε ἐπὶ τὰς Ἐχινάδας κάτιόντα Ἀχελῷον διὰ τῆς Ἀκαρνάνων καὶ δι' Αἰτωλίας, ἐν Ἰλιάδι δὲ Ὅμηρος ποταμὸν τῶν πάντων ἄρχοντα εἶναι, ἕτερον δὲ Ἀχελῷον ῥέοντα ἐκ Σιπύλου τοῦ ὄρους ἐποιήσατο, αὐτόν τε τὸν ποταμὸν καὶ τὸ ὄρος τὸ Σίπυλον τοῦ λόγου προσθήκην τοῦ ἐς Νιόβην. Τρίτος δὲ οὖν καὶ τὸ περὶ τὸ ὄρος τὸ Λύκαιόν ἐστιν ὄνομα Ἀχελῷος. i. e. *Acheloo Arcadi sunt alii duo amnes cognomines, & ad gloriam illustriores. Alterum ad Echinadas insulas per Acarnanum regionem & per Ætoliam decurrentem, Homerus in Iliade fluviorum regem nuncupavit: alterum, idem Poëta è Sipylo monte fluentem fecit, ipsumque fluvium, & montem Sipylum ad ea, quæ de Niobe adjecit. Tertio & Acheloo nomen est, qui circa montem Lycæum labitur.*

49 Πάρεδρος, &c.] Paredros Græcè, *Assessor* Latinè: utraque lingua eamdem habet etymologiam, Græcè παρὰ τὴν ἕδραν. i. e. *à sella.* Latinè ab assidendo, de quo vide Suidam in πάρεδρος.

50 Πάρεμφις, πόλις Αἰγύπτου.] Paremphis, urbs Ægypti. Hujus meminit nummus Tib. Imp. in Goltzii Thesauro.

51 Παρέντιον, πόλις καὶ λιμὴν πλησίον Ἰστρίας.] Parentium, urbs & portus prope Istriam. Inter Istriæ oppida recensetur Ptolemæo lib. 3. c. 1. Plinio lib. 3. c. 19. *Oppida Istriæ civium Rom. Ægida, Parentium; colonia Pola, quæ nunc Pietas Julia, quondam à Colchis condita.* *Parenzo* hodie, Leandro.

52 Παρθένιος, ποταμὸς ἐν μέσῳ, &c.] Parthenius, fluvius, qui mediam Amastrianorum urbem intersecabat; Amastrim Paphlagoniæ urbem intelligit, de qua suo loco egimus: diversas Parthenii fluvii affert etymologias, inter quas una est, sic vocitatum fuisse διὰ τὸ παρθενῶδες τοῦ ῥεύματος. i. e. *ab ejus virgineo cursu*, i. e. *placido*, quod etymon evertit Ovid. Pont. 4.

Partheniusque rapax, & volvens saxa Niphates.
Labitur, & nullo tardior amne Tyras.

53 Οα,

κυνηγετεῖν. Ἢ διὰ τὸ ἠρεμαῖον καὶ παρθενῶδες τοῦ A ῥεύματος,

Ὡς ἀκαλὰ προρέων, ὡς ἁβρὴ παρθένος εἶσι.

53 Ὅτι ἐν αὐτῷ ἔπεσεν ἡ παρθένος, Παλαιστίνου βασιλέως θυγάτηρ· Καὶ τὴν μὲν τελευτῆσαι ἐκεῖ, B τῷ δὲ ποταμῷ Παρθένιον ὄνομα τοὺς προσχώρους θέσθαι, ἐπὶ τῷ πάθει τῆς Παρθένου. 54 Ἔστι καὶ ἀκρωτήριον πλησίον Ἡρακλείας, οὗ μέμνηται Ἀρτεμίδωρος ἐν ἕκτῳ γεωγραφουμένων. Ἔστι καὶ Παρθενία κώμη, Πόντου πλη- C σίον.

ΠΑΡΘΕΝΟΠΗ[55], πόλις ἐν Ὀπικοῖς τῆς Ἰταλίας, κτίσμα Ῥοδίων. Ὁ πολίτης Παρθενοπαῖος, ὁμωνύμως τῷ κυρίῳ.

ΠΑΡΘΕΝΟΠΟΛΙΣ[56], Μακεδονίας D πόλις, ἀπὸ τῶν θυγατέρων Γεραιστοῦ τοῦ Μυγδόνος παιδός, ὡς Θεαγένης ἐν Μακεδονικοῖς. Ἀπὸ δὲ τῶν θυγατέρων, διὰ τὸ ἄγροικον αὐτῶν τῆς διαίτης, καὶ τὸ ἄμικτον, ἔκτισε πόλιν, ἥτις ἔπει καὶ νῦν δι᾽ ἐκείνας Παρθενόπολις κέκληται. Ὁ E πολίτης, Παρθενοπολίτης.

ΠΑΡΘΕΝΟΥ ἱερὸν[57], τόπος καὶ ἄκρα πρὸ τῆς Χερρονήσου πόλεως Βοσπόρου ὡς Στράβων. 58 Ἔστι δὲ δαίμονός τινος ἐπώνυμον, καὶ ἄκρα, καὶ νεώς, καὶ τὸ ξόανον, ἔχον σταδίους F ἑκατόν. Ὁ δὲ σχηματισμός, ἀπὸ δύο ἓν παράγωγον. Ὡς γὰρ ἀπὸ τοῦ Μόψου καὶ ἑστία παρήχθη τὸ Μοψεάτης, ἀπὸ μόνου τοῦ Μόψου· Οὕτω καὶ ἀπὸ τῆς παρθένου καὶ ἱερόν, ἢ ἄκρας, ἢ ξοάνου, ὁ οἰκήτωρ παρήχθη μόνον τὸ Παρθένιος, ἀπὸ G τοῦ παρθένου μόνου ὀνόματος.

ΠΑΡΘΟΣ[59], πόλις Ἰλλυρική· Ἀπολλόδωρος ἐν χρονικοῖς. Λέγεται δὲ καὶ ἀρσενικῶς, ὡς Πολύβιος. Τὸ ἐθνικόν, Παρθηνός.

ΠΑΡ-

θένος, i.e. *Virgo* venaretur. Vel quod, ejus fluentum esset quietum & παρθενῶδες, i.e. *virginale.*

Sicut quiete proflaens, sicut mollis virgo incedit.

Quod in eum ceciderit Parthenos, Palætinis regis filia. Et illic obierit, fluvio verò indigenæ nomen imposuere de Partheni eventu. Est etiam promontorium prope Heracliam, cujus meminit Artemidorus lib. sexto. Geographumenων. Est etiam Parthenia vicus prope Pontum.

PARTHENOPE, urbs in Opicis Italiæ, à Rhodiis condita. Civis Parthenopæus, ejusdem nominis, ac prototypum.

PARTHENOPOLIS, Macedoniæ urbs, à filiabus Geræsti, Mygdonis filio, ut Theagenes in Macedonicis. Quæ cum agrestes essent, ac ab hominum consortio abhorrerent, pater urbem condidit, ut eas ad civilem redigeret vitam, quæ adhuc propter eas *Parthenopolis* vocata fuit. Civis Parthenopolites.

PARTHENU hieron, i. e. *Virginis templum*, locus, & promontorium ante Chersonesum urbem Bosphori, ut Strabo. Est & Dæmonis cujusdam agnomen, & promontorium, & templum, & simulachrum, habens centum stadia Nominis verò forma ex duobus unum deductivum. Ut enim à Mopso, & *bestia*, i. e. *focus* seu *sedes* deductum est Mopseates, à solo Mopso. Sic à Partheno & hieron vel promontorii, vel simulachri nomine deducitur tantum Parthenius, habitator, à solo Partheni nomine.

PARTHUS, urbs Illyrica. Apollodorus in Chronicis. Dicitur etiam in gen. mascul. ut Polybius. Gentile, Parthenus.

PAR-

53 Ὅτι, &c.] Videtur legendum ἢ ὅτι. i.e. *vel quod.* Id enim ratio clamat.

54 Ἔστι καὶ ἀκρωτήριον πλησίον Ἡρακλείας.] Est etiam promontorium prope Heracleam. Memoratur Ptolemæo lib. 3. c. 6. cui promontorium *Parthenion* & urbs etiam *Heraclion*, utrumque neut. gen. dicitur. Et urbis & promontorii meminit quoque Plinius lib. 9. c. 12.

55 Παρθενόπη, πόλις ἐν Ὀπικοῖς τῆς Ἰταλίας.] Parthenope, urbs in Opicis Italiæ, à Rhodiis condita. Id ex Strabonis lib. 14. habet. Est eadem quæ *Neapolis*, de qua videsis, quæ suo loco annotavimus.

56 Παρθενόπολις, Μακεδονίας πόλις.] Parthenopolis, Macedoniæ urbs. Plinius lib. 4. c. 11. inter Thraciæ oppida recenset, eamdem fuisse reor, quia Macedonia Thraciæ erat finitima, & scriptores regionum confinia sæpe miscent tribuentes oppida alterius regionis alteri vicinæ.

57 Παρθένου ἱερὸν, τόπος καὶ ἄκρα, &c.] Parthenu hieron. i.e. Virginis templum, locus & promontorium ante Chersonesum urbem Bospori, ex Strabone, cujus ex lib. 7. sunt, quæ sequuntur: Ἐφ᾽ ᾗ ἵδρυται πόλις Ἡρακλεωτῶν, ἄποικος τῶν ἐν τῷ Πόντῳ, αὐτὸ τοῦτο καλουμένη Χερρόνησος διέχουσα τοῦ Τύρα παράπλουν σταδίων τετρακισχιλίων τετρακοσίων· ἐν ᾗ τὸ τῆς παρθένου ἱερόν, δαίμονός τινος, ἧς ἐπώνυμος, καὶ ἡ ἄκρα ἡ πρὸ τῆς πόλεώς ἐστιν ἐν σταδίοις ἑκατόν, καλουμένη Παρθένιον, ἔχον νεὼν τῆς δαίμονος, καὶ ξόανον. Μεταξὺ δὲ τῆς πόλεως, καὶ τῆς ἄκρας λιμένες τρεῖς. i.e. *Inque eo* [promontorio] *sita est urbs Heracleotarum, colonia eorum, qui sunt in Ponto, nomine* Chersonesus, *dissita à Tyrâ navigatione stadiorum* IↃCIↃCCCC. *in qua templum est cujusdam dæmonis Virginis, à qua nomen habet etiam promontorium, quod ante urbem est ad* C. *stadia, &* *Parthenium* [est enim Græcè παρθένος virgo] *dicitur. fanum habens dæmonis & signum. Inter urbem autem, & promontorium portus sunt tres.* Ex quibus verbis apparet, in urbe Chersoneso fuisse παρθένου ἱερὸν, i. e. *Virginis templum*, & ante urbem promontorium Parthenium, quod habebat etiam dæmonis illius templum & simulachrum. Quare fallitur Stephanus, cum inquit παρθένου ἱερὸν, i. e. *Virginis templum* esse locum.

58 Ἔστι δὲ δαίμονός τινος ἐπώνυμον, καὶ ἄκρα, &c.] Hæc verba sunt desumpta ex Strabone, quæ nota proximè præcedenti apposuimus, & ex illis castiganda. Ea enim Stephanus interpolavit, si utraque contuleris, Stephani oscitantiam videbis.

59 Πάρθος, πόλις Ἰλλυρική.] Parthos, urbs Illyrica, ex Apollodori Chronicis. Ejus fit mentio in Excerptis, ex historiis Polybii, legationibus c. 9. Ἔδωκαν δὲ καὶ Πλευράτῳ Λυχνίδα καὶ Πάρθον, οὔσας μὲν Ἰλλυρίδας, ὑπὸ Φιλίππου δὲ ταττομένας. i. e. *Dederunt verò & Pleurato Lychnida, & Parthum, Illyrides urbes, sed sub Philippi ditione.*

ΠΑΡΘΥΑΙ͂ΟΙ [60], ἔθνος πάλαι μὲν Σκυθικὸν, ὕστερον δὲ φυγὸν, ἢ μετοικίσαν [61] ἐπὶ Μήδου. Κληθὲν δ' οὕτω παρὰ Μήδοις, διὰ τὴν φύσιν τῆς αὐτοὺς δεξαμένης γῆς, ἑλώδους καὶ ἀγκώδους οὔσης. Ἢ διὰ τὴν φυγὴν, [62] καθότι οἱ Σκύθαι τοὺς φυγάδας Πάρθους καλοῦσι. Λέγονται δὲ καὶ Πάρθοι, καὶ Πάρθιοι, καὶ Παρθυαῖοι. Καὶ Παρθυαία ἡ χώρα, καὶ Παρθυηνὴ, καὶ Παρθυηνός. [63] Καὶ Παρθὶς, ἡ χώρα Μακεδονίας.

PARTHYÆI, gens olim Scythica, quæ fugit, vel emigravit è Scythia Medo duce. Sic verò à Medis vocata fuit ex natura terræ, quæ eos excepit paluſtris, & cava. Vel à fuga, quoniam Scythæ exules, ſeu fugitivos, & profugos *Parthos* vocant. Dicuntur etiam Parthi, & Parthii, & Parthyæi. Et regio, Parthyæa, & Parthyene, & Parthyenus. Et Parthis, regio Macedoniæ.

ΠΑΡΙΚΑ΄ΝΗ [64], πόλις Περσική. Ἑκαταῖος Ἀσίᾳ, Ἐν δ' αὐτοῖσι πόλις Παρικάνη οὔνομα. Τὸ ἐθνικὸν Παρικάνιοι λέγονται, καὶ Παρίκανοι.

PARICANE, urbs Perſica. Hecatæi Aſia. *Eſt verò apud eos urbs* Paricane *nomine*. Gentile, Paricanii dicuntur, & Paricani.

ΠΑ΄ΡΙΟΝ [65], πόλις ἐν Ἑλλησπόντῳ, κληθεῖσα ἀπὸ Παρίου τοῦ Ἰασίωνος. Τὸ ἐθνικὸν, Πάριος. Ὁ πολίτης, Παριανός. Καὶ τὸ θηλυκὸν, Παριανή. Λέγονται καὶ Παριανεῖς, ἀπὸ τῆς Παριανεὺς εὐθείας.

PARIUM, urbs in Helleſponto, ſic vocata à Pario Jaſionis filio. Gentile, Parius. Civis, Parianus. Fœm. Pariana. Dicuntur etiam Parianei, à Parianeus nominativo.

ΠΑ΄Ρ- PAR-

60 Παρθυαῖοι, ἔθνος πάλαι, &c.] Parthyæi, ſeu Parthi, ſeu Parthii. Sic enim vocantur à Græcis, & eorum regio, *Parthia*, *Parthyæa*, & *Parthyene*, fuere populi, qui ex Scythia profugi ſedes quærentes, partem Mediæ incoluere. Scythica enim lingua *exules* vocabantur *Parthi*, ut inquit epitomator noſter: habet verò Parthia ab occidente Medos, à ſeptentrione Hyrcaniam, ab oriente Ariam, à meridie Carmaniam deſertam, autore Coſmographo lib. 6. c. 15. Hodie à Turcis & Perſis, vocatur *Arac*. Ejus urbs regia erat Hecatompylos, ac exiſtimatur eodem fuiſſe loco, quo nunc *Iſpahan* Perſarum regum ſedes. Scriptores Perſas, Medos, Parthos confundunt, ut alibi annotavimus. Eorum reges *Arſacæ* dicebantur ab Arſace, ſeu Scytha, ſeu Bactriano, qui apud eos primus imperium arripuit, autore Geographo lib. 15. Cteſiphonte hyemabant, æſtatem verò in Hyrcania & Ecbatanis agebant, eodem auctore lib. 16. Strabonis ætate tantùm terræ poſſidebant, ac tot gentibus dominabantur, ut ob imperii magnitudinem Romanorum potentiæ quodammodo pares eſſent, ut prodit idem autor lib. 11. Primus, qui apud Romanos de eis triumphavit, fuit Ventidius Baſſus, referente Aul. Gell. Noct. Atticarum lib. 15. c. 4. Craſſi clades ab eis accepta notior eſt, quam ut referri debeat, de quibus videſis præter auctores citatos Trogi epitomatorem lib. XLI. c. 1. Plinium lib. 6. c. 25. Periegetam v. 1039. Ammian. Marcellinum lib. 23. c. 16.

61 Ἐπὶ Μήδου.] Sub Medo. Suſpicor legendum ἐπὶ Μηδίαν, i. e. *in Mediam*. Meam conjecturam confirmat Parthorum hiſtoria. Nam fugerunt è Scythia in Mediam novas ſedes quærentes, ut apparet ex Juſtini lib. 41. c. 1. & ex aliis.

62 Καθότι οἱ Σκύθαι τοὺς φυγάδας Πάρθους καλοῦσι.] Quoniam Scythæ *exſules* vocant *Parthos*. Idem expreſſis verbis rerum monumentis tradidit Trogus lib. 41. c. 1. *Parthi, penes quos velut diviſione orbis cum Romanis facta, nunc orientis imperium eſt, Scytharum exſules fuere. Hoc etiam Ipſorum vocabulo manifeſtatur. Nam Scythico ſermone Parthi, exſules dicuntur.* At propius vero eſt Scythas ipſos, non eorum exſules condidiſſe Parthos, ut memoriæ commendavit Q. Curtius lib. 6. c. 2. Rarus, erat eorum pugnandi modus, fugientes enim pugnabant, ideo antiquitus famigeratus à Poetis. Virgil. Georgic. lib. 3. v. 30.

Addam urbes Aſiæ domitas, pulſumque Niphatem,
Fidentemque fuga Parthum, verſiſque ſagittis.

Ovid. de Arte amandi v. 211.

Qui fugis, ut vincas, quid victo, Parthe, relinques?
Parthe, malum jam nunc Mars tuus omen habet.
Ergo erit illa dies, qua tu, pulcherrime rerum,
Quattuor in nives aureus ibis equis.
Ibunt ante duces onerati colla catenis;
Ne poſſint tuti, quâ prius, eſſe fugâ.

63 Καὶ Παρθὶς, ἡ χώρα Μακεδονίας.] Parthis Macedoniæ regio fuit, quorum incolæ Ptolemæo lib. 3. c. 13. dicuntur Parthyæi, Plinio lib. 3. c. 23. Parthini; Ptolemæus loco citato, eorum unam tantùm civitatem celebrat Eribœam.

64 Παρικάνη, πόλις Περσική.] Paricane, urbs Perſica, ex Hecatæi Aſia, cujus oppidani dicebantur *Paricanii*, ſeu *Paricani*. Herodotus verò lib. 3. c. 92. inter viginti Perſarum præfecturas (*Satrapeias* vocabant Perſæ) in quas Darius Hyſtaſpis filius omne Perſarum imperium diviſit, commemorat Paricanos & Parycanos, hos in præfectura X. illos in XVII. Plin. lib. 6. c. 16. meminit Paricanorum.

65 Πάριον, πόλις ἐν Ἑλλησπόντῳ.] Parium, urbs in Helleſponto, ſic vocata à Pario Iaſionis filio, quod & Euſtathius ad Odyſſ. 5. ex noſtro autore habet. Ciceroni Epiſtolarum lib. 13. ad C. Memmium & cæteros epiſt. 53. dicitur *Pariana civitas*; Plinio lib. 5. c. 32. *Pariana colonia*, quam Homerus *Adraſtiam* appellavit. Straboni verò lib. 13. & auctori noſtro in Ἀδράστεια diverſæ ſunt urbes Adraſtia & Parium. Circa Parium autem Crates Pergamenus apud Plinium lib. 7. c. 2. tradit fuiſſe genus hominum, quos *Ophiogenes* vocat, ſerpentum ictus contactu levare ſolitos, & manu impoſita venena extrahere corpori, quorum pauci adhuc Varronis ætate erant, ut teſtatur idem Plinius libro capiteque citato. Sed præſtat & de urbe Pario & de horum hominum genere audire Strabonem lib. 13. Ἔστι δὲ καὶ τὸ Πάριον πόλις ἐπὶ θαλάττῃ, λιμένα ἔχουσα μείζω τοῦ Πριάπου· καὶ ηὔξηταί γε ἐκ ταύτης· θεραπεύοντες γὰρ οἱ Παριανοὶ τοὺς Ἀτταλικοὺς, ὑφ' οἷς ἐτέτακτο ἡ Πριαπηνή, πολλὴν αὐτῆς ἀπετέμοντο ἐπιτρεπόντων ἐκείνων. Ἐνταῦθα μυθεύουσι τοὺς Ὀφιογενεῖς συγγένειάν τινα ἔχειν πρὸς τοὺς ὄφεις· φασὶ δ' αὐτῶν τοὺς ἄρρενας τοῖς ἐχιοδήκτοις ἄκος εἶναι, συνεχῶς ἐφαπτομένους ὥσπερ τοὺς ἐπῳδοὺς, πρῶτον μὲν τὸ πελίωμα εἰς ἑαυτοὺς μεταφέροντας, εἶτα καὶ φλεγμονὴν παύοντας, καὶ τὸν πόνον. Μυθεύουσι δὲ τὸν ἀρχηγέτην τοῦ γένους, ἥρωά τινα μεταβαλεῖν ἐξ ὄφεως· τάχα δὲ τῶν Ψύλλων τις ἦν τῶν Λιβυκῶν· εἰς δὲ τὸ γένος διέτεινεν ἡ δύναμις μέχρι ποσοῦ. Κτίσμα δ' ἐστὶ τὸ Πάριον Μιλησίων καὶ Ἐρυθραίων καὶ Παρίων. i. e. *Parium quoque urbs eſt ad mare, portum habens majorem, quam Priapus; & quidem ex Priapo aucta eſt: nam Pariani Attalicis* [regibus] *operam ſuam navantes, ſub quorum ditione erat Priapena, illorum permiſſu multa hujus ad ſe traxerunt. Ibi locorum fabulantur Ophiogenes* [id eſt Serpentigenes] *eſſe, qui cum ſerpentibus quandam habeant cognationem: nam mares eorum medicari ajunt iis, qui à vipera morſi ſunt, continenter tangendo tamquam incantatores ſolent, ac primum ad ſe transferre livorem, deinde inflammationem etiam, doloremque ſedare. Ferunt principem ejus generis e ſerpente in heroa fuiſſe mutatum: fortaſſe unus e Pſyllis Libycis fuit: facultas ea aliquandiu eo in genere manſit. Parium condiderunt Mileſii, Erythræi & Parii* [inſulares.]

66 Πάρ-

A ΠΑΡΜΗ[66], πόλις Ἰταλίας. Τὸ ἐθνικὸν, Παρμαῖος, ἢ Παρμανὸς, ὡς Ἀλξανός.

PARMA, urbs Italiæ. Gentile, Parmæus, vel Parmanus, ut Alxanus.

ΠΑΡΝΑΣΣΟΣ[67], ὄρος Δελφῶν. Ὁ ὄρειος, Παρνάσσιος. Τὸ θηλυκὸν Παρνασσία, καὶ Παρνασσιάς, ἀπὸ τοῦ Παρνάσσιος, B ὡς Ἑλικωνιάς· Καὶ τὸ οὐδέτερον, Παρνάσσιον. Λέγεται καὶ Παρνασσίς, παρὰ τὸ Παρνασσός, ὡς τοῦ Τεύμισσος Τευμισσίς· Καὶ Παρνασσεύς. Τὸ κτητικὸν, Παρνασσιακοί. [68] Ἐκαλεῖτο δὲ πρότερον Λάρνασσος, διὰ τὸ τὴν Δευκαλίω- C νος λάρνακα αὐτόθι προσενεχθῆναι. Ἔνιοι δέ φασιν, ἀπὸ Παρνασσοῦ Παρνασσὸν τοὔνομα λαβεῖν, ὃν καὶ μαντεύσασθαι Πυθοῖ πρῶτον, ὡς Ἀλέξανδρός φησιν· [69] ἐν πρώτῳ περὶ τὸ ἐν Δελφοῖς χρηστήριον.

PARNASSUS, mons Delphorum. Montanus, dicitur Parnassius. Fœm. Parnassia, & Parnassias, à Parnassius, ut Heliconias. Et neut. Parnassium. Dicitur etiam Parnassis, à Parnassus, ut à Teumissus, Teumissis. Et Parnasseus. Possessiv. Parnassiaci. Vocabatur verò antea *Larnassus*, διὰ τὸ, &c. i. e. *quod* Deucalionis arca illuc appulisset. Nonnulli verò dicunt Parnassum à Parnasso nomen accepisse, qui primus in Pythia vaticinatus est, ut Alexander inquit in primo lib. de Delphico Oraculo.

D

ΠΑΡΝΗΣ[70], Πάρνηθος, τὸ ὄρος τῆς Ἀττικῆς. Τοῦτο καὶ ἀρσενικῶς λέγεται· Ἐμφανὴς ἐν Πυραύνῳ, ἐς κόρακας ἥξω, φέρων δεῦρο τὸν Πάρνηθα ὅλον. Καὶ θηλυκῶς, ὡς παρὰ E Ἀριστοφάνει ἐν Νεφέλαις.

Βλέπε νῦν δευρὶ πρὸς τὴν Πάρνηθα.

Τὸ τοπικὸν, Παρνήθιος λέγεται· Καὶ ἀπὸ τῆς Πάρνηθος γενικῆς, τὸ θηλυκὸν Παρνήθιος.

ΠΑ-

PARNES, Parnethis, mons Atticæ. Hic & in gen. mascul. dicitur, Emphanes in Pyrauno, *ad corvos accedam ferens huc totum montem Parnethem.* In gen. fœm. usus est Aristoph. in Nebulis.

Aspice nunc huc ad Parnethem.

Locale, Parnethius dicitur. Et à genit. Πάρνηθος, fœm. Parnethis.

PA-

66 Πάρμη, πόλις Ἰταλίας.] Parme, seu Parma utroque modo Græce dicitur urbs Italiæ notissima, Episcopalis, ducatus Parmensis caput, cujus & Placentiæ dux institutus fuit anno CIƆIƆXLV. Petrus Aloysius Farnesius Pauli III. Pontificis Maximi filius; id temporis enim hæ urbes sub Pontificum Romanorum ditione erant; habet etiam Academiam; ejus oppidani Græcis *Parmæi*, & *Parmani*, Latinis *Parmenses* dicuntur; sita est ad fluvium cognominem, à quo fortasse nomen habet. Est urbs antiqua; conditores profunda caligine teguntur; coloniam verò Romanorum fuisse apparet ex Liv. lib. 39. cujus infra apponemus verba, & ex Plin. lib. 3. c. 15. Memoratur Ptolemæo lib. 3. c. 1. inter Galliæ Togatæ oppida; ea enim Italiæ pars sic antiquitus vocabatur, ideò Martiali Epigrammatum lib. 5. Epigramma. 13. in Callistratum nuncupatur Gallica:

Magnaque Niliacæ servit tibi gleba Syenis,
Tondet & innumeros Gallica Parma greges.

Ut nunc caseus Parmensis per totam Europam, sic olim ejus lanæ commendabantur, eodem Poëta auctore Epigrammat. lib. XIIII. Epigrammate CXLV.

Velleribus primis Apulia, Parma secundis
Nobilis, Altinum tertia laudat ovis.

Honoremus antiquam urbem antiquorum scriptorum testimonio. Strab. lib. 5. Πόλεις δ' εἰσὶν ἐντὸς τοῦ Πάδου, καὶ περὶ τὸν Πάδον, ἐπιφανεῖς. Πλακεντία μὲν, καὶ Κρεμώνη πλησιαίταται, κατὰ μέσην πως τὴν χώραν· μεταξὺ δὲ τούτων τε καὶ Ἀριμίνου Πάρμα, καὶ Μουτίνη, καὶ Βονωνία πλησίον ἤδη Ῥαβέννης, καὶ μικρὰ πολίσματα ἀνὰ μέσον τούτων, δι' ὧν ἡ εἰς Ῥώμην ὁδός. i. e. *Urbes verò sunt intra Padum, & circa Padum illustres. Placentia quidem & Cremone proximæ, media fere regione. Inter has & Ariminum, Parma, Mutina, & Bononia jam prope Ravennam, & parva oppida in harum medio, per quas iter est Romam.* Liv. lib. 39. c. 55. *Eodem anno Mutina & Parma coloniæ Romanorum civium sunt deductæ. Bina millia hominum in agro, qui proximè Boiorum, ante Tuscorum fuerat, octona jugera Parmæ, quina Mutinæ acceperunt. Deduxerunt triumviri, M. Æmilius Lepidus, T. Ebutius Carus, L. Quintius Crispinus.* Protulit Parma celebres & literis & armis viros, qui eam quodammodo illuminant, inter quos Parmenses sibi vindicant *Macrobium* Saturnaliorum scriptorem omnibus eruditis pernotum, & *Cassium* Poëtam, quem celebrat Venusinus vates Epist. lib. 1. Epist. 4. an sit idem, quem Sat. lib. 1. Satyra 10. v. 61. vocat *Etruscum*, viderint doctiores, alios memorat Leander Albertus in sua Lombardia, quos prætermittere nullum dispendium fore judicavi.

67 Παρνασσὸς, ὄρος Δελφῶν.] Parnassus, mons Delphorum, Musis & Apollini sacer, Poëtis famigeratus, sub quo erat oppidum Delphi, clarissimum in terris oraculo Apollinis, teste Plinio lib. 4. c. 3. celebratur Virgilio, qui omnes omnium Poëtarum laudes meretur, Georgic. lib. 3. v. 291.

Sed me Parnassi deserta per ardua dulcis
Raptat amor: juvat ire jugis, qua nulla priorum
Castaliam molli divertitur orbita clivo.

Alludit ingeniosissimus Poëtarum ad fontem Castalium, qui erat in hoc quoque monte, adeò decantatus Poëtis, ac ipse mons. Duos vertices habebat, quamobrem Nonno in Dionysiacis δικάρηνος, i. e. *biceps* dicitur. Sic etiam vocatur Persio in suo Prologo:

Nec fonte labra prolui Caballino:
Nec in bicipiti somniasse Parnasso
Memini.

Erat etiam in hoc monte Corycium, antrum Nympharum, quibus erat sacrum; mons verò in occidua Phocidis parte situs erat, cujus ad occiduum latus Locri Ozolæ, australinum Delphi tenebant, ut memoriæ commendavit Strabo lib. 9.

68 Ἐκαλεῖτο δὲ πρότερον Λάρνασσος, &c.] Agit de Parnassi etymo, cujus vocaminis duplicem reddit rationem, prima est, quod *Deucalionis* λάρναξ, i. e. *arca* illuc appulerit; nihil est in tota historia sacra, quod in Ethnica non inveniatur; Nochi arca appulit Armeniæ montibus, Deucalionis Phocidis Parnasso. Secunda ratio nominis Parnassi est, quod ab heroë quodam cognomine id nomen acceperit, quod etiam afferit Pausanias lib. 10.

69 Ἐν πρώτῳ περὶ τὸ ἐν Δελφοῖς χρηστήριον.] Legendum, ἐν πρώτῳ περὶ τοῦ ἐν Δελφοῖς χρηστηρίου.

70 Πάρνης, Πάρνηθος, τὸ ὄρος τῆς Ἀττικῆς.] Parnes, ethis, mons Atticæ. Mascul. & fœm. gen. usurpatur. Fuit unus ex celeberrimis Atthidis montibus, hi verò erant *Hymettus*, *Brilessus*, *Lycabettus*, *Parnes*, & *Corydallus*, auctore Strabone lib. 9. Parnes verò abundabat apris & ursis, ut refert Pausanias in Attic.

ΠΑΡΟΙΤΑΙ'Α, χώρα τῆς ἐρυθρᾶς θα- A
λάσσης πλησίον, ἧς οἱ οἰκήτορες Παροιταῖοι.

ΠΑΡΟΠΑ'ΜΙΣΣΟΣ[71], πόλεως ὄρος
Ἰνδικῆς, ἀφ' οὗ Παροπαμισσαδαῖοι παροικοῦν-
τες. Ἀπολλόδωρος δὲ ἐν δευτέρῳ περὶ γῆς, ἀπ'
αὐτῶν φησι τὸ ὄρος κεκλῆσθαι. Οἱ δὲ τοῦτο κα- B
τοικοῦντες, Παροπαμισσάδαι.

ΠΑ'ΡΟΣ[72], νῆσος. ἣν καὶ πόλιν Ἀρχί-
λοχος αὐτὴν καλεῖ ἐν τοῖς Ἐπῳδοῖς. Οἰκεῖ-
το δὲ τὸ μὲν πρῶτον ὑπὸ Κρητῶν, καί τινων Ἀρ-
κάδων ὀλίγων. Τοὔνομα μὲν λέγεται ὑπὸ Πά- C
ρου, τοῦ Παρασίου, ἀνδρὸς Ἀρκάδος, ἔχειν,
ὡς Καλλίμαχος. Νικάνωρ δὲ ἐν ταῖς Μετονομα-
σίαις, κεκλῆσθαί φησιν αὐτὴν Πακτίαν, Δη-
μητριάδα, Ζάκυνθον, Ὑρίαν, Ὑλήεσσαν,
[73] καὶ Μινώαν, καὶ Κάβαρνιν, ἀπὸ Καβάρνου τοῦ D
μηνύσαντος τὴν ἁρπαγὴν τῇ Δήμητρι τῆς θυ-
γατρός. Ὁ πολίτης, Πάριος. Εἰκῆ τοίνυν τὸ
ἐθνικὸν τῆς Πάρου ὁ Τεχνικὸς Ἀπολλώνιος Πα-
ριανὸς εἴρηκεν, ἐν τῷ περὶ παρωνύμων οὕτω
γράφων· Τοῦ δὲ δευτέρου παρὰ τὸ Ζυγὸν Ζυγια- E
νὸς, καὶ παρὰ τὴν Πάρον Παριανὸς, Λεοντια-
νὸς, Ταυριανός. [74] Ἀπὸ ταύτης λέγεται πα-
ροιμία τὸ Ἀναπαριάζειν, ὡς Ἔφορος ἐν δε-
κάτῳ· Ὁ δὲ Μιλτιάδης, τῶν μὲν ἄλλων νήσων
τινὰς ἀποβάσεις ποιησάμενος, ἐπόρθησε· Πά- F
ρον δὲ εὐδαιμονεστάτην καὶ μεγίστην οὖσαν τότε τῶν
Κυκλάδων, καθεζόμενος ἐπολιόρκει πολὺν
χρόνον τῆς θαλάττης εἴργων, καὶ κατὰ γῆν μηχα-
νήματα ἄγων. Ἤδη τῶν τειχῶν πιπτόντων, καὶ
ἐπὶ τὸ παραδιδόναι τὴν πόλιν διωμολογημέ- G
νων, ὕλης τινὸς ἐξ αὐτομάτου περὶ τὴν Μύκο-
νον ἐξαφθείσης, οἱ μὲν Πάριοι τὸν Δᾶτιν αὐτοῖς
πυρ-

PAROETÆA, regio juxta mare rubrum, cujus incolæ, Parœtæi.

PAROPAMISSUS, mons urbis Indicæ, à quo, qui juxta-habitant *Paropamissadæi* dicuntur. Apollodorus verò secundo de terra, ab ipsis ait montem accepisse nomen. Qui verò hunc incolunt, *Paropamissadæ* dicuntur.

PAROS, insula, quam urbem etiam Archilochus in Epodis vocat. Habitabatur verò primùm à Cretensibus, ac nonnullis paucis Arcadibus. Nomen verò dicitur habuisse à Paro, Parasii filio, Arcade viro, ut Callimachus. Nicanor verò in Metonomasiis, *Pactiam* vocatam fuisse affirmat, necnon *Demetriadem*, *Zacynthum*, *Hyriam*, *Hyleessam*, & *Minoam*, & *Cabarnim*, à Cabarno, qui Cereri filiæ raptum prodidit. Civis Parius. Temere igitur gentile, urbis Pari, Apollonius Technicus, *Parianus* dixit, in lib. de derivativis sic scribens: *Secundi verò à Zygo Zygianus, & à Paro Parianus, Leontianus, Taurianus.* Ab hac dicitur parœmia τὸ ἀναπαριάζειν, i. e. *more Pariorum pacta frangere*, ut Ephorus lib. decimo, *Miltiades verò alias quidem insulas cum ad eas appulisset, vastavit, Parum verò felicissimam, ac maximam Cycladum diu obsidebat, commeatus, qui ei mari poterant inferri, arcebat, ac terrà tormentis premebat, jam verò cadentibus muris, ac paciscentibus urbem tradere, sylva quadam fortuitò circa Myconum incensa, Parii existimantes Datim ipsis signum dare, ne urbem traderent, pacta mentiti sunt, ac urbem Miltiadi non* tra-

71 Παροπάμισσος, πόλεως ὄρος Ἰνδικῆς.] Paropamissus, urbis mons Indicæ. Nomina in σος apud scriptores & per unum & per duplex σσ inveniuntur. Fuit Paropamissus, mons Indicæ, qui Periegetæ v. 1097. dicitur *Parpanisus*, Ptolemæo lib. 6. c. 11. *Paropanisus*, à quo Paropanisadæ populi, secundum Stephanum *Paropamissadæ*. Ab hoc monte Indus flumen exoriebatur, auctore Mela libro 3. c. 7. Arrhiano lib. 5. quem Macedones in Alexandri gratiam *Caucasum* vocavere, auctore eodem auctore libro citato. Strabo etiam lib 11. auctor est, montes omnes ex Ariis ad Indiam usque à Macedonibus *Caucasi* nomine appellatos fuisse. Cui easdem fabulas affinxerant, quas Poetæ Caucaso de Prometheo vincto, & ab Hercule soluto, Plin. lib. 6. c. 17. scribit, Scythas appellare *Caucasum*, *Graucasum*, h. e. *nive candidum*. Periegetes v. 1098. inquit, eos qui ad Paropamisum habitant, vocari *Arienos*, seu *Arianos*.

72 Πάρος, νῆσος, ἣν καὶ πόλιν, &c.] Paros, insula, una Cycladum in Ægæo mari, cum urbe cognomine, ex qua fuit *Archilochus* Poeta celeberrimus, Jambographus, teste Strabone lib. 10. Quia insulæ, ut plerumque habent urbes cognomines, ideo inquit Parum ab Archilocho ejus alumno vocari urbem. Fuit celebris Paros marmore candido sculpturæ aptissimo, quod ideo *lapis Parius* dicitur Poetarum Phœnici Æneid. lib. 3. v. 596.

Quale manus addunt ebori decus, ut ubi flavo
Argentum, Pariusve lapis circumdatur auro.

Eadem de causa Ovid. Met. libro septimo appellatur marmorea:

Florentemque Cythnon, Scyron, planamque Seriphon,
Marmoreamque Paron.

Sed argutius & ingeniosius Virg. Æneid. lib. 3. v. 126. *niveam* dixit:

——— *Viridemque Donysam*
Olearon, niveamque Paron, sparsasque per æquor
Cycladas.

Eam etiam honoravit *Michaël da Sylveira*, cognatus noster, qui pariter cum Epicis Hispaniæ Poëtis in bicipiti Parnasso decertavit (hac honorifica mentione ei parentare volumus) sic enim de Paro canit, in suo Maccabeo lib. 11. octava XIX.

La fama, que sus vozes verdaderas
Dedica à eternidad de sus memorias
Roba, para animar su nombre claro
Bronzes à Cypro, marmoles à Paro.

73 Καὶ Μινώαν.] Vide collectanea nostra in Μινώα nota XLIX.

74 Ἀπὸ ταύτης λέγεται παροιμία, &c.] Hujus parœmiæ meminit Eustath. ad Dionysii v. 526. Erasmus in verbo *repariazare*, quod etiam adstipulatur Æmilius Probus in Miltiade. Cæterum *Parius lapis*, quoniam in profundo hujus insulæ montis cuniculis ad lucernas eruebatur, Lychnites etiam appellatus fuit, auctore Plin. lib. 36. cap. 5. Athen. lib. 5.

A προδόσιαν ὑπολαβόντες, ἐψεύσαντο τὰς ὁμολογίας, καὶ τὴν πόλιν οὐκέτι τῷ Μιλτιάδῃ παρέδοσαν. Ὅθεν φασὶν, ἡμᾶς ἔτι καὶ νῦν χρῆσθαι τῇ παροιμίᾳ, τοὺς ψευδομένους τὰς ὁμολογίας ἀναπαριάζειν φάσκοντας. Ἔστι καὶ ἄλλη Πάρος νῆσος Λιβυρνῶν, [75] Ὥς φησι Σκύμνος ὁ B Χίων, ἐν πρώτῳ περιηγήσεως.

tradidere, unde ajunt nos adhuc *parœmiâ uti* dicentes de eis, *qui pacta mentiuntur*, eos ἀναπαριάζειν, i.e. *Parios imitari.* Est etiam alia Paros, insula Liburnorum ut inquit Scymnus Chius lib. 1. Periegeseως.

ΠΑΡΠΑΡΩΝ[76], χώρα ἐν Ἀσίᾳ Αἰολικῇ, ἔνθα ἱστοροῦσι Θουκυδίδην ἀποθανεῖν, ὡς Ἀπολλόδωρος ἐν Χρονικῶν δευτέρῳ· Τινὲς δὲ Περίνην τοῦτο καλοῦσιν. Ὁ πολίτης Παρπα- C ρώνιος, ἀπὸ τοῦ Παρπάρωνος γενικῆς. Τὸ θηλυκὸν, Παρπαρωνία. Ἀνδροτίων δ᾽ ἐν τρίτῳ Ἀτθίδος, Παρπαρωνιώτας φησίν. Ἔστι δὲ ὡς ἀπὸ τοῦ Παρπαρία, ὡς Θεσσαλία Θεσσαλιώτης, Ἑσπερία Ἑσπεριώτης. D

PARPARON, regio in Asia Æolica, ubi referunt Thucydidem obiisse, ut Apollodorus Chronicorum lib. 2. aliqui verò *Perinam* hanc vocant. Civis, Parparonius à genitivo Parparonis, fœm. Parparonia. Androtio tertio Atthidis *Parparoniotas* eos vocat. Est igitur, ut à Parparia, ut à Thessalia, Thessaliotes, Hesperia, Hesperiotes.

ΠΑΡΡΑΣΙΑ[77], πόλις Ἀρκαδίας. Ὅμηρος,

Στύμφηλον, καὶ Παρρασίην ἐνέμοντο.

Κέκληται ἀπὸ Παρρασοῦ, ἑνὸς τῶν Λυκάονος παίδων. Χάραξ δὲ κτίσμα Πελασγοῦ, ἐν πρώτῳ χρονικῶν οὕτω· Πελασγὸς Ἀρέστορος παῖς, E τοῦ Ἐκβάσου, τοῦ Ἄργου, μετοικήσας ἐξ Ἄργους, εἰς τὴν ἀπ᾽ ἐκείνου μὲν τότε Πελασγίαν, ὕστερον δὲ Ἀρκαδίαν κληθεῖσαν, ἐβασίλευσεν ἔτη εἰκοσιπέντε, καὶ πόλιν Παρρασίαν ἔκτισε. F [78] Νικάνωρ δὲ Παρμασίαν φησὶν αὐτὴν κεκλῆσθαι, διὰ τὴν Λυκάονος εἰς τὸν Δία παρανομίαν. Ὁ πολίτης Παρράσιος, καὶ Παρρασιεύς, καὶ Παρρασίς.

Δέξονται φιλορρόης οὔρεα Παρρασίδος. G

Καὶ Παρρασική.

PARRHASIA, urbs Arcadiæ. Hom.

Stymphelum, & Parrhasiam incolebant.

Vocata verò fuit à Parrhaso uno ex Lycaonis filiis. Charax verò conditam fuisse dicit à Pelasgo primo Chronicorum sic. *Pelasgus filius Arestoris, filii Ecbasi, filii Argi, cum Argis migrasset in regionem illam, quæ tunc quidem ab eo* Pelasgia, *postea verò* Arcadia *vocata fuit, inibi regnavit* XXV. *annos, ac urbem Parrhasiam condidit.* Nicanor autem *Parmasiam* vocatam fuisse affirmat, propter Lycaonis in Jovem paranomiam. Civis, Parrhasius, & Parrhasieus, & fœm. Parrhasis:

Recipient placide-fluentis montes Parrhasidis.

Dicitur etiam *Parrhasica.*

ΠΑΡΩΡΕΙΑ[79], πόλις Ἀρκαδίας. Λέγεται δὲ καὶ Παρωραία. Οἱ πολῖται Παρωρεῖς. Νικόλαος δὲ Παρωρειάτας φησίν. [80] Ἔστι καὶ Μακε-

PAROREA, urbs Arcadiæ. Dicitur etiam Paroræa. Cives, Parorei, Nicolaus verò *Paroræatas* eos vocat. Est etiam Macedonum urbs.

75 Ὥς φησι Σκύμνος ὁ Χίων.] Pro Σκύμνος ὁ Χίων legendum Σκύμνος ὁ Χῖος, gentile enim ab insula Χῖος, sic dicebatur, & num. plur. Χῖοι, ut videre est ex nostro auctore in Χῖος.

76 Παρπάρων, χώρα ἐν Ἀσίᾳ Αἰολικῇ.] Parparon, regio Æolica, in Asia, celebris morte Thucydidis, ut ex Apollodori Chronicis tradit autor noster, quam *Perinen* nonnulli vocabant; puto eamdem esse quæ Straboni lib. 13. dicitur *Perperena*, cujus meminit Plin. lib. 5. c. 30. cui eodem capite *Perpereni* commemorantur.

77 Παρρασία, πόλις Ἀρκαδίας.] Parrhasia, urbs Arcadiæ, ex Homero, cujus mutilum affert versum; integer sic legitur Il. 2. v. 608.

Στύμφηλόν τ᾽ εἶχον, καὶ Παρρασίην ἐνέμοντο.

Stymphelumque tenebant, & Parrhasiam incolebant.

Ejus oppidani fuere ex antiquissimis Græcorum, autore Strabone lib. 8. Δοκεῖ δὲ παλαιότατα ἔθνη εἶναι τὰ Ἀρκαδικὰ τῶν Ἑλλήνων, Ἀζᾶνές τε καὶ Παρράσιοι, καὶ ἄλλοι τοιοῦτοι. i.e. *Videntur autem Arcadicæ gentes esse vetustissimæ Græcorum, Azanes, & Parrhasii, & aliæ hujusmodi.* Memorantur etiam Pausaniæ in Arcadicis. Plin. lib. 4. c. 6. inter Arcadiæ oppida recenset *Parrhasios.* Numeri enim & generis & terminationis in oppidorum nominibus mutatio haud insolens est apud scriptores. Ab hac urbe Arcadia ipsa vocata fuit *Parrhasia*, ut dicit Eust. ad Il. 2. v. 603. *Parrhasius*, etiam pro *Arcadico* accipitur à Virgilio Æneid. lib. 8. v. 344.

——— *Et gelida monstrat sub rupe Lupercal*
Parrhasio dictum Panos de more Lycæi.

Ubi Serv. pro *de more* Parrhasio explicat, *ex more* Arcadico. *Nam Parrhasia*, ait ille, *Arcadia est.*

78 Νικάνωρ δὲ Παρμασίαν φησὶν αὐτὴν κεκλῆσθαι.] Pro Παρμασίαν legendum ex Eust. ad Il. 2. v. 608. Παραβασίαν, quod etiam conjicitur ex autoris nostri verbis subsequentibus. Sic enim, ex Nicanore ait *Parrhasiam* vocitatam fuisse, propter Lycaonis in Iovem παρανομίαν, i.e. *iniquitatem*, ac si diceret παραβασίαν, i.e. *transgressionem.*

79 Παρώρεια, πόλις Ἀρκαδίας.] Parorea, seu Paroræa, urbs Arcadiæ. Memoratur Pausaniæ in Arcadicis, cujus ætate jam erat deserta. Sic enim ille libro citato: Παρωρεὺς δὲ ὁ νεώτερος Τρικολώνου τῶν παίδων, Παρωρείαν καὶ οὗτος ἔκτισεν, ἀπέχουσαν Ζοιτίας σταδίους δέκα· ἔρημοι δὲ καὶ ἐς ἐμὲ ἦσαν ἀμφότεραι. i.e. *Paroreus verò Tricoloni filiorum natu minor Paroriam condidit, distantem à Zœtia stadia decem. Deserta ætate mea utraque est.* Apud nostrum per ει & per αι, apud Pausaniam per *jota* scribitur.

80 Ἔστι καὶ Μακεδόνων πόλις.] Cum in initio hujus sectionis memoraverit Paroream Arcadiæ, nunc memorat Paroream Macedonum, fortasse, quia fuerat sub Macedonum ditione, namque Livius lib. XXXIX. cap. XXVII. *Thraciæ Paroream vocat: Q. Fabium Labeonem, cùm in regione ea fuisset, direxisse finem Philippo veterem viam regiam, quæ ad Thraciæ Paroream subeat, nusquam ad mare declinantem.*

Μακεδόνων πόλις. Τὸ ἐθνικὸν, Παρωραῖοι. A Ἀλλὰ καὶ Παρωρείτας, ὡς Δικαιαρχίτας, καὶ Σαμαρείτας.

urbs. Gentile, Paroræi. Sed & Paroritas, ut Dicæarchitas, Samaritas [*dicimus.*]

ΠΑΣΣΑ[81], πόλις Θράκης. Τὸ ἐθνικὸν, Πασσαῖος, ὡς Ἰσσαῖος, τῆς Ἴσσης. Ἔστι δὲ καὶ Πασσάνδα χωρίον παρὰ Ἀδραμύττειον B πόλιν, καὶ Κισθήνην. Τὸ ἐθνικὸν, Πασσανδεὺς, τῷ τῆς χώρας τύπῳ. Ἔφορος, ὀλίγοι δέ τινες εἰς τὸ τῶν Πασσανδέων χωρίον ἔφυγον.

PASSA, urbs Thraciæ. Gentile, Passæus, ut Issæus, ab Issa. Est etiam Passanda regio juxta Adramytium urbem, & Cisthenen. Gentile, Passandeus, regionis typo. Ephorus, *Pauci verò aliqui ad Passandeorum regionem fugerunt.*

ΠΑΣΣΑΛΑ[82], Μυλασσέων ἐπίνειον. Τὸ ἐθνικὸν, Πασσαλεύς. C

PASSALA, Mylasseorum navale. Gentile, Passaleus.

ΠΑΣΣΑΡΓΑΔΑΙ[83], πόλις θηλυκῶς. Διότιμος ἐν ἑξηκοστῷ πέμπτῳ παντοδαπῶν ἀναγνωσμάτων, παρατιθέμενος Ἀναξιμένην ἐν μεταλλαγαῖς βασιλέων οὕτω γράφοντα· Τὰς δὲ Πασσαργάδας ἔκτισεν ὁ Κῦρος, D [84] ἐφ' οὗ τόπου παραταξάμενος Ἀστυάγην ἐνίκησεν. [85] Ὀνομάζεται δὲ ἡ πόλις διερμηνευθεῖσα, Περσῶν στρατόπεδον. Ἀπολλόδωρος δὲ ἀρσενικῶς φησιν· Ἔοικε δὲ ἀρσενικῶς καὶ θηλυκῶς εἰρῆσθαι. Τάχα δὲ, ὅπερ ἄμεινον, ἐπὶ E μὲν τῆς πόλεως θηλυκῶς, ἐπὶ δὲ τῶν οἰκητόρων ἀνδρωνύμως.

PASSARGADÆ, urbs fœm. generis. Diotimus lib. LXV. omnigenarum lectionum qui citat Anaximenen in mutationibus regum sic scribentem. *Passargadas verò condidit Cyrus, in illo loco, ubi instructa acie Astyagen vicit.* Vocatur verò urbs, Persarum castra. Apollodorus verò in gen. mascul. usurpat. Videtur verò & in gen. mascul. & in fœm. dici. Fortassis verò, quod melius, cum de urbe dicitur fœm. gen. cum de incolis, masculino.

ΠΑΣΤΕΡΙΣ, Αἰγυπτία πόλις. Ὁ πολίτης Παστερίτης, καθὼς καὶ Ἀστερὶς Ἀστερίτης. F

PASTERIS, Ægyptia urbs. Civis, Pasterites, quemadmodum, Asteris, Asterites.

ΠΑΤΑΛΑ[86], πόλις Ἰνδική. Λέγεται καὶ

PATALA, urbs Indica. *Dicitur etiam Patale.*

81 Πάσσα, πόλις Θράκης.] Passa, urbs Thraciæ, cujus apud alios summum est silentium, apud Plin. lib. 4. c. 11. inter Thraciæ oppida *Pastos* numeratur, viderint doctiores, an sit eadem urbs.

82 Πάσσαλα, Μυλασσέων ἐπίνειον.] Passala, Mylasseorum navale. Mylassei fuere oppidani Mylasorum, urbis Cariæ, de quibus in Μύλασα egimus, at Passala eorum navale me fugit.

83 Πασσαργάδαι, πόλις θηλυκῶς.] Passargadæ, ut inquit autor noster in hujus sectionis pede, & fœm. & mascul. gen. usurpatur, fœm. cùm de urbe, mascul. cum de oppidanis dicitur; fuit autem urbs Persidis, quam Cyrus condidit ubi Astyagen vicit, quod nomen interpretatur *Persarum castra*, ab Hebræo parùm deflexum פרס גר *Paras gad*, i.e. *Persidis exercitus*, seu *turma*. Q. Curtius lib. 5. c. 6. sine ulla corruptione, ad Latinismum deflexo nomine *Persagadum* vocavit, quam Cyrum condidisse tradit: *Accessere ad hanc pecuniæ summam captis Persagadis sex millia talentorum. Cyrus Persagadum urbem condiderat, quam Alexandro præfectus ejus Gobares tradidit.* Fuit urbs antiquitus celebris, tùm quòd fuerit Persarum regia, tùm quòd in ea esset Cyri sepulchrum. Utrumque testatur Strabo lib. 15. Εἶτ' εἰς Πασαργάδας ἧκε· καὶ τοῦτο δ' ἦν βασίλειον ἀρχαῖον· ἐνταῦθα δὲ καὶ τὸν Κύρου τάφον εἶδεν ἐν παραδείσῳ, πύργον οὐ μέγαν, &c. i.e. *Deinde in Pasargadas venit, & hæc erat regia antiqua. Hîc Cyri sepulturam in horto vidit, turrim non magnam, &c.* Ptolemæo lib. 6. c. 4. in fine Persidis, Pasargada; Pasacarta verò eidem auctori libro citato cap. 5. inter Parthiæ oppida numeratur. Idem in Carmania locat Pasargadas populos. Salmasius autem in suis Plinianis in Solinum exercitationibus fol. 1200. existimat eamdem fuisse urbem, ac inquit malè apud Ptolemæum *Pasacarta*, pro *Pasagarda* legi. Sane corrigendi prurigine laborabat tunc eruditissimus vir, cum illa scripsit. Rectè scribitur apud Ptolemæum loco supra citato *Pasacarta*, seu *Pasacerta*, quemadmodum Dadocerta, Vologesocerta, Tigranocerta, & alia hujusmodi, ac si diceres Dadopolis Vologesopolis, Tigranopolis, קרתה *Cartha* enim significat urbem, ut alibi annotavimus; non erat eadem urbs, quandoquidem à Ptolemæo Pasacarta numeratur inter Parthiæ oppida, Pasargada verò urbs in Perside locatur. Aliter dicemus nullam lectionem esse certam, si *Pasacarta* male apud Ptolem. legitur, cum id nominis fuerit frequens apud orientales. Inter Persarum genera Pasargadæ erant præstantissimi, quippe in his censebantur Achæmenidæ, unde Persarum reges erant oriundi, auctore Herodoto lib. 1. c. cxxv. Nonnulli inter quos Voss. ad Melæ lib. 3. c. 8. existimant Pasargadas esse urbem, quæ hodie *Xiraz* dicitur. Pasitriagadæ etiam suo loco ab auctore nostro celebrantur Persici cujusdam loci incolæ.

84 Ἐφ' οὗ τόπου, &c.] In hoc loco, scilicet Pasargadis ... quit ex Diotimo Cyrum vicisse Astyagen, quod etiam memoriæ commendavit Strabo lib. 15. Τὰς δὲ Πασαργάδας ἐτίμησε Κῦρος, ὅτι τὴν ὑστάτην μάχην ἐνίκησεν Ἀστυάγην ἐνταῦθα τὸν Μῆδον, καὶ τὴν ἀρχὴν τῆς Ἀσίας μετήνεγκεν εἰς ἑαυτὸν, καὶ πόλιν ἔκτισε, καὶ βασίλειον κατεσκεύασε τῆς νίκης μνημεῖον. i.e. *Pasargadas autem honoravit Cyrus, quod ultimo prælio ibi superavit Astyagem Medum, & Asiæ imperium in se transtulit, & urbem condidit, & regiam construxit in victoriæ memoriam.*

85 Ὀνομάζεται δὲ ἡ πόλις, &c.] Nunc agit de Passargadarum etymo, de quo egimus in principio hujus sectionis.

86 Πάταλα, πόλις Ἰνδική.] Patala, urbs Indica, ... & *Patale* dicitur. Erat verò in insula, quam fluvius facit, auctore Ptolemæo lib. 7. c. 1. Ἐν νήσοις δὲ, ταῖς ὑπὸ τοῦ ποταμοῦ γινομέναις, πόλεις αἵδε· Πάταλα, Βαρβάρει. i.e. *In insulis verò à fluvio factis. Patala, Barbari.* Straboni lib. 15. Pattalene dicitur insula, quam Indus fluvius facit. Τὴν Παταληνὴν, ἣν ὁ Ἰνδὸς ποιεῖ, σχισθεὶς εἰς δύο προχοάς. *Pattalenen, quam Indus facit divisus in duos alveos.* In hac insula eodem libro locat idem autor Pattala civitatem: Ἐν δὲ τῇ Παταληνῇ, πόλις ἐστὶν ἀξιόλογος τὰ Πάταλα, ἀφ' ἧς καὶ ἡ νῆσος καλεῖται. i.e. *In Pattalena autem, ... memorabilis Pattala, à qua & insula vocitatur.* Et insulam & urbem celebrat Arrhianus de Expeditione Alexandri ...

καὶ Πατάλη. Τὸ κτητικὸν, Παταλληνικός. Λέγεται καὶ Παταλαῖος.

ΠΑ'ΤΑΛΟΣ, νῆσος παρακειμένη τῇ Καρίᾳ. Τὸ ἐθνικὸν, Πατάλιος. καὶ ὡς ἀπὸ τοῦ Παταλεὺς, τὸ θηλυκὸν Παταληΐς, ὡς Βασιληΐς.

ΠΑ'ΤΑΡΑ [87], πόλις Λυκίας. Ἑκαταῖος Ἀσίᾳ. Ἐκλήθη δὲ ἀπὸ Πατάρου τοῦ Ἀπόλλωνος, καὶ Λυκίας τῆς Ξάνθου. Ἀλέξανδρος Σαλακίαν κόρην ἐξ Ὀφιονίδος φησὶ φέρειν ἱερὰ τῷ Ἀπόλλωνι ἐν Πατάροις. [88] Ἔστι δὲ ταῦτα πέμματα, λύραι τε, καὶ τόξα, καὶ βέλη, οἷς παίζειν νηπίους ὄντας. Θείσαν δὲ τὸ ἄγγος, ἀναπαύεσθαι κατὰ τὴν ὁδόν. Ἄνεμον δ' ἐπιπνεύσαντα, εἰς τὴν θάλασσαν βαλεῖν τὴν Πατάραν. Κλαίουσαν δὲ τὴν παῖδα, εἰς τὸν οἶκον ἐλθεῖν. Τὴν δὲ Πατάραν τῇ Λυκίων χερρονήσῳ κατενεχθῆναι. [89] Περιτυχόντα δέ τινα τῶν ἐκ τῆς Σαλακίας φυγόντων, τῇ Πατάρᾳ τὰ ἐν αὐτῇ πέμματα πάντα κατακαῦσαι, καὶ τὴν χερρόνησον ἱερὰν Ἀπόλλωνι εἶναι. Ὠνομάσθαι δὲ τὴν χώραν ἀπὸ τοῦ ἄγγους τοῦ Πατάρας, Πατάρα. Μεθερμηνεύεσθαι δὲ τὴν πατάραν ἑλληνιστὶ, κίστιν. Ὁ πολίτης, Παταρεύς. Τὸ θηλυκὸν Παταρηΐς, ὡς Βασιληΐς. Τὸ κτητικὸν, Παταρήϊον ὕδωρ.

ΠΑ'ΤΟΥΜΟΣ [90], πόλις Ἀραβίας. Τὸ ἐθνικὸν, Πατούμιος. Μᾶλλον δὲ Πατουμηνὸς, τῷ τῆς χώρας ἔθει.

ΠΑ'-

Patale. Possessiv. Patalenicus. Dicitur etiam Patalæus.

PATALUS, insula, Cariæ adjacens. Gentile, Patalius. Et ut ab Pataleus, fœm. Pataleis, ut Basileis.

PATARA, urbs Lyciæ. Hecatæ. Asia. Vocata verò fuit à Pataro, filio Apollinis, & Lyciæ Xanthi filiæ. Alexander inquit, quod Salacia puella ex Ophionide ferebat sacra Apollini in Pataris. Hæc verò sunt bellaria, lyræ, arcus, & sagittæ, quibus ludebant, quum adhuc essent pueri. Posito verò vase, requievit in itinere. Perflante verò vento Pataram in mare abreptam fuisse scribit. Ac puellam flentem domum rediisse. Pataram verò ad Lyciorum Chersonesum delatam fuisse. Quemdam verò illorum, qui ex Salacia fugerant Pataram invenisse, atque omnia bellaria, quæ in ea erant cremavisse, itaque Chersonesum Apollini sacram esse. Regionem verò à vase Pataræ illic invento, *Pataram* nominatam fuisse. Interpretari verò pataram Græce κίστιν, i. e. *cistam*. Civis Patareus. Fœm. Patareis, ut Basileis. Possessiv. Patareïa aqua.

PATUMUS, urbs Arabiæ. Gentile, Patumius. Potius verò Patumenus regionis consuetudine.

PA-

hanc lib. 6. illam lib. 5. quam Ægyptio Delta similem esse inquit, neque abludit Plin. lib. 6. c. 21. *Quatuor verò satrapiæ mox paulò*, [commemorabuntur] *ad Taprobanen insulam festinante animo. Sed ante sunt aliæ, Patale, quam significavimus in ipsis faucibus Indi, triquetra figura* CCXX. M. *pass. latitudine. Extra ostium Indi, Chryse, & Argyre, fertiles metallis, ut credo.* Melæ lib. 3. c. 7. *Patalene* dicitur.

87 Πάταρα, πόλις Λυκίας.] Patara, urbs Lyciæ, ex Hecatæi Asia, quæ etiamnum servat nomen, auctore Nigro Geograph. Asiæ. Comm. 1. in Lyciæ situ, ac ut ipse tradit, non longè à mari, cui portus est *Phœnix* nomine, circiter 11. mill. pass. ab ea parùm tutus propter rupes ex monte Tauro prominentes. Prius dicta fuit *Sataros*, referente Plinio lib. 5. c. 27. postea à Ptolemæo Philadelpho in uxoris gratiam *Arsinoë Lyciæ* vocitata, at nomen antiquum invaluit, ut prodit Strabo lib. 14. Μετὰ δὲ τὸν Ξάνθον Πάταρα, καὶ αὕτη μεγάλη πόλις, λιμένα ἔχουσα, καὶ ἱερὰ πολλὰ, κτίσμα Πατάρου. Πτολεμαῖος δ' ὁ Φιλάδελφος ἐπισκευάσας Ἀρσινόην ἐκάλεσε τὴν ἐν Λυκίᾳ· ἐπεκράτησε δὲ τὸ ἐξ ἀρχῆς ὄνομα. i.e. *Post Xanthum autem Patara, & hæc quoque magna urbs, portum habens, & templa multa, opus Patari. Ptolemæus Philadelphus cum eam auxisset Arsinoën in Lycia nuncupavit. Sed invaluit nomen, quod ab initio habebat.* Ab hac urbe Apollo Patareus nomen accepit, qui sex mensibus hyemis apud eam responsa dabat, & sex mensibus æstivis apud Delum, ut refert Serv. ad Æneid. lib. 4. v. 143. Ideo Horatius Carm. lib. 3. Ode 4. cantat:

——— Qui Lyciæ tenet
Dumeta, natalemque sylvam
Delius, & Patareus Apollo.

Hujus delubrum Patara urbem nobilem faciebat, quondam opibus, & oraculi fide, Delphico simile, teste Mela lib. 1. c. XV. Hinc fortean Hispani res fictas vocant *Pataratas*. Oracula enim Græcorum res fictæ erant.

88 Ἔστι δὲ ταῦτα πέμματα, &c.] Salmasius in suis Plinianis exercit. in Solin. fol. 1123. contendit in hoc Stephani loco pro πέμματα, i. e. *bellaria*, seu placentæ, legendum esse παίγματα, i. e. *jocula*, sed pace tanti viri dixerim, hunc locum non indigere correctione. Namque usque nunc durat modus ille ludendi inter pueros cum bellariis seu placentis in varias figuras formatis, quæ & ἀθύρματα & πέμματα vocari possunt. Hunc auctoris nostri locum sine dubio respexit Eust. cùm ad Dionysii v. 129. inquit: Ἰστέον δὲ ὅτι Πάταρα καλεῖται ὁ τοιοῦτος τόπος, ἢ ἀπὸ Πατάρου υἱοῦ Ἀπόλλωνος, καὶ Λυκίας τῆς Ξάνθου· ἢ ἀπὸ τῆς πατάρας, ὃ δηλοῖ Ἑλληνιστὶ τὴν κίστην ἤτοι κιβώτιον. Φασὶ γὰρ ὅτι πατάραν ἀθύρματα τῷ Ἀπόλλωνι περιέχουσαν, πέμματά τινα ἐν σχήματι λύρας, καὶ τόξου, καὶ βελῶν, ἄνεμος ἁρπάσας ἀπό τινος παιδίσκης, καὶ ὑπολαβὼν εἰς θάλασσαν ἔβαλε τὴν Λυκιακήν. i. e. *Sanè sciendum, quòd Patara vocatur hujusmodi locus, vel à Pataro, filio Apollinis, & Lyciæ filiæ Xanthi. Vel à patara, quod significat Græcè cistam, seu scriniolum. Ajunt enim ventum abripuisse pataram, ludicra Apollini continentem, placentas in forma lyræ, & arcus, & sagittarum, à famula quadam, atque susceptas in mare injecisse Lyciacum.* Vide ut Eust. inquit πέμματά τινα ἐν σχήματι λύρας, &c. quæ nostram sententiam confirmant. Hujusmodi Græcorum fabulis immorari largius non libet, relinquamus eas Nicolao Leonico, qui hanc auctoris nostri de Pataris fabulam suæ variæ hist. lib. 3. c. 82. totam inseruit.

89 Περιτυχόντα δέ τινα, &c.] Fabula de Salacia ex mythologis & mythographis petenda est. Me fugit ille, qui ex Salacia fugiebat.

90 Πάτουμος, πόλις Ἀραβίας.] Patumus, urbs Arabiæ. Memoratur Herodoto, juxta quam Necus Psammitichi filius, Ægypti rex deducebat fossam è Nilo in mare rubrum, in qua fodienda CXX. M. Ægyptiorum periere, ac denique Necus ab opere destitit, oraculo monitus, eum id opus barbaro præmunire, Ægypti enim omnes, qui eorum linguam non loquebantur, *barbaros* vocabant, ut rerum monumentis tradidit idem autor lib. 2. c. CLVIIII.

91 Πά-

ΠΑ'ΤΡΑ[91], ἓν τῶν τριῶν τῆς παρ' Ἕλλησι κοινωνίας εἰδῶν, ὡς Δικαίαρχος, ἃ δὴ καλοῦμεν πάτραν, φρατρίαν, φυλήν. Ἐκλήθη δὲ πάτρα μὲν εἰς τὴν δευτέραν μετάβασιν ἐλθόντων, ἡ κατὰ μόνας ἑκάστῳ πρότερον οὖσα συγγένεια, ἀπὸ τοῦ πρεσβυτάτου τε καὶ μάλιστα ἰσχύσαντος ἐν τῷ γένει τὴν ἐπωνυμίαν ἔχουσα, ὃν ἂν τρόπον Αἰακίδας ἢ Πελοπίδας εἴποις ἄν. Πατρίαν δὲ συνέβη λέγεσθαι, καὶ φρατρίαν, ἐπειδή τινες εἰς ἑτέραν φράτραν ἐδίδοσαν θυγατέρας ἑαυτῶν. Οὐ γὰρ ἔτι τῶν πατριωτικῶν ἱερῶν εἶχε κοινωνίαν ἡ δοθεῖσα, ἀλλ' εἰς τὴν τοῦ λαβόντος αὐτὴν συνετέλει πάτραν· Ὥστε πρότερον πόθῳ τῆς συνόδου γιγνομένης ἀδελφαῖς σὺν ἀδελφῷ, ἑτέρα τις ἱερῶν ἐτέθη κοινωνικὴ σύνοδος, ἣν δὴ πατρίαν ὠνόμαζον. Καὶ πάλιν, ὥστε πάτρα μὲν, ὅνπερ εἴπομεν ἐκ τῆς συγγενείας τρόπον ἐγένετο μάλιστα τοῖς γονέων σὺν τέκνοις, καὶ τέκνα σὺν γονεῦσι. Φρατρία δὲ, ἐκ τῆς τῶν ἀδελφῶν· Φυλὴ δὲ, καὶ φυλέται πρότερον ὠνομάσθησαν, ἐκ τῆς εἰς τὰς πόλεις καὶ τὰ καλούμενα ἔθνη συνόδου γινομένης. Ἕκαστον γὰρ τῶν συνελθόντων φῦλον ἐλέγετο εἶναι. Οἱ οἰκήτορες, Πάτριοι.

ΠΑ'ΤΡΑΙ[92], πόλις Ἀχαΐας, ἀπό τινος Πατρέως. Ὁ πολίτης, Πατρεύς.

ΠΑ'ΤΡΑΣΙΣ, πόλις Ποντικὴ, ὡς Ἑκαταῖος Ἀσίᾳ. Τὸ ἐθνικὸν Πατρασίτης, καὶ Πατράσιος, καὶ Πατρασιεύς.

ΠΑΤΡΙΑΓΑ'ΔΑΙ[93], Περσικὸς τόπος. Οἱ οἰκήτορες, ὁμοίως Πατριαγάδαι.

ΠΑΤΡΙ'Σ, ἡ πατρόθεν πόλις. Τὸ ἐθνικὸν, ὤφειλε Πατρίτης· Ἄμεινον δὲ τὸ Πατριώτης.

ΠΑΤΡΟ'ΚΛΟΥ νῆσος. [94] Ὡς Προκοννή-

A PATRA, una ex tribus apud Græcos consortii speciebus, ut Dicæarchus, quas vocamus patram, phratriam, tribum. Vocata verò fuit patra quidem, eorum familia, qui à primo ad secundum gradum veniebant, quæ B singulis seorsum prius erat cognatio ab antiquiore, ac maximè in genere præcipuo, cognomine accepto, ac si dixeris Æacidas, vel Pelopidas. *Patria* verò & *phratria* dictæ sunt, ex quo aliqui in aliam phratram suas dedere filias. Non enim ad huc patrioticorum sacrorum erat C particeps, quæ alicui phratræ tradita erat, sed in patram accipientis recensebatur. Adeo ut prius desiderio synodi factæ sororibus cum fratre, alia quædam sacrorum constituta synodos esset, qua inter se participes erant, quam *patriam* nominabant. Ac rursus, ut patra qui D dem, quemadmodum diximus, fiebat maximè ex cognatione patrum cum filiis, ac filiorum cum patribus. Phratria verò fiebat ex fratrum cognatione. Tribus verò, & tribules prius vocati fuere ex Synodo seu conjunctione in urbes & in eas, quæ *gentes* vocantur. Sin E guli enim ex eis, qui conveniebant φῦλον, i.e. *tribus*, *gens*, dicebatur esse. Incolæ, patrii.

PATRÆ, urbs Achaiæ, à quodam Pa F treo. Civis, Patreus.

PATRASIS, urbs Pontica, ut Hecatæ. Asia. Gentile Patrasites, & Patrasius, & Patrasieus.

PATRIAGADÆ, locus Persicus. G Incolæ, eodem modo Patriagadæ.

PATRIS, *h.e.* Patria, patris urbs. Gentile, debebat esse Patrites. Sed melius est Patriotes.

PATROCLONESUS, *i.e.* Patrocli insula.

91 Πάτρα, &c.] Agit in hac sectione auctor noster lexicographum. Explicat enim; sed confusè, ut mihi videtur, quid sit πάτρα, πατριὰ, φράτρα, φρατρία, φυλὴ, quæ nomina etiam apud auctores confunduntur, sed ut plerumque πάτρα, seu πατριὰ, *parentela* dici potest Latine, quo nomine utitur Jul. Capitolinus in Gordianis; est cognatio, quæ à patre originem ducit, servatâ etymologiâ tam in nomine Græco, quam in Latino, unde etiam *patriarcha* dicitur, id est, *primus alicujus familiæ auctor*; φρατρία verò erat veluti curia apud Latinos. Inter Athenienses enim singulæ tribus in tres phratrias dividebantur, cujus præfectus dicebatur *phratriarchos*, phratores autem, qui ejusdem phratriæ participes erant, auctore Harpocratione & Etymologici magni auctore in Φράτορες. Φυλὴ verò Latinis dicitur *tribus*, cujus præfectus dicebatur *phylarchos*, qui in singulis tribubus equitatui præerat, sed ipse sub *hipparcho*, i.e. *equitum-duce* erat, eisdem auctoribus in φύλαρχος, de quibus consulendi sunt Lexicographi; præterea *phylarchi* vocabantur *Arabum reguli*, ut apparet ex Abrahami nepotum eruditissimo, operis sui variis in locis. Πατρία verò apud nostrum cum accentu in penultima scribitur, apud alios accentum habet in ultima.

92 Πάτραι, πόλις Ἀχαΐας.] Patræ, arum, urbs Achaiæ. Hoc nomine fuit affecta à quodam Patreo, qui eam mœnibus ampliavit, cùm antiquitus *Aroë* diceretur à terræ cultu, auctore Pausania in Achaïcis, celebris fuit, ac veluti altera Peloponnesi metropolis, ut testatur Constant. Porphyrogeneta de Them. lib. 2. Them. 6. Ab amne Piro stadia ferme LXXX. distabat, à qua non procul Glaucus amnis aquas in mare exonerabat, cujus oppidanis tantum ex Achæis, ut libertate sua uterentur concessit Augustus, ac insuper alia in eos beneficia contulit, quibus à se deductas colonias Romani afficere consueverunt, ac præterea eis dedit *Laphriæ Dianæ* signum venatricis habitu ex ebore & auro fabricatum, quod adhuc ætate Pausaniæ Patrenses in arce magna veneratione colebant, ut idem auctor narrat libro supra citato. Ex septem pagis conditæ atque frequentatæ fuere, auctore Strabone lib. 8. cui πόλις ἀξιόλογος, id est, *urbs memorabilis* dicitur eodem libro.

93 Πατριαγάδαι, &c.] Patriagadæ, à nemine, quod sciam, commemorantur. De Passargadis vide quæ suo loco annotavimus. Utrosque enim auctor noster in Perside locat, ac quia in vita S. Acepsimæ Patrias Persidis vicus est Simeonis Metaphrastæ, facilè crediderim fuisse eumdem locum.

94 Πατρόκλου νῆσος, &c.] Hujus sectionis verba inversa mihi videntur. Sic legenda sunt: Πατρόκλου νῆσος, νῆσος, ὡς Προκόννησος, παρὰ τὴν Ἀττικήν. Τὸ ἐθνικὸν, Πατροκλονήσιος. i. e. *Patrocli insula*, *insula juxta Atticam*. Gentile, *Patroclonesius*, *ut Proconesius*. Ita enim in re simili amat loqui auctor noster, ut videre est in Ἀρκόννησος, in Ai[...] νῆσος.

κονήσιος, οὕτω Πατροκλονήσιος, παρὰ τὴν A Ἀττικήν.

insula. Ut Proconesius, sic Patroclonesius, juxta Atticam.

ΠΑΤΥΚΟΣ, πόλις Οἰνώτρων ἐν μεσογαίᾳ. Τὸ ἐθνικὸν, Πατυκίτης.

PATYCUS, urbs Oenotrorum in mediterraneis. Gentile, Patycites.

ΠΑΙΣΑΡΚΑΙ, ἔθνος ὑπὸ τὸν Καύκασον.

PÆSARCÆ, gens sub Caucasum.

ΠΑΙΤΑΛΙΑ[95], μοῖρα Θρᾴκης. Τὸ B ἐθνικὸν, Παιταλιώτης.

PÆTALIA, pars Thraciæ. Gentile, Pætaliotes.

ΠΑΦΛΑΓΟΝΙΑ[96], ἀπὸ Παφλάγου τοῦ Φινέως παιδός.

PAPHLAGONIA, à Paphlago Phinei filio.

ΠΑΦΟΣ[97], πόλις Κύπρου. Οἱ πολῖται, Πάφιοι. C

PAPHUS, urbs Cypri. Cives, Paphii.

ΠΑΧΥΝΟΣ[98], ἀκρωτήριον Σικελίας. Τὸ ἐθνικὸν, Παχύνιος.

PACHYNUS, promontorium Siciliæ. Gentile, Pachynius.

ΠΕΔΑ[99], πόλις Αὐσονική. [1] Τὸ ἐθνικὸν, Πεδανός. D

PEDA, urbs Ausonica. Gentile, Pedanus.

ΠΕΔΙΕΙΣ, πόλις Καρίας. Τὸ ἐθνικὸν ὁμωνύμως, ὡς Ὀδυσσεῖς· Ἢ Πεδιείτης, ὡς Ἀταρνείτης.

PEDIEIS, urbs Cariæ. Gentile, eodem modo, ut Odysseis. Vel Pedietes, ut Atarnetes.

ΠΕ- PE-

νήσιος, & alibi. Patrocli verò insula, erat insula deserta non longè à Sunio Atticæ promontorio, auctore Pausania lib. 1. statim in libri principio: Ἄκρα Σούνιον προκεῖται γῆς Ἀττικῆς· καὶ λιμήν τε παραπλεύσαντι τὴν ἄκραν ἐστὶ, καὶ ναὸς Ἀθηνᾶς Σουνιάδος ἐπὶ κορυφῇ τῆς ἄκρας. πλέοντι δὲ ἐς τὸ πρόσω Λαύρειόν τέ ἐστι, ἔνθα ποτὲ Ἀθηναίοις ἦν ἀργύρου μέταλλα, καὶ νῆσος ἔρημος οὐ μεγάλη Πατρόκλου καλουμένη. i. e. *Promontorium Sunium prominet Atticæ: in cujus ora naviganti portus est; in vertice Suniadis Minervæ templum. Naviganti ulterius Laurium est, ubi aliquando Atheniensibus argenti metalla erant, & insula deserta, non magna, quæ* Patrocli *vocatur.* A Patroclo, Ptolemæi Lagi filii, Ægypti regis, triremium præfecto, quem auxilio Atheniensibus miserat contra Antigonum Demetrii filium, sic vocatam fuisse testatur idem auctor eodem loco. Straboni lib. 9. Πρόκλου χάραξ, id est. *Procli vallum* dicitur, sine dubio pro Πατρόκλου, i. e. *Patrocli.* Quia Patroclus eam vallo & muro munierat, ut apparet ex Pausaniæ libro citato: Τεῖχος γὰρ ᾠκοδομήσατο ἐν αὐτῇ, καὶ χάρακα ἐβάλετο Πάτροκλος. i. e. *Murum enim construxit in ea & vallum jecit Patroclus.*

95 Παιταλία, μοῖρα Θρᾴκης.] Pætalia, pars Thraciæ. Hæc sectio & proximè præcedens extra literarum seriem occuparunt locum. Pætalia verò, ut mihi videtur, fuit regio Pætorum, quos inter Thraciæ gentes, per quas iter fecit Xerxes, numerat Herodotus lib. 7. c. 110. Ἔθνεα δὲ Θρηΐκων, δι' ὧν τῆς χώρης ὁδὸν ἐποιέετο, τοσάδε· Παῖτοι, Κίκονες, Βίστονες, Σαπαῖοι, Δερσαῖοι, Ἠδωνοί, Σάτραι. i. e. *Gentes verò Thracum, per quarum regionem iter fecit, hæ sunt: Pæti, Cicones, Bistones, Sapæi, Dersæi, Edoni, Satræ.*

96 Παφλαγονία, ἀπὸ Παφλάγου τοῦ, &c.] Paphlagonia, fuit regio minoris Asiæ ad Pontum Euxinum, quam Cosmographus Geographiæ lib. 5. c. 4. sub Galatia comprehendit; eam disterminabant duo flumina, ab oriente quidem *Halys*, ab occidente verò *Billæus*, præcipuæ urbes fuere, *Gangra* metropolis, *Amastra*, *Sora*, *Pompeïopolis*, autore Constantino Porphyrogeneta de Them. libro 1. Them. 7. Nomen accepit à Paphlagone Phinei filio. Itaque apud Stephanum pro ἀπὸ Παφλάγου legendum est, ἀπὸ Παφλαγόνος, i. e. *à Paphlagone*, Phinei filio, Phineus autem fuit Ægyptius genere; utrumque testatur Porphyrogeneta loco citato: Εἰσὶ δὲ οἱ Παφλαγόνες γένος Αἰγύπτιον, ἀπὸ Φινέως τοῦ πρώτου τὴν Παφλαγονίαν οἰκήσαντος· ὃς ἔσχεν υἱὸν Παφλαγόνα, ἐξ οὗ καὶ ἡ χώρα τὴν προσηγορίαν ἐκληρονόμησεν. i. e. *Sunt autem Paphlagones genus Ægyptium, à Phineo, qui primus Paphlagoniam habitavit. Qui habuit filium Paphlagonem, ex quo etiam regio appellationem sortita est.* Aliqui *Pylæmeniam* dixerunt à Pylæmene, qui Paphlagones duxit in auxilium Græcis contra Troianos, ut tradit Plin. lib. 6. c. 2. Illius meminit Hom. Il. 2. v. 851. Il. 5. v. 577. Paphlagones fuere olim impudentiâ & nequitiâ famosi, injuria & vilipendium generis humani, teste Porphyrogeneta libro, capiteque citato.

97 Πάφος, πόλις Κύπρου.] Paphus, urbs Cypri. Duæ urbes Salamis & Paphus Cyprum insulam faciebant claram; altera Jovis delubris, altera Veneris templo insignis, hæc Paphia, ille *Salaminius* dicebatur. Veneri Paphiæ thure tantùm, ut antiquitus omnibus Diis sacrificabatur; ad quod alludit qui omnes omnium Poëtarum laudes meretur Æneid. lib. 1. v. 419.

Ipsa Paphum sublimis abit, sedesque revisit
Læta suas: ubi templum illi, centumque Sabæo
Thure calent aræ, sertisque recentibus halant.

Illud etiam expressis verbis testatur Servius ad ejusdem libri v. 339. nec multum abludit C. Tacitus Hist. l. 2. c. 3. *Sanguinem aræ offundere vetitum: precibus & igne puro altaria adolentur.* Fuit Veneris Paphiæ templum inter Ethnicos inclytum, adeò ut Tit. Vespasianum cupido incesserit id adeundi, visendique, eodem auctore libro citato cap. 2. ubi ejus situm & formam Deæ paucis differit. Mela lib. 2. c. 7. Plin. lib. 5. c. 31. *Paphum* & *Palæpaphum*, i. e. *antiquam Paphum* commemorant, utrasque eversas esse ferunt; Paphum noster in Ἐρυθρὰ *Erythram* antiquitus dictam fuisse asserit.

98 Πάχυνος, ἀκρωτήριον Σικελίας.] Pachynus, unus ex tribus Siciliæ promontoriis, de quo videsis quæ in Σικελία.

99 Πέδα, πόλις Αὐσονική.] Peda, urbs Ausonica, id est Italiæ. *Pedum* vocat Livius lib. 2. c. 39. *Tunc deinceps Corbionem, Viteliam, Trebiam, Labicos, Pedum cepit. Postremùm ad urbem à Pedo ducit, & ad fossas Clœlias quinque ab urbe millia passuum castris positis, populatur inde agrum Romanum.*

1 Τὸ ἐθνικὸν, Πεδανός.] Pedi Italiæ urbis gentile, dicitur *Pedanus*, qua forma utuntur & Græci & Latini. Plutarchus in Marco Coriolano: Καὶ Τολερίνους καὶ Λαουϊκανοὺς καὶ Πεδανοὺς καὶ ἔτι Βωλανοὺς, ἀντιστάντας αὐτῷ, κατὰ κράτος εἷλεν. i. e. *Et Tolerinos & Lavicanos & Pedanos atque Bolanos ipsi resistentes, vi cepit.* Dionys. Antiquit. Rom. lib. VIII. Ἀναστήσας δὲ τὴν δύναμιν ἐκεῖθεν, ἐπὶ τὴν Πεδανῶν πόλιν ἀφικνεῖται. i. e. *Profectus autem cum copiis illinc ad Pedanorum urbem pervenit.* E nostris Plin. lib. 3. c. 5. inter LIII. populos qui ex antiquo Latio interiere *Pedanos* recenset. Pedana regio celebratur etiam Venusino vati Epist. lib. 1. Epist. 4.

Albi, nostrorum sermonum candide judex
Quid nunc te dicam facere in regione Pedana
Scribere, quod Cassi Parmensis opuscula vincat?
An tacitum sylvas inter reptare salubres?

Ubi ita vetus Scholiasta: *Pedana regio inter Tibur & Præneste fuit; ab oppido Pedo, quod non longè fuit ab urbe; sed modò non est.*

ΠΕΔΙΌΝ [2], τόπος πλατὺς, καὶ ὁμαλός. Τὸ τοπικὸν, πεδιεύς. [3] Ἔστι δὲ καὶ Πεδιὰς φυλὴ τῆς Ἀττικῆς. A

ΠΕΔΝΙΛΙΣΣΟΣ [4], πόλις Πισιδίας. Τὸ ἐθνικὸν Πεδνιλισσεὺς· ὡς Τελμισσεὺς, ἀπὸ τοῦ Τελμισσός. B

ΠΕΙΓΕΛΑΣΟΣ, πόλις Καρίας. Τὸ ἐθνικὸν, Πειγελασεύς.

ΠΕΙΡΑΙΟΣ [5], οὕτως ἐκαλεῖτο ὁ λιμὴν τῆς Ἀττικῆς. Πειραιὸς δὲ καὶ τὸ ἐθνικόν. [6] Ὕστερον δὲ Πειραιεὺς, δῆμος Ἱπποθοωντίδος φυλῆς. Ὁ δημότης, Πειραιεύς. Τὰ τοπικὰ, ἐκ Πειραιῶς, εἰς Πειραιᾶ, ἐν Πειραιεῖ, καὶ Πειραιοῖ. Λέγεται καὶ κτητικῶς Πειραϊκὸς, μετὰ συστολῆς τοῦ α. [7] Ἔστι καὶ τῆς Κορινθίας λιμήν. Λέγεται καὶ C

— Πειρηντίδος ἱερὸς ὄρνις, D

Ὡς ἀπὸ τοῦ πειρήτης ἀρσενικοῦ. Ἔστι δὲ δῆλον, ὡς ἀπὸ τοῦ Πειραιᾶ Πειραιάτης, καὶ Πειραιείτης, καθ' ὑφαίρεσιν τῆς ι διφθόγγου Πειραίτης.

ΠΕΙΡΑΣΙΑ [8], πόλις Μαγνησίας. Τὸ ἐθνι-

PEDION, *h. e.* campus, locus amplus & planus. Locale, Pedieus, *h. e.* campestris. Est etiam Pedias tribus Atticæ.

PEDNILISSUS, urbs Pisidiæ. Gentile, Pednilisseus. Ut Telmisseus, à Telmissus.

PIGELASUS, urbs Cariæ. Gentile, Pigelaseus.

PIRÆUS, sic vocabatur portus Atticæ. Piræus etiam est gentile. Postea verò Piræeus populus Hippothoontidis tribus. Popularis, Piræeus. Localia ex Piræeo, ad Piræeum, in Piræeo, & in-Piræo. Dicitur & possessiv. Piraicus, per systolen τοῦ *a.* Est etiam Corinthiæ portus. Dicitur etiam

— *Piretidis sacra avis.*

Tamquam à Piretes masculino. Est verò manifestum, quod à Piræa dicitur Piræates, & Piræetes, & adempta diphthongo *ει* Piræes.

PIRASIA, urbs Magnesiæ. Gentile, Pira-

2 Πεδίον, τόπος πλατὺς καὶ ὁμαλός.] Πεδίον, Latino sermone dici potest seu campus, seu planities, quod nomen ad Lexicographum pertinet potius, quam ad topographum.

3 Ἔστι καὶ Πεδιὰς φυλὴ τῆς Ἀττικῆς.] Pedias, Atticæ tribus, à nemine quod sciam, memoratur. Ab Harpocratione verò didici Pediaca fuisse quamdam Atticæ partem cujus etiam meminit Suidas, apud quem perperam scribitur Πεδινά, pro Πεδιακά. Sic enim ille: Πεδινά. Μοῖρα τῆς Ἀττικῆς. Ἐκαλεῖτο δὲ οὕτως ἀπὸ τοῦ συμβεβηκότος· εἶχε γὰρ προβάτων νομάς. Ἔστι δὲ τὸ ὄνομα παρά τε Λυσίᾳ, καὶ παρ' ἄλλοις ῥήτορσι. i. e. *Pedica.* [Pediaca *i. e.* campestria] *pars Atticæ. Sic verò vocabatur ab accidente. Habebat enim ovium pascua. Est autem hoc nomen apud Lysiam & apud alios oratores.* Quare si tibi placuerit pro φυλὴ apud Stephanum legere μοῖρα, per me licet.

4 Πεδνιλισσὸς, πόλις Πισιδίας.] Pednilissus, urbs Pisidiæ, Πετνηλισσὸς dicitur Straboni lib. 12. quam Artemidorus inter Pisidiæ urbes numerat apud eumdem auctorem libro citato: Φησὶ δ' Ἀρτεμίδωρος τῶν Πισιδικῶν πόλεις, εἶναι Σέλγην, Σαγαλασσὸν, Πετνηλισσὸν, &c.] i. e. *Ait verò Artemidorus Pisidiæ urbes, esse Selgen, Sagalassum, Petnelissum, &c.* Eidem lib. 14. Πετνηλησσὸς dicitur typographi incuriâ pro Πετνηλισσὸς, & inter Pamphyliæ civitates locatur. Disertissimus Romuli nepotum Epist. ad Curionem & alios lib. 2. Epist. 10. *Pindenissum* vocat & Ciliciæ assignat, eadem erat urbs. Cosmographus enim Geographiæ lib. 5. c. 5. sub Pamphylia comprehendit Pisidiam & Ciliciam, & ipse inter Pisidiæ urbes Pednelissum numerat libro capiteque citato.

5 Πειραιὸς, οὕτως ἐκαλεῖτο ὁ λιμὴν τῆς Ἀττικῆς.] Piræus [*seu Piræeus.*] Sic vocabatur portus Atticæ. Tres olim habuere portus Athenæ, *Piræum*, *Phalerum*, & *Munychiam*, teste Pausania lib. 1. Ὁ δὲ Πειραιεὺς δῆμος μὲν ἦν ἐκ παλαιοῦ· πρότερον δὲ πρὶν ἢ Θεμιστοκλῆς Ἀθηναίοις ἦρξεν, ἐπίνειον οὐκ ἦν. Φαληρὸν δὲ, ταύτῃ γὰρ ἐλάχιστον ἀπέχει τῆς πόλεως ἡ θάλασσα, τοῦτό σφισιν ἐπίνειον ἦν. i. e. *Piræeus verò populus erat antiquitus. Antequam autem Themistocles Atheniensibus imperaret, navale non erat. Phalerum verò, hac enim ut minimum distat ab urbe mare, hoc ipsis erat navale.* Ac paulò infra: Ἔστι δὲ καὶ ἄλλος Ἀθηναίοις, ὁ μὲν ἐπὶ Μουνυχίᾳ λιμὴν, καὶ Μουνυχίας ναὸς Ἀρτέμιδος. Ὁ δὲ ἐπὶ Φαληρῷ καθὰ καὶ πρότερον εἰρηταί μοι, καὶ πρὸς αὐτῷ Δήμητρος ἱερόν. i. e. *Est verò & alius Atheniensibus, in Munychia quidem portus, & Munychiæ Dianæ fanum; alter autem in Phalero, quemadmodum antea dictum est mihi, & ad ipsum Cereris fanum.* Non longè a Piræeo erat Themistoclis sepulchrum, illuc enim ex Magnesia fuerunt ejus ossa ab cognatis asportata, auctore eodem Pausania libro citato. Videsis Ciceronem Epist. lib. 7. ad Atticum Epistola 3. Plutarchum in Themistocle. Graphice ejus situm describit Thucydides lib. 1. adeò ut nihil inveniri possit, quod ejus non præsumpserit diligentia.

6 Ὕστερον δὲ Πειραιεὺς, δῆμος Ἱπποθοωντίδος φυλῆς.] Postea verò Piræeus, populus Hippothoontidis tribus. Imò antequam esset portus Atticæ, erat populus, ut apparet ex Pausania, cujus verba apposuimus nota proxime præcedenti; primus enim Themistocles oppidum hoc fecit navale, & ædificare Atheniensibus persuasit, Thucyd. lib. 1. Ἔπεισε δὲ καὶ τοῦ Πειραιῶς τὰ λοιπὰ ὁ Θεμιστοκλῆς οἰκοδομεῖν· ὑπῆρκτο δ' αὐτοῦ πρότερον ἐπὶ τῆς ἐκείνου ἀρχῆς, ἧς κατ' ἐνιαυτὸν Ἀθηναίοις ἦρξε, νομίζων τό, τε χωρίον καλὸν εἶναι, λιμένας ἔχον τρεῖς αὐτοφυεῖς, καὶ αὐτοὺς ναυτικοὺς γεγενημένους, μέγα προφέρειν ἐς τὸ κτήσασθαι. i. e. *Persuasit verò &* [Atheniensibus] *reliquas Piræei* [partes] *ut ædificarent. Ejus enim pars ædificari primum est cœpta, quo tempore ipse annuum magistratum gerens Athenis præfuit, existimans locum esse bonum, qui tres portus natura factos habebat, &* ipsos [Athenienses] *qui rebus nauticis operam dare cœperant, inde magnam utilitatem percipere posse ad potentiam sibi comparandam.*

7 Ἔστι καὶ τῆς Κορινθίας λιμήν.] Est etiam Corinthiæ regionis portus. De quo sic Thucydides lib. 8. Παραπλεύσαντες αὐτοὺς καταδιώκουσιν ἐς Πειραιὸν τῆς Κορινθίας (ἔστι δὲ λιμὴν ἐρῆμος καὶ ἔσχατος πρὸς τὰ μεθόρια τῆς Ἐπιδαυρίας) καὶ μίαν ναῦν ἀπολλύασι μετέωρον οἱ Πελοποννήσιοι, τὰς δὲ ἄλλας ξυναγαγόντες ὁρμίζουσι. i. e. *Eos terram legentes persequuntur ad Piræum* [usque] *Corinthiæ.* (*Est autem portus desertus & extremus ad Epidauriæ confinia,*) *atque Peloponnesii unam navem quæ cursum in alto tenebat, amiserunt. cæteras verò congregatas in portum deduxerunt.* Oscitanter admodum videtur legisse hanc nostri auctoris sectionem Ab. Ortelius, quoniam in suo Thesauro Geographico verè Thesauro in *Piræus* inquit: *Portus Corinthi quoque apud Stephanum. Etiam in Delo eidem* Ex illis verbis quæ sunt apud nostrum: Ἔστι δὲ δῆλον, ὡς ἀπὸ τοῦ, &c. i. e. *Est verò manifestum, quod à* Videtur legisse: Ἔστι δὲ Δήλου, &c. i. e. *Est verò Deli.* doctissimi viri in rebus Geographicis incuriam non reprehendendi causâ dico, sed ut lector meus benignum se præbeat adversus me. Nemo enim omnibus horis sapit.

8 Πειρασία, πόλις Μαγνησίας.] Pirasia, urbs Magnesiæ. Noster in Ἀστέριον, inquit, Asterium Thessaliæ urbem, ... ætate vocitari *Piresiam*; ego unà cùm Abr. Ortelio in ... Thesauro Geographico eamdem esse reor, etsi ... noster in hac sectione eam Magnesiæ, & in Ἀστέριον Thessaliæ tribuit. Magnesia enim erat annexa Thessaliæ, ... ex Plinii libro 4. c. 9. videsis collectanea nostra ... tato.

9 Πει-

ἐθνικὸν, Πειρασιεὺς, ὡς Ὑδρειεὺς, καὶ Ὑσιεύς. A Τὸ θηλυκὸν, Πειρασίς. Λέγεται καὶ Πειρέσιος.

Pirasieus, ut Hydrieus, & Hysieus. Fœm. Pirasis. Dicitur etiam Piresius.

ΠΕΛΑΓΟΝΙ'Α[9], χώρα Σικελίας. Τὸ ἐθνικὸν, Πελαγοναῖος.

PELAGONIA, regio Siciliæ. Gentile, Pelagonæus.

ΠΕΛΑΣΓΙ'Α[10], ἡ χώρα τοῦ Ἄργους, καὶ ἡ γυνή. B Σημειωτέον δὲ, ὅτι Πελάσγιος οὐ λέγεται. Τὸ ἐθνικὸν ἄῤῥεν, ἀλλ' ὁμώνυμον τῷ κτίσῃ Πελασγός. Πελασγιῶτις δὲ θηλυκὸν, καὶ Πελασγία. καὶ

— Πελασγικὸν Ἄργος ἔναιον. C

Καὶ Πελασγιακόν. Καὶ Πελασγιώτης, ἀπὸ τοῦ Πελασγία.

PELASGIA regio Argorum, & mulier. Notandum verò est, quod Pelasgius non dicitur. Gentile masculinum, sed ejusdem nominis cum conditore Pelasgus. Pelasgiotis verò fœm. & Pelasgia &

— *Pelasgicum Argos incolebant.*

Et Pelasgiacum, & Pelasgiotes, à Pelasgia.

ΠΕΛΕΘΡΟ'ΝΙΟΝ[11], ὄρος Θετταλίας. Ὁ οἰκήτωρ, Πελεθρόνιος.

PELETHRONIUM, mons Thessaliæ. Incola, Pelethronius.

ΠΕ'ΛΗ[12], πόλις Θεσσαλικὴ διττή· Μία D μὲν ὑπὸ Εὐρυπύλῳ, ἑτέρα δὲ ὑπὸ Ἀχιλλεῖ. Ἔστιν οὖν ἀπὸ τοῦ Πέλη Πέλεια, ὡς Ζέλη Ζέλεια. Τὸ ἐθνικὸν, Πελεύς.

PELE, urbs Thessalica duplex. Una sub Eurypylo, altera sub Achille. Est igitur à Pele, Pelea, ut Zele, Zelea. Gentile Peleus.

ΠΕ'ΛΙΝΝΑ[13], πόλις Θεσσαλίας ἐν τῇ Φθιώτιδι. Κέκληται ἀπὸ Πελίνου τοῦ Οἰχαλιέως. E [14] Ἔστι δὲ καὶ Πελληναῖον, ὄρος Χίου· Καὶ τὸ κτητικὸν, Πελληναῖος.

PELINNA, urbs Thessaliæ in Phthiotide. Sic vocata fuit à Pelino Oechaliei filio. Est etiam Pellenæus mons Chii. Et possessiv. Pellenæus.

ΠΕ'Λ- PEL-

9 Πελαγονία, χώρα Σικελίας.] Pelagonia, regio Siciliæ, nemini, quod sciam, at Pelagonia Macedoniæ memoratur Livio lib. 26. c. 25. Plinio lib. 4. c. 10. Solino c. 15. Porphyrogenetæ de Them. lib. 2. Them. 2. Quare apud Stephanum pro χώρα Σικελίας, i. e. *regio Siciliæ*, legendum existimo χώρα Μακεδονίας, i. e. *regio Macedoniæ*, quæ eidem paulò infra Πηλαγονία dicitur.

10 Πελασγία, ἡ χώρα τοῦ Ἄργους.] Pelasgia, regio Argorum, & fœmina, scilicet ejus civitatis, quæ *Pelasgicum Argos* dicebatur, quoniam tamquam in suæ sententiæ confirmationem affert hemistichium illud innominato auctore, quod legitur Il. 2. v. 681. cujus integri versus sunt:

Νῦν δ' αὖ τοὺς ὅσσοι τὸ Πελασγικὸν Ἄργος ἔναιον,
Οἵ θ' Ἄλον, οἵ τ' Ἀλόπην, οἵ τε Τρηχῖν' ἐνέμοντο.

Nunc verò rursus eos quicumque Pelasgicum Argos habitabant,
Quique Halon, quique Alopen, quique Trechinam incolebant.

Quodnam verò fuerit Pelasgicum Argos docet Eust. ad locum Smyrnæi vatis citatum: Πελασγικὸν δὲ Ἄργος, τὸ Θετταλικὸν λέγει, ἀπὸ Πελασγῶν, οἳ πολυπλάνητοι ὄντες, ὡς πολλαχοῦ δηλοῦται, ᾤκησαν καὶ ἐκεῖ, &c. i. e. *Pelasgicum autem Argos, Thessalicum dicit, à Pelasgis, qui cùm multas peregrinarentur regiones, ut alibi sæpe ostenditur, habitarunt & illic.* Ubi etiam idem auctor ex Euripide inquit Argos quoque Peloponnesi Pelasgicum esse, quod illic & Pelasgi habitaverint, id ab Homero *Achaicum Argos* vocari, ut sic ab altero differret, annotat Scholiasta Apollonii Rhodii ad hujus lib. 1. v. 14. Sed & Peloponnesus ipsa *Pelasgia* vocata fuit, ut & *Arcadia*, auctore Pausania in Arcadicis, Plinio lib. 4. c. 4. Et ut ad Pelasgiam revertamur, Pelasgia, ut mihi videtur dicitur, tamquam à Pelasgus, quemadmodum Corinthia à Corinthus, Epidauria ab Epidaurus, & alia hujusmodi.

11 Πελεθρόνιον, ὄρος Θετταλίας.] Pelethronium, mons Thessaliæ, cujus incolæ Pelethronii, qui juxta Virgilii sententiam primi frena & domandorum equorum usum invenere. Sic enim ille Georgic. lib. 3. v. 115.

Frena Pelethronii Lapithæ, gyrosque dedere
Impositi dorso, atque equitem docuere sub armis
Insultare solo: & gressus glomerare superbos.

Ad quem locum Servius inquit, *Pelethronium oppidum fuisse Thessaliæ, ubi primum domandorum equorum repertus est usus.* Utrumque potuit esse & mons & oppidum ejusdem nominis. Plinius lib. 7. c. 56. *Pelethronium* vocat eum, qui frena & strata equorum invenit, sed nihil hac in re, ut & in aliis plurimis firmum. Neptuno id tribuit Stat. Papinius Theb. VI.

— Neptunus equo si certa priorum
Fama patet, primus teneris læsisse lupatis
Ora, & litoreo domitasse in pulvere fertur.

Ausoni cuidam Ælianus de Varia Historia lib. 9. c. 16.

12 Πέλη, πόλις Θεσσαλικὴ διττή.] Pele, &c. Duas hujus nominis urbes in Thessalia fuisse inquit, alteram sub Eurypylo, alteram sub Achille. Harum nescio quæ sit, quam celebrat Arrhianus de Expedit. Alex. lib. 1. Ἑβδομαῖος ἀφικνεῖται ἐς Πελλήνην [Πέλην] τῆς Θετταλίας· ἔνθεν δὲ ὁρμηθεὶς, ἕκτῃ ἡμέρᾳ ἐσβάλλει ἐς τὴν Βοιωτίαν. i. e. *Septimo die Pelen Thessaliæ pervenit. Inde profectus, sexto pòst die Bæotiam ingreditur.* Perperam apud Arrhianum scribitur ἐς Πελλήνην, in Pellenen, pro ἐς Πέλην, in Pelen. Pellene enim erat urbs Achaiæ, ut videre est ex nostro autore, in Πελλήνη· qui quatuor pene ejusdem nominis Thessaliæ urbes memorat, has duas in hac sectione, & Pelinnam, & Pellam in sequentibus.

13 Πέλιννα, πόλις Θεσσαλίας, &c.] Pelinna, urbs Thessaliæ in Phthiotide regione, à Pelino nomen adepta. Quare, si *Pelinna* per duplex *n* scribitur, sic etiam *Pelinus* scribendum est. Strabo lib. 9. Πελινναίου meminit in Thessalia; eadem procul dubio fuit urbs. Nam ex diversa terminatione non debet conjici diversam fuisse urbem.

14 Ἔστι δὲ καὶ Πελληναῖον, ὄρος Χίου.] Literarum series clamat legendum esse Πελιναῖον ὄρος Χίου, i. e. *Pelinæus, mons Chii.* Sic etiam scribitur apud Strabonem, qui ipsissimum montem celebrat lib. 13. Εἶτα τὸ Πελιναῖον ὄρος ὑψηλότατον τῶν ἐν τῇ νήσῳ. i. e. *Deinde Pelinæus mons altissimus omnium, qui in insula.* Apud Hesychium etiam legimus. Πελινναῖος ὁ Ζεὺς ἐν Χίῳ, i. e. *Pelinnæus, Jupiter in Chio.* At apud Dionysium v. 535. habetur:

Καὶ Χίος ἠλιβάτου Πελληναίου ἀπὸ πέζαν.
Et Chios altissimi Pellenæi sub pede.

Plin. etiam lib. 5. c. 31. confirmat hanc scripturam. Sic enim ille libro citato loquitur de hoc monte: *Montem habet Pellenæum, marmor Chium.* Qui etiam apud nostrum in Χίος legitur ὄρος τὸ Πελληναῖον. Quare utramque scripturam tueri possumus.

ΠΕ'ΛΛΑ[15], πόλις Μακεδονίας, Θεσσαλίας, Ἀχαΐας, κοίλης Συρίας, ἡ Βοῦτις λεγομένη. [16] Ὁ δὲ Μακεδονίας, Βούνομος τὸ πρότερον ἐκαλεῖτο, καὶ Βουνόμεια. [17] Ἐκλήθη δὲ ἀπὸ Πέλλα τοῦ κτίσαντος. Ὁ πολίτης, Πελλαῖος. Τὸ ἐθνικὸν Πελληνοὶ, [18] ὡς εἴπομεν τοῦ Κάρα, καὶ Ἔδεσσα, ποτὲ μὲν Ἐδεσσαίους, ποτὲ δὲ Ἐδεσσηνούς. Ἔστι καὶ Πέλλα ὄρος Αἰθιοπίας. A B

PELLA, urbs Macedoniæ, Thessaliæ, Achaiæ, Cœlesyriæ, quæ *Butis* dicebatur. Macedoniæ verò urbs, *Bunomus* prius vocabatur, & *Bunomia*. Sic verò vocata fuit à Pella conditore. Civis, Pellæus. Gentile, Pelleni, ut diximus, à Cara, & ab Edessa aliquando quidem Edessæos, aliquando autem Edessanos. Est quoque Pella mons Æthiopiæ.

ΠΕΛΛΗ'ΝΗ[19], πόλις Ἀχαΐας. Λέγεται καὶ Πελλῖνα, ὡς Μιτυλῖνα. Ὁ πολίτης, Πελληνεύς. Τὸ θηλυκὸν, Πελληνίς. Σημειωτέον δὲ, ὅτι Παλλήνη καὶ Πελλήνη, ἑνὶ μόνῳ γράμματι διαφέρουσι. Καὶ ἡ μὲν Πελλήνη, δύο μόνα ἐθνικὰ ἔχει, τὸ εἰς ευς, καὶ τὸ διὰ τοῦ ιος. [20] Ἡ δὲ Παλλήνη διὰ τοῦ α, τέσσαρα· Παλληνεύς, Παλλήνιος, Παλληναῖος, Παλληνίτης. C D

PELLENE, urbs Achaiæ. Dicitur etiam Pellina, ut Mitylina. Civis, Pelleneus. Fœm. Pellenis. Notandum verò est, quod Pallene, & Pellene una tantum littera differunt. Et Pellene quidem duo tantum gentilia habet, scilicet in eus, & in ius. Pallene verò per *a* quatuor gentilia habet Palleneus, Pallenius, Pallenæus, Pallenites.

ΠΕΛΟ'ΠΗ, κώμη Λυδίας πρὸς τῇ Φρυγίᾳ. Τὸ ἐθνικὸν, Πελοπεύς.

PELOPE, vicus Lydiæ juxta Phrygiam. Gentile, Pelopeus.

ΠΕΛΟΠΟ'ΝΝΗΣΟΣ[21], τρεῖς ἐπωνυμίας·

PELOPONNESUS, tria [habuit] cogno-

15 Πέλλα, πόλις Μακεδονίας, &c.] Pella extra literarum seriem hîc posita est. Quatuor hujus nominis civitates commemorat auctor noster, quarum duæ, scilicet Macedoniæ & Cavæ Syriæ fuere celeberrimæ, hæc ab illa nomen accepit, Seleuco conditore, ut memoriæ prodidit Eus. Chronicor. Can. quæ etiam *Butis* vocitata fuit, ut ait auctor noster, sed sine auctore. Strabo nos docet *Apameam* prius appellatam fuisse. Ejus ex lib. 16. sunt verba: Ἐκαλεῖτο δὲ καὶ Πέλλα ποτὲ ὑπὸ τῶν πρώτων Μακεδόνων, διὰ τὸ τοὺς πλείστους τῶν Μακεδόνων ἐνταῦθα οἰκῆσαι τῶν στρατευομένων· τὴν δὲ Πέλλαν ὥσπερ μητρόπολιν γεγονέναι τῶν Μακεδόνων τὴν Φιλίππου καὶ Ἀλεξάνδρου πατρίδα. i.e. *Vocabatur verò & Pella aliquando à primis Macedonibus, propterea quod maxima Macedonum pars, qui in Asia militaverant, hîc habitavere. Pellam verò veluti metropolim fuisse Macedonum, Philippi & Alexandri patriam.* Pella verò Macedoniæ gloriabatur alumnis Philippo, & Alexandro Macedonum regibus, hoc Asiæ domitore, illo Græciæ. Quare uterque à Poëtis appellabatur *Pellæus*. Lucanus lib. x.

Illic Pellæi proles vesana Philippi
Fœlix prædo jacet.

Juv. Sat. x. v. CLXVIII.

Unus Pellæo juveni non sufficit orbis
Æstuat infelix angusto limite mundi
Ut Gyaræ clausus scopulis, parvaque Seripho
Cùm tamen à figulis munitam intraverit urbem
Sarcophago contentus erit, mors sola fatetur
Quantula sint hominum corpusula.

Eam sic describit Liv. lib. 44. c. 45. *Cum toto exercitu die altero Pellam pervenit: & cùm castra mille passus inde posuisset, per aliquot dies ibi stativa habuit, situm urbis undique adspiciens, quam non sine causa delectam esse regiam advertit. Sita est in tumulo vergente in occidentem hybernum: cingunt paludes inexsuperabilis altitudinis, æstate & hyeme, quas restagnantes faciunt lacus. In ipsa palude, quà proxima urbi est, veluti insula eminet, aggeri operis ingentis imposita: qui & murum sustineat, & humore circumfusæ paludis nihil lædatur, &c.*

16 Ὁ δὲ Μακεδονίας, Βούνομος.] inquit Pellam Macedoniæ antea *Bunomum* & *Bunomeam* vocitatam, sed nullum profert hujus sententiæ idoneum testem, in quibus verbis pro ὁ δὲ Μακεδονίας lege ἡ δὲ Μακεδονίας, id enim ratio clamat. Loquitur enim de Pella Macedoniæ.

17 Ἐκλήθη δὲ ἀπὸ Πέλλα, &c.] Pellam Macedoniæ urbem à *Pella* conditore vocatam fuisse inquit, cujus conditoris nemo, quod sciam, fecit mentionem: at si Pella condita fuit à *Pella* & ab eo sic nuncupata, quî potuit antea *Bunomos*, & *Bunomea* vocari, ut hujus sectionis parte proxime præcedente ait epitomator noster.

18 Ὡς εἴπομεν τοῦ Κάρα, καὶ Ἔδεσσα.] Suspectus mihi locus; Legesis ὡς εἴπομεν ἀπὸ τοῦ Ἔδεσσα, &c. Sic enim videtur argumentari; gentile à Pella dicitur Pellæus & Pellenus, ut ab Edessa, Edessæus & Edessenus; hujusmodi rebus non est immorandum largius.

19 Πελλήνη, πόλις Ἀχαΐας, &c.] Pellene, urbs Achaiæ, extra suum locum occupat locum quem post Πέλη habebat. Πελλῖνα etiam dicebatur, ut inquit noster, forsitan, ut differret à Πέλιννα Thessaliæ urbe, de qua suo loco egimus. Strabo Pellenen urbem, & pagum cognominem celebrat lib. 8. Ἔστι δ' ἡ Πελλήνη σταδίοις ἑξήκοντα τῆς θαλάττης ὑπερκειμένη, φρούριον ἐρυμνόν· ἔστι δὲ καὶ κώμη Πελλήνη, ὅθεν καὶ Πελληνικαὶ χλαῖναι, ἃς καὶ ἆθλα ἐτίθεσαν ἐν τοῖς ἀγῶσι, κεῖται δὲ μεταξὺ Αἰγῶν, καὶ Πελλήνης. i.e. *Distat verò Pellene à mari stadiis* LX. *castellum munitum. Est & pagus Pellene, unde Pellenicæ chlænæ, quas in certaminibus præmii loco ponebant, jacet autem inter Ægas & Pellenen.* Hinc adagium apud Suidam Πελληναῖος χιτὼν, i.e. *Pellenæa vestis*, dici solitum de prisco cultu. Inclaruit etiam Apollonii Rhodii carmine lib. I. v. 177.

Ἀστέριος δὲ καὶ Ἀμφίων Ὑπερασίου υἷες
Πελλήνης ἀφίκανον Ἀχαιΐδος, ἥν ποτε Πέλλης
Πατροπάτωρ ἐπόλισσεν ἐπ' ὀφρύσιν αἰγιαλοῖο.

Asterius verò & Amphion Hyperasii filii
E Pellene Achaica advenerunt, quam olim Pelles
Avus condiderat in superciliis littoris.

20 Ἡ δὲ Παλλήνη διὰ τοῦ α, τέσσαρα.] Pallene fuit urbs Thraciæ, de qua suo loco egimus, etsi Apollonii Rhodii Scholiastæ ad locum nota præcedenti citato dicunt fuisse Arcadiæ urbem, sed falluntur. Ejus apponit nunc quatuor gentilia, cum suo loco unum tantùm apposuerit.

21 Πελοπόννησος, τρεῖς ἐπωνυμίας.] Ne Arcesilas quidem dubitaverit, in his verbis aliquod deficere verbum, puta ἔσχε, vel ἔσχηκε, i. e. *habuit*. Fuit Peloponnesus, nobilissima totius Europæ peninsula angustissimo isthmo Græciæ annexa inter duo maria Ægæum & Ionium platani folio similis, ut inquit Periegeta, v. 403.

—— Πέλοπος δ' ἐπὶ νῆσος ὀπηδεῖ
Εἰδομένη πλατάνοιο μυουρίζοντι πετήλῳ.

—— *Pelopis autem insula sequitur*
Similis platani folio muris caudam imitanti.

In eadem sententia est Strabo lib. I. Mela libro 2. cap. 3. Plin. lib. 4. c. 4. cujus placuit apponere verba: *Peloponnesus*, Apia *ante appellata &* Pelasgia, *peninsula haud ulli terræ nobilitate postferenda, inter duo maria, Ægæum & Ionium; platani folio similis, &c.* Ejus descriptionem videsis apud Cosmographum Geographiæ lib. 3. c. 16. & apud Geographum lib. 8. Sex sinus prope eam celebrant scriptores Crissæum, sive Corinthiacum, nunc *Golfo di Lepanto*

νυμίας· Ἐπὶ μὲν γὰρ Ἄπεως τοῦ Φορωνέως, A ἐκαλεῖτο Ἀπία· Ἐπὶ δὲ Πελασγοῦ, Πελασγία· Ἐπὸ δὲ Ἄργου, ὁμωνύμως Ἄργος ἐκαλεῖτο· 22 Ἐπὶ δὲ τῶν Πελοπιδῶν, Πελοπόννησος. Ὁ οἰκήτωρ, Πελοποννήσιος. 23 Πελοποννησιακὸν δὲ πόλεμον φυλάττονται B λέγειν. Λέγεται καὶ Πελόπειος, διὰ διφθόγγου, ἀπὸ Πέλοπος. Τὸ θηλυκὸν, Πελοπία καὶ Πελοπηΐς.

cognomina. Imperante enim Apeo Phoronei filio, vocabatur *Apia*. Sub Pelasgo verò, *Pelasgia*. Sub Argo autem *Argos* vocabatur. Sub Pelopidis verò, *Peloponnesus*. Incola, Peloponnesius. Peloponnesiacum verò bellum observant dicere. Dicitur etiam Pelopeus per diphthongum, à Pelope. Fœm. Pelopia, & Pelopeis.

ΠΕΛΤΑΙ[24], πόλις Φρυγίας. Τὸ ἐθνικὸν, Πελτηνός. C

PELTÆ, urbs Phrygiæ. Gentile, Peltenus.

ΠΕΜΠΤΗ, πόλις Αἰγύπτου. Ὁ πολίτης Πεμπτίτης, καὶ νόμος Πεμπτίτης.

PEMPTE, urbs Ægypti. Civis, Pemptites, & Nomos Pemptites.

ΠΕΝΕΣΤΑΙ[25], ἔθνος Θεσσαλικόν. Ὁ τόνος βαρὺς, ὡς Ὀρέστης, Θυέστης.

PENESTÆ, gens Thessalica. Tonus gravis, ut Orestes, Thyestes.

ΠΕΝΘΙΛΗ, πόλις Λέσβου. Οἱ πολῖται, D Πενθιλεῖς, ἀπὸ Πενθίλου.

PENTHILE, urbs Lesbi. Cives, Penthilei, à Penthilo.

ΠΕΝΤΕΛΗ[26], δῆμος Ἀντιοχίδος φυλῆς. 27 Ὁ δημότης, Πεντεληθεύς. Ἔστι δὲ θηλυκὸν τὸ ὄνομα τοῦ δήμου. Τὸ κτητικὸν, Πεντελικός. Τὸ θηλυκὸν, Πεντελική. E

PENTELE, populus Antiochidis tribus. Popularis, Penteletheus. Est verò fœmineum nomen populi. Possessiv. Pentelicus. Fœm. Pentelica.

ΠΕΠΑΡΗΘΟΣ[28], νῆσος μία τῶν Κυκλάδων, ὁμώνυμον ἔχουσα πόλιν. Ὁ πολίτης, Πεπαρήθιος· Τούτου τὸ θηλυκὸν Πεπαρηθίς.

PEPARETHUS, insula una Cycladum, habens urbem ejusdem nominis. Civis, Peparethius. Hujus fœm. Peparethis.

ΠΕΡΑΙΑ, πολίχνιον Συρίας. Ἔστι καὶ F χώρα Κορίνθου. Τὸ ἐθνικὸν, Περαιεύς.

PERÆA, oppidulum Syriæ. Est etiam regio Corinthi. Gentile, Peræeus.

ΠΕΡΑΝΤΙΑ, πόλις Αἰτωλίας.

PERANTIA, urbs Ætoliæ.

ΠΕΡ-

PER-

Joannis Austriaci *Caroli* V. Imperatoris filii victoriâ adversus Turcos celebrem; Saronicum, sive Salaminium *nunc Golfo de Engia*, Atheniensium olim victoriâ, duce Themistocle, contra Persas inclytum: Argolicum, nunc *Golfo de Napoles*: Laconicum, nunc *Golfo de Colochina*: Cyparissium, nunc *Golfo del' Arcadia*. Tria habuisse antiquitus nomina inquit epitomator noster, singula suo tempore celeberrima, *Ægialia* etiam & *Inachia* vocata fuit, sed usus obtinuit, ut *Peloponnesus*, i. e. *Pelopidarum-insula* tamquam notiore nomine à Pelopidis accepto vocabulo vocaretur; sub Achaia comprehendebatur, Romani etiam ejus incolas *Achæos* appellabant, auctore Const. Porphyrogeneta de Them. lib. 2. Them. 6. De oppidis ejus celeberrima fuere Corinthus in ipso Isthmo, qui ab hac urbe *Corinthiacus* quoque vocabatur, quam Romani ejus potentiam timentes funditus everterunt *L. Mummio* duce; Elis equis clara, Olympia ludis, Cyllene Mercurio, qui ideo *Cyllenius* dicitur, Pylus, Nestore, qui eadem de causa *Pylius* dicebatur; Mantinea Epaminondæ victoriâ adversus Lacedæmonios celebris, Megalopolis Polybio nobilis; Epidaurus Æsculapii templo famigerata; Lacedæmon seu Sparta Lycurgo legislatore famosa. Hodie sub Turcis suam plorat captivitatem, vulgo *Morea* vocitata, & hæc de Peloponneso dicta satis sunto.

22 Ἐπὸ δὲ.] Lege ἐπὶ δέ.

23 Πελοποννησιακὸν δὲ πόλεμον.] Peloponnesiacum bellum fuit inter Græcos celeberrimum, quod celeberrimum etiam invenit scriptorem Thucydidem.

24 Πέλται, πόλις Φρυγίας.] Peltæ, arum, urbs Phrygiæ. Memoratur Straboni lib. 12. Ptolemæo lib. 5. c. 2. Plinio libro quinto cap. 27. de ea nihil effatu dignum referunt.

25 Πενέσται, ἔθνος Θεσσαλικόν.] Penestæ, arum, gens Thessalica. Quibus ut servis utebantur Macedones, quemadmodum Lacedæmones Elotis, Argivi Gymnesiis, Sicyonii Corynephoris, Cretenses Dmoëtis, Itali Pelasgis, auctore Eust. ad Dionysii v. 535.

26 Πεντέλη, δῆμος Ἀντιοχίδος φυλῆς.] Pentele, populus, Antiochidis tribus. Lapidicinis celeber à monte cognomine, quem *Pentelicum* vocat Pausanias in Atticis, Pentelesem Vitruv. lib. 2. c. 8.

27 Ὁ δημότης, Πεντεληθεύς.] Lege Πεντελεύς, sicut à Περγασὴ, Περγασεύς, vel Πεντέληθεν, sicut Περγασῆθεν, ut in Περγασὴ habet auctor noster.

28 Πεπάρηθος, νῆσος μία τῶν Κυκλάδων, &c.] Peparethus, insula una Cycladum, cum urbe cognomine in mari Ægæo, quam Constantinus Porphyrogeneta de Them. lib. 2. Them. 2. Macedoniæ, sub Thessaliæ præfecturâ collocat, memoratur Straboni libro nono. Πρόκεινται δὲ τῶν Μαγνήτων νῆσοι συχναὶ μὲν, αἱ δ' ἐν ὀνόματι Σκιαθός τε, καὶ Πεπάρηθος, καὶ Ἴκος, Ἀλόννησός τε, καὶ Σκῦρος ὁμωνύμους ἔχουσαι πόλεις, &c. i. e. *Jacent ante Magnetas complures insulæ, de quibus celebres sunt Sciathus, Peparethus, Icus, Alonesus, Scyrus, quæ cognomines habent urbes, &c.* Fuit vino commendabilis, unde *Peparethium vinum* apud veteres nobile, cujus meminit ex Aristophane Athenæus lib. 1. ideò quondam dicta est *Euœnos*, auctore Plinio lib. 4. c. 12. ac si diceres *boni vini-ferax*, apud quem perperam scribitur Euonum pro Euœnum: *Athos*, inquit ille, *ante se* [habet insulas] *quatuor, Peparethum cum oppido, quondam* Euonum *dictam, &c.* Memoratur Periegetæ v. 521.

Σκῦρός τ' ἠνεμόεσσα, καὶ αἰπεινὴ Πεπάρηθος.

Scyrusque ventosa, & excelsa Peparethus.

Eam quoque commendavit Ovid. Met. lib. 7. v. 470. tamquam oliviferam:

At non Oliarus, Didymæque, & Tenos, & Andros
Et Gyarus, nitidæque ferax Peparethus olivæ.

Ejus nominis etymologiam deducit, seu potius trahit Bochartus de lingua Phœnicia, quod sequeretur, si probasset, à Phœnicibus conditam fuisse, aliter corruit etymologia.

 29 Πέρ-

ΠΕ'ΡΓΑΜΟΣ [29], πόλις Ἀσίας. Ὁ πολίτης, Περγαμηνός.

PERGAMUS, urbs Asiæ. Civis, Pergamenus.

ΠΕΡΓΑ'ΝΤΙΟΝ, πόλις Λιγύων. Τὸ ἐθνικὸν Περγάντιος, ὡς Ἀλάντιος, Βυζάντιος.

PERGANTIUM, urbs Ligurum. Gentile, Pergantius, ut Alantius, Byzantius.

ΠΕΡΓΑΣΗ' [30], ὀξυτόνως, δῆμος τῆς Ἐρεχθηΐδος φυλῆς. Ὁ δημότης, Περγασεύς. Ἔστιν οὖν καὶ Περγασῆθεν, καὶ Περγασῆνδε. Ἐν τόπῳ δὲ, Περγασῆσι.

PERGASE, accentu-acuto, populus Erechtheidis tribus. Popularis, Pergaseus. Dicitur etiam adverb. locale ex-Pergase, ad-Pergasen. In loco verò in-Pergase.

ΠΕ'ΡΓΗ [31], πόλις Παμφυλίας. Τὸ ἐθνικὸν, Περγαῖος. Τὸ θηλυκὸν, Περγαία· Καὶ Περγασία Ἄρτεμις.

PERGE, urbs Pamphyliæ. Gentile, Pergæus. Fœm. Pergæa. Et Pergasia Diana.

ΠΕΡΔΙ'ΚΙΑ, οὐδετέρως, χώρα καὶ λιμὴν Λυκίας. Τὸ ἐθνικὸν, Περδικιεύς.

PERDICIA, neut. gen. regio, & portus Lyciæ. Gentile, Perdicieus.

ΠΕΡΙΘΟΙ'ΔΑΙ [32], δῆμος Οἰνηΐδος φυλῆς. Ὁ δημότης, Περιθοίδης· καὶ ὡς ἐκ τόπου, ἐκ Περιθοιδῶν· Ἐν τόπῳ, ἐν Περιθοιδῶν.

PERITHOEDÆ, populus Oeneidis tribus. Popularis, Perithœdes. Ac tamquam ex loco, ex Perithœdarum. In loco, in Perithœdarum, *scilicet populo.*

ΠΕ'ΡΙΝΘΟΣ [33], ἀπὸ Περίνθου Ἐπιδαυρίου,

PERINTHUS, à Perintho Epidaurio, qui

29 Πέργαμος, πόλις Ἀσίας.] Pergamus, urbs Asiæ. Fuit olim princeps in Phrygia majore civitas, Attalicorum regum sedes, quam Eumenes rex, Romanorum socius adversus Antiochum magnum auxit & bibliothecis exornavit; hujus filius Attalus sine liberis decedens Romanos reliquit regni hæredes; qui id in provinciæ formam redegerunt, referente Strabone lib. XIII. Illi decus erat Æsculapii templum insigne, unde Martiali Epigram. lib. 9. Epigram. 17. *Pergameus Deus* vocatur:

Consilium formæ speculum; dulcesque capillos
Pergameo posuit dona sacrata Deo.

Sed multo magis eam natalibus suis condecoravit Galenus, medicinæ, dempto Hippocrate, princeps, vir φιλοσοφώτατος, ac acerrimi ingenii, sed ingeniosè nequam, quippe qui nec omniscii Moysis placitis, nec Christi scholæ credebat, ut videre est ex ejus lib. 2. de different. pulf. c. 4. & de usu partium lib. 11. c. 14. fuit adeo μακρόβιος, ut sub Trajano, Adriano, & Antonino pio Imperatoribus vitam prolataverit. Genuit etiam Pergamus *Oribasium* Juliani Apostatæ archiatrum, auctore Eunapio in ejusdem vita, cujus aliquot scripta usque nunc durant, ab aliquibus *Galeni simia* dicitur. P. Scipio quoque morte suâ Pergamum illuminavit, auctore Cicerone in Orat. pro L. Flacco. Ab hac urbe *Pergamena* charta nomen accepit, quod etiamnum vulgò nomen servat. Pergama verò neutro plurali vocabantur arx Troiæ. (Sic etiam olim excelsa loca dicebant, ut tradunt Suid. & Eust. ad Il. 4. v. 508.) memorantur Poëtarum phœnici Æneid. lib. 1.

Namque videbat uti bellantes Pergama circum
Hac fugerent Graii, premeret Trojana juventus.

Ubi Serv. *Pergama circum, abusive, non enim circa Pergama, hoc est arcem: sed circa Ilium bella gerebantur.* Pergama etiam dicebatur Cretæ quidam locus, ubi Lycurgi sepulcrum erat, teste Plutarcho in Lycurgo. Nomina oppidorum in *os*, ut plerumque apud Latinos in *um* desinunt, sic Pergamus Plinio lib. V. c. XXX. dicitur Pergamum. *Longeque clarissimum Asiæ Pergamum, quod intermeat Selinus, præfluit Cetius profusus Pindaso monte.*

30 Περγασῆ, ὀξυτόνως, δῆμος τῆς Ἐρεχθηΐδος φυλῆς.] Pergase, accentu-acuto, populus Erechtheidis tribus memoratur Harpocrationi, Suidæ, & aliis, sed nihil de ea fatu dignum referunt.

31 Πέργη, πόλις Παμφυλίας.] Perge, urbs Pamphyliæ. Erat Perge, una de celeberrimis Pamphyliæ civitatibus, quam illustrabat fanum Dianæ, quæ ideo *Pergæa*, seu *Pergasia* dicebatur; & urbem & templum celebrat Mela lib. 1. c. 14. *Inter eos* [scilicet duos validissimos fluvios Cestrum & Cataractem] *Perga est oppidum, & Dianæ, quam ab oppido* Pergæam *vocant, templum.* Quod Cicero Verrina sexta *sanctissimum*, & *antiquissimum* vocat. Ad hoc templum singulis annis sacer erat conventus, ut nos docet Strabo lib. 14. Εἶθ᾽ ὁ Κέστρος ποταμὸς, ὃν ἀναπλεύσαντι σταδίους ἑξήκοντα, Πέργη πόλις· καὶ πλησίον ἐπὶ μετεώρου τόπου, τὸ τῆς Περγαίας Ἀρτέμιδος ἱερὸν, ἐν ᾧ πανήγυρις κατ᾽ ἔτος συντελεῖται. i. e. *Deinde Cestrus fluvius, quem sursum-naviganti stadia* LX. *Perge urbs. Et secus eam in sublimi loco, Pergææ Dianæ fanum, in quo conventus per singulos annos celebrantur.* Memoratur etiam Ptolemæo lib. V. c. V. inter Pamphyliæ mediterraneas civitates. Ejus quoque fecit mentionem Periegeta v. 854.

Ἄλλαι δ᾽ ἑξείης Παμφυλίδες εἰσὶ πόληες
Κώρυκος, Πέργη τε, καὶ ἠνεμόεσσα Φάσηλις.

Aliæ autem deinceps Pamphylides sunt urbes
Corycus, Pergeque, & ventosa Phaselis.

Huic urbi suos debet natales Apollonius Pergæus, cujus exstant conicorum libri quatuor Græcè & Latinè, ex quibus suæ ætatis hominibus dictus fuit *magnus Geometra*, auctore Andrea Quenstedt de patriis illustrium virorum.

32 Περιθοῖδαι, δῆμος Οἰνηΐδος φυλῆς.] Perithœdæ, populus Oeneidis tribus, cujus meminere Harpocratio, Suidas, & Meursius de populis Atticis. Nomen invenit à Perithoo Thesei socio. *Perithœdis* etiam vocitabatur regio, quam Athenienses Thessalis assignarunt in memoriam philoxeniæ inter Pirithoum, & Theseum, teste Suida, suo loco.

33 Πέρινθος, &c.] Perinthus, urbs Thraciæ ad mare posita in jugo quodam peninsulæ formam habente, [illegible] ferme unius longitudine, cujus isthmus CC. tantum [illegible] dum continenti adnectebatur, in ejus medio amphitheatrum erat ex solido marmore tanti splendoris & ornatus, ut inter mundi miracula haberetur, referente Nigro Geographiæ decimo, ubi de Thracia agit. A Perintho Epidaurio Orestæ in bello socio seu conditam, seu nomine [illegible] fuisse innuit auctor noster; at Amm. Marcellinus lib. 22. c. 12. auctor est, Herculem conditam Perinthum [illegible] sui memoriæ dedicasse. Idem auctor lib. 27. c. 9. [illegible] tradidit, eam *Heracleam* vocitatam: *Præter [illegible] bibus nitet duabus, Apris & Perintho, quam Heracleam [illegible] ritas dixit.* Eusebius autem Chronic. Can. inquit conditam, quo tempore Ezechiel Babylone prophetabat, fides sit penes auctorem. E nostris eam celebrat Mela lib. 2. c. 2. Plin. lib. 4. c. 11. *Pera* nunc dicitur, ut prodit Volaterr. lib. 38. de populis à Romanis debellatis, quam Genuensibus ab Imperatore Const. ob latum ei auxilium contra Venetos concessam tradit. Nunc esse urbem parvam cum portu in ora Propontidis 60. mill. pass. à Byzantio inquit Michaël Ant. Baudrand ad Philippi Ferr. Alexandr. Lexicon Geographicum in Perinthus.

34 Περ-

θανεῖς, οὐ μετ' Ὀρέστου στρατευσαμένου. Ἔστι δὲ A πόλις Θρᾴκης. Ὁ πολίτης, Περίνθιος. Τὸ θηλυκὸν, Περινθία.

ΠΕΡΙΣΤΕΡΗ, πόλις Φοινίκων. Τὸ ἐθνικὸν, Περιστερίτης.

ΠΕΡΚΩΤΗ[34], καὶ πάλαι Περκώπη, πό- B λις Τρῳάδος. Ὁ πολίτης, Περκώσιος.

ΠΕΡΝΗ, πόλις Θρᾴκης ἀντικρὺ Θάσου. Τὸ ἐθνικὸν Περναῖος, καὶ Περναία.

ΠΕΡΟΥΣΙΑ[35], πόλις Τυῤῥηνῶν. Τὸ ἐθνικὸν, Περουσιάτης. Δύναται δὲ καὶ Περουσιεὺς, C ὡς τῆς Θεοδοσίας Θεοδοσιεύς. Ἔστι δὲ καὶ Περυσινός. Γράφεται διχῶς, καὶ διὰ τοῦ ο, καὶ δίχα αὐτοῦ.

ΠΕΡΡΑΙΒΟΣ[36], πόλις Θετταλίας. Τὸ

qui cum Oreste militiam exercuit. Est verò urbs Thraciæ. Civis, Perinthius, fœm. Perinthia.

PERISTERE, urbs Phœnicum. Gentile, Peristerites.

PERCOTE, & olim *Percope*, urbs Troadis. Civis, Percosius.

PERNE, urbs Thraciæ è regione Thasi. Gentile, Pernæus, & Pernæa.

PERUSIA, urbs Tyrrhenorum. Gentile, Perusiates. Potest verò esse & Perusieus, ut à Theodosia, Theodosieus. Est etiam Perysinus. Scribitur duobus modis, & per *o*, & sine eo. [Nempe per ου & per υ.]

PERRHÆBUS, urbs Thessaliæ. Gen-

34 Περκώτη, καὶ πάλαι Περκώπη, &c.] Percote, & olim Percope, urbs Troadis. Utroque nomine invenitur apud Homerum, Percote. Il. 2. v. 835. Percope Il. 11. v. 229. quod miror non annotasse Stephanum, cum fuerit φιλόμηρος. A rege Persarum in vestes & stragula Themistocli datam prodidere Plutarchus in Themistocle, Athenæus Dipnosophist. lib. 1. Hujus appono verba: Ὅτι Θεμιστοκλῆς παρὰ βασιλέως ἔλαβεν δωρεὰν τὴν Λάμψακον εἰς οἶνον, Μαγνησίαν δ' εἰς ἄρτον, Μυοῦντα δ' εἰς ὄψον, Περκώπην δὲ καὶ τὴν Παλαισκῆψιν εἰς στρωμνὴν καὶ ἱματισμόν. i. e. *Quod Themistocles à Persarum rege Lampsacum dono accepit, ex qua sibi vinum; Magnesiam, è qua panem; Myunta, e qua opsonium; Percopen verò & Palæscepsim è quibus stragula & vestes haberet.* Hinc forsitan Val. Flacc. Argonautic. lib. 3. v. 9. canit:

——— *Cui tradit amicis*
Muneribus primas conjux Percosia vestes,
Quas dabat, & picto Glite variaverat auro.

Ejus quoque meminit inter alios Herodot. lib. 5. c. 117. Δαυρίσης μὲν τραπόμενος πρὸς τὰς ἐν Ἑλλησπόντῳ πόλιας, εἷλε μὲν Δάρδανον, εἷλε δὲ Ἄβυδον, καὶ Περκώτην, καὶ Λάμψακον, καὶ Παισόν. i. e. *Daurises quidem conversus ad urbes in Hellesponto sitas cepit Dardanum, cepit Abydum, & Percoten, Lampsacum, & Pæsum.*

35 Περουσία, πόλις Τυῤῥηνῶν.] Perusia, urbs *Tyrrhenorum*, i. e. *Tuscorum*. Computatur inter præcipuas Etruriæ urbes Straboni lib. 5. Περὶ μὲν τῆς παραλίας τῆς Τυῤῥηνικῆς ταῦτα. Ἐν δὲ τῇ μεσογαίᾳ, πόλεις, Ἀῤῥήτιόν τε, καὶ Περουσία καὶ Οὐολσίνιοι καὶ Σούτριον· πρὸς δὲ ταύταις πολίχναι συχναί, Βλήρα τε καὶ Φερεντῖνον, &c. i. e. *De ora quidem Etruriæ maritima, hæc. In mediterranea verò parte, urbes, Arrhetium, Perusia, Volsinii, & Sutrium. Præter has autem oppidula crebra, Blera, & Pherentinum, &c.* Ac quia reliquæ quas commemorat Strabo erant inhonoræ civitates, hinc suspicor urbem quam noster paulo infra Περράσιον vocat; ac unam inquit fuisse inter Etruriæ XII. principes urbes, esse ipsissimam Perusiam, quæ etiam *Perusium* neut. gen. vocitabatur, ex quo epitomator noster verosimile est fecisse Περράσιον. Sic usurpat Eutropius lib. VII. de L. Antonio loquens: *Is apud Perusium, Tusciæ civitatem victus & captus est.* His adde sæpe apud auctorem nostrum idem oppidum diversis nominis sui terminationibus, ac tamquam diversum accipi. Ab Augusto Cæsare captam & irâ militum magis, quam voluntate Cæsaris incensam tradit Vell. Paterculus lib. 2. *Antonius pulsus undique viribus Cæsaris, Perusiam se contulerat. Usus Cæsar virtute & fortunâ suâ, Perusiam expugnavit; Antonium inviolatum dimisit. In Perusinos magis irâ militum, quam voluntate sævitum ducis. Urbs incensa.* Antequam se Cæsari traderet Antonius extremam famem expertus fuerat, Florus lib. 3. c. 5. *Heic jam non privatis, sed totius senatus suffragiis judicatum hostem L. Antonium Cæsar adgressus, intra Perusiæ muros redegit; compulitque ad extrema deditionis, turpi & nihil non expertâ fame.* Unde Perusinam famem celebrat Lucanus lib. 1. v. 41.

His, Cæsar, Perusina fames, Mutinæque labores
Accedant fatis.

Eam postea Augustum Cæsarem instaurasse, ac *Perusiam Augustam* vocasse auctor est Leand. Albertus in sua Tuscia, quod literæ cubitales portis urbis incisæ ostendunt. Idem libro citato asserit Totilam Gothorum regem annis septem obsessam cepisse, diripuisse, & incendisse, D. Herculano ejus Episcopo, ac oppidanorum cumpluribus occisis, ac tandem à Ludovico Pio Caroli filio cum aliis aliquot Etruriæ oppidis Pontifici Romano assignatam fuisse. Non longè ab ea aberat Lacus Trasymenus, qui vulgò nunc *Lago di Perugia* accolis dicitur, clade Romanorum ab Annibale acceptâ inclytus; urbs etiam ipsa corrupto parùm nomine *Perugia* vocatur. Sita est in Apennini montis colle, non procul à Tiberi in Umbriæ confinio, habet episcopum, & academiam, in qua jurisprudentia præcipuè docetur, quam inter alios illuminavit Baldus, discipulus Bartoli, atque Gregorii XI. Pontificis Maximi præceptor, auctore inter alios Leandro Alberto libro citato. De cujus conditoribus jugis est inter auctores discordia, sed enim fatum hoc est multarum urbium ineluctabile. In hac urbe penes ordinis Benedictini monachos servatur nostri auctoris manuscriptus codex quidam, quicum quædam lacunosa, mutila & depravata loca contulit Jacobus Gronovius vir apprime eruditus ac nobis περιφιλέστατος, cujus collationes, nostro operi coronide impositâ, nisi me fallit animus, publica luce fruentur. Egrediamur jam ex civitate Perusiæ, & ad alia oppida vela obvertamus, ne quis nobis objiciat illud Apellis de Protogene, *nescit tollere manum de tabula.* Si plura hac de urbe scire desideras, consules Hieronymum Bononiensem de civitatibus Italiæ, Leandrum Albertum in Tuscia, Cluv. Ital. Antiquæ lib. 2. c. 3. & alios.

36 Πέῤῥαιβος, πόλις Θετταλίας.] Perrhæbus, urbs Thessaliæ. Nemini, quod sciam, memoratur, etsi Abr. Ortelius in suo Thesauro Geographico in *Perrhæbi*, putat esse eamdem, quæ Liv. lib. XXXII. cap. 15. & lib. XXXI. cap. XLI. dicitur *Perrhæbia*, sed pace tanti viri dixerim, Perrhæbiam apud Livium, non usurpari de urbe, sed de regione. Ita enim ille libro & capite ultimo citato: *Ætoli inopia prædæ inde aversi, in Perrhæbiam ire pergunt. Cyretias ibi vi capiunt, fœdeque diripiunt.* Perrhæbiæ igitur incolæ dicebantur Perrhæbi, quos celebrat Scylax in Μάγνητες. Strabo Thessaliæ prope Macedoniam populis annumerat, quorum parvum aut nullum ætate sua supererat vestigium. Ejus ex lib. 9. placitum huc conferre verba: Οἱ δὲ Περραιβοί τινες συστελέντες περὶ τὰ ἑσπέρια τοῦ Ὀλύμπου μέρη, κατέμενον αὐτόθι, πρόσχωροι ὄντες Μακεδόσι· τὸ δὲ πολὺ μέρος, εἰς τὰ περὶ Ἀθαμανίαν ὄρη, καὶ τὴν Πίνδον ἐξέπεσε· νῦν δὲ μικρὸν, ἢ οὐδὲν αὐτῶν ἴχνος σώζεται. i. e. *Perrhæborum verò quidam coacti ad occiduas Olympi partes, inibi permanserunt, finitimi Macedonibus. Major pars in montes ad Athamaniam, Pindumque elapsa est. Nunc autem exiguum, aut nullum eorum vestigium superest.* Miror auctorem nostrum non citasse Homerum cum ὁμηροκάπηλος sit, qui Perrhæbos celebrat Il. 2. v. 748.

Γουνεὺς δ' ἐκ Κύφου ἦγε δύω καὶ εἴκοσι νῆας·
Τῷ δ' Ἐνιῆνες ἕποντο, μενεπτόλεμοί τε Περαιβοί.
Guneus autem ex Cypho ducebat duas & viginti naves:
Hunc Enienes sequebantur bellicosique Peræbi.

Poëtarum parens de eorum nomine ademit unum *r*, vel propter metrum, vel quod sic etiam dicebantur, ut annotat Eustath. ad locum citatum.

37 Περ-

Τὸ ἐθνικὸν, Περραιβαῖοι. Τὸ θηλυκὸν κατὰ κοι- A νότητα, ἡ Περραιβὸς, καὶ Περραίβη, καὶ Περραιβίς. Λέγεται καὶ Περραιβίτης.

ΠΕΡΡΑΙΣΙΟΝ[37], πόλις μία τῶν δυοκαίδεκα τῶν παρὰ τοῖς Τυῤῥηνοῖς ἀρχηγετίδων καλουμένων. Τὸ ἐθνικὸν Περραισηνὸς, ὡς τοῦ B Ἀσσώριον τὸ Ἀσσωρηνός.

ΠΕΡΡΙΔΑΙ[38], δῆμος τῆς Ἀντιοχίδος φυλῆς. Ὁ δημότης, ἐκ Περριδῶν, εἰς Περριδῶν, ἐν Περριδῶν.

ΠΕΡΣΑ[39], πόλις θηλυκῶς, παρὰ τῷ Εὐ- C φράτῃ καὶ Σαμοσάτοις. Τὸ ἐθνικὸν, Περσαῖος. Δυνατὸν δὲ καὶ Περσηνὴν εἰπεῖν, εἴγε παρὰ τὴν Μέσην Μεσηνὸς καὶ Μεσηνὴ λέγεσθαι εὕρομεν.

ΠΕΡΣΑΙ[40], τὸ ἔθνος, [41] ἀπὸ Πέρσου τοῦ Μηδείας. Λέγεται καὶ Πέρσης ὄνομα. [42] Καὶ D τοῦ μὲν κυρίου ἡ κλητικὴ, κατὰ ὕφεσιν τοῦ σ· ὡς τὸ,

Ὦ Πέρση. —

Τοῦ δὲ ἐθνικοῦ, καὶ μεταστροφῇ τοῦ η εἰς α, ὦ Πέρσα, ὦ Σκύθα. Λέγεται δὲ καὶ Περσὶς ἡ χώρα, καὶ ἡ γυνή. [43] Καὶ Περσίδιον ὑποκοριστικὸν, E [44] ἀντὶ τοῦ Περσικῶν. Καὶ κτητικὸν, Περσικόν. [45] Καὶ Περσικαὶ, εἶδος εὐτελοῦς ὑποδήματος· Ἔοικε δὲ γυναικεῖον εἶναι. Λέγεται καὶ Περσίζειν, ὡς τοῦ Σκύθης σκυθίζειν· Ἀφ' οὗ τὸ Περσιστὶ ἐπίῤῥημα, ὡς τοῦ δωρίζω δωριστὶ, καὶ F Σκυθιστί. ΠΕΡ-

Gentile, Perrhæbæi. Fœmin. communi usu Perrhæbus, & Perrhæbe, & Perrhæbis. Dicitur etiam Perrhæbites

PERRHÆSIUM, urbs una ex duodecim, quæ apud Tyrrhenos *Archegetides* [*Principes*] vocabantur. Gentile, Perrhæsenus, ut ab Assorium, Assorenus.

PERRHIDÆ, populus Antiochidis tribus. Popularis, ex Perrhidarum, [*& localia*] ad Perrhidarum, in Perrhidarum [*scilicet* populo.]

PERSA, urbs fœm. gen. juxta Euphratem, & Samosata. Gentile, Persæus. Potest verò & *Persene* dici, siquidem à Mese, *Mesene* dici invenimus.

PERSÆ, natio, à Perse Medeæ filio. Dicitur & Perses nomen. Et proprii vocativus adempto *s*. ut illud,

Ὦ Πέρση —

Nominis verò gentilis [*Vocativ.*] Eodem modo fit verso *eta* in *a*, ô Persa, ô Scytha. Dicitur etiam regio Persis, & fœmina. Et Περσίδιον, i.e. *parvus Persa* diminutiv. Et Possessiv. Persicum. Et Persicæ, species vilis calceamenti. Videtur, verò muliebre fuisse. Dicitur etiam verbum Περσίζειν, i. e. *Persizare*, ut ab Scytha, *Scythizare*. Unde adverb. Περσιστὶ, i. e. *Persice*, ut à verbo Δωρίζω, i. e. *Dorizo*, Δωριστὶ, i. e. *Doricè*, & Σκυθιστὶ, i. e. *Scythice*. PER-

37 Περραίσιον, πόλις μία, &c.] Videquæ in Περυσία annotavimus.

38 Περρίδαι, δῆμος τῆς Ἀντιοχίδος φυλῆς.] Perrhidæ, populus Antiochidis tribus Atheniensium memoratur eruditissimo grammaticorum & Nicandro Thyatireno de populis apud Harpocrationem in Θυργωνίδαι, sed nihil de eo dictu dignum dicunt.

39 Πέρσα, πόλις θηλυκῶς, &c.] Persa, urbs juxta Euphratem & Samosata, cujus oppidani dicebantur *Persæi*, à quibus *Adonis* appellabatur *Abobas*, auctore Hesychio: Ἀβωβᾶς, ὁ Ἄδωνις ὑπὸ Περσαίων. i. e. *Abobas*, *Adonis* à *Persæis*. Apud quem pro Περσαίων Salmas. legit Περγάμων; Gronov. Περγαίων· cum Hesychii locus nulla egeat correctione. Sic sæpe principes critici corrigunt ea, quæ non sunt corrigenda. Nec mirandum, si nobis aliquando contingat, quod aliis solet.

40 Πέρσαι, τὸ ἔθνος, ἀπὸ Πέρσου τοῦ Μηδείας.] Persæ, gens, à Persa Medeæ filio. Sunt Persæ populi Asiæ omnibus notissimi & olim & nunc imperio celeberrimi, quorum regio *Persis* dicitur; terminatur à septentrionibus, Media; ab occasu, Susiana; ab ortu, Carmania; à meridie, parte Persici sinus; auctore Cosmographo Geographiæ lib. 6. c. 4. Eorum regia urbs fuit antiquitus *Persepolis*, quam solo æquavit Alexander, nunc *Hispahan*, hæc creditur esse antiqua Parthorum *Hecatompolis*, etsi hac de re sunt discrepantes auctorum sententiæ. Quondam à Græcis *Cephenes* à circumvicinis & à se ipsis *Artæos* vocitatos prodit Herodot. lib. 7. c. 61. Noster auctor à Persa Medeæ filio nomen sibi induisse tradit. Sunt meræ Græcorum nugæ. Semper Persæ vocati sunt *Persæ*, & adhuc hodie nomen servant, teste oculato Petro Teixera, lib. 1. c. VI. historiæ regum Persidis, quam Hispanica lingua scripsit, loquens de civitate *Xiraz* Persidis metropoli: *Llaman los naturales à este reyno Parç, y ãsi lo dizen los Arabes, salvo que por la letra P. de que carezen, ponen la F y dizen Farç. La etymologia y origen deste nombre no he podido alcançar aunque lo he procurado.* Ac paulo infra: *El reyno se llama Parç, y la persona, o qualquiera otra cosa del Parçi, que quiere dezir de Persia, porque aquella* i, *que està en el fin es preposicion que significa* de, *como dezir de España*. Ignorabat bonus vir, sed ἄμυσος etymologiam, seu originem nominis Persarum adhibitâ etiam curâ, quam pueri, qui literas Hebræas vix à limine salutarunt, sciunt. פרס *Paras* enim Hebraice dicitur Persis, פרסי *Parsi* verò Persa. Olim apud Græcos eorum rex μέγας βασιλεὺς, id est, *magnus rex* dicebatur per excellentiam, sicut hodie apud Hispanos Turcorum imperator dicitur *el gran Turco*, & apud Belgas *den Grooten Heer*, i. e. *magnus dominus*. Historia regum Persarum quam referunt scriptores Græci, discrepat ab illa, quam refert Petrus Teixera ex *Tarik Mirkond*, id est ex *Chronicis Mirkond*, & ab utrâque, quæ legitur libris sacris, in quibus conciliandis nonnulli oleum & operam perdunt. De Persis ex veteribus consulendus Herodotus, ex recentioribus Brissonius.

41 Ἀπὸ Πέρσου τοῦ Μηδείας.] A Perse Medeæ. Eustathius ad Periegetæ v. 1056. videtur legisse Μήδου, i. e. *filii Medi*, pro τοῦ Μηδείας, i. e. *filii Medeæ*. Herodotus lib. 7. c. 61. hunc Persen facit filium Persei & Andromedæ.

42 Καὶ τοῦ μὲν κυρίου, &c.] Inquit Persen esse nomen proprium, & Persam gentile, posteriorem à priore format verso η in α. Significabat præterea Perses in alea jactum quendam, teste Hesychio, in Πέρσης, de quo videsis Meurs. de Lud. Græcor. p. 40.

43 Καὶ Περσίδιον ὑποκοριστικόν.] *Persidium*, diminutivum nomen, i. e. *parvus-Persa*, dicitur. Sicuti Βοιωτίδιον i. e. *parvus-Bœotus*, seu *homuncio Bœotius*, quod in Bœot... fert auctor noster ex Acharnens. Aristophanis, & invenitur fabula citata Act. 4. Scen. 1. eodem modo dicitur etiam ... φειδίδιον, & alia hujusmodi.

44 Ἀντὶ τοῦ Περσικῶν.] Hæc verba tamquam Aristarchi obelo confodienda esse censui, ac ideo de mea versione expungo; per librarii, seu typographi incuriam irrepsisse existimo.

45 Καὶ Περσικαὶ, εἶδος εὐτελοῦς ὑποδήματος, &c.] Persicæ, species vilis calceamenti muliebris, a Persis ... nominati, Περσικαὶ εὐμάδες, *Persica calceamenta* ... cantur ab Eustathio ad Periegetæ v. 1057. quo ... antequam subegissent Lydos; Περσικαὶ κρηπῖδες, ... *crepidæ* dicuntur Scholiastæ Aristophanis in Nebul.

45 Τυ-

ΠΕΡΣΕΠΟΛΙΣ [46], πόλις Περσίδος. Τὸ ἐθνικὸν, Περσεπολίτης. Ἔστι δὲ καὶ ὄνομα κύριον υἱοῦ Τηλεμάχου. A

ΠΕΡΣΕΥΣ, πόλις Ἀττικὴ, καὶ λιμὴν ὁμώνυμος, ὃν ἔκτισαν Ἀθηναῖοι. Οἱ πολῖται, Περσεῖς. B

ΠΕΣΣΙΝΟΥΣ [47], πόλις Γαλατίας, [48] ἀπό τινος Γάλλου Πεσσινοῦντος. Τινὲς δὲ ἀπὸ τοῦ ῥεύσεως τοῦ λόφου, τοῦ ἐν ᾧ ἐτάφη Μαρσύας. Τὸ ἐθνικὸν, Πεσσινούντιος.

ΠΕΤΕΩΝ [49], πόλις Βοιωτίας. Τὸ ἐθνικὸν, Πετεώνιος. Καὶ τὸ οὐδέτερον, Πετεώνιον. C

ΠΕΤΗΛΙΑ [50], πόλις Ἰταλική. Τὸ ἐθνικὸν, Πετηλινός.

ΠΕ-

PERSEPOLIS, urbs Perfidis. Gentile, Perfepolites. Eft etiam nomen proprium filii Telemachi.

PERSEUS, urbs Attica, & portus ejufdem nominis, quem Athenienfes condidere. Cives, Perfei.

PESSINUS, urbs Galatiæ, à Gallo quodam Peffinunte. Aliqui verò à colle fontis cujufdam, in quo Marfyas fepultus eft. Gentile, Peffinuntius.

PETEON, urbs Bœotiæ. Gentile, Peteonius, & neut. Peteonium.

PETELIA, urbs Italica. Gentile, Petelinus.

PE-

46 Περσέπολις, πόλις Περσίδος.] Perfepolis, urbs Perfidis. Memoratur Ptolemæo Geographiæ lib. VI. c. IV. Straboni lib. XV. ubi inquit hujus urbis regiam ab Alexandro combuftam effe, in Græcorum ultionem, quorum illi templa & urbes igne ferroque vaftaverant. Perfepolis verò eft nomen Græcum, fonans Perfes urbem, nec verofimile eft Perfas nuncupaturos urbem fuam principem à Græcis nomine commodato; auget dubium, quod Herodotus non meminerit, fi bene memini, hujus urbis; quî vocaretur *Perfice* plane nefcio; Petrus Teixera lib. I. c. 6. ex Chronicis Mirkond de Perfarum regibus inquit, civitatem, quæ dicitur *Xiraz* effe caput regni, quod proprie vocatur Perfis. Quæ apud alios fcribitur *Siras*, apud alios verò *Schiras*, at nunc Perfarum regia urbs *Hifpahan* nuncupatur. Q. Curtius lib. 5. c. 7. auctor eft, funditus everfam fuiffe ab Alexandro Thaïdis meretricis perfuafione, cui fequentibus verbis honorificus parentare videtur: *Hunc exitum habuit regia totius orientis, unde tot gentes ante jura petebant: patria tot regum, unicus quondam Græciæ terror, molita mille navium claffem, & exercitus, quibus Europa inundata eft, contabulato mari molibus; perfoffifque montibus, in quorum fpecus fretum immiffum eft, ac ne longa quidem ætate, quæ excidium ejus fequuta eft, refurrexit: alias urbes habuere Macedonum reges, quas nunc habent Parthi, hujus veftigium non inveniretur, nifi Araxes amnis oftenderet, haud procul mœnibus fluxerat, inde urbem fuiffe XX. ftadiis diftantem credunt magis, quam fciant accolæ.*

47 Πεσσινοῦς, πόλις Γαλατίας.] Peffinûs, untis, urbs Galatiæ, de qua fic Strabo lib. 12. Πεσσινοῦς δ᾽ ἐστὶν ἐμπορεῖον τῶν ταύτῃ μεγίστων, ἱερὸν ἔχον τῆς μητρὸς τῶν θεῶν, σεβασμοῦ μεγάλου τυγχάνον· καλοῦσι δ᾽ αὐτὴν Ἄγδιστιν. Οἱ δ᾽ ἱερεῖς τὸ παλαιὸν μὲν δυνάσταί τινες ἦσαν, ἱερωσύνην καρπούμενοι μεγάλην· νυνὶ δὲ τούτων μὲν αἱ τιμαὶ πολὺ μεμείωνται, τὸ δ᾽ ἐμπορεῖον συμμένει· κατεσκεύασται δ᾽ ὑπὸ τῶν Ἀτταλικῶν βασιλέων ἱεροπρεπῶς τὸ τέμενος, ναῷ τε καὶ στοαῖς λευκολίθοις· ἐπιφανὲς δ᾽ ἐποίησαν Ῥωμαῖοι τὸ ἱερὸν, ἀφίδρυμα ἐνθένδε τῆς θεοῦ μεταπεμψάμενοι κατὰ τοὺς τῆς Σιβύλλης χρησμοὺς· καθάπερ καὶ τοῦ Ἀσκληπιοῦ τοῦ ἐν Ἐπιδαύρῳ. i. e. *Peffinus emporium eft ex harum regionum maximis, fanum habens matris Deorum magna cultum religione, quam* Agdiftin *vocant. Sacerdotes antiquitus dynaftæ quidam erant, facerdotii magnum fructum percipientes; Nunc eorum quidem honores valde funt attenuati, emporium verò permanet. Lucus ab Attalicis regibus magnifice eft exornatus templo, porticibufque albi lapidis. Illuftre fecerunt Romani fanum, cum acciverint inde fimulacrum deæ, juxta Sibyllæ oracula: Quemadmodum & Æfculapii ab Epidauro.* Simulacrum hujus Deæ bello Punico fecundo, carminibus Sibyllæ Cumanæ monentibus per Scipionem Nafícam translatum fuiffe Romam elucet ex Livii lib. 29. cui Dea *mater Idæa* dicitur: *Civitatem eo tempore recens religio invaferat, invento carmine in libris Sibyllinis, propter crebrius eo anno de cœlo lapidatum infpectis, quandocunque hoftis alienigena terræ Italiæ bellum intuliffet, eum pelli Italia, vincique poffe, fi mater Idæa Peffinunte Romam advecta effet.* Eidem libro citato in Phrygia locatur; Galatia enim & Phrygia erant inter fe finitimæ: *Oratores Romani Pergamum ad regem venerunt. Is legatos comiter acceptos Peffinuntem in Phrygiam deduxit, facrumque his lapidem, quem* Matrem Deûm *incolæ dicebant, tradidit, & deportare Romam juffit.* Quid miramur Ægyptios quadrupedes & bipedes animantes pro Diis coluiffe, fi Romani rerum domini & *lapidem* Peffinunte, & *ferpentem* Epidauro inter Deos receperunt.

48 Ἀπό τινος Γάλλου Πεσσινοῦντος.] Agit nunc de Peffinuntis etymo, cujus urbis duas affert etymologias; alias affert Amm. Marcellinus lib. 22. c. 22. *Quamobrem autem hoc nomine oppidum fit appellatum, variant rerum fcriptores. Quidam enim figmento Deæ cœlitus lapfo* ἀπὸ τοῦ πεσεῖν, *quod* cadere *nos dicimus, urbem afferuere cognominatam; alii memorant Ilum Trois filium Dardaniæ regem, locum fic appellaffe. Theopompus non Ilum id egiffe, fed Midam affirmat, Prygiæ quondam potentiffimum regem.* Verofimilior mihi videtur Ammiani fententia. Ethnici enim facerdotes, ut populi animos ad pietatem & religionis cultum adverterent, à cœlo figna Deorum delapfa fingebant.

49 Πετεὼν, πόλις Βοιωτίας.] Peteon, onis, urbs Bœotiæ. Inclaruit Smyrnæo Carmine in navium catalogo v. 500.

Οἵ τ᾽ Ἐλεῶν᾽ εἶχον, ἠδ᾽ Ὕλην, καὶ Πετεῶνα.

Quique Eleona tenebant, & Hylen, & Peteona.

Ubi Euftath. Ἡ δὲ Πετεὼν, κώμη δὲ αὕτη Θηβαΐδος κατὰ τὸν Στράβωνα πρὸς τῇ ἐπ᾽ Ἀνθηδόνα ὁδῷ κειμένη, οὐκ ἠξίωται λόγου πολλοῦ τοῖς παλαιοῖς, ἢ μόνον εἰς τοσοῦτον, ὅτι ἀπὸ Πετεῶνος ἐκλήθη τινός. i. e. *Peteon verò eft vicus feu pagus Thebaïdis juxta Strabonem fitus juxta viam, quæ ducit Anthedonem, non multus de eâ fermo apud veteres, nifi quod à* Peteone *quodam vocata fuit.* Verba Strabonis, quæ refpexit Euftath. funt ex ejus lib. 9. quæ fequuntur: Πετεὼν δέ ἐστι κώμη τῆς Θηβαΐδος ἐγγὺς τῆς ἐπ᾽ Ἀνθηδόνα ὁδοῦ. i. e. *Peteon vicus eft Thebaïdis prope viam, quæ Anthedonem ducit.* Nofter loquitur urbem, quam Strabo & Euftathius vicum, ac miror cum fit φιλόμηρος & φιλοστράβων neutrum ad partes vocaffe.

50 Πετηλία, πόλις Ἰταλική.] Petelia, urbs Italica. Lucanorum fuiffe metropolim & a Philocteta conditam auctor eft Strabo lib. 6. Πετηλία μὲν οὖν μητρόπολις νομίζεται τῶν Λευκανῶν· καὶ συνοικεῖται μέχρι νῦν ἱκανῶς· κτίσμα δ᾽ ἐστὶ Φιλοκτήτου, φυγόντος τὴν Μελίβοιαν κατὰ στάσιν, ἐρυμνὴ δ᾽ ἐστὶν, ὥστε καὶ Σαυνῖται ποτὲ φρουρίοις ἐπετείχισαν αὐτήν. i. e. *Petelia igitur Lucanorum metropolis cenfetur; & adhuc nunc habitatur fufficienter; condidit eam Philoctetes cum Melibœâ fugeret ob feditionem; munita eft, adeo ut Samnites quondam caftellis extructis fe contra eam tutati fint.* Dicitur *Petellia* Liv. lib. 23. c. 30. *Dum hæc in Hifpania geruntur, Petellia in Brutiis aliquot poft menfibus quàm cœpta oppugnari erat, ab Himilcone præfecto Annibalis expugnata eft. Multorumque fanguine ac vulneribus ea Pœnis victoria ftetit: nec ulla magis vis obfeffos, quàm fames expugnavit. Abfumptis enim frugum alimentis, carnifque omnis generis, quadrupedum, Sutrinæ poftremo coriis, herbifque & radicibus & corticibus teneris, ftrictifque rubis vixere: nec antequam vires ad ftandum in muris ferendaque arma dederant, expugnati funt.* Petilia vocatur Poetarum Phœnici Æneid. lib. 3.

——— *Heic illa ducis Melibœi*
Parva Philoctetæ fubnixa Petilia muro.

Necnon ejus æmulo Sil. Italico lib. 12.

Fumabat verfis incenfa Petilia tectis
Infelix fidei, miferæque fecunda Sagantho.

Vocat eam eruditiffimus Poëta *infelicem fidei*, quia ut eft apud

ΠΕΤΟΡΣΟΙ[51], Λιβύης ἔθνος μέγα καὶ A πολυάνθρωπον.

ΠΕΤΡΑ[52], πόλις νῦν τῆς τρίτης Παλαιστίνης. Ὁ πολίτης, Πετραῖος.

ΠΕΤΡΟΣΑΚΑ[53], χωρίον Ἀραβίας. Ὁ οἰκήτωρ, Πετροσακαῖος.

ΠΕΤΡΟΣΣΑ, νῆσος Κιλικίας. Τὸ ἐθνικὸν, Πετροσσαῖος.

ΠΕΥΚΕΤΙΑΝΤΕΣ[54], ἔθνος τοῖς Οἰνώτροις προσεχὲς, ὡς Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ.

ΠΕΥΚΕΤΙΟΙ[55], ἔθνος περὶ τὸν Ἰόνιον C πέλαγος. Τὸ ἐθνικὸν Πευκετιεὺς, ὡς τοῦ Δου-

PETORSI, Libyæ gens, magna: hominibus frequens.

PETRA, urbs nunc tertiæ Palæstinæ. Civis, Petræus.

PETROSACA, oppidulum Arabiæ. B Incola, Petrosacæus.

PETROSSA, insula Ciliciæ. Gentile, Petrossæus.

PEUCETIANTES, gens Oenotris vicina, ut Hecatæ. Europa.

PEUCETII, gens circa Ionium Pelagus. Gentile, Peucetieus, ut Dulichium, Du-

apud Liv. libro citato cap. xx. ejus oppidani cum obsistere malis nequirent, legatos Romam ad præsidium petendum miserunt. Uni enim ex Brutiis manserant in amicitia Romana, quorum preces lacrymæque (in questus enim flebiles, cum sibimet ipsi consulere jussi sunt; sese in vestibulo curiæ profuderunt) ingentem misericordiam patribus ac populo moverunt. Consultique iterum à M. Æmilio Pr. patres circumspectis omnibus imperii viribus fateri coacti: Nihil jam longinquis sociis in se præsidii esse; redire domum fide ad ultimum expleta, consulere sibimetipsos in præsenti fortuna jusserunt. Sunt penè omnia ipsissima Livii verba. Ejus etymologiam deducit Servius ad Virg. versum citatum de lingua Græca ἀπὸ τοῦ πέτεσθαι, i. e. *volare*, quod captato augurio, ut ille inquit, est condita, & de lingua Latina, quod post relictum Ilium, quò ducebatur à Græcis, eam petivit civitatem. Vide etymologiæ inconstantiam. Mela lib. 2. c. 4. eam locat inter promontoria, Lacinium & Zephyrium in sinu Scylaceo. At nunc non convenit de ejus situ. Aliqui putant esse eam, quam hodie loquuntur *Belicastro*; alii aliter sentiunt, de qua videtesultis Leandrum Albertum in Magna Græcia, Cluv. Italiæ Antiquæ lib. 4. c. 15. Ejus quoque meminerunt Ptolemæus lib. 3. c. 1. Plin. lib. 3. c. 10.

51 Πέτορσοι, Λιβύης ἔθνος μέγα, &c.] Petorsi, Libyæ gens magna & populosa. Jurabo esse eosdem quos Plinius lib. 6. c. 30. *Perorsos* appellat, atque in Mauritaniæ confinio locat, quem ex nostro auctore castigandum censeo, itaque pro *Perorsos* legesis *Petorsos*.

52 Πέτρα, πόλις νῦν τρίτης Παλαιστίνης.] Petra, urbs nunc tertiæ Palæstinæ. Tertiam Palæstinam vocat autor noster *Arabiam Petræam*, juxta Abr. Ortelium, in suo Thesauro Geographico in Arabia Petræa virum in Geographia absolutè doctum à cujus sententia discedere mihi religio est. Salmasius verò in suis Plinianis exercitationibus in Solinum fol. 470. B. laborat probare, partem quoque Judææ vocari *Petræam*, ex Plinii lib. v. c. xiv. apud quem *Peræa* legitur, ubi nugas agunt, inquit ille, qui Peræam defendunt, sed nec ideo ipse litem obtinuit. Verba Plinii sunt: *Supra Idumæam & Samariam Judæa longe latéque funditur. Pars ejus Syriæ juncta*, Galilæa *vocatur*: *Arabiæ verò & Ægypto proxima*, Peræa, *&c.* Quæ postrema verba ex vetere Plinii codice ad loci citati marginem sic corriguntur: *Arabiæ verò Petræ & Ægypto altera proxima.* Salmasius sumit pro certo, quod dubium controversumque est, tribuit Judææ τὸ *Petræa*, quod vetus Plinii codex tribuit Arabiæ, cujus pars hoc nomine est pernota, sive à regionis asperitate, sive ab urbe metropoli *Petra* sic dicta. Ego nullius juravi in verba magistri, non credo partem aliquam Judææ vocitatam Petræam, sed fuisse collimitatam Arabiæ Petrææ. Duas fuisse hujus nominis urbes, Petram Arabiæ, & Petram Palæstinæ, elucescit ex Athanasio in epistola ad solitariam vitam agentes; alterius enim Episcopum Arium, alterius *Asterium* nominat; at Petræ Palæstinæ, apud neminem alium, quod sciam, fit mentio; Arabiæ Petrææ verò Petra erat urbs illius regionis metropolis ac valdè celebris à qua vero propius est, regionem illam totam *Petræam* vocitatam, quam incolebant Arabes Nabathæi, judice Plinio lib. 6. c. 28. *Nabathæi oppidum incolunt Petram nomine, in convalle, paulò minus* II. *mill. pass. amplitudinis, circumdatum montibus inaccessis, amne interfluente, abest à Gaza, oppido litoris nostri* DC. M. *à sinu Persico* CXXII. M. *Huc convenit utrumque bivium, eorum qui Syriæ Palmyram petiere, & eorum qui ab Gaza venerunt.* Frequens est ejus nomen in sacris bibliis ubi dicitur סלע *selah*, quod Græcè & Latinè interpretatur *Petra*, in qua Arabiæ Petrææ reges habebant sedem; cum populus Jacobi errabat per desertum ibi regnabat Recem, à quo etiam Josephi historici ætate *Receme* vocitabatur, ut ipse refert Antiquit. lib. 4. c. 7. Πέμπτος δὲ Ῥέκεμος, οὗ πόλις ἐπώνυμος τὸ πᾶν ἀξίωμα τῆς Ἀράβων ἔχουσα γῆς. Καὶ μέχρι νῦν ὑπὸ παντὸς τοῦ Ἀράβων τοῦ κτίσαντος βασιλέως τὸ ὄνομα Ῥεκέμη καλεῖται, Πέτρα παρ᾽ Ἕλλησι λεγομένη. i. e. *Quintus Rhecemus, à quo denominatur primaria Arabum urbs, & adhuc hodie* Receme *vocatur*, Petra *à Græcis dicta.* Eam cepisse Amasiam Regem Judah, & Ioctheel vocasse apparet ex Regum lib. 4. c. 14. v. 7. Brocardus descriptionis Terræ Sanctæ cap. v. auctor est, suo ævo ab indigenis vocitari כרך *Crac*, ac si diceres *arcem*; alia hujus urbis nomina affert Justus Hebræus in sua Topographica charta Terræ Sanctæ, quæ prudens omitto; Herodis ætate regnabat in ea Aretas, ut memoriæ commendat Joseph. Antiquit. lib. 14. cap. 2. Bellonius putat esse eamdem, quæ hodie appellatur *Mecha*, urbs Machomedis sepulchro clarissima, sed toto cœlo aberrat. Mecha enim est in Arabia Felici, Petra in Arabia Petræa, ubi eam quoque locat Ptolemæus lib. v. c. XVII.

53 Πετρόσακα, χωρίον Ἀραβίας.] Petrosaca, oppidum Arabiæ. Pro Ἀραβίας puto legendum Ἀρκαδίας, quoniam apud Pausaniam in Arcadicis legimus fuisse Petrosacam oppidulum Arcadiæ, terminum Megalopolitarum & Mantinensium: Τεσσαράκοντα δὲ ἀπὸ τῆς πηγῆς στάδια ἀφέστηκε Πετροσάκα καλούμενον χωρίον. Μεγαλοπολιτῶν δὲ καὶ Μαντινέων ὅρος ἐστὶν ἡ Πετροσάκα. i. e. *A fonte* XL. *stadia distat Petrosaca nomine oppidulum. Megalopolitarum vero & Mantinensium est terminus Petrosaca.* Sane certam esse meam conjecturam puto, quoniam, similes errores alibi apud Stephanum annotavimus incuriâ seu librarii, seu typographi, ac quoniam nemo omnium hujus Arabiæ oppidum memoravit.

54 Πευκετίαντες, ἔθνος τοῖς Οἰνώτροις προσεχές.] Peucetiantes, gens Oenotris finitima celebrantur ex Hecatæi Europa. Ego puto eosdem esse populos, qui subsequenti dictione *Peucetii* dicuntur, nomine affecti à Peucetio Oenotri fratre, qui ex Arcadia in Italiam unà cum Oenotro venerat. Plin. lib. 3. c. 11. *Græci Messapiam à duce appellavere: & antè Peucetiam à Peucetio Oenotri fratre.* Japygiam incoluisse claret ex Dionysii Rom. Antiquit. lib. 1. Πευκέτιος μὲν οὖν, ἔνθα τὸ πρῶτον ὡρμίσαντο τῆς Ἰταλίας, ὑπὲρ ἄκρας Ἰαπυγίας ἐκβιβάσας τὸν λεών, αὐτοῦ καθιδρύεται, καὶ ἀπ᾽ αὐτοῦ οἱ περὶ ταῦτα τὰ χωρία οἰκοῦντες, Πευκέτιοι ἐκλήθησαν. i. e. *Itaque Peucetius, quo primùm appulerunt in Italiam, super Japygiæ promontorium suis expositis, sedem ibi fixit, & ab eo horum locorum incolæ appellati sunt Peucetii.* Arist. de mirabilibus *Peucetinos* eos vocat, apud quos celebrat Diomedis templum; Strabo lib. 6. tradit *Peucetios* Græco sermone *Andanios* cognominatos, ubi Casaubonus contendit legendum *Daunios*, eidem Straboni libro citato Πεδίκλοι, i. e. *Pediculi* dicuntur. Eorum regio *Peucetia* dicebatur, quæ nunc, teste Leandro in Apulia *Terra di Bari* Italis dicitur, ab urbe Bario. Videsis observationes nostras in Μεσαπία.

55 Πευκέτιοι.] Vide, quæ nota proxime præcedenti annotavimus.

56 Πευ-

Δουλίχιον τὸ Δουλιχιεύς. Ἡρόδωρος δὲ καὶ Πευ- A κελεῖς αὐτοὺς καλεῖ· Καὶ ἐπιθετικῶς, Πευκέτιος.

Dulichieus. Herodorus verò & *Peuceteos* eos vocat. Et adjectiv. Peucetius.

ΠΕΥΚΗ[56], νῆσος ἐν τῷ Ἴστρῳ. Οἱ οἰκήτορες, Πευκῖνοι.

PEUCE, insula in Istro. Incolæ, Peuceni.

ΠΕΦΝΟΝ[57], πόλις Λακωνική, οὐδε- B τέρως. Ἀπολλόδωρος δὲ νῆσον αὐτὴν φησι. Λέγεται δὲ καὶ θηλυκῶς, καὶ οὐδετέρως. Τὸ ἐθνικὸν Πεφνίτης, ὡς τοῦ Λίκνον Λικνίτης· Τοῦ δὲ θηλυκοῦ Πέφνιος, ὡς Σίφνιος· Ἀλλὰ καὶ Πεφναῖος, ὡς τοῦ νῆσος Νησαῖος· Καὶ Πε- C φναία τὸ θηλυκόν.

PEPHNON, urbs Laconica, neut. gen. Apollodorus verò insulam esse affirmat. Dicitur & fœm & neut. gen. Gentile Pephnites, ut Licnon, Licnites. Gentile verò fœminini Pephnius, ut Siphnius. Necnon Pephnæus, ut Nesos, Nesæus. Et Pephnæa fœmineum.

ΠΗΓΑΙ[58], παροικία Μεγαρέων. Οἱ οἰκήτορες, Πηγαῖοι. Ἔστι δὲ καὶ πόλις ἐν Κυρηνίᾳ τῆς Κύπρου. D

PEGÆ, habitatio quædam Megarensium. Incolæ, Pegæi. Est etiam urbs in Cyrenia Cypri.

ΠΗΔΑΣΑ[59], πόλις Καρίας. Καὶ Πηδασεύς, τὸ ἐθνικόν. [60] Δεῖ δὲ οὐ διὰ τοῦ δ γράφειν Πήδασα, ἀλλὰ διὰ τοῦ γ Πήγασα. Οἱ πολῖται, Πηγασεῖς. [61] Ἔστι δὲ καὶ ἑτέρα Πήδασος ὑπὲρ τὴν Ἴδην, ἣν Ἀχιλλεὺς ἐπόρθησεν. Ὁ E πολίτης, Πηδασεύς· Καὶ πατρωνυμικῶς, Πηδασίδης.

PEDASA, urbs Cariæ. Et Pedaseus, gentile. Scribendum verò est Pegasa per *g*. & non per *d*. Pedasa. Cives, Pegasei. Est & alia Pedasus supra Idam, quam Achilles diruit. Civis, Pedaseus. Et patronymice, Pedasides.

ΠΗΛΑΓΟΝΙΑ[62], μοῖρα Μακεδονίας. Οἱ οἰκήτορες, Πηλαγόνες. Ἔστι δὲ καὶ ὄνομα κύριον. Ἔοικε δὲ γράφεσθαι τὸ μὲν τῆς χώρας ὄνο- F μα μετὰ τοῦ ἐθνικοῦ, κατὰ τὴν δευτέραν συλλαβὴν διὰ τοῦ α. [63] Τὸ δὲ τοῦ ἥρωος, μόνον διὰ τοῦ ε.

PELAGONIA, pars Macedoniæ. Incolæ, Pelagones. Est etiam nomen proprium. Videtur verò scribendum esse regionis nomen, & gentile, in secunda syllaba per *a*. Herois verò, tantum per *e*.

ΠΗ-

PE-

56 Πευκή, νῆσος ἐν τῷ Ἴστρῳ.] Peuce, insula in *Istro*, id est in *Danubio*, qui prope Ponti ostia *Ister* appellabatur, auctore Ptolemeo Geographiæ lib. 3. c. 10. ubi hanc insulam celebrat in Mysia. Ejus quoque meminit Periegeta v. 301. ad quem locum Eustathius: Νῆσος δὲ ἡ Πεύκη τρίγωνος, μεταξὺ κειμένη τῶν τοῦ Ἴστρου στομάτων i. e. *Insula verò Peuce est triangularis, sita inter Istri ostia*. Erat ex sex inter Istri ostia insulis notissima & maxima, censore Mela lib. 2. c. 7. *Sex sunt inter Istri ostia: ex his Peuce notissima & maxima*. Geticam vocavit Martialis lib. 7. Epigramm. 84.

I liber ad Geticam Peucen, Istrumque tacentem.

Viridem Val. Flaccus lib. 8.

——— Ostia donec

Danubii; viridemque vident ante ostia Peucen.

Tamen cum esset antiquis notissima, de ejus situ & nomine discrepant recentiores. Ejus incolæ Græcis *Peuceni*, Latinis *Peucini* dicuntur, ut videre est ex Plinii lib. IV. c. XIV. & ex Tacito de moribus Germanorum, de quibus videsis Cluv. Germ. Antiq. lib. 3. c. 43.

57 Πέφνον, πόλις Λακωνική, οὐδετέρως, &c.] Pephnum, urbs Laconica, neut. gen. Apollodorus insulam esse inquit. Et urbem & insulam Laconicæ fuisse rerum monumentis tradidit Pausanias cui *Pephnos* dicitur in Laconicis: Θαλάμων δὲ ἀπέχει σταδίους εἴκοσιν ὀνομαζομένη Πέφνος ἐπὶ θαλάσσῃ. Πρόκειται δὲ νησὶς πέτρας τῶν μεγάλων οὐ μείζων, Πέφνος καὶ ταύτῃ τὸ ὄνομα. Τεχθῆναι δὲ ἐνταῦθα τοὺς Διοσκούρους φασὶν οἱ Θαλαμᾶται. i. e. *A Thalamis verò distat stadia* XX. *civitas nomine Pephnos ad mare. Ante jacet insula nihilo magnâ petrâ major, huic quoque Pephnos est nomen. Dioscuros*, i. e. *Castorem & Pollucem hîc in lucem editos dicunt Thalamatæ.*

58 Πηγαὶ, παροικία Μεγαρέων.] Pegæ, oppidulum Megarensium, & civitas Cypri, hujus nemo, quod sciam, alterius meminit Scylax in Μεγαρεῖς, Thucyd. lib. 1. Ptolemæus Geographiæ lib. 3. c. 15. Pausan. in Arcadicis, id nominis sonat Latino sermone fontes.

59 Πήδασα, πόλις Καρίας.] Pedasa, urbs Cariæ. Memoratur Straboni lib. 13. in mediterraneis Halicanassensium, cui neutro plurativo dicitur: Ἐν δὲ τῇ μεσογαίᾳ τῶν Ἁλικαρνασσέων τὰ Πήδασα ὑπ᾽ αὐτῶν ὀνομασθέντα ἦν πόλις, καὶ ἡ νῦν χώρα Πηδασὶς λέγεται. i. e. *In mediterranea parte Halicarnassensium Pedasa ab ipsis nominata erat urbs & nunc regio* Pedasis *dicitur.*

60 Δεῖ δὲ οὐ διὰ τοῦ δ. &c.] Inquit Pedasa, non scribendum esse per *d*, sed Pegasa per *g*. At Strabo, cujus verba nota proximè præcedenti apposuimus priorem scripturam sequitur.

61 Ἔστι δὲ καὶ ἑτέρα Πήδασος, &c.] Celebrat nunc auctor noster Pedasum urbem supra Idam, scilicet Troadis montem, quam Achilles diruit. Id ex Homerico fonte hausit. Il. enim 20. v 92. Poetarum parens fingit Æneam de Achille sic loquentem:

Πέρσε δὲ Λυρνησσὸν, καὶ Πήδασον· αὐτὰρ ἐμὲ Ζεὺς
Εἰρύσαθ᾽ ὅς μοι ἐπῶρσε μένος λαιψηρά τε γοῦνα.

Diruit autem Lyrnessum, & Pedasum, sed me Jupiter
Liberavit, qui mihi indidit animum, velociaque genua.

Fugit auctorem nostrum alia urbs ejusdem nominis, quam Homerus Il. 9. v. 292. inter septem illas numerat, quas Agamemnon pollicetur Achilli, cujus etiam meminit Strabo lib. 8. & in Messenia locat.

62 Πηλαγονία, μοῖρα Μακεδονίας.] Pelagonia, pars Macedoniæ, cujus incolæ Pelagones, memoratur Straboni lib. 7. Ptolemæo lib. 3. c. 13. è nostris Livio lib. 45. c. 30. Plin. lib. 4 c. 10

63 Τὸ δὲ τοῦ ἥρωος, &c.] Pelegon heros inclaruit Smyrnæo carmine Il. 21. v. 152.

64 Πη-

ΠΗ'ΛΗ[64], μικρὰ νῆσος, βαρύνεται δέ. Τὰ γὰρ διὰ τοῦ ηλη δισύλλαβα, βαρύνεσθαι θέλει, εἰ μὴ δασέως ἄρχεται συμφώνου· Οἷον Μήλη, Στήλη. Τὸ ἐθνικὸν, Πηλαῖος.

A PELE, parva insula, notatur verò accentu gravi. Disyllaba enim per ηλη accentu-gravi gaudent, nisi incipiant consona densa. Ut Mele, Stele. Gentile, Pelæus.

ΠΗ'ΛΗΚΕΣ[65], δῆμος Λεοντίδος φυλῆς. Ὁ δημότης, Πήληξ. Τὰ τοπικὰ, ἐν Πήληκι, εἰς Πήληκα, ἐκ Πηλήκων. Καὶ θαυμαστὸν τοῦτο, ὅτι ὁ δῆμος πληθυντικῶς λέγεται, ἑνικῶς δὲ τὰ τοπικά.

PELECES, populus Leontidis tribus. B Popularis, Pelex. Localia, in Pelece, ad Pelecem, ex Pelecum. Et hoc mirandum, quoniam populus plural. dicitur, singul. verò Localia.

ΠΗ'ΛΗΚΟΣ, πόλις ἐν Λιβύῃ. Τὸ ἐθνικὸν, Πηληκίτης.

PELECUS, urbs in Libya. Gentile, C Pelecites.

ΠΗ'ΛΙΟΝ[66], πόλις Θετταλίας. Τὸ ἐθνικὸν, Πηλιεὺς, καὶ Πηλιώτης. Καὶ θηλυκῶς, Πηλιῶτις. Λέγεται δὲ καὶ Πηλία· καὶ τὸ ἐθνικὸν, Πηλεύς. Καλεῖται δὲ καὶ Πηλεῖς πληθυντικῶς, ἀπὸ τοῦ Πηλεὺς ἑνικοῦ. Καλεῖται δὲ ἀπὸ τῆς Θέτιδος ἡ πόλις· Καὶ τούτου τὸ ἐθνικὸν, Πηλίτης. [67] Τὸ δὲ ὄρος, Πήλιον. Τὸ ἐθνικὸν τὸ θηλυκὸν τοῦ ὄρους, Πηλιὰς, καθὰ τοῦ Ἴλιον Ἰλιεὺς καὶ Ἰλιάς. Λέγεται καὶ κτητικὸν Πηλιωτικὸν, ἀπὸ τοῦ Πηλιώτης. [68] Ἔστι δὲ καὶ Πηλίον Ἰλλυρίας πόλεως, ἧς μέμνηται· Κοδρᾶτος. Τὸ ἐθνικὸν, Πηλινός.

PELION, urbs Thessaliæ. Gentile, Pelieus, & Peliotes. Et fœm. Peliotis. Dicitur etiam Pelia. Et gentile, Peleus. Vocatur etiam Peleis plurali num. à Peleus singulari. Vo- D catur verò à Thetide urbs. Et hujus gentile, Pelites. Mons verò, Pelion. Gentile montis fœmineum, Pelias, ut Ilion, Ilieus, & Ilias. Dicitur etiam possessiv. Pelioticum à Peliotes. Est etiam Pelion, Illyriæ urbis, cujus meminit Quadratus. Gentile, Pelenus. E

ΠΗΛΟΥ'Σ, νῆσος περὶ Χίον. Τὸ ἐθνικὸν Πηλούσιος, ὡς Ῥαμνούσιος.

PELUS, insula Circa chium. Gentile, Pelusius, ut Rhamnusius.

ΠΗΛΟΥ'ΣΙΟΝ[69], πόλις Αἰγύπτου, F εἰς

PELUSIUM, urbs Ægypti, in quam effluit

64 Πήλη, μικρὰ νῆσος.] Pele, insula parva. Ubi locorum sit, divinandum nobis reliquit; Plinius lib. 32. c. 2. ad Pelen insulam amaros esse pisces inquit, sed etiam ejus situm silentio præterit, nemini præterea, quod ego sciam, memoratur, quare ad eam detegedam altero Tiphye opus est.

65 Πήληκες, δῆμος Λεοντίδος φυλῆς.] Peleces, populus, Leontidis tribus. Memoratur Harpocrationi, Hesychio, Suidæ, & Meursio de populis Atticæ, sed nihil de eo fatu dignum referunt.

66 Πήλιον, πόλις Θετταλίας.] Pelion, urbs Thessaliæ à nemine, quod sciam, memoratur. Abr. Ortelius in suo Thesauro Geographico falsus est, qui in *Pelion* asserit, esse Thessaliæ urbem Homero Il. 2. & Eustathio, apud quos non ut urbs, sed ut mons celebratur, Hom. Iliade citata v. 757.

> Οἳ περὶ Πηνειὸν, καὶ Πήλιον εἰνοσίφυλλον
> Ναίεσκον.
> *Qui circa Peneum & Pelion frondosum*
> *Habitabant.*

Ubi Eust. Μάγνης γάρ φασιν εἷς τῶν Αἰολιδῶν ὑπὸ τὸ Πήλιον ὄρος κτίσας πόλιν, ἀπὸ γυναικὸς, Μελίβοιαν ἐκάλεσε. i. e. *Magnes enim unus Æolidum sub Pelion montem cùm condidisset urbem, ab uxore* Melibœam *vocavit.*

67 Τὸ δὲ ὄρος, Πήλιον.] Celebrat Pelion montem Thessaliæ, decantatum Poëtis Græcis & Latinis, cui Ossam imponere Gigantes conatos fuisse fabulabantur, ut cœlum oppugnarent; Hom. Odyss. 11. v. 315.

> Ὄσσαν ἐπ' Οὐλύμπῳ μέμασαν θέμεν, αὐτὰρ ἐπ' Ὄσσῃ
> Πήλιον εἰνοσίφυλλον, ἵν' οὐρανὸς ἄμβατος εἴη.
> *Ossam supra Olympum conati-sunt imponere, & Ossæ*
> *Pelion frondosum, ut cœlum pervium esset.*

Virgilius Georgic. lib. 1. v. 281.

> *Ter sunt conati imponere Pelio Ossam*
> *Scilicet atque Ossæ frondosum involvere Olympum.*

In hoc loco non se æquarunt Mantuana plectra Smyrnæis, multo enim melius id expressit Homerus.

68 Ἔστι δὲ καὶ Πήλιον Ἰλλυρίας πόλεως.] In his verbis sine dubio pro πόλεως, i. e. *urbis*, legendum πόλις, i. e. *urbs*. Erat enim Pelium Illyriæ urbs, quam commemorat Livius inter Dassaretios, de quibus in Δασσαρῆται egimus. Ejus sunt ex lib. 31. c. 40. verba: *Ab Celetro in Dassaretios processit: urbemque Pelium vi cepit. Servitia inde cum cetera præda abduxit, & libera capita sine pretio dimisit: oppidumque iis reddidit, præsidio valido imposito: nam & sita opportune urbs erat ad impetus in Macedoniam faciendos.* Ejus quoque meminit Arrhianus de Expedit. Alex. lib. 1. Ἀλέξανδρος δὲ παρὰ τὸν Ἐριγόνα ποταμὸν πορευόμενος, ἐς Πέλλιον πόλιν ἐστέλλετο. Ταύτην γὰρ κατειλήφει ὁ Κλεῖτος, ὡς ὀχυρωτάτην τῆς χώρας· καὶ πρὸς ταύτην ὡς ἧκεν Ἀλέξανδρος, καταστρατοπεδεύσας πρὸς τῷ Ἐορδαϊκῷ ποταμῷ, τῇ ὑστεραίᾳ ἔγνωκει προσβάλλειν τῷ τείχει· οἱ δὲ ἀμφὶ τὸν Κλεῖτον, τὰ κύκλῳ τῆς πόλεως ὄρη ὑπερδέξια ὄντα καὶ δασέα κατεῖχον, ὡς πάντοθεν ἐπιτίθεσθαι τοῖς Μακεδόσιν, εἰ τῇ πόλει προσβάλλοιεν. i. e. *Alexander autem secus Erigonem amnem iter-faciens, ad urbem Pellium venit; hanc enim Clitus occupaverat, ut totius regionis munitissimam; & ad hanc ut venit Alexander, castrametatus ad Eordaïcum flumen, postridie muros adoriri decreverat. Clitus suis copiis montes urbi circumjectos, maxime opportunos & densos insederat, ut si Macedones urbem adorirentur, undique irruere in eos posset.* Πέλλιον ut vides scribitur apud Arrhianum & Πήλιον apud nostrum, ut assolet fieri apud scriptores.

69 Πηλούσιον, πόλις Αἰγύπτου.] Pelusium, urbs Ægypti, sita ad Nili ostium, quod ab ea *Pelusiacum* dicebatur; fuisse urbem munitissimam claret ex Ezechielis Prophetæ cap. 30. v. 15. Erat enim veluti clavis exitus & introitus illac in Ægyptum, auctore Suida, cujus situm sic depingit Geographus lib. 17. Ὤικισται δ' ἀπὸ θαλάττης ἐν πλείοσιν, ἢ εἴκοσι σταδίοις· τὸν δὲ κύκλον ἔχει τοῦ τείχους σταδίους εἴκοσιν· ὠνόμασται δ' ἀπὸ τοῦ πηλοῦ καὶ τῶν τελμάτων. Ταύτῃ δὲ καὶ δυσείσβολός ἐστιν ἡ Αἴγυπτος ἐκ τῶν ἑωθινῶν τόπων τῶν κατὰ Φοινίκην, καὶ τὴν Ἰουδαίαν, καὶ ἐκ τῆς Ἀραβίας δὲ τῆς Ναβαταίων, ἥτις ἐστὶ προσεχὴς διὰ τούτων ἐπὶ τὴν Αἴγυπτον ἡ ὁδός. i. e. *Sita est urbs* [Pelusium] *à mari amplius* XX. *stadiis; ambitum habet muri stadiorum* XX. *Vocata sic fuit* ἀπὸ τοῦ πηλοῦ, *i. e.* à luto *& locis cænosis; hac difficilis-intratu est Ægyptus ab orientalibus locis juxta Phœniciam & Judæam, & ab Arabia Nabatæorum, quæ est finitima per has partes in Ægyptum via.* Periegetes v. 261.

eam

εἰς ἣν ἐκρεῖ τὸ πρῶτον στόμα. Τὸ ἐθνικὸν Πηλουσιώτης, ὡς Ζεφυριώτης· Ἀλλὰ καὶ Πηλούσιος, καὶ Πηλουσιακός. Ἔστι καὶ Πηλούσιον λιμὴν Θετταλίας. A

ΠΗ´ΡΑ, πόλις Πισιδίας. Τὸ ἐθνικὸν, Πηραῖος. B

ΠΗΡΕΙΆ [70], Θεσσαλίας χωρίον. Τὸ ἐθνικὸν, Πηρεύς.

ΠΙΆΚΟΣ, πόλις Σικελίας. Οἱ πολῖται, Πιακηνοί. C

ΠΙΑΛΙΆ [71], πόλις Θεσσαλικὴ ὑπὸ τὸ Κερκέτιον ὄρος. Τὸ ἐθνικὸν, Πιαλεύς.

ΠΙΆΣΤΑΙ [72], ἔθνος πρὸς τῷ Πόντῳ. Βαρύνεται δὲ ὁμοίως τῷ Ὀρέσται. Ὁμοίως δὲ καὶ οἱ Διέσται. Μακεδονικὰ δέ εἰσιν ἔθνη καὶ οἱ Πιασταί. [73] Χρὴ δὲ εἰδέναι, ὅτι οὐ φησὶ καὶ τοὺς Πιάστας Μακεδονικὸν ἔθνος εἶναι, ἀλλὰ συμβαρυνομένους τοῖς Διέσταις, καὶ Ὀρέσταις. D

ΠΙ´ΓΙΝΔΑ, ὡς Ἄλινδα, Δάρανδα, δῆμος Καρίας. Οἱ δημόται Πιγινδεῖς. E

ΠΙΕΡΙ´Α [74], πόλις ἐν ὁμωνύμῳ χωρίῳ. Ὁ πολίτης, Πιεριώτης, καὶ Πιερίτης, καὶ Πιεριεύς.

ΠΙΘΗΚΟΥ῀ΣΣΑΙ [75], νῆσοι περὶ Τυῤῥηνίαν. Οἱ οἰκήτορες, Πιθηκουσαῖοι. F

ΠΙ-

effluit primum oſtium. Gentile, Peluſiotes, ut Zephyriotes. Necnon Peluſius, & Peluſiacus. Eſt etiam Peluſium portus Theſſaliæ.

PERA, urbs Piſidiæ. Gentile, Peræus.

PEREA, Theſſaliæ oppidum. Gentile, Pereus.

PIACUS, urbs Siciliæ. Cives, Piaceni.

PIALIA, urbs Theſſalica ſub monte Cercetio. Gentile, Pialeus.

PIASTÆ, gens juxta pontum. Accentu-gravi-notatur, ut Oreſtæ. Similiter & Dieſtæ. Sunt verò gentes Macedonicæ, & Piaſtæ, [accentu in ultima.] Oportet verò ſcire, quod non dicit & Piaſtas [*accentu in prima*,] eſſe Macedonicam gentem ſed eodem accentu notatos cum Dieſtis, & Oreſtis.

PIGINDA, ut Alinda, Daranda, populus Cariæ. Populares Pigindeis.

PIERIA, urbs in regione ejuſdem nominis. Civis, Pieriotes, & Pierites, & Pierieus.

PITHECUSSÆ, inſulæ circa Tyrrheniam. Incolæ, Pithecuſſæi.

PI-

eam vocat Πηλῆος πτολίεθρον, i. e. *Peleï urbem*, ac ſi ab aliquo Peleo condita fuiſſet; ſed Poëtæ ſuo jure contra jus plurima uſurpant. Ezech. capite verſuque citato dicitur, סין *Sin*, id nominis Syriace idem eſt ac Græcè πηλὸς, i. e. *lutum*, quod confirmat etymologiam Strabonis. Peluſiacam lentem celebrat Andinus vates Georgicor. libro 1. v. 228.

Ne Peluſiacæ curam aſpernabere lentis.

Martialis lib. 13. Epigramm. 9.

Accipe Niliacam, Peluſia munera, lentem
Vilior eſt alica, carior illa faba.

Peluſiana mala Columella lib. 5. c. 10. Ei debet natales ſuos *Ptolemæus* Coſmographus, quem ſæpiſſime in his noſtris collectaneis laudamus, qui ideo ab Arabibus indigetatur *Elſeluſi* ac ſi Græce diceres ὁ Πηλούσιος, i. e. *Peluſius*, vel *Peluſiotes*. Arabes enim literam *p* pronunciant ut *f*. De ejus hodierno nomine diſcrepant auctores. Alii dicunt eſſe hodie vicum, qui vulgò *Belbais*, alii contendunt eſſe, quæ *Damiata* vocitatur.

70 Πηρεία, Θεσσαλίας χωρίον.] Vide ſubſequentem notam.

71 Πιαλία, πόλις Θεσσαλικὴ ὑπὸ τὸ Κερκέτιον ὄρος.] Pialia, urbs Theſſalica ſub monte Cercetio. Paululùm ſupra auctori noſtro memoratur Πηρεία Theſſaliæ quoque oppidum, & nunc Πιαλία, quam ſub monte Cercetio locat, puto idem fuiſſe oppidum, quod *Piera* dicitur Livio lib. 32. c. 15. *Sed oppugnatio continua non die, non nocte remiſſa, cum conſul in eo verti crederet ceterorum Theſſalorum animos, ſi primi vim Romanam non ſuſtinuiſſent, vicit pertinaciam Macedonum. Capta Phaleria, legati à Metropoli & à Piera dedentes urbes venerunt, venia eiſdem petentibus datur; Phaleria incenſa ac direpta eſt.* Idem Livius libro citato capite præcedenti Montem quoque *Cercetium* commemorat, ſub quo noſter *Pialiam* locat, certiſſimo, ut mihi videtur, argumento eamdem fuiſſe urbem *Pieram* Livii & *Pialiam* auctoris noſtri; *Ipſe progreſſus modicis itineribus, quarto die in monte Cercetio poſuit caſtra.*

72 Πιάσται, ἔθνος πρὸς τῷ Πόντῳ.] Piaſtæ cum accentu in penultima, populi ad Pontum, cum accentu in ultima, populi Macedonici; quorum nullam apud alios inveniebam memoriam.

73 Χρὴ δὲ εἰδέναι, &c.] Hæc verba ſunt veluti gloſſema quoddam Epitomatoris ad Stephani verba.

74 Πιερία, πόλις ἐν ὁμωνύμῳ χωρίῳ.] Pieria, urbs in regione cognomine. Ubi locorum fuerit hæc regio, ſilentio præterit. E Ptolemæi lib. 3. c. 13. didici *Pieriam* eſſe Macedoniæ regionem, Livius verò libro 39. cap. 26. Petram in eadem regione celebrat: *Philippus, ut accuſatoris potius, quam rei ſpeciem haberet, & ipſe à querelis orſus, Menelaidem in Dolopia quæ regni ſui fuiſſet, Theſſalos vi atque armis expugnaſſe queſtus eſt; item Petram in Pieria ab iiſdem Theſſalis Perræbiſque captam.* A nemore ſcilicet cognomine ſic appellatam aſſerit Plin. libro quarto cap. 10. in qua Æginium quoque oppidum memorat: *Et in regione, quæ Pieria appellatur à nemore, Æginium.* Quod Plin. nemus, Liv. lib. 44. c. 43. *ſylvam* vocat: *Perſeus ad Pieriam ſylvam viâ militari frequenti agmine equitum & regio comitatu fugit.* Pieriæ verò urbis mentionem, neſcio quis fecerit; Pieriæ montis Thraciæ in quo commoratus eſt Orpheus meminit Scholiaſta Apollonii Rhodii ad ejus Argonautic. lib. 1. v. 31.

75 Πιθηκοῦσαι, νῆσοι περὶ Τυῤῥηνίαν.] Pithecuſæ, ſeu Pithecuſa inſula circa Tyrrheniam, quæ habebat civitatem cognominem, teſte Scylace in Καμπανοὶ, qui eam ſecus Neapolim locat; memoratur diverſis locis Straboni, Ptolemæo libro 3. cap. 1. Melæ libro 2. cap. 7. Pithecuſam, Inarimen & Ænariam unam eamdemque inſulam fuiſſe exiſtimat Plin. lib. 3. c. 6. *Ænaria ipſa à ſtatione navium Æneæ, Homero Inarime dicta, Græcis Pithecuſa, non à ſimiarum multitudine (ut aliqui exiſtimavere) ſed à figlinis doliariorum.* Diverſas facit Mela libro, capiteque prædictis, necnon Liv. lib. 8. c. 22. *Cumani ab Chalcide Euboica originem trahunt, claſſe qua advecti à domo fuerant, multum in ora maris ejus, quod accolunt, potuere, Primò in inſulas Ænariam & Pithecuſas egreſſi, deinde in continentem auſi ſedes transferre.* Inarime verò nullibi terrarum erat. Plinium fefellit Virgilius, cui *Inarime* celebratur Æneid. libro 9. v. 715.

ΠΙΘΗΚΩΝ, κόλπος, λιμὴν ἐν τῇ Λιβύῃ περὶ Καρχηδόνα. Τὸ ἐθνικὸν, Πιθηκοκολπίτης. A

ΠΙΘΟΣ[76], ὁμωνύμως τῷ ἀγγείῳ, δῆμος τῆς Κεκροπίδος φυλῆς. Κέκληται δ' ἀπό τινος Πίθου, τῶν πίθων αὐτόθι γινομένων. Ὁ δημότης, Πιθεύς. Τὰ τοπικὰ, ἐκ Πιθέων, εἰς Πιθέων, ἐν Πιθέων. B

ΠΙΚΕΝΤΙΑ[77], πόλις Τυῤῥηνίας. Φλέγων δὲ Πίκεντον αὐτὴν καλεῖ. [78] Οἱ ἐνοικήτορες, Πικεντῖνοι· Καὶ τὸ θηλυκὸν, Πικεντίνη. C

ΠΙΚΙΑΝΤΕΣ[79], ἔθνος Ἰταλίας.

ΠΙΛΩΡΟΣ[80], πόλις περὶ τὸν Ἄθων. Τὸ ἐθνικὸν Πιλωρίτης, ὡς Ἀλωρίτης.

ΠΙΜΩΛΙΣΑ[81], οὐδέτερον, φρούριον τῆς ἐντὸς

PITHECON, colpos, portus in Liby[a] circa Carthaginem. Gentile, Pithecocolpit[es].

PITHOS, ejusdem nominis, ac vas h. e. *dolium*, populus Cecropidis tribus. Sic verò vocatus fuit à quodam Pithe, cum πίθοι, i. e. *dolia* illic fiebant. Popularis, Pitheus. Localia, ex Pitheorum, ad Pitheorum, in Pitheorum.

PICENTIA, urbs Tyrrheniæ. Phlegon verò *Picentum* eam vocat. Incolæ, Picenteni Fœm. Picentene.

PICIANTES, gens Italiæ.

PILORUS, urbs circa Athon. Gentile, Pilorites ut Alorites.

PIMOLISA, neut. castellum Ponticæ intra

Tum sonitu Prochyta alta tremit, durumque cubile
Inarime, Iovis imperiis imposta Typhæo.

Hanc enim insulam finxit Virgilius ex Homericis carminibus Il. 2. v. 783.

——— Ὅτε τ' ἀμφὶ Τυφωέϊ γαῖαν ἱμάσσῃ
Εἰν Ἀρίμοις, ὅθι φασὶ Τυφωέος ἔμμεναι εὐνάς.

——— *Cùm circa Typhoëum terram verberat*
In Arimis, ubi dicunt Typhoei esse cubilia.

Ubi εἰν Ἀρίμοις sunt duæ dictiones, nec est nomen insulæ. Sed aliqui putabant illud Homericum εἰν Ἀρίμοις, i. e. *in Arimis*, intelligendum esse de Pithecusis, quod apud Tyrrhenos *arimi* significaret *pithecos*, i. e. *simias*, judice Strabone lib. 13. Ἄλλοι δ' ἐν Κιλικίᾳ, τινὲς δ' ἐν Συρίᾳ πλάττουσι τὸν μῦθον τοῦτον. Οἱ δ' ἐν Πιθηκούσαις, οἳ καὶ τοὺς πιθήκους φασὶ παρὰ τοῖς Τυῤῥηνοῖς ἀρίμους καλεῖσθαι. i. e. *Alii in Cilicia, nonnulli in Syria fingunt hanc fabulam. Sunt qui in Pithecusis, & pithecos, i. e. simias ajunt à Tyrrhenis arimos vocari.* Sine dubio ex hac farina confecta fuit *Inarime* insula. Quod si *Ænaria* per *e* scribatur, ac dicamus significare *sine naribus* sicut *elinguis* sine lingua, tunc poterant dicere *Pithecusam* & *Enariam* esse nomina ejusdem significationis, quandoquidem simiæ, à quibus *Pithecusa* nomen habet, non habent nares, de quibus vide quæ in Ἄριμα annotavimus. At Ænaria & Pithecusa fuere diversæ insulæ, ut antè diximus, quarum etymologia, à Plinio excogitata non arridet: Ab Ænea enim juxta analogiam non potest deduci Ænaria, nec ἀπὸ τοῦ πίθου, i. e. *à dolio*, quod Plinius ait à figlinis doliariorum Pithecusa.

76 Πίθος, &c.] Pithos, juxta nostri auctoris sententiam, & est nomen populi Cecropidis tribus, & significat *dolium*; ejus popularis dicebatur *Pitheus*; apud Harpocrationem scribitur Πιτθεὺς & Πίτθυς, sed secundum Stephani etymologiam scribendum Πιθεὺς & Πίθις, de quo videsis Meurs. de populis Atticæ.

77 Πικεντία, πόλις Τυῤῥηνίας.] Picentia, urbs Tyrrheniæ. Memoratur Straboni lib. 5. Τῶν Πικέντων ὑπῆρχε μητρόπολις Πικεντία· νυνὶ δὲ κωμηδὸν ζῶσιν ἀπωσθέντες ὑπὸ Ῥωμαίων διὰ τὴν πρὸς Ἀννίβαν κοινωνίαν· ἀντὶ δὲ στρατείας ἡμεροδρομεῖν, καὶ γραμματοφορεῖν ἀπεδείχθησαν ἐν τῷ τότε δημοσίῳ καθάπερ καὶ Λευκανοὶ, καὶ Βρέττιοι κατὰ τὰς αὐτὰς αἰτίας. i. e. *Picentum metropolis fuit Picentia; sed nunc vicatim vivunt expulsi à Romanis, quòd Annibali se adjunxissent, quo quidem reipublicæ statu pro militia eis injunctum fuit, ut cursores ac tabellarii essent, sicut & ob eamdem causam Lucanis & Brutiis.* E nostris memoratur Melæ lib. 2. c. 4. Plinio lib. 3. c. 5. Innotuit etiam Silii Italici carminibus lib. 8.

——— *Nunc sese ostendere miles*
Leucosiæ è scopulis, nunc quem Picentia Pæsto
Misit.

Hujus urbis nunc nedum cineres exstant.

78 Οἱ ἐνοικήτορες, Πικεντῖνοι.] Oppidani Picentiæ epitomatori nostro dicuntur *Picenteni*. *Picentini*, verò dicebantur *Picentinæ incolæ regionis*; cui nomen dedit Picentia urbs. Duplices autem Picentinos agnoscit Strabo lib. 5. Μετὰ τὴν Καμπανίαν καὶ τὴν Σαυνῖτιν μέχρι τῶν Φρεντανῶν, ἐπὶ μὲν τῇ Τυῤῥηνικῇ θαλάττῃ, τὸ τῶν Πικεντίνων ἔθνος οἰκεῖ, μικρὸν ἀπόσπασμα τῶν ἐν τῷ Ἀδρίᾳ Πικεντίνων, ὑπὸ Ῥωμαίων μετῳκισμένον εἰς τὸν Ποσειδωνιάτην κόλπον, ὃς νῦν Παιστανὸς καλεῖται. i. e. *Post Campaniam & Samnium usque ad Frentanos ad mare Tyrrhenum Picentina gens habitat, parva quædam pars veluti avulsa eorum, qui ad Adriaticum mare incolunt Picentini, à Romanis traducta ad sinum Posidoniatem*, i. e. *Neptunium, qui nunc* Pæstanus *vocatur.* Latinis sæpe Piceni & Picentes dicuntur. Ptolemæus lib. 3. c. 1. *Picentinos* vocat eos, qui ad mare Tyrrhenum incolebant, quorum regio nunc Italis dicitur *Il Principato*, alteros verò *Picenos* appellat, quorum regio hodie *la Marca d' Ancona*. A Sabinis ortos fuisse voto vere sacro testatur Plinius lib. 3. c. 13. A pico ave nomen adeptos fuisse tradit Sex. Pomp. & Strabo libro supra citato. Eosdem fuisse reor, quos subsequenti ditione vocat *Piciantes*; quemadmodum suprà *Peucetiantes* & *Peucetii*.

79 Πικίαντες, ἔθνος Ἰταλίας.] Piciantes, gens Italiæ. Vide notam proximè præcedentem.

80 Πίλωρος, πόλις περὶ τὸν Ἄθων.] Pilorus, urbs circa montem Athon. Ipsissimam puto esse, quæ Herodoto libro 7. c. 122. vocatur *Pidorus*. Situs enim est idem, nec obstat quod ab Herodoto appelletur *Pidorus*, & à nostro *Pilorus*; alterum ex altero pro arbitrio tuo corriges, ego pro Stephano sto. Verba Herodoti ex libro citato sunt: Ὁ μὲν νῦν ναυτικὸς στρατὸς ὡς ἀπείθη ὑπὸ Ξέρξεω, καὶ διέπλωσε τὴν διώρυχα τὴν ἐν τῷ Ἄθῳ γενομένην, διέχουσαν δὲ ἐς κόλπον ἐν τῷ Ἄσσα τε πόλις καὶ Πίδωρος καὶ Σίγγος καὶ Σάρτη οἴκηνται, ἐνθεῦτεν, &c.] i. e. *Nauticus porro exercitus ut dimissus à Xerxe, fossam enavigavit in Atho depressam ac perductam ad sinum, in quo Assa & Pidorus & Singus & Sarga urbes sitæ sunt, inde, &c.*

81 Πιμώλισα, οὐδέτερον, φρούριον τῆς ἐντὸς Ἅλυος Ποντικῆς [ἐπαρχίας]. Pimolisa, neutrum plur. castellum Ponticæ præfecturæ, quæ intra Alyn fluvium. Sic intelligenda sunt hæc, quæ lucem lucrantur ex Strabone, cujus ex libro duodecimo verba respexisse videtur auctor noster: Ἐν δὲ τῇ πλησίον [...] τὸ Σανδαρακούργιον οὐ πολὺ ἄπωθεν Πιμωλισῶν, φρουρίου [κατεσκαμμένου ...], ἀφ' οὗ ἡ χώρα ἡ ἑκατέρωθεν τοῦ ποταμοῦ καλεῖται Πιμωλισηνή. i. e. *In hac urbe est Sandaracurgium, non longè à Pimolisis, castello regio diruto, à quo regio utrimque fluvio [ad]jacens* Pimolisena *vocatur.* Regio Pimolisena eidem Straboni paulo suprà dicitur εὐδαίμων, quæ ad Alyn usque fluvium pertingebat, quam ad septentrionales partes Amasenæ regionis locat: Εἶθ' ἡ Διακοπηνὴ, καὶ ἡ Πιμωλισηνὴ χώρα [εὐ]δαίμων πᾶσα μέχρι τοῦ Ἅλυος. Ταῦτα μὲν τὰ ἀρκτικὰ μέρη τῆς Ἀμασέων χώρας, μῆκος ὅσον πεντακοσίων σταδίων. i. e. *Deinde Diacopena & Pimolisena regio felix tota usque ad Alyn. Hæc sunt septentrionalia Amasenæ regionis, longitudine circiter 5 ɔ stadiorum.* Inibi, quoque commemorat Ponticam eparchiam, seu præfecturam, cujus in hac sectione meminit auctor noster: Λοιπὴ δ' ἐστὶν ἡ ἐκτὸς Ἅλυος χώρα τῆς Ποντικῆς ἐπαρχίας, ἡ περὶ τὸν Ὀλγάσσυν συναφὴς τῇ Σινωπίδι. Ἔστι δ' Ὀλγάσσυς ὄρος σφόδρα ὑψηλὸν καὶ δύσβατον. i. e. *Reliqua verò est extra Alyn regio Ponticæ præfecturæ, quæ circa Olgassyn contermina Sinopidi. Est Olgassys mons valde excelsus & difficilis aditu.*

82 Πιν[...]

ἐντὸς Ἄλυος Ποντικῆς, ἀφ' οὗ ἡ χώρα Πιμωλισινή. Ὁ κατοικῶν τὴν πόλιν Πιμωλισηνός, ὡς Ἔμισα Ἐμισηνός.

A intra Alyn, à quo regio Pimolisene. Qui incolit urbem, Pimolisenus, ut Emisa, Emisenus.

ΠΙ'ΝΑΜΥΣ, πόλις Αἰγύπτου. Τὸ ἐθνικὸν Πιναμύτης, ὡς Αἴγυς Αἰγύτης· ὁ δὲ τύπος Αἰγύπτιος.

PINAMYS, urbs Ægypti. Gentile, Pinamytes, ut Ægys, Ægytes. Hæc verò B forma est Ægyptia.

ΠΙ'ΝΑΡΑ[82], πόλις μεγίστη, [83] ὑπερκειμένη τῷ Κράγῳ ὄρει τῆς Κιλικίας. Τὸ ἐθνικὸν Πιναρεῖς, ὡς Μεγαρεῖς.

PINARA, urbs maxima, sita supra montem Cragum Ciliciæ. Gentile, Pinareis, ut Megareis.

ΠΙ'ΣΑ[84], πόλις καὶ κρήνη τῆς Ὀλυμπίας. Ἔστι καὶ χωρίον, ἐν ᾧ ὁ τοῦ Διὸς ναὸς ἵδρυται, καὶ ὁ Ὀλυμπιακὸς ἀγὼν τελεῖται. Τὸ ἐθνικὸν, Πισᾶται. Τὸ θηλυκὸν Πισᾶτις· Λέγεται καὶ Πισαιεύς. Τὸ πρῶτον καὶ τὸ δεύτερον τῆς Πίσης μακρά ἐστι.

PISA, urbs, & fons Olympiæ. Est etiam C regio, in qua Iovis templum erat & Olympiacum certamen celebrabatur. Gentile, Pisatæ. Fœm. Pisatis. Dicitur etiam Pisæeus. Prima & secunda syllaba *hujus nominis* Pisæ est longa.

ΠΙΣΙΔΙ'Α[85], οἱ Πισίδαι, πρότερον Σόλυμοι, ἀπὸ Σολύμου τοῦ Διὸς καὶ Χαλδήνης. Ἔστι δὲ ἔθνος βάρβαρον, κατοικοῦν παρὰ τὴν Ἄσπενδον καὶ τὴν Κιλικίαν. Εἴρηται δὲ ἀπὸ Πισίδου. Αἱ δεύτεραι καὶ πρῶται συστέλλονται. Λέγεται καὶ Πισιδική, καὶ Πισιδικόν, καὶ Πισιδεῖς μετ' ἐκτάσεως τοῦ ι.

D PISIDIA, Pisidæ, qui prius Solymi, à Solymo Iovis, & Chaldenæ filio. Est verò gens barbara, quæ habitabat juxta Aspendum, & Ciliciam. Sic verò dicta est à Pisida, secundæ & primæ syllabæ corripiuntur. Dicitur etiam *Pisidice*, & *Pisidicum*, & *Pisideis* producta *i*. E

ΠΙ'ΣΙΣ, πόλις καὶ ὄρος Ἀρμενίας, ἢ Σουσιανῆς. Ὁ πολίτης Πισιδεύς, ὡς Χαλκιδεύς.

PISIS, urbs, & mons Armeniæ vel Susianæ. Civis, Pisideus, ut Chalcideus.

ΠΙΣΑ'ΟΝ[86], Πελαγονίας. Τὸ ἐθνικὸν, Πισαῖος.

PISAUM, urbs Pelagoniæ. Gentile, F Pisæus.

ΠΙ'ΣΤΙΡΟΝ[87], ἐμπόριον Θρᾴκης. Τὸ ἐθνικὸν, Πιστιρίται. Ἔστι δὲ ὡς Σκῖρος, Σκιρίτης.

PISTIRUM, emporium Thraciæ. Gentile, Pistiritæ. Est verò, ut Scirus, Scirites.

ΠΙ- PI-

82 Πίναρα, &c.] Pinara, &c. Erat una de Lyciæ urbibus maximis, quæ subjacebat Crago monti ejusdem Lyciæ. Nec obstat, quod auctor noster tribuat Cragum montem Ciliciæ. Nam Lycia & Cilicia erant regiones finitimæ inter se, & ad utrasque pertinebat mons iste. Et urbs & mons memoratur in Lycia, Ptolemæo lib. 5. c. 3. Straboni libro 14. Ὑπόκειται δὲ τῷ Κράγῳ Πίναρα ἐν μεσογαίᾳ, τῶν μεγίστων οὖσα πόλεων ἐν τῇ Λυκίᾳ· ἐνταῦθα δὲ Πάνδαρος τιμᾶται. i.e. *Subjacet Crago Pinara in mediterraneis, una de Lyciæ urbibus maximis; ubi Pandarus colitur.* Epitomator noster in Ἀρτύμνησος inquit, Lycios omnia *rotunda* vocare *Pinara*, unde fortean nomen urbi.

83 Ὑπερκειμένη τῷ Κράγῳ ὄρει τῆς Κιλικίας.] Lege ὑποκειμένη, i.e. *subjacens*; ex Strabone, cujus ex lib. 14. verba nota proxime præcedenti apposuimus.

84 Πίσα, πόλις καὶ κρήνη τῆς Ὀλυμπίας.] Pisa, urbs & fons Olympiæ, & regio, ubi Iovis templum, & Olympiacus agon celebrabatur; propter quod certamen hæc urbs suam ruinam sibi conflavit, ut rerum monumentis tradidit Pausanias lib. 6. Ἄμπελοι δὲ ἦσαν διὰ τοῦ χωρίου πεφυτευμέναι πάντες, ἔνθα ἡ Πίσα ᾤκεῖτο. Οἰκιστὴν μὲν δὴ γενέσθαι τῇ πόλει Πῖσον τὸν Περιήρους φασὶ τοῦ Αἰόλου. Πισαῖοι δὲ ἐφειλκύσαντο αὐθαίρετον συμφορὰν, ἀπεχθανόμενοί τε Ἠλείοις καὶ σπουδὴν ποιούμενοι τιθέναι τὸν Ὀλυμπιακὸν ἀγῶνα ἀντὶ Ἠλείων. i.e. *Totus verò locus vineis consitus est, ubi Pisa incolebatur. Conditorem fuisse urbi Pisum Perieris filium ajunt Æoli nepotem. Pisæi autem sibi calamitatem struxerunt, irritatis Eleis, dum auctoritatem celebrandorum Olympiacorum ludorum sibi arrogare student pro Eleis.* Inclaruit etiam Andinis plectris Georgic. lib. 3.

Sin ad bella magis studium, turmasque feroces
Aut Alphea rotis prælabi flumina Pisæ:
Et Iovis in luco currus agitare volantes.

Ab hac conditas Pisas in Italia ajunt, ut edisserit Servius ad illud Maronis Æneid. lib. 10. v. 179.

——— *Alpheæ ab origine Pisæ.*

Pisam autem fontem & urbem quoque celebrat Strabo lib. 8.

85 Πισιδία, οἱ Πισίδαι, πρότερον Σόλυμοι.] Memorantur Pisidia, & ejus incolæ Pisidæ, qui antè *Solymi* nuncupati fuerunt; quod etiam asserit Plin. lib. 5. c. 27. *Insident verticem Pisidæ, quondam* Solymi *appellati, quorum colonia Cæsarea, eadem Antiochia. Oppida Oroanda Sagalessos.* Eos ad Tauri montis extremitates locat Strabo lib. 12. Συναφεῖς δ' εἰσὶ τούτοις οἵ τε ἄλλοι Πισίδαι, καὶ οἱ Σελγεῖς, οἵπερ εἰσὶν ἀξιολογώτατοι τῶν Πισιδῶν· τὸ μὲν οὖν πλέον αὐτῶν μέρος τὰς ἀκρωρείας τοῦ Ταύρου κατέχει. i.e. *Contigui his sunt reliqui Pisidæ, & Selgeis, qui sunt Pisidarum nobilissimi. Major ipsorum pars extremitates Tauri occupant.* Eos quoque celebrat Liv. lib. 38. c. 15. *Inde in agrum Sagalassenum, uberem fertilemque omni genere frugum, ventum est. Colunt Pisidæ longe optimi bello regionis ejus, cùm ea res animos facit: tùm agri fæcunditas & multitudo hominum, & situs inter paucas munitæ urbis.*

86 Πισαίον, Πελαγονίας.] Pisaon, Pelagoniæ. Nullus dubito legendum esse Πισαῖον, tùm quod gentile Πισαῖος id poscit, tum quod sic legitur apud Polybium, Historiarum lib. 5. cui Pissæum est oppidum Pelagoniæ: Καὶ τότε μὲν Πελαγονίας πόλισμα διηρπακότα, τὸ προσαγορευόμενον Πισσαῖον. i.e. *Et tunc Pelagoniæ oppidum diripuisse, quod* Pissæum *nuncupatur.* Pelagonia verò erat regio quædam Macedoniæ, de qua suo loco egimus.

87 Πίστιρον, ἐμπόριον Θρᾴκης.] Pistiron, emporium Thraciæ. Memoratur Herodoto lib. 7. c. 109. apud quem Πίστυρος & ad marginem Πίστυρος scribitur, à qua urbe non longè aberat lacus piscosus & admodum salsus xxx. ferme stadiorum, quem jumenta exercitus Xerxis quum aquarentur, exsiccarunt, auctore eodem Herodoto libro capiteque citato.

88 Πι-

ΠΙΣΥ'Η [88], πόλις Καρίας. Λέγεται καὶ Πιτύη. Τὸ ἐθνικὸν, ὁμοίως Πισυήτης. A

PISYE, urbs Cariæ. Dicitur etiam Pitye. Gentile, similiter Pisyetes.

ΠΙΤΑ'ΝΗ [89], πόλις Αἰολίδος. [90] Ὁ πολίτης, Πιτανaῖος, καὶ Πιτανῖτις χώρα, καὶ Πιτανῖτις Νύμφη, καὶ Πιτανaία. B

PITANE, urbs Æolidis. Civis, Pitanæus, & Pitanitis regio, & Pitanitis Nympha, & Pitanæa.

ΠΙΤΑ'ΟΝ [91], πόλις Καρίας, ἀπὸ Πιτάου. Πίταος δὲ Φρὺξ, Μίδου φίλος. Τὸ ἐθνικὸν, Πιταεῖς. Ἔστι δ᾽ οὕτω δυοῖν ἐθνικὸν, ὡς τοῦ Μόψου ἑστία, Μοψεᾶται.

PITAUM, urbs Cariæ, à Pitao. Pitaus verò fuit Phryx Midæ amicus. Gentile, Pitaeis. Sic verò est duorum gentile, ut à Mopsi Hestia, Mopseatæ.

ΠΙ'ΤΝΙΣΣΑ, πόλις Λυκαονίας. Τὸ ἐθνικὸν Πιτνισσαῖος, ὡς Σκοτουσσαῖος, Πιτυουσσαῖος. C

PITNISSA, urbs Lycaoniæ. Gentile, Pitnissæus, ut Scotussæus, Pityussæus.

ΠΙΤΥ'ΕΙΑ [92], πόλις μεταξὺ Παρίου καὶ Πριάπου. Τὸ ἐθνικὸν Πιτυεὺς, καὶ Πιτύεια. D

PITYEA, urbs inter Parium, & Priapum. Gentile, Pityeus, & Pityea.

ΠΙΤΥ'Η [93], πόλις Καρίας. Οἱ πολῖται, Πιτυᾶται. Καπίτων δ᾽ αὐτὴν διὰ δύο σ λέγει, Πιτύουσσαν.

PITYE, urbs Cariæ. Cives, Pityatæ. Capito verò eam scribit per duplicem *s*, Pityussam.

ΠΙΤΥ'ΟΥΣΣΑΙ [94], νῆσοι διάφοροι, ἃς Πιτυώδεις καλεῖ Ἀλκμάν. Τὸ ἐθνικὸν, Πιτυούσσιος. E

PITHYUSSÆ, diversæ insulæ, quas *Pityodes* vocat Alcman. Gentile, Pityussius.

ΠΛΑΔΑΡΑΙ'ΟΙ, ἔθνος ἐπὶ ἄρκτου κείμενον. Τὸ ἐθνικὸν, καθ᾽ ἡμᾶς Πλαδαραῖος, καὶ Πλαδαρίτης. F

PLADARÆI, populi ad septentrionem siti. Gentile secundum nos, Pladaræus, & Pladarites.

ΠΛΑ- PLA-

88 Πισύη, πόλις Καρίας.] Pisye, urbs Cariæ, cujus incolæ *Pisyetæ* dicebantur & ore Latino *Pisuetæ*; urbs memoratur à Constant. Perphyrogen. de Them. libro 1. Them. 14. Incolæ à Livio lib. 33. c. 2. *Rhodii quoque ad vindicandam à Philippo continentem regionem* (Peræam *vocant*) *possessam à majoribus suis, Pausistratum prætorem cum octingentis Achæis peditibus, mille & noningentis fere armatis vario genere auxiliorum collectis, miserunt. Galli, & Nisuetæ, & Pisuetæ, &c.*

89 Πιτάνη, πόλις Αἰολίδος.] Pitane, urbs Æolidis. Quam condecorabant duo portus & fluvius Euenus, sed multo magis Arcesilaus nihil affirmantis academiæ clarissimus antistes, quorum testem produco Strabonem lib. 13. Εἶτα Πιτάνη πόλις Αἰολικὴ, δύο ἔχουσα λιμένας καὶ ὁ παραρρέων αὐτὴν Εὔηνος, ἐξ οὗ τὸ ὕδωρ ὑδραγωγεῖται τοῖς Ἀδραμυττηνοῖς. Ἐκ δὲ τῆς Πιτάνης ἐστὶν Ἀρκεσίλαος, ὁ ἐκ τῆς ἀκαδημίας Ζήνωνος τοῦ Κιτιέως συσχολαστὴς παρὰ Πολέμωνι. i.e. *Sequitur Pitane urbs Æolica, duos habens portus, & fluvius Euenus eam præterfluens; è quo aqua deducitur Adramyttenis. Ex Pitane est Arcesilaus academicus Zenonis Citiensis condiscipulus apud Polemonem.* E nostris memoratur Melæ lib. 1. c. 18. Plinio lib. 5. c. 30. Ovidio Met. lib. 7.

Æoliam Pitanen à læva parte reliquit.

De qua exstat adagium Πιτάνη εἰμὶ, i.e. *Pitane sum.* De eis dici solitum, qui in extremas calamitates redacti, denuò in pristinum statum restituuntur, Zenodoto auctore.

90 Ὁ πολίτης, Πιτανaῖος.] Civis Pitanæ, urbis Æolidis dicebatur *Pitanæus*, sic dicitur *Arcesilaus* Diogeni Laertio in ejus vita, quod in hac urbe natus fuerit.

91 Πιτάον, πόλις Καρίας.] Pitaum, urbs Cariæ. Memoratur Plinio lib. 5. c. 29. inter Cariæ oppida, cui Pitaium dicitur.

92 Πιτύεια, πόλις μεταξὺ Παρίου καὶ Πριάπου.] Pityea, urbs inter Parium & Priapum. Sunt verba desumpta ex Strabonis lib. 10. Πιτύεια δ᾽ ἐστὶν ἐν Πιτυοῦντι τῆς Παριανῆς ὑπερκείμενον ἔχουσα πιτυῶδες ὄρος, μεταξὺ δὲ κεῖται Πριάπου, καὶ Παρίου, κατὰ Λίνον χωρίον ἐπὶ θαλάττῃ, ὅπου οἱ Λινούσιοι κοχλίαι ἄριστοι τῶν πάντων ἁλίσκονται. i.e. *Pityea verò est in Pityunte Parianæ habens superjacentem montem pinuum feracem, sita autem est inter Parium & Priapum secus Linum regionem maritimam, ubi cochleæ optimæ omnium capiuntur.*

93 Πιτύη, πόλις Καρίας.] Pitye, urbs Cariæ, quæ paulo supra dicitur Πισύη.

94 Πιτύουσσαι, νῆσοι διάφοροι.] Pityussæ; insulæ diversæ. Inter omnes hujus nominis insulas, celebriores fuere duæ ante Hispaniam sitæ, quarum altera vocitabatur Ebusus, altera *Ophiusa*. Strabo lib. 3. Τῶν δὲ προκειμένων νήσων τῆς Ἰβηρίας, τὰς μὲν Πιτυούσσας δύο, καὶ τὰς Γυμνασίας δύο, [illegible] Βαλεαρίδας, ἃς προκεῖσθαι συμβαίνει τῆς μεταξὺ Ταρράκωνος καὶ Σούκρωνος παραλίας· ἐφ᾽ ἧς ἵδρυται τὸ Σάγουντον· εἰσὶ δὲ πελάγιαι μᾶλλον αἱ Πιτυοῦσσαι, καὶ πρὸς ἑσπέραν κεκλιμέναι τῶν Γυμνησίων· καλεῖται δ᾽ αὐτῶν ἡ μὲν Ἔβουσος, πόλιν ἔχουσα ὁμώνυμον· κύκλος δὲ τῆς νήσου, τετρακόσιοι στάδιοι, παραπλήσιον τὸ πλάτος καὶ τὸ μῆκος· ἡ δὲ Ὀφιοῦσσα, ἔρημος, καὶ [illegible] λάττων, ταύτης πλησίον κειμένη. i. e. *Insularum*, quæ [illegible] *Iberiam sitæ sunt, Pityusas quidem duas, & totidem G*[illegible] *sias, vocant Balearidas, sitas ante oram maritimam* [illegible] *Tarraconem & Sucronem; supra quam oram situm est Saguntum. Magis in alto sunt Pityusæ & ad occasum vergunt* [illegible] *Gymnesiarum. Vocatur earum altera* Ebusus, *quæ urbem habet cognominem. Ambitus insulæ*, cccc. *stadia, æqua*[illegible] *longitudine & latitudine. Altera dicitur* Ophiusa, *deserta, & multo minor, secus hanc jacens.* Idem lib. 9. testatur Salamin insulam claram Æacidis, & victoria Græcorum adversus Xerxem, dictam quoque fuisse Pityussam. Ὠνομάσθη δὲ καὶ Πιτυοῦσσα ἀπὸ τοῦ φυτοῦ· Ἐπιφανὴς δὲ ἡ νῆσος ὑπῆρξε διὰ τοὺς Αἰακίδας ὑπάρξαντας αὐτῆς, καὶ μάλιστα δι᾽ Αἴαντα τὸν Τελαμῶνος, καὶ διὰ τὸ περὶ τὴν νῆσον ταύτην καταναυμαχηθῆναι Ξέρξην ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων, καὶ φυγεῖν ἐς τὴν οἰκείαν. i.e. *Dicta etiam fuit* [Salamis] *Pityussa à planta* [i.e. à pinu.] *Innotuit autem insula cùm propter Æacidas, qui eam tenuerunt, ac maximè Aiacem Telamonis filium, tum quod ibi victus navali prælio à Græcis Xerxes, fuga domum contendit.* Hæc de hujus nominis insulis pro destinati nostri ratione dicta sufficiant.

95 Πλα-

ΠΛΑΚΕΝΤΊΑ[95], πόλις Λιγύρων. Τὸ A ἐθνικὸν, Πλακεντῖνος.

ΠΛΑ΄ΚΗ[96], πόλις Ἑλλησποντία. Ὁ πολίτης, Πλάκιος. Τὸ ἐθνικὸν Πλακιανός.

ΠΛΑ΄ΜΟΣ, πόλις Καρίας. Τὸ ἐθνικὸν Πλαμεὺς, τῷ χαρακτῆρι τῆς χώρας. B

ΠΛΑΡΑΙ῀ΟΙ[97], ἔθνος Ἠπείρου. Λέγονται δὲ καὶ Πλάριοι.

ΠΛΑ΄ΡΑΣΣΑ, πόλις Καρίας. Τὸ ἐθνικὸν, Πλαρασσεύς.

ΠΛΑΤΑΙΑΙ[98], πόλις Βοιωτίας. Ὅμηρος ἑνικῶς, C

Οἵ τε Πλάταιαν ἔχον. —

Εὔδοξος δὲ γῆς περιόδου, πληθυντικῶς. [99] Πλαταιὰς δὲ διὰ τὸ τάφους καὶ τρόπαια ἀνδρῶν ἀγαθῶν ἔχειν, τῶν τὴν Ἑλλάδα γῆν ἐλευθερωσάντων, καὶ τὸ βασίλειον στράτευμα δουλωσάντων. Τὸ πληθυντικὸν, ὀξύτονον. [1] Ἡρωδιανὸς δὲ διὰ τὴν τοῦ ἀριθμοῦ ἐπικρίνει. Εἰ μέντοι μεταβάλλει τὸν ἀριθμὸν, καὶ τὸν τόνον μεταβάλλει. D

PLACENTIA, urbs Ligurum. Gentile, Placentinus.

PLACE, urbs Hellespontia. Civis, Placius. Gentile, Placianus.

PLAMUS, urbs Cariæ. Gentile, Plameus regionis charactere.

PLARÆI, populi Epiri, dicuntur etiam *Plarii.*

PLARASSA, urbs Cariæ. Gentile, Plarasseus.

PLATÆÆ, urbs Bœotiæ, Hom. in sing. num. usus est.

Quique Plataeam habebant. —

Eudoxus in terræ Periodo plur. num. *Plataeas verò eo quod sepulchra, & tropaea virorum optimorum haberent, qui Græciam in libertatem asseruere, ac regium exercitum subegerunt.* Plurale, accentu acuto notatur. Herodianus verò propter numeri [mutationem] approbat accentum. Etenim si mutat numerum, & accentum mutat. Sic

95 Πλακεντία, πόλις Λιγύρων.] Placentia, urbs Ligurum. Latè apud veteres Liguriæ ora patebat; Placentia est urbs Episcopalis Italiæ notissima sub Parmensi ducatu, sita non longè à fluvio Pado, habet agros frumenti, vini, & olei feraces, ac pascua optima, utpote quæ manu factis fossis ex prædicto fluvio irrigantur, ex quibus rei pecuariæ uberrimus quæstus, ac præsertim casei, qui per totam Europam *Placentini* nomine commendatur, & in pretio habetur; de ejus conditore, & etymologia discrepant auctores, sed vero propius videtur ei nomen impositum à placendo; sicut *Florentiæ* à florendo; *Pollentiæ* à pollendo; nomen etiamnum retinet parùm corruptum. *Piacenza* enim Italis dicitur. Fuisse Romanorum coloniam patet ex Liv. lib. 20. Aurelianus Imperator apud hanc urbem cum Marcomannis prælio inito tam insigni clade victus fuit, ut Romanum pæne solveretur imperium, auctore Flavio Vopisco in Aureliano. Habet Placentia aquæ salsæ fontes, ex quorum aqua sal candidissimus ignis operâ conficitur, necnon ferri fodinas, ut tradit Leander Albertus in Lombardia Cispadana. Memoratur diversis scriptoribus ac inter eos, Polybio, Livio, Cæsari; & Andini vatis æmulo lib. 8.

Certavit Mutinæ quassata Placentia bello.

Illuminarunt eam natalibus suis clarissimi viri, inter quos *Gregorius* X. Pontifex Maximus, & *Georgius Valla* Græce & Latine doctissimus. Si plura hac de urbe scire desideras consule Hieronymum Albertutium Bononiensem de civitatibus Italiæ, Albertum libro prædicto, Cluv. Italiæ Antiquæ lib. 1. c. 27.

96 Πλάκη, πόλις Ἑλλησποντία.] Place, urbs Hellespontia. Memoratur Herodoto lib. 1. c. 57. qui eam Πλακίην vocat Jonica dialecto pro Πλακίαν. Placia dicitur Melæ lib. 1. c. 19. qui Pelasgorum coloniam fuisse tradit: *Post, Placia, & Scylace, parvæ Pelasgorum coloniæ.*

97 Πλαραῖοι, ἔθνος Ἠπείρου, &c.] Plaræi, gens Epiri, qui etiam *Plarii* dicebantur. Strab. eos locat in Dalmatia prope Naronem flumen, cui Πληραῖοι vocantur: Ἀδριον δ' ὄρος ἐστὶ, μέσον τέμνον τὴν Δαλματικὴν, τὴν μὲν ἐπιθαλάττιον, τὴν δ' ἐπὶ θάτερα. Εἶθ' ὁ Νάρων ποταμὸς, καὶ οἱ περὶ αὐτὸν Δαόριζοι, καὶ Ἀρδιαῖοι, καὶ Πληραῖοι, ὧν τοῖς μὲν πλησιάζει νῆσος ἡ Μέλαινα Κόρκυρα καλουμένη, καὶ πόλις Κνιδίων κτίσμα. i. e. *Porro mons, cui nomen Adrium, mediam secat Dalmatiam, alteram maritimam, alteram ad diversa spectantem. Sequitur Naro amnis, & qui circa eum accolunt Daorizi, & Adriæi, & Pleræi, quorum his proximat insula Melæna* Corcyra *vocata, & urbs a Cnidiis condita.*

98 Πλαταιαὶ, πόλις Βοιωτίας.] Platææ, urbs Bœotiæ ex Mæonio vate celebratur, qui ejus meminit num. singul. l. 2. v. 504. ubi legitur hemistichium illud, quod affert auctor noster. Sita erat infra Cithæronem montem, non longè à Thebis Bœotiis, & ab Asopo fluvio juxta viam, quæ Athenas & Megaram ducebat, fuit inclyta Græcorum victoria, duce Pausania adversus Persas ubi trecenta Persarum millia unà cum eorum duce Mardonio occubuere, in cujus rei memoriam Græci Iovi *Eleutherio* à libertate sic dicto templum, atque gymnicum certamen consecrarunt, quorum locuples testis est Strabo lib. 9. Πλαταιαὶ δὲ, ἃς ἑνικῶς εἶπεν ὁ ποιητὴς, ὑπὸ τῷ Κιθαιρῶνί εἰσι μεταξὺ αὐτοῦ, καὶ Θηβῶν, κατὰ τὴν ὁδὸν τὴν εἰς Ἀθήνας καὶ Μέγαρα ἐπὶ τῶν ὅρων τῶν τῆς Ἀττικῆς, καὶ τῆς Μεγαρίδος· εἰσὶ γὰρ Ἐλεύθεραι πλησίον, ἃς οἱ μὲν τῶν Πλαταιῶν, οἱ δὲ τῆς Βοιωτίας φασίν. Εἴρηται δ' ὅτι παρρεῖ τὰς Πλαταιὰς ὁ Ἀσωπός. Ἐνταῦθα Μαρδόνιον καὶ τὰς τριάκοντα μυριάδας Περσῶν αἱ τῶν Ἑλλήνων δυνάμεις ἄρδην ἠφάνισαν· ἱδρύσαντό τε Ἐλευθερίου Διὸς ἱερὸν, καὶ ἀγῶνα γυμνικὸν στεφανίτην ἀπέδειξαν, Ἐλευθέρια προσαγορεύσαντες· τάφοι τε δείκνυνται δημόσια τῶν τελευτησάντων ἐν τῇ μάχῃ. i. e. *Plataeæ, quas singulari numero dixit poëta infra Cithæronem sunt, inter ipsum & Thebas, pone viam, quæ ducit Athenas & Megara in finibus Atticæ & Megaridis. Sunt Eleutheraæ propè, quas alii Platæis, alii Bœotiæ adscribunt. Dictum est Asopum præter Plateas fluere. Hic Mardonium & trecenta Persarum millia excercitus Græcorum occidione delevit; collocaruntque Eleutherii Iovis templum, & certamen gymnicum instituerunt, quo victor coronaretur,* Eleutheria *cognominantes; sepulturæque ostenduntur publica eorum qui in pugna illa ceciderunt.* Hæc victoria duce Pausania est de celeberrimis Græcorum. Incensam fuisse à Xerxe auctor est Herodotus lib. 8. c. 50. Ὁ γὰρ διὰ Βοιωτῶν τραπόμενος στρατὸς ἅμα Ξέρξῃ ἐμπρήσας Θεσπιέων τὴν πόλιν, αὐτέων ἐκλελοιπότων ἐς Πελοπόννησον, καὶ τὴν Πλαταιέων ὡσαύτως, ἧκέ τε ἐς τὰς Ἀθήνας, καὶ πάντα ἐκεῖνα ἐδήου. Ἐνέπρησε δὲ Θέσπειάν τε καὶ Πλάταιαν, πυθόμενος Θηβαίων ὅτι οὐκ ἐμήδιζον. i. e. *Exercitus qui cum Xerxe erat Bœotiam peragrantes, incensa Thespiensium, qui in Peloponnesum abscesserant, & Plataeensium urbe pervenit Athenas & illa omnia depopulabantur. Incendit autem Thespeam & Plataeam, quod à Thebanis acceperat non sentire cum Medis.*

99 Πλαταιὰς δὲ διὰ τὸ τάφους.] Hæc verba videntur esse ex Eudoxo, in quibus deest aliquod verbum antecedens ex ejusdem auctoris historia.

1 Ἡρωδιανὸς δὲ διὰ τὴν τοῦ ἀριθμοῦ, &c.] Quis non videt legendum esse διὰ τὴν τοῦ ἀριθμοῦ μεταβολὴν, &c. Auctor noster inquit ex Herodiano urbis Platæarum nomen, mutato numero, mutare accentum. Namque num. plur. notatur cum accentu in ultima, Πλαταιαὶ, num. singul. cum accentu in antepenultima Πλάταια, quomodo usurpavit Homerus, quod etiam annotavit Eustathius ad locum Homericum in hujus sectionis prima parte citatum.

λὶ. Κέκληται δὲ ἀπὸ τῆς πλάτης τῆς κώπης, ὡς Ἀπολλόδωρος πρώτῳ τοῦ καταλόγου, ἐκλιμνωθείσης τῆς Βοιωτίας, τοὺς παροικοῦντας τὰς λίμνας Βοιωτοὺς πλῷ πορεύεσθαι ἀπ' ἀλλήλων. Ὅθεν παρὰ τὴν πλάτην καὶ τὴν κώπην τὰς πόλεις κληθῆναι. Οἱ πολῖται, Πλαταιεῖς κατὰ συναίρεσιν. Ἀττικῶς τοὺς πλαταιέας· Καὶ Πλαταιάτις τὸ θηλυκὸν, καὶ Πλαταιίς. [2] Ἔστι καὶ νῆσος πρὸ τῆς Λιβύης· Ταύτης οἱ πολῖται, Πλαταιεῖς. Καὶ ἡ χώρα, Πλαταϊκή. Δεῖ δὲ τὸ πρωτότυπον ἐθνικὸν προπαροξύνειν Πλάταιαν, ὡς Λίμναιαν, Ἱστίαιαν, Δίκαιαν. Τὸ ἐκ τόπου ἐπίρρημα, Πλαταιόθεν· Καὶ εἰς τόπον, Πλαταιάζε.

A Sic verò vocata fuit ἀπὸ τῆς πλάτης, &c. i.e. *à palmula remi*, ut Apollodorus primo Catalogi, cum enim paludosa sit Bœotia, qui juxta paludes habitant Bœotii navigatione vehuntur ad invicem. Unde παρὰ τὴν, &c. i.e. *à latitudine remi*, & *à remo* vocatæ fuere urbes. B Cives Platæeis per synæresin. Attice, Πλαταιέας, i.e. *Plataenses*. Et fœm. Platæatis, & Platæis. Est etiam insula ante Libyam. Hujus cives, Platæeis. Regio, Plataica. Prototypum verò gentile in antepenultima acuendum est Platæa, ut Limnæa, Histiæa. C Dicæa. Adverb. locale, ex Platæa, ad-Platæam.

ΠΛΑ'ΤΑΝΟΣ [3], πόλις Φοινίκης. Τὸ ἐθνικὸν, Πλατανεύς.

PLATANUS, urbs Phœniciæ. D Gentile. Plataneus.

ΠΛΑΤΕΙ'Α [4], νῆσος Λιβύης. Τὸ ἐθνικὸν Πλατειάτης, καὶ Πλατείτης, ὡς Ζελείτης.

PLATEA, insula Libyæ. Gentile, Plateates, & Platêtes, ut Zelêtes.

ΠΛΑΤΗΙ'Σ, νῆσος παρὰ τῇ Λυκίᾳ. Τὸ ἐθνικὸν Πλαταιεὺς, διὰ τὸ χαίρειν τοὺς Κάρας τῷ τῆς εἰς δυς τύπῳ.

PLATEIS, insula, juxta Lyciam. E Gentile Platæeus, eo quod Cares forma in *eus* gaudent.

ΠΛΕΙΣΤΑΡΧΙ'Α [5], πόλις Καρίας, ἥ τις καὶ πρότερον καὶ ὕστερον Ἡράκλεια ὠνομάσθη. Τὸ ἐθνικὸν, Πλειςαρχίτης.

PLISTARCHIA, urbs Cariæ, quæ antè, & postea *Heraclia* nominata fuit. Gentile, Plistarchites.

ΠΛΕΥΡΩ'Ν [6], πόλις Αἰτωλίας. Ὁ πολίτης, Πλευρώνιος, καὶ Πλευρωνία, καὶ Πλευρωνεύς· Καὶ εἰς τόπον, Πλευρώναδε.

F PLEURON, urbs Ætoliæ. Civis, Pleuronius, & Pleuronia, & Pleuroneus. Adverb. locale, ad-Pleuronem.

ΠΛΗ- PLE-

2 Ἔστι καὶ νῆσος πρὸ τῆς Λιβύης.] Est etiam nempe Platæa insula ante Libyam. Memoratur Herodoto, cui lib. 4. c. 169. Πλατέα dicitur: Τούτων ἔχονται Γιγάμαι νεμόμενοι τὴν πρὸς ἑσπέρην χώρην, μέχρι Ἀφροδισιάδος νήσου. Ἐν δὲ τῷ μεταξὺ χώρῳ τούτῳ ἥτε Πλατέα νῆσος ἐπικέεται, τὴν ἔκτισαν Κυρηναῖοι. καὶ ἐν τῇ ἠπείρῳ Μενελάϊος λιμήν ἐστι, καὶ Ἄζιρις, τὴν οἱ Κυρηναῖοι οἴκεον· καὶ τὸ Σίλφιον ἄρχεται ἀπὸ τούτου. Παρήκει δὲ ἀπὸ Πλατέης νήσου, μέχρι τοῦ στόματος τῆς Σύρτιος τὸ Σίλφιον. i.e. *His confines sunt Gigamæ, regionem versus occasum incolentes ad Aphrodisiadem usque insulam. In hujus loci medio jacet insula Platea, quam Cyrenæi condiderunt. Atque in continente est Menelaius portus, & Aziris, quam Cyrenæi incolebant. Et hinc incipit Silphium. Pertingit autem à Platea insula, ad fauces usque Syrtis.* Ipsissima insula paululum infra auctori nostro dicitur Πλατεῖα, i.e. *Platea.* E nostris ejus quoque meminit Plin. lib. 4. c. 12.

3 Πλάτανος, πόλις Φοινίκης.] Platanus, urbs Phœniciæ. Memoratur Polybio Historiarum lib. 5. Προκαταλαβόμενος δὲ μέρει μὲν τοι τὰ κατὰ Πλάτανον στενὰ τῇ δὲ λοιπῇ δυνάμει μεθ' ἧς ἦν αὐτὸς, τὰ περὶ Πορφυρεῶνα πόλιν, ταύτῃ παρεφύλαττε τὴν εἰσβολὴν τοῦ βασιλέως, ὁμοῦ συνορμούσης αὐτῷ καὶ τῆς ναυτικῆς δυνάμεως. i.e. *Parte verò copiarum* [Nicolaus] *præoccupatis faucibus ad Platanum, altera parte, cum qua erat ipse proxima Porphyreoni urbi loca tenens, hac observabat regis introitum, unà secum habens classem in anchoris stantem.* Unà cum Ortelio in *Platane* dubito, an sit eadem cum Platane Sidoniorum vico, in quo Herodis Ascalonitæ filii, quos pater jussit occidi, custodiebantur, referente Josepho de Bello Judaïco lib. 1. c. 17. prope libri calcem. Nec obstat, quod κώμη, i.e. *vicus* vocetur ab Josepho, sæpè enim id accidit inter rerum scriptores.

4 Πλατεῖα, νῆσος Λιβύης.] Videsis, quæ in Πλάταιαι nota 2. annotavimus.

5 Πλειςαρχία, πόλις Καρίας, &c.] Consulesis collectanea nostra in Ἡράκλεια.

6 Πλευρὼν, πόλις Αἰτωλίας.] Pleuron, onis, urbs Ætoliæ. Strabo lib. 10. memorat novam & veterem Pleuronem in Ætolia: περὶ ὃν τὴν νεωτέραν Πλευρῶνα συνῴκισαν, ἀφέντες τὴν παλαιὰν ἐγγὺς κειμένην Καλυδῶνος οἱ οἰκήτορες, εὔκαρπον οὖσαν καὶ πεδιάδα, πορθοῦντος τὴν χώραν Δημητρίου τοῦ ἐπικληθέντος Αἰτωλικοῦ. i.e. *Juxta quem recentiorem Pleuronem condidêre incolæ, relictâ antiquâ, quæ Calydoni vicina solo ubere & plano jacebat, cùm regionem eam vastaret Demetrius cognomento* Ætolicus. Erat una de Ætoliæ civitatibus mediterraneis, teste Plinio lib. 4. c. 2. cujus oppidani ab Achæorum concilio, sub quo erant, sejungi po[illegible]runt, quod obtinuere concedente Sulpicio Gallo viro Senatorio, qui à Romanis rerum dominis in Græciam missus fuerat, ut controversias de agrorum finibus inter Lacedæmonios & Argivos dirimeret, auctore Pausania in Achaicis. Eam quoque celebrat Servius ad illud Mantuani Homeri Æneid. lib. 9.

Atque hìc legatos Ætola ex urbe remissos
Quæ referant, fari jubet.

Innotuit etiam Poëtarum carminibus, Ovid. Met. libro septimo.

Adjacet his Pleuron, in qua trepidantibus alis
Ophias effugit natorum vulnera Combe.

Stat. Theb. lib. 4. v. 103.

Huic quoque præstantes Ætolis urbibus affert
Belli fama viros. Sensit scopulosa Pylene
Fletaque cognatis avibus Meleagria Pleuron,
Et præceps Calydon.

Meleagria verò vocatur ab Statio, ac si fuisset à Meleagro condita.

7 Πλη-

ΠΛΗΜΜΎΡΙΟΝ [7], φρούριον Συρακουσῶν. Ὁ οἰκήτωρ Πλημμυριάτης, καὶ Πλημμυράτης. A

PLEMYRIUM, castellum Syracusarum. Incola, Plemyriates, & Plemyrates.

ΠΛΙΝΘΙΝΗ [8], πόλις τῆς Αἰγυπτίας, [9] ἀπὸ τῆς Σαμαρείας. Ὁ πολίτης, Πλινθινίτης.

PLINTHINE, urbs Ægyptia, à Samaria. Civis, Plinthinites.

ΠΛΟΥΤΙΟΝ, ὡς Ῥήγιον, πόλις Τυῤῥηνῶν, ἧς τὸ ἐθνικὸν Πλουτῖνος. B

PLUTIUM, ut Rhegium, urbs Tyrrhenorum, cujus gentile, Plutinus.

ΠΛΥΝΕΑΙ, νῆσος ἐν τῷ Νείλῳ. Τὸ ἐθνικὸν Πλυνεαῖος, καὶ Πλυνεάτης.

PLYNEÆ, insula in Nilo. Gentile, Plyneæus, & Plyneates.

ΠΛΩΘΕΙΑ [10], δῆμος Ἀγηΐδος φυλῆς. Ὁ δημότης, Πλωθειεύς, καὶ Πλωθεύς. C Τὰ τοπικά, Πλωθειάθεν, Πλωθειάζε, Πλωθειῆσι.

PLOTHIA, populus Ægeidis tribus. Popularis, Plothieus, & Plotheus. Localia. ex-Plothia, ad-Plothiam, in-Plothia.

ΠΝΕΒΕΒΙΣ, πόλις Αἰγύπτου. Ὁ πολίτης, Πνεβεβίτης, ὡς πάντα τὰ εἰς ις Αἰγύπτια ὀνόματα * D

PNEBEBIS, urbs Ægypti. Civis, Pnebebites, ut omnia in *is* nomina Ægyptia........

ΠΝΥΞ [11], τὸ παρ' Ἀθηναίοις δικαστήριον, περὶ οὗ φησιν Ἡρωδιανὸς ἐν τοῖς περὶ παθῶν οὕτως· Ἔστιν οὖν Πύκνη * κυρ * οὐ δύναται δὲ καταλῆξαι, καὶ ὑπερετέθη τὸ ν. καὶ ἐτράπη τὸ κ εἰς ξ, Πνύξ. Ὑπέρθεσιν ἄρα ἔχει διὰ τὴν κατάληξιν. Ἐν δὲ τῇ γενικῇ ἀπέλαβε τὴν τάξιν μετὰ τοῦ κ, Πνὺξ Πυκνός. Τῆς Πυκνὸς τὰς ἡνίας [12] Ἀριστοφάνης. Τοῦ λίθου ταύτη Πυκνὴ, E

PNYX, locus judicii apud Athenienses, de quo inquit Herodianus de affectibus dictionum sic. *Est igitur* πύκνη, i. e. *densa* * κυρ * *Non potest verò desinere, & interpositum est* τὸ *n. Et versum est* c. *in* x. *Pnyx. Interpositum autem est terminationis caussa.* In genitivo verò assumit iterum *c.* Pnyx, Pnycis; ut *Pnycis habenas*, Aristoph. *Lapidis hac Pycne, & Pycna.* Sic verò vocatus fuit

7 Πλημμύριον, φρούριον Συρακουσῶν.] Plemyrium, castellum Syracusarum. Aliis fluvius, aliis insula, Thucydidi lib. 7. promontorium dicitur: Τῷ δὲ Νικίᾳ ἐδόκει τὸ Πλημμύριον καλούμενον τειχίσαι. (ἔστι δὲ ἄκρα ἀντιπέρας τῆς πόλεως, ἥπερ προὔχουσα τοῦ μεγάλου λιμένος τὸ στόμα στενὸν ποιεῖ) καὶ εἰ τειχισθείη, ῥᾴων αὐτῷ ἐφαίνετο ἡ ἐσκομιδὴ τῶν ἐπιτηδείων ἔσεσθαι. i. e. *Niciæ verò videbatur muniendus esse locus, quem* Plemmyrium *vocant; (est autem promontorium è regione urbis, quod in magnum portum prominens, ejus fauces coarctat) ac si muniretur, commeatus facilius importatum iri judicabat.* Inclaruit Andino carmine Æneid. lib. 3. v. 693.

Sicanio prætenta sinu jacet insula contra
Plemyrium undosum: nomen dixere priores
Ortygiam.

Ad quem locum ita Servius: *Plemyrium undosum, quidam insulam, quidam fluvium putant dici, sane verbum de verbo expressit, hoc est enim* undosum, *quod Plemyrium, sinus Syracusanus, in quo Ortygia, cujus hic necessariè meminit, nondum enim erant conditæ Syracusæ.* Alludit Servius in nominis etymologia ad verbum Græcum πλημμυρεῖν, quod est *exundare.* Quare per duplex *m* scribi debet, hoc castelli nomen. Promontorium hodie vulgo vocatur *Massa d'Olivero*, ut tradit Fazellus. Insula est parva, Cluverio Siciliæ Antiquæ lib. 1. c. 13. quæ vulgo dicitur *Isola di San Martiano.* Ergo juxta auctores citatos est promontorium & insula ejusdem nominis, in quo olim erat castellum, ut inquit noster, & nos ex Thucydide confirmavimus,

8 Πλινθίνη, πόλις τῆς Αἰγυπτίας.] Plinthine, urbs Ægyptiæ, *i. e.* Ægypti, sic alibi vocat *Ægypti regionem*, ut & Corinthi, Corinthiam in Πειραιός. Quemadmodum Strabo Epidauri, Epidauriam. Fuit autem Plinthine in Mareotæ Nomi litore, auctore Ptolemæo lib. 4. c. 5. ex qua ad Pelusium erat navigatio stadiorum trium millium & sexcentorum, ut prodit Josephus de bello Judaïco lib. 5. c. 11. juxta versionem Latinam; hodiè Italis *Torre de gl' Arabi*, teste Moletio, à qua sinus Plinthinetes Herodoto lib. 2. c. 6. ejus quoque meminit Strabo lib. 17.

9 Ἀπὸ τῆς Σαμαρείας.] In his verbis suspicor mendam, vel legendum est ἀπὸ τῆς ἐν Σαμαρείᾳ, i. e. *ab ea quæ in Samaria.* Quæ locutio haud insolens est auctori nostro. Sic enim in Ἔδεσσα inquit, Edessam vocatam fuisse ἀπὸ τῆς ἐν Μακεδονίᾳ, i. e. *ab ea, quæ in Macedonia*, vel pro ἀπὸ τῆς Σαμαρείας legendum est ἀπὸ τῆς Μαρείας, i. e. *à Marea.* Erat enim Marea urbs & lacus Ægypti, auctore nostro auctore in Μαρεία, in cujus Nomo Plinthinen urbem locat Ptolemæus libro capiteque proxima nota citato. At si prior conjectura habet locum, latet in verbis eruditio ex Hebrææ linguæ pœnu depromenda. Plinthine enim nomen habet παρὰ τὸ πλίνθος, quod Græce significat *laterem* לבנה *lebena* verò Hebraïce idem significat, à quo *Libna* & *Lebona* nomen habent. Fuere autem duæ Judææ urbes, hujus fit mentio Judic. c. 21. v. 19. illius Josue c. 10. v. 29. Inquit ergo auctor noster *Plinthinen Ægypti* urbem dici ab ea, quæ in *Samaria*, i. e. in *Judæa*, namque *Plinthine*, & *Lebena* sunt nomina ἰσοδύναμα.

10 Πλώθεια, δῆμος Ἀγηΐδος φυλῆς.] Pro Ἀγηΐδος lege Αἰγηΐδος. Ægeïs enim non Ageïs dicebatur hæc tribus; memoratur Harpocrationi, & Suidæ, apud quos Πλωθεῖα cum accentu circumflexo scribitur, apud auctorem nostrum in Ἀζηνιὰ in ultima, & in hac sectione in antepenultima habet accentum, de quo nihil dictu dignum inveniebam. Sam. Pet. Miscell. lib. 2. c. 9. contendit apud Plautum Epidico. Actu 3. scena 4. pro *Periphanes Platenius* legendum esse *Periphanes Plothenius.*

11 Πνὺξ, τὸ παρ' Ἀθηναίοις δικαστήριον.] Pnyx, cis, locus-judicii apud Athenienses. De quo sic eruditissimus grammaticorum Πνὺξ, [Πνὺξ] τόπος Ἀθήνησιν ἐν ᾧ αἱ ἐκκλησίαι ἤγοντο πάλαι μὲν πᾶσαι, νυνὶ δὲ ἅπαξ, ὅταν στρατηγὸν χειροτονῶσιν. i. e. *Pnyx, locus Athenis, in quo conciones seu conventus fiebant olim quidem omnes, nunc autem semel, cum ducem eligunt.* De quo consulesis Joannem Meursium Athen. Att. lib. 2. c. 9.

12 Ἀριστοφάνης. Τοῦ λίθου ταύτη Πυκνὴ, καὶ Πυκνά.] Ad hoc lectionis monstrum debellandum non Hercule, sed Aristophane ipso opus est. Illa enim verba sic apud eum leguntur in Εἰρήνῃ, i. e. *in Pace* folio (mihi) 671.

Ἑρ. Ἐπάκουσον οἷον ἄρτι μ' ἤρετο.
Ὅστις κρατεῖ νῦν τοῦ λίθου τοῦ 'ν τῇ Πυκνί.
Mer. Audi rursus quale sciscitata sit:
Quis obtinet nunc lapidem id est suggestum, in Pnyce.

13 Ki-

κνὴ, καὶ Πυκνά. [13] Κέκληται δὲ παρὰ τὸ πυκνὸν τῶν πάλαι συνοικιζομένων οἰκιῶν. Ὁ ἐν τούτῳ οἰκῶν, Πυκνίτης λέγεται, καὶ Πυκναία. Δίδυμος δέ φησιν, ὅτι τὴν Πύκνα ἂν εἴη λέγων. Τὸ δὲ Πυκναία, ἀπὸ τοῦ Πυκνὴ παρῆκται, ὅπερ οὐκ εἴρηται. Οὐδεὶς γὰρ εἶπε προσηγορικῶς, ἢ κυρίως τὸ Πυκνή. Τὰ γὰρ τοιαῦτα ὡς ἐπίπαν ἀπὸ μακροκαταλήκτων παράγεται, εὐνὴ εὐναία, γυρὴ γυραία, ἀνάγκη ἀναγκαία. Τὸ ὡς ἐπίπαν εἴρηται, διὰ τὸ ἅμαξα Ἁμαξαία, καὶ κέρα κεραία.

fuit παρὰ τὸ, &c. i. e. à densis domibus quæ illic olim ædificatæ fuere. Qui in eo loco habitat, dicitur Pycnites, [& fœm.] Pycnæa. Didymus verò inquit, quod Pycna debeat dici. Pycnæa autem à Pycne deductum est, quod dictum non est. Nullus enim dixit, vel appellativè vel propriè Pycne. Hujusmodi enim nomina, ut plurimum deducuntur à desinentibus-in-longa, ut εὐνὴ εὐναία, &c. h.e. cubile, mulier, necessitas. Quod ut plurimum dictum est, propter τὸ ἅμαξα & c. h. e. *currus*, & *cornu*.

ΠΟΔΑΛΕΙΑ [14], πόλις Λυδίας, πλησίον Λιμύρων. Ὁ πολίτης, Ποδαλεώτης. Εἰσὶ δὲ καὶ Ποδαργοὶ ἔθνος Θρᾴκης.

PODALEA, urbs Lydiæ, prope Limyra. Civis, Podalectes. Sunt etiam Podargi, populi Thraciæ.

ΠΟΙΗΕΣΣΑ [15], πόλις τῆς Κέω. Ὁ πολίτης, Ποιηέσσιος.

POEEEESSA, urbs in Ceo. Civis, Pœeessius.

ΠΟΙΜΑΝΙΝΟΝ, πόλις, ἢ τι φρούριον. [16] Ἔστι δὲ καὶ χωρίον Κυζίκου. Τὸ ἐθνικὸν, ὁμοίως.

POEMANINON, urbs, vel castellum. Est etiam regio seu locus Cyzici. Gentile, simili modo.

ΠΟΙΜΗΝ [17], ὄρος τῆς Ποντικῆς, ἀφ' οὗ καταῤῥεῖ ὁ Παρθένιος, σχίζων τὴν Ἄμαστριν. Οἱ οἰκοῦντες Ποιμάνιοι. Ἔστι καὶ ὄρος Ποιμάνιον ἐν Μακεδονίᾳ. Οἱ κατοικοῦντες, ὁμοίως Ποιμάνιοι.

POEMEN, mons Ponticæ, unde defluit Parthenius dividens Amastrin. Incolæ, Pœmænii. Est etiam mons Pœmænius in Macedonia. Incolæ, similiter, Pœmænii.

ΠΟΙΜΝΗ [18], ὡς αὔλη· Ποιμνίτας ὑμεναίους, καὶ Ποιμνιώτας.

POEMNE, ut Aule [gentile Pœmnitæ, vel Pœmniotæ,] ut Pœmnitas Hymenæos.

ΠΟΛΑ [19], πόλις Ἰλλυρίας. Τὸ ἐθνικὸν, Πο-

POLA, urbs Illyriæ. Gentile, Polates. Et

13 Κέκληται δὲ παρὰ τὸ πυκνὸν, &c.] Agit nunc de etymo Pnycis, quod affert à domorum densitate, Aristophanis Scholiasta ad Ἱππεῖς fol. 290. à densitate senatorum, vel cathedrarum id deducit.

14 Ποδάλεια, πόλις Λυδίας, πλησίον Λιμύρων.] Podalea, urbs Lydiæ, prope Limyra. Ptolemæo Geographiæ lib. 5. c. 5. Lyciæ adscribitur, ut & Plinio lib. 5. c. 27. cui *Podalia* vocatur. Namque Latini nomina Græca in εια per *ea* & per *ia* pro libitu proferunt; quod sæpe sæpius annotavimus, nec enim possumus in hujusmodi collectaneis cœnolexiam & tautologiam evitare. Prope Limyra locat eàm auctor noster, Limyra verò neutro plur. Straboni lib. 14. est oppidum etiam Lyciæ. Quare si tibi placet apud Stephanum pro Λυδίας legere Λυκίας per me licet.

15 Ποιήεσσα, πόλις τῆς Κέω.] Pœeessa, urbs in Ceo insula, quæ jam ævo Strabonis ævo cesserat, ut ipse testatur lib. 10. Κέως δὲ τετράπολις μὲν ὑπῆρξε, λείπονται δὲ δύο ἥ τε Ἰουλὶς, καὶ ἡ Καρθαία, εἰς ἃς συνεπολίσθησαν αἱ λοιπαί· ἡ μὲν Ποιήεσσα εἰς τὴν Καρθαίαν· ἡ δὲ Κορησία εἰς τὴν Ἰουλίδα. i. e. *Ceos verò erat tetrapolis id est quatuor urbes habebat, nunc duo tantum restant Julis & Carthæa, in quas reliquæ duæ sunt translatæ, Pœeessa in Carthæam, Corissia in Iulidem.* Prope rudera Pœeessæ erat Nedusiæ Minervæ fanum, à Nestore redeunte è Troïa constructum, ut prodit idem auctor paulò infra.

16 Ἔστι καὶ χωρίον Κυζίκου.] Inquit Pœmaninum esse quoque locum Cyzici, cujus gentile eodem modo dicebatur. Hujus loci incolæ sunt, qui Plin. lib. 5. c. 30. dicuntur *Pœmaneni*.

17 Ποιμὴν, ὄρος τῆς Ποντικῆς, &c.] Pœmen, enis, mons Ponticæ, à quo defluebat Parthenius amnis, de quo suo loco egimus; at hujus montis nulla fit apud alios, quod sciam, mentio, Pontica verò erat circa Pontum regio, quæ etiam *Pontus* dicebatur, auctore Strabone lib. 12.

18 Ποίμνη, ὡς αὐλή.] Hæc verba pertinent ad Lexicographos non ad topographum, ποίμνη significat gregem; αὐλὴ verò (quod cum accentu in ultima notari debet) significat, *stabulum*, *ovile*. Noster accipit pro locis ubi greges & oves stabulantur.

19 Πόλα, πόλις Ἰλλυρίας.] Pola, urbs Illyriæ. A qua promontorium *Polaticum*, seu *Poleaticum* vocabatur; sita erat in sinu portuoso, qui exiguas habebat insulas subducendis navibus aptas, atque frugiferas, longè clarissimum opus Colchorum, qui ab Æeta ad Medeam insequendam missi, re infecta exsilium sibi indixerant, ut rerum monumentis tradidit Strabo lib. 5. Ἡ δὲ Πόλα ἵδρυται μὲν ἐν κόλπῳ λιμενοειδεῖ, νησίδια ἔχοντι εὔορμα καὶ εὔκαρπα· κτίσμα δ' ἐστὶν ἀρχαῖον Κόλχων ἐπὶ τὴν Μήδειαν ἐκπεμφθέντων, διαμαρτόντων δὲ τῆς πράξεως, καὶ καταγνόντων ἑαυτῶν φυγὴν, ὡς Καλλίμαχος εἴρηκεν,

Ἄστυρον ἐκτίσσαντο· τὸ μὲν φυγάδων τις ἐνίσποι
Γραικὸς, ἀτὰρ κείνων γλῶσσ' ὀνόμηνε Πόλας.

i. e. *Pola autem sita est in sinu portuoso, qui insulas-parv... habet stationi-navium-aptas, atque frugiferas. Antiqu... opus Colchorum, ad Medeam insequendam missorum, qui ... infecta exsilium sibi indixerant*, ut Callimachus dixit:

Astyron [id est oppidum] *condiderunt, quod exsulum quidam dixit*
Græcus, sed illorum lingua nominavit Polas.

Ex Strabonis libro primo correximus distichum illud Callimachi, quod loco supra citato perperam se habet apud Strabonem. Postea facta fuit Romana colonia, referente Mela lib. 2. c. 3. *Sinus Polaticus & Pola, quondam à Colchis, ut ferunt, habitata (in quantum res transeunt) nunc Romana colonia.* Ætate Plinii *Pietas Julia* vocitabatur, ejus ex libro 19. sunt verba: *Oppida Istriæ civium Romanorum, Ægida, Parentium, colonia, Pola, quæ nunc Pietas Julia, quondam à Colchis condita.* Fallitur Abr. Ortelius qui in suo Thesauro Geographico in *Astyron* existimat, ex Callimacho apud Strabonem Astyron esse quoque urbem ab ... nautis conditam, & à Colchis *Polas* dictam. Fe... ditissimum virum Strabonis Latinus interpres, qui ... disticho

Πολάτης. Καὶ ἀκρωτήριον Πολατικὸν, καὶ τὸ Πολεατικόν. A

ΠΟΛΕΜΩ΄ΝΙΟΝ[20], ἐν Πόντῳ λιμὴν, καὶ πόλις. Τὸ ἐθνικὸν Πολεμώνιος, καὶ Πολεμωνιεύς.

ΠΟΛΛΗ΄ΣΙΟΙ, πόλις. Καὶ οἱ πολῖται, ὡς Λοκροὶ, Δελφοί. Οἱ οἰκήτορες, ὁμοίως. B

ΠΟΛΙ΄ΕΙΟΝ[21], πόλις Ἰταλίας, ἡ πρότερον Σῖρις καλουμένη. Τὸ ἐθνικὸν Πολιεεύς, ὡς τὸ Σίγειον τὸ Σιγειεύς. C

ΠΟ΄ΛΙΟΝ, ἐν Λέσβῳ τόπος, ὅπου τὸ ἡρῷον Ταντάλου. Λέγεται δὲ ὁ πολίτης, Πολιεύς.

ΠΟ΄ΛΙΣ[22], ὄνομα πόλεως Αἰγυπτίας. Ὁ οἰκήτωρ πολίτης, καὶ πολιεύς. [23] Οὕτω γὰρ τιμᾶται ὁ Ζεὺς ἀπὸ τῆς πόλιος γενικῆς, κατὰ τροπὴν τοῦ ος εἰς εύς. Τὸ δὲ θηλυκὸν τοῦ πολιεὺς, Πολιεία. Λέγεται καὶ ἄλλο θηλυκῶς Πολιὰς, ὡς Σουνιάς. D

ΠΟΛΙΤΕΙ΄Α, πόλις Ἀχαΐας. E

ΠΟΛΙΤΩ΄ΡΙΟΝ[24], πόλις Λατίνων, ἣν ἑλὼν Μάρκιος ὁ βασιλεὺς, μετήγαγεν εἰς Ῥώμην. Τὸ ἐθνικὸν, Πολιτωρηνός.

ΠΟ-

Et promontorium Polaticum, & Poleaticum.

POLEMONIUM, portus in Ponto, & urbs. Gentile, Polemonius, & Polemonieus.

POLLESII, urbs. Et cives, ut Locri, Delphi. Incolæ, eodem modo.

POLIEUM, urbs Italiæ, quæ prius *Siris* vocata fuit. Gentile, Polieeus, ut Sigeum, Sigeeus.

POLIUM, locus in Lesbo, ubi erat Tantali fanum. Civis dicitur, Polieus.

POLIS, nomen urbis Ægyptiæ. Incola, Polites, & Polieus. Sic enim Jupiter colitur à genitiv. πόλιος, verso *os* in *eus*. Cujus nominis fœmin. Poliea. Dicitur etiam aliud fœm. Polias, ut Sunias.

POLITEA, urbs Achaiæ.

POLITORIUM, urbs Latinorum, qua potitus Marcius rex ejus cives in Romam transtulit. Gentile, Politorenus.

PO-

disticho Callimachi τὸ ἄστυρον interpretatur, ac si fuisset nomen urbis proprium, cum sit nomen appellativum, quod significat *oppidum*, Hesych. Ἄστυρον, πολίχνιον. i.e. *Astyron, oppidum.* Scilicet ἀπὸ τοῦ ἄστεως, i.e. ab *urbe*. Lycophron plur. num. usurpavit, ad cujus locum ita Scholiasta: Τὸ δὲ Πόλαι Κολχικῶς φυγάδας σημαίνει, ὥς φησι Καλλίμαχος. i.e. *Polæ autem Colchice exsules significat; ut ait Callimachus*. Ideo Bochartus Geographiæ Sacræ parte prima, lib. 4. c. 31. laborat probare nomen huic urbi inditum à verbo פלה *palah*, quod in conjugatione Piel apud Hebræos & Syros significat *separare*, *auferre*, *amovere*; at prius ostendere oportebat linguam Colchorum aliquam habuisse cum Hebræorum & Syrorum lingua seu cognationem, seu affinitatem.

20 Πολεμώνιον, ἐν Πόντῳ λιμὴν, καὶ πόλις.] Polemonium, in Ponto portus & urbs. Fuit urbs Cappadociæ, cujus meminit Ptolemæus lib. 5. c. 6. à qua Pontus *Polemoniacus* nomen accepit. Niger *Vatiza* ab incolis vulgo dici refert.

21 Πολίειον, πόλις Ἰταλίας, &c.] Polieum, urbs Italiæ, quæ antè *Siris* vocitabatur. Juxta Lycophronis sententiam ad ejus versum 979. prius dicta fuit *Polieum* nempe ab Ilii Poliade Minerva, cujus palladium illuc asportarunt Troiani, unde ab eisdem condita creditur, postea *Heraclea*, seu *Heracleum*, ac tandem *Siris*, de quibus sic Strabo lib. 6. Εἶθ' Ἡρακλεόπολις, μικρὸν ὑπὲρ τῆς θαλάττης· καὶ ποταμοὶ δύο πλωτοὶ Ἄκιρις καὶ Σῖρις, ἐφ' οὗ πόλις ἦν ὁμώνυμος Τρωϊκὴ, χρόνῳ δὲ τῆς Ἡρακλείας ἐντεῦθεν οἰκισθείσης ὑπὸ Ταραντίνων· ἐπίνειον αὕτη τῶν Ἡρακλεωτῶν ὑπῆρξε· διεῖχε δ' Ἡρακλείας μὲν τέτταρας καὶ εἴκοσι σταδίους, Θουρίων δὲ περὶ λ καὶ τ. Τῆς δὲ τῶν Τρώων κατοικίας τεκμήριον ποιοῦνται τὸ τῆς Ἀθηνᾶς τῆς Ἰλιάδος ξόανον, ἱδρυμένον αὐτόθι, ὅπερ καταμύσαι μυθεύουσιν ἀποσπωμένων τῶν ἱκετῶν ὑπὸ Ἰώνων τῶν ἑλόντων τὴν πόλιν· τούτους γὰρ ἐπελθεῖν οἰκήτορας φεύγοντας τὴν Λυδῶν ἀρχὴν, καὶ βίᾳ λαβεῖν, τὴν πόλιν αὐτοχθόνων οὖσαν, καλέσαι δὲ αὐτὴν Πολίειον. i.e. *Sequitur Heracleopolis, paululum supra mare, & amnes duo navigabiles Aciris & Siris, super quo urbs erat ejusdem nominis Troiana; quæ postmodo Heraclea ibi à Tarentinis condita, navale ipsa Heracleotarum exstitit. Distat ab Heraclea stadia* XXIV. *à Thuriis circiter* CCCXXX. *Troianorum habitationis indicium faciunt Minervæ Iliadis simulacrum, ibi dedicatum, quod fabulantur oculos palpebris clausis solo defixisse, cum Iones urbe capta supplices ab eo avellerent. Hos enim pervenisse habitatores, fugientes Lydorum imperium, & vi cepisse urbem, quæ indigenarum erat, vocavisse verò eam Polieum.*

22 Πόλις, ὄνομα πόλεως Αἰγυπτίας.] Polis, nomen urbis Ægyptiæ, quænam fuerit hæc urbs plane nescio, paulo infra auctori nostro memoratur etiam Πῶλις, utraque mihi sunt inhonoræ civitates, quandoquidem à nemine commemorantur. Jam alibi annotavimus Alexandriam Ægypti urbem per antonomasiam πόλιν, i.e. *urbem* vocatam fuisse, sed de hac non puto loqui Stephanum.

23 Οὕτω γὰρ τιμᾶται ὁ Ζεύς.] Jupiter Polieus memoratur Pausaniæ lib. 1. sed nullam cum urbe Poli habet cognationem, at ejus nomen deducitur ἀπὸ τῆς πόλεως, i.e. *ab urbe*.

24 Πολιτώριον, πόλις Λατίνων, &c.] Politorium, urbs Latinorum, quam cepit Ancus Martius Romanorum rex, ac ejus oppidanos in Romam accepit. Id hausit noster auctor ex Dionysii Halicarn. Roman. Antiquitatis lib. 3. cujus verba (omitto Græca) sunt: *Marcus igitur ob has causas & responsa, coactus exercitum in eos duxit, & Politorio eorum urbe obsessa, antequam ulla auxilia ab aliis Latinis mitterentur, civibus obsessis, urbem certis conditionibus in deditionem accepit. Nullo tamen malo homines affecit, sed omnes cum suis fortunis Romam traduxit, & in tribus aistribuit. Sequenti autem anno, quum Latini in Politorium desertum colonos misissent, & Politorium agrum jam colerent, Marcius cum copiis in eos est profectus. Quum autem Latini ex urbe in aciem prodire ausi fuissent, victis illis, urbem iterum cepit. Incensis autem ædificiis, & muris solo æquatis, ut hostes ibi nullam amplius belli sedem haberent, neve agrum colerent, copias domum reduxit.* Injuriam facerem Livio, si ejus ex lib. 1. c. 33. verba huc non conferrem, qui eamdem historiam πολιτικώτατος narrat, ex qua Hispani, si saperent, poterant proficere: *Ancus demandata cura Sacrorum flaminibus, sacerdotibusque aliis, exercitu novo conscripto, profectus Politorium, urbem Latinorum vi cepit, secutusque morem regum priorum, qui rem Romanam auxerant hostibus in civitatem accipiendis, multitudinem omnem Romam traduxit, & cum circa Palatium sedem veteres Romani, Sabini Capitolium, atque arcem, Cælium montem Albani implessent, Aventinum novæ multitudini datam.* Ac paulò pòst: *Politorium inde rursus bello repetitum, quod vacuum occupaverant prisci Latini, eaque causa diruendæ urbis ejus fuit Romanis, ne hostium semper receptaculum esset.*

25 Πο-

ΠΟΛΙ´ΧΝΑ[25], πόλις τῆς Τρωάδος. A [26] Οἱ πολῖται, Πολιχναῖοι. [27] Ἔστι καὶ Κρήτης πολίχνη πόλις, ἧς ὁ πολίτης πολιχνίτης.

ΠΟ´ΛΛΕΝΤΟΣ[28], ὡς Σώρεντος, ἢ Πολλέντιον, ὡς Ῥήγιον. Τὰ γὰρ τούτων ἐθνικά, τύπον ἕνα διὰ τοῦ ινος ἔχουσιν, ὡς Ῥηγῖνος, B Σωρεντῖνος.

ΠΟΛΥ´ΑΡΑ, πόλις Καρίας. Ὁ πολίτης, Πολυαρεύς.

ΠΟΛΥΔΩ´ΡΑ[29], νῆσος πρὸς τῇ Κυζίκῳ. Τὸ ἐθνικὸν, Πολυδωρεύς. C

ΠΟΛΥΠΟ´ΔΟΥΣΑ, νῆσος τῆς Κνιδίας. Τὸ ἐθνικὸν, Πολυποδουσαῖος.

ΠΟΛΥ´ΡΗΝ[30], πόλις Κρήτης, ἀπὸ τοῦ πολλὰ ῥῆνα, τουτέστι πρόβατα ἔχειν. Ὁ πολίτης, Πολυρρήνιος. D

ΠΟΜΠΗΪΟΥ´ΠΟΛΙΣ[31], πόλις Παφλαγονίας. [32] Τινὲς δὲ δίχα τοῦ υ, Πομπηϊόπολιν λέγουσι, καὶ Πομπηϊοπολίτης.

ΠΟΝΗ-

POLICHNA, urbs Troadis. Cives, Polichnæi, est etiam Cretæ urbs Polichne, cujus civis, Polichnites.

POLLENTUS, ut Sorentus, vel Pollentium, ut Rhegium. Horum enim gentilia unam formam per *inus* habent, ut Rheginus, Sorentinus.

POLYARA, urbs Cariæ. Civis, Polyareus.

POLYDORA, insula juxta Cyzicum. Gentile, Polydoreus.

POLYPODUSA, insula, Cnidiæ. Gentile, Polypodusæus.

POLYREN, urbs Cretæ, ἀπὸ τοῦ, &c. h. e. *quod habeat multas oves.* Civis, Polyrrhenius.

POMPEIUPOLIS, urbs Paphlagoniæ. Aliqui sine *y* psilon scribunt Pompeïopolin, & Pompeïopolites.

PONE-

25 Πολίχνα, πόλις τῆς Τρωάδος.] Polichna, urbs Troadis. Memoratur Thucydidi lib. 8. Straboni lib. 13. quam in convalle circa Æsepum, ad lævam fluminis partem locat: Τοῦ δὲ αὐλῶνος τοῦ περὶ τὸν Αἴσηπον ἐν τῇ ἀριστερᾷ τῆς ῥύσεως αὐτοῦ πρῶτόν ἐστι Πολίχνα τειχῆρες χωρίον, εἶθ᾽ ἡ Παλαισκῆψις. i. e. *In convalle circa Æsepum, ad lævam fluminis partem initio est Polichna, munitum oppidum, deinde Palæscepsis.* Ac paululum infra: Ἐν δεξιᾷ δὲ τοῦ Αἰσήπου μεταξὺ Πολίχνας τε καὶ Παλαισκήψεως ἡ Νέα κώμη, καὶ ἀργύρεια. i. e. *Ad dextram Æsepi inter Polichnam & Palæscepsin Novus pagus & fodinæ argenti.*

26 Οἱ πολῖται, Πολιχναῖοι.] Cives civitatis Troadis Polichnæ, dicebantur *Polichnæi*. Memorantur Plinio lib. 5. cap. 30.

27 Ἔστι καὶ Κρήτης Πολίχνη πόλις.] Est & Cretæ Polichne urbs. Cujus oppidani dicebantur Polichnitæ, quos celebrat Herodotus lib. 7. c. 170. Thucydides lib. 2.

28 Πόλλεντος, &c.] Pollentus, seu Pollentium, cujus regionis fuerit urbs divinandum nobis relinquit, ejus in hac terminatione nemo omnium meminit; at Pollentiam juxta Alpes, quam nos putamus esse, quam auctor noster in animo habebat, celebrat ob cani coloris vellus Plin. lib. 8. c. 48. & ob colorem pullum atque fuscum Columella de R R. lib. 8. c. 2. *Sunt etiam suapte naturâ pretio commendabiles colores, pullus atque fuscus; quos præbent in Italiâ Pollentia, in Bætica Corduba.* Sil. Italicus:

——— *Fuscique ferax Pollentia villi.*

Commendabantur etiam Pollentiæ calices apud veteres, auctore Plinio lib. 35. c. 12. & calices & lanas Pollentinas Martialis lib. 14. epigramma 157. cui epigraphe *Lanæ Pollentinæ.*

Non tantum pullo lugentes vellere lanæ,
Sed solet & calices hæc dare terra suos.

Hanc urbem in Lombardia Cispadana locat Leander Albertus, juxta quam *Stillico* socer Honorii Imperatoris ab *Alarico* Gothorum rege victus fuit, qui Romam inde profectus eam cepit, diripuit, atque incendit, ex quo Romani imperii majestas fortunaque inclinare cœpit, cujus rei multi sunt testes, & inter eos Mariana de Reb. Hispaniæ lib. 4. calce; ubi inquit Pollentiam nunc *Polenza* vocitari, ac esse exiguum oppidum non procul Asta urbe; tamen Claudianus, Poëta ejus ætatis in carmine, quod de bello Gothico composuit illam infaustam Stiliconis expeditionem in exemplar adulatorii dedecoris mirum in modum extollit, ubi inter alia sic ait:

O celebranda mihi cunctis Pollentia sæclis!
O meritum nomen felicibus apta triumphis!
Virtutis fatale solum; memorabile bustum
Barbariæ! nam sæpe locis ac finibus illis
Plena lacessito rediit vindicta Quirino.

Memoratur etiam Ptolemæo lib. 3. c. 1. cui Πολεντία per unum *l* scribitur, sed perperam, quia à pollendo videtur vocata, sicut Florentia à florendo, Placentia à placendo.

29 Πολυδώρα, νῆσος πρὸς τῇ Κυζίκῳ.] Polydora, insula juxta Cyzicum. Memoratur Diodoro Siculo Bibliothecæ Historicæ lib. 13. cui insula Polydori vocatur: Οἱ δ᾽ Ἀθηναῖοι μέχρι μέν τινος ἐπεδίωξαν τοὺς Πελοποννησίους· πυνθανόμενοι δὲ τὸν Φαρνάβαζον μετὰ πολλῆς ἵππου κατὰ σπουδὴν ἐπιγινόμενον, ἀνέκαμψαν ἐπὶ τὰς ναῦς, καὶ τὴν μὲν πόλιν παρέλαβον, δύο δὲ τρόπαια κατέστησαν ἀφ᾽ ἑκατέρας νίκης, τὸ μὲν τῆς ναυμαχίας ἐν τῇ νήσῳ τῇ Πολυδώρου καλουμένῃ, τὸ δὲ τῆς πεζομαχίας, οὗ τὴν τροπὴν ἐποιήσαντο τὴν πρώτην. i. e. *Athenienses aliquo tenus persecuti sunt Peloponnesios. Audientes verò Pharnabazum multo cum equitatu citato gradu venire, ad naves revertuntur, receptaque urbe duo ex utrâque victoriâ tropæa, alterum pugnæ navalis, in* Polydori *insula, uti vocatur; alterum pedestris pugnæ, ubi primum hostes in fugam conjecerant, excitarunt.* Plinio lib. 5. c. 32. Polydora, ut auctori nostro citur, quam in Propontide ante Cyzicum una cum aliis locat.

30 Πολύρην, πόλις Κρήτης, ἀπὸ τοῦ, &c.] Pro Πολύρην, legendum Πολύῤῥηνα, ut est apud Scylacem in Κρήτῃ, vel Πολυῤῥηνία, ut est apud Ptolemæum lib. 3. c. 17. Plinio lib. 4. c. 12. dicitur *Polyrrhenium*; terminationem in ια videtur confirmare quodammodo gentile Πολυῤῥήνιος. Ejus enim oppidani *Polyrrhenii* dicebantur, quorum meminit Polybius Historiarum lib. 5. Ἀναλαβὼν δὲ τοὺς Ἠπειρώτας ἅμα τοῖς Μακεδόσι πανδημεί, καὶ τοὺς ἐξ Ἀχαΐας πεπληρωκότας σφενδονήτας τριακοσίους, ἔτι δὲ τοὺς παρὰ Πολυῤῥηνίων ἀπεσταλμένους Κρῆτας τριακοσίους, προῆγε. i. e. *Sumptis autem Epirotis, qui omnes suas viris Macedonibus conjunxerant, & funditoribus trecentis, qui ex Achaïa venerant, Cretensibus item trecentis, quos Polyrrhenii miserant, pergebat ire.* Ex ejus nominis etymologia dignoscimus pecorosam fuisse; nomen enim sortita est, quod multas haberet oves, ut inquit epitomator noster.

31 Πομπηϊούπολις, πόλις Παφλαγονίας.] Pompeiupolis, urbs Paphlagoniæ. Prius *Eupatoria*, à Mithridate Eupatore, qui eam condidit, ac postea à Pompeio subacta, Pompeiopolis est vocitata; utrumque testatur Plinius lib. 6. c. 2. *Amiso junctum fuit oppidum Eupatoria, à Mithridate conditum, victo eo Pompeiopolis utrumque appellatum est.* Eadem pene Solinus sui Polyhistoris cap. 56. Memoratur Straboni lib. 12. Ptolemæo lib. 5. c. 6. Constantino Porphyrogenetæ de Them. lib. 1. Them. 7.

32 Τινὲς δὲ δίχα τοῦ, &c.] Inquit Pompeiupolim ab aliquibus vocari *Pompeiopolim*, quod in hujusmodi urbium nominibus est translativum.

33 Πον-

ΠΟΝΗΡΟ'ΠΟΛΙΣ[33], πόλις ἐν Θρᴀ́κῃ. Ὁ πολίτης, Πονηροπολίτης. A

ΠΟ'ΝΤΟΣ[34], ἰδικῶς ὁ Εὔξεινος. Τὸ ἐθνικὸν Πόντιος, καὶ Ποντία, καὶ Ποντιάς. Καὶ τὸ κτητικὸν, Ποντικός. [35] Ἔστι καὶ Πόντος Πολεμωνιακὸς ἐπαρχία. B

ΠΟΠΛΩ'ΝΙΟΝ[36], πόλις Τυῤῥηνῶν. [37] Τὸ ἐθνικὸν Ποπλώνιος, τῷ τῆς χώρας ἔθει.

ΠΟΡ-

PONEROPOLIS, urbs in Thracia. Civis, Poneropolites.

PONTUS, propriè Euxinus. Gentile, Pontius, & Pontia, & Pontias. Possessiv. Ponticus. Est etiam Pontus Polemoniacus præfectura quædam.

POPULONIUM, urbs Tyrrhenorum. Gentile, Populonius, regionis consuetudine.

POR-

33 Πονηρόπολις, πόλις ἐν Θρᴀ́κῃ.] Poneropolis, urbs in Thracia. Quæ à Philippo instaurata, mutato priore nomine, *Philippopolis*, postea à situ *Trimontium* dicta fuit, cujus rei testem produco Plinium ex ejus lib. 4. c. 11. *Oppidum sub Rhodope Poneropolis antea, mox à conditore Philippopolis, nunc à situ Trimontium dicta.* Ex Ptolemæi lib. 3 c. 11. apparet *Adrianopolim* quoque dictam fuisse: Φιλιππούπολις, ἡ καὶ Τριμόντιον, ἡ καὶ Ἀδριανούπολις. i. e. *Philippopolis, quæ & Trimontium, quæ & Adrianopolis.* At Boterus in suis Relationibus parte 1. lib. 1. auctor est Philippopolim & Adrianopolim diversas Thraciæ urbes esse, contra quàm asserit Ptolemæus. Poneropolis verò sonat *improborum-civitas.*

34 Πόντος ἰδικῶς ὁ Εὔξεινος.] Pontus, peculiariter dicitur Pontus Euxinus scilicet ob excellentiam, absolutè enim quodcumque mare significat. Strabo lib. 1. Ἁπλῶς δὲ οἱ τότε τὸ πέλαγος τὸ Ποντικὸν ὥσπερ ἄλλον τινὰ Ὠκεανὸν ὑπελάμβανον, καὶ τοὺς πλέοντας ἐκεῖσε ὁμοίως ἐκτοπίζειν ἐδόκουν, ὥσπερ τοὺς ἔξω στηλῶν ἐπιπολὺ προϊόντας· καὶ γὰρ μέγιστον τῶν καθ' ἡμᾶς ἐνομίζετο, καὶ διὰ τοῦτο κατ' ἐξοχὴν ἰδίως Πόντον προσηγόρευον· ὡς ποιητὴν, τὸν Ὅμηρον. i. e. *Omnino autem tunc temporis mare Ponticum, tamquam alium quemdam Oceanum existimabant, & qui eò navigabant, non minus procul ab hominibus discessisse putabantur, quam qui procul extra columnas Herculis essent profecti; maximum enim marium nostrorum putabatur, ideoque ob excellentiam peculiariter* Pontum *appellabant; sicut Poëtam, Homerum.* Quadraginta circiter amnes in illum influere refert idem auctor lib. 7. sed plures Abr. Ortel. in veteris Geographiæ tabulis; quod procul dubio est in causa, ut aliquando congeletur, qua de re videsis Macrobium Saturnaliorum lib. 7. c. 12. quare Ovid. lib. 3. de Ponto; Epist. 1. canit.

Tu glacie freta juncta tenes, & in æquore piscis
Inclusus tectâ sæpe natavit aquâ.

Incipit à Mæotide palude, quæ ideo *Ponti mater* nuncupata fuit; quà paludi committitur, Cimmerius Bosporus; ubi primùm se coarctat, Hellespontus vocatur; Propontis, ubi se laxat; ubi iterum pressit, Thracius Bosporus, ubi rursus effundit, Pontus Euxinus. Per *primas angustias*, i. e. per *Hellespontum*, quem Xerxes Persarum rex contabulavit, idem adversus Græciam duxit exercitum; per *secundas*, i.e. per *Thracium Bosporum*, Darius pater Xerxis copias ponte transvexit, auctore Plinio, & Mela. *Euxinos* verò Græco sermone significat *hospitalem*, prius *Axenos*, i. e. *inhospitalis* dictus fuit, utrumque expressit Ovid. Trist. lib. 4. Eleg. 4. v. 55.

Frigida me cohibent Euxini litora Ponti,
Dictus ab antiquis Axenus ille fuit.

Id nominis sortitus, antequam Græci illac navigationem frequentarent, vel propter importuosa ejus litora, vel propter inhospitalem accolarum feritatem, qui hospites Dianæ immolabant, humanisque carnibus vescebantur; pro poculis hospitum calvariis uti solebant; at postquam Græci, accessu suo ad illas oras, humaniores incolas mores docuere, & eos ex inhospitalibus hospitales fecere, vocatus fuit Pontus Euxinus, quod etiam disertis verbis affirmat Plin. lib. 6. c. 1. *Pontus Euxinus, anteà ab inhospitali feritate* Axenos *appellatus, peculiari invidiâ naturæ sine ullo fine indulgentis aviditati maris, & ipse in Europam Asiamque funditur.* De quo si plura scire desideras, lege Polyb. lib. 4. Herodot. lib. 4. Stuk. in Arrhiani. Peripl. Pont. Eux. Cæterum Pontus est regio quædam, inclyto rege Mithridate inclyta, necnon Aquila veteris testamenti exacto interprete, de qua consulendus Strabo lib. 12. Ptolemæus lib. 5. c. 1.

35 Ἔστι καὶ Πόντος Πολεμωνιακὸς ἐπαρχία.] Est & Pontus Polemoniacus præfectura; scilicet Cappadociæ regio, teste Ptolemæo lib. 5. c. 6. quam in provinciæ formam Nero redegit, referente Suetonio in Nerone c. 18. & Vopisco in Aureliano.

36 Ποπλώνιον, πόλις Τυῤῥηνῶν.] Populonium, urbs *Tyrrhenorum*, i. e. *Etruscorum.* Latinis masc. plur. & fœm. singul. dicitur. Habebat navale, quod nunc *Porto Barato* vocitatur, auctore Cluv. Ital. Antiquæ lib. 2. c. 2. sed oppidum jam Strabonis ætate erat planè desertum, cujus situm lib. 5. sic depingit: Τὸ δὲ Ποπλώνιον ἐπ' ἄκρας ὑψηλῆς ἵδρυται, κατεῤῥωγυίας εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ χεῤῥονησιζούσης· πολιορκίαν καὶ αὐτὸ δεδεγμένον περὶ τοὺς αὐτοὺς καιρούς. Τὸ μὲν οὖν πολίχνιον πᾶν ἔρημόν ἐστι, πλὴν τῶν ἱερῶν καὶ τῶν κατοικιῶν ὀλίγων. Τὸ δὲ ἐπίνειον οἰκεῖται βέλτιον πρὸς τῇ ῥίζῃ τοῦ ὄρους λιμένιον ἔχον καὶ νεωσοίκους. Διὸ καὶ δοκεῖ μοι μόνη τῶν Τυῤῥηνίδων τῶν παλαιῶν αὕτη πόλεων ἐπὶ αὐτῇ τῇ θαλάττῃ ἱδρύσθαι. Αἴτιον δ' ἐστὶ τὸ τῆς χώρας ἀλίμενον. i. e. *Populonium autem situm est in promontorio sublimi, quod præruptum in mare excurrit, in speciem peninsulæ. Hoc quoque oppidum sub idem tempus obsidionem pertulit. Atque ipsum quidem oppidum desertum plane, exceptis templis, domibusque paucis jacet. At navale ejus melius incolitur, portu ad radices montis & domibus recipiendis navibus præditum. Itaque etiam sola hæc de omnibus Etruscis urbibus vetustis ad ipsum mare condita fuisse mihi videtur. Causa est, quia importuosum est litus.* Idem auctor paululum infra ait se ex Populonio conspexisse Sardiniam, Corsicam & Æthaliam: Ἔστι δὲ καὶ θυννοσκοπεῖον ὑπὸ τῇ ἄκρᾳ. Κατοπτεύεται δ' ἀπὸ τῆς πόλεως πόῤῥωθεν μὲν καὶ μόλις ἡ Σαρδὼν, ἐγγυτέρω δ' ἡ Κύρνος· πολὺ δὲ μᾶλλον τούτων ἡ Αἰθαλία. Προσεχεστέρα γὰρ τῇ ἠπείρῳ ἐστίν. Ἄριστον δ' ἀφετήριον τὸ χωρίον ἐστὶν ἐπὶ τὰς τρεῖς λεχθείσας νήσους. Εἴδομεν δὲ καὶ ταύτας ἡμεῖς, ἀναβάντες ἐπὶ τὸ Ποπλώνιον. i. e. *Est & specula in promontorio, ex qua thynni observantur: Ex oppido procul atque vix conspicitur Sardinia; propius Corsica, ac multo magis Æthalia; namque propior continenti est. Optime à Populonio solvunt petituri tres dictas insulas. Vidimus & eas nos ascendentes Populonium.* Mascul. plur. eam commemorat Liv. lib. xxx. *Claudium consulem profectum tandem ab urbe, inter portus Cossanum Lauretanumque atrox vis tempestatis adorta, in metum ingentem adduxit. Populonios inde quum pervenisset, stetissetque ibi, dum reliquum tempestatis exsæviret, in Ilvam insulam trajecit.* Splendet etiam Mantuanis carminibus Æneid. lib. 10. v. 173.

Sexcentos illi dederat Populonia mater
Expertos belli juvenes: ast Ilva trecentos.

Ad quem locum ita Servius: *Quidam post* XII. *populos in Etruria constitutos, populum ex insula Corsica in Italiam venisse, & Populoniam condidisse dicunt. Alii Populoniam volaterranorum coloniam tradunt. Alii Volaterranos Corsis eripuisse Populoniam dicunt.* Ejus ruinas ita deplorat Rutilius in Itinerario:

Agnosci nequeunt ævi monimenta prioris:
Grandia consumpsit mœnia tempus edax.
Sola manent interceptis vestigia muris,
Ruderibus latis tecta sepulta jacent.
Non indignemur, mortalia corpora solvi:
Cernimus exemplis, oppida posse mori.

In hac urbe inquit Plin. lib. 14. c. 1. se vidisse Iovis simulacrum ex una vite tot ævis incorruptum. Leander Albertus in Tuscia auctor est hanc urbem extitisse usque ad Niceæ Patricii Constantinopolitani tempora, qui imperatoris Byzantini classis præfectus Bernardo Caroli Magni nepote in Italia regnante, totam adeò delevit, ut numquam exinde habitata fuerit, ex cujus ruinis Plumbinum, ut assolet, crevisse creditur. Juxta illius litora Vandalos unà cum *Genserico* eorum rege devictos à *Basilio* Imperat. Leonis III. classis præfecto, Blondus Sabellicusque prodidere.

37 Τὸ ἐθνικὸν, Ποπλώνιος.] Gentile Populonius. Sæpe sæpius admonuimus lectorem, esse liberrimos rerum scriptores in horum nominum forma; Livius quia urbem vocavit

ΠΟΡΔΟΣΕΛΗ'ΝΗ [38], νῆσος περὶ τὴν Λέσβον, πόλιν ὁμώνυμον ἔχουσα. Ὁ πολίτης, Πορδοσεληνίτης. [39] Τινὲς δὲ ἐκκλίνοντες τὸ δύσφημον τοῦ ὀνόματος, Ποροσελήνην ἐκάλεσαν. A

PORDOSELENE, insula circa Lesbum, ejusdem nominis urbem habens. Civis Pordoselenites. Aliqui turpitudinem nominis evitantes *Poroselenen* vocavere.

ΠΟΡΘΜΙ'Α, καὶ Πορθμίον, κώμη ἐπὶ τῷ στόματι τῆς Μαιώτιδος λίμνης. Τὸ ἐθνικὸν Πορθμιεύς, ὡς Σουνιεύς, καὶ Πορθμίτης. B

PORTHMIA, & Porthmium, vicus in ostio Mæotidis paludis. Gentile, Porthmieus, ut Sunieus, & Porthmites.

ΠΟΡΦΥΡΕΩ'Ν [40], πόλις Φοινίκης. Τὸ ἐθνικὸν Πορφυρεώνιος, καὶ Πορφυρεωνίτης.

PORPHYREON, urbs Phœniciæ. Gentile, Porphyreonius, & Porphyreonites.

ΠΟΡΦΥΡΙ'ΤΗ [41], πόλις Ἀραβίας κατ' Αἴγυπτον. C

PORPHYRITE, urbs Arabiæ juxta Ægyptum.

ΠΟΣΙ'ΔΕΙΟΝ [42], πόλις μεταξὺ Κιλικίας καὶ Συρίας. Τὸ ἐθνικὸν, Ποσιδειεύς.

POSIDEUM, urbs inter Ciliciam, & Syriam. Gentile, Posideeus.

ΠΟΣΕΙΔΩΝΙ'Α [43], πόλις Ἰταλίας. Τὸ ἐθνικὸν Ποσειδωνιάται, καὶ Ποσειδώνιος. D

POSIDONIA, urbs Italiæ. Gentile, Posidoniatæ, & Posidonius.

ΠΟΤΑΜΟΣΑ'ΚΩΝ, Σάκων ὄνομα κύριον. Ἔστι δὲ ποταμὸς καὶ νῆσος τῆς Αἰολίδος.

POTAMOSACON, Sacorum nomen proprium. Est verò fluvius, & insula Æolidis.

ΠΟ-

PO.

cavit *Populonios*, ejus oppidanos lib 28. c. 45. *Populonienses* nuncupavit, qui inibi Scipioni ferrum pollicentur ad instruendam classem totam in Africam; ferrum enim asportabatur Populonium ex Ilva insula, quæ idcirco Poëtæ nunquam satis laudato, loco supra citato dicitur.

Insula inexhaustis Chalybum generosa metallis.

Et illic elaborabatur, namque in insula non poterat elaborari, ut tradit Strabo libro prædicto: Εἴδομεν δὲ καὶ τοὺς ἐργαζομένους τὸν σίδηρον, τὸν ἐκ τῆς Αἰθαλίας κομιζόμενον. Οὐ γὰρ δύναται συλλιπαίνεσθαι καμινευόμενος ἐν τῇ νήσῳ· κομίζεται δ' εὐθὺς ἐκ τῶν μετάλλων εἰς τὴν ἤπειρον. i. e. *Vidimus etiam, qui ferrum ex Æthalia allatum elaborabant. Non enim in insula fornacibus liquari potest; sed statim atque effossum est, in continentem defertur.* Æthalia Græcis, *Ilva* est Latinis, auctore Plinio Nat. hist. lib. 3. c. 6. cujus verba in de Αἰθάλη apposuimus.

38 Πορδοσελήνη, νῆσος περὶ τὴν Λέσβον, &c.] Pordoselene, insula circa Lesbum cum urbe cognomine, id nominis sonat Latino sermone *crepitum-lunæ*, propter quam æschrologiam alii eam vocabant *Poroselenen* ac si diceres *transitum-lunæ*. Quod hausit noster ex Strabonis fonte, sic enim ille lib. XIII. Πλησίον δὲ τούτων ἐστὶ καὶ ἡ Πορδοσελήνη· πόλιν ὁμώνυμον ἔχουσα ἐν ἑαυτῇ, καὶ πρὸ τῆς πόλεως ταύτης ἄλλη νῆσος μείζων αὐτῆς, καὶ πόλις ὁμώνυμος ἔρημος, ἱερὸν ἔχουσα Ἀπόλλωνος. Τὰς δὲ δυσφημίας τῶν ὀνομάτων φεύγοντες τινὲς, ἐνταῦθα μὲν Ποροσελήνην δεῖν λέγειν φασί. i. e. *Secus has autem est etiam Pordoselene, urbem in se habens cognominem, & ante hanc urbem alia insula major ipsâ, & urbs ejusdem nominis deserta, templum habens Apollinis. Turpitudinem nominum fugientes quidam Poroselenen oportere dicere ajunt.* Sic etiam dicitur Plinio lib. 5. c. 31.

39 Τινὲς δὲ ἐκκλίνοντες, &c.] Ex Strabonis libro decimo tertio desumpsit, cujus verba adduximus nota proximè præcedenti.

40 Πορφυρεὼν, πόλις Φοινίκης.] Porphyreon, onis, urbs Phœniciæ. Memoratur Scylaci in Syria & in Phœnicia, & Polybio Historiarum lib. 5. cujus verba attulimus, in Πλάτανος.

41 Πορφυρίτη, πόλις Ἀραβίας, &c.] Porphyrite, urbs Arabiæ juxta Ægyptum. Prope eumdem locum memoratur Ptolemæo lib. 4. c. 5. Porphyritus mons.

42 Ποσίδειον, πόλις μεταξὺ Κιλικίας καὶ Συρίας.] Posidium, urbs inter Ciliciam & Syriam. Memoratur Ptolemæo lib. V. c. XV. qui Syriæ eam dedit necnon Scyl. in Κιλικία, apud quem perperam scribitur Ποσειδέριον pro Ποσίδειον. Ejus nomen Lat. serm. sonat Neptunium. Noster videtur respexisse Herodoti locum ex ejus lib. 3. c. 91. Ἀπὸ δὲ Ποσιδηΐου πόλεως, τὴν Ἀμφίλοχος ὁ Ἀμφιάρεω οἴκισε ἐπ' οὔρεσι τοῖσι Κιλίκων τε, καὶ Σύρων, ἀρξάμενον ἀπὸ ταύτης μέχρι Αἰγύπτου. πλὴν μοίρης τῆς Ἀραβίων (ταῦτα γὰρ ἦν ἀτελέα) πεντήκοντα καὶ τριηκόσια τάλαντα φόρος ἦν. i. e. *Ab urbe Posideio, quam Amphilochus Amphiaraï filius condidit in finibus Cilicum ac Syrorum, ab hac ad Ægyptum usque*, *præter Arabum partem, (hæc enim erat immunis)* CCCL. *talenta tributum erat.* Ad quem locum non bene H. Stephanus corrigit interpretem Latinum Herodoti Vallam, ac pro ἐπ' οὔρεσι, i. e. *in finibus*, ut vertit Valla, quæ lectio confirmatur ex auctore nostro, ipse vertit in montibus legendo ἐπ' οὔρεσι. Sic sæpe corrigimus quæ non sunt corrigenda. Nonne propius vero est urbem conditam esse in finibus Cilicum, & Syrorum, quam in montibus Cilicum & Syrorum; sanè ita mihi videtur.

43 Ποσειδωνία, πόλις Ἰταλίας.] Posidonia, urbs Italiæ. Quæ Latinis *Pæstum* dicebatur. Plin. lib. 3. c. 5. *Oppidum Pæstum, Græcis Posidonia appellatum, sinus Pæstanus.* Ptolemæo lib. 3. c. 1. locatur inter Lucanorum, juxta Tyrrhenum pelagus, oppida, ut & Scylaci, apud quem perperam scribitur Ποσειδῶ pro Ποσειδωνία. De qua ita Strabo libri quinti pede: Τὸ δὲ τῶν Πικεντίνων ἔθνος μικρὸν ἀπόσπασμα τῶν ἐν τῷ Ἀδρίᾳ Πικεντίνων, ὑπὸ Ῥωμαίων μετῳκισμένον εἰς τὸν Ποσειδωνιάτην κόλπον, ὃς νῦν Παιστανὸς καλεῖται, καὶ ἡ πόλις ἡ Ποσειδωνία, Παῖστος ἐν μέσῳ τῷ κόλπῳ κειμένη. i. e. *Gens Picentinorum est parva particula avulsa à Picentinis, qui mare Adriaticum incolebant, à Romanis transmigrati ad Posidoniatem sinum, qui nunc* Pæstanus *vocatur, & urbs Posidonia, Pæstus in medio sinu sita.* Ex ejusdem auctoris libri sexti capite apparet, distasse à Silari fluvii ostiis L. stadiis non amplius. Sinus Pæstanus hodie vulgo vocatur *Golfo di Agropoli.* Græco sermone hujus urbis nomen deducitur ἀπὸ τοῦ Ποσειδῶνος, i. e. *à Neptuno*; qua de causa Cluv. Ital. Antiqu. lib. 4. c. 14. credidit à Vell. Paterculo *Neptuniam* dic... Pæstus & Neptunia apud Vell. Paterculum lib. 1. circa... cem diversæ civitates esse videntur. Celeberrimam ... fuisse urbem conjicio ex Liv. lib. 22. c. 36. quandoquidem legati à Pæsto pateras aureas Romam attulerunt, qui... ut & Neapolitanis gratiæ actæ, aurum non acceptum... eodem auct. lib. 27. c. 12. elucet fuisse Romanorum ... niam, nunc exstincta jacet aliquibus ejus ruinæ ver... exstantibus. Valde commendantur apud Poëtas huj... di rosæ, quas bis in anno ferebat, scilicet Maj. & Septem... mensibus, idcirco à Poëtarum principe Georgic. lib. 4 v. 119. vocatur biferum Pæstum.

Forsitan, & pingues hortus, quæ cura colendi
Ornaret, canerem: biferique rosaria Pæsti.

Ovid. de Ponto lib. 2. Eleg. 4

Nec Babylon æstus, nec frigora Pontus habebit
Calthaque Pæstanas vincet odore rosas.

Opus est egredi è Pæsti rosetis ad Thraciæ Potidæam, ubi tribulos & infœlix lolium, sterilesque avenas loco rosarum inveniemus. Roseta voco loca, è quibus eruditionis aliquo odore agellos nostros rigamus: tribulos verò, lolium & avenam, ubi nil eruditum ex antiquitatis scrutis eru... possumus.

ΠΟΤΙΔΑΙΑ[44], πόλις Θρᾴκης. Ἡ δ' αὐτὴ ἐκλήθη καὶ Κασάνδρεια. Ὁ πολίτης Ποτιδαιάτης, καὶ Ποτιδαιεύς. A

ΠΟΤΙΔΑΝΙΑ[45], πόλις Αἰτωλίας. Τὸ ἐθνικὸν, Ποτιδανιάτης.

ΠΟΤΙΟΛΟΙ[46], πόλις Τυῤῥηνίας, κτίσμα Σαμίων, ἥτις καὶ Δικαιάρχεια. Τὸ ἐθνικὸν Ποτιολεῖς, καὶ Ποτιολήσιον. B

ΠΟΤΝΙΑΙ[47], πόλις Βοιωτίας. Τὸ ἐθνικὸν, Ποτνιεύς. Καὶ τὸ θηλυκὸν, Ποτνιάς. Λέγεται καὶ Πότνιος. Καὶ τὸ κτητικὸν Ποτνιακὸς, καὶ Ποτνιακή. C

POTIDÆA, urbs Thraciæ. Quæ *Casandria* quoque vocata fuit. Civis, Potidæates, & Potidæei. [Num. plur.]

POTIDANIA, urbs Ætoliæ. Gentile, Potidaniates.

POTIOLI, urbs Tyrrheniæ condita à Samiis, quæ etiam *Dicaarchia*. Gentile, Potiolei, & Potiolesium.

POTNIÆ, urbs Bœotiæ. Gentile, Potnieus. Fœmineum, Potnias. Dicitur etiam Potnius. Et possessiv. Potniacus, & Potniaca.

ΠΡΑΑΣΠΑ[48], πόλις τῆς Ἀτροπατηνῆς. Τὸ ἐθνικὸν, Πρααςπηνός.

ΠΡΑΙΝΕΣΤΟΣ[49], πόλις Ἰταλίας, ἀπὸ Πραινέστου τοῦ Λατίνου, τοῦ Ὀδυσσέως καὶ Κίρκης υἱοῦ. Ὁ πολίτης, Πραινεστῖνος. D

ΠΡΑΙ-

PRAASPA, urbs Atropatenæ. Gentile, Proaspenus.

PRÆNESTUS, urbs Italiæ à Prænesto filio Latini, filii Ulyssis & Circes. Civis, Prænestinus.

PRÆ-

44 Ποτίδαια, πόλις Θρᾴκης, &c.] Potidæa, urbs Thraciæ, quæ etiam *Casandria* vocata fuit. At in Κασάνδρεια inquit, Casandriam esse urbem Macedoniæ prope Thraciam, quæ aliquando *Potidæa* vocata fuit. Quamobrem hac in re sibi non constat, de qua vide quæ in Κασάνδρεια annotavimus, ac insuper illis adde Thucydidis auctoritatem, qui eam locat in isthmo Pallenes: Τῶν γὰρ Κορινθίων πρασσόντων ὅπως τιμωρήσωνται αὐτοὺς, ὑποτοπήσαντες τὴν ἔχθραν αὐτῶν οἱ Ἀθηναῖοι, Ποτιδαιάτας, οἳ οἰκοῦσιν ἐπὶ τῷ ἰσθμῷ τῆς Παλλήνης, ὄντας Κορινθίων ἀποίκους, ἑαυτῶν δὲ ξυμμάχους φόρου ὑποτελεῖς, ἐκέλευον τὸ ἐς Παλλήνην τεῖχος καθελεῖν, καὶ ὁμήρους δοῦναι. i. e. *Cùm enim Corinthii hoc studerent, ut ipsos* [Athenienses] *ulciscerentur; Athenienses, quod eorum inimicitias haberent suspectas, Potidæatas, qui in Pallenes Isthmo habitant, Corinthiorum colonos, suosque socios, & vectigales, muros Pallenen versus* [ædificatos] *demoliri, & obsides dare jusserunt.* De Pallene verò suo loco egimus.

45 Ποτιδανία, πόλις Αἰτωλίας.] Potidania, urbs Ætoliæ. Memoratur Thucydidi lib. 3. Ἅμα τῇ ἕῳ ἄρας ἐπορεύετο ἐς τὴν Αἰτωλίαν· καὶ αἱρεῖ τῇ πρώτῃ ἡμέρᾳ Ποτιδανίαν, καὶ τῇ δευτέρᾳ Κροκύλειον, καὶ τῇ τρίτῃ Τείχιον. i. e. *Sub auroram castris inde motis in Ætoliam est profectus. Primoque die capit Potidaniam, secundo Crocylium; tertio Tichium.* E nostris Livio lib. 28. c. 8. *Profectus ad Erythras Ætolorum, quæ propè Eupalium sunt, exscensionem fecit. Haud fefellit Ætolos: nam hominum quod aut in agris, aut in propinquis castellis Potidaniæ ac Apolloniæ fuit, in sylvas montesque refugit.*

46 Ποτίολοι, πόλις Τυῤῥηνίας, &c.] Potioli, urbs Tyrrheniæ, i. e. *Etruriæ*, Latinis dicitur *Puteoli*, id nominis sortita à puteis, vel ab aquæ calidæ putore, teste Festo in *Puteolos*; tribus nominibus celebratur ab auctore nostro suis locis. Dicæa enim, Dicæarchia, *Potioli* ipsi dicitur; in hac sectione inquit Samiorum opus fuisse, in *Dicæa* lonum coloniam. Facsis vacivas ædes aurium de ea loquenti Straboni lib. 5. Ἑξῆς δ' εἰσὶν αἱ περὶ Δικαιαρχίαν ἀκταί, καὶ αὐτὴ ἡ πόλις· ἦν δὲ πρότερον μὲν ἐπίνειον Κυμαίων, ἐπ' ὀφρύος ἱδρυμένον· κατὰ δὲ τὴν Ἀννίβα στρατείαν, συνῴκισαν Ῥωμαῖοι, καὶ μετωνόμασαν Ποτιόλους, ἀπὸ τῶν φρεάτων· οἱ δ' ἀπὸ τῆς δυσωδίας τῶν ὑδάτων. i. e. *Deinde sunt actæ id est litora circa Dicæarchiam, & ipsa urbs. Fuit antea navale Cumanorum in litoris supercilio exstructum. Sub tempus verò belli cum Annibale eo coloniam misere Romani, & mutato priore nomine* Potiolos *vocarunt à puteis. Alii ab aquarum fœtore.* Fuisse maximum emporium testatur idem auctor paululum infra: Ἡ δὲ πόλις ἐμπορεῖον γεγένηται μέγιστον, χειροποιήτους ἔχουσα ὅρμους διὰ τὴν εὐφυΐαν τῆς ἄμμου. i. e. *Urbs autem emporium maximum factum fuit habens stationes navium manufactas propter arenæ naturalem commoditatem.* Nunc Pozzuolo parum corrupto nomine vocitatur, de qua videsis collectanea nostra in Δικαιάρχεια, ubi Italiæ urbs dicitur.

47 Πότνιαι, πόλις Βοιωτίας.] Potniæ, urbs Bœotiæ. Memoratur inter alios Straboni lib. 9. Plinio lib. 4. c. 9. qui eam inter Magnesiæ urbes recenset, in cujus agris asini pasti inflammabantur rabie, auctore eodem Plinio lib. 25. c. 8. Apud Poëtas etiam celebrantur equæ Potniades, à quibus fabulabantur discerptum fuisse Glaucum. Virg. Georgicor. lib. 3. v 268.

Scilicet ante omnes furor est insignis equarum
Et mentem Venus ipsa dedit: quo tempore Glauci
Potniades malis membra absumpsere quadrigæ.

Ubi Serv. *Potnia civitas est de qua fuit Glaucus, qui cum sacra Veneris sperneret, illa irata, ejus equabus, quibus utebatur ad currum immisit furorem quo illæ percitæ eum dilacerarunt.* Cujus etiam fabulæ meminit Strabo libro citato; hinc Glaucus ipse Potnieus, ac sic inscripta fuit fabula quædam Æschyli Ποτνιεὺς Γλαῦκος.

48 Πράασπα, πόλις τῆς Ἀτροπατηνῆς.] Praaspa, neut. plur. urbs Atropatenæ. Atrapatena autem erat regio Mediæ, testibus Plinio lib. 6. c. 13. Appiano Alexandrino de bellis Parthicis. Fuit urbs Praaspa Mediæ regia, quam obsidione cinxit Antonius, sed in cassum, referente Dione Cassio hist. lib. 49. & Appiano libro prædicto, cui Phraata dicuntur: Αὐτὸς δὲ Φράατα, μεγάλην πόλιν, ἐν ᾗ καὶ τὰ τέκνα καὶ γυναῖκες ἦσαν τοῦ τῶν Μηδείας βασιλέως, ἐπολιόρκει. i. e. *Ipse verò Phraata, magnam urbem, in qua liberi & uxores Mediæ regis erant, obsedit.*

49 Πραίνεστος, πόλις Ἰταλίας.] Prænestus, urbs Italiæ, quæ Latinis *Præneste*, & *Prænestis* dicitur, auctore Servio ad Æneid. lib. 7. Vulgo Italis dicitur *Palestrino* & est ditionis Columnarum clarissimæ nunc in Italia familiæ, sed non eodem situ, ac fuit antiquum Præneste. Olim *Polystephanus* vocata fuit, teste Strabone lib. 5. ex quo corrigendus est Plinius apud quem lib. 3. c. 5. *Stephane* scribitur; sic vocata videtur, quod esset valdè munita. Στέφανοι enim i. e. *coronæ* Græce non de coronis modo, sed & de muris dicuntur, quibus veluti coronantur urbes. De ejus conditoribus non convenit inter scriptores, noster à Præneste Latini filio, ac Ulyssis nepote ex Circe conditam tradit, quod etiam ex Zenodoro confirmatur apud Solinum. At Prænestini libri Cæculum ejus conditorem memorabant, auctore eodem Solino capite citato, quam hæresim sequitur Poëtarum Phœnix Æneid. lib. 7.

Nec Prænestinæ fundator defuit urbis
Vulcano genitum pecora inter agrestia regem
Inventumque focis, omnis quem credidit ætas
Cæculus.

Ad quem locum Servius inquit, Præneste esse locum, non longè ab urbe, sic dictum ἀπὸ τῶν πρίνων, i. e. *ab ilicibus*, ubi erant pontifices & Dii indigetes, sicut Romæ. Plutarch. in Parallelis Telegonium Ulyssis & Circes filium ejus conditorem facit. Aul. Gell. lib. 16. c. 13. memoriæ commendavit, Prænestinos maximopere à Tiberio imperatore petiisse orasseque, ut ex colonia in municipii statum redigerentur, idque illis Tiberium pro referenda gratia tribuisse, quod in eorum finibus sub ipso oppido ex capitali mor-

bo

ΠΡΑΙΣΟΣ [50], πόλις Κρήτης, θηλυκῶς. Τὸ ἐθνικὸν Πραίσιος, καὶ Πραῖσος. A

PRÆSUS, urbs Cretæ, fœm. gen. Gentile, Præsius, & Præsus.

ΠΡΑΙΤΕΤΙΑ [51], χωρίον ἀπὸ τῆς Ἀδρίας· Ἧς ὁ οἰκήτωρ Πραιτετιανὸς, καὶ Πραιτετιανή.

PRÆTETIA, regio, ab Adria. Cujus incola, Prætetianus, & Prætetiana.

ΠΡΑΚΙΑΙ [52], καὶ Πράκες, ἔθνος, ἀπὸ Πρακὸς τοῦ ἐξ Ἠπείρου μὲν ὁρμωμένου, οἰκήσαντος δὲ ἐν τῇ Λακωνικῇ. Τὸ ἐθνικὸν Πράκες, καὶ Πρακηνοί. B

PRACIÆ, & Praces, populi à Prace, qui ex Epiro profectus Laconicam incoluit. Gentile, Praces, & Praceni.

ΠΡΑΚΝΟΣ, πόλις Ἰλλυρίας. Τὸ ἐθνικὸν, Πράκνιοι. C

PRACNUS, urbs Illyriæ. Gentile, Pracnii.

ΠΡΑΞΙΛΟΣ, πόλις Μακεδονίας. Τὸ ἐθνικὸν, Πραξίλιος.

PRAXILUS, urbs Macedoniæ. Gentile, Praxilius.

ΠΡΑΣΙΟΙ [53], ἔθνος Ἰνδικὸν, Διονύσῳ πολεμῆσαν.

PRASII, gens Indica, quæ contra Dionysum militavit.

ΠΡΑΣ [54], ὄνομα πόλεως Περραιβικῆς· Περισπᾶται, καὶ περιττοσυλλάβως κλίνεται. Τὸ ἐθνικὸν, Πράντες. D

PRAS, nomen urbis Perrhæbicæ. Circumflectitur verò, & imparisyllabicè declinatur. Gentile, Prantes.

ΠΡΑΣΙΑΙ [55], δῆμος Ἀθήνησι Πανδιονίδος φυλῆς. Ὁ δημότης, Πρασιεύς· Καὶ Πρασιᾶθεν τὸ τοπικὸν, Πρασίασε, καὶ Πρασιῆσιν. [56] Ἔστι καὶ Λακωνικὸν πολίχνιον, οὗ ὁ πολίτης ὁμοίως Πρασιεύς. E

PRASIÆ, populus Athenis Pandionidis tribus. Popularis, Prasieus. Locale, ex-Prasiis, ad-Prasias, in-Prasiis. Est etiam Laconicum oppidulum, cujus civis, similiter, Prasieus.

ΠΡΑ- PRA-

bo revaluisset; solebant enim Romani imperatores propter ejus situs amœnitatem & jucunditatem illuc secedere, ut apparet ex Suet. in Augusto c. 72. Sed iste secessus non tam fœlix fuit Antonino Pio imperatori, quam Tiberio, hîc enim ille amisit Verum Cæsarem filium septennem, auctore Jul. Capitolino in ejus vita. Celebrantur apud antiquos sortes Prænestinæ Fortunæ, cui illic templum sumptuosissimum construxit Sylla, cujus pavimentum erat ex eis, quæ vocantur *lithostrata*, quod adhuc Plinii ætate durabat. De qua Fortuna Carneades quidam fertur dixisse, *nusquam se fortunatiorem, quam Præneste vidisse fortunam.* De his sortibus insignis est locus M. T. C. de Divinatione lib. 2. qui incipit: *Tota res est inventa fallaciis, aut ad quæstum, aut ad superstitionem, aut ad errorem.* Ejusdem farinæ fuere sortes Lyciæ, Dæliæ, Antiatæ. Hanc urbem evertisse Bonifacium VIII Pontificem, familiæ Columnarum odio, quod sub hujus gentis ditione esset, narrat Leander Albertus in suo Latio, iterum tamen instauratam, atque iterum eversam, ac tandem restitutam at non antiquo splendori tradit idem auctor. De Præneste fuisse Ælianum, cujus exstant de varia historia & de animalibus libri produnt Suidas & Vossius de historicis Græcis lib. 2. & hæc de Præneste dicta sufficiant pro nostri destinati ratione.

50 Πραῖσος, πόλις Κρήτης.] Præsus, urbs Cretæ. Auctori nostro tres hujus ferè nominis urbes Cretæ celebrantur suis locis, scilicet Paræsus, Præsus, Priæsus. Nescio an diversæ fuerint urbes, necne. Sæpe enim auctor noster ex una urbe duas solet facere, nec mirabor si tres fecerit. Apud Strabonem lib. 10. dicitur *Prasos*, apud Scylacem Prosis, utrosque ex auctore nostro corrigendos existimo, quod ex Herodoto quodammodo confirmo, cui hujus urbis oppidani *Præsii* lib. 7. c. 17. celebrantur.

51 Πραιτετία, χωρίον ἀπὸ τῆς Ἀδρίας.] Prætetia, regio Italiæ, quæ incipiebat ab Adria; *Prætutiana* dicitur Plinio lib. 3. c. 14. quam inter Adrianam coloniam & Picentium locat; Silio Italico lib. 15. *Prætutia pubes* celebratur:

Tum qua vitiferos domitat Prætutia pubes
Læta laboris agros.

Prægustii Italiæ populi memorantur Ptolemæo lib. 3. c. 1. quorum civitates Beretra, & Interamnia, apud quem sine dubio pro *Prægustii* legendum *Prætutii*, qui error procedit ex literarum Græcarum Τ & Γ similitudine. Sane ad hoc non desidero Samii senis auctoritatem; hic error enim est inter typographos tralatitius.

52 Πρακίαι, καὶ Πράκες, ἔθνος, &c.] Praciæ, & Praces, gens, nomen sortita à Prace, qui ex Epiro profectus in Laconica habitavit. Hujus Pracis meminit Pausanias in Laconicis, quem Spartani dicebant Achillis fanum ædificasse.

53 Πράσιοι, ἔθνος Ἰνδικόν.] Prasii, gens Indica. Fuere olim Prasii Indiæ populi celeberrimi & potentissimi, quorum urbs princeps erat *Palibothra*, à qua iidem etiam, & eorum reges *Palibothri* dicebantur, auctore Strabone lib. 15. Τὸ δὲ ἔθνος ἐν ᾧ ἡ πόλις αὕτη καλεῖσθαι Πρασίους, διαφορώτατον τῶν πάντων· Τὸν δὲ βασιλεύοντα ἐπώνυμον δεῖ τῆς πόλεως εἶναι Παλίβοθρον καλούμενον, πρὸς τῷ ἰδίῳ τῷ ἐκ γενετῆς ὀνόματι, καθάπερ τὸν Σανδρόκοττον, πρὸς ὃν ἧκεν ὁ Μεγασθένης πεμφθείς. i.e. *Gentem in qua urbs est vocari Prasios, omnium præstantissimam. Ejus regem præter proprium nomen, quod à natalibus habet, de nomine urbis Palibothrum appellari; quemadmodum Sandrocottum, ad quem Megasthenes missus fuit.* Plin. lib. 6. c. 19. *Sed omnium in India prope, non modo in hoc tractu potentiam claritatemque antecedunt Prasii, amplissima urbe, ditissimaque Palibothra: unde quidam ipsam gentem Palibothros vocant, imo verò tractum universum à Gange; regi eorum peditum sexcenta* M. *equitum* XXX. M. *elephantorum* IX M. *per omnes dies stipendiantur, unde conjectatio ingens opum est.* Ptolemæus lib. 4. c. 9. Prasum promontorium memorat in Æthiopiæ interioris situ, quod nunc creditur esse *Mosambique*, ubi Melinda regnum. Idem promontorium celebrat auctor noster paulum infra circa mare rubrum; ipsissimum esse reor, nam Æthiopiæ pars erat ad mare rubrum.

54 Πρᾶς, ὄνομα πόλεως Περραιβικῆς.] Pras, antis, nomen urbis Perrhæbicæ. Memoratur Xenophonti Hellenicorum lib. 4.

55 Πρασιαί, δῆμος Ἀθήνησι Πανδιονίδος φυλῆς.] Prasiæ, populus Athenis Pandionidis tribus. Memoratur Pausaniæ in Atticis, ubi inquit fuisse Erysichthonis monimentum.

56 Ἔστι καὶ Λακωνικὸν πολίχνιον.] Prasias esse quoque Laconicum oppidulum inquit. Memoratur Thucydidi libro 2. Ἀράντες δὲ ἀπ' αὐτῶν, ἀφικνοῦνται ἐς Πρασιάς, τῆς Λακωνικῆς πολίσμα ἐπιθαλάσσιον, καὶ τῆς τε γῆς ἔτεμον καὶ αὐτὸ τὸ πόλισμα εἷλον καὶ ἐπόρθησαν. i.e. *Ab ipsis autem solventes ad Prasias, Laconicæ oppidum maritimum pervenerunt, ejusque agrum vastarunt, & ipsum oppidum ceperunt, ac diripuerunt.* Ejus quoque fecit mentionem Polyb. lib 4. de quo consuletis collectanea nostra in Βρασιαί.

57 Πρ-

ΠΡΑ'ΣΟΝ[57], ἀκρωτήριον περὶ τὴν ἐρυθρὰν θάλασσαν. Οἱ οἰκήτορες, Πράσιοι.

PRASUM, promontorium circa mare rubrum. Incolæ, Prasii.

ΠΡΑ'ΣΣΑΙΒΟΙ, ἔθνος Θεσπρωτικόν.

PRASSÆBI, populi Thesprotici.

ΠΡΕΤΑΝΙΚΗ[58], νῆσος, ἤπειρον μιμουμένη ἀπὸ τῆς Κελτικῆς. Οἱ ταύτην οἰκοῦντες, Πρετανοὶ καλοῦνται.

PRETANICE, insula Epiro similis, à Celtica, qui hanc incolunt, *Pretani* vocantur.

ΠΡΙ'ΑΙΣΟΣ[59], πόλις Κρήτης. Οἱ πολῖται, Πριαίσιοι, καὶ Πριαισιεῦς.

PRIÆSUS, urbs Cretæ, cives, Priæsii, & Priæsieus.

ΠΡΙ'ΑΠΟΣ[60], πόλις Ἑλλησποντίας, θηλυκῶς. Ὁ πολίτης, Πριαπηνὸς, καὶ Πριαπηνή. [61] Ἔστι καὶ ἄλλο ἐθνικὸν Πρίηπος, καὶ Πριαπεῖς πληθυντικῶς· Καὶ ἡ χώρα, Πριαπίς.

PRIAPUS, urbs Hellespontiæ, fœm. gen. Civis Priapenus, & Priapena. Est etiam aliud gentile, Priepus, & Priapeis pluraliter, & regio, Priapis.

ΠΡΙΗ'ΝΗ[62], πόλις Ἰωνίας. Τὸ ἐθνικὸν Πριηνεὺς, καὶ Πριήνιος, καὶ Πριηνιάς.

PRIENE, urbs Ioniæ. Gentile, Prieneus, & Prienius, & Prienias.

ΠΡΙ'ΝΑΣΣΟΣ[63], πόλις Καρίας. Τὸ ἐθνικὸν, Πριναοσεῖς.

PRINASSUS, urbs Cariæ. Gentile, Prinassei.

ΠΡΙ'ΟΛΑ, πόλις πλησίον Ἡρακλείας. Τὸ ἐθνικὸν, Πριολαεύς.

PRIOLA, urbs prope Heracliam. Gentile, Priolaeus.

ΠΡΙΟΥ'ΕΡΝΟΣ[64], Ἰταλίας πόλις. Τὸ ἐθνικὸν, Πριουερνάται.

PRIVERNUS, Italiæ urbs. Gentile, Privernatæ.

ΠΡΟ'-

PRO-

57 Πράσον, ἀκρωτήριον περὶ τὴν ἐρυθρὰν θάλασσαν.] Prasum, promontorium circa mare rubrum. Vide quæ in Πράσιοι annotavimus.

58 Πρετανικὴ, νῆσος, ἤπειρον μιμουμένη, &c.] Pretanice, insula epirum imitata. Pretanica quæ notiore nomine *Britania* dicitur est insula notissima, & commercio celeberrima, de qua vide quæ in Βρεττανία nota 58. annotavimus: ἤπειρος, i. e. *epirus* apud Græcos dicitur quæcumque terra continens & peculiariter loquebantur *Epirum* insulam Græciæ celeberrimam, cui, ut ego existimo, auctor noster ait Pretanicam esse similem.

59 Πρίαισος, πόλις Κρήτης.] Priæsus, urbs Cretæ. Vide quæ in Πραῖσος.

60 Πρίαπος, πόλις Ἑλλησποντίας.] Priapus, urbs Hellespontiæ, id est regionis quæ ad Hellespontum. *Hellespontia* verò dicitur, quemadmodum Corinthia, Epidauria & alia ejusdem farinæ. Priapus verò fuit clara transitu Alexandri, auctore Plinio lib. 4. c. 12: *Primas angustias* Hellespontum *vocant. Hac Xerxes Persarum rex constrato in navibus ponte, duxit exercitum. Porrigitur inde tenuis euripus* LXXXVI M. *pass. spatio ad Priapum urbem Asiæ, quà Magnus Alexand. transcendit.* De qua urbe sic Strabo lib. 13. Πρίαπος δ' ἐστὶ πόλις ἐπὶ θαλάττῃ καὶ λιμήν, κτίσμα δ' οἱ μὲν Μιλησίων φασὶν, οἵπερ καὶ Ἄβυδον καὶ Προκόννησον συνῴκισαν κατὰ τὸν αὐτὸν καιρόν· οἱ δὲ Κυζικηνῶν· ἐπώνυμος δ' ἐστὶ τοῦ Πριάπου τοῦ τιμωμένου παρ' αὐτοῖς. i. e. *Priapus urbs est maritima cum portu: quidam à Milesiis conditam ajunt, eodem quo Abydum & Proconnesum tempore. Alii à Cyzicenis. Denominatur à Priapo, qui ibi colitur.* Ideo Priapus *Hellespontiacus* dicitur Andino vati Georgic. lib. 4.

Invitent croceis halantes floribus horti
Et custos furum, atque avium cum falce saligna
Hellespontiaci servet tutela Priapi.

Ejus quoque meminit Mela lib. 1. c. 19. *In ora, Graiæ urbes, Abydos, & Lampsacum, Parion, & Priapos.* Fuisse regionem εὐάμπελον, testatur Strabo libro prædicto.

61 Ἔστι καὶ ἄλλο ἐθνικὸν Πρίηπος, &c.] Pro Πρίηπος puto legendum Πριαπεύς. Nam sequitur καὶ Πριαπεῖς πληθυντικῶς, ita concipio hæc verba: *est etiam aliud gentile Priapeus & Priapeis pluraliter.* Tu verò lector lege pro arbitrio tuo, ne putes illa dixisse Samium senem.

62 Πριήνη, πόλις Ἰωνίας.] Priene, urbs Ioniæ. Inter quam & Miletum grandis evolvitur in mare Mæander, teste Periegeta v. 824.

——— Ἐπὶ χθονὸς, ἧς διὰ μέσσης
[illegible]
Μιλήτοιο μεσηγὺ, καὶ εὐρυχόροιο Πριήνης.

——— *In terra, quam per mediam*
Mæander pinguibus delabitur in mare vorticibus
Miletum inter & spatiosam Prienen.

Hinc Solin. Polyhistoris cap. 43. *Præcipitatur in sinum, qui Miletum dividit & Prienen.* Non multùm abludit Strabo lib. 14. Μετὰ δὲ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Μαιάνδρου, ὁ κατὰ Πριήνην ἐστὶν αἰγιαλός· ὑπὲρ αὐτοῦ δ' ἡ Πριήνη, καὶ ἡ Μυκάλη τὸ ὄρος εὔθηρον καὶ εὔδενδρον. i. e. *Post ostia Mæandri est juxta Prienen litus, & supra ipsum Priene & Mycale mons feris & arboribus abundans.* Idem auctor paululùm infra inquit *Cadmen* à nonnullis vocatam fuisse, quia Philotas ejus instaurator fuerat Bœotius, ac etiam fuisse patriam Biantis, qui in septem Græciæ sapientibus enumeratur. Λέγεται δ' ὑπό τινων ἡ Πριήνη Κάδμη, ἐπειδὴ Φιλώτας ὁ ἐπικτίσας αὐτὴν Βοιώτιος ὑπῆρχεν· ἐκ Πριήνης δ' ἦν Βίας, εἷς τῶν ἑπτὰ σοφῶν. i. e. *Dicitur autem ab aliquibus* Priene Cadme, *quia Philotas ejus instaurator Bœotius fuit. De Priena fuit Bias, unus è septem sapientium numero.* E nostris memoratur Melæ lib. 1. c. 17. Plinio lib. 5. c. 29. Livio lib. 38. c. 13. cujus appono verba: *Mæander ex arce summa Celænarum ortus, media urbe decurrens per Caras primum, deinde Ionas, in sinum maris editur, qui inter Prienen & Miletum est.*

63 Πρίνασσος, πόλις Καρίας.] Prinassus, urbs Cariæ. Memoratur Polybio lib. XVI. Ὅθεν ἀπαλλαττόμενος, προσεστρατοπέδευσε τῇ Πρινασσῷ. i. e. *Deinde ex eo loco profectus, ad Prinassum oppidum cum exercitu consedit.*

64 Πριούερνος, Ἰταλίας πόλις.] Privernus, urbs Italiæ. Cujus cives Græcis Privernatæ. At Latinis oppidum neut. gen. Privernum, oppidani *Privernates* dicuntur. Liv. libro VIII. cap. 1. *Utrumque bellum Plautio sorte evenit. Prius ad Privernum profectus, extemplò acie conflixit. Haud magno certamine devicti hostes: oppidum captum, redditumque Privernatibus, præsidio valido imposito: agri partes duæ ademptæ.* Inclaruit etiam Virgilianis carminibus Æneid. lib. 11.

Pulsus ob invidiam regno, viresque superbas
Priverno antiqua Metabus cum excederet urbe, &c.

Placet huc conferre, (quidquid dicant invidi blatterones, qui mihi honorem, nec addere, nec adimere possunt, juxta hanc Hispanam & verè Apollineam dictionem:

Si del tener honor el darle viene
Ninguno puede dar loque no tiene.

Ego enim hujusmodi hominibus non collegi hosce flores) apophthegmata duo cedro digna cujusdam Privernatum legati, qui interrogatus, quam pœnam meritos Privernatas censeret, quòd defecissent à Romanis, eam, inquit, quam merentur, qui se libertate dignos censent; ac iterum interro-

ΠΡΟΆΡΝΑ[65], πόλις Μηλιέων, οὐδετέρως. Οἱ οἰκήτορες, Προάρνιοι. A

PROARNA, urbs Meliensium, neutr. gen. Incolæ, Proarnii.

ΠΡΟΒΑΛΙΝΘΟΣ[66], δῆμος Πανδιονίδος φυλῆς. Ὁ δημότης, Προβαλίνθιος. Τὰ τοπικὰ, Προβαλινθόθεν, Προβαλινθόνδε, Προβαλινθοῖ. Θηλυκῶς ἢ λέγεται ὁ δημότης. B

PROBALINTHUS, populus Pandionidis tribus. Popularis, Probalinthius. Localia, ex-Probalintho, ad-Probalinthum, in-Probalintho. Dicitur etiam fœm. gen. popularis.

ΠΡΟΓΑΣΕΙΑ, πόλις Λυδίας, ἀπὸ Προγάσου τοῦ υἱοῦ Μελάμπου. Τὸ ἐθνικὸν, Προγασεύς.

PROGASIA, urbs Lydiæ, à Progaso Melampi filio. Gentile, Progaseus.

ΠΡΟΚΛΗ, πόλις Λυδίας. Τὸ ἐθνικὸν, Προκλαῖος.

PROCLE, urbs Lydiæ. Gentile, Proclæus.

ΠΡΟΚΟΝΝΗΣΟΣ[67], μία τῶν Σποράδων ἐν τῇ Προποντίδι. Ὁ πολίτης, Προκοννήσιος. C

PROCONESUS, una Sporadum in Propontide. Civis Proconesius.

ΠΡΟΝΑΣΤΑΙ, ἔθνος Βοιωτίας. Βοιωτῶν δέ τινες παλαιὸν ἔθνος Προνάσται καλοῦνται.

PRONASTÆ, gens Bœotiæ. Bœotorum verò aliqui antiqua gens *Pronastæ* vocantur.

ΠΡΟΝΕΚΤΟΣ, πόλις Βιθυνίας, πλησίον τῆς Δρεπάνης, ἣν ἔκτισαν Φοίνικες. D

PRONECTUS, urbs Bithyniæ, juxta Drepanen, quam condidere Phœnices.

ΠΡΟΠΑΛΑΙ, πόλις Σικελίας. Τὸ ἐθνικὸν, Προπαλαῖος· Ἔστι δ᾽ ὡς Ἐπιπολαῖος.

PROPALÆ, urbs Siciliæ. Gentile, Propalæus. Est verò ut Epipolæus.

ΠΡΟΞΕΝΟΥΠΟΛΙΣ, περὶ Ναυκρατίαν. Ὁ πολίτης Προξενοπολίτης, ὡς Ἑρμοπολίτης.

PROXENUPOLIS, urbs circa Naucratiam. Civis, Proxenopolites, ut Hermopolites.

ΠΡΟΠΟΝΤΙΣ[68], ἡ πρὸ τοῦ Πόντου τοῦ Εὐξείνου θάλασσα.[69] Καὶ γῆ Βυζαντίων. Ὁ οἰκήτωρ, Προποντίτης, καὶ Προπόντιος·[70] Καὶ Προποντὶς ἡ θάλασσα. E

PROPONTIS, mare ante Euxinum Pontum. Et Byzantiorum terra. Incola, Propontites, & Propontius, & Propontis mare.

ΠΡΟΣΕΛΥΝΟΙ[71], οἱ Ἀρκάδες· Καὶ Προσεληνία, τὸ θηλυκόν. ΠΡΟΣ-

PROSELENI, Arcades. Et Proselenia fœmineum. PROS-

terrogatus à Consule Romano, *quid, si pœnam remittimus vobis, qualem nos pacem vobiscum habituros speremus? respondit: si bonam dederitis, & fidam & perpetuam: si malam, haud diuturnam.* Quo responso tantum abfuit, ut indignarentur Romani, ut eis civitas ex plebiscito daretur; cujus rei locuples est testis Liv. lib. 8. c. 21. Antiquum Privernum à Germanis & Britonibus excisum memorat Leander in *Latio* quod hodie exstat vulgo *Piperno* vocari, sed non eodem loco, quo antiquum ædificatum tradit.

65 Προάρνα, πόλις Μηλιέων, &c.] Proarna, urbs Meliensium, neut. plur. Memoratur Straboni lib. 9. inter Thessaliæ oppida qui fœm. genere Πρόερναν vocat.

66 Προβάλινθος, δῆμος Πανδιονίδος φυλῆς.] Probalinthus, populus Pandionidis tribus. Ejus meminit Strabo lib. 8. Ξοῦθος δὲ τὴν Ἐρεχθέως θυγατέρα γήμας, ᾤκισε τὴν τετράπολιν τῆς Ἀττικῆς. Οἰνόην, Μαραθῶνα, Προβάλινθον, καὶ Τρικόρυθον, i.e. *Xuthus autem ducta uxore Erechthei filia, condidit tetrapolin Atticæ:* [Sic enim vocatur ea regio quatuor nimirum constans urbibus] *Oenoam, Marathonem, Probalinthum, & Tricorythum.* Celebratur etiam Plin. lib. 4. c. 7.

67 Προκόννησος, μία τῶν Σποράδων, &c.] Proconesus, una ex Sporadum numero. Memoratur Ptolemæo lib. 3. c. 11. apud quem perperam Προικόννησος scribitur. Plin. lib. 5. capite ultimo Proconnesum & Elaphonnesum unam eamdemque insulam fuisse putat, sed fallitur, ut elucet ex nostris collectaneis in Ἐλαφόννησος. Strabo lib. 13. veterem & novam Proconnesum celebrat cum urbe & fodina lapidis candidi valde laudati.

68 Προποντὶς, ἡ πρὸ τοῦ Πόντου τοῦ Εὐξείνου θάλασσα.] Propontis dicebatur mare illud, quod erat ante Pontum Euxinum, qui κατ᾽ ἐξοχὴν vocabatur *Pontus*, de quo suo loco egimus, dicam rem, ut legendo inveni: palus Mæotis, quæ *mater Ponti* dicta fuit, per Cimmerium Bosporum immergebatur Ponto Euxino, qui antequam ab Argonautis Jasone duce peragraretur *Pontus Axenos* vocitabatur, atque per Bosporum Thracium in Propontidem aquas exonerabat; Propontis verò per Hellespontum in mare Ægæum, inde sequitur Ionium, Parthenium, Adriaticum, Tyrrhenum id est mediterraneum, ac tandem fretum Gaditanum, & Oceanus Atlanticus, aquarum pater, de quibus consulendi Herodotus lib. 4. c. 85. Polyb. Historiarum lib. 4. Strabo diversis locis, è nostris Mela, Plinius, & Stuk. in Arrhiani Periplum Ponti Euxini.

69 Καὶ γῆ Βυζαντίων.] Propontis dicitur etiam terra Byzantiorum, quod elucet è Polybii lib. 4. Erat enim ante Pontum sita.

70 Καὶ Προποντὶς ἡ θάλασσα.] Hæc lectio suspecta mihi videtur. Namque in hujus sectionis capite inquit, Propontidem esse mare ante Pontum Euxinum; nunc id iterum inquit, cùm agat de incolis. Quare, si tibi placet, pro καὶ Προποντὶς ἡ θάλασσα, lege καὶ Προποντὶς ἡ θήλεια, i.e. *Et Propontis fœmina.* Quandoquidem in proximè præcedentibus ait, habitatorem dici Propontitem, verosimile est, fœminam esse Propontidem.

71 Προσέλωνοι, οἱ Ἀρκάδες.] Lege Προσέληνοι, &c. i.e. *Proseleni*, Arcades. Ac si quis dixerit *Antelunares* vel *Antelunani*; id sonat nomen, Arcades enim, ut Poëtæ, & alii referunt, eo vanitatis provecti sunt, ut assererent, se ante Lunam fuisse, Ovid. Fast. lib. 2. v. 889.

Ante Iovem genitum terras habuisse feruntur
Arcades, & Lunâ gens prior illa fuit.

Sed aliam rei reddit rationem Censorinus de die Natali c. 19. *Arcades trimestrem annum primò habuisse dicuntur, & ob id* Proseleni *appellati: non, ut quidam putant, quod ante sint nati, quam lunæ astrum cælo esset: sed quod prius habuerint annum, quam is in Græcia ad Lunæ cursum constitueretur.* Aliæ hujus causæ leguntur in Scholiis Aristophanis in *Nubibus*. Apud Romanos lunulas in calceis gerebant senatores, forsitan quia ab Euandro Arcade originem trahere gloriabantur, unde Juv. Sat. VII.

Appositam nigræ lunam subtexit alutæ.

Et Statius Sylv. lib. 5. Sylva II.

——— *Patricia clausit vestigia lunæ.*

Quod confirmat Plutarch. in Quæst. Rom. Ne miremur igitur esse hodie, qui existiment, suos progenitores jam, antequam natus esset Abraham, illustres fuisse, hujusmodi homines irridet Aristophanes in *Avibus*.

——— Καὶ τοῦ Διὸς αὐτοῦ
Ἀρχαιότεροι, πρότεροί τε Κρόνου, καὶ Τιτάνων ἐφύσατε.

——— *Et Jove ipso*
Antiquiores, prioresque Saturno, & Titanibus fuistis.

72 Πρ[illegible]

ΠΡΟ´ΣΠΑΛΗΑ[72], δῆμος Ἀκαμαν- A τίδος φυλῆς. Ὁ δημότης, Προσπάλτιος. Τὰ τοπικὰ Προσπαλτόθεν, Προσπάλταδε, Προσπαλτοῖ.

ΠΡΟΣΤΡΟ´ΠΑΙΑ[73], πόλις Σικελίας, οὐδετέρως. Τὸ ἐθνικὸν, Προστροπαῖος. B

ΠΡΟ´ΣΥΜΝΑ[74], μοῖρα τῆς Ἄργους. Ὁ οἰκήτωρ, Προσυμναῖος.

ΠΡΟ´ΣΧΙΟΝ[75], χώρα Αἰτωλίας. Τὸ ἐθνικὸν Προσχιεύς, ὡς Σούνιον Σουνιεύς.

ΠΡΟΣΩΠΙ´Σ[76], πόλις Αἰγύπτου. Τὸ C ἐθνικὸν Προσωπίτης, ὡς Ναυκρατίτης, καὶ ὅσα τοιαῦτα λέγεται· Καὶ Προσωπῖτις.

ΠΡΟ´ΣΩΠΟΝ, νῆσος οὐ πόῤῥω Καρχηδόνος. Τὸ ἐθνικὸν Προσωπίτης, ἢ Προσώπιος.

ΠΡΟΥ´ΣΑ[77], τῆς Προυσιάδος διαφέρει. D Ἡ μὲν γὰρ Προυσιὰς, Βιθυνίας,[78] ἀπὸ Προυσίου τοῦ Ζηλάτου Βιθυνῶν βασιλέως, ἡ Κίος πρότερον ὀνομασθεῖσα· Ἧς ὁ πολίτης, Προυσιεύς. Ἡ δὲ Προῦσα, καὶ αὐτὴ μὲν πόλις μικρὰ Βιθυνίας,[79] κτίσμα Προυσίου τοῦ Κῦρον πολεμήσαν- E τος· Ταύτης τὸ ἐθνικὸν Προυσαεὺς, ὡς τῆς Νύσσας Νυσσαεύς.

ΠΡΟΧΥ´ΤΗ[80], νῆσος πρὸ τῆς Σικελίας. Τὸ ἐθνικὸν, Προχυταῖος.

ΠΡΥΜ-

PROSPALTA, vicus Acamantidis tribus. Popularis, Prospaltius. Localia, ex-Prospalta, ad-Prospaltam, in-Prospalta.

PROSTROPÆA, urbs Siciliæ, neut. gen. Gentile, Prostropæus.

PROSYMNA, pars Argolicæ regionis. Incola, Prosymnæus.

PROSCHIUM, regio Ætoliæ. Gentile, Proschieus, ut Sunium, Sunieus.

PROSOPIS, urbs Ægypti. Gentile, Prosopites, ut Naucratites, & quæcumque hujusmodi dicuntur. Fœmin. Prosopitis.

PROSOPUM, insula non procul à Carthagine. Gentile, Prosopites, vel Prosopius.

PRUSA, à Prusiade differt. Prusias enim est urbs Bithyniæ à Prusia Zielatæ filio Bithynorum rege condita, quæ prius Κίος, id est, *Cius* vocata fuit. Cujus Civis, Prusieus. Prusa quoque & ipsa est urbs Bithyniæ parva à Prusia, qui cum Cyro bellum gessit, condita. Hujus gentile, Prusaëus, ut à Nyssa, Nyssaëus.

PROCHYTE, insula sita ante Siciliam. Gentile, Prochytæus.

PRYM-

72 Πρόσπαληα, δῆμος Ἀκαμαντίδος φυλῆς.] Lege, Πρόσπαλτα, &c. i. e. *Prospalta*, populus Acamantidis tribus. Incolæ Propaltii tamquam litigiosi carpebantur, teste Suida in Δρακαρνεύς. Memoratur inter alios Pausaniæ in Atticis, & ibi Proserpinæ & Cereris fanum.

73 Προστρόπαια, πόλις Σικελίας.] Prostropæa, urbs Siciliæ. Hujus urbis nullibi fit mentio; sed si ex nominis allusione conjicere licet, forsitan erat quæ *Tropia* dicitur Leandro Alberto in Calabria, regione Italiæ septima. Situs enim non admodum abludit. Hinc enim ad Pelorum Siciliæ promontorium P. M. XL. Trophæa enim Augusti, quam memorat Ptolemæus lib. 3. c. 1. quam longissime distat à Sicilia.

74 Πρόσυμνα, μοῖρα τῆς Ἄργους.] Prosymna, pars quædam Argiæ. Memoratur unà cum Junonis templo Straboni lib. 8. Pausanias in Corinthiacis Cereris Prosymnæ meminit. Enotuit etiam Statii Plectris Thebaid. lib. 4.

Huic armat Larissa viros, huic celsa Prosymne
Aptior armentis Midea; pecorosaque Phyllos.

75 Πρόσχιον, χώρα Αἰτωλίας.] Vide quæ in Πυλλών.

76 Προσωπὶς, πόλις Αἰγύπτου.] Prosopis, urbs Ægypti, à nemine, quod sciam, memoratur, at Prosopitis Ægypti insula ab Herodoto lib. 2. c. 165. & Prosopites Nomos à Ptolemæo lib. 4. c. 5.

77 Προῦσα, τῆς Προυσιάδος διαφέρει.] Prusa, à Prusiade differt. Duæ fuerunt hujus nominis Bithyniæ urbes, utrasque celebrat Strabo lib. 12. Altera erat ad Hypium amnem, altera ad Olympum montem, auctore Ptolemæo lib. 5. c. 1. Prior auctori nostro dicitur Prusias, adis, & ejus gentile Prusieus, posterior, Prusa & ejus gentile Prusæus; sed hanc gentilium differentiam haud norunt reliqui scriptores; prior antè vocabatur *Cius*, postea eversa & à Prusia Zelæ filio instaurata, ab illo nomen accepit; utrumque testatur Strabo libro citato: Τῷ δ' Ἀστακηνῷ κόλπῳ ἄλλος συνεχής ἐστιν, εἰσέχων μάλιστα πρὸς ἀνίσχοντα ἥλιον, ἐν ᾧ Προῦσά ἐστιν, ἡ Κίος πρότερον ὀνομασθεῖσα· κατέσκαψε δὲ τὴν Κίον ὁ Φίλιππος ὁ Δημητρίου μὲν υἱὸς, Περσέως δὲ πατὴρ, ἔδωκε δὲ Προυσίᾳ τῷ Ζήλα, συγκατασκάψαντι καὶ ταύτην, καὶ Μυρλείαν ἀστυγείτονα πόλιν, πλησίον δὲ καὶ Προύσης οὖσαν· ἀναλαβὼν δ' ἐκεῖνος ἐκ τῶν ἐρειπίων αὐτὰς, ἐπωνόμασεν ἀφ' ἑαυτοῦ μὲν Προυσιάδα πόλιν τὴν Κίον, τὴν Μυρλείαν Ἀπάμειαν ἀπὸ τῆς γυναικός· οὗτος δ' ἐστὶν ὁ Προυσίας ὁ καὶ Ἀννίβαν δεξάμενος, ἀναχωρήσαντα δεῦρο μετὰ τὴν Ἀντιόχου ἧτταν. i. e. *Astaceno sinui alius est contiguus, maximè versus orientem solem: in eo Prusa est, quæ olim* Cius *dicebatur. Cium evertit Philippus Demetrii filius, Persei pater, deditque Prusiæ Zelæ filio, qui in ea evertenda ipsum juverat, & Myrleam vicinam urbem Prusæ. Ille verò has urbes e ruderibus excitatas, Cium à se Prusiadem, Myrleam ab uxore Apameam denominavit. Hic est, qui Annibalem recepit, cùm is ad ipsum post Antiochi cladem veniret.* Ac paulò infra memorat alteram Prusam hisce verbis: Προῦσα δὲ ἐπὶ τῷ Ὀλύμπῳ ἵδρυται τῷ Μυσίῳ πόλις εὐνομουμένη, τοῖς τε Φρυξὶν ὅμορος, καὶ τοῖς Μυσοῖς, κτίσμα Προυσίου τοῦ πρὸς Κροῖσον πολεμήσαντος. i. e. *Prusa verò* [alia] *ad Olympum Mysiæ posita est urbs, quæ bonis-legibus-gubernatur, Phrygibus Mysisque contermina, condita à Prusa, qui bellum contra Crœsum gessit.* Aliter de hujus urbis conditore sentit Plinius. Namque lib. 5. c. 32. inquit, ab Annibale sub Olympo monte conditam fuisse. Condecoravit Prusam Asclepiades ille celeberrimus medicus, testibus Strabone lib. 12. Plinio lib. 7. c. 37. Dion etiam Chrysostomus fuit Prusæus, auctore Photio, cujus inter alias exstat oratio de Ilio à Græcis non capto. Qui juxta auctoris nostri sententiam fuit ex secunda Prusia, quoniam *Prusæus* appellatur.

78 Ἀπὸ Προυσίου τοῦ Ζηλάτου Βιθυνῶν βασιλέως.] A Prusia Zielatæ filio Bithynorum rege, lege ex Strabonis verbis nota præcedenti allatis ἀπὸ Προυσίου τοῦ Ζήλα, τοῦ Βιθυνῶν βασιλέως, i. e. *à Prusia Zelæ filio Bithynorum rege.* Articulus enim τοῦ, qui pertinebat ad sequentem dictionem, præcedenti adjunctus est, & factum est Ζηλάτου, cum deberet disjungi.

79 Κτίσμα Προυσίου τοῦ Κῦρον πολεμήσαντος.] Inquit Parvam Prusam conditam fuisse à Prusa, qui cum Cyro bellum gessit. Hæc etiam ex eodem Strabone sic corrigenda sunt: Κτίσμα Προυσίου τοῦ πρὸς Κροῖσον πολεμήσαντος. i. e. *Opus Prusiæ, qui adversus Crœsum bellum gessit.*

80 Προχύτη, νῆσος πρὸ τῆς Σικελίας.] Prochyte, insula ante Siciliam. Strabo lib. 5. eam locat ante Misenum: Τοῦ μὲν οὖν Μισηνοῦ πρόκειται νῆσος ἡ Προχύτη, Πιθηκουσῶν δ' ἐστὶν ἀπόσπασμα. i. e. *Ante Misenum Prochyta jacet insula, pars avulsa à Pithecusis.* Misenus verò erat mons Campaniæ. In Tyrrheno pelago locat eam Ptolemæus lib. 3. c. 1. in capi-

 tis

ΠΡΥΜΝΗΣΙ'Α[81], πόλις Καρίας, ἣν ἔκτισε Μίμαιθος. Τὸ ἐθνικὸν Πρυμνησιεὺς, ὡς Θεοδοσιεύς. A

PRYMNESIA, urbs Cariæ; quam condidit Mimæthus. Gentile, Prymnesieus, ut Theodosieus.

ΠΡΩ'ΑΝΑ, πόλις Θετταλικὴ, οὐδετέρως λεγομένη. Τὸ ἐθνικὸν Πρωανεὺς, ὡς Τυανεὺς, Ἀδανεύς. B

PROANA, urbs Thessalica, neut. gen. Gentile, Proaneus ut Tyaneus, Adaneus.

ΠΡΩΤΗ'[82], ὀξυτόνως, νῆσος ἀπὸ τῆς Σφακτηρίας καὶ Πύλου. Τὸ ἐθνικὸν, Πρωταῖος.

PROTE, cum accentu acuto, insula ab Sphacteria, & Pylo [non longè.] Gentile, Protæus.

ΠΤΕΛΕ'Α[83], δῆμος Οἰνηΐδος φυλῆς. Ὁ δημότης, Πτελεάσιος. Τὰ τοπικὰ, Πτελεάθεν, Πτελέανδε, Πτελεάσιν. [84] Ἔστι καὶ πόλις· οὕτω γὰρ ἡ Ἔφεσος ἐκαλεῖτο. Τὸ ἐθνικὸν, Πτελαῖος. C

PTELEA, populus, Oeneidis tribus. Popularis, Pteleasius. Localia, ex-Ptelea, ad-Pteleam, in-Ptelea. Est etiam urbs. Sic enim Ephesus vocabatur. Gentile, Ptelæus.

ΠΤΕΛΕ'ΟΝ[85], πόλις Ἰωνίας, καὶ Τρωάδος, καὶ τῶν παραθαλαττίων Ἀχαιῶν, οὐδετέρως. Καλεῖται δὲ, ὅτι πολλὰς ἔχει Πτελέας. Ὁ πολίτης, Πτελεάτης, καὶ Πτελεούσιος· Καὶ Πτελεεῖς, ὡς Φενεεῖς. D

PTELEUM, urbs Ioniæ, & Troadis, & maritimorum Achivorum, neut. gen. Sic verò vocatur, quod multas habeat Πτελέας, i.e. *ulmos*. Civis, Pteleates, & Pteleusius, & Pteleeis, ut Pheneeis.

ΠΤΕ'ΡΙΟΝ, πόλις Μήδων. Τινὲς δὲ Πτερὰ οὐδετέρως, τὴν ἀκρόπολιν Βαβυλῶνος. Λέγεται καὶ θηλυκῶς ἡ Πτερία. [86] Ἔστι καὶ Πτερία, πόλις Σινώπης. Τὸ ἐθνικὸν τῆς Μηδικῆς, Πτεριηνός· τῆς δὲ ἐν τῇ Σινώπῃ, Πτέριος. E

PTERIUM, urbs Medorum. Aliqui Ptera neut. gen. *arcem Babylonis vocant*. Dicitur etiam *Pteria* fœm. gen. Est etiam Pteria, urbs Sinopæ. Gentile, Medicæ, Pterienus. Ejus verò quæ Sinopæ, Pterius.

ΠΤΟΛΕΜΑΐΣ[87], πόλις Φοινίκης. Ἐκαλεῖτο δὲ πρότερον Ἀκὴ, ἀπὸ τῆς ἰάσεως τοῦ γενομένου δήγματος Ἡρακλεῖ ὑπὸ ὄφεως. Ὁ πολίτης Πτολεμαΐτης, καὶ Πτολεμαιεύς. F

PTOLEMAIS, urbs Phœniciæ. Prius *Ace* vocabatur, à curatione morsus inflicti Herculi à serpente. Civis, Ptolemaites, & Ptolemæeus.

ΠΤΥΧΙ'Α[88], νῆσος παρὰ τῇ Κερκύρᾳ. Τὸ ἐθνικὸν Πτυχιεὺς, ὡς Ὑρία Ὑριεύς.

PTYCHIA, insula juxta Corcyram. Gentile, Ptychieus, ut Hyria, Hyrieus.

ΠΥ'- PY-

tis fine. Nomen habere videtur à verbo Græco προχύειν, i.e. *profundere*, quod innuit Plin. lib. 3. c. 6. *In Puteolano sinu Pandataria, Prochyta: non ab Æneæ nutrice, sed quia profusa ab Ænaria erat.* Idem lib. 2. c. 88. *Alióque motu terræ stagnum emersisse: & aliò, provolutis montibus insulam extitisse Prochytam.* Splenduit etiam Andinis plectris Æneid. lib. 9. v. 714.

Tum sonitu Prochyta alta tremit durumque cubile
Inarime, Jovis imperio imposta Typhœo.

Ad quem locum Servius Plinii sententiam confirmat, ut & Eustath. ad Dionysii versum 344. Etiamnum servat nomen parùm corruptum *Procita* enim & *Procida* dicitur vulgò Italis, teste Cluverio Ital. Antiquæ lib. 3. c. 4.

81 Πρυμνησία, πόλις Καρίας.] Prymnesia, urbs Cariæ. Memoratur Ptolemæo lib. 5. c. 2. inter Phrygiæ magnæ oppida Pausaniæ lib. 5. Πρυμνησσὸς & *urbs* quoque *Phrygiæ* dicitur.

82 Πρωτὴ, ὀξυτόνως, νῆσος ἀπὸ τῆς Σφακτηρίας καὶ Πύλου] Prote, acuto-tono, insula non longè ab Sphacteria, & Pylo. Sic accipienda sunt illa verba. Sphacteria verò quæ & Sphagia erat insula propè Pylum; Pylus autem erat urbs Messeniæ antiqua, sub monte Ægaleo. Utrumque adstruit Strabo lib. 8. Ἡ μὲν οὖν παλαιὰ Πύλος ἡ Μεσσηνιακὴ ὑπὸ τῷ Αἰγαλέῳ πόλις ἦν. i.e. *Antiqua igitur Pylus Messeniaca sub monte Ægaleo sita est.* Ac paululùm infrà: Καὶ ἡ προκειμένη πλησίον τῆς Πύλου Σφαγία νῆσος· ἡ δὲ αὐτὴ καὶ Σφακτηρία λεγομένη. i.e. *Et insula Sphagia prope Pylum sita; quæ & Sphacteria dicta.* Ptolemæus lib. 3. c. 16. celebrat Proten & Sphagiam inter insulas, quæ adjacent Peloponneso.

83 Πτελέα, δῆμος Οἰνηΐδος φυλῆς.] Ptelea, populus Oeneïdis tribus. De quo nihil memoratu dignum inveniebam pro destinati nostri ratione.

84 Ἔστι καὶ πόλις· Οὕτω γὰρ ἡ Ἔφεσος ἐκαλεῖτο.] Vide quæ in Ἔφεσος nota 43. observavimus.

85 Πτελέον, πόλις Ἰωνίας, &c.] Pteleum, urbs Ioniæ, Troadis, & Achæorum, qui ad oram maritimam habitabant. Duas tantùm hujus nominis urbes commemorat Strabo lib. 8. alteram Eleæ, alteram Thessaliæ; ab hujus oppidanis conditam alteram tradit: Τὸ δὲ Πτελεὸν κτίσμα μὲν γέγονε τῶν ἐκ Πτελεοῦ τοῦ Θετταλικοῦ ἐποικισάντων. i.e. *Pteleum conditum est ab his, qui eò à Thessaliæ Pteleo coloniam deduxerunt.* Easdem celebrat Plinius, Pteleon Eleæ lib. 4. c. 5. Thessaliæ verò eodem libro cap. 8. cui *nemus* dicitur. At ejusdem libri cap. 7. infra Thebas Bœotias memorat etiam Pteleon. Apud Strabonem & apud Homerum Il. 2. v. 697. acuitur, apud nostrum penacuitur.

86 Ἔστι καὶ Πτερία, πόλις Σινώπης.] Cum in hujus sectionis capite Pterium urbem Medorum, à nemine quod sciam memoratam, commemoraverit, nunc celebrat Pteriam urbem Sinopæ; de qua sic Herodotus lib. 1. c. 76. Κροῖσος δὲ ἐπεί τε διαβὰς σὺν τῷ στρατῷ ἀπίκετο τῆς Καππαδοκίης ἐς τὴν Πτερίην καλεομένην, (ἡ δὲ Πτερίη ἐστὶ τῆς χώρης ταύτης τὸ ἰσχυρότατον. Κατὰ Σινώπην πόλιν τὴν ἐν Εὐξείνῳ Πόντῳ μάλιστά κῃ κειμένη) ἐνθαῦτα ἐστρατοπεδεύετο, φθείρων τῶν Συρίων τοὺς κλήρους· καὶ εἷλε μὲν τῶν Πτερίων τὴν πόλιν. i.e. *Crœsus igitur exercitu trajecto, venit in Cappadociæ* Pteriam *vocatam,* (Pteria *verò est hujus regionis* [castellum] *munitissimum, juxta Sinopen urbem, fere ad Pontum Euxinum sitam) hic stativa habuit, prædia Syrorum vastans, & urbem Pteriorum cepit.* Inclaruit hæc urbs prælio inter Crœsum & Cyrum, auctore eodem Herodoto loco citato.

87 Πτολεμαΐς, πόλις Φοινίκης.] Vide quæ in Ἀκὴ annotavimus.

88 Πτυχία, νῆσος παρὰ τῇ Κερκύρᾳ.] Ptychia, insula secus Corcyram. Corcyra est insula, quæ nunc vulgo Corfu vocitatur. Ptychia autem inter insulas Epiro adjacentes locatur Ptolemæo lib. 3. c. 14. Eam quoque celebrat Thucydides lib. 4. Plinius lib. 4. c. 12.

89 Πυ-

ΠΥΓΕΛΑ [89], πόλις Ἰωνίας. Ὁ πολί- A της, Πυγελεύς.

ΠΥΓΜΑΙΟΙ [90], ἔθνος, ἀπὸ Πυγμαίου τοῦ Δώρου, τοῦ Ἐπάφου.

ΠΥΔΗΣ, πόλις καὶ ποταμὸς Πισιδίας. Τὸ ἐθνικὸν Πυδήσιος, ὡς Φαγρήσιος, καὶ B Μαγνήσιος· οὗ τὸ Μαγνησία.

ΠΥΔΝΑ [91], πόλις Μακεδονίας. Ὁ πολίτης, Πυδναῖος.

ΠΥΗΝΙΣ, πόλις Κόλχων. Τὸ ἐθνικὸν, Πυηνίτης, τῷ λόγῳ τῶν εἰς ις ληγόντων. C

ΠΥΘΙΟΝ, τὸ πάλαι, μεσαίτατον τῆς ἐν Κρήτῃ Γορτύνης. Οἱ κατοικοῦντες Πυθιεῖς, καὶ οἱ τὸ Πύθιον οἰκοῦντες, ἐν ᾧ Ἀπόλλωνος ἱερόν ἐστι. [92] Καὶ Μακεδονίας Πύθιον, ἐν ᾧ καὶ τὰ Πύθια ἐπιτελεῖται. Πύθιος οὖν τὸ ἐθνικόν· Καὶ D Πύθιον πλησίον τοῦ Ἀστακηνοῦ κόλπου· Οἱ κατοικοῦντες. Πυθιανοὶ καλοῦνται, καὶ Πυθιανὰ πότηρα.

ΠΥΘΟΠΟΛΙΣ [93], Καρίας πόλις, ἡ μετὰ ταῦτα κληθεῖσα Νύσσα. Πυθόπολις, ἀπὸ E Πυθοῦ περισπωμένως, ὡς ἀπὸ τοῦ Ἑρμοῦ γενικῆς Ἑρμόπολις. Ὁ δὲ Πυθῆς τοσοῦτον πλουσιώτατος ἦν, ὅτι τὸν Ξέρξην ὑποδεξάμενος, ἑκάστῳ τῶν στρατιωτῶν ἀνὰ ἓξ Δαρεικοὺς χρυσοῦς παρέσχεν. Ὁ πολίτης, Πυθοπολίτης. [94] Ἔστι καὶ ἄλλη Πυ- F θόπολις Μυσίας.

ΠΥ-

PYGELA, urbs Ioniæ. Civis, Pygeleus.

PYGMÆI, gens sic dicta à Pygmæo filio Dori, nepote Epaphi.

PYDES, urbs, & fluvius Pisidiæ. Gentile, Pydesius, ut Phagresius, & Magnesius. Cujus Magnesia.

PYDNA, urbs Macedoniæ. Civis, Pydnæus.

PYENES, urbs Colchorum. Gentile, Pyenites, ratione eorum, quæ in *is* desinunt.

PYTHIUM, intimus olim Gortynæ in Creta locus. Incolæ, Pythieis, & qui Pythium incolebant, in quo Apollinis templum est. Est etiam Macedoniæ Pythium, in quo Pythia celebrantur. Pythius igitur est gentile. Est etiam Pythium prope Astacenum sinum. Incolæ, Pythiani vocantur, & Pythiana pocula.

PYTHOPOLIS, Cariæ urbs quæ postea Nyssa vocata fuit. *Pythopolis* verò dicta fuit ἀπὸ Πυθοῦ, i. e. *à Pytho*, accentu circumflexo in ultima, ut ab Ἑρμοῦ, i. e. *Hermu* genitivo, Hermopolis. Pythes verò adeo ditissimus erat, ut cum Xerxem hospitio exciperet, singulis militibus sex Daricos aureos præbuerit. Civis, Pythopolites. Est etiam alia Pythopolis Mysiæ.

PY-

89 Πύγελα, πόλις Ἰωνίας.] Pygela, urbs Ioniæ. De qua ita Strabo lib. 14. Εἶτα Πύγελα πολίχνιον, ἱερὸν ἔχον Ἀρτέμιδος Μουνυχίας, ἵδρυμα Ἀγαμέμνονος, οἰκούμενον ὑπὸ μέρους τῶν ἐκείνου λαῶν, πυγαλγίας γάρ τινας καὶ γενέσθαι, καὶ κληθῆναι· καμνόντας δ' ὑπὸ τοῦ πάθους καταμεῖναι, καὶ τυχεῖν οἰκείου τοῦδε τοῦ ὀνόματος τὸν τόπον. i.e. *Sequitur deinde Pygela oppidulum, fanum habens Dianæ Munychiæ, Agamemnonis opus, ab aliquibus ejus populorum habitatum. Namque quosdam natium dolore correptos, & idcirco* Pygalias *vocatos, hoc morbo defatigatos ibi mansisse ajebant, & ab eisdem locum id nominis sortitum.* Melæ lib. 1. c. 17. & Plinio lib. 5. c. 29. *Phygela* dicitur, quod à fugitivis condita fuerit; prioris sunt ex libro capiteque citato verba: *Ibi à fugitivis, ut ajunt, condita (nomen famæ annuit) Phygela.* At Theopompus apud Harpocrationem in Πύγελα priorem sententiam firmat.

90 Πυγμαῖοι, ἔθνος.] Pygmæi, gens. Sunt populi incertæ positionis, quos in India, in Æthiopia, in Scythia, & apud Hyperboreos locant. Cum gruibus bella gerere fabulabantur, quorum prælia graphicè depingit Juvenalis Satyra 13. v. 167. ex eodem fermento confectos esse existimo, ac Semicanes, & alios hujusmodi, quos memorat Strabo lib. 1. qui nullibi terrarum invenientur, nedum Tiphye ductore; at apud omnes gentes non inventi reperiuntur homunciones, quos *Pygmæos* per jocum vocare solent; quamvis Aristoteles de historia animal. lib. 8. c. 12. hanc de Pygmæis fabulam, non fabulam esse putat, sed hac in re, ut & in aliis opinio fefellit Philosophorum Homerum. Verba illa Ezechielis ex cap. 27. v. 11. quæ in Pygmæorum confirmationem afferunt, non faciunt pro Pygmæis. Τὸ גמדים *gamadim* enim nullo modo intelligendum est de illis, etsi nomen illud Hebraicè significat cubitales, seu brachiales quod non de statura, sed de robore & fortitudine intelligendum est. Hæc enim est Prophetæ mens.

91 Πύδνα, πόλις Μακεδονίας.] Pydna, urbs Macedoniæ. Quam Ptolemæus lib. 3. c. 13. in Pieria Macedoniæ regione locat. Memoratur Scylaci in Μακεδονίᾳ. Livio lib. 44. c. 6. & aliis. Ex excerptis ex libri septimi Strabonis fine constat *Citrum* tunc vocatam fuisse: Καὶ τὸ ἀπὸ τούτου, ἡ πρὸς βορρᾶν τοῦ κόλπου παραλία, Πιερία καλεῖται· ἕως τοῦ Ἀξιοῦ ποταμοῦ· ἐν ᾗ καὶ πόλις Πύδνα, ἡ νῦν Κίτρον. i.e. *Et regio abhinc, vel versus septentrionem sinus ora-maritima*, Pieria *vocatur; usque ad Axium amnem: in qua & urbs Pydna, quæ nunc* Citrum *appellatur.* Adhuc hodie si Sophiano credimus *Chitro* dicitur. Apud hanc urbem Perseum Macedoniæ regem prælio cum Romanis congressum, ac victum fuisse constat ex eodem libro: Ἐν μὲν οὖν τῷ πρὸ τῆς Πύδνης πεδίῳ, Ῥωμαῖοι Περσέα καταπολεμήσαντες, καθεῖλον τὴν τῶν Μακεδόνων βασιλείαν. i. e. *In campo ante Pydnam, Romani Perseum debellarunt, & Macedonum regnum everterunt.* Quod etiam apparet ex Plutarchi libro de adulatoris & amici discrimine.

92 Καὶ Μακεδονίας Πύθιον.] Memorat Pythion, Macedoniæ, quod Ptolemæo lib. 3. c. 13. dicitur Πύθεον & in Pelasgiotarum regione locatur. Ejus quoque meminit Liv. lib. 42. c. 53. cui *Pythoum* nuncupatur.

93 Πυθόπολις, Καρίας πόλις, &c.] Pythopolis, Cariæ urbs, postea *Nyssa* vocitata, nomen sortita est à Pythe, qui Xerxem hospitio excepit, ac singulis militibus sex Daricos aureos dedit. Longe ditissimum fuisse oportet, qui septies centena LXXXVIII. M. hominum excepit epulo & stipendium quinque mensium, frumentumque pollicitus, ut è quinque liberis, senectuti suæ in delectu unus saltem concederetur, ut tradit Plinius lib. 33. c. 10. cui *Pythius Bithynus* dicitur. Quam historiam diffusius narrat Herodotus lib. 7. c. 38. cui *Pythius Lydus* vocatur, cujus divitias ex Græcorum vanitate coacervatas fuisse existimo; de urbe verò vide collectanea nostra in Νύσσαι nota 22.

94 Ἔστι καὶ ἄλλη Πυθόπολις Μυσίας.] Est etiam Pythopolis Mysiæ. Plutarchus in Theseo hanc locat circa Soloonta fluvium Bithyniæ, quam à Theseo conditam fuisse inquit; cujus quoque meminit Plinius lib. 5. c. 32. Ipsissimam fuisse existimo, quia Mysia & Bithynia erant collimitatæ adeo, ut Bithynia ad Olympum usque Mysiæ pertingeret.

95 Πυ-

ΠΥΘΩ'[95], ἡ τοῦ Ἀπόλλωνος πόλις.

[96] — Πυθοῖ ἐν ἠγαθέῃ.

Τὸ ἐθνικὸν Πυθῷος, ὡς Λητὼ Λητῷος· Καὶ Πύθιος, καὶ Πυθία, καὶ Πυθιὰς, ὡς Ἑλικωνιάς· Καὶ Πύθιον, καὶ πυθιάζειν· Ἀπὸ τοῦ Πυθαῖος διαλύσεως γινομένης, καὶ Πυθαϊστής. Καὶ τὸ τοπικὸν, Πυθῶθεν, διὰ τοῦ ω, ὡς Κρειῶθεν· Καὶ μετὰ συστολῆς, Πυθόθεν, ὡς Λεσβόθεν. Καὶ Πυθοῖ, τὸ ἐν τόπῳ. Καὶ παρὰ τὴν Πυθὼ Πυθεύς, ὡς Ἐνυὼ Ἐνυεύς· Καὶ ἀπὸ τῆς Πυθήος γενικῆς Ἰωνικῆς, Πύθιος, ἐξ ἧς τὸ Πυθήϊος κτητικόν· Καὶ Πυθαιεύς, καὶ Πυθαεύς, ὡς Κρηταεύς.

A PYTHO, Apollinis urbs.

— *Pythia in divina.*

Gentile, Pythous, ut Leto, Letous. Et Pythius, & Pythia, & Pythias, ut Heliconias. Et Pythium, & Pythiazare. Ab Pythæus facta
B dialysi, & Pythaïstes. Et locale Πυθῶθεν, i. e. *ex-Pythia*, per *o* mega, ut Κρειῶθεν, i. e. *ex-Crioa*. Et per systolen mutato *o* mega in *o* micron Πυθόθεν, i. e. *ex-Pythia*, ut Λεσβόθεν, i. e. *ex-Lesbo*. Et adverb. in loco in Pythia. A Pytho dicitur Pytheus, ut Enyo, Enyeus. Et à genitivo
C Jonico Πυθήος dicitur Pytheus, ex quo Pytheius possessiv. Et Pythæeus, & Pythaeus, ut Cretaeus.

ΠΥ'ΛΑΙ[97], τόπος Ἀρκαδίας, καὶ Πυλαία. Τὸ ἐθνικὸν, Πυλαΐτης. [98] Λέγεται καὶ Πύλαια τὸ οὐδέτερον, ἐπὶ τῆς θυσίας. Καὶ τὸ ἐπίρρημα, Πυλαιόθεν. Τὸ ἐθνικὸν, Πυλάτης. Τὸ θηλυκὸν, Πυλάτις.

PYLÆ, locus Arcadiæ, qui etiam *Pylæa* dicitur. Gentile, Pylæites. Dicitur etiam
D Pylæa neutrum de sacrificio. Et adverb. ex-Pylis. Gentile, Pylates. Fœmin. Pylatis.

ΠΥΛΗ'ΝΗ[99], πόλις Αἰτωλίας. Τὸ ἐθνικὸν, Πυλήνιος. Τὸ θηλυκὸν, Πυληνίς.

PYLENE, urbs Ætoliæ. Gentile, Pylenius. Fœm. Pylenis.

ΠΥ'ΛΟΣ[1], πόλις ἐν Μεσσήνῃ. [2] Ἐκαλεῖτο δὲ Κορυφάσιον. Τὸ ἐθνικὸν, Πύλιος, καὶ Πυλαῖος. Λέγεται καὶ θηλυκῶς, καὶ ἀρσενικῶς. Τρία τοίνυν ἐθνικά, Πύλιος, Πυλαῖος, Πυλίων.

E PYLUS, urbs in Messenia. Vocabatur verò *Coryphasium*. Gentile, Pylius, & Pylæus. Dicitur & in fœm. & mascul. gen. Tria igitur sunt gentilia, Pylius, Pylæus, Pylio.

ΠΥ'ΞΙΣ[3], πόλις ἐν μεσογείᾳ τῶν Οἰνώτρων. Τὸ ἐθνικὸν, Πύξιος.

PYXIS, urbs in mediterraneis Oenotro-
F rum. Gentile, Pyxius.

ΠΥ- PY-

95 Πυθὼ, ἡ τοῦ Ἀπόλλωνος πόλις.] Pytho, ûs, Apollinis urbs. Quæ *Pythia* dicitur Ptolemæo lib. 3. c. 13. & inter Phocidis mediterraneas urbes recensetur. Tria habuit nomina, teste Eustathio ad Il. 2. v. 519. Ἡ δὲ Πυθὼ πάλαι μέν ποτε Παρνασσία ἐκαλεῖτο Νάπη ἀπὸ Παρνασσοῦ ὄρους παρακειμένου, εἶτα Πυθὼν ἐκλήθη, &c. i. e. *Pytho verò antiquitus* Parnassia Nape *vocabatur à Parnasso monte adjacente, deinde* Python *vocata fuit*. Ac paululùm infra: Ὕστερον μέντοι Δελφὶς ἡ Πυθὼν ἐκλήθη, ὅτι καὶ Δελφοὶ τὸ ἐκεῖ ἔθνος. i. e. *Postea quidem Delphis* Python *vocata est, quod & Delphi illic gens*. Memoratur etiam Scholiastæ Apollonii Rhodii ad ejus v. 208. Ἡ δὲ Πυθὼ πόλις Φωκίδος, ἔνθα τὸ μαντεῖον, ἀπὸ τοῦ πυνθάνεσθαι τῶν μαντειῶν οὕτω κληθεῖσα, ἢ ἀπὸ τοῦ ἐκεῖσε σήπεσθαι τὸν δράκοντα. i. e. *Pytho verò urbs Phocidis, ubi oraculum*, ἀπὸ τοῦ πυνθάνεσθαι, *&c. ab audiendo seu interrogando oracula sic vocata, vel quòd illic computruerit draco*. Igitur videtur esse eadem, quæ Delphi, sed Ptolemæo libro capiteque citato Pythia & Delphi sunt diversæ Phocidis urbes: nescio quomodo hujus urbis lis dirimi seu hercisceri inter scriptores possit, de qua vide Bisetum ad Aristophanis Lysistraten in Choro senum prope finem.

96 Πυθοῖ ἐν ἠγαθέῃ.] Est hemistichium Homericum, quod legitur Odyss. 8. v. 80.

97 Πύλαι, τόπος Ἀρκαδίας.] Pylæ, locus Arcadiæ. Memoratur Plinio lib. 4. c. 6. inter Arcadiæ oppida, apud quem perperam Pile pro Pyle scribitur.

98 Λέγεται καὶ Πύλαια, &c.] Pylæa neut. plur. dicebantur, vel sacrificia, quæ Pylagoræ in Ampictyonum conventu Cereri facere Solebant, vel pars illa, per quam tamquam per portas exta inspiciebant, ut apparet ex Strab. libro nono. ex Hesych. in Πύλαι ex Meurs. Att. Lect. lib. 4. c. 3.

99 Πυλήνη, πόλις Αἰτωλίας.] Pylene, urbs Ætoliæ Memoratur Poëtarum parenti Il. 2. v. 639.

Αἰτωλῶν δ' ἡγεῖτο Θόας Ἀνδραίμονος υἱός·
Οἳ Πλευρῶν' ἐνέμοντο, καὶ Ὤλενον, ἠδὲ Πυλήνην.
Ætolorum vero dux erat Thoas Andræmonis filius,
Qui Pleuronem incolebant, & Olenum, & Pylenen.

Strabo lib. 10. auctor est, ab Æolensibus in superiora loca translatam ac *Proschium* dictam fuisse: Τὴν δὲ Πυλήνην μετενέγκαντες εἰς τοὺς ἀνώτερον τόπους, ἤλλαξαν αὐτῆς καὶ τοὔνομα, Πρόσχιον καλέσαντες. i. e. *Pylenen autem* [Æolenses] *transtulerunt in superiora loca, ac mutato nomine* Proschium *vocarunt*. E nostris ejus fecere mentionem Plinius lib. 4. c. 2. Statius Pap. Thebaid. lib. 4.

Huc quoque præstantes Ætolis urbibus affert
Belli fama viros. Sensit scopulosa Pylene
Fletaque cognatis avibus Meleagria Pleuron
Et præceps Calydon.

1 Πύλος, πόλις ἐν Μεσσήνῃ.] Pylos, urbs in Messenia. Messenia autem erat regio Peloponnesi, ubi tres fuere hujus nominis urbes; unde & circumferebatur versiculus iste:

Ἔστι Πύλος πρὸ Πύλοιο. Πύλος γε μέν ἐστι καὶ ἄλλος.
Est Pylus ante Pylum; siquidem est & altera Pylus.

Duæ erant ad mare, quarum una, in Elide regione, ad Schollin montem: altera apud Coryphasium: tertia in Arcadia, ejusdem quoque Peloponnesi regione; singuli harum oppidani laborabant probare, suam civitatem patriam fuisse Nestoris, ut videre est ex Strabonis lib. 8. Idcirco *Pylius* vocabatur.

2 Ἐκαλεῖτο δὲ Κορυφάσιον.] Pylum Messeniacum vocatum fuisse Coryphasium inquit. Forsitan quod, cum antiqua Pylus, quæ sub Ægaleo monte erat, diruta fuisset, nonnulli oppidanorum sub Coryphasio sedes posuerunt, ut apparet ex Strabonis lib. 8. Ἡ μὲν οὖν παλαιὰ Πύλος ἡ Μεσσηνιακὴ, ὑπὸ τῷ Αἰγαλέῳ πόλις ἦν· κατεσπασμένης δὲ ταύτης ὑπὸ τῷ Κορυφασίῳ τινὲς αὐτῶν ᾤκησαν. i. e. *Antiqua igitur Pylus Messeniaca, sub Ægaleo urbs erat, qua diruta nonnulli eorum sub Coryphasio habitarunt.*

3 Πύξις, πόλις ἐν μεσογείᾳ τῶν Οἰνώτρων.] Pyxis, urbs in mediterranea parte Oenotrorum. Nulla fuit apud Oenotros Pyxis urbs, sed Pyxûs fuit, promontorium, portus & fluvius post Palinurum, auctore Strabone libro 6. Μετὰ δὲ Παλίνουρον Πυξοῦς, ἄκρα καὶ λιμὴν, καὶ ποταμός· ἓν γὰρ τριῶν ὄνομα· ᾤκισε δὲ Μίκυθος ὁ Μεσσήνης ἄρχων τῆς ἐν Σικελίᾳ. i. e. *Post Palinurum Pyxûs, promontorium & portus, & fluvius. Trium horum unum nomen. Condidit Micythus Messanæ princeps in Sicilia.*

4 Πυ-

ΠΥΞΟΥΣ [4], πόλις Σικελίας, κτίσμα Μιάνθου. Ὁ οἰκήτωρ Πυξούντιος. A

ΠΥΡΑΙΑ, μοῖρα Θεσσαλίας ὠνομασμένη ἀπὸ Πύρας. Ὁ οἰκήτωρ, Πυραῖος.

ΠΥΡΑΜΙΔΕΣ [5], ἐν Αἰγύπτῳ κτίσμα, εἰς ὃ λέγεται ἀνηλωκέναι κρομμύων καὶ σκορόδων καὶ τυροῦ τάλαντα μύρια πεντακόσια. [6] Ὠνομάσθησαν δὲ πυραμίδες, ἀπὸ τῶν πυρῶν, οὓς ἐκεῖ συναγαγὼν ὁ βασιλεὺς, ἔνδειαν ἐποίησε σίτου κατὰ τὴν Αἴγυπτον. B

ΠΥΡΑΜΟΣ [7], ποταμὸς ἐν Μάλλῳ τῆς Κιλικίας. Ἐκαλεῖτο δὲ πρότερον Λευκόσυρος. C

ΠΥΡΑΝΘΟΣ, πόλις μικρὰ, ἢ κώμη Κρήτης περὶ Γόρτυνα. Οἱ κατοικοῦντες, Πυράνθιοι.

ΠΥΡΑΣΟΣ [8], πόλις Φθίας. Κέκληται δὲ διὰ τὸ τὴν χώραν εἶναι πυροφόρον. Τὸ ἐθνικὸν Πυρασαῖος. D

ΠΥΡΓΗΣΣΑ [9], πολίχνιον Ἰταλίας. Ὁ πολίτης, Πυργησσαῖος. ΠΥΡ-

PYXUS, urbs Siciliæ, à Miantho condita. Incola, Pyxuntius.

PYRÆA, pars Thessaliæ sic vocata à Pyra. Incola, Pyræus.

PYRAMIDES, opus in Ægypto, in quod dicuntur consumpta fuisse ceparum, & aliorum & casei decem milia, & quingenta talenta. Vocatæ verò Pyramides fuere ἀπὸ τῶν πυρῶν, i. e. *à tritico* illic à rege congregato, quare penuria frumenti in Ægypto accidit.

PYRAMUS, fluvius in Mallo Ciliciæ. Vocabatur verò prius *Leucosyrus.*

PYRANTHUS, urbs parva, vel vicus Cretæ circa Gortynem. Incolæ, Pyranthii.

PYRASUS, urbs Phthiæ. Sic vocata, quod regio sit tritici ferax. Gentile, Pyrasæus.

PYRGESSA, parva civitas Italiæ. Civis, Pyrgessæus. PYR-

4 Πυξοῦς, πόλις Σικελίας, κτίσμα Μιάνθου.] Pyxûs, untis, urbs Siciliæ à Miantho condita. Duplex in hac sectione est error, Pyxûs enim non fuit Siciliæ, sed Lucaniæ in Italia urbs, nec à Miantho condita, sed à Micytho Messanæ in Sicilia principe, utrumque testatur Strabo, cujus verba apposuimus nota proxime præcedenti. Micythi quoque meminit Diod. Siculus lib. XI. Quare apud Stephanum pro πόλις Σικελίας, κτίσμα Μιάνθου legendum est, πόλις Ἰταλίας, κτίσμα Μικύθου, i. e. *urbs Italiæ, opus Micythi.* Latinis dicebatur *Buxentum.* Plin. lib. 3. c. 5. *Flumen Melphes. Oppidum Buxentum; Græce* Πυξοῦς. Fuisse Romanorum coloniam memoriæ prodidit Vellejus Paterculus lib. I. *Eodem temporum tractu, quamquam apud quosdam ambigitur, Puteolos, Salernumque & Buxentum missi coloni.* Pyxûs verò Græcis dicitur à copia πύξου i. e. *buxi*, atque eadem de causa Latinis *Buxentum* nuncupata fuit. Discordant Scriptores de hodierno nomine, alii *Pisciota*, alii *Policastro* putant esse.

5 Πυραμίδες, ἐν Αἰγύπτῳ κτίσμα, &c.] Pyramides, in Ægypto opus. Sanè Ægypti pyramides fuere celeberrimæ, regum pecuniæ otiosa ac stulta ostentatio. Plurimi antiquorum de eis scripserunt, tamen non constat à quibus factæ fuerint, justissimo casu obliteratis tantæ vanitatis auctoribus; aliqui ex illis prodiderunt in raphanos, allium & cæpas mille octingenta talenta erogata, auctore Plinio libro 36. c. 12. decem millia & quingenta ait noster. De quibus consulendi, Herodotus in Euterpe, Plin. libro capiteque modò dicto, Amm. Marcell. libro 22. Joannes Greaves Oxoniensis Academiæ professor, Anastasius Kirkerus & alii.

6 Ὠνομάσθησαν δὲ πυραμίδες, ἀπὸ τῶν, &c.] Inquit pyramides nominatas ἀπὸ τῶν πυρῶν, i. e. *à tritico*, quod illic congregavit rex, unde frumenti penuria in Ægypto. Etymologici auctor nostri auctoris sententiam confirmat: Πυραμίδες δὲ πάλιν λέγονται ὡρεῖα βασιλικὰ σιτοδόχα ἃ κατεσκεύασε Ἰωσήφ. i. e. *Pyramides rursus dicuntur horrea regia ad frumentum recipiendum, quæ exstruxit Josephus.* Alii sic dictas fuisse existimant, quod ad speciem τοῦ πυρὸς, id est, *ignis*, earum figura in conum extenuabatur, auctore Amm. Marcell. libro prædicto. Europæi viatores *granaria Josephi* vocant. Ego autem non credo à Josepho fuisse constructas.

7 Πύραμος, ποταμὸς ἐν Μάλλῳ τῆς Κιλικίας.] Pyramus, amnis in Mallo Ciliciæ; scilicet qui Mallum Ciliciæ urbem præterfluebat. Antea ut inquit noster *Leucosyrus* dicebatur; Pyramus autem dictus fuit, διὰ τὸ πολὺν πυρὸν παρέχειν τοῖς ἐν Κιλικίᾳ οἰκοῦσι. i. e. *quod multum tritici Ciliciæ incolis conferat.* Auctore Etymologici auctore. Navigabilis ex mediis Cataoniæ campis per Tauri angustias in Ciliciam effundebatur ac in fretum quod inter illam & Cyprum erat, [illegible], ut prodit Strabo lib. I. Memoratur Dionysio [illegible] v. 866. Q. Curtio lib. 3. c. 4. Arrhiano lib. I. Hodie [illegible]*mistra* dicitur, judice Nigro.

8 Πύρασος, πόλις Φθίας.] Pyrasus, urbs Phthiæ. Phthia autem erat pars quædam Thessaliæ. Memoratur Smyrnæo vati Il. 2. v. 695.

Οἳ δ' εἶχον Φυλάκην, καὶ Πύρρασον ἀνθεμόεντα
Δήμητρος τέμενος.

Qui autem habebant Phylacen, & Pyrrhasum floridum
Cereris nemus.

Ubi Eustathius: Πύρασος δὲ, πόλις Φθίας κατὰ τὸν ἐθνικογράφον. Κληθεῖσα οὕτω διὰ τὸ τὴν χώραν εἶναι πυροφόρον, ἤτοι σιτοποιόν. Διὸ καὶ Δήμητρος αὐτὴν τέμενος ἐκάλεσεν ὁ ποιητὴς, ὡς πολύκαρπον δηλαδὴ καὶ εὔκαρπον. Τοῖς γὰρ τοιούτοις ἀγαθοῖς, ἡ Δημήτηρ ἐπιστατεῖν ἐλέγετο. i. e. *Pyrasus verò est urbs Phthiæ secundum ethnicographum* [sic sæpe vocat auctorem nostrum] *vocata sic, eo quod regio tritico, vel frumento abundaret. Idcirco &* Cereris nemus *eam vocavit Poeta, tamquam multos fructus scilicet & bonos ferret. Hujusmodi enim bonis Ceres præsidere dicebatur.* Demetrium vocitatam fuisse tradit Strabo, cujus situm lib. 9. ita describit: Τὸ δὲ Δημήτριον, Δήμητρος εἴρηκε τέμενος, καὶ ἐκάλεσε Πύρασον. Ἦν δὲ πόλις εὐλίμενος ἡ Πύρασος ἐν δυσὶ σταδίοις, ἔχουσα Δήμητρος ἄλσος, καὶ ἱερὸν ἅγιον, διέχουσα Θηβῶν σταδίους εἴκοσι· ὑπέρκεινται δὲ Πυράσου Θῆβαι. i. e. *Demetrium autem,* Cereris *dixit* lucum, *& vocavit* Pyrasum. *Erat urbs commodo portu prædita, à duobus stadiis habens Cereris nemus, & fanum sanctum, distans Thebis stadia* XX. *Supra Pyrasum erant Thebæ.* Vide quæ in Δημήτριον.

9 Πύργησσα, πολίχνιον Ἰταλίας.] Pyrgessa, oppidulum Italiæ. Nescio ex quo auctore tamquam ex antiquitatis scrutis eruit noster Pyrgessam Italiæ oppidum. Est procul dubio, quod Græcis dicitur Πύργοι, Latinis Pyrgi, cujus meminit Strabo lib. 5. Ἀπὸ δὲ Γραουΐσκων εἰς Πύργους στάδιοι μικρὸν ἐλάττους τῶν ρπ΄. Ἔστι δ' ἐπίνειον τῶν Καιρετανῶν ἀπὸ ν΄ σταδίων. Ἔχει δὲ Εἰλειθυίας ἱερὸν, Πελασγῶν ἵδρυμα πλούσιόν ποτε γενόμενον· ἐσύλησε δ' αὐτὸ Διονύσιος, ὁ τῶν Σικελιωτῶν τύραννος, κατὰ τὸν πλοῦν τὸν ἐπὶ Κύρνον. Ἀπὸ δὲ τῶν Πύργων εἰς Ὤστια σξ΄. i. e. *A Graviscis ad Pyrgos stadia sunt paulo minus* CLXXX. *Est navale Cæretanorum à* L. *stadiis. Habet Lucinæ fanum, Pelasgorum opus dives quondam. Spoliavit id Dionysius Siculorum tyrannus, cum in Corsicam navigaret. A Pyrgis ad Ostia stadia sunt* CCLX. Opulentissimum oportet fuisse hoc Lucinæ templum, quandoquidem Dionysius ex eo non minus CIↃ talentis abstulit, teste Diodoro Siculo lib. XV. Διονύσιος δὲ χρημάτων ἀπορούμενος ἐστράτευσεν ἐπὶ Τυρρηνίαν, ἔχων τριήρεις ἑξήκοντα· πρόφασιν μὲν φέρων τὴν τῶν λῃστῶν κατάλυσιν, τῇ δ' ἀληθείᾳ συλήσων ἱερὸν ἅγιον, γέμον μὲν ἀναθημάτων πολλῶν, καθιδρυμένον δὲ ἐν ἐπινείῳ πόλεως Ἀγύλλης Τυρρηνίδος. Τὸ δὲ ἐπίνειον ὠνομάζετο Πύργοι. Καταπλεύσας δὲ νυκτὸς, καὶ τὴν δύναμιν ἐκβιβάσας, ἅμ' ἡμέρᾳ προσπεσὼν, ἐκράτησε τῆς ἐπιβολῆς. Ὀλίγων γὰρ ὄντων ἐν τῷ χωρίῳ φυλάκων, βιασάμενος αὐτοὺς, ἐσύλησε τὸ ἱερόν. Καὶ συνήθροισεν οὐκ ἔλαττον ταλάντων χιλίων, &c. i. e. *Dionysius autem pecuniæ inopia laborans, cum* LX. *triremibus in Etruriam expeditionem suscepit. Prætextus*

ΠΥ'ΡΓΟΙ[10], πόλις Μεσσήνης. Τὸ ἐθνικὸν, Πυργῖται. A

PYRGI, urbs Meseniæ. Gentile, Pyrgitæ.

ΠΥΡΥ'ΝΗ[11], ὄρος Εὐρώπης. Καὶ Πυρηναία, πόλις Λοκρίδος.

PYRENE, mons Europæ. Et Pyrenæa, urbs Locridis.

ΠΥ'ΡΙΝΘΟΣ, πόλις Καρίας. Τὰ εἰς ος καὶ εἰς α, εἰς ευς ἔχει τὸ ἐθνικὸν.

PYRINTHUS, urbs Cariæ. Quæ in B *os*, & in *a* desinunt, in *eus* habent gentile.

ΠΥ'ΡΝΟΣ[12], ὡς Οὖρνος, πόλις Καρίας. Οἱ πολῖται, Πύρνιοι.

PYRNUS, ut Urnus, urbs Cariæ. Cives, Pyrnii.

ΠΥ'ῤῬΑ[13], πόλις ἐν Λέσβῳ. Ὁ πολίτης, Πυῤῥαῖος. Ἔστι καὶ κώμη Λιγυστική.[14] Ἔστι καὶ νῆσος.

PYRRHA, urbs in Lesbo. Civis, Pyrrhæus. Est etiam vicus Liguriæ. Est etiam insula.

ΠΥΡΩΝΑΙ'Α, πόλις Λοκρίδος, ἀπὸ C Πύρωνος.

> Λοκρῶν ἀγυιαὶ, καὶ Πυρωναῖαι νάπαι.

PYRONÆA, urbs Locridis, à Pyrone.

> *Locrorum viæ, & Pyronææ valles.*

ΠΩ͂ΛΙΣ[15], καὶ Σῆνος, πόλις ἐν νήσοις. Ὁ μὲν πολίτης, ὁ δὲ Σηνικός.

POLIS, & Senus, urbs in insulis. [Gentile,] illius Polites, hujus, Senicus.

P. PA'- R. RA-

erat, ut piratas everteret, sed verior causa, ut fanum sanctum, donariis multis refertum, situm in Agyllæ, urbis Tyrrhenidis navali. Quod navale nominabatur Pyrgi. Noctu appulsus, copiis expositis, prima luce impressionem fecit, voto potitus est. Nam cum pauci essent in oppido custodes, his oppressis exspoliat fanum. Et coacervavit non minus quam mille talenta, &c. Memoratur Andino vati Æneid. lib. 10.

> *Et Pyrgi veteres, intempestæque Graviscæ.*

Ad quem locum ita Servius: *Hoc castellum nobilissimum fuit eo tempore, quo Tusci piraticam exercuerunt. Nam illic metropolis fuit, quod postea expugnatum à Dionysio tyranno Siciliæ dicitur, de quo Lucilius scorta Pyrgensia.* Ejus quoque meminerunt Mela lib. 2. c. 4. Plin. lib. 3. c. 5. Olivarius ad Melæ locum modò dictum, putat esse, quæ nunc *Civita vieja*, alii aliter sentiunt. De quo consulesis Leandrum Albertum in Tuscia, Cluv. Italiæ antiquæ lib. 2. c. 2.

10 Πύργοι, πόλις Μεσσήνης.] Pyrgi, orum, urbs Messeniæ. *Pyrgon* vocat Polybius lib. 4. & Tryphaliæ assignat. Tryphalia enim erat Messeniæ contigua, ut apparet ex ejusdem auctoris libro prædicto: Ἧκε βοηθῶν εἰς τὴν Τρυφαλίαν· ἣ τὴν μὲν προσηγορίαν τέτευχε ταύτης ἀπὸ Τρυφάλου τοῦ τῶν Ἀρκάδων παιδός· κεῖται δὲ τῆς Πελοποννήσου παρὰ θάλατταν, μεταξὺ τῆς Ἠλείων καὶ Μεσσηνίων χώρας. Τέτραπται δὲ εἰς τὸ Λιβυκὸν πέλαγος, ἐσχατεύουσα τῆς Ἀχαΐας ὡς πρὸς χειμερινὰς δύσεις. Ἔχει δ' ἐν αὐτῇ πόλεις ταύτας, Σαμικὸν, Λέπρεον, Ὕπαναν, Τυπανέαν, Πύργον, &c. i. e. *Venit auxiliaturus in Tryphaliam, quæ hoc vocamen sortita est à Tryphalo Arcade. Sita est ad Peloponnesi mare, inter Eleorum & Messeniorum regionem, spectatque versus Libycum pelagus, in extrema parte Achaiæ, tamquam ad hibernum occasum. Habet in ipsa urbes has, Samicum, Lepreum, Hypanam, Typanæam, Pyrgum, &c. Eleorum castellum* vocat Liv. lib. 27. c. 34. *Postero die omnes copias ad propinquum Eleorum castellum,* (Pyrgum *vocant*) *duxit: quò agrestium multitudinem cum pecoribus metu populationum compulsam audierat. Eam inconditam inermemque multitudinem primo statim terrore adveniens cepit; compensaveratque ea præda, quod ignominiæ ad Elim acceptum fuerat.* Eadem erat urbs quamvis noster Messeniæ, Polybius Tryphaliæ, Livius Elidi adscribit; hæ enim regiones erant finitimæ, ut ex loco Polybii apparet.

11 Πυρύνη, ὄρος Εὐρώπης.] Lege Πυρήνη, Pyrene, mons Europæ. Latinis *Pyrenæus mons*, seu plurativo num. *Pyrenæi montes*, qui Hispaniam à Gallia dirimunt, Hispanis *los montes Pyreneos*, Gallis *les monts Pyrenées* vocitantur. Extenduntur à Portu Veneris, portu Galliæ Narbonensis, vulgò *Port Vendres* in ora maris mediterranei, usque ad Fanum S. Sebastiani, portum in ora Oceani Cantabrici in Hispania, quod Hispani dicunt *S. Sebastian.* Varia pro locorum ratione sortitur nomina. Ac quia inter illa duo maria jacet, *bimaris* vocatur ab Ausonio Epist. ad Paulinum XXIV.

> *Occidui me ripa Tagi, me Punica lædit*
> *Barcino, me bimaris juga ninguida Pyrenæi:*

Ab eo aliquot præcipitant amnes, de quibus egregii sunt Garumna, & Sicoris, ille per Galliam juxta Burdigaliam in Oceanum, hic per Cataloniam in Iberum fluvium aquas exonerat, ille vulgo Gallis *la Garonne*, hic Hispanis *el Segre* appellatur, priorem celebrat Tib. lib. 1. Eleg. 7.

> *Testis Arar, Rhodanusque celer, magnusque Garumna.*

Posteriorem Lucanus lib. 4.

> — *Placidis prælabitur undis*
> *Hesperios inter Sicoris non ultimus amnes.*
> *Saxeus ingenti, quem pons amplectitur arcu*
> *Hibernas passurus aquas.*

De ejus nominis etymo non convenit inter auctores, alii à Pyrene Bebrycis regis filia, quam fabulam rejicit Plin. lib. 3. c. 1. alii ἀπὸ τοῦ πυρὸς, i. e. *ab igne*, scilicet, quod incensus aliquando fuerit, nomen habere dicunt, Bochartus à lingua Phœnicum id deducit Geographiæ sacræ parte 2. c. 35. ex illius incendio argenti rivos fluxisse, quod vili pretio ab accolis comparabant Phœnices, dicebant, cujus conflagrationis meminere Aristoteles de Mirabilibus, & Joan. Mariana de Rebus Hispaniæ lib. 1. c. 14. cujus placet huc conferre verba: *Pyrenæi montes, quibus hæ urbes vicinæ sunt, per hoc tempus omni ex parte conflagrasse memorantur, de cœlo tacti, an à pastoribus incendio per imprudentiam excitato, fortè etiam de industria arboribus dumisque combustis campos pandere, idonea culturæ & habitationi reddere rura propositum erat. Ex ea re* Pyrenæi *vocari* ij montes *cœperunt à Græcis hominibus, quorum lingua*, Pyr, ignem, *significat. Alii malunt ab igne cœlesti eam appellationem conflatam, quo sæpe tanguntur ob sublimitatem. Nam quod de Pyrene quidam fingunt ab Hercule adamata, atque iis in locis defuncta, aut à Pyrrho Rege quondam Hispano affirmant* Pyrenæorum *vocem fluxisse, à sanioribus tamquam fabulosum repudiatur. Omnino ejus incendii vi, auri & argenti venæ, &c.*

12 Πύρνος, ὡς Οὖρνος, πόλις Καρίας.] Pyrnos à Plinio lib. 5. c. 28. memoratur, at Urnos à nemine.

13 Πύῤῥα, πόλις ἐν Λέσβῳ.] Pyrrha, urbs in Lesbo. Quinque fuere urbes Lesbi insulæ celebres, Methymna, Antissa, Eressus, Pyrrha cum portu, Mitylene binis prædita portubus auctore Scylace in Λέσβος. Sita autem fuit Pyrrha in occiduo Lesbi latere centum à Malia stadiis distans, ut prodit Strabo lib. 13. Ἵδρυται δ' ἡ Πύῤῥα ἐν τῇ ἑσπερίῳ πλευρᾷ τῆς Λέσβου, διέχουσα τῆς Μαλίας ἑκατόν. i. e. *Sita est Pyrrha in occiduo Lesbi latere, distans à Malia centum stadiis.* Ac paulò infrà: Ἡ δὲ Πύῤῥα κατέσκαπται· τὸ δὲ προάστειον οἰκεῖται, καὶ ἔχει λιμένα, ὅθεν εἰς Μιτυλήνην ὑπέρβασις σταδίων ὀγδοήκοντα. i. e. *Pyrrha autem eversa est. Suburbium habitatur, & habet portum, unde Mitylenen transitus est stadiorum* XXC. Memoratur diversis locis Thucydidi, è nostris Melæ lib. 2. c. 7.

14 Ἔστι καὶ νῆσος.] Est & insula. Pyrrha insula ubinam fuerit, omittit dicere, id nos docet Strabo, qui eam locat in Thessalia lib. 9. Εἶτα ἄκρα Πύῤῥα, καὶ δύο νησίδια πλησίον, ὧν τὸ μὲν, Πύῤῥα, τὸ δὲ Δευκαλίων καλεῖται. i. e. *Sequitur Pyrrha promontorium, & duæ exiguæ insulæ, quarum una* Pyrrha, *altera* Deucalion *vocatur.*

15 Πῶλις, καὶ Σῆνος, πόλις ἐν νήσοις.] Suspecto mendam in hac sectione, sed ei medicas manus adhibere non audeo; mentem verò auctoris nostri puto fuisse, Polin & Senum esse Ægypti urbes, quarum gentile dicebatur Polites & Senicus, quia ipse suo loco memorat Senum, urbem Ægypti, & ejus gentile, *Senicus.* Pro πόλις ἐν νήσοις legendum puto, πόλις καὶ νῆσος. i. e. *urbs & insula.*

1 Pa-

P.

ῬΑ'ΒΑ, πόλις πρὸς τῷ Ἰονίῳ κόλπῳ. Τὸ ἐθνικὸν Ῥαβαῖος, ὡς Βάββα Βαββαῖος. A

ῬΑΒΑ'ΘΜΩΜΑ[1], πόλις τρίτης Παλαιστίνης, ἡ νῦν Ἀρεόπολις. Ὁ πολίτης, Ῥαβαθμωμηνός. B

ῬΑΒΒΑΤΑ'ΜΜΑΝΑ[2], πόλις τῆς ὀρεινῆς Ἀραβίας. Λέγεται δὲ οὐδετέρως. Τὸ ἐθνικὸν Ῥαββαταμμηνός. C

ῬΑ'ΒΕΝΝΑ[3], πόλις Ἰταλίας. Ἕρμιππος ὁ Βηρύτιος Ῥούενναν αὐτὴν καλεῖ. Διονύσιος δ᾽ ἐν ἑκκαιδεκάτῳ Ῥωμαϊκῆς Ἀρχαιολογίας, καὶ πληθυντικῶς, καὶ διὰ τοῦ η, καὶ D

R.

RABA, urbs juxta Ionium sinum. Gentile, Rabæus, ut Babba, Babbæus.

RABATHMOMA, urbs tertiæ Palæstinæ, quæ nunc *Areopolis*. Civis, Rabathmomenus.

RABBATAMMANA, urbs Arabiæ montanæ. Dicitur neut. gen. Gentile, Rabbatammenus.

RABENNA, urbs Italiæ. Hermippus Berytius *Ruennam* eam vocat. Dionysius verò lib. 16. Romanæ antiquitatis, & plur. num. & per *eta*, & per unum *n* scribit. *Uterque obviam iere*

1 Ῥαβάθμωμα, πόλις τρίτης Παλαιστίνης, &c.] Rhabathmoma, urbs tertiæ Palæstinæ, quæ nunc *Areopolis*. Pro Ῥαβάθμωμα, puto legendum Ῥαβάθμωβα. Quæ, ut ait noster, *Areopolis* dicitur. Tertia Palæstina auctori nostrò vocatur Arabia Petræa, ut alibi annotavimus, quam in dictione sequenti *Arabiam montanam* appellat. Memoratur Ptolemæo lib. 5. c. 17. cui inter Arabiæ Petrææ oppida locatur. Rhabathmoba verò videtur nomen deflexum ex Hebræo רבת מואב *Rhabathmoab*, i. e. *magna urbs Moabiæ*; ejus nomen erat ער מואב *Armoab*, ut apparet ex libro Numerorum c. 21. v. 28. unde Græcis factum est *Areopolis*, de qua nihil fatu dignum inveniebam.

2 Ῥαββαταμμάνα, πόλις τῆς ὀρεινῆς Ἀραβίας.] Rhabbatammana, urbs montanæ Arabiæ, neut. plur. Memoratur Polybio lib. 5. cui *Rhabatamana* dicitur. Nomen sine dubio corruptum ex Hebræo רבת עמון *Rhabat ammon*, i. e. *magna urbs Ammonitarum*, quæ Deuternom. c. 3. v. 11. vocatur רבת בני עמון *Rabat bene Ammon*, i. e. *magna urbs filiorum Ammon*. Fuit metropolis Ammonitarum, in qua erat Ogæ gigantis lectus ferreus, quatuor cubitorum latitudine, ut elucet ex Deuteronomii capite versuque citato. Existimo esse, quæ Josepho Antiquit. lib. 4. c. 5. *Rhabatha* dicitur. Justus Hebræus in sua terræ Sanctæ charta inquit ejus conditores fuisse filios Lothi; sed fallitur. *Ar* enim, id est, *Areopolis*, non *Rhabatha* data est in hæreditatem filiis Lothi, ut patet ex Deuteronomii cap. 2. v. 9. In hujus urbis obsidio occisus fuit Urias maritus Bathsebæ matris Selomonis, jussu Davidis, Reg. lib. 2. c. 11. v. 17. quæ *Philadelphia* quoque, & *Ammana*, & *Astarte* vocata fuit, ut tradit auctor noster in Φιλαδέλφεια, etsi inibi Syriæ adscribit.

3 Ῥάβεννα, πόλις Ἰταλίας.] Ravenna, urbs Italiæ antiquissima, & urbium illius regionis in paludibus sitarum maxima, tota ligneis constabat ædificiis, aquis erat perflua, idcirco pontibus & lembis viæ expediebantur; non exiguam maris portionem æstus affluxu recipiebat, à quo & à fluviis cœnosa omnia cùm eluerentur aëris vitio fiebat medicina. Quare locus adeò salubris erat, ut ibi gladiatores ali atque exerceri jusserint principes, auctore Strabone libro 5. Ἐν δὲ τοῖς ἕλεσι μεγίστη μέν ἐστι Ῥάουεννα, ξυλοπαγὴς ὅλη καὶ διάρρυτος, γεφύραις καὶ πορθμείοις ὁδευομένη. Δέχεται δ᾽ οὐ μικρὸν τῆς θαλάττης μέρος ἐν ταῖς πλημμυρίσιν, ὥστε καὶ ὑπὸ τούτων καὶ ὑπὸ ποταμῶν ἐκκλυζόμενον τὸ βορβορῶδες πᾶν, ἰᾶται τὴν δυσαερίαν. Οὕτως γοῦν ὑγιεινὸν ἐξήτασται τὸ χωρίον, ὥστε ἐνταῦθα τοὺς μονομάχους τρέφειν καὶ γυμνάζειν ἀπέδειξαν οἱ ἡγεμόνες. i. e. *In paludibus maxima est Ravenna, tota ligneis constans ædificiis, aquis perflua: quare pontibus & lembis viæ expediuntur. Non modicam maris partem æstus affluxu recipit, adeò ut ab his & à fluminibus omne cœnosum cum eluatur, medicetur aëris vitium. Unde locus adeò salubris factus est, ut ibi gladiatores ali exercerique jusserint principes* [Romani.] Idem auctor libro citato de ejus conditoribus ita loquitur: Καὶ ἡ Ῥάουεννα, Θετταλῶν λέγεται κτίσμα. Οὐ φέροντες δὲ τὰς Τυρρηνῶν ὕβρεις, ἐδέξαντο ἑκόντες τῶν Ὀμβρικῶν τινας, οἳ καὶ νῦν ἔχουσι τὴν πόλιν· αὐτοὶ δ᾽ ἀνεχώρησαν ἐπ᾽ οἴκου. i. e. *Et Rhavenna Thessalorum dicitur opus, qui cum Tyrrhenorum injurias non ferrent, admiserunt sponte sua Umbrorum quosdam, qui etiamnum tenent urbem; ipsi vero domum reverterunt.* Adjacet mari Adriatico inter duos amnes sita, ambos facili vado, uni Runco nomen, Montoni alteri, alvei ita sunt propinqui, ut urbis mœnia stringant, ad lævam Manto, Roncus ad dexteram præterfluit, ut memoriæ commendat Joan. Mariana de Rebus Hispaniæ lib. XXX. cap. IX. Antiquitus fuit sedes Theodorici Ostogottorum regis, qui eam plurimis ædificiis, ac sumptuosissimis templis condecoravit. Ostrogotti per LXXII. annos ejus imperio potiti, tandem à Narsete Justiniani Imperatoris duce devicti imperium amiserunt, atque eorum loco Exarchi, magistratus genus, quos Imperatores Constantinopolitani mittebant, successerunt, de quorum Exarchatu scripsit libros septem Joan. Petrus Ferrettus hujus urbis filius. Ac sedem inibi quoque per CLXXV. annos usque ad Leonem Imperatorem hujus nominis tertium habuere. Longobardi postea eam ceperunt, ac deinde varia fortuna, jam suis ducibus, jam Venetis, jam Summo Pontifici, cui nunc paret, obediebat, censore Leandro Alberto in sua Romanula. Urbs pernota, notior facta fuit victoriâ Gallorum adversus Hispanos, quæ accidit apud eam anno CIↃIↃXII. in qua capti Piscarius & Petrus Navarrus Hispanorum celeberrimi duces; sed carò stetit Gallis victoria. Namurius eorum dux ibi cæsus, auctore Mariana libro capiteque supra citato. Gaudet Ravenna Archiepiscopali sede, ac gloriatur inter alios, alumnis Aurelio Cassiodoro, Guidone Historico, Joan. XVII. Summo Pontifice, & Desiderio Spreto non spernendæ eruditionis viro, qui de amplitudine, vastatione, atque instauratione ejus scripsit, quem consules si plura hac de urbe scire desideras; nobis pro destinati nostri ratione hæc satis, visa sunt. manu enim non toto calatho serere oportet.

 4 Ἀμφό-

καὶ δι᾽ ἑνὸς ν. [4] Ἀμφότεροι ἀπελώτησαν Φλαμίῳ περὶ τὸν καλούμενον Ῥαβεννόν. Τὸ ἐθνικὸν, Ῥαβεννάτης, παρ᾽ Ἰταλοῖς· Ῥαβεννήσιος.

A iere Flamio circa Rabenum. Gentile, Rabennates, apud Italos. Rabennesius.

ΡΑΓΑΣ[5], πόλις ἐν Μηδίᾳ. [6] Τὸ ἐθνικὸν, τῆς μὲν Ῥαγὸς Ῥάγιος, τῆς δὲ Ῥάγας Ῥαγηνὸς, ὡς Καρρηνός. Ἐκτίσθη ὑπὸ Σελεύκου τοῦ Νικάτορος. Ἐκαλεῖτο δὲ Εὔρωπος. Μετωνομάσθη δὲ καὶ Ἀρσάκη, ἀπὸ Ἀρσάκου βασιλέως Περσῶν. Ἔστι νῆσος Λυκίας Ῥάξ, ἀλλὰ ταύτης μὲν τὸ ἐθνικὸν Ῥάγιος· τῆς δὲ πόλεως, Ῥαγηνός.

RAGA, urbs in Media. Gentile, a Rax, B gis, Ragius. A Raga, Ragenus, ut Carrenus. Condita à Seleuco Nicatore. Vocabatur verò *Europus*. Postea verò *Arsace*, ab Arsace rege Persarum. Est insula Lyciæ Rax, sed hujus gentile, Ragius, urbis verò Ragenus. C

ΡΑΔΑΝΟΥΣΙΑ[7], πόλις Μασσαλίας. Τὸ ἐθνικὸν, Ῥαδανουσιεύς.

RADANUSIA, urbs Massiliæ. Gentile, Radanusieus.

ΡΑΙΑ, πόλις μεταξὺ Σκυθίας καὶ Ὑρκανίας. Τὸ ἐθνικὸν, Ῥαιαῖος.

RÆA, urbs inter Scythiam & Hyrca- D niam. Gentile, Rææus.

ΡΑΙΤΟΙ[8], Τυρρηνικὸν ἔθνος.

RHÆTI, populi Tyrrhenici.

ΡΑΚΗΛΟΣ, πόλις Μακεδονίας. Τὸ ἐθνικὸν, Ῥακήλιος.

RHACELUS, urbs Macedoniæ. Gentile, Rhacelius.

ΡΑΚΩΤΗΣ[9], οὕτως ἡ Ἀλεξάνδρεια πρότερον ἐκαλεῖτο. Ὁ οἰκήτωρ, Ῥακωτίτης.

RHACOTES, sic *Alexandria* prius vo- E cabatur. Incola, Rhacotites.

ΡΑΜ- RHAM-

4 *Ἀμφότεροι ἀπελώτησαν Φλαμίῳ περὶ τὸν καλούμενον Ῥαβεννόν.*] Cum in præcedentibus dixisset, Dionysium usurpasse nomen Rhabennæ plur. num. &c. nunc in hujus rei testimonium adducit illius ex lib. 16. verba, in quibus pro περὶ τὸν καλούμενον Ῥαβεννὸν legendum περὶ τὰς καλουμένας Ῥάβεννας, aliter pro πληθυντικῶς legendum ἀρσενικῶς, in Dionysii quoque verbis pro Φλαμίῳ puto legendum Φλαμινίῳ. Hoc enim est nomen Romanum, illud non novi. Si Dionysii lib. 16. extaret illas nebulas facile discuteret. In hac eadem sectione pro Ῥέενναν legendum reor Ῥαούενναν. Sic enim scribitur apud Strab. lib. 5. nota præcedenti citato.

5 *Ῥάγα, πόλις ἐν Μηδίᾳ.*] Rhaga, fœm. vel neut. plur. urbs in Media. Conditam à Seleuco Nicatore, & ab eo *Europum*, ac mutato nomine *Arsacem* appellatam tradit noster auctor; quæ ex Strabonis fonte hausit. Sic enim ille lib. 11. Εἰσὶ δὲ καὶ Ἑλληνίδες πόλεις κτίσματα τῶν Μακεδόνων ἐν τῇ Μηδίᾳ, ὧν Λαοδίκειά τε, καὶ Ἀπάμεια καὶ ἡ πρὸς Ῥαγαῖς καὶ αὐτὴ Ῥάγεια, τὸ τοῦ Νικάτορος κτίσμα· ὃ ἐκεῖνος μὲν Εὔρωπον ὠνόμασε, Πάρθοι δὲ Ἀρσακίαν, νοτιωτέραν οὖσαν Κασπίων πυλῶν πεντακοσίοις που σταδίοις, ὥς φησιν Ἀπολλόδωρος. i.e. *Sunt & Græcæ urbes in Media, à Macedonibus conditæ, in quibus Laodicea, & Apamia, & apud Rhagas, & eadem Rhagea à Nicatore condita, quam ipse* Europum *nominavit, Parthi verò* Arsaciam, *quæ Caspiis portis australior est quingentis stadiis, ut ait Apollodorus.* Quare apud Stephanum pro Ἀρσάκη legendum ex Strabone Ἀρσακία. At apud Ptolemæum lib. 6. c. 2. Arsacia, & Europus sunt diversæ in Media urbes.

6 *Τὸ ἐθνικὸν τῆς μὲν Ῥαγὸς, Ῥάγιος.*] Hæc verba extra suum locum occupant locum, ut mihi videtur. In hujus enim sectionis pede dicitur Rhax Lyciæ insula, cujus gentile, Rhagius, & urbis Rhagarum, Rhagenus, quare Aristarchi obelo confodienda puto.

7 *Ῥαδανουσία, πόλις Μασσαλίας.*] Rhadanusia, quæ infra dicitur Rhodanusia, urbs Massiliæ. Hanc Rhodanum præterfluere auctorem habeo Marcianum Heracleotam:

——— Μεθ᾽ οὓς ἐλθόντες εἰς Ἰβηρίαν
Οἱ Μασσαλίαν κτίσαντες ἔσχον Φωκιεῖς
Ἀγάθην, Ῥοδανουσίαν τε, Ῥοδανὸς ἣν μέγας
Ποταμὸς παραρρεῖ.

——— *Post quos venientes in Iberiam*
Qui Massiliam condentes habebant Phocienses
Agathen, Rhodanusiamque, Rhodanus quam magnus
Amnis præterfluit.

Nonnulli inter quos Sidonius Apollinaris *lib. 1. Epistola v.* putant fuisse eamdem, quæ nunc Lugdunum.

8 *Ῥαιτοὶ, Τυρρηνικὸν ἔθνος.*] Rhæti, Tyrrhenica gens. Hi à Gallis pulsi Alpeis occupavere, ac ex nomine ducis Rhætorum gentem condiderunt, auctore Justino lib. xx. cap. v. *His autem Gallis causa in Italiam veniendi, sedesque novas quærendi, intestina discordia, & assiduæ domi dissensiones fuere: quarum tædio, cum in Italiam venissent, sedibus Tuscos expulerunt; & Mediolanum, Comum,* Brixiam, *Veronam, Vergamum, Tridentum, Vicentiam condiderunt. Tusci quoque, duce Rhæto, avitis sedibus amissis, Alpes occupavere; & ex nomine ducis gentes Rhætorum condiderunt.* Quorum situm videsis apud Ptolemæum lib. 2. c. 12. Eorum regio *Rhetia* dicitur, quam in duas partes dividit, scilicet in superiorem & in inferiorem, superior appellatur totus ille tractus, qui ab Helvetiorum finibus initio sumpto, quandam Galliæ Cisalpinæ partem ad Larium usque lacum occupat, cujus tractus incolæ vulgò *Grisones* vocitantur. Inferior à Lyco fluvio, qui in Danubium præcipitatur & hanc à superiore disterminat, sumit principium, & ad Henum usque flumen porrigitur; qui Rhetiæ & Norici terminus est. Hanc hodie incolunt Boiarii. A Rhetis *Alpes Rheticæ* appellantur, quæ Italis vulgo *Monte Braulio.* Antiquitus commendabantur Rhetica vina, quibus Augustum maximè delectatum fuisse tradit Suetonius in Augusto c. 77. ideo *Rhetica vitis* celebratur Virgilio Georgic. lib. 2. v. 95.

——— *Et quo te carmine dicam*
Rhetica? nec cellis ideo contende Falernis.

Ubi Serv. *Hanc uvam Cato præcipue laudat, in libris, quos scripsit ad filium, contrà Catullus eam vituperat, & dicit nulli rei aptam esse, miraturque cur eam laudaverit Cato.* Plin. lib. 14. c. 6. Catonis & Virgilii sententiam confirmare videtur: *In Veronensi etiam Rhetica Falernis tantum posthabita Virgilio.* Tota horum regio montibus horret, ideò aspera est & sterilis, gens bello fortis, & superba, quorum amicitiam potentes ambiunt, quare non infaceto lepore quidam legatus Gallorum regis fertur dixisse, *se nihil præter superbiæ montes & miseriæ valles apud eos vidisse.*

9 *Ῥακώτης, οὕτως ἡ Ἀλεξάνδρεια.*] Lege Ῥακῶτις ex nostro auctore in Ἀλεξάνδρεια. Tacitus Histor. lib. 4. prope calcem dicit esse in Alexandria locum quemdam: *Mirum inde dictu, tertio die tantum maris emensi, Alexandriam appelluntur. Templum pro magnitudine urbis exstructum, loco cui nomen* Rhacotis. *Fuerat illic sacellum, & Serapidi atque Isidi antiquitus sacratum.*

10 Ῥαμ-

ῬΑΜΝΟΥ͂Σ[10], δῆμος τῆς Αἰαντίδος A φυλῆς. Ὁ δημότης, Ῥαμνούσιος, καὶ Ῥαμνουσία, καὶ Ῥαμνουσίς. Τὰ τοπικά, Ῥαμνουντόθεν, Ῥαμνοῦντάδε, καὶ Ῥαμνοῦντι.

ῬΑΠΤΑΙ[11], μητρόπολις τῶν ἐν τοῖς Αἰθιόπων. Οἱ οἰκήτορες, Ῥάψιοι. [12] Καὶ Ῥάπτρα B ὅρμος, καὶ Ῥάπτος ποταμός. Ἔστι δὲ καὶ Μητρόπολις τῆς Βαρβαρίας, [13] τὰ Ῥάπτρα καὶ αὐτὴ καλουμένη.

ῬΑΡΕΝΤΟΣ, πόλις Ἰταλίας. Τὸ ἐθνικὸν, Ῥαρεντῖνος. C

ῬΑΡΙΟΝ[14], πεδίον ἐν Ἐλευσῖνι· καὶ Ῥαρία γῆ. Καὶ Ῥαριὰς ἡ Δημήτηρ.

ῬΑΥ͂ΚΟΣ[15], πόλις ἐν μεσογείῳ τῆς Κρήτης. Τὸ ἐθνικὸν, Ῥαύκιος, καὶ Ῥαυκία.

ῬΑΦΑΝΕΑΙ[16], πολίχνιον Συρίας. D Ὁ πολίτης, Ῥαφανεώτης. Τῶν εἰς ωτης ἐθνικῶν τὰ πολλὰ τὸ ι πρὸ τοῦ ω ἔχει· Πηλιώτης, Φθιώτης. Σπάνια δὲ τὸ ε, καὶ σχεδὸν ἀπὸ τῆς ει συσταλέντα· Ἡρακλεώτης, οὕτω καὶ Ῥαφανεώτης. E

ῬΑΦΕΙΑ[17], πόλις Συρίας. Ὁ πολίτης,

RHAMNUS, populus Æantidis tribus. Popularis, Rhamnusius, & Rhamnusia, & Rhamnusis. Localia, ex-Rhamnunte, ad-Rhamnuntem, in-Rhamnunte.

RHAPTÆ, Metropolis urbium Æthiopum. Incolæ, Rhapsii. Et Rhaptra, portus, & Rhaptus fluvius. Est etiam Metropolis Barbariæ, *Rhaptra* quoque vocata.

RHAPENTUS, urbs Italiæ. Gentile, Rhapentinus.

RHARIUM, campus in Eleusine. Et Raria terra. Et Rarias Ceres.

RHAUCUS, urbs in mediterranea parte Cretæ. Gentile, Rhaucius, & Rhaucia.

RHAPHANEÆ, parva civitas Syriæ. Civis, Rhaphaneotes. Plurima gentilium, quæ in *otes* desinunt, *i* ante *o* mega habent. Ut Peliotes, Phthiotes. Rara quæ *e*, ac ferè *a* diphthongo *ει* correpta sunt. Ut Heracleotes, sic etiam Rhaphaneotes.

RHAPHEA, urbs Syriæ. Civis, Rhaphiotes.

10 Ῥαμνοῦς, δῆμος τῆς Αἰαντίδος φυλῆς.] Rhamnûs, untis, populus Æantidis tribus. Hoc in oppido erat Nemesis simulachrum, Phidiæ opus, quam Rhamnusii maxime colebant, ut testantur Pausan. lib. 1. Hesych. in Ῥαμνοῦς. Alii Agoracrito, alii Diodoto illud Deæ signum tribuebant, ut apparet ex Strabonis lib. 9. Illius auxilio credidere Græci, Persas ad Marathonem à Miltiade Atheniensi internecione deletos fuisse, non exspectatis Lacedæmoniis, ob plenilunii observationem, adventum differentibus. Persæ trophæi erigendi causa Parium marmor secum attulerant, ex quo Deæ simulachrum Phidiam fecisse refert Pausanias libro prædicto. Cum crederent hanc Deam maximè omnium numinum implacabilem se præbere insolentibus hominibus, merito ei patrem Oceanum dedere, reliqui enim Dii non fingebantur adeò ἀπαραίτητοι hominibus, ac Oceanus. Digna igitur tali patre erat *Nemesis*, quæ Poëtis veluti per antonomasiam ab hoc populo ubi maximoperè colebatur, *Rhamnusia* vocatur, Ovid. Trist. lib. 5. Eleg. 8.

Exiget ah dignas ultrix Rhamnusia pœnas!
Imposito calcas, quid mea fata, pede?
Vidi ego navifragum, qui riserat, æquore mergi
Et numquam, dixi, justior unda fuit.

Claud. de Victor. Stiliconis:

Sed Dea, quæ nimis obstat Rhamnusia votis.

Huic populo debet suos natales Antiphon rhetor, ex quo parœmia dimanavit, ut *Rhamnusius* diceretur de sapientibus eloquentibusque viris, auctore Suida in Ῥαμνουσίῳ. Ejus situm sic describit Pausan. in Atticis: Μαραθῶνος δὲ σταδίους μάλιστα ἑξήκοντα ἀπέχει Ῥαμνοῦς τὴν παρὰ θάλασσαν ἰοῦσιν ἐς Ὠρωπόν· καὶ αἱ μὲν οἰκήσεις ἐπὶ θαλάσσῃ τοῖς ἀνθρώποις εἰσί, μικρὸν δὲ ἀπὸ θαλάσσης ἄνω, Νεμέσεώς ἐστιν ἱερόν. i. e. *A Marathone stadia* L X *Oropum versus per litus progressis Rhamnûs occurrit. Ubi habitationes ad mare hominibus sunt, paulò verò supra à mari, Nemesis est fanum.* Populo nomen inditum ἀπὸ τῶν ἐκεῖ ῥάμνων, i. e. *à rhamnis* illic nascentibus inquit Eustath. ad Dionysii v. 456.

11 Ῥάπται, μητρόπολις τῶν ἐν τοῖς Αἰθιόπων.] Celebrat in hac sectione auctor noster duas Rhaptas metropoleis, unam Æthiopiæ, alteram Barbariæ, necnon *Rhapta* neut. plur. portum, & Rhaptum fluvium. Juxta meam sententiam ex una eâdemque civitate fecit duas & portum. Namque Cosmographus, cui in hujusmodi rebus fidere potius, quam Stephano debemus, unam tantum agnoscit urbem Barbariæ metropolim, quam lib. 4. c. 7. inter Rhapti fluvii ostia & Rhaptum promontorium locat; Æthiopia verò, quæ sub Ægypto à meridie usque ad Rhaptum promontorium extendebatur, ut elucet ex ejusdem libro capiteque modò citato. His adde, quod Arrhianus in Periplo maris Erythræi Rhapta tantum neut. plur. Azaniæ emporium memorat. Azania verò & Barbaria erant regiones collimitatæ, ac sicut Æthiopia, quæ sub Ægypto pertingebat usque ad Rhaptum promontorium, ita Barbaria, ut videre est ex eodem Ptolemæi libro citato cap. 8. Ἡ δὲ ἐντεῦθεν μέχρι τοῦ Ῥάπτου ἀκρωτηρίου παράλιος πᾶσα, Βαρβαρία μὲν ἡ παράλιος. Ἀζανία δὲ ἡ ἐνδοτέρω, ἐν ᾗ πλεῖστοι ἐλέφαντες. i. e. *Hinc usque ad Rhaptum promontorium maritima omnis* Barbaria. *Azania verò interius, in qua complures Elephantes.* Rhaptum autem promontorium esse Quiloæ vicinum auctor est inter alios Isaacus Vossius in suis eruditis ad Melam observationibus lib. 3. c. 9.

12 Καὶ Ῥάπτρα ὅρμος.] Lege καὶ Ῥάπτα ὅρμος ex Ptolemæo & Arrhiano locis nota proximè præcedenti citatis.

13 Τὰ Ῥάπτρα.] Lege Ῥάπτα ex eisdem auctoribus proxime citatis.

14 Ῥάριον, πεδίον ἐν Ἐλευσῖνι.] Rharium, campus in Eleusine. A quo denominabatur *Rharia terra*, & *Rharias Ceres*; illuc primùm frugum semina jacta fuisse credebant Athenienses, in cujus rei memoriam hordeum ex eodem solo demessum in sacris ad molas & liba adhibebant, auctore Pausania in Atticis; apud quem Ῥάριον scribitur, non Ῥάριον ut est apud nostrum.

15 Ῥαῦκος, πόλις, &c.] Rhaucus, urbs in mediterraneis Cretæ, cujus oppidani Rhaucii. Horum meminit in suo Thesauro Goltzius ex nummo quodam.

16 Ῥαφανέαι, πολίχνιον Συρίας.] Rhaphaneæ, arum, Syriæ urbs. Memoratur inter alios Ptolemæo lib. 5. c. 15. in Cassiotide Syriæ regione. *Rhaphana* dicitur Plinio lib. 5. c. 18. quam in Decapolitana ejusdem Syriæ regione locat.

17 Ῥάφεια, πόλις Συρίας.] Rhaphia, urbs Syriæ. Judææ adscribit Ptolemæus lib. 5. c. 16. inter urbes ab occasu Jordanis, ut & Josephus Antiquit. lib. 13. c. 21. Liv. lib. 35. c. 13. in Phœnice locat: *Antiochus rex ea hyeme Rhaphiæ in Phœnice (Ptolemæo regi Ægypti filia in matrimonium data) cùm Antiochiam se recepisset, per Ciliciam Tauro monte superato, extremo jam hyemis Ephesum pervenit.* Non longè à Gaza distabat, juxta eam Ptolemæus IV cum Antiocho magno depugnavit, auctore Strabone lib. 16. Plinio lib. 5. c. 13. dicitur *Rhaphea*. Latini enim, ut sæpe sæpius annotavimus, nomina Græca in εια, utroque modo pro libitu scribunt.

της, Ῥαφιώτης. Ἐκλήθη δὲ ἀπὸ τῆς ἱστορίας, τῆς περὶ τὸν Διόνυσον. A

phiotes. Sic verò vocata fuit ab historia Dionysi.

ῬΕΑΤΙΟΝ [18], πόλις Ἰταλίας. Τὸ ἐθνικὸν Ῥεατῖνος, ὡς τὸ Ῥήγιον Ῥηγῖνος.

RHEATIUM, urbs Italiæ. Gentile, Rheatinus, ut Rhegium Rheginus.

B

ῬΕΜΟΥΡΙΑ [19], πόλις πλησίον Ῥώμης. Τὸ ἐθνικὸν Ῥεμουριάτης, καὶ Ῥεμουριανός.

RHEMURIA, urbs prope Romam. Gentile, Rhemuriates, & Rhemurianus.

ῬΕΣΑΛΑ, πόλις Ὀμβρικῶν. Τὸ ἐθνικὸν, Ῥεσαληνὸς, τῷ τῆς χώρας ἔθει.

C

RHESALA, urbs Umbrorum. Gentile, Rhesalenus, regionis consuetudine.

ῬΕΣΙΝΑ [20], πόλις περὶ τὸν Ἄβορον ποταμόν. Καὶ ἡ μὲν ὡς Αἴγινα τονηθείη, τὸ ἐθνικὸν Ῥεσινάτης. [21] Εἰ δὲ ὡς Τέρινα, Ῥεσιναῖος. Ῥεσινάτης δὲ ἄμεινον.

RHESINA, urbs circa Aborum fluvium. Ac si ut Ægina accentum habuerit, gentile, erit Rhesinates. Quodsi, ut Terina, Rhesinæus. Rhesinates verò melius.

D

ῬΗΒΑΣ [22], ποταμὸς παρὰ τῷ Πόντῳ. Ἔστι καὶ χώρα, ἧς τὸ ἐθνικὸν Ῥηβαῖοι.

RHEBAS, fluvius juxta Pontum. Est etiam regio, cujus gentile, Rhebæi.

ῬΗΓΙΟΝ [23], πόλις Ἑλληνίς. Ὁ πολίτης, Ῥηγῖνος. Τὸ θηλυκὸν, Ῥηγίνη· καὶ Ῥήγινον, τὸ οὐδέτερον.

E

RHEGIUM, urbs Græca. Civis, Rheginus, fœmineum, Rhegine, neut. Rheginum.

ῬΗΓΜΑ

RHEGMA,

18 Ῥεάτιον, πόλις Ἰταλίας.] Rheatium, urbs Italiæ. *Rheatos* dicitur Straboni lib. 5. Latinis *Rheate*, ut Præneste, Tergeste, Tridente. Fuit oppidum Sabinorum antiquum, cujus *Rheatinos mulos* laudat Strabo libro prædicto, asinos Plin. lib. 8 c. 43. *Patria etiam spectatur in asinis: Arcadicis in Achaia, in Italia Reatinis.* De quibus ita Varro RR. lib. II. c. I. *Hoc nomine etiam asini Arcadici in Græcia nobilitati; in Italia Reatini, usque eò, ut mea memoria asinus venierit sextertiis millibus* LX *& una quadriga Romæ constiterit quadringentis millibus.* In Hispania asini admissarii miræ magnitudinis, quos *garañones* vocant, veneunt duobus millibus ducatorum. Idem Varro laudat *Roseanos equos*; Rosea verò erat campus circa Reate, teste Servio ad illud Maronis ex Æneid. lib. 7.

— *Qui Roseæ rura Velini.*

Celebratur etiam inter scriptores Reatina palus. Vespasianum Imperatorem natum fuisse in Sabinis ultra Rheate, vico modico, cui nomen erat *Phalacrine*, quinquennio antequam Augustus excederet, tradit Suet. in ejus vita cap. 2. Etiamnum exstat Reate, & est ditionis Pontificiæ, sed ejus populus in dies minuitur propter aëris inclementiam ex adjacentibus paludibus, auctore Antonio Baudrand Parisino ad Ferrârii lexicum Geographicum.

19 Ῥεμουρία, πόλις πλησίον Ῥώμης.] Rhemuria, urbs prope Romam. Nugatur auctor noster, nulla enim fuit urbs hujus nominis in tota Italia, sed locus in summo Aventino, sic dictus, quod ibi Rhemus de urbe condenda fuerat auspicatus, ut refert Festus in *Remurinus ager.* Quem locum etiam è Græcis commemorat Dionys. Halicarnassensis Romanæ Antiquitatis lib. I. Latina tantum appono verba: *Cæso autem Remo in ea pugna, Romulus quum victoriam miserrimam de fratre & civium mutua cæde retulisset, Remum in Remuria humavit, siquidem quum vivebat, eum locum urbi condendæ destinaverat.* Pugnæ inter fratres Romulum & Remum meminit Livius lib. I. c. 7. sed locum indictum reliquit.

20 Ῥέσινα, πόλις περὶ τὸν Ἄβορον ποταμόν.] Rhesina, urbs circa Aborum fluvium. Inquiramus ubi locorum sit fluvius iste, quem vocat noster *Aborum.* Per eum enim, quamvis sit ἀνὰ ποταμὸν, perveniemus Rhesinam; confugiamus igitur ad Sacra Biblia, tanquam ad anchoram sacram, ubi fluvium nostri auctoris inveniemus Israëlitarum exsilio nobilitatum, de quo ne Arcesilas quidem nihil affirmantis Academiæ clarissimus antistes dubitaverit. Insignis enim est locus Regum 2. juxta Hebræos, 4 juxta Latinos cap. 17. v. 6. qui hunc amnem nobis veluti digito ostendit: בשנת התשיעית להושע לכד מלך אשור את שומרון ויגל את ישראל אשורה וישב אותם בחלח ובחבור נהר גוזן וערי מדי id est. *Anno autem nono Hoseæ, cepit Rex Asur Someron,* [Samariam] *& transtulit Israëlem in Assur* [Assyriam] *collocavitque eos in Chelach & in Chabor fluvio Gozan &* [in] *civitatibus Medorum.* Nec obstat quod nonnulli hoc in loco τὸ *Chabor* de urbe interpretantur. Namque apud Ptolemæum Geographiæ lib. 5. c. 18. & *Chaboræ* fluvii & urbis fit mentio quod nomen sine dubio ab Hebræo *Chabor* deflexum est, undè noster formavit *Aborum*, quia literæ gutturales sæpissime negliguntur. Idem Ptolemæus libro capiteque citato commemorat duas pene ejusdem nominis urbes, cui altera dicitur *Rhesina* (hæc est nostri auctoris,) altera vocatur *Rhesena*, utrasque in Mesopotamia locat.

21 Εἰ δὲ.] Hæc sunt expungenda. Nam mens Stephani est τὸ Ῥέσινα eodem accentu notari ac Αἴγινα & Τέρινα.

22 Ῥῆβας, ποταμὸς παρὰ τῷ Πόντῳ.] Rhebas, amnis secus Pontum. Amnis iste Val. Flacco Argonauticor. lib. 4. dicitur *Rhebus*; Apollonio Argonauticor. lib. 2. *Rhebæus*; Orpheo Argonauticor. v. 711. *Rhebanus*; tres hi Poetæ idem opus scripsere. Fuit igitur *Rhebas* fluvius Bithyniæ, qui ex Mysiæ Olympo, ut & *Sangarius* defluebat, atque in Pontum præcipitabat, teste Eustathio ad Dionysii v. 794.

23 Ῥήγιον, πόλις Ἑλληνίς.] Rhegium, urbs Græca. A Chalcidensibus conditam fuisse testatur Strabo libro VI. Κτίσμα δ' ἐστὶ τὸ Ῥήγιον Χαλκιδέων. i. e. *Opus verò est Rhegium Chalcidensium.* Hinc Solin. cap. VIII. *Notum est Rhegium à Chalcidensibus constitutum.* Etiamnum servat nomen, Italis enim *Reggio* dicitur; olim Brutiorum, nunc Calabriæ ulterioris caput in regno Neapolitano. Jacet in ora freti Siculi, ex adverso Siciliæ; gaudet sede Archiepiscopali, testibus Alexandrino, & Michaele Antonio Baudrand Parisino ad illius lexicum Geographicum. De ejus nominis etymo discordant auctores, alii ἀπὸ τοῦ ῥήγνυσθαι, i. e. *rumpi*, alii sic vocitatam dicunt, quod esset civitas ampla ac veluti regia, utriusque rei testes habeo Strabonem libro citato, Eustathium ad Dionysii v. 345. A Dionysio eversam, ab ejusdem filio instauratam ac *Phœbiam* vocatam, & ab Augusto Cæsare, cum civium penuria laboraret, incolis ex classe sua auctam fuisse tradit Strabo eodem libro. *Rhegium Julium* dicitur Ptolemæo lib. 3. c. 1. sive quod Jul. Cæsar illuc coloniam miserit, sive quod illic Julia Augusti filia ob impudicitiam supremum diem obierit, ut inquit C. Tac. Ann. lib. 1. Si plura hac de urbe scire desideras, consule Leandrum Albertum, Cluv. & alios.

24 Ῥῆγμα,

ῬΗ͂ΓΜΑ[24], πόλις, ὡς Ἅρμα. Καὶ κόλπος Ῥῆγμα, περὶ τὸν Περσικὸν κόλπον. Τὸ ἐθνικὸν Ῥηγματίτης.

ῬΉΝΗ[25], νῆσος μικρὰ, πλησίον Δήλου. Λέγεται καὶ Ῥηνὶς, καὶ Ῥήναια, [26] καὶ Ῥηναιεὺς, καὶ Ῥήνιος.

ῬΗ͂ΝΟΙ[27], ἔθνος παροικοῦν τῷ Ῥήνῳ τῷ ποταμῷ, καὶ ἀπ' αὐτοῦ καλούμενοι.

ῬΗΓΊΛΛΟΣ[28], Σαβίνων πόλις.

ῬΙΖΗΝΊΑ, πόλις Κρήτης. Ὁ πολίτης, Ῥιζηνιάτης.

ῬΊΖΙΣ, ἄκρα μεγάλη, ἣν οἰκοῦσι Τρωγλοδύται. Οἱ κατοικοῦντες, Ῥιζῖται· Καὶ Ῥίζις, Ῥίζιος, Ῥιζιανὸς, ὡς Φασιανός.

ῬΙΖΟΥ͂Σ, πόλις Θεσσαλίας. Τὸ ἐθνικὸν, Ῥιζούντιος.

ῬΊΖΩΝ[29], πόλις τῆς Ἰλλυρίας, καὶ ποταμὸς ὁμώνυμος. Ὁ πολίτης, Ῥιζωνίτης.

ῬΙΘΥΜΝΊΑ[30], πόλις Κρήτης. Τὸ ἐθνικὸν Ῥιθυμνιάτης, καὶ Ῥιθύμνιος.

ῬΙΝΟΚΟΎΡΟΥΡΑ[31], πόλις Αἰγύπτου,

RHEGMA, urbs, ut Harma. Et sinus Rhegma, circa Persicum sinum. Gentile, Rhegmatites.

RHENE, insula parva prope Delum. Quæ etiam *Rhenis*, & *Rhenaa* dicitur. Gentile, Rhenæeus, & Rhenius.

RHENI, gens, quæ prope fluvium Rhenum habitat, & ab ipso nomen sortita est.

RHEGILLUS, Sabinorum urbs.

RHIZENIA, urbs Cretæ. Civis, Rhizeniates.

RHIZIS, promontorium magnum, quod habitant Troglodytæ. Incolæ, Rhizitæ. Est & Rhizis, Rhizius, Rhizianus, ut Phasianus.

RHIZUS, urbs Thessaliæ. Gentile, Rhizuntius.

RHIZON, urbs Illyriæ, & fluvius ejusdem-nominis. Civis, Rhizonites.

RHITHYMNIA, urbs Cretæ. Gentile, Rithymniates, & Rithymnius.

RHINOCURURA, urbs Ægypti, sic

24 Ῥῆγμα, πόλις, ὡς Ἅρμα.] Rhegma, urbs, ut Harma. Est nomen parum deflexum ab Hebræo רעמה *Rhamah*, sic vocatur ab Ezechiële, qui eam commemorat c. 27. v. 22. Ejus quoque meminit Ptolemæus lib. 6. c. 7. inter urbes Arabiæ secus Persicum sinum, apud quem Ῥέγμα & Ῥέγαμα legitur, lectionis Hebraïcæ observata pronunciatione, more Græcorum, qui literam gutturalem ע per γ exprimunt, ut עזה *gaza*, quod alibi annotavimus. Ex Ezechiële, loco citato apparet fuisse civitatem commercio celeberrimam. Strabo lib. 16. gentem Rhamanitarum celebrat in Arabia; Plin. lib. 6. c. 28. Rhammeos, eamdem fuisse gentem nullus dubito nomen adeptam à Rhegmate civitate, de qua consulesis Aldretum de Africa lib. 3. c. 14.

25 Ῥήνη, νῆσος μικρὰ, πλησίον Δήλου.] Rhene, insula parva, prope Delum. Quæ *Rhenus* etiam & *Rhenæa* dicebatur; adeo proximabat Delo, ut à Polycrate Samiorum tyranno ad Delum catena religata fuerit, referente Thucydide lib. 3. Ἀπέχει δὲ ἡ Ῥήνεια τῆς Δήλου οὕτως ὀλίγον, ὥστε Πολυκράτης ὁ Σαμίων τύραννος, ἰσχύσας τινὰ χρόνον ναυτικῷ, καὶ τῶν τε ἄλλων νήσων ἄρξας, καὶ τὴν Ῥήνειαν ἑλὼν ἀνέθηκε τῷ Ἀπόλλωνι τῷ Δηλίῳ, ἁλύσει δήσας πρὸς τὴν Δῆλον. i. e. *Rhenea autem tam parvo intervallo distat à Delo, ut Polycrates Samiorum tyrannus, qui quondam per aliquod tempus classe polluit, & aliis insulis imperavit, Rheneam etiam captam Apollini Delio consecraverit, ad Delum catena religatam.* In hac insula erant Deliorum sepulcra, nam in Delo nec mortuum sepelire, nec cremare licebat, auctore Strabone lib. 10. cujus ætate, ut idem inibi refert, jam erat deserta. *Celadussam* & *Artemiten* aliquando vocatam fuisse claret è Plinii lib. 4. c. 12. Perperam apud Tertul. de pallio scribitur *Arene* pro Rhene.

26 Καὶ Ῥηναιεὺς, καὶ Ῥήνιος.] In his verbis videtur deficere τὸ ἐθνικὸν. Sic enim capio hunc locum, τὸ ἐθνικὸν Ῥηναιεὺς, καὶ Ῥήνιος. i. e. *Gentile, Rhenæeus, & Rhenius.*

27 Ῥῆνοι, ἔθνος παροικοῦν τῷ Ῥήνῳ.] Rheni, gens juxta Rhenum accolentes. Inter Rhætos & Helvetios eos locat Alexandrinus in suo lexico Geographico. Ego puto sic posse appellari omnes, qui juxta Rhenum incolunt. Memorantur tantum (quod ego sciam) Persio Sat. 6. v. 46.

Jam chlamydes regum, jam lutea gausapa captis
Essedaque, ingentesque locat Cæsonia Rhenos.

28 Ῥηγίλλος, Σαβίνων πόλις.] Rhegillus, Sabinorum urbs. Memoratur Liv. 2. c. 16. *Seditio inter belli pacisque auctores orta in Sabinis, aliquantum inde virium transtulit ad Romanos: namque Appius Clausus, cui posteà* Appio Claudio *fuit Romæ cognomen, quum, pacis ipse auctor, à turbatoribus belli premeretur, nec par factioni esset; ab Regillo magnâ clientum comitatus manu, Romam transfugit. His civitas data agerque trans Anienem.* Quod etiam refert Dionysius Rom. Antiquit. lib. v. Ab hoc ortam fuisse Claudiam gentem patriciam apud Romanos tradit Suet. in Tiberio. Fuit etiam hujus nominis lacus, ad quem Aulus Posthumius vicit Tarquinium Superbum auctore eodem Livio libro citato, quo in prælio Castorem & Pollucem ex equis pro Romanis pugnare visos fuisse prodidit Cicero de Nat. Deorum lib. 2. Val. Maximus lib. 1. c. 8. Florus lib. 1. c. 11. Semper mortales in eis, quæ præter opinionem accidunt, aliquid quærunt divinum, ut gloriam augeant.

29 Ῥίζων, πόλις τῆς Ἰλλυρίας, &c.] Rhizon, urbs Illyriæ, & fluvius ejusdem nominis. Utrosque memorat Polyb. lib. 2. Ἡ δὲ Τεύτα πάνυ μετ' ὀλίγων εἰς τὸν Ῥίζονα διεσώθη, πολισμάτιον εὖ πρὸς ὀχυρότητα κατεσκευασμένον, ἀνακεχωρηκὸς μὲν ἀπὸ τῆς θαλάττης, ἐπ' αὐτῷ δὲ κείμενον τῷ Ῥίζονι ποταμῷ. i. e. *Teuta cum oppidò paucis Rhizonem evasit, oppidulum bene munitum, procul à mari ad ipsum Rhizonem amnem jacens.* Ejus quoque meminit Strabo lib. 7. è nostris Liv. lib. 45. c. 26. Rhizinium dicitur Plinio lib. 3. c. 22. Rhisinum Ptolemæo lib. 2. c. 17. qui inter Dalmatiæ oppida recenset, namque Dalmatia erat Illyridis regio.

30 Ῥιθυμνία, πόλις Κρήτης.] Rhithymnia, urbs Cretæ. Memoratur Ptolemæo lib. 3. c. 17. cui Ῥίθυμνα dicitur, atque inter Cretæ civitates lateris septentrionalis locatur.

31 Ῥινοκούρουρα, πόλις Αἰγύπτου, &c.] Rhinocurura, urbs Ægypti. Quæ in hac sectione continentur, ex Strabonis lib. 16. videtur desumpsisse. Sic enim ille: Μετὰ δὲ Γάζαν, Ῥαφία, ἐν ᾗ μάχη συνέβη Πτολεμαίῳ τε τῷ τετάρτῳ, καὶ Ἀντιόχῳ τῷ μεγάλῳ. Εἶτα Ῥινοκόλουρα, ἀπὸ τῶν ἐσοικισμένων * τὰς ῥῖνας οὕτω καλουμένη· τῶν γὰρ Αἰθιόπων τις ἐπελθὼν ἐπὶ τὴν Αἴγυπτον, ἀντὶ τοῦ ἀναιρεῖν τοὺς κακούργους, ἀποτέμνων τὰς ῥῖνας ἐνταῦθα κατῴκισεν. i. e. *Post Gazam, sequitur Rhaphia, in qua accidit pugna inter Ptolemæum* IV *cum Antiocho magno. Deinde Rhinocolura, sic dicta ab eis qui nares truncati eò fuere translati. Namque Æthiopum quidam Ægyptum invadens, non nece, sed nasi mutilatione, maleficia coërcens, eos ibi collocavit.* Locus Strabonis mutilus ex nostro auctore pristinæ sanitati restituendus est, ac pro τὰς ῥῖνας οὕτω καλουμένη, legendum, τὰς ῥῖνας ἠκρωτηριασμένων, οὕτω καλουμένη. Ac notandem dici Straboni Ῥινοκόλουρα, quæ nostro Ῥινοκούρουρα. Noster Ægypti urbem facit; Strabo libro citato Phœniciæ ad Ægyptum: Ἐκ μὲν οὖν τῆς Λευκῆς κώμης εἰς Πέτραν, ἐνθένδε δ' εἰς

γύπτου, ἀπὸ τῶν εἰσῳκισμένων ἐκεῖ τὸ παλαιὸν ἀνθρώπων, τὰς ῥῖνας ἠκρωτηριασμένων, οὕτω καλουμένη. Τὸ ἐθνικὸν Ῥινοκουρουραῖος, καὶ Ῥινοκουρουρίτης.

ῬΙ'ΟΝ [32], πόλις Μεσσήνης, ἢ Ἀχαΐας. [33] Καὶ ἄλλη Αἰτωλίας, ἣ καὶ Μολυκρεία ἐκαλεῖτο.

ῬΙΠΑΙ'Α [34], ὄρος Ὑπερβορέων. Τὸ ἐθνικὸν Ῥιπαῖος, οὗ παράγωγον τὸ Ῥιπαιδός.

ῬΙ'ΠΗ [35], Ἀρκαδικὴ πόλις, βαρυτόνως. Τὸ ἐθνικὸν, Ῥιπαῖος ὁμοίως.

ῬΟ'ΒΕΙΑ, παρ᾽ ἧς τὸ ἐθνικὸν Ῥοβειάτης, καὶ Ῥοβείτης· Καὶ κατὰ διάλυσιν, Ῥοβηΐτης.

ῬΟΔΑΝΟΥΣΙ'Α [36], πόλις ἐν Μασσαλίᾳ. Ὁ πολίτης, Ῥοδανούσιος· Καὶ τὸ θηλυκὸν, Ῥοδανουσία.

ῬΟΔΑΙ' [37], πόλις Ἰταλίας. Τὸ ἐθνικὸν, Ῥοδαιάτης.

ῬΟ'ΔΗ [38], πόλις Ἰβηρίας. Τὸ ἐθνικὸν Ῥοδαῖος, ὡς Μενδαῖος, Ἰουδαῖος.

A fic vocata ab hominibus, qui illuc olim in coloniam miffi fuere, nares mutilati. Gentile, Rhinocururæus, & Rhinocurorites.

RHIUM, urbs Meffeniæ, vel Achaiæ.
B Eft & alia Ætoliæ, quæ etiam *Molycria* vocabatur.

RHIPÆA, mons Hyperboreorum. Gentile, Rhipæus, cujus derivativ. eft Rhipæus.

C RHIPE, Arcadica urbs, accentu gravi. Gentile, Rhipæus, fimiliter.

RHOBEA, à qua gentile, Rhobeates, & Rhobetes. Et per dialyfin, Rhobeites.

RHODANUSIA, urbs in Maffilia.
D Civis, Rhodanufius. Fœmineum, Rhodanufia.

RHODÆ, urbs Italiæ. Gentile, Rhodæates.

RHODE, urbs Iberiæ. Gentile, Rho-
E dæus, ut Mendæus, Judæus.

εἰς Ῥινοκόλουρα τῆς πρὸς Αἰγύπτῳ Φοινίκης τὰ φορτία κομίζεται, κἀντεῦθεν εἰς τοὺς ἄλλους. i. e. *Ex Albo pago in Petram, ex Petra Rhinocolura, quæ in ipfa Phœnicia eft ad Ægyptum merces portantur, & hinc in alia loca.* Neutro plur. declinatur, ac etfi in verbis Strabonis fequitur τῆς fœmin. intelligitur πόλις.

32 Ῥίον, πόλις Μεσσήνης, ἢ Ἀχαΐας.] Rhium, urbs Meffeniæ, vel Achaïæ. Nimirum quia Achaïa lato modo comprehendebat Meffeniam. Rhium verò erat promontorium, in quo erat oppidum, è regione alterius promontorii, quod dicebatur *Antirrhium*, quæ fretum quoddam faciebant feptem tantum ftadiorum, auctore Thucydide lib. 2. Ἦν δὲ τοῦτο μὲν τὸ Ῥίον φίλιον τοῖς Ἀθηναίοις· τὸ δ᾽ ἕτερον Ῥίον ἐστὶν ἀντιπέρας, τὸ ἐν τῇ Πελοποννήσῳ· διέχετον δὲ ἀπ᾽ ἀλλήλων σταδίους μάλιστα ἑπτὰ τῆς θαλάσσης· τοῦ δὲ Κρισαίου κόλπου στόμα τοῦτό ἐστιν. i. e. *Hoc autem Rhium Athenienfibus erat amicum. Alterum verò Rhium quod eft in Peloponnefo, eft è regione. Diftat autem alterum ab altero ftadia maximè feptem maris intervallo. Hoc verò eft Crifæi finus os.* Inibi ab eodem auctore prius promontorium vocatur *Molycricum*, pofterius *Achaïcum*. Quod etiam apparet ex Strabone, fed addit promontorium Achaïcum vocari quoque *Drepanum*, quæ vox Græcis *falcem* notat, ab fpecie falcis quam faciebat. Ejus ex libro 8. funt quæ fequuntur: Ἔστι δὲ τὸ μὲν Ῥίον, τῶν Ἀχαιῶν ἀλιτενὴς ἄκρα, δρεπανοειδῆ τινα ἐπιστροφὴν εἰς τὸ ἐντὸς ἔχουσα· καὶ δὴ καὶ καλεῖται Δρέπανον· Κεῖται δὲ μεταξὺ Πατρῶν καὶ Αἰγίου, Ποσειδῶνος ἱερὸν ἔχουσα· τὸ δ᾽ Ἀντίρριον, ἐν μεθορίοις τῆς Αἰτωλίας, καὶ τῆς Λοκρίδος ἵδρυται· καλοῦσι δὲ Μολύκριον Ῥίον. i. e. *Eft verò Rhium Achæorum promontorium ad mare prominens introrfum falcis in fpeciem reflexum. Etenim vocatur Drepanum* [id eft falx.] *Situm eft Patras inter & Ægium, Neptuni habens templum. Antirrhium verò in confinio Ætoliæ & Locridis jacet. Vocantque* Rhium *Molycrium.* Ergo Rhium & Antirrhium erant anguftiæ finus Corinthiaci, fic dicti notiore nomine. Nam Crifæus finus erat ejus pars.

33 Καὶ ἄλλη Αἰτωλίας.] Inquit effe aliam civitatem Ætoliæ Rhium, quæ *Molycria* quoque vocabatur, intellige Antirrhium promontorium quod *Molycrium* vocabatur, ut elucefcit ex Strabonis verbis nota proximè præcedenti allatis. Namque juxta Antirrhium incolebant Ætoli, auctore eodem Strabone libro octavo: Εἶθ᾽ ἑξῆς ἐπὶ τὸ Ἀντίρριον, Αἰτωλοί. i. e. *Deinde ad Antirrhium Ætoli.*

34 Ῥιπαία, ὄρος Ὑπερβορέων.] Rhiphæa, [intellige ὄρη, *i. e.* montes] mons Hyperboreorum. Latini *montes Rhiphæos* vocant, de quorum fitu difcordant fcriptores; Strabo lib. 7. inquit effe montes fabulofos. Veteres Hyperboreos populos dixere eos, qui ultra boream incolebant, id enim fonat nomen.

35 Ῥίπη, Ἀρκαδικὴ πόλις.] Rhipe, Arcadica urbs. Memoratur Paufaniæ in Arcadicis, Homero Il. 2. v. 607.

Ῥίπην τε Στρατίην τε, καὶ ἠνεμόεσσαν Ἐνίσπην.
Rhipen, Stratienque, & ventofam Enifpen.

Has tres urbes jam fua ætate defertas fuiffe tradit Strab. lib. 8.

36 Ῥοδανουσία, πόλις ἐν Μασσαλίᾳ.] Vide Ῥοδανουσία.

37 Ῥοδαί, πόλις Ἰταλίας.] Rhodæ, urbs Italiæ. Hæc Italiæ urbs *Rhodiæ* dicitur Straboni lib. 6. Latinis *Rudiæ* dicuntur. Fuit urbs Calabriæ, quæ ævo ceffit, Ennio Poëta alumno clara, etfi alii *Tarentinum* fuiffe dicunt, Cicero pro Archia Poëta *Rudium* vocat, qui, quod carus effet Scipioni Africano majori, in fepulcro Scipionum è marmore conftitutus effe putabatur, auctore eodem Cicerone eadem oratione. Unde Ovid. de Arte amandi lib. 3.

Ennius emeruit Calabris in montibus ortus
Contiguus poni, Scipio magne, tibi.

Ciceronem fequitur Sil. Italicus lib. 12.

——— *Rudiæ genuere vetuftæ*
Nunc Rudiæ folo memorabile nomen alumno.

Fuit Ennius primus Epicorum Poëtarum inter Latinos. De cujus fragmentis alibi egimus.

38. Ῥόδη, πόλις Ἰβηρίας.] Rhode, urbs Iberiæ. Adhuc hodie corrupti nominis veftigia retinet. *Rofes* enim vocant Hifpani. Eft urbs parva & permunita Cataloniæ, cum portu in ora maris Mediterranei; capta fuit à Gallis anno 1645. fed poftea pace ad Pyrenæos facta Hifpanis reftituta. Memoratur inter alios Livio lib. 34. c. 8. *Inde Rhodam ventum & præfidium Hifpanorum, quod in caftello erat, vi dejectum. Ab Rhoda fecundo vento Emporias perventum. Ibi copiæ omnes præter focios navales, in terram expofitæ.* Rhoda etiam dicitur Melæ lib. 2. c. 6. Straboni lib. 3. *Rhodope*, Ptolemæo lib. 2. c. 6. *Rhodipolis* & *Rhodepolis*, quod ex Ῥόδη πόλις auctoris noftri factum effe crediderim. Ejus conditores Rhodios fuiffe inquit Marcian. Heracleota in Periplo:

Πρώτη μὲν Ἐμπόριον, Ῥόδη δὲ δευτέρα
Ταύτην μὲν οὖν οἱ πρὶν κρατοῦντες ἔκτισαν
Ῥόδιοι.
Prima quidem Emporium, Rhode verò fecunda
Hanc quidem prius potentes condiderunt
Rhodii.

Idem teftatur Strab. libro citato: Ἐνταῦθα δ᾽ ἐστὶ καὶ ἡ Ῥοδόπη, πολίχνιον Ἐμποριτῶν· τινὲς δὲ κτίσμα Ῥοδίων φασί. i. e. *Ibi quoque eft Rhodope, oppidulum Emporitarum. Nonnulli opus Rhodiorum ajunt.*

ῬΟΔΙ'Α[39], πόλις Λυκίας. Τὸ ἐθνικὸν Ῥοδιὰς, Ῥοδιεύς· καὶ τῆς Ῥόδης, Ῥοδεύς. Ἄμεινον ἢ τὰ Ῥοδιαῖος. A

ῬΟΔΟΉ, πόλις Ἰνδική. Τὸ ἐθνικὸν Ῥοδοήτης, ὡς Ἀρσινοήτης.

ῬΟΔΌΠΗ, πόλις Ἰωνίας. Τὸ ἐθνικὸν Ῥοδοπεύς, ὡς Σινωπεύς. B

ῬΌΔΟΣ[40], νῆσος ἐπιφανεστάτη.[41] Ἐκαλεῖτο Ὀφίουσα, καὶ Αἰθραία. Οἱ κατοικοῦντες, Αἰθραῖοι, καὶ Ῥόδιοι, καὶ Ῥοδία.

ῬΟΔΟΥΝΤΊΑ[42], χώρα πλησίον Οἴτης. Τὸ ἐθνικὸν, Ῥοδούντιος·[43] Τὸ οὐδέτερον, Ῥοδούντιον ἔπος. C

ῬΌΔΟΥΣΣΑ, πόλις τῆς Ἀργείας. Τὸ ἐθνικὸν Ῥοδουσσιος, ὡς Πιτυούσσιος, καὶ Ῥοδουσσαῖος.

ῬΟΙ͂ΞΟΣ[44], ἐπίνειον Κιλικίας ἐπὶ ταῖς ἐκβολαῖς τοῦ Σάρου ποταμοῦ. Τὸ ἐθνικὸν Ῥοίξιος, ἢ Ῥοιξίτης. D

ῬΟΊΤΕΙΟΝ[45], Ὦρος ἄκραν εἶναί φησι. Καὶ πόλις δέ ἐστι Τρῳάδος. Ὁ πολίτης Ῥοιτειεύς, καὶ Ῥοιτειάς, καὶ Ῥοιτὶς διὰ τοῦ ι. E

ῬΟΙΤΊΑ, πόλις Βάκτρων. Τὸ ἐθνικὸν Ῥοιτιηνός, ὡς Ἀριηνός· Καὶ Ῥοιτιανὸς, ὡς Βακτριανός.

ῬΟΝ-

RHODIA, urbs Lyciæ. Gentile; Rhodias, Rhodieus. Et Rhodæ, Rhodeus. Sed melius, Rhodiæus.

RHODOE, urbs Indica. Gentile; Rhodoëtes, ut Arsinoëtes.

RHODOPE, urbs Ioniæ. Gentile, Rhodopeus, ut Sinopeus.

RHODUS, insula illustrissima. Vocabatur *Ophiussa*, & *Æthræa*. Incolæ, Æthræi, & Rhodii, & Rhodia [fœmineum.]

RHODUNTIA, regio prope Oeten. Gentile, Rhoduntius. Neutrum, Rhoduntium verbum.

RHODUSSA, urbs Argiæ. Gentile; Rhodussius, ut Pityussius, & Rhodussæus.

RHOEXUS, navale Ciliciæ ad ostia Sari fluvii. Gentile, Rhœxius, vel Rhœxites.

RHOETEUM, Orus promontorium ait esse. Est & urbs Troadis. Civis, Rhœteeus, & Rhœteas, & Rhœtis per *i*.

RHOETIA, urbs Bactrorum. Gentile, Rhœtienus, ut Arienus. Et Rhœtianus, ut Bactrianus.

RHON-

39 Ῥοδία, πόλις Λυκίας.] Rhodia, urbs Lyciæ. Memoratur Ptolemæo lib. v. c. III. inter civitates Lyciæ apud montem Masecytum. *Rhodiopolis* dicitur Plinio lib. 5. c. 27.

40 Ῥόδος, νῆσος ἐπιφανεστάτη.] Rhodos insula illustrissima. Quam inter Icariam & Lyciam locat Ptolemæus lib. 5. c. 2. Fuit insignis civitatibus, Lindo, Camiro, Ialyso, & Rhodo cognomine, auctore Plinio lib. 5. c. 31. in qua numquam tanta nubila obducebantur, ut non aliqua hora sol cerneretur, teste eodem Plinio lib. 2. c. 62. unde Poëtæ claram vocarunt, Horat. Carm. lib. 1. Od. 7.

Laudabunt alii claram Rhodon, aut Mitylenen,
Aut Ephesum, bimarisque Corinthi
Mœnia.

Horatium æmulatur Lucanus Pharsalicor. lib. 8.

——— *Gnidon inde fugit, claramque relinquit*
Sole Rhodon. ———

Fuit olim Rhodos insula re nautica potens, ut claret ex Strabonis l. 14. ejus incolæ in Opicis *Parthenopen*, i. e. *Neapolim*, in Hispania Rhodam, de quibus suo loco egimus, condiderunt; Hispanos nauticos ex sparto funes plectere & storeas ad varios vitæ usus docuere; primi nummos ex ære percussos in Hispaniam invexere, quorum testes sunt Strabo libro citato, Mariana de Rebus Hispaniæ lib. 1. c. 14. Condecorabant Rhodon centum colossi, de quibus erat unus, quem inter septem orbis miracula numerabant; colossi verò fuere moles excogitatæ statuarum, turribus pares. Ideo Rhodii, ut mihi videtur, *Colossenses* dicti fuere, ad quos exstat Epistola Pauli, quæ ad Colossenses inscribitur. Variâ fortunâ usa est, postea paruit Romanis; Sarraceni eam occuparunt anno IↃCXV. *Equites D. Joannis* Hierosolymitani eam recuperarunt anno CIↃCCCVIII. ac tenuerunt usque ad annum CIↃIↃCII. quo Solymanus II eis pulsis eam occupavit; ejus loco equitibus D. Joannis Melita ab Imp. Carolo V concessa fuit, à qua Melitenses equites, vulgo Hispanis *Malteses* vocitantur.

41 Ἐκαλεῖτο Ὀφίουσα, καὶ Αἰθραία.] Rhodon, insulam vocatam fuisse Ophiussam & Æthræam inquit. Strabo lib. 14. prodit, primum *Ophiusam*, & *Stadiam*, deinde *Telchinem* à Telchinibus eam habitantibus appellatam fuisse. Plura ejus nomina commemorat Plin. lib. 5. c. 31. *Vocitata est antea* *Ophiusa*, *Asteria*, *Æthræa*, *Trinacria*, *Corymbia*, *Pœessa*, *Atabyria ab rege.*

42 Ῥοδουντία, χώρα πλησίον Οἴτης.] Rhoduntia, regio prope Oeten. Livius unum de tribus cacuminibus montis Oetæ, sic vocat lib. 36. c. 16. *Duo millia Heracleæ substiterunt: duo trifariam divisa, Callidromum & Rhoduntiam & Tichiunta (hæc nomina cacuminibus sunt) occupavere.* Supra cap. 15. inquit: *Extremos ad orientem montes* Oetam *vocant, quorum quod altissimum est*, Callidromon *appellatur.*

43 Τὸ οὐδέτερον, Ῥοδούντιον ἔπος.] Lege Ῥοδούντιον ὄρος. i. e. *Rhoduntius mons*, id enim conjecto ex Livii verbis, nota proximè præcedenti citatis; non absimili modo in Βολβίτινον legitur Βολβίτινον ἅρμα pro Βολβίτινον στόμα.

44 Ῥοῖξος, ἐπίνειον Κιλικίας, &c.] Rhœxus, navale Ciliciæ ad ostia Sari fluvii. Hoc Ciliciæ navale à nemine, quod sciam, memoratur, at amnis ab Strabone lib. 12. qui per convalles Tauri montis in campos Ciliciæ, & in subjacens huic mare grandis evolvitur, auctore eodem Strabone libro citato.

45 Ῥοίτειον, &c.] Rhœteum, ei, promontorii & urbis Troadis nomen; urbem inter Græcas Troadis numerat Scylax in Τρῳάς, in promontorio creditur sepultus Aiax Telamonius celebris in historia Græca contra Troiam. Memoratur Straboni lib. 13. Εἶτα Ῥοίτειον πόλις ἐπὶ λόφῳ κειμένη, καὶ τῷ Ῥοιτείῳ συνεχὴς ᾐὼν ἀλιτενὴς Αἰάντειον, ἐφ' ᾗ μνῆμα καὶ ἱερὸν Αἴαντος, καὶ ἀνδριάς· ὃν ἄραντος Ἀντωνίου κομισθέντα εἰς Αἴγυπτον, ἀπέδωκε τοῖς Ῥοιτειεῦσι πάλιν, καθάπερ καὶ ἄλλοις ὁ Σεβαστὸς Καῖσαρ. i. e. *Sequitur Rhœteum urbs tumulo insita: & Rhœteo contiguum litus ad mare protensum Æanteum id est, Ajaceum, ubi monumentum & fanum Ajacis & statua, quam cùm sublatam Antonius in Ægyptum asportasset, reddidit Rhœteensibus, ut & aliis Augustus Cæsar.* Rhœteas oras celebrat Virgil. Æneid. lib. 3.

Maximus unde pater (si rite audita recordor)
Teucrus, Rhœteas primùm est advectus ad oras.

Ubi Servius: *Rhœteum, promontorium Troadis, licet alii Retias legunt, propter Rettam Ritonis filiam: & amat Virgilius declinationes Græcas, salva reverentia in Latinas convertere, et Græcam diphthongum in e longum mutans:* Αἰνείας, *Æneas*, Μήδεια, *Medea*, Ῥοίτειον, *Rhœteum.*

46 Ῥοι-

ῬΟΝΔΑΙΟΙ[46], ἔθνος Θρᾴκιον.

ῬΟΞΟΝΟΚΑΙΑ, πόλις. Τὸ ἐθνικὸν Ῥοξονοκαῖος, καὶ Ῥοξονοκαιάτης, καὶ Ῥοξονακαιανός.

ῬΟΠΕΙΣ, ἔθνος, οὗ μέμνηται Φαβωρῖνος ἐν ἐπιτομῇ τετάρτῃ τῆς Παμφυλίας.

ῬΥΒΔΟΣ, φρούριον Σικελίας. Τὸ ἐθνικὸν Ῥύβδιος.

ῬΥΓΧΑΙ, χωρίον Εὐβοίας. Τὸ ἐθνικὸν, Ῥυγχαῖος.

ῬΥΜΗ, ὁ στενωπός. Τὸ τοπικὸν, Ῥυμαῖος, ἢ Ῥυμίτης.

ῬΥΝΔΑΚΟΣ[47], πόλις μεταξὺ Φρυγίας, καὶ Ἑλλησπόντου. Οἱ κατοικοῦντες Ῥυνδακηνοί, ὡς Κυζικηνοί. Λέγεται καὶ ἀπὸ τοῦ Ῥύνδακος, θηλυκὸν Ῥυνδακίς, καὶ Ῥυνδακίτης.

ῬΥΠΑΙ[48], πόλις Ἀχαϊκή. Λέγεται καὶ Ῥυπαίη, ἐξ οὗ τὸ Ῥυπαῖος. Ὁ πολίτης, Ῥύψ. Τὸ κτητικὸν ἀπὸ τοῦ Ῥύπες Ῥυπικόν.

ῬΥΤΙΟΝ[49], πόλις Κρήτης. Ὁ πολίτης, Ῥυτιεύς. Τοῦ δὲ Ῥυτίασσος, Ῥυτιασσεύς, ὡς Ἁλικαρνασσεύς.

ῬΩΓΑΝΗ[50], πόλις ἐν τῇ Ἰνδικῇ.

ῬΩΓΗ[51], νῆσος ἐπὶ τῇ Λυκίᾳ. Τὸ ἐθνικὸν, Ῥωγαῖος.

ῬΩΓΜΟΙ, Κιλικίας ἐπίνειον. Τὸ ἐθνικὸν, Ῥωγμίτης.

ῬΩΜΗ[52], διασημοτάτη πόλις Ἰταλίας. Τὸ ἐθνικὸν Ῥωμαῖος, ὡς Θηβαῖος. Καὶ Ῥωμαΐα, καὶ Ῥωμαΐς.

ῬΩΜΥ-

A RHONDÆI, gens Thraciæ.

RHOXONOCÆA, urbs. Gentile, Rhoxonocæus, & Rhoxonocæates & Rhoxonocæanus.

RHOPEIS, gens, cujus meminit Phavorinus in Epitome quarta Pamphyliæ. B

RHYBDUS, castellum Siciliæ. Gentile, Rhybdius.

RHYNCHÆ, regiuncula Eubœæ. Gentile, Rhinchæus. C

RHYME, angiportus. Locale, Rhymæus, vel Rhymites.

RHYNDACUS, urbs inter Phrygiam, & Hellespontum. Incolæ, Rhyndaceni, ut Cyziceni. Dicitur etiam à Rhyndacus, fœm. Rhyndacis, & mascul. Rhyndacites. D

RHYPÆ, urbs Achaïca. Dicitur etiam Rhypæe, unde Rhypæus. Civis Rhyps. Possessiv. à Rhypes, Rhypicum.

E RHYTIUM, urbs Cretæ. Civis, Rhytieus. A Rhytiassus fit Rhytiasseus, ut Halicarnasseus.

RHOGANE, urbs in India.

F RHOGE, insula ad Lyciam. Gentile, Rhogæus.

RHOGMI, Ciliciæ navale. Gentile, Rhogmites.

ROMA, celeberrima urbs Italiæ. Gentile, Romanus, ut Thebanus. Et Romana & Romaïs. G

RHOMY-

46 Ῥονδαῖοι, ἔθνος Θρᾴκιον.] Rhondæos, populos Thracios fuisse reor cognatos Gondris ejusdem Thraciæ, quos noster in Γόνδραι celebrat, utrosque nec Antisthenis lucernâ, nec Tiphye ductore patefacere potui.

47 Ῥύνδακος, πόλις μεταξὺ Φρυγίας, &c.] Rhyndacus, urbs inter Phrygiam & Hellespontum. Hujus urbis summum est apud alios silentium; at hujus nominis amnis in Phrygia celebratur Straboni inter alios lib. 12. Δι' ὧν χωρίων, καὶ ὁ Ῥύνδακος ῥεῖ ποταμός, τὰς ἀρχὰς ἔχων ἐκ τῆς Ἀζανίτιδος· παραλαβὼν δὲ καὶ ἐκ τῆς Ἀβρεττηνῆς Μυσίας ἄλλους τε καὶ Μάκεστον ἀπ' Ἀγκύρας τῆς Ἀβασίτιδος ἐκδίδωσιν εἰς τὴν Προποντίδα κατὰ Βεσβικὸν νῆσον. i.e. *Per has regiones Rhyndacus labitur fluvius, initium habens ex Azanitide. Recipiens verò ex Abrettena Mysia cùm alios, tum Macestum ab Ancyra Abasitidis fluentem, in Propontidem exit secus Besbicum insulam.* Antè *Lycus* vocabatur, auctore Plinio lib. 5. c. 32. *Rhyndacus, antè* Lycus *vocatus oritur in stagno Artynia juxta Meletopolim: recepit Maceston & plerosque alios, Asiam Bithyniamque disterminans.*

48 Ῥύπαι, πόλις Ἀχαϊκή.] Rhypæ, urbs Achaica. Fuit una de duodecim Achæorum urbibus famigeratis, auctore Pausania in Achaïcis. Et Ῥύπαι & Ῥύπες dicitur Straboni lib. 9. Pausaniæ libro citato. Ejus tantum ruinæ ætate Pausaniæ exstabant, ut ipse refert eodem libro.

49 Ῥύτιον, πόλις Κρήτης.] Rhytium, urbs Cretæ. Memoratur Poetarum parenti inter urbes Cretæ Il. 2. v. 648. Ad quem locum nihil dictu dignum affert Eustathius, nisi quod inquit, gentile Ῥυτιεὺς dici tam de hac Cretæ urbe, quam de Rœteo urbe Troadis.

50 Ῥωγάνη, πόλις ἐν τῇ Ἰνδικῇ.] Rhogane, urbs in India. Memoratur Ptolemæo lib. 6. c. 8. inter Carmaniæ urbes.

51 Ῥώγη, νῆσος ἐπὶ τῇ Λυκίᾳ.] Rhoge, insula ad Lyciam. Ejus meminit Plin. lib. 5. c. 31.

52 Ῥώμη, διασημοτάτη πόλις Ἰταλίας.] Roma, celeberrima urbs Italiæ. Græcis dicitur Ῥώμη (id nomen sonat *Valentiam*) Latinis *Roma*; de qua jure meritoque dicere possum, quod de Carthagine ejus imperii æmula dixit Sallustius, *Silere melius puto, quam parùm dicere*: Nihilominus, ne intactam relinquamus, aliquid pro destinati nostri ratione dicendum est. Olim in plurimas regiones Europæ, Asiæ, & Africæ protulit imperium, quod etsi rerum humanarum vicissitudine, quæ diu stare nesciunt, amisit, tamen veluti fato quodam urbis imperaturæ in magnam Christiani orbis partem imperium obtinet Ecclesiasticum sub Summo Pontifice. De ejus conditoribus jugis est inter scriptores discordia, ut claret ex Festo Pompeio, & Solini cap. 2. alii Troianos. Alii Aborigines, alii Euandrum, alii Romulum eam condidisse existimarunt. In rebus antiquis antiquitas ipsa creat errorem. Alii enim fundant, alii augent urbes & ad se tranferunt earum nomina, quod etiam non parùm erroris afferre manifestum est. Habuisse alterum nomen, quod dicere arcanis cæremoniarum nefas habebatur, testatur Plin. lib. 3. c. 5. Serv. ad Æneid. lib. 1. v. 281. Quod nominis quidam tribunus plebis ausus enunciare, necì datus est, ut ait Solin. c. 1. seu in crucem levatus, ut tradit Servius ad Georgicor. lib. 1. v. 499. *Valerius Soranus* vocabatur ille, de quo præter auctores citatos videsis Plutarch. Quæst. Problem. 60. De Roma verò videsis Cluv. Italiæ Antiquæ lib. 3. c. 2. Leandrum Albertum in Latio & alios.

53 Ῥωμυ-

ῬΩΜΥΛΙ'Α[53], τῶν ἐν Ἰταλίᾳ Σαυνιτῶν A πόλις. Τὸ ἐθνικὸν, Ῥωμυλιάτης.

ῬΩ͂Ν, πόλις τῆς Γανδαρικῆς Σκυθίας. Τὸ ἐθνικὸν Ῥώνιος, ἢ Ῥωνίτης, ὡς Θεωνίτης.

ῬΩ͂ΣΟΣ[45], τὸ ἐθνικὸν, Ῥώσιος. Ἀλλὰ καὶ Ῥωσεύς, ὡς ἀπὸ τοῦ Ταρσοῦ Ταρσεύς. Καὶ B τὸ κτητικὸν, Ῥωσικός. [55] Ῥωσικὸς Σκόπελος.

ROMYLIA, Samnitum in Italia urbs. Gentile, Romyliates.

RHON, urbs Scythiæ Gandaricæ. Gentile, Rhonius, vel Rhonites, ut Theonites.

RHOSUS. Gentile, Rhosius. Et Rhoseus, ut à Tarsus, Tarseus. Possessiv. Rhosicus. Rhosicus Scopulus.

53 Ῥωμυλία, τῶν ἐν Ἰταλίᾳ Σαυνιτῶν πόλις.] Romylia, Samnitium in Italia urbs. *Romylea* dicitur Livio lib. x. c. XVII. *Divendita præda, ultro adhortantes imperatorem, ad Romuleam pergunt. Ibi quoque sine opere, sine tormentis, simul admota sunt signa, nulla vi deterriti à muris, quà cuique proximum fuit, scalis raptim admotis in mœnia evasere. Captum oppidum ac direptum est.* Esse Romuleam, eam quæ nunc *Bisaccia* oppidum Episcopale, in edito Apennini montis colle positum, XII. circiter millia ab Fricento dissitum, autor est Cluv. Ital. Antiquæ lib. 4. c. 7.

54 Ῥῶσος, τὸ ἐθνικὸν, Ῥώσιος.] Rhosus, cujus regionis fuerit urbs, omisit dicere; id nos docet Strabo, qui eam lib. 14. in Cilicia ad sinum Issicum locat. Ἐνταῦθα ὁ ἀγὼν συνέπεσεν Ἀλεξάνδρῳ, καὶ Δαρείῳ· καὶ ὁ κόλπος εἴρηται Ἰσσικός· ἐν αὐτῷ δὲ πόλις Ῥῶσος καὶ Μυρίανδρος ἑτέρα πόλις. i. e. *Hic accidit certamen Alexandro & Dario. Et sinus dicitur* Issicus. *In ipso autem est urbs Rhosus & Myriandrus.* Memoratur etiam Ptolemæo lib. 5. c. 15. apud quem, Ῥῶσσος cum accentu circumflexo, ut & apud nostrum, sed per duplex σ scribitur.

55 Ῥωσικὸς Σκόπελος.] Rhosicus Scopulus. Memoratur Ptolemæo libro capiteque proximè citato prope Rossum urbem, à qua videtur nomen accepisse. Niger Comm. 4. in Syria locat, ac à recentioribus *Ganzir* vocari asserit. Idem Scopulus est, Syria enim est Ciliciæ finitima.

Σ. S.

ΣΑΒΑΙ'[1], πόλις A μεγάλη, πλησίον τῆς ἐρυθρᾶς θαλάσσης, καὶ φρούριον. Τὸ ἐθνικὸν τῆς πόλεως καὶ τοῦ φρουρίου Σαβαῖοι· B Καὶ θηλυκῶς Σαβαία. Καὶ τὸ κτητικὸν Σαβαϊτικὸν, ὡς ἀπὸ τῆς Σπάρτης Σπαρτιακόν.

SABÆ, urbs magna, & castellum prope mare rubrum. Gentile urbis, & castelli, Sabæi. Fœmin. Sabæa. Possessiv. Sabaïticum, ut ab Sparta, Spartiacum.

ΣΑΒΒΑΤΙ'Α[2], κώμη Κελτική. Τὸ ἐθνι- C κὸν Σαββατιανὸς, καὶ Σαββάτιος.

SABBATIA, vicus Celticus. Gentile, Sabbatianus, & Sabbatius.

ΣΑ- SA-

1 Σαβαί, πόλις μεγάλη, πλησίον, &c.] Sabæ, ut Athenæ, Thebæ; urbs magna prope mare rubrum. Quæ aliis dicitur *Saba*, & *Sabatha*, paragogicè; quemadmodum *Sabo*, & *Sabotha*, quam paululùm infra tamquam diversam memorat & ultra mare rubrum locat, utriusque gentile, Sabæi. Quare Bochartus Geographiæ Sacræ parte priori lib. 2. c. 26. contendit, unam eamdemque fuisse urbem, & *Mariabam*, seu *Meriabam* ejusdem urbis esse diversum nomen, quod cum sit auctori nostro tralatitium, facile credo. Fuere igitur Sabæi Arabum propter thura clarissimi, quibus olim tantum Deos propitiabant, antequam hostiæ cruentæ mactarentur, ut alibi annotavimus; ideo Servius ad illud Maronis:

——— *Ubi templum illi, centumque Sabæo*
Thure calent aræ;

Eorum nominis etymon deducit à verbo Græco σέβεσθαι, i. e. *venerari*; quod Deos per Sabæorum thura venerarentur: sed valeat Servius cum sua etymologia è Græcorum fonte. Sabæi enim nomen sibi induerunt à Saba Joctanis filio; cujus fit mentio Genes. cap. x. De Sabæis verò plurimi veterum loquuntur ac præcipuè Artemidorus apud Strabonem lib. 16. è nostris Plin. lib. 6. c. 28. ex Sabæorum rebus tritis ad ea quæ minus trita sunt, divertamur paulisper. Fuit olim Sabæorum, seu Zabæorum religio celeberrima, quæ ante Abrahamum & Mosem in illis orientis regionibus florebat, in qua ipse quoque Abrahamus educatus fuerat, auctore Rabi Moseh Maiemonis in suo *Moreh Nebuchim*, i. e. *doctore perplexorum* parte 3. c. 29. ubi agit de eorum antiquitate, religione, libris, & opinionibus, de quibus quoque egit Hottingerus Hist. Oriental. lib. 1. c. 8. atque optime notarunt auctores citati multas ceremonias à Moseh traditas, in quibus nulla invenitur ratio, ex diametro oppositas fuisse Sabæorum superstitioni, quæ illis temporibus maximè vigebat. Hi inter alia, asserebant, septem planetas esse Deos, solem verò Deum Maximum, quibus dies hebdomadis sacrarunt, in quibus excusandi sunt potius, quam illi qui

——— *Sæpe videntur*
Vertier ad lapidem. ———

2 Σαββατία, κώμη Κελτική.] Sabbatia, vicus Celticus. Auctor noster in Celtica comprehendebat Liguriæ oram, ut ex hoc & ex aliis locis apparet. Fuit ergo Sabbatia Liguriæ oppidum, quod Latinis dicitur *Sabatia*, *Vada Sabatia*, *Vada Sabatorum*, & *Sabata*, & absolute *Vada*. Sic enim vocatur Ciceroni lib. 11. Epist. ad familiares, Epist. 10. & 13. *Constitit nusquam prius, quàm ad Vada venit. Quem locum volo tibi esse notum. Jacet inter Apenninum, & Alpeis, impeditissimus ad iter faciendum.* Utrum adhuc, & quodnam sit, an ævo cesserit; jugis est inter auctores discordia. De quo consulesis Cluv. Ital. Antiquæ lib. 1. c. 9.

ΣΑΒΙ͂ΝΟΙ [3], Ἰταλικὸν ἔθνος. Τὸ θηλικὸν Σαβίνη, καὶ ἐπὶ τῆς γυναικὸς, καὶ ἐπὶ τῆς χώρας. A

SABINI, Italica gens. Fœm. Sabina, & de muliere, & de regione dicitur.

ΣΑ΄ΒΟΙ, ἔθνος Φρυγίας. Λέγονται καὶ ἀντὶ τοῦ Βάκχοι παρὰ Φρυξί.

SABI, gens Phrygiæ. Dicuntur, etiam pro ȣ Bacchi à Phrygibus.

ΣΑ΄ΒΩ [4], πόλις μεγάλη πέραν τῆς ἐρυθρᾶς θαλάσσης. Οἱ πολῖται, Σαβαῖοι. B

SABO, urbs magna ultra mare rubrum. Cives, Sabæi.

ΣΑΓΑ΄ΛΑΣΣΟΣ [5], πόλις Πισιδίας. Λέγεται καὶ Σέλγησσος. Τὸ ἐθνικὸν, Σαγαλασσεὺς, καὶ Σαγαλασσηνός.

SAGALASSUS, urbs Pisidiæ. Dicitur etiam Selgessus. Gentile, Sagalasseus, & Sagalassenus.

ΣΑΓΑΡΤΙ΄Α [6], χερρόνησος παρὰ τῇ Κασπίᾳ θαλάσσῃ. Τὸ ἐθνικὸν, Σαγάρτιοι. C

SAGARTIA, Chersonesus juxta mare Caspium. Gentile, Sagartii.

ΣΑΓΓΑ΄ΡΙΟΣ [7], ποταμὸς τῆς κάτω Φρυγίας. Τὸ ἐθνικὸν, Σαγγάριος. Προὔφθη γὰρ ὁ τύπος τοῦ πρωτοτύπου καταληφθείς.

SANGARIUS, fluvius inferioris Phrygiæ. Gentile, Sangarius. Præoccupatus est enim typus prototypi comprehensus [in eo.]

ΣΑ΄ΓΟΥΝΤΟΣ [8], πόλις ἐν Ἰσπανίαις. Οἱ πολῖται, Σαγουντηνοί. D

SAGUNTUS, urbs in Ispaniis. Cives, Sagunteni.

ΣΑ΄ΔΑΛΙΣ [9], Αἰγυπτία πόλις. Τὸ ἐθνικὸν Σαδαλίτης.

SADALIS, urbs Ægyptia. Gentile, Sadalites.

ΣΑ΄ΞΟΙ, ἔθνος παρὰ τῷ Πόντῳ.

SAXI, gens prope Pontum.

ΣΑΙ- SÆ-

3 Σαβῖνοι, Ἰταλικὸν ἔθνος.] Sabini, Italica gens. Fuere Sabini antiqui Italiæ populi, non longè ab urbe, quibus ab oriente Latium, ab austro Umbria, ab occidente & septentrione Picentes & Samnites exstitere vicini; regio Græcis *Sabine*; nunc verò *Sabinia* appellatur quidquid inter lacum Velinum, Reate, Tiberim, Narem, & Anienem continetur, auctore Leandro in Sabinis. De eorum nominis etymologia non convenit inter auctores, Plin. lib. 3. c. 12. & & Festus Pomp. à verbo Græco σέβεσθαι, i. e. *venerari* deducunt, quippe qui Deos eximie venerarentur; Isidorus Orig. lib. 9. c. 11. à Sabino seu Sabo, qui carminibus Sil. Italici internitet:

——— Pars laudes ore ferebant
Sabe, tuas qui de patrio cognomine primus
Dixisti populos magna ditione Sabinos.

De eorum civitatibus egregiæ fuere Reate, & Cures, hæc Numa Pompilio illa asinorum eximio genere nobilis, de quibus suo loco egimus. Raptus Sabinarum Virginum apud Romanos indictis Circensibus ludis notior est, quam ut indicari egeat, quamobrem bellum inter Sabinos & Romanos exortum est, in quo victi Sabini in urbis partem recepti fuere; ad quod alludit Maro Æneid. lib 7. v. 711.

—— Postquam in partem data Roma Sabinis.

De quibus si plura scire desideras, consule Cluv. Ital. Antiquæ lib. 2. c. 8. Leandrum Albertum in Sabinis, ex antiquis Strabonem lib. 5.

4 Σάβω, πόλις μεγάλη, &c.] Vide quæ in Σάβαι.

5 Σαγάλασσος, πόλις Πισιδίας, &c.] Sagalassus, seu Selgessus, urbs Pisidiæ. Memoratur Straboni lib. 12. Ptolemæo lib 5. c. 3. qui Lyciæ dedit. Plin. lib. 5 c. 17. Pamphyliæ tribuit; erant enim Pisidia, Lycia, & Pamphylia, regiones finitimæ. Hujus oppidani erant Pisidarum bellicosissimi, auctore Arrhiano de Expedit. Alex. lib. 1. Ἀλλ' ἐπὶ Σαλαγασσοῦ ἐστέλλετο. ἦν δὲ καὶ αὕτη οὐ μικρὰ πόλις. Πισίδαι καὶ ταύτην ᾤκουν· καὶ ἐδόκουν πάντων Πισιδῶν μαχίμων ὄντων, αὐτοὶ εἶναι οἱ μαχιμώτατοι, i. e. *Salagassum cum copiis petit. Erat verò & hæc non parva urbs. Pisidæ quoque hanc habitabant; & videbantur omnium Pisidarum bellicosorum ipsi bellicosissimi.* Apud Arrhianum ὀξύνεται, apud nostrum παραπαροξύνεται.

6 Σαγαρτία, χερρόνησος παρὰ τῇ, &c.] Sagartia, Chersonesus juxta mare Caspium. Hujus incolæ *Sagartii* dicebantur. Herodot. lib. 1. c. 125. inter Persidis populos numerat. Ptolemæus lib. 6. c. 1. in Media eos locat.

7 Σαγγάριος, ποταμὸς τῆς, &c.] Sangarius, amnis inferioris Phrygiæ. Habebat fontes secus Sangiam pagum, CL. circiter stadiis à Pessinunte, auctore Strabone lib 12. Μεταξὺ δὲ Χαλκηδόνος καὶ Ἡρακλείας ῥέουσι ποταμοὶ πλείους, ὧν εἰσιν ὅ, τε Ψίλλης, καὶ ὁ Χάλπας, καὶ Σαγγάριος, οὗ μέμνηται καὶ ὁ ποιητής· ἔχει δὲ τὰς πηγὰς κατὰ Σαγγίαν κώμην, ἀφ' ἑκατὸν καὶ πεντήκοντά που σταδίων οὖσαν Πεσσινοῦντος, &c. i. e. *Inter Chalcedonem & Heracleam labuntur amnes complures, quorum è numero sunt Psilles, & Chalpas & Sangarius, cujus meminit etiam Poëta. Fontes habet hic apud Samgiam pagum*, CL. *circiter stadiis à Pessinunte, &c.* Eum celebrat quoque Homerus Il. 2. v. 185. Dionys. Periegeta v. 811. *Sagaris* dicitur Ovid. Pont. lib. 4. Epist. 10. propter metrum.

Huc Lycus, huc Sagaris, Peniusque, Hypanisque Cratesque
Influit, & crebro vortice tortus Halys.

Sangaris dicitur Constant. Porphyrogenetæ de Them. l. 1. Them. 5. cujus pontem visu dignissimum ab Imperatore Justiniano constructum celebrat, & in ejus laudes Epigramma affert.

8 Σάγουντος, πόλις ἐν Ἰσπανίαις.] Saguntus urbs in Ispaniis. Saguntum, ut plerumque dicitur Latinis, Hispaniæ urbs clara olim fide erga Romanos, quam ad perniciem usque suam coluit. Ab Annibale enim obsessa, & eversa belli Punici secundi inter Carthaginenses & Romanos causa & origo fuit. Erat tunc temporis civitas longè opulentissima, ultra Iberum fluvium sita mille passus fermè à mari, oriundi à Zacyntho insula dicebantur: mistique etiam ab Ardea Rutulorum quidam generis, auctore Livio lib. 21. c. 7. Urbem per se satis nobilem nobilitabat quoque Dianæ templum à Zacyntho insula advectæ, cui pepercit Annibal religione inductus, homo alioquin parùm religiosus, cujus templi trabes adhuc ætate Plinii durabant, ut ipse memoriæ prodit lib. 16. c. 40. Adeo pertinax fuit in Romanorum fide sociali, ut obsessi fame cogente in ignem quidquid erat pretiosum injicerent, eodem plerique semet ipsos præcipitaverunt, ut tradit Livius eodem libro cap. 14. Hinc *Saguntina rabies*, & *Saguntina fames*; quæ adagii vice funguntur. *Saguntinos calices* memorat Plinius lib. 35. c. 12. Martial. lib. 14. Epigram. 8.

Quæ non solicitus teneat, servetque minister,
Sume Saguntino pocula ficta luto.

Topographus suis locis celebrat Zacantham, & Zacynthum, ac si fuissent diversæ Hispaniarum urbes, cum fuerint una eademque urbs, de quibus suo loco egimus. Ex hujus ruinis factam fuisse eam, quæ nunc vulgo Hispanis dicitur *Monviedro*, asserit inter alios Ludovicus Nonius in Hispania sua cap. 70. Cæterum Sagunti oppidani nostro *Sagunteni*, Latinis *Saguntini* dicuntur.

9 Σάδαλις, Αἰγυπτία πόλις.] Sadalis, Ægyptia urbs. Oppidani Sadalitæ, quorum meminit Goltzius ex Galbæ nummo.

10 Σάϊς

ΣΑΙΔΗΝΗ, ὄρος Κύμης. Τὸ ἐθνικὸν A Σαιδηνὸς, καὶ Σαιδηνὴ ἡ χώρα.

SÆDENE, mons Cumæ. Gentile, Sædenus, & Sædene regio.

ΣΑΙΞΑΙ, ἔθνος περὶ τῷ Ἴστρῳ.

SÆXÆ, gens ad Istrum.

ΣΑΪΣ [10], πόλις Αἰγύπτου. Κλίνεται δὲ Σάεως, ὡς Μέμφεως. Καὶ κτητικὸν, Σαΐος, καὶ Σαΐα, καὶ Σαΐτης νομὸς, καὶ ὁ πολίτης. Καὶ B κτητικὸν, Σαϊτικόν· τὸ θηλυκὸν, Σαΐτις, ἡ Σαϊτηνός.

SAIS, urbs Ægypti. Declinatur Saïs, Saëws, ut Memphis, Memphews. Possessiv. Saïus, & Saïa, & Saïtes, *Nomus*, i. e. *præfectura*, & civis. Et Possessiv. Saïticum. Fœm. Saïtis, & Saïtenus.

ΣΑΚΑΙ [11], ἔθνος· τοὺς Σκύθας οὕτω φασί. Τὸ θηλυκὸν, Σάκις.

SACÆ, gens. Scythas sic vocant. Fœm. Sacis.

ΣΑΚΟΣ, κώμη τῆς ἐν Λακεδαίμονι Πιε- C ρίας, ἀπὸ τοῦ ὅπλου, ὅτι αὐτοὶ τοῦτο εὕραντο. Τὸ ἐθνικὸν, Σάκιος.

SACUS, vicus in Lacedæmone Pieriæ, sic dictus, quod incolæ *Scutum*, quod Græce dicitur Σάκος invenerint. Gentile, Sacius.

ΣΑΚΧΗΝΟΙ, ἔθνος Ἀράβιον.

SACCHENI, gens Arabiæ.

ΣΑΛΑΜΙΟΙ [12], ἔθνος Ἀράβων, Σάλαμα δὲ, ἡ εἰρήνη. Ὠνομάσθησαν δὲ ἀπὸ τοῦ D ἐνσπόνδοι γεγονέναι τοῖς Ναβαταίοις.

SALAMII, gens Arabum. Salama verò, pax. Sic verò vocati sunt, quod fœdus & pacem cum Nabatæis inierint.

ΣΑΛΑΜΙΣ [13], ἡ πρὸς τῇ Ἀττικῇ νῆσος, καὶ πόλις. Ὁ πολίτης Σαλαμίνιος, καὶ Σαλαμινία.

SALAMIS, insula juxta Atticam, & urbs. Civis, Salaminius, & Salaminia.

ΣΑΛΑΓΓΟΣ, ὡς πέλαγος, ἔθνος E Ἰταλίας. Ἔστι δὲ καὶ ἕτερον ἔθνος Ἰνδικόν.

SALANGUS, ut Pelagus, gens Italiæ. Est & alia gens Indiæ.

ΣΑΛΑΡΣ, ὡς Μάκαρς, νῆσος Λιβύης. Τὸ ἐθνικὸν Σαλάρσιος, ὡς Τιρύνθιος.

SALARS; ut Macars, insula Libyæ. Gentile, Salarsius, ut Tirynthius.

ΣΑΛΓΑΝΕΥΣ [14], μετὰ τὴν Χαλκίδα, ἔστιν ὁ Σαλγανεὺς, συνάπτων τῷ Εὐρίπῳ. Ἔστι F δὲ πόλις Βοιωτίας. Ὁ οἰκήτωρ, Σαλγάνιος. Δύναται καὶ Σαλγανεΐτης, καὶ Σαλγανεὺς Ἀπόλλων.

SALGANEUS. Post Chalcidem est Salganeus, adhærens Euripo. Est verò urbs Bœotiæ. Incola, Salganius. Potest etiam esse Salganeates, & Salganeus Apollo.

ΣΑΛΓΑΣ, ποταμὸς, καὶ πόλις Σάλγα, τῆς Μαυριτανίας. Τὸ ἐθνικὸν, Σαλγαῖος, ἢ G Σαλγανός.

SALGAS, fluvius, & urbs Salga, Mauritaniæ. Gentile, Salgæus. vel Salganus.

ΣΑ- SA-

10 Σάϊς, πόλις Αἰγύπτου.] Saïs, urbs Ægypti. Ab hac Nomos Saïtes, & ostium Nili Saïticum denominabatur, tamquam ab urbe metropoli. Memoratur Ptolemæo lib. 4. c. 5. Plinio lib. 5. c. 9. in ea Minervam colebant, in cujus templo erat Psammitichi regis Ægypti celeberrimi sepultura, auctore Strabone lib. 17. Καὶ ἡ Σάϊς μητρόπολις τῆς κάτω χώρας ἐν ᾗ τιμῶσι τὴν Ἀθηνᾶν, ἐν δὲ τῷ ἱερῷ αὐτῆς ἡ θήκη κεῖται τοῦ Ψαμμιτίχου. i. e. *Et Saïs metropolis inferioris regionis, in qua colunt Minervam, in ejus verò templo est Psammitichi sepultura.*

11 Σάκαι, ἔθνος, &c.] Sacæ, gens. Scythas sic loquuntur. Quos à Persis *Sacas* appellatos fuisse testatur Plin. lib. 6. c. 17. *Ultrà sunt Scytharum populi, Persæ illos Sacas universos appellavere, à proxima gente.* Sed multo prius Herodotus lib. 7. c. 64. dixit Sacas esse Scythas. Ptolemæus lib. 6. c. 13. inquit, terminari eos ab occasu, Sogdianis, à septentrione & oriente, Scythia, à Meridie, monte Imao. Igitur fuit gens Scythiæ, à qua Scythas vocabant *Sacas*. Memorantur etiam inter alios Straboni lib. 11.

12 Σαλάμιοι, ἔθνος Ἀράβων, &c.] Salamii, gens Arabum, hoc nomine affecti fuere, quod confœderati essent cum Nabatæis ejusdem etiam Arabiæ populis. Salama enim dicitur pax, nomine parùm deflexo ab Hebræo שלום i. e. *pax*, puto esse eosdem, qui paulo infra auctori nostro dicuntur Σαλμηνοὶ, Salmeni; Plinio lib. 6. c. 26. *Salmani*. Juxta Targum sunt iidem qui *Cinei*, quia ubi Geneseωs cap. 15. v. 19. est הקיני *ha Cini*, Oncelos habet שלמאי *Salmae*, à quo forsitan factum est Salamii, vel Salmeni.

13 Σαλαμὶς, ἡ πρὸς τῇ Ἀττικῇ νῆσος, &c.] Salamis, insula secus Atticam, & urbs. Dicitur etiam *Salamin*, & *Salaminia*. Cujus circuitus erat LXX. stadiorum, vel LXXX. auctore Strabone lib. 9. Claruit cùm propter Æacidas, qui eam tenuerunt, ac præcipue propter Aiacem Telamonis filium, tum quod circa illam Xerxes navali prælio victus fuit à Græcis. Excelluere olim Salaminii re navali, unde lepide apud Aristophanem in *Avibus* Bacchus se vocat ἀσαλαμίνιον, quod esset rei navalis ignarus. Ex hac insula fuit Solon, auctore Diogene Laërtio in ejus vita. Antiquitus alia habuit nomina. Dicta enim fuit *Sciras*, *Cychreia*, & *Pityussa*, ut rerum monumentis tradit Strabo libro prædicto, de qua videsis Eustathium ad Periegetæ v. 511.

14 Σαλγανεὺς, &c.] Salganeus, auctori nostro est Bœotiæ urbs post Chalcidem juxta Euripum, de qua sic Strabo lib. 9. Πλησίον δ' ἐστὶν ἐφ' ὕψους κείμενον χωρίον Σαλγανεὺς, ἐπώνυμον τοῦ ταφέντος ἐπ' αὐτῷ Σαλγανέως ἀνδρὸς Βοιωτίου, καθηγησαμένου τοῖς Πέρσαις εἰσπλέουσιν εἰς τὸν διάπλουν τοῦτον ἐκ Μαλιακοῦ κόλπου, &c. i. e. *Prope* [Euripum] *est in sublimi situm oppidum Salganeus, denominatum à Salganeo, viro Bœoto illic sepulto, qui Persis à Maliaco sinu in trajectum hunc navigantibus ductor fuerat, &c.* Diversis locis eam memorat Livius ac præcipue lib. 35. c. 37. *Euthymidas ab Athenis (eum domicilio delegerat locum) Thebas primùm, hinc Salganea processit. Herodorus ad Thronium, inde haud procul in Maliaco sinu duo millia peditum: & Thoas ducentos equites, onerarias leves ad triginta habebat, eas cum sexcentis peditibus Herodorus trajicere in insulam Atalantam jussus: ut inde cum peaestres copias appropinquare jam Aulidi atque Euripo sensisset, Chalcidem trajiceret.*

 15 Σαλ-

ΣΑΛΗ΄ΣΙΟΙ, μοῖρα Παιόνων. Σαλησίοις δὲ εἴπερ καὶ αὐτοὶ μοῖρα Παιόνων τυγχάνουσι. A

SALESII, pars Pæonum. *Salesiis verò, quamvis & ipsi pars Paonum sunt.*

ΣΑΛΛΕΝΤΙ΄Α[15], πόλις Μεσσαπίων. Τὸ ἐθνικὸν, Σαλλεντῖνος.

SALLENTIA, urbs Messapiorum; Gentile, Sallenténus.

ΣΑ΄ΛΥΕΣ[16], ἔθνος δυτικὸν, πολεμήσαν Ῥωμαίοις, ὡς Χάραξ ἐν δεκάτῳ χρονικῶν. B

SALYES, gens occidentalis, quæ cum Romanis bellum gessit, ut Charax Chronicorum decimo.

ΣΑΛΜΑ΄ΚΙΣ[17], πόλις Καρίας. Τὸ ἐθνικὸν, Σαλμακίτης, καὶ Σαλμακεὺς, διὰ τὸ ἐπιχώριον. C

SALMACIS, urbs Cariæ. Gentile, Salmacites, & Salmaceus propter regionis consuetudinem.

ΣΑΛΜΗΝΟΙ΄[18], ἔθνος μοναδικὸν, ὥς φησι Γλαῦκος ἐν Ἀραβικῶν ἀρχαιολογίᾳ.

SALMENI, gens solitaria, ut inquit Glaucus in Arabicorum antiquitate.

ΣΑ΄ΛΜΟΣ[19], πόλις Βοιωτίας, ἧς οἱ πολῖται Σαλμώνιοι, ὡς Ἑλλάνικος ἐν δευτέρῳ Δευκαλιωνίας. D

SALMUS, urbs Bœotiæ, cujus cives, Salmonii, ut Hellan. secundo Deucalioniæ.

ΣΑΛΜΥΔΗΣΣΟ΄Σ[20], κόλπος τοῦ Πόντου. Τὸ ἐθνικὸν, Σαλμυδήσσιος, καὶ Σαλμυδησσία, καὶ Σαλμυδησσηνοί. Ἡ ἀπὸ τόπου σχέσις, Σαλμυδησσόθεν.

SALMYDESSUS, sinus Ponti. Gentile, Salmydessius, & Salmydessia, & Salmydesseni. Vel forma ex loco, ex Salmydesso.

ΣΑ΄ΛΜΥΚΑ πόλις περὶ τὰς Ἡρακλέους στήλας. Τὸ ἐθνικὸν ἀπὸ τοῦ Σάλμυκος, Σαλμυκηνὸς, ὡς Ἐρυκηνός. E

SALMYCA, urbs circa Herculeas columnas. Gentile, à Salmycos, Salmycenus, ut Erycenus.

ΣΑΛΜΩ΄ΝΗ[21], πόλις τῆς Πισάτιδος, καὶ κρήνη ὁμωνύμως, ἀπὸ τοῦ Σαλμωνέως τοῦ βασιλέως. Ὁ πολίτης Σαλμωνεὺς, ἢ Σαλμωνείτης, ὡς Ἀταρνείτης· Τὸ θηλυκὸν, Σαλμωνεῖτις. F

SALMONE, urbs Pisatidis, & fons ejusdem nominis, à Salmoneo rege. Civis, Salmoneus, vel Salmonetes, ut Atarnetes. Fœm. Salmonetis.

ΣΑ΄- S.A-

15 *Σαλλεντία, πόλις Μεσσαπίων.*] Sallentia, urbs Messapiorum, cujus oppidani nostro sunt Σαλλεντῖνοι, Latinis, *Sallentini*, (sic supra *Sagunteni* dicuntur, oppidani Sagunti, qui Latinis *Saguntini*, in his enim mendam suspicari nolo) at cum Messapii fuerint Italiæ populi in Japygia, ut noster inquit in Μεσσαπία, Sallentini etiam, quippe qui ad Messapiorum ditionem pertinebant, fuere ejusdem Italiæ; Messapia enim, Japygia, Daunia, Peucetia, & Calabria fuere una eademque Italiæ regio, in qua erant Sallentini, sed ejus limites pro diversitate temporum, diversè ab scriptoribus signantur. Hæ verò præcipue Sallentinorum urbes fuere Tarentum, Brundusium, Hydruntum, at Sallentia nostri auctoris, à nemine quod sciam, memoratur; à Taranto autem, nomine parum corrupto, hæc regio vulgò Italis dicitur *Terra d'Otranto*, ac si diceres *Terra Tarenti*. Servius ad Æneid. lib. 3. v. 400. celebrat Sallentinum promontorium, quod ἄκραν Ἰαπυγίαν, i. e. *promontorium Japygium* vocat Strabo lib. 4. Salentinos autem fuisse Cretensium colonos asserit idem auctor eodem libro. Festus Pompeius nomen adeptos fuisse tradit à salo, scilicet, quod mari pene circumdati essent, de quibus vide Leandrum Albertum, & Cluv. It. Antiquæ lib. 4. c. 13.

16 *Σάλυες, ἔθνος δυτικὸν, πολεμήσαν, &c.*] Salyes, gens occidentalis, quæ cum Romanis belligeravit. Fuere populi Narbonensis Galliæ, qui regionem à Massilia inter Alpes & Rhodanum, usque ad Druentiam fluvium 10 ferè stadiorum incolebant. Bellum illud quod cum Romanis gessere, intelligit quod gessit Cn. Domitius Ænobarbus, qui ubi Sulgas & Rhodanus confluunt, permulta fudit Gallorum millia, vel quod gessit Q. Fab. Max. Æmilianus, qui triginta hominum millibus, ubi Isar & Rhodanus aquas jungunt, CC Gallorum millia trucidavit, ut memoriæ tradit Strabo lib. 4.

17 *Σαλμάκις, πόλις Καρίας.*] Salmacis, urbs Cariæ, nemini, quod sciam memoratur. Fortean ex fonte fecit Stephanus urbem. Nam Salmacis fuit fons Halicarnassi Cariæ metropolis, de quo Strabo lib. 14. Hic fons molles & effœminatos reddebat ex ejus aqua bibentes. Magna stultitia est hominum luxuriæ causam in aëris & aquæ temperiem referre, cum illam præbeant divitiæ & victus intemperans ratio. Poëtæ fabulabantur hujus fontis aquam mares in fœminas convertere, unde Ovidius Met. lib. 15. v. 319. canit:

Cui non audita est obscænæ Salmacis unda.

Quam fabulam idem Poëta Met. lib. 4. v. 285. & sequentibus edisserit.

18 *Σαλμηνοί.*] Vide Σαλάμιοι.

19 *Σάλμος, πόλις Βοιωτίας.*] Salmus, urbs Bœotiæ, ex Hellanico, quam perperam sic ab illo vocatam fuisse inquit noster in Ἄλμων.

20 *Σαλμυδησσὸς, κόλπος τοῦ Πόντου.*] Salmydessus, sinus Ponti. Quem noster sinum Ponti, Ptolemæus libro 3. c. 11. *litus* vocat. Mela lib. 2. c. 2. urbem Thraciæ apud quem *Halmydesson* scribitur, quam puto esse veram scripturam, quia spiritum asperum sæpe convertunt in σ; ut alibi annotavimus, unde ab Ἁλμυδησσὸς, factum est Σαλμυδησσός. Strab. lib 7. litus desertum, saxosum & importuosum appellat. Almedessos dicitur Plinio urbs quam inter Thraciæ civitates locat. Ex dictis claret fuisse & litus & urbem. Salmoneus verò fuit Epeorum & Pisatarum rex.

21 *Σαλμώνη, πόλις, &c.*] Salmone, urbs Pisatidis regionis & fons ejusdem nominis, à Salmoneo rege. Pisatis erat Olympiæ regio, ut ait noster in Πίσα. Quem ἀμύμονα, i. e. *irreprehensibilem* vocavit Homerus Odyss. 11. v. 235. at apud Virg. tamquam impius carpitur Æneid. lib. 6.

Vidi crudeles dantem Salmonea pœnas

Dum flammas Iovis, & sonitus imitatur Olympi.

Civitas autem Salmone, à nemine quod sciam memoratur, præter Eustathium ad Homeri versum citatum. Sed Salmone fons celebratur ab Strabone lib. 8. à quo Enipeus fluebat, atque in Alpheum aquas exonerabat.

22 Σά

ΣΑ'ΛΩΝΑ[22], πόλις Ἰλλυρίας. Τὸ ἐθνικὸν Σαλωνίτης. Εἰσὶ καὶ Σαλῶναι πόλις Δαλματίας, ὧν Σαλωνεὺς τὸ ἐθνικὸν, ὡς Πρίσκος ἐν ἕκτῳ. A

SALONA, urbs Illyriæ. Gentile, Salonites. Sunt etiam Salonæ urbs Dalmatiæ, quarum gentile, Saloneus, ut Priscus lib. 6.

ΣΑΛΩ'ΝΕΙΑ[23], πόλις Βιθυνίας, καὶ τόπος Σάλων Σάλωνος. [24] Ὁ κατοικῶν, Σαλωνείτης. Οὐκ ἔστι δὲ τοῦ Σάλωνος ὁ Σαλωνείτης, ἀλλὰ τῆς Σαλωνείας. Λέγεται καὶ Σαλωναῖος. B

SALONIA, urbs Bithyniæ, & locus Salon, Salonis. Incola, Salonites. Non est verò incola Salonis, Salonites, sed Saloniæ. Dicitur etiam Salonæus.

ΣΑΜΑ'ΡΕΙΑ[25], πόλις Ἰουδαίας, ἡ μετο-

SAMARIA, urbs Judææ, quæ postea Nea-

22 Σάλωνα, πόλις Ἰλλυρίας.] In hac sectione memorat auctor noster Salonam, urbem Illyriæ, & Salonas Dalmatiæ. At Ptolemæus lib. 2. c. 17. utrasque Dalmatiæ adscribit, alteram, quam *Salonas coloniam* vocat, inter maritimas, alteram, quam *Salonianam*, inter mediterraneas civitates recenset. Easdem fuisse existimo, quas noster auctor memorat. Salonæ verò fuere celebriores, quam *Saloniana*. Lucanus *longas* vocavit lib. 4.

Qua maris Adriaci longas fert unda Salonas.

Singul. num. usurpat Plin. lib. 3. c. 22. & *coloniam* vocat. Eas natalibus suis condecoravit Diocletianus Imperator, quem omnium hominum iniquissimum & impiissimum appellat Constantin. Porphyrogenet. de Them. lib. 2. Them. 9. Sed non fuit adeò nequam, ut ipse ait, ut apparet ex Epigrammate, quod in ejus laudes composuit M. Antonius Casanova, dignum ut hîc apponatur:

Imperium princeps orbis dum prætulit hortis
Atque oleri, fuit hic omni olere ipse minor,
Postquam olera imperio, postquam hortos prætulit orbi,
Imperio verè major & orbe fuit.

Diocletianus enim imperio se abdicavit, ut & avorum nostrorum ætate Carolus V. Germaniæ Imperator & Hispaniarum rex.

23 Σαλώνεια, πόλις Βιθυνίας, &c.] Salonia, urbs Bithyniæ, & locus Salo. Urbs Salonia à nemine, quod sciam, at locus Salo ubi erant optima boum pascua, memoratur Straboni lib. 12. Ἐν δὲ τῇ μεσογείᾳ τῆς Βιθυνίας, τό, τε Βιθύνιόν ἐστιν ὑπερκείμενον τοῦ Τιείου, καὶ ἔχων τὴν περὶ Σάλωνα χώραν ἀρίστην βουβοσίοις, ὅθεν ἐστὶν ὁ Σαλωνίτης τυρός. i. e. *In mediterraneis Bithyniæ Bithynium est, supra Teïum situm, & habens regionem circa Salonem, ubi optima sunt boum pascua, unde Salonites caseus.*

24 Ὁ κατοικῶν Σαλωνείτης.] Inquit gentile Σαλωνείτης dici de urbe, non de loco, Salone, cujus gentile dicitur Σαλωνίτης, ut apparet ex Strabonis verbis nota proxime præcedenti allatis.

25 Σαμάρεια, πόλις Ἰουδαίας, &c.] Samaria, urbs Judææ, quæ mutato priori nomine *Neapolis*, i. e. *Nova-urbs* vocata fuit, unde corrupto parùm nomine *Naplus* hodie dicitur, ut ait Michaël Antonius Baudrand ad Philippi Ferr. Alexandr. lexicon Geographicum. At uterque fallitur. Samaria enim numquam appellata fuit *Neapolis*, sed *Marion*, *Marione*, *Ectenias*, & *Sebaste*, i. e. *Augusta* in honorem Augusti Cæsaris. Sichem quæ duabus parasangis à Samaria distabat, *Neapolis* vocitata fuit, teste Benjamin Thudelensi in suo Itinerario. *Unde* (Hebræa omitto) *die uno Sebasten veni, ipsa est Samaria; hodieque dignoscitur illic palatium Achab regis Israël. Et ipsa* [antiquitus] *fuit urbs munita valde, in monte; fontibus est irrigua, & regio dives rivis aquarum, hortis, pomariis, vinetis, & olivetis, & nulli illic erant Judæi. Et hinc duabus parasangis Neapolis, ipsa est Sichem.* Hebraïce dicitur שומרון *someron*, & urbs & regio, & mons, in quo civitatem condidit Omri, seu Amri (ut vertit. Hieronymus) Rex Israël, cui nomen imposuit de nomine *Semer*, à quo emerat montem duobus talentis argenti, ut constat ex Regum lib. 3. c. 16. v. 24. Hac in urbe Israëlitarum reges sedem habuere, qui decem tribus à familia Davidica avulsas possederunt, & cum Regibus Judah diversa bella variâ fortunâ gessere, donec Salmanasar Assyriorum Rex, obsessa per triennium urbe, ac tandem expugnata, ejus Regem Oseam & plurimos ex Samaritis captivos abduxit, & per Assyriam, Mediamque dispersit, ne iterum imperii jugum excuterent, in quorum locum *Cuthæos* submisit; erant verò Cuthæi Persidis populi, nomen sortiti à regione & fluvio Persidis, unde Judæi in hunc usque diem Samaritas in opprobrium כותיים *Cuthiim*, i. e. *Cuthæos* vocant, qui pro Judaïcarum rerum statu vel *Judæos*, vel *Cuthæos* se esse dicebant. Postea, redeuntibus annis, Hyrcanus Judæorum summus sacerdos cùm Samariam integro anno obsedisset, tandem cepit, atque solo æquavit, ductis illac torrentibus, quorum eluvie ita cuncta fœdata fuere, ut ne vestigium quidem ejus superesset, auctore Josepho Antiquit. lib. 13. c. 18. Deinde Herodes Ascalonita eam instauravit, amplius etiam spatium, quam prius habuerat mœnibus amplexus, adeo ut nulli celebrium urbium cederet. Erat enim XX. stadiorum circuitus, in media urbe templum exstruxit eximium magnitudine, & pulchritudine, atque abrogato vetere nomine *Sebasten*, i. e. *Augustam*, in honorem Augusti vocavit, referente eodem Josepho Antiquit. lib. 15. c. 11. Celeberrimum fuit Samaritarum templum à Sanaballethe instar Hierosolymitani ædificatum, quod Hyrcanus post annum CC quam constructum fuerat, evertit, teste eodem Josepho Antiquit. lib. 13. c. 17. Doctiores asserunt literas antiquas Hebræorum esse, quas nunc vocant *Samaritanas*, quod etiam confirmatur Sanhedrim cohen gadol c. 2. fol. 21. de quibus consulesis lexic. Schindl. in voce שפה. Rhabinorum hac in re diversæ sunt sententiæ, ut videre est ex Buxtorfii Lex. Rhabinico in voce אשורית, *Asurith*. Sed Brianus Waltonus in Biblia Polyglotta Prolegom. 3. Num. 30. nullum relinquit dubio locum. Samaritana alphabetha vulgarunt Angelus Roccha in Bibliotheca Vaticana, Scaliger in suis Animadversionibus in Euseb. ad Num. MDCXVII. Scotus Jesuita in Technicis curiosis part. 2. Mirabil. Cabalistic. lib. 12. c. 6. §. 11. Joannes Leusdem in sua Schola Syriaca. D. Hieronymus Comm. lib. 3. ad Ezech. c. 9. v. 4. inquit, antiquis Hebræorum literis, quibus usque hodie utuntur Samaritani, extremam Thau literam habere crucis similitudinem; ideò Hottingerus in suis exercitationibus Antimorianis cap. 28. Angelus Roccha in sua Bibliotheca Vaticana pag. 83. & Scaliger loco supra citato culpant Hieronymum talia asserentem, quem ab hac culpa, quam illi immerito imputant, vindicabimus. Quoniam in alphabeto Samaritano, quod affert Rhabi ha Azariah min ha Adumi, in libro cui titulum fecit מאור עינים *mehor henaim*, i. e. *lux oculorum* ex impressione Mantuæ fol. 171. cujus meminit Buxtorfius in sua Bibliotheca Rhabinica, litera *thau* duplicem habet figuram, unam similem ei, quam habent reliqua alphabeta, alteram decussatim effigiatam, quod est habere crucis similitudinem, ut ait Hieronymus. Samaritani non credebant, nisi omniscii Moysis Pentateuchon, hinc odii causa inter eos & inter Hebræos. Namque quemadmodum peccatum per legem, sic odium per religionis diversitatem ingreditur mortalium domos; quo morbo laborant homines obscuro loco nati & indocti, nobiles verò & docti vitia, non homines oderunt, quod illam vel illam religionem sequantur. Unde Samaritani sacerdotem Eli tamquam magum traducebant calumniantes, quod sacrificia, cultumque sacrum, schismatico ausu, Schiluntem contra Dei præcepta transtulerat, ac etiam Samuëlem Prophetam magum fuisse deblaterabant, ut patet ex Chronico Samaritano, cujus capitum epitomen exhibuit Hottingerus in suis Antimorianis exercitationibus de Pentateucho Samaritano cap. XLI. Judæi etiam ipsis par pari referebant. Aben Esrah enim Hebræorum doctissimus ad Esther librum statim in principio inquit, *Cuthæos*, i. e. *Samaritanos*, pro illis verbis Geneseωs בראשית ברא אלהים *Beresith bara Elohim*, i. e. *In principio creavit Deus* posuisse בראשית ברא אשמא *Beresith bara asima*, i. e. *In principio creavit asima*, i. e. *hircus*. Asima erat idolum in formam hirci. Benjamin Thudelensis etiam in suo itinerario prodit, eos carere tribus literis gutturalibus ה, ח, ע, utrumque est

μετονομασθεῖσα Νεάπολις. Καὶ Ἐπαφρόδιτος A μὲν τὸ ἐθνικὸν αὐτῆς Σαμαρεὺς εἶπε, καὶ τὴν πρώτην συλλαβὴν ἐμήκυνεν. Ὁ δ' Ἀντίοχος, Σαμαρείτης.

Neapolis vocata fuit. Epaphroditus ejus gentile Samareus dixit, & primam syllabam produxit. Antiochus verò Samarites.

ΣΑ'ΜΒΟΣ, πόλις Ἀράβων. Καὶ ἑνικῶς μὲν ἡ πόλις, πληθυντικῶς δὲ οἱ πολῖται B Σάμβοι, καὶ Σαμβίτης.

SAMBUS, urbs Arabum. Et urbs quidem singul. numero, plurali verò cives, Sambi, & Sambites.

ΣΑΜΗΝΟΙ', νομάδων Ἀραβίων ἔθνος.

SAMENI, gens Nomadum Arabum.

ΣΑΜΙΚΟ'Ν [26], οὐδετέρως, Τριφυλιακὴ πόλις. Τὸ ἐθνικὸν, Σαμικεύς, ὡς ἀπὸ τοῦ οὐδετέρου· Ἢ Σαμικὸν, ὡς Ἀττικὸν, τῆς Ἀττι- C κῆς.

SAMICUM, neut. Triphyliaca urbs. Gentile, Samiceus, tamquam à neutro. Vel Samicum, ut Atticum, Atticæ.

ΣΑ'ΜΝΙΟΝ [27], πόλις Βρεττανίας. Τὸ ἐθνικὸν, Σάμνιος, καὶ Σαμνίτης· καὶ Σαμνιτικὸς κτητικόν.

SAMNIUM, urbs Bretaniæ. Gentile, Samnius, & Samnites. Et possessiv. Samniticus.

ΣΑΜΟΘΡΑ'ΚΗ [28], νῆσος πρὸς τῇ D Θράκῃ, πόλιν ὁμώνυμον ἔχουσα. Ἐκλήθη δὲ ἀπὸ τῶν Σαμίων, καὶ τῶν Θρακῶν. [29] Ἐκαλεῖτο δὲ πρότερον Δαρδανία. Τὸ ἐθνικὸν, Σαμόθραξ, καὶ Σαμοθράκιος.

SAMOTHRACE, insula juxta Thraciam, urbem ejusdem nominis habens. Sic verò vocata fuit à Samiis, & Thracibus. Anteà verò *Dardania* vocabatur. Gentile, Samothrax, & Samothracius.

ΣΑ'- SA-

est falsum; quia in nullo Samaritano Pentateucho illud, quod inquit Aben Esrah, apparet; & in omnibus inveniuntur literæ illæ gutturales. Idolum verò quod pro Deo colebant non erat *Asima*, (hoc fuit Hamathæorum,) sed Nergal, ut elucescit ex Regum libro 4. c. 17. v. 30. His addebant habuisse imaginem columbæ, quam adorabant, ut inter alios memoriæ tradidit David Ganz in libro cui epigraphen fecit צמח דויד *tsemach David*, id est, *germen David*, ad annum 881. Nullus dubito imaginem columbæ veneratos fuisse, cum Assyriorum imperio parebant. Signum enim Regum Assyriæ erat figura columbæ, jam inde à Semiramide, ad quod alludit, juxta meam sententiam Jeremias cap. 25. v. 38. עזב ככפיר סכו כי היתה ארצם לשמה מפני חרון היונה *Hazab cacephir suco ci hajethah artsam lesamah mipene charon haionah.* i.e. *Dereliquit quasi leo umbraculum suum, quia fuit terra eorum in desolationem à facie iræ columbæ.* Ubi *à facie iræ columbæ,* nihil aliud est, nisi à facie iræ Regum Assyriæ; quia Assyriæ reges in vexillo gerebant imaginem columbæ, ut nunc Hispaniarum reges gerunt imaginem Leonis, & Germaniæ imperatores duplicis aquilæ figuram; de quibus consulendi David Ganz libro citato ad annum 1958. Seldenus de Dis Syris, syntagm. 2. c. 3. Constantinus l'Empereur ad Benjamin Thudelensis itinerarium pag. 38. & alii.

26 Σαμικὸν οὐδετέρως, Τριφυλιακὴ πόλις.] Samicum, neut. gen. Triphyliaca urbs. Triphylia fuit regio Elidis, Samicum autem vicus ad mare, auctore Pausania in Eliacis: Ἰόντι δὲ ἀπὸ τῆς Ἠλείας χωρίον ἐστὶν ἐπὶ θάλασσαν καθῆκον, ὀνομάζεται μὲν Σαμικὸν, ἐν δεξιᾷ δὲ ὑπὲρ αὐτὸ, ἥτε Τριφυλία καλουμένη. i.e. *Eunti ab Elia oppidulum ad mare, cui Samicum nomen, supra hoc ad dextram regio, quæ Triphylia vocatur.* Castellum inquit fuisse Strabo, ac Arenes arcem, cujus meminit Homerus Il. 11. v. 722. Illius subjiciam verba ex lib. 8. Τὸ μὲν οὖν Σαμικόν ἐστιν ἔρυμα· πρότερον δὲ καὶ πόλις Σάμος προσαγορευομένη διὰ τὸ ὕψος ἴσως, ἐπειδὴ σάμους ἐκάλουν τὰ ὕψη· τάχα δὲ καὶ τῆς Ἀρήνης ἀκρόπολις ἦν τοῦτο, ἧς ἐν τῷ καταλόγῳ μέμνηται ὁ ποιητής, &c. i. e. *Samicum verò castellum fuit. Ante urbs quoque Samus sic fortassis propter altitudinem dicta. Sublimia enim σάμους vocabant. Ac fortean fuit Arenes arx, cujus urbis meminit Poeta.* Idem auctor paulò supra ejus situm nos docet: Εἶτα τὸ διεῖργον ὄρος τῆς Τριφυλίας τὴν Μακιστίαν ἀπὸ τῆς Πισάτιδος· εἶτ' ἄλλος ποταμὸς Χαλκὶς, καὶ κρήνη Κρουνοὶ, καὶ κατοικία Χαλκὶς, καὶ τὸ Σαμικὸν μετὰ ταῦτα· ὅπου τὸ μάλιστα τιμώμενον τοῦ Σαμίου Ποσειδῶνος ἱερόν. i. e. *Sequitur mons, qui Macistiæ Triphyliam à Pisatide disterminat. Deinde amnis Chalcis, & fons Cruni, & oppidulum Chalcis, ac Samicum post hæc. Ubi Samii Neptuni fanum maxime colitur.* Videsis quæ in Ἀρήνη.

27 Σάμνιον, πόλις Βρεττανίας.] Samnium, urbs Bretaniæ. Duos errores his inesse suspicor, prior, quòd Samnium non fuit urbs, sed regio Samnitium, de qua videsis quæ in Σαυνῖται: posterior, quòd pro Βρεττανίας legendum est Βρεττίας. Sic enim vocabatur Græcis regio Brutiorum, ut apparet, ex nostro auctore in Βρέττος. Similis error invenitur in Diodori Siculi eclogis ex lib. 26. Ἀννίβας γὰρ κακουχίᾳ πολλῇ καὶ τὰς πόλεις τῆς Ῥώμης Βρεττανίας [lege καὶ Βρεττίας] παραλαβὼν, ὕστερον καὶ τὴν Κρότωνα εἷλε, καὶ τὸ Ῥήγιον πολιορκήσων. i. e. *Annibal enim magnis cum ærumnis & urbes Romæ,* [&] *Brettianæ* [Brettiæ] *adeptus; deinceps Crotonem quoque cepit, Rhegium etiam obsessurus.*

28 Σαμοθράκη, νῆσος πρὸς τῇ Θράκῃ, &c.] Samothrace, insula secus Thraciam, cum urbe cognomine. Sic dicta à Samiis & Thracibus. Latinis plerumque dicitur *Samothracia.* Virgil. Æneid. lib. 7. v. 207.

——— His ortus ut agris
Dardanus Idæas Phrygiæ penetravit ad urbes
Threiciamque Samon, quæ nunc Samothracia fertur.

In Ægæo pelago prope Thraciam, eam locat Ptolemæus lib. 3. c. 11. ut & Mela lib. 2. c. 7. Fuere olim inter Ethnicos Samothracum sacra celeberrima, quorum cæremonias *sanctissimas* vocat Plinius lib. 36. c. 5. Ideo Germanicus apud Tacit. Annal. lib. 2. desiderio sacra Samothracum visendi captus fuit, sed id obvii aquilones depulere. Samothraces *cognati Romanorum* dicebantur, quia Penates Deos, ex Italia in Samothraciam, & inde in Phrygiam Dardanus portaverat, quos deinde Æneas in Italiam ex Troia advexit, auctore Servio ad Æneiad. lib. 3. v. 12. Celebrabantur etiam *annuli Samothracii*, quos gerebant, quod putarent aliquid habere ἀλεξίφθονον, καὶ ἀλεξίκακον, *Samothracia ferrea* dicuntur Lucretio lib. 6.

Exsultare etiam Samothracia ferrea vidi.

De quibus videndi Isidor. Orig. lib. 19. c. 32. Scaliger in V. Manilii, Kirchmannum de Annulis cap. 21. Ex hac insula fertur fuisse celeberrimus ille grammaticus, *Aristarchus* nomine, qui tantum jus in Homericos versus sibi arrogavit, ut quos ipse non probaret, à familia Homerica removeret, unde alienorum scriptorum censores vocantur *Aristarchi.* Cæterùm hæc insula, corrupto parùm nomine, *Samandrachi* hodiè vocitatur.

29 Ἐκαλεῖτο δὲ πρότερον Δαρδανία.] Samothrace, insula antè vocabatur *Dardania.* Scilicet quòd in eam commigraverit Dardanus, teste Dionysio Antiquit. Rom. lib. 1. quod etiam ex Callimacho testatur Plin. lib. 4. c. 12. Addit etiam fuisse omnium portuosissimam, & monte Saoce attolli; quare *Saocis* quoque vocata fuit, auctore Hesychio in Σαωκίς. *Meliten* etiam & *Samon* vocitatam tradit Strabo lib. 10.

30 Σά-

ΣΑΜΟΡΝΑ[30], καὶ Σάμορνος, ἡ Ἔφεσος ἐκαλεῖτο. Τὸ ἐθνικὸν τῆς Σαμόρνης, Σαμορναῖος· τῆς δὲ Σάμορνος, Σαμόρνιος. A

SAMORNA, & Samornus, *Ephesus* vocabatur. Gentile, Samornæ, Samornæus. A Samornus autem, Samornius.

ΣΑΜΟΣ[31], ἐπιφανὴς πρὸς τῇ Καρίᾳ νῆσος. Ἐκλήθη δὲ πρότερον Παρθενία, καὶ Δρύουσα, καὶ Ἀθέμουσα, καὶ Μελάμφυλος. Τὸ B ἐθνικὸν, Σαμαῖος, καὶ Σάμιος, καὶ Σαμία, καὶ Σαμιακός.

SAMUS, illustris juxta Cariam insula. Anteà vocata fuit *Parthenia*, & *Dryusa*, & *Athemusa*, & *Melamphylus*. Gentile, Samæus, & Samius, & Samia, & Samiacus.

ΣΑΜΟΣΑΤΑ[32], πόλις Κομμαγηνῆς ἐπὶ τῷ Εὐφράτῃ. Ὁ πολίτης, Σαμοσατεύς. C

SAMOSATA, urbs Commagenæ juxta Euphratem. Civis, Samosateus.

ΣΑΜΥΔΑΚΗ[33], πόλις Καρμανίας· Τὸ ἐθνικὸν Σαμυδακηνὸς, ὡς τῆς Ἀρτάκης Ἀρτακηνός.

SAMYDACE, urbs Carmaniæ. Gentile, Samydacenus, ut Artacæ, Artacenus.

ΣΑΜΥΛΙΑ, πόλις Καρίας, Μοτύλου κτίσμα, τοῦ τὴν Ἑλένην καὶ Πάριν ὑποδεξα- D μένου. Τὸ ἐθνικὸν, Σαμυλιανός.

SAMYLIA, urbs Cariæ, à Motylo condita, qui Helenam, & Paridem hospitio excepit. Gentile, Samylianus.

ΣΑΜΦΗ[34], πόλις Φοινίκης. Τὸ ἐθνικὸν, Σαμφαῖος.

SAMPHE, urbs Phœniciæ. Gentile, Samphæus.

ΣΑΜΨΑ[35], κώμη τῆς Ἀραβίας. Τὸ ἐθνικὸν, Σαμψηνός. Σάμψα δὲ, παρὰ τοῖς Ἄ- E ραψιν ὁ ἥλιος.

SAMPSA, vicus Arabiæ. Gentile, Sampsenus. *Sampsa* verò apud Arabes, est *Sol*.

ΣΑΜΨΕΙΡΑ[36], πόλις Αἰγύπτου. Τὸ ἐθνικὸν Σαμψειρεώτης, ὡς Μαρεώτης, καὶ Σαμψειρίτης.

SAMPSIRA, urbs Ægypti. Gentile, Sampsireotes, ut Mareotes, & Sampsirites.

ΣΑΝΔΑΛΙΟΝ[37], Πισιδίας χωρίον. F Ὁ τοῦτο οἰκῶν, Σανδαλιεύς.

SANDALIUM, Pisidiæ castellum. Qui hoc habitat, Sandalieus.

ΣΑΝ- SAN-

30 Σάμορνα, &c.] Samorna, & Samornos vocabatur *Ephesus*. Videsis quæ in Ἔφεσος.

31 Σάμος, ἐπιφανὴς πρὸς τῇ Καρίᾳ νῆσος.] Samus, illustris ad Cariam insulam. Samus, Same, & Samothrace, seu Samothracia, de qua supra egimus, diversæ fuere insulæ, etsi antiquitus *Samothracia* quoque vocata fuit Samus. Samathracia enim erat in Ægæo, Same in Ionio prope Zacynthum, Samus verò, de qua nunc sermo, in Icario pelago jacebat. Ac quemadmodum Lemnus Vulcanum, Delus Apollinem, Samus peculiariter colebat Junonem, unde Poëtarum eruditissimus Æneid. lib. 1. v. 20.

Quam Juno fertur terris magis omnibus unam
Posthabita coluisse Samo.

Ac ideo Samii in eorum numis insculpebant pavonem, avem Junoni sacram, cujus rei testis est luculentus Athenæus lib. 14. Ingeniosè admodum ejus etymon deducit Bochartus à lingua Phœnicia; sed cum Græci veteres Σάμους vocaverint excelsa loca, ut apparet ex Strabonis lib. 10. ex Constantino Porphyrogeneta de Them. lib. 1. Them. 16. non opus est à lingua Phœnicia ejus etymologiam derivare. Archestratus Poëta apud Athenæum lib. 7. celebrat thynnos, qui circa hanc insulam capiebantur, Plin. lib. 35. c. 12. Samiam testam, qua Matris Deûm sacerdotes, qui *Galli* à fluvio cognomine vocabantur, virilitatem amputabant, nec aliter sine pernicie fieri poterat, ut idem ex M. Cœlio refert. Quod facile credo, cultri enim lapidei ferreis aptiores erant ad circumcisionem, propter tumorem, qui ex vulnere aliquando per ferreos cultros facto, solet accidere. Ideo apud Josue cap. 5. v. 2. חרבות צרים *charboth tsurim*, i. e. *cultri lapidei* dicuntur, quibus circumcidendi erant Israëlitæ, ubi nonnulli vertunt, sed perperam, *cultros acutos*, de quibus consulendus D. Laur. Ramirez de Prado Pentecontarcho suo cap. 4. Celebrantur etiam vasa fictilia Samia, & apud medicorum filios *terra Samia* usibus medicinæ apta. In hac insula imperavit olim *Polycrates* ille tyrannus felix adeò ut, cum in mare abjecisset annulum, quo delectabatur, in piscis præcordiis eum postea invenerit, sed nemo ante suprema funera felix dici potest, quandoquidem idem ab Oroete Darii prætore in crucem actus fuit, auctore Cicerone de Finibus l. 5. At multo magis nobilitavit Samum *Pythagoras*, qui ideo *Samius senex* dicitur.

32 Σαμόσατα, πόλις Κομμαγηνῆς, &c.] Samosata, urbs Commagenæ ad Euphratem. Commagena erat regio parva Syriæ, Samosata autem neut. plur. civitas munita, auctore Strabone lib. 16. Καθ' ἕκαστα δὲ ἡ Κομμαγηνὴ μικρά τις ἐστιν, ἔχει δ' ἐρυμνὴν πόλιν Σαμόσατα, ἐν ᾗ τὸ βασίλειον ὑπῆρχε. i. e. *Sigillatim verò Commagena parva regio est, habet autem urbem munitam Samosata, in qua regia est.* Fuit hac in urbe stagnum celebre, quod emittebat limum, quem *maltham* loquebantur, hic aquâ accendebatur & terra restinguebatur, quo oppidani defendêre urbis muros, oppugnante Lucullo, flagrabatque miles armis suis, ut inquit Plinius lib. 2. c. 104. Memoratur etiam Josepho de Bello lib. 7. c. 27. Huic urbi natales debet suos impius ille Lucianus, & Paulus Samosatenus.

33 Σαμυδάκη, πόλις Καρμανίας.] Samydace, urbs Carmaniæ. Memoratur Ptolemæo lib. 6. c. 8.

34 Σάμφη, πόλις Φοινίκης.] Samphe, urbs Phœniciæ. Oppidani dicebantur *Samphæi*, quorum meminit Goltzius in suo Thesauro ex Titi nummo.

35 Σάμψα, κώμη τῆς Ἀραβίας, &c.] Sampsa, vicus Arabiæ. Hoc in loco κώμη, i. e. *vicus* accipitur pro oppidulo; Sampsa autem apud Arabes, ut ait noster, est *Sol*, qui Hebraïce שמש, *Sames* dicitur, quod lucem ministret hominibus; ex eadem radice procedit utrumque, unde *Basampsa*, i. e. *Solis-domus*, de qua suo loco egimus.

36 Σάμψειρα, πόλις Αἰγύπτου.] Sampsira, urbs Ægypti. Oppidani dicebantur *Sampsireotæ*, quorum meminit Goltzius in suo Thesauro ex Hadriani nummo.

37 Σανδάλιον, Πισιδίας χωρίον.] Sandalium, Pisidiæ castellum. Memoratur Straboni lib. 12. Τὸ δὲ Σανδάλιον οὐδ' ἐνεχείρησε βίᾳ προσάγεσθαι, μεταξὺ κείμενον τοῦ τε Κρήμνης, καὶ Σαγαλασσοῦ. i. e. *Sandalium autem ne tentavit quidem vi aggredi, situm inter Cremnam & Sagalassum.*

ΣΑ'ΝΔΩΝ, πόλις Ἰταλίας. Τὸ ἐθνικὸν Σανδώνιος, ὡς Αὐλώνιος, Σαλώνιος.

ΣΑ'ΝΕΙΑ, πόλις Ἰνδική, ὡς Ἀδριανὸς Ἀλεξανδριάδος ἑβδόμῳ. Τὸ ἐθνικὸν Σανεύς.

ΣΑ'ΝΗ[38], πόλις Θρᾴκης μεταξὺ Ἄθω καὶ Παλλήνης. Οἱ πολῖται Σάνιοι, [39] καὶ Σηναῖοι, καὶ Σαναῖοι.

ΣΑ'ΝΙΝΑ[40], πόλις ἐπὶ τῆς ἐρυθρᾶς θαλάσσης. Τὸ ἐθνικὸν Σανιναῖος, ὡς Κωνσταντιναῖος. Ἀλλ' ἐπειδὴ τῷ της χαίρουσι τύπῳ, γίγνεται Σανινίτης.

ΣΑ'ΝΝΙΓΑΙ[41], ἔθνος Σκυθίας, τοῖς Ἀβασγοῖς παρακείμενον.

ΣΑ'ΝΤΙΣ, πόλις Κελτική. Τὸ ἐθνικὸν Σαντίτης ὡς Λέπτις Λεπτίτης.

ΣΑ'ΝΤΩΝΕΣ[42], ἔθνος τῆς Ἀκυτανίας.

ΣΑ'ΞΟΝΕΣ[43], ἔθνος οἰκοῦν ἐν τῇ Κιμβρικῇ χεῤῥονήσῳ.

ΣΑ'ΟΣ[44], ἡ τῶν Σαΐων νῆσος. Τὸ ἐθνικὸν Σάϊος.

ΣΑ'ΠΑΙ[45], ἔθνος Θρᾴκης. Λέγονται δὲ Σάπαιοι, καὶ Σάπιοι. Καὶ τὸ κτητικὸν, Σαπαϊκὸν, καὶ Σαπαϊκή.

ΣΑ'-

SANDON, urbs Italiæ. Gentile, Sandonius, ut Aulonius, Salonius.

SANIA, urbs Indiæ, ut Adrianus Alexandriadis septimo. Gentile, Saneus.

SANE, urbs Thraciæ inter Athon, & Pallenen. Cives, Sanii & Senæi, & Sanæi.

SANINA, urbs ad mare rubrum. Gentile, Saninæus, ut Constantinæus. Sed quoniam forma desinentium in ês gaudet, fit Saninites.

SANNIGÆ, gens Scythiæ, Abasgis vicina.

SANTIS, urbs Celtica. Gentile, Santites, ut Leptis, Leptites.

SANTONES, gens Aquitaniæ.

SAXONES, gens habitans in Cimbrica Chersoneso.

SAUS, insula Saiorum. Gentile, Saius.

SAPÆ, gens Thraciæ. Dicuntur etiam Sapæi, & Sapii. Et possessiv. Sapaicum, & Sapaica.

SA-

38 Σάνη, πόλις Θρᾴκης, &c.] Sane, urbs Thraciæ, inter Athon & Pallenen. Erat Andriorum colonia, sita ad fossam, qua Xerxi velificatus Athos, ut Juvenalis verbo utar, narrante Thucydide lib. 4. Καὶ ὁ Ἄθως αὐτῆς ὄρος ὑψηλὸν τελευτᾷ ἐς τὸ Αἰγαῖον πέλαγος. Πόλεις δὲ ἔχει, Σάνην μὲν, Ἀνδρίων ἀποικίαν, παρ' αὐτὴν τὴν διώρυχα, ἐς τὸ πρὸς Εὔβοιαν πέλαγος τετραμμένην. i. e. *Et Athos ipsius mons excelsus desinit in Ægæum pelagus. Urbes autem habet, Sanen quidem, Andriorum coloniam, ad ipsam fossam, versus pelagus, quod Eubœam spectat.* Ejus quoque meminit Herodotus in Polymnia cap. 22. Ἐν δὲ τῷ ἰσθμῷ τούτῳ ἐς ὃν τελευτᾷ ὁ Ἄθως, Σάνη πόλις Ἑλλὰς οἴκηται. i. e. *In hoc autem Isthmo, ubi Athos finitur, sita est Sane urbs Græca.*

39 Καὶ Σηναῖοι.] Oppidani urbis *Sanes*, *Sanii* & *Sanæi* dici possunt, sed non *Senæi*. Itaque τὸ καὶ Σηναῖοι expungendum existimo, quod per incuriam huc mihi videtur irrepsisse.

40 Σάνινα, πόλις ἐπὶ τῆς, &c.] Sanina, urbs ad mare Rubrum. Memoratur Ptolemæo lib. 6. c. 7. post Rubri maris angustias, apud quem Σανίνα scribitur.

41 Σάννιγαι, ἔθνος Σκυθίας, &c.] Sannigæ, gens Scythiæ Abasgis adjacens. Memorantur Arrhiano in Periplo Ponti Euxini. Ἀψίλαις δὲ ὅμοροι, Ἀβασκοί· καὶ Ἀβασκῶν βασιλεὺς, Ῥησμάγας· καὶ οὗτος παρὰ σοῦ τὴν βασιλείαν ἔχει. Ἀβασκῶν δὲ ἐχόμενοι, Σανίγαι· ἵνα περ καὶ ἡ Σεβαστόπολις ᾤκισται. Σανιγῶν βασιλεὺς Σπαδάγας, ἐκ σοῦ τὴν βασιλείαν ἔχει. i. e. *Apsilis verò finitimi, Abasci. Et Abascorum rex, Rhesmagas. Et hic à te regnum habet. Abascis vicini, Sanigæ. Ubi & Sebastopolis habitatur. Sanigarum rex Spadagas, qui à te regnum habet.* Quare apud Stephanum pro Ἀβασγοῖς, legendum ex Arrhiano Ἀβασκοῖς. Apud nostrum Σάννιγαι scribitur, apud Arrhianum Σανίγαι. Noster Scythiæ gentem vocat, Arrhianus inter Ponti Euxini populos recenset, cui hac de re fides habenda potius, quam Stephano. Horum etiam meminit Plinius lib. 6. c. 4. *Gens Apsilæ, castellum Sebastopolis, à Phaside* CM. *pass. gens Sannigarum, oppidum Cygnus, flumen & oppidum Pityûs.*

42 Σάντωνες, ἔθνος τῆς Ἀκυτανίας.] Santones, gens Aquitaniæ. Memorantur Straboni lib. 4. Ptolemæo lib. 2. c. 7. Quorum regio *Santonia* dici potest. Hodie adhuc corrupti nominis vestigia servat, vulgo enim Gallis vocatur *La Xaintonge*, cujus præcipua urbs est Mediolanum Santonum, quæ vulgo *Saintes* dicitur. Santonicum cucullum celebrat Juven. Sat. 8.

——— Quo si nocturnus adulter
Tempora Santonico velas adoperta cucullo.

Necnon Mart. lib. 14. Epigram. 128.

Gallia Santonico vestit te bardocucullo
Cercopithecorum pænula nuper erat.

Idem lib. 9. Epigram. 96. memorat *Santonicam virgam*, i.e. *absinthium*, quo vinum fiebat absinthites, de quo consulesis Plin. lib. 14. c. 16. de vinis factitiis.

43 Σάξονες, ἔθνος, &c.] Saxones, gens habitans in Cimbrica Chersoneso. Memorantur inter alios Ptolemæo lib. 2. c. 11. quos Carolus Magnus debellavit, & ad Christianam religionem reduxit, eorum regio dicitur *Saxonia*, & est Germaniæ pars sub Duce qui est unus ex Imperii Germanici electoribus. Aliqui dividunt Saxoniam in superiorem & inferiorem, de quibus consulendus Cluv. Germ. Antiquæ lib. 3. c. 21.

44 Σάος, ἡ τῶν Σαΐων νῆσος.] Saos, insula Saïorum. Hæc Saïorum insula, quam nobis relinquit divinandam, eadem erat, quæ Samos, ut apparet ex Strabonis lib. 10. Τινὲς δὲ Σάμον καλεῖσθαί φασιν, ἀπὸ Σαΐων τῶν οἰκούντων Θρᾳκῶν πρότερον, οἳ καὶ τὴν ἤπειρον εἶχον τὴν προσεχῆ· εἴτε οἱ αὐτοὶ τοῖς Σαπαίοις ὄντες, ἢ τοῖς Σιντοῖς, οὓς Σίντιας καλεῖ ὁ ποιητής, εἴθ' ἕτεροι. i. e. *Quidam Samum vocari ajunt, à Saïis Thracibus, qui eam ante incolebant, & continentem habebant finitimam; sive hi iidem cum Sapæis, seu Sintis (quos* Sintas *vocat Poëta) sive diversi fuerint.* Quæ de Samothrace insula intelligenda existimo.

45 Σάπαι, ἔθνος Θρᾴκης.] Sapæ, qui & Sapæi & Sapii, gens Thraciæ Memorantur Straboni lib. 10. & eorum præfectura Sapaica Ptolemæo lib. 3. c. 11. è nostris Plinio lib. 4. c. 11. Eosdem etiam celebrat Ovid. Fast. lib. 1.

Exta canum vidi Triviæ libare Sapæos.

46 Σα-

ΣΑ'ΠΕΙΡΕΣ [46], ἔθνος ἐν τῇ μεσογείᾳ τῆς Ποντικῆς, οἱ νῦν διὰ τοῦ β λεγόμενοι Σάβειρες. A

SAPIRES, gens in parte mediterranea Ponticæ, qui nunc per *b*. dicuntur *Sabires*.

ΣΑΠΦΕΙΡΙ'ΝΗ [47], νῆσος ἐν τῷ Ἀραβίῳ κόλπῳ. Ἐκ ταύτης ὁ Σάπφειρος λίθος. B

SAPPHIRINE, insula in sinu Arabico. Ex hac Sapphirus lapis.

ΣΑ'ΡΑΚΑ [48], χώρα Ἀραβίας. Μετὰ τοὺς Ναβαταίους. Οἱ οἰκοῦντες, Σαρακηνοί.

SARACA, regio Arabiæ. Post Nabatæos. Incolæ, Saraceni.

ΣΑ'ΡΑΠΙΣ [49], νῆσος ἐν τῷ Ἰνδικῷ κόλπῳ. Τὸ ἐθνικὸν Σαραπίτης. C

SARAPIS, insula in sinu Indico. Gentile, Sarapites.

ΣΑ'ΡΑΠΤΑ [50], πόλις Φοινίκης. Ὁ πολίτης Σαράπτιος, καὶ Σαραπτία, καὶ Σαραπτηνός.

SARAPTA, urbs Phœniciæ. Civis, Saraptius, & Saraptia, & Saraptenus.

ΣΑ'ΡΓΑΝΘΑ, πόλις Ἰβηρίας. Τὸ ἐθνικὸν Σαργανθηνός. D

SARGANTHA, urbs Iberiæ. Gentile, Sarganthenus.

ΣΑ'ΡΓΑΝΤΙΣ, πόλις καὶ φυλακὴ Αἰγυπτία. Ὁ πολίτης Σαργαντίτης, ὡς Ναυκρατίτης.

SARGANTIS, urbs, &, præsidium Ægypti. Civis, Sargantites, ut Naucratites.

ΣΑ'ΡΔΑΙΟΝ, ὄρος περὶ Ἀσωπόν. Τὸ ἐθνικὸν Σαρδαῖος, καὶ Σαρδαιεύς. E

SARDÆUM, mons circa Asopum. Gentile, Sardæus, & Sardæeus.

ΣΑ'ΡΔΗΣΣΟΣ, πόλις Λυκίας, πλησίον Λυρνησσοῦ. Ὁ οἰκήτωρ, Σαρδήσσιος· καὶ Σαρδήσσιος Ζεὺς τιμᾶται.

SARDESSUS, urbs Lyciæ, juxta Lyrnessum. Incola, Sardessius. In eadem Sardessius Jupiter colitur.

ΣΑ'Ρ- SAR-

46 Σάπειρες, ἔθνος ἐν, &c.] Sapires, gens in mediterraneis Ponticæ, quæ auctoris nostri ætate *Sabires* dicebantur. Eorum meminit Apollon. Argonautic. libro secundo v. 397.

— Μετὰ δ' αὖ περιώσια φῦλα Βεχείρων.
Ἑξείης δὲ Σάπειρες ἐπὶ σφίσι ναιετάουσι.
— *Inde que plurimæ nationes Bechirorum:*
Deinde autem Sapires juxta eos habitant.

Ad quem locum ejus Scholia sic se habent: Ἑξείης δὲ Σάπειρες. Ἐπὶ τοῖς Βεχείροις. Σάπειρες δὲ ἔθνος Σκυθικὸν, οὕτω κληθὲν διὰ τὸ πολλὴν παρ' αὐτοῖς γίνεσθαι τὴν σαπφειρίτην λίθον. i.e. *Deinde vero Sapires. Post Bechiros. Sapires autem gens Scythica, sic vocata, quod apud eos nascatur lapis sapirites id est sapphirus.*

47 Σαπφειρίνη, νῆσος, &c.] Sapphirine, insula in Arabico sinu. Unde Sapphirus lapis. Sic lapis topazius ab insula Topazio denominatur. Memoratur Ptolemæo lib. 4. c. 5. Plinio lib. 6. c. 29. cui *Sapirene* dicitur; *Sapphirine* è nostro auctore legendum existimo.

48 Σάρακα, χώρα Ἀραβίας, &c.] Saraca, regio Arabiæ, post Nabatæos. Regio dicebatur Saracene, quæ ad Ægyptum usque pertingebat, incipiens ab occasu montium, qui *Melanes*, i.e. *nigri* dicuntur, siti juxta Arabiam desertam, auctore Ptolemæo lib. 5. c. 17. Saraca verò erat urbs Arabiæ Felicis; ut videre est ex eodem auctore lib. 6. c. 7. Hujus regionis incolæ dicebantur Saraceni, de quorum nominis etymologia discordant auctores. Alii sic vocitatos putant à Sara Abrahami uxore, sicut etiam ab ejusdem ancilla Agar vocantur Agareni & ab ejus filio Ismaël, appellantur *Ismaëlitæ*; ab Agar verò & ab Ismaël rectè *Agareni*, & *Ismaëlitæ* dicuntur, sed à Sara nullo modo deduci potest τὸ *Saraceni*; alii ab urbe Saraca *Saraceni* vocatos fuisse existimant, alii à verbo Arabico *Saraca*, i. e. *latrocinatus est*, quoniam Arabes præsertim Scenitæ latrociniis erant dediti, quod etiamnum exercent. Quorum meminere Ptolemæus lib. 6. c. 6. Plin. lib. 6. c. 28. at tunc temporis non adeò inclaruere, ut postea, eorum situm & vitam depingit Ammianus Marcellinus lib. 14. c. 10. *Saraceni tamen nec amici nobis unquam, nec hostes optandi, ultro citroque discursantes, quidquid inveniri poterat, momento temporis parvi vastabant, milvorum rapaci vitæ similes, qui si prædam dispexerint celsius, volatu rapiunt celeri, aut si impetraverint, non immorantur. Super quorum moribus licet in actibus Principis Marci, & postea aliquoties meminerim retulisse, tamen nunc quoque pauca de iisdem expediam carptim. Apud has gentes, quarum exordiens initium ab Assyriis ad Nili catarractas porrigitur & confinia Blemyarum, omnes pari sorte bellatores, seminudi, coloratis sagulis pube tenus amicti, equorum adjumento pernicium, graciliumque camelorum per diversa reptantes, &c.* Paululum infra inquit idem auctor, se plerosque vidisse frumenti usum & vini penitus ignorantes. Latiore significatione *Saraceni*, sive *Sarraceni* dicuntur, qui Mahomedis religioni sunt addicti. De quibus videndus inter alios Joan. Boëmus de Asia libro secundo cap. 11.

49 Σάραπις, νῆσος ἐν τῷ Ἰνδικῷ κόλπῳ.] Sarapis, insula in Indico sinu. Viderint peritiores, an sit eadem, quam Ptolemæus lib. 6. c. 7. inter septem ad mare rubrum insulas parvas, quæ *Zenobii insulæ* dicebantur, locat juxta Sachalitem sinum, cui *Sarapidis insula* dicitur in qua erat fanum, ut ipse ait, si conjectare permittitur Serapidis; unde nonnulli existimant esse eamdem, quæ Amm. Marcellino lib. 23. c. 24. dicitur *Turgana*, in qua dicebatur esse maximum Serapidis templum quam Ammianus juxta eumdem tractum celebrat. Nec obstat quod ab Ammiano vocetur *Turgana*. Solent enim & urbium & insularum nomina mutari.

50 Σάραπτα, πόλις Φοινίκης.] Sarapta, urbs Phœniciæ. In qua paupercula illa vidua in Sacris libris memorata Reg. lib. 3. c. 17. v. 10. hospitio excepit Eliam Prophetam, qui ejus filium à morte ad vitam revocavit. Hebraïce dicitur צרפתה *Tsarphathah*, unde factum est Sarapta, & Sarepta, quia utroque modo invenitur. Memoratur Lucæ c. 4. v. 26. Plinio libro 5. cap. 19. Sidonius *Sareptanos palmites* celebrat:

Vina mihi non sunt Gazetica, Chia, Falerna
Quæque Sareptano palmite missa bibas.

Non longe à Sidone & Tyro distabat media inter utrasque, auctore Josepho Antiquit. lib. 8. c. 7. qui neut. plur. usurpat: Ἀναξηρανθέντος δὲ τοῦ ποταμοῦ δι' ἀνομβρίαν, εἰς Σαρεφθὰ πόλιν οὐκ ἄπωθεν τῆς Σιδῶνος καὶ Τύρου, μεταξὺ γὰρ κεῖται, παραγίνεται τοῦ Θεοῦ κελεύσαντος. i. e. *Cum exaruisset fluvius ob inopiam imbrium, in urbem Sarephtha non longe à Sidone & Tyro, media enim inter utrasque jacet, jubente Deo proficiscitur.*

 51 Σάρ-

ΣΑΡΔΙΣ[51], πόλις Λυδίας. Ὁ πολίτης, Σαρδιανὸς, καὶ Σαρδιανή. Τὸ κτητικὸν, Σαρδιανικὸς, Σαρδιανική. A

ΣΑΡΔΟΣ, ὡς Πάρθος, πόλις Ἰλλυρίας. Οἱ πολῖται, Σαρδηνοί.

ΣΑΡΔΩ[52], ἡ νῆσος. Ὁ Σάρδος ἐν τῇ Σαρδοῖ ἀναλόγως. Λέγεται καὶ Σαρδών, ὡς τῇ Πυθοῖ παράκειται τὸ Πυθών. [53] Ἐκαλεῖτο δὲ Ἰχνοῦσα, διότι ἐοικυῖα ἦν ἀνθρώπου ἴχνει. Ὁ κατοικῶν, Σαρδώνιος, καὶ Σαρδωνία, καὶ Σαρδῷος, καὶ Σαρδωνικὸς, καὶ Σαρδωνική. B C

ΣΑΡΙΧΑ, πόλις Καππαδοκίας. Τὸ ἐθνικὸν, Σαριχηνὸς, ἢ Σαριχεὺς, ὡς Τυανεύς.

ΣΑΡΜΑΤΑΙ[54], ἔθνος Σκυθικόν. Ἡ χώρα αὐτῶν Σαρματία, καὶ Σαρματικὸν ὄρος. D

ΣΑΡΝΟΥΣ, ὡς Μυοῦς, πόλις Ἰλλυρική. Τὸ ἐθνικὸν Σαρνούσιος, ὡς Μυούσιος.

ΣΑΡΠΗΔΩΝ[55], πόλις Θρᾴκης. Τὸ ἐθνικὸν, Σαρπηδόνιος, καὶ Σαρπηδονία.

ΣΑΡΤΗ, πόλις περὶ τὸν Ἄθων. Τὸ ἐθνικὸν, Σαρταῖος. E

ΣΑ-

SARDIS, urbs Lydiæ. Civis, Sardianus, & Sardiana. Possess. Sardianicus, Sardianica.

SARDUS, ut Parthus, urbs Illyriæ. Cives, Sardeni.

SARDINIA, insula. Sardus igitur analogiam quamdam habet cum adverbio loci Σαρδοῖ, i. e. *in Sardinia*. Dicitur etiam *Sardon*, quemadmodum à Πυθοῖ, i. e. *Pythia*, Python. Vocabatur *Ichnusa*, quod similis esset hominis ἴχνει, i. e. *vestigio*. Incola, Sardonius, & Sardonia, & Sardous, & Sardonicus, & Sardonica.

SARICHA, urbs Cappadociæ. Gentile, Sarichenus, vel Saricheus, ut Tyaneus.

SARMATÆ, gens Scythica. Eorum regio Sarmatia, & Sarmaticus mons.

SARNUS, ut Myûs, urbs Illyrica. Gentile, Sarnusius, ut Myusius.

SARPEDON, urbs Thraciæ. Gentile, Sarpedonius, & Sarpedonia.

SARTE, urbs circa Athon. Gentile, Sartæus.

SA-

51 Σάρδις, πόλις Λυδίας.] Sardis, urbs Lydiæ. Latini Sardeis plur. num. usurpant. Fuit Lydiæ urbs princeps, Crœsi regia, quem Cyrus vicit, ac rogo comburendum imposuit; jacebat in latere Tmoli montis, ex quo Pactolus aureis arenis celebris defluebat; clara stagno Gygeo, ut tradit Plin. lib. 5. c. 29. Fuit olim causa primi belli Persarum adversus Græcos, eò quod Iones Atheniensium auxilio eas expugnarunt, ac Persarum præsidium interfecerunt. Quapropter Darius Persarum rex bellum Græcis primus intulit, ac deinde Xerxes, paternam cladem ad Marathonem acceptam vindicaturus. Cum magnam ædificiorum partem terræ motibus amisisset, à Tiberio principe reparatam sua ætate tradit Strabo lib. 13. Fuit una de septem Asiæ ecclesiis, quarum meminit Joan. Apocalypseως cap. 3. Eam illustrarunt natalibus suis Polyænus & Eunapius, hujus exstant vitæ Philosophorum & Sophistarum, illius stratagematum libri octo. Alios etiam celebrat Strabo libro citato, quos taceri nullum observationum nostrarum dispendium esse judicavimus.

52 Σαρδὼ, ἡ νῆσος.] Sardo, insula. Sardo, ûs, & Sardon, onis, dicitur Græcis, quæ Latinis *Sardinia*. Hinc parùm corrupto nomine *Sardeña* vocatur Hispanis, quibus nunc paret. Jacet inter mare Tyrrhenum & Balearicum. Ejus metropolis & Hispani proregis sedes est Calaris; soli, quam cœli melioris. Erat enim fertilis, sed insalubris; unde Martialis lib. 4. Epigram. 60. de Curiatio quodam, qui Tibure mortuus fuerat, inquit:

Nullo fata loco possis excludere, cum mors
Venerit, in medio Tibure Sardinia est.

Ubi *Tibur* pro loco salubri, *Sardinia* pro insalubri sumitur. Nascebatur in hac insula herba, quæ *Sardoa*, vel *Sardonia* dicebatur, vescentibus lethalis, nervos contrahebat, & rictu ora diducebat, adeo ut quasi ridentes spiritum efflarent, auctore Solino cap. 10. inde adagium *risus Sardonius* de eis dici solitum, qui intus tristes, foris lætitiam simulant. Carebat serpentibus, ut tradit idem Solin. capite citato, necnon Silius lib. 12.

Serpentum tellus pura, ac viduata venenis,
Sed tristis cælo, ac multa vitiata palude.

Veruntamen Solifugam gignebat animalculum venenosum araneis formâ simile, sic dictum, quod lucem fugeret. Ab hac insula nomen habet piscis genus notissimum ac vulgare, quod Hispani parum inflexo nomine *Sardinas* vocant; necnon purpuræ quoddam genus: unde βάμμα Σαρδωνικὸν, i. e. *tinctura Sardonica*, de qua Suidas in Σαρδώ. Aristophani in Acharnensibus βάμμα Σαρδιανικὸν dicitur. Insula autem nomen sortita est à Sardone Herculis filio, judice Eustathio ad Periegetæ v. 458. cum prius *Ichnusa* appellaretur, ita Sil. Ital. de Bello Punico lib. 12.

Inde Ichnusa prius Graïs memorata colonis
Mox Libyci Sardus generoso sanguine fidens
Herculis ex sese mutavit nomina terræ.

Etymon quod affert Bochartus pag. 632. ab Hebræo צעד *tsaad*, i. e. *gressus*, vestigium, à vero διὰ παντῶν mihi videtur distare; de qua si plura desideras, vide Strabonem lib. 3. Diod. Siculum lib. 6. Melam lib. 2. c. 7. Plin. lib. 3. c. 7. Solin. c. 10. Bochartum de Coloniis & Sermone Phœnicum, Leonicum de Varia Historia lib. 1. c. 1. Cluv. Sardiniæ Antiquæ cap. 1.

53 Ἐκαλεῖτο δὲ Ἰχνοῦσα, &c.] Vocabatur verò *Ichnusa*, quod similis esset hominis vestigio. Plin. lib. 3. c. 7. Solin. cap. 10. non Ichnusam modò, sed & *Sandaliotim*, nimirum ab effigie soleæ vocatam produnt. Græci σανδάλιον vocant *muliebre calceamentum*, ἴχνος, *vestigium humanum*; unde Sil. Ital. de Bello Punico lib. 12.

——— *Nudæ sub imagine plantæ.*
Inde Ichnusa *prius Graïs* ———

Claudianus de Bello Gildonico:

Humanæ speciem plantæ se magna figurat
Insula, Sardiniam veteres dixere coloni.

54 Σαρμάται, ἔθνος Σκυθικόν.] Sarmatæ, gens Scythica. Quorum regio Sarmatia. Erant verò duæ, quæ occasum spectabat, *Europæa*, quæ orientem, *Asiatica* dicebatur. Illius descriptionem habes apud Ptolemæum lib. 3. c. 5. hujus lib. 5. c. 9. Sarmatia *Europæa* creditur esse Moscoviæ & Russiæ pars; *Asiatica*, Tartariæ. Medorum sobolem fuisse tradit Plin. lib. 6. c. 7. unde ingeniose magis, quam verè Bochartus Geographiæ Sacræ parte priori lib. 3. c. 14. nomen eorum à Chaldæo sermone שאר מדי *sear Madai*, i. e. *reliquiæ Medorum*, deducit, ac si Chaldæi eis nomen imposuerint, adeo in eruendis etymologiis luxuriat vir iste alioquin eruditissimus. Paulò infrà noster auctor *Sauromatas* eos vocat. De Sarmatis Europæis T. Flav. Domitianum Imperatorem lauream Capitolino Iovi retulisse refert Suetonius in ejus vita cap. 6.

55 Σαρπηδὼν, πόλις Θρᾴκης.] Sarpedon, onis, urbs Thraciæ. Scylaci Ciliciæ; Suidæ promontorium Thraciæ, quod *Sarpedonia Acte* dicebatur. Fuit etiam *Sarpedon*, nomen Lyciæ regis, fratris Minoïs, cujus meminit inter alios Poetarum flos Æneid. lib. 1. v. 103.

56 Σάρτα,

ΣΑ'ΡΩΝ, τόπος Τροιζῆνος. Σαρώνιος οὖν, καὶ Σαρωνία, καὶ Σαρωνικὸς, καὶ Σαρωνική. A

SARON, locus Trœzenis. [Gentile] igitur, Saronius, & Saronia, [Possessiv.] Saronicus, & Saronica.

ΣΑ'ΤΡΑ[56], πόλις Κρήτης, ἡ μετονομασθεῖσα Ἐλεύθερνα. Ὁ πολίτης, Σατραῖος. B

SATRA, urbs Cretæ, quæ postea vocata fuit *Eleutherna*. Civis, Satræus.

ΣΑΤΟΡΝΙ'Α[57], ἡ Ἰταλία πρῶτον ἐκαλεῖτο. Τὸ ἐθνικὸν, Σατορνῖνος· Καὶ τὸ κύριον ὁμοίως.

SATORNIA, *Italia* prius vocabatur. Gentile, Satorninus. Et nomen proprium similiter.

ΣΑ'ΤΑΛΑ[58], πόλις Ἀρμενίας, ὡς Ἀλέξανδρος ἐν Ἀσίᾳ. Τὸ ἐθνικὸν Σαταλεύς. C

SATALA, urbs Armeniæ, ut Alexander in Asia. Gentile, Sataleus.

ΣΑΤΙ'ΚΟΛΑ[59], πόλις Ἰταλίας. Τὸ ἐθνικὸν Σατικολανὸς, ὡς Μεδιολανός.

SATICOLA, urbs Italiæ. Gentile, Saticolanus, ut Mediolanus.

ΣΑ'ΤΡΑΙ[60], ἔθνος Θρᾴκης, ὡς Ἑκαταῖος ἐν Εὐρώπῃ φησί. D

SATRÆ, gens Thraciæ, ut Hecatæ. in Europa inquit.

ΣΑΤΡΙ'Α[61], πόλις Ἰταλίας. Τὸ ἐθνικὸν Σατριανὸς, ὡς Διονύσιος.

SATRIA, urbs Italiæ. Gentile, Satrianus, ut Dionysius.

ΣΑΤΡΟΚΕ'ΝΤΑΙ, ἔθνος Θρᾴκιον, ὡς Ἑκαταῖος ἐν Εὐρώπῃ.

SATROCENTÆ, gens Thraciæ, ut Hecatæ. in Europa.

ΣΑΤΥ'ΡΙΟΝ[62], χώρα πλησίον Τάραντος. Τὸ ἐθνικὸν Σατυρῖνος, καὶ Σατύριος. E

SATYRIUM, regio prope Tarentum. Gentile, Satyrinus, & Satyrius.

ΣΑΥ'Α[63], οὐδετέρως, κώμη τῆς εὐδαίμονος Ἀραβίας. Οἱ κωμῆται, Σαυηνοί. Ἔστι δὲ καὶ Σαῦνις πόλις Ἀραβίας, ἧς ἡ αἰτιατικὴ Σαῦνιν. F

SAUA, neutr. gen. vicus felicis Arabiæ. Incolæ, Saueni. Est etiam Saunis urbs Arabiæ, cujus accusativ. Saunin.

ΣΑΥ- SAU-

56 Σάτρα, πόλις Κρήτης, &c.] Satra, urbs Cretæ, quæ mutato nomine vocata fuit *Eleutherna*; Hujus meminit Plin. lib. 4. c. 12.

57 Σατορνία, ἡ Ἰταλία, &c.] *Satornia*, Italia prius vocabatur. Nimirum à Saturno, qui in Italia antiquitus regnavit, sub quo aurea sæcula fuisse fabulabantur, in cujus memoriam Saturnalia instituta fuerunt, in quibus servi unà cum dominis recumbebant in conviviis, ut inter alios narrat Trogi epitomator lib. 43. *Saturnia tellus* vocatur Virgilio Æneid. lib. 8. v. 329.

Sæpius & nomen posuit Saturnia tellus.

Fuit etiam Saturnia antiquitus urbs Italiæ, quam inter clara Latii oppida memorat Plinius lib. 3. c. 5. necnon Virg. libro citato v. 357.

Hanc Janus pater, hanc Saturnus condidit urbem,
Janiculum huic, illi fuerat Saturnia nomen.

58 Σάταλα, πόλις Ἀρμενίας.] Satala, orum, urbs Armeniæ. Memoratur Ptolemæo lib. 5. c. 7. inter Armeniæ minoris oppida. Ejus etiam meminit Dion ex Xiphilini epitoma lib. 68. quam ἀμαχεὶ cepisse Trajanum tradit.

59 Σατίκολα, πόλις Ἰταλίας.] Saticola, urbs Italiæ. Celebratur Livio diversis locis, cui *Satricula* dicitur; Virgilio Æneid. lib. 7. *Saticulus* vocatur:

—— *Amnisque vadosi*
Accola Vulturni, pariterque Saticulus asper.

Ubi Serv. *Saticulus asper, Campaniæ populus, asper moribus.*

60 Σάτραι, ἔθνος Θρᾴκης.] Satræ, gens Thraciæ. Memorantur Herodoto lib. VII. cap. CXI. Σάτραι δὲ οὐδενός κω ἀνθρώπων ὑπήκοοι ἐγένοντο, ὅσον ἡμεῖς ἴδμεν, ἀλλὰ διατελεῦσι τὸ μέχρι ἐμεῦ αἰεὶ ἐόντες ἐλεύθεροι μοῦνοι Θρηΐκων· οἰκέουσί τε γὰρ οὔρεα ὑψηλά. i.e. *Satræ nulli olim hominum, quantum nos scimus, fuere subjecti, sed perstant ad ætatem usque meam semper liberi soli Thracum. Habitant enim montes altos.*

61 Σατρία, πόλις Ἰταλίας.] Satria, urbs Italiæ, ex Dionysio. Apud Dionysium non memoratur Satria, sed Satricanorum urbs, cujus meminit lib. VIII. *Satricum* dicitur Livio lib. VII. *Volsci certamine victi fugâ effusâ Satrici mœnia petunt, & ne in muris quidem satis firma spe, quum corona militum cincta, jam scalis caperetur urbs, ad quatuor millia præter multitudinem imbellem sese dedidere, oppidum dirutum, atque incensum, ab æde tantum matris Matutæ abstinuêre ignem.* Plin. lib. 3. c. 5. Eam inter clara in Latio oppida recenset. Noster auctor sine dubio, cum apud Dionys. pro Σατρικανῶν πόλις legisset, Σατριανῶν πόλις, ex posteriore finxit τὸ Σατρία.

62 Σατύριον, χώρα πλησίον Τάραντος.] Satyrion, regio secus Tarentum. Latinis dicitur *Saturium*, vel *Saturum*. Servius ad Georgic. lib. 2. v. 195.

Saltus, & Saturi petito longinqua Tarenti,

Inquit: *Saturi Tarenti, aut fœcundi, aut quod est juxta oppidum Saturum. Tarentum enim & Saturum vicinæ sunt Calabriæ civitates.* Probus grammaticus ad eumdem versum ait esse locum in finibus Tarentinorum: *Tarentum oppidum in Italia condiderunt Parthenidæ, hoc est exsules Lacedæmoniorum, duce Phalanto. In finibus autem Tarentinorum est locus, quem* Saturium *vocant, unde etiam paludem Saturam, cujus etiam in* VII. *mentio est, quum ait Virgil.*

Quæ Saturæ jacet atra palus ——

Saturi ergo Tarenti à Saturio loco, vel à Satura palude dixit, quidam dicunt, tum ob agri bonitatem, tum ab loco quodam Saturo, qui est prope Tarentum Saturum *cognominatum.* Horatius quoque Satyr. lib. 1. Sat. 6. v. 59. caballum ex hac regione *Saturejanum* vocat:

—— *Non ego circum*
Me Saturejano vectari rura caballo
Sed, quod eram, narro.

63 Σαύα οὐδετέρως, κώμη τῆς, &c.] Saua, neut. plur. vicus felicis Arabiæ. Tres hujus pene nominis civitates reperio apud Ptolemæum, scilicet Σαβὴ & Σαύη βασίλειον in Arabia felici, lib. 6. c. 7. Σαύη lib. 5. c. 19. in Arabia deserta juxta Mesopotamiam. Sed Sava, vicum ne Tiphye quidem ductore inventum iri credo.

ΣΑΥΝΙΤΑΙ[64], τῶν Ἰαπύγων ὅμοροι. Τὸ θηλυκὸν, Σαυνῖτις. Τὸ κτητικὸν, Σαυνιτικός. A

SAUNITÆ, Japygibus contermini. fœm. Saunitis. Possessiv. Sauniticus.

ΣΑΥΡΑ[65], πόλις Σαυνιτῶν. Τὸ ἐθνικὸν, Σαυρανῶν δ' οἱ κορυφαιότατοι.

SAURA, urbs Saunitarum. Gentile, Sauranorum eminentissimi.

ΣΑΥΡΟΜΑΤΑΙ[66], Σκυθικὸν ἔθνος. Καὶ Σαυρομάτις ἡ γυνὴ, καὶ ἡ χώρα. B

SAUROMATÆ, gens Scythica. Et Sauromatis, mulier, & regio.

ΣΑΧΑΛΙΤΑΙ[67], ἔθνος Ἰνδικόν· Καὶ Σαχαλίτης κόλπος. Κατὰ τοῦτον τὸν Σαχαλίτην κόλπον κεῖνται πελάγιοι νῆσοι ἑπτά.

SACHALITÆ, gens Indica. Et Sachalites sinus. Juxta hunc Sachaliten sinum jacent septem maritimæ insulæ.

C

ΣΕΒΑΣΤΗ[68], πόλις Ἀρμενίας, ἡ νῦν Σεβαστία καλουμένη, ὡς Ἀλέξανδρος ὁ Ἐφέσιος. [69] Ἔστι καὶ ἐν τῇ Σαμαρείτιδι πολίχνιον. Τὸ ἐθνικὸν, Σεβαστηνός. Λέγεται καὶ ἡ [70] πρὸς τῇ Κόρυκι χερρόνησος οὕτω. D

SEBASTE, urbs Armeniæ, quæ nunc *Sebastia* vocatur, ut Alexander Ephesius. Est etiam in Samaritide oppidulum. Gentile, Sebastenus. Sic etiam dicitur juxta Corycum Chersonesus.

ΣΕΒΕΔΑ, λιμὴν Λυκίας, ὡς Ἀλέξανδρος ἐν περίπλῳ. Τὸ ἐθνικὸν, Σεβεδαῖος.

SEBEDA, portus Lyciæ, ut Alexander in Periplo. Gentile, Sebedeus.

ΣΕΒΕΝΝΥΤΟΣ[71], πόλις Αἰγύπτου, καὶ λίμνη, καὶ ποταμός. Καὶ Σεβεννύτης νομὸς E καὶ πολίτης· Καὶ Σεβεννυτικὸν στόμα.

SEBENNYTUS, urbs Ægypti, & Lacus, & fluvius, & Sebennytes Nomos, & Civis. Et Sebenniticum ostium.

ΣΕ- SE-

64 Σαυνῖται, τῶν Ἰαπύγων ὅμοροι.] Saunitæ, Japygibus collimitati. *Saunitas* vocant Græci, quos Latini *Samnites*, populos Italiæ, inter Picenum, Campaniam, & Apuliam, quorum regio *Samnium*, *Samnis*, & *Samnitium* dicebatur; hodie vulgò Italis *L'Abruzzo*. Plin. lib. 3. c. 12. *Samnitium, quos Sabellos, & Græci Saunitas dixere.* Internecina bella cum Romanis gerentes eos ad Caudinas furcas sub jugum miserunt, sed tandem ab eis victi, ac urbes adeo dirutæ, ut Samnium in ipso Samnio requireres, auctore Lucio Floro lib. 1. c. 16. Fuere Sabinorum coloni, ac ideo *Sabelli* etiam dicti, ideo Mantuanus Homerus Georgic. lib. 2. v. 167. *pubem Sabellam* pro *adolescentes Samnitum* dixit:

Hæc genus acre virûm, Marsos pubemque Sabellam
Assuetumque malo Ligurem, Volscosque verutos
Extulit.

Eodem etiam modo Æneid. lib. 7. v. 665.

Pila manu, sævosque gerunt in bella dolones
Et tereti pugnant mucrone, veruque Sabello.

Ad quem locum Joan. Ludovicus dela Cerda, quem ego adolescens senem Madriti cognovi, ait: *Sed quare hæc veruta dicuntur Sabella? quia illis usi Sabelli, aut Samnites, qui iidem cum Sabellis.* Festus auctor est Samnites ab hastis appellatos esse, quas Græci σαυνία appellant. Has enim ferre assueti erant, unde sunt, qui dicant, non debere homines ipsos dici Samnites, sed Saunites, ut eos vocat semper auctor noster; de quibus consulendus Strabo lib. 5. prope libri calcem.

65 Σαῦρα, πόλις Σαυνιτῶν.] Saura, urbs Samnitium. Hæc eadem aliis dicitur *Sora*, quemadmodum *Laurentum*, *Lorentum*, quod etiam in aliis dictionibus solebat fieri, ut *Plautius*, *Plotius*, *Claudius*, *Clodius*. Sora igitur fuit civitas quam præterlabebatur Liris, auctore Strabone libro 5. Σῶρα, παρ' ἣν ὁ Λεῖρις παρεξιὼν εἰς Φρεγέλλας ῥεῖ καὶ Μιντούρνας. *Sora, juxta quam Liris erumpens Fregellas fluit & Minturnas.* Liv. lib. 10. eam in agro Volsco locat, atque Romanorum coloniam fuisse prodit: *Soram atque Albam coloniæ deductæ. Sora agri Volsci fuerat: sed possederant Samnites; eo* IIII. *millia hominum missa.* Inclaruit etiam carminibus Sil. Italici lib. VIII:

——— *Soræque juventus*
Addita fulgebat telis.

66 Σαυρομάται, Σκυθικὸν ἔθνος.] Sauromatæ, Scythica gens. Sunt qui dicant, nomen accepisse, quod ὄμματα τῶν σαυρῶν, i. e. *lacertinos oculos* haberent; sed hoc omnibus septentrionalibus populis erat commune, quod graphicè expressit Juven. Sat. v. 164.

Cærula quis stupuit Germani lumina? flavam
Cæsariem, & madido torquentem cornua cirro?
Nempe, quod hæc illis natura est omnibus una.

Eorum virgines, ac si essent viri bella gerebant, teste Sene Coo libro de aeribus, aquis, locis, capite seu sectione XLIII. Ἐν δὲ τῇ Εὐρώπῃ ἐστὶν ἔθνος Σκυθικὸν, ὃ περὶ τὴν λίμνην οἰκεῖ Μαιῶτιν, &c. i. e. *In Europa verò est gens Scythica, quæ secus paludem Mæotim habitat, differens ab aliis gentibus; Sauromatæ appellantur, horum fœminæ equitant, & sagittant, & jaculantur ex equis, & pugnant cum hostibus, dum sunt Virgines.* Sacarum etiam fœminæ, Massagetarum, Abasgorum, Alanorum, Dacarum unà cum viris pugnabant, ut apparet ex Tzetzæ Hist. Chil. 13. Hist. 451. Hujusmodi fuisse Amazones existimo, & *Sauromatas* eosdem, quos *Sarmatas*, de quibus suo loco egimus.

67 Σαχαλῖται, ἔθνος Ἰνδικόν.] Sachalitæ, gens Indica. Ptolemæus lib. 6. c. 7. Sachalitas & Sachaliten sinum in Arabia felici post Adramitarum regionem locat; quorum regio erat thurifera, auctore Arrhiano in maris Rubri Periplo: Μετὰ δὲ Κανὴν τῆς γῆς ἐπὶ πλεῖον ὑποχωρούσης, ἄλλος ἐκδέχεται βαθύτατος κόλπος ἐπὶ πολὺ παρεκτείνων, ὁ λεγόμενος Σαχαλίτης, καὶ χώρα λιβανωτοφόρος. i. e. *Post Canam, terra multo spatio sensim-recedente, alius profundissimus sinus sequitur longo tractu extensus, nomine Sachalites, & regio thurifera.* Eadem gens, & idem sinus erat, etsi auctores citati in Arabia felici & noster in India locat. Namque scriptores veteres sæpe eos, qui ad occidentem incolebant, *Celtas*, qui ad austrum, *Æthiopes*, qui ultra Syriam, *Indos*, qui ad boream, *Scythas* appellabant.

68 Σεβάστη, πόλις Ἀρμενίας.] Sebaste, urbs Armeniæ. Nostri auctoris ætate *Sebastia* dicebatur, ut idem ait. Memoratur Constant. Porphyrogenetæ de Them. libro I. Them. 11. quam in Armenia minore locat.

69 Ἔστι καὶ ἐν τῇ Σαμαρείτιδι πολίχνιον.] Sebasten esse quoque Samariæ oppidulum inquit. Ego puto fuisse eamdem quæ *Samaria*, de qua videsis, quæ in Σαμάρεια annotavimus. Ejus meminit Joseph. de Bello lib. 1. c. 16. Benjamin in suo itinerario.

70 Καὶ ἡ πρὸς τῇ Κόρυκι.] Legendum puto καὶ ἡ πρὸς τῷ Κωρύκῳ.

71 Σεβέννυτος, πόλις Αἰγύπτου, &c.] Sebennytos, urbs Ægypti. Memoratur Ptolemæo lib. 4. c. 5. à qua Sebennytes Nomos, & Sebennyticum Nili ostium.

72 Σε-

ΣΕΓΙΔΗ[72], πόλις Κελτιβήρων. Τὸ ἐθνικὸν Σεγιδαῖος. A

SEGIDE, urbs Celtiberorum. Gentile, Segidæus.

ΣΕΘΡΟΝ, πόλις Αἰγύπτου. Ὁ πολίτης, Σεθροΐτης, ὡς Ἀρσενοΐτης. Ἀλέξανδρος τρίτῳ Αἰγυπτιακῶν.

SETHRUM, urbs Ægypti. Civis, Sethroites, ut Arsenoites. Alexander Ægyptiacorum tertio.

ΣΕΙΡΗΝΟΥΣΣΑΙ[73], νῆσοι ἐν τῇ Ἰταλίᾳ περὶ τὸν πορθμὸν ἐπ' αὐτῆς τῆς ἄκρας κείμεναι τοῦ ἀποπεπλωκότος τόπου, καὶ διαλαμβάνοντος τοῖς κόλποις τὸν περιέχοντα Κύμην, τὸν διειληφότα τὴν καλουμένην Ποσειδωνίαν, ἐν ᾧ καὶ νεὼς αὐτῶν ἵδρυται, καὶ τιμῶνται καθ' ὑπερβολήν. Ὧν καὶ τὰ ὀνόματα ταῦτα, Παρθενόπη, καὶ Λευκωσία, καὶ Λίγεια. Τὸ ἐθνικὸν Σειρηνούσιος, καὶ Σειρηνουσαῖος. B C

SIRENUSSÆ, insulæ in Italia circa fretum sitæ in ipso promontorio loci porrecti, & suis finibus dirimentis [sinum] circumdantem Cumam, & eum qui diremit Posidoniam, ubi etiam earum templum collocatum est, ac eximiè coluntur. Quarum nomina hæc, Parthenope, Leucosia, Ligia. Gentile, Sirenussius, & Sirenussæus.

ΣΕΚΕΛΑ[74], πόλις Παλαιστίνης, ὡς Ἰώσηπος. Τὸ ἐθνικὸν, Σεκελοί. D

SECELA, urbs Palæstinæ, ut Joseph. Gentile, Seceli.

ΣΕΛΛΑΣΕΙΑ[75], πόλις τῆς Λακωνικῆς. Τὸ ἐθνικὸν Σελλασιεύς, ὡς τῆς Πειρασίας Πειρασιεύς.

SELLASIA, urbs Laconicæ. Gentile, Sellasieus, ut Pirasiæ, Pirasieus.

ΣΕΛΓΗ[76], πόλις Πισιδίας, ἄποικος Λακε-

SELGE, urbs Pisidiæ, Lacedæmoniorum

72 Σεγίδη, πόλις Κελτιβήρων.] Segide, urbs Celtiberorum. Memoratur Straboni lib. 3. cui Arevacorum urbs, & Segida vocatur: Τῶν δ' Ἀρευακῶν ἐστὶ καὶ Σέγιδα πόλις, καὶ Παλλαντία. i.e. *Areuacorum verò est & Segida urbs, & Pallantia.* Segede dicitur Appiano de Bellis Hispan. quam Celtiberorum, qui *Belli* dicebantur, urbem magnam & potentem inquit fuisse: Σεγήδη πόλις ἐστὶ Κελτιβήρων τῶν Βελλῶν λεγομένων μεγάλη τε καὶ δυνατή, καὶ ἐς τὰς Σεμπρωνίου Γράκχου συνθήκας ἐνεγέγραπτο. Αὕτη τὰς βραχυτέρας πόλεις ἀνῴκιζεν ἐς αὐτήν, καὶ τεῖχος ἐς τεσσαράκοντα σταδίους κύκλῳ περιεβάλλετο. i.e. *Segede urbs est Celtiberorum, qui* Belli *dicuntur, urbs magna & potens, fœderique Sempronii Gracchi adscripta. Hæc ex minoribus oppidis excitos cives ad se transferebat, murumque in ambitum* XL. *stadiorum ducebat.* Eamdem fuisse existimo, quam Liv. lib. 34. c. 17. vocat *Segesticam*, gravem atque opulentam civitatem.

73 Σειρηνοῦσαι, νῆσοι ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, &c.] Sirenussæ, insulæ in Italia, &c. Cum hujus sectionis omnia hauserit auctor noster ex Aristot. lib. de Mirabilibus, sed non syncerè, libet hujus verba huc conferre: Φασὶ τὰς Σειρηνούσας νήσους κεῖσθαι μὲν ἐν τῇ Ἰταλίᾳ περὶ τὸν πορθμὸν ἐπὶ αὐτῆς τῆς ἄκρας, ὃς κεῖται πρὸ τοῦ προπεπτωκότος τόπου καὶ διακωλύοντος τοὺς κόλπους, τόν τε περιέχοντα τὴν Κύμην, καὶ τὸν διειληφότα τὴν καλουμένην Ποσειδωνίαν ἐν ᾧ καὶ νεὼς αὐτῶν ἵδρυται, καὶ τιμῶνται καθ' ὑπερβολὴν ὑπὸ τῶν περιοίκων θυσίαις ἐπιμελῶς· ὧν καὶ τὰ ὀνόματα μνημονεύοντες καλοῦσι τὴν μὲν, Παρθενόπην, τὴν δὲ, Λευκωσίαν, τὴν δὲ τρίτην, Λίγειαν. i. e. *Ajunt Sirenusas insulas sitas esse in Italia circa fretum in ipso promontorio, quod fretum jacet ante porrectum locum & allucntem sinus, & eum qui Cumam cingit, & eum qui Posidoniam dirimit, ubi etiam earum templum positum est, & ab accolis studiose sacrificiis coluntur. Quarum & nomina memorantes vocant unam quidem, Parthenopen, alteram, Leucosiam, tertiam autem, Ligiam.* Strabo lib. 1. tres exiguas, desertas & saxosas insulas fuisse tradit, quas ad fretum juxta Capreas locat: Ἀλλὰ ἀγκών τις ἐγκεῖται μακρὸς, καὶ στενὸς ἀπὸ τοῦ, κατὰ Σύρρεντον χωρίων, ἐπὶ τὸν κατὰ Καπρέας πορθμόν, ἐπὶ θάτερα μὲν τῆς ὀρεινῆς, τὸ τῶν Σειρήνων ἱερὸν ἔχων, ἐπὶ θάτερα δὲ, πρὸς τῷ Ποσειδωνιάτῃ κόλπῳ, νησίδια τρία προκείμενα, ἔρημα, πετρώδη, ἃ καλοῦσι Σειρηνούσας. i.e. *Sed à Surrento vicinis locis usque ad fretum quod est juxta Capreas cubito similis quidam terræ flexus interjacet, ab altera montani lateris parte Sirenum fanum habens, ab altera ad Posidoniatem sinum, tres exiguas insulas, desertas & saxosas, quas vocant Sirenusas.* Eruditissimus Poëtarum Æneid. lib. 5. v. 864. *Scopulos Sirenum* vocat:

Jamque adeo scopulos Sirenum avecta subibat
Difficiles quondam, multorumque ossibus albos.

Ubi Serv. *Sirenes secundum fabulam, parte virgines fuerunt, parte volucres, Acholoi fluminis, & Calliopes musæ filiæ. Harum una, voce; altera tibiis, alia lyra canebat; & primò juxta Pelorum, post in Caphareis insulis habitaverunt, quæ illectos suo cantu in naufragia deducebant, secundum veritatem meretrices fuerunt, quæ transeuntes, quoniam eos ducebant ad egestatem, his fictæ sunt inferre naufragia: has Ulysses contemnendo deduxit ad mortem.* Apud Servium pro Caphareis insulis legendum Capreis insulis, ut patet ex Strabonis verbis supra allatis. Sirenum autem fabula est apud Poëtarum parentem Odyss. 12. v. 39. à quo reliqui Poëtæ tamquam à fonte eam accepêre. Ejus carmina nimium paraphrastice vertit eloquentiæ Romanæ parens lib. v. de Finibus bon. & mal.

74 Σέκελα, πόλις Παλαιστίνης, &c.] Secela, urbs Palæstinæ ut Josephus. Qui eam memorat Antiquit. lib. 6. c. 13. sed κώμην, non πόλιν vocat. Hebraïce dicitur צקלג *Tsiclag*: unde parùm deflexo nomine factum est Secela. Ejus fit mentio Regum lib. 1. c. 27. v. 6. quam Achis Philistæorum rex Davidi exsulanti dono dedit, ut inibi refertur.

75 Σελλάσεια, πόλις τῆς Λακωνικῆς.] Sellasia, urbs Laconicæ. Præter literarum seriem occupat locum: paulò infra dicitur Σελλασία, quas auctor noster de more suo tamquam diversas celebrat, cum fuerit una eademque Laconicæ urbs, cujus nomen diverso modo apud auctores invenitur. Fuit urbs olim celebris Achæorum victoriâ adversus Cleomenem Lacedæmonum regem, qui ibi victus & regno exutus ad Ptolemæum Ægypti regem confugit. Hujus urbis ruinæ tantùm exstabant ætate Pausaniæ, utrumque ipse adstruit lib. 2. & 3. Memoratur inter alios Polybio Historiarum lib. 2. Ὁ δὲ Κλεομένης προσδοκῶν τὴν ἔφοδον, τὰς μὲν ἄλλας τὰς εἰς τὴν χώραν εἰσβολὰς, ἠσφαλίσατο φυλακαῖς καὶ τάφροις, καὶ δένδρων ἐκκοπαῖς· αὐτὸς δὲ κατὰ τὴν Σελλασίαν καλουμένην μετὰ δυνάμεως ἐστρατοπέδευσε. i.e. *Cleomenes autem hostium invasionem exspectans, reliquos in regionem aditus præsidiis, fossis, & arborum truncis munivit. Ipse cum exercitu profectus ad Selasiam castra posuit.* E nostris eam quoque celebrat Liv. lib. 34. c. 28. *Quintius satis jam omnibus paratis profectus ab stativis, die altero ad Sellasiam super Oenunta fluvium pervenit: quo in loco Antigonus, Macedonum rex cum Cleomene Lacedæmoniorum tyranno, signis collatis dimicasse dicebatur.*

76 Σέλγη, πόλις Πισιδίας, &c.] Selge, urbs Pisidiæ, colonia Lacedæmoniorum. Id hausit noster ex Strabonis fonte. Sic enim ille de hac urbe loquitur lib. 12. Σέλγη δὲ καὶ ἐξ ἀρχῆς μὲν ὑπὸ Λακεδαιμονίων ἐκτίσθη πόλις· καὶ ἔτι πρότερον ὑπὸ Κάλχαντος· ὕστερον δὲ καθ' αὑτὴν ἔμεινεν αὐξηθεῖσα ἐκ τοῦ πολιτεύεσθαι νομίμως ὥστε καὶ δισμυριάνδρος εἶναι. i.e. *Selge urbs, ab initio condita fuit à Lacedæmoniis, atque ante à Calchante: deinde perstitit ob bonam reipublicæ formam, ita ut aliquando etiam* XX. *virorum millia habuerit.* Memoratur quoque Ptolemæo lib. 5. c. 5. Ejus oppidanos Selgeis sæpe celebrat Polybius Historiarum lib. 5.

77 Σε-

Λακεδαιμονίων. Οἱ πολῖται, Σελγεῖς· Καὶ A Σελγικὴ κτητικόν.

ΣΕΛΕΥΚΕΙΑ 77, πόλις ἐπὶ Κιλικίᾳ, τραχεία, λεγομένη. Ὠνόμασε δὲ σελεύκειαν αὐτὴν Σέλευκος ὁ Νικάτωρ, ὡς Ἀλέξανδρός φησι. Πρότερον δὲ Ὀλβία ἐκαλεῖτο, καὶ Ὑρία. Οἱ B πολῖται ἀπὸ τῆς Ὑρίας Ὑριεῖς, καὶ τῆς Ὀλβίας Ὀλβιανοί, καὶ τῆς Σελευκείας Σελευκεῖς, καὶ Σελευκεύς, καὶ Σελευκηνός, καὶ Σελευκὶς ἡ χώρα. Ἔστι καὶ ποτηρίων εἶδος, Σελευκίς, ἀπὸ Σελεύκου.

ΣΕΛΕΥΚΟΣ 78, πόλις περὶ τῇ ἐν Συ- C ρίᾳ Ἀπαμείᾳ, ἀρσενικῶς λεγομένη. Ὁ πολίτης, Σελευκηΐτης.

ΣΕΛΕΥΚΟΒΗΛΟΣ 79, πόλις, Συρίας πλησίον. Ὁ πολίτης, Σελευκοβηλίτης, καὶ Σελευκοβηλαῖος. Λέγεται καὶ Σελευκεὺς D πρὸς τῷ Βήλῳ· 80 Οὕτω γὰρ Παυσανίας ἐν τῷ περὶ Ἀντιοχείας φησί.

ΣΕΛΗΝΗ 81, πόλις Τυρρηνίας. Τὸ ἐθνικὸν, Σεληνοπολίτης. 82 Καὶ ἑτέρα μεγάλη, μία τῶν ἑκατὸν νήσων. Ἔστι καὶ Σελήνη πό- E πανόν τι ἄστρῳ παραπλήσιον. Ὁ οἰκήτωρ Σεληνίτης, καὶ Σεληναῖος.

ΣΕΛΙΝΟΥΣ 83, πόλις Σικελίας, ἀρσενι-

rum colonia. Cives, Selgeis. Et possessiv. Selgice.

SELEUCIA, urbs in Cilicia, *Tracheâ*, h. e. *asperâ* dictâ. Quam Seleucus Nicanor *Seleuciam* vocavit, ut Alexander inquit. Antè *Olbia*, & *Hyria* vocabatur. Cives, ab Hyria, Hyrieis, ab Olbia, Olbiani, & à Seleucia, Seleuceis, & Seleuceus, & Seleucenus & Seleucis regio. Est etiam Seleucis species poculorum, à Seleuco.

SELEUCUS, urbs juxta Apameam in Syria, mascul. gen. Civis, Seleuceïtes.

SELEUCOBELUS, urbs prope Syriam. Civis, Seleucobelites, & Seleucobelæus. Dicitur etiam *Seleuceus ad Belum.* Sic enim Pausanias in de Antiochia inquit.

SELENE, urbs Tyrrheniæ. Gentile, Selenopolites. Est & alia magna, una ex centum insulis. Est etiam *Selene* placentula quædam astro similis. Incola, Selenites, & Selenæus.

SELINUS, urbs Siciliæ, in gen. mascul. & fœm.

77 Σελεύκεια, πόλις ἐπὶ Κιλικίᾳ, &c.] Seleucia, urbs in Cilicia *Tracheâ*, i. e. *aspera*. Nomen accepit ab Seleuco Nicatore, seu Nicanore, cum ante *Olbia* & *Hyria* appellaretur. Memoratur Constantino Porphyrogenetæ de Them. lib. 1. Them. 13. Ptolemæo lib. 5. c. 8. dicitur Σελεύκεια Τραχεῖα, i. e. *Seleucia Trachea.* Plinio lib. 5. c. 27. *Seleucia Trachiotis.* Quare apud Stephanum pro Τραχεία λεγομένη, legendum Τραχεῖα λεγομένη; apud quem etiam pro Ὀλβία legendum puto Ὀλμία, pro quo perperam apud Plinium loco citato scribitur *Hormia*, ut jam in Ὄλμοι annotavimus.

78 Σέλευκος, πόλις περὶ τῇ ἐν Συρίᾳ Ἀπαμείᾳ, &c.] Seleucos, urbs juxta Apamiam Syriæ, mascul. gen. dicta. Puto esse eamdem, quæ Ptolemæo lib. 5. c. 18. dicitur *Seleucia*, quam in Mesopotamia ante Apamiam locat.

79 Σελευκόβηλος, πόλις, Συρίας πλησίον.] Seleucobelus, urbs, prope Syriam. Memoratur Ptolemæo inter Cassiotidis, regionis Syriæ civitates, cui Σελεύκεια πρὸς Βήλῳ. i. e. *Seleucia ad Belum* dicitur. Miror, auctorem nostrum non meminisse Seleuciæ ad Tigrim, quæ fuit hujus nominis civitatum celeberrima, de qua cum de Babylone egimus nonnulla delibavimus.

80 Οὕτω γὰρ Παυσανίας ἐν τῷ, &c.] Pausanias iste, est alius à Pausania, quem habemus, cujus opera interiere, vel si est idem, opus illud de Antiochia deperditum est.

81 Σελήνη, πόλις Τυρρηνίας.] Selene, urbs Etruriæ. *Luna* dicitur Latinis, quæ Græcis Σελήνη. Memoratur Straboni lib. 5. Λοῦνα πόλις ἐστὶ, καὶ λιμὴν, καλοῦσι δ' οἱ Ἕλληνες Σελήνης λιμένα, καὶ πόλιν. i. e. *Luna urbs est, & portus, vocant autem Græci Selenes, id est Lunæ portum, & urbem.* Splenduit carminibus Silii Italici lib. 8.

Tunc quos à niveis exegit Luna metallis
Insignis portu, quo non spatiosior alter
Innumeras cepisse rates, & claudere pontum.

Commendabatur vino, caseo, & marmore. Plin. lib. 14. c. 6. recensens vina Italiæ generosa: *Etruriæ palmam Luna habet, Liguriæ Genua.* Idem auctor lib. 11. c. 42. celebrat Lunensem caseum magnitudine conspicuum; quippe & ad singula millia pondo premebatur: unde Martialis lib. 13. Epigram. 30.

Caseus Etruscæ signatus imagine lunæ
Præstabit pueris prandia mille tuis.

Lunense marmor memoratur ab eodem Plinio lib. 36. c. 6. Hodie nedum ejus ruinæ dignoscuntur. Ejus conditor & eversor parili caligine teguntur; de qua adisis Leandrum Albertum in Tuscia, Cluv. Ital. Antiquæ lib. 2. c. 2.

82 Καὶ ἑτέρα μεγάλη, μία τῶν, &c.] Est & altera magna, una ex centum insulis. Suspectus mihi locus, quia nemo omnium alteram hujus nominis urbem memorat, ac quia sequitur μία τῶν ἑκατὸν νήσων, i. e. *una ex centum insulis*; pro καὶ ἑτέρα μεγάλη, legendum puto ἔστι καὶ νῆσος μεγάλη, id est, *est & insula magna.* Sed quænam fuerint illæ centum insulæ, planè nescio.

83 Σελινοῦς, πόλις Σικελίας, &c.] Selinûs, untis, urbs Siciliæ, & mascul. & fœm. gen. usurpata. A Megarensibus Siculis conditam tradit Strabo lib. 6. Ὧν τὴν Ἱμέραν μὲν οἱ ἐν Μυλαῖς ἔκτισαν Ζαγκλαῖοι, Καλλίπολιν δὲ Νάξιοι, Σελινοῦντα δὲ οἱ αὐτόθι Μεγαρεῖς. i. e. *De quibus Himeram quidem condiderunt Zanclæi Mylas habitantes; Callipolim Naxii, Selinuntem Megarenses Siculi.* Ejus adhuc exstant ingentes ruinæ, vulgo, *Terra de gli Pulci* dicitur, auctore Cluv. Siciliæ Antiquæ lib. 1. c. 18. A Carthaginensibus eversam & ejus cives Hyblæum translatos apparet ex eclogis ex lib. 24. Diod. Siculi. Virgilio Æneid. lib. 3 v. 705. dicitur Selinis:

Teque datis linquo ventis, palmosa Selinis.

Ubi Serv. *Palmosa Selinis, civitas est juxta Lilybæum, abundans palmis, quibus vescuntur, & apio: an palmosa, ab equis nobilibus?* Silio Italico, magno Virgilii imitatori lib. 14. eodem modo dicitur:

——— *Palmis quoque onusta Selinis.*

Nec est error, ut aliqui putant; scriptores enim, ac maximè Poetæ sunt valde liberi in fingendis oppidorum terminationibus. Nomen accepisse à fluvio Selinunte nullus dubito, pleraque enim Sicularum civitatum à fluviis præterfluentibus nomen habuisse, adstruit Duris apud auctorem nostrum in Acragas. Selinunti verò fluvio nomen inditum est, ἀπὸ τοῦ σελίνου, i. e. *ab apio*; quo abundabat, ut & palmis, quarum meminit Cicero Verrina septima: *Nautæ fame coacti, radices palmarum agrestium, quarum erat in illis locis, sicut in magna parte Siciliæ, multitudo, colligebant, & his miseri perditique alebantur.* Ex numismate etiam Ursini ΣΕΛΙΝΟΝΤΙΩΝ apud Ant. August. ex altera parte apparent palmæ.

84 Σελ-

θηλυκῶς λεγομένη. Ὁ πολίτης Σελινούντιος, καὶ Σελινούσιος, καὶ Σελινουντία. A

& fœm. dicta. Civis, Selinuntius, & Selinusius, & Selinuntia.

ΣΕΛΛΑΣΙΑ[84], πόλις Λακωνική. Θεόπομπος ἐν τετάρτῳ Ἑλληνικῶν. Ὁ πολίτης Σελλασιεύς, ὡς Ἀπιεύς.

SELLASIA, urbs Laconica. Theopompus Hellenic. 4. Civis, Sellasieus, ut Apieus.

ΣΕΛΛΟΙ[85], οἱ Δωδωναῖοι. B

— [86] Ἀμφὶ δὲ Σελλοὶ

Σοὶ ναίουσ' ὑποφῆται. —

Λέγεται καὶ δίχα τοῦ σ, Ἐλλοί.

SELLI, Dodonæi.

— *Circum verò Selli*

Te habitant vates —

Dicitur etiam & sine *s*, Elli.

ΣΕΝΝΟΝΕΣ[87], ἔθνος Γαλατικόν, ὡς Οὐράνιος ἐν Ἀραβικῶν πρώτῳ. C

SENNONES, gens Galatica, ut Uranius Arabicorum primo.

ΣΕΝΟΕΣΣΑΝΟΙ[88], ἔθνος Ἰταλικόν, ὡς Πολύβιος ἐν τρίτῳ.

SENOESSANI, gens Italiæ, ut Polyb. lib. 3.

ΣΕΜΦΗ, ὡς Τύμφη, πόλις τῆς κατ' Εὐφράτην Ἀραβίας. Τὸ ἐθνικὸν Σεμφαῖος, καὶ Σεμφηνός. D

SEMPHE, ut Tymphe, urbs Arabiæ juxta Euphratem. Gentile, Semphæus, & Semphenus.

ΣΕΡΙΦΟΣ[89], μία τῶν Σποράδων, [90] ἐξ οὗ καὶ

SERIPHUS, una Sporadum, unde, &

84 Σελλασία, πόλις Λακωνική.] Vide quæ in Σελλάσεια annotavimus.

85 Σελλοὶ, οἱ Δωδωναῖοι.] Selli, Dodonæi. Selli fuere sacerdotes Dodonæi Iovis & oraculi, quod fuit unum de antiquissimis Græcorum, at jam ætate Strabonis defecerat ut & reliqua, quemadmodum ipse refert lib. 7. Ἐκλέλοιπε δέ πως καὶ τὸ μαντεῖον τὸ ἐν Δωδώνῃ καθάπερ τἆλλα. i.e. *Sed & oraculum Dodonæum defecit, sicut & reliqua.* De quo videsis quæ in Δωδώνη annotavimus. Plutarchus scripsit eruditum libellum περὶ τῶν ἐκλελοιπότων χρηστηρίων, i. e. *de defectu oraculorum*, sed veram eorum defectus causam apud eum frustra quæres, apud *Politicum* invenies, lib. 1. *di Discorsi* cap. 12. *La vita della relegione Gentile era fondata sopra i responsi delli oracoli, e sopra la setta delli Arioli, e delli Aruspici; tutte le altre loro ceremonie, sacrificii, riti dipendevano da questi. Perche loro facilmente credevano, che quello Dio, che ti poteva predire il tuo futuro bene, ò il tuo futuro male, te lo potesse ancora concedere. Di quì nascevano i tempii, di quì i sacrificii, di quì le supplicationi, & ogn' altra ceremonia in venerarli; perche l'Oracolo di Delo, il tempio di Giove Ammone, e altri celebri Oracoli tenevano il mondo in ammiratione & devoto. Come costoro cominciarano dipoi à parlare à modo de' potenti, & questa falsità si fù scoperta ne' populi, divennero gli huomini increduli, & atti à perturbare ogn' ordine buono. Debbono adunque i Principi d'una Republica, ò d'un Regno i fondamenti della Religione che loro tengono, mantenergli; & fatto questo, sarà loro facil cosa à mantenere la loro Republica religiosa, & per consequente buona & unita.* Illa fuit oraculorum defectus causa, quoniam homines cautiores facti cognovere offucias illas; cæterum Politicus ita loquitur de religione alioquin minime religiosus, ut Coruncanum, aut Scævolam Pontifices maximos te audire dicas.

86 Ἀμφὶ δὲ Σελλοί, &c.] Sunt duo hemistichia Homerica, quæ apud Homerum Il. 16. v. 234. sic leguntur:

——— Ἀμφὶ δὲ Σελλοὶ
Σοὶ ναίουσ' ὑποφῆται ἀνιπτόποδες χαμαιεῦναι.
——— *Circum verò Selli*
Te habitant vates illotis-pedibus humi-dormientes.

Ac quia alii legunt:

——— Ἀμφὶ δὲ σ' Ἐλλοί.
——— *Circa te verò Elli.*

Ut annotavit Strabo lib. 7. & Eustath. ad eumdem versum, ideo *Elli* ab aliquibus hujusmodi sacerdotes dicebantur.

87 Σέννονες, ἔθνος Γαλατικόν.] Sennones, gens Galatica. Sennones, seu Senones fuere Galliæ Lugdunensis populi celeberrimi, quorum regio etiamnum corrupti nominis vestigia servat, vulgo enim Gallis dicitur *Le Senonois*. Hi capta Roma inclaruere; cum ad Alliam fluvium Brenno duce Romanum exercitum delevissent, (hinc apud Romanos Allienses dies nefasti) Capitolium obsederunt, ad quod capiendum tanto silentio in summum evasere, ut non custodes solum fallerent, sed ne canes quidem, solicitum animal ad nocturnos strepitus excitarent; anseres tamen non fefellerunt, quibus Junoni sacris, in summa inopia cibi obsessi abstinebant, quæ res saluti fuit. Namque clangore, alarumque crepitu excitus M. Manlius Capitolium defendit, quod graphicè depingit Mantuanus Homerus Æneid. lib. 8. v. 652.

In summo custos Tarpeiæ Manlius arcis
Stabat pro templo, & Capitolia celsa tenebat, &c.

Nec umquam ad majorem calamitatem res Romanæ redactæ fuere. Incensâ enim Româ ab hostibus, Romani Veios transmigrare voluere, nisi Camillus obstitisset, qui Gallos profligaverat, eorum castris captis, adeò ut ne nuncius cladis quidem relictus fuerit. Ad illud Veiorum alludit distichon illud in domum Neronis, ex Suetonio in vita Neronis cap. 39.

Roma domus fiet, Veios migrate Quirites
Sinon & Veios occupat ista domus.

In illius rei memoriam adhuc ætate Plutarchi, ut ipse asserit in libro de fortuna Romanorum, gestabatur solemni in pompa canis crucifixus & anser splendide admodum in lectica sedens; & hæc de Sennonibus Gallaticis dicta sufficiant. Cæterùm hujus nominis fuere etiam Italiæ & Germaniæ populi, de quibus consulesis Cluv. Ital. Antiquæ lib. 1. c. 29. Germaniæ Antiquæ lib. 3. c. 25.

88 Σενοεσσανοί, ἔθνος Ἰταλικόν.] Senoessani, gens Italica. Vide quæ in Σινόεσσα annotamus.

89 Σέριφος, μία τῶν Σποράδων.] Seriphus, una Sporadum, scilicet insularum. Scylaci est una Cycladum cum urbe & portu. Sæpe enim auctores Sporades & Cyclades insulas confundunt. Ad hanc insulam solebant Romani mittere sontes in exsilium, ut annotavit Nicolaus Antonius in suo erudito libro de juribus exsulum lib. 1. c. 16. unde Juv. Sat. 10. v. 168. inquit;

Unus Pellæo juveni non sufficit orbis
Æstuat infelix angusto limine mundi
Ut Gyaræ clausus scopulis, parvaque Seripho.

Erat insula vilissima, quippe quæ non habebat nisi unam civitatem & portum cognominem. Idcirco Themistocles apud Plutarchum cuidam Seriphio exprobranti, *eum non sua, sed patriæ gloriâ assequutum esse splendorem*, Rectè ais, inquit, *at ego, neque si Seriphius essem, evasissem clarus, nec tu, si Atheniensis.* Apud eumdem auctorem de exsilio, cum Stratonicus esset in Seripho insula, quæsivit ex hospite, *quodnam flagitium apud ipsos exsilio puniretur*, respondentique, *eos qui mala fide egissent*, cur, inquit, *hoc non committis, ut ex his angustiis emigres.*

90 Ἐξ οὗ καὶ τὸ βάτραχος Σερίφιος.] Unde & *Seriphia rana*. Est parœmia quædam dici solita in homines dicendi, canendique imperitos. In hac enim insula ranæ erant mutæ, ut paucis edisserit Plin. lib. 9. c. 58. *Cyrenis mutæ fuere ranæ, illatis è continente vocalibus durat genus earum, mutæ sunt etiam nunc in Seripho insula, eædem aliò translatæ canunt.*

A οὗ καὶ τὸ βάτραχος Σερίφιος. Καὶ τὸ θηλυκὸν, Σεριφία, καὶ Σεριφαία.

& Seriphia rana. Fœm. Seriphia, & Seriphæa.

ΣΕΡΜΥΛΙΑ[91], πόλις περὶ τὸν Ἄθων, ὡς Ἑκαταῖος. Ἔοικε δὲ ὡς παρὰ τὸ Σερμύλιον, τὸ ἐθνικὸν, Σερμυλιαῖος, καὶ Σερμυλία, καὶ Σερμυλιεύς.

SERMYLIA, urbs circa Athon, ut Hecatæ. Videtur verò gentile fieri, tamquam à Sermylium, Sermyliæus, & Sermylia, & B Sermylieus.

ΣΕΡΡΕΙΟΝ[92], ἀκρωτήριον τῆς Θρᾴκης. Ἔστι καὶ πόλις Σαμοθρᾴκης. Τὸ ἐθνικὸν, Σερρειεὺς, καὶ Σερρεώτης, ὡς τοῦ Λαύρειον Λαυρεώτης· Καὶ Σερρεάτης, ὡς Λέπρεον Λεπρεάτης. Καὶ Σέρρειον τεῖχος· Οὗ τὸ ἐθνικὸν, Σερρειοτειχίτης. Καὶ ἀπὸ τοῦ Σέρρεια ὄρη, Σέρρειος ἐθνικὸν. Λέγεται καὶ Σέρρα, ἧς ἡ γενικὴ κατ᾽ Ἴωνας Σέρρης· καὶ Σερρατειχίτης.

SERRHEUM, promontorium Thraciæ. Est etiam urbs Samothraciæ. Gentile, Serrheeus, & Serrheotes, ut Laureum, Laureotes, & Serrheates, ut Lepreum, Lepreates. C Et Serrheum Tichos. Cujus gentile, Serrheotichites, & à Serrhei montes, gentile Serrheus. Dicitur etiam *Serrha*, cujus genitiv. secundum Iones, Serrhes, & Serrhatichites.

ΣΕΣΑΡΗΘΟΣ[93], πόλις Ταυλαντίων, ὥς φησιν Ἑκαταῖος. Καὶ τὸ ἐθνικὸν, Σεσαρήθιος.

SESARETHUS, urbs Taulantiorum, D ut inquit Hecatæ. Gentile, Sesarethius.

ΣΕΣΙΝΔΙΟΝ, πόλις Ἰνδική. Τὸ ἐθνικὸν Σεσίνδιος, ὡς τοῦ Ἰσίνδου Ἰσίνδιος.

SESINDIUM, urbs Indiæ. Gentile, Sesindius, ut Isindi, Isindius.

ΣΕΣΤΙΟΝ[94], πόλις ἐν μεσογείᾳ Οἰνώτρων. Τὸ ἐθνικὸν Σεστιεὺς, ὡς τὰ εἰς ον οὐδέτερα.

SESTIUM, urbs in mediterranea parte E Oenotrorum. Gentile, Sestieus, ut neutra in on.

ΣΗΚΟΑΝΟΣ[95], ποταμὸς Μασσαλιωτῶν, ἀφ᾽ οὗ τὸ ἐθνικὸν, Σηκόανοι, ὡς Ἀρτεμίδωρος ἐν πρώτῃ.

SECOANUS fluvius Massiliensium, à quo gentile, Secoani, ut Artemidorus lib. 1.

F

ΣΗΛΥΜΒΡΙΑ[96], πόλις Θρᾴκης. Κέκληται δὲ ἀπὸ Σήλυος· [97] Βρία γὰρ κατὰ Θρᾷκας ἡ πόλις, ὡς Πολτυμβρία, ἡ Πόλτυος πόλις. Ὁ πολίτης, Σηλυμβριανός.

SELYMBRIA, urbs Thraciæ. Sic verò vocata fuit à Selye. *Bria* enim secundum Thraces, *urbs*, ut Poltymbria, Poltyis urbs, civis, Selymbrianus.

ΣΗ-

SE-

91 *Σερμυλία, πόλις περὶ τὸν Ἄθων.*] Sermylia, urbs circa Athon montem. Erat urbs maritima, auctore Herodoto, cui lib. 7. c. 122. *Sermyla* dicitur.

92 *Σέρρειον, ἀκρωτήριον τῆς Θρᾴκης.*] Serrhium, promontorium Thraciæ. Memoratur Herodoto lib. 7. c. 59. cui *Σέρρειον, ἄκρη ὀνομαστὴ*, i. e. *Serrhium, promontorium celebre*, vocatur. Latini hujusmodi Græcorum nomina, ut sæpe sæpius annotavimus, per *ium* & per *eum* proferunt. Livius *castellum* vocat, cui *Serrheum* dicitur lib. 31. c. 16. *Deinceps alia castella, Cypsela, & Doriscum, & Serrheum occupat.* Plinius lib. 4. c. 11. inquit esse montem non longè à Dorisco, à quo *Serrhium* appellatur; igitur erat promontorium, mons & castellum.

93 *Σεσάρηθος, πόλις Ταυλαντίων.*] Sesarethos, urbs Taulantiorum. Taulantii autem fuere populi Illyrici, teste Strabone lib. 7. inter quos Sesarasios & Dasaretios celebrat, quos puto fuisse Sesarethi oppidanos, quare vel Strabo ex nostro auctore, vel auctor noster ex Strabone corrigendus est, quod lectoris arbitrio permitto.

94 *Σέστιον, πόλις, &c.*] Sestium, urbs in mediterraneis Oenotrorum. Gab. Barrius in sua Calabria, nescio qua auctoritate, inquit, hodie dici *Saracina*. Sed cum hujus urbis hoc nomine apud neminem, quod sciam, fiat mentio, facile crediderim fuisse antiquum Sestinum, cujus oppidani Plinio lib. 3. c. 14. dicuntur Sestinates.

95 *Σηκόανος, ποταμὸς Μασσαλιωτῶν.*] Secoanus, fluvius Massiliensium. Toto cælo aberrat auctor noster, Secoanus enim fluvius, qui *Sequana* dicitur Latinis, *La Seine* Gallis, longe à Massilia distat. Oritur enim in Ducatu Burgundiæ prope castrum, quod vulgo vocant *Chanceaux* in sylva *Belfaya*, duabus leucis ab oppido S. Sequani, ac Lutetiam Parisiorum Galliæ regiam, ac totius Europæ, dempta Constantinopoli, maximam bifariam secans in Oceanum Britannicum aquas exonerat, inter *Honeflutum* ad meridiem & *Portum Gratiæ*, vulgo *le Havre de Grace*, ad Boream, per quem Parisios usque deferuntur onerariæ naves, auctore Baudrand Parisino ad Alexandrini lexicon Geographicum, in *Sequana*. Memoratur è Græcis Ptolemæo lib. 2. c 8. cui *Σηκοάνα*, Straboni lib 4. cui *Σηκοανὸς* dicitur, è Latinis Cæsari de Bello Gallico lib. 8. Melæ lib. 3. c. 2.

96 *Σηλυμβρία, πόλις Θρᾴκης, &c.*] Selymbria, urbs Thraciæ. Memoratur Herodoto lib. 6. c. 33. Straboni lib. 7. cui *Selybria* dicitur. Megarenses eam condidisse tradit Marcianus in Periegesi:

——— Καὶ Σαμίων ἀποικία
Πέρινθός ἐστιν, ἐχομένη ἡ Συλημβρία
Ἣν οἱ Μεγαρεῖς κτίζουσι πρὶν Βυζαντίου.
——— *Et Samiorum colonia*
Perinthus est, finitima Sylembria
Quam Megarenses condunt, ante Byzantium.

E nostris ejus meminere Mela, qui eam lib. 2. c. 2. in Propontide locat: *In Bosporo Byzantium; in Propontide, Selymbria, Perinthus, Bithynis.* Plin. lib. 4. c. 11. qui in Proœmio lib. 29. memoriæ tradidit, in hac urbe natum fuisse *Prodicum* Hippocratis discipulum, celeberrimum medicum, qui *iatralepticen*, i. e. *medicinam ungentariam* instituit.

97 *Βρία γὰρ κατὰ Θρᾷκας ἡ πόλις.*] Selymbria dicitur, ac si diceres Selyis urbs. *Bria* enim Thracum sermone est *urbs*, quod habet auctor noster ex Strabonis lib. 6. Ἡ δὲ πόλις, *βρία καλεῖται Θρᾳκιστί· ὡς καὶ ἡ τοῦ Σήλυος πόλις Σηλυβρία προσηγορεύθη.* i. e. *Civitas verò, bria vocatur Thracice. Ut & Selyis urbs*, Selybria *dicta fuit.* Sic legendus est locus iste Strabonis apud eum corruptus.

98 Σή-

ΣΗΜΑΧΙΔΑΙ δῆμος Ἀττικὸς, ἀπὸ Σημάχου, οὗ καὶ ταῖς θυγατράσιν ἐπεξενώθη Διόνυσος. Ἀφ' ὧν αἱ ἱέρειαι αὐτοῦ. Ἔστι δὲ τῆς Ἀντιοχίδος φυλῆς. Φιλόχορος δὲ τῆς Ἐπακρίας φησὶ τὸν δῆμον. Ὁ δημότης, Σημαχίδης. Τὰ τοπικά, ἐκ Σημαχιδῶν, ἐν Σημαχιδῶν, εἰς Σημαχιδῶν. A B

SEMACHIDÆ, populus Atticus, à Semacho, cujus filiæ Dionysium hospitio excepere. A quibus ipsius Sacerdotissæ. Est verò vicus Antiochidis tribus. Philochorus Epacriæ tribus ait esse populum. Popularis, Semachides. Localia, ex-Semachidarum, in-Semachidarum, ad-Semachidarum.

ΣΗΝΗ[98], πόλις Κελτική. Ὁ πολίτης Σηναῖος, καὶ Σήνων.

SENE, urbs Celtica. Civis, Senæus, & Seno.

ΣΗΝΟΣ, πόλις Αἰγύπτου. Ἑκαταῖος ἐν αὐτῆς περιηγήσει. Ὁ πολίτης, Σηνικός. C

SENUS, urbs Ægypti. Hecatæ. in ejus Periegesi. Civis Senicus.

ΣΗΡΕΣ[99], ἔθνος, Ἰνδικὸν ἀπρόσμικτον ἀνθρώποις, ὡς Οὐράνιος ἐν τρίτῳ Ἀραβικῶν.

SERES, gens Indica, ab hominum consortio aliena, ut Uranius Arabicorum lib. 3.

ΣΗΣΑΜΟΝ[1], πόλις Παφλαγονίας, ἐν ᾗ ᾤκησεν ὁ πρῶτος Φινεύς. Δίδυμος δὲ νῆσον αὐτήν φησι. Τὸ ἐθνικὸν Σησαμινοὶ, καὶ Σησαμίτης. D

SESAMUM, urbs Paphlagoniæ, in qua habitavit primus Phineus. Didymus insulam esse inquit. Gent. Sesamini, & Sesamites.

ΣΗΣΤΟΣ[2], πόλις πρὸς τῇ Προποντίδι. Λέγεται δὲ ἀρσενικῶς παρ' Ἐφόρῳ. Οἱ δ' Ἀθηναῖοι, ἐν τῇ Σηστῷ φασιν. Ὁ πολίτης, Σήστιος. Ἔστι δὲ, ὡς Φαιστὸς Φαίστιος. E

SESTUS, urbs ad Propontidem. Usurpatur in gen. mascul. apud Ephorum. Athenienses verò in gen. fœm. dicunt. Civis, Sestius. Est verò, ut Phæstus, Phæstius.

ΣΗΤΑΙΟΝ, χώρα περὶ Σύβαριν, ἔνθα Σηταίαν, μίαν τῶν αἰχμαλώτων, πείσασαν τὰς ἄλλας

SETÆUM, regio circa Sybarin, ubi Setæam, unam captivarum, quæ aliis persuaserat

98 Σηνη, πόλις Κελτική.] Sene, urbs *Celtica*. i.e. *Gallica*, quæ Straboni lib. 5. *Sena* & *Senogallia*, Ptolemæo lib. 3. c. 1. *Sena Gallica* dicitur, quibus inter Italiæ civitates in confiniis Umbriæ & Celticæ locatur. A Senonibus Gallorum populis, de quibus suo loco egimus nomen habuit. Sil. Italicus lib. 8.

Clanius & Rubico, & Senonum de nomine Sena.

Idem lib. 15.

— Qua Sena relictum
Gallorum à populis servat per sæcula nomen.

Adhuc hodie corrupti nominis vestigia retinet. Vulgò enim *Senigaglia* dicitur.

99 Σῆρες, ἔθνος Ἰνδικὸν, &c.] Seres, gens Indica, ab hominum consortio aliena. Nomen sortita à Sera metropoli, cujus meminit Ptolemæus lib. 6. c. 16. Regio dicebatur *Serica*, terminabatur ab occidente, Scythia extra Imaum montem, à septentrione & oriente terra incognita, à meridie, India extra Gangem, auctore eodem Ptolemæo libro capiteque citato, in qua primùm reperti sunt vermiculi illi, qui folliculos quosdam conficiunt, ex quibus sericum fit, quod ab his populis, seu regione nomen habet. Vermes istos Latini, *bombyces*, teste Servio ad Georgic. lib. 5. v. 120. Græci σῆρες dixere, & gentem eodem vocamine. Nonnulli antiquorum credidere, sericum esse quandam, seu arborum, seu foliorum lanuginem, inter quos Virgilius libro versuque modò dicto:

Quid nemora Æthiopum molli canentia lana
Velleraque, ut foliis depectant tenuia Seres.

Gossypium & sericum intelligit. De quibus ita Amm. Marcellinus lib. 23. c. 28. *Et abundè sylvæ sublucidæ, à quibus arborum fœtus aquarum asperginibus crebris, velut quædam vellera molientes, ex lanugine, & liquore mixtam subtilitatem tenerrimam pectunt, nentesque subtegmina conficiunt sericum, ad usus antehac nobilium, nunc etiam infimorum sine ulla discretione proficiens. Ipsi præter alios frugalissimi, pacatioris vitæ custodes, vitantes reliquorum mortalium cœtus, cumque ad coëmenda fila, vel quædam alia fluvium transierint advenæ, nulla sermonum vice propositarum rerum pretia, solis oculis æstimantur, & ita sunt abstinentes, ut apud se tradentes gignentia, nihil ipsi comparent adventitium.* Ex serico sericas vestes conficiebant, quæ Persicæ etiam, & Medicæ dicebantur, quia Persidis & Mediæ mercatores eas divendebant, & pretio carissimo usque ad Justiniani tempora. Nam serici libra emebatur auri libra, (quare ἰσόχρυσον, i.e. *æquale-auro* dicebatur) quo imperante duo monachi attulere vermiculorum sericorum ova, & Constantinopoli docuere artem, qua Seres ex vermibus illis ducebant sericum; unde in posterum per imperium Romanum hæc ars propagata fuit, & nunc per totam Europam adeo frequens est, ut serici pretium, si cum illo, quod apud veteres habebat, comparetur, nimis vile sit. Ac quia apud veteres tam carò vendebatur, ideo Aurelianus Imperator ejus usum interdixisse legimus apud Vopiscum in Aureliano, de quibus consulesis Procopium Gothic. lib. 2. Zonaram Ann. lib. 3. Eustath. ad Dionysii v. 752. Cerdam ad Virgilii carmina supra citata, Voss. de origine, & progressu idololatriæ lib. 4. c. 90. Salmas. in Plinianis exercitationibus in Solinum diversis locis.

1 Σήσαμον, πόλις Παφλαγονίας.] Sesamum, urbs Paphlagoniæ. Memoratur Apollonio Rhodio Argonauticor. lib. 2. v. 943.

Σήσαμον, αἰπεινούς τε παρεξένεον τ' Ἐρυθίνους,
Κρώβιαλον, Κρώμναν τε, καὶ ὑλήεντα Κύτωρον.

Sesamum, altosque prælegerunt Erythinos
Crobialum, Cromnamque, & sylvosum Cytorum.

Ex cujus Scholiis apparet, fuisse urbem Paphlagoniæ, circa quam præterfluebat Parthenius amnis, quæ postea vocitata fuit *Amastris* à Darii fratris filia; *Sesamum* autem prius vocatam fuisse, quod sesamum acciperet à Caribus pro regione, cum vellet condere urbem, ubi perperam Darii fratris filia *Damatris* dicitur pro *Amastris*. Strabo, cujus ex lib. 12. verba adduximus in Ἄμαστρις nota 66. auctor est, hanc Amastrim condidisse Amastrim Paphlagoniæ urbem ex quatuor pagis, de quibus unus erat Sesamum. Ejus quoque meminit Scylax in *Paphlagonia*, cui *Sesamos* dicitur.

2 Σηστὸς, πόλις πρὸς τῇ Προποντίδι.] Sestus, urbs ad Propontidem. Valde celebres fuere olim apud Græcos Sestus & Abydus urbes ad Hellesponti fauces, qua Europa ab Asia septem stadiorum tantùm intervallo separabatur, auctore Plinio lib. 5. c. 32. Sestus erat in Europa, Abydus in Asia, utraque insignis Leandri & Erûs amoris commercio, de quibus videsis collectanea nostra in Ἄβυδος.

A ἄλλας τῶν Ἑλλήνων ἐμπρῆσαι τὰς ναῦς, αὐτὴν ἐσταύρωσαν. Τὸ ἐθνικὸν, Σηταῖος.

serat Græcorum naves comburere cruci-fixere. Gentile, Setæus.

ΣΗΤΙ'Α[3], πόλις Ἰταλίας. [4]Τὸ ἐθνικὸν, Σητῖνοι. [5]Ἔστι δὲ καὶ Σητὴ πόλις. Τὸ ἐθνικὸν τῶν Σητῶν τῶν ἐν Βιθυνίᾳ, Σηταῖος. Λέγονται καὶ Σητοὶ, ὡς Δελφοὶ, καὶ Λοκροί. B

SETIA, urbs Italiæ. Gentile, Seteni. Est etiam Sete urbs. Gentile, Setarum, quæ in Bithynia, Setæus. Dicuntur etiam Seti, ut Delphi, & Locri.

ΣΙΑΓΑΘΟΥΡΓΟΙ'[6], ἔθνος, περὶ οὗ φησι Μαρκιανὸς ἐν περίπλῳ Σαρματίας.

SIAGATHURGI, gens quædam, de qua inquit Marcianus in Periplo Sarmatiæ.

ΣΙ'ΒΑΙ[7], Ἰνδικὸν ἔθνος, ἅμα Δηριάδῃ μαχεσάμενον Διονύσῳ, καθά φησι Διονύσιος. C

SIBÆ, Indica gens, quæ pugnavit unà cum Deriade, contra Dionysum, ut inquit Dionysius.

ΣΙ'ΒΔΑ[8], πόλις Καρίας. Οἱ πολῖται, Σιβδᾶται. Τὸ ἐθνικὸν, Σιβδανὸς, καὶ Σιβδίτης.

SIBDA, urbs Cariæ. Cives, Sibdatæ. Gentile, Sibdanus, & Sibdites.

ΣΙΒΕΡΗΝΗ'[9], πόλις Οἰνώτρων. Τὸ ἐθνικὸν, Σιβερηνός· Προκατελήφθη γὰρ ὁ τύπος τῷ πρωτοτύπῳ. D

SIBERENE, urbs Oenotrorum. Gentile, Siberenus. Præocupatus est enim typus prototypo.

ΣΙ'ΒΥΡΤΟΣ, πόλις Κρήτης. Τὸ ἐθνικὸν Σιβύρτιος, ὡς Πολύβιος ἐν τρισκαιδεκάτῳ. E

SIBYRTUS, urbs Cretæ. Gentile, Sibyrtius, ut Polyb. lib. 13.

ΣΙ'ΓΑΘΑ[10], πόλις Λιβύης, ὡς Στράβων ἑπτακαιδεκάτῃ. Ὁ πολίτης, Σιγαθεύς.

SIGATHA, urbs Libyæ, ut Strab. lib. 17. Civis, Sigatheus.

ΣΙ'ΓΓΑ[11], ὡς Πολύβιος δυοκαιδεκάτῳ. Τὸ ἐθνικὸν Σιγγαῖος. F

SINGA, ut Polyb. lib. 12. Gentile, Singæus.

ΣΙ'Γ- SIN-

3 Σητία, πόλις Ἰταλίας.] Setia, urbs Italiæ. Erat secus Pomptinas paludes, idcirco Martialis lib. 13. Epigram. 112. inquit:

Pendula Pomptinos, quæ spectat Setia campos
Exigua vetulos misit ab urbe cados.

Memoratur diversis locis Livio, ac præcipue lib. 32. c. 26. *Obsides Carthaginiensium Setiæ custodiebantur: cum iis ut principum liberis, magna vis servorum erat. Augebat eorum numerum, ut ab recenti Africo bello, & ab ipsis Setinis captiva aliquot nationis ejus ex præda empta mancipia.* Huic debet natales suos Val. Flaccus Poeta, Argonauticor. scriptor, Martialis synchronos, & familiaris, ut ipse dicit lib. 1. Epigram. 77. à quo hujus civitatis ficus laudantur libro supra citato Epigram. 23.

Chia seni similis Baccho, quam Setia misit
Ipsa merum secum portat, & ipsa salem.

Et vina lib. 10. Epigram. 36.

Nec facili pretio, sed quo contenta Falerni
Testa sit, aut cellis Setia cara suis.

Strabo lib. v. Πάντες δ' εἰσὶν οἱ τόποι οὗτοι σφόδρα εὔοινοι· ὁ δὲ Καίκουβος καὶ ὁ Φουνδανὸς καὶ ὁ Σητῖνος τῶν διωνομασμένων εἰσὶ, καθάπερ καὶ ὁ Φάλερνος καὶ ὁ Ἀλβανός. i. e. *Omnes isti loci optima ferunt vina. Cæcubum, & Fundanum, & Setinum sunt de celeberrimis, sicut & Falernum, & Albanum.* Setinum vinum confessa propter experimenta, Augustum Cæsarem omnibus prætulisse tradit Plin. lib. XIIII. cap. VI. Etiamnum corrupti nominis vestigia servat. *Sezza* enim vulgo dicitur & est ditionis Pontificiæ, ubi commoratur sæpissimè Episcopus Terracinæ, auctore Baudrand Parisino ad Alexandrini lexicon Geographicum. Memoratur Ptolemæo lib. 3. c. 1. inter Latinorum mediterraneas civitates.

4 Τὸ ἐθνικὸν Σητῖνοι.] Sine dubio pro Σητῖνοι legendum Σετῖνοι. Hoc enim gentilitium usurpant non modo Græci, sed & Latini, ut videre est ex Strabonis verbis, notâ proxime præcedenti, & ex Plinii lib. 3. c. 5. quibus accedit Juvenalis Sat. 5. v. 33.

Cras bibet Albanis aliquid de montibus, aut de
Setinis, cujus patriam, titulumque senectus
Delevit, multa veteris fuligine testæ.

Idem Poëta Sat. X. v. XXVII. laudat vinum Setinum.

—— Cum pocula sumes
Gemmata, & lato Setinum ardebit in auro.

5 Ἔστι δὲ καὶ Σητὴ πόλις.] In his verbis deficit regionis nomen, nimirum τῆς Βιθυνίας, quod ex subsequentibus confirmatur, cæterum urbs hæc Bithyniæ à nemine, quod sciam, memoratur.

6 Σιαγαθουργοὶ, ἔθνος, &c.] Siagathurgi, gens ex Periplo Sarmatiæ Marciani; apud quem Ἀγαθοῦσοι, non Σιαγαθουργοὶ, memorantur.

7 Σίβαι, Ἰνδικὸν ἔθνος.] Sibæ, arum, Indica gens memoratur ex Dionysio. Sed cum apud Dionysium v. 1141. Σάβαι dicantur, pro καθά φησι Διονύσιος legendum καθά φησι Ἀῤῥιανός. Apud Arrhianum enim Rerum Indicarum libro, Sibæ celebrantur, de quibus refert, quæ de Sobiis Q. Curtius lib. 9. c. 4. *Perventum erat in regionem, in qua Hydaspes amnis Acesini committitur. Hinc decurrit in fines Sobiorum. Hi de exercitu Herculis majores suos esse commemorant, ægros relictos esse; cepisse sedem, quam ipsi obtinebant. Pelles ferarum pro veste, clavæ pro telo erant.* Straboni etiam lib. 15. *Sibæ* dicuntur. Igitur *Sibæ*, *Sabæ*, *Sobii*, erant iidem Indiæ populi.

8 Σίβδα, πόλις Καρίας.] Sibda, urbs Cariæ. Memoratur Plinio lib. 5. c. 29.

9 Σιβερηνὴ, πόλις Οἰνώτρων.] Siberene, urbs Oenotrorum. Quam Cluv. Italiæ Antiquæ lib. 4. c. 15. inter Clibanum montem & Neæthum amnem in edito saxo locat, ac vulgo nunc *Santa Severina* vocari tradit. Philippus Ferrarius Alexandrinus in suo lexico Geographico inquit esse urbem Archiepiscopalem, ac licet parvam multarum urbium metropolim. Nemo omnium veterum ejus meminit.

10 Σίγαθα, πόλις Λιβύης.] Sigatha, urbs Libyæ ex Strabonis lib. 17. Cui Σίγα dicitur, non Σίγαθα, ut ait noster.

11 Σίγγα, ὡς Πολύβιος, &c.] Singa, quænam fuerit urbs, & cujus regionis, silentio præterit; liber Polybii XII. quem citat non exstat, cujus vice fungetur lib. v. Ptolemæi, in quo, cap. XV. inter Syriæ civitates mediterraneas memoratur Singa.

12 Σίγ-

ΣΙ'ΓΓΑΡΑ[12], πόλις Ἀραβίας πρὸς τῇ Ἐδέσσῃ, ὡς Οὐράνιος ἐν πρώτῳ Ἀραβικῶν. Ὁ πολίτης, Σιγγαρηνός. A

SINGARA, urbs Arabiæ ad Edeſam, ut Uranius Arabicor. 1. Civis Singarenus.

ΣΙ'ΓΓΟΣ[13], πόλις περὶ τὸν Ἄθων. Τὸ ἐθνικὸν, Σίγγιος. Καὶ Σιγγικὸς τὸ κτητικὸν, καὶ Συγγαῖος. B

SINGOS, urbs circa Athon. Gentile, Singius. Et poſſeſſiv. Singicus, & Singæus.

ΣΙ'ΓΓΥΑ, πόλις Παμφυλίας. Τὸ ἐθνικὸν Σιγγυάτης, ὡς Αἰγύας Αἰγυάτης.

SINGYA, urbs Pamphyliæ. Gentile, Singyates, ut Ægyæ, Ægyates.

ΣΙ'ΓΕΙΟΝ[14], πόλις Τρῳάδος, ὡς Στράβων τρίτῃ. Ὁ πολίτης, Σιγειεύς. Τὸ θηλυκὸν Σιγειάς, καὶ Σιγειακός. Ἔστι καὶ ἄλλο ἐθνικὸν Σίγειος. C

SIGEUM, urbs Troadis, ut Strab. lib. 3. Civis, Sigeeus. Fœm. Sigeas, & Sigeacus. Eſt etiam aliud gentile, Sigeus.

ΣΙ'ΓΗ[15], πόλις Τρῳάδος, ὡς Ἑκαταῖος Ἀσίᾳ. Τὸ ἐθνικὸν, Σιγίτης.

SIGE, urbs Troadis, ut Hecatæ. Aſia. Gentile, Sigites.

ΣΙ'ΓΝΙΝΑ[16], πόλις Ἰταλίας, ὡς Στράβων τρίτῃ. Τὸ ἐθνικὸν, Σίγνινος. D

SIGNINA, urbs Italiæ, ut Strab. lib. 3. Gentile, Signinus.

ΣΙ'ΓΡΙΟΝ[17], Λέσβου λιμήν. Τὸ ἐθνικὸν δύναται καὶ Σιγριεύς, καὶ Σίγριος.

SIGRIUM, Lesbi portus. Gentile poteſt *eſſe*, & Sigrieus, & Sigrius.

ΣΙ'ΓΥΝΟΣ, πόλις Αἰγυπτίων, ὡς Κτησίας ἐν πρώτῳ Περίπλων. Οἱ πολῖται, Σίγυνοι. E

SIGYNUS, urbs Ægypti, ut Cteſias in primo Peripl. Cives, Sigyni.

ΣΙΔΑ'ΚΗ, πόλις Λυκίας, ἀπὸ Σιδάκης τῆς Ἀμισοδώρου. Τὸ ἐθνικὸν, Σιδακηνὸς, καὶ

SIDACE, urbs Lyciæ, à Sidaca Amiſodori *filia*. Gentile, Sidacenus, & Sidacena, &

12 *Σίγγαρα, πόλις Ἀραβίας*, &c.] Singara, urbs Arabiæ ad Edeſſam ex Uranii Arabicor. primo. Nomen eſt parum deflexum ab Hebræo שנער *Singar*, cujus fit mentio Geneſews cap. 10. v. 10. & cap. 11. v. 2. unde pars campeſtrium Meſopotamiæ *Sangarena* dicitur Sexto Rufo. Memoratur Amm. Marcellino lib. 25. c. 24. Ptolemæo lib. 5. c. 18. inter Meſopotamiæ oppida, quia Meſopotamia, ut ait Strabo lib. 1. ex tribus conſtabat populis, Armeniis, Syris, & Arabibus. Plin. lib. 5. c. 24. auctor eſt, fuiſſe Arabum Rhetavorum, qui ad Euphratem incolebant, caput.

13 *Σίγγος, πόλις περὶ τὸν Ἄθων.*] Singus, urbs circa Athon. Memoratur Herodoto lib. 7. c. 122. *Ὁ μὲν οὖν ναυτικὸς στρατὸς ὡς ἀπείθη ὑπὸ Ξέρξεω, καὶ διέπλωσε τὴν διώρυχα τὴν ἐν τῷ Ἄθῳ γενομένην, διέχουσαν δὲ ἐς κόλπον ἐν τῷ Ἄσσα τε πόλις καὶ Πίδωρος καὶ Σίγγος καὶ Σάργη οἴκηνται, ἐνθεῦτεν.* i. e. *Nauticus igitur exercitus ubi à Xerxe diſceſſit, foſſam enavigavit in Atho depreſſam ac perductam ad ſinum, in quo Aſſa & Pidorus & Singus & Sarga urbes ſitæ ſunt, hinc, &c.*

14 *Σίγειον, πόλις Τρῳάδος.*] Sigeum, urbs Troadis ex Strabonis lib. 13. (non tertio, ut ait noſter, apud quem pro *τρίτῃ* lege *τρεισκαιδεκάτῃ*) cujus ætate jam jacebat diruta, ut ipſe adſtruit libro citato: *Μετὰ δὲ τὸ Ῥοίτειόν ἐστι τὸ Σίγειον κατεσπασμένη πόλις, καὶ τὸ ναύσταθμον.* i. e. *Poſt Rheteum verò eſt Sigeum, diruta urbs, & navium-ſtatio.* Fuiſſe quoque ejuſdem regionis promontorium dicit Servius ad Æneid. lib. 2. v. 311.

— Jam proximus ardet
Ucalegon, Sigæa igni freta lata relucent.

Duo ſunt, inquit ille, *Troiæ promontoria, Rhæteum & Sigæum, quod dictum propter Herculis taciturnitatem, qui prohibitus hoſpitio Laomedontis ſimulavit abſceſſum & inde contra Troiam per ſilentium venit, quod σιγὴ* [dicitur apud Græcos, à quo promontorio nomen.] Strabo libro citato *Σιγειάδα ἄκραν* appellat. Sigeum condecorabat & templum & monumentum Achillis, eodem auctore lib. 13. cujus etiam meminit Cic. pro Archia Poëta: *Quam multos ſcriptores rerum ſuarum Magnus ille Alexander ſecum habuiſſe dicitur, atque is tamen, cum in Sigæo ad Achillis tumulum adſtitiſſet, O fortunate, inquit, adoleſcens, qui tuæ virtutis Homerum præconem inveneris? & verè, nam niſi Ilias illa extitiſſet, idem tumulus, qui corpus ejus contexerat, nomen etiam obruiſſet.*

15 *Σίγη, πόλις Τρῳάδος.*] Sige, urbs Troadis ex Hecatæi Aſia. Cum hæc Troadis urbs à nemine veterum memoretur, & plurimi memoraverint Sigeum, de qua nota proxime præcedenti egimus, putamus unam eamdemque urbem fuiſſe, ab Hecatæo fœm. genere uſurpatam. Sæpe enim nomina urbium ab auctoribus maſculino, fœm. & neut. gen. notantur, cujus rei luculentus eſt teſtis Strabo lib. 9. in Bœotia.

16 *Σίγνινα, πόλις Ἰταλίας.*] Signina, urbs Italiæ ex Strabonis lib. 3. Duo in hac ſectione notanda ſunt, nimirum *Signinam* apud Strabonem libro quinto, non libro tertio, ut ait noſter, dici *Signiam*, non Signinam. Sic etiam dicitur Livio diverſis locis, ac præcipue lib. 32. c. 2. *Petentibus iiſdem, qui non reddebantur obſides, ut ab Norba, ubi parùm commodè eſſent, alio traducerentur, conceſſum ut Signiam & Ferentinum tranſirent.* Ex eodem libro, cap. XXI. apparet fuiſſe coloniam Romanorum; *Eodem anno Signia colonia, quam rex Tarquinius deduxerat, ſuppleto numero colonorum iterum deducta eſt.* Quare apud Stephanum pro *Σίγνινα* legendum *Σιγνία*, & *πέμπτῃ* pro *τρίτῃ*. Tarquinii Superbi coloniam fuiſſe, cum ejus milites hyberna ibi caſtra inſtar urbis communiviſſent, prodit Dionyſius Halicarnaſſ. Hiſt. Rom. lib. 4. cui *Σίγνουια* dicitur. Quodſi conjectare permittitur, à ſignis Signia dicta fuit. Hodie parùm corrupto nomine dicitur *Segni*, quam ortu illuſtravit ſuo Vitalianus Pontifex Max. à quo modulationes, quibus Eccleſia Romana utitur compoſitæ organaque inventa traduntur, auctore Leandro Alberto in ſuo Latio. Ejus quoque vina ſiſtentia alvum celebrat Strabo libro citato, è noſtris Plin. lib. XIV. c. VI. *Nam quod Signiæ naſcitur, auſteritate nimia continendæ utile alvo, inter medicamina numeratur.* Emeruêre celebrari à Martiali lib. 13. Epigrammate 116.

Potabis liquidum Signina morantia ventrem
Ne nimium ſiſtant, ſit tibi parca ſitis.

Pyra etiam Signina commendantur Juvenali Sat. 11. v. 73.

Signinum, Syriumque pyrum de corbibus iiſdem
Æmula Picenis.

17 *Σίγριον, Λέσβου λιμήν.*] Sigrium, Lesbi portus. Qui *portus* Epitomatori noſtro, Straboni libro XIII. *promontorium* dicitur: *Ἀπὸ Λέκτου τοίνυν ἐπὶ Ἄσσον πλέουσιν ἀρχὴ τῆς Λεσβίας ἐστὶ, κατὰ Σίγριον τὸ πρὸς ἄρκτον αὐτῆς ἄκρον.* i. e. *A Lecto igitur Aſſum navigantibus initium Lesbiæ juxta Sigrium verſus ſeptentrionem ejus promontorium.* Lesbia verò eſt terra ſeu regio inſulæ Lesbi, quemadmodum, Corinthia, Epidauria, Argia, Ægyptia & alia hujuſmodi. *Σιγέριον* dicitur Ptolemæo lib. 5. c. 2. ſed perperam, quod ex Strabone, & ex auctore noſtro corrigendum eſt.

καὶ Σιδακηνή, καὶ Σιδακηνὸν, καὶ Σιδακηνοὺς τῷ A τῆς χώρας ἔθει· Χαίρουσι γὰρ τῷ τύπῳ.

ΣΙΔΑΡΟΥΣ[18], πόλις καὶ λιμήν. Τὸ ἐθνικὸν, Σιδαρούντιος, ὡς Τραπεζούντιος.

ΣΙΔΗ[19], πόλις Παμφυλίας, ὡς Ἑκαταῖος B Ἀσίᾳ. Κέκληται δὲ ἀπὸ Σίδης, [20] τῆς θυγατρὸς Μενταύρου, γυναικὸς δὲ Μώλου, [21] ἀφ' οὗ ἡ νῆσος. Ὁ πολίτης, Σιδήτης. Τὴν δευτέραν συλλαβὴν ἔχει διὰ τοῦ η, διὰ τὸν βαρὺν τοῦ πρωτοτύπου τόνον. Τὰ γὰρ εἰς η λήγοντα δισύλ- C λαβα, πρωτότυπα, ὀξυνόμενα μὲν, διὰ τοῦ ε τὸ παράγωγον ἐκφέρει· Φυλὴ Φυλέτης. [22] Διὰ δὲ τοῦ η βαρυνόμενα, Κώμη Κωμήτης, Πύλη Πυλήτης καὶ Πυλάτης.

ΣΙΔΗΛΗ, πόλις Ἰωνίας· Ἑκαταῖος D Ἀσίᾳ. Ὁ πολίτης, Σιδηληνός.

ΣΙΔΗΝΗ, πόλις Λυκίας, ὡς Ξάνθος ἐν Λυκιακῶν πρώτῳ. Τὸ ἐθνικὸν Σιδηνὸς, ὡς Σοφηνός.

ΣΙΔΟΥΣ[23], κώμη Κορίνθου, ἢ Μεγα- E ρίδος ἐπίνειον. Τὸ ἐθνικὸν, Σιδούντιος. Ἔστι καὶ περὶ Κλαζομενὰς κώμη, καὶ ἄλλη τῆς Ἐρυθρᾶς, καὶ τόπος τῆς Παμφυλίας. Τὸ ἐθνικὸν, Σιδούσιος.

ΣΙΔΟΥΣΣΑ[24], πόλις Ἰωνίας. Ἑκα- F ταῖος Ἀσίᾳ. Ἐν δὲ Σιδοῦσα πόλις.

ΣΙΔΥΜΑ[25], πόλις Λυκίας, ὡς Ἀλέξανδρος μέμνηται ἐν πρώτῳ Λυκιακῶν. Ἐκλήθη δὲ ἀπὸ Σιδύμου. Ὁ πολίτης, Σιδυμεύς. G

ΣΙ-

& Sidacenum, & Sidaceus regionis consuetudine. Gaudent enim hoc typo.

SIDARUS, urbs, & portus. Gentile, Sidaruntius, ut Trapezuntius.

SIDE, urbs Pamphyliæ, ut Hecatæ. Asia. Sic vocata à Sida filia Mentauri, & uxore Moli, à quo insula. Civis, Sidetes. Secundam syllabam habet per η, propter accentum prototypi gravem. Disyllaba enim prototypa, seu primitiva, in η desinentia, quæ habent accentum acutum, per *e* psilon derivativum efferunt. Ut Phyle, Phyletes. Quæ verò accentum gravem habent per *eta* longum, ut Κώμη, Κωμήτης, h. e. *Vicus*, *vici-habitator*, & Pyle, Pyletes, & Pylates.

SIDELE, urbs Ioniæ. Hecatæ. Asia. Civis, Sidelenus.

SIDENE, urbs Lyciæ, ut Xanthus Lyciacorum primo. Gentile, Sidenus, ut Sophenus.

SIDUS, vicus Corinthi, vel Megaridis navale. Gentile, Siduntius. Est etiam circa Clazomenas vicus. Est & alius vicus maris rubri, & locus Pamphyliæ. Gentile, Sidusius.

SIDUSSA, urbs Ioniæ. Hecatæ. Asia. *Inter alias verò est Sidussa urbs.*

SIDYMA, urbs Lyciæ, ut Alexander Lyciacorum primo meminit. Sic verò vocata fuit à Sidymo. Civis, Sidymeus.

SI-

18 *Σιδαροῦς, πόλις καὶ λιμήν.*] Sidarûs, untis, urbs & portus. Ubinam terrarum fuerit divinandum nobis relinquit. At Scylax in *Λυκίᾳ* nos docet, fuisse promontorium & portum Lyciæ, cui Σιδηροῦς dicitur, quare vel Scylax ex auctore nostro corrigendus, vel contrà.

19 *Σίδη, πόλις Παμφυλίας.*] Side, urbs Pamphyliæ, ex Hecatæi Asia. Fuit Cumæorum colonia, auctore Strabone lib. XIV. Εἶτα Σίδη, Κυμαίων ἄποικος· ἔχει δ' Ἀθηνᾶς ἱερόν. i. e. *Deinde Side Cumanorum colonia: Habet autem Minervæ fanum.* Idem paucis edisserit Arrhianus de expeditione Alex. lib. I. Ἀλέξανδρος δὲ ἐπὶ Σίδης ᾔει; εἰσὶ δὲ Σιδῖται Κυμαῖοι. i. e. *Alexander verò inde Sidem profectus est, sunt autem Siditæ Cumani.* Apud quem secundum Stephanum pro Σιδῖται legendum Σιδῆται. Quam lectionem confirmat Livius lib. 35. c. 48. ubi *Sidetas* hujus urbis oppidanos celebrat. *Navalium verò copiarum, quas nulli portus capere in Græcia possent, dextrum cornu Sidonios & Tyrios, sinistrum Aradios, & ex Pamphylia Sidetas tenere: quas gentes nullæ unquam nec arte, nec virtute navali æquassent.* Idem eamdem urbem commemorat lib. 37. c. 23. *Cum præterveherentur Pamphylium sinum, ad Eurymedontem amnem appulsa classe, audiunt ab Aspendiis ad Sidam jam hostes esse.* Fuisse civitatem maritimam cum portu testificatur Scylax in *Pamphylia.* Quod etiam patet ex Ptolemæi lib. V. c. V. Constantinus Porphyrogenet. de Them. lib. I. Them. 14. eam vocat *piratarum officinam.* Quam ortu suo condecoravit Marcellus medicus, qui de arte medica, imperante M. Ant. XLII. libros carmine hexametro composuit, auct. Suida in *Marcellus.*

20 *Τῆς θυγατρὸς Μενταύρου.*] Siden urbem sic nuncupatam à Side filia Mentauri ait. Pro Μενταύρου puto legendum μὲν Ταύρου, ex quo per imprudentiam librarii factum est Μενταύρου. Hæc enim urbs apud Suidam suo loco nomen accepit à *Side* filia Tauri.

21 *Ἀφ' οὗ ἡ νῆσος.*] Ingenue fateor, me nescire hanc insulam, cui Molus nomen dedit.

22 *Διὰ δὲ τοῦ η βαρυνόμενα, &c.*] Agit auctor noster in hac sectione de accentu nominum disyllaborum in η desinentium, è quibus quæ acuuntur, *i. e.* habent accentum acutum in ultima, fingunt gentilia per έτης, ut Φυλὴ Φυλέτης, quæ verò gravantur, *i. e.* habent accentum in penultima, gentilia formant per ήτης, ut Κώμη, Κωμήτης, ac notandum, semper apud auctorem nostrum τὸ βαρύνεσθαι, i. e. *gravari*, semper accipi pro παροξύνεσθαι, i. e. *acui* in penultima.

23 *Σιδοῦς, κώμη Κορίνθου, &c.*] Sidûs, untis, vicus Corinthi, *i. e.* regionis Corinthi, qui τεῖχος Σιδοῦς, i. e. *murus Sidûs* dicitur Scylaci in Κορινθίᾳ· Ἔστι δὲ καὶ ἔξω τοῦ ἰσθμοῦ χώρα Κορινθίοις, καὶ τεῖχος Σιδοῦς, καὶ ἕτερον τεῖχος Κρεμμυών. i. e. *Est vero & extra Isthmum regio Corinthiis, & murus Sidûs, & alius murus Cremmyon.* Plin. lib. 4. c. 7 vocat oppida, quæ Scylax muros. *In ora autem portus Schænus. Oppida Sidûs, Cremmyon, Scironia saxa* III. M. *longitudine, Geranea, Megara, Eleusin.*

24 *Σιδοῦσσα, πόλις Ἰωνίας.*] Sidussa, urbs Ioniæ. Memoratur Thucydidi lib. 8. Plinio lib. V. c. XXXI. tamquam insula inter insulas numeratur, apud quem *Sidusa* scribitur.

25 *Σίδυμα, πόλις Λυκίας.*] Sidyma, urbs Lyciæ ex Alex. Lyciacor. I. Memoratur Ptolemæo lib. 5. c. 3. inter civitates Lyciæ mediterraneas. E nostris Plinio lib. 5. c. 27.

26 Σιδὼν,

ΣΙΔΩ'Ν[26], πόλις Φοινίκης. Ἑκαταῖος A Ἀσίᾳ. Ὁ πολίτης Σιδώνιος, διὰ τοῦ ω μεγάλου, καὶ διὰ τοῦ ο μικροῦ. Καὶ Σιδωνὶς τὸ θηλυκόν· Ἀλλὰ καὶ Σιδὼν ἐθνικόν.

ΣΙΔΩΝΙ'Α, πόλις Τρῳάδος. Τὸ ἐθνικὸν, Σιδώνιος· Προκατελήφθη γὰρ τὸ πρω- B τότυπον.

ΣΙΘΗΝΟΙ', ἔθνος παρακείμενον τῇ ἐρυθρᾷ θαλάσσῃ, ὡς Μαρκιανὸς ἐν περίπλῳ.

ΣΙΘΩΝΙ'Α[27], μέρος Θρᾴκης. Τὸ ἐθνικὸν Σιθώνιος, [28] καὶ Σιθωνίη. C

ΣΙΚΑ'ΝΗ[29], πόλις Ἰβηρίας, ὡς Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ. Τὸ ἐθνικὸν, Σικάνιος.

ΣΙΚΑΝΙ'Α[30], ἡ περίχωρος Ἀκραγαντίνων. [31] Καὶ ποταμὸς Σικανὸς, ὥς φησιν Ἀπολλόδωρος. D

ΣΙΚΕΛΙ'Α[32], ἡ χώρα, καὶ ἡ νῆσος. [33] Τὸ

SIDON, urbs Phœniciæ. Hecatæ. Asia. Civis, Sidonius per *o* mega, & per *o* micron. Fœm. Sidonis. Est etiam gentile, Sidon.

SIDONIA, urbs Troadis. Gentile, Sidonius. Præoccupatum enim est prototypum.

SITHENI, gens adjacens mari rubro, ut Marcianus in Periplo.

SITHONIA, pars Thraciæ. Gentile, Sithonius, & Sithonia.

SICANE, urbs Iberiæ, ut Hecatæ. Europa. Gentile, Sicanius.

SICANIA, regio undique finitima Agrigentinis. Et fluv. Sicanus, ut inquit Apollodorus.

SICILIA, regio, & insula. Gentile, Siculi,

26 Σιδὼν, πόλις Φοινίκης.] Sidon, onis, urbs Phœnices. De cujus amplitudine & antiquitate Sacræ literæ non sinunt nos dubitare, quoniam Josue c. 19. v. 18. vocatur צידון רבה *Sidon rabah*, i. e. *Sidon ampla*. Joseph. Antiquit. lib. 1. c. 7. auctor est, conditam fuisse à *Sidonio* Chananæi filio, cujus fit mentio Geneseωs cap. x. Ejus nobilissimæ coloniæ fuere Tyrus & Thebæ Bæotiæ: cujus rei sunt testes: Justinus lib. 18. c. 3. *Post multos deinde annos à rege Ascaloniorum expugnati Sidonii, navibus appulsi Tyrum urbem ante annum Troïanæ cladis condiderunt*. Plinius lib. 5. c. 19. *Et Sidon artifex vitri Thebarumque Bœotiarum parens*. Tyrus purpurâ celebris, Sidon vitri confectione clara, Thebæ Bœotiæ Hercule & Libero Patre alumnis inclytæ fuere. Antiquis temporibus Sidonios & Tyrios mercatura & re navali excelluisse nemo unquam dubitavit, quæ nunc in Hollandiam & Angliam migrarunt. Sunt enim sua quibusque terris tempora; de quibus consulendus Strabo lib. 16. Notatu dignum est, Homerum, Sidonem & Sidones celebrasse, Tyri & Tyriorum non meminisse.

27 Σιθωνία, μέρος Θρᾴκης.] Sithonia, pars Thraciæ. Incolæ Sithonii, quos inter illius regionis populos circa Ponti litora memorat Plin. lib. IV. c. XI. Herodot. lib. 7. c. 122. inquit, *Sithoniam* sua ætate vocari regionem, ubi sitæ erant civitates, *Torona*, *Galepsus*, *Sermyla*, *Mecyberna*, & *Olynthos*. Serv. ad Maronis Eclog. 10. v. 66.

Nec si frigoribus mediis, Hebrumque bibamus
Sithoniasque nives hyemis subeamus aquosæ.

Inquit: *Sithon est mons, vel gens Thraciæ.*

28 Καὶ Σιθωνίη.] Legendum Σιθωνία, quia Σιθωνίη est Ionicum; ac sic usurpat Herodotus libro capiteque nota proxime præcedenti citato.

29 Σικάνη, πόλις Ἰβηρίας.] Sicane, urbs Iberiæ, ex Hecatæi Europa. Unde ajunt venisse Iberos in Siciliam, quam à patriæ nomine *Sicaniam* vocarunt. Quare passim à Poëtis *Sicania* pro *Sicilia* accipitur; Virgil. Æneid. lib. 1. v. 561. Martial. lib. 2. Epigrammate 46. in Nævolum:

Florida per varios, ut pingitur Hybla colores
Cum breve Sicaniæ ver populantur apes.

Sicanum etiam amnem memorat auctor noster in Δηρὰ, ejusdem Iberiæ terrâ, & alium Siciliæ in Σικανία. Sed historicorum probatissimi, ut ait Diodorus Siculus lib. 5. Sicanos indigenas Siciliæ fuisse referunt; ad quod videtur alludere Poëtarum eruditissimus cum Æneid. lib. 7. v. 797. ait:

Veteresque Sicani.

Contrà Servius ad illud ejusdem Poëtæ lib. VIII.

— Et gentes venêre Sicanæ,

inquit: *Sicani autem secundum nonnullos populi sunt Hispaniæ à fluvio Sicori dicti.* Lucanus:

Hesperios inter Sicoris non ultimus amnis.

Nullus capio, quî *Sicani* possint denominari à fluvio *Sicori*, sed à fluvio *Sicano*, qui juxta Servium Lucano dicitur *Sicorus*, & hanc puto esse Servii mentem. Nostram conjecturam confirmat Festus Avienus, qui postquam de Balearibus insulis egit, ait:

——— Prima eorum civitas
Idera surgit. littus extendit dehinc
Steriles arenas. Hemeroscopium quoque
Habitata pridem hîc civitas. Nunc jam solum
Vacuum incolarum languido stagno madet.
Attollit inde se Sicana civitas
Propinquo ab amni sic vocata Ibericis.

Idera est, quam noster vocat *Deram*, Hemeroscopium verò, quam *Dianium* loquuntur, vulgo Hispanis *Denia*, de qua in Ἡμεροσκοπεῖον egimus. Perperam apud Festum Avienum scribitur *Sitana* pro *Sicana*, ut optime corrigit Vossius ad Melæ lib. 2. c. 6. ubi inquit: *Ut verò Sucro & Sicanus ejusdem fluvii est nomen, ita etiam Sucro & Sicana eadem est urbs. Meminit Sucronis oppidi Strabo & Plinius.* Vero propius est, Sucronem fluvium esse Sicanum, ut Vossius, quam *Sicorim*, ut Servius inquit, quoniam Sicoris per Cataloniam in Hebrum, Sucro per Valentiam in mare mediterraneum præcipitat; in Valentiæ regno verò est Dianium, circa quod locat Avienus Sicanam, & Sicanum amnem. Uterque fluvius antiqui nominis vestigia retinet. Sicoris enim *Segre*, Sucro autem *Xucar* vulgò Hispanis dicitur.

30 Σικανία, ἡ περίχωρος Ἀκραγαντίνων.] Sicania, regio undique-finitima Agrigentinis. Pro Sicilia accipiebatur, ut ostendimus nota proximè præcedenti.

31 Καὶ ποταμὸς Σικανός.] Si certum est, Sicaniam à Sicana Hispaniæ civitate denominatam, Sicanus etiam amnis ab amne Hispaniæ Sicano de quo in Σικάνη egimus, denominatus est.

32 Σικελία, ἡ χώρα, καὶ ἡ νῆσος.] Sicilia, regio, & insula: Nempe maris mediterranei, ab occasu & septentrione, mari Tyrrheno, à meridie, Africano, ab oriente Adriatico pelago circumdatur; auct. Ptolemæo lib. 3. c. 4. est insularum illius maris, ut aliquibus placet, maxima. Quondam Italiæ circa Rhegium annexam, & ab ea, vel inundatione maris quadam, vel terræ quodam motu abruptam fuisse tradunt; unde oppido Rhegio nomen à verbo Græco ῥήγνυμι, i. e. *abrumpo*; quò respexisse videtur Maro Æneid. lib. 3. v. 414.

Hæc loca, vi quondam, & vasta convulsa ruina
(Tantum ævi longinqua valet mutare vetustas)
Dissiluisse ferunt, cum protinus utraque tellus
Una foret. Venit medio vi pondus & undis
Hesperium Siculo latus abscidit.

Vocata autem *Sicilia* fuit à Siculo rege Neptuni filio, & Itali fratre, postea *Sicania* à fluvio Sicano; necnon *Trinacria* à tribus promontoriis, (hoc sonat apud Græcos nomen illud) quorum nomina, *Pachynum*, *Lilibæum*, *Pelorum*; vulgò *Capo passaro*, *Capo Boeo*, *il Faro*, Pachynum Græciam aspicit; Lilybæum, Africam; Pelorum, Italiam spectat, alterno maris fluxu ferox; Scylla Charybdique inclytum.

Illa

33 Τὸ ἐθνικὸν, Σικελοὶ, καὶ Σικελιῶται. Καὶ οἱ (A) μὲν ἀπὸ τοῦ οἰκιστοῦ καὶ ἀρχηγέτου τῆς χώρας, ἀφ' οὗ καὶ ἡ χώρα, ὡς Κίλικες ἀπὸ τοῦ Κίλικος, οὗ καὶ ἡ Κιλικία· Ὡς Θετταλοὶ ἀπὸ Θετταλοῦ, οὗ ἡ Θετταλία· Καὶ Φρυγὸς, Φρύγες, οὗ ἡ Φρυγία. Οἱ δ' ἐπιγενόμενοι, καὶ τὴν χώραν εὑ- (B) ρόντες προκεκλημένην ἐπωνομάσθησαν. Ὡς ἀπὸ τῆς Φθίας Φθιῶται, οὕτω Ἰταλίας καὶ Σικελίας, Ἰταλιῶται καὶ Σικελιῶται· Καὶ Σικελὸς, καὶ Σικελή. Ἔστι καὶ ἄλλη Σικελία, κατὰ τὴν Πελοπόννησον. (C)

Siculi, & Siceliotæ. Illi quidem à conditore & præcipuo regionis duce, à quo regio denominatur, ut Cilices à Cilice, à quo Cilicia. Ut Thessali, à Thessalo, à quo Thessalia. Et à Phryge, Phryges, à quo Phrygia. Hi verò supervenientes & regionem invenientes jam sic vocatam [Siceliotæ] cognominati fuere. Ut ab Phthia Pthiotæ, sic ab Italia, & à Sicilia Italiotæ, & Siceliotæ. Et Siculus, & Sicula. Est & alia Sicilia juxta Peloponnesum.

ΣΙΚΗΜΟΣ 34, πόλις Ἀραβίας, καὶ Σίκημα. Τὸ ἐθνικὸν Σικήμιος, καὶ Σικημίτης. Τοῦ δὲ Σίκημα τὸ ἐθνικὸν, Σίκημοι.

SICEMUS, urbs Arabiæ, & Sicema. Gentile, Sicemius, & Sicemites. A Sicema verò gentile, Sicemi.

ΣΙΚΗΝΟΣ 35, νῆσος περὶ τὴν Κρήτην, ὡς Στράβων δεκάτῃ. Αὐτὴ Οἰνόη πρό- (D) τερον ἐκαλεῖτο. Ὁ οἰκήτωρ Σικηνίτης, ὡς νῆσος νησίτης.

SICENUS, insula circa Cretam, ut Strab. lib. 10. Ipsa prius *Oenoë* vocabatur. Incola, Sicenites, ut Nesus, Nesites *h.e.* Insula, Insularis.

ΣΙ- SI-

Illa est scopulus versus septentriones, hæc vorticosi pars quædam maris versus meridiem, utraque præternavigantibus periculosa, & Poëtarum fabulis famigerata, unde parœmia:

Incidit in Scyllam cupiens vitare Charybdim.

De Siciliæ civitatibus egregiæ olim fuere *Syracusæ* & *Agrigentum*, nunc *Panormus* & *Messina*: de montibus inclyti *Ætna* & *Eryx*, ille Vulcano, hic Veneri sacer, in illius vertice hiatus duo erant, *Crateres* nominati, per quos eructatus erumpit vapor, præmisso prius fremitu, qui per cavernarum æstuantes latebras longo mugitu intra terræ viscera devolvitur, nec antè flammarum globi se attollunt, quam interni strepitus antecedant. Inter amnes *Alpheus*, inter fontes *Arethusa* maximè celebrantur à Poëtis, qui infamam & nomina jus & imperium sibi arrogarunt. Erat Sicilia adeo ferax tritici, ut *populi Romani horreum* diceretur. Graphice ejus fertilitatem depingit Silicus Italicus libro XIIII.

Multa solo virtus: jam reddere semen aratris:
Jam monteis umbrare oleâ; dare nomina Baccho;
Cornipedemque citum lituis generasse ferendis,
Nectare Cecropias Hyblæo accendere ceras.

Non cedit Silio D. Loduvicus de Gongora in suo Polyphemo octava XVIII:

Sicilia en quanto occulta, en quanto ofrece
Copa es de Baccho, huerto de Pomona
Tanto de frutas esta la enrriqueze
Quanto aquel de razimos la corona:
En carro que estival trillo parece
A sus campañas Ceres no perdona
De cuyas fertilissimas espigas
Las provincias de Europa son hormigas.

Ad quem locum consule sis D. Graciam de Salzedo, D. Josephum Pellicerum illius Bætici Cygni Scholiastas, utrosque in eruditione æmulos, Ordinis militaris D. Jacobi equites, ac mei studiosissimos. Omnium nationum exterarum princeps Sicilia se ad amicitiam, fidemque populi Romani applicuit: prima omnium *provincia* est appellata, auctore Cicerone accusationis in Verrem lib. 2. orat. 7. Eam olim inhabitasse *Cyclopes*, *Læstrigones*, *Gigantes*, & Poëtæ, & historici dicunt. Nullibi gentium tot tantaque Gigantum cadavera inventa sunt, ac in Sicilia. Poëtarum παῖδες eam maxime celebrant Cereris nativitate, Proserpinæ raptu, Polyphemo, Encelado, & Palico fonte, seu lacu, quam etiam ortu suo nobilitarunt Archimedes Mathematicus, Euclides Geometra, Empedocles Philosophus, Diodorus Historicus. Optimam esse insulam argumento est, quod ejus imperio inhiarunt, ac potiti sunt Phœnices, Græci, Carthaginenses, Romani, Arabes, Galli, & Hispani, quibus nunc paret. Si plura hac de insula scire aves, consule Cluv. Siciliam Antiquam, Senecam Epist. 79. ad Lucilium & alios.

33 Τὸ ἐθνικὸν Σικελοὶ, καὶ Σικελιῶται.] Gentile, Siculi, & Siceliotæ. Agit nunc de differentia gentilium Siciliæ. *Siculi* dicuntur indigenæ; *Siceliotæ*, advenæ.

34 Σίκημος, πόλις Ἀραβίας, &c.] Sicemos, Arabiæ urbs, & Sicema. Fallitur auctor noster. Sicemus enim, seu Sicema non fuit Arabiæ, sed Samariæ urbs, atque aliquando hujus regionis metropolis, sita ad montem Garizin, auctore Josepho Antiquit. lib. XI. in libri calce: Πάντων δ' αὐτὸν πρὸς οὓς ἀφίκετο φιλοφρόνως ἐνδεχομένων, Σαμαρεῖται μητρόπολιν τότε τὴν Σίκημα ἔχοντες, κειμένην πρὸς τῷ Γαριζὶν ὄρει, καὶ κατῳκημένην ὑπὸ τῶν ἀποστατῶν τοῦ Ἰουδαίων ἔθνους, ἰδόντες ὅτι τοὺς Ἰουδαίους Ἀλέξανδρος οὕτω λαμπρῶς τετίμηκεν, ἔγνωσαν αὐτοὺς Ἰουδαίους ὁμολογεῖν. i.e. *Cumque ab omnibus, ad quos accedebat, benigne exciperetur, Samaritæ, qui tunc metropolim Sicema habebant sitam ad montem Garizin, & habitatam ab apostatis gentis Judææ, videntes quòd Alexander Judæos tam magnifice tractaverat, decreverunt, se quoque Judæos confiteri.* Eundem situm ipsi dedit Benjamin Thudelensis in suo Itinerario, cui נבילש *Nebelas*, i.e. *Neapolis* dicitur. Sic enim illius ætate eam appellabant. Plin. quoque lib. 5. c. 13. inter Samariæ oppida commemorat Neapolim, quæ antè, inquit ille, *Mamortha* dicebatur. Ejus nomen deflexum est ab Hebræo ad Græcum sermonem, שכם *Sechem* enim dicitur Hebraïce, cujus fit mentio Genesis cap. 33. & 34. ubi narratur filios Jacob, propter Dinæ sororis stuprum à filio regis Sechem illatum, eam cepisse, atque universos mares unà cum rege, & ejus filio occidisse. Postea Abimelec Judicum cap. 9. v. 45. funditus delevit, & sale conspersit, Jeroboamus autem rex Israel excitavit, & in ea habitavit, ut patet ex Regum lib. 3. c. 12.

35 Σίκηνος, νῆσος περὶ τὴν Κρήτην.] Sicenus, insula circa Cretam ex Strabonis lib. 10. Διέχει δὲ τῆς Κρήτης εἰς ἑπτακοσίους σταδίους, πλησίον δ' αὐτῆς ἥτε Ἀνάφη, καὶ Θηρασία, τούτων δ' ἴσον ἐγγίστη ἀπέχει νησίδιον Ἴος, ἐν ᾧ κεκηδεῦσθαί φασί τινες τὸν ποιητὴν Ὅμηρον· ἀπὸ δὲ τῆς Ἴου πρὸς ἑσπέραν ἰόντι, Σίκηνος, καὶ Λάγουσα, καὶ Φολέγανδρος. i.e. *Abest à Creta* [Thera] LXX. *circiter stadia. Propinquæ ei sunt Anaphe & Therasia. Ab utraque æquali intervallo abest Ios, parva-insula, ubi quidam funeratum ajunt Poëtam Homerum. Ab Io ad occasum eunti Sicenus, & Lagusa, & Pholegandrus.* Memoratur Ptolemæo lib. 3. c. 15. inter Cyclades insulas, apud quem *Sicinus* dicitur. Fuit insula ignobilis, quandoquidem Solon apud Laertium ait:

Εἴην δὴ τότ' ἐγὼ Φολεγάνδριος, ἢ Σικινίτης
Ἀντί γ' Ἀθηναίου πατρίδ' ἀμειψάμενος.
Essem utinam tunc Pholegandrius, vel Sicinites
Pro Atheniensi patriam commutans.

Prius vocatam *Oenoën* inquit noster, quod etiam Plinius lib. 4. c. 12. adstruit, apud quem *Sycinus* scribitur.

36 Σι-

ΣΙΚΥΩ΄Ν[36], πόλις Πελοποννήσου. Λέγεται καὶ θηλυκῶς καὶ ἀρσενικῶς. [37] Ἡ δ᾽ αὐτὴ ἐκλήθη καὶ Μήκων, καὶ Τελχινία. Ὁ πολίτης Σικυώνιος, [38] καὶ ὑποδήματα Σικυώνια. A

SICYON, urbs Peloponnesi. Dicitur fœm. & masculin. genere. Eadem *Mecon*, & *Telchinia* vocata fuit. Civis Sicyonius, & calcei Sicyonii.

ΣΙΛΙ΄ΝΔΙΟΝ, πόλισμα περὶ τὴν Ἴδην, ὡς Δημήτριος ὁ Σκήψιος ἐν ἑκκαιδεκάτῳ τοῦ Τρωϊκοῦ διακόσμου. Οἱ πολῖται Σιλινδῖται, καὶ Σιλινδιῶται.

B

SILINDIUM, urbs parva circa Idam, ut Demetrius Scepsius decimo sexto Τρωϊκοῦ διακόσμου, i. e. *Troianæ ordinationis.* Civis, Silinditæ, & Silindiotæ.

ΣΙ΄ΛΛΥΟΣ, πόλις Ἰωνίας, πρὸς τῇ Σμύρνῃ. Τὸ ἐθνικὸν, Σιλλυεῖς.

SILLYUS, urbs Ioniæ juxta Smyrnam. Gentile, Sillyei.

ΣΙ΄ΜΑΝΑ, πόλις Βιθυνίας, μεταξὺ δύο ποταμῶν. Τὸ ἐθνικὸν Σιμαναῖος, καὶ Σιμανεύς. C

SIMANA, urbs Bithyniæ inter duos fluvios. Gentile, Simanæus, & Simaneus.

ΣΙ΄ΜΗΝΑ[39], πόλις Λυκίας, οὐδετέρως. Οἱ κατοικοῦντες Σιμηνεῖς, ὡς Σιδυμεῖς.

SIMENA, urbs Lyciæ, neut. gen. Incolæ, Simaneis, ut Sidymeis.

ΣΙΜΟ΄ΕΙΣ[40], καὶ Σιμοῦς, ὡς Ὀπόεις Ὀποῦς· Παράγωγον, Σιμοῦντιος· Καὶ θηλυκὸν, Σιμουντίς. D

SIMOIS, & Simûs, ut Opois, Opûs. Derivativ. Simuntius. Fœm. Simuntis.

ΣΙ΄ΜΥΡΟΣ[41], πόλις Συρίων. Ἔφορος δὲ, Σίμυρα οὐδετέρως αὐτήν φησι. Τὸ ἐθνικὸν Σιμύριος, τοῦ δὲ οὐδετέρου Σιμυρεύς. E

SIMYRUS, urbs Syriorum. Ephorus *Simyra* in neut. gen. eam vocat. Gentile, Simyrius, à neutro Simyra, Simyreus.

ΣΙ΄ΝΑΙ[42], μητρόπολις τῶν Σίνων, περὶ ὧν φησι Μαρκιανὸς ἐν περίπλοις.

SINÆ, metropolis Sinarum, de quibus inquit Marcianus in Periplis.

ΣΙΝ-

SIN-

36 Σικυὼν, πόλις Πελοποννήσου.] Sicyon, onis, urbs Peloponnesi. Fuit civitas inter Peloponnesi nobilissimas; hæ verò erant Corinthus, Argos, Lacedæmon, Sicyon, hujus reges fuere antiquissimi, ut elucet ex Eusebii Chronico Canone. Memoratur inter alios Constant. Porphyrogenetæ de Them. lib. 2. Thema 6. Olea abundasse conjectare licet ex Poëtarum Phœnice Georgicor. lib. 2. v. 519.

Venit hyems, teritur Sicyonia bacca trapetis.

Ubi Servius: *Sicyonia bacca, oliva à civitate Laconiæ Sicyone, ubi abundant olea.*

Hinc ab Statio Thebaidis lib. 4. vocatur *olivifera.*

Qui Drepani scopulos, & oliviferæ Sicyonis.
Culta tenent.

Plin. lib. 36. c. 4. auctor est, Sicyonem fuisse diu officinarum omnium metallorum patriam; quam ortu suo condecoravit *Aratus* celeberrimus dux, non Poëta, ut ait Philippus Ferr. Alexandr. in suo lexico Geographico; illius vitam conscripsit Plutarchus & meminit Strabo lib. 8.

37 Ἡ δ᾽ αὐτὴ ἐκλήθη καὶ Μήκων, &c.] Dicit, Sicyonem vocatam quoque fuisse *Meconem* & *Telchiniam*. Quod videtur desumpsisse ex Strabonis lib. 8. Τὴν δὲ Σικυῶνα πρότερον Μηκώνην ἐκάλουν, ἔτι δὲ πρότερον Αἰγιαλοὺς· ἀνῴκισε δ᾽ αὐτὴν ἀπὸ θαλάσσης ὅσον εἴκοσι σταδίους, οἱ δὲ δώδεκά φασιν ἐπὶ λόφον ἐρυμνόν. i. e. *Sicyon prius* Mecone *fuit dicta, & ante* Ægiali: *condita* XX. *circiter stadiis à mari, alii verò* XII. *dicunt in colle munito.* Pro arbitrio tuo corriges, vel Strabonem, apud quem scribitur Μηκώνη ex auctore nostro, cui Μήκων dicitur, vel contra. *Telchiniam* autem & *Ægialos* dictam fuisse à duobus Sicyoniæ regibus, quorum uni Telchini, alteri Ægialò nomen erat, quos celebrat Eusebius Chronico Canone, nullus dubito.

38 Καὶ ὑποδήματα Σικυώνια.] Calcei Sicyonii erant muliebres, non viriles, quos illuminavit Cicero, eorum facta mentione, de Oratore lib. 1. *Sed ut, si mihi calceos Sicyonios attulisses, non uterer, quamvis essent habiles, & apti ad pedem, quia non essent viriles: sic illam orationem disertam sibi & oratoriam videri; fortem & virilem non videri.* Inclaruere etiam carmine Lucretii lib. 4.

Unguntur, & pulcra in pedibus Sicyonia.

39 Σίμηνα, πόλις Λυκίας, &c.] Simena, urbs Lyciæ. Memoratur Plinio lib. 5. c. 27.

40 Σιμόεις, καὶ Σιμοῦς.] Simoïs, entis, & Simûs, untis. Fuit amnis Troadis, qui ex Ida Phrygiæ monte per campum Troianum rapide decurrebat. Mela lib. 1. c. 18. *Hunc ab Idæo monte demissus Scamander exit, & Simois, famâ quam naturâ majora flumina.* Quem de more suo Poëtæ adeò celebrarunt, ut grandes fluvios famâ non modò æquet sed & superet, prope eum plerasque pugnas inter Græcos & Troianos Poëtarum parens depingit, hunc æmulatus illustre Latinorum Poëtarum decus Æneid. lib. 1. canit:

——— *Ubi ingens*
Sarpedon, ubi tot Simois correpta sub undis
Scuta virûm, galeasque & fortia corpora volvit.

Propter hunc amnem fingunt etiam, Anchisem ex Venere genuisse Æneam, Æneid. 1. v. 622.

Tu ne ille Æneas, quem Dardanio Anchisæ
Alma Venus Phrygii genuit Simoëntis ad undam?

Hesiod. in Theog. v. 342. eum vocat *divinum.* Fuere quoque alii duo hujus nominis fluvii, unus in Epiro, alter in Sicilia, utrique inglorii, similes enim præcones non habuere, parili ratione apud Hispanos Poëtas, omnium in Hispania fluviorum celeberrimus est *Manzanares*, qui Madritum præterlabitur, cum inter fluvios referri non mereatur.

41 Σίμυρος, πόλις Συρίων, &c.] Simyrus, urbs Syriorum, quæ Simyra neut. gen. dicitur Ephoro. Sic etiam vocatur Ptolemæo lib. 5. c. 15. perperam apud Strabonem lib. 16. scribitur Ταξύμιρα pro τὰ Σύμιρα, memoratur etiam Melæ lib. 1. c. 12. *Tum Simyra castellum, & urbs non obscura Marathos.* Mela eam locat in Phœnicia, ut & Ptolemæus, eadem erat urbs. Non obstat enim, quod auctor noster dicat fuisse urbem Syriorum. Paululum infrà celebratur etiam Sinera altera Phœniciæ urbs, viderint doctiores sit ne eadem, quæ Simyra.

42 Σῖναι, μητρόπολις τῶν Σίνων, &c.] Sinæ, metropolis Sinarum, de quibus dicit Marcianus in Periplis. Ejus appono verba: Τὸ τῶν Σινῶν ἔθνος περιορίζεται ἀπὸ μὲν ἄρκτων μέρει τῆς Σηρικῆς, ἀπὸ δὲ δύσεως τῇ ἐκτὸς Γάγγου ποταμοῦ Ἰνδικῇ κατὰ τὸ προειρημένον ἐν τῷ μεγάλῳ κόλπῳ ὅρον· ἀπὸ δὲ ἀνατολῶν ἀγνώστῳ γῇ· ἀπὸ δὲ μεσημβρίας τῇ τε μεσημβρινῇ θαλάττῃ, καὶ τῇ μεσημβρινῇ ἀγνώστῳ γῇ. i. e. *Sinarum gens terminatur, à Septentrionibus parte Sericæ, ab occasu India extra Gangem juxta prædictum in magno sinu terminum. Ab oriente terra incognita. A meridie meridiano mari & terra meridiana incognita.* Quem κατὰ πόδα sequitur Ptolemæus lib. 7. c. 3. Audacter nimis Vossius ad Melæ lib. 1. c. 2. vir alioqui eruditissimus inquit: *Sinenses hodiernos antiquorum Seras, qui esse dubitet, is quoque dubitet licet, idem ne nunc atque olim Sol*

luxerit,

ΣΙΝΔΗΣΣΟ'Σ, ὡς Τελμισσὸς, πόλις Καρίας. Τὸ ἐθνικὸν Σινδησσεὺς, καὶ Σινδήσσιος. A

SINDESSUS, ut Telmissus, urbs Cariæ. Gentile, Sindesseus, & Sindessius.

ΣΙΝΔΙ'Α, πόλις Λυκίας· Ἑκαταῖος Ἀσίᾳ. Τὸ ἐθνικὸν, Σίνδιοι.

SINDIA, urbs Lyciæ. Hecatæ. Asia. Gentile, Sindii.

ΣΙ'ΝΔΑ[43], πόλις πρὸς τῷ μεγάλῳ κόλπῳ τῆς Ἰνδικῆς, ἔνθεν οἱ καλούμενοι Σίνδαι. B

SINDA, urbs prope magnum Indiæ Sinum, unde, qui vocantur *Sindæ*.

ΣΙΝΔΟΙ'[44], ἀπὸ μεσημβρίας τῆς Μαιώτιδος λίμνης. Ἔνιοι δὲ καὶ τὸ Σινδικὸν γένος φασὶν εἶναι Μαιωτῶν ἀπόσπασμα. [45] Λέγεται καὶ τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον. C

SINDI, à meridie Mæotidis paludis. Nonnulli Sindicam gentem ajunt esse Mæotarum partem. Sic etiam dicitur pudendum fœmineum.

ΣΙΝΔΟΝΑΙ'ΟΙ, Θρᾴκιον ἔθνος, ὡς Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ.

SINDONÆI, Thraciæ populi, ut Hecatæ. Europa.

ΣΙ'ΝΗΡΑ[46], πόλις Φοινίκης, τῶν ἀπὸ Φοινίκης καὶ Συρίας. Τὸ ἐθνικὸν, Σινηρεύς.

SINERA, urbs Phœniciæ, eorum, qui à Phœnicia, & Syria [originem trahunt.] Gentile, Sinereus.

ΣΙ'ΝΘΟΣ[47], πόλις παρὰ τῷ Θερμαίῳ κόλπῳ· Ἡρόδοτος ἑβδόμῃ. Τὸ ἐθνικὸν Σίνθιος. D

SINTHUS, urbs juxta Thermæum sinum. Herodot. lib. 7. Gentile, Sinthius.

ΣΙΝΟ'ΕΣΣΑ[48], πόλις Σικελίας. Τὸ ἐθνικὸν Σινοεσσαῖος, καὶ Σινοεσσηνός.

SINOESSA, urbs Siciliæ. Gentile, Sinoëssæus, & Sinoëssenus.

ΣΙΝΤΙ'Α[49], πόλις Μακεδονίας πρὸς τῇ Θρᾴκῃ, ὡς Εὔδοξος ἐν τετάρτῳ γῆς περιόδου. E

SINTIA, urbs Macedoniæ, prope Thraciam, ut Eudoxus lib. 4. terræ periodi.

Inco-

luxerit, at verò insigniter falluntur, qui existimant Sinas, vel Thinas veteribus celebratos; eosdem esse, ac sint Sinenses *vulgo dicti, &c.* Ficulneo nititur argumento vir præstantissimus. Ait enim: *In toto eo regno Sinæ & Sinensium nomen ignotum est.* Ac si quis diceret, eos qui nunc vocantur *Tartari*, non esse veterum *Scythas*, quia in toto illo regno Scytharum nomen ignotum est; non minori audacia inquit etiam eodem loco Sinas esse regnum, quod nunc vulgò *Siam*, vel *Sian*, vel *Siim*. Res antiquæ auctoritate antiquorum scriptorum non propria, quamvis Samii senis sit, probandæ sunt. Sinarum regio creditur esse, quæ vulgò *China* vocitatur, de qua complures scripsere, sed fusius Martinus Jesuita. In quindecim provincias dividitur tota, ac Tartaris subest, quorum imperator residet Pechini, de quibus consulendi Michaël Antonius Baudrand Parisinus ad Alexandrini lexicum Geographicum, quorum mores graphice depingit Mafæus Indic. lib. 6.

43 *Σίνδα, πόλις πρὸς τῷ μεγάλῳ κόλπῳ τῆς Ἰνδικῆς, &c.*] Sinda, urbs ad magnum sinum *Indices*, unde dicti *Sindæ*. Hujus Indicæ civitatis meminit Ptolemæus lib. 7. c. 2. gentis Teixeira in suis Relationibus Regum Persidis lib. 1. c. 22. *Industan, que es lo mismo, que region de la India: debaxo de la qual se comprehende dende el rio Indo, que es el Regno Sinde, adò residen los Abindos, nacion harto conocida, que en lengua propria se dizen Abind, tomado del Persio, y vale tanto como agua de la India, o del rio Indo, de* Ab, *agua, y* Ind, *India, por manera que en el fin del Reyno Macron, comiença la costa de la India, en el rio Indo, el qual riega las tierras del Reyno Sinde; ansi llamado delos naturales, por un rio del mismo nombre.*

44 *Σινδοὶ, ἀπὸ μεσημβρίας τῆς Μαιώτιδος.*] Sindi à meridie Mæotidis paludis. Memorantur Straboni lib. 11. Τῶν Μαιωτῶν εἰσιν αὐτοί τε οἱ Σίνδοι, καὶ Δανδάριοι, καὶ Τορεάται, καὶ Ἄγροι. i.e. *De Mæotis sunt, ipsi Sindi, & Dandarii, & Toreatæ, & Agri.* Scylaci in Σιντοὶ dicuntur Sinti: Μετὰ δὲ Μαιώτας Σιντοὶ ἔθνος. Διήκουσι γὰρ οὗτοι εἰς τὸ ἔξω τῆς λίμνης. Καὶ εἰσὶν ἐν αὐτοῖς πόλεις Ἑλληνίδες αἵδε· Φαναγόρου πόλις, Κῆποι, Σινδικὸς λιμὴν, Πάτους. i.e. *Post Mæotas autem Sinti gens. Pertingunt enim hi & extra paludem. Et urbes sunt apud eos Græcæ; Phanagori urbs, Cepi, Sindicus portus, Patus.* Hesych. Σίνδοι, ἔθνος Ἰνδικὸν, ἔστι δὲ πόλις ἐκεῖ Σινδικὸς λιμὴν λεγομένη. i.e. *Sindi, gens Indica, est autem urbs illic* Sindicus portus *dicta.* Ubi perperam legitur Ἰνδικὸν pro Σινδικὸν, ut & apud Scylacem Σιντοὶ pro Σινδοί.

45 *Λέγεται καὶ τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον.*] *Dicitur & muliebre pudendum.* Nimirum τὸ σινδικὸν, ut nos docet Hesychius, apud quem scribitur σίνδικον, perperam puto pro σινδικόν.

46 *Σίνηρα, πόλις Φοινίκης.*] Sinera, urbs Phœniciæ. Ptolemæus lib. 5. c. 7. eam in Armenia locat, noster in Σίμυρος memorat Simyra, nescio an fuerit eadem.

47 *Σίνθος, πόλις παρὰ τῷ Θερμαίῳ κόλπῳ.*] Sinthus, urbs juxta Thermæum sinum, ex Herodoti lib. 7. qui libro citato cap. 123. Σινδὸν vocat eam: Πλέων δὲ ἀπίκετο ἐς τε τὴν προειρημένην Θέρμην, καὶ Σινδόν τε πόλιν καὶ Χαλέστρην, ἐπὶ τὸν Ἄξιον ποταμόν. i.e. *Navigans autem pervenit Thermen prædictam, & Sindum urbem & Chalestram, super Axium fluvium.* Quare unum ex altero corriges.

48 *Σινόεσσα, πόλις Σικελίας.*] Sinoessa, urbs Siciliæ. Latinis dicitur *Sinuessa*, non fuit urbs Siciliæ, ut inquit noster, sed Italiæ, nomen sortita à sinu, auctore Strabone lib. 5. Ἡ Σινούεσσα ἐν Ουησκίνῳ κόλπῳ ἵδρυται, ἀφ' οὗ καὶ τοὔνομα· σίνος γὰρ ὁ κόλπος. i.e. *Sinuessa in Vescino sinu sita est, à quo & nomen; sinus enim* [Latinis, idem ac Græcis] ὁ κόλπος. Quem Strabo *sinum*, Liv. *saltum* appellat lib. x. *Itaque placuit, ut duæ coloniæ circa Vescinum & Falernum agrum deducerentur ad ostium Liris fluvii, quæ* Minturnæ *appellata; altera in saltu Vescino, Falernum contingente agrum, ubi* Sinope *dicitur Græca urbs fuisse*, Sinuessa *deinde ab colonis appellata.* Vina Sinuessana celebrantur ab Horatio æque bono Poëta, ac vini potore Epist. l. 1. Epist. 5. v. 5.

Vina bibes iterum Tauro diffusa, palustres
Inter Minturnas, Sinuessanumque Petrinum.

Aquæ etiam Sinuessanæ commendantur, quarum salubritate, ut frueretur Claudius imperator Sinuessam perrexit, referente Tacito Annal. lib. 12. *In tanta mole curarum Claudius valetudine adversa corripitur, refovendisque viribus mollitie cæli & salubritate aquarum, Sinuessam pergit.* Plin. lib. 31. c. 11. auctor est, Sinuessanas aquas sterilitatem fœminarum & virorum insaniam abolere. Duplex hujus urbis gentile affert Stephanus, nempe *Sinoessæus* & *Sinoessenus*. Σινυεσσανῶν meminit Goltzius in Magna Græcia Tab. XVII. Num. 3. Noster suo loco commemorat etiam Senoëssanos, tamquam diversos ab his, utrosque eandem gentem fuisse existimo, quorum urbis ruinæ tantùm superant, teste Alberto Leandro in Campania, quem & Cluv. Ital. Antiquæ lib. 3. c. 10. consules, si plura de hac urbe scire desideras.

49 *Σιντία, πόλις Μακεδονίας, &c.*] Sintia, urbs Macedoniæ prope Thraciam, cujus incolæ Sinti secus Mædos ejusdem regionis populos memorantur Thucydidi libro secundo.

50 Πε-

ὀυ. Οἱ οἰκοῦντες, Σιντοὶ ὀξυτόνως. Γίγνεται δέ A τι θαυμαστὸν παρ' αὐτοῖς, ὥς φησιν Ἀριστοτέλης· [50] Ποταμόν τινα εἶναι Πόντον προσαγορευόμενον, ἐν ᾧ καταφέρεσθαί τινας λίθους, οἱ καιόμενοι τοὐναντίον πάσχουσι τοῖς ἐκ τῶν ξύλων ἄνθραξι. Ῥιπιζόμενοι μὲν γὰρ, ἀποσβέννυνται B ταχέως· ὕδατι δὲ ῥαινόμενοι, ἀνάπτονται. Ὅταν δὲ δὴ καίωνται, πονηρὸν ὄζουσι, καὶ παραπλήσιον ἀσφάλτῳ· Καὶ τὴν ὀσμὴν οὕτω δριμεῖαν ἔχουσιν, ὡς μηδὲν τῶν ἑρπετῶν ὑπομένειν καιομένων αὐτῶν. Λέγονται καὶ Σίντιοι, C καὶ Σίντιον τὸ οὐδέτερον.

Incolæ, Sinti cum accentu acuto [in ultima.] Fit verò quid mirandum apud eos, ut inquit Aristot. *Fluvium quemdam esse nomine Pontum, in quo devolvuntur quidam lapides, qui accensi contrariam qualitatem habent, ac prunæ ex lignis. Etenim vento perflati cito extinguuntur. Aqua verò aspersi accenduntur. Cum comburuntur autem, grave olent, ac asphalto simile. Et odorem sic acrem habent, ut nullum reptile id sustinere possit ipsis ardentibus.* Dicuntur etiam Sintii, & Sintium neutrum.

ΣΙΝΤΟΙΟΝ, φρούριον Ἀρμενίας, κτίσμα Γαλατῶν. Τὸ ἐθνικὸν, Σιντοιεύς.

SINTOEUM, castellum Armeniæ, Galatarum opus. Gentile, Sintœeus.

ΣΙΝΩΠΗ [51], πόλις διαφανεστάτη τοῦ Πόντου, [52] κτίσμα Μακριτίου Κῴου, ὥς φησι D Φλέγων. Ὁ πολίτης Σινωπεύς, καὶ Σινωπίτης, καὶ Σινωπῖτις, καὶ Σινωπὶς, ἀπὸ τοῦ Σινωπεύς· Καὶ Σινωπικόν.

SINOPE, urbs Ponti celeberrima, à Macritio Coo condita, ut inquit Phlego. Civis, Sinopeus, & Sinopites, fœm. Sinopitis, & Sinopis, à Sinopeus. Et Sinopicum.

ΣΙΞΟΣ, πόλις Μαστιηνῶν. Ἑκαταῖος· Μετὰ δὲ Σίξος πόλις. E

SIXUS, urbs Mastienorum. Hecatæ. *Post verò Sixus urbs.*

ΣΙΠΟΥΣ [53], πόλις Δαυνίων. Τὸ ἐθνικὸν, Σιποῦντιος.

SIPUS, urbs Dauniorum. Gentile, Sipuntius.

ΣΙΠΥΛΟΣ [54], πόλις Φρυγίας· Ἑλλάνικος Ἱερειῶν πρώτῳ. Τὸ ἐθνικὸν Σιπυληνὸς, καὶ Σιπυληνοί. F

SIPYLUS, urbs Phrygiæ. Hellanicus de sacrificiis primo. Gentile, Sipylenus, & Sipyleni.

ΣΙ- SI-

50 Ποταμόν τινα εἶναι Πόντον, &c.] Sunt verba Aristotelis de Mirabilibus, quæ apud eum ita leguntur: Λέγεται δὲ καὶ περὶ τὴν τῶν Σιντῶν καὶ Μαιδῶν χώραν καλουμένην τῆς Θρᾴκης, ποταμόν τινα Πόντον προσονομαζόμενον, ἐν ᾧ καταφέρεσθαί τινας λίθους, οἱ καίονται, καὶ τοὐναντίον πάσχουσι τοῖς ἐκ τῶν ξύλων ἄνθραξι· ῥιπιζόμενοι γὰρ σβέννυνται ταχέως· ὕδασι δὲ ῥαινόμενοι ἀναλάμπουσι, καὶ ἀνάπτουσι κάλλιον· παραπλησίαν δὲ ἀσφάλτῳ ὅταν καίωνται, καὶ πονηρὰν ὀσμὴν οὕτω, καὶ δριμεῖαν ἔχουσιν, ὥστε μηδὲν τῶν ἑρπετῶν ὑπομένειν ἐν τῷ τόπῳ καιομένων αὐτῶν. id est. *Fertur & circa Sintorum & Mædorum Thraciæ, fluvium quendam esse nomine* Pontum, *qui lapides defert, qui ardent contrariâ naturâ prunis ligneis; agitati enim, & sufflati exstinguuntur celeriter; aquis autem aspersi resplendent, & exardescunt melius; similem asphalto, & gravem fœtorem, & adeò acrem, cum ardent, habent, ut nulla reptilia id ferre possint, nec in loco illo subsistere, ipsis ardentibus.*

51 Σινώπη, πόλις διαφανεστάτη τοῦ Πόντου.] Sinope, urbs clarissima Ponti. Fuit omnium illius regionis præstantissima, Mithridatis illius, qui adversus Romanos plurima bella gessit, regia, auctore Diodoro Siculo Bibliothecæ Hist. lib. 14. Ἡ δὲ Σινώπη Μιλησίων μὲν ἦν ἄποικος, κειμένη δ' ἐν τῇ Παφλαγονίᾳ, μέγιστον εἶχεν ἀξίωμα τῶν περὶ τοὺς τόπους· ἐν ᾗ δὴ καθ' ἡμᾶς ἔσχε Μιθριδάτης, ὁ πρὸς Ῥωμαίους διαπολεμήσας, τὰ μέγιστα βασίλεια. i. e. *Sinope verò Milesiorum quidem erat colonia, sita in Paphlagonia, maximam habebat auctoritatem circa hæc loca. In qua ætate nostra Mithridates, qui cum Romanis bella gessit, maximam habuit regiam.* Fuit etiam Diogenis Cynici patria, & Diphili Poëtæ comici, necnon aliorum illustrium virorum auct. Diog. Laërt. in Diog. Strab. lib. 12. qui longe latéque de ea egit libro citato, multo brevius Herodotus lib. 2. c. 34. Ἐνθεῦτεν δὲ ἐς Σινώπην τὴν ἐν τῷ Εὐξείνῳ Πόντῳ πέντε ἡμερέων ἰθεῖα ὁδὸς εὐζώνῳ ἀνδρί· ἡ δὲ Σινώπη τῷ Ἴστρῳ ἐκδιδόντι ἐς θάλασσαν ἀντίη κέεται. i. e. *Hinc rectà ad Sinopen in Ponto Euxino sitam, quinque dierum est iter viro expedito. Sinope autem Istro mare irrumpenti ex-adverso sedet.* Minium Sinopense celebratur Plinio lib. 35. c. 6. quod absolute dicitur *Sinopis*, intellecta rubrica.

52 Κτίσμα Μακριτίου Κῴου.] Sinopen Ponticam à Macritio Coo conditam tradit. Discrepantes sunt auctorum sententiæ de hujus urbis conditoribus, quas refert Eustath. ad Periegetæ v. 775.

53 Σιποῦς, πόλις Δαυνίων.] Sipûs, untis, urbs Dauniorum. Daunii fuere Italiæ populi in Apulia, Sipontum verò (sic plerumque dicitur Latinis) opus Diomedis fuisse prodit Strabo lib. 6. Δοκεῖ δὲ καὶ ὁ Σιποῦς Διομήδους εἶναι κτίσμα, διέχων τῆς Σαλαπίας ὅσον μ καὶ ρ σταδίους, καὶ ὀνομάζεταί γε Σηπιοῦς Ἑλληνικῶς, ἀπὸ τῶν ἐκκυματιζομένων σηπιῶν. Μεταξὺ δὲ τῆς Σαλαπίας, καὶ τοῦ Σιποῦντος, ποταμός τε πλωτὸς καὶ στόμα λίμνης μεγάλης· δι' ἀμφοῖν δὲ τὰ ἐκ Σιποῦντος κατάγεται, καὶ μάλιστα ὁ σῖτος. i. e. *Videtur verò & Sipûs Diomedis esse opus, à Salapia distans circiter* CXL. *stadia. Dicta est urbs Græcè* Sepiûs *ab ejectis fluctu sepiis. Inter Salapiam & Sipuntem fluvius est navigabilis & ostium magnæ paludis; per utrumque res ex Sipunte devehuntur, ac maximè frumentum.* Romanorum coloniam fuisse apparet è Livii lib. 34. c. 44. *Sipontum item in agrum qui Arpinorum fuerat, coloniam civium Romanorum alii triumviri, D. Junius Brutus, M. Bæbius Pamphilus, M. Helvius deduxerunt.* Sipuntum dicitur Melæ lib. 2. c. 4. *Sinus est continuo Apulo litore incinctus, nomine* Urias, *modicus spatio, pleraque asper accessu. Extrà, Sipuntum, vel (ut Graii dixêre) Sipûs.* Ejus quoque meminit Plin. lib. 3. c. 11. Poëtæ Latini nomine Græco utuntur ad metrum aptiore, Lucanus lib. 5.

Quas recipit Salapina palus, & subdita Sipus
Montibus.

Eodem modo usurpat Sil. Italicus lib. 8. v. 635. Aliquando Archiepiscopali sede gaudebat; sed post ejus interitum Manfredoniam Archiepiscopi sedem transtulerunt, servato Sipontini nomine; inter cujus Archiepiscopos fuit *Nicolaus Perottus* Saxoferratensis Græce & Latine pereruditus, cujus exstat commentarius in Martialem, cui Cornucopiæ nomen fecit, *Julius* III etiam antequam ad Pontificatum ascenderet fuit Archiepiscopus Sipontinus. Ruinas tantum hujus urbis exstare inquit Leander Albertus in sua Apulia Daunia, at Paul. Iovius Histor. sui temporis lib. 4. Manfredoniam ait esse, quæ Sipontum olim.

54 Σίπυλος, πόλις Φρυγίας.] Sipylus, urbs Phrygiæ. Memoratur Straboni lib. 1. terræ motu eversa.

ΣΙ´ΡΕΣ, ἔθνος Θρᾴκης ὑπὲρ τοὺς Βυζαντίους, ὡς δέδεικται ἐν τῷ περὶ Νίψων. A

SIRES, gens Thraciæ ſupra Byzantios, ut oſtendimus in de Nipſis.

ΣΙ´ΡΒΩΝ[55], καὶ Σιρβωνὶς, λίμνη πλησίον τοῦ Κασίου. Τὸ κτητικὸν Σιρβώνιος, ἀπὸ τοῦ Σίρβωνος γενικῆς, ὡς Κιθαιρώνιος, καὶ Ἀργανθώνιος. B

SIRBO, & Sirbonis, lacus juxta Caſium. Poſſeſſiv. Sirbonius, à genit. Sirbonis, ut Cithæronius, & Arganthonius.

ΣΙ´ΡΙΣ[56], πόλις Ἰταλίας, πλησίον τοῦ Μεταποντίου, καὶ ποταμός. Μετωνομάσθη δὲ καὶ Πολίειον, ἀπὸ τῆς ἐν Ἰλίῳ πολιάδος Ἀθηνᾶς. Ὁ πολίτης, Σιρίτης, ὡς Σύβαρις Συβαρίτης. Τὸ θηλυκὸν, Σιρῖτις, καὶ Σιρηνός. Ἔστι καὶ Σίρις ἐν Παιονίᾳ, ἧς τὸ ἐθνικὸν ἀπὸ τῆς γενικῆς Σιριοπαίονες. C

SIRIS, urbs Italiæ prope Metapontium, & fluvius. *Polieum* verò poſt appellata fuit, à Minerva Poliade in Ilio. Civis, Sirites, ut Sybaris, Sybarites. Fœm. Siritis. Et [adject.] Sirenus. Et etiam Siris in Pæonia, cujus gentile, à genit. Sirio-pæones.

ΣΙ´ΡΜΙΟΝ[57], πόλις Παιόνων. Τὸ ἐθνικὸν Σιρμιεύς, ὡς τὸ Σούνιον Σουνιεύς.

SIRMION, urbs Pæonum. Gentile, Sirmieus, ut Sunion, Sunieus.

ΣΙΡ´ΡΑ, πόλις Θρᾴκης· Θεόπομπος ἐν Φιλιππικῶν εἰκοστῷ. Τὸ ἐθνικὸν, Σιρραῖος. D

SIRRHA, urbs Thraciæ. Theopomp. Philippic. 20. Gentile, Sirrhæus.

ΣΙΣΙ´ΓΥΛΙΣ, πόλις μεγάλη πλησίον Κελτικῆς. Τὸ ἐθνικὸν, Σισιγυλίτης.

SISIGYLIS, urbs magna prope Celticam. Gentile, Siſigylites.

ΣΙ´ΣΥΡΒΑ[58], μέρος Ἐφέσου, ἀπὸ Σισύρβης Ἀμαζόνος. Τὸ ἐθνικὸν, Σισυρβίτης.

SISYRBA, pars Epheſi, à Siſyrbe Amazone. Gentile, Siſyrbites.

ΣΙ´ΦΑΙ[59], ἐπίνειον τῆς Θεσπιακῆς. Καὶ ἑνικῶς, Σίφη. Ἔστι δὲ ὡς ἀπὸ τοῦ Κρηταῖος Κρηταιεύς, οὕτω Σιφαῖος Σιφαιεύς. E

SIPHÆ, navale Theſpiacæ. Et ſingul. num. Siphe. Eſt verò, ut à Cretæus, Cretæeus, ſic Siphæus, Siphæeus.

ΣΙΤΙΚΟ´Ν, πόλις Ἰταλίας. Τὸ ἐθνικὸν, Σιτικηνοί.

SITICUM, urbs Italiæ. Gentile, Siticeni.

ΣΙΤΑ´ΚΗ[60], πόλις Περσική, ὡς Ἑκαταῖος Ἀσίᾳ. Ὁ πολίτης, Σιτακηνός· [61] Καὶ ἡ χώρα Σιτακηνή. F

SITACE, urbs Perſica, ut Hecatæ. Aſia. Civis, Sitacenus. Et regio, Sitacene.

ΣΙ- SI-

55 Σίρβων, καὶ Σιρβωνὶς, λίμνη, &c.] Sirbon, onis, & Sirbonis, idis, lacus prope Caſium montem. Serbonis dicitur Herodoto lib. 3. c. 5. de quo ita Plin. lib. 5. c. 13. *Mox Idumæa incipit, & Palæſtina ab emerſu Sirbonis lacus, quem quidam* CLM. *paſſ. circuitu tradidère, Herodotus Caſio monti applicuit, nunc eſt palus modica.* Memoratur inter alios Ptolemæo lib. 4. c. 5. Strabo lib. 16. videtur tribuere Sirbonidi lacui, quæ Aſphaltitæ conveniunt, cum diverſi fuerint. Hodie *Baranguerlis* dicitur ab incolis illius tractus, auctore Michaële Antonio ad Lexicon Geographicum Alexandrini.

56 Σίρις, πόλις Ἰταλίας, &c.] Siris, urbs Italiæ, & amnis ejuſdem nominis; amnis dicitur nunc accolis *Sino* vel *Senno* auctore Cluverio Italiæ Antiquæ lib. 4. c. 14. Memoratur Straboni lib. 6. Plinio lib. 3. c. 11. de urbe vide quæ in Πολίειον.

57 Σίρμιον πόλις Παιόνων.] Sirmium, urbs Pæonum. Pæones accipit noſter pro Pannoniis, apud quos olim Sirmium & Noricum fuere maximæ civitates, auctore Anonymo, quem Jacobus Gothofredus vulgavit. Memoratur inter Pannoniæ inferioris oppida Ptolemæo lib. 2. c. 16. Pannonia autem inferior hodie creditur eſſe, quæ vulgo dicitur *Hungaria*. Illius ſæpe meminit Ammianus Marcellinus. Quam ortu ſuo condecoravit Probus imperator, ut tradit Vopiſcus in ejus vita. Cui *civitas Sirmienſis* dicitur: *Probus oriundus è Pannonia, civitate Sirmienſi, nobiliori matre, quam patre, patrimonio moderato, affinitate non magna, tam privatus, quam imperator nobiliſſimis virtutibus claruit.* In hac civitate Theodoſius Hiſpanus à Gratiano Auguſto Imperator creatus eſt, ut refert Marcellinus Comes in ſuo Chronico ſtatim in principio. Ex Euſebio, Chronico Canone didici, Probum & Claudium Imperatores Sirmii occiſos fuiſſe. *Szreim* Hungaris, *Sirmiſch* Germanis dicitur, paucis nunc conſtat incolis & in vicum redacta eſt, 22 leucis à Buda diſtans, judice Michaële Antonio ad Alexandrini Lexicon Geographicum.

58 Σίσυρβα, μέρος Ἐφέσου.] Vide Ἔφεσος nota XLII.

59 Σίφαι, ἐπίνειον τῆς Θεσπιακῆς.] Siphæ, navale Theſpiacæ. Siphe etiam dicitur ſingul. num. ut Thebæ, Thebe. Theſpiace verò erat regio Theſpiarum, Bœotiæ oppidi; igitur Siphæ erant etiam in Bœotia, ubi memorantur Ptolemæo lib. 3. c. 15. Ipſiſſimum erat oppidulum quod *Tipha* dicitur Pauſaniæ in Bœoticis (cujus incolæ rei maritimæ peritiâ gloriabantur & cive Tiphye Argûs navis gubernatore:) Παραπλέουσι δὲ αὐτόθι, πόλισμά ἐστιν οὐ μέγα ἐπὶ θαλάσσῃ Τίφα. Ἡράκλειόν τε Τιφαιεῦσίν ἐστι, καὶ ἑορτὴν ἄγουσιν ἐπέτειον. Οὗτοι Βοιωτῶν μάλιστα ἐκ παλαιοῦ τὰ θαλάσσια θέλουσιν εἶναι σοφοὶ, Τίφυν ἄνδρα μνημονεύοντες ἐπιχώριον, ὡς προκριθείη γενέσθαι τῆς Ἀργοῦς κυβερνήτης. i.e. *Præternaviganti verò illinc oppidum eſt haud magnum ad mare nomine* Tipha. *Herculis-fanum Tiphæenſibus eſt, & feſtum celebrant anniverſarium. Hi Bœotorum maximè ab antiquo tempore rerum maritimarum peritiam ſibi vindicant, Tiphyn virum memorantes indigenam, cui Argûs gubernacula credita fuere.* Ejus quoque meminit Plin. lib. 4. c. 3. perperam apud Scylacem in Βοιωτοῖς ſcribitur Σφάσις pro Σίφαι. Extra literarum ſeriem locum occupavit apud Stephanum.

60 Σιτάκη, πόλις Περσική.] Sitace, urbs Perſica. Memoratur Ptolemæo lib. 6. c. 1. inter Aſſyriæ civitates. Ejus quoque mentionem fecit Plinius lib. 6. c. 27. cujus verba nota ſubſequenti apponemus.

61 Καὶ ἡ χώρα Σιτακηνή.] Sitacene, regio à Sitace civitate denominatur; erat verò prope Suſidim Babyloniæ, ut patet ex Strabonis lib. 15. Γειτνιᾷ δὲ τῇ Σουσίδι τῆς Βαβυλωνίας, ἡ Σιτακηνὴ μὲν πρότερον, Ἀπολλωνιᾶτις δὲ ὕστερον προσαγορευθεῖσα. i.e. *Proximat verò Suſidi Babyloniæ, regio Sitacene quidem antè,* Apolloniatis *verò in poſterum appellata.* De qua ſic Plin. lib. 6. c. 27. *Inter has gentes, atque Meſenen Sitacene, eadem* Arbelites, & Palæſtine *dicta, oppidum ejus Sitace.* Sed quis unquam audivit Palæſtinen in Aſſyria? Sine dubio pro *Palæſtine* legendum *Apolloniatis*, ad quod moveor non Strabonis tantùm auctoritate, ſed etiam Ptolemæi, qui lib. 6. c. 1. in hoc tractu commemorat non modò *Sittacenen*, ſed & *Apolloniatim* & *Arbelitim* ejuſdem Aſſyriæ regiones, quas tamquam diverſas celebrat, contrà quàm Plinius & Strabo, ut claret ex eorum verbis allatis.

62 Σι-

ΣΙ'ΦΝΟΣ[62], περὶ τὴν Κρήτην νῆσος, ἀπὸ Σίφνου τοῦ Σουνίου, ὡς Νικόλαος πέμπτῳ. [63] Ἐκαλεῖτο δὲ πρότερον δὲ Μερόπη. Τὸ ἐθνικὸν, Σίφνιος. [64] Καὶ Σίφνιον ποτήριον, καὶ Σιφνιάζειν. A

ΣΙΩΝΙ'Α, πόλις Ποντική. Τὸ ἐθνικὸν, Σιωνίτης· Καὶ Σιωνῖτις, τὸ θηλυκόν. B

ΣΚΑ'ΒΑΛΑ, χώρα Ἐρετριέων. Θεόπομπος εἰκοστῷ τετάρτῳ Φιλιππικῶν. Τὸ ἐθνικὸν, Σκαβαλαῖος. C

ΣΚΑΙΟΙ'[65], ἔθνος μεταξὺ τῆς Τρωάδος, καὶ τῆς Θράκης, ὡς Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ.

ΣΚΑ'ΜΑΝΔΡΟΣ[66], ποταμὸς Τροίας, ἀπὸ Σκαμάνδρου. Τὸ ἐθνικὸν, Σκαμάνδριος, καὶ Σκαμανδρία· Καὶ Σκαμανδριανὸς, ὡς τῆς Καρδία Καρδιανός· Καὶ Σκαμανδριηνός. D

ΣΚΑΜΒΩΝΙ'ΔΑΙ[67], δῆμος Ἀττικὸς Λεοντίδος φυλῆς. Τὰ τοπικὰ, ἐκ Σκαμβωνιδῶν, καὶ ἐν Σκαμβωνιδῶν, καὶ εἰς Σκαμβωνιδῶν. E

ΣΚΑ'ΝΔΕΙΑ[68], ἐπίνειον Κυθήρων, ὡς Παυσανίας τρίτῳ. ΣΚΑ-

SIPHNUS, insula circa Cretam, à Siphno Sunii filio, ut Nicolaus quinto. Vocabatur verò prius Merope. Gentile, Siphnius. Et Siphnium poculum, & verbum *Siphniazare*. [Siphniorum mores imitari.]

SIONIA, urbs Pontica. Gentile, Sionites. Et Sionitis fœm.

SCABALA, regio Eretriensium. Theopomp. Philippicorum 24. Gentile, Scabalæus.

SCÆI, gens inter Troadem, & Thraciam, ut Hecatæ. Europa.

SCAMANDER, fluvius Troiæ, ab Scamandro. Gentile, Scamandrius, & Scamandria. Et Scamandrianus, ut Cardia, Cardianus. Et Scamandrienus.

SCAMBONIDÆ, populus Atticus Leontidis tribus. Localia, ex Scambonidarum, in Scambonidarum, & ad Scambonidarum.

SCANDIA, navale Cytherorum, ut Pausanias lib. tertio. SCA-

62 Σίφνος, περὶ τὴν Κρήτην νῆσος.] Siphnus, circa Cretam insula. Memoratur Straboni lib. 10. Ptolemæo lib. 3. c. 15. Melæ lib. 2. c. 7. Fuit antiquitus ditissima, quippe quæ haberet auri & argenti fodinas, ex quibus quotannis magna pecuniæ summa conficiebatur, auctore Herodoto lib. 3. c. 57. Καὶ αὐτοὶ ἀπέπλεον ἐς Σίφνον. Χρημάτων γὰρ ἐδέοντο. Τὰ δὲ τῶν Σιφνίων πρήγματα ἤκμαζε τοῦτον τὸν χρόνον, καὶ νησιωτέων μάλιστα ἐπλούτεον, ἅτε ἐόντων αὐτοῖσι ἐν τῇ νήσῳ χρυσέων καὶ ἀργυρέων μετάλλων οὕτω, ὥστε ἀπὸ τῆς δεκάτης τῶν γινομένων αὐτόθεν χρημάτων, θησαυρὸς ἐν Δελφοῖσι ἀνακέεται, ὅμοια τοῖσι πλουσιωτάτοισι· αὐτοὶ δὲ τὰ γινόμενα τῷ ἐνιαυτῷ ἑκάστῳ χρήματα διενέμοντο. i. e. *Et ipsi* [Samii] *transmiserunt in Siphnum. Pecuniis enim opus-habebant. Siphniorum verò res ea tempestate vigebant, & insulanorum ditissimi erant, quippe qui habebant in insula auri & argenti fodinas, adeo ut ex decima parte pecuniarum, quæ illic fiebant, reponeretur Delphis thesaurus locupletissimo cuique par. Ipsi autem pecunias, quæ singulis annis fiebant, distribuebant.*

63 Ἐκαλεῖτο δὲ πρότερον Μερόπη.] Vocabatur autem antè *Merope*. Plin. lib. 4. c. 12. *Siphnus ante* Meropia *&* Acis *appellata, circuitu viginti octo mil. passuum.*

64 Καὶ Σίφνιον ποτήριον.] Et Siphnium poculum. Plin. lib. 36. c. 22. *In Siphno lapis est, qui cavatur, tornaturque in vasa coquendis cibis utilia, vel ad esculentorum usus, quod in Comensi Italiæ lapide viridi accidere scimus, sed in Siphnio singulare, quod excalfactus oleo nigrescit, durescitque naturâ mollissimus, tanta qualitatum differentia est.*

65 Σκαιοὶ, ἔθνος μεταξὺ τῆς, &c.] Scæi, gens inter Troadem & Thraciam. Memorantur Straboni lib. 13. Πολλαὶ δ' ὁμωνυμίαι Θρᾳξὶ, καὶ Τρωσίν· Οἷον Σκαιοὶ Θρᾷκες τινὲς, καὶ Σκαιὸς ποταμὸς, καὶ Σκαιὸν τεῖχος, καὶ ἐν Τροίᾳ Σκαιαὶ πύλαι. i.e. *Multa sunt nomina Thracibus cum Troïbus communia: ut Scæi Thraces quidam, & Scæus amnis, & Scæus murus, & in Troia Scææ portæ.* De quibus ita Hesych. Σκαιοὶ, ἔθνος Θρᾴκιον, καὶ ἀμαθεῖς, καὶ ἀπαίδευτοι. id est: *Scæi, gens Thracia, rudes & ineruditi.*

66 Σκάμανδρος, ποταμὸς Τροίας.] Scamandrus, fluvius Troiæ. Latinis *Scamander* dicitur, prope Troiam decurrebat, Poëtis æque decantatus, atque Simoïs, ad quorum planitiem Poëtarum parens multas inter Græcos & Troianos pugnas depingit, ut in Σιμόεις annotavimus; ex Ida monte, ut & Simois defluebat, & non longè à nova Ilio, quæ ætate Strabonis exstabat, confluebant, & inde apud Sigeum mari immergebantur, ut refert idem auctor lib. 13. Οἱ δὲ ποταμοὶ ὅτε Σκάμανδρος καὶ ὁ Σιμόεις, ὁ μὲν τῷ Σιγείῳ πλησιάσας, ὁ δὲ τῷ Ῥοιτείῳ, μικρὸν ἔμπροσθεν τοῦ νῦν Ἰλίου συμβάλλουσιν, εἶτ' ἐπὶ τὸ Σίγειον ἐκδιδόασι. i.e. *Fluvii autem Scamander & Simoïs, cum unus ad Sigeum, alter ad Rhæteum appropinquarunt, paulo ante Ilium, quod nunc est, confluunt, atque inde apud Sigeum in mare exeunt.* Utrumque Hesiodus in Theogonia vocat θεῖον. i. e. *divinum*; Simoënta, v. 342.

Γρήνικόν τε, καὶ Αἴσηπον, θεῖόν τε Σιμοῦντα.

Granicumque, & Æsepum, divinumque Simunta.

Scamandrum v. 345.

Εὔηνόν τε, καὶ Ἄρδησκον, θεῖόν τε Σκάμανδρον.

Euenumque, & Ardescum, divinumque Scamandrum.

A Diis *Xanthum* vocari fingit Homerus Il. 20. v. 74.

Ὃν Ξάνθον καλέουσι θεοὶ, ἄνδρες δὲ Σκάμανδρον.

Quem Xanthum vocant dii, homines verò Scamandrum.

Sic vocat Maro Æneid. lib. 1.

——— *Priusquam*

Pabula gustassent Troiæ, Xanthumque bibissent.

Tametsi Plin. lib. 5. c. 30. diversos facit fluvios Scamandrum & Xanthum. *Scamander amnis navigabilis, & in promontorio quondam Sigeum oppidum. Dein portus Achæorum, in quem influit Xanthus Simoënti junctus; stagnumque prius faciens Palæscamander.* Ab exercitu Xerxis epotum fuisse, nec hominibus, jumentisque potantibus suffecisse tradit Herodotus lib. 7. c. 42.

67 Σκαμβωνίδαι, δῆμος Ἀττικὸς, &c.] Scambonidæ, populus Atticus Leontidis tribus. Memoratur Harpocrationi, Hesychio, Suidæ, & Meursio, nullam ob aliam rem memorandus, nisi quod fuerit *Alcibiadis* patria, auctore Plutarcho in ejus vita.

68 Σκάνδεια, ἐπίνειον Κυθήρων.] Scandia, navale Cytherorum ex Pauſ. lib. 3. Cythera autem neut. plur. erat nomen insulæ & civitatis prope Cretam, ut suo loco annotavimus. Verba Pauſ. ex libro citato sunt: Ἐν Κυθήροις δὲ ἀπὸ θαλάσσης, Σκάνδειά ἐστιν ἐπίνειον. Κύθηρα δὲ ἡ πόλις ἀναβάντι ἀπὸ Σκανδείας, στάδια ὡς δέκα. i.e. *In Cytheris autem à mari, Scandia est navale. Cythera verò civitas adscendenti ab Scandia, stadia circiter decem.* Memoratur etiam Thucydidi lib. 4. Μετὰ δὲ τὴν ξύμβασιν, οἱ Ἀθηναῖοι τήν τε Σκάνδειαν τὸ ἐπὶ τῷ λιμένι πόλισμα παραλαβόντες, καὶ τῶν Κυθήρων φυλακὴν ποιησάμενοι, ἔπλευσαν ἔς τε Ἀσίνην καὶ Ἕλος, καὶ τὰ πλεῖστα τῶν περὶ θάλασσαν. i. e. *Post conventionem Athenienses accepta Scandia urbe ad portum sitâ, & præsidio Cytheris imposito, navigarunt ad Asinen & Helos, & ad plurima loca maritima.*

 69 Σκα-

ΣΚΑΠΤΗΣΥ´ΛΗ[69], πόλις Θρᾴκης μικρὰ, ἀντικρὺ Θάσου. Τὸ ἐθνικὸν, Σκαπτησυλῖται. A

SCAPTESYLE, urbs Thraciæ parva è regione Thasi. Gentile, Scaptesylitæ.

ΣΚΑ´ΡΟΙ, πόλις Λυκίας, ἧς τὸ ἐθνικὸν ὁμοίως. Ἔστι δὲ καὶ κρήνη ἱερὰ, οὗ κατ' εὐχὴν ἐμβάλλειν τινάς.

SCARI, urbs Lyciæ, cujus gentile similiter. Est etiam fons quidam sacer, quo precibus aliquos se injicere [ajunt.] B

ΣΚΑ´ΡΦΕΙΑ[70], πόλις Λοκρίδος, τῶν Θερμοπυλῶν ἐγγύς. Κέκληται ἀπὸ Σκαρφείας. Τὸ ἐθνικὸν Σκαρφεὺς, καὶ Σκαρφιεὺς, καὶ Σκαρφαῖος, καὶ Σκάρφιος.

SCARPHIA, urbs Locridis prope Thermopylas, sic vocata ab Scarphia. Gentile, Scarpheus, & Scarphieus, & Scarphæus, & Scarphius.

ΣΚΕ´ΜΨΑ, πόλις Θρᾴκης. Τὸ ἐθνικὸν, Σκεμψαῖος. Καὶ Σκέψιοι [Σκεμψαῖοι] Δαυνοτειχῖται. C

SCEMPSA, urbs Thraciæ. Gentile, Scempsæus. Et Scepsii [Scempsæi] Daunotichitæ.

ΣΚΗΝΑΙ´[71], πόλις ἀξιόλογος Περσικὴ, ὡς Στράβων ις. Οἱ πολῖται, Σκηνῖται.

SCENÆ, urbs Persica celebris, ut Strabo lib. 16. Cives, Scenitæ.

ΣΚΗ˜ΨΙΣ[72], πόλις Τρωϊκή· Ξενοφῶν Ἑλληνικῶν τρίτῳ. [73] Ἐκλήθη δὲ ἀπὸ τοῦ σκήψασθαι τὴν Ῥέαν ἀντὶ τοῦ παιδὸς λίθον τεκεῖν. Τὸ ἐθνικὸν, Σκήψιος. D

SCEPSIS, urbs Troica, Xenoph. Hellenic. lib. 3. Sic vocata, quod Rhea illic finxerit se lapidem pro filio peperisse. Gentile, Scepsius.

ΣΚΙ´ΑΘΟΣ[74], νῆσος Εὐβοίας. Τὸ ἐθνικὸν, Σκιάθιος.

SCIATHUS, insula Eubœæ. Gentile, Sciathius. E

ΣΚΙΑ´ΠΟΔΕΣ[75], ἔθνος Αἰθιοπικὸν, ὡς Ἑκαταῖος ἐν περιηγήσει Αἰγύπτου.

SCIAPODES, gens Æthiopica, ut Hecatæ. in Periegesi Ægypti.

ΣΚΙΑ`Σ[76], χώρα Ἀρκαδίας. Καὶ Σκιάτης

SCIAS, regio Arcadiæ. Gentile, Sciates,

69 Σκαπτησύλη, πόλις Θρᾴκης, &c.] Scaptesyle, urbs Thraciæ parva, ex adverso Thasi. Thasus autem erat insula secus Thraciam, de qua suo loco. Scaptesylen verò nobilitabant argenti & auri fodinæ, quæ ad *Thucydidem* pertinebant, qui hac in urbe occisus est, auctore Plutarcho in Cimone. Ex quibus spirabant lethiferi quidam odores, ut inquit Lucretius de Rerum Natura lib. 6.

Nonne vides etiam terra quoque sulfur in ipsa
Gignier? & tetro concrescere odore bitumen?
Denique ubi argenti venas, aurique sequuntur
Terrai penitus scrutantes abdita ferro
Quales spirat Scaptesula subter odores.

Eam quoque commemorat Festus de Verborum significatione: *Scaptensula* [Scaptesula] *locus, ubi argentum effoditur in Macedonia, dictus à fodiendo, namque Græci σκάπτειν effodere dicunt, Lucretius*: Nec mireres Festum in Macedonia, Plutarchum loco citato in Thracia locare; solent enim auctores regionum confinia confundere. Perperam apud Plutarchum legitur ἐν σκαπτῇ ὕλῃ pro ἐν Σκαπτησύλῃ.

70 Σκάρφεια, πόλις Λοκρίδος, &c.] Scarphia, urbs Locridis, prope Thermopylas. *Scarphe* dicitur Homero Il. 2. v. 532.

Βῆσσάν τε, Σκάρφην τε, καὶ Αὐγειὰς ἐρατεινάς.
Bessamque, Scarphenque, & Augeas amabiles.

Strabo lib. 1. inquit ex Demetrio Calatiano Scarphiam terræ motu quodam è fundamentis subrutam. Eam quoque memorat lib. 9. dissitam à mari x, à Thronio xxx. stadiis. Memoratur Ptolemæo lib. 3. c. 15. Plin. lib. 4. c. 7. Constantinus Porphyrogeneta de Them. lib. 2. Them. 5. inter LXX. Helladis civitates primam Scarphiam celebrat.

71 Σκηναὶ, πόλις ἀξιόλογος Περσική.] Scenæ, urbs celebris Persica, ex Strabonis lib. 16. Ejus sunt verba: Διαβάντων γὰρ ἡ ὁδός ἐστι διὰ τῆς ἐρήμου μέχρι Σκηνῶν ἀξιολόγου πόλεως, ἐπὶ τοὺς τῆς Βαβυλωνίας ὅρους, ἐπί τινος διώρυχος ἱδρυμένης. i. e. *Transeuntibus verò iter est per desertum usque Scenas urbem memoratu-dignam, sitam super fossa quadam ad Babyloniæ fines.* Inter Assyriæ civitates eam locat Strabo, sed quia Assyria Persis paruit, ideo ab Stephano Scenæ *Persica urbs* dicitur, quemadmodum & Babylon.

72 Σκῆψις, πόλις Τρωϊκή] Scepsis, urbs Troica. Strabo & *veterem* & *novam Scepsin* memorat lib. 13. Ἔστι δ' ἡ μὲν πάλαι Σκῆψις ἐπάνω Κεβρῆνος κατὰ τὸ μετεωρότατον τῆς Ἴδης ἐγγὺς Πολίχνης. i. e. *Est verò antiqua Scepsis. Supra Cebrenem juxta excelsissimam Idæ partem prope Polichnen.* Ac paululum infra: Ὕστερον δὲ κατωτέρω σταδίοις ἑξήκοντα εἰς τὴν νῦν Σκῆψιν μετῳκίσθησαν ὑπὸ Σκαμανδρίου τε τοῦ Ἕκτορος καὶ Ἀσκανίου τοῦ Αἰνείου παιδός. i. e. *Dein urbs* XL. *stadiis deorsum translata est in eam, quæ nunc est Scepsis ab Scamandrio Hectoris & Ascanio Æneæ filio.* Regiam aliquando Æneæ fuisse juxta Scepsium tradit idem auctor. Nobilitarunt hanc urbem natalibus suis Demetrius grammaticus, qui catalogum Homeri enarravit, æqualis Cratetis & Aristarchi; necnon Erastus & Coriscus Socratici, & hujus filius Neleus, auditor Aristotelis & Theophrasti, qui utriusque bibliothecam habuit, ac Scepsim libros translatos posteris suis reliquit, hi cum intelligerent Attalicorum regum studium conquirentium libros ad instituendam Pergami bibliothecam, suos sub terra in fossa quadam occultaverunt, ubi ab humore & blattis vitiatos, tandem qui ex ea erant stirpe Aristotelis & Theophrasti libros Apelliconti Teïo multâ pecuniâ vendiderunt, cujus bibliothecam Sylla post ejus mortem Romam transtulit, ut rerum monumentis tradit idem Strabo libro modò dicto.

73 Ἐκλήθη δὲ ἀπὸ τοῦ σκήψασθαι, &c.] Scepseωs urbis etymologiam deducit ἀπὸ τοῦ σκήψασθαι, i. e. *à fingendo, &c.* quod etymon, nisi saperet fabulam, erat vero propius, quam quod affert Strabo ἀπὸ τοῦ περίσκεπτον εἶναι τὸν τόπον, i. e. *quod locus ille circumspici* posset, quoniam orthographia nominis civitatis non convenit cum verbo περισκέπτομαι, i. e. *circumspicio*, sed cum προσκήπτομαι, i. e. *fingo.*

74 Σκίαθος, νῆσος Εὐβοίας.] Sciathus, insula Eubœæ. Memoratur Herodoto lib. 8. c. 7. Strab. lib. 9. Scylaci inter insulas Cyclades: Σκίαθος, αὕτη δίπολις, καὶ λιμήν. i. e. *Sciathus, in ea binæ urbes & portus.* Ejus quoque meminit Constant. Porphyrogen. de Them. lib. 2. Them. 2.

75 Σκιάποδες, ἔθνος Αἰθιοπικόν.] Sciapodes, gens Æthiopica. Nomen sonat Umbripodes, de quibus egit Plin. lib. 7. c. 2. Sed quia hi populi sunt fabulosi nec in toto terrarum orbe reperiuntur, relinquamus eos Græcis, qui eos nobis dederunt. Quid non audet in historia, Græcia mendax.

76 Σκιὰς, χώρα Ἀρκαδίας.] Scias, regio Arcadiæ. Memoratur Pausaniæ in Arcadicis, ubi etiamnum ejus ætate exstabant *Sciatidis Dianæ* fani rudera. Apud quem perperam scribitur Σκιὰ pro Σκιάς.

77 Σκι-

της τὸ ἐθνικὸν, ὡς Λευκὰς Λευκάτης. Ἔστι καὶ Σκιὰ πολίχνιον Εὐβοίας, οὗ τὸ ἐθνικὸν Σκιεύς. A

tes, ut Leucas, Leucates. Est etiam Scia oppidulum Eubœæ, cujus gentile, Scieus.

ΣΚΙΘΑΙ, πόλις Θρᾴκης, πλησίον Ποτιδαίας. Ὁ πολίτης, Σκιθαῖος, ὡς φησι Θεόπομπος.

SCITHÆ, urbs Thraciæ, prope Potidæam. Civis, Scithæus, ut inquit Theopompus.

ΣΚΙΔΡΟΣ [77], πόλις Ἰταλίας. Τὸ ἐθνικὸν Σκιδρανὸς, ὡς Λύκος ἐν τῷ περὶ Ἀλεξάνδρου. B

SCIDRUS, urbs Italiæ. Gentile, Scidranus, ut Lycus in de Alexandro.

ΣΚΙΛΛΟΥΣ [78], πόλις Τριφυλιακή. Τὸ ἐθνικὸν Σκιλλούσιος, καὶ Σκιλλούντιος, καὶ Σκιλλουντὶς. C

SCILLUS, urbs Triphyliaca. Gentile, Scillussius, & Scilluntius, & Scilluntis fœmineum.

ΣΚΙΡΙΤΙΣ, ἡ δωδεκάπολις τῆς Καρίας. Οἱ οἰκοῦντες, Σκιρῖται.

SCIRITIS, Dodecapolis Cariæ. Incolæ, Sciritæ.

ΣΚΙΡΟΣ, Ἀρκαδίας κατοικία, πλησίον Μαιναλείων καὶ Παῤῥασίων. Οἱ κατοικοῦντες, Σκιρῖται. Τὸ θηλυκὸν, Σκιρῖτις. [79] Ἔστι D καὶ ἕτερον Σκίρον τόπου Ἀττικοῦ· [80] Καὶ Σκιρωνίδες πέτραι, ἀπὸ Σκίρωνος. Ἢ οὗτος μὲν ἀπὸ τόπου, ὁ τόπος δὲ ἀπὸ Σκίρου ἥρωος. Ἐν δὲ τῷ τόπῳ τούτῳ αἱ πόρναι ἐκαθέζοντο. Ἴσως καὶ τὸ Σκιράφιον, ὅπερ δηλοῖ τὸν τόπον, [81] εἰς ὃν οἱ E κυβισταὶ συνίασι. Καὶ ὁ Σκιροφόρος, ὁ σημαίνει τὸν ἀκόλαστον, καὶ κυβευτὴν, ἀπὸ τῶν ἐν Σκίρῳ διατριβόντων. Σκίρα δὲ κέκληται, τινὲς μὲν ὅτι ἐπὶ Σκίρῳ Ἀθήνησι θύεται. Ἄλλοι δὲ, ἀπὸ τῶν γιγνομένων ἱερῶν Δημήτρι καὶ Κόρῃ. F [82] Καὶ ἡ ἑορτὴ ταύτη Ἐπισκίρα κέκληται· Λέγεται καὶ ὁ Σκῖρος, καὶ τὸ Σκίρον. Βαρύνεται δέ· Τὰ γὰρ εἰς ρον λήγοντα καθαρὸν δισύλλαβα, ἔχοντα πρὸ τέλους φύσει μακρὰν, βαρύνεσθαι θέλει,

SCIRUS, habitatio quædam Arcadiæ prope Meneleos, & Parrhasios. Incolæ, Sciritæ, fœm. Sciritis. Est & aliud Scirum loci Attici. Et Scironides petræ, ab Scirone. Vel hic quidem à loco, & locus ab Sciro heroë. In hoc verò loco meretrices sedebant. Forte & Sciraphium, quod locum, in quem aleatores conveniunt, ostendit. Et Scirophorus quod libidinosum, & aleatorem significat, ab eis, qui in Sciro commorantur. *Scira* verò vocata fuere, secundum aliquos quod, Athenis in Sciro immolentur. Secundum alios verò à sacris, quæ in honorem Cereris, & Proserpinæ fiebant. Et ipsum festum *Episcira* vocatum fuit. Dicitur Scirus & Scirium. Accentu gravi verò notatur. Disyllaba enim, quæ in *ron* purum desinunt, ac longam natura ante finem habent, gravi

77 Σκίδρος, πόλις Ἰταλίας.] Scidrus, urbs Italiæ. Memoratur Herodoto lib. 6. c. 21. Παθοῦσι δὲ ταῦτα Μιλησίοισι πρὸς Περσέων, οὐκ ἀπέδοσαν τὴν ὁμοίην Συβαρῖται, οἱ Λάον τε καὶ Σκίδρον οἴκεον, τῆς πόλιος ἀπεστερημένοι. i. e. *Milesiis autem in hunc modum à Persis affectis, Sybaritæ, qui urbe sua exacti Laon & Scidron incolebant, gratiam parem non rependerunt, urbe privati.*

78 Σκιλλοῦς, πόλις Τριφυλιακή.] Scillûs, untis, urbs Triphyliaca. Triphylia verò dicebatur Elis, quæ erat ora maritima inter Achaiam & Messeniam, auctore Strabone lib. 8. Scillûs autem fuit illius regionis urbs celebris templo Minervæ, ideo *Scilluntiæ* dictæ, eodem auctore libro citato. Illic Xenophontem scripsisse historiam suam tradit Plutarchus de Exilio, apud quem Σκυλλοῦς, sed perperam scribitur. A Lacedæmoniis Xenophonti Athenis exsulanti donatam prodit Pausanias lib. 5. cujus ætate rudera tantum exstabant. Ita enim ille: Μετὰ δὲ τὸν Ἄνιγρον ὁδεύσας ἐπὶ μακρότερον διὰ χωρίου τὰ πλείονα ὑπὸ ψάμμου κεκαλυμμένου, καὶ ἔχοντος δένδρα πίτυς ἀγρίας, ὀπίσω ἐπ' ἀριστερὰ Σκιλλοῦντος ὄψει ἐρείπια· τῶν μὲν δὴ πόλεων ἦν τῶν ἐν τῇ Τριφυλίᾳ καὶ Σκιλλοῦς· ἐπὶ δὲ τοῦ πολέμου τοῦ Πισαίων πρὸς Ἠλείους, ἐπίκουροί τε Πισαίων οἱ Σκιλλούντιοι καὶ διάφοροι τοῖς Ἠλείοις ἦσαν ἐκ τοῦ φανεροῦ· καὶ σφᾶς οἱ Ἠλεῖοι τούτων ἕνεκα ἐποίησαν ἀναστάτους. Λακεδαιμόνιοι δὲ ὕστερον Σκιλλοῦντα ἀποτεμόμενοι τῆς Ἠλείας, Ξενοφῶντι ἔδοσαν τῷ Γρύλλου φυγάδι ἤδη γεγονότι ἐξ Ἀθηνῶν. i. e. *Secundum Anigrum verò qui longius processerit per campos majori ex parte arena coopertos, in quibus sunt agrestes pinus, retrò ad lævam Scilluntis rudera videbit. Scillus quidem fuit una de urbibus Triphyliæ. Atque tempore belli, quod Pisæos inter & Eleos gestum est, cum Pisæorum auxiliatores essent Scilluntii, cum Eleis propalam inimicitias exercuere; qua de causa postea ab Eleis deleti sunt. Postea verò Lacedæmonii ereptam Eleis Scilluntem Xenophonti Grylli filio tunc Athenis exsulanti dederunt.*

79 Ἔστι καὶ ἕτερον Σκίρον τόπου Ἀττικοῦ.] Cum in hujus sectionis capite celebraverit Scirum, Arcadiæ quandam habitationem, seu oppidulum, cujus apud alios nulla exstat memoria, nunc celebrat *Schirum Atticæ*, nomen sortitum ab *Sciro* heroë, seu sacerdote, qui vetustum *Minervæ templum* in Phalero condidit, utrumque commemorat Pausan. lib. 1.

80 Καὶ Σκιρωνίδες πέτραι.] Et Scironides petræ. Erant sitæ post Crommyonem supra Atticam, propter quas mare versus non patet transitus, ut ait Strabo lib. 9. Μετὰ δὲ Κρομμυῶνα ὑπέρκεινται τῆς Ἀττικῆς αἱ Σκειρωνίδες πέτραι, πάροδον οὐκ ἀπολιποῦσαι πρὸς θαλάττῃ· ὑπὲρ αὐτῶν δ' ἐστὶν ἡ ὁδὸς, ἡ ἐπὶ Μεγάρων καὶ τῆς Ἀττικῆς ἀπὸ τοῦ ἰσθμοῦ, οὕτω δὲ σφόδρα πλησιάζει ταῖς πέτραις ἡ ὁδὸς, ὥστε πολλαχοῦ καὶ παράκρημνός ἐστι διὰ τὸ ὑπερκείμενον ὄρος δύσβατόν τε καὶ ὑψηλόν. i.e. *Post Crommyonem supra Atticam sitæ sunt Scironides petræ, nullam relinquentes viam ad mare. Supra ipsas autem via est, ab isthmo Megara & in Atticam ducens, adeò autem prope petras accedit via, ut multis locis præceps sit, ob montem supra-situm, invium & excelsum.* Latini *Scironia saxa* vocant, Mela lib. 2. c. 3. *Scironia saxa, sævo quondam Scironis hospitio etiam nunc infamia.* Memorantur etiam Plinio lib. 4. c. 7.

81 Εἰς ὃν οἱ κυβισταὶ συνίασι.] Sciraphium erat locus, in quem aleatores conveniebant, scilicet in templo Minervæ Sciradis, ubi ludebant. Etymologici Auctor in Σκειρά. Ἢ ὅτι ἐν τῷ τῆς Σκειράδος Ἀθηνᾶς ἱερῷ οἱ κυβευταὶ ἔπαιζον. id est: *Vel quod in Sciradis Minervæ fano aleatores ludebant.*

82 Καὶ ἡ ἑορτὴ ταύτη Ἐπισκίρα κέκληται.] Lego Καὶ ἡ ἑορτὴ αὐτὴ, &c. i. e. *Et festum ipsum* Episcira *vocatum est.* Meursius de Populis Atticæ in Σκίρον pro Ἐπισκίρα legit ἐπὶ Σκίρα, non bene. Quoniam quemadmodum Ἐπισκίρωσις dicebatur sacrificium quod Sciradi Minervæ fiebat, ut apparet ex Strabonis lib. 9. sic Ἐπισκίρα festum illud dici poterat.

83 Σκιρ-

θέλει, εἰ μὴ κατὰ πλεονασμὸν ἀποβολὴν ποιήσαιντο γένους· Δῶρον, Σπεῖρον, Σκῖρον. Εἰσὶ καὶ Σκῖροι Γαλατικὸν ἔθνος. Τὸ ἐθνικὸν, Σκιρεὺς καὶ Σκιρεύς.

gravi accentu gaudent, nisi per pleonasmum rejiciant genus. Ut Doron, Spiron, Sciron. Sunt quoque Sciri populi Galatici. Gentile, Scirieus, & Scireus.]

ΣΚΙΡΤΩ'ΝΙΟΝ [83], πόλις Ἀρκαδίας, ὡς Παυσανίας ὀγδόῳ. Τὸ ἐθνικὸν, Σκιρτώνιος.

SCIRTONIUM, urbs Arcadiæ, ut Pausan. lib. 8. Gentile, Scirtonius.

ΣΚΙ'ΡΦΑΙ [84], πόλις Φωκική. Τὸ ἐθνικὸν Σκίρφιος, καὶ Σκιρφαῖος, ὡς Διευχίδας φησί.

SCIRPHÆ, urbs Phocidis. Gentile, Scirphius, & Scirphæus, ut Dieuchidas inquit.

ΣΚΙΩ'ΝΗ [85], πόλις Θρᾴκης, ἔνθα λέγεται τὰς Τρῳάδας αἰχμαλώτους, διὰ τὸ μὴ ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων εἰς δουλείαν ἀπενεχθῆναι τῶν αὐτῶν γυναικῶν, ἐμπρῆσαι τὰς ναῦς. Οἱ δὲ πλοίων ἀπορῶντες, ἐξ ἀνάγκης κατέμειναν αὐτοῦ πόλιν Σκιώνην οἰκίσαντες. Ὁ πολίτης Σκιωναῖος, καὶ Σκιωνεύς. Ἔστι δὲ, ὡς ἀπὸ τῆς Σινώπη Σινωπεύς.

SCIONE, urbs Thraciæ, ubi ferunt Troianas captivas, ne à Græcis in ipsorum uxorum servitutem abducerentur, naves incendisse, qui navibus destituti necessario manserunt, ac inibi urbem Scionem condidere. Civis, Scionæus, & Scioneus. Est verò, ut à Sinope, Sinopeus.

ΣΚΟ'ΛΙΣ, Ἀχαΐας πόλις. Ὁ πολίτης Σκωλιεὺς, ὡς Ῥιανὸς ἐν τετάρτῳ Ἀχαϊκῶν.

SCOLIS, urbs Achaiæ. Civis, Scolieus, ut Rhianus Achaicor. lib. 4.

ΣΚΟΡΔΙ'ΣΚΟΙ [86], καὶ Σκίτιοι, ἔθνος Παιονίας, ὡς Φλέγων ἐν πεντεκαιδεκάτῃ ὀλυμπιάδι.

SCORDISCI, & Scitii, populi Pæoniæ, ut Phleg. Olympiade 15.

ΣΚΟΡΠΙΑΝΟ'Σ, ἔθνος. Ἡρόδοτος ἑβδόμῃ· Ζυγιανός, Ταυριανός, Σκορπιανός.

SCORPIANUS, gens. Herodot. lib. 7. ut Zygianus, Taurianus, Scorpianus.

ΣΚΟΤΙΝΑ' [87], τόπος ἐν Λακεδαίμονι, ἐν ᾧ τιμᾶται Ζεὺς Σκοτινάς, ὡς Παυσανίας δεκάτῳ. Ἰοῦσι δὲ ἀπὸ τῶν Ἑρμῶν· ἐστι τόπος οὗτος δρυῶν πλήρης· Ὄνομα δὲ τῷ χωρίῳ, Σκοτινὰ, ὃ οὐ τὸ συνεχὲς τῶν δένδρων ἐποίησεν, ἀλλὰ Ζεὺς ἐπίκλησιν Σκοτινᾶς.

SCOTINA, locus Lacedæmone, in quo Jupiter Scotinas colitur, ut Pausanias lib. 10. *Euntibus verò ab Hermis. Est hic locus quercubus plenus, nomen verò ei, Scotina, umbrosa, quod non arborum densitas fecit, sed Iupiter cognomento Scotinas.*

ΣΚΟ'ΤΟΥΣΣΑ [88], πόλις καὶ χωρίον τῆς ἐν

SCOTUSSA, urbs & regio Pelasgiæ in Thessa-

83 Σκιρτώνιον, πόλις Ἀρκαδίας.] Scirtonium, urbs Arcadiæ, ex Pausaniæ lib. 8. Qui eam memorat libro citato ab Stephano, sed nihil de ea fatu dignum refert.

84 Σκίρφαι, πόλις Φωκική.] Scirphæ, urbs Phocica. Σκιρφαίων ejus oppidanorum memoria tantùm exstat in nummo Claudii, auct. Ortel. in suo Thesauro.

85 Σκιώνη, πόλις Θρᾴκης.] Scione, urbs Thraciæ. Erat sita in Pallene, Thraciæ regione, auctore Herodoto lib. 7. c. 123. Ab Achivis capto Ilio remeantibus conditam prodit Mela lib. 2. c. 2. *Pallene soli tam patentis, ut quinque urbium sedes sit atque ager: tota in altum abit, angusta satis unde incipit. Ibi est Potidæa. At ubi laxius patet, Mende Scioneque referendæ: illa ab Eretriis, hæc ab Achivis capto Ilio remeantibus posita.* Eadem ferè tradit Thucydides lib. 4.

86 Σκορδίσκοι, καὶ Σκίτιοι, ἔθνος Παιονίας.] Scordisci, & Scitii, gens Pæoniæ. Pæonia auctori nostro sæpe pro Pannonia accipitur, ubi eos locat Plin. lib. 4. c. 25. de quorum situ non convenit inter auctores. Ptolemæus lib. 2. c. 16. inter Pannoniæ inferioris populos recenset. Strabo lib. 7. auctor est, Scordiscos & Boios de gente Gallorum fuisse, ac de summa potentia, quam olim habuere, suo tempore, vel nullos jam esse, vel ad summam conditionem redactos esse, quos Illyricis & Thracibus permixtos scribit. Strabonis sententiam confirmat epitome Liviana libri LXIII. *Livius Drusus consul adversus Scordiscos, gentem à Gallis oriundam in Thracia feliciter pugnavit.* De quibus ita Trogus lib. 32. c. 3. *Nam & Gallos Scordiscos ad belli societatem perpulerat: fecissetque Romanis grave bellum, nisi decessisset. Namque Galli bello adversus Delphos infeliciter gesto, in quo majorem vim numinis, quam hostium senserant, amisso Brenno duce, pars in Asiam, pars in Thraciam extorres fugerant. Inde per eadem vestigia, quà venerant, antiquam patriam repetivere. Ex his manus quædam in confluente Danubii & Sabi consedit,* Scordiscosque *se appellari volunt.*

87 Σκοτινὰ, τόπος ἐν Λακεδαίμονι, &c.] Scotina, locus in Lacedæmone, ubi colebatur *Jupiter Scotinas*, ex Pausaniæ lib. 10. Apud quem lib. 3. non decimo, ut inquit noster, illa leguntur verba aliter ac sunt apud Stephanum. Sic enim ille: Ἰοῦσι δὲ ἀπὸ τῶν Ἑρμῶν, ἐστιν ὁ τόπος οὗτος ἅπας δρυῶν πλήρης· τὸ δὲ ὄνομα τῷ χωρίῳ Σκοτίτας· τὸ δὲ σκότος οὐ τὸ συνεχὲς τῶν δένδρων ἐποίησεν, ἀλλὰ Ζεὺς ἐπίκλησιν ἔχει Σκοτίτας. i. e. *Euntibus verò ab Hermis est locus hic totus quercubus plenus, nomen autem loco* Scotitas, [ac si tenebrosum diceres] *tenebras illas non arborum densitas facit, sed Jupiter nomine Scotitas.* Quare apud Stephanum pro ὡς Παυσανίας δεκάτῳ legendum ὡς Παυσανίας τρίτῳ, pro Σκοτινὰ substituendum Σκοτίτας, quæ lectio ex Polyb. lib. 16. excerptis confirmatur, reliqua tuo arbitrio castiganda relinquo.

88 Σκότουσα, πόλις, &c.] Scotussa, urbs & regio in Thessalia Pelasgiæ. Memoratur Straboni lib. 7. Ἔστι δ' ἡ Σκότουσα τῆς Πελασγιώτιδος Θετταλίας. i.e. *Est autem Scotussa Pelasgiotidis Thessaliæ.* Ad hanc urbem vicerunt Romani magno prælio Philippum Demetrii filium Macedoniæ regem, eodem auctore lib. 9. Ἔστι δ' ἐν τῇ Σκοτούσῃ χωρίον τι, Κυνὸς κεφαλαὶ καλούμενον· περὶ ὃ Ῥωμαῖοι μετ' Αἰτωλῶν, καὶ Τίτος Κοΐντιος ἐνίκων μάχῃ μεγάλῃ Φίλιππον τὸν Δημητρίου, Μακεδόνων βασιλέα. i. e. *Est autem in Scotussa regio quædam,* Cynos Cephalæ *dicta,* [quod capita canum significat] *circa quam Romani cum Ætolis & Titus Quinctius vicerunt magna pugna Philippum Demetrii filium, Macedonum regem.* Ejus quoque meminit Polybius lib. 10. Liv. lib. 36. c. 14. *Venienti Pharsalus, Scotussa & Pheræ, quæque in eis præsidia Antiochi erant, deduntur.* Fuit patria Polydamantis illius celeberrimi. Pausaniæ ævo jam deleta erat, ut idem refert lib. 6.

89 Καὶ

τῆς ἐν Θετταλίᾳ Πελασγίας. [89] Καὶ πληθυντικῶς Σκότους. Καὶ τὸ ἐθνικὸν Σκοτουσσαῖος, καὶ Σκοτουσσαία.

A Thessalia. Et in num. plur. Scotus. Gentile, Scotussæus, & Scotussæa.

ΣΚΟΠΟΙ[90], πόλις Θρᾴκης· Λέπιδος ἐν ἱστορικῆς ἐπιτομῆς ὀγδόῳ. Τὸ ἐθνικὸν, Σκοπηνοί.

SCOPI, urbs Thraciæ. Lepidus lib. 8. Historicæ epitomes. Gentile, Scopeni.

B

ΣΚΥΒΡΟΣ, χωρίον Μακεδονικὸν, ὡς Θεόπομπος. Τὸ ἐθνικὸν, Σκύβριος.

SCYBRUS, regio Macedonica, ut Theopomp. Gentile, Scybrius.

ΣΚΥΔΡΑ[91], Μακεδονικὴ πόλις, ὡς Θεαγένης ἐν Μακεδονικῇ. Τὸ ἐθνικὸν, Σκυδραῖος.

SCYDRA, Macedonica urbs, ut Theagenes in Macedonica. Gentile, Scydræus.

C

ΣΚΥΘΑΙ[92], ἔθνος Θρᾴκιον· Ἐκαλοῦντο δὲ πρότερον Νομαῖοι. Σκύθαι δὲ, ἀπὸ Σκύθου παιδὸς Ἡρακλέους. Τινὲς δὲ ἀπὸ τοῦ σκύζεσθαι· Ὀργιλώτατοι γάρ. Σκυθία τοίνυν, καὶ Σκύθαι, καὶ Σκυθικοί· καὶ Σκυθικὰ λέγεται, D καὶ Σκυθική. Ἔστι καὶ ὑποδήματος εἶδος, ὡς Περσικαί. Καὶ Σκυθίη, καὶ Σκύθης ὅμιλος· Καὶ Σκύθην ἐς οἶμον. Καὶ Σκύθης, ὁ σίδηρος. Ὅθεν ἀποσκυθίσαι, τὸ τῷ σιδήρῳ τὰς τρίχας τεμεῖν. Ἡ κλητικὴ, ὦ Σκύθα ἐχρῆν, ὡς Πέρσα. E Ἔστι δὲ Σκύθη, καὶ Σκυθὶς τὸ θηλυκόν. Καὶ Σκύθαιναν, ὡς Κυρήναιναν· καὶ Σκυθίζειν.

SCYTHÆ, gens Thraciæ. Vocabantur verò prius *Nomæi*. Scythæ autem vocati fuere ab Scythe Herculis filio. Aliqui sic dictos putant ἀπὸ τοῦ σκύζεσθαι, i. e. *irasci*, sunt enim iracundissimi. Scythia igitur & Scythæ, & Scythici. Et Scythica, & Scythice. Est etiam calceamenti genus, ut Persicæ. Dicitur etiam Scythie, & Σκύθης ὅμιλος *Scythes cœtus*, & Σκύθην ἐς οἶμον, i. e. *Scythen in viam* [deducere.] Et Scythes, ferrum. Unde verbum ἀποσκυθίσαι, i. e. *ferro capillos secare*. Vocativus debebat esse O Scytha, ut, O Persa. Est verò Scythe, & Scythis fœmineum. Et Scythænam, ut Cyricænam, [dicimus] & *Scythizare*, i. e. *mores Scytharum imitari*.

ΣΚΥΘΗΝΟΙ[93], ἔθνος οὐ πόῤῥω τῶν Μακρώνων, ὡς Ξενοφῶν ἀναβάσεως τετάρτῳ.

SCYTHENI, populi haud longè à Ma- F cronibus, ut Xenophon Anabaseωs quarto.

ΣΚΥΘΟΠΟΛΙΣ[94], Παλαιστίνης πόλις,

SCYTHOPOLIS, Palæstinæ urbs, vel

89 Καὶ πληθυντικῶς, Σκότους.] Quis non videt pro Σκότους legendum Σκότουσσαι.

90 Σκόποι, πόλις Θρᾴκης.] Scopi, urbs Thraciæ, ex Historica epitoma Lepidi. Memoratur Ptolemæo inter Dardaniæ civitates, cui Σκοῦποι dicitur. Eadem fuit urbs, nam Dardania locatur Ptolemæo lib. 3. c. 9. inter Mysiæ regiones, quæ terminabatur ab oriente parte Thraciæ, ut ex ejusdem loco apparet. Eam quoque celebrat Trebellius in Regilliano ac *Scupos* vocat.

91 Σκύδρα, Μακεδονικὴ πόλις.] Scydra, Macedonica urbs. Memoratur Ptolemæo lib. 3. c. 13. inter Emathiæ Macedoniæ regionis civitates. Plinio lib. 4. c. 10.

92 Σκύθαι, ἔθνος Θρᾴκιον.] Scythæ, gens Thracia. Nugari mihi videtur auctor noster, cum Scythas *Thraciam gentem* vocat. Scythia enim erat regio septentrionalis, quæ complures comprehendebat gentes; incolæ dicebantur *Scythæ*; in duas olim dividebatur partes, quarum quæ Europam attingebat, *Europæa* Scythia, quæ Asiam *Asiatica* vocabatur, cujus descriptionem habes apud Ptolemæum lib. 6. c. 14. apud Herodotum lib. 4. è nostris apud Melam lib. 2. apud Plinium lib. 6. c. 17. Veteres Græcorum scriptores universas gentes septentrionales Scytharum & Celtoscytharum nomine affecerunt, iis autem antiquiores ita diviserunt, ut qui supra Euxinum Pontum, Istrum & Adriam incolerent, eos omnes Hyperboreos, *Sauromotas* & *Arimaspos* appellarent, qui trans mare Hyrcanum *Sacas* & *Massagetas*, auctore Strabone lib. 11. Scythas autem esse eos, qui nunc *Tartari*, consentiens opinio est, qui ab aliorum imperio intacti, aut invicti semper manserunt; Cyrum olim cum toto exercitu trucidarunt; Darium fugere coëgerunt ab eorum regione præmonitum lepida legatione. Ad eum enim miserunt caduceatorem nihil aliud in mandatis ferentem, quam ut ei traderet avem, murem, ranam & quinque sagittas, quæ Darius in meliorem partem interpretabatur; at Gobryas unus ex Darii amicis, qui Magos sustulerunt, Scytharum mentem assecutus est, scilicet Persas, nisi facti aves in cœlum subvolaverint, vel mures facti terram subierint, vel facti ranæ in paludes insilierint, non remeaturos unde venerint, sagittis confectos, cujus rei auctor est Herodot. lib. 4. c. 131. Romanorum audivêre arma, sed non sensêre. Alexandri Magni ducem cum copiis deleverunt; universa Asia potitos usque ad Syriam Palæstinam armis pervenisse prodit Herodotus lib. 1. c. 105. Illa auctoris nostri Σκύθης ὅμιλος, & Σκύθην ἐς οἶμον, adagionis vim videntur habere.

93 Σκυθηνοὶ, ἔθνος, &c.] Scytheni, gens non longe à Macronibus, ex Xenophontis expeditionis lib. 4. apud quem per *i* in penultima Σκυθινοὶ legitur. Diodoro Siculo lib. 14. Σκύτινοι dicuntur: Ἐντεῦθεν δὲ διὰ τῆς Σκυτίνων πορευόμενοι, διῆλθον ὁδὸν πεδινήν. i. e. *Hinc per Scutinorum regionem itinere facto, præteriere viam campestrem.* Apud Diodorum legitur διὰ ταῦ Χυτίνων perperam, pro διὰ τῆς Σκυτίνων. Scutini enim seu Scytini, seu Scytheni fuere iidem populi per quorum regionem via ad Macrones patebat, ut apparet ex ejusdem Diodori libro citato, Scythenos verò noster locat non longè à Macronibus.

94 Σκυθόπολις, Παλαιστίνης πόλις.] Scythopolis, Palæstinæ urbs: Ac si diceres *Scytharum-urbs*. Memoratur Straboni lib. 16. Ptolemæo lib. 5. c. 15. Amm. Marcellino lib. 19. c. 27. quam inter Antiochiam & Alexandriam locat. Hebraïce dicitur בּיתשן *bethsan*, i. e. *domus-san*, cujus muris Philistæi Saulis & ejus filiorum cadavera affixerunt, Samuel lib. 1. cap. ultimo, unde Josepho Antiquit. lib. 12. c. 12. dicitur *Bethsane*: Διαβάντες δὲ τὸν Ἰορδάνην, ἧκον εἰς τὸ μέγα πεδίον, οὗ κεῖται κατὰ πρόσωπον πόλις Βεθσάνη, καλουμένη παρὰ Ἑλλήνων Σκυθόπολις. i. e. *Transeuntes autem Jordanem, in magnam planitiem venêre, ubi sita est è regione urbs Bethsane, vocata à Græcis Scythopolis.* A Scythis nomen sortitam esse nullus dubito, quoniam Scythæ ad Syriam Palæstinam usque Asiæ imperio potiti pervenêre, ætate Cyaxaris Medorum, & Psammitichi Ægyptiorum regis, auctore Herodoto lib. 1. c. 105.

λις, [95] ἡ Νύσσης κοίλης Συρίας, Σκυθῶν πόλις, πρότερον λεγομένων Βαίσων, ὑπὸ τῶν βαρβάρων. Ὁ πολίτης, Σκυθοπολίτης. A

ΣΚΥΛΑΚΗ [96], πόλις περὶ Κύζικον. Ἑκαταῖος Ἀσίᾳ. Ὁ πολίτης Σκυλακηνὸς, καὶ Σκυλάκιος. B

ΣΚΥΛΛΑΙΟΝ [97], ἄκρα, περὶ ἧς Ἑκαταῖος ἐν Εὐρώπῃ φησί. Τὸ ἐθνικὸν, Σκυλλαῖος.

ΣΚΥΛΛΗΤΙΟΝ [98], πόλις Σικελίας, ὡς Εὔδοξος ἕκτῃ. Τὸ ἐθνικὸν, Σκυλλητινοί. C Τὸ κτητικὸν, Σκυλλητικός.

ΣΚΥΛΛΗΤΙΟΝ [99], ὄρος Κρήτης. Οἱ παροικοῦντες, Σκυλλαῖοι· Σκύλλιος γὰρ ὁ Ζεὺς αὐτοῦ τιμᾶται, ἔνθα φασὶν ἀποθέσθαι τοὺς Κουρῆτας, μετὰ τῶν Σπαρτιατῶν, τὸν Δία. D

ΣΚΥΜΝΙΑΔΑΙ [1], ἔθνος σὺν Γέταις. Εὔδοξος τετάρτῃ γῆς περιόδῳ, Σκυμνιάδαι καὶ Γέται.

ΣΚΥΡΜΟΣ [2], πόλις ἐν τῇ Δολιονίδι, Κυζίκου πλησίον. Οἱ πολῖται, Σκύρμιοι. E

ΣΚΥΡΟΣ [3], νῆσος, περὶ ἧς Νικόλαος ἐν

vel Nyssæ Cœlesyriæ, Scytharum urbs, qui prius *Besi* dicti sunt à Barbaris. Civis, Scythopolites.

SCYLACE, urbs circa Cyzicum, Hecatæ. Asia. Civis, Scylacenus, & Scylacius.

SCYLLÆUM, promontorium, de quo Hecatæ. in Europa inquit. Gentile, Scyllæus.

SCYLLETIUM, urbs Siciliæ, ut Eudoxus lib. 6. Gentile, Scylleteni. Possessiv. Scylleticus.

SCYLLETIUM, mons Cretæ. Accolæ, Scyllæi. Scyllius enim Jupiter illic colitur, ubi Curetes cum Spartiatis Iovem deposuisse ferunt.

SCYMNIADÆ, gens cum Getis [habitans.] Eudoxus quarta terræ periodo, *Scymniadæ, & Getæ.*

SCYRMUS, urbs in Dolionide, prope Cyzicum. Cives Scyrmii.

SCYRUS, insula de qua Nicolaus in quinto,

95 Ἡ Νύσσης κοίλης Συρίας, Σκυθῶν πόλις, πρότερον λεγομένων Βαίσων, &c.] Hæc verba insigniter sunt corrupta, sic legenda reor: ἡ Νύση κοίλης Συρίας, Σκυθῶν πόλις, πρότερον λεγομένη Βαίθσαν, &c. i. e. *Quæ Nyse Cœlesyriæ Scytharum urbs, antè dicta* Bæthsan. Quia Scythopolis antea dicta fuit *Nysa*, à Libero patre, sepulta nutrice ibi, auctore Plinio lib. 5. c. 18. necnon *Bethsan* Hebraïce, ut nota præcedenti annotavimus. Nec unquam Scythæ dicti fuere *Bæsi*, quod proculdubio corruptum est ab urbis nomine בּיתשן *bethsan.* Sic enim dicebatur, quæ postea à Græcis vocata fuit *Scythopolis*, auctore Josepho, cujus verba contulimus ad notam proxime præcedentem; quin etiam apud Euseb. Chronicor. lib. 1. legimus: Σκύθαι τὴν Παλαιστίνην κατέδραμον, καὶ τὴν Βασὰν κατέσχον, τὴν ἐξ αὐτῶν κληθεῖσαν Σκυθόπολιν. i. e. *Scythæ Palæstinam depopulabantur, & Basan possedernnt ex eisdem vocatam* Scythopolim. Ubi Βεθσὰν pro Βασὰν legendum.

96 Σκυλάκη, πόλις περὶ Κύζικον.] Scylace, urbs circa Cyzicum, ex Hecatæi Asia. Memoratur Herodoto lib. 1. c. 57. Plinio lib. 5. c. 32. Pelasgorum coloniam fuisse tradit Mela lib. 1. c. 19. *Trans amnem sedet in cervice peninsulæ Cyzicum. Nomen Cyzicus indidit, quem à Minyis imprudentibus, cum Colchos peterent, fusum acie cæsumque accepimus. Post, Placia, & Scylace, parvæ Pelasgorum coloniæ, quibus à tergo imminet mons Olympus (ut incolæ vocant) Mysius.*

97 Σκύλλαιον, ἄκρα, &c.] Scyllæum, promontorium, de quo Hecatæus in Europa. Duo hujus nominis promontoria memorantur, unum Calabriæ, non longè à Peloro Siciliæ promontorio, in quo adhuc hodiè jacet oppidulum ejusdem nominis vulgo dictum *Sciglio*, auctore Cluv. Italiæ Antiquæ lib. 3. c. 15. illius meminere Strabo lib. 6. Ptolemæus lib. 3. c. 1. Alterum erat promontorium Peloponnesi, quod in Argia locat Ptolemæus lib. 3. c. 16. cujus quoque meminit Strabo lib. 8. Liv. lib. 36. c. 42.

98 Σκυλλήτιον, πόλις Σικελίας.] Scylletium, urbs Siciliæ, ex Eudoxo. Fallitur Eudoxus Scylletium enim non fuit urbs Siciliæ, sed Italiæ, quæ ætate Strabonis *Scylacion* dicebatur. Ita enim ille lib. 6. Μετὰ δὲ ταύτην Σκυλλήτιον, ἄποικος Ἀθηναίων τῶν μετὰ Μενεσθέως, νῦν δὲ Σκυλλάκιον καλεῖται. i. e. *Post hanc* [Cauloniam] *Scylletium, colonia Atheniensium, qui Menestheum sequebantur, nunc autem* Scylacion *vocatur.* Maroni Æneid. lib. 3. v. 553. *naufragum Scylacæum* dicitur, ubi Servius: *Naufragum Scyllacæum, periculosum navibus, dictum* Scylacæum *à periculi similitudine, nam inde Scylla longe est; alii dicunt Ulyssem post naufragium in Italia de navium fragmentis civitatem sibi fecisse, quam* naufragum Scyllacæum *nominavit; alii ab Atheniensibus, qui cum Menestheo duce venerant, & à Libya redierant, conditam tradunt.* Scylaceum appellatur Melæ lib. 2. c. 4. Solino cap. VIII. quod ab Atheniensibus conditum adstruit. Est in regno Neapolitano, in regione, quæ vulgo *Calabria* dicitur, etiam nunc retinet corrupti nominis vestigia. Italis enim dicitur *Squillaci*, Episcopi sede, & Principatus titulo gaudet. Ejus dominum Hispani vocant *el Principe de Esquilache*, qui inter Hispaniæ regulos pernotus est. Ab hoc oppido *sinus Scylleticus* dicitur Straboni, *Scyllaceus* Melæ, libris citatis; vulgo Italis *Golfo di Squillaci.* Scyllaceum enim quatuor milliaribus tantum distat ab ora maritima.

99 Σκυλλήτιον, ὄρος Κρήτης.] Scylletium, mons Cretæ, cujus accolæ Scyllæi, ubi Scyllius Jupiter colebatur. Ab *Scylletium* non potest deduci Scyllæus, & Scyllius, at ab *Scyllæum* deducitur recte Scyllæus, & ab *Scyllium*, Scyllius; ac cum auctor noster suo loco commemoraverit Scyllæum, & Scylletium, si mons iste Cretæ Scyllæum, vel Scylletium diceretur, sine dubio illic ejus meminisset, quod cum non fecerit, facile conjectare possumus, montem hunc Cretæ vocatum fuisse *Scyllium*, à quo *Scyllius Jupiter* nomen sortitus est; itaque pro Σκυλλήτιον & Σκυλλαῖοι legendum Σκύλλιον & Σκύλιοι.

1 Σκυμνιάδαι, ἔθνος σὺν Γέταις.] Scymniadæ, gens cum Getis. Memorantur Ptolemæo lib. V. c. IX. cui Σκυμνῖται dicuntur, ac in Sarmatia locantur.

2 Σκύρμος, πόλις ἐν τῇ Δολιονίδι, &c.] Scyrmus, urbs in Dolionide, prope Cyzicum. Hinc *Cyzicum Dolionis* dicta fuit, ut claret ex Plinii lib. 5. c. 32. At de Scyrmo urbe nihil inveniebam.

3 Σκῦρος, νῆσος.] Scyrus, insula ex Nicolai libro V. Memoratur Scylaci inter Cycladas unà cum civitate cognomine. Plin. lib. 4. c. 12. eam vocat *Cycladum & Sporadum extimam.* Ejus quoque meminit Periegeta v. 521.

Σκῦρός τε ἠνεμόεσσα, καὶ αἰπεινὴ Πεπάρηθος.

Scyrusque ventosa, & excelsa Peparethus.

Ubi Eustath. Πρόκειται δὲ τῆς Μαγνήτων γῆς ἡ Σκῦρος αὕτη, ὥσπερ καὶ ἡ Πεπάρηθος, θαυμασταὶ δὲ αἶγες αἱ Σκυρίαι· καὶ μέταλλα δέ εἰσι ποικίλης λίθου, Σκυρίας λεγομένης, καθὰ καὶ Καρύστιαι. i. e. *Sedet verò ante Magnetum terram Scyrus ipsa, sicut & Peparethus, admirabiles autem sunt capræ Scyriæ. Sunt etiam lapidicinæ varii lapidis, Scyrii dicti, quemadmodum & Carystii.* Idem auctor eodem loco de ejus nominis etymo sic loquitur: Ἡ δὲ Σκῦρος τὴν κλῆσιν ταύτην ἔσχε, διὰ τὸ τ

ἐν πέμπτῳ· Σκῦρον δὲ τὸ μὲν παλαιὸν ᾤκουν A Πελασγοί τε καὶ Κᾶρες. Οἱ νησιῶται Σκύριοι, καὶ Σκυρία.

quinto, *Scyrum quidem olim habitabant Pelasgi, & Cares.* Insulares, Scyrii, fœm. Scyria.

ΣΚΥΤΟΠΟΛΙΣ, πόλις Λιβύης, περὶ ἧς ὁ Πολυΐστωρ ἐν Λιβυκῶν τρίτῳ. Τὸ ἐθνικὸν, Σκυτοπολίτης. B

SCYTOPOLIS, urbs Libyæ, de qua Polyhistor Libycorum tertio. Gentile, Scytopolites.

ΣΚΥΦΙΑ [4], πολίχνιον Κλαζομενίων, ὡς Ἔφορος ἐν τρίτῳ· Ἐν Σκυφίᾳ κατῴκει. Τινὲς δὲ διὰ τοῦ π.

SCYPHIA, oppidulum Clazomeniorum, ut Ephorus libro 3. *Scyphiæ habitabat.* Aliqui per *p* scribunt.

ΣΚΩΛΟΣ [5], πόλις Βοιωτίας. [6] Ἀρσενικῶς δὲ, κώμη τίς. Ὁ πολίτης Σκώλιος, C καὶ Σκωλιεύς.

SCOLUS, urbs Bœotiæ. Mascul. verò genere vicus est quidam. Civis, Scolius, & Scolieus.

ΣΜΙΛΑ [7], πόλις Θρᾴκης. Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ· Μετὰ δὲ Σμίλα πόλις. Τὸ ἐθνικὸν, Σμιλαῖος. D

SMILA, urbs Thraciæ. Hecatæ. Europa, *Post verò Smila urbs.* Gentile, Smilæus.

ΣΜΙΝΘΗ [8], πόλις Τροίας. Τὸ ἐθνικὸν Σμινθαῖος, καὶ Σμινθεύς. [9] Γράφεται δὲ καὶ διὰ τοῦ ε, καὶ διὰ τῆς αι διφθόγγου.

SMINTHE, urbs Troiæ. Gentile, Sminthæus, & Smintheus. Scribitur & per *e*, & per *æ* diphthongum.

ΣΜΙΝΘΙΟΝ [10], ἄλσος· Στράβων τρισκαιδεκάτῃ. Ὁ οἰκήτωρ, Σμίνθιος· Καὶ E διὰ διφθόγγου, ὡς Ἀχιλλεῖος. Καὶ Σμινθήϊον· Καὶ θηλυκῶς, Σμινθία ἡ χώρα.

SMINTHIUM, nemus quoddam. Strabo libro 13. Incola, Sminthius. Et per diphthongum ut Achilleus. Dicitur etiam Smintheium. Et fœm. Sminthia regio.

ΣΜΥΡΝΑ [11], πόλις Ἰωνίας, [12] ἣν

SMYRNA, urbs Ioniæ, quam primam con-

τὸ τῆς νήσου ταύτης σκληρὸν καὶ οἷον σκυρῶδες, ἤτοι λιθῶδες. i. e. *Scyrus verò vocamen habet hoc propter insulæ hujus asperitatem, ac veluti petricositatem.* Ab hujus insulæ capris, quibus abundabat ortum est adagium, Αἲξ Σκυρία, i. e. *Capra Scyria.* Dici solet in eos, qui beneficium maleficio corrumpunt, aut in eos, qui virtutem vitio contaminant atque obscurant; Scyriæ enim capræ cum essent agrestes mulctrum, quod lacte impleverant, sua feritate evertebant. Nunc subest Turcorum dominio, ac vulgo Italis dicitur *l'isola di Sciro.* Lapis quidam hujus insulæ integer fluctuabat, idem comminutus mergebatur, auctore Plinio lib. 36. c. 17.

4 Σκυφία, πολίχνιον, &c.] Scyphia, oppidulum Clazomeniorum, ex Ephori lib. 3. Quod aliqui per *p* scribebant. Memoratur Pausaniæ lib. 7. apud quem per duplex *p* scribitur, sed de eo nihil dictu dignum refert. Clazomenii autem fuere incolæ Clazomenarum, urbis Ioniæ, quæ prius *Gryna* dicebatur, à qua *Grynæus Apollo* apud Maronem Æneid. lib. 4. v. 345.

5 Σκῶλος, πόλις Βοιωτίας.] Scolus, urbs Bœotiæ. Memoratur Poëtarum parenti Il. 2. v. 479.

Οἵ θ' Ὑρίην ἐνέμοντο, καὶ Αὐλίδα πετρήεσσαν.
Σχοῖνόν τε, Σκῶλόν τε ———
Quique Hyrien incolebant, & Aulida petrosam
Schœnumque, Scolumque ———

Necnon Straboni lib. 9. Ἦν δὲ καὶ τῆς περὶ Ὄλυνθον πόλεων ὁμώνυμος αὐτῇ Σκῶλος. i. e. *Erat autem & Scolus urbs earum, quæ circa Olynthum ejusdem-nominis*, ac ipse [*vicus.*]

6 Ἀρσενικῶς δὲ κώμη τίς.] Scolus, mascul. gen. est vicus quidam. Scilicet Parasopiæ, regionis Bœotiæ, auctore Strabone lib. 9. Σκῶλος δ' ἐστὶ κώμη τῆς Παρασωπίας ὑπὸ τῷ Κιθαιρῶνι δυσοίκητος τόπος καὶ τραχὺς, ἀφ' οὗ καὶ ἡ παροιμία·

Εἰς Σκῶλον μήτ' αὐτὸς ἰέναι, μήτ' ἄλλῳ ἕπεσθαι.

i. e. *Scolus porrò vicus est Parasopiæ regionis sub Cithærone locus habitatu difficilis & asper, à quo parœmia:*

In Scolum nec ipse ito, nec alium sequere.

Meminit parœmiæ hujus Eustath. ad versum Homericum nota proximè præcedenti citatum, apud quem perperam legitur εἶναι, i. e. *esse*, pro ἰέναι, i. e. *ire*, ubi infinitiv. sumitur pro imperativo.

7 Σμίλα, πόλις Θρᾴκης.] Smila, urbs Thraciæ, ex Hecatæi Europa. Memoratur Herodoto lib. 7. c. 123. inter civitates Pallenæ vicinas, ex quibus Xerxes milites adversus Græcos accepit.

8 Σμίνθη, πόλις Τροίας.] Sminthe, urbs Troiæ. Hujus urbis nullam inveniebam memoriam; sed diversa loca nomine Sminthia, quorum præcipuè duo circa Hamaxitum Troiæ, unde Apollo Smintheus, celebrat Strabo lib. 13. Πολλαχοῦ δ' ἐστὶ τὸ τοῦ Σμινθέως ὄνομα· καὶ γὰρ περὶ αὐτὴν Ἁμαξιτὸν χωρὶς τοῦ κατὰ τὸ ἱερὸν Σμινθίου, δύο τόποι καλοῦνται Σμίνθια· καὶ ἄλλοι δ' ἐν τῇ πλησίον Λαρισαίᾳ· καὶ ἐν τῇ Παριανῇ δ' ἐστὶ χωρίον τὰ Σμίνθια καλούμενα, καὶ ἐν Ῥόδῳ, καὶ ἐν Λίνδῳ, καὶ ἄλλοθι δὲ πολλαχοῦ. i. e. *Multis in locis exstat Sminthei nomen. Nam & apud ipsam Hamaxitum præter locum, ubi est fanum Sminthii, duo loca vocantur* Sminthia, *& in Rhodo, & in Lindo, & alibi multis in locis.*

9 Γράφεται δὲ καὶ διὰ τοῦ ε, &c.] Scribitur etiam per *e* & per *æ* diphthongum, scilicet, Sminthea & Sminthæa.

10 Σμίνθιον, ἄλσος.] Sminthium, nemus ex Strabonis lib. 13. Nullum nemus hujus nominis memorat Strabo, sed diversa loca, *Sminthia* nomine, ejus verba apposuimus in hujus sectionis capite.

11 Σμύρνα, πόλις Ἰωνίας, &c.] Smyrna, urbs Ioniæ, quam primam condidit & incoluit Tantalus, &c. Veterem & novam Smyrnam memorat Strabo lib. 7. Ἑξῆς δ' ἄλλος κόλπος, ἐν ᾧ ἡ παλαιὰ Σμύρνα, ἀπὸ εἴκοσι σταδίων τῆς νῦν. Λυδῶν δὲ κατασπασάντων τὴν Σμύρναν, περὶ τετρακόσια ἔτη διετέλεσεν οἰκουμένη κωμηδόν· εἶτα ἀνήγειρεν αὐτὴν Ἀντίγονος· καὶ μετὰ ταῦτα Λυσίμαχος, καὶ νῦν ἐστι καλλίστη πασῶν· μέρος μέν τι ἔχουσα ἐπ' ὄρει τετειχισμένον, τὸ δὲ πλέον ἐν πεδίῳ πρὸς τῷ λιμένι, καὶ πρὸς τῷ Μητρῴῳ, καὶ πρὸς τῷ γυμνασίῳ, &c. i. e. *Dein alius sinus, in quo vetus Smyrna*, XX. *stadiis à nova. Cum Lydi diruissent Smyrnam per* CCCC *annos per pagos habitatum ibi fuit; instauravit postea eam Antigonus, & deinde Lysimachus. Hodie omnium est pulcherrima; pars ejus in monte est munita, major pars in planicie ad portum & Magnæ-matris-templum & gymnasium, &c.* De ejus conditoribus non convenit inter auctores; fuit una de duodecim Æolensium urbibus, auctore Pausania lib. 7. qui inibi novæ Smyrnæ conditorem facit Alexandrum, Philippi filium. Propter urbis muros defluebat *Meles* amnis; erat Smyrnæ bibliotheca, & Homerium, nimirum porticus quadrata templum habens & simulacrum Homeri. Nam Smyrnæi quoque Homerum sibi acriter vindicabant, & numisma quoddam æreum

12 ἣν πρώτην ἔκτισε καὶ ᾤκησε Τάνταλος. Καὶ A τότε μὲν Ναύλοχον, ὕστερον δὲ Σμύρνα προσηγορεύθη, ἀπὸ Σμύρνης Ἀμαζόνος, κατασχούσης τὴν Ἔφεσον. Τὸ ἐθνικὸν, Σμυρναῖος. 13 Καὶ τὸ κτητικὸν, Σμυρναϊκὸς κόλπος.

condidit, & habitavit Tantalus. Ac tunc quidem *Naulochum*, postea verò *Smyrna* appellata fuit, ab Smyrne Amazone, Epheso potita. Gentile, Smyrnæus Possessiv. Smyrnaïcus sinus.

B

ΣΟ'ΑΝΕΣ 14, ἔθνος ἀνδρεῖον, ὡς Στράβων Πεντεκαιδεκάτῃ· Πλησίον δὲ καὶ οἱ Σόανες.

SOANES, gens strenua, ut Strabo. lib. 15. *Prope verò sunt Soanes.*

ΣΟΓΔΙΑΝΗ' 15, χωρίον περὶ τὴν Βακτριανήν· Ἧς οἱ οἰκήτορες Σόγδιοι, καὶ Σόγδοι. C

SOGDIANE, regio circa Bactrianam. Cujus incolæ, Sogdii, & Sogdi.

ΣΟ'ΔΟΜΑ 16, μητρόπολις 17 ἦν τῶν δέκα πόλεων, τῶν ἐν τῇ Ἀσφαλτίτιδι λίμνῃ καταστραφεισῶν. Ὁ πολίτης, Σοδομίτης.

SODOMA, metropolis erat decem urbium, quæ in Asphaltitide lacu subversæ sunt. Civis, Sodomites.

ΣΟΛΚΟΙ' 18, πόλις ἐν Σαρδοῖ, ὡς D Ἀρτεμίδωρος ἐν ἐπιτομῇ· Ἀπὸ δὲ Καρβάλεως ἐπὶ Σολκούς.

SOLCI, urbs in Sardinia, ut Artemidorus in Epitome. *A Carbali in Solcos.*

ΣΟ'Λ- SOL-

reum apud eos Homerium vocabatur, teste Strabone lib. 14. unde *Smyrnæus vates* dicitur *Homerus* Lucano lib. 9. circa calcem libri; Silio Italico etiam *Smyrnæa plectra* pro *Homerica* usurpantur libro octavo. Floruit quoque Smyrnæ Quinctus Poëta, qui Paralipomena Homeri scripsit libris XIV. id nominis imponens suo operi, quoniam Homerus historiam de Ilio non absolvit, & hic derelicta ab illo persequitur, vulgo *Calaber* vocatur. Quia Bessarion Nicææ Cardinalis extra Hydruntem, maritimum Calabriæ oppidum in pervetusta æde B. Nicolai eum reperit sepultum. Adhuc hodie corrupti nominis cineres custodit. Vulgo enim vocatur *Ismir*, & est Ioniæ primaria urbs, Satrapæ Turcarum sedes, & commercio celebris.

12 Ἣν πρώτην ἔκτισε, &c.] Si pro πρώτην, placuerit legere πρότερον per me licet. Sic enim Stephanus amat loqui, sic & pro Ναύλοχον legendum puto Ναύλοχος.

13 Καὶ τὸ κτητικὸν Σμυρναϊκὸς κόλπος.] Ab Smyrna denominabatur *Smyrnæus*, & *Smyrnaïcus sinus*, de quo egimus in Μελήτης κόλπος.

14 Σόανες, ἔθνος ἀνδρεῖον, ὡς Στράβων, &c.] Soanes, gens virilis, ex Strabonis lib. 15. qui eos libro undecimo, non decimo quinto, ut inquit noster, celebrat circa Dioscuriadem non longe ab Iberis orientalibus prope Phthirophagos; *Suani* dicuntur Plinio lib. 6. c. 4. *Inde aliud flumen Charieis. Gens Salæ, antiquis Phthirophagi dicti & Suani.*

15 Σογδιανὴ, χωρίον περὶ τὴν Βακτριανήν.] Sogdiane, oppidulum seu regio circa Bactrianam. Incolæ Sogdii, Sogdi & Sogdiani dicebantur; ejus descriptionem habes apud Ptolemæum lib. 6. c. 12. apud Strabonem lib. 11. In ultimis Sogdianorum finibus condidit Alex. Magnus oppidum, quod de suo nomine *Alexandriam* vocavit, ut posteris testaretur itineris sui metas, ut Hercules & Liber pater, quos maxime æmulabatur, Plin. lib. 6. c. 16. *Ultra Sogdiani, oppidum Panda, & in ultimis eorum finibus Alexandria ab Alexandro Magno conditum. Aræ ibi sunt ab Hercule ac Libero patre constitutæ, item Cyro & Semiramide atque Alexandro.* Recentiores existimant, Sogdianam esse partem Tartariæ Asiaticæ, quam *Zagatay* nominant, cujus caput erat *Maracanda*, hodie parum corrupto nomine *Samarcand* dicta, Tamerlanis natalibus clara, de qua consulendus Teixeira lib. 1. c. 35. de Regibus Persidis.

16 Σόδομα, μητρόπολις, &c.] Sodoma, metropolis erat decem urbium in Asphaltitide lacu subversarum. Incendio suo inclyta Hebraïce סדום *Sedom*, unde parvâ differentia nomen est deflexum. Supra quam Deus pluere fecit sulphur & ignem de cœlo, ut narratur Genesis cap. 19. v. 24. Neut. plur. & fœm. singul. dicitur, de cujus regione Josephus, qui omnia S S. miracula ad causas naturales redigere conatur, ita loquitur de Bello Judaïco lib. 5. c. 5. Γειτνιᾷ δὲ ἡ Σοδομῖτις αὐτῇ, πάλαι μὲν εὐδαίμων γῆ, καρπῶν τε ἕνεκα, καὶ τῆς κατὰ πόλεις περιουσίας· νῦν δὲ κεκαυμένη πᾶσα· φασὶ δὲ ὡς δι' ἀσέβειαν οἰκητόρων κεραυνοῖς καταφλεγῆναι. Ἔστι γοῦν ἔτι λείψανα τοῦ θείου πυρὸς καὶ πέντε μὲν πόλεων ἰδεῖν σκιάς. Ἔτι δὲ κἀν τοῖς καρποῖς σποδιὰν ἀναγεννωμένην, οἳ χρόαν μὲν ἔχουσι τοῖς ἐδωδίμοις ὁμοίαν, δρεψαμένων δὲ χερσὶν, εἰς καπνὸν διαλύονται καὶ τέφραν· τὰ μὲν δὴ περὶ τὴν Σοδομῖτιν μυθολογούμενα, τοιαύτην ἔχει πίστιν ἀπὸ τῆς ὄψεως. i. e. *Vicina verò est Sodomitis ipsi* [paludi Asphaltitidi] *olim quidem terra felix tum propter fructus, cum propter civitatum abundantiam. Nunc autem tota exusta. Ajunt verò quod ob habitatorum impietatem fulminibus combusta fuerit. Sunt denique etiamnunc reliquiæ divini ignis, & quinque civitatum umbras videre licet, necnon in fructibus renascentes cineres, qui colorem habent edulibus similem, carpentium autem manibus in fumum dissolvuntur & cinerem. Quæ quidem circa Sodomitim fabulantur, hujusmodi habent fidem ex aspectu.* Ethnici etiam scriptores illius incendii meminere, Strabo lib. 16. Corn. Tacitus Historiarum lib. 5. c. 7. cujus sunt verba: *Haud procul inde campi, quos ferunt olim uberes, magnisque urbibus habitatos, fulminum jactu arsisse, & manere vestigia, terramque specie torridam, vim frugiferam perdidisse, nam cuncta sponte edita, aut manu sata, sive herba tenus, aut flore, seu solitam in speciem adolevêre atra & inania velut in cinerem vanescunt. Ego sicut inclytas quondam urbes igne cœlesti flagrasse concesserim, ita halitu lacus infici terram, corrumpi superfusum spiritum, eoque fœtus segetum & autumni putrescere reor, solo, cœloque juxta gravi.* Strabo libro modò citato auctor est Sodomam tredecim civitatum metropolim fuisse, atque LX. stadiorum habere superstitem ambitum. Ejus oppidani & Græcis & Latinis dicuntur *Sodomitæ*, qui aversæ Veneris vitio laborabant adeò ut Loti hospites subigere vellent, pro quibus Lotus suas ipsis filias obtulit, Genesis cap. citato v. 8. Sane miror simplicitatem viri, qui filias suas virgines prostituere volebat, ne hospitalitatis jura violarentur.

17 Μητρόπολις ἦν τῶν δέκα πόλεων, &c.] Pro τῶν δέκα legendum τῶν πέντε. *Quinque* enim fuere, non *decem*, urbes igne cœlitus delapso subversæ, ut elucet ex verbis Josephi nota proximè præcedenti citatis.

18 Σολκοὶ, πόλις ἐν Σαρδοῖ.] Solci, orum, urbs in Sardinia ex Artemidori epitome. Eadem urbs paulo infra nostro dicitur Σύλκοι. Ex Strabone petendum veram lectionem censeo, cui lib. 5. Σοῦλχοι dicitur: Πόλεις δ' εἰσὶ μὲν πλείους, ἀξιόλογοι δὲ Κάραλις, καὶ Σοῦλχοι. i. e. *Urbes sunt plures, præcipuæ autem Caralis, & Sulchi.* Fuit Carthaginiensium opus, auctore Pausania, cui Sylli perperam dicitur in Phocicis: Ὤικισαν δὲ ἐν τῇ νήσῳ καὶ αὐτοὶ πόλιν οἱ Καρχηδόνιοι, Κάραλιν τε, καὶ Σύλλους. i. e. *Condidere verò in insula & ipsi Carthaginenses urbem Carnalim, & Syllos.* Lege Caralim & Sulchos, quas urbium Sardiniæ antiquissimas vocat Mela lib. 2. c. 7. Eam quoque *Sulchos* appellat Claudianus de Bello Gildonico:

Pars adit antiqua ductos Carthagine Sulchos.

19 Σύλ-

ΣΟΛΛΙΟΝ[19], Κορίνθου πολίχνιον· A Θουκυδίδης δευτέρᾳ. Τὸ ἐθνικὸν Σολλιεύς, ὥσπερ Κάλλιον Καλλιεύς, Σούνιον Σουνιεύς, Ἴλιον Ἰλιεύς.

SOLLIUM, Corinthi oppidum. Thucyd. lib. 2. Gentile, Sollicus, ut Callium, Callieus, Sunium, Sunieus, Ilium, Ilieus.

ΣΟΛΟΙ[20], Κιλικίας πόλις, [21] ἡ νῦν Πομπηΐου πόλις· Ἑκαταῖος Ἀσίᾳ. Κέκλη- B ται δὲ ἀπὸ Σόλωνος, ὡς Εὐφορίων ἐν Ἀλε * Ἀνεκτίσθη ὑπὸ Πομπηΐου, καὶ μετωνομάσθη Πομπηϊούπολις. Ὁ πολίτης, Σολεύς, καὶ Σόλιος· Τὸ θηλυκὸν, Σολοῦντις, ὡς ἀπὸ τοῦ Σολοῦς Σολοῦντος. Διονύσιος δ' ἐν τρίτῳ C Βασσαρικῶν, Σώλειαν λέγει, διὰ τοῦ ω τὴν πρώτην, καὶ τὴν δευτέραν διὰ τῆς ει διφθόγγου.

SOLI, Ciliciæ urbs, quæ nunc *Pompeiopolis*, Hecatæ. Asia. Sic verò vocata fuit à Solone, ut Euphorion in Alexandr. Instaurata fuit à Pompeio, ac de ejus nomine *Pompeiopolis* vocata, priori nomine mutato. Civis, Soleus, & Solius. Fœmin. Soluntis, ut ab Solûs, Soluntis. Dionysius verò in Bassaricorum tertio *Soleam* vocat, per ω mega in prima syllaba, & in secunda per ει diphthongum.

ΣΟΛΟΥΣ[22], πόλις Κιλικίας, ὡς Ἑκαταῖος ἐν Εὐρώπῃ. [23] Ἐκλήθησαν δὲ ἀπὸ Σολοῦντος κακοξένου, ὃν ἀνεῖλεν Ἡρακλῆς. Ὁ D πολίτης Σολούντιος, καὶ Σολουντῖνος μετὰ τοῦ ν, καὶ Σολουντινὶς, καὶ Σολουντίας, καὶ Σολουντίς.

SOLUS, urbs Ciliciæ, ut Hecatæ. in Europa. Sic verò vocata fuit à Solunte pravo-hospite, quem Hercules interfecit. Civis, Soluntius & Soluntinus cum *n*, & Soluntinis, & Soluntias, & Soluntis.

ΣΟΛΥΓΕΙΑ[24], κώμη Κορίνθου, ὡς Θουκυδίδης τετάρτῃ. Τὸ ἐθνικὸν ὤφειλεν εἶναι Σολυγεύς. [25] Ἔστι δὲ κτητικὸν Σολύγειος λό- E φος.

SOLYGIA, vicus Corinthi, ut Thucyd. lib. 4. Gentile debebat esse Solygeus. Est verò possessiv. Solygius collis.

ΣΟΛΥΜΑ[26], πόλις Ἀσσυρίων, μετὰ τὴν

SOLYMA, urbs Assyriorum, post templi

19 Σόλλιον, Κορίνθου πολίχνιον.] Sollium, Corinthi oppidulum ex Thucydidis lib. 2. apud quem Σόλιον legitur: Οἱ δ' ἐν ταῖς ἑκατὸν ναυσὶν Ἀθηναῖοι, ἔτι ὄντες περὶ Πελοπόννησον, Σόλιόν τε Κορινθίων πόλισμα αἱροῦσι, καὶ παραδιδόασι Παλιρεῦσιν Ἀκαρνάνων μόνοις τὴν γῆν καὶ πόλιν νέμεσθαι. i. e. *Athenienses vero qui cum centum navibus circa Peloponnesum adhuc erant, Solium Corinthiorum oppidum capiunt, & tradunt Palirensibus Acarnanum solis agros & urbem incolendos.*

20 Σόλοι, Κιλικίας πόλις.] Soli, orum, Ciliciæ urbs, ex Hecatæi Asia. A Solone nomen sortita est. Solon enim eam condidit, auctore Diogene Laërtio in Solone; in qua Atheniensium aliquot statuit, qui tractu temporis, cum patriam linguam corrupissent, *Solæcizare* dicti sunt. Unde *Solæcismus* dicitur error contra grammaticæ præcepta, & loquendi normam, atque metaphoricè quidquid perperam fit *Solæcismus* vocari potest, unde lepide Juvenalis Sat. 6. v. 455. inquit:

——— Solæcismum liceat fecisse marito
Nil non permittit mulier sibi: turpe putat nil
Cum virides gemmas collo circumdedit, & cum
Auribus extentis magnos commisit elenchos.

De qua urbe ita Strabo lib. 14. Μετὰ δὲ Λάτμον Σόλοι πόλις ἀξιόλογος τῆς ἄλλης Κιλικίας ἀρχὴ, τῆς περὶ τὸν Ἰσσόν, Ἀχαιῶν καὶ Ῥοδίων κτίσμα τῶν ἐκ Λίνδου. i. e. *Post Latmum sunt* Soli, *urbs memorabilis, alterius Ciliciæ, quæ circa Issum est, principium, Achæorum & Rhodiorum opus, qui ex Lindo.*

21 Ἡ νῦν Πομπηΐου πόλις.] Solos Ciliciæ civitatem sua ætate *Pompeïopolim* dictam adstruit. Strabo lib. decimo quarto ait, Pompeium Magnum nonnullos piratarum, quos salute dignos putavit, Solos transtulisse, ac urbem à se, mutato priori nomine, *Pompeïopolim* appellasse: Εἰς ταύτην λειπανδρήσασαν, Πομπήϊος Μάγνος κατῴκισε τοὺς περιγενομένους τῶν πειρατῶν, οὓς μάλιστα ἔγνω σωτηρίας καὶ προνοίας τινὸς ἀξίους· καὶ μετωνόμασε Πομπηϊούπολιν. i. e. *In hanc* [civitatem Solos] *hominum frequentia destitutam Pompeius Magnus piratarum reliquias transtulit, quas judicabat potissimùm salute & providentia aliqua dignas. Et mutato nomine eam* Pompeiopolim *dixit.* Ferè eadem è nostris prodit Mela lib. 1. c. 13. *Deinde urbs est olim à Rhodiis Argivisque, post piratis Pompeio assignante possessa: nunc* Pompeiopolis, *tunc Solæ.* Memoratur inter alios Periegetæ v. 875.

Πολλαὶ δ' ἑξείης Κιλίκων γεγάασι πόληες,
Λυρνησσός, Μαλλός τε, καὶ Ἀγχιάλεια, Σόλοι τε.

Multæ autem dein Cilicum sunt urbes
Lyrnessus, Mallusque, & Anchialia, Solique.

Protulit Chrysippum, Philosophum Stoïcum, qui plurima scripsit, Philemonem Poëtam Comicum, & Aratum qui *Phænomena* versibus conscripsit, cujus rei sunt testes, Strabo libro citato, Diogenes Laërtius in Præfatione, Mela libro 1. c. 13.

22 Σολοῦς, πόλις Κιλικίας] Solûs, untis, urbs Ciliciæ, ex Hecatæi Europa. Sed cum Cilicia sit in Asia, non est verosimile, Hecatæum egisse de urbe Ciliciæ in Europa, cum de Asia etiam scripserit, ac quia Solûs in Cilicia à nemine celebratur, ideò unà cum Cluverio in sua Sicilia Antiqua cap. 3. in hac sectione pro πόλις Κιλικίας legendum existimo πόλις Σικελίας, i. e. *urbs Siciliæ*; quæ etiam Σολόεις dicebatur, unde contractè Σολοῦς, quemadmodum ab Ὑδρόεις fit Ὑδροῦς, & à Πυξόεις, Πυξοῦς. Memoratur autem Thucydidi lib. 6. Ἐπειδὴ δὲ οἱ Ἕλληνες πολλοὶ κατὰ θάλασσαν ἐπεισέπλεον, ἐκλιπόντες τὰ πλείω, Μοτύην καὶ Σολόεντα καὶ Πάνορμον ἐγγὺς τῶν Ἐλύμων συνοικίσαντες ἐνέμοντο. i. e. *At postquam permulti Græcorum cum navibus eò trajecerunt, relictis plerisque locis, Motyam, & Soloëntem & Panormum prope Elymos, in unum coëuntes incoluerunt.* Solûs dicitur Plinio lib. 3. c. 8. *Oppida Panormum, Solûs, Himera cum fluvio.*

23 Ἐκλήθησαν.] Lege ἐκλήθη. De una enim civitate loquitur, non de pluribus.

24 Σολύγεια, κώμη Κορίνθου.] Solygia, vicus Corinthi ex Thucyd. lib. 4. Ejus ex libro citato sunt verba: Καὶ Βάττος μὲν ὁ ἕτερος τῶν στρατηγῶν (δύο γὰρ ἦσαν ἐν τῇ μάχῃ οἱ παρόντες) λαβὼν λόχον, ἦλθεν ἐπὶ τὴν Σολύγειαν κώμην, φυλάξων ἀτείχιστον οὖσαν. i. e. *Et Battus quidem, alter e ducibus (duo enim erant, qui prælio aderant) assumpta cohorte contendit ad Solygiam vicum eum custoditurus, qui erat sine muris.*

25 Ἔστι δὲ κτητικὸν Σολύγειος λόφος.] Ex ejusdem Thucyd. lib. 4. apparet supra collem Solygium fuisse vicum Solygium apud quem perperam scribitur Σολύγιος pro Σολύγειος

26 Σόλυμα, πόλις Ἀσσυρίων, &c.] Solyma, urbs Assyriorum post excidium templi in Hierosolymis, condita. Videtur innuere, urbem, quæ post excidium templi Hierosolymis condita fuit, vocatam fuisse *Solyma*, quam *Assyriorum urbem* vocat, quod esset, ut ipse judicat, Assyriorum ditionis, aliter nullus capio auctoris nostri mentem, quod si ita est, erat Hierosolyma instaurata, de qua suo loco egimus.

27 Σό-

τὴν ἅλωσιν τοῦ ναοῦ τοῦ ἐν Ἱεροσολύμοις κτισθεῖσα, A
ὡς Κοδρᾶτος ἐννάτῳ Παρθικῶν. Τὸ ἐθνικὸν,
Σολυμηνός.

ΣΟ'ΛΥΜΟΙ[27], οἱ νῦν Πισίδαι· Σολύμους καλουμένους παρελθὼν Μαυσώλου.

ΣΟΥΑ'ΓΕΛΑ, πόλις Καρίας, ἔνθα ὁ τάφος ἦν τοῦ Καρὸς, ὡς δηλοῖ καὶ τοὔνομα. Καλοῦσι γὰρ οἱ Κᾶρες σοῦαν τὸν τάφον, γέλαν δὲ τὸν βασιλέα. Ὁ πολίτης, Σουαγελεύς. B

ΣΟΥΚΧΑΙ͂ΟΙ, ἔθνος Μαυρούσιον, ὡς Δέξιππος χρονικῶν δεκάτῳ. C

ΣΟΥΜΑ'ΤΙΑ[28], πόλις Ἀρκαδίας, ἀπὸ Σουματέως τοῦ Λυκάονος ἑνὸς παίδων. Γράφεται καὶ διὰ διφθόγγου Σουμήτεια. Τὸ ἐθνικὸν, τῷ πρωτοτύπῳ ὁμώνυμον.

ΣΟΥ'ΝΙΟΝ[29], δῆμος Λεοντίδος φυλῆς. Ὅμηρος δὲ ἄκρον καλεῖ, D

Ἀλλ' ὅτε Σούνιον ἄκρον. —

Ὁ δημότης, Σουνιεὺς, ὡς Ἰλιεύς. Τὰ τοπικὰ, Σουνιόθεν, Σουνιόνδε, Σουνιοῖ· Τὸ θηλυκὸν, Σουνιάς.

E

ΣΟΥ'ΡΑ[30], μαντεῖον Λυκίας, περὶ οὗ Πολύχαρμός φησιν ἐν Λυκιακοῖς, ὅπου νῦν φρέαρ θαλάσσης τόπος Σοῦρος καλούμενος. Τὸ ἐθνικὸν Σουρηνὸς, ὡς Καρηνός.[31] Ἔστι καὶ Φοινίκης πόλις Σώρα. Τὸ ἐθνικὸν Σωρανὸς, F
ὡς Νωλανός.

ΣΟΥ͂ΣΑ[32], πόλις ἐπίσημος. Περσική,

templi excidium in Hierosolymis condita, ut Quadratus Parthicorum lib. 9. Gentile, Solymenus.

SOLYMI, nunc Pisidæ. *Solymos vocatos præteriens Mausoli.*

SUAGELA, urbs Cariæ, ubi erat sepulchrum Caris, ut ostendit etiam nomen. Cares enim *suan* vocant sepulchrum, *Gelan* verò regem. Civis, Suageleus.

SUCCHÆI, populi Maurusii, ut Dexippus Chronicor. decimo.

SUMATIA, urbs Arcadiæ, à Sumateo uno ex Lycaonis filiis. Scribitur etiam per diphthongum Sumatea. Gentile, idem ac prototypum.

SUNIUM, populus, seu vicus Leontidis tribus. Homerus verò promontorium vocat.

Sed cum Sunium promontorium. —

Popularis, Sunieus, ut Ilieus. Localia, ex Sunio, ad Sunium, in Sunio. Fœm. Sunias.

SURA, Oraculum Lyciæ, de quo Polycharmus in Lyciacis inquit, ubi nunc puteus maris locus *Surius* vocatus. Gentile, Surenus, ut Carenus. Est etiam Phœniciæ urbs Sora. Gentile, Soranus, ut Nolanus.

SUSA, urbs insignis Persica, à Memnone

27 Σόλυμοι, οἱ νῦν Πισίδαι.] Solymi, nunc *Pisidæ*. Fuere Solymi Asiæ populi, de quibus videsis, quæ in Μιλύαι & Πισιδία annotavimus.

28 Σουμάτια, πόλις Ἀρκαδίας.] Sumatia, urbs Arcadiæ, à Sumateo Lycaonis filio. Id habet ex Pausaniæ Arcadicis, ubi legimus: Καὶ ἀπὸ Λυκέως Λυκεάται, Σουμάτια ἀπὸ Σουματέως. i. e. *Et à Lyceo Lyceatæ, à Sumateo Sumatea.* Apud nostrum προπαροξύνεται, apud Pausaniam verò παροξύνεται. Ex ejusdem Pausaniæ Arcadicis patet, sitam fuisse in Mænalii montis parte, quæ ad meridiem vergebat: Ἐν δὲ τοῖς κατὰ μεσημβρίαν τοῦ ὄρους Σουμήτια ᾤκισται. i. e. *In ea montis* [Mænalii] *parte, quæ ad meridiem est, Sumitia habita fuit.* Fortasse pro Σουμίτια apud Pausaniam ex auctore nostro legendum Σουμήτεια. Sic enim dicit, scribi quoque hujus urbis nomen.

29 Σούνιον, δῆμος Λεοντίδος φυλῆς.] Sunium, populus Leontidis tribus, quem Homerus *promontorium* vocat. Sunium non solum populus, sed etiam promontorium & portus in Attica fuit, Pausanias libro primo in libri capite: Τῆς ἠπείρου τῆς Ἑλληνικῆς κατὰ νήσους τὰς Κυκλάδας καὶ πέλαγος τὸ Αἰγαῖον, ἄκρα Σούνιον πρόκειται γῆς τῆς Ἀττικῆς· καὶ λιμήν τε παραπλεύσαντι τὴν ἄκραν ἐστὶ, καὶ ναὸς Ἀθηνᾶς Σουνιάδος ἐπὶ κορυφῇ τῆς ἄκρας. i. e. *In continentis Græciæ parte, quæ juxta Cycladas insulas & Ægæum pelagus, promontorium Sunium prominet terræ Atticæ. Et portus prænaviganti promontorium est, & templum Minervæ Suniadis in vertice promontorii.* Strabo lib. 9. Κάμψαντι δὲ τὴν κατὰ τὸ Σούνιον ἄκραν, ἀξιόλογος δῆμος Σούνιον· εἶτα Θόρικος. i. e *Flectenti promontorium quod ad Sunium est, occurit memorabilis populus Sunium. Dein Thoricus.* Hemistichium illud Homericum inversum est, ejus integer versus sic legitur Odyss. 3. v. 278.

Ἀλλ' ὅτε Σούνιον ἱρὸν ἀφικόμεθ' ἄκρον Ἀθηνῶν.

Sed cum ad Sunium sacrum pervenimus promontorium Athenarum.

Sacrum vocat Smyrnæus vates, quod in ejus vertice erat templum Minervæ, ut ex Pausaniæ verbis apparet.

30 Σοῦρα, μαντεῖον Λυκίας.] Sura, oraculum Lyciæ, ex Polycharmi Lyciacis. Plutarchus de solertia animalium ait esse pagum in Lycia inter Phellos & Myra, ubi homines piscibus assidentes ex eis arte quadam tamquam ex avibus præsagia futurorum captabant, ad quod sine dubio alludit auctor noster.

31 Ἔστι καὶ Φοινίκης πόλις Σώρα.] Est & Phœniciæ urbs Sora. *Sura* dicitur Ptolemæo lib. 5. cap. 15. quam inter Syriæ civitates penes Euphratem locat. Ipsissimam fuisse nullus dubito. Syria enim comprehendebat Phœniciam. Nec assentio Nicolao Fullero Miscell. Sacris lib. 1. c. 11. & lib. 4. c. 11. qui putat esse eamdem, quæ Tyrus. Nam Tyrus, non *Sora* etsi *Tsor* dicitur Hebraïce, sed *Sarra* dicebatur veteribus Latinis, ut videre est apud A. Gellium Noct. Atticar. lib. 14. c. 6. unde apud Maronem Georgicor. lib. 2. v. 506.

Hic petit excidiis urbem, miserosque Penates
Ut gemma bibat, & Sarrano dormiat ostro.

32 Σοῦσα, πόλις ἐπίσημος Περσική.] Susa, urbs illustris Persica. Id est ditionis Persarum & eorum aliquando regia, sedebat in Suside regione; Susis verò erat media inter Persidem & Babyloniam, Strabo lib. 15. Σχεδὸν δέ τι καὶ ἡ Σουσὶς μέρος γεγένηται τῆς Περσίδος, μεταξὺ αὐτῆς κειμένη, καὶ τῆς Βαβυλωνίας, ἔχουσα πόλιν ἀξιολογωτάτην τὰ Σοῦσα. Οἱ γὰρ Πέρσαι κρατήσαντες Μήδων, καὶ ὁ Κῦρος, ὁρῶντες τὴν μὲν οἰκείαν γῆν ἐπ' ἐσχάτοις που τεταγμένην, τὴν δὲ Σουσίδα ἐνδοτέρω καὶ πλησιαιτέραν τῇ Βαβυλωνίᾳ ἐν τοῖς ἄλλοις ἔθνεσιν, ἐνταῦθα ἔθεντο τὸ τῆς ἡγεμονίας βασίλειον. i. e. *Ferè Susis pars quædam facta est Persidis inter eam & Babyloniam sita, habet urbem memorabilem Susa. Nam Persæ & Cyrus superatis Medis, cum suam terram in extremis sitam viderent; Susida verò interius & propiorem Babyloniæ inter alias gentes, hîc posuere sui imperii regiam.* Neutro plur. usurpatur hujus urbis nomen, in qua erat Danielis sepulcrum, auctore Benjamin Thudelensi in suo itinerario; eam præterfluebat Tigris amnis eodem auctore.

33 Μέμνο-

κή, 33 Μέμνονος κτίσμα. 34 Κέκληται δὲ A
ἀπὸ τῶν κρίνων, ἃ πολλὰ ἐν τῇ χώρᾳ πεφύκει
ἐκείνῃ, σȣσάν τε αὐτὸ καλȣσιν οἱ βάρβαροι.
Οἱ πολῖται, Σȣ́σιοι· 35 Οὓς καὶ Κισίȣς φησὶ κε-
κλῆσθαι, ἀπὸ Κισίας τῆς μητρὸς Μέμνονος. Καὶ
Σȣσιανὴ ἡ χώρα, καὶ κώμη Σȣσιανή. B

ΣΟΥ'ΤΡΙΟΝ 36, πόλις, ἡ πρότερον
Τυῤῥηνῶν, ὕστερον δὲ Ῥωμαίων. Τὸ ἐθνικὸν,
Σȣτρηνός.

ΣΠΑ'ΔΑ 37, ȣ̓δετέρως, κώμη Περσικὴ, C
ἐν ᾗ πρώτη εὐνȣχισμὸς γέγονεν· Ὅθεν σπάδοι
λέγονται. Τὸ ἐθνικὸν, Σπαδονεύς.

ΣΠΑ'ΡΤΑΚΟΣ, πόλις Θρᾴκης· Ἐ-
ρατοσθένης ἐν Γαλατικῶν δευτέρῳ. Τὸ ἐθνικὸν
Σπαρτάκιος, ἢ Σπάρτακος. D

ΣΠΑΛΕ'ΘΡΗ 38, πόλις Θεσσαλίας,
Ἑλλάνικος δὲ Σπάλαθραν αὐτὴν φησι. Τὸ
ἐθνικὸν, Σπαλαθραῖος.

ΣΠΑ'ΡΤΗ 39, Λακωνικὸν χωρίον, ἀπὸ
τῶν μετὰ Κάδμȣ σπαρτῶν· Περὶ ὧν Τιμαγόρας E
φησὶν, Ἐκπεσόντας δὲ αὐτȣ̀ς εἰς τὴν Λακωνι-
κὴν, Σπάρτην ἀφ᾽ ἑαυτῶν ὀνομάσαι. Τὸ ἐθνι-
κὸν, Σπαρτιάται· Τὸ θηλυκὸν, Σπαρτιάτις,
καὶ Σπαρτιάς. Τὸ κτητικὸν, Σπαρτιατικός. Τὰ
τοπικὰ, ἐκ τόπȣ Σπάρτηθεν, εἰς τόπον Σπάρ- F
την δε. 40 Ἔστι καὶ Σπάρτον ὄρος, καὶ Σπάρτη
κώμη, πλησίον τοῦ Εὐξείνȣ Πόντȣ.

ΣΠΑΡ-

A ne condita. Sic verò vocata fuit à liliis, quæ plurima in regione illa nascuntur. *Susan* enim barbari vocant *lilium*. Cives, Susii. Quos etiam *Cisios* vocatos fuisse ait, à Cisia Memnonis matre. Dicitur etiam regio Susiana, & vicus Susianus.

B

SUTRIUM, urbs, quæ prius Tyrrhenorum, postea Romanorum fuit. Gentile, Sutrenus.

C SPADA, neut. gen. vicus Persidis, ubi primus Eunuchismus factus fuit. Unde *Spadi* dicuntur. Gentile, Spadoneus.

SPARTACUS, urbs Thraciæ. Eratosthenes Galaticorum secundo. Gentile, Spar-
D tacius, vel Spartacus.

SPALETHRE, urbs Thessaliæ, Hellanicus *Spalathram* eam vocat. Gentile, Spalathræus.

SPARTE, Laconicum oppidum ab
E Spartis Cadmi sociis. De quibus Timagoras inquit: *Irruentes verò eos in Laconicam, Sparten ab seipsis nominasse.* Gentile, Spartiatæ. Fœm. Spartiatis, & Spartias. Possessiv. Spartiaticus. Localia, ex loco, ex-Sparta, in locum, in-Spartam. Est etiam Spartum mons, & Sparte
F vicus, prope Euxinum Pontum.

SPAR-

33 Μέμνονος κτίσμα.] Susa à Memnone condita tradit. Tithoni Memnonis patris opus fuisse ac eorum arcem *Memnonium* vocitari inquit Strabo lib. 15. Λέγεται γὰρ δὴ καὶ κτίσμα Τιθωνȣ̃ τοῦ Μέμνονος πατρὸς, κύκλον ἔχȣσα ἑκατὸν καὶ εἴκοσι σταδίων, παραμήκης τῷ σχήματι· ἡ δὲ ἀκρόπολις ἐκαλεῖτο Μεμνόνειον. i.e. *Susa à Tithono, Memnonis patre condita dicuntur, ambitus* CXX. *stadiorum, figura oblonga, arx vocabatur* Memnonium.

34 Κέκληται δὲ ἀπὸ τῶν κρίνων, &c.] Susorum urbis nomen à liliis, quæ barbari *Susan* vocant, deducit. Id nomen Hebræum est, in quorum lingua שושן *Sosan* & שושנה *Sosanah* significat *Lilium*, sic dictum, quod sex foliis constet, unde parùm corrupto nomine Hispani *Lilia* vocant *asusenas*.

35 Οὓς καὶ Κισίȣς φησὶ κεκλῆσθαι, ἀπὸ τῆς Κισίας, &c.] Susios, Susorum oppidanos, Cisios vocatos fuisse ait [Æschylus] à Cisia, Memnonis matre. Sic concipienda sunt hæc verba, quæ noster videtur desumpsisse ex Strabonis lib. 15. Λέγονται δὲ καὶ Κίσσιοι οἱ Σȣ́σιοι. Φησὶ δὲ καὶ Αἰσχύλος τὴν μητέρα Μέμνονος Κισσίαν. i.e. *Dicuntur autem &* Cissii, *Susii. Ait verò Æschylus Memnonis matrem fuisse Cissiam.* Cissiam etiam vocatam fuisse regionem, per quam currebat Choaspes, ubi sita erant Susa, refert Herodotus lib. 5. c. 49.

36 Σȣ́τριον, πόλις, &c.] Sutrium, urbs Italiæ, antè Tyrrhenorum, postea Romanorum. Olim fuit adeò munita, ut velut castra Romanorum esset, testante Livio lib. 9. c. 32. *Dum hæc geruntur in Samnio, jam omnes Etruriæ populi, præter Aretinos, ad arma ierant, ab oppugnando Sutrio, quæ urbs socia Romanis velut claustra Etruriæ erat, ingens orsi bellum.* Idem auctor lib. 6. c. 3. inquit, tanta celeritate à Camillo de Etruscis captam, ut eodem die, quo illi ceperant, ille receperit, ejectosque Sutrinos restituerit; unde lepide Plautus in Casina ait: *Tum quoque facito, ut veniant, quasi eant Sutrium.* Nimiam celeritatem innuebat: etsi alii aliter sentiunt. Memoratur etiam Straboni lib. 5. inter mediterraneas Tyrrhenicæ urbes: Ἐν δὲ τῇ μεσογαίᾳ, πόλεις πρὸς ταῖς εἰρημέναις, Ἀρρήτιόν τε, καὶ Περȣσία, καὶ Οὐλσίνιον, καὶ Σȣ́τριον, i.e. *In mediterraneis autem, præter dictas urbes, Aretium, Perusia, Volsinium, & Sutrium.* Etiam nunc servat corrupti nominis originem, namque vulgo Italis dicitur *Sutri*, teste Cluv. Ital. Antiquæ lib. 2. c. 3. Antiquitus fuisse Romanorum coloniam apparet ex Livii lib. 29. c. 15.

37 Σπάδα, ȣ̓δετέρως, κώμη Περσική.] Spada, neut. gen. vicus Persicus. Nemini, quod sciam, memoratur; in hoc vico inquit auctor noster, eunuchismum excogitatum fuisse, unde *Spadi* dicti sunt, quos Latini *Spadones* vocant, at pace ejus dixerim, vero propius videri, spadones vocatos à verbo Græco σπᾶν, i.e. *avellere*, quod eis testiculi avulsi sunt, qua de causa Græcis etiam dicuntur ἐκτομίαι, θλιβίαι, θλαδίαι, scilicet quod eis testiculi, qui virilitatis sunt velut testes, exsecti, elisi, contusi sunt. Eunuchi autem dicti fuere, qui custodiendis fœminis præponebantur, εὐνὴ enim est *cubile*, ἔχω *habeo*, videlicet, quod curam gererent custodiendi cubicula fœminarum. Hujusmodi hominibus natura præ nimia frigiditate Veneris usum negavit, quorum operâ Persarum reges maximopere utebantur. Omnium eunuchorum celeberrimus fuit *Favorinus* Philosophus, cujus frequens mentio apud A. Gellium; ejus conversatione & familiaritate usus est Adrianus imp. auctore Ælio Spartiano in Adriano.

38 Σπαλέθρη, πόλις Θεσσαλίας.] Spalethre, urbs Thessaliæ, quæ *Spalathra* Hellanico. Eodem modo vocatur Plinio lib. 4. c. 9. qui eam in Magnesia locat. Eadem erat urbs, quoniam Thessaliæ annexa Magnesia erat, ut elucescit ex ejusdem auctoris libro capiteque citato.

39 Σπάρτη, &c.] Sparte, quæ & Lacedæmon, hodie *Musithra*, auct. Baudrand Parisino ad Alexandrini lexicum. De qua vide quæ in Λακεδαίμων annotavimus.

40 Ἔστι καὶ Σπάρτον ὄρος, &c.] Est & Spartum mons, & Sparte vicus prope Euxinum Pontum. Hodie Turcis vulgò *Ispirite* dicitur, si Leunclavio credimus.

41 Σπαρ-

ΣΠΑΡΤΩΛΟΣ[41], πόλις Μακεδονίας, ὡς Θουκυδίδης δευτέρᾳ. Τὸ ἐθνικὸν, Σπαρτώλιος. A

SPARTOLUS, urbs Macedoniæ, ut Thucyd. lib. 2. Gentile, Spartolius.

ΣΠΑΣΙΝΟΥ[42] χάραξ, πόλις ἐν τῇ μέσῃ τοῦ Τίγρητος Μεσήνῃ. Ἡ δὲ τοῦ Σπασίνου εὐθεῖα, Σπασίνης ἐστί. Τὸ ἐθνικὸν, Σπασίνου χάρακος ῥητέον. Εἰ γὰρ τὸν συνήθη τύπον ἐκλάβωμεν, ἀνάγκη Σπασινοχαρακηνὸς εἰπεῖν. B

SPASINU Charax, *i. e.* Spasinæ vallum, urbs in media Tigridis Mesenia. Spasinæ verò nominativus, Spasines est. Gentile, Spasinu Characos, *i. e.* Spasinæ valli, dicendum. Quod si consuetum typum excipiamus, necesse erat dicere, *Spasinocharacenus.* h. e. ex vallo Spasinæ.

ΣΠΗΛΑΙΟΝ[43], τὸ ἄντρον. Οἱ οἰκοῦντες, Σπηλαῖται. Εἰσὶν οὖν ἀγάλματα Ἡρακλέους, Ἑρμοῦ καὶ Ἀπόλλωνος. Σπηλαῖται καλούμενα. C

SPELÆUM, antrum. Incolæ, Spelæitæ. Sunt etiam simulachra Herculis, Mercurii, & Apollinis, *Spelaitæ* vocata.

ΣΠΙΝΑ[44], πόλις Ἰταλίας, ὡς Εὔδοξος καὶ Ἀρτεμίδωρος. [45] Τὸ ἐθνικὸν Σπινάτης, ὡς τοῦ Βέμβινα Βεμβινάτης. [46] Ἔστι δὲ καὶ ποταμὸς Σπῖνος καλούμενος. D

SPINA, urbs Italiæ, ut Eudoxus, & Artemidorus. Gentile, Spinates, ut Bembina, Bembinates. Est etiam fluv. *Spinus* vocatus.

ΣΠΟΡΓΙΛΟΣ, δῆμος Ἀττικός. Ὁ δημότης, Σποργίλιος.

SPORGILUS, populus Atticus. Popularis, Sporgilius.

ΣΤΑΓΕΙΡΑ[47], πόλις οὐδετέρως, πληθυν- E

STAGIRA, urbs neut. gen. & plur. num.

41 Σπάρτωλος, πόλις Μακεδονίας, &c.] Spartolus, urbs Macedoniæ, ex Thucydidis lib. 2. qui eam Σπάρτωλον τὴν Βοττικὴν vocat: Ἐλθόντες δὲ ὑπὸ Σπάρτωλον τὴν Βοττικὴν, τὸν σῖτον διέφθειραν. i. e. *Cùm autem ad Spartolum Botticam venissent, frumentum corruperunt.* Apud quem hujus urbis nomen προπαροξύτονον est, apud nostrum verò ὀξύτονον. Botticam vocat Thucydides, quod Bottiæi erant Macedonum coloni, auctore illius Scholiasta ad locum citatum.

42 Σπασίνου χάραξ, πόλις, &c.] Spasinæ Charax, id est Spasinæ vallum, urbs in media Tigridis Mesene. Memoratur Josepho Antiquitatum lib. 1. c. 7. & lib. 20. c. 2. Apud Ptolemæum lib. 6. c. 3. χάραξ Πασινοῦ dicitur, ac inter Susianæ oppida ad sinum Arabicum inter Tigrim & Eulæum amnes locatur. Charax etiam sine ullo additamento dicitur aliquibus, de quo Plinius lib. 6. c. 27. ita loquitur: *Charax oppidum Persici sinus intimum, à quo Arabia Eudæmon cognominata excurrit, habitatur in colle manu facto inter confluentes, dextra Tigrin, læva Eulæum* III. *mil. passuum laxitate. Conditum est primùm ab Alexandro Magno: qui colonis ex urbe regia Durine (quæ tum interiit) deductis, militumque inutilibus ibi relictis,* Alexandriam *appellari jusserat: pagumque Pellæum, à patria sua, quem proprie Macedonum fecerat: flumina id oppidum expugnavere. Posteà Antiochus restituit quintus regum & suo nomine appellavit. Iterumque infestatum Pasines Sogdonaci filius, rex finitimorum Arabum, quem Juba satrapem Antiochi fuisse falsò tradit, oppositis molibus restituit, nomenque suum dedit,* &c. Forsitan apud Plin. pro *Pasines* scribendum ex auctore nostro *Spasines.* De quo vide Marcianum in Susianæ Periplo.

43 Σπήλαιον, τὸ ἄντρον.] Spelæum, antrum. A quo simulachra Herculis, Mercurii & Apollinis, ut ait noster, *Spelæitæ* dicebantur, scilicet, quod in speluncis colerentur, sic spelunca, seu crypta apud veteres Hebræos & Christianos pro sepulcris & monumentis usurpantur. In locis enim subterraneis sepeliebantur, unde sepulcrum Abrahami, vel locus, quem mercatus est ad sepulturam Genesis c. 23. v. 9. 11. 17. dicitur מערה *meharah*, i. e. *spelunca.* Apud Joannem quoque cap. 11. Lazari sepulchrum σπήλαιον, i. e. *spelunca* dicitur. Adhuc hodie inter Hispanos in locis subterraneis collocari solent sepulchra, necnon Christi monumentum.

44 Σπῖνα, πόλις Ἰταλίας.] Spina, urbs Italiæ. Fuit antiquitus urbs celebris & potens, quippe quæ maris Ionii imperium obtinuit, opus vel Diomedis ut Plin. vel ut Dionys. lib. 1. Pelasgorum, ad ostium Padi, quod ab ea *Spineticum* dicebatur, posterioris verba, quia prolixa omitto, prioris verò sunt, quæ sequuntur ex lib. 3. c. 16. *Proximum inde ostium magnitudinem portus habet, qui* Vatreni *hodie dicitur, quo Claud. Cæsar e Britannia triumphans, prægrandi illa domo verius, quam nave intravit Adriam; hoc ante* Eridanum *ostium dictum est, aliis* Spineticum *ab urbe Spina, quæ fuit juxta, prævalens, ut Delphicis creditum est thesauris, condita à Diomede.* Nec pugnat cum Dionysio Plinius: Nam Pelasgi potuere condere, Diomedes potuit instaurare. Jam Strabonis ætate hæc civitas vicus parvus erat. Ita enim ille lib. v. Μεταξὺ δὲ Βούτριον, τῆς Ῥαουέννης πολίχνιον, καὶ ἡ Σπῖνα, νῦν μὲν κωμίον, πάλαι δὲ Ἑλληνὶς πόλις ἔνδοξος. Θησαυρὸς γοῦν Σπινητῶν ἐν Δελφοῖς δείκνυται, καὶ τἆλλα ἱστορεῖται περὶ αὐτῶν, ὡς θαλαττοκρατησάντων. Φασὶ δὲ καὶ ἐπὶ θαλάττῃ ὑπάρξαι· νῦν δ' ἐστὶν ἐν μεσογαίᾳ τὸ χωρίον, περὶ ἐνενήκοντα τῆς θαλάττης σταδίους ἀπέχον. i. e. *Interjacet Butrium, Ravennæ oppidulum & Spina, nunc quidem vicus parvus, quondam verò urbs Græcanica celebris; siquidem Spinetarum thesaurus ostenditur Delphis, & alia traduntur de ipsis, nimirum mari-potentes-fuisse. Ajunt etiam ad mare sitam fuisse. Nunc verò est in mediterraneis oppidulum, circiter* XC. *stadiis à mari distans.* Plinii ætate ævo cesserat, ut apparet ex ejus libro citato cap. XVII. *Interiere & Caturiges, Insubrum exsules, & Spina, suprà dicta.* Paucissima hujus urbis supersunt vestigia, locus nunc partim *Val di Spina,* partim *Dorso di Spina* nuncupatur vulgo, auctore Leandro Alberto in Romanula.

45 Τὸ ἐθνικὸν Σπινάτης.] Duplex est Spinæ urbis gentile pro duplici terminatione, quia ab Spina dicitur *Spinates,* ut ab Spine *Spinetes,* quo usus est Strabo, cujus verba apposuimus nota proximè præcedenti.

46 Ἔστι καὶ ποταμὸς Σπῖνος, &c.] Nunc memoratur Spinus amnis, quem celebrat Scylax in Periplo juxta lectionem Cluverii, Ital. Antiquæ lib. 1. c. 18. ego puto hunc amnem nullum alium esse præter Padi ostium, quod ab urbe Spina dicebatur *Spineticum,* ut claret ex Plinii verbis, quæ in hujus sectionis capite apposuimus, quod *ostium Spines* amnis dicitur Dionysio Antiquit. Rom. lib. 1. Ἐπὶ Σπινῆτι ποταμῷ ἐν τῷ Ἰωνίῳ κόλπῳ τὰς νῆας καταλιπόντες, Κρότωνα πόλιν ἐν μεσογείῳ εἷλον. i. e. *Relictis ad Spinetem amnem in Ionio sinu navibus, Crotonem ceperunt urbem in mediterraneis.* Vulgò nunc *Primaro* dicitur ostium illud Padi.

47 Στάγειρα, πόλις οὐδετέρως, &c.] Stagira, urbs neut. plur. Thraciæ scilicet, antequam Philippus Alexandri pater Macedoniæ terminos extenderet, postea Macedoniæ attributa. Nihil habuit memorabile, nisi quod fuit patria Aristotelis, qui ideo dicitur *Stagirita* Philosophus.

48 Στα-

θηλυκῶς. Ὁ πολίτης, Σταγειρίτης· Ἀριστο- A
τέλης Σταγειρίτης.

ΣΤΑΜΈΝΗ, πόλις Χαλύβων· Ἑκαταῖος Ἀσίᾳ. Τὸ ἐθνικὸν Σταμηναῖος, καὶ Σταμήνιος.

ΣΤΆΣΙΣ, πόλις Περσικὴ ἐπὶ πέτρης B
μεγάλης, ἣν εἶχεν Ἀντίοχος ὁ Σελεύκου. Τὸ ἐθνικὸν, Στασίτης· τῆς δὲ χώρας, Στασηνός.

ΣΤΕΊΡΙΑ[48], δῆμος Ἀττικὸς Πανδιο-
νίδος φυλῆς, θηλυκῶς καὶ οὐδετέρως. Ὁ δημό- C
της Στειριεύς, Στειριέως· Καὶ κατὰ συναίρεσιν, Στειριῶς. Τὸ κτητικὸν, Στειριακός. Τὸ τοπικὸν, Στειρίαθεν, Στειρίαδε, Στειριοῖ.

ΣΤΕΝΎΚΛΗΡΟΣ[49], πόλις Μεσσή- D
νης. Τὸ ἐθνικὸν, Στενυκλάριος. Τὸ θηλυκὸν, Στενυκλαρία.

ΣΤΕΦΆΝΗ, πόλις Φωκίδος. Τὸ ἐθνικὸν, Στεφαναῖος.

ΣΤΕΦΑΝῚΣ, πόλις Μαριανδυ- E
νῶν· Ἑκαταῖος Ἀσίᾳ. Τὸ ἐθνικὸν, Στεφανίτης.

ΣΤΗ͂ΛΑΙ[50], πόλις Κρήτης, πλησίον Παραισοῦ καὶ Ῥυθίμνης. Τὸ ἐθνικὸν Στηλαῖος,
ὡς Λάμπη Λαμπαῖος· Ἀλλὰ καὶ Στηλίτης, F
ὡς παρὰ τὸ ἀγαλμαῖς τὸν λίθον· ἀφ᾽ οὗ καὶ στηλιτεύω.

ΣΤΊΛΠΑΙ, πόλις Σικελίας. Τὸ ἐθνικὸν, Στιλπαῖος.

ΣΤΟΙ͂ΑΙ, πόλις Λιβύης, ὡς Ἑκαταῖος G
περιηγήσει αὐτῆς. Τὸ ἐθνικὸν, Σοιήτης.

ΣΤΟΙΧΆΔΕΣ[51], νῆσοι τρεῖς πρὸς τῇ Μασσαλίᾳ. [52] Καλοῦνται δὲ καὶ Λιγυστίδες.

ΣΤΟΥΐ-

num. Civis, Stagirites, ut Aristotel. *Stagirites.*

STAMENE, urbs Chalybum. Hecatæ. Asia. Gentile, Stamenæus, & Stamenius.

STASIS, urbs Persica, sita in magna quadam petra, quam Antiochus Seleuci filius habuit. Gentile, Stasites. Regionis verò, Stasenus.

STIRIA, populus Atticus Pandionidis tribus, & fœm. & neut. gen. Popularis, Stirieus, Stirieωs. Et per Synæresin, Stiriῶs, & Possessiv. Stiriacus. Locale, ex-Stiria, ad-Stiriam, in-Stiria.

STENYCLERUS, urbs Messeniæ. Gentile, Stenyclarius. Fœm. Stenyclaria.

STEPHANE, urbs Phocidis. Gentile, Stephanæus.

STEPHANIS, urbs Mariandynorum. Hecatæ. Asia, Gentile, Stephanites.

STELÆ, urbs Cretæ, juxta Paræsum, & Rythimnen. Gentile, Stelæus, ut Lampe, Lampæus. Dicitur etiam *Stelites*, ut ab agalmaïs, gemma. A quo etiam verbum Στηλιτεύω, i.e. *in cippo*, seu *columna inscribo.*

STILPÆ, urbs Siciliæ. Gentile, Stilpæus.

STOEÆ, urbs Libyæ, ut Hecatæ. in ejus Periegesi. Gentile, Stœetes.

STOECHADES, tres insulæ juxta Massiliam. Vocantur etiam *Ligystides.*

STUI-

48 Στείρια, δῆμος Ἀττικῆς, &c.] Stiria, populus Atticæ, Pandionidis tribus, fœm. & neut. plur. Nullam ob aliam rem memorabilis, nisi quod protulerit *Theramenem* Isocratis magistrum, auctore Aristophanis Scholiasta in Ranis. Ejus quoque meminere Hesych. & Suidas.

49 Στενύκληρος, πόλις Μεσσήνης.] Stenyclerus, urbs Messeniæ. *Stenyclarus* dicitur Straboni lib. 8. quam lectionem confirmat ejus gentile *Stenyclarius.* Quare apud Stephanum legendum etiam Στενύκλαρος; hanc regiam constituisse Cresphontem narrat Strabo libro citato. Erat enim in media Messenia. Apud Pausaniam lib. 4. Σενύκληρος legitur.

50 Στῆλαι, πόλις Κρήτης, &c.] Stelæ, urbs Cretæ, prope Paræsum & Rhythimnem. Hujus urbis altum est apud reliquos auctores silentium; ejus nomen sonat Latino sermone *columnas.* Quis non videt verba illa, ὡς παρὰ ἀγαλμαῖς τὴν λίθον esse insignitè corrupta; ratio clamare videtur, sic esse corrigenda, ὡς παρὰ τὸ ἄγαλμα, τὴν λίθον, ἀγαλμαῖος, ἀγαλματίτης. i.e. ut ab *agalma*, i.e. *gemma*, agalmæus, agalmatites. Utrumque enim denominativum invenitur apud Hesychium, nostra conjectura nititur antecedentibus, quia illa verba afferebat auctor noster in confirmationem duorum gentilium, scilicet Stelæus, & Stelites.

51 Στοιχάδες, νῆσοι τρεῖς πρὸς τῇ Μασσαλίᾳ.] Stœchades, insulæ tres prope Massiliam. Nomen sortitæ sunt ab earum ordine, στοῖχος Græcè significat Latinè *ordinem.* Plinius lib. 3. c. 5. *Tres Stœchades à vicinis Massiliensibus dictæ propter ordinem; quas item nominant singulis vocabulis Proten & Mesen, quæ & Pomponiana vocatur, tertia Hypæa.* Quinque Stœchades, tres earum memorabiles, duas parvas, celebrat Strabo lib. 4. Πρόκεινται δὲ τῶν στενῶν τούτων ἀπὸ Μασσαλίας ἀρξαμένοις, αἱ Στοιχάδες νῆσοι, τρεῖς μὲν ἀξιόλογοι, δύο δὲ μικραί· γεωργοῦσι δ᾽ αὐτὰς Μασσαλιῶται· τὸ δὲ παλαιὸν, καὶ φρουρὰν εἶχον, ἱδρυμένην αὐτόθι πρὸς τὰς τῶν λῃστηρίων ἐφόδους, εὐποροῦντες καὶ λιμένων. i. e. *Ante has angustias incipientibus à Massilia sitæ sunt Stœchades insulæ, tres earum memorabiles, duæ exiguæ. Agros earum colunt Massilienses. Antiquitus etiam præsidium ibi erat contra piratarum incursiones, abundantes & portibus.* Memorantur etiam inter alios Lucano lib. 3.

Et jam turrigeram Bruti comitata carinam
Venerat in fluctus Rhodani cum gurgite classis
Stœchados arva tenens.

Hodie vulgo Gallis vocantur *les isles de Hyeres*, auctore Baudrand Parisino ad Alexandrini lexicon Geographicum.

52 Καλοῦνται δὲ καὶ Λιγυστίδες.] Insulas Stœchades vocari *Ligystides* tradit, scilicet, quod erant ab ora Ligurum ad Massiliam usque dispersæ, Mela lib. 2. c. 7. *At in Gallia, quas referre conveniat, solæ sunt Stœchades, ab ora Ligurum ad Massiliam usque dispersæ.*

53 Στοϊ-

ΣΤΟΥΪΝΟΣ[53], πόλις Λιγύρων. Οἱ πολῖται, Στουῖνοι.

STUINUS, urbs Ligurum. Cives, Stuini.

ΣΤΡΑΤΙΆ[54], βαρυτόνως, Ἀρκαδικὴ πόλις. Ὅμηρος,

> Ῥίπην τε, Στρατίην τε, καὶ ἠνεμόεσσαν Ἐνίσπην.

Ὠνόμασται δὲ ἀπὸ τῆς θυγατρὸς Φανέως. Βαρυτονητέον δὲ τὰ ὀνόματα εἰς ἰδιότητα. Τρία δὲ σημαίνει ἡ στρατία, τὴν πόλιν, καὶ τὸ σύστημα τοῦ στρατοῦ μετὰ τῆς αὐτῆς γραφῆς, ἀλλὰ τόνου διαφόρου. Ὀξύνεται γὰρ τὸ δηλωτικὸν τοῦ συστήματος, τοῦ τῆς πόλεως βαρυνομένου. Τὸ ἀξίωμα ἡ στρατεία, καὶ διὰ διφθόγγου, καὶ βαρύνεται. Τὸ ἐθνικὸν Στρατιεύς, καὶ Στρατιάτης.

STRATIA, accentu gravi, urbs Arcadiæ, Hom.

> *Rhipenque Stratiamque, & ventosam Enispen.*

Sic verò vocata fuit à Phanei filia. Gravi verò accentu notanda sunt nomina, cum significant aliquid peculiare. Tria verò significat *Stratia*, urbem, & exercitus systema cum eadem scriptura, sed tono differenti. Acuitur enim cum significat *systema*, cum *urbem* significat, gravatur. Cum significat dignitatem in excercitu στρατεία & per diphthongum scribitur & gravatur. Gentile, Stratieus, & Strasiates.

ΣΤΡΑΜΒΑΙ, πόλις Θράκης. Τὸ ἐθνικὸν, Σταγειρῖται Στραμβαῖοι.

STRAMBÆ, urbs Thraciæ. Gentile, Stagiritæ Strambæi.

ΣΤΡΑΤΙΟΝ[55], πόλις Ἀκαρνανίας. Ὁ πολίτης, Στρατιώτης, καὶ Στράτιος.

STRATIUM, urbs Acarnaniæ. Civis, Stratiotes, & Stratius.

ΣΤΡΑΤΟΝΙΚΕΙΑ[56], πόλις Μακεδονίας, πλησίον Καρίας. Κέκληται δὲ ἀπὸ Στρατονίκης, τῆς Ἀντιόχου γυναικός. Ὁ πολίτης, Στρατονικεύς. Ἐκτίσθη δὲ ὑπὸ Ἀδριανοῦ, καὶ Ἀδριανούπολις ὠνομάσθη.[57] Ἔστι καὶ ἕτερον πολίχνιον πρὸς τῷ Ταύρῳ.

STRATONICEA, urbs Macedoniæ, prope Cariam. Sic vocata à Stratonice Antiochi uxore. Civis, Stratoniceus. Ab Adriano instaurata, atque *Adrianopolis* vocata fuit. Est etiam aliud oppidulum ad Taurum.

ΣΤΡΑΤΟΣ[58], πόλις Ἀκαρνανίας, θηλυκῶς καὶ ἀρσενικῶς. Ὁ πολίτης, Στράτιος.

STRATUS, urbs Acarnaniæ, fœm. & mascul. gen. Civis, Stratius.

ΣΤΡΕΨΑ[59], πόλις Μακεδονίας. Τὸ ἐθνικὸν Στρεψαῖος, καὶ Στρεψιανός.

STREPSA, urbs Macedoniæ. Gentile, Strepsæus, & Strepsianus.

ΣΤΡΗΝΟΣ, Ἡρόδοτος ἑβδόμῃ, πόλις

STRENUS, Herodotus lib. 7. civitas Cretæ.

53 Στουῖνος, πόλις Λιγύρων.] Stuinos, urbs Ligurum. Fuit populorum Euganeorum caput, quæ Plinio lib. 3. c. 20. dicitur Stonos: *Verso deinde in Italiam pectore Alpium Latini juris Euganeæ gentes, quarum oppida* XXXIIII. *enumerat Cato.* Ac paulo infra: *Præstantesque genere Euganeos, inde tracto nomine. Caput eorum Stonos.* Populi ipsi *Stoni* dicuntur Straboni lib. 4. Τῇ δὲ Ληπόντιοι, καὶ Τριδεντῖνοι, καὶ Στόνοι, καὶ ἄλλα πλείω μικρὰ ἔθνη, κατέχοντα τὴν Ἰταλίαν ἐν τοῖς πρόσθεν χρόνοις, λῃστρικὰ, καὶ ἄπορα· Νυνὶ δὲ τὰ μὲν ἐξέφθαρται, τὰ δὲ ἡμέρωται τελείως. i. e. *Ad alteram partem Lepontii, Tridentini, Stoni, & aliæ complures exiguæ gentes, quæ superioribus temporibus Italiam tenebant, latrociniis deditæ & pauperes. Eæ nunc partim excisæ sunt, partim perdomitæ.* In quodam Fastorum triumphalium fragmento triumphi hoc ordine memorantur apud Cluv. Italiæ Antiquæ lib. 1. c. 15.

DE LIGVRIBVS. VOCONTEIS. SALLVVIEIS. QVE.
DE. LIGVRIBVS. STOENEIS.

Eorumque quoque meminit Goltzii Thesau. in Liguria.

54 Στρατία, βαρυτόνως Ἀρκαδικὴ πόλις.] Stratia, gravitono Arcadica urbs ex Homero. Ejus est versiculus ille, qui legitur Il. 2. v. 606. ubi Eustath. nihil memoratu dignum affert.

55 Στράτιον, πόλις Ἀκαρνανίας.] Stratium, urbs Acarnaniæ. Vide Στρατός.

56 Στρατονίκεια, πόλις Μακεδονίας, &c.] Stratonicea, urbs Macedoniæ prope Cariam. Ab Stratonice formatur Stratonicea, ut ab Thessalonice, Thessalonicea. Auctor noster mihi videtur nugari, cum inquit Stratoniceam esse urbem Macedoniæ prope Cariam, à qua maxime distabat. Caria enim erat in Asia minori, & Macedonia in Europa, ut videre est ex Geographia Ptolemæi & Strabonis; Prior celebrat Stratonicen Macedoniæ lib. 3. c. 13. in Singitico sinu, & Stratonicen Cariæ lib. 5. c. 2. Posterior autem lib. 14. memorat Stratonicen Cariæ, quam coloniam Macedonum fuisse tradit, unde forsitan per incuriam quandam noster auctor inquit esse prope Cariam; verba Strabonis sunt: Στρατονίκεια δ᾽ ἐστὶ κατοικία Μακεδόνων· ἐκοσμήθη δὲ καὶ αὕτη κατασκευαῖς πολυτελέσιν ὑπὸ τῶν βασιλέων. i. e. *Stratonicea Macedonum est colonia; exornata hæc quoque sumptuose apparatu à regibus.* Quare apud Stephanum pro πόλις Μακεδονίας πλησίον Καρίας legendum, πόλις Μακεδόνων ἐν Καρίᾳ.

57 Ἔστι καὶ ἕτερον πολίχνιον πρὸς τῷ Ταύρῳ.] Est & aliud hujus nominis oppidulum prope Taurum montem. Memoratur Straboni lib. 14. Ἔστι δὲ καὶ ἄλλη Στρατονίκεια ἡ πρὸς τῷ Ταύρῳ καλουμένη, πολίχνιον παρακείμενον τῷ ὄρει. i. e. *Est & alia Stratonicea, quæ ad Taurum dicitur, oppidulum ad montem situm.*

58 Στρατὸς, πόλις Ἀκαρνανίας.] Stratus, urbs Acarnaniæ. Paulò suprà commemoravit etiam Stratium ejusdem Acarnaniæ urbem tamquam ab hac, de qua nunc sermo, diversam, utrique dat gentile Στράτιος, quare unam eamdemque civitatem fuisse reor; Stratus verò urbs sedebat super Ambracium sinum ad amnem Acheloum, qui è Pindo monte delapsus Acarnaniam ab Ætolia dirimebat, ideò Livius lib. XLIII. c. XXI. Ætoliæ adscripsit: *Stratus validissima tum urbs Ætoliæ erat, sita est super Ambracium sinum, prope amnem Acheloum.* Memoratur inter alios Thucydid. lib. 2. Plinio lib. 4. c. 1. qui eam maximam Acarnaniæ urbem vocat.

59 Στρέψα, πόλις Μακεδονίας.] Strepsa, urbs Macedoniæ. Memoratur Harpocrationi, cui civitas Thraciæ, & oppidani *Strepsæi* dicuntur. Hujus sententiam videtur confirmare Hesychius. Inquit enim: Στρεψαῖοι, ἔθνος περὶ Μακεδονίαν. i. e. *Strepsæi, gens circa Macedoniam.* Thracia verò adhærebat Macedoniæ.

60 Στρο-

λις Κρητική. Τὸ ἐθνικὸν Στρήνιος, ὡς Φαιστὸς Φαίστιος. A

ΣΤΡΟ'ΒΟΣ, πόλις Μακεδονίας, Ῥωμαίων ἄποικος. Τὸ ἐθνικὸν, Στροβαῖος.

ΣΤΡΟΓΓΥ'ΛΗ[60], μία τῶν Αἰόλου νήσων, ἀπὸ τοῦ σχήματος καλουμένη· Καὶ φλογὸς μὲν λειπομένη, φέγγους δὲ μετέχουσα. Τὸ ἐθνικὸν Στρογγυλαῖος, ὡς τῆς Λιπάρας Λιπαραῖος. Ἔστι καὶ ἄλλη πρὸς τῇ Λύκτῳ. Τὸ ἐθνικὸν, τῷ τῆς χώρας ἔθει, Στρογγυλεύς. B

ΣΤΡΟΥ'ΘΕΙΑ, πόλις Φρυγίας ἐν τοῖς ὅροις Λυκαονίας. Τὸ ἐθνικὸν, Στρουθεύς. C

ΣΤΡΟ'ΓΩΛΑ, πόλις Λυδίας. Ξάνθος ἐν Λυδιακῶν δευτέρῳ. Τὸ ἐθνικὸν, Στρογωλεύς. D

ΣΤΡΟΦΑ'ΔΕΣ[61], νῆσοι πρὸς τῇ Ζακύνθῳ δύο. Τὸ ἐθνικὸν, Στροφαδεύς.

ΣΤΡΥΒΙ'Α, νῆσος τῶν Σποράδων. Τὸ ἐθνικὸν, Στρυβιαῖος.

ΣΤΡΥ'ΜΗ[62], πόλις Θρᾴκης, ὡς Ἀνδροτίων ἑβδόμῳ. Τὸ ἐθνικὸν Στρυμηνός, καὶ Στρυμήσιος, καὶ Στρυμιαῖος· Καὶ τὸ κτητικόν, Στρυμαϊκός. E

ΣΤΡΥΜΩ'Ν[63], ποταμὸς Ἀμφιπόλεως, ἀφ' οὗ ὁ Βορέας· F

Στρυμονίου Βορέαο. —

[64] Οἱ οἰκοῦντες, Στρυμόνιοι. Οὗτοι διαβάντες εἰς

Cretæ. Gentile, Strenius, ut Phæstus, Phæstius.

STROBUS, urbs Macedoniæ, Romanorum colonia. Gentile, Strobæus.

STRONGYLE, una ex Æoli insulis à figura vocata. Et flamma quidem caret, luminis verò particeps est. Gentile, Strongylæus, ut Liparæ, Liparæus. Est & alia juxta Lyctum. Gentile, regionis consuetudine, Strongyleus.

STRUTHIA, urbs Phrygiæ in finibus Lycaoniæ. Gentile, Strutheus.

STROGOLA, urbs Lydiæ, Xanthus Lydiacor. 2. Gent. Strogoleus.

STROPHADES, insulæ duæ juxta Zacynthum. Gent. Strophadeus.

STRYBIA, insula una Sporadum. Gentile, Strybiæus.

STRYME, urbs Thraciæ, ut Androtio lib. 7. Gentile, Strymenus, & Strymesius, & Strymiæus. Possessiv. Strymaicus.

STRYMON, fluvius Amphipolis, à quo Boreas [*dicitur Strymonius* ut]

Strymonii Boreæ —

Accolæ, Strymonii. Hi transeuntes in Asiam, *Bithyni*

60 Στρογγύλη, μία τῶν Αἰόλου νήσων ἀπὸ τοῦ, &c.] Strongyle erat insula, una Æolidum in mari Tyrrheno, non procul à Sicilia, vulgò Italis *Strombeli* dicta, nomen à figura scilicet rotunda inditum est. Græci enim στρόγγυλον vocant, quod Latini *rotundum*. Auctor noster respexisse videtur Strabonem, qui hac de insula sic loquitur lib. 6. Ἡ δὲ Στρογγύλη καλεῖται μὲν ἀπὸ τοῦ σχήματος, ἔστι δὲ καὶ αὐτὴ διάπυρος, βίᾳ μὲν φλογὸς λειπομένη, τῷ δὲ φέγγει πλεονεκτοῦσα· ἐνταῦθα δὲ τὸν Αἴολον οἰκῆσαι φασιν. i. e. *Strongyle verò vocatur quidem à figura, est & ipsa ignita, violentia flammæ minor, fulgore autem excellens. Ibi habitasse Æolum ajunt.* Septem verò fuere insulæ Æolides, de quibus in Αἰολία egimus.

61 Στροφάδες, νῆσοι πρὸς τῇ Ζακύνθῳ δύο.] Strophades, insulæ prope Zacynthum duæ. Nomen sortitæ sunt à nomine Græco στροφή, i. e. *conversio.* Memorantur Apollonio Argonauticor. lib. 2. *Cyparissiorum insulæ* dicuntur Straboni lib. 8. nimirum, quod ante Cyparissum promontorium sitæ essent. Nonnullis *Plotæ* dicebantur, Plin. lib. 4. c. 12. *Ante Zacynthum* XXXV. M. *pass. in Eurum ventum Strophades duæ, ab aliis* Plotæ *dictæ.* Eas memorat Poëtarum illustre decus Æneid. lib. 3. v. 210.

Servatum ex undis Strophadum me littora primum
Accipiunt: Strophades stant nomine dictæ
Insulæ Ionio in magno: quas dira Celæno
Harpyiæque colunt aliæ.

Ubi Cerda Harpyiarum fabulam ex Eustathio ad Odyss. 12. affert; Servius etiam ad eundem locum, nihil, præter fabulam, memoratu dignum habet. *Stromphides* vocantur apud Harpocrationem, perperam, ut puto, pro Strophades. Inter insulas adjacentes Peloponneso eas celebrat Ptolemæus lib. 3. c. 16.

62 Στρύμη, πόλις Θρᾴκης.] Stryme, urbs Thraciæ. Memoratur Herodoto lib. 7. c. 108. Παραμείβετο δὲ πορευόμενος ἐκ Δορίσκου, πρῶτα μὲν τὰ Σαμοθρηΐκια τείχεα, τῶν ἐσχάτη πεπόλισται πρὸς ἑσπέρην πόλις τῇ οὔνομά ἐστι Μεσαμβρίη· ἔχεται δὲ ταύτης Θασίων πόλις, Στρύμη· διὰ δὲ σφέων τοῦ μέσου Λίσος ποταμὸς διαρρέει· ὃς τότε οὐκ ἀντέσχετο τὸ ὕδωρ παρέχων τῷ Ξέρξεω στρατῷ, ἀλλ' ἐπέλιπε. i. e. *Digressus ex Dorisco præteriit primum Samothracios muros, quorum ultima sita est ad vesperam urbs nomine Mesambria, cui vicina est Thasiorum urbs,* Stryme. *Per quarum medium fluit Lissus amnis, cujus aqua tunc non suffecit Xerxis copiis, sed defecit.* Harpocratio in Στρύμη insulam esse tradit Thasiorum coloniam & emporium.

63 Στρυμών, ποταμὸς Ἀμφιπόλεως.] Strymon, amnis Amphipolis. Strymonem amnem *Amphipolis* vocat, videlicet quod Amphipolim Macedoniæ urbem allueret, quem alii Thraciæ, alii Macedoniæ assignant. Oriebatur enim in montibus Thraciam & Macedoniam dispescentibus, auctore Ptolemæo lib. 3. c. 13. Thucyd. lib. 2. prodit, ex Scomio monte per Graæos & Leæos decurrere: Καὶ ἔσχατοι τῆς ἀρχῆς οὗτοι ἦσαν, μέχρι Γραιαίων καὶ Λεαίων Παιόνων, καὶ τοῦ Στρυμόνος ποταμοῦ, ὃς ἐκ τοῦ Σκομίου ὄρους διὰ Γραιαίων καὶ Λεαίων ῥεῖ. i. e. *Atque hi* [Agrianes totius] *imperii erant ultimi, usque ad Graæos & Leæos Pæonas, & Strymonem amnem, qui ex Scomio monte per Graæos & Leæos fluit.* De ejus hodierno nomine non convenit inter auctores.

64 Οἱ οἰκοῦντες Στρυμόνιοι, &c.] Accolæ Strymonis amnis dicebantur *Strymonii*, qui cum in Asiam transirent *Bithyni* vocati fuere. Ex Herodoti fonte id hausit auctor noster. Sic enim ille lib. 7. c. 75. Οὗτοι δὲ διαβάντες μὲν ἐς τὴν Ἀσίην, ἐκλήθησαν Βιθυνοί· τὸ δὲ πρότερον ἐκαλέοντο (ὡς αὐτοὶ λέγουσι) Στρυμόνιοι, οἰκέοντες ἐπὶ Στρυμόνι· ἐξαναστῆναι δέ φασι ἐξ ἠθέων ὑπὸ Τευκρῶν τε καὶ Μυσῶν. i. e. *Isti* [Thraces] *transgressi in Asiam, vocati sunt Bithyni. Antè appellabantur* (*ut ipsi ajunt Strymonii, accolentes Strymonem. E suis sedibus ejectos fuiss ajunt à Teucris & Mysis.* Eadem etiam de causa *grues Strymoniæ* dicuntur, Maroni Æneid. lib. 10. quod circa hunc amnem degerent:

—— *Quales sub nubibus atris*
Strymoniæ dant signa grues, atque æthera tranant
Cum sonitu, fugiuntque Notos clamore secundo.

 65 Στύλλα,

εἰς τὴν Ἀσίαν, Βιθυνοὶ ἐκλήθησαν. Καὶ ἀπὸ A τοῦ Στρυμόνος γενικῆς, τὸ θηλυκὸν Στρυμονὶς, καὶ Στρυμονία ἡ γῆ.

ΣΤΡΩΗ, πόλις Λιβύης, ὡς Ἑκαταῖος Ἀσίας περιηγήσει. Τὸ ἐθνικὸν Στρωαῖος, ἢ Στρωίτης. B

ΣΤΥΕΛΛΑ[65], φρούριον τῶν ἐν Σικελίᾳ Μεγαρίδος. Τὸ ἐθνικὸν Στυελλῖνος,[66] ὡς Ἐντελλῖνος.

ΣΤΥΛΛΑΓΙΟΝ[67], πόλις Τριφυλίας. Τὸ ἐθνικὸν Στυλλάγιος, καὶ Στυλλα- C γιεύς.

ΣΤΥΜΦΑΛΟΣ[68], πόλις Ἀρκαδίας, καὶ πεδίον ὁμώνυμον, καὶ πηγή. Ἡ πόλις ἀρσενικῶς, καὶ θηλυκῶς. Τὸ ἐθνικὸν Στυμφάλιος, [69] καὶ Στυμφαλία Ἄρτεμις, καὶ λίμνη καὶ D γυνή.

ΣΤΥΡΑ[70], πλησίον Καρύστου, τῆς Εὐβοίας πόλις. [71] Ὁ πολίτης, Στυρεύς.

ΣΤΥΡΑΚΙΟΝ[72], ὄρος Κρήτης. Οἱ ἐνοικοῦντες, Στυρακῖται· Στυρακίτης γὰρ Ἀ- E πόλλων.

ΣΤΩΛΟΣ, πόλις μία τῶν ἐν Θράκῃ βαρ-

Bithyni vocati fuere. Et à genitivo Στρυμόνος, fit fœm. Strymonis, & Strymonia terra.

STROE, urbs Libyæ, ut Hecatæ. Asiæ Periegesi. Gentile, Stroæus, vel Stroites.

STYELLA, castellum Megaridis in Sicilia. Gentile, Styellenus, ut Entellenus.

STYLLAGIUM, urbs Triphyliæ. Gentile, Styllagius, & Styllagieus.

STYMPHALUS, urbs Arcadiæ, & campus ejusdem nominis, & fons. Urbs mascul. & fœm. gen. Gentile, Stymphalius, & *Stymphalia Diana*, & palus, & mulier.

STYRA, prope Carystum, urbs Eubœæ. Civis, Styreus.

STYRACIUM, mons Cretæ. Incolæ, Styracitæ, *Styracites* enim Apollo.

STOLUS, urbs una in Thracia barbaricarum,

65 Στύελλα, φρούριον τῶν, &c.] Styella, castellum Megaridis in Sicilia. Megaris verò accipitur pro regione Megarorum, in Μέγαρα, unde etiam apparet Megara Siciliæ urbem antè *Hyblen* dictam, cujus nunc castellum celebrat, à nemine quod sciam, memoratum, ac ideo suspicor in Ὕβλαι pro Τίελλα legendum Στύελλαι.

66 Ὡς Ἐντελλῖνος.] Entellenum est gentile urbis Entelæ, quod suo loco Ἐντελλῖνος dicitur, sed hujusmodi gentilia utrâque formâ proferri solent.

67 Στυλλάγιον, πόλις Τριφυλίας.] Styllagium, urbs Triphyliæ. Memoratur Polybio inter Tryphaliæ civitates. Polybio enim Tryphalia est eadem, quæ aliis Triphylia, de qua suo loco. Verba Polybii ex ejus lib. 4. sunt: Ἔχει δ' ἐν αὐτῇ πόλεις ταύτας, Σαμικὸν, Λέπρεον, Ὕπαναν, Τυπανέαν, Πύργον, Αἰπυὸν, Βώλακα, Στυλλάγιον, Φρίξαν. i. e. *Habet vero* [Tryphalia] *urbes in se ipsa has, Samicum, Lepreum, Hypanam, Typanæam, Pyrgum, Æpyum, Bolacem, Styllagium, Phrixam.*

68 Στύμφαλος, πόλις, &c.] Stymphalus, urbs Arcadiæ, & campus ejusdem-nominis, & fons. Urbs memoratur Polybio lib. 4. Scylaci in Ἀρκαδίᾳ, Ptolemæo lib. 3. c. 16. Quæ jam ætate Pausaniæ non exstabat, sed alia ejusdem nominis, in cujus agro erat fons, ex quo Adrianus Cæsar aquam Corinthiis intra mœnia deduxit; de quibus & fluvio cognomine sic loquitur in Arcadicis: Ἡ δὲ ἐφ' ἡμῶν πόλις τῶν μὲν εἰρημένων οὐδὲν, ἄλλα δὲ εἶχε τοσάδε. Ἔστι ἐν τῇ Στυμφαλίων πηγὴ, καὶ ἀπὸ ταύτης ὕδωρ βασιλεὺς Ἀδριανὸς Κορινθίοις ἤγαγεν ἐς τὴν πόλιν. Ἐν δὲ τῇ Στυμφάλῳ χειμῶνος μὲν ὥρᾳ λίμνην τε οὐ μεγάλην ἡ πηγὴ, καὶ ἀπ' αὐτῆς ποταμὸν ποιεῖ τὸν Στύμφαλον. i. e. *Urbs vero, nostra ætate, eorum quæ dicta sunt nihil, habet autem alia hujusmodi. In agro Stymphaliorum fons est, ex quo imperator Adrianus aquam Corinthiis in urbem deduxit. In urbe Stymphalo hyeme fons lacum efficit non magnum, & ab eodem amnem Stymphalum.* Amnis iste terram per cuniculum subiens in Argolico agro rursus apparebat, ubi nomine mutato pro Stymphalo *Erasinus* dicebatur, ut prodit idem auctor libro citato. Et amnem Erasinum & Stymphalium lacum celebrat etiam Herodotus lib. 6. c. 76. Strabo lib. 8. Ab hoc seu fluvio, seu lacu *Stymphalides aves* vocabantur Poëtarum fabulis famigeratæ, quas Herculem ex Arcadia pepulisse fingebant, quod inter ejus labores numerabant; unde Lucretius Herculis labores recensens lib. 5. ait:

——— *Uncisque timendæ*
Unguibus Arcadiæ volucres Stymphala colentes.

Sub cujus fabulæ tegumento verosimile est designari homines prædones, quibus ob rapinas ungues assignabant. Pausanias eodem libro veras aves fuisse credidit & in Arcadia & in Arabia *Stymphalides* dictas hominibus nihilo mitiores leonibus & pardis.

69 Καὶ Στυμφαλία Ἄρτεμις.] Et Stymphalia Diana. Memoratur Pausaniæ in Arcadicis, sic dicta ab urbe Stymphalo, ubi ei erat antiquum fanum: Ἐν Στυμφάλῳ δὲ καὶ ἱερὸν Ἀρτέμιδός ἐστιν ἀρχαῖον Στυμφαλίας· τὸ δὲ ἄγαλμα ξόανόν ἐστι τὰ πολλὰ ἐπίχρυσον. Πρὸς δὲ τοῦ ναοῦ τῷ ὀρόφῳ πεποιημέναι καὶ αἱ Στυμφαλίδες εἰσὶν ὄρνιθες. i. e. *In urbe Stymphalo est etiam antiquum Dianæ fanum Stymphaliæ. Deæ signum e ligno est maxima ex parte inauratum. Sub templi lacunaribus Stymphalides aves factæ sunt.*

70 Στύρα, πλησίον Καρύστου, &c.] Styra, prope Carystum, Eubœæ urbs. Smyrnæo cantu inclaruit, nempe Il. 2. v. 539.

Οἵ τε Κάρυστον ἔχον, ἠδ' οἳ Στύρα ναιετάασκον.
Quique Carystum habebant, & qui Styra habitabant.

Ubi Eustath. Στύρα δὲ, φυλάσσει μὲν εἰσέτι καὶ νῦν τὸ ὄνομα. Κεῖται δὲ κατὰ τὸν Γεωγράφον, πλησίον Καρύστου καὶ αὐτὰ καὶ τὸ ῥηθὲν Μαρμάριον· ἐν ᾧ τὸ ῥηθὲν λατόμιον· ἐθνικὸν αὐτῶν Στυρεύς. i.e. *Styra verò custodit etiamnum nomen. Sedent autem secundum Geographum propè Carystum, & ipsa & dictum Marmarium. In quo dictæ latomiæ. Ipsorum gentile Styreus.* Verba Strabonis quæ respexit Eustathius, sunt ex ejus lib. 10. quæ sequuntur: Κάρυστος δέ ἐστιν ὑπὸ τῷ ὄρει τῇ Ὄχῃ· πλησίον δὲ τὰ Στύρα, καὶ τὸ Μαρμάριον, ἐν ᾧ τὸ λατόμιον τῶν Καρυστίων κιόνων, ἱερὸν ἔχον Ἀπόλλωνος Μαρμαρίνου. i. e. *Carystus verò est sub monte Ocha. Prope autem Styra, & Marmarium, in quo est lapidicina Carystiarum columnarum, fanum habens Apollinis Marmarini.* Neutro plur. usurpatur ab Homero & Strabone, qui libro modò dicto inquit eversa fuisse ab Atheniensium duce Phædro.

71 Ὁ πολίτης Στυρεύς.] Oppidanus Styrorum, urbis Eubœæ Styreus. Plurali num. usurpat Herodotus lib. 8. c. 46. Στυρέες δὲ τὰς αὐτὰς παρείχοντο νῆας τάσπερ ἐπ' Ἀρτεμισίῳ. i. e. *Styreei quoque easdem quas in Artemisio naves præbuere.* Eodem modo utitur Pausan. lib. 5.

72 Στυράκιον, ὄρος Κρήτης.] Styracium, mons Cretæ. A nemine, quod sciam, præter Eustathium ad Il. 2. v. 539. celebratur, de quo nihil fatu dignum inquit.

73 Σύα-

βαρβαρικῶν, ἃς μετήνεγκαν ἐκ τῶν Ἠδωνῶν οἱ Χαλκιδεῖς εἰς τὰς αὐτῶν πόλεις. Τὸ ἐθνικὸν, Στώλιος. A

carum, quas Chalcidenſes ex Edonis in ſuas civitates tranſtulere. Gentile, Stolius.

ΣΥΆΓΡΑ[73], χωρίον Κιλικίας, πλησίον Ἄδης καὶ Λαέρτης. Τὸ ἐθνικὸν, Συαγρεύς. B

SYAGRA, regio Ciliciæ juxta Aden, & Laërten. Gentile, Syagreus.

ΣΥΆΛΙΣ, πόλις Μαστυηνῶν. Τὸ ἐθνικὸν, Συαλίτης, τῷ κοινῷ λόγῳ. Δύναται καὶ Συαλεύς.

SYALIS, urbs Maſtyenorum. Gentile, Syalites communi ſermone. Poteſt quoque eſſe Syaleus.

ΣΥΆΣΣΟΣ, κώμη Φρυγίας. Ἐν ταύτῃ τῇ κώμῃ φασὶ Κιμμερίους εὑρεῖν ἐν Σιροῖς τεθησαυρισμένας μυριάδας πυρῶν, ἀφ' ὧν αὐτοὺς ἐπὶ πολὺν χρόνον διατραφῆναι. Τὸ ἐθνικὸν Συασσεύς, διὰ τὸν ἐθιζόμενον τῇ χώρᾳ χαρακτῆρα. C

SYASSUS, vicus Phrygiæ. In hoc vico ajunt Cimmorios in Siris reconditam inveniſſe ingentem copiam tritici, ex quo longo tempore ſeſe aluiſſe. Gentile, Syaſſeus, conſueto regioni charactere.

ΣΥ'ΒΑΡΙΣ[74], πόλις Ἰταλίας, καὶ ποταμός. Ἡ δὲ πόλις ὕστερον ὠνομάσθη Θοῦριον. Ἥλω δὲ ὑπὸ Κροτωνιατῶν, χρησμοῦ δοθέντος αὐτοῖς. D

[75] Εὐδαίμων Συβαρῖτα πανευδαίμων, σὺ μὲν αἰεὶ
Ἐν θαλίῃσι θεῶν τιμῶν γένος αἰὲν ἐόντων, E
Εὖτ' ἂν δὴ πρότερον θνητὸν θεοῦ ἄνδρα σεβίζῃ,
Τηνίκα σοι πόλεμός τε καὶ ἐμφύλιος στάσις ἥξει.

SYBARIS, urbs Italiæ, & fluvius. Urbs verò poſtea *Thurium* vocata fuit. Atque à Crotoniatis capta, reddito ipſis oraculo hujuſmodi.

Felix Sybarita valde-felix, tu quidem ſemper eris
In epulis, & feſtis colens genus Deorum ſemper exiſtentium,
At ſi virum mortalem prius, quam Deum venereris
Tunc bellum, & domeſtica ſeditio tibi veniet.

Ἐγένετο δ' αὐτῶν ὄλεθρος κατὰ τὸ μαντεῖον οὕτω· Τῶν Συβαριτῶν τις οἰκέτην ἐμαστίγου ἐν ἀγρῷ. Τοῦ δὲ καταφυγόντος ἐπὶ τὴν θεὸν, ὁ δεσπότης ἐπέμενε παίων. Ὁ δὲ παῖς, ἐπεὶ οὐδὲν ὠφέλει, εὐθέως ἐπὶ τὴν στήλην τοῦ πατρὸς καταντήσας, ἔτυχεν αἰδοῦς. Καὶ εὐθὺς ἀπεστράφη τὸ ἄγαλμα τῆς Ἥρας. Ὁ πολίτης, Συβαρίτης· Καὶ θηλυκὸν, Συβαρῖτις· Καὶ Συβαριτικὸς, καὶ Συβαριτικὴ συμφορά. F G

Fuit verò eorum ruina ſecundum oraculum ſic. Sybaritarum quidam famulum in agro verberabat. Qui etſi ad Deam fugeret, nihilominus tamen Dominus non deſtitit verberare. Famulus verò cum nihil prodeſſet, ſtatim ad patris columnam evadens verenda apprehendit. Et illico Junonis ſtatua averſa eſt. Civis, Sybarites. Fœm. Sybaritis. Et Sybariticus, & Sybaritica calamitas.

ΣΥ'ΒΕΡΟΣ, πόλις Ἰλλυρίδος. Τὸ ἐθνικὸν Συβέριος, καὶ Συβερεύς, καὶ Συβερίτης. H

SYBERUS, urbs Illyridis. Gentile, Syberius, & Sybereus, & Syberites.

ΣΥ'ΒΟΤΑ[76], νῆσος καὶ λιμήν. Ὁ νησιώτης, Συβότιος. ΣΥ-

SYBOTA, inſula, & portus. Inſularis, Sybotius. SY-

73 Σύαγρα, χωρίον Κιλικίας, &c.] Syagra, regio Ciliciæ prope Aden, & Laërten. Syagra & Ades, à quo celebrentur, me latet; at cum Ptolemæus lib. 5. c. 5. inter Ciliciæ aſperæ mediterranea oppida Laërten locet, & inter ejuſdem regionis civitates littorales celebret Syedram, facile credo hanc eſſe, noſtri auctoris Syagram. Siri ſunt granaria ſub terra, quos Hiſpani *Silos* vocant.

74 Σύβαρις, πόλις Ἰταλίας, &c.] Sybaris, urbs Italiæ & fluvius. Sedebat inter Crathim & Sybarim amnes, de cujus conditoribus non convenit inter ſcriptores; fuit olim adeò potens, ut quatuor proximas gentes rexerit, & XXV. urbes ſubegerit, atque CCC. M. hominum contra Crotoniatas eduxerit, auctore Strabone lib. 6. Potentiam, divitias, & rerum affluentiam ſequitur luxus, quo celeberrimi fuere Sybaritæ, qui tandem à Crotoniatis devicti locum fecere adagio *Sybaritica calamitas*; cujus meminit auctor noſter, & Eraſmus, apud quem alia etiam leguntur, quæ Sybaritarum luxum oſtendunt. Poſt excidium urbs ab Athenienſibus inſtaurata, atque de cujuſdam fontis nomine *Thurium* appellata eſt; denique Romani *Copias* nuncuparunt, nomine impoſito à multitudine colonorum, quos illuc miſerunt, referente eodem Strabone libro prædicto, de qua vide ſis quæ in Θούριοι annotavimus.

75 Εὐδαίμων, &c.] Hæc carmina reddita Sybaritis aliter leguntur apud Athenæum lib. 12. Caſaub. ad Athenæi locum c. 3. Joan. Hartung. in tomo 2. Grut. Eraſm. in adagiis.

76 Σύβοτα, νῆσος καὶ λιμήν.] Sybota, inſula & portus. Ubi terrarum fuerint Sybota, divinandum nobis relinquit. Thucyd. lib. 1. celebrat Sybota deſertum Theſprotidis portum: Ἔστι δὲ τὰ Σύβοτα, τῆς Θεσπρωτίδος λιμὴν ἐρῆμος. i. e. *Sunt verò Sybota, Theſprotidis portus deſertus.* Ejus quoque meminit Ptolem. lib. 3. c. 14. Tres fuiſſe hujus nominis inſulas, id nominis ſortitas, quod multas haberent ſues, elucet ex Thucydidis Scholiaſta ad librum citatum, Σύβοτα, τρεῖς εἰσιν αὗται αἱ νῆσοι μικραὶ, σῦς ἔχουσαι πολλάς. i. e. *Sybota, tres ſunt hæ inſulæ parvæ, ſues habentes multas.* Strabo lib. 7. eas locat paululum ab Epiro diſtantes, ponè orientem Corcyræ promontorium: Εἰσὶ δὲ νησίδες τὰ Σύβοτα, τῆς μὲν Ἠπείρου μικρὸν ἀπέχουσαι, κατὰ δὲ τὸ ἑῷον ἄκρον τῆς Κερκυραίας. i. e. *Sunt autem inſulæ parvæ Sybota, ab Epiro parùm diſtantes, ſecundum orientale Corcyræ promontorium.*

 77 Σύ-

ΣΥΒΡΙΔΑΙ, δῆμος τῆς Ἐρεχθηΐδος φυλῆς. Ὁ δημότης, Συβρίδης. Τὰ τοπικὰ, ἐκ Συβριδῶν, ἐν Συβριδῶν. A

SYBRIDÆ, populus Erechtheidis tribus. Popularis, Sybrides. Localia ex Sybridarum, in Sybridarum.

ΣΥΕΔΡΑ[77], πόλις Ἰσαυρίας, ὡς Καπίτων ἐν Ἰσαυρικῶν τρίτῳ. Ὁ πολίτης, Συεδρεύς. B

SYEDRA, urbs Isauriæ, ut Capito Isauricorum lib. 3. Civis, Syedreus.

ΣΥΕΣΣΑ, καλύβη τις ἐν Λυκίᾳ, ἀπὸ Συείσσης γραός τινος, ὑποδεξαμένης τὴν Λητώ. Τὸ ἐθνικὸν Συεσσαῖος, καὶ Συεσσεύς. [78] Καὶ Σύεσσα πόλις Τυρρηνῶν. Τὸ ἐθνικὸν, Συεσσηνός. C

SYESSA, tugurium quoddam in Lycia, à Syessa vetula quadam, quæ Latonam hospitio excepit. Gentile, Syessæus, & Syesseus. Est etiam Syessa urbs Tyrrhenorum. Gentile, Syessenus.

ΣΥΗΝΗ[79], πόλις Αἰγύπτου, καὶ Αἰθιοπίας, ἐπὶ τῷ Νείλῳ. [80] Μεθ' ἣν ὠνόμασται Σῖρις ὁ ποταμός. [81] Μέμνηται τῆς πόλεως Παυσανίας. Κέκληται δὲ ἀπὸ Συήνου, Δαέτου παιδός. Ὁ πολίτης, Συηνήτης. Τὸ κτητικὸν, Συηνητικόν. D

SYENE, urbs Ægypti, & Æthiopiæ prope Nilum. Post quam fluvius vocatur Siris. Meminit urbis Pausanias. Sic vocata fuit à Syeno Daëtæ filio. Civis, Syenites. Possessiv. Syeneticum.

ΣΥΙΑ, πόλις μικρὰ Κρήτης, ἐπίνειον οὖσα τῆς Ἐλύρου. Ὁ πολίτης, Συϊάτης, καὶ Συϊεύς.

SYIA, urbs parva Crętæ, Elyri navale. Civis, Syiates, & Syieus.

ΣΥΙΣ, πόλις Αἰγύπτου, ὡς Ἑκαταῖος ἐν τῇ αὐτῆς περιηγήσει. Καὶ νομὸς Συΐτης. E

SYIS, urbs Ægypti, ut Hecatæ. in ejus Periegesi. Et Nomos Syites.

ΣΥΚΑΙ[82], πόλις ἀντικρὺ τῆς νέας Ῥώμης, ἡ καθ' ἡμᾶς Ἰουστινιαναὶ μετονομασθεῖσα. Στράβων ἑνικῶς αὐτὴν λέγει Συκῆν. Οἰκειότερον,

SYCÆ, urbs è regione novæ Romæ, nunc *Justiniana* vocata. Strab. in singul. eam vocat *Sycen*. Sed magis propriè, ut dicuntur, Sycænum.

77 Συέδρα, πόλις Ἰσαυρίας.] Syedra, urbs Isauriæ. Forsitan est eadem, quam Ptolemæus lib. v. c. v. in Cilicia aspera locat. Straboni lib. 14. dicitur Συδρή.

78 Καὶ Σύεσσα, πόλις Τυρρηνῶν.] Et Syessa, urbs Tyrrhenorum. Creditur esse quæ hodiè vulgò *Sessa*, Campaniæ urbs episcopalis sub Archiepiscopo Capuano, Ducatus titulo insignis; Latinis *Suessa* dicitur, aliquando verò *Suessa Pometia*, & *Suessa Volscorum*, & *Suessa Aurunca*, ut apparet ex Romanæ historiæ scriptoribus, ac præcipuè ex Livio & Dionysio, Suessam Pometiam de Volscis vi cepisse Tarquinium tradit Liv. lib. 1. c. 53. *Is primus Volscis bellum in ducentos amplius post suam ætatem annos movit; Suessamque Pometiam ex his vi cepit.* Ex ejusdem auctoris lib. 2. c. 16. apparet fuisse coloniam Latinam & ad Auruncos defecisse: *Eodem anno duæ coloniæ Latinæ, Pometia & Cora, ad Auruncos deficiunt.* Suessam verò Auruncam fuisse appellatam tradit idem lib. 8. c. 15. *Fama affertur Auruncos metu oppidum deseruisse, profugosque cum conjugibus ac liberis Suessam communisse, quæ nunc Aurunca appellata, mœnia antiqua eorum, urbemque ab Sidicinis deletam.* Volscorum fuisse principem urbem edisserit Strabo lib. 5. Καὶ τούτων δ' ἐκεῖνος τὰς πόλεις ἐξεπόρθησεν· ὁ δ' υἱὸς αὐτοῦ τὴν Σύεσσαν εἷλε τὴν μητρόπολιν τῶν Οὐόλσκων. i. e. *Et horum ille* [Tarquinius Priscus] *civitates vastavit: filius autem ejus Suessam cepit metropolim Volscorum.* Frequenter accidit, ut aliqua urbe eversa, ejus oppidani in alias urbes se conferant, ita, Pometiâ eversâ, conjectare possumus Pometios se contulisse Suessam. Pometia enim inter LIII. populos qui interiere sine vestigiis recensetur à Plinio lib. 3. c. 5. Atque ideò Suessa potuit *Pometia* vocitari. Nonnulli inter quos Cluverius in sua Italia antiqua rentur fuisse diversas Suessam, Pometiam, & Suessam Auruncam; saltem ex Livii locis id non apparet.

79 Συήνη, πόλις Αἰγύπτου, καὶ Αἰθιοπίας.] Syene, urbs in confinibus Ægypti & Æthiopiæ prope Nilum. Sedebat supra Alexandriam v. M. stadiorum sub tropico cancri, ubi Sole existente in cancro solstitii die medio nullam umbram jaci affirmat Plin. lib. 2. c. 73. de quibus Macrobius in somnium Scipionis ita: *Civitas autem Syene, quæ provinciæ Thebaidos post superiorum montium deserta, principium est, sub ipso æstivo tropico constituta est, & eo die, quo Sol certam partem ingreditur cancri, hora diei sexta (quoniam Sol tunc super ipsum invenitur verticem civitatis) nulla, illic potest in terram de quolibet corpore, umbra jactari, sed nec stylus hemisphærii monstrantis horas, quem γνώμονα vocant, tunc de se potest umbram creare, & hoc est, quod Lucanus dicere voluit, nec tamen plenè, ut habetur, absolvit. Dicendo enim* [lib. 1.]

——— *Atque umbras nusquam flectente Syene,*

Rem quidem attigit, sed turbavit verum, non enim numquam flectit, sed uno tempore, quod cum sua ratione retulimus. Fuere olim Syene & Elephantine claustra Romani imperii, auctore Tacito Annal. lib. 2. c. 61. De hodierno Syenes nomine discordant auctores; P. Iovius Histor. lib. 18. *Guagenam* ab incolis vocari prodit; alii aliter sentiunt.

80 Μεθ' ἣν ὠνόμασται Σῖρις ὁ ποταμός.] Inquit, Nilum post Syenen urbem vocari *Sirin*. Scilicet ab Æthiopibus, quod testatur Periegeta. v. 222.

Ὅς δή τοι Λιβύηθεν ἐπ' ἀντολίην πολὺς ἕρπων
Σῖρις ὑπ' Αἰθιόπων κικλήσκεται, οἱ δὲ Συήνης
Ἐνναέται στρεφθέντι μετ' οὔνομα Νεῖλον ἔθεντο.

Qui quidem e-Libya versus orientem multis serpit
Siris ab Æthiopibus vocatur, at Syenes
Incolæ converso imposuerunt nomen Nilum.

81 Μέμνηται, &c.] Urbis Syenæ meminit Pausanias, videlicet in Arcadicis, ubi perfunctoriè admodum de Solis umbra agit, de qua in hujus sectionis capite egimus.

82 Συκαὶ, πόλις ἀντικρὺ, &c.] Sycæ, arum, urbs è regione *novæ Romæ*, i. e. *Constantinopolis*, auctoris nostri ætate *Justinianæ* nuncupata. Ex Strabonis lib. 7. colligitur, portum esse, qui *sub ficum* dicebatur, id enim sonat Latino sermone nomen. Gyllius in suo Bosporo auctor est, appellatum fuisse *cornu Byzantiorum*, sed pace ejus dixerim, *Portum* qui *sub ficum* & *Cornu Byzantiorum* fuisse diversa loca, testante eodem Strabone libro modò dicto: Ἀπὸ μὲν οὖν τῆς ἄκρας τῆς τὸ πενταστάδιον ποιούσης ἐπὶ τὸν ὑπὸ τῇ Συκῇ καλούμενον λιμένα, στάδιοι πέντε καὶ τριάκοντα, ἐντεῦθεν δὲ ἐπὶ τὸ κέρας τὸ Βυζαντίων πέντε. i. e. *A promontorio itaque, quod quinque stadiorum* [fretum] *conficit ad portum, qui sub ficum dicitur, stadia* XXXV. *hinc ad* Cornu Byzantiorum *quinque*.

8; Ii

προν ἢ, ὡς λέγονται, Συκαὶ κάλοιντ᾽ ἄν. Οἱ A τόποι γὰρ ἀπὸ τῶν ἐν αὐτοῖς ὄντων ὀνομάζονται, Κυπάρισσος, Ἐλαία· Καὶ τύπῳ περιεκτικῶν, Σικυών, Μαραθών· Καὶ εἰς ους, Δαφνοῦς, Κεραῦς, Φηγοῦς, Μυῤῥινοῦς, Ἀχερδοῦς, Ἀγνοῦς, Σελινοῦς. Ἡ πόλις αὕτη παρὰ τὸ γενικῶς ἀνθεῖν, B Ἀνθοῦσα. Οὐδὲν τῶν τοιούτων εἰς η λήγει, Συκή, ἀλλ᾽ ἔχρῆν ἢ Συκάς, [83] ἢ Συκώνη, ἢ Συκοῦντα, ἢ Συκῶνα καλεῖσθαι. [84] Καὶ ἄλλη Συκὴ πλησίον Συρακουσῶν καὶ Κιλικίας. Ἔστι καὶ ἑτέρα Ἀλεξανδρείας. [85] Φασὶν ἕνα τῶν Τιτάνων C Συκέα διωκόμενον τὴν μητέρα Γῆν ὑποδέξασθαι, καὶ ἀνεῖναι τὸ φυτὸν τοῦτο. Ὁ πολίτης, ὤφειλε Συκαῖος. Ἔστι δὲ νῦν Συκαΐτης, ὅπερ ἐστὶν ἀπὸ τοῦ Συκαῖος, ὡς Θηβαῖος Θηβαΐτης.

num. plur. vocari possunt. Loca enim ab eis, quæ in ipsis sunt nominantur, ut Cyparissus, Elæa. Et formâ, qua locus aliquid continens, significatur, ut Sycion, Marathon: Necnon forma in ûs, ut Daphnûs, Ceratûs, Phegûs, Myrrhinûs, Acherdûs, Agnûs, Selinûs. Ipsa urbs παρὰ τὸ, &c. i. e. *eo quod* generaliter floribus abundet, *Anthusa* vocatur. Nulla hujusmodi nomina in η desinunt, sed oportebat, vel Sycas, vel Sycenen, vel Sycunta, vel Sycona vocari. Est etiam alia Syce prope Syracusas, & Ciliciam. Est & alia Alexandriæ. Ajunt unum Titanum Syceum nomine fugientem à matre Terra susceptum fuisse, atque plantam hanc protulisse. Civis debebat [*esse*] Sycæus. Est verò nunc Sycaïtes, quod est à Sycæus, ut Thebæus Thebaïtes.

D ΣΥΚΑ'ΜΙΝΟΝ [86], πόλις Φοινίκων. Τὸ ἐθνικὸν, Συκαμινίτης.

SYCAMINUM, urbs Phœnicum. Gentile, Sycaminites.

ΣΥ'ΛΚΟΙ [87], πόλις ἐν Σαρδοῖ, Καρχηδονίων κτίσμα.

SYLCI, urbs in Sardinia, à Carthaginensibus condita.

ΣΥ'ΛΕΙΟΝ [88], πόλις Φρυγίας, διὰ τῆς διφθόγγου· Τινὲς δὲ Παμφυλίας. Τὸ ἐθνικὸν, E Συλειεύς.

SYLEUM, urbs Phrygiæ per ει diphthongum. Aliqui Pamphyliæ. Gent. Syleeus.

ΣΥΛΙΌΝΕΣ, ἔθνος Χαονίας, ὡς Ῥιανὸς ἐν τετάρτῳ Θεσσαλικῶν. Συλίονες θ᾽ ἅποντο θ᾽ ὁμοῦ.

SYLIONES, populi Chaoniæ, ut Rhianus Thessalic. 4. *Sylionesque sequebantur simul.*

ΣΥ'ΜΑΙΘΑ, πόλις Θετταλίας. Ὁ πολίτης, Συμαιθεύς, ὡς Θεόπομπος Φιλιππικῶν εἰκοστῷ δευτέρῳ. F

SYMÆTHA, urbs Thessaliæ. Civis, Symætheus, ut Theopomp. Philippicorum 22.

ΣΥ'ΒΡΑ [89], οὐδετέρως, Φρυγίας φρούριον, ὡς Καπίτων ἐν Ἰσαυρικῶν δευτέρῳ. Τὸ ἐθνικὸν, Συβριανός.

SYBRA neut. gen. castellum Phrygiæ, ut Capito Isauricor. 2. Gentile, Sybrianus.

G ΣΥ'ΜΗ [90], νῆσος Καρικὴ, ὡς Στράβων

SYME, insula Carica, ut Strab. lib. 14. Est

83 Ἢ Συκώνη.] Lege ἢ Συκώνην.

84 Καὶ ἄλλη Σύκη πλησίον Συρακουσῶν καὶ Κιλικίας.] Est & alia Syce prope Syracusas & Ciliciam. Quis non videt Syracusas & Ciliciam non posse cohærere. Longè enim distabant. Igitur illa legenda & interpungenda sunt hoc modo: Καὶ ἄλλη Συκὴ πλησίον Συρακουσῶν. Ἔστι καὶ Κιλικίας. i. e. *Et alia Syce prope Syracusas. Est & alia Ciliciæ.* Sic enim auctor noster amat loqui; ex Athenæo verò, cujus verba nota subsequenti apponemus, claret, Syceam quæ auctori nostro Syce, esse urbem Ciliciæ. At Sycen prope Syracusas nemo, quod sciam, memorat, præter Goltzium in *Syracusæ*, quod ex nostro auct. desumpsit.

85 Φασὶν ἕνα, &c.] Sunt verba desumpta ex Athenæi lib. 3. quæ apud eum sic leguntur: Περὶ δὲ τῆς προσηγορίας τῶν συκῶν λέγων Τρύφων ἐν δευτέρῳ φυτῶν ἱστορίας, Δωρίωνά φησιν ἐν γεωργικῷ ἱστορεῖν Συκέαν ἕνα τινὰ τῶν Τιτάνων διωκόμενον ὑπὸ Διὸς τὴν μητέρα Γῆν ὑποδέξασθαι, καὶ ἀνεῖναι τὸ φυτὸν εἰς διατριβὴν τῷ παιδὶ, ἀφ᾽ οὗ καὶ Συκέαν πόλιν εἶναι ἐν Κιλικίᾳ. i. e. *De appellatione ficuum differens Tryphon in secundo plantarum historiæ inquit Dorionem in Georgico referre Syceam unum ex Titanibus, insequente Iove exceptum à Terra matre, eamque filio emisisse plantam in alimentum, à quo & Syceam urbem esse in Cilicia.*

86 Συκάμινον, πόλις Φοινίκων.] Sycaminum, urbs Phœnicum. Memoratur Ptolemæo lib. v. c. xv. cui Συκάμινος dicitur, Plinio lib. v. c. xix. Sycaminon. Alia fuit hujus nominis urbs in confinibus Ægyptiæ & Æthiopiæ, quam Hieran *Sycaminon* vocat Plinius lib. vi. c. xxix.

87 Σύλκοι, &c.] Vide Σολκοί.

88 Σύλειον, πόλις, &c.] Sylium, vel Syleum, urbs Phrygiæ. Nonnulli verò Pamphyliæ. In Pamphylia eam locat Arrhian. de Expedit. Alex. lib. 1. quam Σύλλιον vocat & oppidum munitum: Καταλιπὼν δὲ φρουρὰν ἐν τῇ Σίδῃ, προῄει ἐπὶ Σύλλιον, χωρίον ὀχυρόν. i. e. *Relicto verò in urbe Side præsidio, profectus est Syllium, oppidum munitum.* Scylax quoque inter Pamphyliæ civitates recenset, apud quem perperam scribitur Σύλλον pro Σύλλιον. Sine dubio est Σίλλυον Ptolemæi, quam inter Pergen & Aspendum ejusdem Pamphyliæ civitates locat lib. v. c. v. apud quem pro Σίλλυον scribendum Σύλλιον, ex libro enim Arrhiani modò dicto elucet, Alexandrum ex Syllio Aspendum, ex Aspendo Pergen, inde in Phrygiam castra movisse, unde fortasse nonnulli Sylium Phrygiæ dederunt.

89 Σύβρα, &c.] Sybra, neut. plur. Phrygiæ castellum præter literarum seriem occupat locum, sed hoc non est mirabile apud Stephanum; à nemine, quod sciam, memoratur.

90 Σύμη, νῆσος Καρική.] Syme, insula Carica ex Strabonis lib. 14. Ejus sunt verba: Μετὰ δ᾽ οὖν τὰ Λώρυμα, τὸ Κυνὸς σῆμά ἐστι, καὶ Σύμη νῆσος. Εἶτα Κνίδος, δύο λιμένας ἔχουσα. i. e. *Igitur post Loryma sequitur Cynos sema* [id est canis sepulchrum] *& Syme insula. Dein Cnidus duos habens portus.* Memoratur Ptolemæo lib. 5. c. 2. in Rhodiaco & Carpathio pelago. Quod ἡ κατὰ Σύμην τε καὶ Ῥόδον θάλασσα, i. e. *Juxta Symen & Rhodum mare dicitur* Herodoto lib. 1. c. clxxiv. E Latinis Melæ lib. 2. c. 7. Plinio lib. 5. c. 31. qui eam mediam inter Rhodum Gnidumque locat. Carica dicitur auctori nostro, quod esset sub ditione Carum.

91 Σύν-

βων τεσσαρεσκαιδεκάτη. Καὶ πόλις ὁμώνυμος. Ὠνόμασται δὲ ἀπὸ Σύμης τῆς Ἰαλύσου. Καὶ πρότερον μὲν ἐκαλεῖτο Μεταποντὶς, εἶτα Αἴγλη. Τὸ ἐθνικὸν Συμαῖος, ὡς Κυμαῖος, Δυμαῖος. Λέγεται καὶ Συμεύς.

Est & urbs ejusdem nominis. Sic vocata fuit à Syme Jalysi filia. Et antè quidem vocabatur *Metapontis*, postea *Ægle*. Gentile, Symæus, ut Cumæus, Dymæus. Dicitur quoque Symeus.

ΣΥ'ΝΑΓΓΟΣ, Ἡρωδιανὸς ἕκτῳ φησὶ, Σύναγγος πόλις Φοινίκων. Τὸ ἐθνικὸν Συνάγγιος, ὡς Σίγγιος.

SYNANGUS, Herodianus lib. 6. inquit *Synangus urbs Phœnicum*. Gentile, Synangius, ut Singius.

ΣΥ'ΝΔΙΚΟΣ, πόλις προσεχὴς τῇ Σκυθίᾳ, ἔχουσα λιμένα. Ἔνιοι δὲ Γοργίππην καλοῦσι.

SYNDICUS, urbs Scythiæ finitima, portum habens. Aliqui *Gorgipen* eam vocant.

ΣΥ'ΝΝΑΔΑ [91], πόλις Φρυγίας· Καὶ Δοκίμεια, κώμη ἐπέκεινα αὐτῆς. Οἱ δ' ἐπιχώριοι Δοκιμίτην, καὶ Δοκιμαίαν. Λέγουσι δὲ, Ἀκάμαντα μετὰ τὰ Τρωϊκὰ ἀποπλανηθέντα, ἐλθεῖν εἰς Φρυγίαν, καὶ καταλαβεῖν πολιορκούμενον τὸν τῶν τόπων δυνάστην, καὶ βοηθήσαντα αὐτῷ λαβεῖν χώραν, καὶ κτίσαι πόλιν. Συναθροίσαντα δὲ πολλοὺς οἰκήτορας τῶν ἀπὸ τῆς Ἑλλάδος Μακεδόνων κατὰ τὴν Ἀσίαν, τὸ μὲν πρῶτον αὐτὴν ἀπὸ τῆς συναγωγῆς καὶ συνοικήσεως Συναία προσαγορευθῆναι. Μετὰ δὲ ταῦτα παρεφθαρμένως ἀπὸ τῶν πλησιοχώρων Σύνναδα κληθῆναι. Ὁ πολίτης, Συναδεύς· Οὕτω γὰρ καὶ ἐπὶ τοῦ παρόντος λέγεται.

SYNNADA, urbs Phrygiæ. Et Docimea vicus trans eam. Indigenæ *Docimiten*, & *Docimæam* vocant. Dicunt autem, Acamantem, cum post bellum Troianum peregrinaretur, in Phrygiam venisse, ac cum regionis principem obsessum invenisset, ei suppetias tulisse, in cujus præmium ab eo regionem quamdam accepisse, ac inibi urbem condidisse. Multis verò incolis ex Græciæ Macedonibus, qui Asiam incolebant, congregatis primum urbem ἀπὸ τῆς, &c. h. e. *à congregatione*, & *cohabitatione* Synæa appellatam fuisse. Postea verò à vicinis corrupto nomine *Synnada* vocatam fuisse. Civis, Synadeus; sic enim & nunc dicitur.

ΣΥΠΑΛΗΤΤΟ'Σ, δῆμος τῆς Κεκροπίδος φυλῆς. Ὁ δημότης, Συπαλήττιος. Ἐκ τόπου, Συπαληττόθεν, Συπαληττόνδε. Ἐν τόπῳ, Συπαληττοῖ.

SYPALETTUS, populus Cecropidis tribus. Popularis, Sypalettius. Ex loco, ex-Sypaletto, [ad locum] ad-Sypalettum. In loco, in-Sypaletto.

ΣΥΡΑΚΟΥ'ΣΑΙ [92], πόλις Σικελίας μεγίστη,

SYRACUSÆ, urbs Siciliæ maxima, ut

91 Σύνναδα, πόλις Φρυγίας, &c.] Synnada, urbs Phrygiæ, &c. Quæ hac de civitate, & Docimia vico tradit noster, omnia præter etymi fabulam desumpsit ex Strabonis lib. 12. Sic enim ille de illis loquitur: Σύνναδα δ' ἐστὶν οὐ μεγάλη πόλις· πρόκειται δ' αὐτῆς ἐλαιόφυτον πεδίον, ὅσον ἑξήκοντα σταδίων· ἐπέκεινα δ' ἐστὶ Δοκιμία κώμη, καὶ τὸ λατόμιον τοῦ Συνναδικοῦ λίθου. Οὕτω μὲν Ῥωμαῖοι καλοῦσιν· Οἱ δ' ἐπιχώριοι Δοκιμίτην, καὶ Δοκιμαίαν. i.e. *Synnada verò urbs est haud magna. Ante eam jacet campus oleis-consitus, stadiorum circiter* LX. *Ab altera parte est Docimia vicus, & lapidicina Synnadici lapidis. Ita quidem Romani vocant. Indigenæ autem Docimiten, & Docimæam.* Ex hac lapidicina perferebantur Romam columnæ & tabulæ magnitudine & pulchritudine admirandæ, varietate ad Alabastritem lapidem accedentes, ut prodit idem auctor paululum infra. Memoratur Ptolemæo lib. 5. c. 2. inter Phrygiæ magnæ civitates.

92 Συρακοῦσαι, πόλις Σικελίας μεγίστη.] Syracusæ, urbs Siciliæ maxima. Et sing. & plur. num. usurpatur, nomen sortita est, à palude cui *Syraco* erat nomen; etyma hujus urbis à Phœnicia lingua petita, ingeniosa magis, quam vera sunt. Phœnices enim & Carthaginenses non condidere Syracusas, sed Corinthii Archia Corinthio duce unà cum Doriensibus, ut rerum monumentis tradidere Thucydides & Strabo lib. 6. In quatuor partes olim erat divisa, auctore Cicerone in Verrem lib. 4. una ipsis dicebatur *Nasos* (id nominis Dorica dialecto, qua Syracusani utebantur, significat insulam) duobus inclyta portubus, & regia Hieronis domo, qua prætores uti solebant; in hac civitatis parte erant complures ædes sacræ quarum duæ cæteris antecellebant, Dianæ & Minervæ. Erat etiam fons aquæ dulcis, cui nomen *Arethusa*, incredibili magnitudine, non Poetis modò, verum etiam prosâ scriptoribus celebratus plenissimus piscium, qui fluctu totus operiretur, nisi munitione, ac mole quadam lapidum à mari disjunctus esset: altera autem pars erat, cui nomen *Acradina*, in qua forum maximum, pulcherrimæ porticus, ornatissimum prytaneum, amplissima erat curia, templumque egregium Jovis Olympii; tertia urbis pars *Tyche* nominata est, quod in ea esset fortunæ fanum antiquum (sic Græci *fortunam* indigitant) in qua gymnasium amplissimum erat, & complures ædes sacræ; quarta autem pars, quia postrema ædificata est, *Neapolis* nominabatur, in qua theatrum erat maximum & duo templa egregia, unum Cereris, alterum Liberæ, signumque Apollinis, quem *Temenitem* vocabant, pulcherrimum & maximum; hæ quatuor Syracusarum partes erant adeo magnæ, ut unaquæque à Cicerone loco prædicto *urbs* nominetur, ac ideo Ausonius in Poëmatio, quod de nobilioribus Rom. imperii urbibus fecit, Syracusas quadruplices vocat. Ab aliis quoque Epipolæ, in quibus erat *Euryelus*, & *Labdalum* & *Temenus*, de quibus suo loco egimus, inter Syracusæ partes memorantur, sed nos disertissimum Romuli nepotum sequuti sumus ex cujus fonte hosce hortulos rigavimus. In Epipolis fuit carcer ille celeberrimus, nuncupatus *Latomiæ*, opus ingens & magnificum regum, ac tyrannorum; totum erat ex saxo in mirandam altitudinem depresso, auctore Cicerone in Verrem lib. v. qui in eadem oratione à crudelissimo tyranno Dionysio factum fuisse testatur. Cavernarum hoc in opere pulcherrima cognomentum habebat Philoxeni Poëtæ, in qua elaborasse dicitur *Cyclopem*, omnium suorum Poëmatum præstantissimum, referente Æliano Var. Hist. lib. 12. c. 44. Signum illud Apollinis, qui *Temenites* indigitabatur, à Cicerone tantopere laudatum, Syracusis Romam advectum fuisse tradit Suetonius in Tiberio c. LXXIV. Hanc ditissimam ac celeberrimam civitatem Romani suo subjecere imperio duce Marcello, cum prius eam diripuissent, cujus rei luculenti sunt testes Liv. lib. 25. Florus

μεγίστη, ὡς Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ. [93] Κτίσμα A
Ἀρχίου Κορινθίου, [94] ἄποικος τῆς ἐν Σικελίᾳ καὶ
Νάξῳ ὁμόχρονος. [95] Φασὶ δὲ Μίσκελλον τὸν
Κρότωνος οἰκιστὴν, καὶ τὸν ταύτης Ἀρχίαν πυθοῖ
χρηστηριαζομένους, ἐρωτηθῆναι ἐκ τῆς Πυθίας,
πότερον βούλονται πλοῦτον ἔχειν, ἢ ὑγείαν· καὶ B
Μίσκελλον μὲν ὑγιαίνειν, Ἀρχίαν δὲ πλουτεῖν
εἰπεῖν. Καὶ τῷ μὲν, δοῦναι κτίσαι Συρακούσας·
τῷ δὲ, Κρότωνα. Καὶ συμβῆναι τοὺς Κροτωνιάτας
ὑγιεινὴν οἰκῆσαι τὴν πόλιν, καὶ ἀθλητὰς
εἶναι· Συρακουσίους δὲ πλουτεῖν ἐπὶ τοσοῦτον, ὡς C
καὶ παροιμίαν ἐκπεσεῖν ἐπὶ τῶν πολυτελῶν, τὴν,
οὐκ ἂν ἐκγένοιτο αὐτοῖς Συρακουσίων δεκάτη.
Τὸ ἐθνικὸν Συρακούσιος, καὶ Συρακουσία τὸ θηλυκόν.
[96] Καὶ λίμνη, ἥ τις καλεῖται Συρακώ·
Καὶ Συρακόσσιος. D

ut Hecatæ. Europa. Ab Archia Corinthio [condita] colonia ejus, quæ in Sicilia, & Naxo tempore æqualis. Ajunt verò Miscellum Crotonis, & Archiam hujus conditorem, cum oraculum consulerent, à Pythia interrogatos fuisse, utrum vellent, divitias, vel sanitatem, Miscellum quidem sanitatem, Archiam verò divitias habere velle dixisse. Atque Archiæ quidem concessisse Syracusas condere; Miscello verò Crotonem. Quamobrem accidisse, Crotoniatas sanam incoluisse civitatem, atque athletas esse. Syracusios verò adeò divites fuisse, ut proverbio dici soleat de divitibus & sumptuosis, *ne decima quidem Syracusanorum pars illis obvenit*. Gentile, Syracusius, fœm. Syracusia. Est & lacus, qui *Syraco* vocatur. Est & Syracoseus.

ΣΥΡΒΑΝΗ, νῆσος ἐν τῷ Εὐφράτῃ, ὡς Κουάδρατος ἐννάτῳ Παρθικῶν. Τὸ ἐθνικὸν, Συρβανός.

SYRBANE, insula in Euphrate, ut Quadratus Parthicor. 9. Gentile, Syrbanus.

ΣΥΡΙΝΘΟΣ, πόλις Κρήτης. Τὸ ἐθνικὸν Συρίνθιος, ὡς Ὀλύνθιος. Τὸ θηλυκὸν, E Συρινθία.

SYRINTHUS, urbs Cretæ. Gentile, Syrinthius, ut Olynthius. Fœm. Syrinthia.

ΣΥΡΜΑΙΟΝ, πεδίον μεταξὺ Νομάδων τε καὶ Ναβαταίων. Τὸ ἐθνικὸν, Συρμαῖος.

SYRMÆUM, campus inter Nomades, & Nabatæos. Gentile, Syrmæus.

ΣΥΡΜΑΤΑΙ [97], οἱ Σαυρομάται, ὡς Εὔδοξος πρώτῳ, Ποταμὸν τοῦ Ταναΐδος F Συρμάτας κατοικεῖν.

SYRMATÆ, Sauromatæ, ut Eudoxus lib. 1. *Fluvium Tanaidis Syrmatas incolere.*

ΣΥΡΝΑ, πόλις Καρίας. Ἔκτισαι δὲ ὑπὸ Ποδα-

SYRNA, urbs Cariæ condita à Podalirio. Qui

Florus lib. 2. c. 6. placitum huc posterioris conferre verba: *Sicilia mandata Marcello, nec diu restitit, tota enim insula in una urbe superata est, Grande illud & ante id tempus invictum caput Syracusæ, quamvis Archimedis ingenio defenderentur, aliquando cesserunt. Longe illi triplex murus, totidemque arces, portus ille marmoreus, & fons celebratus Arethusæ, nisi quod hactenus profuere, ut pulchritudini victæ urbis parceretur.* Eam postea instaurasse Augustum Cæsarem memoriæ prodidit Strabo lib.6. Fuit olim princeps totius Siciliæ urbs, maxima juxta ac potentissima, Tyrannorum sedes, nunc Episcoporum inter Catinam & Pachynum promontorium, etiamnum eundem servat situm & nomen aliquantulum deflexum, vulgo enim *Saragossa* dicitur. Ejus oppidani Latinis dicuntur Syracusani. Protulit quosdam viros literis claros, inter quos, Flavium Vopiscum celebrem historicum, Philemonem, Poëtam comicum, sed omnes famâ superavit Archimedes Geometra, & Mathematicus insignis, cujus sepulchrum Cicero inter vepres & dumeta Syracusanis ignoratum, cum ipse in Sicilia quæstor esset, invenisse gloriatur Tuscul.quæst.l.v. sed nescio cur tam admirabilem virum appellet *humilem homunculum*. Si plura de hac urbe scire desideras, consule Cluv. Sic. Antiquæ l.1.c.12. Goltzium in *Syracusæ*.

93 Κτίσμα Ἀρχίου Κορινθίου.] Syracusas conditas ab Archia Corinthio tradit, quod ex Thucydidis lib. vi. videtur desumpsisse. Sic enim ille: Συρακούσας δὲ τοῦ ἐχομένου ἔτους Ἀρχίας τῶν Ἡρακλειδῶν ἐκ Κορίνθου ᾤκισε, Σικελοὺς ἐξελάσας πρῶτον ἐκ τῆς νήσου, ἐν ᾗ νῦν οὐκέτι περικλυζομένη ἡ πόλις ἡ ἐντὸς ἐστιν· ὕστερον δὲ χρόνῳ καὶ ἡ ἔξω, προστειχισθεῖσα, πολυάνθρωπος ἐγένετο. i.e. *Syracusas verò insequenti anno Archias Heraclidarum* [unus] *Corintho* [profectus] *condidit, Siculis ex insula* [Ortygia] *prius expulsis, in qua nunc urbs interior, mari non amplius circumcirca alluitur. Postea autem & ea* [urbs] *quæ est extra* [Ortygiam] *muro* [alteri urbi] *adjuncta, populo-frequens facta est.* Pars illa Syracusarum quæ *Nasos* dicebatur, *Ortygia* dicitur Straboni lib. 6. quam intelligit Thucydides & interpres Latinus ad maiorem perspicuitatem ejus nomen expressit.

94 Ἄποικος τῆς ἐν Σικελίᾳ καὶ Νάξῳ ὁμόχρονος.] Colonia ejus quæ in Sicilia & Naxo tempore æqualis. Hæc cum sint contra historiæ veritatem, sic legenda putamus: Ἄποικος Κορινθίων, τῆς ἐν Σικελίᾳ Νάξου ὁμόχρονος. i.e. *Colonia Corinthiorum, Naxi Siciliæ tempore-æqualis.* Syracusas enim fuisse Corinthiorum coloniam Archia Corinthio duce, clarescit ex Thucydide, cujus verba nota proximè præcedenti apposuimus, & ex Strabone patet conditas circa eadem tempora, quibus Naxus & Megara Siciliæ civitates. Ejus ex lib. vi. sunt verba: Τὰς δὲ Συρακούσας Ἀρχίας μὲν ἔκτισεν ἐκ Κορίνθου πλεύσας περὶ τοὺς αὐτοὺς χρόνους, οἷς ᾠκίσθησαν, ἥ τε Νάξος, καὶ τὰ Μέγαρα. i.e. *Syracusas autem Archias quidem condidit ex Corintho navigans circa eadem tempora, quibus & Naxus & Megara.* Nihil certius nostra conjectura, si aliquid certum est inter nos præter mortem.

95 Φασὶ δὲ Μίσκελλον, &c.] Sunt verba desumpta ex Strabonis lib. vi. quorum hæc ultima: Τὴν, οὐκ ἂν ἐκγένοιτο αὐτοῖς Συρακουσίων δεκάτη. Sic ex eodem legenda sunt: Ὡς οὐκ ἂν ἐκγένοιτο αὐτοῖς ἡ Συρακουσίων δεκάτη. i.e. *Quod eis non obveniat decima Syracusanorum.* Particula illa τὴν expungenda & in ejus locum substituenda ὡς & pro δεκάτη legendum δεκάτη.

96 Καὶ λίμνη, ἥ τις καλεῖται, &c.] Hujus paludis meminit Marcianus Heracleota in Περιηγήσει.

——— Ἀρχίας δὲ τούτους προσλαβὼν
Ὁ Κορίνθιος, μετὰ Δωριέων κατῴκισεν
Ἀπὸ τῆς ὁμόρου λίμνης λαβούσας τοὔνομα
Τὰς νῦν Συρακούσας παρ' αὐτοῖς καλουμένας.
——— *Archias verò hos adsumens*
Corinthius, cum Doriensibus condidit
A contermino lacu accipientes nomen
Nunc Syracusas ab ipsis vocatas.

97 Συρμάται.] Vide Σαυρομάται.

Ποδαλειρίου. Ἐκπεσόντα γὰρ αὐτὸν εἰς Καρίαν, σωθῆναι ὑπό τινος αἰγοβοσκοῦ, καὶ ἀχθῆναι πρὸς Δαμαιθὸν Καρίας βασιλέα, οὗ τὴν θυγατέρα Σύρναν πεσοῦσαν ἀπὸ τοῦ τέγους, ὑπ' αὐτοῦ θεραπευθῆναι. Φασὶ δὲ οὕτως, ἀθυμοῦντος τοῦ Δαμαιθοῦ, τὸν Ποδαλείριον ἀφ' ἑκατέρου τῶν βραχιόνων αἷμα ἀφελόντα, σῶσαι τὴν παῖδα· τὸν δὲ θαυμάσαντα, συνοικῆσαι αὐτῷ τὴν παῖδα, καὶ δοῦναι τὴν χερρόνησον· ἐν ᾗ δύο πόλεις κτίσαντα, τὴν μὲν ἀπὸ γυναικὸς Σύρνον, τὴν δὲ ἑτέραν ἀπὸ τοῦ σώσαντος νομέως. Τὸ ἐθνικὸν, Σύρνιον· τὸ θηλυκὸν, Συρνιάς.

A Qui, cum expulsus in Cariam per eam vagaretur, à caprario quodam servatus, atque ad Damæthum Cariæ regem adductus fuit, cujus filiam ex tecto delapsam curavit. Sic verò ajunt id fecisse, cum animum desponderet Damæthus, Podalirius ab utroque puellæ brachio B sanguinem extraxit, quo puellam sanitati restituit. Damæthus verò eum admiratus, ei filiam in uxorem dedit, atque in possessionem Chersonesum. In qua duas condens civitates, unam ab uxore *Syrnum*, alteram à pastore, qui C eum servaverat incolumem, vocavit. Gentile, Syrnium. Fœm. Syrnias.

ΣΥ´ΡΟΙ[98], κοινὸν ὄνομα πολλῶν ἐθνῶν. Λέγονται καὶ Λευκόσυροι· Στράβων ἑκκαιδεκάτῃ. [99] Δοκεῖ δὲ ἀπὸ Βαβυλωνίας τῶν Σύρων τὸ ὄνομα διατείνειν μέχρι τοῦ Ἰσσικοῦ κόλπου. Ἀπὸ δὲ τούτου, μέχρι τοῦ Εὐξείνου κόλπου· Οἱ γοῦν Καππάδοκες ἀμφότεροι, οἵ τε πρὸς τῷ Ταύρῳ, οἵ τε πρὸς τῷ πόντῳ, μέχρι νῦν Λευκόσυροι καλοῦνται. Τὸ κτητικὸν, Συριακός.

SYRI, nomen multarum gentium commune. Dicuntur quoque Leucosyri. Strab. D lib. 16. *Videtur verò à Babylonia, usque ad Issicum sinum Syrorum nomen pertingere. Ab hoc verò usque ad sinum Euxinum. Utrique igitur* Cappadoces, *& qui prope Taurum, & qui prope Pontum usque nunc Leucosyri vocantur.* Possessiv. Syricus.

E

ΣΥ´ΡΟΣ[1], νῆσος Ἰωνική, ὡς Στράβων δυοκαιδεκάτῃ. Τὸ υ μακρόν. Τὸ ἐθνικὸν, Σύριος· νῆσος Ἀκαρνανίας.

SYROS, insula Ionica, ut Strabo lib. 12. Τὸ y est longum. Gentile, Syrius. [Est &] insula Acarnaniæ.

ΣΥΡΕ´ΝΤΙΟΝ[2], πόλις Τυρρηνίας, καὶ Συρκεντόν. Τὸ ἐθνικὸν, Συρέντιος.

SYRENTIUM, urbs Tyrrheniæ, & F Syrcentum. Gent. Syrentius.

ΣΥΩ´- SYO-

98 Σύροι, κοινὸν ὄνομα πολλῶν ἐθνῶν.] Syri, commune nomen multarum gentium. Quorum regio Syria dicebatur, hodie Italis *Soria*, Gallis *La Sourie*, Turcis *Suristan*, ac si diceres Syriæ-terram, Hebraice ארם *Aram* indigenæ ארמים *Aramim*, unde etiam Græci quondam eos indigetabant Aramæos, auctore Strabone lib. 17. Jure meritoque inquit auctor noster fuisse multarum gentium nomen. Plurimas enim provincias comprehendebat, inter quas, Assyriam, Comagenam, Adiabenen, Mesopotamiam, Phœniciam, Palæstinam, Judæam & alias. Quapropter Plinio lib. 5. c. 12. dicitur, *Quondam terrarum maxima, & pluribus distincta nominibus.* Variè ejus situs describitur à Geographis pro numero regionum, quas illi assignabant. Veteres in tres Syrias eam dividebant, Phœnicen, Palæstinen, & Cœlen, auctore Anonymo, quem Gothofredus vulgavit, cap. XVII. Antiquitus regionis caput fuit Damascus, postea Antiochia, nunc Europæorum commercio celeberrima urbs est, quæ dicitur *Tripolis.* Ejus incolæ tam apud Romanos, quam apud Græcos habiti sunt imbelles & viles adeo ut servos Syrorum nomine vocaverint. De quibus consulesis Strabonem lib. 12. Mel. lib. 1. c. 11. Tzetzem Hist. Chiliad. Num. CCCCLII. Eustath. ad Periegetæ v. 772. & nostrum Aldretum Hispanum Variarum Antiquit. Hisp. & Afric. lib. 1. c. 33. M. T. C. de Natura Deorum lib. 3. auctor est, Syros piscem venerari. Hinc Ovid. Fast. lib. 2. v. 473. inquit:

Inde nefas ducunt genus hoc imponere mensis,
Nec violant timidi piscibus ora Syri.

De quibus consulendus Seldenus de Dîs Syris Syntag. 2. c. 3.

99 Δοκεῖ, &c.] Sunt verba ex Strabonis lib. 12. quæ pauxillulum diversa apud eum leguntur, nimirum: Δοκεῖ δὲ τὸ τῶν Σύρων ὄνομα διατείνειν ἀπὸ μὲν τῆς Βαβυλωνίας μέχρι, &c. i. e. *Videtur autem Syrorum nomen pertingere à Babylonia quidem usque ad, &c.*

1 Σύρος, νῆσος Ἰωνικὴ ὡς, &c.] Syrus, insula Ionica, &c. Duas hujus nominis insulas memorat auctor noster, Ioniæ alteram, alteram Acarnaniæ, posterioris nemo omnium, quod sciam, prioris meminit Strabo lib. decimo, non duodecimo, ut ait noster, ejus sunt verba: Σῦρος δ' ἐστὶ, μηκύνουσι τὴν πρώτην συλλαβὴν, ἐξ ἧς Φερεκύδης ὁ Βάβιος ἦν· νεώτερος δ' ἐστὶν ὁ Ἀθηναῖος ἐκείνου, ταύτην δοκεῖ μνημονεύειν ὁ ποιητὴς Συρίην καλῶν. i. e. *Syrus verò est, producunt primam syllabam, ex qua Pherecydes Babis filius erat. Junior autem est Atheniensis illo, hujus* [insulæ] *videtur meminisse Poëta* [Il. O. v. 402.] *Syrien vocans.* Oscitanter vertit Xylander illa Strabonis; *Sequitur Syrus, priore syllaba producta: patria Pherecydis Atheniensis.* Casaubonus, qui illius versionem recensuit, in his etiam dormitavit, & in aliis plurimis locis. Strabo enim duos celebrat Pherecydes, Syrium alterum, alterum Atheniensem, utrosque commemorat Diog. Laërtius, & Suidas suo loco; fuit autem Pherecydes Syrius Pythagoræ præceptor, qui primus de animarum transmigratione, disseruisse dicitur, à quo Pythagoras acceptam in maximam nostri orbis partem eam disseminavit, & adhuc hodie apud nonnullas gentes viget, quam opinionem evertit Lucretius de Rerum Natura lib. 3.

2 Συρέντιον, πόλις Τυρρηνίας, καὶ, &c.] Syrentium, urbs *Tyrrheniæ*, i. e. *Etruriæ*, quæ Syrrentum Latinis, quare apud Stephanum pro Συρκεντὸν legendum Συρρεντόν. Sedet in Italiæ regione, quæ *Campania* dicitur, inter Neapolim & promontorium Minervæ & est urbs Archiepiscopalis, adhuc hodie corrupti nominis vestigia servat, Italis enim nominatur *Sorrento.* Ejus vinum olim commendabatur, quod convalescentibus maxime probaretur. Plin. lib. 14. c. 6. *Item Surrentina in vineis tantum nascentia, convalescentibus maximè probata, propter tenuitatem, salubritatemque. Tiberius Cæsar dicebat consensisse medicos, ut nobilitatem Surrentino darent, alioquin esse generosum acetum, C. Cæsar qui successit illi, nobilem vappam.* Unde Ovid. Met. lib. 15. canit:

Inde legit Capreas, promontoriumque Minervæ
Et Surrentino generosos palmite colles.

Hos colles nunc vulgo vocant *La montagna di Sorrento*, in quibus vites celebrat Plin. libro prædicto cap. 2. & vasa fictilia Surrentina lib. 35. c. 12. ad quæ alludit Martialis lib. 14. Epigram. 102.

Accipe non vili calices de pulvere natos
Sed Surrentinæ leve toreuma rotæ.

3 Συακ...

ΣΥΩ΄ΠΙΟΙ, ἔθνος προσεχὲς τοῖς Λιβυρνοῖς, ὡς Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ. A

SYOPII, populi Liburnis vicini, ut Hecatæ. Europa.

ΣΦΑΚΤΗΡΙ΄Α[3], οὐδετέρως. Ἔστι δὲ μεθόριον Ἠλείων, τῆς πρὸς Μεσσήνην χώρας. Κέκληται δ' οὕτως, ὥς φησιν Ἐχεφυλίδης, B διὰ τὸ ἐν αὐτῷ σφαγιαζομένους τοὺς Ἡρακλείδας, πρὸς Ὄξυλον ποιήσασθαι συνθήκας περὶ φιλίας καὶ ὁμονοίας. Ἔστι καὶ νῆσος Σφακτηρία,[4] ἧς μνημονεύει Παυσανίας ἐν τρίτῳ περιηγήσεως Ἑλλάδος. Ἐκαλεῖτο καὶ Σφαγία, C ὡς Φαβωρῖνος. Ἔστι καὶ Σφαγίτης ἄκρα Σκυθίας. Τὸ ἐθνικὸν, ἀπὸ τῆς ἀναλογίας Σφακτηριεὺς, καὶ Σφακτηριώτης. Καὶ τῆς Σφαγία Σφαγιεὺς, ὡς τῆς Ὑρία Ὑριεύς.

SPHACTERIA, neut. gen. Est verò confinium Eleorum ad Messeniam. Sic vocata, ut inquit Echephylides, quod illic Heraclidæ mactatis hostiis amicitiæ, & concordiæ pacta cum Oxylo fecerint. Est etiam insula Sphacteria cujus meminit Pausanias lib. 3. Græciæ Periegeseως. Vocabatur etiam *Sphagia*, ut Phavorinus. Est etiam Sphagites promontorium Scythiæ. Gentile, ab analogia Sphacterieus, & Sphacteriotes. Et ab Sphagia, Sphagieus, ut ab Hyria, Hyrieus.

ΣΦΕΝΔΑ΄ΛΗ[5], δῆμος Ἱπποθοωντίδος φυλῆς. Ὁ δημότης, Σφενδαλεύς. Τὰ τοπικὰ, Σφενδαλῆθεν, Σφενδαλήνδε, Σφενδαλῆσι. D

SPHENDALE, populus Hippothoontidis tribus. Popularis, Sphendaleus. Localia, ex-Sphendale, ad-Sphendalen, in-Sphendalis.

ΣΦΗ΄ΚΕΙΑ[6], πόλις Εὐβοίας.[7] Λυκόφρων,

Οἱ πέντε πρὸς Σφήκειαν εἰς Κεραστίδα. E

Οὕτω δὲ καὶ ἡ Κύπρος ἐκαλεῖτο. Τὸ ἐθνικὸν, Σφῆκες, Σφήκειαν δὲ, Κεράστειαν, τὴν Κύπρον.

SPHECEA, urbs Eubœæ. Lycoph.

Quinque circiter Spheceam in Cerastida.

Sic etiam *Cyprus* vocabatur. Gentile, Spheces. Spheceam verò [&] Cerasteam, *Cyprum* [vocabant.]

ΣΦΗΤΤΟ΄Σ[8], δῆμος Ἀκαμαντίδος φυλῆς. Ὁ δημότης, Σφήττιος. Τὰ τοπικὰ, F Σφηττόθεν, Σφηττόνδε, Σφηττοῖ. Ὁ δῆμος καλεῖται ἀπὸ Σφήττου, τοῦ Τροιζῆνος παιδός.

SPHETTUS, populus Acamantidis tribus. Popularis, Sphettius. Localia, ex-Sphetto, ad-Sphettum, in-Sphetto. Populus quoque vocatur, ab Sphetto Trœzenis filio.

ΣΧΕΡΙ΄Α[9], ἡ Φαιακία. Κέκληται, ὡς Ἀριστο-

SCHERIA, Phæacia, sic vocata, ut Aristot.

3 Σφακτηρία, οὐδετέρως, &c.] Sphacteria, neut. gen. inquit esse confinium Eleorum & Messeniæ, ac deinde celebratur insula Sphacteria ac si fuisset diversa; Sed cum ex Strabone appareat, Sphacteriam insulam fuisse ante Pylum Messeniacum, ideò non puto fuisse diversa loca. Illius ex lib. 8. sunt verba: Καὶ ἡ προκειμένη πλησίον τοῦ Πύλου Σφαγία νῆσος· ἡ δ' αὐτὴ καὶ Σφακτηρία λεγομένη. i. e. *Et ante-jacens prope Pylum Sphagia insula. Ipsa etiam* Sphacteria *dicta.*

4 Ἧς μνημονεύει Παυσανίας ἐν τρίτῳ, &c.] Cujus meminit Pausan. lib. 3. Periegesis Græciæ. Pausanias non meminit Sphacteriæ insulæ lib. 3. sed lib. 4. in libri fine. Ejus sunt verba: Ὡσαύτως δὲ καὶ τὴν Σφακτηρίαν τὸ ἀτύχημα τὸ Λακεδαιμονίων, γνώριμον τοῖς πᾶσιν ἐποίησεν. Ἀθηναῖοι δὲ καὶ Νίκης ἀνέθηκαν ἄγαλμα ἐν ἀκροπόλει χαλκοῦν ἐς μνήμην τῶν ἐν τῇ Σφακτηρίᾳ. i. e. *Eodem modo Lacedæmoniorum ad Sphacteriam clades, celebrem omnibus fecit. Athenienses etiam æneum Victoriæ signum in arce dedicarunt in memoriam ad Sphacteriam gestorum.* Hanc victoriam de Lacedæmoniis reportasse Athenienses duce Demosthene, tradit idem auctor lib. 1. Τὸ δὲ Ἀθηναίων καὶ Δημοσθένους ἔργον πρὸς τῇ νήσῳ Σφακτηρίᾳ, κλοπὴν εἶναι πολέμου, καὶ οὐ νίκην. i. e. *Atheniensium autem & Demosthenis factum ad Sphacteriam insulam, belli furtum esse, non victoriam.* Hac de re exstat oratio Demosthenis apud Thucydidem lib. 4. ubi hanc insulam & pugnam inter Lacedæmonios & Athenienses depingit.

5 Σφενδάλη, &c.] Sphendale, populus Hippothoontidis tribus, cujus popularis Sphendaleus. Perperam scribitur apud Hesychium Σφενδάλης pro Σφενδαλεῖς, quos commemorat Herodotus, lib. 9. c. 15.

6 Σφήκεια, πόλις Εὐβοίας.] Sphecia, urbs Eubœæ. Toto cœlo aberrat auctor noster. Sphecia enim non fuit urbs Eubœæ, nec id evincitur è versiculo illo Lycophronis, quem affert in suæ sententiæ confirmationem: Illa Lycophronis de Cypro intelligenda sunt, quia Cyprus nominata est *Sphecia* & *Cerastis*, ut noster quoque tradit in Κύπρος; *Sphecia* à viris, qui dicebantur Spheces; *Cerastis*, seu *Cerastia*, quod haberet multas eminentias, quas κέρατα, i. e. *cornua* vocabant, ut ex Xenagora de insulis ad Lycophronis versum citatum refert Tzetzes, qui de Cypro quoque intelligit illa Lycophronis; ergo Sphecia non fuit urbs Eubœæ, sed Cyprus ipsa sic nominata.

7 Λυκόφρων.] Versiculus ille Lycophronis sic legitur apud eum:

Οἱ πέντε δὲ Σφήκειαν εἰς Κεραστίαν

Quinque verò Sphecia m in Cerastiam.

Quinque viri illi, quos in *Speciam Cerastiam*, i. e. in *Cyprum* venisse dicit Lycophro, fuere Teucrus, Agapenor, Acamas, Cephus, Praxandrus, auctore ejusdem Scholiasta ad eundem versum.

8 Σφηττός, &c.] Sphettus, populus Acamantidis tribus. Ejus incolæ dicebantur Sphetti: fuisse ingenio acuto conjectare licet, quoniam Aristophanes in Pluto vocat acetum Sphettium, ut explicat Didymus apud Athenæum lib. 11. Ab hoc populo nominata est Athenis quædam *via Sphettia*, quod in eum ferebat. Nomen sortitus est ab Sphetto Trœzenis filio, quod hausit noster ex Pausaniæ Corinthiacis, de quibus consulendus Joan. Meurs. de populis Atticæ.

9 Σχερία, ἡ Φαιακία.] Scheria, Phæacia. Fuit insula maris Ionii, quæ Phæacia, seu Phæacis quoque nuncupata est, in qua Alcinoum regnasse fabulabantur; etymologiam nominis affert noster ex Aristotele, qui longè majorem in rebus physicis auctoritatem, quam in etymis meretur. Nec etiam arridet etymologia Bocharti, qui nimium in eruendis etymis luxuriat, vera hujus nominis etymologia nos latet, ut alia quam plurima; notiore nomine dicebatur *Cercyra*, Dionysi. v. 494:

A Ἀριστοτέλης φησὶν, ἀπὸ τοῦ τὴν Δήμητραν φοβουμένην, μὴ οἱ ἐκ τῆς Ἠπείρου ἐπιχεόμενοι ποταμοὶ ἤπειρον αὐτὴν ποιήσωσι, δεηθῆναι τοῦ Ποσειδῶνος, ἀποστρέψαι τὰ τῶν ποταμῶν ῥεύματα. Ἐπισχεθέντων οὖν τούτων, ἀντὶ Δρεπάνης Σχερίαν αὐτὴν κληθῆναι. Τὸ ἐθνικὸν, Σχε- B ριεύς. Οἱ ἐνοικοῦντες, Σχέριοι, ἤτοι Φαίακες.

ΣΧΙΝΟΥΣΣΑ [10], ὡς Ῥόδουσσα, Φωκικὴ νῆσος. Τὸ ἐθνικὸν, Σχινούσιος, καὶ Σχινουσαῖος. C

ΣΧΟΙΝΟΥΣ [11], Ἀρκαδίας χωρίον, ἀπὸ Σχοινέως τοῦ Ἀταλάντης πατρός. Ἑλώδης γὰρ ὢν ὁ τόπος, ἀπὸ τῶν ἐν αὐτῷ Σχοίνων τὴν προσηγορίαν εἴληφεν· Ὥσπερ καὶ τῶν δήμων, ἀπὸ τῶν ἐν αὐτῇ φυομένων, Ῥαμνοῦς, Φηγοῦς, Μυρ- D ῥινοῦς, Μαραθοῦς. Ὁ τὸ χωρίον οἰκῶν, Σχοινούντιος, ὡς Σελινούντιος. [12] Καὶ Σχοινεὺς ποταμὸς, ἀπὸ Σχοινέως τοῦ Ἀθάμαντος. Τρύφων ἐν τῷ περὶ παρωνύμων ὧδέ φησι· Τὰ εἰς ευς λήγοντα παρώνυμα, οὐδέποτε τῇ γενικῇ τοῦ E πρωτοτύπου μιᾷ πλεονάζει. Ὁ οὖν Φωκαεὺς, οὐ παρὰ τὸν Φωκὸν γέγονε, παρὰ μέντοι τὴν Φώκειαν. Καὶ ὁ παρὰ Καλλιμάχῳ Ἐλλοπιεὺς, παρὰ τὴν Ἐλλόπειαν, οὐ παρὰ τὸν Ἔλλοπα. Ὁ γὰρ παραρρέων τὸν Σχοῖνον ποταμὸς, Σχοινιεὺς F καλεῖται, [13] ἤτοι παρὰ τοὺς χοινίους, ἢ παρὰ τὸν Σχοινέα τὸν τῆς Ἀταλάντης πατέρα. Ὁ πολίτης μέντοι Σχοινιεύς· Ὁ γὰρ ποταμὸς, καὶ ὁ οἰκιστὴς, Σχοινιεὺς, ὡς Ταρσοῦ Ταρσεύς. Ἐκ τόπου, Σχοινόθεν. G

ΣΩ-

Aristot. inquit ἀπὸ τοῦ, &c. i.e. *quod Ceres metuens*, ne fluvii ex continente influentes eam continentem facerent, Neptunum rogasset, ut fluviorum averteret cursus. Quibus repressis, pro Drepana, *Scheriam* vocatam fuisse dicunt. Gentile, Scherieus, incolæ, Scherii, vel Phæaces.

SCHINUSSA, ut Rhodussa, Phocica insula. Gentile, Schinussius, & Schinussæus.

SCHOENUS, Arcadiæ regio, ab Schœneo Atalantæ patre. Palustris enim cum esset locus, à *juncis*, qui inibi nascebantur denominationem sumpsit. Quemadmodum & populi ab eis, quæ inibi nascuntur nomina accipiunt, ut Rhamnûs, Phegûs, Myrrhinûs, Marathûs. Qui regionem incolit, Schœnuntius, ut Selinuntius. Et Schœneus fluvius, ab Schœneo Athamantis filio. Trypho in de derivatis sic inquit: *Derivativa, quæ in eus desinunt, numquam genitivum primitivi una syllaba excedunt. Phocaeus igitur, non à Phoco fit, sed à Phocea. Eodem modo Ellopieus apud Callimachum, ab Ellopea, non ab Ellope.* Fluvius verò, qui σχοῖνον *schœnum*, i.e. *juncum*, præterfluit, *Schœnieus* vocatur, vel παρὰ τὸ, &c. h.e. à *juncis*, vel ab Schœneo Atalantis patre. Civis, Schœnieus. Fluvius enim, & conditor, Schœnieus, ut à Tarso, Tarseus. Ex loco, ex-Schœnunte.

SO-

Νῆσοί κεν φαίνονται περαιόθεν Ἀμβρακιήων
Καὶ λιπαρὴ Κέρκυρα, φίλον πέδον Ἀλκινόοιο.

Insulæ apparent ex-ulteriore-loco Ambraciotarum
Et pinguis Cercyra, charum solum Alcinoi.

Ubi Eustat. Δύο δὲ Κέρκυραι, ἥτε Φαιακὶς πρὸς τῷ Ἰονίῳ κόλπῳ, περὶ ἧς καὶ τῷ Διονυσίῳ νῦν ὁ λόγος, ἡ καὶ Φαιακία καλουμένη, καὶ Σχερία, καὶ Δρέπανον, καὶ Ἄργος, καὶ αὕτη μὲν μία, ἑτέρα δὲ Κέρκυρα ἐντὸς τοῦ Ἰονίου, διὰ τὸ ο μάλιστα λεγομένη Κόρκυρα, ἡ καὶ Μέλαινα καλουμένη, δύο δὲ λιμένας ἡ Φαιακὶς ἔχει, ὧν θάτερος Ἀλκινόου λέγεται. i.e. *Duæ verò sunt Cercyræ, & quæ Phæacis ad Ionium sinum, de qua nunc & Dionysio sermo,* Phæacia *etiam vocata,* & Scheria, & Drepanum, & Argos, & *hæc quidem una; altera autem intra Ionium per o maximè dicta* Corcyra, & Melæna [*i.e.* Nigra] *vocata, duos verò portus Phæacis habet, quorum alter* Alcinoi *dicitur.* Memoratur Lucano lib. 2.

Hinc late patet omne fretum, seu vela ferantur
In portus Corcyra tuos, seu læva petatur
Illyris.

Servius quoque ad Æneid. lib. 3. v. 291. de ea inquit Poëtam loquutum, cum canit:

Certatim socii feriunt mare, & æquora verrunt
Protinus aërias Phæacum abscondimus arces
Litoraque Epiri legimus.

De qua sic Plin. lib. 4. c. 12. *Insulæ autem ex adverso Thesprotiæ Corcyra à Buthroto duodecim mill. pass. eadem ab Acroceraunijs quinquaginta mill. cum urbe ejusdem nominis Corcyra liberæ conditionis, & oppido Cassiope, temploque Cassii Iovis pass. nonaginta septem mill. in longitudinem patens: Homero dicta Scheria & Phæacia, Callimacho etiam Drepane.* Poëtarum pater diversis locis eam celebrat, sed præcipue Odyss. 6. statim in principio.

10 Σχίνουσα, &c.] Schinussa, ut Rhodussa, Phocica insula. Memoratur Hesychio in Σχινοῦντα, apud quem uno s scribitur, & accentu circumflexo: Νῆσός ἐστι Σχινοῦσα Φωκίδος, i.e. *insula est Schinusa Phocidis*. Ejus quoque meminit Plin. lib. 4. c. 12. inter Sporadas insulas, ac *Cimolum* prius dictam fuisse tradit.

11 Σχοινοῦς, Ἀρκαδίας χωρίον.] Schœnûs, untis, Arcadiæ regio seu oppidum. Portus dicitur Straboni lib. 8. Εἶτα Κεγχρεαὶ τὸ τῶν Κορινθίων ἐπὶ τὰ πρὸς ἕω μέρη ναύσταθμον. Εἶτα λιμὴν Σχοινοῦς, πλεύσαντι πέντε καὶ τεσσαράκοντα σταδίους. i.e. *Deinde Cenchreæ, Corinthiorum versus auroram navale. Deinde portus Schœnûs naviganti* XLV. *stadia* [occurrit.]

12 Καὶ Σχοινοῦς ποταμός.] Et Schœneus amnis. Ab Strabone *Schœnûs* vocatur amnis, qui per Schœnum Thebaïcæ regionem decurrebat: Σχοῖνος δ' ἐστὶ χώρα τῆς Θηβαϊκῆς κατὰ τὴν ὁδὸν τὴν ἐπὶ Ἀνθηδόνα, διέχουσα Θηβῶν ὅσον πεντήκοντα σταδίους· ῥεῖ δὲ καὶ ποταμὸς δι' αὐτῆς Σχοινοῦς. i.e. *Schœnus est regio Thebaïcæ in via quæ Anthedonem ducit, distans à Thebis circiter* L. *stadia. Fluit per eam amnis Schœnûs.*

13 Ἤτοι παρὰ τοὺς χοινίους, ἢ παρὰ τὸν Σχοινέα, &c.] Agit nunc de etymologia Schœnuntis, in qua sibi non constat, quia eam deducit, vel παρὰ τοὺς, &c, i.e. *à juncis*, quare pro χοινίους legendum χοίνους, vel ab Schœneo Atalante patre, qui *Jasius* quoque dictus est, unde *Atalanta* à Poëtis & *Jasis* & *Schœneis* vocitatur, Propertius Elegiarum lib. 1. Eleg. 1.

Milanion nullos fugiendo, Tulle, labores
Sævitiam duræ pertulit Iasidos.

Ovid. in Epistolis:

Et tulit Hippomenes Schœneïda, præmia cursus.

14 Σχ-

ΣΩ'ΒΑΛΑ, πόλις Καρίας, οὐδετέρως. A τὸ ἐθνικὸν, Σωβαλεύς.

ΣΩ'ΖΟΥΣΑΙ, πόλεις τρεῖς, Φοινίκης, Πισιδίας, Αἰθιοπίας.

ΣΩ'ΛΙΜΝΑ, πόλις Ἰνδίας, ὡς Ἡρωδιανὸς ἐν ἑνδεκάτῳ. Τὸ ἐθνικὸν, Σωλιμναῖος. B

ΣΩΣΑ'ΝΔΡΑ, νῆσος περὶ Κρήτην. Ἐκλήθη δὲ, ἐπειδή ποτε τῶν Λυκτίων νύκτωρ ἐπελθόντων τῇ πόλει, διασῶσαι λέγεται τοὺς εἰς ἑαυτήν. Ὁ νησιώτης, Σωσάνδριος.

ΣΩΦΗΝΗ'[14], χώρα τῆς πρὸς Ἀρμενίαν, C ὡς Στράβων ἑνδεκάτῃ. Παρὰ δ' Ἀρριανῷ, Σωφανίνη τετρασυλλάβως. Οἱ κατοικοῦντες, Σωφηνοί. Φησὶ γὰρ Στράβων ἐν τῇ εἰρημένῃ, [15] Σωφηνὸς Ἀρσάκης ἔχων τὰ νότια μέρη. Ἀντίκειται δὲ ταύτῃ ἡ Κομμαγηνὴ, ὅμορος D οὖσα τῇ Μελιτηνῇ.

ΣΩ'ΤΕΙΡΑ[16], πόλις Ἀριηνῶν, Ἀντιόχου κτίσμα τοῦ Σελεύκου. Τὸ ἐθνικὸν, διὰ τὴν χώραν, Σωτειρηνός.

SOBALA, urbs Cariæ, neut. gen. Gentile, Sobaleus.

SOZUSÆ, urbes tres, Phœniciæ, Pisidiæ, Æthiopiæ.

SOLIMNA, urbs Indiæ, ut Herodianus lib. undecimo. Gentile, Solimnæus.

SOSANDRA, insula circa Cretam. Sic dicta, quòd cum Lyctii aliquando noctu civitatem invaderent, servasse incolumes dicatur eos, qui ad eam confugerant. Insularis, Sosandrius.

SOPHENE, regio prope Armeniam, ut Strabo lib. undecimo. Apud Arrhianum Sophanine quadrisyllabice invenitur. Incolæ, Sopheni. Strabo enim in dicto [lib. inquit:] *Sophenus Arsaces habens australes partes.* Cui exadverso sita est Commagena, contermina Melitenæ.

SOTIRA, urbs Arienorum ab Antiocho Seleuci condita. Gentile, propter regionem, Sotirenus.

14 Σωφηνὴ, χώρα τῆς πρὸς Ἀρμενίαν.] Sophene, regio juxta Armeniam. De qua operæ pretium est audire Strabonem, qui ejus situm describit, & *Carcathiocerta* ejus regiam celebrat libro undecimo hisce verbis: Ἐκ δὲ τῶν προσαρκτίων μερῶν ἡ Σωφηνὴ κεῖται· μεταξὺ τοῦ τε Μασίου, καὶ τοῦ Ἀντιταύρου· Οὗτος δὲ ἀπὸ τοῦ Εὐφράτου, καὶ τοῦ Ταύρου τὴν ἀρχὴν λαβὼν, τελευτᾷ πρὸς τὰ ἑῷα τῆς Ἀρμενίας, ἀπολαμβάνων μέσην τὴν Σωφηνὴν, ἐκ θατέρου δὲ μέρους ἔχων τὴν Ἀκιλισηνὴν, μεταξὺ ἱδρυμένην τοῦ Ταύρου τε, καὶ τοῦ Εὐφράτου Μεσοποταμίας, πρὶν ἢ κάμπτειν αὐτὴν ἐπὶ νότον. Βασίλειον δὲ τῆς Σωφηνῆς Καρκαθιόκερτα. id est. *Versus septentrionales partes Sophene sita est. Masium inter & Antitaurum. Hic autem ab Euphrate & Tauro initium sumens, in partes orientales Armeniæ desinit, mediam secans Sophenem, ex altera parte habens Acilisenen, sitam inter Taurum & Euphratem Mesopotamiam, priusquam ad ejus meridiem se convertat. Regia verò Sophenes Carcathiocerta.* Memoratur inter alios Lucano lib. 2.

Cappadoces mea signa timent, & dedita sacris
Incerti Judæa Dei, mollisque Sophene.

In hac regione Tigris fluvius ab Armeniæ montibus delapsus, cum sub terras mergeretur, post XXV. M. p. grande jam flumen emergebat, auctore Trogo Pompeio lib. 42. c. 3.

15 Σωφηνὸς Ἀρσάκης, &c.] Sunt mutila Strabonis verba ex libro undecimo, quæ apud eum integra sic leguntur: Τοῦ δὲ Ζαριάδρου ὁ Σωφηνὸς Ἀρτάνης ἔχων τὰ νότια μέρη, καὶ τούτων τὰ πρὸς δύσιν μᾶλλον· κατελύθη δ' οὗτος ὑπὸ τοῦ Τιγράνου, καὶ πάντων κατέστη κύριος ἐκεῖνος. i. e. *A Zariadre natus est Sophenus Artanes tenens austrinas partes & de his, quæ versus occasum magis spectabant; quo oppresso Tigranes omnia in suam redegit potestatem.* Subdubito an apud Strabonem pro Ἀρτάνης substituendum sit ex nostro auctore Ἀρσάκης, quod nomen inter has gentes frequentius occurrit.

16 Σώτειρα, πόλις, &c.] Sotira, urbs Arienorum, ab Antiocho Seleuci filio condita. Memoratur Ptolemæo libro VI. c. XVII. inter Ariæ civitates & vicos.

T. T.

ΤΑ'ΒΑΙ[1], πόλις A Λυδίας περὶ ὧν ὁ χρησμός φησι πρὸς Πισίδας.

Ἄστυ Τάβων ἐρικυδὲς ἐλεύθε- B
ρον οἰκίζεσθαι.

Καὶ Ἀπολλώνιος ἐννάτῳ, Ἐδεήθησαν ὅπως αὐτοὺς εἰς Τάβας καταγάγωσι. Βαρύνεται δὲ, [2] ὡς Σάβαι, κύριον, καὶ ἰαμβικόν. C Ἐκλή-

TABÆ, urbs Lydiæ, de quibus oraculum ad Pisidas inquit.

Urbem Tabarum gloriosam, liberam ædificari.

Et Apollonius lib. 9. *Rogaverunt, ut eos in Tabas deducerent.* Gravi verò accentu notatur, ut Sabæ, nomen proprium, & jambicum. Sic vo-

1 Τάβαι, πόλις Λυδίας.] Tabæ, arum, urbs Lydiæ. Memorantur Livio in finibus Pisidarum lib. 38. c. 13. *Inde ad Gordiutichos quos vocant, pocessum est, ex eo loco ad Tabas tertiis castris perventum. In finibus Pisidarum posita est urbs, in ea parte, quæ vergit ad Pamphylium mare.* Puto esse easdem, quæ *Tabeæ* dicuntur Straboni lib. 12.

2 Ὡς Σάβαι, κύριον, καὶ ἰαμβικόν.] In his verbis pro ἰαμβικὸν puto legendum ἐθνικόν. Sabæ enim est nomen proprium dictum de Bacchis Bacchi sacrificulis, quæ *Bacchæ, Mænades, Bassarides, Thyades* & *Sabæ*, ut innuit noster, dicebantur; dictum verò de gente est gentile Sabarum, gentis, seu Arabiæ, seu Persidis seu Thraciæ, ut videre est ex Eustathio ad Periegetæ v. 1069.

 3 Ἡσίο-

Ἐκλήθη δὲ ἀπὸ Τάβου. Ὁ δὲ Τάβος, ἥρως. Οἱ A δέ φασι, τὸν Κιβύραν καὶ Μαρσύαν ἀδελφοὺς, τὸν μὲν κτίσαι Κιβύραν πόλιν, τὸν δὲ Τάβας. Καὶ καλέσαι ἀπὸ τοῦ ἐπὶ πέτρας οἰκεῖσθαι· Τάβαν γὰρ, τὴν πέτραν Ἕλληνες ἑρμηνεύουσιν. Ἔνιοι ἀπὸ Ταβήνου Ἀργείου. Ὁ πολίτης, Ταβηνός. B [3] Ἡσίοδος,

— Παρ' ἱπποδάμοισι Γερηνοῖς.

Ἔστι καὶ ἄλλη πόλις Καρίας Τάβαι. [4] Καὶ τρίτη τῆς Περαίας, [5] ἣν Ἀλέξανδρος ἐν τῷ περὶ Συρίας ἑρμηνεύει ἀγαθήν. C

vocata fuit à Tabo. Tabus verò fuit quidam heros. Alii verò dicunt Cibyram, & Marsyam fratres fuisse, ac illum Cibyram urbem, hunc verò Tabas condidisse. Nomine imposito, quod supra petras ædificatæ essent. *Tabam* enim *petram* Græci interpretantur. Alii à Tabeno Argivo. Civis, Tabenus. Hesiodus,

— *Apud Gerenos equorum domitores.*

Est & alia urbs Cariæ Tabæ. Et tertia, Perææ, quam Alexander in de Syria interpretatur bonam.

ΤΑΒΗΝΟΙ[6], ἔθνος, κατὰ τὴν ἔρημον Καρμανίας οἰκοῦντες.

TABENI, populi juxta Carmaniæ desertum habitantes.

ΤΑ'ΒΙΟΙ[7], πόλις Ἰταλίας, ἐν ᾗ οἱ περὶ Ῥέμον ἐπαιδεύθησαν. Τὸ ἐθνικὸν, ὁμοίως Τάβιοι, διὰ τὴν πρόληψιν τοῦ ἐν τῷ πρωτοτύπῳ D ἐθνικοῦ χαρακτῆρος.

TABII, urbs Italiæ, in qua Remus institutus litteris fuit. Gentile, similiter Tabii, propter anticipationem gentilitii characteris in prototypo.

ΤΑ'ΒΙΣ, πόλις Ἀραβίας· Ἑκαταῖος περιηγήσει Αἰγύπτου. Ὁ πολίτης, Ταβηνός.

TABIS, urbs Arabiæ. Hecatæ. Ægypti Periegesi. Civis, Tabenus.

ΤΑ'ΒΑΘΡΑ[8], πόλις Λιβύης· Πολ * δυοκαιδεκάτῳ. [9] Τὸ ἐθνικὸν Ταβαδρηνὸς, E διὰ τὴν χώραν.

TABATHRA, urbs Libyæ. Polybius lib. 12. Gentile, Tabadrenus, propter regionis usum.

ΤΑ'ΪΝΝΟΙ[10], ἔθνος ἀπὸ τῶν Σαρακηνῶν πρὸς μεσημβρίαν, ὡς Οὐλπιανὸς ἐν Ἀραβικοῖς, καὶ Οὐράνιος ἐν Ἀραβικῶν δευτέρῳ.

TAINNI, populi ab Saracenis ad meridiem, ut Ulpianus in Arabicis, & Uranius in 2. Arabicorum.

ΤΑΙ'ΝΑΡΟΣ[11], πόλις ἀπὸ Ταινάρου τοῦ F Γεραί-

TÆNARUS, urbs sic dicta à Tænaro Geræ-

3 Ἡσίοδος.] In illo Hesiodi hemistichio pro Γερηνοῖς legendum Ταβηνοῖς. De his enim est sermo, ut ostendit τὸ Ταβηνὸς præcedens.

4 Καὶ τρίτη τῆς Περαίας.] His mendam subesse suspicor, ideo pro τῆς Περαίας, legendum censeo τῆς Παραιτακηνῆς, quoniam Tabæ oppidum de quo agitur, erat in regione Persidis Parætacene, Quint. Curtius lib. 5. c. 13. *Tabas* [lege Tabæ] *oppidum est in Parætacene ultima: ibi transfugæ nunciant, præcipitem fuga Bactra petere Darium.* Memoratur etiam in Excerptis ex libro XXXI. Polybii: Ἀναχωρῶν ἐν Τάβαις τῆς Περσίδος ἐξέλιπε τὸν βίον. i. e. *Regressus reliquit vitam* [id est obiit] *Tabis Persidis.* Loquitur de Antiochi Epiphanis interitu, quem ipsi accidisse inquit, quod voluisset spoliare templum Dianæ ditissimum, Elymaide Persidis urbe; de quibus consulendus Maccabæorum liber primus cap. VI. Josephus Antiquit. lib. 12. c. 13. Parætacene verò erat pars quædam Persidis, auctore Ptolemæo lib. VI. c. IV. cui inter Persidis urbes Γάβαι, recensentur, apud quem legendum Τάβαι, facilis enim est transitus literæ T in Γ, error apud typographos & librarios translativus.

5 Ἣν Ἀλέξανδρος, &c.] Tabarum civitatis nomen interpretatur ex Alex. de Syria, ἀγαθήν, i. e. *bonam*, quod ab Hebræo parum deflexum est, in quo טובה, *tobah* sonat *bonam.*

6 Ταβηνοὶ, ἔθνος, &c.] Tabeni, gens juxta desertum Carmaniæ. Hæc gens juxta Ptolemæum appellanda est Ταβιηνοὶ, quorum regio Ταβιηνή. Apud illum enim lib. VI. c. V. hæc habentur: Μεθ' ἣν παρὰ τὴν Καρμανίαν, ἡ ΤΑΒΙΗΝΗ, παρακειμένους ἔχουσα τοὺς ΣΩΒΙΔΑΣ. i. e. *Postquam juxta Carmaniam TABIENE, adjacentes habens SOBIDAS.*

7 Τάβιοι, πόλις Ἰταλίας, &c.] Tabii, urbs Italiæ. Auctor noster, vel apud aliquem Græcum scriptorem invenit τὸ Τάβιοι, vel pro Γάβιοι, videtur legisse Τάβιοι. Hæ enim majusculæ Græcorum literæ quia habent quandam similitudinem, facile decipiunt librarios & typographos. Tabii enim non fuere civitas Italiæ, sed Gabii, de quibus suo loco egimus.

8 Τάβαθρα, πόλις Λιβύης.] Tabathra, urbs Libyæ. Memoratur ex Polybii duodecimo, qui liber non exstat. *Tabraca* dicitur Melæ lib. 1. c. 7. Sil. Italico lib. 3.

Tabraca tum Tyrium vulgus, Sarranaque Leptis.

Juv. Sat. 10. v. 195.

——— *Et tales adspice rugas*
Quales umbriferos ubi pandit Tabraca saltus
In vetula scalpit jam mater simia bucca.

Ubi vetus ejus Scholiasta: *Opacas sylvas esse in Africa Poëta dicit in regione Tabracena, in quibus simiæ nascuntur.* Thabraca colonia est Ptolemæo lib. 4. c. 3. Plinio lib. 5. c. 3. Trabracha civium Romanorum, quam in ora Numidiæ locat. Eadem κατὰ τὴν ἐμὴν fuit urbs. Diversitas scripturæ nihil obstat.

9 Τὸ ἐθνικὸν Ταβαδρηνός.] Quis non videt à *Tabathra* non posse deduci Ταβαδρηνὸς, pro quo legendum Ταβαθρηνός. Verba illa, quæ sequuntur non sunt accipienda de scriptura, sed de terminatione gentilitii.

10 Τάϊννοι.] Taïnni. Gens ista à nemine, quod sciam, memoratur. Abr. Ortel. in suo Thesauro Geographico videtur legisse Ταίννοι.

11 Ταίναρος πόλις, &c.] Tænaros, urbs à Tænaro nomen sortita. Fuit urbs, portus, & promontorium Peloponnesi, celebre Neptuni templo, à cujus tergo antrum patebat, per quod Cerberum, trifaucem inferorum canem ab Hercule extractum fabulabantur, auctore Strabone lib. 8. & Suida in Ταίναρον, prioris sunt verba: Ἐν δὲ τῷ κόλπῳ τῆς παραλίας, τὸ μὲν Ταίναρον ἀκτή ἐστιν ἐκκειμένη· τὸ ἱερὸν ἔχουσα τοῦ Ποσειδῶνος, ἐν ἄλσει ἱδρυμένον· πλησίον δ' ἐστὶν ἄντρον, δι' οὗ τὸν Κέρβερον ἀναχθῆναι μυθεύουσιν ὑφ' Ἡρακλέους ἐξ ᾅδου. i. e. *In sinu oræ-maritimæ, est Tænarum acte in mare-porrecta; fanum habens Neptuni, in luco situm; prope verò est antrum, per quod Cerberum ab Hercule ex inferis extractum fabulantur.* Hac etiam Orpheus, ut est in fabulis, ad inferos descendit, Virgil. Georgic. lib. 4. v. 467.

Tænarias etiam fauces, alta ostia Ditis
Et caligantem nigra formidine lucum
Ingressus, manesque adiit, regemque tremendum
Nesciaque humanis precibus mansuescere corda.

Cerberi

Γεραίστου μετὰ ἀδελφοῦ, Διὸς δὲ παιδός. Ὃς πλέων σὺν Καλάβρῳ τῷ ἀδελφῷ, καὶ τόπον τῆς Πελοποννήσου καταλαβών τινα, Ποσειδῶνος ἱερὸν ἱδρύσατο, ὃ καλεῖται Ταίναρον. Ἔστι καὶ Ταίναρος ὁ Ἰκαρίου υἱός, ἀφ' οὗ καλεῖται ἡ ἄκρα, καὶ ἡ πόλις, καὶ ὁ λιμήν. Λέγεται δὲ ἀρσενικῶς, καὶ θηλυκῶς. Λέγεται καὶ Ταινάριος, καὶ Ταιναρία, καὶ Ταινάριον. Εἰσὶ δὲ καὶ Ταινάριοι Θῆβαι, ὡς Χάραξ Ἑλληνικῶν δευτέρῳ. Λέγεται καὶ ταιναρίζειν, ὡς Ἕρμιππος Θεοῖς,

Καί σε τί χρὴ παραταιναρίζειν;

Ὦρος δέ φησιν ἐν τῇ ὀρθογραφίᾳ, Ταίναρον πεδίον τῆς Λακωνικῆς. Καὶ Ταιναρῖται οἱ ἐν αὐτῷ.

A Geræsti fratre, Iovis filio. Qui navigans cum Calabro fratre, atque locum Peloponnesi quemdam occupans Neptuni templum ædificavit, quod *Tænarum* vocatur. Est etiam Tænarus Icarii filius, à quo promontorium, urbs, & portus nomen accepere. Dicitur & mascul. & B fœm. genere. Dicitur etiam Tænarius, & Tænaria, & Tænarium. Sunt etiam Tænariæ Thebæ, ut Charax Hellenicorum secundo. Dicitur etiam verbum ταιναρίζειν, i.e. *Tænariorum mores imitari*, ut Hermippus in Diis.

C *Et quid opus est te perperam-Tænarizare?*

Orus verò in Orthographia inquit, Tænarum campum esse Laconicæ. Et Tænaritæ, ejus incolæ.

ΤΑΚΟΜΨΟΣ[12], κώμη ἐν τοῖς ὁρίοις Αἰγυπτίων καὶ Αἰθιόπων, [13] πρὸς τῇ Φιλίᾳ νήσῳ, ὡς Ἀρισταγόρας ἐν Αἰγυπτιακῶν πρώτῳ. Τὸ ἐθνικὸν Τακομψίτης, ὡς Κάνωβος Κανωβίτης, Πεντάσχοινος Πενταχοινίτης.

TACOMPSUS, vicus in confiniis Ægyptiorum, & Æthiopum, juxta Philiam D insulam, ut Aristagoras Ægyptiacorum primo. Gentile, Tacompsites, ut Canobus, Canobites, Pentaschœnus, Pentachœnites.

ΤΑΛΑΡΙΑ[14], πόλις Συρακουσίων· Θεόπομπος ἐν Φιλιππικῶν τεσσαρακοστῷ. Τὸ ἐθνικὸν Ταλαρῖνος, ὡς τῆς Πανδοσίας Πανδοσῖνος, καὶ Πλακεντῖνος· Σικελικῶς καὶ γὰρ ἀμφότερα.

TALARIA, urbs Syracusanorum, E Theopomp. Philippicor. 44. Gentile, Talarinus, ut à Pandosia, Pandosinus, & Placentinus. Utraque more Siculo.

ΤΑΜΑΣΕΟΣ[15], πόλις Κύπρου, διάφορον ἔχουσα χαλκὸν ἐν μεσογείᾳ. Τὸ ἐθνικὸν Ταμασίτης, καὶ Ταμάσιος, ὡς Ἐφέσιος, Θάσιος. Ἐντεῦθέν τινες γράφουσιν,

[16] Ἐς Ταμέσην μετὰ χαλκὸν, —

ἀπιθάνως. [17] Ἔστι γὰρ καὶ Ταμέση, πόλις Ἰταλίας,

TAMASEUS, urbs Cypri, eximium F habens æs in mediterranea parte. Gentile, Tamasites, & Tamasius, ut Ephesius, Thasius. Hinc quidam scribunt

In Tamesen propter æs —

Sed absurdè. Est enim Tamese urbs Italiæ & flu-

Cerberi fabulam explicat Pausan. lib. 3. Ad Tænarum à delphino vectum fuisse Arionem musicum, ac in ejus rei testimonium adhuc sua ætate extitisse Arionis ex ære donarium memoriæ prodidit Herodotus lib. 1. c. 24. de quibus ita Solin. cap. XIII. *In Laconia spiraculum est Tænaron, & Tænaron est promontorium adversum Africæ, in quo fanum est Methymnæi Arionis, quem delphine eo advectum imago testis est, ad effigiem casus & veri operis expressa ære: præterea tempus signatum. Olympiade enim undetrigesima, quia in certamine Siculo idem Arion victor scribitur, id ipsum gestum probatur. Est & oppidum Tænaron nobili vetustate* Marmor, quod vulgatiori nomine *Laconicum* vocitabatur, colore viridi commendabile apud Tænarum effodiebatur, cujus meminere Strabo lib 8. Plin. lib. 36. c. 7. unde Tænariæ columnæ apud Statium:

Quod non Tænariis domus est mihi fulta columnis.

Val. Flac. lib. v. purpuram quoque Tænari celebrat:

Accipe Tænarii chlamydem de sanguine aheni.

12 Τάκομψος, κώμη. &c.] Tacompsus, vicus inter Ægyptum & Æthiopiam. Herodoto lib. 2. c. 29. Tachompso est insula, Nilo circumflua, quam ultra Elephantinam locat. Plin. lib. 6. c. 2. tria hujus nominis oppida ad Nilum memorat; totidem noster suis locis. Ea sunt, *Chompso*, *Tachempso*, & nunc *Tacompsus*. Metacompso verò memoratur Ptolemæo lib. 4. c. 6. prope Philas. De quibus pro destinati ratione nihil dictu dignum inveniebam.

13 Πρὸς τῇ Φιλίᾳ νήσῳ.] Hæc Philia insula prope quam locat Tacompsum, *Phila* dicitur eidem in Φίλα. De qua vide quæ suo loco annotamus.

14 Ταλαρία, πόλις Συρακουσίων.] Hujus Syracusanorum urbis nulla exstat apud alios memoria, oppidani dicebantur *Talarini*, ut *Placentini*, quos Plin. lib. 3. c. 8. *Talarenses* vocat.

15 Ταμάσεος, πόλις Κύπρου, &c.] Tamaseus, urbs Cypri eximium habens æs. Ταμασσὸς dicitur Straboni lib. 15, Μέταλλά τε χαλκοῦ ἐστὶν ἄφθονα τὰ ἐν Ταμασσῷ, ἐν οἷς τὸ χαλκανθὲς γίνεται, καὶ ὁ ἰὸς τοῦ χαλκοῦ, πρὸς τὰς ἰατρικὰς δυνάμεις χρήσιμος. i.e. *Et metalla* [fodinæ] *æris sunt copiosa apud Tamassum, in quibus chalcanthum, & flos æris nascitur, ad medicos usus utilis. Tamasia* Constant. Porphyrogenet. de Them. lib. 1. Them. 15. *Tamassus* Ptolemæo lib. 5. c. 14. quam inter mediterraneas Cypri civitates recenset. Itaque pro Ταμάσεος apud nostrum, legendum Ταμασσὸς, ut est apud Strabonem & Ptolemæum, quam lectionem confirmat gentile Tamasites, & Tamasius, quæ à Ταμάσεος deduci non posse videntur.

16 Ἐς Ταμέσην μετὰ χαλκὸν —] Est hemistichium Homericum, legitur Odyss. 1. v. 184. Strabo lib. 6. cujus verba nota subsequenti appono, putat Homerum de Italiæ Temese, non de Cypri Tamasso locutum.

17 Ἔστι γὰρ καὶ Ταμέση, πόλις Ἰταλίας, &c.] Est enim & Tamese, urbs Italiæ & amnis. De urbe Temese sic Strabo lib. 6. Ἀπὸ γὰρ Λάου πρώτη πόλις ἐστὶ τῆς Βρεττίας Τεμέση, Τέμψαν δ' οἱ νῦν καλοῦσιν, Αὐσόνων κτίσμα, &c. i.e. *A Lao enim prima urbs est Bruttiorum Temese*, Tempsam *verò nunc vocant*, *Ausonum opus*. Ac paululùm infra: Ταύτης τε τῆς Τεμέσης φασὶ μεμνῆσθαι τὸν ποιητὴν, οὐ τῆς ἐν Κύπρῳ Ταμασσοῦ (λέγεται γὰρ ἀμφοτέρως) τό,

Ἐς Τεμέσην μετὰ χαλκὸν ———

Καὶ δείκνυται χαλκουργεῖα πλησίον, ἃ νῦν ἐκλέλειπται. Ταύτης δὲ συνεχὴς Τερίνα. i.e. *Hujus Temeses ajunt meminisse Poëtam, non Tamasi in Cypro (dicitur enim utroque modo) sic:*

In Tamesen propter æs ———

Et ostenduntur officinæ-ærariæ propè, quæ nunc defecere. Tempsam loquebantur Latini. Liv. lib. XXXIV. c. XLIV. *Tempsam item & Crotonem civium Romanorum coloniæ deductæ.*

λίας, καὶ ποταμός. Πολύβιος δ' ἐν τῷ πρώτῳ Τεμεσίαν τὴν πόλιν καλεῖ. Τὸ ταύτης ἐθνικὸν, Τεμεσαῖος. A

fluvius. Polybius lib. primo Temesiam urbem vocat. Hujus gentile, Temesæus.

ΤΑ'ΜΒΡΑΞ [18], πόλις Παρθυαίων. Τὸ ἐθνικὸν, Ταμβράκιος· Διὰ δὲ τὴν χώραν, Ταμβρακηνός. B

TAMBRAX, urbs Parthyæorum. Gentile, Tambracius. Sed propter regionem, Tambracenus.

ΤΑΜΙΕΙ'ΟΝ [19], οἶκος, ἐν ᾧ τὰ ἀναγκαῖα ἀπετίθεσαν, ὡς Ἀριστοφάνης, καὶ Ἴπνος, καὶ ἄλλοι. Φρύνιχος δὲ ἐν Σοφιστικῇ παρασκευῇ, καὶ ἐπὶ τῶν κακῶν φησι τὸ Ταμιεῖον. Εἴρηται δὲ παρὰ τὸ Ταμίαν. Ὁ δὲ τοῦ Ταμίου οἰκήτωρ, Ταμιεύς. C

TAMIEUM, domus, in qua necessaria reponuntur, ut Aristoph. & Ipnus, & alii. Phrynichus in Sophistica præparatione utitur hoc nomine & de malis, sic verò dicitur παρὰ τὸ, &c. i. e. à *promocondo*, seu *ærarii præfecto*. Tamii verò habitator dicitur Tamieus.

ΤΑ'ΜΝΑ [20], πόλις Ἀραβικὴ, ὡς Ἀλέξανδρος ὁ πολυΐστωρ. Ὁ πολίτης, Ταμνίτης.

TAMNA, urbs Arabica, ut Alexand. Polyhistor. Civis, Tamnites.

ΤΑ'ΜΥΝΑ [21], πόλις Ἐρετρίας· Στράβων δεκάτῃ. Καὶ πληθυντικῶς, εἰς τὰς Ταμύνας. Τὸ ἐθνικὸν, Ταμυνεύς. Καὶ θηλυκῶς, Ταμυνηΐς. Ἐξ αὐτοῦ λέγεται καὶ Ταμυναῖος· Οὕτω γὰρ ὁ Ζεὺς ἐν αὐτῇ τιμᾶται· Παυσανίας ἐν δεκάτῳ περιηγήσεως. D E

TAMYNA, urbs Eretriæ Strab. lib. 10. Et num. plur. ad Tamynas. Gentile, Tamyneus. Fœm. Tamyneïs. Ex eodem dicitur etiam Tamynæus. Sic enim Jupiter in eadem urbe colitur. Pauf. Periegeseωs decimo.

ΤΑΜΥΡΑ'ΚΗ [22], πόλις Σαρματίας τῆς ἐν Εὐρώπῃ. Τὸ ἐθνικὸν, Ταμυρακηνός.

TAMYRACE, urbs Sarmatiæ Europææ. Gentile, Tamyracenus.

ΤΑΜΙ'ΑΘΙΣ [23], πόλις Αἰγύπτου. Λέγεται καὶ θηλυκῶς. Ἡ γενικὴ, Ταμιάθεως· Οὕτω Γεώργιος ὁ Χοιροβοσκὸς, ἐν τῷ ὀνοματικῷ. F

TAMIATHIS, urbs Ægypti. Dicitur etiam fœm. gen. Genitivus Tamiatheωs. Sic Georgius Chœroboscus in onomastico.

ΤΑ'ΝΑΓΡΑ [24], πόλις Βοιωτίας, ἣν Ὅμη-

TANAGRA, urbs Bœotiæ, quam Hom.

ctæ. Tempsanus ager de Brutiis captus erat. Brutii Græcos expulerant. Crotonem Græci habebant. Triumviri, Cn. Octavius, L. Æmilius Paulus, C. Pletorius Crotonem: Tempsam L. Cornelius Merula, & C. Salonius deduxerunt. Tamese fluvius à nemine, quod sciam, memoratur hoc nomine, urbis verò nedum vestigia exstant, etsi Barrius inquit: *Melivitum olim Tempsa, apud quam Isaurus fluvius excurrit; abest à mari* VI. *millia passuum.* Forsitan Isaurus est quem noster vocat *Tamesen*. Eadem urbs paulò infra dicitur Τεμέση, ubi ejus æra, & vina celebrantur.

18 Τάμβραξ, πόλις Παρθυαίων.] Tambrax, urbs Parthyæorum. Memoratur in Excerptis ex Polyb. lib. x. Συστησάμενος δὲ τὴν πορείαν ὡς ἐβούλετο, καὶ παραγενόμενος ἐπὶ Τάμβρακα πόλιν ἀτείχιστον, ἔχουσαν δὲ βασίλεια καὶ μέγεθος, αὐτοῦ κατεσκήνωσε. i. e. *Agmine, ita ut volebat, composito, ventum est Tambracem, urbem sine-muris, habentem verò regias & magnitudinem, illic castra possint.*

19 Ταμιεῖον, &c.] Hoc nomen ad Lexicographos pertinet, apud quos reperitur etiam Ταμεῖον, & juxta auctorem nostrum Ταμίον, à quo fingit ipse Ταμιεύς.

20 Τάμνα, πόλις Ἀραβικὴ ὡς, &c.] Tamna, urbs Arabica ex Alex. Polyhistore. Fuit Arabum Catabanensium regia, Catabanenses autem fuere ex quatuor maximis Arabiæ nationibus, eæ erant Minæi, Sabæi, Catabaneis, Chatramotitæ, auctore Strabone, qui hac de urbe sic loquitur lib. 16. Τρίτοι δὲ Καταβανεῖς, καθήκοντες πρὸς τὰ στενὰ, καὶ τὴν διάβασιν τοῦ Ἀραβίου κόλπου· τὸ δὲ βασίλειον αὐτῶν Τάμνα καλεῖται. i. e. *Tertii sunt Catabaneis, qui ad angustias, & Arabici sinus transitum pertinent; regia eorum* Tamna *vocatur.* E nostris memoratur Plinio lib. VI. c. XXVIII, (cui *Catabani* dicuntur, qui Straboni *Catabaneis*) *Gentes Larendani, Catabani, Gebanitæ pluribus oppidis, sed maximis, Nagia, & Tamna templorum* LXV.

21 Τάμυνα, πόλις Ἐρετρίας.] Tamyna, urbs Eretriæ, ex Strabonis lib. x. A quo num. plur. usupatur, ejus ex libro citato sunt verba: Ἐν δὲ τῇ Ἐρετριακῇ Τάμυναι ἱερὰ τοῦ Ἀπόλλωνος. i. e. *In Eretriaca-regione Tamynæ* [urbs] *sacra Apollini.* Eretriaca verò regio erat in Eubœa, ut collucet ex ejusdem Strabonnis libro.

22 Ταμυράκη, πόλις Σαρματίας, &c.] Tamyrace, urbs Sarmatiæ Europææ. Memoratur Ptolemæo lib. 3. c. 5. Arrhiano in Periplo Ponti Euxini. Strabo lib. 7. promontorium Tamyracen celebrat.

23 Ταμίαθις, πόλις Αἰγύπτου.] Tamiathis, urbs Ægypti. L. Holstenius in Annot. ad Geograph. Sacram fol. (mihi) 176. inquit esse, quæ vulgò *Damiata* literarum series exigebat ut per *y* psilon scriberetur.

24 Τάναγρα, πόλις Βοιωτίας, &c.] Tanagra, urbs Bœotiæ, quam Homerus *Græam* vocat. Scilicet Il. 2. v. 498. per aphæresin sic dictam putat auctor noster in Γραῖα, at Pausan. lib. 9. prodit, Tanagræos urbis suæ primordia Pœmandro accepta referre, qui Tanagram Æoli filiam uxorem habuit, quæ eò ætatis vivendo pervenit, ut γραῖα, i. e. *anus* appellata fuerit, quod nominis urbi inditum eo usque pervenisse, ut Homerus etiam in navium Catalogo eam sic nominaverit, sed interjecto deinde tempore pristinum nomen recepisse. Pœmandria enim vocata fuit. Idem auctor libro modò dicto celebrat Tanagræos, quod præcipuam præ cunctis Græcis religionis rationem habuerint. Seorsim enim à profanis ædibus Deorum templa ædificanda curabant, in pura area, & ab hominibus sejuncta. Memorat etiam Tanagræos gallos pugnaces, quorum meminit Plin. lib. 10. c. 21. *Quidam galli ad bella tantum, & prælia assidua nascuntur, quibus etiam patrias suas nobilitarunt, Rhodum ac Tanagram.* Adhuc ætate Strabonis exstabat, ut ipse tradit lib. 9. eam interfluebat Thermodon amnis auct. Herodot. lib. 9. c. 42. Hujus urbis etymon deducit Bochartus Geograph. part. 2. lib. 1. c. 16. à lingua Phœnicia, ac si Phœnices eam condidissent. Dii boni, quantum luxuriat vir ille alioquin eruditissimus in eruendis etymis.

25 Διὰ

Ὅμηρος Γραῖαν καλεῖ, [25] διὰ τὸ πλησίον εἶναι. Ἐκαλεῖτο δὲ πρότερον Ποιμανδρία. [26] Λυκόφρων,

Ἣν ἐς βαθεῖαν λαιμίσας Ποιμανδρίαν.

τὴν δὲ Γραῖαν ἔνιοι λέγουσι, τὸ νῦν τῆς Θηβαϊκῆς καλούμενον ἔδαφος. Τινὲς δὲ τὴν Ταναγραίαν· ὧν εἷς ἐστι καὶ Καλλίμαχος. Ἀριστοτέλης δὲ Γραῖαν, τὴν νῦν Ὠρωπόν. Ἔστι δὲ τόπος τῆς τῶν Ὠρωπίων πόλεως, πρὸς τῇ θαλάττῃ. Ὁ πολίτης, Ταναγραῖος, καὶ Ταναγρίς, ἀπὸ τοῦ Τάναγρα· Καὶ τὸ Ταναγραῖον, καὶ Ταναγρική. Ἡρόδοτος πέμπτῃ, Ταναγρικὴ μοῖρα. Καὶ Μένανδρος, Ταναγρικὴ γυνή.

Hom. *Græam* vocat, quod prope esset. Vocabatur verò antè *Pœmandria*, Lycoph.

Quam in profundam [fossam] decollans [ut vaccam] Pœmandriam.

Græam verò aliqui dicunt, quod nunc *Thebaicæ* vocatur solum. Nonnulli verò *Tanagræam*. Ex quorum numero est etiam Callimachus. Arist. *Græam* vocat, quæ nunc *Oropus*. Est verò locus Oropiorum urbis ad mare. Civis, Tanagræus, & Tanagris, à Tanagra. Et Tanagræum, & Tanagrica. Herodot. lib. 5. *Tanagrica pars.* Et Menander, *Tanagrica mulier.*

ΤΑΝΑΪΣ [27], πόλις ὁμώνυμος τῷ ποταμῷ· Στράβων ἑβδόμῃ, ὡς Ἀλέξανδρος ὁ Πολυΐστωρ· Κατὰ δὲ τὰς εἰς τὴν λίμνην τὴν Μαιῶτιν ἐκβολὰς τοῦ Τανάϊδος, πόλις ἑλληνικὴ ἔκτισται Ταναΐς, ἥτις καὶ ἐμπόριον ὀνομάζεται. Ὁ πολίτης, Ταναΐτης· Καὶ θηλυκῶς, Ταναΐτις. [28] Τινὲς δὲ καὶ τὸν ποταμὸν Ἀκεσίνην εἶναι, καὶ Ἰαξάρτην· Ἑλληνίαζ δὲ τὰ πολλὰ τῶν βαρβαρικῶν ὀνομάτων, ὡς Νικάνωρ φησί.

TANAIS, urbs ejusdem nominis, ac fluvius. Strabo lib. 7. ut Alexander Polyhistor: *Juxta Tanaïdis ostia, qua se in Mæotim paludem exonerat, urbs Græca condita fuit Tanaïs, quæ etiam emporium nominatur.* Civis, Tanaites. Et fœm. Tanaïtis. Nonnulli dicunt, eumdem esse fluvium Acesinen, & Iaxarten. Plurima enim barbaricorum nominum ad Græcorum formam rediguntur, ut inquit Nicanor.

ΤΑΝΙΣ [29], πόλις μεγάλη Αἰγύπτου. Ὁ πολίτης, Τανίτης. Τὸ ἐθνικὸν, τὸ αὐτό.

TANIS, urbs magna Ægypti. Civis, Tanites. Gentile, idem.

ΤΑΝΟΣ, πόλις Κρήτης, ὡς Ἀρτεμίδωρος ἐν τετάρτῳ γεωγραφουμένων. Τὸ ἐθνικὸν, Τάνιος.

TANUS, urbs Cretæ, ut Artemidorus in quarto Geographuménωn. Gentile, Tanius.

ΤΑΝΤΑΛΟΣ, ὄρος Λέσβου, ἀπὸ Ταντάλου. Τὸ ἐθνικὸν Ταντάλιος, ὡς Φαρσάλιος.

TANTALUS, mons Lesbi, à Tantalo. Gentile, Tantalius, ut Pharsalius.

25 Διὰ τὸ πλησίον εἶναι.] Inquit Homerum vocare Tanagram *Græam*, quod prope esset. In quibus verbis aliquid deficere videtur, nobis verò divinare non licet, consulesis Eustathium ad versum nota præcedenti citatum.

26 Λυκόφρων.] In illo Lycophronis versiculo pro λαιμίσας lege λαιμώσας. Sic enim apud eum & recte legitur, v. 326. Ubi Lycophro juxta ejus Scholiasten non accipit *Pœmandriam*, nisi tamquam adjectiv.

27 Ταναΐς, πόλις ὁμώνυμος τοῦ ποταμοῦ.] Tanaïs, urbs ejusdem nominis cum fluvio, ex Strabonis lib. 7. Ejus verba sunt: Διαιρεῖ δ᾽ ὁ στενωπὸς οὗτος τὴν Εὐρώπην ἀπὸ τῆς Ἀσίας, καὶ ὁ Τάναϊς ποταμὸς, καταντικρὺ ῥέων ἀπὸ τῶν ἄρκτων εἴς τε τὴν λίμνην, καὶ τὸ στόμα αὐτῆς, Δύο δ᾽ ἔχει τὰς εἰς τὴν λίμνην ἐκβολὰς διεχούσας ἀλλήλων ὅσον σταδίους ἑξήκοντα· ἔστι δὲ καὶ πόλις ὁμωνύμως τοῦ ποταμοῦ, μέγιστον τῶν βαρβάρων ἐμπορεῖον, μετὰ τὸ Παντικάπαιον. i.e. *Dividit verò fretum hoc Europam ab Asia, & Tanais amnis, qui è regione ejus fluit à septentrione in paludem* [Mæotidem] *& in ejus ostium. Duo verò ostia habet in paludem, distantia inter se circiter stadia* LX. *Est & urbs fluvio cognominis, maximum barbarorum, secundum Panticapæum, emporium.* A Palemone rege, quod jussa facere nollet, eversam tradit idem auctor lib. 11. Ἐπὶ δὲ τοῦ ποταμοῦ, καὶ τῇ λίμνῃ, πόλις ὁμώνυμος οἰκεῖται Ταναΐς, κτίσμα τῶν τὸν Βόσπορον ἐχόντων Ἑλλήνων· νεωστὶ μὲν οὖν ἐξεπόρθησεν αὐτὴν Πολέμων ὁ βασιλεὺς ἀπειθοῦσαν· ἦν δ᾽ ἐμπορεῖον κοινὸν τῶν τε Ἀσιανῶν καὶ τῶν Εὐρωπαίων Νομάδων, &c. i.e. *Supra flumen & paludem urbs posita est* Tanaïs *quoque appellata, condita à Græcis Bosporum incolentibus. Hanc jussa facere detrectantem rex Polemo nuper evastavit. Erat autem emporium commune Asianorum & Europæorum Nomadum. Azak* hodie dici & esse emporium celebre Tartariæ Precopensis sub Turcis, auctor est Baudrand Parisinus ad Alexandrini Lexicum Geographicum in Tanaïs. Amnis Tanaïs celebratur inter alios Dionysio Periegetæ v. 661.

28 Τινὲς δὲ καὶ τὸν ποταμὸν Ἀκεσίνην, &c.] Inquit epitomator noster, Tanaïm fluvium juxta aliquorum sententiam esse eundem cum Acesine & Iaxarte; hic error procedit ex Alexandro, militibusque ejus, qui putavere Iaxartem amnem esse Tanaïm, ut posteritati commendat Plinius lib. 6. c. 16. *Aræ ibi sunt ab Hercule ac Libero patre constitutæ, item Cyro & Semiramide atque Alexandro: finis omnium eorum ductus ab illa parte terrarum, includente flumine Iaxarte, quod Scythæ* Silyn *vocant: Alexander, milites que ejus, Tanaïn putavére esse.* De quibus consulendus Salmasius in Solin. fol. 790. Pro Ἑλληνίαζ lege Ἑλληνίζεται.

29 Τάνις, πόλις μεγάλη Αἰγύπτου.] Tanis, urbs magna Ægypti. Sine dubio respexit auct. noster Strabons verba ex lib. 17. Εἶτα τὸ Τανιτικὸν στόμα, ὅ τινες Σαϊτικὸν λέγουσι· καὶ ὁ Τανίτης νομὸς, καὶ πόλις ἐν αὐτῇ [αὐτῷ] μεγάλη Τάνις. i.e. *Deinde Taniticum ostium, quod nonnulli* Saiticum *vocant. Et Tanites Nomos, & urbs in eo magna Tanis.* Hebraice dicebatur צען *Tsoan*, quia Isai cap. 19. v. 13. ubi propheta habet צען *Tsoan*, Chaldæus paraphrastes vertit טאניס *Tanis*; quod etiam confirmant LXX. Senes. Mar. Niger Geograph. Afric. Comment. 3. ait, Tanim adhuc hodie *Tanes* ab incolis vocari, & sitam esse supra lacum, seu paludes, in quibus Tanis insula est, sed majori ex parte dirutam jacere, & paucis habitari colonis.

ΤΑΞΙΑ´ΝΑ [30], νῆσος περὶ τὸν Πηλώδη κόλπον τῆς Σουσίας νήσου. Τὸ ἐθνικὸν Ταξιανεύς, ὡς Ἀδανεύς. Τῷ τύπῳ τῆς χώρας, Ταξιανὴ νῆσος. A

TAXIANA, insula circa Pelodem Susiæ insulæ sinum. Gentile, Taxianeus, ut Adaneus. Regionis typo, Taxiane insula.

ΤΑ´ΞΙΛΑ [31], πόλις Ἰνδική· Στράβων πεντεκαιδεκάτῃ. Τὸ ἐθνικὸν, Ταξιλίτης τῷ τῆς χώρας τύπῳ, καὶ Ταξιλεύς· τῷ δὲ παρ' ἡμῖν, Ταξιλεύς. B

TAXILA, urbs Indica. Strab. lib. 15. Gentile, Taxilites, regionis formâ, & Taxilenus. Qua verò apud nos, Taxileus.

ΤΑ´ΟΧΟΙ, ἔθνος ἐνδοτέρω τοῦ Πόντου· Καὶ ἡ χώρα οὕτω. Τούτους τινὲς Τάους καλοῦσιν, ὡς Σοφαίνετος ἐν τῇ ἀναβάσει φησί. C

TAOCHI, populi interiore parte Ponti. Et regio eodem modo. Hos aliqui *Taos* vocant, ut Sophænetus in Anabasi inquit.

ΤΑΠΟ´ΣΕΙΡΙΣ [32], πόλις Αἰγύπτου, πλησίον Ἀλεξανδρείας. Ὁ πολίτης, Ταποσειρίτης.

TAPOSIRIS, urbs Ægypti, prope Alexandriam. Civis, Taposirites.

ΤΑΠΡΟΒΑ´ΝΗ [33], νῆσος μεγίστη ἐν τῇ Ἰνδικῇ θαλάσσῃ. Ἀλέξανδρος, ὁ καὶ Λύχνος, D

Νῆσος τετράπλευρος, ἁλιστέφανος Ταπροβάνη,

Θηρονόμων πέπληθεν εὐρρίνων ἐλεφάντων.

[34] Ἡ πάλαι μὲν ἐκαλεῖτο Σιμούνδου, νῦν δὲ Σαλική, [35] πλοῦ μῆκος ὅσα ἑπτάκις τρισχιλίων σταδίων, πλάτος δὲ πεντακοσίων. Τὰ αὐτὰ δὲ καὶ Ἀρτεμίδωρος ἐννάτῳ γεωγραφουμένων. E

TAPROBANE, insula maxima in mari Indico. Alexander qui, & Lychnus.

Insula quatuor-habens-latera, mari coronata Taprobana.

Feras pascens plena elephantibus pulchras proboscidas habentibus.

Quæ olim vocabatur *Simundu*, nunc *Salice*, cujus navigationis longitudo est circiter septies mille stadiorum, latitudo verò quingentorum. Eadem Artemidorus lib. 9. Geographumenwn [refert.]

ΤΑ´- TA-

30 Ταξίανα, νῆσος περὶ τὸν Πηλώδη, &c.] Taxiana, insula circa Pelodem sinum Susiæ insulæ. Portentosæ latent mendæ hoc in loco. Sic interpretandus est: *Taxiana seu Taxia, insula circa Steloam sinum Susianæ.* Quod luce clarius apparet ex Marciani Heracleotæ Periplo Susianæ: Ἀπὸ δὲ Μαγαίου ποταμοῦ ἐπὶ Στηλώαν κόλπον λεγόμενον στάδια υ´. Παροικοῦσι δὲ τὸν κόλπον τοῦτον καὶ τοὺς περὶ αὐτῆς τόπους, Ἐλυμαῖοι τῆς Σουσιάνης ὄντες χώρας· κατὰ δὲ τὸν κόλπον τοῦτον νῆσος κεῖται, Ταξία λεγομένη. i. e. *Ab amne Magæo ad Steloam sinum dictum stadia* CCCC. *Accolunt autem sinum hunc, & loca ejus, Elymæi Susianæ regionis. Juxta hunc sinum insula jacet, nomine Taxia.* Ptolemæus etiam lib. 6. c. 3. memorat Taxianam insulam Susianæ adjacentem. Quare apud Stephanum pro περὶ τὸν Πηλώδη κόλπον τῆς Σουσίας νήσου, legendum περὶ τὸν Στηλώαν κόλπον τῆς Σουσιάνης. Per incuriam ex Σουσιάνης factum est Σουσίας νήσου, ex Στηλώαν verò Πηλώδη; Susia enim insula & Pelodes sinus nullibi terrarum inveniuntur.

31 Τάξιλα, πόλις Ἰνδική.] Taxila, urbs Indica, ex Strab. lib. XV. Μεταξὺ δὲ τοῦ Ἰνδοῦ, καὶ τοῦ Ὑδάσπου, Τάξιλά ἐστι πόλις μεγάλη καὶ εὐνομωτάτη. i. e. *Inter Indum vero & Hydaspem posita sunt Taxila, magna civitas, & legibus optimis-constituta.* Fuisse omnium civitatum, quæ inter Indum & Hydaspem amnes sedebant, maximam tradit Arrhianus de Expeditione Alexandri lib. V. Ἄρας δὲ ἀπὸ τοῦ Ἰνδοῦ ἐς Τάξιλα ἀφίκετο πόλιν μεγάλην καὶ εὐδαίμονα, τὴν μεγίστην τῶν μεταξὺ Ἰνδοῦ τε ποταμοῦ καὶ Ὑδάσπου. i. e. *Ab Indo verò fluvio profectus pervenit Taxila, urbem magnam atque opulentam, maximam omnium quæ inter Indum & Hydaspem sunt.* In hac urbe degebat Calanus ille Indorum Philosophus, qui Alexandrum Magnum secutus est, atque cum apud Pasargadas ægrotasset, Alexandro spectante se combussit, auctore Strabone libro citato.

32 Ταπόσειρις, πόλις Αἰγύπτου.] Taposiris, urbs Ægypti. Duas hujus nominis urbes Ægypti celebrat Strabo lib. 17. Εἶτα Ταπόσειρις οὐκ ἐπὶ θαλάττῃ, πανήγυριν δεχομένη μεγάλην· καὶ ἄλλη δ' ἐστὶ Ταπόσειρις ἐπέκεινα τῆς πόλεως ἱκανῶς. i. e. *Deinde Taposiris, non ad mare, panegyrin recipiens magnam. Item alia Taposiris satis ultra urbem.* Noster paulò infra memorat aliam Ægypti urbem, cui *Taphosiris* dicitur, ac si diceres *sepulchrum Osiris.* Ptolemæus verò unam tantum hujus nominis urbem commemorat lib. 4. c. 5.

33 Ταπροβάνη, νῆσος μεγίστη, &c.] Taprobane, insula maxima in mari Indico. Maximarum insularum primam vocat eam Marcianus. Tria antiquitus habuisse nomina dicitur, *Simundi*, *Taprobane*, *Salice*, posteriore nomine gaudebat ætate Ptolemæi, qui eam tunc temporis incolebant, vocabantur *Salæ*, ut refert idem auctor lib. 7. c. 4. Ejus princeps urbs & regia erat Palesimundus, propter quam decurrebat amnis cognominis, ex qua Claudii principatu quatuor legati Romam venerunt, auctore Plinio *lib.* 6. *c.* 22. Nonnulli existimant Taprobanen esse, quæ hodiè dicitur *Sumatra*, alii aliter censent, de qua videndi Marcianus, Eustat. ad Periegetæ v. 593. Arrhian. in maris Erythræi Periplo, Guilielm. Stuk. in ejusdem Peripl. Solin. cap. 56. Camers ad Solini cap. citatum. Salmas. in Solin. fol. 1110. 1113. Mela lib. 3. c. 7. & Vossius.

34 Ἡ πάλαι μὲν ἐκαλεῖτο Σιμούνδου, νῦν δὲ Σαλική.] Quæ olim quidem vocabatur *Simundu*, nunc verò *Salice*. Videntur esse verba desumpta ex Ptolemæi lib. 7. c. 4. Τῷ δὲ Κώρυ ἀκρωτηρίῳ τῆς Ἰνδικῆς, ἀντίκειται τὸ τῆς Ταπροβάνης νήσου ἄκρον, ἥτις ἐκαλεῖτο πάλαι Σιμούνδου, νῦν δὲ Σαλική. i. e. *Cory Indiæ promontorio opponitur promontorium insulæ Taprobanæ, quæ vocabatur olim* Simundu, *nunc verò* Salice. Ipsissima verba sunt Marciani Heracleotæ in Taprobanes Periplo, apud quos pro Σιμούνδου, ut & apud Stephanum & Arrhian. in Periplo maris Erythræi & apud Agathemerem de Geographia lib. 2. c. 6. legendum est Σιμουνδίς, ut in Ἄργυρα annotavimus.

35 Πλοῦ μῆκος.] Agit auctor noster de longitudine & latitudine insulæ Taprobanæ in cujus verbis pro πλοῦ μῆκος legendum πλεῦς μῆκος, pro πεντακοσίων verò legendum πεντακισχιλίων; ex Strabonis lib. 15. & Solini cujus placet huc conferre verba ex ejus cap. 56. *Taprobanem insulam antequam temeritas humana exquisito penitus mari fidem panderet, diu orbem alterum putaverunt, & quidem eum, quem habitare antichthones crederentur, verùm Alex. Magni virtus ignorantiam publici erroris non tulit ulterius permanere, sed in hæc usque secreta propagavit nominis sui gloriam, missus igitur Onesicritus præfectus classis Macedonicæ, terram istam quanta esset, quid gigneret, quomodo haberetur, exploratum notitiæ nostræ dedit, patet in longitudinem stadiorum septem millium, in latitudinem quinque millium.*

36 Τά-

ΤΑΠΥΡΡΟΙ 36, οὐ πόῤῥω Ὑρκανίας A ἔθνος. Κουάδρατος Ταπούῤῥα φησι. Τὸ ἐθνικὸν, Ταπουῤῥαῖοι.

ΤΑΡΑΝΔΡΟΣ, χώρα Φρυγίας. Τὸ ἐθνικὸν, Ταράνδριος.

ΤΑΡΑΣ 37, πόλις Ἰταλίας, καὶ ποταμὸς B ὁμώνυμος παρὰ θάλασσαν. Ἀρσενικῶς δὲ κατ' ἀναλογίαν. Οὐδὲν γὰρ εἰς ρας θηλυκὸν εὑρίσκεται. Τοῦτο δ' εὕρηται καὶ θηλυκῶς. Ὁ πολίτης, Ταραντῖνος. Καὶ ἀνεγράφησαν οὕτω πολλοὶ χρηματίζοντες, μάλιστα Πυθαγόρειοι, καὶ C Ἀριστόξενος μουσικὸς, Ἀριστοτέλους γνώριμος, καὶ Ῥίνθων Ταραντῖνος φλύαξ, τὰ τραγικὰ μεταῤῥυθμίζων ἐς τὸ γελοῖον. Φέρονται δ' αὐτοῦ δράματα τριακοντοκτώ. Καὶ Ἴκκος ὁ Ταραντῖνος ἰατρὸς, ἐπὶ τῆς ἑβδομηκοστῆς ἑβδό- D μης ὀλυμπιάδος. μέμνηται τούτου ὁ Πλάτων ἐν Πρωταγόρᾳ. Τὸ ἐθνικὸν, Ταραντίνη, καὶ Ταραντῖνον οὐδετέρως. Καὶ Ταραντινίζειν, τὸ τὴν ἐνόπλιον καὶ εἰς τὰς μάχας χρήσιμον ἱππασίαν ποιεῖσθαι. Ἔστι δὲ καὶ Τάραντος ἀρσενικῶς λεγο- E μένη

TAPYRRHI, populi haud longè ab Hyrcania. Quadratus *Tapurrha* vocat. Gentile, Tapurrhæi.

TARANDRUS, regio Phrygiæ. Gentile, Tarandrius.

TARAS, urbs Italiæ & fluvius ejusdem nominis juxta mare.. Mascul. gen. secundum analogiam. Nullum enim nomen fœm. in *ras* invenitur. Hoc autem invenitur etiam fœmineum. Civis, Tarentinus. Sic multi appellati fuere, maximè *Pythagorici*, & Aristoxenus musicus, Aristotelis familiaris, & Rhinthon Tarentinus Phlyax, qui tragica in ridiculos modos mutavit. Cujus triginta octo fabulæ circumferuntur. Et Iccus Tarentinus medicus, qui LXXVII. Olympiade floruit. Cujus meminit Plato in Protagora. Gentile, Tarentina, & Tarentinum neutrum. Et verbum Ταραντινίζειν, i. e. *armatum, & ad pugnas utilem equitatum facere.* Est etiam Tarantus in gen. mascul. dicta, urbs Bithy-

36 Ταπυῤῥοι, οὐ πόῤῥω Ὑρκανίας, &c.] Tapyrrhi, populi haud longè ab Hyrcania. Quorum diversa apud auctores nomina inveniuntur; Ptolemæus lib. 6. c. 2. inter Mediæ populos recenset ac *Tapuros* vocat; *Tapyri* dicuntur Straboni lib. 11. apud quos lege receptum tradit, uxores suas aliis viris elocare, postquam ipsi ex iis duos, aut tres sustulerint liberos; sicut etiam apud Romanos Cato Hortensio roganti Marciam suam tradidit, secutus veterem Romanorum consuetudinem, quam mortuo Hortensio divitem iterum recepit in uxorem. Turpe enim & honestum inter miseros mortales non naturâ, sed consuetudine receptum est.

37 Τάρας, πόλις Ἰταλίας, &c.] Taras, antos, Græcis dicitur urbs Italiæ, quæ Latinis *Tarentus*, vel *Tarentum*, mascul. fœm. & neut. gen. usurpatur, vulgo Italis *Taranto*, sinus Tarentinus, *Golfo di Taranto*; nunc Principatus titulo gaudet, olim eo potentiæ pervenerat, ut adversus Romanos, Pyrrho rege accersito, bellum gesserit, in quo primùm in Italia elephanti visi, quos secum Pyrrhus adduxit, ut inter alios narrat Plin. lib. 8. c. 6. & Pausan. lib. 1. De ejus conditoribus disceptant auctores, alii à Tarante Heroë, major pars à Phalantho Lacedæmone conditam fuisse referunt, unde Ovid. Met. lib. 15. v. 50.

——— Ventisque faventibus æquor
Navigat Ionium, Lacedæmoniumque Tarentum.

De qua sic Florus lib. 1. c. 18. *Tarentum etiam Lacedæmoniorum opus, Calabriæ quondam & Apuliæ, totiusque Lucaniæ caput, tum magnitudine, & muris, portuque nobili, tum mirabili situ, quippe in ipsis Adriatici maris faucibus posita, in oras nostras, Histriam, Illyricum, Epirum, Achaiam, Africam, Siciliam vela dimittit, imminet portui, ad prospectum maris positum urbis theatrum, quod quidem causa miseræ civitati fuit omnium suarum calamitatum.* In bello Punico tradidit se Annibali, quam Fabius proditione cepit, atque diripuit, triginta millia servilium capitum dicuntur capta, ac ingens argenti vis facti, signatique auri LXXXVII. millia pondo, signa, tabulæque prope, ut Syracusarum ornamenta æquarent; interroganti scribæ, quid fieri de signis vellet (erant ingentis magnitudinis Dii, suo quisque habitu in modum pugnantium formati) fertur respondisse, Deos iratos Tarentinis relinquendos esse, ut memoriæ prodidit Liv. lib. 27. c. 18. Strabo tamen lib. 6. inquit, Herculis ex ære signum ingens in Capitolio defixum, opus Lysippi à Fabio Maximo Romam delatum fuisse. Civitatem per se satis nobilem nobilitabant etiam lanæ & oves Tarentinæ apud scriptores celebres, sed multo magis eam condecorarunt viri literaturâ insignes, Aristoxenes musicus, Aristotelis familiaris, Iccus medicus, cujus meminit Plato in Protagora, Rhinthon hilarotragœdiæ auctor, cujus meminere Cic. Epist. ad Atticum lib. 1. Epistola ultima, Suid. in Ῥίνθων; Phlyax verò vocatur ab auctore nostro, quòd fuerit phlyacographus, id est phlyacographiæ auctor, perperam apud Suidam loco citato scribitur φυλακογραφία pro φλυακογραφία; sed omnes excelluit Architas Tarentinus, Astrologus, & Geometra nobilissimus, qui huic urbi per multum temris præfuit, auctore Strabone libro citato. Fluvius ejusdem nominis à nostro memoratus, dicitur *Galesus*, Liv. lib. 25. c. 11. *Ipse profectus cum cæteris copiis ad Galesum flumen (quinque millia ab urbe* [Tarento] *abest) posuit castra.* Ab aliquibus Galæsum, à plurimis Eurotam dici de nomine Eurotæ Lacedæmonem præterfluentis inquit Megalopolitanus historicus lib. VIII. Στρατοπέδευσε περὶ τετταράκοντα σταδίους ἀποσχὼν τῆς πόλεως παρὰ τὸν ποταμὸν, παρὰ μέν τισι Γαλαῖσον, παρὰ δὲ τοῖς πλείστοις προσαγορευόμενον Εὐρώταν. Ὃς ἔχει τὴν ἐπωνυμίαν ταύτην ἀπὸ τοῦ παρὰ Λακεδαίμονα ῥέοντος Εὐρώτα. i. e. *Castra posuit circa* XL. *stadia profectus ab urbe ad fluvium, ab aliquibus quidem Galæsum, à plurimis nuncupatum Eurotam. Cui nomen inditum est ab Eurota, qui Lacedæmonem alluit.* Inclaruit plectris Maronis & Horatii, hujus sunt versus ex carm. lib. II. odâ VI.

Unde si Parcæ prohibent iniquæ
Dulce pellitis ovibus Galesi
Flumen & regnata petam Laconi
Rura Phalantho.

Illius ex Georgicor. lib. 4. v. 125.

Namque sub Oebaliæ memini me turribus altis
Qua niger humectat flaventia culta Galesus
Corycium vidisse senem.

Ad quem locum consulendus Servius. A Martiale lib. 12. Epigr. 64. vocatur albus:

Albi, quæ superas oves Galesi.

Siquis autem quærat, cur Virgilio *Niger*, Martiali *Albus* dicatur, respondebo, ab hoc dici album, ab effectu, quod oves potu suo reddebat albas, ab illo verò vocari nigrum, ab aquarum profunditate, quia ubi aqua profunda est, apparet esse niger color, sic etiam ab Homero Il. 9. v. 14. fons aquâ abundans dicitur μελάνυδρος, i. e. *nigræ-aquæ.* Tarentinæ lanæ & oves celebrantur à vetere Scholiasta Horatii ad illius versus citatos, necnon Plinio lib. 8. c. 48. Si plura de hac urbe scire desideras, vide Justin. lib. 3. c. 4. Eustath. ad Periegetæ v. 376. Leandrum Albertum in Magna Græcia, Cluv. Ital. Antiquæ lib. 4. c 13.

μένη πόλις Βιθυνίας, ἔνθα τιμᾶται Ταραντῖος Ζεύς, ὡς Δημοσθένης δευτέρῳ Βιθυνιακῶν. Εὕρηται καὶ διὰ τοῦ δ, Δάρανδος.

ΤΑΡΙΧΕΑΙ, πόλεις πολλαί. Αἱ μὲν Μενδήσιαι, αἱ δὲ Σκηνικαί, αἱ δὲ Κανωβικαί. Οἱ πολῖται, Ταριχευταί, παρὰ τὸ ταριχεύω. Καὶ ὤφειλε διὰ διφθόγγου. [38] Ἔστι καὶ Ταριχέα, καὶ ἑνικῶς καὶ πληθυντικῶς λεγομένη, πόλις τῆς Ἰουδαίας, ὡς Ἰώσηππος. Τὸ ἐθνικὸν, Ταριχεάτης, καὶ ταριχεία τὸ πρᾶγμα, παρὰ τὸ ταριχεύω.

ΤΑΡΚΥΝΙΑ [39], πόλις Τυρρηνίδος, ἀπὸ Τάρκωνος. [40] Τὸ ἐθνικὸν Ταρκύνιος, ἢ Ταρκυνεύς, ὡς Δουλιχιεύς, καὶ Βουπρασιεύς. Ποτὲ δὲ καὶ Ταρκυνῖται εἰσί, καὶ Ταρκυναῖοι, ἔθνος Ὑπερβορέων, παρ' οἷς οἱ γρῦπες τὸ χρυσὸν φυλάσσουσιν, ὡς Ἱεροκλῆς ἐν τοῖς Φιλίστορσι.

ΤΑΡΝΗ [41], πόλις Ἀχαΐας. Ὁ οἰκήτωρ, Τάρνιος, καὶ Τάρνια ἔργα.

ΤΑΡΠΗ [42], πόλις Ἰταλίας. Καὶ Ταρπαῖον ὄρος. Καὶ ἐθνικὸν Ταρπαῖος, ὡς Ῥωμαῖος, τριγενές.

ΤΑΡΡΑ [43], πόλις Λυδίας, ἀφ' ἧς Λεύκιος ὁ γραμματικός. Ἑτέρα Κρήτης, ἐν ᾗ Ταρραῖος Ἀπόλλων τιμᾶται. Ἔστι καὶ ἄλλη πόλις Τάρρα παρὰ τὸν Καύκασον, Κρητῶν ἄποικος. [44] Λεύκιος δ' ἦν ἀπὸ Τάρρης, τῆς Κρητικῆς πόλεως. Φέρεται δὲ τούτου τὰ περὶ παροιμιῶν τρία βιβλία ἄριστα, καὶ περὶ γραμμάτων, καὶ τεχνικὰ γλαφυρώτατα. Τὸ θηλυκὸν καὶ ἐπὶ τῆς χώρας, Ταρραία.

ΤΑΡ-

A Bithyniæ, ubi Tarantæus Jupiter colitur, ut Demosth. 2. Bithyniacor. Invenitur etiam per d. Darandus.

TARICHEÆ, hujus nominis sunt multæ urbes. Mendesiæ, Scenicæ, Canobicæ. B Cives, Taricheutæ à verbo ταριχεύω, i.e. *sale condio*. Et per diphthongum opportet scribi. Est etiam Tarichea, & singul. & plur. num. dicta, urbs Judææ, ut Josephus. Gentile, Taricheates, & ταριχεία, *ipsum opus*, h. e. *salis conditura*, à verbo ταριχεύω, i.e. *sale condio*.

C

TARCYNIA, urbs Tyrrhenidis, à Tarcone. Gentile, Tarcynius, vel Tarcyneus, ut Dulichieus, & Buprasieus. Aliquando Tarcynitæ, & Tarcynæi sunt populi Hyperboreorum, apud quos gryphes aurum cu- D stodiunt, ut Hierocles in φιλιστόρσι, i. e. *historiæ cupidis*.

TARNE, urbs Achaiæ. Habitator, Tarnius, & Tarnia opera.

TARPE, urbs Italiæ. Et Tarpæus mons. E Gentile, Tarpæus, ut Romæus, tria-habens genera.

TARRHA, urbs Lydiæ, à qua erat Lucius grammaticus. Alia Cretæ in qua Tarrhæus Apollo colitur. Est etiam alia urbs Tar- F rha ad Caucasum, Cretensium colonia. Lucius verò erat ex Tarrha Cretæ. Exstant verò hujus parœmiarum tres libri optimi, & de litteris, & technica venustissima. Fœmineum, quod etiam de regione dicitur, Tarrhæa.

TAR-

38 Ἔστι καὶ Ταριχέα, &c.] Tarichea & singul. & plur fœm. urbs Judææ ex Josepho. Fuit urbs munita non longe à lacu Genesar posita, quam Titus Vespasiani filius expugnavit, ut refert idem auctor de Bello Judaico lib. 3. c. 17. Ex castris Taricheis scribit Cassius Ciceroni Epistol. lib. 12. ad Cassium Epist. 11. memoratur etiam Plinio lib. v. c. xv.

39 Ταρκυνία, πόλις Τυρρηνίδος.] Tarcynia, urbs Tyrrhenidis. Tyrrhenis & Tyrrhenia est Etruria, Tarcynia verò Latinis dicitur *Tarquinii* plur. num. quam à Tarcone denominatam inquit, id testante Strabo lib. 5. Ἐλθὼν δὲ, τὴν χώραν ἀφ' ἑαυτοῦ Τυρρηνίαν ἐκάλεσε, καὶ δώδεκα πόλεις ἔκτισεν, οἰκιστὴν ἐπιστήσας Τάρκωνα, ἀφ' οὗ Ταρκυνία ἡ πόλις. i.e. *Veniens verò* [Tyrrhenus] *regionem à se-ipso* Tyrrheniam *vocavit, & duodecim condidit urbes, conditorem præficiens Tarconem, à quo Tarcynia urbs.* Sed non bene convenit nomen Tarconis, cum Tarcynia, melius conveniret cum Tarconia, hæc eadem urbs, ut ego puto, paululum infra dicitur Ταρχώνιον, & conditor Τάρχων, quorum nomina melius conveniunt. Memoratur Livio lib. 1. c. 34. *Anco regnante Lucumo, vir impiger, ac divitiis potens, Romam commigravit, cupidine maximè ac spe magni honoris, cujus adipiscendi Tarquiniis (nam ibi quoque peregrina stirpe oriundus erat) facultas non fuerat.* Ejus ruinæ etiam nunc conspiciuntur supra *Cornetum*, ac vulgò vocantur *Tarquene*, referente Leandro Alberto in Tuscia. In hujus urbis agro credebatur Tages haruspicinæ auctor repente exstitisse, arante terram bubulco, quam fabulam aureis verbis refellit M. T. C. de Divinatione lib. 2. *Num ergo opus est ad hæc refellenda Carneade? num Epicuro? estne quisquam ita despiens, qui credat exaratum esse, Deum dicam, an hominem? si Deum; cur se contra naturam in terram abdiderit, ut patefactus aratro lucem adspiceret? quid? idem nonne poterat Deus hominibus disciplinam superiore ex loco tradere. Si autem homo ille Tages fuit: quonam modo potuit terrâ oppressus vivere? unde porrò illa potuit, quæ docebat alios, ipse didicisse? sed ego insipientior quam illi ipsi, qui ista credunt, qui quidem contra eos tam diu disputem.*

40 Τὸ ἐθνικὸν Ταρκύνιος, ἢ Ταρκυνεύς.] Oppidanus urbis Tarcyniæ dicebatur *Tarcynius* & *Tarcinieus*. Ταρκυνιεύς enim legendum est, ut apparet ex sequentibus; Latini plur. num. usurpant Tarquinienses, Liv. lib. v. c. xvi. *Eo anno Tarquinienses, novi hostes exorti.* Ac paululum post: *Coacta manu per agrum Cæretem obliquis tramitibus egressi, redeuntes à populationibus, gravesque præda Tarquinienses oppressère.*

41 Τάρνη, &c.] Tarne, urbs Achaiæ. A nemine, quod sciam, memoratur. Homeri enim Tarne Il. 5. v. 44. erat urbs Lydiæ, non Achaiæ, ut existimat Ab. Ortel in Tarne.

42 Τάρπη, &c.] In hac sectione Tarpe, urbs Italiæ, & Tarpæus mons celebrantur, urbs est prorsus ignota, mons verò pernotus, triplici nomine gaudebat. *Saturnius* enim, *Tarpæus*, & *Capitolinus* nominatus est, in cujus vertice erat Capitolium, unde Virgilius Æneid. lib. 8. v. 652.

In summo custos Tarpeiæ Manlius arcis
Stabat pro templo, & Capitolia celsa tenebat.

Idem Manlius postea ob affectati regni suspicionem ex eodem loco, quem defenderat, dejectus fuit, ut rerum monumentis tradidere Liv. lib. 6. Serv. ad versum citatum, de quo videndus Politicus *di discorsi* lib. 1. c. 24.

43 Τάρρα, πόλις Λυδίας.] Tres hujus nominis urbes celebrat, primam Lydiæ, secundam Cretæ, tertiam secus Caucasum Cretensium coloniam; omnes fuere inhonoræ civitates, prior & posterior a nemine memorantur, Cretensis, meminit Pausan. in Phocicis.

44 Λεύκιος δ' ἦν, &c.] Lege Λούκιος δ' ἦν, &c. Sic enim vocatur in Θεσσαλονίκη & in Κάλαυρα. Quin etiam Græcis non dicitur Λεύκιος, sed Λούκιος.

45 Ταρ-

ΤΑΡΡΑΚΗΝΑ[45], πόλις Ἰταλίας. A Διονύσιος πεντεκαιδεκάτῳ Ῥωμαϊκῆς ἀρχαιολογίας. Τὸ ἐθνικὸν, Ταρρακηνός.

ΤΑΡΡΑΚΩΝ[46], πόλις δυσμικωτέρα τῆς Ταρρακωνησίας χώρας. Ὁ πολίτης, Ταρρακωνήσιος. Τὸ ἐθνικὸν, Ταρρακωνίτης, ὡς B Ἀσκάλων Ἀσκαλωνίτης, καὶ Μάρων Μαρωνίτης, καὶ Καύκων Καυκωνίτης.

ΤΑΡΡΑΧΙΝΗ[47], πόλις Ἰταλίας. [48] Φλέγων ὀλυμπιάδι ἑκατοστῇ ὀγδοηκοστῇ πρώτῃ, ὅτι παιδίον ἐκ δούλης γενόμενον, τῇ ἐννάτῃ C καὶ τεσσαρακοστῇ τῆς γενέσεως τὸν προσαγορεύοντα ἀντιπροσαγορεῦσαι. Ἐφ' οἷς τοὺς μάντεις προαγορεῦσαι ὄλεθρον. Τὸ ἐθνικὸν, Ταρραχῖνος.

ΤΑΡΣΗΙΟΝ[49], πόλις πρὸς ταῖς Ἡρακλείαις στήλαις. Πολύβιος τρίτῳ. Τὸ ἐθνι- D κὸν, ἔδει Ταρσηίτης, ἢ Ταρσηιώτης. Νῦν δὲ κατὰ τὸ ἐπιχώριον Ταρσηνοὶ λέγονται.

ΤΑΡΣΟΣ[50], ἐπισημοτάτη πόλις Κιλικίας,

TARRHACENA, urbs Italiæ. Dionysius lib. 15. Rom. antiquitatis. Gentile, Tarrhacenus.

TARRHACO, urbs occidentalior Tarrhaconesiæ regionis. Civis, Tarrhaconesius. Gentile, Tarrhaconites, ut Ascalo, Ascalonites, Maro, Maronites, Cauco, Cauconites.

TARRACHINE, urbs Italiæ. Phlegon author est, quod Olympiade CLXXXI. infans ex serva natus die 49. nativitatis alloquentem alloquutus fuerit. Ex quibus vates perniciem prædixisse. Gentile, Tarrachinus.

TARSEIUM, urbs juxta Herculis columnas. Polybius lib. 3. Gentile debebat esse Tarseites, vel Tarseiotes. Nunc verò pro regionis consuetudine *Tarseni* dicuntur.

TARSUS, celeberrima urbs Ciliciæ, quam

45 Ταρρακηνὰ, πόλις Ἰταλίας.] Tarracena, urbs Italiæ. Paululùm infra dicitur Ταρραχίνη, ipsissima erat urbs, quæ prius Τραχίνη dicta fuit, testante Strabone lib. v. Ἑξῆς δὲ ἐν ἑκατὸν σταδίοις τῷ Κιρκαίῳ ἡ Ταρρακίνα ἐστὶ, Τραχίνη καλουμένη πρότερον. i. e. *Sequitur post stadia centum à Circæo Tarrhacina, Trachine ante vocata.* Scilicet ab asperitate loci. Hinc corrupto parum nomine factum prius *Tarrachine*, postea *Tarrhacine* quod nomen etiamnum servat, ex Ταρρακίνη verò factum est Ταρρακηνὴ, ut est apud nostrum, vel transcribentis vel typographi incuria, vel etiam ex pronunciantis ore. *Anxur* prius dicebatur, Liv. lib. 4. c. 59. *Fabius, quod maxime petebatur, ad Anxur oppugnandum sine ulla populatione accessit. Anxur fuit quæ nunc Tarracinæ sunt, urbs prona in paludes, ab ea parte Fabius oppugnationem ostendit.* Plin. lib. 3. c. 5. *Dein flumen Ufens supra quod Tarracina oppidum, lingua Volscorum* Anxur *dictum.* Ubi colebatur Jupiter Anxurus & Juno Feronia, unde Poëtarum eruditissimus Æneid. lib. VII. inquit:

——— *Queis Jupiter Anxurus arvis*
Præsidet, & viridi gaudens Feronia luco.

Fuisse Volscorum oppidum loco alto situm apparet ex Liv. lib. v. *In Volscis depopulato agro, Anxur nequidquam oppugnatum, loco alto situm.* Sedet in confinio regni Neapolitani sub ditione Pontificia *Terracina* vulgo vocatur, de qua videsis Cluv. Ital. Antiquæ lib. 3. c. 7.

46 Ταρράκων, &c.] Tarraco, urbs occidentalior Tarraconesiæ regionis. Est urbs Hispaniæ in ea regione, quæ Hispanis *Cataluña* dicitur. De ejus conditoribus non convenit inter scriptores, Plin. lib. 3. c. 3. Scipionum opus fuisse prodit, non quod Scipiones prima ejus fundamenta jecerint, jam enim ante eorum in Hispaniam adventum, urbem fuisse constat, sed quod eorum fuerit colonia, ut libro capiteque citato tradit idem auctor. Templum in ea petentibus Hispanis in honorem Augusti à Tiberio permissum est, ut exstrueretur, datumque in omnes provincias exemplum, auct. Tacito Ann. lib. 1. c. 78. Hoc templum postea Adrianus imperator sumptu suo restituit, cum Tarracone hiemaret, ut memoriæ commendat Æl. Spartianus in Adriano. Ab hac urbe citerior Hispania Romanis Tarraconensis nominata est. Ejus vina celebrat Martialis lib. 13. Epigram. 118.

Tarraco, Campano tantum cessura Lyæo
Hæc genuit Tuscis æmula vina cadis.

Nunc vulgo Hispanis *Tarragona* nuncupatur, parum corrupto veteri nomine, & est urbs Archiepiscopalis, cujus Archiepiscopi Toletanum non agnoscunt superiorem; sedet ad ostia Thulcis amnis, quem *Francolinum* vocant, cujus situm sic describit Mariana de Rebus Hispaniæ lib. 2. c. 15. *Tarraco in planicie modica sita est, quæ in mollis atque rotundi collis fastigio se pandit, mari subjecto ad lapidis jactum, ascensu ad ortum arduo, propter continentes rupes. Ad Oceanum planicies præcipua amænitate & proventu consternitur quadraginta amplius millibus passuum. Olea, vite, malis Medicis consita, pecore abundans & frumenti ferax, quantum civibus alendis sit satis: modico interfluente flumine uno ab urbe milliari* (Francolinum *vulgo vocant, veteres* Thulcim.) *Ejus aquæ ad macerandum linum & cannabim, quarum rerum magnus proventus est, magis quam ad potum aptæ sunt.*

47 Ταρραχίνη, &c.] Vide Ταρρακηνά.

48 Φλέγων.] Verba Phlegontis nihil ad Tarrachinem faciunt, fortitan deficit τὸ ἐν Ταρραχίνῃ, nimirum, quod prodigium illud infantis loquentis in hac urbe accidisset.

49 Ταρσήιον, &c.] Tarseïum, urbs ad columnas Herculeas, ex Polybii lib. 3. Ejus sunt verba: Πρόσκειται δὲ καὶ τῷ Καλῷ ἀκρωτηρίῳ, Μαστία, Ταρσήιον· ὧν ἐκτὸς οἴονται δεῖν Ῥωμαίους, μήτε λῄζεσθαι, μήτε πόλιν κτίζειν. i. e. *Adjacent verò & Pulchro promontorio, Mastia, & Tarseïum. Ultra quæ loca putant oportere Romanos, nec prædas facere, nec urbem condere.* Inibi Romanos inter & Carthaginenses apponit fœdus in quo eadem oppidorum nomina repetit, ac paulo post memorantur Θερσῖται, ne dubita, esse hujus oppidanos, quia cum Mastianis etiam recensentur: Ἦσαν δ' οἱ διαβάντες εἰς τὴν Λιβύην Θερσῖται, Μαστιανοί. i. e. *Erant verò qui in Libyam transiere Thersitæ Mastiani.* Quod nominis à SS. תרשיש *Tharsis* deductum esse nullus dubito. Nihil obstat differentia literæ T & Th. in hujusmodi enim pluribus id contingit, ut Trausi, Thrausi, Teanum, Theanum.

50 Ταρσὸς, &c.] Tarsus illustrissima urbs Ciliciæ. De cujus conditoribus digladiantur inter se scriptores; noster à Sardanapalo Assyriorum rege, Strabo lib. 14. ab Argivis, Amm. Marcellin. lib. 14. à Perseo Iovis & Danaës filio conditam tradiderunt, in qua hæresi fuit Lucan. Quare ab illo *Persea* vocatur lib. 3.

Deseritur Taurique nemus, Perseaque Tarsus.

Alii aliter sentiunt; diversa olim habuisse nomina inquit epitomator noster, de hodierno non convenit inter auctores. Diversas etiam ejus nominis etymologias affert, ecquis veram dignoscet? eam intersecabat Cydnus flumen, de qua sic Strabo libro citato: Ἡ δὲ Ταρσὸς, κεῖται μὲν ἐν πεδίῳ, κτίσμα δ' ἐστὶ τῶν μετὰ Τριπτολέμου πλανηθέντων Ἀργείων κατὰ ζήτησιν Ἰοῦς· διαρρεῖ δ' αὐτὴν μέσην ὁ Κύδνος παρ' αὐτὸ τὸ γυμνάσιον τῶν νέων· ἅτε δὴ τῆς πηγῆς οὐ πολὺ ἄπωθεν οὔσης, τοῦ ῥεέθρου διὰ φάραγγος βαθείας ἰόντος, εἶτ' εὐθὺς εἰς τὴν πόλιν ἐκπίπτοντος, ψυχρόν τε, καὶ ταχὺ τὸ ῥεῦμά ἐστιν, ὅθεν καὶ τοῖς παχυνευροῦσι καὶ ποδαγριζομένοις κτήνεσι, καὶ ἀνθρώποις ἐπικουρεῖ. Τοσαύτη δὲ τοῖς ἐνθάδε ἀνθρώποις σπουδὴ πρός τε φιλοσοφίαν, καὶ τὴν ἄλλην ἐγκύκλιον ἅπασαν παιδείαν γέγονεν, ὥσθ' ὑπερβέβληνται, καὶ Ἀθήνας, καὶ Ἀλεξάνδρειαν, καὶ εἴ τινα ἄλλον τόπον δυνατὸν εἰπεῖν, ἐν ᾧ σχολαὶ καὶ διατριβαὶ τῶν φιλοσόφων, καὶ τῶν λόγων γεγόνασι. i. e. *Tarsus in planicie posita est; condita ab Argivis, qui Ius quærendæ causa cum Triptolemo vagati sunt. Mediam eam perflat*

κίας, ἣν διὰ τοῦ ε ἔλεγον Τερσὸν παρὰ τὸ τερσανθῆναι, ὅ ἐστιν ἀναξηρανθῆναι. Τῶν γὰρ ὑδάτων κατὰ τὴν πρώτην σύστασιν προχωρήντων εἰς τὸ νῦν πέλαγος, φασὶν ἀναφανθῆναι πρῶτα τὰ Ταυρικὰ ὄρη. Διονύσιος δὲ ὁ Θρᾷξ ἐν τῷ περὶ Ῥόδου, ἀπὸ τοῦ Βελλεροφόντου πτώσεως· μέρος γάρ τι τοῦ ποδὸς ταρσὸν καλεῖσθαι, τῆς ἐκείνου χωλείας ὑπόμνημα ποιουμένων τῶν ἀρχαίων. Ἀλέξανδρος δὲ ὁ πολυΐστωρ, διὰ τὸ τὸν Πήγασον ἵππον ἐκεῖ τὸν ταρσὸν κλάσαντα, καὶ Βελλεροφόντην ἐν τῷ Ἀληΐῳ πεδίῳ πλανηθῆναι. Ἄλλοι δέ φασι, διὰ τὸ μετὰ τὸν κατακλυσμὸν τοὺς τόπους τούτους τῆς Κιλικίας πρώτους ἀναφανῆναι, καὶ ἀναξηρανθῆναι· διὸ καὶ τὴν πόλιν Τερσίαν ὀνομασθῆναι. Ἐρατοσθένης δὲ Τερσὸν, διὰ τὸ πρότερον τῶν καρπῶν φθειρομένων ἐν τῷ παρακμάζειν, τούτους πρώτους συναγαγόντας τερσῆναι, καὶ εἰς τὸν χειμῶνα ἀποθέσθαι τὴν τροφήν. Ἐκ ταύτης ἐγένετο Ἑρμογένης, ὁ τὴν ῥητορικὴν γεγραφώς. Θαρσὸς δὲ ἐκαλεῖτο, καὶ Θαρσεῖς οἱ Κίλικες, [51] ὡς Ἰώσηπος ἐν ἀρχαιολογίᾳ. Ἐκαλεῖτο δὲ καὶ Κρανία, ἀπὸ Κρανίου. Ἐκλήθη δὲ καὶ Ἱερά. Ἐκλήθη δὲ καὶ Ἀντιόχεια, ἀπὸ Ἀντιόχου τοῦ Ἐπιφανοῦς. Ἔστι δ' ἄποικος Ἀργείων, κτίσμα Σαρδαναπάλου. [52] Ταύτην διαῤῥεῖ ποταμὸς Κύδνος μέσος, ψυχρός τε καὶ καθαρός. Ὁ πολίτης Ταρσεὺς, ὡς Ἁλικαρνασσεύς. Ἐρατοσθένης δὲ καὶ Ταρσηνόν φησιν. Ἔστι δὲ καὶ Ταρσὸς ἄλλη τῆς Βιθυνίας· τὸ ἐθνικὸν ταύτης Τάρσιος, καὶ Ταρσία. Δημοσθένης ἐν δευτέρῳ Βιθυνιακῶν, Ταρσείαν διὰ τῆς ει διφθόγγου τὴν πόλιν οἶδε· τὸ ἐθνικὸν, Ταρσειος. Ἔστι καὶ χωρίον Βιθυνίας Ταρσὸς λεγόμενον. [53] Καὶ Τάρσα κώμη ἐπὶ τῷ Εὐφράτῃ, ὡς Κουάδρατος ἐν τρίτῳ Παρθικῶν· ἀπὸ δὲ Σαμοσάτων κατὰ ῥοῦν ἰόντι ὅσον σταδίους ἑκατὸν πεντήκοντα, Τάρσα κώμη πολυάνθρωπος ᾤκεῖτο, ἄνω τοῦ ποταμοῦ σταδίους πεντεκαίδεκα. Τὸ ἐθνικὸν, Ταρσηνός.

quam per *e* dicebant Tersum παρὰ τὸ, &c. quod est *siccum esse*. Cum enim aquæ secundum primam constitutionem progrederentur in quod nunc est pelagus, dicunt primum apparuisse Tauricos montes. Dionysius Thrax in de Rhodo, à Bellerophontis lapsu sic dictam existimat. Partem enim quamdam pedis ταρσὸν *Tarsum* h.e. *plantam* vocari, ejus claudicationis memoriam facientibus veteribus. At Alexander Polyhistor, quod illic equus Pegasus ταρσὸν, i. e. *plantam pedis* fregerit, atque Bellerophontes in Aleio-campo errabundus-vagaretur. Alii, quod post diluvium hæc Ciliciæ loca prima apparuerint, atque siccata fuerint. Quamobrem urbem *Tersiam* vocatam fuisse. Eratosthenes verò *Tersum*, quod, cum prius fructus corrumperentur quando eorum vigor elanguescebat, hi primi collectos siccaverint, ad hyemem in alimentum repositos. Ex hac urbe fuit *Hermogenes* qui rhetoricam scripsit. Tharsus verò vocabatur, & Cilices Tharsei, ut Joseph. in antiquitat. Vocabatur etiam *Crania*, à Cranio. Vocata fuit etiam *Hiera*. Et *Antiochia*, ab Antiocho Epiphane. Est verò Argivorum colonia, à Sardanapalo condita. Quam fluvius Cydnus medius perfluit, frigidus, & purus. Civis, Tarseus, ut Halicarnasseus. Eratosthenes etiam Tarsenum civem inquit. Est etiam alia Tarsus Bithyniæ. Hujus gentile, Tarsius, & Tarsia. Demosth. 2. Bithyniacorum, Tharseam per *ει* diphthongum urbem novit. Gentile, Ταρσειος, i. e. *Tarsius*. Est etiam regiuncula Bithyniæ *Tarsus* dicta. Et Tarse vicus juxta Euphratem, ut Quadratus Parthicorum tertio. *A Samosatis secundum decursus aquarum eunti circiter stadia* 150. *Tarsa vicus hominibus frequens incolebatur, supra fluvium stadia quindecim.* Gentile, Tarsenus.

ΤΆΡΤΑΡΟΣ [54], Κράτης τὸν ὑπὸ τοῖς πόλοις

TARTARUS, Crates sub polis aërem

Cydnus ad ipsum adolescentum gymnasium: utpote scatebris non procul dissitis, & alveo profundam convallem permeante, indeque statim in urbem fluvio incidente; fluvius est frigidus atque asper; unde tam pecori, quàm hominibus nervorum crassitie & podagra laborantibus auxiliatur. Tantum autem Tarsensibus studium philosophiæ & disciplinæ, quam encycliam *vocant, incessit; ut superaverint Athenas, Alexandriam, & alium quemcumque locum, qui nominari possit, ubi Scholæ & diatribæ Philosophorum, & literarum fuerint.* Protulit Tarsus viros literatura insignes, inter alios *Hermogenem*, qui de arte rhetorica maxima cum laude scripsit, cujus opus adhuc hodiè exstat, necnon *Paulum* Apostolum, ut refertur Act. Apostol. c. 21. v. 39. & c. 22. v. 4. de qua consule Porphyrogenet. de Them. lib. 1. Them. 10. Eustath. ad Dionysii v. 868. & alios.

51 Ὡς Ἰώσηπος.] Respexit locum Josephi ex Antiquit. lib. 1. c. 7.

52 Ταύτην, &c.] De fluvio Cydno, qui mediam intersecabat Tarsum, vide collectanea nostra in Κύδνος nota 56.

53 Καὶ Τάρσα, &c.] Et Tarsa, vicus ad Euphratem. Ego puto hanc Tarsam esse eam, quæ Josue c. 12. v. 24. תרצה *Thirtsah* dicitur, qua pro regia usi sunt reges Israel ante conditam Samariam, cujus fit mentio Reg. lib. 3. c. 14. v. 17. & lib. 4. c. 15. v. 14. quæ Josepho Antiquit. lib. 9. c. 11. Tarsa vocatur, in cujus versione Latina per incuriam legitur *Thapsa*.

54 Τάρταρος, &c.] Tartarus, mascul. & fœm. gen. num. singul. & neut. plur. erat inferorum locus, ubi fabulabantur impiorum & sceleratorum animas torqueri, ut & Elysius campus erat locus, ubi piorum animas habitare credebant. Utriusque meminit Poëtarum decus & ornamentum Æneid. lib. 5. v. 731.

Ditis

λοις ἀέρα παχύν τε καὶ ψυχρόν τινα, καὶ ἀφώτιστον. Ὅμηρος δὲ τόπον εἶναι συνέχοντα τοὺς περὶ Κρόνον, καὶ ὑπὸ γῆν ὄντας. Λέγεται δὲ ἀρσενικῶς, καὶ θηλυκῶς, καὶ οὐδετέρως. Ὁ οἰκήτωρ, Ταρτάρειος· Καὶ διὰ τῆς ει διφθόγγου παρ' Εὐριπίδῃ ἐν Εὐρυσθεῖ Σατυρικῷ· Καὶ τὸ κωμικὸν, Ταρταρίτης. Λέγεται καὶ παρὰ τὸ ταράσσειν, ταρταρίζειν, τὸ ταράσσεσθαι. A B

rem quemdam crassum, frigidum & obscurum [sic vocat.] Hom. locum esse inquit continentem eos, qui circa Saturnum & qui sub terram sunt. Dicitur mascul. fœm. & neut. genere. Incola, Tartarius. [Invenitur] etiam per *ει* diphthongum apud Euripidem in Eurysth. Satyrico. Et comicum, Tartarites. Dicitur etiam à verbo ταράσσειν, h. e. *turbare*, verbum ταρταρίζειν, quod est *turbari*.

ΤΑΡΤΗΣΣΟΣ[55], πόλις Ἰβηρίας, ἀπὸ ποταμοῦ τοῦ ἀπὸ τοῦ Ἀργυροῦ ὄρους ῥέοντος, ὅς τις ποταμὸς καὶ κασσίτερον ἐν Ταρτησσῷ καταφέρει. Τὸ ἐθνικὸν, Ταρτήσσιος, καὶ Ταρτησσία, καὶ Ταρτησσίς. Καὶ οὐδετέρως, C

— Ταρτήσσιον ὄλβιον ἄστυ.

TARTESSUS, urbs Iberiæ, à fluvio [cognomine] qui ab Argenteo monte defluit, qui fluvius stannum quoque in Tartessum defert. Gentile, Tartessius, & Tartessia, & Tartessis. Et neutro genere.

— *Tartessium beatam urbem.*

ΤΑΡΦΑΡΑ[57], οὐδετέρως, πόλις τῆς εὐδαίμονος Ἀραβίας. Ὁ πολίτης Ταρφαρηνὸς, ὡς Ζόαρα Ζοαρηνὸς, Αὔαρα Αὐαρηνὸς, ὡς Οὐράνιος ἐν Ἀραβικῶν τρίτῳ. D

TARPHARA, neutro genere urbs Arabiæ felicis. Civis, Tarpharenus, ut Zoara Zoarenus, Auara, Auarenus, ut Uranius Arabicorum lib. 3.

ΤΑΡΦΗ[58], πόλις Λοκρῶν. Ὅμηρος,

Τάρφην τε, Θρόνιόν τε, Βοαγρίου ἀμφὶ ῥέεθρα. E

[59] Λέγουσι δ' αὐτὴν ἀπὸ τῆς περὶ Φάρυγας κρήνης. Οἱ δὲ καὶ αὐτὴν, καὶ τὸν τόπον διὰ τὴν τῆς ὕλης πυκνότητα· [60] Τὰ πυκνὰ γὰρ, τάρφεα Ὅμηρος λέγει.

TARPHE, urbs Locrorum. Hom.

Tarphenque, Throniumque, Boagrii prope fluenta.

Sic eam vocant à fonte circa Pharygas. Alii verò & urbem, & locum propter sylvæ densitatem sic dixere. Densa enim τάρφεα Homerus vocat.

Ba- Pro-

——— *Ditis tamen ante*
Infernas accede domos, & Averna per alta
Congressus pete nate meos, non me impia namque
Tartara habent, tristesque umbræ, sed amœna piorum
Concilia, Elysiumque colo.

Jupiter apud Homerum Il. 8. v. 13. minatur Dîs, & Deabus, se eos in Tartarum projecturum, si vel Trojanis, vel Græcis auxilientur. Optima inventio fuit ista Ethnicorum adversus animas simplices, sed quæ parum valebat ad cohibendos improbos, adversus quos plus proficit supplicium, quàm inferorum pœnæ à Poëtis decantatæ.

55 Ταρτησσὸς, πόλις Ἰβηρίας, &c.] Tartessus, urbs Iberiæ, à fluvio ejusdem nominis. Inter gemina Tartessi amnis, ostia, qui nunc *Bætis* dicitur, eam locat Strabo libro tertio: Δυοῖν δὲ οὐσῶν ἐκβολῶν τοῦ ποταμοῦ, πόλιν ἐν τῷ μεταξὺ χώρῳ κατοικεῖσθαι πρότερόν φασιν, ἣν καλεῖσθαι Ταρτησσὸν, ὁμώνυμον τῷ ποταμῷ· καὶ τὴν χώραν Ταρτησσίδα καλεῖσθαί φασιν, ἣν νῦν Τουρδοῦλοι νέμονται. i. e. *Cum autem Bætis gemina ostia habeat, ajunt olim in medio horum urbem fuisse habitatam, quam vocabant* Tartessum, *fluvio cognominem; & regionem vocari* Tartessidem, *quam nunc Turduli incolunt.* Pausan. lib. VI. Ταρτήσσιον δὲ εἶναι ποταμὸν ἐν χώρᾳ τῇ Ἰβήρων λέγουσι, στόμασιν ἐς θάλασσαν κατερχόμενον δυσὶν, καὶ ὁμώνυμον αὐτῷ πόλιν, ἐν μέσῳ τοῦ ποταμοῦ τῶν ἐκβολῶν κειμένην. Τὸν δὲ ποταμὸν μέγιστόν τε ὄντα τῶν ἐν Ἰβηρίᾳ καὶ ἄμπωτιν παρεχόμενον, Βαῖτιν ὠνόμασαν οἱ ὕστερον. Εἰσὶ δ' οἳ Καρπίαν Ἰβήρων πόλιν καλεῖσθαι νομίζουσι τὰ ἀρχαιότερα Ταρτησσόν. i. e. *Tartesium certe fluvium in regione Iberorum dicunt, ostiis duobus in mare exeuntem, & cognominem ipsi urbem, in medio fluvii ostiorum positam. Fluvium esse maximum omnium qui in Iberia, marini-æstus more reciprocantem,* Bætim *nominarunt posteriores. Sunt autem qui Carpiam Iberorum urbem vocari existimant antiquitus Tartessum.* Sunt qui existiment apud Pausaniam pro Καρπίαν legendum Καρτηΐαν, quia ex Strabonis libro citato patet *Tartessum* vocatam postea fuisse Carteiam: Ἔνιοι δὲ Ταρτησσὸν, τὴν νῦν Καρτηΐαν προσαγορεύουσι. i.e. *Nonnulli verò* Tartessum *appellant, quæ nunc est* Carteia. Ac quia Plin. lib. 3. c. 1. inquit: *Carteia,* Tartessus *à Græcis dicta.* De quibus vide quæ in Καρπηΐα annotavimus. Plerique arbitrantur esse ipsissimam, quæ nunc vulgo Hispanis dicitur *Tariffa*, auctore Mariana de Rebus Hispaniæ lib. 6. c. 22. & lib. 1. c. 2. sed hac de re consulendus Ludovicus Nonius in sua Hispania c. XI. & XII. Tantam olim argenti vim fuisse hac in urbe inquit Aristot. de Mirabilibus, ut Phœnices naves argenti plenas & anchoras quoque ex argento conflatas illinc in patriam reportaverint, ideo fortasse Poëta ille anonymos cujus hemistichium affert Stephanus *beatam* eam vocavit.

56 Ἀπὸ ποταμοῦ, &c.] Tartessum Hispaniæ antiquam urbem à fluvio cognomine, qui ab Argenteo monte defluebat nomen habere inquit. Hic est amnis Tartessus qui postea *Bætis* nuncupatus fuit, Strabo lib. 3. Οὐ πολὺ δ' ἄπωθεν τῆς Κασταλῶνός ἐστι καὶ τὸ ὄρος, ἐξ οὗ ῥεῖν φασι τὸν Βαῖτιν, ὃ καλοῦσιν Ἀργυροῦν, διὰ τὰ ἀργυρεῖα τὰ ἐν αὐτῷ. i. e. *Non procul à Castalone mons est, ex quo profluere dicunt Bætim, quem montem* Argenteum *vocat, ob argenti in eo metalla.* Ac paululum infra: Ἐοίκασι δ' οἱ παλαιοὶ καλεῖν τὸν Βαῖτιν, Ταρτησσόν. i. e. *Videntur autem veteres* Bætim *appellasse Tartessum.* Memoratur etiam hoc nomine Hispanorum Poëtarum principi Lusiadum lib. 8. octava XXIX:

Ves por industria, esforço & valentia
Outro estrago, & victoria clara & bella
Na gente assi feroz, como infinita
Que entre o Tartesso & Guadiana habita.

Gentem Bæticæ intelligit, quia Bætica jacet inter Tartessum, id est Bætim & inter Anam fluvium, qui vulgo *Guadiana*. Bætis verò *Guadalquivir* vocatur, de quo vide quæ in Βαῖτις.

57 Τάρφαρα, &c.] Tarphara, neut. plur. urbs Arabiæ felicis, ex Uranio. *Taphron* dicitur Amm. Marcellino lib. 23. c. 24. videtur eadem, quæ Plinio *Saphar*, de qua consulendus Bochartus Geograph. Sacræ parte priori lib. secundo cap. 30.

58 Τάρφη, πόλις Λοκρῶν.] Tarphe, urbs Locrorum. Memoratur Poëtarum parenti, cujus affert versiculum ex Il. 2. v. 533. ad quem locum nihil memorabile habet Eustathius. Pharygas esse quam Hom. *Tarphen* vocat ait noster in Φαρύγαι.

59 Λέγουσι, &c.] Eamdem etymologiam urbis Tarphes adducit in Φαρύγαι.

60 Τὰ πυκνὰ γὰρ, τάρφεα, &c.] Densa Homerus τάρφεα vocat. Ejus hemistichium quod affert, legitur Il. 5. v. 555.

61 Ὡς

— Βαθείης τάρφεσιν ὕλης. A

Καὶ τὸ ἐθνικὸν Ταρφαῖος, [61] ὡς Στύμφη Στυμφαῖος.

ΤΑΡΧΙ'Α, πόλις Σικελική· Φίλιστος ἑβδόμῳ Σικελικῶν. Τὸ ἐθνικὸν Ταρχιάτης, καὶ Ταρχιανός, τῷ τύπῳ τῆς χώρας. B

ΤΑΡΧΩ'ΝΙΟΝ [62], πόλις Τυρρηνίας, ἀπὸ Τηλέφου παιδὸς Τάρχωνος. Ὁ πολίτης Ταρχωνῖνος, ὡς Ἀσώριον Ἀσωρῖνος· Ἢ Ταρχωνιεύς, ὡς Ἱππωνιεύς.

ΤΑΥ'Α [63], πόλις Αἰγύπτου. Ὁ πολίτης, Ταυίτης, ὡς Ὦρος ἐν δευτέρῳ περὶ ἐθνικῶν. C

ΤΑΥ'ΑΚΑ, πόλις Σικελίας· Φίλιστος ὀγδόῳ. Τὸ ἐθνικὸν Ταυακῖνος, ὡς Ἐρυκῖνος.

ΤΑΥ'ΓΕΤΟΝ [64], ὄρος τῆς Λακωνικῆς. Ὅμηρος, D

Ἢ κατὰ Τηΰγετον περιμήκετον, ἢ Ἐρύμανθον.

Λέγεται καὶ ἀρσενικῶς, καὶ θηλυκῶς, καὶ οὐδετέρως, ἀπὸ Τηϋγέτης τῆς μητρὸς Εὐρώτα. Τὸ ἐθνικὸν, Ταϋγέτιος. E

ΤΑΥΛΑ'ΝΤΙΟΙ [65], Ἰλλυρικὸν ἔθνος. Εὐφορίων δὲ μετὰ τοῦ ν, Ταυλαντίνους αὐτοὺς φησι. [66] Παρὰ τούτοις ἐκ μέλιτος οἶνον γίνεσθαί φησιν Ἀριστοτέλης, ἐν θαυμασίοις. Λέγεται καὶ οὐδετέρως Ταυλάντιον, καὶ Ταυλαντὶς θηλυκῶς. F

ΤΑΥΡΑΝΙ'Α [67], πόλις Ἰταλίας. Τὸ ἐθνικὸν Ταυρανῖνος, ὡς Πλακεντῖνος, καὶ Ταυρανιανός.

ΤΑΥΡΙΚΗ' [68], νῆσος μεγάλη, καὶ λίαν ἐπι- G

— *Profunda in densis sylva.*

Gentile, Tarphæus, ut Stymphe, Stymphæus.

TARCHIA, urbs Siciliæ. Philistus Siculorum 7. Gentile, Tarchiates, & Tarchianus, regionis forma.

TARCHONIUM, urbs Tyrrheniæ, à Telephi filio Tarchone. Civis, Tarchoninus, ut Assorium, Assorinus. Vel Tarchonieus, ut Hipponieus.

TAUA, urbs Ægypti. Civis, Tauites, ut Orus in secund. de gentilibus.

TAUACA, urbs Siciliæ. Philistus lib. 8. Gentile, Tauacinus, ut Erycinus.

TAYGETUM, mons Laconicæ. Homerus:

Vel juxta Teygetum prælongum, vel Erymanthum.

Dicitur mascul. & fœm. & neut. genere, à Teygeta Eurotæ matre. Gentile, Taygetius.

TAULANTII, Illyrici populi. Euphorion cum *n*, *Taulantinos* eos vocat. Apud hos ex melle vinum fieri inquit Arist. de Mirabilib. Dicitur etiam neut. genere, Taulantium, & fœm. Taulantis.

TAURANIA, urbs Italiæ. Gentile, Tauraninus, ut Placentinus, & Tauranianus.

TAURICE, insula magna, ac valde insi-

61 Ὡς Στύμφη, Στυμφαῖος.] Legendum Ὡς Τύμφη, Τυμφαῖος, vel Σέμφη, Σεμφαῖος. Hæ enim urbes suo loco celebrantur, non Στύμφη.

62 Ταρχώνιον.] Vide Ταρκωνία.

63 Ταῦα, πόλις Αἰγύπτου.] Taua, urbs Ægypti. Memoratur Ptolemæo lib. 4. c. 5. apud quem Ταύα scribitur, Tafa per *f* apud Antoninum.

64 Ταΰγετον, ὄρος, &c.] Taygetum, mons Laconicæ, ex Homero, cujus affert versiculum, qui Odyss. 6. v. 103. inter hos legitur:

Οἵη δ' Ἄρτεμις εἶσι κατ' οὔρεος ἰοχέαιρα
Ἢ κατὰ Τηΰγετον περιμήκετον, ἢ Ἐρύμανθον
Τερπομένη κάπροισι, καὶ ὠκείοις ἐλάφοισι.
Qualis Diana incedit per montem sagittis-gaudens
Aut per Taygetum prælongum, aut Erymanthum
Oblectans se apris, & velocibus cervis.

Usurpatur etiam mascul. & fœm. gen. Taygetus, & neut. plur. Taygeta. Virgilius Georgicor. lib. 2. v. 487.

——— *Virginibus bacchata Lacænis*
Taygeta.

Erat totius Laconicæ altissimus, & agrestibus animantibus abundabat, auctore Pausania in Laconicis. Ejus vertex terræ motu quodam, quo & Sparta, ab Anaximandro physico prædicto, corruit, referente Cicerone de Divinat. lib. 1: sub cujus vertice Ledam peperisse Castorem & Pollucem fabulatur Homerus in Hymnis.

65 Ταυλάντιοι, &c.] Taulantii, Illyrica gens: Memorantur Thucydidi lib. 1. Ἐπίδαμνός, ἐστι πόλις ἐν δεξιᾷ ἐσπλέοντι τὸν Ἰόνιον κόλπον· προσοικοῦσι δ' αὐτὴν Ταυλάντιοι βάρβαροι, Ἰλλυρικὸν ἔθνος. i. e. *Epidamnus, est urbs ad dextram sita naviganti versus Ionium sinum. Huic autem finitimi sunt Taulantii barbari, gens Illyrica.* Ptolemæus lib. 3. c. 13. inter Macedoniæ populos eos recenset. E nostris Mela lib. 2. c. 3. Plin. lib. 3. c. 22. eorum meminerunt, necnon Lucanus lib. 6. Silius lib. 15.

66 Παρὰ τούτοις, &c.] Apud Taulantios ex melle vinum fieri inquit ex Aristot. de Mirabilibus, quod frequens est apud Æthiopes Abyssinos, ut in eorum historia refert oculatus testis Franciscus Alvarez Lusitanus.

67 Ταυρανία, πόλις Ἰταλίας.] Taurania, urbs Italiæ. Memoratur Plinio lib. 3. c. 5. quam intercidisse refert. Cluverius Ital. Antiquæ lib. 1. c. xi. inquit, persuasum habere, Stephanum scripsisse Ταυρασία, &c. quia, ut ipse existimabat, nulla usquam apud alios auctores reperiatur Italiæ urbs *Taurania*; sed cum apud Plinium, ut vidisti, reperiatur, corruit illius argumentum.

68 Ταυρικὴ, &c.] Taurice, insula magna, & valdè illustris, &c. Fallitur auctor noster. Taurice enim non erat insula, sed pen-insula, quæ *Scythica Chersonesus* dicitur Straboni lib. 7. Ἐνταῦθα δ' ἐστὶν ὁ ἰσθμός, ὁ διείργων τὴν Σαπρὰν λεγομένην λίμνην, ἀπὸ τῆς θαλάττης σταδίων τετταράκοντα, καὶ ποιῶν τὴν Ταυρικὴν, καὶ Σκυθικὴν λεγομένην χερρόνησον. i. e. *Ibi verò Isthmus est, qui dispescit paludem nomine Sapram, à mari stadiorum* XL. *atque efficit Tauricen, & Scythicam dictam cherronesum.* Eam describit Ptolemæus lib. 3. c. 6. Galli vocant *la petite Tartarie*, quam olim Mithridates ille celeberrimus rex Ponti, pertinax Romanorum hostis suo adjecit imperio, sed tandem à Romanis victus non Tauricam modo, sed & Pontum amisit, postea Genuenses ejus maritimam oram classibus suis occuparunt, donec Tartari anno Christi CIↃCCL. eos pene expulerunt, ac tandem Mahumetes hujus nominis secundus, Turcorum Imperator,

ἐπίσημος, καὶ πολλὰ ἔχουσα ἔθνη, καὶ περικλείουσα τῇ θέσει τὴν Μαιῶτιν λίμνην. 69 Ἧς οὐ πολὺ διεστῶσα ἡ Ἀλωπεκεία ἐστὶ μικρά. 70 Τῇ δὲ Ταυρικῇ δύο παράκεινται νῆσοι, Φαναγόρα καὶ Ἑρμώνασσα. Λέγεται δὲ, Ὄσιριν ἐκεῖ ζεύξαντα βοῦς, ἀρόσαι τὴν γῆν. Διὰ οὖν τὸ ζεῦγος τοῦ ταύρου, τὸ ἔθνος κληθῆναι. Ὁ οἰκήτωρ Ταυρικὸς, ὡς Ἀττικός. Τινὲς Ταυναΐν, οἱ δὲ Ἀλωπέκειαν, οἱ δὲ Μαιῶτιν αὐτὴν φασι.

insignis, multas habens gentes, situ circumcludens Mæotim paludem. A qua non multum distat Alopecea parva. Tauricæ verò duæ adjacent insulæ, Phanagora, & Hermonassa. Dicunt verò, Osirim illic junxisse boves, ac terram arâsse. A jugo igitur tauri, nomen inditum genti. Incola, Tauricus, ut Atticus, aliqui *Taunaim*, alii *Alopeceam*. Alii *Mæotim* eam vocant.

ΤΑΥΡΙΣΚΟΙ [71], ἔθνος περὶ τὰ Ἄλπεια ὄρη. Λέγονται καὶ Ταυρῖνοι, ὡς Πολύβιος τρίτῳ. Ἐρατοσθένης Τερίσκους αὐτοὺς φησι, διὰ τοῦ ε, οἳ καὶ Τρῶοι λέγονται.

TAURISCI, populi circa montes Alpes, qui etiam *Taurini* dicuntur ut Polybius lib. 3. Eratosthenes *Teriscos* eos vocat per *e*, qui etiam *Troï* vocantur.

ΤΑΥΡΟΕΙΣ [72], πόλις Κελτική, Μασσαλιητῶν ἄποικος. Οἱ πολῖται, Ταυροέντιοι. Ἀπολλόδωρος ἐν πρώτῳ γεωγραφουμένων φησὶν, ὅτι ταυροφόρος ἦν ἡ ναῦς, ἡ διακομίσασα τοὺς τὴν πόλιν κτίσαντας, οἳ ἀπορριφέντες ἀπὸ τοῦ στόλου τῶν Φωκαέων, καὶ προσενεχθέντες αὐτόθι, ἀπὸ τοῦ ἐπισήμου τῆς νεὼς τὴν πόλιν ὠνόμασαν. 73 Τὸ ἐθνικὸν Ταυρῖνοι.

TAUROIS, urbs Celtica, Massiliensium colonia. Cives, Tauroëntii. Apollodorus primo Geographumen..n inquit, navem, in qua vecti sunt, qui urbem condidere, pro insigni habuisse taurum, ac à classe Phocensium rejecti cum essent, illuc appulisse, ac urbem à navis insigni nominâsse. Gentile, Taurini.

ΤΑΥΡΟΜΕΝΙΟΝ [74], πόλις Σικελίας. Ὁ πολίτης, Ταυρομενίτης, καὶ Ταυρομένιος.

TAUROMENIUM, urbs Siciliæ. Civis, Tauromenites, & Tauromenius.

ΤΑΥΡΟΠΟΛΙΟΝ [75], ἐν Σάμῳ Ἀρτέμιδος ἱερόν. Στράβων τεσσαρεσκαιδεκάτῃ.

TAUROPOLIUM, templum Dianæ in Samo. Strab. lib. 14.

ΤΑΥ- TAU-

tor, Constantinopoli anno CIↃCCCCLII. expugnata, prorsus ex Taurica ejecit, auct. Michaële Antonio ad Alexandrini Lexic. Geographicum. Hujus incolæ antiquitus advenas eo loci advectos Dianæ immolabant, ut posteritati commendat Diod. Siculus lib. 4. Ad quod alludit Juvenalis Sat. 15. v. 115.

——— *Mæotide sævior ara*
Ægyptus: quippe illa nefandi Taurica sacri
Inventrix homines (ut jam quæ carmina tradunt
Digna fide credas) tamen immolat: ulterius nil
Aut gravius cultro timet hostia.

69 Ἧς οὐ πολὺ διεστῶσα.] Vide quæ in Ἀλωπεκία.

70 Τῇ δὲ Ταυρικῇ δύο, &c.] Phanagora & Hermonassa insulæ adjacentes Tauricæ memorantur, quæ insulæ non fuere sed urbes, ut claret ex eis quæ in Ἑρμώνασσα annotavimus.

71 Ταυρίσκοι, ἔθνος, &c.] Taurisci, Terisci, Taurini, populi circa Alpes, quos Polyb. lib. 2. *Tauriscos*, lib. 3. *Taurinos* vocat. Alpium montana versus Italiam habitasse diserte testatur Strabo lib. 4. Ἐπὶ δὲ θάτερα μέρη, τὰ πρὸς τὴν Ἰταλίαν κεκλιμένα τῆς λεχθείσης ὀρεινῆς, Ταυρῖνοί τε οἰκοῦσι, Λιγυστικὸν ἔθνος, καὶ ἄλλοι Λίγυες. i. e. *Ad alterum latus, quod versus Italiam spectat montanæ regionis dictæ, Taurini habitant, Ligustica gens, & alii Ligures.* E nostris memorantur Livio lib. 21. c. 38. *Ex ipso autem audisse Annibale, postquam Rhodanum transierit, triginta sex millia hominum, ingentemque numerum equorum, & aliorum jumentorum amisisse in Taurinis: quæ Gallis proxima gens erat in Italiam digresso.* Eorum principem civitatem expugnasse Annibalem collucet ex ejusdem auctoris libro præscripto: *Jam ex stativis moverat Hannibal; Taurinorumque unam urbem, caput gentis, quia volens in amicitiam non veniebat, vi expugnarat.* Taurasia dicitur Appiano in Hannibalicis: Καὶ μικρὸν ἀναπαύσας, προσέβαλε Ταυρασίᾳ, πόλει Κελτικῇ. Καὶ κρατῶν δ' αὐτὴν ἐξελὼν, τοὺς αἰχμαλώτους ἔσφαξεν, ἐς κατάπληξιν τῆς ἄλλης Κελτικῆς. i. e. *Et aliquantum quiescens, movit adversus Taurasiam, urbem Celticam; qua vi expugnata, captivos jugulavit, ut reliquam Celticam terreret.* Appianus loquitur de Hannibale & Galliam vocat Celticam. Eadem urbs *Augusta Taurinorum* dicitur Plinio lib. 3. c. 17. *Oppida; Vibii Forum, Segusio: colonia ab Alpium radicibus Augusta Taurinorum, antiqua Ligurum stirpe.* Taurinorum regionem esse eam, quæ hodiè Germanis *Stiermarck*, i. e. *tauri-limes* vocatur, consentiens auctorum opinio est.

72 Ταυρόεις, πόλις Κελτική, &c.] Tauroïs, urbs *Celtica*, i. e. *Gallica* Massiliensium colonia. *Tauroëntium* dicitur Straboni lib. 4. Ἡ μὲν οὖν ἀπὸ τῆς Πυρήνης ἐπὶ Μασσαλίαν παραλία τοιαύτη καὶ τοσαύτη τίς· Ἡ δ' ἐπὶ τὸν Οὔαρον ποταμὸν καὶ τοὺς ταύτῃ Λίγυας, τάς τε τῶν Μασσαλιωτῶν ἔχει πόλεις, Ταυροέντιον, καὶ Ὀλβίαν, καὶ Ἀντίπολιν, &c. i. e. *Talis ergo ac tanta est maritima à Pyrenæis montibus Massiliam usque ora. Quæ autem hinc ad Varum usque fluvium & Ligures ibi degentes porrigitur, ea urbes Massiliensium habet Tauroëntium, & Olbiam, & Antipolim, &c.* Creditur esse, quæ hodie *Tolon*.

73 Τὸ ἐθνικὸν Ταυρῖνοι.] Hæc verba Aristarchi obelo expungenda censeo, quia à Ταυρόεις non potest deduci Ταυρῖνοι, sed Ταυροέντιοι. Sic enim dicebantur hujus urbis cives, ut in hujus sectionis capite dixit.

74 Ταυρομένιον, πόλις Σικελίας.] Tauromenium, urbs Siciliæ. Nunc parùm corrupto vocabulo *Taormina* dicitur Siculis; fuit urbs antiquitus inter Siciliæ principes urbes, auctore Constantino Porphyrogenet. De Them. libro 2. Them. 10. antea dicta *Naxus*, Plin. lib. 3. c. 8. *Messana, promontorium Drepanum: colonia Taurominium; quæ anteà Naxos.* Sed ex Strabone, cujus verba apposuimus in de Νάξος apparet Tauromenium & Naxum fuisse diversa oppida. Tauromenii dynasta fuit Andromachus Timæi historici pater, teste Plutarcho in Timoloënte; de qua consulendus Cluv. Ital. Antiquæ lib. 2. c. 7.

75 Ταυροπόλιον, &c.] Tauropolium, in Samo Dianæ templum, ex Strabonis lib. 14. Fallitur epitomator noster. Tauropolium enim non erat in Samo sed in Icaria insula, quæ adjacebat Samo, ut elucescit ex ejusdem auctoris libro citato: Παράκειται δὲ τῇ Σάμῳ νῆσος ἡ Ἰκαρία, ἀφ' ἧς τὸ Ἰκάριον πέλαγος, &c. i. e. *Adjacet verò Samo insula Icaria, à qua Icarium pelagus, &c.* Ac pauxillulum infra loquens de eadem insula Icaria: Ἔστι δὲ καὶ Ἀρτέμιδος ἱερὸν καλούμενον Ταυροπόλιον ἐν τῇ νήσῳ, καὶ πολίχνιον Οἰνόη, καὶ ἄλλο Δράκανον. i. e. *Est autem & Dianæ templum nomine Tauropolium in insula & oppidulum Oenoë, & aliud Dracanum.*

76 Ταυ-

ΤΑΥΡΟΠΟΛΙΣ, πόλις Καρίας. Τὸ A ἐθνικὸν, Ταυροπολίτης.

TAUROPOLIS, urbs Cariæ. Gentile, Tauropolites.

ΤΑΥΡΟΣ[76], ὄρος διὰ μέσης Ἀσίας διήκον· Διότι Ταύρους οἱ παλαιοὶ, πάντα ὅσα μεγάλα καὶ βίαια ἐπωνόμαζον, [77] Ἢ προτομὴ Ταύρου τὰ πρὸς τῇ θαλάσσῃ αὐτοῦ ἀπείκασε. B Τὸ ἐθνικὸν Ταυριανὸς, πλεονασμῷ τοῦ α, ὡς Ζυγιανός.

TAURUS, mons per mediam Asiam pertransiens. [Sic dictus] quod antiqui, quæcumque erant magna & violenta, *tauros* nominabant. Vel [quod] effigiei tauri partes ejus, quæ ad mare vergebant assimilavit. Gentile, Taurianus, pleonasmo τοῦ *a*, ut Zygianus.

ΤΑΥΧΕΙΡΑ[78], πόλις Λιβύης, θηλυκῶς καὶ οὐδετέρως, ὡς Τάγειρα, ἀπὸ Ταγείρας τῆς Αὐτάνδρου θυγατρός. Λέγεται δὲ νῦν Ἀρσινόη. C Ὁ πολίτης Ταυχείριος, καὶ Ταυχέριος, καὶ Ταύχερος, καὶ Ταυχερίτης, καὶ Ἀρσινοΐτης, ἀπὸ τῆς Αἰγυπτίας.

TAUCHIRA, urbs Libyæ, fœm. & neut. gen. ut Tagira, à Tagira Autandri filia. Nunc verò *Arsinoë* dicitur. Civis, Tauchirius, & Taucherius, & Taucherus, & Taucherites, & Arsinoïtes ab Ægyptia.

ΤΑΦΟΣ[79], πόλις Κεφαλληνίας· Νῦν δὲ Ταφιοῦσσα. Ἔστι καὶ νῆσος, ἀπὸ τριάκοντα D σταδίων Ταφιὰς καλουμένη. Καὶ ἑτέρα. Οἱ πολῖται Τάφιοι. Τῆς δὲ Ταφιούσης Ταφιουσσαῖος, ὡς Σκοτουσσαῖος, Πιθηκουσσαῖος.

TAPHUS, urbs Cephalleniæ. Nunc verò Taphiussa. Est etiam insula, quæ triginta stadiis distat, *Taphias* vocata. Et alia. Cives, Taphii. A Taphiussa, Taphiussæus, ut Scotussæus, Pithecussæus.

ΤΑΦΟΣΙΡΙΣ[80], πόλις Αἰγύπτου, ἐν ᾗ λέγεται Ὄσιρις τεθάφθαι. E

TAPHOSIRIS, urbs Ægypti, in qua dicitur Osiris sepultus.

ΤΑΦΡΑΙ[81], καὶ Τάφρη ἑνικῶς, χώρα ταφρευθεῖσα, περὶ τὴν Μαιῶτιν λίμνην, ὑπὸ δούλων τῶν δεσποίναις συμμιγέντων κατὰ τὸν πολυχρόνιον πόλεμον τῶν Σκυθῶν, τῶν δεσποτῶν πολεμούντων τοῖς Θρᾳξὶν, ἢ τοῖς ἐντὸς Ἴστρου, F ὡς Καλλίστρατος ἐν τρίτῳ. [82] Ταύτην τὴν χώραν κατοικῆσαι Σατορχαίους. Οἱ οἰκοῦντες, Σατορχαῖοι.

TAPHRÆ, & Taphre, in sing. num. regio fossa-munita circa Mæotim paludem, à servis, qui cum dominorum uxoribus congressi fuere, dominis eorum Scythis diuturnum bellum cum Thracibus, vel cum eis, qui intra Istrum sunt, gerentibus, ut Callistratus lib. 3. Hanc regionem incoluisse *Satorchai dicuntur.* Incolæ, Satorchæi.

ΤΑΧΕΜΨΩ[83], νῆσος Αἰθιοπίας πρὸς τῇ Λιβύῃ. Τὸ ἐθνικὸν, Ταχεμψίτης, τῷ τύ- G πῳ τῆς χώρας.

TACHEMPSO, insula Æthiopiæ juxta Libyam. Gentile, Tachempsites, regionis forma.

ΤΕΑΝΟΝ[84], πόλις Ἰταλίας, ὡς Ἀρτεμί-

TEANUM, urbs Italiæ, ut Artemidorus

76 Ταῦρος, ὄρος, &c.] Taurus, mons mediam Asiam secans. Est idem, qui Caspius & Caucasus. De quibus suo loco egimus, mons omnium totius terrarum orbis maximus, à Pamphylio mari juxta Chelidonium promontorium incipiens ad Scythas usque & Indos extendebat terminos, numerosis & novis nominibus quacumque incedebat insignis. De nullo alio plura leguntur nomina; ut videre est apud Plin. lib. 5. c. 17. & Ortelium in Thesauro Geographico. Taurus verò nuncupatus est, quod veteres Græci omnia magna & fortia vocabant *tauros*, τὸ βου etiam est particula intensiva, ut ait Eustath. ad Dionysii v. 850.

77 Ἢ προτομὴ ταύρου τὰ πρὸς τῇ θαλάσσῃ, αὐτοῦ ἀπείκασε.] Quis non videbit, hæc sic legenda esse: ἢ ὅτι, &c. ἀπεικάζον. i. e. *vel quod effigiei tauri partes ejus quæ ad mare assimilantur.*

78 Ταύχειρα.] Vide quæ in Ἀρσινόη nota 91.

79 Τάφος, πόλις Κεφαλληνίας.] Taphus, urbs Cephalleniæ. A nemine, quod sciam, at Taphus insula, quæ postea *Taphiusa* nominata est, celebratur ab Strabone lib. 10. Αἱ δὲ τῶν Ταφίων νῆσοι, πρότερον δὲ Τηλεβόων, ὧν ἦν καὶ Τάφος, νῦν δὲ Ταφιοῦσσα καλουμένη, χωρὶς ἦσαν τούτων. i. e. *Taphiorum porrò insulæ, antè Teleboum, quarum erat etiam Taphus, nunc verò Taphiusa nomine seorsim ab his erant.* Taphios autem, Cephallenios & Teleboës eosdem fuisse non defuere, qui affirmarent, auctore Strabone libro citato, sed hi cum Homero non faciunt. Homerus enim Cephallenes sub Ulysse, Taphios sub Menta ponit Odyssea 1. v. 180.

Μέντης Ἀγχιάλοιο δαΐφρονος εὔχομαι εἶναι
Υἱός, ἀτὰρ Ταφίοισι φιληρέτμοισιν ἀνάσσω.
Mentes Anchiali prudentis glorior esse
Filius, at Taphiis navigandi-studiosis impero.

80 Ταφόσιρις.] Vide Ταπόσιρις.

81 Τάφραι, &c.] Taphræ & Taphre singul. num. regio fossa-munita circa Mæotim paludem. Memoratur Melæ lib. 2. c. 1. *Subit tum ripam mare, & donec quinque millia passuum absit à Mæotide, refugientia usque subsequens litora, quoad Satarchæ & Taurici peninsulam reddit. Quod inter paludem & sinum est,* Taphræ *nominatur. Sinus Carcinites.* Plin. lib. 4. c. 12. *Clauduntur ab Occidente Cherroneso, ab Ortu Scythis Satarchis. In ora à Carcinite oppida, Taphræ, in ipsis angustiis peninsulæ.* Taphros dicitur Ptolemæo lib. 3. cap. 6.

82 Ταύτην τὴν χώραν, &c.] Taphrarum regionem incoluisse Satorchæos inquit auct. noster. Quis dubitabit Satorchæos istos esse Satarchas Melæ & Plinii, ut ex horum verbis nota proximè præcedenti apparet; ab urbe Satarche, quam Ptolemæus libro capiteque citato, in illo eodem tractu locat, nomen habere videntur.

83 Ταχέμψω.] Vide Τάχομψος.

84 Τεανὸν, πόλις Ἰταλίας.] Teanum, urbs Italiæ. Duo fuere hujus nominis oppida Italiæ, unum in Campania, alterum in Apulia, prius, *Teanum Sidicinum*, vulgò nunc *Tiano*, posterius *Teanum Apulum* à regione vocabatur; Teanum Sidicinum habebat in Campania post Capuam primum

πτμίδωρος τῶ τρίτῳ γεωγραφουμένων. Τὸ ἐθνικὸν, Τεανός. A

ΤΕ´ΒΕΡΙΣ[85], ποταμὸς Ἰταλίας, ἔνθα ἡ ῥώμη, καὶ ἡ τῶν Λατίνων ἐστὶ χώρα, ὡς Ἀπολλόδωρος.

ΤΕ´ΓΕΑ[86], πόλις Ἀρκαδίας. B

Καὶ Τεγέην εἶχον, καὶ Μαντινέην ἐρατεινήν.

[87] Ὅμηρος. Καὶ Παυσανίας ή. [88] Μαντινεὺς, καὶ Τεγεώτης, καὶ Μαίγαλος, Τέγεαν κτίζουσι, καὶ Μαντίνειαν. Λέπιδος δ᾽ ἐν ἱστορίας ἐπιτομῆς πρώτῳ, περὶ Λακεδαιμονίων οὕτω φησί· Χρᾷ δ᾽ αὐτοῖς ἡ Πυθία ἐπ᾽ Ἀρκαδίᾳ ὧδε, C

[89] Ἀρκαδίην μ᾽ αἰτεῖς, μέγα μ᾽ αἰτεῖς, οὔτοι δώσω. D

Πολλοὶ ἐν Ἀρκαδίῃ βαλανηφάγοι ἄνδρες ἔασιν,

Ἧς τ᾽ ἀποκωλύσουσιν. Ἐγὼ δέ τοι οὔτι μεγαίρω.

Δώσω τοι Τεγέην ποσσίκροτον ὀρχήσασθαι. E

[90] Ἐχεδῶν-

rus Geographumenωn lib. 4. Gentile, Teanus.

TEBERIS, fluvius Italiæ, ubi Roma, & Latinorum est regio, ut Apollodorus.

TEGEA, urbs Arcadiæ. Hom.

Et Tegeam habebant, & Mantineam amabilem.

Et Pausanias lib. 8. *Mantineus, & Tegeotes, & Mægalus, Tegeam condunt, & Mantineam.* Lepidus verò lib. prim. historiæ epitomæ de Lacedæmonibus sic inquit, *Oraculum reddit ipsis Pythia in Arcadia hujusmodi:*

Arcadiam mihi petis? magna petis, non tibi dabo.

Multi in Arcadia sunt viri glandibus vescentes

A qua te arcebunt, ego verò tibi non invideo.

Dabo tibi Tegeam pede-calcare, & choreas ducere.

Iterum

mum locum, judice Strabone lib. v. Ἐν δὲ τῇ μεσογαίᾳ Καπύη μέν ἐστιν ἡ μητρόπολις, κεφαλὴ τῷ ὄντι κατὰ τὴν ἐτυμότητα τοῦ ὀνόματος. Τὰ γὰρ ἄλλα πολίχνια νομίζοιτ᾽ ἂν κατὰ σύγκρισιν, πλὴν Τεάνου Σιδικίνου. Καὶ γὰρ αὕτη ἀξιόλογος. i. e. *In mediterraneis est Capua metropolis, caput re verâ secundùm etymologiam nominis. Reliqua enim oppidula existimaveris, si cum illa comparentur, præter Teanum Sidicinum. Hæc enim est civitas memorabilis.* E nostris ejus meminit M. T. Cicero Epist. ad Atticum lib. 8. Epist. 11. *Ego omnino, ut proxime tibi placuerat, Capuam veni eo ipso die, quo tu Theano Sidicino es profectus.* Frontinus in libro de Coloniis testatur coloniam fuisse, ut & Plin. lib. 3. c. 5. Teanum Apulum autem memoratur Straboni lib. vi. Εὐθὺς ἀπὸ τοῦ Γαργάνου κόλπος ὑποδέχεται βαθύς. Ἐν δὲ τῷ λίμνη ἐστί. Ὑπὲρ δὲ τῆς λίμνης ἐν μεσογαίᾳ τὸ Ἄπουλον Τέανον, ὁμώνυμον τῷ Σιδικίνῳ. i. e. *Protinus à Gargano profundus est sinus. In eo lacus est. Supra eum in mediterraneis Teanum Apulum, ejusdem-nominis cum Sidicino.* Teanum Apulorum dicitur Plinio lib. 3. c. 11. quod interiit, nedum ejus ruinæ dignoscuntur. Hujus oppidani Theanenses, alterius Sidicini dicebantur, Liv. lib. 9. c. 20. *Et ex Apulia Theanenses Canusinique populationibus fessi, obsidibus L. Plautio Cos. datis, in deditionem venerunt.* Cic. Philippicâ 11. *Quid ego illas istius minas contumeliasque commemorem, quibus invectus est in Sidicinos.*

85 Τέβερις, ποταμὸς Ἰταλίας, &c.] Teberis, amnis Italiæ, &c. Est fluvius celeberrimus, qui Romam interluit, & 12. mill. pass. infra in mare evolvitur Tyrrhenum, prope Ostiam, ex Apenninis montibus delapsus dispescit Umbriam ab Hetruria & Sabinos à Latinis, Strabo lib. 5. Ῥεῖ δ᾽ ἐκ τῶν Ἀπεννίνων ὀρῶν ὁ Τίβερις· πληροῦται δ᾽ ἐκ πολλῶν ποταμῶν· μέρος μέντοι δι᾽ αὐτῆς φερόμενος τῆς Τυρρηνίας· τὸ δ᾽ ἐφεξῆς διορίζων ἀπ᾽ αὐτῆς πρῶτον μὲν τὴν Ὀμβρικὴν, εἶτα τοὺς Σαβίνους καὶ Λατίνους. i. e. *Defluit ex Apenninis montibus Tiberis; impletur verò è multis fluviis; parte quadam per ipsam fertur Tyrrheniam, deinde dividit ab ea primò Umbriam, deinde Sabinos & Latinos.* Dionys. Halicarnasseus lib. 1. Ὁ Τίβερις ποταμὸς τὰς μὲν ἀρχὰς λαμβάνει τῆς ῥύσεως ἐκ τῆς ὑπωρείας τῶν Ἀπεννίνων ὀρῶν, εἰς δὲ τὸ Τυρρηνικὸν ἐξερεύγεται πέλαγος, Ὠστίας πόλεως πλησίον ἐκδιδούς. i. e. *Tiberis fluvius initium cursus sumit ex latere montium Apenninorum, in Tyrrhenicum verò pelagus effunditur, prope Ostiam urbem immersus.* Diversissime scribitur ejus nomen, Τέβερις, Τίβερις, Θύμβερις, Θύβερις, vulgò Italis *Tevere.* Lydius vocatur ab Andino vate Æneid. lib. 2. v. 781.

——— *Ubi Lydius arva*
Inter opima virûm leni fluit agmine Tybris.

Tusci enim à Lydis originem ducebant, ideo quæ Tuscorum sunt, Lydorum epitheto exornantur; sic Lacum Benacum *Lydium* appellavit Cat. de quibus adi Servium ad versum citatum. Prius dictus fuit *Albula* ab aquarum albedine, postea *Tyberis* quod Tyberinus in ejus unda mersus fuerit. Ovid. Fast. lib. 2. v. 389.

Albula, quem Tiberim mersus Tyberinus in unda
Reddidit, hibernis forte tumebat aquis.

Virgil. Æneid. lib. 8.

Tum reges, asperque immani corpore Tybris
A quo post Itali fluvium cognomine Tybrim
Diximus, amisit verum vetus Albula nomen.

Vide quæ in Θύμβρις annotavimus.

86 Τεγέα, πόλις Ἀρκαδίας.] Tegea, urbs Arcadiæ, ex Hom. Il. 2. v. 607. Ex novem pagis compositam fuisse tradit Strabo lib. 8. Pausan. lib. 8. ejus conditorem Tegeatem celebrat. E nostris memoratur Suetonio in T. Flav. Vespas. c. 7. *Per idem tempus Tegeæ in Arcadia, instinctu vaticinantium effossa sunt sacrato loco vasa operis antiqui, atque in iis assimilis Vespasiano imago.* In hac urbe inventa fuisse ossa Orestis Olympiade LVIII. quæ longitudinem cubitorum VII. implebant, posteris tradidit Solin. cap. VIII.

87 Ὅμηρος.] Debet anteponi carmini Homerico, quod legitur Il. 2. v. 607. etsi alibi etiam postponitur.

88 Μαντινεὺς καὶ Τεγεώτης, &c.] Sunt verba ex Pausaniæ lib. 8. inversa & corrupta; sic apud eum leguntur: Μαντινεὺς δὲ, καὶ Τεγεάτης, καὶ Μαίναλος, ὁ μὲν τῶν ἐν Ἀρκαδίᾳ πόλεων ὀνομαστοτάτην τὸ ἀρχαῖον Μαίναλον, Τεγεάτης τε, καὶ Μαντινεὺς Τεγέαν κτίζουσι, καὶ Μαντίνειαν. i. e. *Mantineus vero & Tegeates, & Mænalus, hic quidem celeberrimam antiquitus Arcadicarum urbium Mænalum, Tegeatesque, & Mantineus Tegeam condunt, & Mantineam.* Quare apud Stephanum pro Τεγεώτης, καὶ Μαίγαλος legendum fidenter Τεγεάτης καὶ Μαίναλος.

89 Ἀρκαδίην, &c.] Ipsissimi versu: leguntur apud Herodotum lib. 1. c. LXVI. ex quo tertius versus apud Stephanum sic legendus est:

Ἧς σ᾽ ἀποκωλύσουσιν· ἐγὼ δέ τοι οὔτι μεγαίρω.

Sed apud nostrum quatuor versus, apud Herodot. quinque leguntur.

90 Ἐχεδῶν-

[90] Ἐχρῶντο δὲ καὶ πάλιν, καὶ ἀφικνεῖται αὐτοῖς τάδε· A

Ἔστι τις Ἀρκαδίης Τεγέη λευρῷ ἐνὶ χώρῳ,
Ἔνθ' ἄνεμοι πνείουσι δύο κρατερῆς ὑπ' ἀνάγκης,
Καὶ τύπος ἀντίτυπος, καὶ πῆμ' ἐπὶ πήματι κεῖται. B
Ἔνθ' Ἀγαμεμνονίδην κατέχει φυσίζοος αἶα,
Τὸν, σὺ κομισσάμενος Τεγέης ἐπιτάρροθος ἔσσῃ. C

Iterum verò oraculum con sulentes, hujusmodi accepere responsum:

Est quædam Arcadiæ Tegea in loco non aspero,
Ubi venti spirant duo forti sub necessitate
Et Typus antitypus, & damnum in damno jacet.
Ubi Agamemnonidem detinet alma tellus,
Quem, tu recipiens Tegeæ auxiliator eris.

[91] Ἔστι καὶ Τεγέα ἐν Κρήτῃ, ὑπὸ Ταλθυβίου κτισθεῖσα. [92] Ὁ πολίτης Τεγεάτης, ὡς Ἐλεάτης· Καὶ θηλυκὸν, Τεγεάτις. [93] Ἦν δὲ μελοποιὸς Αὐγὴ Τεγεάτις. Λέγεται καὶ Τεγεὰς, ὡς Ἰλιάς. Ὀξύνεται, ὡς Σοφοκλῆς. D

Est etiam Tegea in Creta, à Talthybio condita. Civis, Tegeates, ut Eleates. Fœm. Tegeatis. Fuit verò Auges Poëta Tegeates. Dicitur etiam Tegeas, ut Ilias. Acuitur, ut Sophocles.

ΤΕΓΕΣΤΡΑ[94], οὐδετέρως πόλις Ἰλλυρίας, πρὸς τῇ Ἀκυληΐα. Ἀρτεμίδωρος δ' ἐν ἐπιτομῇ τῶν ἕνδεκα, Τέργεστρον αὐτὴν καὶ κώμην οἶδεν. [95] Ἀπὸ Τεργέστρου κώμης, καὶ τοῦ μυχοῦ ἐπὶ τὸν Ἀδρίαν στάδιοι πεντακισχίλιοι εἰκοσιεννέα. [96] Ὁ πολίτης, Τεγεστραῖος. E

TEGESTRA neut. gen. urbs Illyriæ juxta Aquileiam. Artemidorus in Epitome undecim [librorum,] *Tergestrum* eam [vocat] & vicum agnoscit: *A Tergestro vico, & recessu in Adriam sunt quinque millia viginti novem stadia.* Civis, Tegestræus.

ΤΕΓΗΣΣΟΣ[97], πόλις Κύπρου· Διονύσιος ἐν Βασσαρικῶν τρίτῳ. Τὸ ἐθνικὸν Τεγήσσιος, καὶ Τεγησσεύς.

TEGESSUS, urbs Cypri. Dionysius Bassaricorum lib. 3. Gentile, Tegessius, & Tegesseus.

ΤΕΓΥΡΑ[98], πόλις Βοιωτίας, ἐν ᾗ Ἀπόλ- F

TEGYRA, urbs Bœotiæ, in qua Apollinem

90 Ἐχρῶντο, &c.] Hi etiam quinque versus sequentes reperiuntur apud eundem Herodot. libro citato cap. LXVII. quos Pythiam Lacedæmoniis reddidisse refert, apud quem eorum interpretamentum videre licet.

91 Ἔστι καὶ Τεγέα ἐν Κρήτῃ, &c.] Est & Tegea in Creta à Talthybio condita. Nobiliorem Talthybio conditorem huic urbi dedit Vell. Paterculus lib. 1. *At Rex regum Agamemnon, tempestate in Cretam insulam rejectus, tres ibi urbes statuit, duas à patriæ nomine, unam à victoriæ memoria, Mycenas, Tegeam, Pergamum.*

92 Ὁ πολίτης Τεγεάτης.] Civis Tegeæ tam Arcadiæ, quam Cretæ dicitur Tegeates, à quibus deduci etiam potest adjectivum Tegeæus; quo usus est Poëtarum princeps pro *Arcadicus* Georgicor. lib. 1. v. 18.

Pan ovium custos, tua si tibi Mænala curæ
Adsis ô Tegeæe favens.

Æneid. lib. 8. v. 459.

Tum lateri, atque humeris Tegeæum subligat ensem.

93 Ἦν δὲ μελοποιὸς Αὐγὴ Τεγεάτις.] Duos his subesse errores existimo, prior est in Αὐγὴ, pro quo Αὔγης, posterior in Τεγεάτις, pro quo Τεγεάτης legendum. Sic enim videtur legisse Vossius in *de Poëtis Græcis incertæ ætatis*, cum ait, *Stephanus verò & Augen* μελοποιὸν *memorat, sed is alius, patria Tegeates, ex Creta.* A cujus sententia discedere est mihi religio; nec ignoro L. Greg. Gyraldum de Poëtarum historia, dialogo VII. ex nostro auctore celebrare *Augen* Melorum Poëtriam Tegeatim, ex Tegea Cretica, nullam enim suspectabat fraudem in illis Stephani verbis. *Augeam*, Poëtam comicum Atheniensem memorat Suidas, necnon *Aristarchum*, Poëtam Tragicum, *Tegeatem* Euripidis Synchronum, quem tragœdias LXX. docuisse, ac vitam ultra centum annos produxisse tradit.

94 Τέγεστρα, οὐδετέρως πόλις Ἰλλυρίας, &c.] Tegestra, neut. plur. urbs Illyriæ juxta Aquileiam. Latinis dicitur *Tergeste*, vulgo incolis *Treste*, Plin. lib. 3. c. 19. *Latitudo Italiæ, subter radices earum à Varo, per vada Sabatra, Taurinos, Comum, Brixiam, Veronam, Vicetiam, Opitergium, Aquileiam, Tergeste, Polam, Arsiam* DCCII. *millia passuum colligit.* Ac ejusdem libri cap. XX. *Incolæ Alpium multi populi, sed illustres à Pola ad Tergestis regionem.* Strabo lib. VII. fœm. gen. usurpavit: Ἐκ Τεργέστης, κώμης Καρνικῆς, ὑπέρθεσίς ἐστι διὰ τῆς Ὄκρας εἰς ἕλος Λούγεον καλούμενον. i. e. *A Tergesta, vico Carnico, transitus per Ocram est ad Lugeum lacum.* Neut. singul. accipit Mela lib. 2. c. 4. *Tergestum in intimo sinu Hadriæ situm finit Illyricum.* Tergistum dicitur Servio ad Æneid. lib. 1. *Timavus in Histria est inter Aquileiam & Tergistum.* Appian. in libro de rebus Illyricis: Ἀκυληΐων δ' ἐπέδραμον, καὶ Τέργιστον, Ῥωμαίων ἀποικίαν ἐσύλησαν. i. e. *Aquileiam usque excurrerunt, & Tergistum, Romanorum coloniam deprædati sunt.* Ex quo & Ptolemæo didicimus fuisse Romanorum coloniam, de qua videsis Leandrum Albertum in Ducatu Foriulii in libri fine. Est urbs Episcopalis sub Patriarcha Aquileiensi & sub ditione Imperatoris Austriaci parva sed munita, in ora maris Adriatici & in intimo recessu sinus Tergestini ab ea dicti, auctore Baudrand Parisino ad Alexandrini lexicum Geographicum.

95 Ἀπὸ Τεργέστρου, &c.] In his Artemidori verbis apertissimum esse mendum putat Cluv. Ital. Antiquæ lib. 1. c. 20. quæ sic legenda contendit: Ἀπὸ Τεργέστρου κώμης καὶ τοῦ μυχοῦ τοῦ Ἀδρίου ἐπὶ ..... i. e. *A Tergestro vico & intimo sinus Adriæ recessu .....* Quidpe ipse intimus sinus recessus, pars contingens erat Hadriæ sinus & interiisse nomen alterius termini inquit; sed præstat dicere, falsum esse Artemidorum, quam corrigere illo modo Stephanum.

96 Ὁ πολίτης, Τεργεστραῖος.] Civis, Tergestræus. Quo usus est Periegeta v. 382. cui Tergeste, Ἄστυ Τεγεστραίων, i. e. *urbs Tegestræorum* dicitur, Latinis Tergistinus, unde Tergistinus sinus Plin. lib. 3. c. 18. vulgo *Golfo di Trieste.*

97 Τεγησσὸς, πόλις Κύπρου.] Tegessus, urbs Cypri, ex Dionysii Bassaricor. lib. 3. Τειγησσὸς scribitur apud Hesych. cui promontorium Cypri dicitur.

98 Τέγυρα, πόλις Βοιωτίας.] Tegyra, urbs Bœotiæ. In hac urbe fabulabantur natum *Apollinem*, unde *Tegyræus* dictus est, cujus templum & Oraculum ad Medicum bellum usque floruit, ut posteris tradidit Plutarch. in Pelopide, cui ingentem gloriam peperisse inquit prœlium ad Tegyras, quod prolusio quædam Leuctrici prælii fuit, eodem teste

99 Te-

πόλλωνά φασι γεννηθῆναι. Σῆμος δ' ὁ Δήλιος· τὴν Ἀπόλλωνος γένεσιν, οἱ μὲν ἐν Λυκίᾳ, οἱ δ' ἐν Δήλῳ, οἱ δ' ἐν Ζωστῆρι τῆς Ἀττικῆς, οἱ δὲ ἐν Τεγύρᾳ τῆς Βοιωτίας φασίν· Ὅθεν καὶ Τεγυρήιος Ἀπόλλων. Καλλισθένης ἐν τρίτῳ τῶν Ἑλληνικῶν, εἶναι μαντεῖά φησι, τὸ μὲν B Ἰσμήνιον ἐν Θήβαις, τὸ δὲ Τροφώνιον ἐν Λεβαδίᾳ, τὸ δ' ἐν Ἄβαις λεγόμενον ἐν Φωκεῦσι· τὸ δὲ κυριώτερον ἐν Δελφοῖς, ὃ καὶ μάλιστά φασι μεμαρτυρηκέναι τὴν ἐν Τεγύρᾳ. Τὸ κτητικὸν Τεγυρεύς, καὶ Τεγύριος· Καὶ Ἰωνικῶς, C Τεγυρήιος.

A linem natum esse dicunt. Semus verò Delius inquit: *Apollinis nativitatem alii in Lycia, alii in Delo, alii in Zostere Atticæ, alii in Tegyra Bœotiæ, fuisse ajunt.* Unde etiam Tegyreius Apollo. Callisthen. Hellenicorum 3. *Oracula* inquit *esse: Ismenium in Thebis, Trophonium in Lebadia, aliud in Abis, quod dicitur in Phocensibus, sed præcipuum Delphis, quod etiam maximè ajunt testimonio confirmâsse ejus nativitatem in Tegyra.* Possessiv. Tegyreus, & Tegyrius, & Ionice, Tegyreius.

ΤΕΙΡΙΑ, πόλις Λευκοσύρων· Ἑκαταῖος Ἀσίᾳ. Τὸ ἐθνικὸν Τειριεύς, ὡς Στειριεύς.

TIRIA, urbs Leucosyrorum. Hecatæ. Asia. Gentile, Tirieus, ut Stirieus.

ΤΕΙΧΙΟΕΙΣ, φρούριον πλησίον τῆς Τραχῖνος. Τὸ ἐθνικὸν Τειχιοεύς. Καὶ θηλυκὸν D Τειχιόεσσα.

TICHIOIS, castellum prope Trachinem. Gentile, Tichioëus. Fœm. Tichioëssa.

ΤΕΙΧΟΣ[99], φρούριον Ἀχαΐας. Ὁ οἰκήτωρ Τειχίτης, ὡς τοῦ Γορδίου τεῖχος Γορδιοτειχίτης.

TICHOS, castellum Achaiæ. Incola, Tichites, ut à Gordii Tichos, Gordiotichites.

ΤΕΚΜΩΝ[1], πόλις Θεσπρωτῶν· Ὁ E πολίτης Τεκμώνιος.

TECMON, urbs Thesprotorum. Civis, Tecmonius.

ΤΕΚΤΟΣΑΞ, ὡς Ἄτραξ, Ἄσφαξ. [2]Τεκτόσαγες, ἔθνος Γαλατικόν. Εὕρηται Τεκτοσάγης εὐθεῖα, καὶ Τεκτοσάγαι· Ὡς γὰρ Καππάδοξ Καππαδόκης, οὕτω Τεκτόσαξ Τεκτοσάγης. F

TECTOSAX, ut Atrax, Asphax. Tectosages, populi Galatici. Invenitur nominativus Tectosages, & Tectosagæ. Ut enim Cappadox, Cappadoces, sic Tectosax, Tectosages.

ΤΕΛΑΜΩΝ[3], πόλις Τυρρηνίας. Τὸ ἐθνικὸν Τελαμώνιος, ὡς Καλυδώνιος.

TELAMON, urbs Tyrrheniæ. Gentile, Telamonius, ut Calydonius.

ΤΕΛΑΝΗ, πόλις ἀρχαιοτάτη Συρίας, ἣν ᾤκει Νῖνος, πρὸ τῆς Νίνου κτίσεως. Τὸ ἐθνικὸν Τελαναῖος· Καὶ ἐπιχωρίως, Τελανηνός. G

TELANE, urbs antiquissima Syriæ, quam Ninus habitabat ante conditam Ninum. Gent. Telanæus. Et regionis forma, Telanenus.

ΤΕΛΕΘΡΙΟΝ[4], ὄρος τῆς ἐν Εὐβοίᾳ Οἰχαλίας· Στράβων δεκάτῃ. Οἱ οἰκήτορες Τελεθριεῖς, ὡς Σουνιεῖς.

TELETHRIUM, mons Oechaliæ in Eubœa. Strab. lib. 10. Incolæ, Telethriei, ut Suniei.

ΤΕΛΜΕΡΑ, πόλις Καρίας. Τὸ ἐθνικὸν Τελμερεύς. [5]Τερμίλην δ' ἑξῆς παραθήσομαι, H

TELMERA, urbs Cariæ. Gentile, Telmereus. Termilen verò deinceps apponam, quæ

99 Τεῖχος, φρούριον Ἀχαΐας.] Tichos, castellum Achaiæ. Memoratur Polybio lib. 4. Μετὰ δὲ ταῦτα ἀναζεύξας ὁ βασιλεύς, καὶ ποιησάμενος τὴν πορείαν διὰ Πατρῶν καὶ Δύμης, ἧκε πρὸς τὸ φρούριον, ὃ καλεῖται μὲν Τεῖχος, πρόκειται δὲ τῆς Δυμαίων χώρας. i.e. *Post hæc Rex castra-movet, ac itinere facto per Patras & Dymen, pervenit ad castellum, quod vocatur Tichos, positum verò est ante Dymæorum regionem.* Quod ab Hercule antiquitus exstructum fabulæ dicebant, eodem auctore libro citato.

1 Τέκμων, πόλις Θεσπρωτῶν.] Tecmon, urbs Thesprotorum. Liv. lib. 45. c. 26. Tegmonem vocat & Molossidi, regioni Epiri, tribuit, Tesproti verò erant in Epiro, quare eamdem fuisse civitatem nullus dubito. Verba Livii ex libro citato placitum huc conferre: *Præpositis his Illyrico, cum reliquo exercitu in Epirum est profectus. Ubi prima Phanota ei dedita, tota multitudine cum infulis obviam effusa. Hîc præsidio imposito in Molossidem transgressus; cujus oppidis præter Passaronem, & Tegmonem, & Phylacen, & Horreum receptis, primùm ad Passaronem ducit.*

2 Τεκτόσαγες, ἔθνος Γαλατικόν.] Tectosages, gens Galatica. Dicuntur etiam Tectosagæ. Fuere populi Galliæ Narbonensis, Delphicæ expeditionis participes, à quibus originem trahebant Tectosages orientales; Hi Ptolemæo lib. 5. c. 6. *Tectosacæ* dicuntur. Græci sæpe *Galatas* vocant tam Gallos occidentales, quàm orientales, qui ab illis originem deducebant, quos alii *Gallogræcos* vocabant, de quibus ita Florus lib. 2. c. 11. *Ceterùm gens Gallogræcorum, sicut ipsum nomen indicio est, mixtæ & adulteratæ reliquiæ Gallorum, qui Brenno duce vastaverunt Græciam, mox Orientem sequuti, in media Asiæ parte sederunt, itaque ut frugum semina mutato solo degenerant, sic illa genuina feritas eorum Asiatica amœnitate mollita est.*

3 Τελαμών, πόλις Τυρρηνίας.] Telamon, urbs Tyrrheniæ. *Portus Telamon* dicitur Plinio lib. 3. c. v. *Mox Umbro, navigiorum capax; & ab eo tractus Umbriæ, portusque Telamon.* Etiamnum servat nomen parvum corruptum. Vulgò enim *Talamone* dicitur, de quo consulendus Cluv. Ital. Antiquæ lib. 2. c. 2.

4 Τελέθριον, ὄρος τῆς, &c.] Telethrium, mons Oechaliæ in Eubœa, ex Strabonis lib. 10. Ejus sunt ex libro citato verba: Κεῖται δὲ ὑπὸ τῷ Τελεθρίῳ ὄρει, ἐν τῷ Δρυμῷ καλουμένῳ παρὰ τὸν Κάλλαντα ποταμόν, ἐπὶ πέτρας ὑψηλῆς. i. e. *Sita est urbs sub monte Telethrio in loco, qui Drymus, juxta Callantem amnem in petra sublimi.*

5 Τερμίλην, &c.] Promittit se acturum de Termila, sed id non adimplevit, nisi forte pro Τερμίλην legendum sit Τέρμερον, quam suo loco celebrat.

 6 Τελ-

σομαι, ἑτέραν ἔχουσαν γραφὴν, τὴν αὐτὴν οὖσαν, ὡς οἶμαι. A

ΤΕΛΜΙΣΣΟ'Σ[6], πόλις Καρίας. Ὡς δὲ Φίλων[7] καὶ Στράβων, Λυκίας. Ἔστι γὰρ ἀμφοτέρων ὅρον μετὰ Δαίδαλα. Ὁ πολίτης, Τελμισσεύς. Καὶ δρᾶμα Ἀριστοφάνους, Τελμισσεῖς. Λέγεται καὶ τετρασυλλάβως Τελεμισσεῖς, B [8] ὡς αὐτὸς ἐν αὐτῷ,

> Ὡς ἂν τις ἂν οὖν ὅτι ποιήσας, ὡς Τελεμισσεῖς.

Καὶ πάλιν, C

> Φέρε δὴ τοίνυν ταῦτ' ὅταν ἔλθῃ τί ποιεῖν χρῆμ' ὦ Τελεμισσεῖς.

Ἔστι δὲ τὸ μέτρον ἀναπαιστικὸν τετράμετρον καταληκτικὸν, οὗ πρὸ τῆς τελευταίας συλλαβῆς ἀνάπαιστος τίθεται, [9] σπανιαίτατα δὲ σπονδεῖος. D [10] Τὸ θηλυκὸν Τελμισσὶς, ὡς Βασιλίς. Καὶ Τελμίσσιος, ὡς Λυρνήσσιος. Καὶ θηλυκὸν Τελμισσιάς ὡς τοῦ Ἑλικώνιος τὸ Ἑλικωνιάς. Ἔστι καὶ ἄκρα Λυκίας οὕτω λεγομένη Τελμισσιάς, ὡς Ἀρτεμίδωρος ἐν δεκάτῳ γεωγραφουμένων. E

ΤΕ'ΛΦΟΥΣΣΑ[11], πόλις Ἀρκαδίας, ἀπὸ Νύμφης λεγομένης Τελφούσης, θυγατρὸς Λάδωνος. Ὁ οἰκήτωρ, Τελφούσιος. Τὸ θηλυκὸν Τελφουσία. Λυκόφρων,

> Δίκης ἑᾶσα τάρροθος Τελφουσία. F

[12] Ἔστι καὶ Βοιωτίας Τελφούσιον· Στράβων ἐνάτῃ. Ἔφορος δὲ Τιλφωσσέων ὄρος ἐν Ἀλαλκομενίᾳ. [13] Πίνδαρος δὲ Κηφησίδα καλεῖ ταύτην. [14] Ἔστι καὶ Βοιωτίας Τίλφωσσα κρήνη, καὶ

quæ alio modo ſcribitur, cum ſit eadem, ut puto.

TELMISSUS, urbs Cariæ. Ut verò Philo, & Strabo, Lyciæ. Utriuſque enim eſt limes poſt Dædala. Civis, Telmiſſeus. Inſcribitur etiam quædam Ariſtoph. fabula Τελμισσεῖς, i. e. *Telmiſſeis*. Dicitur etiam quadriſyllabice, *Telemiſſeis*, ut idem in eadem:

> *Quaſi quis igitur cum fecerit ſicut Telemiſſeis.*

Et rurſus:

> *Agedum igitur hæc quando venerit aliquam facere rem, ô Telemiſſeis.*

Eſt verò metrum Anapæſticum tetrametrum catalecticum, cujus ante ultimam ſyllabam anapæſtus ponitur, rariſſimè ſpondeus. Fœm. Telmiſſis, ut Baſilis. Et Telmiſſius, ut Lyrneſſius. Et fœm. Telmiſſias, ut ab Heliconius, Heliconias. Eſt etiam promontorium Lyciæ ſic dictum Telmiſſias, ut Artemidorus lib. 10. Geographumenωn.

TELPHUSSA, urbs Arcadiæ, ſic dicta à Nympha dicta Telphuſſa, Ladonis filia. Incola, Telphuſſius. Fœm. Telphuſſia. Lycoph.

> *Juſticiæ ſinet auxiliatrix Telphuſſia.*

Eſt etiam Bœotiæ Telphuſſium. Strabo lib. 9. Ephorus verò Tilphoſeorum montis in Alalcomenia meminit. Pindarus *Cepheſida* hanc vocat. Eſt etiam Tilphoſſa fons Bœotiæ, necnon mons

6 Τελμισσὸς, πόλις Καρίας.] Telmiſſus, urbs Cariæ. In hac urbe haruſpicum diſciplina excellebat, ut & apud Cilices, Lycios, Piſidas, & Pamphylios, auctore Cicerone de Divinat. lib. 1. cui *Thelmeſſus* dicitur: *Thelmeſſus in Caria eſt: qua in urbe excellit haruſpicum diſciplina.* Memoratur Arrhiano de expeditione Alex. lib. 1. Ejus etymon, quod affert Bochartus in ſuó Phaleg. c. 6. ab Hebræa lingua petitum, eſt magis ingenioſum, quàm verum. Quid enim habent Cares commune cum Hebræis, ut ſuis urbibus nomina imponerent de lingua Hebræa?

7 Καὶ Στράβων, Λυκίας.] Strabonem dediſſe Lyciæ urbem Telmiſſum inquit, de qua ſic loquitur lib. 14. Μετὰ δ' οὖν τὰ Δαίδαλα τὸ τῶν Λυκίων ὄρος, οὗ πλησίον ἐστὶ Τελμισσὸς πολίχνη Λυκίων, καὶ Τελμισσὶς ἄκρα, λιμένα ἔχουσα· ἔλαβε δὲ τὸ χωρίον τοῦτο παρὰ Ῥωμαίων Εὐμένης ἐν τῷ Ἀντιοχικῷ πολέμῳ· καταλυθείσης δὲ τῆς βασιλείας, ἀπέλαβον πάλιν οἱ Λύκιοι. i. e. *Igitur poſt Dædala, Lyciorum mons, prope quem eſt Telmiſſus oppidulum Lyciorum, & Telmiſſis promontorium, portum habens. Accepit verò id oppidulum à Romanis Eumenes in bello Antiochico. Sublato regno, acceperunt iterum Lycii.*

8 Ὡς αὐτὸς ἐν αὐτῷ.] Apponit Ariſtophanis verſus ex ejus fabula deperdita mihi malè ſanos, quos Æſculapio curandos relinquo.

9 Σπανιαίτατα δὲ σπονδεῖος.] Lege σπανιώτατα.

10 Τὸ θηλυκὸν, &c.] Hæc melius procederent hoc modo: Τὸ ἐθνικὸν Τελμίσσιος, ὡς Λυρνήσσιος. Καὶ τὸ θηλυκὸν Τελμισσὶς, ὡς Βασιλίς. Καὶ Τελμισσιὰς ὡς τοῦ, &c.

11 Τέλφουσα, πόλις Ἀρκαδίας ἀπὸ Νύμφης, &c.] Telphuſſa, urbs Arcadiæ à Nympha, nomine Telphuſſa, &c. Sunt verba Pauſaniæ ex ejus lib. 8. Τεθῆναι δὲ αὐτῇ ὄνομα ἀπὸ Νύμφης λέγουσι Θελπούσης, ταύτην δὲ θυγατέρα εἶναι Λάδωνος. i. e. *Ipſi* [Thelphuſæ] *nomen impoſitum dicunt à Nympha Thelpuſa; eam verò filiam eſſe Ladonis.* Apud Pauſaniam Θέλπουσα, non Τέλφουσα ſcribitur, ſed noſtri auctoris lectio confirmatur ex Polybii lib. 4. apud quem Τέλφουσα ſcribitur: Ὁ δὲ Φίλιππος ἐκ τῆς Ὀλυμπίας ἀναζεύξας τὴν ἐπὶ Φαραίαν, παρῆν εἰς Τέλφουσαν, κἀκεῖθεν εἰς Ἡραίαν. i. e. *Philippus verò ab Olympia caſtra movens verſus Pharæam pervenit Telphuſſam, & inde Heræam.* Ætate Pauſaniæ majori ex parte deſertam jam eſſe tradit ipſe eodem libro.

12 Ἔστι καὶ Βοιωτίας Τελφούσιον.] Eſt & Bœotiæ Telphuſſium, auctore Strabone lib. 9. Apud quem Τιλφούσιον ſcribitur, quam urbem circa lacum Copaïdem locat: Πρὸς ἄρκτον δέ ἐστιν ἐπὶ τῇ Κωπαΐδι λίμνῃ· αἱ δ' ἄλλαι κύκλῳ εἰσὶν αἵδε· Ἀκραιφίαι, Φοινικὶς, Ὀγχηστὸς, Ἁλίαρτος, Ὠκάλεαι, Ἀλαλκομεναὶ, Τιλφούσιον, Κορώνεια. i. e. *Poſita eſt verſus ſeptentriones ad lacum Copaïdem. Reliquæ urbes in orbem ſitæ ſunt. Acræphiæ, Phœnicis, Onceſtus, Haliartus, Ocaleæ, Alalcomenæ Tilphuſium, Coronea.*

13 Πίνδαρος, &c.] Hæc verba videntur eſſe mutila. Ex eis enim non apparet quam Pindarus vocabat Κηφησίδα, ſed ex Strabonis lib. 9. patet, Copaïdem lacum à Pindaro vocari Κιφισσίδα, non Κηφησίδα, ut eſt apud noſtrum. Ita enim ille: Ὕστερον δ' ἡ πᾶσα Κωπαῒς ἐλέχθη, κατ' ἐπικράτειαν κοιλότατον γὰρ τοῦτο τὸ χωρίον, φησὶ Πίνδαρος, καὶ Κιφισσίδα καλεῖ ταύτην. i. e. *Tandem Copaïdis nomen obtinuit, caviſſimum enim eſſe locum, inquit Pindarus, & Giphiſſida vocat eam.*

14 Ἔστι καὶ Βοιωτίας Τίλφωσσα κρήνη, &c.] Eſt & Bœotiæ Tilphuſſa, fons & mons. Utrique celebrantur Straboni libro nota præcedenti citato: Παρατίθησι γοῦν τὴν Τιλφῶσσαν κρήνην ὑπὸ τῷ Τιλφωσσίῳ ὄρει ῥέουσαν πλησίον Ἁλιάρτου καὶ Ἀλαλκομενῶν, ἐφ' ᾗ τὸ τοῦ Τειρεσίου μνῆμα· αὐτοῦ δὲ καὶ τὸ τοῦ Τιλφωσσίου Ἀπόλλωνος ἱερόν. i. e. *Apponit igitur Tilphoſſam, fontem fluentem ſub monte Tilphoſſio prope Haliartum & Alalcomenas, juxta quem* [fontem] *Tireſiæ ſepulcrum: ibidemque templum Tilphoſſii Apollinis.*

15 Ηρα-

A καὶ ὄρος, ἀπὸ Τιλφούσσης. [15] Ἡρωδιανὸς δὲ Τιλφωσσά φησι.

mons à Tilphussa. Herodianus verò Tilphossa inquit.

B ΤΕΛΧΙΣ, πόλις Αἰθιοπίας πρὸς τῇ Λιβύῃ. Τὸ ἐθνικὸν, τῷ μὲν ἔθει τῆς χώρας Τελχίτης, τῷ δὲ κοινῷ χαρακτῆρι Τελχίνιος, ἀπὸ τῆς γενικῆς· Ἐπειδὴ καὶ ἡ Κρήτη Τελχινία ἐλέγετο, [16] καὶ οἱ Κρῆτες Τελχῖνες. Λέγονται καὶ Τελχῖνες θηλυκῶς, αἱ ὑπὸ πληγῆς εἰς θάνατον καταφοραί. Τελχινία δὲ καὶ ἡ Σικυὼν ἐκαλεῖτο· Καὶ τὸ ἐθνικὸν, Τελχίνιος.

TELCHIS, urbs Æthiopiæ juxta Libyam. Gentile, regionis consuetudine, Telchites, communi charactere, Telchinius, à genitivo. Siquidem Creta etiam *Telchinia* dicebatur, & Cretenses *Telchines*. Dicuntur etiam Τελχῖνες, i. e. *Telchines* fœminino genere, delapsus à vulnere ad mortem. Telchinia etiam *Sicyon* vocabatur. Et gentile, Telchinius.

C ΤΕΜΒΡΙΟΝ, πόλις Φρυγίας. Χάραξ δὲ Τύμβριον αὐτήν φησι. Μένανδρος δὲ Τεμβρίειόν φησιν, ὡς Γορδίειον. Τὸ ἐθνικὸν, Τεμβριεύς.

TEMBRIUM, urbs Phrygiæ. Charax Tymbrium eam vocat. Menander verò Tembrieum, ut Gordieum. Gentile, Tembrieus.

D ΤΕΜΒΡΟΣ, πόλις Κύπρου, ἐν ᾗ τετίμηται Ἡλάτης Ἀπόλλων. Τὸ ἐθνικὸν, Τέμβριος.

TEMBRUS, urbs Cypri, in qua Helates Apollo cultus fuit. Gentile, Tembrius.

ΤΕΜΕΝΕΙΑ, πόλις Φρυγίας πρὸς τῇ Λυκαονίᾳ. Τὸ ἐθνικὸν, Τεμενεύς.

TEMENIA, urbs Phrygiæ juxta Lycaoniam. Gentile, Temeneus.

E ΤΕΜΕΝΟΣ[17], τόπος Σικελίας ὑπὸ τὰς Ἐπιπολὰς, πρὸς ταῖς Συρακούσαις. Ὁ οἰκήτωρ, Τεμενίτης· Καὶ θηλυκῶς διὰ τοῦ ι. Ἔστι καὶ Τεμενίτης λόφος ἐν τῇ Θρᾴκῃ, πρὸς τῇ Τριβαλλῷ.

TEMENUS, locus Siciliæ sub Epipolis juxta Syracusas. Incola, Temenites. Fœm. per *i*. Temenitis. Est etiam Temenites collis in Thracia juxta Triballum.

F ΤΕΜΕΣΗ[18], πόλις Ἰταλίας. Ὅμηρος·

Ἐς Τεμέσην μετὰ χαλκὸν, ἄγω δ' αἴθωνα σίδηρον.

ὁ πολίτης, Τεμεσαῖος.

TEMESE, urbs Italiæ. Hom.

In Temesen propter as, duco verò splendidum ferrum.

Civis, Temesæus.

G ΤΕΜΜΙΞ[19], ἔθνος πρῶτον οἰκῆσαν ἐν Βοιωτίᾳ. Λυκόφρων,

Ἄρνης παλαιᾶς γέννα Τεμμίκων πρόμοι.

Τὸ θηλυκὸν, Τεμμικία, παρὰ τῷ αὐτῷ,

Ὃν Βομβύλεια κλιτὺς ἡ Τεμμικία.

Καὶ θηλυκῶς, Τεμμικίς· Καὶ Τεμμίκειος, τὸ κτητικόν. Μενέλαος δὲ διὰ τοῦ ι, Τεμμίκιον ἄστυ, ἐν πρώτῳ Θηβαΐδος.

H

TEMMIX, gens, quæ primum in Bœotia habitavit. Lycophron.

Arnæ antiquæ progenies, Temmicum antesignani.

Fœmineum, Temicia apud eumdem:

Quem Bombyliæ declivitas Temmicia.

Et fœm. Temmicis. Et possessiv. Temmicius. Menelaus per *i*. Temmiciam urbem dixit Thebaïdis primo.

ΤΕΝΔΗΒΑ[20], πόλις Καρίας ἀρχαία. Τὸ ἐθνικὸν Τενδηβεῖς.

TENDEBA, urbs Cariæ antiqua. Gentile, Tendebeis.

ΤΕΝΕΑ[21], κώμη Κορίνθου, ἀπὸ Τέννου τοῦ Κύ-

TENEA, vicus Corinthi, à Tenno Cycni

15 Ἡρωδιανὸς δὲ Τίλφωσσά φησι.] Sine dubio scribendum Τιλφῶσσα, ut est apud Strabonem, aliter nulla erat differentia.

16 Καὶ, οἱ Κρῆτες Τελχῖνες.] Et Crētes Telchines. Quos alii eosdem fuisse putant, ac Curetes, Corybantes, Cabiros, & Idæos Dactylos, alii cognatos inter se exili differentia. Furore quodam correpti & bacchantes describuntur, armata saltatione cum tumultu, & strepitu, tintinnabulis, tympanis, armis, tibia, & clamore in sacrificiis utebantur, quæ sacra quodammodo communia cum Samothraciis Lemniisque habebant, auctore Strabone lib. 10. Primùm ex Creta in Cyprum, deinde in Rhodum venêre, unde Creta *Telchinia*, Rhodus quoque *Telchinis* dicta fuit.

17 Τέμενος, τόπος Σικελίας.] Temenus, locus Siciliæ. In quo colebatur Apollo Temenites. Vidē Συρακούσαι.

18 Τεμέση, πόλις Ἰταλίας.] Temese, urbs Italiæ, ex Homero apud quem Odyss. 1. v. 184. legitur versus ille. Paululum supa dicitur Ταμέση. Fuit urbs æris fodinâ celebris, à qua *Temesæa æra* Ovid. Met. lib. 7.

——— Quamvis Temesæa labores
Æra tibi minuant.

Vina quoque agri Temesani celebrat Plin. lib. 10. c. 6. Latinis dicebatur *Tempsa*, de qua vide quæ in Ταμασσός annotavimus.

19 Τέμμιξ, ἔθνος, &c.] Temmix, cis, gens, quæ primum habitavit in Bœotia. Sic dicta à Bœotiæ monte *Temmicio*, unde apud Lycophronem Temmices sunt iidem, ac Bœoti, judice Isacio Tzetze ad Lycophronis versum ab auctore nostro citato, prior versus legitur v. 644. posterior v. 786.

20 Τένδηβα, πόλις Καρίας.] Tendeba, urbs Cariæ antiqua. De qua altum apud alios silentium, Aldina editio Ἰκαρίας legit.

21 Τενέα, κώμη Κορίνθου.] Tenea, vicus Corinthi. vide Γενεά.

22 Τενέ-

τοῦ Κύκνου. Κεῖται μεταξὺ Κορίνθου καὶ Μυκηνῶν. A Τὸ ἐθνικὸν, Τενεάτης. Λέγεται καὶ Τενέα, ἡ χώρα.

Cycni filio. Jacet inter Corinthum & Mycenen. Gentile, Teneates. Dicitur etiam Tenea, regio.

ΤΕΝΕ´ΒΡΙΟΝ[22], ἀκρωτήριον· καὶ κώμη Τενεβρία Ἰβηρίας. Ὁ κωμήτης Τενεβριανὸς, ὡς Πολυμβριανὸς, Μεσημβριανός. B

TENEBRIUM, promontorium. Et vicus Tenebria Iberiæ. Incola, Tenebrianus, ut Poltymbrianus, Mesembrianus.

ΤΕ´ΝΕΔΟΣ[23], νῆσος τῶν Σποράδων, ὡς Ἑκαταῖος ἐν Ἑλλησπόντῳ. Ἀπὸ Τέννου καὶ Ἀμφιθέας, ἢ Ἡμιθέας, τῶν Κύκνου παίδων, οἱονεὶ Τεννέεδος. [24] Ἐκαλεῖτο δὲ Λευκόφρυς. C Ὁ πολίτης Τενέδιος, ὡς Ἀρκάδιος, Ῥόδιος. Ἔστι καὶ πόλις Τένεδος πρὸς τῇ Λυκίᾳ. Ἀπολλόδωρος δὲ Παμφυλίας αὐτὴν εἶναί φησι. Καὶ παροιμία, Τενέδιος αὐλητὴς, ἐπὶ τῶν τὰ ψευδῆ μαρτυρούντων. Τὸν γὰρ αὐλητὴν ἡ Φιλονόμη D πρὸς Κύκνον ἤγαγε, μαρτυροῦντα ὅτι Τέννης αὐτὴν ἤθελε βιάσασθαι. Ἔστι καὶ ἑτέρα παροιμία, Τενέδιος πέλεκυς, ἐπὶ τῶν ἤτοι πικρῶς, ἢ καὶ μᾶλλον συντόμως, ἀποκοπτόντων τὰ ζητήματα, καὶ τὰ ἄλλα πράγματα. Καὶ φησιν Ἀριστείδης, E καὶ ἄλλοι τῶν ἐν Τενέδῳ, Ἀπόλλωνα πέλεκυν κρατεῖν διὰ τὰ συμβάντα τοῖς περὶ Τέννην. Ἢ μᾶλλον, ὥς φησιν Ἀριστοτέλης ἐν τῇ Τενεδίων πολιτείᾳ, ὅτι βασιλεύς τις ἐν Τενέδῳ νόμον ἔθηκε, τοὺς καταλαμβάνοντας μοιχοὺς, ἀναιρεῖν F πελέκει ἀμφοτέρους. Ἐπειδὴ δὲ συνέβη τὸν υἱὸν αὐτοῦ καταληφθῆναι μοιχὸν, ἐκύρωσε καὶ περὶ τοῦ ἰδίου παιδὸς τηρηθῆναι τὸν νόμον. Καὶ ἀναιρεθέντος, εἰς παροιμίαν ἐλθεῖν τὸ πρᾶγμα, ἐπὶ τῶν ὠμῶς πραττομένων. Διὰ τοῦτό φησι, καὶ G ἐπὶ τοῦ νομίσματος τῶν Τενεδίων κεχαράχθαι, ἐν μὲν τῷ ἑτέρῳ μέρει πέλεκυν, ἐπὶ δὲ τοῦ ἑτέρου δύο κεφαλὰς, εἰς ὑπόμνησιν τοῦ περὶ τὸν παῖδα παθήματος. Ἔστι καὶ ἄλλη παροιμία, Τενέδιος ξυνήγορος, ὁ ἀπότομος καὶ σκληρός. Ἀπολλό- H δωρος δὲ ἐν νεῶν καταλόγῳ φησὶν, ὅτι τοὺς μὲν τῆς Παμφυλίας Τενεδεῖς, τοὺς δὲ τῆς νήσου Τενεδίους. Καὶ θηλυκῶς, Τενεδία.

TENEDUS, insula Sporadum ut Hecatæ. in Hellesponto. A Tenne, & Amphithea, vel Hemithea, Cycni liberis, ac si diceres Τεννέεδος Tennuedos, i.e. *Tennæ sedes.* Vocabatur verò Leucophrys. Civis, Tenedius, ut Arcadius, Rhodius. Est etiam urbs Tenedos juxta Lyciam. Apollodorus verò Pamphyliæ esse inquit. Est & parœmia, *Tenedius tibicen*, de eis, qui falsa testantur. Tibicinem enim Philonome ad Cycnum duxit, qui testabatur Tennen voluisse Philonomæ vim inferre. Est etiam alia parœmia, *Tenedia securis*, de eis, qui vel asperè, vel etiam magis concisè abscidunt quæstiones, & alias res. Ac inquit Aristides & alii Tenedii Apollinem securim habere, propter ea, quæ acciderunt Tennæ. Vel potius, ut inquit Aristot. in Tenediorum republica, quod rex quidam legem in Tenedo tulerit, qua jubebatur deprehensos adulteros securi utrosque occidere. Quoniam verò accidit, ut ipsius filius deprehenderetur in adulterio, jussit etiam, ut contra ipsius filium lex servaretur. Et occiso in parœmiam res venit, de eis, quæ crudeliter fiunt. Quamobrem inquit, & in nomismate Tenediorum sculptam fuisse, ex una parte securim, ex altera duo capita in memoriam ejus, quod filio acciderat. Est etiam alia parœmia, *Tenedius advocatus*, qui est severus & durus. Apollodorus verò in navium catalogo inquit, cives Tenedi Pamphyliæ vocari Tenedeos, insulæ verò incolas Tenedios. Et fœm. Tenedia.

TEN- TEN-

22 Τενέβριον, ἀκρωτήριον, &c.] Tenebrium, promontorium. Et vicus Tenebria Iberiæ. Tenebrium promontorium Ilercaonum in Hispania, & Tenebrius, oppidum ejusdem regionis memorantur Ptolemæo lib. 2. c. 6.

23 Τένεδος, νῆσος τῶν Σποράδων.] Tenedus, insula Sporadum. Iacebat prope Troadem regionem, de qua sic Strabo lib. 13. Καὶ αὕτη ἡ Τένεδος, οὐ πλείους τῶν τετταράκοντα σταδίων διέχουσα τῆς ἠπείρου· ἔχει δὲ τὴν περίμετρον ὅσον ὀγδοήκοντα σταδίων· καὶ πόλιν Αἰολίδα, καὶ λιμένας δύο, καὶ ἱερὸν τοῦ Σμινθέως Ἀπόλλωνος, καθάπερ καὶ ὁ ποιητὴς μαρτυρεῖ. i.e. *Et ipsa Tenedus, non amplius* XL. *stadiis à continente dissita: ambitu est ad* XXC. *stadiorum. Et habet urbem Æolidem, & portus duos, templumque Apollinis Sminthei, sicut Poëta testatur.*

24 Ἐκαλεῖτο δὲ Λευκόφρυς.] Vocabatur verò Leucophrys. Tenedos insula non *Leucophrys* modò, sed etiam *Calydna*, *Phœnice* & *Lyrnessus* dicebatur, cujus rei luculenti testes sunt, Strabo lib. 13. Καὶ αὐτὴν δὲ τὴν Τένεδον Καλύδναν τινὲς εἶπον, ἄλλοι δὲ Λευκόφρυν. i.e. *Et ipsam Tenedum Calydnam nonnulli dixerunt, alii autem Leucophryn.* Plin. lib. 5. c. 31. *Extra Hellespontum adversa Sigæo litori adjacet Tenedus,* Leucophrys *dicta, &* Phœnice, *&* Lyrnessus, *abest à Lesbo* LVI. M. *passuum, à Sigæo* XII. M. D. Inclarat Andinis plectris Æneid. lib. 2. v. 21.

Est in conspectu Tenedos notissima fama
Insula dives opum, Priami dum regna manebant
Nunc tantum sinus, & statio male fida carinis.

Apud Tenedios sanctissimus habebatur deus Tenes, quem pulcherrimè factum abstulisse Verrem magno cum gemitu civitatis testatur Cicero in Verrem Orat. 3. ab illo insulæ nomen inditum collucet ex Strabonis libro prædicto: Μυθεύουσι δ' ἐν αὐτῇ τὰ περὶ τὸν Τέννην, ἀφ' οὗ καὶ τοὔνομα τῇ νήσῳ, καὶ τὰ περὶ τὸν Κύκνον, Θρᾶκα τὸ γένος, πατέρα δ' ὥς τινες τοῦ Τέννου, βασιλέα δὲ Κολωνῶν. i.e. *Ibi fabulantur res Tennæ, à quo & nomen insulæ, & res Cycni, Thracis genere, patris, ut quidam, Tennæ, regis Colonarum.* De parœmiis, quas in hac sectione affert noster adisis Erasmum.

25 Ten-

ΤΕΝΤΥΡΙ'Σ[25], πόλις Αἰγύπτου, καθαρτικὴ τῶν κροκοδείλων. Ὁ πολίτης, Τεντυρείτης. Λέγεται καὶ Τέντυρα ἡ πόλις, ὡς Ἀλέξανδρος ἐν τρίτῳ Αἰγυπτιακῶν.

A TENTYRIS, urbs Ægypti, prædita virtute fugandi crocodilos. Civis, Tentyrites. Dicitur etiam Tentyra urbs, ut Alexander Ægyptiacorum tertio.

ΤΕΡΑ'ΨΗ, νῆσος πρὸς Καρχηδόνα, οὐ μεγάλη. Τὸ ἐθνικὸν, Τεραψαῖος.

TERAPSE, insula ad Carthaginem, B non magna. Gentile, Terapsæus.

ΤΕΡΒΗΤΙ'Α, πόλις Σικελίας. Οἱ πολῖται Τερβητῖνοι, ὡς Πλακεντῖνοι, ἀπὸ Πλακεντίας· Φλέγων ἐν ὀλυμπιάδων πεντεκαιδεκάτῳ.

TERBETIA, urbs Siciliæ. Cives, Terbetini, ut Placentini, à Placentia. Phlegon Olympiadum lib. 15.

ΤΕ'ΡΓΙΣ, πόλις ἐν Λιβύῃ πρὸς τῇ Αἰθιοπίᾳ. Τὸ ἐθνικὸν Τεργίτης, ὡς τῆς Λέπτης Λεπτίτης.

TERGIS, urbs in Libya juxta Æthio- C piam. Gentile, Tergites, ut à Lepta, Leptites.

ΤΕΡΗΔΩ'Ν[26], πόλις ἐπὶ τῇ Ἐρυθραίᾳ. Τὸ ἐθνικὸν Τερηδόνιος, ὡς Ἀνθηδόνιος, Καρχηδόνιος.

TEREDON, urbs juxta Erythræam. Gentile, Teredonius, ut Anthedonius, Carchedonius.

ΤΕ'ΡΙΝΑ[27], πόλις Ἰταλίας, καὶ ποταμὸς ὁμώνυμος, κτίσμα Κροτωνιατῶν, ὡς Φλέγων. Ἐκαλεῖτο δὲ καὶ μεγάλη Ἑλλὰς, ὡς Ἀπολλωνίδης ὁ Νικαεὺς ἐν τῷ περὶ παροιμιῶν. [28] Τινὲς δὲ νῆσον αὐτὴν, εἰς ἣν ἐξεβράσθη Λίγεια ἡ Σειρήν. Ὡς Λυκόφρων,

Λίγεια δ' εἰς Τέρειναν ἐκναυσθλώσεται.

Ὁ πολίτης, Τεριναῖος.

D TERINA, urbs Italiæ, & fluvius ejusdem nominis, à Crotoniatis condita, ut Phlegon. Vocabatur autem & magna Græcia, ut Apollonides Nicaeus in de parœmiis. Aliqui insulam ipsam [sic dicunt] in quam Ligea Siren E æstus maris impetu ejecta fuit. Ut Lycophro.

Ligea verò Terinam fluctibus ejicietur.

Civis. Terinæus.

ΤΕ'Ρ-

TER-

25 Τέντυρα, πόλις Αἰγύπτου, &c.] Tentyris, urbs Ægypti, quæ *Tentyra* etiam neut. plur. dicitur, à qua *Tentyrites Nemos* denominabatur. Ejus oppidani naturali quadam δυνάμει crocodilos, quos alii pro Dîs habebant, insectabantur, atque necabant, tantum aberat ut honori haberent, unde immortale inter Ægyptios odium, Juv. Sat. 15. v. 35.

Immortale odium, & numquam sanabile vulnus
Ardet adhuc Ombos, & Tentyra, summus utrinque
Inde furor vulgi, quod numina vicinorum
Odit uterque locus, cum solos credat habendos
Esse Deos, quos ipse colit.

Quemadmodum Psylli in Cyrenaica regione habebant adversus serpentes naturalem quandam vim, sic & Tentyritæ adversus crocodilos. Quamobrem cum crocodili Romam pro spectaculo allati fuissent, Tentyritæ eos sequebantur, & ex piscina educebant, ut ab spectatoribus cerni possent, & retrahebant, ut prodit Strabo lib. 17. Εἶτα Τέντυρα πόλις· ἐνταῦθα δὲ διαφερόντως παρὰ τοὺς ἄλλους Αἰγυπτίους ὁ κροκόδειλος ἠτίμωται, καὶ ἔχθιστος τῶν ἁπάντων θηρίων νενόμισται. Οἱ μὲν γὰρ ἄλλοι, καίπερ εἰδότες τὴν κακίαν τοῦ ζώου, καὶ ὡς ὀλέθριον τῷ ἀνθρωπίνῳ γένει, σέβονται ὅμως, καὶ ἀπέχονται· Οὗτοι δὲ παντὰ τρόπον ἀνιχνεύουσι, καὶ διαφθείρουσιν αὐτούς· ἔνιοι δ' ὥσπερ τοὺς Ψύλλους τοὺς πρὸς τῇ Κυρηναίᾳ, φυσικήν τινα ἀντιπάθειαν ἔχειν πρὸς τὰ ἑρπετὰ, οὕτως καὶ τοὺς Τεντυρείτας φασὶ πρὸς τοὺς Κροκοδείλους, ὥστε μηδὲν ὑπ' αὐτῶν πάσχειν, ἀλλὰ καὶ κολυμβᾶν ἀδεῶς, καὶ διαπεραῖν, μηδενὸς ἄλλου θαρροῦντος· εἴς τε τὴν Ῥώμην κομισθεῖσι τοῖς κροκοδείλοις ἐπιδείξεως χάριν συνηκολούθουν οἱ Τεντυρεῖται, &c. i. e. *Inde* Tentyra *urbs. Hîc præter cæteros Ægyptios crocodilus nulli habetur honori, & omnium belluarum inimicissimus judicatur. Nam cæteri, quamquam hujus animalis malitiam norint, & tamquam perniciosum humano generi, venerantur tamen, & abstinent. Hi verò* [Tentyritæ] *omni modo eos pervestigant; & occidunt. Juxta aliquorum sententiam, quemadmodum Psylli in Cyrenæa, naturalem quandam antipathiam habent contra serpentes, sic & Tentyritæ contra crocodilos, ut nihil ab eis damni accipiant, sed intrepide urinentur, & aquam tranent, alio nemine audente. Cumque Crocodili Romam allati essent pro spectaculo, Tentyritæ eos sequebantur, &c.*

26 Τερηδών, πόλις ἐπὶ τῇ Ἐρυθραίᾳ.] Teredon, urbs ad Erythræam. Quænam fuerit hæc Erythræa, nisi Ἐρυθραία θάλασσα, i. e. *Rubrum mare*, nullus capio. Omnes enim locant Teredonem prope Euphratem, ut videre est ex Strabonis lib. 16. Ptolemæi lib. 5. c. 20. Dionysii versu 982. Plin. lib. 6. c. 28. Ammian. Marcell. lib. 23. c. 18. quo locorum *Basoræ* locum assignat Petrus Teixeira oculatus testis in suis Relationibus Regum Persarum cap. 2. Teredo verò, de qua nunc sermo vulgò *Bassora* vocatur, auctore Baudrand Parisino ad Alexandrini lexicum Geographicum, sed si ex vulgari voce licet argumentari, potius dixerim à Bostra quæ Hebraïcè dicitur בוצרה *Botsra* factum *Bassora*. Est verò Basora Satrapæ Persarum sedes. Sub horum enim ditione nunc est; Europæorum commercio celebre emporium; atque cum auctorum consentiens sit sententia, Euphratem secus Teredonem mari immergi, quo in tractu nullum est mare præter Erythræum, ne Arcesilas quidem nihil affirmantis Academiæ clarissimus antistes dubitaverit, Erythræam auctoris nostri esse Erythræum mare, quod etiam *Erythra* absolutè dicitur Straboni lib. 16. cum de Minæis agit.

27 Τέρινα, πόλις Ἰταλίας, &c.] Terina, urbs Italiæ & amnis eodem nomine, opus Crotoniatarum. Fuisse urbem in ora maritima conjectare licet, quoniam ab ea sinus Terinæus vocabatur, Plin. lib. 3. c. 5. *Locus Clampetiæ; oppidum Tempsa, à Græcis* Temese *dictum; & Crotoniensium Terina; sinus ingens Terinæus.* Hunc sinum Cluv. Italiæ antiquæ lib. 4. putat esse eundem, qui nunc vulgò accolis dicitur *Golfo di Santa Eufemia.* Urbem celebrat Scylax inter Lucanorum civitates, cujus vestigia tantùm visuntur prope Nuceriam, auct. Gabriel. Barrio: Terina verò fluvius à nemine quod sciam, hoc nomine celebratur; *Ocinarus* autem vocatur à Lycophrone.

Οἱ δ' αὖ Τέρειναν, ἔνθα μυδαίνει ποτοῖς
Ὠκίναρος γῆν, φοῖβον ἐκβράσσων ὕδωρ.
Ἄλην κατοικήσουσι κάμνοντες πικράν.

Alii rursum Terinam, ubi humectat aqua
Ocinarus terram, puram evomens undam.
Incolent errore gravi laborantes.

De quibus adeundus Salmas. in Solin. fol. 62.

28 Τινὲς δὲ νῆσον, &c.] Quidam verò insulam ipsam sic dicunt, in quam fluctibus ejecta fuit Ligea Siren. In hujus rei confirmationem affert Lycophronis versiculum. Hanc insulam Nucerino litori adjacere, ac vulgò *Pietra della nave* vocari adstruit Cluv. Ital. Antiquæ lib. 4. ab eadem Sirene *Ligeam* dictam tradit Solin. cap. 8. *Mox in Brutiis ab Ulysse exstructum templum Minervæ. Insula*, Ligea *appellata, abjecto ibi corpore Sirenis, ita nominatæ.*

29 Τέρ-

ΤΕΡΜΕΡΑ[29], πόλις Λυκίας, ἀπὸ Τερμέρου. Ὁ πολίτης, Τερμερεύς. [30] Ἡρόδοτος δὲ Τερμίλας αὐτοὺς καλεῖ, ἐν τῷ πρώτῳ. Ὁ δὲ χρησμὸς ὁ περὶ αὐτῶν, Τερμελέας αὐτοὺς φησι. A

TERMERA, urbs Lyciæ à Termero. Civis, Termereus. Herodotus verò *Termilas* eos vocat lib. 1. Oraculum aûtem, quod de eis redditum fuit *Termeleas* eos dicit.

ΤΕΡΜΙΣΣΟΣ[31], πόλις Πισιδίας. Ἔστι καὶ ἄλλη ταύτης ἄποικος, καὶ αὐτὴ Πισιδίας, λεγομένη μικρά, ὡς ἡ προτέρα μείζων. Τὸ ἐθνικὸν, Τερμισσεύς. B

TERMISSUS, urbs Pisidiæ. Est etiam alia hujus colonia, & ipsa Pisidiæ, *minor* vocata, ut prior, *major*. Gentile, Termisseus.

ΤΕΤΡΑΠΟΛΙΣ[32], τῆς Ἀττικῆς, ἔχουσα δήμους καὶ πόλεις τέτταρας, Οἰνόην, Προβάλινθον, Τρικόρυθον, Μαραθῶνα. Ἀνδροτίων δὲ Τετραπόλιδός φησι διὰ τοῦ δ. Αὕτη πρότερον ἐκαλεῖτο Ὑττηνία. Οἱ οἰκήτορες Τετραπολεῖς, καὶ Τετραπολῖται, ὡς Φαβωρῖνος ἐν πρώτῳ παντοδαπῆς ὕλης ἱστορικῆς. C

TETRAPOLIS Atticæ, habens populos, & urbes quatuor, Oenoën, Probalinthum, Tricorythum, Marathonem. Androtio Tetrapolidis in genit. per *d*. inquit. Eadem prius vocabatur *Hyttenia*. Incolæ, Tetrapolei, & Tetrapolitæ, ut Phavorinns lib. 1. omnigenæ sylvæ historicæ.

ΤΕΤΡΑΧΩΡΙΤΑΙ[33], οἱ Βεσσοί, ὡς Στράβων ἑβδόμῃ. Οὕτω λέγονται καὶ Τετρακῶμοι. D

TETRACHORITÆ, Bessi, ut Strabo lib. 7. Hi dicuntur etiam Tetracomi.

ΤΕΥΘΙΣ[34], πόλις Ἀρκαδίας. Τὸ ἐθνικὸν πατρωνυμικῶς, Τευθίδης. E

TEUTHIS, urbs Arcadiæ. Gentile, patronymice, Teuthides.

ΤΕΥΘΡΑΝΙΑ[35], Μυσίας πόλις, ἀπὸ Τεύθραντος. [36] Ὁ Τεύθρας δὲ τὴν Αὔγην ἔγημε, καὶ τὸν Τήλεφον ἐπαιδοποιήσατο. Τὸ ἐθνικὸν Τευθράνιος, [37] ὡς τῆς Παρασίας Παράσιος, λέγεται καὶ Τευθράντιος. Εὐριπίδης Λυκυμνίᾳ, F

Τεύ-

TEUTHRANIA, urbs Mysiæ, à Teuthrante. Teuthras autem Augen duxit in uxorem, atque Telephum pro filio-adoptavit. Gentile, Teuthranius, ut à Parasia, Parasius, dicitur etiam Teuthrantius, Euripides in Lycymnia.

Teu-

29 Τέρμερα, πόλις Λυκίας.] Termera, urbs Lyciæ. Memoratur Plinio lib. 5. c. 29. inter Cariæ oppida, & *Termera libera* vocatur.

30 Ἡρόδοτος δὲ Τερμίλας.] Inquit Termeræ urbis oppidanos ab Herodoto (lib. 1. c. 173.) *Termilas* vocari, sed fallitur. Herodotus enim libro capiteque citato Lycios à vicinis *Termilas* vocari inquit, non *Termerenses*, ut ait noster.

31 Τερμισσὸς, πόλις Πισιδίας.] Duas hujus nominis urbes Pisidiæ memorat, prior dicebatur major, posterior, quæ erat illius colonia, parva; ego unius tantum inveniebam memoriam apud Strabonem lib. 13. in libri fine: Ἡ δὲ Τερμισσός ἐστι Πισιδικὴ πόλις, ἡ μάλιστα καὶ ἐγγύστα ὑπερκειμένη τῆς Κιβύρας. i.e. *Termissus verò est Pisidica urbs, maximè & proximè supra Cibyram sita.* Idem auctor lib. 14. prodit ab Alexandro eversam: Εἶτα Φασηλὶς, τρεῖς ἔχουσα λιμένας, πόλις ἀξιόλογος καὶ λίμνη. Ὑπέρκειται δ' αὐτῆς τὰ Σόλυμα ὄρος, καὶ Τερμισσὸς Πισιδικὴ πόλις, ἐπικειμένη τοῖς στενοῖς, δι' ὧν ὑπέρβασίς ἐστιν εἰς τὴν Μιλυάδα. Καὶ ὁ Ἀλέξανδρος δὲ διὰ τοῦτο ἐξεῖλεν αὐτὴν, ἀνοῖξαι βουλόμενος τὰ στενά. i. e. *Ac deinde Phaselis tres habens portus, urbs memorabilis, & lacus. Supra hanc Solyma sunt mons, & Termissus Pisidica urbs, angustiis montium imminens, per quas in Milyadem datur transitus. Et Alexander propterea diruit eam, aperire volens angustias illas.*

32 Τετράπολις, τῆς Ἀττικῆς.] Tetrapolis, id est quadrurbs Atticæ. Duæ celebrantur præcipue *Tetrapoleis*, sic dictæ, quod quatuor constarent urbibus, una Atticæ, de qua nunc sermo, altera Syriæ, illam condidit Xuthus ex quatuor urbibus, Oenoa, Marathone, Probalintho, & Tricorytho, ducta uxore Erechthei filia, auctore Strabone lib. 8. ex quo noster sua desumpsit; altera fuit celebrior, quippe quæ nomen adepta est à quatuor præcipuis urbibus, Antiochia, cognomine *Epidaphne*, Seleucia, Apamea, Laodicea, quæ propter concordiam *sorores* vocabantur, eodem auctore lib. xv.

33 Τετραχωρῖται, οἱ Βεσσοί.] Tetrachoritæ, seu Tetracomi, iidem qui Bessi, ex Strabonis lib. 7. Ubi posteriore nomine celebrantur ad Æmum montem. Ejus sunt verba: Εἶθ' οἱ περὶ τὸν Αἷμον, καὶ οἱ ὑπ' αὐτῶν οἰκοῦντες μέχρι τοῦ Πόντου Κοραλλοὶ, καὶ Βέσσοι, καὶ Μεδῶν τινες, καὶ Δανθηλητῶν. Πάντα μὲν οὖν ταῦτα λῃστρικώτατα ἔθνη. Βέσσοι δὲ ὑπὲρ τὸ πλέον τοῦ ὄρους νέμονται τοῦ Αἵμου. i.e. *Sequuntur qui ad Æmum, & infra hos sedes habent ad Pontum usque Coralli, Bessi, & Medorum quidam & Danthelitarum. Hæ gentes omnes latrociniis sunt valde deditæ. Bessi verò supra majorem montis Æmi partem habitant.* E nostris memorantur Livio lib. 39. c. 53. *Obedienter tamen adversus Romanos faciebat, ne quam movendi extemplo belli causam præberet: avertendos etiam animos à suspicione talium consiliorum ratus, mediam in Thraciam, exercitum in Odrysas & Dentheletas & Bessos duxit.*

34 Τευθὶς, πόλις Ἀρκαδίας.] Teuthis, urbs Arcadiæ. Memoratur Pausaniæ in Arcadicis: Τῇ χώρᾳ δὲ τῇ Θεισόᾳ προσεχὴς κώμη Τευθίς ἐστι. Πάλαι δὲ ἦν πόλισμα ἡ Τευθίς· ἐπὶ δὲ τοῦ πολέμου τοῦ πρὸς Ἴλιον, ἰδίᾳ παρείχοντο οἱ ἐνταῦθα ἡγεμόνα· ὄνομα δὲ αὐτῷ Τεῦθις· οἱ δὲ Ὄρνυτόν φασιν εἶναι. i.e. *Thisoæ regioni vicinus est pagus Teuthis. Antiquitus verò erat oppidulum Teuthis. In bello contra Ilium, hujus regionis incolæ dedere ducem; cui nomen erat Teuthis. Alii Ornytum ajunt esse.* Ex quibus apparet deceptum Abr. Ortelium, qui in suo Thesauro inquit, Teuthim juxta Pausaniam ab aliquibus *Ornytum* vocari, cum illa non de urbe, sed de duce intelligenda sint.

35 Τευθρανία, Μυσίας πόλις.] Teuthrania, Mysiæ urbs. De qua sic Strabo lib. 13. Μεταξὺ δὲ Ἐλαίας τε καὶ Πιτάνης, καὶ Ἀταρνέως δὲ καὶ Περγάμου, Τευθρανία ἐστὶ, διέχουσα μιᾶς ἑκάστης αὐτῶν ὑπὲρ ἑβδομήκοντα σταδίους ἐντὸς τοῦ Καΐκου· καὶ ὁ Τεύθρας Κιλίκων, καὶ Μυσῶν ἱστορεῖται βασιλεύς. i.e. *Inter Elæam ac Pitanen, Atarneumque & Pergamum, Teuthrania est, distans ab unaquaque earum stadia plus quam* LXX. *Et Teuthras Cilicum & Mysorum traditur rex.* Memoratur Plin. lib. 5. c. 30.

36 Τεύθρας.] Hanc historiam seu potius fabulam ex Euripide edisserit Strabo lib. 13. Fabulis immorari non est nobis volupe.

37 Ὡς τῆς Παρασίας, Παράσιος.] Lege ὡς τῆς Παῤῥασίας, Παῤῥάσιος. Fuit enim Parrhasia, urbs Arcadiæ, à qua gentile Parrhasius, quod in exemplum affert.

38 Τεύ-

Τευθράντιον δὲ σχῆμα Μυσίας χθονός. A
Τὸ θηλυκὸν Τευθραντίς, ἀπὸ τοῦ Τεύθραντος γενικῆς.

Teuthrantius verò habitus Mysiæ terræ.
Fœm. Teuthrantis à genitivo Teuthrantis.

ΤΕΥΚΡΟΙ[38], ὀξυτόνως οἱ Τρῶες, ἀπὸ Τεύκρου τοῦ Σκαμάνδρου, καὶ Ἰδαίας νύμφης. Λέγεται καὶ [39] Τευκρὶς θηλυκῶς ἡ Τροία, καὶ Τεύκριον. B

TEUCRI, cum tono acuto *Troës*, i. e. *Troiani*, sic dicti à Teucro Scamandri & Idææ Nymphæ filio. Dicitur etiam Teucris fœmin. Troïa, & Teucrium.

ΤΕΥΜΗΣΣΟΣ[40], ὄρος Βοιωτίας. Ὅμηρος ἐν τῷ εἰς Ἀπόλλωνα ὕμνῳ. [41] Ἄστυ, ὡς Δημοσθένης ἐν τρίτῳ Βιθυνιακῶν,

Εἰς Μυκαλησσὸν ἰὼν, καὶ Τευμησσὸν λεχεποίην. C

Ἐκλήθη δ' οὕτως, ὡς Ἀντίμαχος πρώτῳ Θηβαΐδος,

Οὕνεκά οἱ Κρονίδης, ὡς μέγα πάντων ἀνάσσει, D
Ἄντρον ἐνὶ σκιερῷ τευμήσατο, τόφρα κεν εἴη
Φοίνικος κούρη κεκευθμένα. Ὅς ῥα μή τις,
Μηδὲ θεῶν ἄλλος γε πάρεξ φράσσαιτο κεν αὐτοῦ. E

Οἱ κατοικοῦντες, Τευμήσιοι. [42] Καὶ Τευμησία ἡ ἀλώπηξ, ἀπὸ τοῦ ὄρους. Καὶ τὸ οὐδέτερον, Τευμήσειον. Καὶ τὸ ἐκ τόπου, Τευμησσόθεν· Καὶ τὸ εἰς τόπον, Τευμησσόνδε· Ἀντίμαχος ἐν πρώτῳ Θηβαΐδος. F

TEUMESSUS, mons Bœotiæ. Hom. in hymno in Apollinem. Urbs, ut Demosth. Bithyniacor. tertio:

In Mycalessum iens, & Teumessum herbas ferentem-lecto-idoneas.

Sic autem vocata fuit, ut Antimachus primo Thebaidis:

Quoniam sibi Saturni-filius, qui maximè omnium regnat
Antrum in umbra struxit, ut tandiu esset
Phœnicis filia abscondita, ne quis
Neque Deorum alius extra dixerit quod inibi.

Incolæ, Teumesii. Et *Teumesia* vulpes, à monte. Et neutrum, Teumesium. Et adverbium ex loco, ex-Teumesso. Et in locum, in-Teumessum. Antimachus primo Thebaïdis.

ΤΕΥΤΛΟΥΣΣΑ[43], νῆσος Ἰωνίας. Θουκυδίδης. Τὸ ἐθνικὸν Τευτλουσσαῖος, ἢ Τευτλούσιος.

TEUTLUSSA, insula Ioniæ. Thucyd. Gentile, Teutlussæus, vel Teutlusius.

ΤΕΥΩΧΙΣ, πόλις Αἰγυπτία. Ἔστι καὶ λίμνη ὁμώνυμος. Ὁ πολίτης, Τευωχίτης. G

TEUOCHIS, urbs Ægyptia. Est etiam palus ejusdem nominis. Civis, Teuochites.

ΤΕΩΣ[44], πόλις Ἰωνίας. Ἔστι δὲ μέση Ἰω-

TEOS, urbs Ioniæ. Est autem media Ioniæ,

38 Τευκροὶ ὀξυτόνως οἱ Τρῶες.] Teucri, cum accentu acuto in ultima *Troës*, i. e. *Troiani*. Fuere populi Troadis, ubi fuit Ilium, notiore nomine Troia, de quibus consulendus inter alios Strabo lib. 13. Memorantur etiam hoc nomine Poëtarum phœnici Æneid. lib. 1.

Solvite corde metum Teucri, secludite curas.

Ovidio Trist. lib. 1. Elegia 2. v. 5.

Æqua Venus Teucris, Pallas iniqua fuit.

39 Τευκρὶς θηλυκῶς ἡ Τροία, &c.] Teucris fœm. genere Troia. *Teucria* dicitur Virgil. Æneid. lib. 2.

Ergo omnis longo solvit se Teucria luctu.

40 Τευμησσὸς, ὄρος Βοιωτίας.] Teumessus, mons Bœotiæ, ex Homero in hymno in Apollinem, v. 224. quo in monte Homerus ait, Herculem adhuc puerum occidisse leonem, eique pellem detraxisse, qua semper pro pallio usum fuisse fabulabantur, atque leonem à Jove in cœlum translatum, unde ab Statio Thebaidis lib. 2. Hercules vocatur *juvenis* Teumesius:

Non alias tacita juvenis Teumesius iras
Mente acuit.

41 Ἄστυ.] Cum Teumessum Bœotiæ montem ex Homero memoraverit, nunc celebrat Teumessum ejusdem Bœotiæ urbem ex Demosthenis Bithyniacor. lib. 3. *Pagum* vocat Pausan. in Bœoticis, ubi occultatam à Iove Europam ferunt, ad quam fabulam alludit Antimachus in illis carminibus male sanis apud Stephanum, in quorum primo pro ὡς μέγα legendum ὃς μέγα, id enim ratio clamat.

42 Καὶ Τευμησία ἡ ἀλώπηξ.] Teumesia vulpes. A *Teumesso* Bœotiæ monte nomen accepit, quam inibi ali voluisse Bacchum fabulabantur ad Thebanorum perniciem, qua de fabula adisis Pausaniam in Bœoticis.

43 Τευτλοῦσσα, νῆσος Ἰωνίας.] Teutlussa, insula Ioniæ, ex Thucydide. Cui lib. 8. *Teuglussa* dicitur: Ἔπειτα δὲ ἐς φυγὴν καταστάντες, ἓξ μὲν ναῦς ἀπολλύασι, ταῖς δὲ λοιπαῖς καταφεύγουσιν ἐς τὴν Τεύγλουσσαν νῆσον· ἐντεῦθεν δὲ ἐς Ἁλικαρνασσόν. i. e. *Deinde verò in fugam se conjecerunt, sex navibus amissis, cum reliquis autem in insulam Teuglussam confugiunt. Inde in Halicarnassum.*

44 Τέως, πόλις Ἰωνίας.] Teos, urbs Ioniæ, ex Herodoti lib. 1. Erat una ex eis urbibus ad quas Panionium pertinebat, quam Herodot. libro citato cap. 142. in Lydia locat, de qua sic Strabo lib. 14. Καὶ Τέως δὲ Λεβέδου διέχει· ἑκατὸν εἴκοσι στάδια. Μεταξὺ δὲ ἡ νῆσος Ἀσπίς· Οἱ δ' Ἀρκόννησον καλοῦσι· καὶ ἡ Μυόννησος δὲ ἐφ' ὕψους χερρονησιάζοντος κατοικεῖται. Καὶ ἡ Τέως δὲ ἐπὶ χερρονήσῳ ἵδρυται, λιμένα ἔχουσα· ἔνθεν δ' ἐστὶν Ἀνακρέων ὁ μελοποιὸς, ἐφ' οὗ Τήϊοι τὴν πόλιν ἐκλιπόντες, εἰς Ἄβδηρα ἀπῴκησαν Θρᾳκίαν πόλιν, οὐ φέροντες τὴν τῶν Περσῶν ὕβριν· ἀφ' οὗ καὶ τοῦτ' εἴρηται·

Ἄβδηρα καλὴ Τηΐων ἀποικία.

Πάλιν δ' ἐπανῆλθόν τινες αὐτῶν χρόνῳ ὕστερον. i. e. *Et Teos à Lebedo distat stadia* CXX. *In medio est insula Aspis: alii* Arconnesum *vocant. Et Myonnesus in excelso loco peninsulam referente incolitur. Et Teos in peninsula sita est, portum habens. Unde est Anacreon Poëta Lyricus, cujus ætate Teii, urbe relicta, Abdera migraverunt Thraciæ urbem, non ferentes Persarum contumelias; unde & hoc dictum est:*

 Ab-

Ἰωνίας, ὡς Ἡρόδοτος ἐν πρώτῃ. Ἣν πρώτην A ἔκτισεν Ἀθάμας, ὅθεν Ἀθαμαντίδα καλεῖ αὐτὴν Ἀνακρέων. Ἐκλήθη δὲ ἀπὸ τῆς Ἀθάμαντος θυγατρὸς Ἀρᾶς. Σκοπουμένου γὰρ τοῦ Ἀθάμαντος, ἔνθα ἱδρύσοι τὸν ναὸν, ἀθύρουσα, οἷα δὴ παῖς ἐκ λίθων οἰκίαν δειμαμένη, ἔλεγεν· Ἕως B σὺ χῶρον ἐσκόπεις, τέως ἐγὼ πόλιν σοι ἐδειμάμην. Καὶ διὰ τοῦτο ἡ πόλις οὕτως ὠνομάσθη. Τὸ ἐθνικὸν, Τήϊος. Ἔστι γὰρ πρῶτον Τέϊος, καὶ Τεῖος, καὶ Ἰωνικῶς, Τήϊος. Ἀφ' οὗ Πρωταγόρας Τήϊος, καὶ Σκυθῖνος ἰάμβων ποιητὴς C Τήϊος. Καὶ θηλυκῶς, Τηΐα. Ἔστι καὶ ἑτέρα πόλις ἐν Διρβαῖς τῆς Σκυθίας, ἐν ᾗ λέγουσι λίμνην ἰχθύων ἔχουσαν πλῆθος· ἀφ' ὧν εὐδίας γινομένης, ἔλαιον ἐπιπολάζει τοσοῦτον, ὅσον ἀρύεσθαι αὐτὸ τὰς χερσὶν εἰς σκάφος, καὶ D χρῆσθαι αὐτῷ.

niæ, ut Herodotus lib. 1. Quam primam condidit Athamas, unde *Athamantidem* eam vocavit Anacreon. Sic verò vocata fuit ab Ara, Athamantis filia. Considerante enim Athamante, ubi collocaturus erat templum, ludens filia, ut pote puella, ex lapidibus domum construens, dicebat, *quamdiu tu locum consideras*, τέως i. e. *tandiu ego urbem tibi construxi*. Quamobrem urbs sic vocata fuit. Gentile, Teïus. Est enim primum Τέϊος, & Τεῖος, & Ionicè Τήϊος. A quo Protagoras Teius, & Scythinus jamborum Poëta Teius. Et fœm. Teia. Est etiam alia urbs in Dirbis Scythiæ in qua ajunt paludem esse, quæ piscibus plena est. Ex quibus sereno tempore tantum olei innatat, ut hauriri manibus possit, & in vasa colligi, atque eo in necessarios usus uti.

ΤΗΛΑΝΔΡΟΣ [45], πόλις Καρίας, [46] καὶ Τηλανδρία ἄκρα. Ἀλέξανδρος δὲ ὁ πολυΐστωρ οὐδετέρως τὴν πόλιν Τήλανδρον καλεῖ, E ἐν πρώτῳ Λυκιακῶν· Καὶ Τηλανδρίαν τὴν αὐτήν. Τὸ ἐθνικὸν, Τηλανδρεύς. Τοῦ δὲ Τηλάνδρου, Τηλάνδριος τὸ ἐθνικόν.

TELANDRUS, urbs Cariæ, & Telandria promontorium. Alexander verò polyhistor Telandrum neut. gen. urbem vocat primo Lyciacorum. Et Telandriam eamdem. Gentile, Telandreus. A Telandro verò gentile est Telandrius.

ΤΗΛΕΒΟΪΣ [47], μοῖρα τῆς Ἀκαρνανίας, ἀπὸ Τηλεβόου, ἢ πρότερον Ταφίων ἐκαλεῖτο. F [48] Οἱ οἰκήτορες, Τηλεβόα. Ἔστι καὶ Τηλεβόας ποταμὸς, πρὸς τὰς πηγαῖς τοῦ Τίγρητος.

TELEBOIS, pars Acarnaniæ, à Teleboa, quæ prius *Taphiôn* vocabatur. Incolæ, Teleboæ. Est etiam Teleboas fluvius, ad Tigridis fontes.

ΤΗΛΕΦΙΟΣ, δῆμος· Καὶ Τηλέφου κρήνη, Λυκίας. Μενέμαιχμος γάρ φησιν, ὅτι ἀπὸ ἑπτὰ σταδίων Πατάρων, Τηλέφου κρήνη G δείκνυται, διὰ τὸ Τήλεφον ἀπονίψασθαι ἐκεῖ τὸ τραῦμα. Θολερὰν δὲ εἶναι. [49] Ἔστι δὲ δῆμος Τηλέφιος. Τὸ ἐθνικὸν Τηλέφιος, ἢ Τηλεφιεύς.

TELEPHIUS, populus. Et Telephi fons, Lyciæ. Menemæchmus enim inquit, fontem Telephi ostendi septem stadiis à Pataris distantem, [sic vocatum,] quod illic Telephus vulnus abluerit. Esse verò turbidum. Est verò populus Telephius. Gentile, Telephius, vel Telephieus.

ΤΗΛΟΣ [50], νῆσος τῶν Κυκλάδων, ἀπὸ H Τήλου οἰκιστοῦ. Ἐκαλεῖτο δὲ καὶ Ἀγαθοῦσα, ὡς Ἰάσων.

TELUS, insula Cycladum, à Telo conditore. Vocabatur etiam Agathusa, ut

Abdera pulchra Teïorum colonia.
Posteriori verò tempore nonnulli eorum redierunt. Ideo Horat. Epod. 14. Anacreontem vocat *Teium*; Carminum verò lib. 1. Od. 17. inquit:

——— *Et fide Teïa*
Dices laborantes in uno
Pênelopen, vitreamque Circen.

Protulit etiam Protagoram Philosophum, cujus libri Atheniensium jussu combusti fuere, quem Cicero Abderitam fuisse inquit de Natura Deorum lib. 1. forsitan, quod Teii Abdera Thraciæ urbem, relicta Teo commigrarunt, ut claret ex Strabonis verbis modò allatis. Huic urbi quoque suos debet natales Hecatæus historicus, auctore Strabone lib. 14.

45 Τήλανδρος, πόλις Καρίας.] Telandrus, urbs Cariæ. Memoratur Plinio lib. 5. c. 28. quam in Lycia locat. Caria enim erat Lyciæ finitima, ut patet ex ejusdem auctoris libro capiteque citato, ac si Alexander polyhistor, Lyciacor. 1. ut ait noster, hanc urbem celebrabat, ad Lyciam pertinuisse vero propius videtur.

46 Καὶ Τηλανδρία ἄκρα.] Et Telandria, promontorium. Nemini, quod sciam, memoratur, at Telandria insula Plin. lib. 5. c. 31.

47 Τηλεβοΐς, μοῖρα τῆς Ἀκαρνανίας, &c.] Telebois, pars Acarnaniæ à Teleboa nomen sortita, &c. Sine dubio respexit Strabonis verba ex ejus lib. 10. Φασὶ γὰρ τοὺς Ταφίους τε, καὶ Τελεβόας λεγομένους οἰκεῖν τὴν Ἀκαρνανίαν πρότερον, καὶ τὸν ἡγεμόνα αὐτῶν Κέφαλον τὸν κατασταθέντα ὑπὸ Ἀμφιτρύωνος· κύριον τῶν περὶ τὴν Τάφον νήσων, κυριεῦσαι καὶ ταύτης τῆς χώρας. i. e. *Ajunt Taphios & eos, qui* Teleboæ *sunt dicti habitasse Acarnaniam ante, & Cephalum constitutum ab Amphitryone dominum insularum circa Taphum, hujus quoque regionis imperio potitum fuisse.*

48 Οἱ οἰκήτορες, Τηλεβόα.] Lege Τηλεβόαι.

49 Ἔστι δὲ δῆμος Τηλέφιος.] Hæc verba expungenda censeo. In hujus enim sectionis capite inquit, Telephium esse populum, scilicet Lyciæ, & fontem, de quibus altum est apud alios silentium.

50 Τῆλος, νῆσος τῶν Κυκλάδων.] Telus, insula Cycladum. Memoratur Scylaci in Ῥόδος, quam circa Rhodum insulam locat; è nostris Plin. lib. 4. c. 12. *Telos unguento nobilis, à Callimacho Agathussa appellata.*

51 Τη-

Ἰάσων. Τὸ ἐθνικὸν, Τήλιος· Ἀνδροτίων A ἕκτῳ Ἀτθίδος.

ut Jaſon. Gentile, Telius. Androtion ſexto Atthidis.

ΤΗΜΕΝΙΟΝ [51], χωρίον Μεσσήνης, ἐν ᾧ τέθαπται Τήμενος. Οἱ οἰκήτορες Τημενιεῖς, ὡς Ἰλιεῖς.

TEMENIUM, oppidum Meſſeniæ, in quo Temenus ſepultus fuit. Incolæ, Temenieis, ut Ilieis.

ΤΗΜΝΟΣ [52], πόλις τῆς Αἰολίδος. B [53] Ὅμαλλος γὰρ ἔλαβε χρησμὸν, ὅπου ἂν ὁ τοῦ ἅρματος ἄξων διατμηθῇ, πόλιν κτίσαι. Καὶ διατμηθέντος τοῦ ἄξονος, κτίζει. Ὁ πολίτης, Τημνίτης.

TEMNUS, urbs Æolidis. Homallus enim accepto oraculo, quo jubebatur urbem condere, ubi currus axis diſſectus fuiſſet. Et diſſecto urbem condit. Civis, Temnites.

ΤΗΝΕΙΟΝ, πόλις Ἀχαΐας. Τὸ ἐθνι- C κὸν Τηνιεύς, ὡς Σουνιεὺς καὶ Σιγιεύς.

TENIUM, urbs Achaiæ. Gentile, Tenieus, ut Sunieus, & Sigieus.

ΤΗΝΟΣ [54], νῆσος Κυκλὰς, ἀπὸ οἰκιστοῦ Τήνου. [55] Ἐκλήθη δὲ Ὑδροῦσσα, διὰ τὸ καταῤῥυτον εἶναι, καὶ Ὀφιοῦσσα. [56] Ἀριστοτέλης ἐν τῷ περὶ θαυμασίων ἀκουσμάτων φησὶν, ὅτι D ἐν τῇ νήσῳ φασὶ φιάλων σύγκραμα εἶναι, ἐξ οὗ πῦρ ἀνάπτουσι πάνυ ῥαδίως. [57] Καὶ Ἀθήναιος ἐν δευτέρῳ δειπνοσοφιστῶν περὶ αὐτῆς, ὅτι ἐν τῇ νήσῳ κρήνη ἐστὶν, ἧς τὸ ὕδωρ οἴνῳ οὐ μίγνυται. Ἔστι καὶ πόλις Λακωνικὴ, μία τῶν ἑκατὸν, Τῆνος E λεγομένη. Ὁ πολίτης, Τήνιος· Καὶ τὸ θηλυκὸν, Τηνία· [58] Ἀφ' ἧς καὶ Ἤριννα Τηνία ποιήτρια. Λέγεται καὶ Τηνεύς.

TENUS, inſula Cyclas, à conditore Tene. Vocata fuit *Hydruſſa*, quod perfluentibus aquis irrigaretur, & *Ophiuſſa*. Ariſtot. in de mirabilibus auſcultation. inquit, quòd in hac inſula ajunt eſſe phialarum quoddam miſtum, ex quo ignem accendunt facillimè. Et Athenæus Dipnoſophiſtarum ſecundo de eadem, quòd in hac inſula fons eſt, cujus aqua vino non miſcetur. Eſt etiam urbs Laconica, una ex centum *Tenos* dicta. Civis, Tenius. Et fœm. Tenia. A qua etiam Herinna Poëtria Tenia. Dicitur etiam Teneus.

ΤΙΒΑΡΗΝΙΑ [59], χώρα πρὸς τῷ Πόντῳ, F πρόσοικος Χάλυψι καὶ Μοσσυνοίκοις. Τὸ ἐθνικὸν

TIBARENIA, regio juxta pontum, adhærens Chalybibus, & Moſſynœcis. Gentile,

51 Τημένιον, χωρίον Μεσσήνης, &c.] Temenium, oppidum Meſſeniæ, in quo Temenus ſepultus fuit. In Argia id locat Strabo lib. 8. Τῶν δ' Ἀργείων αἵ τε Πρασιαὶ, καὶ τὸ Τημένιον, ἐν ᾧ τέθαπται Τήμενος. i. e. *Argivorum ſunt Praſiæ, & Temenium, in quo ſepultus fuit Temenus.* Ac paululum infra: Τὸ δὲ Τημένιον ἀπέχει τοῦ Ἄργους ἓξ καὶ εἴκοσι σταδίους ὑπὲρ τῆς θαλάσσης, ἀπὸ δὲ τοῦ Ἄργους εἰς τὸ Ἡραῖον τεσσαράκοντα, ἔνθεν δὲ εἰς Μυκήνας, δέκα. Μετὰ δὲ τὸ Τημένιον ἡ Ναυπλία τὸ τῶν Ἀργείων ναύσταθμον. i. e. *Temenium verò diſtat Argis ſtadia* XXVI. *ſupra mare, ab Argis autem Heræum ſtadia ſunt* XL *hinc Mycenas* X. *Poſt Temenium ſequitur Nauplia Argivorum navale.* Temenus verò ille quem Dorienſes colebant, fuit Ariſtomachi filius, auctore Pauſania in Corinthiacis.

52 Τῆμνος, πόλις τῆς Αἰολίδος.] Temnus, urbs Æolidis. Memoratur Straboni lib. 13. Ταῖς δὲ νῦν Αἰολικαῖς πόλεσιν, ἔτι καὶ τὰς Αἰγὰς προσληπτέον, καὶ τὴν Τῆμνον ὅθεν ἦν Ἑρμαγόρας ὁ τὰς ῥητορικὰς τέχνας συγγράψας. Ἵδρυνται δὲ πόλεις αὗται κατὰ τὴν ὀρεινὴν τὴν ὑπερκειμένην τῆς τε Κυμαίας, καὶ τῆς Φωκαέων καὶ Σμυρναίων γῆς, παρ' ἣν ὁ Ἕρμος ῥεῖ. i. e. *Æolicis hodiernis urbibus, Ægas etiam addendum, & Temnum, unde fuit Hermagoras, qui de arte rhetorica ſcripſit. Sitæ ſunt eæ urbes ad montana, quæ ſupra agrum Cumanum, Phocæum & Smyrnæum jacent, per quem Hermus fluit.* Ejus quoque meminit Cic. pro L. Flacco: *Temni uſque ad illam ætatem in ſenatum venire non potuit.*

53 Ὅμαλλος, &c.] Quis fuerit Homallus iſte, me latet, ab oraculo ei reddito deducit etymon urbis *Temnus*, ſcilicet à verbo τέμνω, i. e. *ſeco*, etſi hoc verbum per ε pſilon, Temnus per η ſcribitur.

54 Τῆνος, νῆσος Κυκλὰς, &c.] Tenus, inſula jacebat in Ægæo pelago, cum urbe & Neptuni templo inſigni, Strab. lib. 10. Τῆνος δὲ πόλιν μὲν οὐ μεγάλην ἔχει· τὸ δ' ἱερὸν τοῦ Ποσειδῶνος μέγα ἐν ἄλσει, τῆς πόλεως ἔξω, θέας ἄξιον. i. e. *Tenus verò urbem non magnam habet. Fanum autem Neptuni magnum in luco, extra urbem, viſu dignum.* Noſter inter Cyclades, alii inter Sporades numerabant, judice Euſtathio ad Dionyſii v. 529. qui alliorum feracem fuiſſe tradit apud quem perperam legitur σκοροδοφάγος pro σκοροδοφόρος.

55 Ἐκλήθη δὲ Ὑδροῦσσα, &c.] Tenus inſula vocata etiam fuit *Hydruſſa* ab aquarum copia, & *Ophiuſſa*, propter ſerpentes. Plin. lib. 4. c. 12. *Tenos cum oppido* XV. *millia paſſ. porrecta, quam propter aquarum abundantiam Ariſtoteles* Hydruſſam *appellatam ait, aliqui* Ophiuſſam.

56 Ἀριστοτέλης.] Affert Ariſtotelis verba, ex libro de Mirabilibus, mutila & corrupta quæ apud eum ita leguntur: Ἐν Τήνῳ τῇ νήσῳ φασὶν εἶναι φιάλιον σύγκραμα ἔχον, ἐξ οὗ πῦρ ἀνάπτουσι πάνυ ῥαδίως. i. e. *In Teno inſula ajunt eſſe phialam parvam habentem commiſtum quoddam, unde ignem accendunt facilimè.* Ex quo caſtigandus Stephanus, ac pro φιάλων legendum φιάλιον, quæ lectio etiam confirmatur ex Euſtath. ad Dionyſ. v. 519. Joan. Hartungus, & Nicolaus Lloydius, uterque ex eruditorum collegio exiſtimant locum illum non inveniri apud Ariſtotelem de Mirabilibus, ſed apud veteres codices reperitur.

57 Καὶ Ἀθήναιος.] Verba Athenæi, ex ejus Dipnoſophiſtarum lib. 2. quæ apponit, ita apud eum leguntur: Ἐν Τήνῳ κρήνη ἐστὶν, ἧς τῷ ὕδατι οἶνος οὐ μίγνυται. i. e. *In Teno fons eſt, cujus aquæ vinum non miſcetur.*

58 Ἀφ' ἧς καὶ Ἤριννα Τηνία.] A Teno, urbe Laconica Herinna Poëtria dicta eſt *Tenia*. Hujus urbis Laconicæ ſummum eſt apud alios ſilentium: de Poëtriæ Herinnæ patria non convenit inter ſcriptores, ut videre eſt ex L. Greg. Gyraldi hiſtoria Poëtarum dialogo 3.

59 Τιβαρηνία, χώρα πρὸς τῷ, &c.] Tibarenia, regio ad Pontum, vicina Chalybibus & Moſſynœcis. Abſque dubio reſpexit Dionyſium, qui *Tibarenos* inter Moſſynœcos & Chalybes locat v. 765.

——— Καὶ οἳ μόσσυνας ἔχουσι
Δουρατέους. Τῶν δ' ἄγχι πολύρρηνες Τιβαρηνοί.
——— *Et qui turres habent*
Ligneas. Hos verò juxta pecore-abundantes Tibareni.

Horum terram *Tibarenida* vocat Apollon. Rhodius Argonauticorum lib. 2. v. 1012. Memorantur Straboni lib. 12.

κὸν Τιβαρηνιοι, καὶ Τιβαρηνοί. Καὶ θηλυκὸν, A Τιβαρηνίς. [60] Ἔφορος ἐν πέμπτῳ φησὶν, ὅτι Τιβαρηνοὶ, καὶ τὸ παίζειν καὶ τὸ γελᾷν εἰσιν ἐζηλωκότες, καὶ μεγίστην εὐδαιμονίαν τοῦτο νομίζουσιν. Ὅμοροι δὲ τούτοις Χάλυβες, καὶ τὸ τῶν Λευκοσύρων ἔθνος. B

le, Tibarenii, & Tibareni. Et fœm. Tibarenis. Ephorus lib. 5. inquit, *Tibarenos studio ludendi, & ridendi teneri, & maximam felicitatem hoc judicare.* His finitimi sunt Chalybes & Leucosyrorum natio.

ΤΙΒΕΙΟΝ[61], ὄρος Φρυγίας, ἀπὸ Τιβείου τινός. [62] Ἐκ τούτου καὶ Τιβείους τοὺς δούλους καλοῦσι.

TIBIUM, mons Phrygiæ, à Tibio quodam. Ex hoc etiam *Tibios* servos vocant.

ΤΙΒΕΡΙΑΣ[63], πόλις τῆς Ἰουδαίας, πρὸς τῇ Γεννεσιρίτιδι λίμνῃ. Ἐκτίσθη δὲ ὑπὸ C Ἡρώδου. Ἐκ ταύτης ἦν Ἰοῦστος, ὁ τὸν Ἰουδαϊκὸν πόλεμον τὸν κατὰ Οὐεσπεσιανοῦ ἱστορήσας. Ὁ πολίτης, Τιβεριεύς. Ἰουλιανὸς δὲ ὁ βασιλεὺς Τιβεριοπολίτας ἐπέγραψε. Καὶ δῆλον, ὡς τῆς πόλεως καλουμένης Τιβεριουπόλεως, τὸ θηλυ- D κὸν Τιβεριάς.

TIBERIAS, urbs Judææ, juxta Genesiritidem paludem. Condita verò fuit ab Herode. Ex hac erat *Justus*, qui bellum Judaicum contra Vespasianum conscripsit. Civis, Tiberieus. Julianus autem Imperator *Tiberiopolitas* vocat. Ac patet sic ab eo vocatos fuisse, tamquam ab urbe vocata *Tiberiopolis*, fœm. Tiberias.

ΤΙΒΥΡΙΣ[64], πόλις Ἰταλίας. Ἀρτεμίδω-

TIBYRIS, urbs Italiæ. Artemidorus Geo-

60 Ἔφορος.] Inquit ex Ephoro, Tibarenos & ludere, & ridere loco felicitatis habuisse, quod etiam refert Mela lib. I. c. 19. *Tibareni Chalybas attingunt, quibus in risu, lusuque summum bonum est, ultra Mossyni turres ligneas subeunt.*

61 Τίβειον, ὄρος Φρυγίας, &c.] Tibium, mons Phrygiæ. Hujus Phrygiæ montis non inveniebam memoriam, at apud Suidam hæc leguntur: Τιβία, ὅλη ἡ Φρυγία οὕτω καλεῖται. i. e. *Tibia tota Phrygia sic vocatur.*

62 Ἐκ τούτου καὶ Τιβείους, &c.] Ex hoc Tibios vocant *servos*. Athenienses nomina servis imponebant vel à gente ex qua in Atticam afferebantur, ut Geta, Lydus, Syrus, vel eos vocabant eis nominibus, quæ apud eas gentes, ex quibus asportabantur, erant usitatissima, *ut Manen*, vel *Midam* eum, qui ex Phrygia erat, *Tibium* autem eum qui ex Paphlagonia, quorum luculentus est testis Strabo lib. 7.

63 Τιβεριάς, πόλις τῆς Ἰουδαίας, &c.] Tiberias, urbs Judææ ad Genesiritidem lacum Hebraïcè dicitur טבריה *Teberiah*, sic autem vocata fuit ab Herode Tetrarcha, qui eam condidit in gratiam Tiberii Cæsaris. Talmudici alias afferunt ejus nominis etymologias, ut patet ex Buxtorfii lexico Chaldaico, Talmudico in v. טבריה, sed prior sententia confirmatur auctoritate Josephi, qui Antiquit. lib. 18. c. 3. de hac urbe sic loquitur: Ἡρώδης ὁ τετράρχης, ἐπὶ μέγα γὰρ ἦν τῷ Τιβερίῳ φιλίας προελθὼν, οἰκοδομεῖται πόλιν ἐπώνυμον αὐτῷ Τιβεριάδα, τοῖς κρατίστοις ἐπικτίσας τῆς Γαλιλαίας ἐπὶ λίμνῃ τῇ Γεννησαρίτιδι. i. e. *Herodes verò Tetrarcha, cum in magnam cum Tiberio amicitiam progressus fuisset, ædificat urbem Tiberiadem, de illius nomine, nomine imposito, in agro Galilææ optimo ad lacum Genesaritidem.* Memoratur etiam Plinio lib. 5. c. 15. necnon ejus calidæ aquæ, quarum meminit Josephus libro capiteque citato. Protulit Justum historicum, ut inquit noster, qui bellum Judaïcum contra Vespasianum scripsit, Josephi Synchronos & æmulus, contra quem invehitur Josephus in libello de vita sua tamquam mendacem. Sunt qui dicant, Masorethas, qui criticas notas ad Sacræ Scripturæ textum scripserunt, huic urbi suos debere natales, quare vulgo *Masorethæ Tiberiadis* indigitantur, de quibus videndus Buxtorfius in sua Tiberiade, seu commentario Masorethico cap. IV. & sequentibus.

64 Τίβυρις, πόλις Ἰταλίας.] Tibyris, vel Tibyra, & Tibura neutro plurativo, urbs Italiæ, quæ Latinis Tibur, etiamnum corrupti nominis cineres custodit. Vulgò enim Italis vocatur *Tivoli*, cujus situm diserte depingit Strabo lib. V. Ἐν ὄψει δ' εἰσὶ τοῖς ἐν Ῥώμῃ Τίβουρά τε, καὶ Πραίνεστος, καὶ Τοῦσκλον. Τίβουρα μὲν, ἐν ᾧ τὸ Ἡράκλειον, καὶ ὁ καταῤῥάκτης, ὃν ποιεῖ πλωτὸς ὁ Ἀνίων, ἀφ' ὕψους μεγάλου καταπίπτων εἰς φάραγγα βαθεῖαν, καὶ κατάλση πρὸς αὐτῇ τῇ πόλει. i. e. *In conspectu Romæ sunt Tibur, Præneste, & Tusculum. Tibur quidem, cui fanum-Herculis, & cataractes, quem facit Anio navigabilis ab excelso loco decidens in convallem profundam lucisque consitam, ad ipsam urbem.* Antiquitus *Polystephanos* nominata fuit, auctore nostro auctore, cujus vocaminis apud alios magnum est silentium, ejus oppidanus dicitur *Tiburs*, vel *Tiburtinus*. Fuit urbs ex Italiæ antiquissimis, & salubris, idcirco ab Augusto frequentabatur, ut apparet ex Suet. in Augusto cap. LXXII. *Ex secessibus præcipue frequentavit maritima, insulasque Campaniæ, aut proxima urbi oppida, Lanuvium, Præneste, Tibur.* Quare apud Martialem lib. IV. Epigram. LX. accipitur pro loco salubri:

Nullo fata loco possis excludere: cum mors
Venerit, in medio Tibure Sardinia est.

Sed olim apud Romanos cum non longè ab urbe imperium protulissent, exsulibus erat ultima tellus, teste Ovidio de Ponto lib. I. Epist. 3. v. 81.

Quid referam veteres Romanæ gentis, apud quos
Exsulibus tellus ultima Tibur erat.

Hujus urbis antiquitas asseritur ex Plin. lib. 16. c. 44. *Tiburtes originem multò ante urbem habent, apud eos exstant ilices tres, etiam Tiburto conditore eorum vetustiores: apud quas inauguratus traditur; fuisse autem eum tradunt filium Amphiarai, qui apud Thebas obierit, una ætate ante Iliacum bellum.* Plinius videtur respexisse Virgilium, Poëtarum illustre decus. Sic enim ille Æneid. lib. 7.

Tum gemini fratres Tiburtia mœnia linquunt
Fratris Tiburti dictam cognomine gentem
Catillusque, acerque Coras, Argiva juventus.

Ad quæ Servius: *De Græcia tres fratres venerunt ad Italiam, Catillus, Coras, Tiburs, vel Tiburnus, hi simul omnes unam fecere civitatem, & eam de fratris majoris nomine* Tibur appellaverunt, *licet & alias fecerint singuli, nunc ergò dicit, duos ad bella venisse dimisso in civitate ad custodiam Tiburno, vel Tiburte.* Eosdem fratres celebrat Solinus cap. VIII. *Tibur, sicut Cato facit testimonium, conditum à Catillo Arcade, præfecto classis Euandri: sicut Sextius, ab Argiva juventute. Catillus enim, Amphiarai filius, post prodigialem patris apud Thebas interitum, Oeclei avi jussu, cum omni fœtu ver sacrum missus, treis liberos in Italia procreavit, Tiburtum, Coram, Catillum. Qui depulsis ex oppido Siciliæ veteribus Sicanis, à nomine Tiburti fratris, natu maximi, urbem vocarunt.* In hac urbe villam & domum habuisse Horatium prodit Suetonius in ejus vita: *Vixit plurimum in secessu ruris sui Sabini, aut Tiburtini; domusque ejus ostenditur circa Tiburni lucum.* Ubi ipse suæ senectæ sedem optabat Carm. lib. 2. Ode VI.

Tibur Argivo positum colono
Sit meæ sedes utinam senectæ
Sit modus lasso maris, & viarum,
Militiæque.

Ex Spartiano in Hadriano apparet, hunc imperatorem etiam hac in urbe villam exædificasse: *Tiburtinam villam mire exædificavit, ita ut in ea & provinciarum & locorum celeberrima nomina inscriberet.* Poma, calices, & marmora ejus celebrantur apud auctores, cui etiam decus addebat *fanum Herc-*

μίδωρος τετάρτῳ γεωγραφουμένων. 65 Ἔστι A δ' ἐν μεσογείῳ καὶ Τίβυρα πόλις Ἑλληνὶς τὴν ἀρχὴν γεγονυῖα, ἀπέχουσα ἀπὸ Ῥώμης σταδίους ἑκατὸν τεσσαρακοντάεπτά. Τὸ ἐθνικὸν, Τιβυρτῖνος. Νικάνωρ δ' ὁ Ἑρμείου, Τίβουρα ταύτην καλεῖ. Καὶ τὸ ἐθνικὸν Τιβουρῖνος, ὃ καὶ B ἀναλογώτερον. 66 Ἐν ᾗ Τιβουρίνιον τέμενος. Αὕτη Πολυστέφανος ὠνομάζετο πρότερον.

Geographumenωn quarto. *Est verò in mediterranea parte etiam Tibyra urbs origine Græca, distans à Roma stadiis* CXLVII. Gentile, Tibyrtinus. Nicanor autem Hermiæ, *Tibura* hanc vocat. Et gentile, Tiburinus, quod ad analogiam propius accedit. In qua erat Tibyrinius lucus. Eadem *Polystephanus* prius nominabatur.

ΤΙΓΓΙΣ 67, πόλις Μαυρουσίας. Ὁ πολίτης ἔδει Τιγγίτης, ὡς Μεμφίτης, Ζελείτης. Μαρκιανὸς δὲ Μαυριτανίαν αὐτὴν λέγει. Τιγ- C γιτανὸς οὖν, τὸ ἐθνικόν· Καὶ θηλυκὸν, Τιγγιτανή. Εἰσὶ δὲ ἀπὸ Τίγγεως στάδια ὀγδοήκοντα *

TINGIS, urbs Maurusiæ. Civis debebat esse Tingites, ut Memphites, Zelites. Marcianus autem *Mauritaniam* eam vocat. Tingitanus igitur, gentile. Et fœmin. Tingitana. Sunt verò à Tinge stadia octoginta. *

ΤΙΓΡΑΝΌΚΕΡΤΑ 68, πόλις οὐδετέρως πρὸς Ἀρμενίαν, ἀπὸ Τιγράνου βασιλέως D Ἀρμενίας· Κουάδρατος ἐννάτῳ, καὶ ᾤκησε τὰ Τιγρανόκερτα. Τὸ δ' ἐστὶ τῇ Παρθυαίων φωνῇ, Τιγρανούπολις. Τὸ ἐθνικὸν, Τιγρανοκέρται.

TI-

TIGRANOCERTA, urbs neutro genere, ad Armeniam; à Tigrane rege Armeniæ. Quadratus lib. 9. *Et ædificavit Tigranocerta.* Quod est Parthorum lingua *Tigranopolis* [*h. e.* Tigranis civitas.] Gentile, Tigranocertæ.

TI-

Herculis, cujus meminit Strabo, libro supra citato, unde Propert. 2. 32. *Herculeum* vocat:

Curve te in Herculeum deportant esseda Tibur?

Silius lib. 4.

Quosque sub Herculeis taciturno flumine muris
Pomifera arva creant, Anienicolæque Catilli.

Fuisse olim urbem potentem argumento est, quoniam à Poëtarum eruditissimo Æneid. l. VII. nominatur Tibur superbum:

Quinque adeò magnæ positis incudibus urbes
Tela novant; Attina potens, Tiburque superbum.
Ardea, Crustumerique, & turrigeræ Antemnæ.

Quin etiam bellum cum Romanis gessisse, constat ex Liv. lib. VII. c. XI. *Itaque insequenti anno M. Popilio Lenate; Cn. Manlio Coss. primo silentio noctis ab Tibure agmine infesto profecti ad urbem Romam venerunt. Terrorem repente ex somno excitatis subita res, & nocturnus pavor præbuit; ad hæc multorum inscitia, qui, aut unde hostes advenissent. Conclamatum tamen celeriter ad arma est, & portæ stationibus, murique præsidiis firmati, & ubi prima lux mediocrem multitudinem ante mœnia, neque alium, quam Tiburtem hostem ostendit, duabus portis egressi consules, utrimque aciem subeuntium jam muros aggrediuntur, apparuitque occasione magis, quam virtute fretos venisse: ideo vix primum impetum Romanorum sustinuere.*

65 Ἔστι δ' ἐν, &c.] Sunt Artemidori verba, ubi Tibur vocatur urbs Græcanica, quia ejus conditores de Græcia venerunt, ut patet ex Servio, cujus verba paululum suprà adduximus. Hac etiam de causa Horatio dicitur:

Tibur Argivo positum colono.

Et Ovid. Fast. 4.

——— *Jam mœnia Tiburis udi*
Stabant; Argolicæ, quæ posuere manus.

66 Ἐν ᾗ Τιβουρίνιον τέμενος.] Si pro Τιβουρίνιον placet lectori legere Τιβουρῖνον, per me licet, quoniam noster inquit, gentile Τιβουρῖνος esse ἀναλογώτερον. Cæterum *Tiburinus lucus* Venusino vati Carm. lib. I. Ode VII. appellatur Tiburni lucus.

Me nec tam patiens Lacedæmon
Nec tam Larissæ percussit campus opimæ
Quam domus Albuneæ resonantis
Et præceps Anio, & Tiburni lucus, & uda
Mobilibus pomaria rivis.

Ergo domus, id est, fanum Albuneæ Nymphæ, & amnis præceps Anio, & Tiburni lucus, & pomaria simul illustrabant Tibur. His adde bibliothecam, & Hadriani palatium & Zenobiam, ubi Zenobia vixit; Trebellius Pollio in XXX. tyrannis de illa loquens: *Ferturque vixisse cum liberis matronæ jam more Romanæ; datâ sibi possessione in Tiburti; quæ hodieque* Zenobia *dicitur, non longe ab Hadriani palatio, atque ab eo loco, cui nomen est* Conche. Aul. Gellius Noct. Atticar. lib. 18. c. 5. *Promit è bibliotheca Tiburti, quæ tunc in Herculis templo satis commodè instructa libris erat, Aristotelis librum.*

67 Τίγγις, πόλις Μαυρουσίας.] Tingis, urbs Maurusiæ, id est Mauritaniæ, ad oram freti Herculei, à qua *Tingitana* Libyæ provincia nomen accepit; erat sub Lusitanis, quibus vulgò dicitur *Tangere*, nunc Anglorum regi paret, cui dotis nomine cum serenissimâ Catharinâ *Joannis* hujus nominis quarti Lusitaniæ regis filia, data fuit. Ejus conditor creditur *Antæus*, postea, à Claudio Cæsare colonia facta, ac *Traducta Julia* nominata est, auct. Plin. lib. 5. c. 1. de qua vide sis quæ in Θίγγις annotavimus. Procopius de bello Vandalico lib. 2. inquit, Gergesæos & Jebusæos, quos Jesuah filius Naue Hebræorum dux celeberrimus ex Palæstina expulit, oppidum Tingim, situ munitissimum in Numidia ædificasse, ubi duæ ex albo lapide erant columnæ prope magnum quemdam fontem constitutæ, in quibus Phœnicum lingua literæ incisæ erant hujusmodi sensum conficientes:

Nos sumus fugientes
A facie Jesu
Prædonis filii Naue.

Non dubito quasdam ex illis gentibus, quas Hebræi duce Jesuah Naue expulere, in Africam fugientes sedes illic posuisse; sed miror columnas illas à nemine præter Procopium visas fuisse. Omnes enim, qui eas celebrant ex illo referunt.

68 Τιγρανόκερτα, πόλις οὐδετέρως, &c.] Tigranocerta, urbs neut. plur. ad Armeniam. Idem sonat apud orientales *Tigranocerta*, ac apud Græcos *Tigranopolis*, & apud Latinos *Tigranis urbs*, de qua sic Strabo lib. 12. Καὶ πόλιν ἔκτισε πλησίον τῆς Ἰβηρίας μεταξὺ ταύτης τε, καὶ τοῦ κατὰ τὸν Εὐφράτην Ζεύγματος, ἣν ὠνόμασε Τιγρανόκερτα, ἐκ δώδεκα ἐρημωθεισῶν ὑπ' αὐτοῦ πόλεων Ἑλληνίδων ἀνθρώπους συναγαγών. Ἔφθη δ' ἐπελθὼν Λούκουλλος, ὁ τῷ Μιθριδάτῃ πολεμήσας, καὶ τοὺς μὲν οἰκήτορας εἰς τὴν οἰκείαν ἑκάστου ἀπέλυσε· τὸ δὲ κτίσμα ἡμιτελὲς ἔτι ὂν, κατέσπασε προσβαλὼν, καὶ μικρὰν κώμην κατέλιπεν. i. e. *Et urbem condidit* [Tigranes] *secus Iberiam inter hanc & Zeugma juxta Euphratem, quam nuncupavit* Tigranocerta, *congregatis in eam hominibus è* XII. *urbibus Græcanicis, quas evastaverat. Sed supervenit Lucullus, qui cum Mithridate bellum gessit; & habitatores domum suam dimisit singulos. Opus autem semiperfectum evertit, exiguumque pagum reliquit.* Memoratur inter alios Ptolem. lib. 5. c. 13. Tacito Annal. lib. 14. c. 23. *At Corbulo post deleta Artaxata, utendum recenti terrore ratus, ad occupanda Tigranocerta, quibus excisis, metum hostium intenderet, vel si pepercisset, clementiæ famam adipisceretur, illuc pergit non infenso exercitu, ne spem veniæ auferret.*

69 Ti-

ΤΙΘΟΡΑΙ'Α [69], πόλις Βοιωτίας, ἀπὸ A
νύμφης Τιθοραίας, ὡς Παυσανίας ἐννάτῳ·
Ἐνταῦθα Ζῆθος καὶ Ἀμφίων ἐτάφησαν. Ὁ πο-
λίτης, Τιθοραιεύς. [70] Ἔστι δ' ἐν τῇ ἄκρᾳ
Παρνασοῦ.

TITHORÆA, urbs Bœotiæ, à Nympha Tithoræa, ut Pausanias lib. 9. Hic Zethus, & Amphion sepulti fuere. Civis, Tithoræeus. Est autem in vertice Parnassi.

ΤΙ'ΘΡΑΣ [71], δῆμος, τῆς Αἰγηΐδος φυ- B
λῆς. Ὁ δημότης, Τιθράσιος· Ἐκ τόπου, Τι-
θραντόθεν· εἰς τόπον, Τιθραντάδε· Ἐν τόπῳ,
Τιθραντοῖ.

TITHRAS, populus Ægeidis tribus. Popularis, Tithrasius. Ex loco, ex-Tithrante. Ad locum, ad-Tithrantem. In loco, in-Tithrante.

ΤΙΘΡΩ'ΝΙΟΝ [72], Φωκικὴ πόλις. Τὸ
ἐθνικὸν, Τιθρωνεύς. C

TITHRONIUM, urbs Phocica. Gentile, Tithroneus.

ΤΙ'ΚΙΝΟΣ [73], πόλις Ἰταλίας περὶ
Ῥαουένναν, [74] καὶ ποταμὸς ὁμώνυμος. Τὸ ἐθνι-
κὸν, Τικινός.

TICINUS, urbs Italiæ, circa Ravennam, & fluvius ejusdem nominis. Gentile, Ticinus.

ΤΙΛΑΤΑΙ͂ΟΙ [75], ἔθνος Θρᾴκης· Θου-
κυδίδης δευτέρα. D

TILATÆI, gens Thraciæ. Thucyd. lib. 2.

ΤΙΛΦΩΣΣΑΙ͂ΟΝ, χωρίον ΘετΊα-
λίας. Τὸ ἐθνικὸν, Τιλφωσσαῖος ὁμοίως.

TILPHOSSÆUM, regio Thessaliæ. Gentile, Tilphossæus similiter.

ΤΙ'ΜΥΡΑ, πόλις περὶ Ἰσαυρίαν, καὶ πο-
ταμὸς Ἰνδός. Τὸ ἐθνικὸν, Τιμυραῖος.

TIMYRA, urbs circa Isauriam, & fluvius Indus. Gentile, Timyræus.

ΤΙΜΩ'ΝΙΟΝ [76], φρούριον Παφλαγο- E
νίας. Τὸ ἐθνικὸν Τιμωνίτης, καὶ τὸ θηλυκὸν Τι-
μωνῖτις.

TIMONIUM, castellum Paphlagoniæ. Gentile, Timonites, & fœm. Timonitis.

ΤΙ'ΝΔΙΟΝ [77], πόλις Λιβύης· Ὁ πο-
λίτης,

TINDIUM, urbs Libyæ. Civis, Tindanus.

69 Τιθοραία, πόλις Βοιωτίας.] Tithoræa, urbs Bœotiæ, à Nympha Tithoræa, ex Pausaniæ lib. 9. Fuit urbs Phocidis, non Bœotiæ, cujus meminit Pausan. lib. x. non lib. ix. apud quem Τιθορέα, non Τιθοραία, ut apud nostrum, & urbs & Nympha dicitur: Τιθορέαν δὲ οἱ ἐπιχώριοι κληθῆναί φασιν ἀπὸ Τιθορέας Νύμφης. i. e. *Tithoream verò indigenæ vocatam dicunt à Tithorea Nympha.* Aberat à Delphis circiter LXXX. stadia, ut tradit idem auctor libro citato: Τιθορέα δὲ ἀπωτέρω Δελφῶν ὀγδοήκοντα, ὡς εἰκάσαι, σταδίοις ἐστὶν, ἰόντι τὴν διὰ τοῦ Παρνασοῦ. i. e. *Tithorea autem longius à Delphis, ut conjicere licet, stadiis* LXXX. *distat, iter per Parnassum facienti.* Esse eandem, quam Herodotus lib. 8. c. 33. vocat *Neonem* ait idem Pausan.

70 Ἔστι δ' ἐν τῇ ἄκρᾳ Παρνασοῦ.] Tithoream urbem inquit fuisse in Parnassi vertice. Fefellit opinio auctorem nostrum oscitanter legentem Pausaniæ librum decimum. Sic enim ille: Ἡροδότου δὲ ὁ ἐς αὐτοὺς λόγος ἐπιόντος φησὶ τοῦ βαρβάρου τοὺς ἐνταῦθα οἰκήτορας ἀναφυγεῖν ἐς τὴν κορυφήν· ὄνομα δὲ Νεῶνα μὲν τῇ πόλει, Τιθορέαν δὲ εἶναι τοῦ Παρνασοῦ τὴν ἄκραν. i. e. *Herodoti verò sermo in eos inquit, incolas horum locorum, invadente barbaro, effugisse in verticem. Nomen que* Neonem *urbi, Tithoream autem esse Parnassi summam-partem.*

71 Τίθρας, δῆμος τῆς Αἰγηΐδος φυλῆς.] Tithras, antis, populus Ægeidis tribus. Ejus oppidani malè audiebant. Quare apud Aristophanem in Ranis *Gorgones* vocantur *Tithrasiæ*, de quibus adisis Meursium de populis Atticis.

72 Τιθρώνιον, Φωκικὴ πόλις.] Tithronium, Phocica urbs. Memoratur Herodoto, cui lib. 8. c. 33. Τεθρώνιον dicitur. Stadia xv. ab Amphiclea distabat plano loco posita, auctore Pausania lib. x. Ἀμφικλείας δὲ ἀπωτέρω σταδίους πεντεκαίδεκα, ἔστι Τιθρώνιον ἐν πεδίῳ κειμένη. Παρέχεται δὲ οὐδὲν ἐς μνήμην. i. e. *Ab Amphiclea longius stadia*, XV. *est Tithronium in planicie sita. Nihil autem præbet in memoriam.*

73 Τίκινος, πόλις Ἰταλίας, &c.] Ticinus, urbs Italiæ circa Ravennam. Quæ neut. etiam gen. Ticinum dicitur, & vulgo *Pavia*. Est urbs Insubrum, post Mediolanum, à quo in austrum distat XX. mill. pass. à Ravenna verò, circa quam eam locat noster, CL. mill. pass. abest, censore Philippo Ferr. Alexandr. in suo lexico Geographico. Gaudet sede Episcopali, & Academia; olim Longobardorum fuit regia, de cujus conditoribus disceptant auctores; eam calamitate sua condecoravit Franciscus I. hujus nominis, Galliarum rex, apud quam à ducibus Caroli V. Imperator. Hispaniarum regis victus, captus, & in Hispaniam abductus est, ut posteritati tradidit Mariana in summario ad historiam Hispaniæ anno CIϽIϽXXVI.

74 Καὶ ποταμὸς ὁμώνυμος.] Ticinus amnis ex Adula Helvetiorum monte erumpit in Italiam (unde quoque Rhodanus in Galliam, & Rhenus in Germaniam defluunt) ac Ticini urbis mœnia radens Pado immergitur, parùm deflexo nomine vulgo *Tesino* vocatur. Memoratur inter alios Livio lib. XXI. c. XLV. *His adhortationibus, cum utrimque ad certamen accensi militum animi essent, Romani ponte Ticinum jungunt, tutandique pontis causa castellum super-imponunt.* Inter hunc amnem & Padum celebrat Florus lib. 2. c. 1. primam Annibalis adversus Romanos victoriam, ut & Liv. libro modò dicto. Graphicè eum depingit Sil. Ital. libro 4.

Cæruleas Ticinus aquas & stagna, vadoso,
Perspicuus servat, turbari nescia fundo;
Ac nitidum viridi lentè trahit amne liquorem.
Vix credas labi; ripis tam mitis opacis
Argutos inter volucrum certamina cantus
Somniferam ducit lucenti gurgite lympham.

75 Τιλαταῖοι, &c.] Tilatæi, gens Thraciæ ex Thucydidis lib. 2. cujus sunt verba: Τὰ δὲ πρὸς Τριβαλλοὺς, καὶ τούτους αὐτονόμους, Τρῆρες ὥριζον, καὶ Τιλαταῖοι. Οἰκοῦσι δ' οὗτοι πρὸς βορέαν τοῦ Σκομίου ὄρους, καὶ παρήκουσι πρὸς ἡλίου δύσιν μέχρι τοῦ Ὀσκίου ποταμοῦ. Ῥεῖ δ' οὗτος ἐκ τοῦ ὄρους, ὅθεν περ καὶ ὁ Νέστος καὶ ὁ Ἕβρος. i. e. *Quæ versus Triballos, & hos sui juris, Treres dispescunt & Tilatæi. Incolunt verò hi ad boream Scomii montis, & pertingunt ad solis occasum, usque ad Oscium amnem. Fluit autem hic ex monte, unde & Nestus & Ebrus.*

76 Τιμώνιον, φρούριον Παφλαγονίας.] Timonium, castellum Paphlagoniæ, à nemine, quod sciam, celebratur; at Strabo lib. 12. celebrat partem quamdam Paphlagoniæ Bithyniæ conterminam, nomine Timonitem.

77 Τίνδιον, πόλις Λιβύης.] Tindium, urbs Libyæ. Memoratur apud Athenæum Dipnosophistarum lib. 14. ex Hellanici Ægyptiacis, quam ad Nilum locat. Eamdem urbem fuisse puto, etsi Hellanico ἐπιποταμίη; nostro Libyæ urbs dicitur, quia Libyæ pars proximabat Ægypto.

78 Ἔστι

λίτης, Τινδανός. Ἔδει δὲ Τινδιεύς, ὡς Σουνιεύς· A Ἀλλὰ μᾶλλον ἀπὸ τοῦ Τίνδα, Τινδανός. Τοῦ δὲ Τίνδα, τὸ Τίνδιον. [78] Ἔστι καὶ Τίνδη Θρᾴκης Χαλκιδικὴ πόλις. Τὸ ἐθνικὸν, Τινδαῖος.

danus. Oportebat verò esse Tindieus, ut Sunieus. Sed potius à Tinda, Tindanus. A Tinda autem, Tindium. Est quoque Tinde Thraciæ Chalcidica urbs. Gentile, Tindæus.

ΤΙ'ΟΣ [79], πόλις Παφλαγονίας τοῦ Πόντου, ἀπὸ Τίου ἱερέως, τὸ γένος Μιλησίου, ὡς Φίλων. B Δημοσθένης δ' ἐν Βιθυνιακοῖς φησι, κτίστην τῆς πόλεως γενέσθαι Πάταρον, ἑλόντα Παφλαγονίαν· Καὶ ἐκ τοῦ τιμᾶν τὸν Δία, Τίον προσαγορεῦσαι. Μέμνηται καὶ Μένιππος ἐν Παφλαγονίας περίπλῳ· Ἀπὸ Ψύλλης χωρίου ἐς Τίον πόλιν, C καὶ ποταμὸν Βίλαιον, στάδιοι τριακόσιοι οἱ πάντες, ἀπὸ Ἡρακλείας ἐς Τίον πόλιν, καὶ ποταμὸν Βίλαιον, στάδιοι τριακόσιοι ἑβδομήκοντα. Καὶ πάλιν· Οἱ πάντες ἀπὸ Τίου εἰς Ἄμαστριν, στάδιοι εἴκοσι. [80] Στράβων ἐν δυοκαιδεκάτῃ D οὐδετέρως, καὶ τρισυλλάβως, τὸ Τίειον φησί. Καὶ τὸ ἐθνικὸν, ἀπὸ τοῦ Τίου Τιανὸς, ὡς ἀπὸ τοῦ Κίου Κιανός. Λέγεται καὶ Τιανεύς.

TIOS, urbs Paphlagoniæ Ponti, à Tio Sacerdote, genere Milesio, ut Philo. Demosth. autem in Bithyniacis inquit, conditorem urbis fuisse *Patarum*, capta Paphlagonia. Et ἐκ τοῦ τιμᾶν τὸν Δία. i.e. *à colendo Iovem*, *Tion* appellavisse. Meminit etiam Menippus in Paphlagoniæ periplo. *A Psylla regione in Tium urbem & fluvium Bilæum stadia* CCC. *Omnia ab Heraclia in Tium urbem, & fluvium Bilæum, stadia* CCCLXX. Et rursus: *Omnia à Tio in Amastrim stadia viginti.* Strabo lib. 12. neut. gen. & trisyllab. Tieum inquit. Et gentile, à Tio, Tianus, ut à Cio, Cianus. Dicitur etiam Tianeus.

ΤΙΠΑ'ΝΙΣΣΑΙ, ἔθνος περὶ τὸν Καύκασον· Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ. E

TIPANISSÆ, gens juxta Caucasum. Hecatæ. Europa.

ΤΙ'ΡΙΖΑ, πόλις Παφλαγονίας. Τὸ ἐθνικὸν, Τιριζοί. [81] Κτησίας Τιριζιφανοὺς αὐτοὺς φησιν, ἐν τῷ δευτέρῳ· Ἐκ δὲ τῶν Ὀδρυσσῶν εἰς Τιριζιβανοὺς οἰκοῦντας ἐν Πα *

TIRIZA, urbs Paphlagoniæ. Gentile, Tirizi. Ctesias *Tiriziphanos* eos vocat lib. 2. *Ex Odryssis in Tirizibanos habitantes in Pa* *.

ΤΙ'ΡΣΑΙ, πόλις Μυγδονίας, τῆς ἐν Μα- F κεδονίᾳ· Ἀπὸ Τίρσης, μιᾶς τῶν γυναικῶν τοῦ παιδὸς Μύγδονος, ὡς Θεαγένης φησί. Τὸ ἐθνικὸν, Τιρσαῖος.

TIRSÆ, urbs Mygdoniæ in Macedonia. A Tirse, una ex uxoribus filii Mygdonis, ut Theagenes inquit. Gentile, Tirsæus.

ΤΙ'ΡΥΝΣ [82], πόλις τῆς Πελοποννήσου.

> Οἵ δ' Ἄργος τ' εἶχον, Τίρυνθά τε τει- G
> χιόεσσαν.

Ἀπὸ Τίρυνθος τῆς Ἄλω θυγατρὸς, ἥ τις Ἀμφιτρύωνος ἦν ἀδελφή. Ἐκαλεῖτο δὲ πρότερον Ἁλιεῖς, διὰ τὸ πολλοὺς Ἑρμιονέας ἁλιευομένους

TIRYNS, urbs Peloponnesi.

> *Qui autem Argosque habebant Tirynthaque muratam.*

A Tirynthe Alonis filia, quæ Amphitryonis erat soror. Vocabatur autem prius *Halieis*, quod multi Hermionei piscantes illic habitarent.

78 Ἔστι καὶ Τίνδη, &c.] Est & Tinde Thraciæ Chalcidica urbs. Memoratur Plin. lib. IV. c. XI. *Oppidum fuit Tinda, Diomedis equorum stabulis dirum.* Turris Diomedis nominatur Melæ lib. 2. c. 2. Ex auctore nostro & Plinio castigandus Solinus, apud quem c. XV. perperam legitur *Tyrida* pro *Tinda*: *Nec longe regio Maronea, in qua Tyrida oppidum fuit, equorum Diomedis stabulum: Sed cessit ævo, solumque turris vestigium adhuc durat. Inde non procul urbs Abdera.*

79 Τίος, πόλις Παφλαγονίας, &c.] Tius, urbs Paphlagoniæ Ponti. Fuit Milesiorum colonia, non longè ab specu Acherusia Poëtis decantata, unde extractum ab Hercule Cerberum inferorum trifaucem canem fabulabantur, auct. Mel. lib. 1. c. 19. *Juxta specus est Acherusia, ad Manes (ut ajunt) pervius, atque inde extractum Cerberum existimant. Tum Tios oppidum, Milesiorum quidem colonia, sed jam soli gentisque Paphlagonum.* Erat ad mare posita, ut memoriæ dedit Arrhianus in Periplo Ponti Euxini.

80 Στράβων, &c.] Strabo lib. 12. Tium, Paphlagoniæ urbem vocat Τίειον neut. gen. & trisyllab. Ejus è libro citato sunt verba: Τήϊον ἤδη πολίχνιον οὐδὲν ἔχον μνήμης ἄξιον, πλὴν ὅτι Φιλέταιρος ἐντεῦθεν ἦν ὁ ἀρχηγέτης τοῦ τῶν Ἀτταλικῶν βασιλέων γένους. Εἶθ' ὁ Παρθένιος ποταμὸς διὰ χωρίων ἀνθηρῶν φερόμενος· καὶ διὰ τοῦτο τοῦ ὀνόματος τούτου τετυχηκὼς, ἐν αὐτῇ τῇ Παφλαγονίᾳ τὰς πηγὰς ἔχων. i.e. *Teium jam est oppidulum nihil habens memoriæ dignum, nisi quod Philetærus hinc est à quo Attalicorum regum genus. Deinde Parthenius amnis per florida delabens loca. Et propterea id nominis sortitus, in ipsa Paphlagonia fontes habens.* Apud Strabonem scribitur Τήϊον, apud nostrum Τίειον, apud Ptolemæum lib. V. c. 1. Τῖον, veram lectionem ab auctore nostro petendam censeo.

81 Κτησίας Τιριζιφανοὺς αὐτοὺς φησι.] Hîc Tiriziphani dicuntur, qui in Ctesiæ verbis Tirizibani. Vera lectio dignosci non potest, quia Tiriza urbs, & ejus oppidani à nemine celebrantur, & ex Ctesiæ libris, præter fragmenta quædam, nihil exstat. Truncus ille locus ἐν Πα * facile restitui potest, si legeris ἐν Παφλαγονίᾳ. Tiriza enim, de qua sermo, erat urbs Paphlagoniæ, ut ait auctor noster.

82 Τίρυνς, πόλις Πελοποννήσου.] Tiryns, ynthis, urbs Peloponnesi, quæ ante *Halieis*, memoratur Mæonio vati Il. lib. 2. v. 559. ubi legitur versus ille, quem noster, innominato auctore affert. Fuit Herculis Græci patria, quare à Poëtis Hercules vocatur *Tirynthius*; Ovid. Met. lib. 7. v. 410.

> ——— *Specus est tenebroso cæcus hiatu*
> *Est via declivis, per quam Tirynthius heros*
> *Restantem, contraque diem, radiosque micantes*
> *Obliquantem oculos, nexis adamante catenis.*
> *Cerberon abstraxit.*

Tiryns autem nuncupata fuit à Tirynthe, Alûs filia: Halieis verò quod antè inibi multi piscatores habitarent, qui Græcorum sermone dicuntur ἁλιεῖς.

νου οἰκεῖν αὐτοῦ. Τὸ ἐθνικὸν, Τιρύνθιος καὶ Τιρυνθιὰς τὸ θηλυκὸν, καὶ Τιρυνθίς. Τὸ ἐκ τόπου, Τιρυνθόθεν· Εἰς τόπον, Τιρυνθόνδε. Ὤφειλε δὲ Τιρυνθάδε, ὡς πρὸς αἰτιατικήν.

rent. Gentile, Tirynthius, & Tirynthias fœm. & Tirynthis. Adverb. ex loco, ex-Tirynthe. In locum, in-Tirynthum. Debebat verò esse in-Tiryntha, tamquam ad accusativum.

ΤΙΣΙ´Α[83], ὡς Ἀσία, πόλις Ἰταλίας. Τὸ ἐθνικὸν Τισιάτης, ὡς Ἀσιάτης· Καὶ Τισιάτις θηλυκόν.

TISIA, ut Asia, urbs Italiæ. Gentile, Tisiates, ut Asiates. Et Tisiatis, fœm.

ΤΙ´ΣΙΣ, πόλις Αἰγύπτου, ἣν ἔκτισε Τίσις. Ὁ πολίτης, Τισίτης.

TISIS, urbs Ægypti, quam condidit Tisis. Civis, Tisites.

ΤΙ´ΣΣΑΙ[84], χωρίον Σικελίας· Φίλιστος ἐννάτῳ. Τὸ ἐθνικὸν, Τισσαῖος.

TISSÆ, oppidulum Siciliæ. Philist. lib. 9. Gentile, Tissæus.

ΤΙΤΑΚΙ´ΔΑΙ[85], δῆμος τῆς Ἀντιοχίδος φυλῆς, ἀπὸ Τιτάκου τοῦ προδόντος Ἄφιδνας τοῖς Διοσκούροις. Ὁ δημότης, Τιτακίδης ὁμοφώνως. Καὶ τὰ τοπικὰ ἐπιρρήματα ὡσαύτως.

TITACIDÆ, populus Antiochidis tribus, à Titaco, qui prodidit Aphidnas Dioscuris. Popularis, Titacides ejusdem vocis. Et localia adverbia eodem modo.

ΤΙ´ΤΑΝΑ[86], χωρίον τῆς Σικυωνίας. Λέγεται καὶ ἑνικῶς,

— Τιτάνοιό τε λευκὰ κάρηνα.

Τὸ ἐθνικὸν Τιτάνιος, καὶ Τιτανία. Νῦν δὲ Τευτάνιον καλεῖται.

TITANA, oppidulum Sicyoniæ. Dicitur etiam singul. num.

— *Titanique candida capita.*

Gentile, Titanius, & Titania. Nunc verò *Teutanion* vocatur.

ΤΙΤΑΡΩ´Ν, πόλις Θεσσαλίας, ἣν Τίταρον Λυκόφρων φησί. Τὸ ἐθνικὸν, Τιταρώνιος. [87] Ἔστι καὶ Τιταρήσιος ποταμὸς Θεσσαλίας. Τὸ ἐθνικὸν ὁμοφώνως Τιταρήσιος.

TITARON, urbs Thessaliæ, quam *Titarum* Lycophron vocat. Gentile, Titaronius. Est quoque Titaresius fluvius Thessaliæ. Gentile, similiter, Titaresius.

ΤΙΤΩΝΕΥ´Σ, ὄρος. Διονύσιος Γιγαντιάδος πρώτῳ. Ὁ οἰκήτωρ, Τιτωνεύς.

TITONEUS, mons. Dionysius Gigantiadis primo. Incola, Titoneus.

ΤΛΗ´ΤΕΣ[88], ἔθνος Ἰβηρικὸν, περιοικοῦν τοὺς Ταρτησσίους· Θεόπομπος τεσσαρακοστῷ πέμπτῳ.

TLETES, gens Iberica, quæ habitat circa Tartessios. Theopomp. lib. 45.

ΤΛΩ˜Σ,

TLOS,

83 Τισία, &c.] Tisia, ut Asia, urbs Italiæ. Memoratur Appiano Alex. in Annibalicis: Ἐν δὲ Βρεττίοις, οἳ μέρος εἰσὶν τῆς Ἰταλίας, ἀνὴρ ἐκ πόλεως Τισίας, φρουρουμένης ὑπὸ τῶν Λιβύων, εἰθισμένος ἀεί τι λῄζεσθαι καὶ φέρειν τῷ φρουράρχῳ, &c. i.e. *In Brutiis, qui sunt pars Italiæ, vir ex Tisia civitate, quam Libyes præsidio tenebant, solitus semper aliquid venari, & afferre præsidii-præfecto*, &c. Ne puta τὸ Ἀσία apud Stephanum accipi pro tertia nostri orbis parte, sed pro urbe Italiæ, in Brutia quoque quam *Asiam* loquebantur, cujus fit mentio in excerptis legationum ex Diodori Siculi lib. XXXVII.

84 Τίσσαι, χωρίον Σικελίας.] Tissæ, arum, oppidulum Siciliæ. Ptolemæus lib. 3. c. 4. singul. num. accipit & eam locat ad Ætnam. Fuisse perparvam & tenuem civitatem patet ex Cicer. Verrinâ III. *A Tissensibus, perparva & tenui civitate, & aratoribus laboriosissimis, frugalissimisque hominibus, nonne plus lucri nomine eripitur, quam quantum frumenti omnino exararunt?* Cicero utitur oppidanorum nomine, pro ejusdem urbis nomine, quod est translativum. Enituit etiam carmine Sil. Italici lib. XIIII.

Venit Amastra viris, & parvo nomine Tisse.

Dominicus Marius Niger in descriptione Siciliæ putat esse idem oppidum, quod hodie vulgari vocabulo *Randazzo* visitur ad radices Ætnæ, secus Asinem amnem, ac quia situs, quem Ptolemæus Tissæ dedit, convenit cum situ oppidi *Randazzo*, ejus sententiæ lubens accedo.

85 Τιτακίδαι, &c.] Titacidæ, arum, auctori nostro est Antiochidis tribus municipium; Harpocrationi verò & Suidæ est Æantidis; Titacus ille, qui huic populo nomen dedit, memoratur Herodoto lib. IX. c. LXXII.

86 Τίτανα, χωρίον τῆς Σικυωνίας.] Titana, orum, oppidulum Sicyoniæ. Singul. num. usurpavit Poëtarum parens Il. 2. v. 735. ubi legitur hemistichium illud, quod innominato Poëta affert auctor noster. Pausanias in Corinthiacis fœmino singul. accipit: Ἐκ δὲ Τιτάνης ἐς Σικυῶνα ἀφικομένοις καὶ καταβαίνουσιν ἐς θάλασσαν ἐν ἀριστερᾷ τῆς ὁδοῦ, ναὸς Ἥρας, οὐκ ἔχων ἔτι οὔτε ἄγαλμα, οὔτε ὄροφον. i.e. *A Titane, qua iter est Sicyonem euntibus & descendentibus versus mare ad lævam est fanum Junonis, quod neque signum amplius, neque tectum habet.*

87 Ἔστι καὶ Τιταρήσιος, &c.] Titaresius, amnis Thessaliæ. Qui è Titaro monte delapsus in Peneum se evolvebat, auctore Strabone lib. 9. Καὶ τὰ περὶ τὸν Τιταρήσιον, ὃς ἐξ ὄρους Τιτάρου συμφυοῦς τῷ Ὀλύμπῳ ῥέων, εἰς τὰ πλησίον τῶν Τεμπῶν χωρία τῆς Περραιβίας, αὐτοῦ που τὰς συμβολὰς ποιεῖται πρὸς τὸν Πηνειόν, i.e. *Et habitant adjacentia Titaresio, qui ex monte Titaro, Olympum attingente fluens, in vicina Tempibus loca Perrhæbiæ, ibidem fere Peneo infunditur.* Inclaruit etiam Smyrnæis plectris Il. 2. v. 751.

Οἵ τ' ἀμφ' ἱμερτὸν Τιταρήσιον ἔργ' ἐνέμοντο.

Quique circa pulchrum Titaresium arva incolebant.

Europus verò erat, quem Homerus vocat *Titaresium*, ut apparet ex Strabonis lib. 7. excerptis: Ὅτι ὁ Πηνειὸς ποταμὸς ῥέων διὰ τῶν Τεμπῶν καὶ ἀρχόμενος ἀπὸ τοῦ Πίνδου ὄρους, καὶ διὰ μέσης Θεσσαλίας καὶ τῶν Λαπιθῶν καὶ Περαιβῶν, δεχόμενός τε τὸν Εὔρωπον ποταμὸν, ὃν Ὅμηρος Τιταρήσιον ὠνόμασεν, διορίζει Μακεδονίαν μὲν, πρὸς βορρᾶν. Θεσσαλίαν δὲ πρὸς νότον. Αἱ δὲ τοῦ Εὐρώπου ποταμοῦ πηγαὶ ἐκ τοῦ Κιταρίου ὄρους ἄρχονται, ὅ ἐστι συνεχὲς τῷ Ὀλύμπῳ. i.e. *Quod Peneïus amnis fluens per Tempe, & incipiens à Pindo monte, & per mediam Thessaliam & Lapithas & Peræbos, recipiens Europum fluvium, quem Homerus Titaresium nominavit, dispescit Macedoniam quidem ad septentrionem; Thessaliam verò ad meridiem. Europi autem fontes ex Citario monte incipiunt, qui contiguus est Olympo.* In quibus verbis pro Κιταρίου legendum Τιταρίου. Titarus enim dicebatur mons iste, ut ex eodem Strabone, cujus verba in hujus sectionis capite apposuimus, apparet.

88 Τλῆτες.] Vide Γλῆτες.

89 Τλῶς,

ΤΛΩ͂Σ [89], πόλις Λυκίας, [90] ἀπὸ Τλῶ A τοῦ Τρεμύλου, καὶ Πραξιδίκης νύμφης. Τὸ ἐθνικὸν διχῶς, καὶ Τλωεὺς, καὶ Τλωΐτης. Ἔστι καὶ Τλῶς Τλωὸς τὸ ἐθνικὸν, ἀλλὰ καὶ Τλωΐος. Ἔστι καὶ ἄλλη Τλῶς πόλις Πισιδίας, τὸ κτητικὸν, Τλωϊκὸς, καὶ Τλωϊκή. B

TLOS, urbs Lyciæ, à Tloo Tremyli, & Praxidicæ Nymphæ. Gentile, dupliciter, & Tloeus, & Tloites. Est etiam Tlos, Tloos gentile, necnon Tloïus. Est etiam Tlos alia, urbs Pisidiæ, possessiv. Tloïcus, & Tloica.

ΤΝΥΣΣΟΣ, πόλις Καρίας· Ἑκαταῖος Ἀσίᾳ. Τὸ ἐθνικὸν Τνυσσεὺς, τῷ τύπῳ τῆς χώρας. C

TNYSSOS, urbs Cariæ. Hecatæ. Asia. Gentile, Tnysseus, regionis typo.

ΤΟΛΕΡΙΟΝ [91], πόλις Ἰταλίας. Τὸ ἐθνικὸν, Τολερῖνος.

TOLERIUM, urbs Italiæ. Gentile, Tolerinus.

ΤΟΛΙΣΤΟΒΙΟΙ [92], ἔθνος Γαλατῶν Ἑσπερίων, μετοικησάντων ἐκ τῆς Κελτογαλατίας ἐς Βιθυνίαν. Ἐρατοσθένης δ' ἐν πρώτῳ D Γαλατικῶν, Τολιστοβωγίους αὐτοὺς φησι.

TOLISTOBII, gens Galatarum occidentalium, qui ex Celtogalatia in Bithyniam migravere. Eratosthenes primo Galaticorum *Tolistobogios* eos vocat.

ΤΟΛΟΦΩΝ [93], πόλις Λοκρῶν τῶν Ὀζολῶν. Τὸ ἐθνικὸν, Τολοφώνιος· Θουκυδίδης τρίτῃ.

TOLOPHON, urbs Locrorum Ozolarum. Gentile, Tolophonius, Thucyd. lib. 3.

ΤΟΜΑΡΟΣ [94], ὄρος Δωδώνης, [95] ὅ E τινες Τόμουρον· Καὶ τοὺς κατοικοῦντας, Τομούρους. [96] Οἱ δὲ, Τμάρας· οὗ τὸ ἐθνικὸν, Τμάριος.

TOMARUS, mons Dodonæ, quem aliqui Tomurum. Et incolas, *Tomuros* vocant. Alii, *Tmaras*. Cujus gentile, Tmarius.

ΤΟΜΕΥΣ [97], πόλις πρὸς τῇ Ὀδησσῷ· Στρα-

TOMEUS, urbs prope Odessum. Stra-

89 Τλῶς, πόλις Λυκίας.] Tlos, urbs Lyciæ. Memoratur Ptolemæo lib. V. c. III.

90 Ἀπὸ Τλῶ.] Lege ἀπὸ Τλώου. Tlous enim dicebatur Tremili filius.

91 Τολέριον, πόλις Ἰταλίας.] Tolerium, urbs Italiæ, cujus oppidani Græcis Τολερῖνοι, Latinis *Tolerienses* dicebantur. Plutarch. in Marcio: Οὕτως ὁ Μάρκιος ἐπ' αὐτὰς τὰς πόλεις τῶν Λατίνων ἦγε· Καὶ Τολερίνους, καὶ Λαουϊκανοὺς, καὶ Πεδανοὺς, ἔτι δὲ καὶ Βωλανοὺς, ἀντιστάντες αὐτῷ, κατὰ κράτος εἷλεν. i.e. *Ita Marcius contra ipsas urbes Latinorum castra-movit. Et Tolerinos, & Lavicanos, & Pedanos, & adhuc Bolanos, resistentes ipsi, vi cepit.* Plin. lib. 3. c. 5. eos recenset inter LIII. ex antiquo Latio populos, qui sine vestigiis interiere: *Tolerienses, Tutienses, Vimitellarii, Velienses, Venetulani, Vicellenses. Ita ex antiquo Latio* LIII. *populi interiere sine vestigiis.*

92 Τολιστόβιοι, ἔθνος Γαλατῶν Ἑσπερίων.] Tolistobii, gens *Galatarum*, i.e. *Gallorum occidentalium*, qui ex Celtogalatia, in Bithyniam sedes transtulerunt. Strabo lib. 4. memoriæ dedit, tres gentes è Gallia in Asiam migrasse, scilicet *Tectosages, Trocmos, & Tolistobogios*, quos noster *Tolistobios* appellat, de quibus pretium operæ est audire Livium lib. 38. c. 16. *Profecti ex Bithynia in Asiam processerunt. Non plus ex viginti millibus hominum quàm decem armata erant. Tamen tantum terroris omnibus, quæ cis Taurum incolunt, gentibus injecerunt; ut quas adissent, quasque non adissent, pariter ultimæ propinquis imperio parerent. Postremò cùm tres essent gentes, Tolistoboii, Trocmi, Tectosagi; in tres partes, qua cuique populorum suorum vectigalis Asia esset, diviserunt. Trocmis Hellesponti ora data; Tolistoboi Æolida atque Ioniam, Tectosagi mediterranea Asiæ sortiti sunt. Et stipendium tota cis Taurum Asia exigebant. Sedem autem ipsi circa Halyn flumen ceperunt, tantusque terror eorum nominis erat, multitudine etiam magna sobole aucta, ut Syriæ quoque ad postremum reges stipendium dare non abnuerent. Primus Asiam incolentium abnuit Attalus, pater regis Eumenis. Audacique incepto præter omnium opinionem affuit fortuna; & signis collatis superior fuit. Non tamen ita infregit animos eorum, ut absisterent imperio, &c.* Semper Galli armis excelluerunt, at nunc & literis & armis.

93 Τολοφὼν, πόλις, &c.] Tolophon, onis, urbs Locrorum Ozolarum ex Thucydidis lib. 3. ubi ejus oppidanos *Tolophonios* memorat.

94 Τόμαρος, ὄρος Δωδώνης.] Tomarus, mons Dodonæ. Qui *Tmarus* etiam dicebatur, cujus rei locuples est testis Strabo lib. 7. Ἡ Δωδώνη τοίνυν τὸ μὲν παλαιὸν ὑπὸ Θεσπρωτοῖς ἦν, καὶ τὸ ὄρος ὁ Τόμαρος, ἢ Τμάρος, ἀμφοτέρως γὰρ λέγεται, ὑφ' ᾧ κεῖται τὸ ἱερόν· καὶ οἱ Τραγικοί τε, καὶ Πίνδαρος, Θεσπρωτίδα εἰρήκασι τὴν Δωδώνην. i.e. *Dodone igitur antiquitus sub Thesprotis fuit, & mons Tomarus, vel Tmarus (utroque enim modo dicitur) sub quo jacebat fanum. Et Tragici, & Pindarus, Thesprotida dixêre Dodonen.* Fuit Tomarus mons centum fontibus circa radicem nobilis, ut Theopompo placet, auctore Plinio in prologo lib. 4. Solino cap. XIII.

95 Ὅ τινες Τόμουρον, &c.] Videtur respexisse Strabonis lib. 7. Ἀπὸ δὲ Τομάρου τοὺς ὑπὸ τοῦ ποιητοῦ λεγομένους ὑποφήτας τοῦ Διὸς, οὓς καὶ ἀνιπτόποδας χαμαιεύνας καλεῖ, Τομούρους φασὶ λεχθῆναι. i.e. *A Tomaro, eos qui dicti sunt Iovis interpretes à Poëta quos illotos-pedibus humi-decumbentes vocat*, Tomoros *ajunt dictos.*

96 Οἱ δὲ Τμάρας.] Fidenter legendum Τμάρος, cujus gentile Τμάριος. Sic enim etiam mons iste dicebatur, ut apparet ex Strabonis lib. 7. cujus verba in hujus sectionis capite apposuimus. Sic etiam eruditi contendunt legendum apud Maronem Ecloga 8. v. 44.

Nunc scio, quid sit amor, duris in cotibus illum
Tmarius, aut Rhodope.

97 Τομεὺς, πόλις πρὸς τῇ Ὀδησσῷ.] Tomeus, urbs ad Odessum, ex Strabonis lib. 7. Apud quem legitur Tomis: Εἶτα Τόμις, ἕτερον πολίχνιον ἐν διαστήμασι πεντήκοντα σταδίοις. i.e. *Deinde Tomis, aliud oppidulum distans stadiis* CCL. Sic etiam dicitur Ovidio Trist. lib. 3. Eleg. 9.

Inde Tomis dictus locus hic, quia fertur in illo
Membra soror fratris consecuisse sui.

Quare apud Stephanum pro Τομεὺς legendum Τόμις. Fuit urbs in Ponto, Milesiorum colonia, Ovidii exsilio celebris. Quapropter idem eam vocat *Miletida urbem* elegia modò dicta.

A quibus advenerit Miletida sospes ad urbem,
Offensi quo me compulit ira Dei.

Inventur etiam Τόμοι, & Τομαία. i.e. *Tomi, & Tomæa.*

98 Στρο-

Στράβων ἑβδόμῃ. [98] Ὠνομάσθη δὲ οὕτω, διὰ τὸ Ἄψυρτον τὸν Αἰήτου υἱὸν ὑπὸ Μηδείας καὶ Ἰάσονος ἐν τῇ φυγῇ ἐκεῖ κατατμηθῆναι. [99] Ἔστι καὶ Τομαῖον ὄρος περὶ τὸ Κορυφάσιον τῆς Πύλου, ἐοικὸς σμίλῃ. Ὁ πολίτης, Τομίτης· Καὶ Τομίτις τὸ θηλυκόν. Ὤφειλε δὲ, ὡς Ἀταρνείτης, διὰ διφθόγγου γράφεσθαι.

Strabo lib. 7. Sic verò vocata fuit, eò quod Apsyrtus Æetæ filius à Medea, & Jasone in fuga illic in frusta concisus fuerit. Est etiam Tomæus mons juxta Coryphasion Pyli, scalpro similis. Civis, Tomites. Et Tomitis, fœmineum. Debebat verò scribi per diphthongum, ut Atarnetes.

ΤΟΜΙΣΣΑ, χωρίον διορίζον Καππαδοκίαν ἀπὸ Ταύρου. Τὸ ἐθνικὸν Τομισηνὸς, τῷ τύπῳ τῆς χώρας, καὶ Τομισεύς.

TOMISSA, regio dividens Cappadociam à Tauro. Gentile, Tomisenus, regionis typo, & Tomiseus.

ΤΟΞΙΟΙ, καὶ Τοξιανοὶ, ἔθνος Ταυρικόν· Ἡρωδιανὸς ἑβδόμῃ.

TOXII, & Toxiani, populi Taurici. Herodian. lib. 7.

ΤΟΠΑΖΙΟΣ [1], νῆσος Ἰνδική. Τὸ ἐθνικὸν, Τοπάζιος. Ἀλέξανδρος ὁ πολυΐστωρ [2] φησὶν, ὡς εὑρίσκεσθαι [3] καὶ ἐν τῇ τῶν Τοπαζίων νήσῳ [4] λίθον ὁμώνυμον τῇ νήσῳ, ὅμοιον τῇ χροιᾷ τῇ τοῦ νέου ἐλαίου. Διὰ τοῦ ξ δὲ ἐγράφετο πρότερον.

TOPAZIUS, insula Indiæ. Gentile, Topazius. Alexander Polyhistor inquit, inveniri in Topaziorum insula *lapidem* h. e. *gemmam* ejusdem nominis cum insula, colore similem recentis olei colori, prius verò per x scribebatur.

ΤΟΡΕΤΑΙ [5], ἔθνος Ποντικόν· Ἀπολλόδωρος δευτέρῳ περιηγήσεως.

TORETÆ, populi Pontici, Apollodorus lib. 2. periegeseωs.

ΤΟΡΡΗΒΟΣ, πόλις Λυδίας, ἀπὸ Τορρήβου τοῦ Ἄτυος. Τὸ ἐθνικὸν, Τορρήβιοι· Καὶ θηλυκὸν, Τορρηβίς. Ἐν δὲ τῇ Τορρηβίδι ἐστὶν ὄρος Κάριος καλούμενον, καὶ ἱερὸν τοῦ Καρίου ἐκεῖ. Κάριος δὲ Διὸς παῖς, καὶ Τορρηβίας, ὡς Νικόλαος τετάρτῳ. Ὃς πλαζόμενος περί τινα λίμνην, ἥτις ἀπ᾽ αὐτοῦ Τορρηβία ἐκλήθη, φθογγῆς Νυμφῶν [6] ἀκοῦσαι, ἃς καὶ Μούσας Λυδοὶ καλοῦσι, καὶ μουσικὴν ἐδιδάχθη, καὶ αὐτοὺς Λυδοὺς ἐδίδαξε τὰ μέλη. [7] Διὰ τοῦτο Τορρηβία ἐκαλεῖτο.

TORRHEBOS, urbs Lydiæ, à Torrhebo Atyis filio. Gentile, Torrhebii. Fœmin. Torrhebis. In regione *Torrhebide* est mons, qui *Carius* vocatur, & illic templum Carii. Carius verò fuit Iovis, & Torrhebiæ filius, ut Nicolaus lib. 4. Qui cum circa paludem quamdam vagaretur, quæ ab eo *Torrhebia* vocata fuit, audita Nympharum voce, quas etiam *Musas* Lydi vocant, & musicam ab eis doctus fuit, & Lydos docuit carmina. Propterea *Torrhebia* vocabantur.

ΤΟΡΤΟΜΙΟΝ, πόλις μεταξὺ Συρίας καὶ Ἀρμενίας. Τὸ ἐθνικὸν Τορτόμιος ὡς Βυζάντιος.

TORTOMIUM, urbs inter Syriam, & Armeniam. Gentile, Tortomius, ut Byzantius.

TO- TO-

98 Ὠνομάσθη δὲ οὕτω, &c.] Agit nunc de etymo urbis Tomææ, ad quod alludit Ovid. disticho illo, nota proximè præcedenti allato, quod disertè affirmat Cicero in Orat. pro lege Manilia: *Primùm ex suo regno sic Mithridates profugit, ut ex eodem Ponto Medea illa quondam profugisse dicitur, quam prædicant in fuga fratris sui membra in iis locis, quâ se parens persequeretur, dissipavisse, ut eorum collectio dispersa, mærorque patrius celeritatem persequendi retardaret.*

99 Ἔστι καὶ Τομαῖον ὄρος, &c.] Celebratur mons Tomæus juxta Coryphasium Pyli. Tomeus dicitur Thucydidi lib. 4. Τοὺς μὲν, ἐν Κορυφασίῳ, ἐντὸς τοῦ Βουφράδος καὶ τοῦ Τομέως μένοντας. i. e. *Hos quidem* [Lacedæmonios] *intra Coryphasium,* [&] *intra Buphradem, & Tomeum manentes.*

1 Τοπάζιος, νῆσος Ἰνδική.] Topazius, insula Indica. Salmasius in Solinum fol. 1083. inquit legendum, Τόπαζος pro Τοπάζιος, quod Samii senis auctoritate probat, ac si novum esset prototypum, & gentile proferri eodem modo. Indica dicitur auctori nostro, at Plin. lib. 37. c. 8. in Rubro mari locat, atque *Topazion*, ut noster vocat. Ejus sunt verba: *Juba Topazion insulam in Rubro mari à continente stadiis* CCC. *abesse tradit, nebulosam & ideo quæsitam sæpe navigantibus, ex ea causa nomen accepisse. Topazin enim Troglodytarum lingua significationem habere quærendi.* Ex ejusdem auctoris libro capiteque citato clarescit, *Chitim* quoque vocatam. *Ophiodes* etiam dicta fuit propter serpentes, ut Straboni lib. 16. placet: Μετὰ δὲ τὸν κόλπον ἡ Ὀφιώδης καλουμένη νῆσος ἀπὸ τοῦ συμβεβηκότος, ἣν ἠλευθέρωσε τῶν ἑρπετῶν ὁ βασιλεὺς, ἅμα καὶ διὰ τοὺς φθορὰς τῶν προσορμιζομένων ἀνθρώπων ἐκ τῶν θηρίων, καὶ διὰ τὰ τοπάζια. i. e. *Post sinum est Ophiodes insula, ab eventu appellata, quam rex à serpentibus liberavit, cum multi applicantes, à serpentibus interficerentur, propter topazia.*

2 Φησὶν, ὡς εὑρίσκεσθαι.] Lege φησὶν εὑρίσκεσθαι.

3 Ἐν τῇ Τοπαζίων νήσῳ.] Salmasius in Sol. fol. 1083. sollicitat hanc lectionem, ac laborat probare ex veteribus codicibus Alexandrum Polyhistorem scripsisse ἐν τῇ τῶν Παζίων νήσῳ, i. e. *in Paziorum insula.* Sed certo certius est Stephanum invenisse, quomodo nunc legitur, aliter id hoc in loco non apposuisset sine aliqua præfatione.

4 Λίθον ὁμώνυμον, &c.] Loquitur de Topazio lapide, insulæ cognomine, ac simili recentis olei colori. Erat enim Topazius lapis viridis colore, ex quo factam statuam Arsinoæ Ptolemæi Philadelphi uxori affirmat Plin. lib. 37. c. 8. *Ex hac* [insula] *primùm importatam Berenicæ reginæ, quæ fuit mater sequentis Ptolemæi, à Philemone præfecto regis, ac mirè placuisse, & inde factam statuam Arsinoæ Ptolemæi Philadelphi uxori quatuor cubitorum, sacratam in delubro, quod* aureum *cognominabatur.*

5 Τορέται, ἔθνος Ποντικόν.] Toretæ, gens Pontica. Memorantur Plinio lib. 6. c. 5. *Toreatæ* dicuntur Melæ lib. 1. c. 19. Straboni lib. 11.

6 Ἀκοῦσαι.] Lege ἤκουσε, id enim ratio clamat.

7 Διὰ τοῦτο Τορρηβία ἐκαλεῖτο.] De Torrhebiis carminibus consulesis Cœl. Rhodig. Antiq. Lect. lib. 9. c. 3.

8 To-

ΤΟΡΩΝΗ[8], πόλις Θράκης, ἀπὸ Τορώνης τῆς Πρωτέως ἢ Ποσειδῶνος, καὶ Φοινίκης. [9] Ἔστι καὶ ἄλλη Τορώνη μετὰ Τροίαν κτισθεῖσα. Ὁ πολίτης, Τορρωναῖος. Ἔστι καὶ ἄλλη πόλις Σικελίας Τόρρωννα, διὰ δύο ν, καὶ τὰ δύο ο μικρά. [10] Λέγεται καὶ Τορωναῖος κόλπος. Οὗτος δὲ καλεῖται ἀπὸ τοῦ Καναστραίου, ἕως τοῦ Δέρρεως.

TORONE, urbs Thraciæ, à Torone Protei, vel Neptuni, & Phœnicæ filia. Eſt & alia Torone poſt Troiam condita. Civis, Torrhonæus. Eſt & alia urbs Siciliæ Torrhonna per duplex *n*, & per duplex *o* micron. Dicitur etiam *Toronæus ſinus*. Sic verò vocatur, qui à Canaſtræo, uſque ad Derrhim pertingit.

ΤΟΥΡΔΙΤΑΝΙΑ[11], χώρα τῆς Ἰβηρίας, ἣ καὶ Βαιτικὴ καλεῖται, περὶ τὸν Βαῖτιν ποταμόν. Οἱ οἰκοῦντες, Τουρδιτανοί, καὶ Τουρδοῦλοι. Ἀρτεμίδωρος δὲ Τουρτυτανίαν αὐτὴν καλεῖ, καὶ Τούρτους τοὺς οἰκήτορας, καὶ Τουρτουτανούς.

TURDITANIA, regio Iberiæ, quæ etiam *Bætica* vocatur, circa Bætim fluvium. Incolæ, Turditani, & Turduli. Artemidorus verò *Turtytaniam* eam vocat, & Turtos, incolas & Turtutanos.

ΤΡΑΓΑΣΑΙ[12], χώρα ἐν Ἠπείρῳ, ἀπὸ Τραγάσου, οὗ εἰς χάριν ὁ Ποσειδῶν ἁλῶν πῆξιν ἐποίησεν. [13] Ὅθεν Τράγασοι οἱ ἅλες, ὡς Ἑλλάνικος ἐν πρώτῳ Λεσβιακῶν. [14] Ἀφ' οὗ καὶ τὸ πεδίον Ἅλσιον καλεῖται. Ὁ οἰκήτωρ, Τραγασαῖος. [15] Ἀριστοφάνης Ἀχαρνεῦσι.

TRAGASÆ, regio in Epiro à Tragaſo, in cujus gratiam Neptunus ſalis denſationem fecit. Unde Τράγασοι, i. e. *Tragaſi ſales*, ut Hellanicus Lesbiacor. primo. A quo, & campus *Halſius* vocatur. Incola, Tragaſæus, Ariſtoph. Acharnenſibus.

ΤΡΑΓΑΙΑ[16], νῆσος πρὸς ταῖς Κυκλάσιν, ὅθεν ἦν Θεογείτων ὁ περιπατητικὸς, Ἀριστοτέλους γνώριμος. Ἔστι καὶ πόλις ἐν Νάξῳ, ἐν ᾗ Τράγιος Ἀπόλλων τιμᾶται. Εὔπολις διὰ τοῦ ε γράφει, καὶ πληθυντικῶς Τραγεταί. Τὸ ἐθνικὸν Τραγεάτης, ὡς Τεγεάτης.

TRAGÆA, inſula juxta Cyclades, unde erat Theogiton peripateticus, Ariſtotelis familiaris. Eſt etiam urbs in Naxo, in qua Tragius Apollo colitur. Eupolis per *e* ſcribit, & pluraliter Tragetæ. Gentile, Trageates, ut Tegeates.

ΤΡΑΓΙΛΟΣ, πόλις μία τῶν ἐπὶ Θράκης, πρὸς τῇ Χερρονήσῳ καὶ Μακεδονίᾳ. Ἐκ ταύ-

TRAGILUS, urbs Thraciæ juxta Cherſoneſum, & Macedoniam. Ex hac erat Aſcle-

8 *Τορώνη, πόλις Θράκης.*] Torone, urbs Thraciæ. Hæc eadem eſt, quæ à Ptolemæo lib. 3. c. 13. in Paraxia Macedoniæ regione locatur, à qua *Toronæus ſinus* denominatur. Ejus quoque meminit Scylax inter Macedoniæ urbes Græcas.

9 *Ἔστι καὶ ἄλλη Τορώνη*, &c.] Eſt & alia Torone poſt Troiam condita. Cujusnam regionis fuerit hæc Torone poſt Troiam condita, me latet; Ptolemæus lib. 3. c. 14. memorat Epiri Toronem.

10 *Λέγεται καὶ Τορωναῖος κόλπος.*] Toronæus ſinus inter alios celebratur Ptolemæo lib. 3. c. 13. qui, ut ait noſter, à Canaſtræo uſque ad Derrhis promontorium pertingebat, utriuſque meminit Ptolemæus eodem libro capiteque. Hodie *Golfo di Rampa* vocari dicunt.

11 *Τουρδιτανία, χώρα τῆς Ἰβηρίας*, &c.] Turditania, regio Iberiæ, quæ *Bætica* etiam dicitur, &c. Cum auctor noſter haurierit hæc ex Strabonis lib. 3. præſtat ejus apponere verba: *Καλοῦσι δ' ἀπὸ μὲν τοῦ ποταμοῦ Βαιτικήν· ἀπὸ δὲ τῶν ἐνοικούντων, Τουρδητανίαν· τοὺς δ' ἐνοικοῦντας Τουρδητανούς τε καὶ Τουρδούλους προσαγορεύουσι.* i. e. *Regionem à fluvio Bæticam, ab incolis* Turdetaniam *vocant. Incolas autem Turdetanos & Turdulos.* Si placet lectori corrigere Stephanum ex Strabone, per me licet. Namque Livio etiam lib. 34. c. 19. *Turditania* & *Turdetani* dicuntur. Regio eſt frumenti, hordei, vini, olei, & omnis generis fructuum & frugum feraciſſima, ab ortu terminatur Granata, ab occaſu Ana fluvio, à meridie oceano, & freto Herculeo, à ſeptentrione Caſtella nova; Hiſpanis dicitur *Andaluzia* à Vandalis, qui quondam eam tenuerunt, nomine deflexo. Ptolemæo lib. 2. c. 4. & 5. *Turditani*, *Turduli*, & *Turdetani* tamquam diverſi Hiſpaniæ populi celebrantur. Strabonis ætate nulla erat inter eos differentia, omnium Hiſpanorum ſapientiſſimi cenſebantur, uſi ſunt grammatica, & antiquitatis monumenta habuere conſcripta, ac Poëmata & metris incluſas leges à ſex millibus annorum, ut aiebant, auctore eodem Strabone prædicto libro. In hac regione *Elyſios campos* fuiſſe fabulabantur, & *βεκκεσέληνος* quidam ibi Paradiſum fuiſſe probare laborabat.

12 *Τραγασαί, χώρα ἐν Ἠπείρῳ*, &c.] Tragaſæ, regio in Epiro, à Tragaſo, in cujus gratiam Neptunus ſalis denſationem fecit. Quod ignara plebs in miraculi loco numerat, id docti naturæ aſſignant. Sal iſte ſponte ſua ſpirantibus Eteſiis cogebatur, auctore Strabone lib. 13. quod in Troade circa Lectum accidiſſe dicit. Athenæus Dipnoſophiſtarum lib. 3. prodit, in Troade, cum antè cuivis permitteretur ſalem Tragaſæum gratis auferre, ſalarium tributum, ut Lyſimachus exigi mandavit, evanuiſſe; quod admiratus Lyſimachus tributum remiſit, ac iterum ſuccreviſſe.

13 *Ὅθεν Τράγασοι οἱ ἅλες.*] Subtilis error his ineſt, ſcribendum *ὅθεν Τραγασαῖοι ἅλες*, i. e. *unde Tragaſæi ſales.* Athenæus enim lib. 3. *Τραγασαῖον ἅλα*, i. e. *Tragaſæum ſalem* vocat, & Strabo lib. 13. *Τραγεσαῖον ἁλοπήγιον.*

14 *Ἀφ' οὗ καὶ τὸ πεδίον Ἅλσιον.*] Campus Halſius, ſic dictus, quod illic ſal cogeretur, memoratur Straboni lib. 13. apud quem perperam ſcribitur *Ἁλήσιον πεδίον*, pro *Ἅλσιον πεδίον.*

15 *Ἀριστοφάνης.*] Gentile Tragaſæus non uſurpatur ab Ariſtophane in Acharnenſibus de incolà regionis Tragaſarum, ut putat auctor noſter, ſed per jocum de more ſuo Ariſtophanes fabula citata, actu tertio, ſcena quarta, ſtrophe ſubſequenti inquit, Artemonem muſicum malè olere, utpote filium *patris Tragaſæi*, id eſt, hircini à nomine *τράγος*, i. e. *hircus*, ac ludit in vocabulo, tamquam ſi eſſet gentile Tragarum.

16 *Τραγαία, νῆσος πρὸς ταῖς Κυκλάσιν*, &c.] Tragæa, inſula prope Cyclades. Memoratur Thucydidi lib. 1. cui *Tragia* dicitur: *Ἐναυμάχησαν πρὸς Τραγίᾳ τῇ νήσῳ, Σαμίων ναυσὶν ἑβδομήκοντα.* id eſt, *Pugnarunt ad inſulam Tragiam cum Samiorum* LXX. *navibus.* Poſita erat prope Samum, auctore ejuſdem Thucydidis ſcholiaſta ad librum citatum.

ταύτης ἦν Ἀσκληπιάδης, ὁ τὰ τραγῳδούμενα A γράψας ἐν ἓξ βιβλίοις. Ὁ πολίτης, Τραγιλεύς.

Asclepiades, qui de rebus in tragœdia decantatis sex libros scripsit. Civis, Tragileus.

ΤΡΑΛΛΙΑ[17], μοῖρα τῆς Ἰλλυρίας. Λέγονται καὶ Τράλλοι, καὶ Τράλλες παρὰ Θεοπόμπῳ. Λέγεται καὶ Τρωαλικίδα, καὶ Τράλλα. Ἔστι καὶ B Τράλλιον Βιθυνίας, ἡ καθήκει πρὸς τὸν Ἀστακηνὸν κόλπον. Τὸ ἐθνικὸν τούτου, Τράλλιοι.

TRALLIA, pars Illyriæ. Dicuntur etiam Tralli, & Tralles apud Theopomp. Dicitur etiam *Troalicida*, & *Tralla*. Est quoque Trallion Bithyniæ, quæ protenditur usque ad Astacenum sinum. Gentile hujus, Tralli.

ΤΡΑΛΛΙΣ[18], πόλις Λυδίας, πρὸς τῷ Μαιάνδρῳ ποταμῷ, [19] ἡ πρότερον λεγομένη Ἄνθεια, διὰ τὸ πολλὰ ἄνθη ἐκεῖ πεφυκέναι. C [20] Ἐκαλεῖτο καὶ Εὐρυμνά. Τὸ ἐθνικὸν, Τραλλιανός.

TRALLIS, urbs Lydiæ, juxta Mæandrum fluvium, quæ prius dicebatur *Anthia*, διὰ τὸ πολλὰ ἄνθη, &c. i. e. *quod multi flores illic nascerentur*. Vocabatur etiam *Eurymna*. Gentile, Trallianus.

ΤΡΑΜΠΗ, Ἰωνίας πόλις. Τὸ ἐθνικὸν, Τραμπαῖος, ὡς Λάμπη Λαμπαῖος.

TRAMPE, urbs Ioniæ. Gentile, Trampæus, ut Lampe, Lampæus.

ΤΡΑΜΠΥΑ, πόλις τῆς Ἠπείρου, πλησίον D Βουνίμων. Ὁ πολίτης Τραμπυεύς, καὶ Τραμπυέτης.

TRAMPYA, urbs Epiri, prope Bunimos. Civis, Trampyeus, & Trampyetes.

ΤΡΑΝΣΑΛΠΙΝΟΙ[21], ἔθνη Κελτῶν, πέραν τῶν Ἄλπεων· Τὸ γὰρ τρὰνς, σημαίνει πέραν.

TRANSALPINI, populi Celtarum trans Alpes. *Trans* enim Latinè, significat πέραν E Græcè.

ΤΡΑΠΕΖΑ[22], πόλις Ἀρκαδίας, ἐγγὺς Τρικολώνου. Οἱ πολῖται, Τραπεζεῖς.

TRAPEZA, urbs Arcadiæ, prope Tricolonum. Cives, Trapezeis.

ΤΡΑΠΕΖΟΥΣ[23], πόλις πρὸς τῷ Εὐξείνῳ Πόντῳ, Σινωπέων ἄποικος. Ἐκαλεῖτο καὶ Οἰζηνίς. [24] Ἐν ταύτῃ μέλι ἀπὸ τῆς πύξου φησὶν Ἀριστοτέλης γίνεσθαι, ἐν τῷ περὶ θαυμασίων ἀκουσμάτων, βαρύοσμον. Ἀφ' οὗ τοὺς φα-

TRAPEZUS, urbs juxta Euxinum pontum, Sinopeorum colonia. Vocabatur etiam F *Oezenis*. In hac mel fieri ex buxo inquit Aristot. in *de admirab. Auscultation.* Graviter-olens. Ex quo comedentes sani quidem, mente alienantur,

17 Τραλλία, μοῖρα τῆς Ἰλλυρίας.] Trallia, pars Illyriæ. Cujus incolæ dicebantur Tralli, & Tralles. Hos in Thracia locat Plutarchus in Agesilao: confines enim regiones sunt Thracia & Illyria. Τρωαλικίδα lectio suspecta mihi videtur.

18 Τράλλις, πόλις Λυδίας, &c.] Trallis, urbs Lydiæ ad Mæandrum fluvium. Singul. & plur. num. usurpatur tam Græcis quàm Latinis. Memoratur Ptolemæo lib. 5. c. 2. inter Cariæ oppida, Straboni lib. 14. post Magnesiam; è nostris Ciceroni Epistol. lib. 3. ad Appium Pulchrum Epist. 5. Juv. Satyra 3. v. 70.

Hic Andro, ille Samo, hic Trallibus, aut Alabandis
Esquilias, dictumque petunt à vimine collem.

Fuit urbs opulentissima totius Asiæ, non modò Cariæ, ut videre est ex Strabonis lib. 14. & Cic. Orat. pro L. Flacco; nescio an eam magis illustraverit Pythodoris, Ponti regina clarissima, quæ ei suos debuit natales, an Alexander Trallianus, medicus celeberrimus, ejus alumnus, qui experimenta longo usu ex morbis collecta duodecim libris complexus est.

19 Ἡ πρότερον λεγομένη Ἄνθεια.] Trallis, antè dicta *Anthia*, quod multi flores illic nascerentur. Plin. lib. 5. c. 29. *Trallis, eadem Euanthia, & Seleucia & Antiochia dicta.* Euanthia & Anthia ferè idem est vocamen.

20 Ἐκαλεῖτο καὶ Εὐρυμνά.] Sine dubio pro Εὐρυμνὰ legendum Ἐρυμνὰ, scilicet, quod sita esset in vertice quodam plano atque natura munito, ut ait Strabo lib. 14. Ἵδρυται δ' ἡ μὲν τῶν Τραλλιανῶν πόλις ἐπὶ τραπεζίου τινὸς ἄκραν ἔχοντος ἐρυμνήν· καὶ τὰ κύκλῳ δ' ἱκανῶς εὐερκῆ· συνοικεῖται δὲ καλῶς, εἴ τις ἄλλη τῶν κατὰ τὴν Ἀσίαν ὑπὸ εὐπόρων ἀνθρώπων. i. e. *Posita est Trallianorum urbs in quodam* [veluti] *abaculo verticem habente munitum; & circum loca sunt satis bene-munita. Habitatur optime, si qua alia Asianarum urbium ab opulentis hominibus.*

21 Τρανσαλπῖνοι, ἔθνη Κελτῶν.] Transalpini, gens Celtarum. *Celtas* vocat *Gallos*. Transalpini verò dicti sunt, quod essent trans Alpes, quemadmodum etiam qui erant cis Alpes *Cisalpini* dicebantur, vide sis Josephi Scaligeri libellum, cui titulum fecit *Notitia Galliæ.*

22 Τράπεζα, πόλις Ἀρκαδίας.] Trapeza, urbs Arcadiæ. Memoratur Pausaniæ in Arcadicis, cui *Trapezûs* dicitur, in quam regni sedem transtulit Hippotheus, sed Pausaniæ tempore rudera ejus tantum exstabant. Sic enim ille libro citato: Διαβάντων δὲ Ἀλφειὸν χώρα τε καλουμένη Τραπεζουντία, καὶ πόλεώς ἐστιν ἐρείπια Τραπεζοῦντος. i. e. *Transeuntibus vero Alpheum, regio nomine* Trapezuntia, *urbis sunt rudera Trapezuntis.* Noster putat diversas fuisse urbes. Dictione enim sequenti celebrat Trapezuntem.

23 Τραπεζοῦς, πόλις πρὸς τῷ Εὐξείνῳ Πόντῳ, &c.] Trapezûs, untis, urbs ad Euxinum Pontum, Sinopensium colonia. Strabo lib. 11. Μετὰ δὲ τὴν Διοσκουριάδα ἡ λοιπὴ τῆς Κολχίδος ἐστὶ παραλία, καὶ ἡ συνεχὴς Τραπεζοῦς, καμπὴν ἀξιόλογον ποιήσασα· εἶτα εἰς εὐθεῖάν πως παραλίαν τὴν τὰ δεξιὰ τοῦ Πόντου ποιοῦσαν, τὰ βλέποντα πρὸς ἄρκτον. i. e. *Post Dioscuriadem reliqua est Colchidis ora, & contigua Trapezûs, flexum faciens insignem, quæ deinde in rectum porrecta, latus Ponti dextrum efficit, quod septentrionem respicit.* Vulgò *Trapizonda* vocatur. Ab anno CIƆCCLXI, usque ad annum CIƆCCCCLX. fuit imperatorum sedes, quibus Mahumetes II. Turcorum Imperator, expugnata urbe, imperium ademit, nunc est Turcorum satrapæ sedes. Protulit *Georgium* Trapezuntium, Latinarum Græcarumque literarum peritissimum, qui in senectute memoria fuit destitutus, adeo ut utriusque linguæ prorsus oblitus fuerit; necnon *Bessarionem* Cardinalem; vide Stukii Scholia in Arrhiani Periplum Ponti Euxini.

24 Ἐν ταύτῃ μέλι, &c.] Hujus mellis nemo omnium, quod sciam, meminit præter Aristotelem libro de Mirabilibus, apud quem perperam legitur τοὺς δ' ἐπιπολῆς, pro τοὺς δ' ἐπιλήπτους. Epilepticos enim liberabat mentis stupore, ut ait noster.

25 Ἔστι

φαγόντας ὑγιαίνοντας μὲν ἐξίστασθαι, τοὺς δ' ἐπιλήπτους εὐθέως ἀπαλλάττεσθαι. [25] Ἔστι καὶ Ἀρκαδίας πόλις Τραπεζοῦς, ἀπὸ Τραπεζοῦντος παιδὸς Λυκάονος, ὡς Παυσανίας ὀγδόῳ. Ἔστι καὶ ἄλλη πλησίον τοῦ Ἀραβικοῦ κόλπου. Ὁ πολίτης Τραπεζούντιος, ὡς Σελινούντιος. Καὶ ἡ χώρα Τραπεζουντία. Λέγεται καὶ Τραπεζούσιος, ὡς Ἀμαθούσιος.

A tur, epileptici autem ſtatim liberantur. Eſt etiam Arcadiæ urbs Trapezûs, ſic dicta, à Trapezunte Lycaonis filio, ut Pauſanias lib. 8. Eſt etiam alia juxta Arabicum ſinum. Civis, Trapezuntius, ut Selinuntius. Et regio Trapezuntia. B Dicitur etiam *Trapezuſius*, ut Amathuſius.

ΤΡΑ'ΒΑΛΑ, πόλις Λυκίας. Τὸ ἐθνικὸν Τραβαλεύς.

TRABALA, urbs Lyciæ. Gentile, Trabaleus.

ΤΡΑΥΧΕ'ΝΙΟΙ, ἔθνος περὶ τὸν πόντον τὸν Εὔξεινον, ὅμορον Σινδοῖς.

C TRAUXENII, populi, circa pontum Euxinum, Sindis vicini.

ΤΡΑΥΣΟΙ' [26], πόλις Κελτῶν. Ἔθνος, οὓς οἱ Ἕλληνες Ἀγαθύρσους ὀνομάζουσι.

TRAUSI, urbs Celtarum. Gens, quos Græci *Agathyrſos* nominant.

ΤΡΑ'ΦΗ, πόλις πρὸς τῷ πόντῳ. Τὸ ἐθνικὸν, Τραφαῖος.

TRAPHE, urbs juxta Pontum. Genti- D le, Traphæus.

ΤΡΑ'ΦΕΙΑ, πόλις Βοιωτίας, πολλὰ θρέμματα ἔχουσα. Τὸ ἐθνικὸν, Τραφιος, ἢ Τραφιεύς.

TRAPHIA, urbs Bœotiæ, multa pecora habens. Gentile, Traphius. vel Traphieus.

ΤΡΑΧΕΙ'Α [27], οὕτως ἡ Ἰσαυρία πᾶσα· Στράβων τεσσαρεσκαιδεκάτῃ. Κιλικίας δὲ τῆς ἔξω Ταύρου ἡ μὲν λέγεται τραχεῖα, ἡ δὲ πεδιάς. Τὸ τοπικὸν, [28] Τραχεώτης. Ἀρχὴ δ' αὐτῆς ἀπὸ Κορακησίου, ἡ πεδιὰς δὲ, ἀπὸ Σόλων καὶ Ταρσοῦ, μέχρις Ἰσσοῦ. Καὶ ἔστι τὸ ταύτης τοπικὸν ἔτι καὶ νῦν Πεδιανοί· Ὤφειλον Πεδιεῖς, ὡς Σουνιεῖς.

TRACHIA, *h. e.* Aſpera, ſic Iſauria E tota. Strabo lib. 14. *Ciliciæ quidem pars extra Taurum una dicitur Trachia*, i. e. *aſpera*, *altera pedias*, h. e. *campeſtris*. Locale, Tracheotes. Ejus verò principium à Coraceſio, *pedias* autem, h. e. *campeſtris*, à Solis, & Tarſo uſque Iſſum. Eſt hujus locale adhuc & nunc F Pediani. Debebat eſſe Pedieîs, ut Sunieîs.

ΤΡΑ'ΧΙΣ [29], πόλις Θεσσαλίας, ὑπὸ τὴν Οἴτην, ὑπὸ Ἡρακλέους κτισθεῖσα, καὶ ὀνομασθεῖσα διὰ τὴν τραχύτητα. Ὁ πολίτης, Τραχίνιος, καὶ Τρηχίνιος, καὶ Τραχιναῖος.

TRACHIS, urbs Theſſaliæ, ſub Oete, ab Hercule condita, & ſic nominata propter τραχύτητα, h. e. *aſperitatem*. Civis, Trachinius, & Trechinius, & Trachinæus.

ΤΡΕΜΙΘΟΥ̃Σ [30], κώμη Κύπρου. Καλοῦνται Τρεμιθούσιοι, καὶ Τρεμιθοπολῖται. Φασὶ δ' ὅτι ἐπιβάσης Ἀφροδίτης εἰς τὸν τόπον, διὰ τὴν παρουσίαν τοῦ δαίμονος ὑπὸ τρόμου διασαλευ-

G TREMITHUS, vicus Cypri. Vocantur Tremithuſii, & Tremithopolitæ. Ajunt verò, aſcendente Venere in hunc locum, propter Deæ præſentiam præ tremore concuſſum fuiſſe,

[25] Ἔστι καὶ Ἀρκαδίας πόλις Τραπεζοῦς.] Vide Τράπεζα.

[26] Τραυσοὶ, πόλις Κελτῶν.] Trauſi fuere gens Thraciæ, non urbs Celtarum, ut inquit noſter; memorantur Herodoto lib. V. c. IV. Τραυσοὶ δὲ τὰ μὲν ἄλλα πάντα κατὰ ταὐτὰ τοῖσι ἄλλοισι Θρήϊξι ἐπιτελέουσι. i. e. *Trauſi vero in ceteris quidem omnibus eadem, quæ Thraces faciunt.* Livio lib. 38. c. 41. *Huc ad eamdem ſpem prædæ Thrauſi, gens & ipſa Thracum, convenêre.* Alii per *T* alii per *Th* ſolent ſcribere. Ac quia ex Herodoto, & Livio apparet Trauſos fuiſſe Thracum gentem, ideò apud Stephanum niſi me Criticorum ludit inſania, & eſt quoddam prudentiæ genus cum inſanientibus inſanire, pro Τραυσοὶ, πόλις Κελτῶν. Ἔθνος, &c. legendum puto Τραυσοὶ ἔθνος Θρακῶν. Οὓς, &c. i. e. *Trauſi*, *gens Thracum*; *quos*, *&c.* Illud ex typographi, vel librarii incuria potuit fieri.

[27] Τραχεῖα, οὕτως ἡ Ἰσαυρία πᾶσα.] Trachia, id eſt aſpera, ſic Iſauria tota. Ex Strabonis lib. 14. affert auctor noſter Strabonis verba in ſuæ ſententiæ confirmationem, in quibus Iſauria non vocatur *Trachia*, ut inquit, ſed *Cilicia*. Libet ejus integra verba huc conferre: Τῆς δὲ Κιλικίας τῆς ἔξω τοῦ Ταύρου, ἡ μὲν λέγεται τραχεῖα, ἡ δὲ πεδιάς. Τραχεῖα μὲν, ἧς ἡ παραλία στενή ἐστι, καὶ οὐδὲν ἢ σπανίως ἔχει τι χωρίον ἐπίπεδον· καὶ ἔτι ἧς ὑπέρκειται ὁ Ταῦρος οἰκούμενος κακῶς μέχρι καὶ τῶν προσβόῤῥων πλευρῶν, τῶν περὶ Ἴσαυρα, καὶ τοὺς Ὁμοναδέας μέχρι τῆς Πισιδίας· καλεῖται δ' ἡ αὐτὴ Τραχειῶτις, καὶ οἱ ἐνοικοῦντες Τραχειῶται. Πεδιὰς δὲ δὴ ἀπὸ Σόλων, καὶ Ταρσοῦ μέχρις Ἰσσοῦ. i. e. *Ciliciæ, quæ extra Taurum, una dicitur* Trachia, *i. e.* aſpera; *altera verò Pedias, id eſt campeſtris. Trachia quidem, cujus ora anguſta eſt, nullumque aut rarum habet locum planum. Præterea ei imminet Taurus mons malè habitatus uſque ad ſeptentrionalia latera, circa Iſaura, & Homonadeas, uſque ad Piſidiam. Vocatur autem ipſa* Trachiotis, *& incolentes*, Trachiotæ. *Pedias verò, id eſt campeſtris à Solis, & Tarſo, uſque ad Iſſum.*

[28] Τραχεώτης.] Lege Τραχειώτης, ex Strabonis verbis nota præcedenti allatis.

[29] Τράχις, πόλις Θεσσαλίας, &c.] Trachis, urbs Theſſaliæ. Memoratur Scylaci in Μηλιεῖς, ubi Τραχὶς ſcribitur; Strabo Phocidi tribuit, cui Τραχὶν dicitur, quam lectionem confirmat gentile, Τραχίνιος; illius ſunt ex lib. 9. verba: Πλησίον δὲ Λεβαδίας, καὶ ἡ Τραχὶν, ὁμώνυμος τῇ Οἰταίᾳ Φωκικὴ πολίχνη· οἱ δ' ἐνοικοῦντες Τραχίνιοι λέγονται. i. e. *Prope Lebadiam Trachin ejuſdem cum Oetæa nominis, Phocicum oppidulum.*

[30] Τρεμιθοῦς, κώμη Κύπρου.] Tremithûs, untis, pagus Cypri. Memoratur Ptolemæo lib. V. c. XIV. cui Τρεμιθοῦς dicitur. Tremithopolis habet ex nummo Goltzius, in ſuo Theſauro; unde Thermopolitæ oppidani, ut habet noſter.

31 Τρε-

λειφθῆναι, διὸ καὶ Τρεμιθοῦντα κληθῆναι. Ἐμοὶ δὲ δοκεῖ ἀπὸ τῶν περὶ τὸν τόπον πεφυκυιῶν τερμίνθων, ἃς Κύπριοι τρεμίθους καλοῦσιν, ὡς καὶ πλεῖσται ἄλλαι ἀπὸ τῶν ἐν αὐταῖς πλεοναζόντων φυτῶν. Ἐν μὲν τῇ Ἀττικῇ Ῥαμνοῦντα, ἐν δὲ τῇ Πελοποννήσῳ Κυπάρισσον καὶ Θρύον καὶ Ἐλαία.

ΤΡΕΜΙΛΗ[31], ἡ Λυκία ἐκαλεῖτο οὕτως. Οἱ κατοικοῦντες, Τρεμιλεῖς, ἀπὸ Τρεμίλου, ὡς Πανύασις.

[32] Ἔθα δ' ἔναιε μέγας Τρέμιλος, καὶ ἔγημε θύγατρα,
Νύμφην Ὠγυγίην, ἣν Πραξιδίκην καλέουσι,
[33] Σίβρῳ ἐπ' ἀργυρέῳ ποταμῷ παρὰ δινήεντι,
Τῆς δ' ὀλοοὶ παῖδες, Τλῷος, Ξάνθος τε, Πίναρος,
Καὶ Κράγος, ὃς κρατέων πάσας λήιζετ' ἀρούρας.

Ἀλέξανδρος δὲ τελευτήσας * τούτους δὲ τοὺς Τρεμιλέους, Λυκίους Βελλεροφόντης ὠνόμασεν. Ἑκαταῖος Τρεμίλας αὐτοὺς καλεῖ, ἐν τετάρτῳ γενεαλογιῶν.

ΤΡΗ͂ΡΟΣ[34], χωρίον Θράκης, καὶ Τρῆρες Θράκιον ἔθνος. Λέγεται καὶ τρισυλλάβως παρὰ Καλλιμάχῳ ποιητῇ,

Τρήρεας ἄνδρας ἄγων.

Θεόπομπος Τράρας αὐτοὺς καλεῖ.

ΤΡΙΧΙ͂Σ, πόλις Αἰγύπτου, ὡς Θωνὶς, Σαΐς. Τὸ ἐθνικὸν, Τριχίτης.

ΤΡΙΒΑΛΛΟΙ[35], ἔθνος Ἰλλυρικόν. [36] Ἀριστοφάνης Ὄρνισιν,

Ὄνομα δὲ τούτοις τῶν θεῶν τῶν βαρβάρων
Τί ἐστι, Μαραθωνοτριβαλλοί.

ΤΡΙΖΟΙ, ἔθνος πρὸς νότον τοῦ Ἴστρου. Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ.

ΤΡΙΗ͂ΡΕΣ, ἔθνος, ἀπὸ Τριήρου, τοῦ Ὀμβριάρεω καὶ Θράκης παιδὸς, ὡς Ἀρριανὸς ἐν Βιθυνιακοῖς.

ΤΡΙΗΡΗΣ[37], πόλις Συρίας. Ὁ πολίτης, Τριηρήτης.

ΤΡΙ-

A fuisse, quare & *Tremithunta* vocatum esse. Mihi autem videtur, sic vocatum fuisse à terminthis, quæ illic nascuntur, quas Cyprii *Tremithos* vocant, ut & aliæ plurimæ urbes nominantur à plantis quæ abundè in ipsis nascuntur. In Attica Rhamnûs, in Peloponeso Cyparissos, &
B Thryon, & Elæa.

TREMILE, sic *Lycia* vocabatur, incolæ, Tremilei, à Tremilo, ut Panyasis:

Hic verò habitabat magnus Tremilus, duxitque filiam in uxorem
C
Nympham Ogygiam, quam Praxidicam *vocant,*
Juxta Sibrum argenteum, & vorticosum fluvium,
D
Ex qua exitiales filii, Tlous, Xanthusque, Pinarus,
Et Cragus, qui potens omnes prædabatur terras.

Alexander verò moriens..... hos autem Tremileos,
E
Lycios Bellerophontes vocavit, Hecatæ. *Tremilas* eos vocat Genealogiarum 4.

TREROS, regio Thraciæ, & Treres, gens Thracica, dicitur etiam trisyllabicè apud
F
Callimachum Poëtam:

Trereas viros ducens.

Theopompus *Traras* eos vocat.

TRICHIS, urbs Ægypti, ut Thonis, Sais. Gentile, Trichites.

G
TRIBALLI, gens Illyrica, Aristoph. Avibus.

Nomen autem his barbarorum Diis
Quodnam est? Marathonotriballi.

TRIZI, gens ad meridiem Istri, Heca-
H
tæ. Europa.

TRIERES, populi, à Triero Ombriarei, & Thracæ filio, ut Arrian. in Bithyniacis.

TRIERES, urbs Syriæ, civis, Trieretes.

TRI-

31 Τρεμίλη, ἡ Λυκία, &c.] Tremile, *Lycia* sic vocabatur. Vide sis quæ suo loco annotavimus.

32 Ἔθα δ' ἔναιε.] Ratio vociferatur, legendum ἔνθα δ' ἔναιε.

33 Σίβρῳ, &c.]. Lege Σίβρῳ tamquam ἀπὸ τοῦ Σίβρος, fuit enim Lyciæ fluvius, quem Strabo lib. 14. Σίβρον vocat, postea dictus fuit *Xanthus*, eodem auctore.

34 Τρῆρος, χωρίον Θράκης, &c.] Treros, regio Thraciæ, & Treres, Thracica gens. Memorantur Straboni lib. 13. Τὰ δ' ἑξῆς Τρῆρες, καὶ οὗτοι Θρᾷκες. i.e. *Quæ deinceps Treres, hi quoque Thraces.*

35 Τριβαλλοὶ, ἔθνος Ἰλλυρικόν.] Triballi, gens Illyrica. Strabo lib. 7. in Thracia eos locat, adversus quos & eorum regem Syrmum expeditionem fecisse Alexandrum refert, ut & Arrhianus de Alex. expeditione lib. 1. Ptolemæus lib. 3. c. 10. inter Mysiæ populos recenset. Sed Thracia, Illyris, & Mysia erant regiones collimitatæ. Sunt qui dicant *Triballos* esse, quos postea *Servios* vocarunt.

36 Ἀριστοφάνης, &c.] Versus Aristophanis, quos affert, sunt insignitè corrupti, in quibus lectionis monstrum latet, quod ne Hercules quidem sine Aristophanis ope debellaret, ex μανθάνω enim & Τριβαλλοὶ factum est, μαραθωνοτριβαλλοί. Sic apud Aristophanem in Avibus leguntur:

Πει. Ὄνομα δὲ τούτοις τοῖς θεοῖς τοῖς βαρβάροις
Τί ἐστιν· Πρ. ὅ, τι ἐστί; Τριβαλλοί. Πει. μανθάνω.

Pisth. nomen autem his Diis barbaris
Quodnam est? Pro. quod est? Triballi. Pisth. intelligo.

Quare apud Stephanum pro τῶν θεῶν τῶν βαρβάρων legendum τοῖς θεοῖς τοῖς βαρβάροις, pro μαραθωνοτριβαλλοί, scribendum Τριβαλλοί· Πει. μανθάνω.

37 Τριῆρες, πόλις Συρίας.] Trieres, urbs Syriæ. Memoratur Polybio lib. v. Plin. lib. v. c. xx. cui *Trieris* dicitur Strabo lib. xvi. eam locat inter Tripolin & montem Libanum.

38 Τρι-

ΤΡΙ'ΚΑΛΟΝ[38], καὶ Τρίκαλα οὐδετέρως, A πόλις Σικελίας· Φίλιστος. Τὸ ἐθνικὸν, Τρικαλῖνος, καὶ Τρικαλίνη θηλυκῶς.

TRICALON, & Tricala neutro gen. urbs Siciliæ, Philiſtus. Gentile, Tricalinus, & Tricalina fœmineum.

ΤΡΙΚΑ'ΡΑΝΑ, φρούριον τῆς Φλιασίας· Θεόπομπος πεντηκοστῷ πέμπτῳ. Τὸ ἐθνικὸν, Τρικαρανεύς. B

TRICARANA, caſtellum Phliaſiæ, Theopomp. lib. 55. Gentile, Tricaraneus.

ΤΡΙ'ΚΚΗ[39], πόλις Θεσσαλίας, ἀπὸ Τρίκκης τῆς Πηνειοῦ θυγατρός. Τὸ ἐθνικὸν, Τρικκαῖος.

TRICCE, urbs Theſſaliæ à Tricce Penei filia. Gent. Triccæus.

ΤΡΙΚΟ'ΛΩΝΟΙ[40], πόλις Ἀρκαδίας, ἀπὸ Τρικολώνου παιδὸς Λυκάονος. Τὸ ἐθνι- C κὸν, Τρικολωνεύς.

TRICOLONI, urbs Arcadiæ, à Tricolono Lycaonis filio. Gentile, Tricoloneus.

ΤΡΙΚΟ'ΡΥΝΘΟΝ[41], οὐδετέρως Δίδυμος, καὶ Διόδωρος· Διονύσιος ἀρσενικῶς, Εὐφορίων θηλυκῶς. Ἔστι δὲ δῆμος τῆς Αἰαντίδος φυλῆς. Ὁ δημότης, Τρικορύσιος· Καὶ D θηλυκὸν, Τρικορυσία. [42] Ἀριστοφάνης Λυσιστράτῃ·

TRICORYNTHUM, neutro genere Didymus, & Diodorus dixere, maſculino Dionyſius, fœmineo Euphorion. Eſt autem vicus Æantidis tribus. Popularis, Tricoryſius, & fœm. Tricoryſia, Ariſtoph. Lyſiſtrate.

Οὐχ ὁρᾷς; οὐκ ἐμπὶς ἐστὶν ἥδε Τρικορυσία.

Non vides? non tipula hæc eſt Tricoryſia?

[43] Καὶ Θρικορυνθόθεν, καὶ Τρικορυνθόνδε, καὶ Τρικορυνθοῖ. E

Adverbia localia, ex-Tricoryntho, in-Tricorynthum, in-Tricoryntho.

ΤΡΙΝΑΚΡΙ'Α[44], ἡ Σικελία, παρὰ τὸ τρεῖς ἔχειν ἄκρας. Τὸ ἐθνικὸν, Τρινακρεύς. Καλλίμαχος δ' Αἰτιῶν πρώτῃ, Τρινάκριον πόντον

TRINACRIA, Sicilia, eò quod tria habeat promontoria. Gentile, Trinacreus. Callimachus Cauſſarum primo *Trinacrium pontum*

38 Τρίκαλον, &c.] Tricalon & Tricala, orum, neut. ſingul. & plur. urbs Siciliæ. Ejus nomen contractum eſt ex Triocala, qua forma uſus eſt Diodorus Siculus, qui vocaminis rationem reddit in Legationum Excerptis ex lib. 36. Τριόκαλα δὲ τὸ φρούριόν φασιν ὀνομάσθαι, διὰ τὸ τρία καλὰ ἔχειν· πρῶτον μὲν ναματιαίων ὑδάτων πλῆθος, διαφόρων τῇ γλυκύτητι· δεύτερον παρακειμένην χώραν ἀμπελόφυτόν τε καὶ ἐλαιόφυτον, καὶ γεωργεῖσθαι δυναμένην θαυμαστῶς· τρίτην, ὑπερβάλλουσαν ὀχυρότητα, ὡς ἂν οὔσης μεγάλης πέτρας ἀναλώτου· ἣν καὶ περιβόλῳ πόλεως σταδίων ὀκτὼ περιτειχίσας, καὶ ταφρεύσας βαθείᾳ τάφρῳ, βασιλείοις ἐχρῆτο ὁ Τρύφων, πάσῃ ἀφθονίᾳ τῶν κατὰ τὸν βίον ἅπαντα πεπληρωμένην· κατεσκεύασε δὲ καὶ βασιλικὴν οἰκίαν, καὶ ἀγορὰν δυναμένην δέχεσθαι πλῆθος ἀνθρώπων. i. e. *Triocala verò caſtellum ajunt nominari, quòd* τρία καλὰ, i. e. *tria pulchra habeat. Primum quidem aquis fontanis eximiæ dulcedinis abundat. Secundum, quod agros adjacentes habeat vineis & olivis conſitos, & agriculturæ idoneos mirum in modum. Tertium, quod ſit locus valde munitus, utpote magna rupe atque inexpugnabili. Quam cum ambitu urbis* VIII. *ſtadiorum cinxiſſet, & profunda foſſa circumduxiſſet; pro regia utebatur Tryphon, ubertate omnium, quæ ad vitæ uſum pertinent, referta. Regiam etiam domum & forum, quod magnam hominum multitudinem capere poterat, conſtruxit.* Præmituit Sil. Italici carmine, lib. 14.

Et mox ſervili vaſtata Triocala bello.

Fazellus Decad. prim. lib. 10. inquit, Rogerium Normannum ad eam inſignem victoriam contra Sarracenos obtinuiſſe, in cujus memoriam D. Georgio ædem ſacram exſtruxiſſe à Triocala cognominatam, quæ adhuc durabàt ſua ætate, ſed urbem jacere, veſtigiis ingentibus obrutis, & nomine tantum cognitam.

39 Τρίκκη, πόλις Θεσσαλίας.] Tricce, urbs Theſſaliæ. Memoratur Conſtant. Porphyrogenet. de Them. lib. 2. Them. 2. cui Τρίκη dicitur. De qua ſic Strabo lib. 9. Ἔστι δ' ἡ μὲν Τρίκκη ὅπου τὸ ἱερὸν τοῦ Ἀσκληπιοῦ τὸ ἀρχαιότατον, καὶ ἐπιφανέστατον, ὅμορον τοῖς τε Δόλοψιν, καὶ τοῖς περὶ τὴν Πίνδον τόποις. i. e. *Eſt verò Tricce, ubi templum Æſculapii antiquiſſimum, & illuſtriſſimum, confine Dolopibus, & locis circa Pindum* [urbem.] Idem lib. 14. dicit, Lethæum quemdam fluvium circa Triccam fluere, apud quem natum Æſculapium fabulabantur, quare Poëtarum parens ex hac urbe duos Æſculapii filios; medicos optimos *Podalirium*, & *Machaonem* triginta navium duces ad Troiam profectos fuiſſe narrat, Il. 2. v. 729. & ſequentibus; ac neſcio quid impulerit Homerum, ut medicos in bello duces faceret; idem Il. 4. v. 202. vocat eam *equorum-altricem*, ex quibus conjectare licet fuiſſe antiquitus celebrem & potentem urbem. E noſtris celebratur Liv. diverſis locis.

40 Τρικόλωνοι, πόλις Ἀρκαδίας.] Tricoloni, urbs Arcadiæ. Memoratur Pauſaniæ in Arcadicis: Σταδίων δὲ ἄλλων δέκα ἐστὶν ἀπὸ Χαρισίων ἐς Τρικολώνους ὁδός· Πόλις δὲ ἦσαν καὶ οἱ Τρικόλωνοί ποτε μέν· Ἦν δὲ αὐτόθι καὶ ἐς ἡμᾶς ἔτι ἐπὶ λόφου Ποσειδῶνος ἱερὸν, καὶ ἄγαλμα τετράγωνον, καὶ δένδρων περὶ τὸ ἱερόν ἐστιν ἄλσος· ταύτης μὲν δὴ οἱ Λυκάονος παῖδες ἐγένοντο οἰκισταί. i. e. *Aliorum ſtadiorum decem eſt via à Chariſiis ad Tricolonos. Fuerunt olim & ipſi Tricoloni urbs. Erat inibi ad noſtram uſque ætatem in colle Neptuni templum, & ſignum quadratum, & arborum circa templum eſt nemus. Hujus urbis conditores fuere Lycaonis filii.*

41 Τρικόρυνθον, &c.] Sine dubio legendum Τρικόρυθον. Sic enim legitur apud noſtrum in Τετράπολις, & apud Strabonem lib. 8. Fuit autem Tricorythum, una de quatuor civitatibus, ex quibus Tetrapolis Atticæ componebatur, ut apparet ex ejuſdem auctoris libro citato: Ξοῦθος δὲ τὴν Ἐρεχθέως θυγατέρα γήμας, ᾤκισε τὴν τετράπολιν τῆς Ἀττικῆς. Οἰνόην, Μαραθῶνα, Προβάλινθον, καὶ Τρικόρυθον. i. e. *Xuthus ducta uxore Erechthei filia, condidit tetrapolin Atticæ: Oenoën, Marathonem, Probalinthum, & Tricorythum.* Et lib. 9. Μετὰ δὲ Μαραθῶνα Τρικόρυθος, εἶτα Ῥαμνοῦς. i. e. *Poſt Marathonem verò Tricorythos, deinde Rhamnûs.*

42 Ἀριστοφάνης.] Affert Ariſtophanis verſiculum è Lyſiſtrata, in quo celebratur ἐμπὶς Τρικορυσία, i. e. *tipula Tricoryſia.* Hujuſmodi enim culices in Tricoryſia regione utpote in agro humido & nemoroſo naſcebantur. Videſis Suidam in Τρικορυσία ἐμπίς.

43 Καὶ Θρικορυνθόθεν, καὶ Τρικορυνθόνδε, καὶ Τρικορυνθοῖ.] Lege καὶ Τρικορυθόθεν, καὶ Τρικορυθόνδε, καὶ Τρικοροθοῖ, quoniam prototypon nomen eſt Τρικόρυθος.

44 Τρινακρία, ἡ Σικελία, &c.] Trinacria, Sicilia. Id nominis ſortita, quod tres ἄκρας id eſt promontoria haberet, ſcilicet Pachynum, Lilybæum, Pelorum, de quibus conſuleſis, quæ in Σικελία annotavimus

πόντον φησίν. Ἐκλήθη δ' οὕτως, ἢ ὅτι τρεῖς ἄκρας ἔχει, ἢ ὅτι θρινακί ἐστιν ὁμοία. Πολλὰ δὲ ἀπὸ τῆς ὁμοιότητος χωρία προσηγόρευται· Λυρνησός, Βρεντήσιον, Σαρδώ. Σίβυλλα δὲ Τρίνακρον τὸν Ποσειδῶνος Σικελίας. *

— ἄρξαι
Τρινακρίης νήσου, ἣν ἔκτισε Τρίνακρος ἥρως,
Υἱὸς ποντομέδοιο Ποσειδάων ἄνακτος.[45]

Ὕστερον ἐκλήθη ἀπὸ Σικανοῦ *

ΤΡΙΝΕΜΕΙ͂Σ[46], δῆμος τῆς Κεκροπίδος φυλῆς. Διόδωρος καὶ Δίδυμος Τρινεμεῖς ἀναγράφουσι τὸν δῆμον. Καλλίμαχος Ἑκάλῃ, Τρινέμειαν. Ὁ δημότης, Τρινεμεύς. Τὸ τοπικὸν, Τρινεμέαθεν. [47] Εἰς τόπον, Τρινεμεῶδε· Ἐν τόπῳ, Τρινεμεᾶσι.

ΤΡΙΝΗΣΣΑ, τόπος Φρυγίας· Θεόπομπος Ἑλληνικῶν τετάρτῳ. Τὸ ἐθνικὸν, Τρινησσαῖος.

ΤΡΙΟΔΟΣ[48], τόπος τρεῖς ὁδοὺς ἔχων, ἀπὸ Τριόδου Λυκηίδος. Ἀπ' αὐτοῦ Τριοδίτης, ὡς τοπίτης, χωρίτης· Καὶ θηλυκὸν, Τριοδῖτις. Οὕτω γὰρ ἡ Ἑκάτη. Αὕτη καὶ ἐνοδία ἐκλήθη, ὅτι ἐν τῇ ὁδῷ εὑρέθη ὑπὸ Ἰνάχου. [49] Τριοδίτης δὲ, ὅτι ἐν ταῖς Τριόδοις τετίμηται.

ΤΡΙΟΠΙΟΝ[50], πόλις Καρίας, ἀπὸ Τριόπου τοῦ πατρὸς Ἐρυσίχθονος. Λέγεται καὶ Τριοπία. Ἑλλάνικος δὲ καὶ Τριόπα φησὶν αὐτὸν, ἀπὸ τοῦ Τριοψ. Τὸ ἐθνικὸν, Τριόπιος, καὶ Τριοπῖτις τὸ θηλυκὸν, καὶ Τριοπιεὺς, ὡς ἀπὸ τοῦ Τριοπεύς. Καὶ τὸ κτητικὸν, Τριοπικός· [51] Τριοπικὸν ἱερὸν, Ἡρόδοτος πρώτῃ.

ΤΡΙΠΟΔΙΣΚΟΣ[52], καὶ Τριποδίσκοι, κώμη τῆς Μεγαρίδος. Λέγεται καὶ Τριποδίσκη· Ἡρωδιανὸς δυοκαιδεκάτῃ. Ὁ πολίτης, Τριποδίσκιος. Καλλίμαχος δ' ἐν αἰτίων, πόλιν αὐτὴν εἶναί φησι.

ΤΡΙ-

tum vocavit. Sic verò vocata fuit, vel quod tres ἄκρας h. e. *promontoria* habeat, vel quod θρινακι h. e. *tridenti* sit similis. Multæ verò regiones à similitudine cognominatæ fuere: Lyrnesus, Brentesium, Sardinia. Sibylla autem inquit Trinacrum Neptuni filium Siciliæ *

— imperasse
Trinacriæ insulæ, quam condidit Trinacrus heros
Filius regis Neptuni ponto-imperantis.

Postea vocata fuit à Sicano *

TRINEMEIS, populus Cecropidis tribus, Diodorus, & Didymus Trinemeis populum scribunt. Callimachus Hecale, Trinemeam. Popularis Trinemeus. Locale, ex-Trinemea. In locum, in-Trinemeam. In loco in-Trinemea.

TRINESSA, locus Phrygiæ. Theopomp. Hellenicor. lib. 4. Gentile, Trinessæus.

TRIODUS, locus tres vias habens, à Triodo Lyceidis. Ab eodem, Triodites, ut Topites, Chorites. Et fœmineum, Trioditis. Sic enim Hecate. Eadem etiam *Enodia* vocata est, quod in via ab Inacho reperta fuerit. Trioditis autem, quod in τριόδοις, i.e. *in triviis* coleretur.

TRIOPIUM, urbs Cariæ, à Triopo Erysichthonis patre. Dicitur quoque Triopia. Hellanicus verò etiam *Triopa* eum vocat à nominativ. Triops. Gentile, Triopius & Triopitis fœmineum & Triopiis, tamquam à Triopeus. Et possessiv. Triopicus. Triopicum templum, Herodot. lib. 1.

TRIPODISCUS, & Tripodisci, vicus Megaridis. Dicitur etiam *Tripodisce*. Herodianus 12. Civis, Tripodiscius. Callimach. verò in Caussarum [libro] urbem esse inquit.

TRI-

45 Υἱὸς, &c.] In hoc versiculo pro Ποσειδάων legendum Ποσειδάωνος. Sic enim ratio clamat, nec aliter constat metrum.

46 Τρινεμεῖς, &c.] Trinemeis, populus Cecropidis tribus. Ex quo Cephissus amnis defluebat, Strabo lib. 9. Ποταμοὶ δ' εἰσὶν, ὁ μὲν Κηφισσὸς ἐκ Τρινεμιῶν τὰς ἀρχὰς ἔχων. i.e. *Fluvii autem sunt, Cephissus ex Trinemeis initium habens.* Apud quem pro Τρινεμιῶν scribendum ex nostro auctore Τρινεμέων, vel Τρινεμειῶν, à Τρινεμεὺς vel à Τρινέμεια.

47 Εἰς τόπον, Τρινεμεῶδε.] Lege Τρινεμειάνδε, velut Ἐρχειάνδε.

48 Τρίοδος, τόπος, &c.] Triodos, Latino sermone sonat *trivium*, ab illo *Triodotis* Hecate Græcis dicitur ut Latinis, præsertim Poëtis *Trivia* Diana. Virg. Æneid. lib. 7. v. 516. & v. 778. Lucretio lib. 1. & aliis.

49 Τριοδίτης δὲ, ὅτι, &c.] Lege Τριοδῖτις. De Proserpina enim intelligendum est, quæ, ut ait noster, sic dicta fuit, quod in τριόδοις, i.e. *in triviis* coleretur.

50 Τριόπιον, πόλις Καρίας, &c.] Triopium, urbs Cariæ. Quæ & *Triopia*; memoratur Plin. lib. 5. c. 28. Thucydidi lib. 8. Triopium est Cnidiæ promontorium, Apollini sacrum: Ἔστι δὲ τὸ Τριόπιον ἄκρα τῆς Κνιδίας προὔχουσα, Ἀπόλλωνος ἱερόν. i.e. *Est autem Triopium promontorium Cnidiæ prominens, Apollini sacrum.* Ejus meminit Scylax in Καρίᾳ.

51 Τριοπικὸν ἱερὸν, &c.] Triopicum templum scilicet Apollinis, ex Herodoti lib. 1. Φυλάσσονται ὧν μηδαμοὺς ἐσδέξασθαι τῶν προσοίκων Δωριέων ἐς τὸ Τριοπικὸν ἱρόν. i.e. *Cavent, ne quem e finitimis Doriensibus ad Triopicum templum admittant.* Ibidem etiam celebrat certamen Triopii Apollinis.

52 Τριποδίσκος, &c.] Tripodiscus, vicus Megaridis, qui etiam *Tripodisce* dicebatur; Megaris verò erat pars Atticæ, teste Strabone lib. 9. cui *Tripodi* & *Tripodiscium* celebrantur; apud quem forsitan pro Τρίποδοι legendum ex auctore nostro Τριποδίσκοι. Pausanias etiam in Atticis memorat Tripodiscos pagum, quorum conditorem facit Corœbum.

53 Τρί-

A ΤΡΙ'ΠΟΛΙΣ [53], πόλις Φοινίκης, διὰ τὸ ἐκ τριῶν πόλεων ἔχειν ἀποικίας, Ἀράδου, Τύρου, Σιδῶνος. Ὁ πολίτης, Τριπολίτης. [54] Ἔστι καὶ ἑτέρα Μακεδονίας, καὶ ἄλλη Περραιβίας, καὶ ἄλλη Καρίας, ἡ νῦν Νεάπολις· Μεσσηνίας, καὶ Ἀρκαδίας, [55] καὶ Ἠπείρου. Καὶ ἄλλη B Ποντική.

TRIPOLIS, urbs Phœniciæ, quod ex tribus urbibus habeat colonias, ex Arado, Tyro, Sidone. Civis, Tripolites. Est etiam alia Macedoniæ, & alia Perrhæbiæ, & alia Cariæ, quæ nunc *Neapolis*. Messeniæ, & Arcadiæ, & Epiri. Et alia Pontica.

ΤΡΙΠΟ'ΛΙΣΣΟΙ, ἔθνος Θεσπρωτικόν, οὓς καὶ Τριπολισσίους καλεῖ Ῥιανὸς ἐν πεντεκαιδεκάτῳ.

TRIPOLISSI, gens Thesprotica, quos etiam *Tripolissios* vocat Rhianus lib. xv.

ΤΡΙ'ΣΠΛΑΙ, ἔθνος Θρᾴκιον· Ἑκαταῖος C Εὐρώπῃ.

TRISPLÆ, gens Thraciæ. Hecatæ. Europa.

ΤΡΙΤΑΙ'Α [56], πόλις Ἀχαΐας· Στράβων ὀγδόῃ. Ὁ πολίτης, Τριταιεύς.

TRITÆA, urbs Achaiæ. Strabo lib. 8. Civis, Tritæeus.

ΤΡΙ'ΤΕΙΑ, πόλις Τρωϊκή, Ἀρισβαίων κτίσμα. Ὁ πολίτης, Τριτειεύς. [57] Ἔστι καὶ D ἄλλη μεταξὺ Φωκίδος καὶ Λοκρῶν τῶν Ὀζολῶν. Ἔστι καὶ Ἀχαΐας ἄλλη, διὰ δύο τ.

TRITEA, urbs Troïca, ab Arisbæis condita. Civis, Triteeus. Est etiam alia inter Phocidem, & Locros Ozolas. Est etiam alia Achaiæ per duplex *t t*.

ΤΡΙ'ΤΗ, πόλις περὶ τὰς Ἡρακλείους στήλας. [58] Ἡ χρῆσις ἐν τῷ περὶ Σαμύκλα κεῖται. E

TRITE, urbs circa Herculeas columnas. Usus ubi circa Samycla jacet.

ΤΡΙ'ΤΩΝΟΣ [59], πολίχνιον Μακεδονίας. Τὸ ἐθνικὸν, Τριτώνιος.

TRITONUS, oppidulum Macedoniæ. Gentile, Tritonius.

ΤΡΙΦΥΛΙ'Α, ἡ Ἦλις. [60] Λέγονται καὶ Τριφυ-

TRIPHYLIA, Elis. Dicuntur etiam Triphy-

53 Τρίπολις, πόλις Φοινίκης, &c.] Tripolis, urbs Phœniciæ, &c. De qua sic Diod. Siculus lib. xvi. Κατὰ τὴν Φοινίκην ἐστὶ πόλις ἀξιόλογος ὄνομα Τρίπολις, οἰκείαν ἔχουσα τῇ φύσει τὴν προσηγορίαν· τρεῖς γάρ εἰσιν ἐν αὐτῇ πόλεις, σταδιαῖον ἀπ' ἀλλήλων ἔχουσαι διάστημα. Ἐπικαλεῖται δὲ τούτων ἡ μὲν Ἀραδίων, ἡ δὲ Σιδωνίων, ἡ δὲ Τυρίων· ἀξίωμα δ' ἔχει μέγιστον αὕτη, τῶν κατὰ τὴν Φοινίκην πόλεων, ἐν ᾗ συνέβαινε τοὺς Φοίνικας συνέδριον ἔχειν καὶ βουλεύεσθαι περὶ τῶν μεγίστων. i. e. *In Phœnicia est urbs memorabilis, nomine* Tripolis, *consentaneam naturæ suæ appellationem habens. Tres enim sunt in ipsa urbes, stadii intervallo à se invicem diremptæ. Una Aradiorum, altera Sidoniorum, tertia Tyriorum cognomentum habet. Dignitatem maximam hæc inter omnes Phœniciæ civitates habet, utpote in qua Phœnices conventus habere & de maximis rebus deliberare solebant.* Strabo eam locat in Syria post Orthosiam & Eleutherum amnem, quia Syria Phœniciam comprehendebat. Ejus ex lib. xvi. sunt verba: Μετὰ δὲ Ὀρθωσίαν ἐστὶ καὶ τὸν Ἐλεύθερον Τρίπολις ἀπὸ τοῦ συμβεβηκότος τὴν ἐπίκλησιν εἰληφυῖα· τριῶν γάρ ἐστι πόλεων κτίσμα, Τύρου, Σιδῶνος, Ἀράδου· τῇ δὲ Τριπόλει συνεχές ἐστι τὸ τοῦ Θεοῦ πρόσωπον, εἰς ὃ τελευτᾷ ὁ Λίβανος τὸ ὄρος. i. e. *Post Orthosiam & Eleutherum est Tripolis, quæ nomen à re ipsa accepit. Est enim opus trium urbium*, Tyri, Sidonis, Aradi. *Tripoli contermina est ea, quæ Dei facies appellatur, in quam Libanus mons desinit.* Innotuit etiam Periegetæ carminibus v. 914.

Καὶ Τρίπολιν λιπαρὴν, Ὀρθωσίδα τε, Μάραθόν τε.

Et Tripolim pinguem, Orthosidaque, Marathumque.

Italis *Tripoli di Soria* dicitur. Protulit Theodosium Poëtam & Theodosium Mathematicum, cujus Sphæricorum libros tres primus Græce edidit Joannes Pena, Mathematicus Gallus, qui conqueritur, eum delituisse in Bibliothecis à Cnei Pomp. tempore ad suam usque ætatem, à quo pleraque Ptolemæum, Proclum, & Thionem desumpsisse refert.

54 Ἔστι καὶ ἑτέρα Μακεδονίας.] Tripolis Macedoniæ memoratur Livio, quam *Sceam* vocari prodit lib. xlii. c. lv. *Inde cum* III. *millia ferme abesset à Tripoli* (Sceam *vocant*) *super Peneum amnem posuit castra.*

55 Καὶ Ἠπείρου.] Tripolis Epiri, est eadem, quam Liv. lib. 35. c. 27. vocat *Tripolim* Laconici agri. Epirus enim comprehendebat Laconicam.

56 Τριταία, πόλις Ἀχαΐας.] Tritæa, urbs Achaiæ, ex Strabonis lib. 8. Ejus sunt verba: Ὄντος δὲ καὶ ποταμοῦ ἐν τῇ Δυμαίᾳ μεταξὺ Δύμης καὶ Τριταίας, ὃς καλεῖται καὶ Καύκων θηλυκῶς, ζητοῦσι καὶ περὶ τῶν Καυκώνων. i. e. *Cum sit etiam amnis in agro Dymæo Dymen inter & Tritæam, qui* Caucon *fœm. gen. etiam vocatur, quærunt & de Cauconibus.* Memoratur etiam Herodoti lib. i. c. cxlv. Καὶ Δρίμη, καὶ Τριταιέες, οἱ μοῦνοι μεσόγαιοι οἰκέουσι. i. e. *Et Drime* [lege Dyme] *& Tritæenses, qui Soli mediterranea incolunt.*

57 Ἔστι καὶ ἄλλη, &c.] Tritea inter Phocidem & Locros Ozolas memoratur Plinio lib. iv. c. iii.

58 Ἡ χρῆσις ἐν τῷ περὶ Σαμύκλα κεῖται.] Suspectus mihi locus, ut qui maxime, fac, sic locutum, Τὸ ἐθνικὸν, Τριτηνὸς ὡς Σαμυδακηνὸς, i. e. *Gentile Tritenus, ut Samydacenus.* Quia noster nullibi memorat Σαμύκλα, sed Σαμυδάκην.

59 Τρίτωνος, πολίχνιον Μακεδονίας.] Memoratur Livio lib. 28. c. 7. *Tum ab Torone, sicut paulò ante dictum est, recepta profectus, Tritonum, & Drymas, Doridis parva atque ignobilia oppida legit.* Torone erat urbs Macedoniæ, & Doris ejusdem regio, auctore Mela lib. 2. c. 3.

60 Τριφυλία, ἡ Ἦλις.] Triphylia, Elis. Per quam fluebat Alpheus amnis Historicis & Poëtis celebratus, auctore Periegeta v. 409. Illius incolæ dicebantur *Triphylii*, & *Triphyli* nomen nacti quod tria φῦλα, i. e. *tres gentes* in unum corpus coïverint. Sic testatur Strabo lib. 8. Τριφύλιοι δ' ἐκλήθησαν ἀπὸ συμβεβηκότος, ἀπὸ τοῦ τρία φῦλα συνεληλυθέναι, τό, τε τῶν ἀπ' ἀρχῆς Ἐπειῶν, καὶ τὸ τῶν ἐποικησάντων ὕστερον Μινυῶν, καὶ τὸ τῶν ὕστατα ἐπικρατησάντων Ἠλείων. Οἱ δ' ἀντὶ τῶν Μινυῶν, Ἀρκάδας φασὶν ἀμφισβητήσαντας τῆς χώρας πολλάκις, &c. i. e. *Triphylii ab eventu nomen habent, quod in unum corpus tria φῦλα, i. e.* tres gentes *coïverint: nimirum qui ab initio fuerant Epei, & Minyæ qui eodem dein commigraverint, & qui postremò prævaluerunt Elei. Alii pro Minyis, Arcades ajunt, qui sæpe hac de regione decertarunt.* Hæc eadem regio *Tryphalia* dicitur Polybio, qui de ejus nominis etymo & ejus situ disertè loquitur lib. 4. Ἧκε βοηθῶν εἰς Τριφαλίαν· ἣ τὴν μὲν προσηγορίας τέτευχε ταύτης ἀπὸ Τριφάλου τοῦ τῶν Ἀρκάδων παιδός· κεῖται δὲ τῆς Πελοποννήσου παρὰ θάλατταν, μεταξὺ τῆς Ἠλείων καὶ Μεσσηνίων χώρας. Τέτραπται δὲ εἰς τὸ Λιβυκὸν πέλαγος, ἐσχατεύουσα τῆς Ἀχαΐας ὡς πρὸς χειμερινὰς δύσεις· ἔχει δ' ἐν αὑτῇ πόλεις ταύτας, Σαμικὸν, Λέπρεον, Ὑπάναν, Τυπανέαν, Πύργον, Αἴπυον, Βώλακον, Στυλάγιον, Φρίξαν. Ὧν ὀλίγοις χρόνοις πρότερον ἐπικρατήσαντες Ἠλεῖοι, προσελάβοντο καὶ τὴν τῶν Ἀλι-

φυλοι, παρὰ τὸ οἰκισθῆναι [61], ἀπὸ τῶν τριῶν φυλῶν, ἢ ἀπὸ τριῶν πυλῶν, ἢ ἀπὸ Τριφύλης τῆς Κλυτίου μητρός. Ὁ οἰκήτωρ, Τριφύλιος. Καὶ θηλυκὸν Τριφυλὶς, ὡς Παμφυλίς.

Triphyli, eò quod à tribus tribubus conditi fuerint, vel à tribus portis, vel à Triphyle Clytii matre. Incola, Triphylius, & fœm. Triphylis, ut Pamphylis.

ΤΡΙΧΩ'ΝΙΟΝ [62], πόλις Αἰτωλίας. Ὁ πολίτης Τριχωνιεὺς, ὡς Δουλιχιεύς. Καὶ Τριχώνιος εὕρηται διὰ τοῦ ο μικροῦ. Λέγεται καὶ Τριχωνήϊος. Ἔστι καὶ Τριχωνίτης, καὶ θηλυκὸν Τριχωνῖτις.

TRICHONIUM, urbs Ætoliæ. Civis, Trichonieus, ut Dulichieus. Et Trichonius invenitur per *o* micron. Dicitur etiam *Trichoneius*. Est etiam Trichonites, & fœmin. Trichonitis.

ΤΡΟΙ'Α [63], χώρα Ἀσίας, ἡ πρότερον Ἰδαία, εἶτα Τευκρὶς, εἶτα Τροία, ἀπὸ Τρωὸς [64] κατὰ Βοιωτούς. Ἢ μᾶλλον ὡς Βοιωτιακὸν, ὡς Ἡρωδιανός. Τὸ ἐθνικὸν Τρὼς, ὁμόφωνον τῷ κτίστῃ, ὡς Ἀχαιὸς, Δαναὸς, Σικελός. Τὸ θηλυκὸν, Τρωῒς, καὶ Τρωϊάς. Ἢ παρὰ τὸ Τρώϊος Τρωϊάς, ὡς Λέσβιος Λεσβιάς. Ἔστι καὶ Τρῳὰ θηλυκῶς, καὶ Τρωῒς, καὶ Τρωϊάς· Καὶ Τρωϊκὸν τὸ κτητικὸν, καὶ Τρωΐη. [65] Εἰσὶ καὶ ἄλλαι Τροῖαι, ἐν Ἀττικῇ κώμη, ἥ τις νῦν Ξυπετὴ δῆμος, καλεῖται. [66] Ἔστι καὶ πόλις ἐν Κεστρίᾳ τῆς Χαονίας. [67] Ἔστι καὶ τῆς Αἰγύπτου πόλις· Ὁ πολίτης, Τρωΐτης. Ἔστι καὶ Τρωΐτης ποταμὸς, καὶ Τρωϊκὸν ὄρος Αἰγύπτου. [68] Ἔστι καὶ Τροία πρὸς τῷ Ἀδριάτῃ τῆς Βενετίας· καὶ ἄλλη Λατίνων.

TROIA, regio Asiæ, prius *Idæa*, postea *Teucris*, postea *Troïa*, à Troë secundum Bœotos. Vel potius, ut Bœotiacum, ut Herodianus. Gentile, Tros, ejusdem vocis ac conditor, ut Achæus, Danaus, Siculus. Fœmineum, Trois, & Troias. Vel à Troius, Troias, ut Lesbius, Lesbias. Est etiam Troa fœm. & Trois, & Troias. Et Troïcum possessivum, & Τρωΐη, i. e. *Troie*. Sunt etiam aliæ Troiæ, in Attica vicus, qui nunc *Xypete* populus vocatur. Est etiam urbs in Cestria Chaoniæ. Est etiam Ægypti urbs. Civis, Troites. Est etiam Troites fluvius, & Troicus mons Ægypti. Est etiam Troia juxta mare Adriaticum Venetiæ. Et alia Latinorum.

ΤΡΟΙ- TROE.

Ἀλιφειραίων πόλιν οὖσαν ἐξ ἀρχῆς Ἀρκαδίας. i. e. *Venit auxiliaturus in Tryphaliam. Ea regio nomen invenit à Tryphalo ex Arcadia puero. Sita est in maritima Peloponnesi parte inter Eleorum & Messeniorum fines, spectatque mare Libycum, in extremo Achaïæ, quod ad hibernum occasum vergit. Urbes regionis hujus sunt hæ, Samicum, Lepreum, Hypana, Typanæa, Pyrgus, Æpyum, Bolax, Styllagium, Phrixa. Quas quum paucis ante annis Elei ditionis suæ fecissent, urbem quoque Alipheræorum adjecerunt, quæ ab initio Arcadiæ attribuebatur.*

61 Ἀπὸ τῶν τριῶν φυλῶν.] Lege ἀπὸ τῶν τριῶν φύλων, non enim à tribus tribubus, sed à tribus gentibus secundum Strabonem nomen invenit Triphylia.

62 Τριχώνιον, πόλις Αἰτωλίας.] Trichonium, urbs Ætoliæ. Memoratur Polybio lib. v. Παρῆκε δὲ ἐκ μὲν εὐωνύμων ἀπολιπὼν Στράτον, Ἀγρίνιον, Θεστιεῖς· ἐκ δεξιῶν, Κωνώπην, Λυσιμαχίαν, Τριχώνιον, Φοιτεον. i. e. *In transitu dereliquit, ad sinistram quidem, Stratum, Agrinium, Thestienses: ad dexteram vero Conopen, Lysimachiam, Trichonium, Phœteum.* Ejus quoque meminit Plinius lib. 4. c. 3. cui *Trichone* dicitur.

63 Τροία, χώρα Ἀσίας, &c.] Troïa, regio Asiæ, &c. Hæc regio notiori nomine *Troas* dicebatur; fuit autem Phrygiæ pars mediterranea cujus urbs princeps Ilium, Troia quoque per excellentiam dicta; Servius ad illud Virg. ex Æneid. lib. 1.

Apparent rari nantes in gurgite vasto
Arma virûm, tabulæque, & Troïa gaza per undas.

Troïa, inquit ille, *differentia in hoc sermone est, & in sensu, & in syllabis. Nam cum provinciam dicimus (nam Troïa provincia, Ilium ipsa civitas) & principale nomen est, brevis est Tro, quando derivatio, longa est Tro, ut Troïus Æneas.* De Troïa verò civitate videsis quæ in Ἴλιον annotavimus, de regione autem consulesis Strabonem lib. 13.

64 Κατὰ Βοιωτούς.] Juxta Bœotos, nam juxta Iones dicitur Τρωΐη.

65 Εἰσὶ καὶ ἄλλαι Τροῖαι, ἐν Ἀττικῇ, &c.] Innuit auctor noster pagum quemdam Atticæ olim *Troiam* dictum, qui postea *Xypete* vocabatur. *Xypeteon* dicitur Straboni lib. XIII. Ἄλλοι δ' ἐκ τῆς Ἀττικῆς ἀφῖχθαί τινα Τεῦκρόν φασιν ἐκ δήμου Τρώων, ὃς νῦν ὁ Ξυπετέων λέγεται. i. e. *Alii venisse ex Attica quemdam Teucrum ajunt e populo Troum, qui nunc* Xypeteon *dicitur.*

66 Ἔστι καὶ πόλις ἐν Κεστρίᾳ τῆς Χαονίας.] Inquit Troiam quoque fuisse urbem in Cestria Chaoniæ. Cestria verò fuit urbs Epiri auct. Plin. lib. IV. c. 1. & Chaonia ejusdem Epiri regio, auct. Ptolem. lib. 3. c. 14. In qua Poëtarum eruditissimus celebrat Troiam, quam *parvam* vocat, ut elucescit ex Æneid. lib. 3. v. 349.

Procedo: & parvam Troïam, simulataque magnis
Pergama, & arentem Xanthi cognomine rivum
Agnosco.

Ubi Servius: *Multi putant Æneam de ea venisse ad Epirum & ibi hæc loca per licentiam Poëticam esse conficta: Varro Epiri se fuisse dicit, & omnia loca hisdem dici nominibus, quæ Poëta commemorat se vidisse.* Idem Virg. libro citato v. 335. inquit *Chaoniam* à Troïano Chaone dictam.

67 Ἔστι καὶ τῆς Αἰγύπτου πόλις.] Hujus Ægypti Troiæ & amnis, quem noster *Troitem* vocat, & Troici montis meminit Strabo lib. 17. Τρωϊκὸν τι καλεῖται πετρῶδες ἱκανῶς ὄρος, καὶ σπήλαια ὑπ' αὐτῷ, καὶ κώμη πλησίον καὶ τούτοις καὶ τῷ ποταμῷ, Τροία καλουμένη, κατοικία παλαιὰ τῶν Μενελάῳ συγκαταχθέντων αἰχμαλώτων Τρώων, καταμεινάντων δ' αὐτόθι. i. e. *Mons quidam est nomine* Troicus *satis petrosus, & speluncæ sub eo, & pagus his ac flumini proximus nomine* Troia, *antiqua Troianorum habitatio, eorum, qui captivi Menelaum secuti sunt & ibi consederunt.*

68 Ἔστι καὶ Τροία πρὸς τῷ Ἀδριάτῃ, &c.] Est & Troia secus mare Adriaticum Venetiæ. Et alia Latinorum. Utrasque celebrat Liv. lib. 1. c. 1. *Casibus deinde variis Antenorem cum multitudine Henetûm, qui seditione ex Paphlagonia pulsi, sedes & ducem rege Pylæmene ad Troiam amisso, quærebant, venisse in intimum maris Adriatici sinum: Euganeisque qui inter mare Alpesque incolebant pulsis, Henetos, Troianosque eas tenuisse terras: & in quem primum egressi sunt locum,* Troia *vocatur; pagoque inde Troiano nomen est, gens universa* Veneti *appellati. Æneam absimili clade domo profugum, sed ad majora initia ducentibus fatis, primo in Macedoniam venisse: inde in Siciliam quærentem sedes delatum: ab Sicilia classe Laurentem agrum tenuisse.* Troia *& huic loco nomen est.* Et Dionys. Halicarnasseus lib. 1. testatur adventum Æneæ ad Laurentem agrum & urbem Troiam ab eo conditam. Sed rudera Troiæ Antenoris ad Adriaticum Venetiæ mare non apparent, & cineres Troiæ Æneæ in Latio profunda caligine teguntur.

69 Τρω-

ΤΡΟΙΖΗ'Ν [69], πόλις Πελοποννήσου, A ἀπὸ Τροιζῆνος τοῦ Πέλοπος. Ἐκαλεῖτο δὲ Ἀφροδισιὰς, καὶ Σαρωνία, καὶ Ποσειδωνιὰς, καὶ Ἀπολλωνιὰς, καὶ Ἀνθανίς. Καὶ τὸ ἐθνικὸν Τροιζήνιος, καὶ Τροιζηνία, καὶ Τροιζηνίς· Καὶ οὐδέτερον, Τροιζήνιον. Ἔστι καὶ ἄλλη Τροι- B ζὴν ἐν Μασσαλίᾳ τῆς Ἰταλίας, ἣν Χάραξ Τροιζηνίδα χώραν φησί.

TROEZEN, urbs Peloponnesi, à Trœzene Pelopis filio. Vocabatur verò *Aphrodisias*, & *Saronia*, & *Posidonias*, & *Apollonias*, & *Anthanis*. Gentile, Trœzenius, & Trœzenia, & Trœzenis. Et neutrum, Trœzenium. Est quoque alia Trœzen in Massilia Italiæ, quam Charax *Trœzenida* regionem vocat.

ΤΡΟ'ΚΜΟΙ [70], ἔθνος Γαλατικόν· Ἐκαλοῦντο δὲ καὶ Τροκμηνοί.

TROCMI, gens Galatica. Vocabantur etiam Trocmeni.

ΤΡΟ'ΠΙΣ, νῆσος· Ἀρτεμίδωρος ἐν C δευτέρῳ γεωγραφουμένων.

TROPIS, insula. Artemidorus in secundo Geographumenωn.

ΤΡΥ'ΧΑΙ, πόλις Εὐβοίας. Λυκόφρων δὲ μεταφράσας, Τρύχαντα καλεῖ. Τὸ ἐθνικὸν Τρυχεύς· Τοῦ δὲ Τρύχαντος, Τρυχάντιος. D

TRYCHÆ, urbs Eubœæ. Lycoph. interpretans, *Trychanta* vocat. Gentile, Trycheus. A Trychante verò, Trychantius.

ΤΡΩ'ΓΙΛΟΣ [71], χώρα ἐν Σικελίᾳ. Ἔστι καὶ χώρα Μακεδονίας. Τὸ ἐθνικὸν Τρωγίλιος, καὶ Τρωγιλία. [72] Ἔστι καὶ Τρωγιλία τῆς Μυκάλης, ἣ λέγεται καὶ Τρωγίλιον.

TROGILUS, regio in Sicilia. Est etiam regio Macedoniæ. Gentile, Trogilius, & Trogilia. Est etiam Trogilia Mycalæ, quæ etiam *Trogilion* dicitur.

ΤΡΩΪΑ'Σ [73], ἡ χώρα τοῦ Ἰλίου, ἡ ἐκα- E λεῖτο Τευκρὶς, καὶ Δαρδανία, καὶ Ξάνθη. Τὸ ἐθνικὸν, Τρωαδεύς. Ἐντεῦθεν ἦν καὶ Ἡγησιάναξ γραμματικὸς, γράψας περὶ τῆς Δημοκρίτου λέξεως βιβλίον ἓν, καὶ περὶ ποιητικῶν λέξεων· Ἦν δὲ Τρωαδεύς. F

TROIAS, regio Ilii, quæ vocabatur *Teucris*, & *Dardania*, & *Xanthe*. Gentile, Troadeus. Hinc erat & Hegesianax grammaticus, qui scripsit de Democriti dictione librum unum, & de Poëticis dictionibus. Erat verò Troadeus.

ΤΥ'Α- TYA-

69 Τροιζὴν, πόλις Πελοποννήσου.] Trœzen, enis, urbs Peloponnesi. De qua Strabo lib. 8. Τροιζὴν δὲ ἱερά ἐστι Ποσειδῶνος, ἀφ' οὗ καὶ Ποσειδωνία ποτὲ ἐλέγετο· ὑπέρκειται δὲ τῆς θαλάττης εἰς πεντεκαίδεκα σταδίους, οὐδ' αὕτη ἄσημος πόλις· Πρόκειται δὲ τοῦ λιμένος αὐτῆς Πώγωνος τοὔνομα Καλαυρεία νησίδιον, &c. i. e. *Trœzen Neptuno sacra est, unde & Posidonia* [*i. e.* Neptunia] *olim dicta fuit: urbs non ignobilis, à mari ad* XV. *stadia distans. Ante portum ejus, cui Pogoni* [*i. e.* barbæ] *nomen, jacet Calauria insula-parva, &c.* Hac in urbe Pittheus Thesei avus regnasse dicebatur, id circo *Pitheam* eam vocat Ovid. Met. lib. XV.

Est prope Pitheam tumulus Trœzena sine ullis
Arduus arboribus.

Ab Statio Theb. lib. 4. *Theseia* dicitur:

——— *Et quas Theseia Trœzen*
Addit opes ———

Quin etiam ipse Theseus *Trœzenius* appellatur Ovid. Met. lib. v.

Hic Ixionides, illic Trœzenius heros.

Pausanias in Corinthiacis auctor est Pittheum in formam unius civitatis redegisse Hypeream & Antheam, ex utraque in unum congregata multitudine, ac de fratris nomine *Trœzena* nuncupasse, ex qua Myndum & Halicarnassum in Caria colonias esse: Ἀποθανόντος γὰρ Τροιζῆνος. Πιτθεὺς τὴν νῦν πόλιν, συναγαγὼν τοὺς ἀνθρώπους, ὠνόμασεν ἀπὸ τοῦ ἀδελφοῦ Τροιζῆνα, συλλαβὼν Ὑπέρειάν τε καὶ Ἄνθειαν· πολλοῖς δὲ ἔτεσιν ὕστερον, ἐς ἀποικίαν ἐκ Τροιζῆνος σταλέντες, Ἁλικαρνασσὸν ἐν τῇ Καρίᾳ, καὶ Μύνδον ἀπῴκισαν οἱ γεγονότες ἀπ' Ἀετίου τοῦ Ἄνθα. i. e. *Mortuo Trœzene, Pittheus Hyperean & Anthean in unam civitatem redactas, ex utraque in unum coacta multitudine,* Trœzena *de fratris nomine nuncupavit. Multis post annis, in coloniam Trœzene missi, Halicarnassum in Caria & Myndum, qui ab Aetio Anthæ filio originem ducebant.*

70 Τρόκμοι, ἔθνος Γαλατικόν.] Trocmi, gens Galatica. Vide quæ in Τολιστόβιοι annotavimus, necnon Plin. lib. v. c. XXXII.

71 Τρώγιλος, χώρα ἐν Σικελίᾳ.] Trogilus, regio in Sicilia. Pro χώρα, regio, legendum χωρίον, locus. Trogilus enim fuit locus Siciliæ juxta Syracusas, quem condidit Lamis, auct. Thucyd. lib. 6. Κατὰ δὲ τὸν αὐτὸν χρόνον καὶ Λάμις ἐκ Μεγάρων ἀποικίαν ἄγων, ἐς Σικελίαν ἀφίκετο, καὶ ὑπὲρ Παντακίου τε ποταμοῦ Τρώτιλόν τι ὄνομα χωρίον οἰκίσας, &c. i. e. *Per idem verò tempus, & Lamis coloniam Megaris ducens in Siciliam pervenit, & super Pantacium amnem, locum quemdam nomine* Trotilum *condidit, &c.* Perperam apud Thucydidem legitur Τρώτιλον pro Τρώγιλον. Sic enim idem eodem libro paulò infra vocat hunc locum. Etsi Cluv. Sicil. Antiquæ lib. I. c. II. & c. 12. tamquam diversa loca memorat. Liv. lib. 25. c. 23. *portum Trogilorum* vocat: *Ad colloquium de redemptione ejus missis medius maxime, atque utrisque opportunus locus ad portum Trogilorum, propter turrim, quam vocant Galeagram, est visus.* Aretius, & Fazellus scribunt hodie *Stinctino* vocari, & ipsa urbs Trogilus, *Targia.*

72 Ἔστι καὶ Τρωγιλία τῆς Μυκάλης, &c.] Est & Trogilia Mycales, quæ *Trogilium* quoque dicitur. Trogilia memoratur Plinio lib. v. c. XXIX. *In ora, quæ* Trogilia *appellatur, Gessus amnis. Regio omnibus Ionibus sacra, & ideo* Panionia *appellata.* Strabo lib. 14. celebrat Trogilium promontorium Mycales: Καὶ αὐτὸ δ' ὁ Τρωγίλιος ἄκρα πρόπους τις τῆς Μυκάλης ἐστί. i. e. *Et ipsum Trogilium promontorium, pes quidem Mycales procurrens est.* Mycale verò Herodoto lib. I. c. 148. promontorium est in continenti situm, versus Samum insulam: Ἡ δὲ Μυκάλη ἐστὶ τῆς ἠπείρου ἄκρη, πρὸς ζέφυρον ἄνεμον κατήκουσα Σάμῳ. i. e. *Mycale verò est continentis promontorium, quâ Zephyro vento expositum est, ad Samum pertinens.*

73 Τρωϊὰς, ἡ χώρα τοῦ Ἰλίου, &c.] Troas, regio Ilii, &c. De qua Strabo lib. 13. Ἀπὸ δὲ Ἀβύδου μέχρι Λεκτοῦ, τὸ περὶ Ἴλιον, καὶ Τένεδον, καὶ Ἀλεξάνδρειαν, τὴν Τρωάδα· πάντων δὴ τούτων ὑπέρκειται ἡ Ἴδη τὸ ὄρος, μέχρι Λεκτοῦ καθήκουσα. i. e. *Ab Abydo autem usque ad Lectum, Ilium est, & Tenedus, & Alexandria Troas.* Non benè vertit Latinus interpres hæc Græca: καὶ Ἀλεξάνδρειαν, τὴν Τρωάδα, i. e. *& Alexandria ac Troas denique.* Cum deberet vertere, *& Alexandria Troas.* Nam hoc in loco Troas non accipitur de regione, sed de ipsa Alexandria Troadis urbe, quæ *Troas* etiam dicta fuit, ut adstruit Plin. lib. I. c. 30. *Troadis primus locus Amaxitus, dein Cebrenia, ipsaque Troas,* Antigonia *dicta, nunc* Alexandria, *colonia Rom.*

74 Τύα-

A ΤΥ'ΑΝΑ[74], πόλις μέση Κιλικίας καὶ Καππαδοκίας, ὑποπεπλωκυῖα τῷ Ταύρῳ, τῷ κατὰ τὰς Κιλικίους πύλας. Οἱ πολῖται Τυανεῖς, ὡς Ἀδανεῖς. Λέγεται καὶ Τυανίτης, καὶ Τυανῖτις θηλυκόν. [75] Ἐκαλεῖτο δὲ Θόανα, καὶ κατὰ παραγραμματισμὸν Τύανα, ὡς Ἀῤῥιανός. Ἔστι B καὶ Τύανα πόλις Αἰγύπτου, ἧς μᾶλλον ἀναλογεῖ τὸ Τυανίτης, διὰ τὴν Αἰγύπτιον χώραν.

ΤΥ'ΔΕΡΤΑ[76], πόλις Τυῤῥηνική, οὐδετέρως. [77] Τὸ ἐθνικὸν, Τυδερτῖνος.

ΤΥΗ'ΝΙΣ, πόλις Κόλχων, ἀπὸ Τυηνίδος ποταμοῦ. Τὸ ἐθνικὸν, Τυηνίτης. C

ΤΥΛΗΣΣΟ'Σ[78], ὄρος Ἰταλίας. Τὸ τοπικὸν, Τυλήσσιος. Λυκόφρων,

Ἄλλοι δὲ πρῶνας δυσβάτους Τυλησσίων.

ΤΥ'ΛΙΣ[79], πόλις Θρᾴκης, τοῦ Αἵμου D πλησίον· Καὶ κλίνεται Τύλεως. Τὸ ἐθνικὸν Τυλίτης, ὡς Μεμφίτης.

ΤΥΜΕ'ΝΑΙΟΝ, ὄρος περὶ Φρυγίαν. Οἱ κατοικοῦντες, Τυμεναῖοι.

ΤΥ'ΜΗΝΝΑ, κώμη Λυκίας. Ἐκλήθη E δὲ ἀπό τινος τράγου οὕτως ὀνομαζομένου, ὃς ἀπαλλασσόμενος ἀπὸ τοῦ αἰπολίου, ἤρχετο τὸν πώγωνα βεβρεγμένος· ᾧ κατακολουθήσαντες, εὗρον πηγὴν ἔν τινι λόχμῃ. Καὶ ταύτην, καὶ τὸ

TYANA, urbs media inter Ciliciam, & Cappadociam subjacens Tauro juxta Cilicias portas. Cives, Tyaneis, ut Adaneis. Dicitur etiam Tyanites, & Tyanitis fœmin. Vocabatur verò *Thoana*, & juxta paragrammatismum *Tyana*, ut Arrhianus. Est etiam Tyana urbs Ægypti, cujus ad analogiam magis accedit Tyanites, propter Ægyptiam regionem.

TUDERTA, urbs Tyrrhenica, neutro genere. Gentile, Tydertinus.

TYENIS, urbs Colchorum, à Tyenide fluvio. Gentile, Tyenites.

TYLESSUS, mons Italiæ. Locale, Tylessius, Lycophron:

Alii verò cacumina aditu-difficilia Tylessiorum.

TYLIS, urbs Thraciæ prope Hæmum. Et declinatur [Tylis] Tyleωs. Gentile, Tylites, ut Memphites.

TYMENÆUM, mons circa Phrygiam. Incolæ, Tymenæi.

TYMENNA, vicus Lyciæ. Sic verò vocata fuit à quodam hirco hujus nominis, qui à grege caprarum discedens barba madente redibat. Quem sequuti invenere fontem in quodam fruteto. Et hunc, & regionem sic vocavere.

74 Τύανα, πόλις μέση, &c.] Tyana, orum, vel Tyana, æ, ut Hierosolyma, & alia ejusdem farinæ. Per *T.* & per *Th.* invenitur. Fuit urbs media inter Ciliciam & Cappadociam subjacens Tauro juxta Cilicias portas. Sunt verba desumpta ex Strabone, sed male accepta ab auctore nostro. Sic enim ille lib. 12. Ἡ μὲν Τυανῖτις τὰ Τύανα, ὑποπεπτωκῦια τῷ Ταύρῳ τῷ κατὰ τὰς Κιλικίας πύλας, καθ' ἃς εὐπετέσαι, καὶ κοινόταται πᾶσίν εἰσιν αἱ εἰς τὴν Κιλικίαν, καὶ τὴν Συρίαν ὑπερβολαί. Καλεῖται δὲ Εὐσέβεια ἡ πρὸς τῷ Ταύρῳ· ἀγαθὴ δὲ καὶ πεδιὰς ἡ πλείστη. Τὰ δὲ Τύανα ἐπίκειται χώματι Σεμιράμιδος τετειχισμένῳ καλῶς. i.e. *Tyanitis* [præfectura habet urbem] *Tyana, quæ* [præfectura] *subjacet Tauro juxta Cilicias portas, quà facillimi, omnibusque communissimi sunt in Ciliciam, & Syriam transcensus. Vocatur autem* Eusebia *ad Taurum, fertilis, & maxima sui parte plana. Tyana verò imposita sunt aggeri Semiramidis probe munito.* Quod de præfectura Tyanitide refert Strabo, noster de urbe Tyanis intellexit. Eam cepit imperator Aurelianus, auctore Vopisco in illius vita. Protulit Tyana *Apollonium* Tyanæum Philosophum inter ethnicos clarissimum, apud quos tantam sanctimoniæ famam adeptus fuit, ut Imperator Alex. Severus ejus effigiem unà cum effigie Abrahæ, & Orphei in suo larario haberet, ut memoriæ dat Æl. Lampridius in Severo. Antoninus Caracalla etiam eum coluit, auct. Xiphilino in Caracalla; alii pro Deo habuere, alii Christo compararunt, inter quos fuit Hierocles in libro, qui φιλαλήθης, i. e. *veritatis-amicus*, inscribitur, adversus quem Eusebius quidam respondit. Discendi gratiâ peragravit Italiam, Palæstinam, Ægyptum, Æthiopiam, Arabiam, Assyriam, Persidem, Parthiam, Mediam, Iberiam orientalem, Scythiam, & alias regiones, de cujus vita octo libros scripsit Philostratus, omnium Græcorum scriptor vanissimus. Parili vanitate de eo loquitur Vopiscus in Aureliano: *Hæc ego, & à gravibus viris comperi & in Ulpiæ bibliothecæ libris relegi, & pro majestate Apollonii magis credidi. Quid enim illo viro sanctius, venerabilius, antiquius, diviniusque inter homines fuit? ille mortuis reddidit vitam, ille multa ultra homines & fecit & dixit, quæ, qui velit nosse, Græcos legat libros, qui de ejus vita conscripti sunt, &c.* Credulitas in plebe non improbanda, in viro docto vituperanda est.

75 Ἐκαλεῖτο δὲ Θόανα, &c.] Tyana Cappadociæ urbem *Thoana* dictam fuisse dicit ex Arrhiano, scilicet in Periplo Ponti Euxini: Ὅ ποτε καὶ τὰ Τύανα τὰ ἐν τοῖς Καππαδόκαις Θόανα λέγουσιν, ὅτι οὕτως ὠνομάζετο, ἐπὶ Θόαντι τῷ βασιλεῖ τῶν Ταύρων, i. e. *Quum & Tyana in Cappadociis Thoana dicant, quòd sic nominabatur, à Thoante rege Taurorum.*

76 Τύδερτα, πόλις Τυῤῥηνική.] Tyderta, urbs Tyrrhenica, i. e. *Etrusca*, neut. plur. Tuder plerumque dicitur, Plin. lib. III. c. XIII. *Coloniæ, Fanum Fortunæ, Pisaurum cum amne: & intus Hispellum, Tuder.* Sil. Italicus lib. VI.

—— Colleis Umbros atque arva petebat
Hannibal, excelso summum quà vertice montis
Devexum lateri pendet Tuder.

Sita est in colle amœno, vitibus, ficubus, oleis aliisque fructiferis arboribus ornata, teste Leandro Alberto in Umbria, hodie vulgo dicitur *Todi*, quo in nomine veteris nominis cineres apparent. Eam condecoravit natalibus suis *Martinus* I. Pontifex Romanus, ut asserit Platina in ejus vita.

77 Τὸ ἐθνικὸν, Τυδερτῖνος.] Oppidani Tudertis urbis Etruriæ Græcis dicuntur Τυδερτῖνοι, Latinis *Tudertes*, Plin. lib. 2. c. 57. *Ab Amerinis & Tudertibus.* Sil. Italicus lib. 8.

—— Et haud parci Martem coluisse Tudertes.

Idem lib. 4. singul. num.

Et Gradivicolam celso de colle Tudertem.

78 Τυλησσός, ὄρος Ἰταλίας.] Tylessus, mons Italiæ, ex Lycophrone, cujus affert versiculum, ad quem Isacius dicit, montem, civitatem, ac nemus Italiæ significare. Barrius ait Tyllessium esse oppidum Brutiorum apud oram Calabriæ citerioris, & sinum Terinæum, quod vulgo *Agello* vocatur, esse etiam Calabriæ promontorium, quod nunc *Corica* dicitur.

79 Τύλις, πόλις Θρᾴκης, &c.] Tylis, urbs Thraciæ prope Hæmum. Fuit Gallorum regia in Thracia, auctore Polyb. lib. 4. qui Τύλην vocat eam. Οἳ καὶ χειρωσάμενοι τῶν Θρᾳκῶν, καὶ κατασκευασάμενοι βασίλειον τὴν Τύλην, εἰς ὁλοσχερῆ κίνδυνον ἦγον τοὺς Βυζαντίους. i. e. *Qui & Thracibus devictis, & regia Tyla constituta, ultimum Byzantiis periculum creaverunt.*

80 Τυμ-

καὶ τὸ χωρίον οὕτω ἐκάλεσαν. Τὸ ἐθνικὸν Τυμεννεὺς, ὡς Πραρεύς, Παταρεύς· Χαίρουσι γὰρ οἱ Λύκιοι τῷ τύπῳ τούτῳ. A

ΤΥ'ΜΗΣ, Τύμητος, πόλις Λιβύης. Τὸ ἐθνικὸν Τυμήσιος, ὡς Σφραγήσιος, Μαγνήσιος.

ΤΥΜΝΙΣΣΟ'Σ, πόλις Καρίας, ἀπὸ τυμνισσοῦ ῥάβδου· Ξάνθιοι γὰρ τὴν ῥάβδον τυμνίαν λέγουσιν. Ὁ πολίτης Τυμνισσεὺς, ὡς Ἀλέξανδρος ἐν πρώτῳ Λυκιακῶν. B

ΤΥ'ΜΝΟΣ, πόλις Καρίας. Ὁ πολίτης, τύμνιος· Ἀλέξανδρος ἐν τῷ περὶ Καρίας δευτέρῳ. C

ΤΥ'ΜΦΗ [80], ὄρος Θεσπρωτικόν· Καὶ Τυμφαία, πόλις. Τὸ ἐθνικὸν, Τυμφαῖος· Καὶ θηλυκῶς, Τυμφαία. Καὶ κτητικὸν, Τυμφαϊκόν· Καὶ Τυμφαΐς, ὡς Ἀχαΐς. D

ΤΥ'ΜΩΛΟΣ [81], οὕτως ὁ Τμῶλος, κατὰ ποιητικὸν σχηματισμόν.

ΤΥ'ΝΗΣ [82], Τύνητος, πόλις Σικελίας. Τὸ ἐθνικὸν Τυνησσαῖος, ὡς Φρυγησσαῖος, Γυμνησσαῖος, Ἀδρυμησσαῖος. E

ΤΥ'ΠΑΙΟΝ [83], ὄρος Ἤλιδος· Παυσανίας Ἠλιακῶν α.

ΤΥΠΑΝΕ'ΑΙ [84], πόλις Τριφυλίας. Τὸ ἐθνικὸν, Τυπανεάτης, ὡς Φενεάτης.

ΤΥ'ΡΑΣ [85], πόλις καὶ ποταμὸς ἐν τῷ Εὐξεί- F

vere. Gentile, Tymenneus, ut Prareus, Patareus. Gaudent enim Lycii hoc typo.

TYMES, etis, urbs Libyæ. Gentile, Tymesius, ut Sphragesius, Magnesius.

TYMNISSUS, urbs Cariæ, à Tymnisso virga. Xanthii enim virgam *Tymniam* vocant. Civis, Tymnisseus, ut Alexander Lyciacorum I.

TYMNUS, urbs Cariæ. Civis, Tymnius, Alexander in secundo Cariæ.

TYMPHE, mons Thesproticus. Et Tymphæa urbs. Gentile, Tymphæus. Et fœm. Tymphæa. Et possessiv. Tymphaicus. Et Tymphæis, ut Achæis.

TYMOLOS, sic vocatur Tmolos, juxta Poëticam formam.

TYNES, etis, urbs Siciliæ. Gentile, Tynesæus, ut Phrygesæus, Gymnesæus, Adrymesæus.

TYPÆUM, mons Elidis. Pausanias Eliacorum primo.

TYPANEÆ, urbs Triphyliæ. Gentile, Typaneates, ut Pheneates.

TYRAS, urbs & fluvius in Euxino ponto.

80 Τύμφη, ὄρος Θεσπρωτικόν.] Tymphe, mons Thesproticus. Memoratur Straboni, apud quem lib. 7. perperam scribitur Στύμφη, quod ex auctore nostro corrigendum puto. Nam eodem tractu memorantur Τυμφαῖοι, oppidani Tymphææ urbis, quam noster in hac sectione celebrat.

81 Τύμωλος, οὕτως ὁ Τμῶλος, &c.] Tymolus, seu Tmolus. Sicut Tomarus, & Tmarus. Erat mons Lydiæ, è quo defluebat Pactolus, olim auri ramenta deferens, unde Crœsi & ejus majorum divitiæ, in Ethnicorum historia celeberrimæ, ut prodit Strabo lib. 13. Ὑπέρκειται δὲ τῶν Σάρδεων ὁ Τμῶλος εὔδαιμον ὄρος ἐν τῇ ἀκρωρείᾳ σκοπὴν ἔχον ἐξέδραν λευκοῦ λίθου Περσῶν ἔργον, ἀφ' οὗ κατοπτεύεται τὰ κύκλῳ πεδία, καὶ μάλιστα τὸ Καϋστριανόν· περιοικοῦσι δὲ Λυδοὶ, καὶ Μακεδόνες· ῥεῖ δ' ὁ Πακτωλὸς ἀπὸ τοῦ Τμώλου, καταφέρων τὸ παλαιὸν χρυσοῦ ψῆγμα πολὺ, ἀφ' οὗ τὸν Κροίσου λεγόμενον πλοῦτον, καὶ τῶν προγόνων αὐτοῦ διονομασθῆναί φασι· νῦν δ' ἐκλέλοιπε τὸ ψῆγμα. i.e. *Imminet Sardibus Tmolus, mons dives, in vertice speculam habens exedram albi lapidis, Persarum opus, unde conspiciuntur circùm siti campi, & maxime Caystrius. Circum-habitant Lydi, & Macedones. Defluit Pactolus à Tmolo, deferens antiquitus auri ramenta multa, unde Crœsi & ejus majorum divitias nomen celebre habuisse dicunt. Nunc defecêre ramenta.* Fuit quoque mons vino commendabilis, eodem auctore lib. 14. necnon croco. Virgil. Georgicor. lib. 1. v. 56.

Arborei fœtus alibi, atque injussa virescunt
Gramina, nonne vides croceos, ut Tmolus odores
India mittit ebur, molles sua thura Sabæi.

Recentiores dicunt, hunc montem hodie vocari *Tomalze.*

82 Τύνης, Τύνητος, πόλις Σικελίας.] Tynes, etis, urbs Siciliæ. Sanè jocularis est Stephani error, quoniam inquit, Tyneta Africæ civitatem notissimam esse Siciliæ urbem. Non absimili errore Mytistratum Siciliæ oppidum circa Carthaginem locavit. Tynes igitur Africæ civitas erat in eodem sinu, ac Carthago, auctore Strabone lib. 17. cui Τύνις dicitur: Ἐν αὐτῷ δὲ κόλπῳ ἐν ᾧ περ καὶ ἡ Καρχηδὼν, Τύνις ἐστὶ πόλις, καὶ θερμὰ, καὶ λατομίαι τινές. i.e. *In eodem verò sinu, in quo Carthago, Tynis est urbs & thermæ, & lapidicinæ quædam.* Non longè ab illa Carthaginenses vicerunt olim Romanos, Xantypo Lacedæmoniorum duce auxiliante, quo in prælio M. Attilius Regulus captus fuit, ac Romam, ut de pace & captivis commutandis ageret missus, fide data, se, si nihil perfecerit, rediturum; cumque id è republica non esse in senatu dixisset, ut fidem liberaret, Carthaginem rediit, ubi supplicio fuit affectus, ut habetur in Epitome Liviana lib. 18. Hodie parum corrupto nomine vocatur *Tunes*, & est regni Tunetani caput; anno CIƆIƆXXXV. à Carolo V. Imperatore expugnata, Barbarossæ erepta, & regi suo restituta, *Goleta* haud procul inde exstructa. Nunc deficiente stirpe regia sub Turcorum clientela, piraticâ infamis reipublicæ formam obtinet.

83 Τύπαιον, ὄρος Ἤλιδος.] Typæum, Elidis mons, ex Pausaniæ Eliacorum libro priore, id est lib. 5. Nomina montium apud Græcos, si ὄρος respiciunt, semper neut. gen. apud Latinos si montem, masculino usurpantur. Igitur Typæus mons erat præruptus cis Alpheum in Elide, de quo deturbare fœminas, quæ ad Olympiacos ludos adiisse vel prohibitis diebus Alpheum transiisse compertæ erant, Eleorum lex jubebat, auctore Pausania libro citato.

84 Τυπανέαι, πόλις Τριφυλίας.] Typaneæ, arum, urbs Triphyliæ. Memoratur Polybio lib. 4. inter Triphaliæ oppida, quam Τυπαναίαν vocat cui *Tryphalia* dicitur, quæ aliis Triphylia: Ἔχει δ' ἐν αὐτῇ πόλεις ταύτας, Σαμικὸν, Λέπρεον, Ὕπαναν, Τυπαναίαν, &c. i.e. *Habet verò* [Tryphalia] *in ipsa has urbes, Samicum, Lepreum, Hypanam, Typanæam, &c.* Perperam apud Strabonem lib. 8. legitur Κτύπανσα pro Τυπαναία· Πρὸς ἄρκτον δ' ὅμορα ἦν τῷ Πύλῳ δύο πολίδια Τριφυλιακὰ, Ὕπανα, καὶ Κτύπανσα, ὧν τὸ μὲν εἰς Ἦλιν συνῳκίσθη, τὸ δ' ἔμεινε. i. e. *Versus septentrionem contermina erant Pylo duo oppidula Triphyliaca, Hypana, & Ctypansa.* Ad quem locum rectè Casaubonus ex nostro auctore pro Κτύπανσα legit Τυπανέα, quæ lectio confirmatur etiam ex Polybio, apud quem post *Hypana* sequitur *Typanæa.*

85 Τύρας, πόλις καὶ ποταμὸς ἐν τῷ, &c.] Tyras urbs & fluvius in Euxino Ponto. Memorantur in Mysia inferiori Ptolemæo lib. 3. c. 10. Fluvium tarditate commendat Ovid. de Ponto lib. 4. Eleg. 10.

Partheniusque rapax, & volvens saxa Cynapes
Labitur & nullo tardior amne Tyras.

86 Ἐγκ-

Εὐξείνῳ πόντῳ. Καὶ ἔδει παρὰ τὴν Τύραν, Τυράτην A
εἶναι τὸ ἐθνικόν. Ἔστι καὶ Τυρίτης, ἀπὸ τῆς Τύριος. Ὁ δὲ Πολυΐστωρ τὸν ποταμὸν καὶ τὴν πόλιν Τύραν, τοὺς δὲ πολίτας Τυρανούς· [86] Ἐκαλεῖτο δὲ Ὀφιοῦσσα.

ΤΥΡΑΚΙ͂ΝΑΙ[87], πόλις Σικελίας, μικρὰ μὲν, εὐδαίμων δὲ ὅμως. Τὰ ἐθνικὰ Τυρακιναῖοι, καὶ Τυρακιναία θηλυκόν. Τυρακηνὸν δὲ αὐτὴν Ἀλέξανδρος ἐν Εὐρώπῃ καλεῖ. B

ΤΥΡΙΤΑΚΙ͂ΤΗ[88], πόλις Πόντου. Τὸ ἐθνικὸν Τυριτακαῖος, καὶ Τυριτακηνὸς τῷ συνήθει τύπῳ. C

ΤΥΡΜΕ΄ΝΙΟΙ, Σκυθικὸν ἔθνος ναυτικώτατον· Ἑρμηνεύονται δὲ φυγάδες.

ΤΥΡΜΙ΄ΔΑΙ, δῆμος Οἰνηΐδος φυλῆς. Ὁ δημότης, Τυρμίδης. Τὸ τοπικὸν, ἐκ Τυρμιδῶν, εἰς Τυρμιδῶν, ἐν Τυρμιδῶν. D

ΤΥΡΕ΄ΔΙΖΑ[89], πόλις Θρᾴκης, μετὰ Σέῤῥιον. Ἑλλάνικος δὲ Τυρόδιζαν αὐτήν φησιν, ἐν Περσικῶν δευτέρῳ. Τὸ ἐθνικὸν δεῖ Τυροδιζαῖος, ὡς Γαζαῖος. Νῦν δὲ Τυροδιζηνοὶ λέγονται, ὡς Κρατερὸς ἐν τρίτῳ περὶ ψηφισμάτων. E

ΤΥ΄ΡΟΣ[90], νῆσος ἐν Φοινίκῃ, [91] ἀπὸ
[illegible] Τύ-

to. Et oportebat à Tyras, Tyratem esse gentile. Est etiam Tyrites, à Tyris. Polyhistor verò fluvium, & urbem Tyram inquit, cives autem Tyranos. Vocabatur verò *Ophiussa*.

TYRACINÆ, urbs Siciliæ parva quidem, sed tamen felix. Gentile, Tyracinæi, & fœm. Tyracinæa. Alexander in Europa *Tyracenum* eam vocat.

TYRITACITE, urbs Ponti. Gentile, Tyritacæus, & Tyritacenus, consuetâ formâ.

TYRMENII, Scythici populi navigandi-peritissimi. Interpretantur verò *fugitivi*.

TYRMIDÆ, populus Oeneidis tribus. Popularis, Tyrmides. Locale, ex-Tyrmidarum, ad-Tyrmidarum, in-Tyrmidarum.

TYREDIZA, urbs Thraciæ, post Serrhium. Hellanicus *Tyrodizam* eam vocat Persicorum secundo. Gentile debet esse Tyrodizæus, ut Gazæus. Nunc verò Tyrodizeni dicuntur ut Craterus lib 3. de Psephismatis.

TYRUS, insula in *Phœnicia*, à Tyro Phœ-

86 Ἐκαλεῖτο δὲ Ὀφιοῦσσα.] Tyras urbs vocabatur Ophiussa. Plin. lib. 4. c. 12. *Clarus amnis Tyra, oppido nomen imponens, ubi anteà* Ophiusa *dicebatur.*

87 Τυρακῖναι, πόλις Σικελίας, &c.] Tyracinæ, urbs Siciliæ, parva quidem, sed tamen dives. Ejus nulla apud alios exstat memoria, nisi fortè sit eadem, cujus oppidanos *Tiracienses* vocat Plin. lib. 3. c. 8.

88 Τυριτακίτη, πόλις Πόντου.] Tyritacite, urbs Ponti. Memoratur Plin. lib. 6. c. 4. ad ripas Phasis amnis, cui *Tyritace* dicitur.

89 Τυρέδιζα, πόλις Θρᾴκης, &c.] Tyrediza, urbs Thraciæ juxta Serrhium ejusdem regionis promontorium, quam Hellanicus *Tyrodizam* vocavit. Sic etiam eam vocat Herodotus lib. 7. c. 25. Οἱ δὲ, ἐς Τυρόδιζαν Περινθίων, οἱ δὲ ἐς Δορίσκον, &c. i. e. *Alii verò in Tyrodizam Perinthiorum, alii in Doriscum* [comportabant commeatum.]

90 Τύρος, νῆσος ἐν Φοινίκῃ.] Tyrus, insula in Phœnice. De qua sic Strabo lib. 16. Μετὰ δὲ Σιδῶνα, μεγίστη τῶν Φοινίκων, καὶ ἀρχαιοτάτη πόλις Τύρος ἐστὶν, ἡ ἐνάμιλλος αὐτῇ κατά τε μέγεθος, καὶ κατὰ τὴν ἐπιφάνειαν, καὶ τὴν ἀρχαιότητα ἐκ πολλῶν μύθων παραδεδομένη. Οἱ μὲν οὖν ποιηταὶ, τὴν Σιδῶνα τεθρυλλήκασι μᾶλλον. Ὅμηρος δὲ οὐδὲ μέμνηται τῆς Τύρου. Αἱ δὲ εἰς Λιβύην καὶ τὴν Ἰβηρίαν ἀποικίαι, μέχρι καὶ ἔξω στηλῶν τὴν Τύρον πλέον ἐξυμνοῦσι μᾶλλον· ἀμφότεραι δὲ οὖν ἔνδοξοι καὶ λαμπραὶ καὶ πάλαι καὶ νῦν· Ὁποτέραν δὲ ἄν τις εἴποι μητρόπολιν Φοινίκων, ἔρις ἐν ἀμφοτέραις ἐστίν. i. e. *Post Sidonem maxima & antiquissima Phœnicum urbs est Tyrus, cum illa & magnitudine, & claritate & antiquitate comparanda, multis fabulis celebrata. Poëtæ quidem magis Sidonem celebraverunt. Homerus verò nec Tyri meminit. Coloniæ autem in Africam & Iberiam usque ad loca extra columnas deductæ, Tyrum magis commendant. Ambæ igitur & antiquitus & nunc claræ & illustres. Controversumque manet inter utrasque, quænam earum Phœnicum metropolis dici debeat.* Ac paululum post Τύρος δ' ἐστὶν ὅλη νῆσος σχεδόν τι συνῳκισμένη παραπλησίως ὥσπερ ἡ Ἄραδος· συνῆπται δὲ χώματι πρὸς τὴν ἤπειρον, ὃ κατεσκεύασε πολιορκῶν Ἀλέξανδρος· δύο δ' ἔχει λιμένας, τὸν μὲν κλειστὸν, τὸν δ' ἀνειμένον, ὃν Αἰγύπτιον καλοῦσι. i. e. *Tyrus autem est tota insula, fere habitata eodem modo, quo Aradus. Adnexa est aggeri ad continentem, quem Alexander construxit, cum eam obsideret. Duos habet portus, clausum alterum, alterum apertum, quem* Ægyptium *vocant.* Plin. lib. v. c. xix. *Tyrus quondam insula, prealto mari septingentis passibus divisa, nunc verò Alexandri oppugnantis operibus continens, olim portu clara, urbibus genitis, Lepti, Utica, & illa Romani imperii æmula, terrarum orbis avida,* Carthagine, *etiam Gadibus extra orbem conditis. Nunc omnis ejus nobilitas conchylio atque purpura constat. Circuitus* XIX. M. *pass. est.* Hanc insulam fecit continentem Alexander, ut apparet ex Quint. Curtii lib. 4. c. 2. Quare Ovid. Met. lib. 15. canit:

Fluctibus ambitæ fuerant Antissa, Pharosque
Et Phœnissa Tyros, quarum nunc insula nulla est.

Habuit olim suos reges, inter quos fuit unus Hiramus, qui Selomonem in exstruendo templo adjuvit. Eam expugnavit Nabuchodonosorus Chaldæorum rex, ut apparet ex Sacra historia, necnon Alexander Magnus, magna crudelitate in ejus cives usus. Duo enim millia, in quibus occidendi defecerat rabies, crucibus affixi per ingens litoris spatium pependerunt, auctore Q. Curtio lib. 4. c. 4. Oppidani re navali, mercatura & armorum peritia excelluere. Urbem per se nobilem, nobiliorem ortu suo fecit acerrimus ille Christianæ religionis hostis, Ethnicæque defensor Porphyrius, idcirco Criticorum filiis *Tyrius senex* dictus, tametsi ab aliis *Bataneotes* vocetur. Protulit etiam *Maximum* Philosophum Platonicum, atque *Ulpianum* jurisconsultum insignem, Alexandri Severi Imperatoris consiliarium, & prætorem, eidemque gratissimum & familiarem, & alios, quos silentio præterire nullum harum observationum dispendium fore judicavi. Hanc antiquitus clarissimam urbem Balduinus III. Hierosolymorum rex anno CIↃCXXIV. expugnavit, & anno CIↃCCXCII. à *Sultano* Ægypti capta, & eversa fuit, nunc pene tota jacet in ruinis sub Turcorum Imperio, ac *Suri* parum corrupto priori nomine vulgo vocatur.

91 Ἀπὸ Τύρου τοῦ Φοίνικος.] Tyrum insulam à Tyro Phœnice nomen habere ait. Sunt Græcanicæ nugæ. Ejus enim nomen deflexum est ab Hebræo צור *Tsor*, quod Latino sermone sonat *rupem*. Apud Hesychium etiam legitur Σόορ, Τύρος: unde etiam apud Aul. Gellium Noct. Atticarum lib. 14. c. 6. Tyrus appellatur *Sarra*, & in fragmentis Ennii legimus *Pænos Sarrâ oriundos*, à quo Sarranum ostrum apud Virg. Georgicor. lib. 2. v. 506. accipitur pro *Tyrium*:

Hic petit excidiis urbem, miserosque Penates
Ut gemmâ bibat, & Sarrano dormiat ostro.

Et apud Juv. etiam Sat. 10. v. 38.

——— *Et pictæ Sarrana ferentem*
Ex humeris aulæa togæ.

92 Ἐσ

Τύρȣ τȣ̃ Φοίνικος. 92 Ἔστι καὶ Τύρος τῆς Λακωνικῆς, καὶ νῆσος πρὸς τῇ ἐρυθρᾷ θαλάσσῃ, ἣν Ἀρτεμίδωρος Τύλον, διὰ τȣ̃ λ καλεῖ. Ἔστι καὶ πόλις Ἰνδικὴ, καὶ Λυδίας, καὶ Πισιδίας. Ἀρριανὸς δὲ τὰ Ἄναθα Τύρον καλεῖ. Τὸ ἐθνικὸν Τύριος, καὶ Τυρία θηλυκόν· Καὶ τὸ ὀδέτερον, B Τύριον. Καὶ κτητικὸν Τυριακὸς, ὡς Ῥοδιακός. 93 Ἐκλήθη δὲ καὶ Παλαίτυρος, καὶ τὸ ἐθνικὸν Παλαιτύριος.

A Phœnice. Eſt etiam Tyrus Laconicæ, & inſula juxta mare rubrum, quam Artemidorus *Tylum* per *l* vocat. Eſt etiam urbs Indiæ, & Lydiæ, & Piſidiæ. Arrianus verò *Anatha* Tyrum vocat. Gentile, Tyrius, & Tyria fœmineum. Et neut. Tyrium. Et poſſeſſiv. Tyriacus, ut Rhodiacus. Vocata etiam fuit *Palætyrus*, & gentile, Palætyrius.

ΤΥΡΡΗΝΙΑ 94, χώρα πρὸς τῷ Ἀδρίᾳ, ἀπὸ Τυρρηνȣ̃. 95 Ἔστι καὶ Τυρρηνία πόλις, ἡ λέγεται καὶ Τυρρηνή· Καὶ Τυρρηνοὶ, οἱ πολῖται. Καὶ Τυρσηνὴ θάλασσα, καὶ Τυρσηνίς. Καὶ κτητικὸν, Τυρσηνικὸς, καὶ Τυρσηνικὴ, καὶ Τυρσηνικόν. Λέγονται καὶ Τυρρηνοὶ οἱ Ἀδριάται, ἀπὸ Τυρρηνȣ̃ κατὰ Δωρίδα διάλεκτον· D 96 Ἀφ' ȣ̃ κατὰ ἀφαίρεσιν, καὶ γράμματος πρόσθεσιν, τύραννος ἐκλήθη.

C TYRRHENIA, regio juxta Adriaticum mare, à Tyrrheno ſic dicta. Eſt etiam Tyrrhenia urbs, quæ dicitur quoque *Tyrrhene*. Et Tyrrheni, cives. Et Tyrſenum mare, & Tyrſenis. Et poſſeſſiv. Tyrſenicus, Tyrſenica, Tyrſenicum. Dicuntur etiam Tyrrheni, Adriatæ, à Tyrrheno juxta dialectum Doricam. A quo per aphæreſin, & litteræ additionem, *Tyrannus* vocatus fuit.

ΤΥΡΣΗΤΑ, πόλις Σαυνιτῶν· Φίλιστος ἑνδεκάτῳ. Τὸ ἐθνικὸν, Τυρσητῖνος.

TYRSETA, urbs Samnitum. Philiſtus undecimo. Gentile, Tyrſetinus.

ΤΥΣΚΛΟΣ 97, πόλις Ἰταλίας. Λέγεται καὶ Τύσκλανον. Τὸ ἐθνικὸν, Τυσκλανός.

E TYSCLUS, urbs Italiæ. Dicitur quoque Tyſclanum. Gentile, Tyſclanus.

ΤΥ- TY-

92 Ἔστι καὶ Τύρος τῆς Λακωνικῆς, καὶ νῆσος, &c.] Eſt & Tyrus Laconicæ, & inſula ad mare rubrum, quam Artemidorus *Tylum* per *l* vocat. Hanc inſulam in ſinu Perſico locat Ptolem. lib. VI. c. VIII. cui Τύλος dicitur. At Tyrus Laconiæ à nemine memoratur, puto Stephanum in mente habuiſſe Tylum, qui ab aliquibus *Oetylus* vocabatur, auctore Strabone lib. 8. Μεταξὺ δ' ἀπὸ τῶν Θυρίδων ἀρχομένοις, ὁ Τύλος ἐστὶ καλεῖται δ' ὑπό τινων Οἴτυλος. i.e. *Medio loco, à Thyridibus incipienti, occurrit Tylus. Vocatur autem ab aliquibus Oetylus.* Qui fortè ab aliquo auctore *Tyrus* dicebatur.

93 Ἐκλήθη δὲ καὶ Παλαίτυρος.] Tyrum vocatam quoque fuiſſe *Palætyrum* ait auctor noſter. Scilicet quod eſſet *Palætyrus*, i. e. *vetus Tyrus*, & nova Tyrus, quæ *Tyrus* abſolute dicebatur; aliter nullus capio Stephani mentem. Triginta ſtadia abeſſe unam ab altera affirmat Strabo lib. 16. Μετὰ δὲ τὴν Τύρον ἡ Παλαίτυρος ἐν τριάκοντα σταδίοις, εἶθ' ἡ Πτολεμαΐς ἐστὶ μεγάλη πόλις, ἣν Ἄκην ὠνόμαζον πρότερον. id eſt: *Poſt Tyrum verò eſt Palætyrus triginta ſtadiis diſtans, deinde Ptolemaïs magna civitas, quam Acen appellabant antea.* Apud Quint. Curtium lib. 4. c. 2. legati Tyriorum Alexandro Magno volenti Tyri ſacrificare Herculi reſpondent: *Eſſe templum Herculis extra urbem, in eam ſedem, quam Palætyron ipſi vocant; Ibi regem deo ſacrum rite facturum.* Ac paulo poſt: *Namque urbem* [Tyrum] *à continenti quatuor ſtadiorum fretum dividit, Africo maxime objectum, crebros ex alto fluctus in litus evolvens.*

94 Τυρρηνία, χώρα πρὸς τῷ Ἀδρίᾳ, &c.] Tyrrhenia, regio prope *Adriam*, i. e. *mare Adriaticum* à Tyrrheno nomen nacta. Tyrrhenus autem fuit Atyis Lydorum regis filius, qui cum è Lydia colonos ad quærendas novas ſedes deduxiſſet in maris inferiora ſedes poſuit, ac totum illum tractum de ſe Tyrrheniam, mare Tyrrhenum, incolas vocavit *Tyrrhenos*; Latini *Etruſcos*, & *Tuſcos*, regionem vocabant *Etruriam* & *Tuſciam*; de quibus conſulendus Leander Albertus in Tuſcia, Cluv. It. Antiquæ lib. I. c. I. circa libri calcem.

95 Ἔστι καὶ Τυρρηνία πόλις, &c.] Eſt & Tyrrhenia urbs, quæ etiam *Tyrrhene* dicebatur. Ego hanc urbem non novi, Suſpicor auctorem noſtrum reſpexiſſe verba Dionyſii Halicarnaſſenſis ex lib. I. Ἦν δή ποτε χρόνος, ὅτε καὶ Λατῖνοι, καὶ Ὀμβρικοὶ, καὶ Αὔσονες, καὶ συχνοὶ ἄλλοι, Τυρρηνοὶ ὑφ' Ἑλλήνων ἐλέγοντο, τῆς διὰ μακρὸν τῶν ἐθνῶν οἰκήσεως ἀσαφῆ ποιησάσης τὴν ἀκρίβειαν, τὴν τε Ῥώμην αὐτὴν πολλοὶ τῶν συγγραφέων Τυρρηνίδα πόλιν εἶναι ὑπέλαβον. i.e. *Fuit enim tempus, quo & Latini, & Umbri, & Auſones, & multi alii, Tyrrheni à Græcis dicebantur, propter longinquas gentium ſedes, quæ dubiam reddebant earum cognitionem, Romamque ipſam multi ſcriptorum Tyrrhenida urbem eſſe opinabantur.*

96 Ἀφ' ȣ̃, &c.] Mirifici etymologiarum artifices ſunt Græci. Tyranni etymon deducit de Tyrrhenorum nomine, puto quia olim Tyrrheni piraticam exercuerunt, ac tyranni à piratis nomine tantum differunt; ex auctore noſtro corrigendus Etymologici auctor apud quem perperam legitur Τύραννος, ἤτοι ἀπὸ τῶν Τυρηνῶν, &c. i.e. *Tyrannus, vel à Tyrenis, &c.* Lege ἀπὸ τῶν Τυρρηνῶν. Sed ſimilius veri eſt, reges olim dictos fuiſſe tyrannos, qui cum injuſte ſe gererent, reliqui in poſterum ſic noluere vocari. Cæterùm apud Græcos Τύραννος & in malam & in bonam partem accipitur, Poëtarum eruditiſſimus in meliorem partem accepit Æneid. lib. VII.

Pars mihi pacis erit dextram tetigiſſe tyranni.

Ubi Serv. *Tyranni Græce dixit, id eſt regis. Nam apud eos tyranni & regis nulla diſcretio eſt: licet apud nos incubator imperii, tyrannus dicatur. Sane apud Græcos hic & hæc tyrannus declinatur.* Quin etiam apud eoſdem nomen tyrannidis eſt indifferens. Nam apud Ariſtophanem in meliorem partem uſurpatur, ut patet ex his verſibus:

Εἴπερ γὰρ ἀδικεῖν χρὴ, τυραννίδος πέρι
Κάλλιστον ἀδικεῖν, τ' ἄλλα δ' εὐσεβεῖν χρεών.

Quos Cicero de officiis lib. 3. ſcribit ſemper Cæſarem in ore habuiſſe, & ſic ipſe convertit:

Nam ſi violandum eſt jus, regnandi gratia
Violandum eſt: aliis rebus pietatem colas.

Sane qui reges merentur vocari, ut cum Satyrico loquar:

——— *Numero ſunt vix totidem quot*
Thebarum portæ, vel divitis oſtia Nili.

Nos verò tyrannidem peroſi ab alieno regno pedem referamus, & noſtri ab Stephano traditi, quæ reſtant civitates percurramus, dulci rerum humanarum ludibrio ſedem conſtituentes Ωφθῆν, quemadmodum Thraſyllus Æxonenſis amabili inſania Piræeum.

97 Τύσκλος, πόλις Ἰταλίας, &c.] Tyſclos, urbs Italiæ, quæ & Tyſclanon. Sic Græcis dicitur quod Latinis Tuſculum & Tuſculanum, ut & alia ejuſdem farinæ, Ἄσκλον, Κάσλων, Λέντλος, Κάτλος, i. e. *Aſculum*, *Caſtulo*, *Lentulus*, *Catulus*. Fuit autem Tuſculanum, Italiæ urbs, centum ſtadiis à Roma diſtans. Dionyſ. Halicarnaſſenſis Antiquit. Romanæ lib. 10. Ἐπὶ πόλιν ἀφικνȣ̃νται Τυσκλανῶν, ἣ ἐστι μὲν τȣ̃ Λατίνων ἔθνȣς, ἀφέστηκε δὲ τῆς Ῥώμης οὐκ ἔλαττον σταδίων ἑκατόν. i.e. *Ad urbem perveniunt Tuſculanorum, quæ eſt Latinorum gentis, haud minus ſtadiis centum à Roma diſſitam.* Strabo lib. V neut. gen. uſurpat: Ἐν ὄψει δ' εἰσὶ τοῖς ἐν Ῥώμῃ

Ῥώμῃ

ΤΥΦΡΗΣΤΟΣ[98], πόλις τῆς Τραχῖνος, A ὀνομασθεῖσα ἀπὸ τῆς τέφρας Ἡρακλέους, ἢ ἀπὸ Τυφρηστοῦ, υἱοῦ Σπερχειοῦ. Τὸ ἐθνικὸν, Τυφρήστιος· Καὶ τὸ οὐδέτερον. Παρθένιος, Τυφρήστιον ἔπος.[99] Καὶ ὄρος ἀρσενικῶς, Τυφρηστός. B

TYPHRESTUS, urbs Trachinis, dicta ab Herculis cinere, vel à Typhresto Sperchii filio. Gentile, Typhrestius. Et neutrum, Parthenius, Typhrestium verbum vel carmen. Et mons Typhrestus mascul. gen.

ΤΥΧΗ[1], πόλις Σικελίας, πλησίον Συρακουσῶν. Ἔφορος ἐν δυοκαιδεκάτῳ, νῆσον Τυχίαν φησίν. Ἔστι δὲ καὶ Τυχαῖον, ὄρος μεταξὺ Ἐρετρίας καὶ Βοιωτίας. Τὸ ἐθνικὸν τῆς Τύχης, Τυχαῖος. C

TYCHE, urbs Siciliæ, prope Syracusas. Ephorus lib. 12. insulam Tychiam inquit. Est etiam Tychæum, mons inter Eretriam, & Bœotiam. Gentile, Tychæ, Tychæus.

Ῥώμη Τίβουρά τε καὶ Πραίνεστος καὶ Τοῦσκλον. i. e. *In conspectu Romæ sunt Tibur, Præneste, Tusculum.* Ac paulo post: Ἐπὶ ταύτης δὲ τὸ Τοῦσκλον ἵδρυται, πόλις οὐ φαύλως κατεσκευασμένη· κεκόσμηται δὲ ταῖς κύκλῳ φυτείαις καὶ οἰκοδομίαις, καὶ μάλιστα ταῖς ὑποπιπτούσαις ἐπὶ τὸ κατὰ τὴν Ῥώμην μέρος· τὸ γὰρ Τοῦσκλον ἐνταῦθά ἐστι λόφος εὔγεως καὶ ἔνυδρος, κορυφούμενος ἠρέμα πολλαχοῦ, καὶ δεχόμενος βασιλείων κατασκευὰς ἐκπρεπεστάτας. i. e. *In hoc dorso Tusculum est positum, urbs non male constructa. Exornata est plantariis & ædificiis, maxime qua parte Romam prospicit. Ibi enim Tusculum sedet collis, terræ bonitate & aquarum copia præclarus, qui multis partibus sensim attollitur, & habet regia ædificia pulcherrime exstructa.*. Conditam à Telegono Ulyssis ex Circe filio tradunt. Quare Horat. Carm. lib. III. odâ XXVIII. eam vocat *Telegoni juga patricidæ.* Ad quem locum ita ejus vetus commentator: *Tusculum civitas est, in jugo montis constituta. Hanc significat nomine conditoris. A Telegono enim Circes filio, fundata est qui per ignorantiam patrem suum Ulyssem interemit.* Ovid. Fastorum lib. 3.

Inter Aricinos Albanaque tempora constat
Factaque Telegoni mœnia celsa manu.

Fuit municipium Rom. Porcio Catone municipe clarum, teste Probo in ejus vita, ad quod alludit Silius lib. VII.

At Cato tum primâ sparsus lanugine malas:
Quod peperêre decus Circæo Tuscula dorso
Mœnia, Laërtæ quondam regnata nepoti.

Silius vocat nepotem, quem alii, filium Ulyssis. Prope Tusculanum fuit Ciceronis villa, eodem nomine insignita, cujus ipse & alii meminere, à qua inscripsit *Tusculanarum quæstionum* libros, qui omnium manibus teruntur, quæ villa prius fuerat L. Syllæ, autore Plinio lib. 22. c. 6.

98 Τυφρηστὸς, πόλις τῆς Τραχῖνος.] Typhrestus, urbs Trachinis. Memoratur Etymologici scriptori in extrema parte Menaliæ, apud quem pro Μενελίας puto scribendum Μαινελίας, quæ erat regio Mænali Arcadici oppidi, cujus meminit Pausan. in Arcadicis.

99 Καὶ ὄρος ἀρσενικῶς.] Typhrestus etiam est mons, scilicet Phthiotidis regionis, seu Trachiniæ, ut apparet ex Strabonis lib. 9. cui *Tymphrestus* dicitur, unde Sperchius amnis oriebatur: Περὶ δὲ Τραχῖνος εἴρηται ὁποία τις, καὶ ὁ ποιητὴς κατονομάζει· τοῦ δὲ Σπερχειοῦ μεμνημένος πολλάκις ὡς ἐπιχωρίου ποταμοῦ τὰς πηγὰς ἔχοντος ἐκ Τυμφρηστοῦ. i. e. *De Trachine dictum est qualis sit, & Poëta nominat. Sperchii verò meminit sæpe, ut ejusdem regionis fluvii, qui de Tymphresto oritur.*

1 Τύχη, πόλις Σικελίας, &c.] Tyche, urbs Siciliæ, prope Syracusas. Erat pars quædam Syracusarum, sic dicta quod in ea esset templum Fortunæ, quam Græci *Tychen* vocant, de qua vide quæ in *Syracusæ* annotavimus.

Υ. Y.

ΥΑΙΑ[1], πόλις Λοκρῶν Ὀζολῶν. Τὸ ἐθνικὸν, Υαῖος· Θουκυδίδης τρίτῃ. A

HYÆA, urbs Locrorum Ozolarum. Gentile, Hyæus, Thucyd. lib. 3.

ΥΑΜΕΙΑ[2], πόλις Μεσσήνης, B τῆς πεντεμία. Ὁ πολίτης, Υαμείτης, διὰ διφθόγγου.

HYAMIA, urbs Messeniæ, una ex quinque. Civis, Hyameites per diphthongum.

ΥΑΜΙΟΝ, πόλις Τρωϊκή. Τὸ ἐθνικὸν Υάμιος, ὡς Βυζάντιος· Καὶ Υαμιεὺς, ὡς C Δουλιχιεύς.

HYAMION, urbs Troiana. Gentile, Hyamius, ut Byzantius. Et Hyamieus, ut Dulichieus.

ΥΑΜ- HYAM-

1 Υαία, πόλις Λοκρῶν Ὀξολῶν.] Hyæa, urbs Locrorum Ozolarum, ex Thucydidis lib. 3. apud quem non urbs, sed vicus nomine *Polis*, quod nominis Græce *urbem* sonat, dicitur: Καὶ Υαῖοι οὐκ ἔδοσαν ὁμήρους, πρὶν αὐτῶν εἷλον κώμην, Πόλιν ὄνομα ἔχουσαν. i. e. *Hyæi verò non dederunt obsides, prius quam ceperunt* [hostes] *vicum eorum*, Polin *nomen habentem.* Noster ab Υαῖοι finxit Υαία urbis nomen. Apud quem pro Ὀξολῶν legendum Ὀζολῶν, sic enim Locri vocabantur.

2 Υάμεια, πόλις Μεσσήνης, &c.] Hyamia, urbs Messenes, una de quinque. Quænam fuerint hæ quinque urbes ingenue fateor, me nescire. Namque, tametsi apud Strabonem libro octavo, Ephorus inquit, Cresphontem divisisse Messenem in quinque urbes, eas non nominat. At Hyamia memoratur Pausaniæ in Messenicis, apud quem Υάμια per *jota* in penultima scribitur.

3 Υάμ-

ὙΑΜΠΟΛΙΣ[3], πόλις Φωκίδος. Ὁ οἰκήτωρ, Ὑαμπολίτης. A

ὙΑΝΤΕΣ[4], ἔθνος περὶ Ἀλαλκομενίαν. Λέγονται καὶ Ὑάντιοι· Καὶ Ὑάντιος, καὶ Ὑαντία, καὶ Ὑαντῖνοι, καὶ Ὑαντίνη θηλυκῶς· Ἔστι καὶ Ὑαντία πόλις Λοκρῶν. B

ὙΑΠΕΙΑ, πόλις Φωκίδος, ἀπὸ Ὑάπου. Ὁ πολίτης, Ὑαπεύς.

ὙΑΣΙΣ[5], πόλις Λιβύης. Λέγεται καὶ Ὄασις· καὶ ὁ πολίτης, [6] Ὀασίτης, ὁ ποιητὴς Σωτήριχος, καὶ ὁ τὰ πάτρια γεγραφώς. Ὁ πολίτης, C Ὑασίτης.

HYAMPOLIS, urbs Phocidis, incola, Hyampolites.

HYANTES, gens circa Alalcomeniam. Dicuntur etiam Hyantii, & Hyantius. Et Hyantia, & Hyantini, & Hyantina fœmineum. Est etiam Hyantia, urbs Locrorum.

HYAPEA, urbs Phocidis, ab Hyapo. Civis, Hyapeus.

HYASIS, urbs Libyæ. Dicitur etiam *Oasis*. Et Civis, Oasites, Poëta Soterichus, & qui patria scripsit. Civis, Hyasites.

ὙΒΑ, οὕτως ὁ δῆμος τῆς Λεοντίδος φυλῆς. Τινὲς δὲ τὸν δῆμον Ὑβάδαι λέγουσι. Τὰ τοπικὰ, ἐξ Ὑβάδων, εἰς Ὑβάδων, ἐν Ὑβάδων. D

ὙΒΕΛΗ, πόλις περὶ Καρχηδόνα· Ἑκαταῖος Ἀσίᾳ. Τὸ ἐθνικὸν, Ὑβελίτης.

ὙΒΛΑΙ[7], τρεῖς πόλεις Σικελίας· Ἡ μείζων, ἧς οἱ πολῖται Ὑβλαῖοι· Ἡ μικρὰ, ἧς [8] οἱ πολῖται Γαλεῶται, Μεγαρεῖς· [9] Ἡ δὲ ἐλάττων, Ἥρα καλεῖται. E Ἔστι καὶ πόλις Ἰταλίας. [10] Τὴν Ὕβλαν, * ἀπὸ Ὕβλου τοῦ βασιλέως. Διὰ τοῦτο πολλὰς Ὕβλας καλεῖσθαι τῶν Σικελῶν πόλεων. Τοὺς ἐνοικοῦντας, Μεγαρέας ἐκάλουν. [11] Μία δὲ τῶν Ὕβλων Τίελλα καλεῖται, F ὡς Φίλιστος τετάρτῳ Σικελικῶν.

HYBA, sic populus Leontidis tribus. Aliqui verò populum *Hybadæ* dicunt. Et localia, ex Hybadarum, ad Hybadarum, in Hybadarum.

HYBELE, urbs circa Carthaginem. Hecatæ. Asia. Gentile, Hybelites.

HYBLÆ, tres urbes Siciliæ. Major, cujus cives Hyblæi. Parva, cujus cives Galeotæ, Megareis. Minor verò, *Hera* vocatur. Est etiam urbs Italiæ. Hyblam, ab Hyblo rege propter hoc multæ *Hyblæ* vocantur Sicularum urbium. Habitantes, Megarenses vocabant. Una autem ex Hyblis *Tiella* vocatur, ut Philistus rerum Sicularum quarto.

ὙΓΑΣΣΟΣ, πόλις Καρίας, ὡς Βούβασσος, Καρύασσος. Τὸ ἐθνικὸν Ὑγάσσιος, ὡς

HYGASSUS, urbs Cariæ, ut Bubassus, Caryassus. Gentile, Hygassius, ut Bubassius.

3 Ὑάμπολις, πόλις Φωκίδος.] Hyampolis, urbs Phocidis. Prius *Hyantωnpolis* dicebatur, quippe quæ habitata fuit ab Hyantibus, qui Cadmum & ejus exercitum fugientes huc pervenere, postea *Hyampolis*, contracto nomine appellata fuit; eam Xerxes incendit, Philippus solo æquavit, aliquibus tantum ædificiis relictis, in qua Adrianus Imp. porticum erexit à se nomine imposito; ejus oppidani Dianam præcipuo cultu venerabantur, cujus templum bis tantum per singulos annos religione quadam aperiebatur, referente Pausania in Phocicis. Ptolemæus lib. 3. c. 15. inter Bœotiæ mediterraneæ urbes numerat. Eam quoque celebrat Stat. Theb. lib. VII.

Et valles, Lebadea, tuas & Hyampolin acri
Subnixam scopulo.

4 Ὑάντες, ἔθνος περὶ Ἀλαλκομενίαν.] Hyantes, gens circa Alalcomeniam. Alalcomenia verò fuit urbs Bœotiæ, quæ *Alalcomenion* dicitur auctori nostro, suo loco, igitur Hyantes, seu Hyantii, utroque enim modo dicebantur, fuere Bœotiæ populi, qui ex Bœotia in Hyampolin ejecti fuere, ut tradit Strabo lib. 9. Memorantur etiam Plinio lib. 4. c. 7. Quare ab Ovidio Met. lib. 3. *Hyantius* sumitur pro *Bœotius*.

Quum juvenes placido per devia lustra vagantes,
Participes, operum compellat Hyantius ore.

Actæonem Cadmi nepotem intelligit.

5 Ὕασις, πόλις Λιβύης.] Hyasis, urbs Libyæ. Quæ *Oasis* etiam dicitur. Eam honoravit ortu suo Apio grammaticus, & Soterichus Poëta, exsilio Juvenalis, de qua vide quæ in Αὐάσις annotavimus, eadem enim fuit urbs. Nihil obstat, quod auctor noster in Αὔασις eam Ægypto, in hac sectione Libyæ assignet, puta fuisse in utriusque confinio. Ptolemæo lib. 4. c. 5. duæ celebrantur hujus nominis urbes, parva & magna.

6 Ὀασίτης, &c.] Civis Oasis civitatis dicebatur *Oasites* sic nuncupatur Soterichus Poëta epicus apud Suidam, sed perperam scribitur ὁ ἀσίτης pro Ὀασίτης.

7 Ὕβλαι, τρεῖς πόλεις Σικελίας.] Tres Hyblæ, Siciliæ urbes celebrantur, major, parva, minor; major Hybla sedebat inter Ætnam montem & Symethum amnem, parva, sive Galeotis, cujus oppidani Galeotæ, & Megarenses, posita erat inter Syracusas & Leontinos; minor verò inter Gelam & Pachynum promontorium, quæ *Heræa* quoque dicta fuit, ut clarescit ex Cluv. Siciliæ Antiquæ lib. 2. c. 10. mel Hyblæum à nulla harum urbium denominatur, sed ab Hybla ejusdem Siciliæ monte, de quorum etymo adeundus Bochart. Geogr. Sacræ lib. 1. c. 28, & 29.

8 Οἱ πολῖται Γαλεῶται, Μεγαρεῖς.] Cives, Galeotæ, Megarenses. Parva Hybla cognomine *Galeotis*, immigrantibus in eam Græcis Megarensibus, *Megara* dicta fuit; ideo ejus oppidani *Galeotæ*, & *Megarenses* dicebantur, ut appa-ret ex ejusdem Cluverii libro, nota proxime præcedenti citato, de Galeotis autem vide quæ suo loco annotavimus.

9 Ἡ δὲ ἐλάττων, Ἥρα καλεῖτο.] Minor verò Hybla, *Hera*, i. e. *Juno* vocabatur. Lege Ἡραία *Heræa*, i. e. *Junonia*, ut optime correxit Cluv. libro modò dicto.

10 Τὴν Ὕβλαν * ἀπὸ Ὕβλου, &c.] Corruptus & mutilus locus, quem corrigit Cluv. Sic. Antiquæ lib. 2. c. 10. sed frustra laboravit; pro Ὕβλου legendum Ὕβλωνος. Sic enim scribitur apud nostrum in Μέγαρα.

11 Μία δὲ τῶν Ὕβλων Τίελλα, &c.] In his verbis pro Τίελλα legendum puto Στύελλα, cujus meminit suo loco.

ὡς Βυβάστιος. Λέγεται καὶ Ὑγάσσειον πεδίον διὰ διφθόγγου, ἀφ' οὗ καὶ Ὑγασσεύς.

A bassius. Dicitur etiam *Hygassius campus* per diphthongum, à quo etiam Hygasseus.

ὙΔΑ'ΡΚΑΙ[12], ἔθνος Ἰνδικὸν, ἀντιταξάμενον Διονύσῳ, ὡς Διονύσιος Βασσαρικῶν τρίτῳ.

HYDARCÆ, gens Indiæ, quæ Libero Patri in prœlio se opposuit, ut Dionysius
B rerum Bassaricarum tertio.

ὝΔΗ[13], πόλις Λυδίας, ἐν ᾗ ᾤκει Ὀμφάλη, δυνάστευσα Λυδῶν, Ἰορδάνου θυγάτηρ, ὡς Ἀπολλώνιος Καρικῶν τετάρτῳ. Ὅμηρος διὰ τοῦ λ.

Σκυτοτόμων ὄχ' ἄριστος Ὕλῃ ἔνι οἰκία ναίων.

Τὸ ἐθνικὸν, Ὑδαῖος. Λέανδρος δὲ ὁ Νικάνωρ παραλήθησιν ἐν μετονομασίαις τὴν αὐτὴν Ὕδην, καὶ Σάρδεις φησίν.

HYDE, urbs Lydiæ, in qua habitabat Omphale Lydorum regina, Jordani filia, ut Apollonius Caricorum lib. 4. Homerus per *l*.

Coriariorum præstantissimus Hyla ades habi-
C *tans.*

Gentile, Hydæus. Leander Nicanor exponit in *Metonomasiis* eamdem *Hydam*, & *Sardeis* vocat.

ὙΔΙΣΣΟ'Σ[14], πόλις Καρίας, ἀπὸ Ὑδίσσου παιδὸς Βελλεροφόντου καὶ Ἀστερίας, θυγατρὸς Ὕδεου, ὡς Ἀπολλώνιος Καρικῶν τετάρτῳ. Ἐξ ὧν ἐγεννήθη Ὕδις. Ἐξ οὗ καὶ ἡ πόλις Ὑδισσός. Ὁ πολίτης, Ὑδισσεὺς, ὡς αὐτὸς Ἀπολλώνιός φησιν.

HYDISSUS, urbs Cariæ, ab Hydisso
D filio Bellerophontis, & Asteriæ, Hydei filiæ, ut Apollonius Caricorum lib. 3. Ex quibus natus est Hydis. Ex quo urbs Hydissus. Civis, Hydisseus, ut idem Apollonius inquit.

Ὕ'ΔΡΑ[15], νῆσος Λιβύης, περὶ Καρχηδόνα, ὡς Ἔφορος πέμπτῳ. Τὸ ἐθνικὸν Ὑδραῖος, ἢ Ὑδράτης.

E HYDRA, insula Libyæ, circa Carthaginem, ut Ephorus lib. 5. Gentile, Hydræus, vel Hydrates.

ὙΔΡΑΜΙ'Α, πόλις Κρήτης, ὡς Ξενίων ὁ τὰ Κρητικὰ γράψας. Οἱ πολῖται, Ὑδραμιεῖς, ὡς Μεγαρεῖς.

HYDRAMIA, urbs Cretæ, ut Xenio, qui Cretica scripsit. Cives, Hydramieis, ut
F Megareis.

ὙΔΡΕ'Α[16], νῆσος πρὸς τῇ Τροιζῆνι. Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ. Τὸ ἐθνικὸν, Ὑδρεάτης. Οὕτω γὰρ ἐχρημάτιζεν[17] Εὐάγης Ὑδρεάτης, κωμῳδίας ποιητὴς, ὡς Διονύσιος εἰκοστῷ τρίτῳ τῆς μουσικῆς ἱστορίας. Ἦν δὲ ὁ Εὐάγης ποιμήν τις ἀγράμματος δηλαδὴ, καὶ τῆς ἄλλης παιδείας ἄπειρος, ποιητὴς δὲ ἀγαθὸς κωμῳδιῶν.

HYDREA, insula juxta Trœzenem. Hecatæ. Europa. Gentile, Hydreates. Sic enim nominabatur *Euages Hydreates* Comœdiæ Poëta, ut Dionysius lib. 23. musicæ historiæ; *Erat autem Euages pastor quidam sine-litteris scilicet,*
G *ac omnis eruditionis expers, comœdiarum autem Poëta optimus.*

ὙΔΡΗΛΑ[18], τῆς Καρίας. Ἐρατοσθένης τριακοστῷ τρίτῳ Γαλατικῶν. Τὸ ἐθνικὸν, Ὑδρηλεύς.

HYDRELA Cariæ, Eratosthenes Galaticorum 33. Gentile, Hydreleus.

H

ὙΔΡΟΥ'Σ,

HYDRUS,

12 Ὑδάρκαι, ἔθνος Ἰνδικόν.] Hydarcæ, gens Indica. Memorantur Straboni lib. xv. cui *Hydracæ* dicuntur. Πέρσας δὲ μισθοφόρους μὲν ἐκ τῆς Ἰνδικῆς μεταπέμψασθαι Ὑδράκας. i. e. *Persas verò mercenarios quidem ex India accivisse Hydracas.*

13 Ὕδη, πόλις Λυδίας, &c.] Hyde, urbs Lydiæ, quæ ab Homero Il. VII. v. 221. ubi legitur versiculus ille, quem noster affert, per *l* scribitur. Ad quem locum sic Eustathius: Ὕλη δὲ νῦν πόλις Βοιωτίας, περὶ ἧς καὶ προεγράφη ἀλλαχοῦ που καὶ ἐν τῇ Βοιωτίᾳ. Τινὲς δὲ γράφοντες Ὕδην διὰ τοῦ δ, φασὶ πόλιν εἶναι Ὕδην, ἐν ᾗ ᾤκει Ὀμφάλη, βασίλειον Λυδῶν, τὰς νῦν Σάρδεις. id est: *Hyle verò nunc urbs Bœotiæ, de qua præscriptum est alibi & in Bœotia. Nonnulli scribentes Hyden per* d, *dicunt, urbem esse Hyden, in qua habitabat Omphale, regiam Lydorum, nunc Sardeis.* Idem eodem loco priorem sententiam sequitur.

14 Ὑδισσὸς, πόλις Καρίας.] Hydissus, urbs Cariæ. Memoratur Ptolemæo lib. v. c. II. Ejus oppidanos Hydissenses celebrat Plin. lib. v. c. XXIX.

15 Ὕδρα, νῆσος Λιβύης, περὶ Καρχηδόνα.] Hydra, insula Libyæ, circa Carthaginem. Celebratur Ptolemæo lib. IV. c. III. cui Ὕδρας νῆσος, i. e. *Hydras insula* dicitur.

16 Ὑδρέα, νῆσος, &c.] Hydrea, insula secus Trœzenem. Memoratur Pausaniæ lib. 2. Πρόκειται δὲ Βουπόρθμου νῆσος Ἀπεροπία καλουμένη· τῆς δὲ Ἀπεροπίας ἀφέστηκεν οὐ πολὺ, ἑτέρα νῆσος Ὑιδρέα. i. e. *Jacet ante Buporthmum insula Aperopia nomine. Ab Aperopia verò non longè abest, alia insula Hyidrea.* Perperam apud Pausaniam scribitur Ὑιδρέα pro Ὑδρέα, quam lectionem affirmat Alphabetica series apud Stephanum.

17 Εὐάγης, &c.] Hujus Poëtæ Comici memoriam Stephano acceptam referre debemus, nemo omnium ejus meminit. Nam Gyraldus, & Vossius ex nostro desumpsere.

18 Ὕδρηλα, τῆς Καρίας.] Hydrela, Cariæ. Scilicet ab Hydrelo condita & nomen sortita, ex qua & aliis duabus, deficientibus oppidanis condita fuit Nysa, auctore Strabone lib. 14. Ἱστοροῦσι δὲ τρεῖς ἀδελφοὺς, Ἄθυμβρόν τε, καὶ Ἀθύμβραδον, καὶ Ὕδρηλον ἐλθόντας ἐκ Λακεδαίμονος, τὰς ἐπωνύμους ἑαυτῶν κτίσαι πόλεις· λειπανδρῆσαι δὲ ὕστερον· ἐξ ἐκείνων δὲ συνοικισθῆναι τὴν Νῦσαν. i. e. *Memoriæ traditum est, venisse Lacedæmone tres fratres, Athymbrum, Athymbradum, atque Hydrelum, & urbes condidisse sibi cognomines, deficiente verò civium numero; ex eis conditam fuisse Nysam.* Ex quibus apparet Abr. Ortelium, virum alioqui eruditissimum oscitanter legisse Strabonem, ex quo inquit in v. *Hydrela* in suo Thesauro Geographico, *Hydrela; Cariæ urbs, quæ postea Nysa vocata fuit.* Cariæ partem quamdam *Hydrelam* appellatam prodit Liv. lib. 37. c. 56. *Et nominatim Magnesiam ad Sypilum, & Cariam, quæ* Hydrela *appellatur, agrumque Hydreletanum ad Phrygiam vergentem, &c.*

19 Ὑδροῦς

ΥΔΡΟΥΣ[19], φρούριον ἀρσενικῶς. A Θεόπομπος τριακοστῷ ἐννάτῳ Φιλιππικῶν. Τὸ ἐθνικὸν Ὑδροῦντιος, ὡς Σελινούντιος. Ἔστι καὶ πόλις Ἰταλίας. Τὸ ἐθνικὸν Ὑδρουσσαῖος, καὶ Ὑδρούσσιος.

HYDRUS, castellum, mascul. gen. Theopompus Philippicor. lib 39. Gentile, Hydruntius, ut Selinuntius. Est etiam urbs Italiæ. Gentile, Hydrussæus, & Hydrussius.

B

ΥΗΤΤΟΣ, κώμη Βοιωτίας, ἀπὸ Ὑήττου ἀνδρὸς Ἀργείου. Λέγεται καὶ ἀρσενικῶς. Ὠνόμασται δ' οὕτω, διὰ τὸ καθύεσθαι σφοδροῖς ὄμβροις. Τὸ ἐθνικὸν Ὑήττιος, ὡς Ὑμήττιος. Τινὲς δὲ τὴν Ἀσπληδόνα Ὕηττον ἐκάλεσαν. C

HYETTUS, vicus Bœotiæ ab Hyetto viro Argivo. Dicitur etiam mascul. gen. Sic verò nominatus fuit, quod vehementibus imbribus compluatur. Gentile, Hyettius, ut Hymettius. Aliqui *Aspledonem Hyettum* vocavere.

ΥΘΜΙΤΑΙ, ἔθνος πρὸς Λιβυρνοῖς καὶ Συωπίοις, ὡς φησιν Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ.

HYTHMITÆ, gens prope Liburnos, & Syopios, ut inquit Hecatæ. Europa.

ΥΚΚΑΡΟΝ[20], πόλις Σικελίας, ὡς D Φίλιστος Σικελικῶν πρώτῳ. Ἀπολλόδωρος δ' ἐν δευτέρῳ χρονικῶν, πόλιν λέγει αὐτὴν τὰ Ὕκκαρα. [21] Μέμνηται δὲ τῆς λέξεως καὶ Θουκυδίδης. Ὕκκαρα δὲ, πόλισμά ἐστι τῆς Σικελίας, [22] ἔνθεν φασὶ γενέσθαι καὶ Λαΐδα τὴν ἑταίραν. Τὸ ἐθνι- E κὸν Ὑκκαρεύς, καὶ κτητικὸν Ὑκκαρικός.

HYCCARON, urbs Siciliæ, ut Philistus Sicularum rerum primo. Apollodorus Chronicorum secundo, eamdem urbem vocat *Hyccara* neut. gen. Meminit hujus nominis & Thucyd. Hyccara verò est oppidum Siciliæ, ubi meretricem *Laidem* natam ajunt. Gentile, Hyccareus, & possessiv. Hyccaricus.

ΥΛΕΑ[23], χώρα Ποντική, Ἀβικὴ λεγομένη. τουτέστιν Ὑλαία. Ἀλέξανδρος ἐν τῷ περὶ Πόντου. F

HYLEA, regio Pontica, *Abice* dicta, hoc est *Sylvestris*. Alexand. in de Ponto.

ΥΛΑΜΟΙ[24], πόλις Λυκίας, ὡς Ἀλέξανδρος ὁ πολυΐστωρ ἐν δευτέρῳ περὶ Λυκίας. Εἶτα Διονύσιός φησι Τύβεριν καὶ Τέρμεριν δύο ἀδελφὰς γῆμαι, καὶ γεννῆσαι δέκα ἄρρενας ἑκάτερον. Ὑλάμους δὲ τοὺς ρ * τοὺς φασί. Τὸ G ἐθνικὸν, Ὑλαμίτης.

HYLAMI, urbs Lyciæ, ut Alexander polyhistor in secundo de Lycia. *Deinde Dionysius inquit, Tuberin, & Termerin duabus sororibus nupsisse, atque ex eis utrumque decem mares genuisse, Hylamos verò* * ajunt. Gentile, Hylamites.

ΥΛΗ, HYLE,

19 Ὑδροῦς, φρούριον, &c.] Hydrûs, untis, castellum. Cujus regionis fuerit castellum, divinandum lectori relinquit; ejus nulla apud alios, quod sciam, fit mentio. Hujusmodi nomina quæ apud Græcos contrahuntur in οῦς à terminatis in όεις frequentius apud Latinos in *untum* finguntur, tamquam à genitiv. οῦντος deducta, ut Σελινοῦς, οῦντος, Ὀποῦς οῦντος; Selinuntum, Opuntum, sic Hydruntum. Dicit etiam auctor noster Hydruntum esse Italiæ urbem, quæ vulgò *Otranto* vocatur, olim oppidulum obscurum, auct. Strabone lib. VI. nunc insignis urbs, cum portu, in regno Neapolitano, sub Hispanorum ditione, à qua tractus ille totus Italis dicitur *Terra d'Otranto*. De ejus conditoribus altum est apud auctores silentium. Memoratur inter alios Plin. lib. 3. c. 11. *Promontorium, quod* Acran Japygiam *vocant. Ab eo Basta oppidum, & Hydruntum decem ac novem millia passuum, ad discrimen Ionii & Adriatici maris, quà in Græciam brevissimus transitus.* Anno CIƆCCCCXXC. à Turcis captum est, deinde ab Alphonso Arragonio receptum, ut refert Leander Albertus in *Salentinorum regione.*

20 Ὕκκαρον, πόλις Σικελίας.] Hyccaron, urbs Siciliæ. Ejus conditores profunda caligine teguntur; Nicias verò fuit eversor, auctore Plutarcho in Nicia: Καὶ τέλος εἰς Κατάνην ἀπῆλθε, πράξας οὐδὲν ἢ καταστρεψάμενος Ὕκκαρα, βαρβαρικὸν χωρίον. i. e. *Ac denique Catanam se recepit, nullâ aliâ re gestâ, nisi quod Hyccara, Barbaricum oppidulum evertit.* Ruinæ adhuc conspiciuntur, ut memoriæ dedit Fazellus Decad. I. lib. VII. cap. VI. *Cujus ruinæ prorsus jacentes adhuc exstant loco* Garbolangi *vocitato; ubi turris superstructa hodie est, thynnorumque captura. Perseverat autem prisci nominis id tantummodò vestigium, quod locus ille* Murus Carinis *appellatur, ab antiquo procul dubio derivatum.* Vulgò incolis dicitur *Muro di Carini*, quod haud dubie anteà dicebant, *Muro d' Iccarini*, censore Cluverio Sic. Antiquæ lib. 2. c. 2. Hyccarum autem appellatum esse inquit Timæus apud Athenæum lib. 7. quod illic pisces invenerint *hyccas* nomine, à quibus nomen urbi imposuerunt.

21 Μέμνηται δὲ τῆς, &c.] Meminit nominis Hyccarorum Siciliæ urbis Thucydides. scilicet lib. 6. Καὶ ἐν τῷ παράπλῳ αἱροῦσιν Ὕκκαρα, πόλισμα Σικανικὸν μὲν, Ἐγεσταίοις δὲ πολέμιον· ἦν δὲ παραθαλασσίδιον. i. e. *Et in præternavigatione capiunt Hyccara, oppidum Sicanicum quidem, sed Egestæis hostile. Erat autem maritimum.*

22 Ἔνθεν φασὶ γενέσθαι, &c.] Unde fuisse ajunt & *Laidem* meretricem. Videtur auctor noster respexisse verba Plutarchi in Nicia, qui tradit, Laidem adhuc virginem inter captivos Hyccarorum divenditam & in Peloponnesum deportatam: Ὅθεν λέγεται καὶ Λαΐδα τὴν ἑταίραν ἔτι κόρην, ἐν τοῖς αἰχμαλώτοις πραθεῖσαν, εἰς Πελοπόννησον κομισθῆναι. i. e. *Unde dicunt & Laidem meretricem adhuc virginem, inter captivos divenditam, in Peloponnesum deportatam fuisse.* De qua meretrice contenderunt nonnullæ civitates, tamquam de Homero.

23 Ὑλέα, χώρα Ποντική.] Hylea, regio Pontica. Memoratur Herodoto lib. 4. cui Ὑλαίη cum diphthongo scribitur. Plinio lib. 4. c. 12. *Hyleum mare* celebratur.

24 Ὕλαμοι, &c.] Hylami, urbs Lyciæ. Nemo omnium celebrat hanc Lyciæ urbem. Aldinus codex habet Ὕλαβοι, pro quo stat literarum series.

 25 Ὕλη,

Ὕλη [25], πόλις Κύπρου, ἐν ᾗ Ἀπόλλων A τιμᾶται Ὑλάτης. Λυκόφρων,

> Καὶ Σάτραχον βλώξαντες, Ὑλάτου τε γῆν.

Ἔστι καὶ πόλις Λοκρῶν τῶν Ὀζολῶν, ἧς τὸ ἐθνικὸν Ὑλαῖος. [26] Δῆλον δ' ὅτι καὶ Βοιωτίας ἦν ἡ B Ὕλη. Ὅμηρος,

> Οἵ τ' Ἐλεῶν εἶχον, ἠδ' Ὕλην, καὶ Πετεῶνα.

Εἴρηται δ' αὐτὴν ἀπὸ Ὕλης τῆς Θεσπιέως, ἢ ὅτι Ὑλώδης ἐστί. [27] Καὶ Ὕλη χωρίον, μεταξὺ τῆς C Σαβίνων καὶ Ῥωμαίων πόλεως.

Ὑλλάριμα [28], πολίχνιον Καρίας, ὑπὲρ Θεστρολονικίας· Ὅθεν ἦν Ἱεροκλῆς, ὁ ἀπὸ ἀθλήσεων ἐπὶ φιλοσοφίαν ἀχθείς. Ὁ πολίτης, Ὑλλαριμεύς. D

Ὑλλεῖς [29], ἔθνος Ἰλλυρικὸν, ἀπὸ Ὕλλου τοῦ Ἡρακλέους, καὶ Μελίτης τῆς Αἰγαίου τοῦ ποταμοῦ, ὡς Ἀπολλώνιος τετάρτῳ Ἀργοναυτικῶν. [30] Ἔστι καὶ πόλις Ὕλλη, ὡς αὐτός φησι. Τὸ ἐθνικὸν, Ὑλλεύς· Καὶ θηλυκὸν, Ὑλληΐς. E Καὶ παρὰ Καλλιμάχῳ Ὑλλὶς Ὑλλίδος, ἀπὸ Ἀργείας μιᾶς τῶν νυμφῶν. Ἢ ἀπὸ Ὕλλου, τοῦ Ἡρακλέους καὶ Δηϊανείρας. Ἔστι δ' ὡς Φωκὸς Φωκεὺς, Αἴολος Αἰολεὺς, οὕτως Ὕλλος Ὑλλεύς. Ἀπολλόδωρος ἐν τῷ περὶ γῆς δευτέρῳ· F Ὑπὲρ δὲ τοὺς Ὕλλους Λιβυρνοὶ, καί τινες Ἴστροι λεγόμενοι Θρᾷκες. Καὶ τὸ θηλυκὸν, Ὑλλίς. [31] Πρόκειται χερρόνησος ἡλίκη μάλιστα Πελοποννήσου, ὥς φασι, πεντεκαίδεκα πόλεις ἔχουσα παμμεγέθεις οἰκουμένας. Ἔστιν Ὑλλὶς καὶ G φυλὴ Ἄργους, καὶ Δωριέων, καὶ Τροιζηνίων. Ὁ φυλέτης, Ὑλλεύς. Χάραξ θ', Καὶ Παμφύλιοι καὶ Ὑλλεῖς.

Ὑλλουάλα, δῆμος Καρίας. Ἀπολλώνιος ε Καρικῶν· Κᾶρες δὲ τὸν τόπον ἐκεῖ- H νον, ἔνθα Ὕλλος ἀπώλετο, Ὑλλουάλαν ὠνόμασε, καὶ ἕδος ἐνταῦθα ἐδείματο Ἀπόλλωνι. Καὶ

HYLE, urbs Cypri, in qua Hylates A. pollo colitur. Lycophro:

> *Et Satrachum profecti, Hylataque terram.*

Est etiam urbs Locrorum Ozolarum, cujus gentile, Hylæus Constat. etiam Bœotiæ esse urbem Hylen, Hom.

> *Quique Eleona habebant, vel Hylen, & Peteona.*

Nomen verò sortita est ab *Hyle* Tespiei filia vel quod ὑλώδης, h. e. *sylvestris* sit. Est etiam Hyle oppidum medium inter Sabinorum & Romanorum urbem.

HYLLARIMA, oppidulum Cariæ, supra Thestrotoniciam. Unde erat *Hierocles*, qui ex exercitationibus athleticis ad Philosophiam transiit. Civis, Hyllarimeus.

HYLLEI, populi Illyrici, ab Hyllo filio Herculis, & Melitæ filiæ Ægæi fluvii, ut Apollonius Argonauticorum 4. Est etiam urbs Hylle, ut idem inquit, gentile, *Hylleus*, & fœmineum, Hyleis. Invenitur quoque apud Callimachum Hyllis, Hyllidis, ab Argeia una Nympharum, vel ab *Hyllo* Herculis, & Deianiræ filio. Est autem, ut Phocus, Phoceus, Æolus, Æoleus, sic Hyllus, Hylleus, Apollodorus in secundo de terra, *supra Hyllos Liburni, & quidam Istri dicti Thraces.* Et fœmineum, Hyllis, jacet Chersonesus magnitudine maxime Peloponnesi, ut ajunt, quindecim urbes habens maximas & habitatas. Est etiam Hyllis, tribus in Argolide, & in Doride, & in Trœzenia. Tribulis, Hylleus, Charax lib. 9. *Et Pamphylii, & Hyllei.*

HYLLUALA, populus Cariæ, Apollonius quinto Caricorum. Cares autem locum illum, ubi Hyllus periit *Hyllualam* nominavit, & delubrum illic Apollini ædificavit, & nunc adhuc

25 Ὕλη, πόλις Κύπρου, &c.] Hyle, urbs Cypti, in qua Apollo colitur Hylates. In cujus confirmationem affert versiculum Lycophronis, ubi ejus Scholiasta inquit: Ὑλάτου δὲ τοῦ Ἀπόλλωνος. Ὕλη γάρ ἐστι περὶ τὸν Κάριον τόπον τῆς Κύπρου, ἱερὰ Ἀπόλλωνος, ἀφ' ἧς Ὑλάτην τὸν θεὸν προσαγορεύουσι. i. e. *Hylatæ verò Apollinis. Hyle enim est circa Carium locum Cypri, sacra Apollini, à qua* Hylaton *deum nuncupant.*

26 Δῆλον, &c.] Inquit, Hylen esse quoque Bœotiæ urbem, ex Homero, cujus affert versum, qui legitur in navium Catalogo, Il. 2. v. 500. ad quem locum nihil notatu dignum, quod nostris observationibus inservire posset, affert Eustathius.

27 Καὶ Ὕλη, &c.] Et Hyle, oppidum inter Sabinos & Romanos. Puto fuisse eandem quæ Ὑέλη, de qua vide quæ in Ἐλέα, nota 42. 43. 44. 45. annotavimus.

28 Ὑλλάριμα, &c.] Hyllarima, oppidulum Cariæ, supra Thestrotoniciam. De hoc oppido & regione magnum est apud alios silentium; ex oppido fuit Hierocles Philosophus; Vossius de Historicis Græcis lib. 3. putat esse eundem, qui Apollonium Thyanæum Christo comparabat.

29 Ὑλλεῖς, ἔθνος Ἰλλυρικὸν ἀπὸ Ὕλλου, &c.] Hylleis, gens Illyrica ab Hyllo, &c. ex Apollonii Argonauticor. lib. 4. qui illorum meminit libro citato v. 515.

> —— Ἐπὶ χθονὶ πείσματ' ἔδησαν
> Ὑλλήων.
> —— *In terra funem-nauticum religarunt*
> *Hylleorum.*

Ad quem locum sic ejus Scholia: Ὑλλήων, ἔθνος περὶ τὴν Ἰλλυρίαν, ἀπὸ Ὕλλου τοῦ Ἡρακλέους καὶ Μελίτης ὀνομαζομένων. i.e. *Hylleorum, gens circa Illyriam, ab Hyllo Herculis ex Melita nominata.*

30 Ἔστι καὶ πόλις Ὕλλη, &c.] Est & urbs Hylle, ex eodem Apollodoro. Quam lib. 4. v. 536. vocat Ὑλληΐδα.

> —— Ὅδε κεύθεται αἴῃ
> Ἀμφὶ πόλιν ἀγανὴν Ὑλληΐδα.
> —— *Hic verò occulitur terrâ*
> *Circa amœnam urbem Hylleida.*

31 Πρόκειται χερρόνησος, &c.] Hæc peninsula memoratur Plinio lib. 3. c. 22. circuitu c. millium passuum.

32 Ἄλα, &c.] Vide Ἀλάβανδα.

33 Ὑμηττ-

A Καὶ νῦν ἔτι παρὰ τὸ θεὸν δῆμός ἐστιν Ὑλλούαλα λεγόμενος. [32] Ἄλα γὰρ οἱ Κᾶρες τὸν ἵππον ἔλεγον, ὡς καὶ πρότερον εἴρηται.

adhuc juxta Dei templum vicus est *Hylluala* dictus. *Ala* enim Cares *equum* vocant, ut prius dictum est.

B ὙΜΗΤΤΟΣ[33], ὄρος τῆς Ἀττικῆς. Τὸ υ μακρὸν, καὶ βραχύ. Ὁ οἰκήτωρ, Ὑμήττιος.

HYMETTUS, mons Atticæ, τὸ *y* psilon est longum, & breve. Incola, Hymettius.

C ὝΟΨ, πόλις ἐν Ἰβηρίᾳ χερρονήσου. Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ· Μετὰ δὲ Ὕοψ πόλις, μετὰ δὲ Λεσυρὸς ποταμός. Τὸ ἐθνικὸν, Ὕοπος ἀπὸ τῆς γενικῆς.

HYOPS, urbs in Iberia Chersonesi Hecatæ. Europa, *Post verò est Hyops urbs. Post autem Lesyrus fluvius.* Gentile, Hyopus, à genitivo.

D ὙΠΑΙΠΑ[34], πόλις Λυδίας, [35] κτισθεῖσα ὑπὸ τὸ παρακείμενον ὄρος, ὑπὸ τὸ Αἶπος. Τὸ ἐθνικὸν, Ὑπαιπηνός. Καλλίστας ἔχειν γυναῖκας τὴν πόλιν, δῶρον Ἀφροδίτης.

HYPÆPA, urbs Lydiæ, condita ad adjacentem montem, ad Æpos. Gentile, Hypæpenus. Pulcherrimas habere mulieres urbem ajunt, donum Veneris.

ὙΠΑΙΛΟΧΙΟΙ, ἔθνος Μολοσσικόν· Ῥιανὸς ἐν τετάρτῳ Θεσσαλικῶν.

HYPÆLOCHII, populi Mollossici. Rhianus rerum Thessalicarum 4.

E ὙΠΑΝΑ[36], πόλις τῆς Τριφυλίας, ὡς Πολύβιος τετάρτῳ. Τὸ ἐθνικὸν, Ὑπανεύς.

HYPANA, urbs Triphyliæ, ut Polybius lib. 4. Gentile, Hypaneus.

ὙΠΑ- HYPA-

33 Ὑμηττὸς, ὄρος τῆς Ἀττικῆς.] Hymettus, mons Atticæ. Jacebat propè Athenas, melle & marmore celebratus. Memoratur inter alios Straboni lib. 9. Τῶν δ' ὀρῶν ἃ ἐν ὀνόματι μάλιστά ἐστιν, ὅ, τε Ὑμηττὸς, καὶ Βριλησσὸς, καὶ Λυκαβηττὸς, ἔτι δὲ καὶ Πάρνης, καὶ Κορυδαλλός· μαρμάρου δ' ἐστὶ τῆς τε Ὑμηττίας καὶ τῆς Πεντελικῆς κάλλιστα μέταλλα πλησίον τῆς πόλεως· ὁ δ' Ὑμηττὸς καὶ μέλι ἄριστον ποιεῖ. i. e. *Montium, qui in honore maxime sunt, Hymettus, & Brilessus, & Lycabettus, & Parnes & Corydallus. Marmor Hymettium & Pentelicum pulcherrimum effoditur prope urbem. Hymettus verò & mel optimum dat.* Inclaruit etiam Poetarum carminibus. Martial. lib. 7. Epigram. 87.

Pascat & Hybla meas, pascat Hymettos apes.

Idem lib. 11. Epigram. 43. celebrat Hymettia mella:

Mella jubes Hyblæa tibi, vel Hymettia nasci.

Ideo Juvenali Sat. 13. v. 185. dicitur *dulcis*:

——— *Dulcique senex vicinus Hymetto.*

At Silio Italico lib. 2. Cecropius à Cecrope; ac si diceres *Atticus*. Cecropia enim *Attica* vocata est, ut alibi annotavimus:

Aut ubi Cecropius formidine nubis aquosæ
Sparsa super flores examina tollit Hymettos.

Ejus marmoris columnas celebrat Plin. lib. 36. c. 3. *L. Crassus orator primus peregrini marmoris columnas habuit Hymettias.*

34 Ὕπαιπα, πόλις Λυδίας.] Hypæpa, urbs Lydiæ. Memoratur Ptolemæo lib. v. c. 11. Pausan. lib. v. Eam locat Strabo lib. 13. ea parte, qua descenditur à monte Tmolo ad Caystri campos: Ὕπαιπα δὲ πόλις ἐστὶ καταβαίνουσιν ἀπὸ τοῦ Τμώλου πρὸς τὸ τοῦ Καΰστρου πεδίον. i. e. *Hypæpa verò urbs est descendentibus ab Tmolo ad Caystri campum.* Numero plur. usurpavit Ovid. Met. lib. 11.

Tmolus in ascensu, clivoque extensus utroque
Sardibus hinc, illinc parvis finitur Hypæpis.

Idem de Arachne canit:

Orta domo parva, parvis habitabat Hypæpis.

35 Κτισθεῖσα ὑπὸ τὸ, &c] In hujus sectionis ultimis verbis, latere mihi videtur lectionis monstrum, quod si non antestat, non cedit τῷ Μαραθωνὶ Τελβαλλοὶ in voce Τελβαλλοὶ, nec τῷ Πηλώδη & Συσίας νήσου, in v. Ταξίανα. Quis enim unquam in Lydia audivit montem *Æpos*, quem, etsi tecum feras ductores, Aphormiensem Tiphyn, Christophorum Columbum Genuensem, Americum Vespucium Florentinum, ac sit tibi licet

——— *Altera, quæ vehat Argo,*

non invenies. Illud lectionis monstrum, ut reliqua profligare conabor, non invita Minerva. Auctor noster inquit; Hypæpam Lydiæ urbem conditam fuisse sub adjacente monte, mons ille nullus alius erat præter Tmolum, ut patet ex lib. 13. Strabonis situm urbis veluti digito ostendentis, cujus verba apposui nota proxime præcedenti. Igitur conditoris nomen latet in illis verbis ὑπὸ τὸ Αἶπος. Placet hanc honorare civitatem rege conditore. Itaque pro ὑπὸ τὸ Αἶπος legendum ὑπὸ τοῦ Ἄτυος, i. e. *ab Atye*, qui fuit Lydorum rex, cujus meminit Herodotus diversis locis, nostram conjecturam affirmat quodammodo Torrhebus ejusdem Atyis filius, qui apud auct. nostrum in Τόῤῥηβος civitatem quoque condidit in Lydia. Majus discrimen est inter Στηλόαν & Πηλώδη, & Συσιάνης & Συσίας νήσου, quam inter Ἄτυος & Αἶπος. Nihil moror tintinnabulum illud Dodonæum, seu Complutense, & id genus homines, quibuscum libenter justo Sacramento contenderem. Proferant meliora, hui! cedo & manum tollo. Laceratam ab eis existimationem meam civili animo fero, id enim Philosophia me docuit. Singulæ ætates suos habent mores & morbos:

Et sua riserunt sæcula Mæonidem.

Invidia suas in vivos tantum exercet vires:

Pascitur in vivis LIVOR, *post fata quiescit,*
Tum suus ex merito quemque tuetur honos.

Nemo illorum plus temporis, quam ego, literis impendit, plures evolvit libros, plurium linguarum cognitioni studuit, nec melius, quam ego (absit verbo invidia) τὴν διατριβὴν vitæ civilis adimplevit. Idcirco inscitiam meam magis agnosco, ingenue fateor, nec erubesco. Illis invitis per Stephanum:

——— *Pharsalia nostra*
Vivet, & à nullo tenebris damnabitur ævo.

Hoc ὁδοῦ πάρεργον volebam lectorem meum scire, antequam Ὠφθὴν pervenirem, quò citatis castris pergo.

36 Ὕπανα, πόλις τῆς Τριφυλίας.] Hypana, urbs Triphyliæ, ex Polyb. lib. 4. Ejus ex libro citato sunt verba: Τούτοις δὲ τὸ παραπλήσιον ἐποίησαν οἱ τὴν Ὕπαναν κατοικοῦντες. i. e. *His simile fecerunt, qui Hypanam incolunt.* Idem eodem libro eam recenset tertio loco inter novem urbes Tryphaliæ. Sic enim Polybius vocat *Triphyliam*. Memoratur etiam Straboni lib. 8.

37 Ὑπαι-

ὙΠΑΝΙΣ[37], ποταμὸς καὶ πόλις μεταξὺ A
τοῦ Πόντου καὶ τῆς Μαιώτιδος λίμνης. Ἀλέξαν-
δρος δ' ὁ πολυΐστωρ φησὶν, ὅτι ὁ Ὕπανις δι-
χῆ σχιζόμενος, τὸ μὲν ἓν μέρος εἰς τὴν Μαιῶ-
τιν λίμνην βάλλει, τὸ δ' ἕτερον εἰς τὸν Πόντον.
[38] Μητρόδωρος δ' ἐν τετάρτῳ, καὶ κρήνην τινὰ B
πικρὰν εἰς αὐτὸν ἐγχεῖσθαι, καὶ ἄποτον ποιεῖν τὸν
ποταμόν. Τὸ ἐθνικὸν Ὑπανίτης, ὡς Παναΐ-
της.

HYPANIS, fluvius, & urbs inter Pontum, & Mæotim paludem. Alexander Polyhistor inquit, Hypanim fluvium in duas divisum partes, unam partem in Mæotim paludem, alteram in Pontum devolvere. Metrodorus autem inquit in quarto, fontem quoque quendem amarum cum ipso misceri, qui fluvium reddit potui inutilem. Gentile, Hypanites, ut Panaïtes.

ὙΠΑΤΗ[39], πόλις Αἰνιάνων. Λέγεται δὲ
καὶ Ὕπατα. Ἔστι καὶ χώρα πλησίον Σαγγαρίου C
ποταμοῦ. Τὸ ἐθνικὸν Ὑπαταῖος, καὶ Ὑπαταία,
καὶ Ὑπατεύς.

HYPATE, urbs Ænianum. Dicitur etiam Hypata. Est etiam regio prope Sangarium fluvium. Gentile, Hypatæus, & Hypatæa, & Hypateus.

ὙΠΕΡΑΣΙΑ, πόλις, ἧς τὸ ἐθνικὸν Ὑ-
περασιεύς· Φλέγων εἰκοστῷ τρίτῳ Ὀλυμπιά-
δος. D

HYPERASIA, urbs, cujus gentile, Hyperasieus. Phlegon vigesimo tertio Olympiadis.

ὙΠΕΡΒΟΡΕΟΙ[40], ἔθνος. Πρώταρ-
χος δὲ τὰς Ἄλπεις ῥίπεια ὄρη οὕτω προσηγο-
ρεῦσθαι· Καὶ τοὺς ὑπὸ τὰ Ἄλπαια ὄρη κατοι-
κοῦντας πάντας, Ὑπερβορέους ὀνομάζεσθαι. Ἀν-
τίμαχος δὲ, τοὺς αὐτοὺς φησὶν εἶναι τοῖς Ἀρι- E
μασποῖς. Δαμάστης δ' ἐν τῷ περὶ ἐθνῶν· Ἄνω
Σκυθῶν Ἰσσηδόνας οἰκεῖν, τούτων δ' ἀνωτέρω
Ἀριμασπούς. Ἄνω δ' Ἀριμασπῶν, τὰ Ῥί-
παια ὄρη, ἐξ ὧν τὸν Βορέαν πνεῖν, χιόνα δ' αὐ-
τὰ μήποτε ἐλλείπειν. Ὑπὲρ δὲ τὰ ὄρη ταῦτα Ὑ- F
περβορέους καθήκειν, εἰς τὴν ἑτέραν θάλασσαν.
Καὶ ἄλλοι ἄλλως. Ἑλλάνικος δὲ Ὑπερβόρειοι
γράφει, διὰ διφθόγγου.

HYPERBOREI, gens. Protarchus autor est, *Alpes* Rhipeos montes sic appellari. Et omnes, qui sub Alpibus habitant, *Hyperboreos* nominari. Antimachus verò eosdem esse ac *Arimaspos* inquit. Damastes in lib. de gentibus ait; Supra Scythas habitare Issedones, superius verò Arimaspos. Supra Arimaspos autem Rhipæos montes, ex quibus Boream flare, nivem nunquam ipsis deficere. Supra hos montes, Hyperboreos pertingere in alterum mare. Et alii aliter. Hellanicus Hyperboreios scribit per diphthongum.

ὙΠΕΡΔΕΞΙΟΝ, χωρίον Λέσβου, ἐν
ᾧ Ζεὺς Ὑπερδέξιος· Καὶ Ὑπερδεξία Ἀθηνᾶ. G
Ὡς οὖν ἀπὸ τοῦ Βυζαντίου Βυζάντιος, οὕτω παρὰ
τὸ Ὑπερδέξιον Ὑπερδέξιος τὸ ἐθνικόν. Νικό-
λαος δὲ πληθυντικῶς Ὑπερδεξίους φησίν.

HYPERDEXIUM, regio Lesbi, in qua Jupiter *Hyperdexius*. Et *Hyperdexia* Minerva coluntur. Ut igitur à Byzantio, Byzantius, sic ab Hyperdexio, Hyperdexius gentile. Nicolaus verò in num. plurali Hyperdexios inquit.

ὙΠΕ- HYPE-

37 Ὕπανις, ποταμὸς καὶ πόλις, &c.] Memoratur Hypanis fluvius & urbs inter Pontum & Mæotim paludem. Urbis nemo, quod sciam, meminit, amnis plurimi auctores inter quos Strabo, qui lib. 7. ait, esse unum ex quadraginta circiter, qui in Pontum præcipitant. Erat etiam alius hujus nominis in India, cujus etiam meminit idem auctor lib. 15. de quo intelligendum puto illud Propertii Eleg. 12. ad Cynthiam:

Tam multa illa meo divisa est millia lecto
Quantum Hypanis Veneto dissidet Eridano.

38 Μητρόδωρος δ' ἐν τετάρτῳ, &c.] Inquit ex Metrodori lib. 4. fontem cum Hypani misceri amarum, &c. Hujus fontis nomen nos docet Herodotus lib. 4. c. 52. *Hexampæus* Scythicè dicebatur, qui Hypanis aquas amaras reddebat, ut prodit idem auctor eodem loco, ad quod alludit Ovid. Met. lib. 15.

Quid? & Scythicis Hypanis de montibus ortus
Qui fuerat dulcis salibus viciatur amaris.

39 Ὑπάτη, πόλις Αἰνιάνων.] Hypate, seu Hypata, urbs Ænianum. Memoratur Ptolemæo lib. 3. c. 13. inter Thessalorum oppida, è nostris Liv. lib. 36. c. 16. *Ætolos ex IIII. millibus (tot enim convenerant) partim ad Heracleam præsidio obtinendam, quæ ante ipsas fauces posita est, partim Hypatam mittit: & Heracleam haud dubius consulem oppugnaturum, & jam multis nunciantibus circa Hypatam omnia evastari. Consul depopulatus Hypatensem primò, deinde Heracleensem agrum, inutili utrobique auxilio Ætolorum, in ipsis faucibus prope fontes calidarum aquarum adversus regem castra posuit.*

40 Ὑπερβόρεοι, &c.] Hyperborei, populi, & montes, qui *Rhiphæi* etiam dicebantur, de quorum situ non convenit inter auctores, idcirco nonnulli inter quos est Herodotus lib. 4. c. 30. & Strabo lib. 7. pro fabulosis habuere; atque si id nominis strictè accipiatur, id est qui super Boream, nulli sanè erunt. Illa enim regio perpetua premitur pruina, ut adstruit Macrobius in somnium Scipionis. Quo respexisse videtur Princeps Poëtarum Lusitanorum Lusiadum cantu III. octava VIII.

La onde mais debaxo està do Polo
Os montes Hyperboreos apparecem,
E aquelles, onde sempre sopra Eolo,
E co nome dos sopros se ennobrecem,
Aqui tam pouca força tem de Apollo
Os rayos, que no mundo resplandecem.
Que à neve està contino pelos montes
Gelado o mar, geladas sempre as fontes.

Veteres verò lato modo eos, qui Scythiam habitabant, *Hyperboreos* vocabant auct. eod. Strabone libro citato; sed non solum qui supra Scythiam, sed qui supra Euxinum, Istrum, & Adriam incolebant, latiore modo *Hyperborei* appellabantur. Hac in significatione veri fuere populi, at in priori fabulosos prorsus fuisse existimo.

41 Ὑπ-

ὙΠΕΡΗΣΙΑ[41] πόλις τῆς Ἀχαΐας. A

Οἵ θ' Ὑπερησίην τε, καὶ αἰπεινὴν Γονόεσσαν·

Ὅμηρος. Κακῶς δὲ Θέων Ὑπέρειαν αὐτὴν καλεῖ·[42] Ὑπέρεια γὰρ πηγὴ Μεσσηΐδος,[43] καὶ πόλις Σικελική. Ὠνομάσθη δὲ ἀπὸ Ὑπέρητος, B τοῦ Λυκάονος υἱοῦ. Τὸ ἐθνικὸν τῆς Ὑπερησίας, Ὑπερησιεύς· Καὶ θηλυκὸν, Ὑπερησίς, παρ' Ἡσιόδῳ. Θεόπομπος δὲ Ὑπερασιεῖς φησι, διὰ τοῦ α. Ἀπὸ δὲ τῆς Ὑπερείας τῆς κρήνης, Ὑπερηΐας θηλυκῶς ἡ εὐθεῖα· Ἀφ' ἧς τὸ Ὑπε- C ρηϊάδος, ἡ Ἀρεθούσης.

HYPERESIA, urbs Achaiæ.

Quique Hyperesiamque, & altam Gonoëssam.

Homerus. Theon perperam *Hyperiam* eam vocat. Hyperia enim est fons Meseidis, & urbs Siciliæ. Sic vocata ab Hyperete Lycaonis filio. Gentile Hyperesiæ, Hyperesieus. Et fœm. Hyperesis, apud Hesiodum. Theopomp. Hyperasieis vocat per *a*. Ab Hyperia verò fonte, invenitur fœmineum in nominativo Hypereias. A quo genitivus *Hypereiadis*, vel *Arethusæ*.

ὙΠΙΟΣ[44], ποταμὸς καὶ πόλις ὑπὸ τὴν Ποντικὴν Ἡράκλειαν, ὡς Δομίτιος Καλλίστρατος ἐν ἕκτῳ τῶν περὶ Ἡρακλείας. Λέγεται καὶ ἀρσενικῶς καὶ θηλυκῶς.[45] Ἔστι καὶ Ὕπια ὄρη αὐτό- D θι, ὡς Νύμφις ἐν πρώτῳ Ἡρακλείας. Καὶ τοὺς κατοικοῦντας ἐν τοῖς ὄρεσι τούτοις Μυσοὺς φασι. Τὸ ἐθνικὸν Ὑπιανός, ὡς Κῖος Κιανός, Τῖος Τιανός.

HYPIUS, fluvius, & urbs sub Heraclia Pontica, ut Domitius Callistratus in sexto de rebus Heracliæ. Dicitur & mascul. & fœm. genere. Sunt etiam inibi Hypii montes, ut Nymphis primo Heracliæ. Et eos, qui habitant in his montibus *Mysos*, vocat. Gentile, Hypianus, ut Cios, Cianus, Tius, Tianus.

ὙΠΟΘΗΚΑΙ[46], τινὲς[47] οὕτω φασὶ E τὰς Ποτνίας τῆς Βοιωτίας κεκλῆσθαι. Οἱ δὲ, πολισμάτιόν τι, διὰ τὴν τοῦ τόπου θέσιν οὕτως ὠνομασμένον. Ὡς τὴν Ὑποχαλκίδα καλοῦσι, διὰ τὸ ὑπὸ τὸ ὄρος τὴν Χαλκίδα κεῖσθαι. Πολλοὶ

HYPOTHECÆ, nonnulli sic ajunt Bœotiæ Potnias vocatas fuisse, alii verò oppidulum quoddam, à loci situ sic nominatum, quemadmodum *Hypochalcidem* vocant, eò quod sub monte Chalcide jaceat. Multa enim loca etiam

41 Ὑπερησία, πόλις τῆς Ἀχαΐας.] Hyperesia, urbs Achaiæ, ex Homero, cujus affert versum, qui legitur Il. 2. v. 573. Pausan. lib. 7. auctor est, Ægiram postea vocatam fuisse: Ἐπὶ θαλάσσῃ μὲν δὴ Αἰγειράταις οὐδέν ἐστιν ἐς μνήμην· ὁδὸς δὲ ἐκ τοῦ ἐπινείου δύο σταδίων καὶ δέκα ἐς τὴν ἄνω πόλιν. Ὁμήρου δὲ ἐν τοῖς ἔπεσιν Ὑπερησία ὠνόμασται. Τὸ δὲ ὄνομα τὸ νῦν ἐγένετο Ἰώνων ἐποικησάντων. Ἐγένετο δὲ ἐπ' αἰτίᾳ τοιᾶδε, &c. i.e. *Ad mare Ægiratis quidem nihil est memorabile. Via verò à navali ad superiorem urbem est stadiorum* XII. *Ab Homero appellata est* Hyperesia. *Hodiernum nomen factum fuit, Ionibus coloniam deducentibus. Factum autem est ob hujusmodi causam.* Nimis longe pertractat etymologiam ἀπὸ τῶν αἰγῶν, i.e. *à capris.*

42 Ὑπέρεια γὰρ πηγὴ Μεσσηΐδος.] Hyperia enim fons Meseïdis. Hyperia & Meseïs duo fuere fontes in Thessalia, quorum meminit Poëtarum parens Il. 6. v. 457.

Καί κεν ὕδωρ φορέοις Μεσσηΐδος ἢ Ὑπερείης.

Et aquam tuleris [fontium] *Messeïdis, aut Hyperiæ.*

Ubi Eustath. Μεσσηῒς δὲ καὶ Ὑπέρεια, κρῆναί εἰσι ῥηθεῖσαι καὶ ἐν Βοιωτίᾳ. i.e. *Messeis verò & Hyperia, fontes sunt dicti & in Bœotia.* Eosdem celebrat Strabo lib. 9. Καὶ δύο κρήνας πλησίον, Μεσσηΐδα καὶ Ὑπέρειαν. i.e. *Et duos fontes propè, Messeïdem & Hyperiam.* Sed in hac sectione auctorem nostrum horum fontium nullam fecisse mentionem puto, τὸ Μεσσηΐδος, quod perturbat orationis ordinem Aristarchi gladio expungendum; tunc fluit oratio. Nam reddit rationem, quare culpet Theonem, qui *Hyperisiam* Achaiæ urbem, dixerit *Hyperiam*: Ὑπέρεια γὰρ πηγὴ, καὶ πόλις Σικελική. i.e. *Hyperia enim fons, & urbs Siciliæ.* Utriusque meminit Hesych, cujus verba nota subsequenti apponemus.

43 Καὶ πόλις Σικελική.] Reprehendit Theonem, quod *Hyperesiam* Achaiæ urbem vocaverit *Hyperiam*. Hæc enim erat Siciliæ urbs. Memoratur Poëtarum parenti Odysseæ lib. VI. v. IIII.

——— Αὐτὰρ Ἀθήνη
Βῆ ῥ' ἐς Φαιήκων ἀνδρῶν δῆμόν τε πόλιν τε,
Οἳ πρὶν μέν ποτ' ἔναιον ἐν εὐρυχόρῳ Ὑπερείῃ.
——— *At Minerva*
Ibat ad Phæacum populum atque urbem
Qui anteà habitabant in spaciosâ Hyperiâ.

Ubi Eustat. Τὴν δὲ Ὑπέρειαν, πόλιν Σικελίας τινές φασι, τὴν ὕστερον Καμάριναν· οἱ δὲ νῆσον πλησίον τῆς τῶν Κυκλώπων χώρας. Σημείωσαι δὲ, ὅτι οὐ συντρέχειν δοκοῦσι τῷ ποιητῇ οἱ τὴν Ὑπέρειαν νῆσον λέγοντες· πῶς γὰρ ἂν νησιῶται ὄντες οἱ ἐν αὐτῇ, ὑπὸ Κυκλώπων ἐσίνοντο, οἷς νῆες οὐκ ἦσαν κατὰ τὴν Ὁμηρικὴν ἱστορίαν. i.e. *Hyperiam quidam Siciliæ urbem ajunt esse, quæ posteà* Camarina *dicta. Alii verò insulam prope Cyclopum terram. Nota autem, quod minimè cum Poëta consentire videntur, qui Hyperiam insulam esse dicunt, quomodo enim cum insulani essent ejus incolæ, à Cyclopibus infestabantur, quibus naves non erant, juxta Homericam historiam.* Fons verò ille Meseidis erat etiam in Sicilia, ut & urbs; utriusque meminit Hesychius: Ὑπέρεια, ἡ τῶν Φαιάκων πόλις, καὶ κρήνη. i.e. *Hyperia, Phæacum urbs, & fons.* Nescio an utrumque sit Poëticum figmentum.

44 Ὕπιος, ποταμὸς καὶ πόλις, &c.] Hypius, amnis, & urbs sub Heraclea Pontica. Amnis memoratur Ptolemæo lib. V. c. I. Arrhiano in Periplo Ponti Euxini, apud quem geminato *p*. Hyppius scribitur. In tabulis recentibus *Lippo* nominatur, Hypiam oppidum alluens apud Heracleam Ponticam in mare Euxinum effluit aut. Philipp. Ferr. Alexandr. in suo lexico Geographico.

45 Ἔστι καὶ Ὕπια ὄρη, &c.] Sunt & Hypii montes. Montis Hippii meminit Plinius lib. V. c. 32. in eodem tractu ac amnis Hippius, memoratur Ptolem. lib. V. c. I. mons *Orminius*, eundem fuisse reor. *Armendag* appellatur apud Turcas, teste Leunclavio.

46 Ὑποθῆκαι, &c.] Alterum in hac sectione monstrum sese nobis offert dignum, quod Herculis dextrâ cadat. Pro Ὑποθῆκαι, legendum Ὑποθῆβαι. Hypothebæ enim, non Hypothecæ fuere oppidulum, quod emeruit locari in carminibus Homericis, Il. 2. v. 505.

Οἵ θ' Ὑποθήβας εἶχον ἐϋκτίμενον πτολίεθρον.

Quique Hypothebas habebant bene-ædificatum oppidum.

47 Τινὲς οὕτω φασὶ τὰς Ποτνίας τῆς Βοιωτίας, &c.] Nonnulli ajunt *Potnias* Bœotiæ sic dictas. Respexit Strabonis verba ex lib. 9. Τὸ δ' οὕτω ῥηθέν·

Οἵ θ' Ὑποθήβας εἶχον ——

Οἱ μὲν δέχονται πολίδιόν τι Ὑποθήβας καλούμενον, οἱ δὲ τὰς Ποτνίας. i.e. *Illud verò sic dictum:*

Quique Hypothebas habebant ——

Alii intelligunt de quodam oppidulo sic appellato, alii verò de Potniis.

λοὶ δὲ καὶ μετὰ προθέσεως τόποι, Ἐπικνημίδιοι, A Ὑπερβόρεοι, Περιποτάμιοι, Προποντὶς, Παρωκεανῖται.

ὙΠΟΧΑΛΚΙ'Σ [48], πόλις Αἰτωλίας κατ' Εὐρώπην. Τὸ ἐθνικὸν, ὁμοίως τῷ ἁπλῷ Ὑποχαλκιδεύς. B

ὙΡΙ'Α [49], χώρα πλησίον Αὐλίδος, ἣν δὲ καὶ πρότερον πολίδιον. Ἡσίοδος δ' ἐν Ὑρίᾳ τὴν Ἀντιόπην φησὶ γενέσθαι· Εὐριπίδης δ' ἐν Ὑσίᾳ. [50] Ἔστι δ' ἡ μὲν Ὑρία πρὸς τῷ Εὐρίπῳ. C Αἱ δ' Ὑσίαι τῆς Παρασωπίας, ὑπ' αὐτὸν τὸν Κιθαιρῶνα κείμεναι. Ὁ κτίστης, Ὑριεύς. Ὁ πολίτης, Ὑριάτης. [51] Ἔστιν Ὑρία καὶ κατὰ Ἰσαυρίαν Σελεύκειαν, [52] ἣν παραῤῥεῖ ὁ Καλύκαδνος, ὃν Καλυδνόν τινες καλοῦσιν. [53] Ἔστιν D Ὑρία πρὸς τῇ Ἰαπυγίᾳ, Κρητῶν κτίσμα· Ἡρόδοτος ἑβδόμῃ. Τὸ ἐθνικὸν, Ὑριεύς.

ὙΡΚΑΝΙ'Α, πόλις Θρᾴκης. Τὸ ἐθνικὸν Ὑρκάνιος, ὡς Παῤῥάσιος, Ὑρβάνιος. Καὶ Ὑρκανιάτης, ὡς Κυδωνιάτης. [54] Ἔστι καὶ E Ὑρκα-

etiam cum præpositione dicuntur, ut Epicnemidii, Hyperborei, Peripotamii, Propontis, Paroceanitæ.

HYPOCHALCIS, urbs Ætoliæ, juxta Europam. Gentile, similiter simplici, Hypochalcideus.

HYRIA, regio prope Aulidem, erat verò prius oppidulum. Hesiodus in Hyria Antiopen natam inquit, Euripides in Hysia. Est verò Hyria juxta Euripum. Hysiæ autem Parasopiæ sunt sub ipso Cithærone sitæ. Conditor, Hyrieus. Civis, Hyriates. Est etiam Hyria juxta Isauriam Seleuciam, quam Calycadnus alluit, quem *Calydnum* aliqui vocant. Est etiam Hyria in Japygia, quam Cretes condidere. Herodotus lib. 7. Gentile, Hyrieus.

HYRCANIA, urbs Thraciæ. Gentile, Hyrcanius, ut Parrhasius, Hyrbanius. Et Hyrcaniates, ut Cydoniates. Est etiam Hyrcania

48 Ὑπόχαλκις, πόλις Αἰτωλίας κατ' Εὐρώπην.] Hypochalcis, urbs Ætoliæ juxta Europam. Ecce tibi aliud lectionis monstrum, ne puta, me fingere hostem, quem devorem. Sic legendum est: Ὑπόχαλκις, πόλις Εὐβοίας. Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ. id est. *Hypochalcis, urbs Eubææ. Hecatæus Europa.* Cum quod noster auctor in Χαλκὶς adstruit, *Chalcidem* urbem Eubœæ *Hypochalcidem* quoque vocatam; ubi hæc leguntur: Χαλκὶς, πόλις Εὐβοίας. Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ. i.e. *Chalcis, urbs Eubææ. Hecatæus Europa.* Unde lectionem nostram quodammodo statuminamus. Tùm quod joculare videtur, dicere Hypochalcidem esse urbem Ætoliæ juxta Europam, cum Ætolia fuerit in Europa, & pars Græciæ.

49 Ὑρία, χώρα πλησίον Αὐλίδος, &c.] Hyria, regio prope Aulidem, &c. Tanquam urbs celebratur Mæonio Vati Il. 2. v. 496.

Οἵ θ' Ὑρίην ἐνέμοντο, καὶ Αὐλίδα πετρήεσσαν.

Quique Hyrien habitabant, & Aulida petrosam.

Aulis verò fuit urbs Bœotiæ, de qua suo loco egimus; igitur Hyria fuit quoque ejusdem regionis urbs, quoniam, ut ait noster, erat prope Aulidem.

50 Ἔστι δ' ἡ μὲν Ὑρία, &c.] Est Hyria ad Euripum. Hysiæ autem Parasopiæ sub Cithærone sitæ. Hæc desumpsisse videtur ex Strabone. Sic enim ille lib. 9. Καὶ ἡ Ὑρία δὲ τῆς Ταναγραίας νῦν ἐστι, πρότερον δὲ τῆς Θηβαΐδος· ὅπου ὁ Ὑριεὺς μεμύθευται, καὶ ἡ τοῦ Ὠρίωνος γένεσις, ἥν φησι Πίνδαρος ἐν τοῖς διθυράμβοις· κεῖται δ' ἐγγὺς Αὐλίδος· ἔνιοι δὲ τὰς Ὑσίας, Ὑρίην λέγεσθαί φασι, τῆς Παρασωπίας, οὖσαν ὑπὸ τῷ Κιθαιρῶνι, πλησίον Ἐρυθρῶν ἐν τῇ μεσογαίᾳ, ἄποικον Ὑριέων, κτίσμα δὲ Νυκτέως, τοῦ Ἀντιόπης πατρός. Εἰσὶ δὲ καὶ ἐν τῇ Ἀργείᾳ Ὑσιαί. i. e. *Et Hyria verò Tanagrææ nunc est, anteà Thebaïdis. Ubi ut fabulæ perhibent, Hyrieus fuit, & Orionis nativitas, quam dicit Pindarus in dithyrambis. Sedet prope Aulidem. Nonnulli Hysias,* Hyrien *dici ajunt, Parasopiæ sub Cithærone, prope Erythras in mediterranea parte, coloniam Hyriensium, opus Nyctei, Antiopæ patris. Sunt & in Argia Hysiæ*

51 Ἔστιν Ὑρία καὶ κατὰ Ἰσαυρίαν Σελεύκειαν.] Est Hyria & juxta Isauriam Seleuciam. Legendum: Ἔστιν δ' Ὑρία καὶ ἡ κατὰ Ἰσαυρίαν Σελεύκεια. i. e. *Est verò Hyria & in Isauriâ Seleucia.* Scilicet quod Isauriæ Seleucia *Hyria* quoque dicta fuit, auctore nostro auctore in Σελεύκεια. Nec obstat, quod illic Ciliciæ adscribitur. Cilicia enim & Isauria erant inter se finitimæ. Sic etiam legitur apud Eustathium ad Il. 2. v. 496. Idem etiam animadvertit Valesius ad Amm. Marcel. lib. 14. in nota ad pag. VI. ut me admonuit Matthæus Sladus, mei studiosissimus, in literaturâ Græcâ & Latinâ ingeniosè eruditus, de quo jure meritoque dici potest illud *Smyrnæi vatis Il.* XI. v. 514.

Ἰητρὸς γὰρ ἀνὴρ πολλῶν ἀντάξιος ἄλλων.

52 Ἣν παραῤῥεῖ ὁ Καλύκαδνος, &c.] Quam id est Hyriam, quæ & Seleucia dicebatur, alluit Calycadnus amnis. Respexit Strabonis verba ex lib. 14. Εἶθ' Ὅλμος ὅπου πρότερον ᾤκουν οἱ νῦν Σελευκεῖς· κτισθείσης δ' ἐπὶ τῷ Καλυκάδνῳ τῆς Σελευκείας, ἐκεῖ μετῳκίσθησαν. Εὐθὺς γάρ ἐστιν ἡ τοῦ Καλυκάδνου ἐκβολή. i. e. *Deinde Holmus est, ubi anteà habitabant, qui nunc Seleuceis. Condita autem ad Calycadnum Seleucia, eò migrarunt. Statim enim est Calycadni ostium.*

53 Ἔστιν Ὑρία πρὸς τῇ Ἰαπυγίᾳ, Κρητῶν κτίσμα.] Est Hyria ad Japygiam, Cretensium opus, ex Herodoti lib. 7. cujus ex libri citati cap. CLXX. sunt verba: Ὡς δὲ κατὰ Ἰηπυγίην γενέσθαι πλώοντας, ὑπολαβόντα σφέας χειμῶνα μέγαν ἐκβαλέειν ἐς τὴν γῆν. Συναραχθέντων δὲ τῶν πλοίων (οὐδεμίαν γάρ σφι ἔτι κομιδὴν ἐς Κρήτην φαίνεσθαι) ἐνθαῦτα Ὑρίην πόλιν κτίσαντας, καταμεῖναί τε καὶ μεταβαλόντας, ἀντὶ μὲν Κρητῶν, Ἰήπυγας Μεσσαπίους γενέσθαι. i. e. *Et dum circa Japygiam cursum tenerent, ingenti eos tempestate adortâ, in terram fuisse ejectos: laceratisque navibus, quum nullus in Cretam receptus ostenderetur, illic subsidentes, Hyriam urbem condidisse: & mutato nomine pro Cretibus* Japyges Messapios *esse effectos.* Perperam Οὐρίαν eam vocat Strabo lib. VI. Ἐπὶ δὲ τῷ ἰσθμῷ μέσῳ Θυρέαι, ἐν ᾧ βασίλειον ἐπιδείκνυται τῶν δυναστῶν τινός· εἰρηκότος δ' Ἡροδότου, Οὐρίαν εἶναι ἐν τῇ Ἰαπυγίᾳ, κτίσμα Κρητῶν, πλανηθέντων ἐκ τοῦ Μίνω στόλου εἰς Σικελίαν, ἤτοι αὐτὴν δεῖ δέχεσθαι, ἢ τὸ Οὐερητόν. i. e. *In medio isthmo Thyræi, ubi regia ostenditur cujusdam potentum. Cum Herodotus verò dixerit, Uriam esse in Japygia, opus Cretensium, qui ex classe Minoïs, in Siciliam, eo evagati sunt, vel ipsam necesse est accipere, vel Veretum.* Οὐερητὸν vocatur Ptolemæo lib. 3. c. 1. quam inter Salentinorum mediterraneas civitates locat. Quare sine dubio apud Strabonem pro Οὐρίαν legendum Ὑρίαν.

54 Ἔστι καὶ Ὑρκανία κώμη, &c.] Est & Hyrcania, vicus Palæstinæ, prope Judæam. Ejus meminit Josephus, de Bello Judaïco lib. 1. c. 14. Τοῦ δὲ Ἀκτιακοῦ πολέμου συνεῤῥαγότος, παρεσκεύαστο μὲν Ἡρώδης Ἀντωνίῳ συνεξορμᾶν, ὡς ἤδη τῶν τε ἄλλων τῶν κατὰ Ἰουδαίαν ἀπηλλαγμένος θορύβων, καὶ κεκρατηκὼς Ὑρκανίας, ὃ δὴ χωρίον ἡ Ἀντιγόνου κατεῖχεν ἀδελφή. i. e. *Concitato autem bello Actiaco, Herodes quidem cum Antonio proficisci paratus erat, & aliis per Judæam turbis liberatus & Hyrcaniâ potitus, quem vicum Antigoni soror tenebat.* Fuit ex tribus Judææ castellis munitissimis unum, reliqua erant Macherûs, & Alexandrium, ut elucescit ex ejusdem auctoris Antiquit. lib. 14. c. 10.

55 Ἔστι

Ὑρκανία κώμη τῆς Παλαιστίνης, πλησίον τῆς Ἰουδαίας, ἀπὸ Ὑρκανοῦ τοῦ ἐξάρχου τῶν Ἰουδαίων. [55] Ἔστι καὶ Ὑρκάνιον πεδίον τῆς Λυδίας, ὡς Ἐρατοσθένης ἐν πέμπτῳ Γαλατικῶν. A

ὙΡΚΑΝΟΙ[56], ἔθνος προσεχὲς τῇ Κασπίᾳ θαλάσσῃ. Λέγεται καὶ Ὑρκάνιος, καὶ Ὑρκανία, καὶ Ὑρκανίς, [57] ἐξ οὗ τὸ B

— Ἐς Ὑρκανίδα λίμνην·

ὡς Ἀλέξανδρος ἐν Ἀσίᾳ.

ὙΡΜΗΝΗ[58], πόλις τῆς Ἤλιδος.

Ὅσσον ἐφ' Ὑρμίνη καὶ Μύρσινος ἐσχατόωσα. C

Μενέλαος δὲ τετάρτῳ Θηβαϊκῶν, Ὑρμιναν, διὰ τοῦ α φησί. Τὴν δὲ Ὑρμίνην Ἐχεφυλίδα φησὶ τὰς νῦν Ὁρμίνας· [59] Ὁρμίνας δὲ καὶ τοὺς Ἐπειοὺς καλεῖσθαι. Ὅρμιναι δὲ δύο. D

ὙΡΝΙΘΙΟΝ[60], χωρίον ἐν Ἐπιδαύρῳ, ἀπὸ Ὑρνηθοῦς τῆς Τημένου θυγατρός· Παυσανίας δευτέρῳ περιηγήσεως. Τὸ ἐθνικὸν Ὑρνιθίας, ὡς Βιθυνίας, τοῦ Βιθυνίου.

ὙΡΤΑΚΟΣ[61], ἢ καὶ Ὑρτακῖνος, πόλις Κρήτης. Ὁ πολίτης, Ὑρτακῖνος. Πολύβιος δὲ τὸ θηλυκὸν Ὑρτακίνη, ἀπὸ τοῦ Ὑρτακίνου ἐθνικοῦ. Ἀπὸ Ὑρτάκου δὲ, Ὑρτάκιος. E

ὙΣΑΕΙΣ, νῆσος μικρὰ καὶ μεγάλη Αἰθιόπων· Ἑκαταῖος περιηγήσει Αἰγύπτου. Οἱ νησιῶται Ὑσαΐται, ὡς Ὀασῖται. F

ὙΣΒΗ, πόλις Λυδίας. Τὸ ἐθνικὸν Ὑσβαῖος, καὶ Ὑσβίτης.

ὙΣΙΑ[62], πόλις Βοιωτίας, καὶ ἑνικῶς καὶ πληθυντικῶς· Περὶ ἧς ὁ Θουκυδίδης τρίτῃ. [63] Ἄποικος Ὑρέων, κτίσμα Νυκτέως τοῦ Ἀντιό- G

cania vicus Palæstinæ, prope Judæam, ab Hyrcano Exarcho Judæorum. Est etiam Hyrcanium, campus Lydiæ, ut Eratosth. in quinto rerum Galaticarum.

HYRCANI, gens vicina mari Caspio. Dicitur etiam Hyrcanius, & Hyrcania, & Hyrcanis, ex quo illud:

— *In Hyrcanida paludem.*

Ut Alexander in Asia.

HYRMENE, urbs Elidis.

Quantum Hyrmine, & Myrsinus extrema.

Menelaus verò Thebaicorum quarto Hyrminam per *a* inquit. Hyrminen verò Echephylides inquit, nunc *Horminas*. Horminas autem & *Epeos* vocari. Horminæ verò duæ.

HYRNITHIUM, regio in Epidauro, ab Hyrnithone Temeni filia. Pausanias secundo Periegeseωs. Gentile, Hyrnithias, ut Bithynias, ab Bithynium.

HYRTACUS, vel etiam Hyrtacenus, urbs Cretæ. Civis, Hyrtacinus. Polybius verò fœmineum, *Hyrtacina* dixit, ab Hyrtacinus gentili. Ab Hyrtaco verò, Hyrtacius.

HYSAEIS, insula parva, & magna Æthiopum. Hecatæ. Periegesi Ægypti. Insulares, Hysaïtæ, ut Oasitæ.

HYSBE, urbs Lydiæ. Gentile, Hysbæus, & Hysbites.

HYSIA, urbs Bœotiæ, & singul. & plural. De qua Thucyd. lib. 3. colonia Hyreorum, condita à Nycteo Antiopæ patre. Est etiam

55 Ἔστι καὶ Ὑρκάνιον πεδίον τῆς Λυδίας.] Est & Hyrcanius campus Lydiæ. Memoratur Liv. lib. 37. c. 38. *Consul circa Thyatira regem esse ratus, continuis itineribus, quinto die ad Hyrcanum campum descendit.*

56 Ὑρκανοὶ, ἔθνος, &c.] Hyrcani, gens adhærens Caspio mari. Quorum regio Hyrcania terminabatur à septentrionibus parte *Hyrcani pelagi*, i.e. *Caspii*, à meridie Parthia, ab oriente Drangiana, ab occidente parte Mediæ, auct. Ptolemæo lib. 6. c. 9. qui inibi meminit Hyrcaniæ ejusdem regionis metropolis; de cujus fertilitate incredibilia portenta narrat Strabo lib. 11. Ejus tigres feritate commendantur, ideo Virg. Æneid. lib. 4. v. 365. canit:

Nec tibi Diva parens: generis nec Dardanus auctor
Perfide: sed duris genuit te cautibus horrens
Caucasus, Hyrcanæque admôrunt ubera tigres.

57 Ἐξ οὗ, &c.] In hemistichio illo Alexandri in Asia *mare Hyrcanum* vocatur *Hyrcanis palus*, quia cum nullo alio mari aquas communicat. Nec obstat, quod per subterraneos meatus id faciat, de cujus hodierno nomine alii aliter sentiunt.

58 Ὑρμήνη, πόλις τῆς Ἤλιδος.] Pro Ὑρμήνη legendum Ὑρμίνη. Sic enim legitur versu citato, Il. 2. v. 616. & apud alios; fuit urbs Elidis, de qua sic Strabo lib. 8. Ὑρμίνη μὲν οὖν πολίχνιον ἦν· νῦν δ' οὐκ ἔστιν, ἀλλ' ἀκρωτήριον πλησίον Κυλλήνης ὀρεινὸν, καλούμενον Ὅρμινα, ἢ Ὕρμινα, &c. i.e. *Hyrmine igitur fuit oppidulum, nunc verò non est, sed promontorium, prope Cyllenen, montanum nomine Hormina, vel Hyrmina.* Conditam ab Actore Hyrminæ filio, ac de matris nomine *Hyrminam* vocitatam prodit Pausan. lib. v. Pro Ἐχεφυλίδα legend. Ἐχεφυλίδης, est enim auctoris nomen, qui citatur in v. Σφακτηρία.

59 Ὁρμίνας, &c.] Horminas *Epeos* vocari. Scilicet, quod Hyrmina erat Epei filia, auct. Pausan. lib. v.

60 Ὑρνίθιον, &c.] Hyrnithium, regiuncula in Epidauro ex Pausan. lib. 2. apud quem Ὑρνήθιον dicitur: Κατιοῦσι δὲ ἐς τὴν Ἐπιδαυρίων τὴν πόλιν, χωρίον ἐστὶ πεφυκυίας ἀγριελαίας ἔχον· Ὑρνήθιον δὲ καλοῦσι τὸ χωρίον. i.e. *Descendentibus in Epidauriorum urbem, regio est habens agrestes oleas sponte suanascentes. Hyrnethium verò vocant regionem.*

61 Ὑρτακὸς, &c.] Hyrtacus, vel Hyrtacinus, urbs Cretæ. Memoratur Scylaci in Κρήτῃ, apud quem perperam legitur Ὑρσακίνα pro Ὑρτακίνα, ut annotant Meurs. & Voss. duo Criticorum fulmina.

62 Ὑσία, πόλις Βοιωτίας, &c.] Hysia, fœm. singul. & plur. urbs Bœotiæ, ex Thucyd. lib. 3. Ejus sunt verba: Ἔπειθ' ὑποστρέψαντες ᾔεσαν τὴν πρὸς τὸ ὄρος φέρουσαν ὁδὸν, ἐς Ἐρύθρας καὶ Ὑσίας. i.e. *Deinde divertentes iverunt viam quæ ad montem fert in Erythras & Hysias.* Pausaniæ ætate ejus rudera tantùm exstabant & Apollinis templum semiperfectum, & puteus sacer, de quo bibentes olim vaticinabantur, ut idem tradit lib. 9.

63 Ἄποικος Ὑρέων, κτίσμα, &c.] Colonia Hyriensium, opus, &c. Noster auctor producit hæc verba tamquam sua, non tamquam Thucydidis, ut putat Joan. Hartungus lectionum parte 11. c. v. verùm in illis respexit Strabonem, cujus verba contulimus ad Ὑρία nota 51 quare apud Stephanum pro Ὑρέων legendum ex eodem Strabone Ὑριέων.

A τιόπης πατρός. Ἔστι καὶ ἄλλη Παρθυαίων βασίλειον· Ἀρτεμίδωρος ἐννάτῳ γεωγραφουμένων. Τὸ ἐθνικὸν, Ὑσιεύς. [64] Ἔστι καὶ Ἀργεία κώμη Ὑσία, ὡς Θουκυδίδης. Χάραξ δὲ αὐτὴν πόλιν λέγει, ἐν ἐννάτῳ Ἑλληνικῶν. Οἱ ἐξ αὐτῆς, Ὑσιάται λέγονται· Καὶ θηλυκῶς, Ὑ-
B σιάτις. [65] Ἔστι καὶ Ἀρκαδίας πόλις, ὡς Φερεκύδης πρώτῳ. Ἔστι καὶ Ὑσία, πόλις Βοιωτίας,

ΥΣΚΑΝΑ [66], πόλις Ἰλλυρίδος οὐδετέρως· Πολύβιος ή. Τὸ ἐθνικὸν Ὑσκανεὺς, ὡς Δανεὺς, Τυανεύς.
C
ΥΣΤΑΣΠΑΙ [67], ἔθνος Περσικόν· Νέστωρ δὲ ἐν πρώτῳ τῆς Ἀλεξανδρειάδος. *

ΥΤΕΝΝΑ, πόλις Λυκίας. Ὁ οἰκήτωρ,
D Ὑτεννεύς.

ΥΨΗΛΙΣ [68], κώμη Αἰγύπτου. Οἱ κωμῆται, Ὑψηλῖται. [69] Εἰσὶν Ὑψηλῖται, καὶ κατοικία Θρᾴκης.

ΥΨΟΥΣ [70], πόλις Ἀρκαδίας, ὡς Παυ-
E σανίας ὀγδόῳ.

ΥΩΠΗ [71], πόλις Ματιηνῶν, προσεχὴς τοῖς Γορδίοις. Ἑκαταῖος Ἀσίᾳ· Ἐν δὲ πόλις Ὑώπη. Οἱ δὲ ἄνθρωποι ἐσθῆτα φορέουσιν, οἵηνπερ Παφλαγόνες. Τὸ ἐθνικὸν Ὑω-
F πηνὸς, τῷ ἐπιχωρίῳ τύπῳ. Εἰ δὲ καθ' ἡμᾶς, Ὑωπεὺς, ὡς Σινωπεύς· Καὶ Ὑωπίτης, ὡς Σινωπίτης.

A etiam alia Parthorum regia. Artemidorus 9. Geographumenωn. Gentile, Hysicus. Est etiam Hysia Argivus vicus, ut Thucyd. Charax verò eam urbem esse inquit nono Hellenicorum. Qui ex ea, *Hysiatæ* dicuntur. Et fœmineum,
B Hysiatis. Est etiam Arcadiæ urbs, ut Pherecydes lib. 1. Est etiam Hysia, urbs Bœotiæ.

HYSCANA, urbs Illyridis, neutro genere. Polybius lib. 8. Gentile, Hyscaneus,
C ut Daneus, Tyaneus.

HYSTASPÆ, gens Persica. Nestor verò in primo Alexandriadis *

HYTENNA, urbs Lyciæ. Incola,
D Hytenneus.

HYPSELIS, vicus Ægypti. Qui vicum incolunt, Hypselitæ. Sunt Hypselitæ, & habitatio Thraciæ.

HYPSUS, urbs Arcadiæ, ut Pausanias
E lib. 8.

HYOPE, urbs Mastienorum, Gordiis finitima. Hecatæ. Asia, *Inter alias verò est urbs Hyope, homines autem vestem gerunt, qualem Pa-*
F *phlagones.* Gentile, Hyopenus, regionis typo. Quodsi juxta nos, Hyopeus, ut Sinopeus. Et Hyopites, ut Sinopites.

ΦΑ- FA-

64 Ἔστι καὶ Ἀργεία κώμη.] Est & Argivus vicus, ex Thucydide. Cujus ex lib. v. sunt quæ sequuntur: Τὰ δὲ οἰκοδομούμενα τείχη ἑλόντες καὶ καταβαλόντες, καὶ Ὑσιὰς χωρίον τῆς Ἀργείας λαβόντες, καὶ τοὺς ἐλευθέρους ἅπαντας οὓς ἔλαβον ἀποκτείναντες, ἀνεχώρησαν. i. e. *Sed muros, qui ædificabantur, ceperunt, & diruerunt. Item Hysias oppidum Argiæ capientes ingenuos omnes captos interfecere & abiere.* Hoc in vico cladem accepisse Lacedæmonios ab Argivis prodit Pausanias lib. 2. cujus ætate rudera tantum ostendebantur.

65 Ἔστι καὶ Ὑσία, πόλις Βοιωτίας.] In his verbis lectionis fraudem suspecto, pro Βοιωτίας legendum puto Ἀχαΐας. Namque si in principio hujus sectionis dixit *Hysiam* esse urbem Bœotiæ, quid opus est repetere illud? Fuisse verò Hysiam Achaiæ quoque urbem, didici ex Plinii lib. IV. c. V. Nec obstat, quod Plinio num. plurativo Hysiæ dicuntur. Hujusmodi enim nomina utroque numero solent proferri.

66 Ὕσκανα, πόλις Ἰλλυρίδος, &c.] Memorantur Hyscana neut. plur. Illyridis urbs, ex Polybii lib. 8. Cujus libri tantum exstant fragmenta, in quibus nulla fit Hyscanorum mentio.

67 Ὑστάσπαι, ἔθνος Περσικόν.] Hystasparum Persarum gentis nulla apud auctores, qui exstant, fit mentio. At nomen est satis frequens apud veteres Persas, ut videre est ex Herodoti historia.

68 Ὕψηλις, κώμη Αἰγύπτου.] Hypselis, vicus Ægypti. Memoratur Ptolemæo lib. IV. c. V. Cui metropolis Ὑψήλη dicitur & Nomos Hypselites.

69 Εἰσὶν Ὑψηλῖται, &c.] Sunt Hypselitæ, & oppidum Thraciæ. Memorantur Plinio lib. IV. c. XI. inter Thraciæ gentes, cui *Hypsaltæ* dicuntur.

70 Ὑψοῦς, πόλις Ἀρκαδίας.] Hypsûs, untis, urbs Arcadiæ, ex Pausan. lib. VIII. Ejus ævo ruinæ tantum in monte cognomine exstabant: Ἐρείπια δὲ πόλεων καὶ ἄλλα. Θυραῖς μὲν σταδίους πέντε ἀπωτέρω Παρωρείας καὶ δέκα· τὰ δὲ Ὑψοῦντος ἐστὶν ἐν ὄρει κειμένης μὲν ὑπὲρ τοῦ πεδίου, καλουμένῳ δὲ Ὑψοῦντι. i.e. *Rudera verò urbium & alia. Tyræi quidem à Paroria stadia* XV. *Hypsuntis autem in monte sito supra planitiem, nomine Hypsunte.*

71 Ὑώπη, πόλις Μαστιηνῶν.] Hyope, urbs Mastienorum Gordiis vicina. Hujus urbis nulla apud alios, quod sciam fit mentio. Pro Μαστιηνῶν legendum Ματιηνῶν, i.e. *Matienorum.* Matieni enim, non Mastieni inter gentes Persis subditas recensentur Herodoto lib. I. c. 72. & lib. 7. c. 72.

Φ.

ΦΑΒΙΆ[1], πόλις Κελτογαλατῶν, κτίσμα Φαβίου στρατηγοῦ Ῥωμαίων· Ἀπολλόδωρος ἐν δευτέρῳ χρονικῶν. Τὸ ἐθνικὸν Φαβιάτης, ὡς Φαβιανός. A B

ΦΑΒΕΝΤΊΑ[2], πόλις Ἰταλίας. Τὸ ἐθνικὸν Φαβεντῖνος, ὡς Πλακεντῖνος. C

ΦΆΓΡΗΣ[3], πόλις Θρᾴκης· Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ, καὶ Θουκυδίδης δευτέρᾳ. Τὸ ἐθνικὸν Φαγρήσιος λέγεται, καὶ Φαγρησαῖος.

ΦΑΓΡΩΡΙΟΝ[4], πόλις, ὡς Ἀλέξανδρος ὁ πολυΐστωρ ἐν Αἰγυπτιακοῖς· Ἐξ οὗ σύνθετον Φαγρωριόπολις, καὶ Φαγρωριοπολίτης. D

ΦΑΙΑΞ[5], καὶ Φαιακία, ἀπὸ Φαίακος. Ἑλλάνικος Ἱερειῶν α΄. Φαίαξ ὁ Ποσειδῶνος, καὶ Κερκύρας τῆς Ἀσώπιδος, ἀφ' ἧς ἡ νῆσος Κέρκυρα ἐκλήθη, τὸ πρὶν Δρεπάνη τε καὶ Σχερία κληθεῖσα. Τὸ ἐθνικὸν Φαιακίς· Οἱ ἐνοικοῦντες, Φαίακες. E

ΦΑΙΣΤΟΣ[6], πόλις Κρήτης, ὀξυτόνως.

7 Τὸ

Φ.

FABIA, urbs Celtogalatarum, condita à Fabio Romanorum duce. Apollodorus secundo Chronicorum. Gentile Fabiates, ut Fabianus.

FAVENTIA, urbs Italiæ. Gentile, Faventinus, ut Placentinus.

PHAGRES, urbs Thraciæ. Hecatæ. Europa, & Thucyd. lib. 2. Gentile, Phagresius, dicitur & Phagresæus.

PHAGRORIUM, urbs, ut Alexander Polyhistor in Ægyptiacis. Ex quo componitur Phagroriopolites.

PHÆAX, & Phæacia, à Phæace. Hellanicus de victimis lib. 1. *Phæax filius Neptuni, & Cercyræ filiæ Asopidis, à qua insula* Cercyra *vocata fuit, cum prius* Drepane, *&* Scheria *vocaretur.* Gentile, Phæacis: incolæ, Phæaces.

PHÆSTUS, urbs Cretæ, acuto tono.

Gravi

1 Φαβία, πόλις Κελτογαλατῶν, &c.] Fabia, urbs Celtogalatarum. Hanc urbem esse factam ex Græcorum farinâ nullus dubito, cui *Fabium* Romanorum ducem conditorem dedit Apollodorus secundo Chronicor. Non est enim verisimile scriptores Latinos id siluisse. Pro ὡς Φαβιανὸς legesis καὶ, &c.

2 Φαβεντία, πόλις Ἰταλίας.] Faventia, urbs Italiæ. Ejus conditores obscura nox premit. Vulgo nunc Italis parùm corrupto vocabulo dicitur *Faenza*. Sedet in Æmilia via, quam amnis Anemo à suburbiis dividit ponte lapideo conjunctus, auctore Leandro Alberto in sua Romanula. Memoratur Straboni lib. v. Appiano bell. civil. lib. 1. Ptolemæus lib. 3. c. 1. Galliæ Togatæ adscripsit. E nostris ejus meminit Plin. lib. 3. c. 15. Sil. Italicus lib. VIII.

Tum Verona Atesi circumflua & undique solers
Arva coronantem nutrire Faventia pinum.

Habet agros optimos frumenti & vini feraces, atque maximum figulorum numerum, qui in fingendis & depingendis vasis antestant omnibus in Italia, ex quibus uberrimum quæstum faciunt, auctore Leand. Alberto, libro citato. Ex hac urbe originem traxisse *Ælium Verum* Imperatorem testatur Capitolinus in ejus vita, & Spartianus in Adriano.

3 Φάγρης, πόλις Θρᾴκης.] Phagres, etis, urbs Thraciæ. Memoratur Thucydidi, ut ait noster, lib. 2. Ἀναστήσαντες μάχῃ ἐκ μὲν Πιερίας Πίερας, οἳ ὕστερον ὑπὸ τὸ Πάγγαιον πέραν Στρυμόνος ᾤκησαν Φάγρητα, καὶ ἄλλα χωρία. i. e. *Cum expulissent prælio superatos ex Pieria Pieres, qui postea sub Pangæo trans Strymonem incoluerunt Phagretem, & alia oppida.* Ejus etiam meminit Scylax in Θρᾴκῃ, apud quem non bene scribitur Φάγρη pro Φάγρης.

4 Φαγρώριον, &c.] Phagrorium, seu Phagroriopolis, urbs ex Alexandri polyhistoris Ægyptiacis. Unde datur intelligere fuisse Ægypti urbem; quæ nomine *Phagroriopolis*, & *Nomos Phagroriopolites*, & *Phagrorius*, piscis Niliacus celebrantur Straboni lib. 17.

5 Φαίαξ, &c.] Phæax, à quo Phæacia, insula Corcyra Homero, qui ejus incolas *Phæacas* vocat, auct. nost. auct. in Κληιδῶν. Erat Phæax Neptuni & Cercyræ filius, à qua etiam insula nomen obtinuit, cum ante à *Drepane* & *Scheria* diceretur, ut ex Hellanico tradit auctor noster, de qua inter alios ita Plin. lib. 4. c. 12. *Insulæ autem ex adverso Thesprotiæ Corcyra, à Buthroto duodecim mill. pass. eadem ab Acrorerauniis quinquaginta mill. cum urbe ejusdem nominis Corcyra liberæ civitatis, & oppido Cassiope, temploque Cassii Iovis pass. nonaginta septem mill. in longitudinem patens: Homero dicta* Scheria, & Phæacia, *Callimacho etiam* Drepane. Igitur quæ Græcis Κέρκυρα, Latinis dicitur *Corcyra*, nunc Italis corrupto parum vocabulo *Corfu*, & est sub Venetorum ditione. At Eustathius ad Dionysii v. 494. duas hujus nominis insulas memorat. Δύο δὲ Κέρκυραι· ἥ τε Φαιακὶς περὶ τῷ Ἰονίῳ κόλπῳ, περὶ ἧς καὶ τῷ Διονυσίῳ νῦν ὁ λόγος, ἡ καὶ Φαιακία καλουμένη, καὶ Σχερία καὶ Δρέπανον, καὶ Ἄργος, καὶ αὕτη μὲν μία· ἑτέρα δὲ Κέρκυρα ἐντὸς τοῦ Ἰονίου, διὰ τὸ ὁ μάλιστα λεγομένη Κόρκυρα, ἡ καὶ Μέλαινα καλουμένη. Δύο δὲ λιμένας ἡ Φαιακὶς ἔχει. i. e. *Duæ verò sunt Cercyræ, Phæacis prope Ionium sinum, de qua & Dionysio nunc sermo, quæ* Phæacia *etiam vocabatur, & Scheria, & Drepanum, & Argos, & hæc quidem una. Altera autem Cercyra intra Ionium per o micron maximè dicta Corcyra, quæ Melæna,* i. e. *Nigra quoque dicebatur. Duos verò portus Phæacis habet.*

6 Φαιστὸς, πόλις Κρήτης, ὀξυτόνως.] Phæstus, urbs Cretæ, cum accentu acuto in ultima. Cujus situm & conditorem ostendit Strabo lib. 10. Τῶν δ' ὑπὸ Μίνω συνοικισμένων τριῶν, τὴν λοιπὴν (Φαιστὸς δ' ἦν αὕτη) κατέσκαψαν Γορτύνιοι, τῆς μὲν Γόρτυνος διέχουσαν ἑξήκοντα, τῆς δὲ θαλάττης εἴκοσι. i. e. *Porrò de tribus urbibus, quas civibus frequentavit Minos, reliquam (Phæstus erat hæc) diruerunt Gortynii, à Gortyne distantem stadia* LX. *à mari* XX. Phæsto oriundum fuisse ajunt Epimenidem Philosophum, at Diogenes Laërt. in ejus vita ex Cnoso inquit.

7 Τὸ

7 Τὸ γὰρ βαρύτονον, κύριον. [8] Ἐκλήθη ὑπὸ Φαίστου τοῦ Ῥοπάλου, Ἡρακλέους παιδός. Ὁ πολίτης Φαίστιος, καὶ Φαιστία, καὶ Φαίστιον, καὶ Φαιστιάς. [9] Ἔστι τῆς Φαιστιάδος καὶ ὁ καλούμενος Λισσής. Ὅμηρος, A

Ἔστι δέ τις Λισσὴς αἰπεῖά τε εἰς ἅλα πέτρη. B

Ἔστι καὶ Ἀχαΐας, ὡς Ῥιανὸς ἐν Ἀχαϊκῶν τρίτῳ. Τὸ ἐθνικὸν, ὁμοίως Φαίστιος. Ἔστι καὶ ἀπὸ τοῦ Φαιστῖνος, Φαιστίνιος. [10] Ἔστι καὶ ἄλλη Φαιστὸς Πελοποννήσου, ἡ πρότερον Φρίξα καλουμένη. C

ΦΑΚΙΟΝ [11], πόλισμα Θεσσαλίας· Θουκυδίδης δ΄. Τὸ ἐθνικὸν Φακιεύς, ὡς Κάλλιον Καλλιεύς.

ΦΑΚΟΥΣΣΑ [12], κώμη μεταξὺ Αἰγύπτου, καὶ τῆς Ἐρυθρᾶς θαλάσσης· Στράβων ιζ΄. Ἑκαταῖος δὲ Φάκουσαι, καὶ Φακούσαις φησί· καὶ Φακοῦσαι νῆσοι, καὶ Φάκαιοι. Τὸ ἐθνικὸν, Φακούσιος. D

ΦΑΛΑΙΣΙΑ [13], πόλις Ἀρκαδίας· Παυσανίας ὀγδόῳ. Τὸ ἐθνικὸν, Φαλαισιεύς. E

ΦΑΛΑΚΡΑΙ [14], ἄκρα τῆς Ἴδης, ἥ τις οὐκ ἔχει ζώφυτον, διὰ τὴν χιόνα καὶ τὸν κρύσταλλον, ἀλλ' ἐψίλωται. Καὶ πάντα δὲ τὰ ἐψιλωμένα ὄρη, ἐλέγετο Φαλάκραι. Ὁ ἐκ τόπου, Φαλακραῖος. Λυκόφρων, F

Στερρὰν κύβηλιν ἢ φαλακραῖον κλάδον.

Καὶ θηλυκῶς, Φαλακραῖαι κόραι· Καὶ οὐδέτερον. [15] Ἔστι καὶ κώμη Λιβύης Φαλάκραι. [16] Ἔστι καὶ

Gravi enim tono est nomen proprium viri. Condita fuit à Phæsto filio Rhophali, filii Herculis. Civis, Phæstius, & Phæstia, & Phæstium, & Phæstias. Est Phæstiadis, & quæ dicitur [petra] *Lisse*, h. e. *glabra*, Hom.

Est autem quædam Lisse, altaque in mare petra.

Est etiam Achaiæ, ut Rhianus rerum Achaicarum lib. 3. Gentile, similiter Phæstius. Est quoque à Phæstinus, Phæstinius. Est & alia Phæstus Peloponnesi, quæ prius *Phrixa* vocabatur.

PHACION, oppidulum Thessaliæ, Thucyd. lib. 4. Gentile, Phacieus, ut Callion, Callieus.

PHACUSSA, vicus inter Ægyptum, & mare rubrum. Strabo lib. 17. Hecatæus verò Phacussæ, in nominat. plur. & Phacussis in dativ. plur. inquit. Et Phacussæ insulæ, & Phacæi. Gentile, Phacussius.

PHALÆSIA, urbs Arcadiæ, Pausan. lib. 8. Gentile, Phalæsieus.

PHALACRÆ, vertex Idæ, qui nullas habet plantas propter nivem, & glaciem, sed glaber est. Et omnes montes glabri, dicebantur *Phalacra*. Qui ex loco, Phalacræus, Lycophron:

Solidam securim, vel Phalacræum ramum.

Reperitur etiam fœm. ut Phalacrææ puellæ. Et neutrum. Est etiam vicus Libyæ Phalacræ. Est

7 Τὸ γὰρ βαρύτονον, κύριον.] Φαιστὸς apud Græcos ὀξυτόνως est nomen urbis, Φαῖστος autem βαρυτόνως est viri proprium. Sicut Τεῦκρος, Γραῖκος; quæ cum sunt nomina gentis ὀξυτόνως scribuntur Τευκρὸς, Γραικός. Τὸ βαρυτόνως enim dicitur de quacunque voce, quæ habet accentum in penultima, sive acutum sive circumflexum, & hoc modo accipiendum est illud notæ LXV. in Γραικὸς, quod tunc ignorabam, & nunc didici ex Eustathio ad Il. 5. v. 43. Φαιστὸς μὲν ὀξυτόνως πόλις Κρήτης, Φαῖστος δὲ βαρυτόνως, κύριον ὄνομα. In quibus verbis τὸ βαρυτόνως dicitur de nomine Φαῖστος, quod habet accentum circumflexum.

8 Ἐκλήθη ὑπὸ Φαίστου, &c.] Phæstum Cretæ urbem à Phæsto, Herculis nepote conditam tradit; Strabo cujus verba apposuimus in hujus sectionis capite, Minoëm ejus conditorem facit.

9 Ἔστι τῆς Φαιστιάδος, &c.] Memorat Lissen, *Phæstiadis* regionis, id est in *Phæsti* regione; & in suæ sententiæ confirmationem affert versum Homericum, ex Odyss. 3. v. 293. Ubi non Λισσὴς, ut est apud Stephanum, sed Λίσση legitur; erat autem *Lisse*, Gortyniæ promontorium, prope Phæstum; Crates apud Eustathium ad locum citatum pro Λίσση, legebat Βλισσήν. Apud Strabonem lib. 10. corrupte scribitur: Ὀλύσσην pro ὁ λίσσην; per incuriam enim ὁ articulus coaluit cum nomine sequenti.

10 Ἔστι καὶ, &c.] Est & altera Phæstus Peloponnesi, anteà *Phrixa* vocata. Posteriori nomine innotuit Polyb. qui eam historiarum lib. IV. inter Tryphaliæ oppida numerat; atqui Tryphalia, seu Triphylia jacebat in maritima Peloponnesi parte, inter Eleorum & Messeniorum fines, eodem auctore libro citato.

11 Φάκιον, πόλισμα Θεσσαλίας.] Phacium, oppidulum Thessaliæ, ex Thucyd. lib. IV. qui id locat non longè ab amne Apidano: Καὶ ἐστρατοπεδεύσατο ἐπὶ τῷ Ἀπιδανῷ ποταμῷ. Ἐκεῖθεν δὲ, ἐς Φάκιον. i. e. *Et ad amnem Apidanum castra posuit. Illinc verò* [ivit] *Phacium.* E nostris memoratur Liv. 36. c. 13. *Principio veris conjunctis copiis in Thessaliam descenderunt. In Acarnania tum Antiochus erat. Advenientes, Philippus Malloeam Perrhæbiæ, Bæbius Phacium est aggressus.*

12 Φάκουσα, κώμη, &c.] Phacussa, vicus inter Ægyptum & mare Rubrum, ex Strab. lib. 17. Ejus sunt ex libro citato verba: Ἡ δὲ ἀρχὴ τῆς διώρυγος τῆς ἐκδιδούσης εἰς τὴν Ἐρυθρὰν, ἀπὸ κώμης ἄρχεται Φακούσης, ᾗ συνεχής ἐστι ἡ Φίλωνος κώμη. i. e. *Initium fossæ exeuntis in mare Rubrum, à vico Phaccusa incipit, cui adhæret Philonis vicus.* Ejus quoque meminit Ptolem. lib. IV. c. V. apud quem Φακοῦσα scribitur, apud Strabonem verò Φάκκουσα.

13 Φαλαισία, πόλις Ἀρκαδίας.] Phalæsia, urbs Arcadiæ, ex Pausan. lib. 8. Ἀπολιπὼν οὖν τὴν Θεισόαν ἐν ἀριστερᾷ σταδίους ἀπὸ τοῦ Ἀλφειοῦ τεσσαράκοντα, ἥξεις μάλιστα ἐς Φαλαισίας. Ἀπέχουσι δὲ αἱ Φαλαισίαι σταδίους εἴκοσι τοῦ Ἑρμαίου κατὰ Βελεμίναν. i. e. *Relicto ad lævam Thiunte, stadia* XL. *ab Alpheo, venies maximè Phalæsias. Absunt verò Phalæsiæ stadia* XX. *ab Hermæo* [*i. e,* Mercurii templo] *quod ad Beleminam est.*

14 Φαλάκραι, ἄκρα τῆς Ἴδης, &c.] Phalacræ, promontorium, seu vertex Idæ, qui nullas habet plantas. Ida verò mons quatuor dicebatur habuisse promontoria, Pergamon, Lecton, Gargaron, Phalacras, auct. Tzetze ad Lycophronis v. 1170. de quibus vide quæ in Ἴδη.

15 Ἔστι καὶ κώμη Λιβύης Φαλάκραι.] Est & vicus Libyæ Phalacræ. Ptolemæo lib. IV. c. IV. dicitur Φαλάκρα num. singul. quam inter oppida Cyrenaicæ regionis locat.

16 Ἔστι καὶ Φάλακρον, ἀκρωτήριον Κερκύρας.] Est & Phalacrum, promontorium Corcyræ. Memoratur Ptolemæo lib. 3. c. 14.

17 Φα

καὶ φάλακρον, ἀκρωτήριον Κερκύρας, ὡς Ἀρτεμίδωρος ἐν πέμπτῳ γεωγραφουμένων φησί. A

Est quoque Phalacron, promontorium Corcyræ, ut Artemidorus inquit quinto Geographumenωn.

ΦΑ'ΛΑΝΘΟΣ[17], ὄρος καὶ πόλις Ἀρκαδίας· Παυσανίας ὀγδόῳ. Ἀπὸ φαλάνθου. Τὸ ἐθνικὸν φαλάνθιος, ὡς Ἀκάνθιος, Ὀλύνθιος. B

PHALANTHUS, mons, & urbs Arcadiæ. Pauſan. lib. 8. Sic dicta à *Phalantho*. Gentile, Phalanthius, ut Acanthius, Olynthius.

ΦΑ'ΛΑΝΝΑ[18], πόλις Περραιβίας, ἀπὸ φαλάννης τῆς Τύρου θυγατρός. Λυκόφρων,

Γόνον, φαλάνναν, ἠδ' ὀλοσσόνων γύας.

Ἑκαταῖος ἱστοριῶν ά, Ἱππίαν αὐτὴν καλεῖ. C Καὶ Ἔφορος φάλαννον αὐτὴν καλεῖ, ἐν τῷ θ'. Ἔστι καὶ ἑτέρα Κρήτης, ἀφ' ἧς ἦν φανιάδης ὁ περιπατητικός. Ὁ πολίτης φαλανναῖος, καὶ φαλανναία τὸ θηλυκόν.

PHALANNA, urbs Perrhæbiæ à Phalanne Tyri filia, Lycophron:

Gonnum, Phalannam, & Oloſſonum jugera.

Hecatæ. Hiſtor. lib. 1. *Hippiam* eam vocat. Et Ephorus *Phalannum* lib. 9. Eſt etiam alia Cretæ, ex qua erat *Phaniades* Peripateticus. Civis, Phalannæus, & Phalannæa fœmineum.

ΦΑΛΑΝΝΑΙ'Α[19], πόλις Κρήτης. Ὁ πολίτης φαλανναιεύς, ὡς τὸ Ἡραία Ἡραιεύς. D

PHALANNÆA, urbs Cretæ. Civis, Phalannæeus, ut Heræa, Heræeus.

ΦΑ'ΛΑΡΑ[20], πόλις Θετταλίας, πλησίον Λαμίας. Τὸ ἐθνικὸν φαλαρεύς, ὡς Μεγαρεύς.

PHALARA, urbs Theſſaliæ, prope Lamiam. Gentile, Phalareus, ut Megareus.

ΦΑΛΑ'ΣΑΡΝΑ[21], πόλις Κρήτης, ἀπὸ E φαλασάρνης. Ὁ πολίτης φαλασάρνιος, ὡς Ξενίων φησί.

PHALASARNA, urbs Cretæ, à Phalaſarne. Civis, Phalaſarnius, ut Xenio inquit.

ΦΑ'ΛΓΑ, κώμη μέση Σελευκείας τῆς Πιερίας, καὶ τῆς ἐν Μεσοποταμίᾳ· Ἀρριανὸς ἐν ί Παρθικῶν. Ἡ δὲ φάλγα, γλώσσῃ τῇ ἐπιχωρίῳ τὸ μέσον δηλοῖ. Τὸ ἐθνικὸν φαλγηνός, καὶ F φαλγαῖος, ὡς Ἐδεσσηνὸς καὶ Ἐδεσσαῖος, καὶ Καῤῥηνὸς καὶ Καῤῥαῖος· Τὸ μὲν κατὰ λόγον, τὸ δὲ κατὰ τὸ ἐπιχώριον.

PHALGA, vicus inter Seleuciam Pieriæ, & Meſopotamiæ. Arrhianus lib. 10. rerum Parthicarum. *Phalga* verò regionis lingua *medium* ſignificat. Gentile, Phalgenus. Et Phalgæus, ut Edeſſenus, & Edeſſæus, & Carrhenus, & Carrhæus. Unum juxta rationem, alterum juxta regionis uſum.

ΦΑΛΕ'ΡΙΟΝ[22], ὡς Βυζάντιον, πόλις G Τυῤῥηνίας. Τὸ ἐθνικὸν, φαλέριος.

PHALERIUM, ut Byzantium, urbs Tyrrheniæ. Gentile, Phalerius.

ΦΑ'ΛΗΡΟΝ[23], δῆμος καὶ ἐπίνειον τῆς Ἀττι-

PHALERUM, populus, & navale Atti-

17 Φάλανθος, ὄρος καὶ πόλις Ἀρκαδίας.] Phalanthus, mons & urbs Arcadiæ, ex Pauſan. lib. 8. Ἀνεμῶσά τέ ἐστι χωρίον, καὶ ὄρος Φάλανθον. Ἐν αὐτῷ δὲ ἐρείπιά ἐστι Φαλάνθου πόλεως. i. e. *Anemoſaque eſt oppidum, & mons Phalanthus. In ipſo ſunt rudera Phalanthi urbis.*

18 Φάλαννα, πόλις Περραιβίας.] Phalanna, urbs Perrhæbiæ, ex Lycophrone. Apud quem in illo verſiculo non Φαλάνναν, ut ait noſter, ſed Φάλανον legitur. At noſtri auctoris lectio confirmatur ex Strabone, qui ejus ſitum ſic deſcribit lib. 9. Ἡ δὲ Φαλάννα Περραιβικὴ πόλις πρὸς τῷ Πηνειῷ πλησίον τῶν Τεμπῶν. i. e. *Phalanna verò Perrhæbica urbs ad Peneum prope Tempe.* Ejus quoque meminit Liv. lib. 42. c. 54. *Diruto magna ex parte & incenſo oppido profectus ad Phalannam caſtra movit.*

19 Φαλανναία, πόλις Κρήτης.] Phalannæa, urbs Cretæ. A nemine, quod ſciam, at Phalannæa Theſſaliæ memoratur Straboni lib. 9. Ὄρθην δέ τινες τὴν ἀκρόπολιν τῶν Φαλανναίων εἰρήκασι. i. e. *Orthen quidam arcem Phalannæorum dixerunt.*

20 Φάλαρα, πόλις Θεσσαλίας, &c.] Phalara, urbs Theſſaliæ, prope Lamiam. Memoratur Straboni lib. 9. Παραπλέοντι δ' ἔξω Πυλῶν τοῦ Σπερχειοῦ ὡς σταδίους δέκα, ἔνθεν δ' εἰς Φάλαρα, εἴκοσι. i. e. *Inde naviganti extra Pylas Sperchei circiter ſtadia x. hinc ad Phalara*, xx. Liv. lib. 35. c. 43. *Jam profectus ab Demetriade rex, quia ita decreturos ſciebat, Phaleram in ſinum Maliacum proceſſerat. Inde decreto accepto Lamiam venit, exceptus ingenti favore multitudinis.*

21 Φαλάσαρνα, πόλις Κρήτης.] Phalaſarna, urbs Cretæ. Memoratur Ptolemæo lib. 3. c. 17. Scylaci in Κρήτῃ· ejus ſunt quæ ſequuntur: Διάπλους δὲ ἀπὸ Λακεδαίμονος, ἕως ἐπὶ τὸ ἀκρωτήριον τῆς Κρήτης, ἐφ' ᾧ ἐστι πόλις Φαλάσαρνα, ἡμέρας δρόμος. i. e. *Navigatio autem à Lacedæmone, uſque promontorium Cretæ, in quo eſt urbs Phalaſarna, diei iter.*

22 Φαλέριον, &c.] Phalerium, ut Byzantium, urbs Etruriæ. Vide Φαλίσκος.

23 Φάληρον, δῆμος, &c.] Phalerum, ſeu Phalera, neut. plur. populus & navale Atticæ ex Pauſaniæ lib. 1. Ejus appono verba: Φαληρὸν δὲ, ταύτῃ γὰρ ἐλάχιστον ἀπέχει τῆς πόλεως ἡ θάλασσα, τοῦτο σφίσιν ἐπίνειον ἦν. i. e. *Phalerum verò, hac enim minimum diſtat ab urbe mare, hoc ipſis navale erat.* Hinc profectum Phalerum, à quo navali nomen, unà cum Jaſone ad Colchos, Theſeum ad Cretam, & Meneſtheum ad Troiam, quæ fuere Græcorum antiquiſſimæ expeditiones, teſtatur idem auct. libro citato. Sed poſtea Themiſtocles, cum ſummæ rerum præfuiſſet, quòd multò opportuniore loco Piræeus navigantibus ſitus videretur, atque tres inibi portus pro uno eſſent, in eo navale Athenienſibus conſtruxit, eodem auctore libro modò dicto, Phalero ſuos debet natales Demetrius Phalereus, celeberrimus Theophraſti diſcipulus, qui *Phalericus* dicitur Ciceroni de Fin. bon. & mal. ad Brut. lib. v. cui plures trecentis ſtatuas Athenienſes dicarunt, quas omnes poſtea ejus inimici cum Athenis relictis ad Ptolemæum Ægypti regem fugeret, dejecerunt conflagraruntque, teſte Strabone lib. 9. Phaleri ajunt declamare ſolitum Demoſthenem, ut fremitum maris aſſueſceret voce vincere. Et hæc de Phalero dicta ſufficiant, de quo conſulendus Thucyd. lib. 2.

24 Ἔστι

Ἀττικῆς. Παυσανίας πρώτῳ περιηγήσεως Ἑλλά- A
δος. Καὶ πληθυντικῶς, τὰ Φάληρα. Ξενο-
φῶν ἱππαρχικῷ. Ἀπὸ γὰρ Φαλήρου, Φαληρεῖς
ὀνομάζονται οἱ Ἀθηναῖοι. Λέγεται καὶ ὁ δῆμος
καὶ ὁ δημότης Φαληρεύς. Λέγεται καὶ Φαληραῖος,
καὶ θηλυκῶς Φαληρίς. Τὰ τοπικὰ, Φαληρόθεν, B
Φαληρόνδε, Φαληροῖ, καὶ Φαληρικόν. [24] Ἔστι
καὶ πόλις ἐν Ὀπικοῖς, εἰς ἣν ἐξεβράσθη Παρ-
θενόπη ἡ Σειρὴν, ἣ καλεῖται Νεάπολις. [25] Ἔστι
καὶ Θετταλίας ἄλλη πρὸς τῇ Οἴτῃ, ἣν Ῥιανὸς
διὰ τοῦ α γράφει, Φάλαρον λέγων, καὶ Φάλη- C
ρον, διὰ τοῦ η.

Atticæ. Pausanias lib. 1. Periegeseωs Græciæ. Et plural. Phalera. Xenophon Hipparchico. A Phalero enim, *Phalereis* vocantur Athenienses. Dicitur etiam populus, & popularis, Phalereus. Dicitur etiam Phaleræus, & fœmineum, Phaleris. Localia, ex-Phalero, in-Phalerum, in-Phalero, & Phalericum. Est etiam urbs in Opicis in quam impetu æstus maris ejecta fuit Parthenope Siren, quæ vocatur *Neapolis*. Est etiam alia Thessaliæ juxta Oeten, quam Rhianus per *a* scribit, *Phalarum* vocans, & Phalerum per *eta*.

ΦΑΛΙ'ΣΚΟΣ [26], πόλις Ἰταλίας, ἄποικος Ἀργείων. Καὶ Φαλίσκοι, οἱ οἰκήτορες.

PHALISCUS, urbs Italiæ, colonia Argivorum. Et Phalisci, incolæ.

ΦΑΛΩ'ΡΗ [27], πόλις Θετταλίας, Ταύ-
την Ῥιανὸς Φαλωρίαν καλεῖ. Τὸ ἐθνικὸν Φα- D
λωρεὺς, καὶ Φαλωρίτης, ὡς Μαρωνίτης.

PHALORE, urbs Thessaliæ. Hanc Rhianus *Phaloriam* vocat. Gentile, Phaloreus, & Phalorites, ut Maronites.

ΦΑΛΩΡΙΑ'Σ, πόλις Λοκρίδος. Ὁ πολίτης Φαλωριεὺς, ὡς Ὀρθωσιεὺς, Ἀφροδισιεύς.

PHALORIAS, urbs Locridis. Civis, Phalorieus, ut Orthosieus, Aphrodisieus.

ΦΑΜΙΖΩ'Ν [28], κώμη τῆς Ἀμασείας, καὶ E
νοτιωτέρα Ἀμίσου, ἧς οἱ κωμῆται Φαμιζωνί-
ται. Ἡ χώρα, Φαμιζωνῖτις, ἡ Νεάπολις λέ-
γεται. Οὕτω γὰρ Πομπήϊος ταύτην ὠνόμασε.

PHAMIZON, vicus Amasiæ, australior Amiso, cujus incolæ, Phamizonitæ. Regio, Phamizonitis, quæ *Neapolis* dicitur. Sic enim Pompejus hanc nominavit.

ΦΑΝΑΓΟ'ΡΕΙΑ [29], πόλις, ἀπὸ Φαναγόρου,

PHANAGORIA, urbs sic dicta, à Phana-

24 Ἔστι καὶ πόλις, &c.] Vide Νεάπολις.

25 Ἔστι καὶ Θετταλίας, &c.] Suprà Thessaliæ Phalara, prope Lamiam, nunc Phalarum, quæ & Phalerum prope Oeten, ac paululum infra Phalore, ejusdem regionis urbes memorantur. De Phalara prope Lamiam suo loco egimus; Phalerum verò putamus esse, quam *Phaleriam* vocat Liv. lib. 3. c. 15. *Primam urbium Thessaliæ Phaleriam est aggressus. Duo millia Macedonum in præsidio habebat, qui primo summa vi restiterunt, quantum arma, quantum mœnia tueri poterant. Sed oppugnatio continua non die, non nocte remissa, cum consul in eo verti crederet ceterorum Thessalorum animos, si primi vim Romanam non sustinuissent, vicit pertinaciam Macedonum.* Phalore autem quam, ut suo loco ait noster, Rhianus *Phaloriam* vocat, memoratur. Liv. lib. 39. c. 25. *In controversiam autem veniebant, Philippopolis, Tricca, Phaloria, & Eurymene, & cætera circa eas oppida: utrum Thessalorum juris, cum vi ademptæ possessæque ab Ætolis forent.*

26 Φαλίσκος, πόλις Ἰταλίας, &c.] Phaliscus, urbs Italiæ, colonia Argivorum. Latini scriptores plerumque gentem, *Faliscos*, civitatem *Falerios* vocabant, ut apparet ex Livii lib. 5. c. 26. *Principio anni tribuni plebis nihil moverunt: donec M. Furius Camillus in Faliscos, cui id bellum mandatum erat, proficisceretur: differendo deinde elanguit res, & Camillo, quem adversarium maximè metuerant, gloria in Faliscis crevit.* Ac paulò post: *Mos erat Faliscis, eodem magistro liberorum & comite uti, &c.* Ac deinde: *Falerios se in manus Romanis tradidisse: quando eos pueros, quorum parentes capita ibi rerum sint, in potestatem dediderit.* Sunt verba ejusdem ludi magistri, qui pueros Faliscorum tradiderat Camillo. Ac mox: *Denudatum deinde eum, manibus post tergum illigatis, reducendum Falerios pueris tradidit, virgasque eis, quibus proditorem agerent in urbem verberantes, dedit.* Ex quibus luce clarius patet, *Faliscos* & *Falerios* eamdem fuisse civitatem, etsi auctori nostro Φαλέριον & Φαλίσκος sunt duo diversa oppida, ut & Solino cap. VIII. *Quis ignorat, condita esse, Agyllam à Pelasgis; ab Haleso Argivo, Phaliscam; à Phalerio Argivo, Phalerios.* Sed Ego Livii sententiæ accedo. Ejus enim auctoritas majoris est facienda, quam reliquorum. Virgil. Æneid. lib. 7. *æquos Faliscos* vocat:

Hi Fescenninas acies æquosque Faliscos.

Item Silius illius æmulator lib. 8.

Hos juxta Nepesina cohors æquique Falisci.

Ad Maronis locum ita Servius: *Æquos dicit, id est justos, quia populus Romanus, missis decemviris, ab ipsis jura fecialia, & nonnulla supplementa XII. tabularum accepit; quas ab Atheniensibus habuerant.* Fuisse antiquitus urbem opulentam & potentem testatur præter alios Eutropius lib. 2. *Quintus Lutatius, Aulus Manlius, consules creati, bellum Faliscis intulerunt: (quæ civitas Italiæ opulenta quondam fuit) quod ambo consules intra VI. dies, quàm venerant, transegerunt; XV. millibus hominum cæsis; cæteris pace concessa; agro tamen ex medietate sublato.* Hæc tanta urbs interiit nedum sui relictis vestigiis; de qua consulendus Leander Albertus in Tuscia, & Cluv. Ital. Antiquæ lib. 2. c. 3.

27 Φαλώρη, &c.] Vide quæ in Φάληρον nota 25. annotavimus.

28 Φαμιζὼν, κώμη τῆς Ἀμασείας, &c.] Phamizon, onis, vicus Amasiæ, &c. Sine dubio hæc desumpsit auctor noster ex Strabone, apud quem lib. 12. vicus iste dicitur Φαζημὼν, non Φαμιζὼν ut habet noster. Illius sunt verba: Μεταξὺ μὲν οὖν τῆς Ἀμισηνῶν μέχρι τοῦ Ἅλυος, ἡ Φαζημωνῖτίς ἐστιν, ἣν Πομπήϊος Μεγαλόπολιν ὠνόμασε, κατὰ Φαζημῶνα κώμην ἀποδείξας τὴν κατοικίαν, καὶ προσαγορεύσας Νεάπολιν. i. e. *Post Amisenorum igitur regionem ad Halyn usque Phazemonitis est, quam Pompeius* Megalopolim *appellavit, juxta Phazemonem vicum declarans habitationem, & cognominans Neapolim.*

29 Φαναγόρεια, πόλις, &c.] In hac sectione auctori nostro memoratur Phanagoria, urbs, insula, & emporium; insulæ magnum est apud alios silentium, emporium idem fuisse cum urbe existimo. Fuit igitur Phanagoria, fœm. sing. & neut. plur. urbs Sarmatiæ Asiaticæ, prope Mæotim paludem memorabilis, Asianorum Bosporanorum caput, & emporium eorum, quæ ex *Mæoti* palude, supraque sitis regionibus devehebantur; habebat templum Veneris *Apaturi* insigne, auctore Strabone lib. 11. de ejus conditoribus digladiantur auctores; alii à Phænagora quodam Pæonum duce, alii à Phænagora Tio conditam contendunt, judice Eustathio ad Periegetæ v. 552. cui *Phænagore* quoque dicitur. *Matriga* hodie dicitur, si creditur (qui nemini credit) Theveto, ut inquit Abr. Ort. in suo Thesauro Geographico.

30 Φα-

ναγόρου, ὡς Ἑκαταῖος Ἀσίᾳ. Ἡ νῆσος Φα- A ναγόρη, καὶ Φαναγόρεια. Ἔστι καὶ ἐμπόριον τὸ Φαναγόρεια, οὐδετέρως. Τὸ ἐθνικὸν ἔδει Φαναγορεὺς, ὡς Ἀλεξανδρεὺς, τῷ πλείονι λόγῳ. Ἐκράτησε δ' ὅμως Φαναγορείτης.

ΦΑΝΑΙ[30], ἀκρωτήριον τῆς Χίου, ἀπὸ τοῦ B ἐκεῖθεν ἀναφανῆναι τῇ Λητοῖ τὴν Δῆλον. Οἱ οἰκήτορες Φαναῖοι, καὶ Φαναία τὸ θηλυκόν.[31] Ἔστι καὶ Φάνα ἑνικῶς, πόλις Ἰταλίας.

ΦΑΝΟΤΕΥΣ[32], πόλις Φωκίδος. Θουκυδίδης δ'. Λέγεται καὶ Φανότη, καὶ Φανότεια. C Οἱ πολῖται Φανοτεῖς, ὡς Δελφοὶ, καὶ Θούριοι, τῷ οἰκιστῇ παραπλησίως. Τινὲς Πανότειαν φασι.

ΦΑΡΑΘΟΣ[33], πόλις τῆς Γαλιλαίας· Ἰώσηπος πέμπτῳ Ἰουδαϊκῆς ἀρχαιολογίας. D Τὸ ἐθνικὸν Φαραθονίτης, καὶ θηλυκῶς.

ΦΑΡΑΙ[34], πόλις Μεσσήνης, [35] ὅθεν ἦσαν οἱ Ἀφαρητιάδαι. [36] Ἔστι καὶ Ἀχαΐας. [37] Εἰσὶ καὶ διὰ τοῦ η, Φηραί· Ὁ πολίτης Φηραῖος. [38] Εἰσὶ καὶ Φαραὶ Βοιωτίας. Τὸ ἐθνικὸν, Φάρης E Φάρητος. [39] Ἔστι δ' ἄλλη Κρήτης, ἄποικος τῆς ἐν Μεσσήνῃ, ὡς Φίλων. [40] Τὸ ἐθνικὸν τῆς Μεσση-

Phanagora, ut Hecatæ. in Asia. Est & insula Phanagore, & Phanagoria. Est etiam emporium Phanagoria neutro genere. Gentile debebat esse Phanagoreus, ut Alexandreus frequentiori sermone. Sed tamen obtinuit Phanagorites.

PHANÆ, promontorium Chii, sic dictum, quod illinc Latonæ *Delus* apparuerit. Incolæ, Phanæi, & Phanæa fœmineum. Est etiam Phana singul. num. urbs Italiæ.

PHANOTEUS, urbs Phocidis. Thucyd. lib. 4. Dicitur quoque *Phanote*, & *Phanotia*. Cives, Phanotei, ut Delphi, & Thurii, similiter conditori. Aliqui *Panotiam* dicunt.

PHARATHUS, urbs Galilææ. Josephus Judaicæ antiquitatis lib. 5. Gentile, Pharathonites, & fœmineum. [Pharathonitis.]

PHARÆ, urbs Messeniæ, unde erant Apharetiadæ. Est etiam urbs Achaiæ. Sunt etiam per *eta*, Pheræ. Civis, Pheræus. Sunt etiam Pharæ Bœotiæ. Gentile, Phares, Pharetis. Est & alia Cretæ, colonia, ejus, quæ in Messenia, ut Philo. Gentile, ejus, quæ in

30 Φάναι, ἀκρωτήριον τῆς Χίου, &c.] Phanæ, arum, promontorium Chii. Memoratur Ptolemæo lib. 5. c. 2. cui *Phænæa* dicitur, at Straboni lib. 13. Phanæ est Chii profundus portus; Livius me docuit & promontorium & portum fuisse. Sic enim ille lib. 36. c. 43. *Romani, ubi primum aquilones (ii namque per aliquot dies tenuerant) cecidêre, ab Delo Phanas, portum Chiorum in Ægeum mare versum, petunt.* Et lib. 44. c. 28. *Forte postero die quàm Subota classis tenuit, quinque & triginta naves, quas* hyppagogos *vocant, ab Elea profectæ cum equitibus* Gallis, *equisque, Phanas promontorium Chiorum petebant.*

31 Ἔστι καὶ Φάνα, &c.] Est & Fana sing. num. urbs Italiæ. Latinis *Fanum*, & *Fanum Fortunæ*. Cæs. de Bello Civili lib. 1. *Ipse Ariminii cum II. legionibus subsistit, ibique delectum habere instituit. Pisaurum, Fanum, Anconam singulis cohortibus occupat.* Plin. lib. 3. c. 14. *Flumen Æsis, Senogallia, Metaurus fluvius, colonia* Fanum Fortunæ, *Pisaurum cum amne.* Eodem modo Ptolemæo lib. 3. c. 1. Φάνον Φορτούνας, Πισαῦρον, Ἀρίμινον, i. e. *Fanum Fortunæ, Pisaurum, Ariminum.* Fanestris colonia dicitur Melæ lib. 2. c. 4. *A Pado ad Anconam transitur Ravenna, Ariminium, Pisaurum, Fanestris colonia, flumen Metaurus, atque Æsis.* Fanestris Fortuna Frontino in libro de Coloniis: *Fanestris Fortunæ ager limitibus maritimis & montanis adsignatus.* A Totila Gothorum Rege cum Pisauro eversum & à Belisario instauratum tradit Blondus. Etiamnum durat, & vulgò Italis *Fano* vocatur.

32 Φανοτεύς, πόλις Φωκίδος.] Phanoteus, urbs Phocidis. Memoratur Straboni, lib. 9. Polybio, lib. 5. Pro Πανότειαν legendum suspicor Φανότειαν.

33 Φάραθος, πόλις τῆς, &c.] Pharathus, urbs Galilææ, ex Josephi Antiquit. lib. 5. cui Antiquit. lib. 13. c. 1. dicitur Φαραθὼ, nomine parùm deflexo ab Hebræo פרעתון, *Pirhathon*, cujus fit mentio Judic. c. 12. Huic urbi suos debent natales Abdon, judex Israël, & Benaiahu, unus ex fortibus David, quorum fit mentio in sacra historia.

34 Φαραὶ, πόλις Μεσσήνης.] Pharæ, arum, urbs Messeniæ. Memorantur Straboni lib. 8. Ptolemæo lib. 3. c. 16. Pausan. lib. 4. Φαραὶ δὲ ἀφεστήκασιν Ἀβίας σταδίους ἑβδομήκοντα· καὶ ὕδωρ κατὰ τὴν ὁδόν ἐστιν ἁλμυρόν. Βασιλεὺς δὲ Αὔγουστος τοὺς ἐν Φαραῖς Μεσσηνίους συντελεῖν ἐπέταξεν ἐς τὸ Λακωνικόν. Τὸν δὲ οἰκιστὴν Φάριν Ἑρμοῦ τε καὶ Φιλοδαμείας λέγουσιν εἶναι τῆς Δαναοῦ. id est. *Pharæ verò distant ab Abia stadia* LXX. *Et aqua in ipsa via est salsa. Imperator Augustus Messenios, qui in Pharis Laconico nomini annumerari jussit. Conditorem Pharin, Mercurio & Philodamea Danai filia genitum dicunt.* Sex tantum stadia à mari distare Pharas tradit idem auctor libro citato: Θαλάσσης δὲ ἓξ που στάδια ἀπέχουσιν αἱ Φαραί. i. e. *A mari autem sex ferme stadia absunt Pharæ.*

35 Ὅθεν ἦσαν οἱ Ἀφαρητιάδαι.] Legendum existimo Φηρητιάδαι. Sic enim vocantur quidam duces apud Hom. Il. 2. v. 763. Il. 23. v. 376.

36 Ἔστι καὶ Ἀχαΐας.] Est etiam Achaiæ. Scilicet urbs Pharæ, quarum situm depingit Pausan. in Achaicis: Φαραὶ δὲ Ἀχαιῶν πόλεις τελοῦσι μὲν ἐς Πάτρας δόντος Αὐγούστου. Ὁδὸς δὲ ἐς Φαρὰς Πατρέων μὲν ἐκ τοῦ ἄστεως στάδιοι πεντήκοντά εἰσι καὶ ἑκατὸν, ἀπὸ θαλάσσης δὲ ἄνω πρὸς ἤπειρον περὶ ἑβδομήκοντα. Ποταμὸς δὲ ῥεῖ πλησίον Φαρῶν Πίερος ὁ αὐτὸς (ἐμοὶ δοκεῖν) ὃς καὶ τὰ Ὠλένου παρεξεῖσιν ἐρείπια, ὑπὸ ἀνθρώπων τῶν πρὸς θαλάσσῃ καλούμενος Πεῖρος. i. e. *Pharæ Achæorum oppidum Patrensibus est ab Augusto attributum. Via est ad Pharas Patrensium ex urbe stadiûm* CL. *à mari verò ad superiorem continentem stadiûm circiter* LXX. *Fluit prope Pharas amnis Pierus, idem (ut mihi videtur) Oleni rudera præterlabitur, à maris accolis* Pirus *vocatus.*

37 Εἰσὶ καὶ διὰ τοῦ η, Φηραί.] Sunt & per eta Pheræ. Memorantur Smyrnæo vati Il. 9. v. 151. inter septem civitates, quas Agamemnon dotis nomine promittit Achilli, de quibus agit Geographus lib. 8. Homerus loco modò dicto ζαθέας, i. e. *divinas* vocavit.

38 Εἰσὶ καὶ Φαραὶ Βοιωτίας.] Sunt & Pharæ Bœotiæ. Cum apud alios nulla, quod sciam, hujus urbis Bœotiæ fiat mentio, facile adducor, ut credam esse eandem, quam Strabo lib. 8. in Arcadia locat. Ἡ δὲ Φάρα συνορεῖ μὲν τῇ Δυμαίᾳ· καλοῦνται δὲ οἱ μὲν ἐκ ταύτης τῆς Φάρας, Φαρεῖς· οἱ δ' ἐκ τῆς Μεσσηνιακῆς, Φαράται. i. e. *Phara proximat Dymææ. Hujus oppidani vocantur Pharieis. Messeniacæ verò, Pharatæ.* Confusè admodum referuntur apud Scriptores hujus nominis urbes, ut videre est apud Eustath. ad Il. 2. v. 712.

39 Ἔστι δ' ἄλλη Κρήτης, &c.] Pharas urbem Cretæ, coloniam fuisse prodit Phararum Messeniæ. Memoratur Plinio lib. 4. c. 12.

40 Τὸ ἐθνικὸν, &c.] Gentile Phararum Messeniæ, Pharaïtes. Quod exemplo confirmat, quare apud Strabonem, cujus verba nota 38. præcedente apposuimus pro Φαράται legendum Φαραῖται.

 41 Φα-

Μεσσηνίας, Φαραΐτης, ὡς Θῆβαι Θηβαΐτης, A καὶ Συκαὶ Συκαΐτης· Τῆς δ' ἐν Ἀχαΐα,[41] Φαραιεῖς λέγονται. Καὶ δῆλον, ὡς παρὰ τὸ Φαραῖος Φαραιεὺς, Κρηταῖος Κρηταιεὺς, Κωπαῖος Κωπαιεύς· Καὶ κτητικὸν Φαραϊκὸς, ἀπὸ τοῦ Φαραῖος. B

in Messenia, Pharaites, ut Thebæ, Thebaites, & Sycæ, Sycaites. Ejus verò, quæ in Achaia, *Pharæeis* dicuntur. Et manifestum est, ut à Pharæus, Pharæeus, Cretæus, Cretæeus, Copæus, Copæeus. Et possessiv. Pharaicus, à Pharæus.

ΦΑΡΑ'Ν[42], πόλις μεταξὺ Αἰγύπτου καὶ Ἀραβίας. Τὸ ἐθνικὸν, Φαρανίτης· Καὶ κτητικὸν, Φαρανητικὸς ὅρος.

PHARAN, urbs inter Ægyptum & Arabiam. Gentile, Pharanites. Et possessiv. Pharaneticus terminus.

ΦΑ'ΡΒΑΙΘΟΣ[43], πόλις Αἰγύπτου. Ὁ πολίτης, Φαρβαιθίτης. C

PHARBÆTHUS, urbs Ægypti. Civis, Pharbæthites.

ΦΑ'ΡΒΗΛΟΣ, πόλις Ἐρετριέων.

PHARBELUS, urbs Eretrieorum.

ΦΑ'ΡΙΣ[44], πόλις τῆς Λακωνικῆς. Οἱ πολῖται, Φαρῖται, ὡς Παυσανίας· Καὶ Φαριάτης, ὡς Σπαρτιάτης. Ὅμηρος,

Φᾶριν τε, Σπάρτην τε, πολυτρήρωνά τε D
Μέσσην.

PHARIS, urbs Laconicæ. Cives, Pharitæ, ut Pausanias. Et Phariates, ut Spartiates, Hom.

Pharinque, Spartamque, abundantemque columbis Messen.

ΦΑΡΚΙΔΩ'Ν, πόλις Θεσσαλίας. Θεόπομπος δὲ θ' Φιλιππικῶν, Φαρκαδόνα, διὰ τοῦ α φησίν. Ὁ πολίτης, Φαρκηδόνιος, ὡς Χαλκηδόνιος· Καὶ Φαρκηδονὶς, καὶ Φαρκηνίς. E

PHARCIDON, urbs Thessaliæ. Theopomp. verò Philippicorum 9. Pharcadonem per *a* inquit. Civis, Pharcedonius, ut Chalcedonius. Et Pharcedonis, & Pharcenis.

ΦΑΡΜΑΚΟΥ'ΣΣΑ[45], δύο νῆσοι πλησίον Σαλαμῖνος.[46] Ἔστι καὶ ἄλλη ὑπὲρ Μίλητον, ἐν ᾗ Ἄτταλος ἀνῃρέθη. Τὸ ἐθνικὸν, Φαρμακουσσαῖος, ἢ Φαρμακούσιος. F

PHARMACUSSA, duæ insulæ prope Salamina. Est etiam alia supra Miletum, in qua Attalus occisus fuit. Gentile, Pharmacussæus, vel Pharmacusius.

ΦΑΡΝΑΚΙ'Α[47], χώρα καὶ πόλις Ποντικὴ, προσεχὴς τῇ Τραπεζοῦντι. Τὸ ἐθνικὸν Φαρνακεὺς, ἀπὸ τοῦ Φάρνακος, ὡς Ἀντίοχος Ἀντιοχεὺς, Σέλευκος Σελευκεύς. Ἔστι καὶ Φρυγίας Φαρνάκιον, ὡς Ἀλέξανδρος περὶ G Φρυγίας τρίτῳ.

PHARNACIA, regio, & urbs Pontica, vicina Trapezunti. Gentile, Pharnaceus, à Pharnace, ut Antiochus, Antiocheus, Seleucus, Seleuceus. Est etiam Pharnacion Phrygiæ, ut Alexander de Phrygia lib. 3.

ΦΑ'- PHA-

41 Φαραιεῖς.] Viderint doctiores an apud Strabonem loco modo dicto pro Φαριεῖς legendum sit Φαραιεῖς, ut est apud Stephanum, qui hujusmodi formam exemplis affirmat.

42 Φαρὰν, πόλις, &c.] Pharan, urbs inter Ægyptum & Arabiam. Ptolemæo lib 5. c. 17. promontorium juxta Pharan & Phara vicus Arabiæ Petrææ prope Ægyptum memorantur, & in sacris literis Pharan est locus deserti Arabiæ habitatione Ismaelis, filii Abrahami ex Agar Ægyptia nobilis, cujus fit mentio Numerorum cap. 13.

43 Φάρβαιθος, πόλις Αἰγύπτου.] Pharbæthus, urbs Ægypti. Memoratur Ptolemæo. lib. 4. c. 5. necnon Nomos Pharbæthites, cujus etiam meminit Herodot. lib. 2. c. 166. Utriusque Plin. lib. v. c. ix. x.

44 Φάρις, πόλις τῆς Λακωνικῆς.] Pharis, urbs Laconicæ. Ejus situm describit Pausan. in Laconicis: Διαβᾶσι δὲ αὐτόθεν ποταμὸν Φελλίαν παρὰ Ἀμύκλας ἰοῦσιν εὐθεῖαν ὡς ἐπὶ θάλασσαν, [Φάρις πόλις ἐν τῇ Λακωνικῇ ποτὲ ᾠκεῖτο. i.e. *Transeuntibus verò illinc amnem Phelliam, rectà Amyclas petentibus tamquam ad mare, Pharis urbs in Laconica olim habitabatur.* Emeruit locari in Homericis carminibus, Il. 2. v. 582. ubi legitur versiculus ille, quem affert auctor noster. Spartani & finitimi non *Pharin*, sed *Pharas* vocarunt, auctore Pausania lib. 4. Ἦλθεν ἐπὶ πόλιν τῆς Λακωνικῆς τὸ μὲν ἀρχαῖον ὄνομα καὶ ἐν Ὁμήρου καταλόγῳ Φάριν, ὑπὸ δὲ τῶν Σπαρτιατῶν καὶ περιοίκων καλουμένων Φαράς. i.e. *Venit ad urbem Laconicæ, antiquum nomen & in Homeri catalogo Pharin, Spartiatæ autem & finitimi vocant Pharas.* A Lacedæmoniis eversam tradit idem auctor lib. 3. Ἐπὶ τούτου πόλεις Λακεδαιμόνιοι τῶν περιοικίδων πολέμῳ κρατήσαντες, ἐξεῖλον Ἀμύκλαν καὶ Φάριν καὶ Γερανθρὰς ἐχόντων ἔτι Ἀχαιῶν. i.e. *Hujus tempore Lacedæmonii finitimas urbes bello captas everterunt Amyclam & Pharin & Geranthras, quas Achæi occuparant.*

45 Φαρμακοῦσσα, δύο νῆσοι, &c.] Pharmacusiæ, duæ insulæ prope Salaminin. Memorantur Straboni lib. 9. Εἶθ' ἡ ἄκρα ἡ Ἀμφιάλη, καὶ τὸ ὑπερκείμενον λατόμιον, καὶ ὁ εἰς Σαλαμῖνα πορθμὸς, ὅσον διστάδιος, ὃν διαχοῦν ἐπειρᾶτο Ξέρξης, ἔφθη δὲ ἡ ναυμαχία γενομένη, καὶ ἡ φυγὴ τῶν Περσῶν. Ἐνταῦθα δὲ καὶ αἱ Φαρμακοῦσσαι δύο νησία, ὧν ἐν τῷ μείζονι Κίρκης τάφος δείκνυται. i. e. *Tum promontorium Amphiale, & superjacens lapidicina, ac trajectus in Salamina, circiter duorum stadiorum, quem cùm aggere ingesto complanare Xerxes conaretur, navali prælio, suorumque fugâ præventus fuit. Ibi & duæ parvæ insulæ sunt Pharmacusæ, in quarum majore ostenditur sepulcrum Circes.*

46 Ἔστι καὶ ἄλλη ὑπὲρ Μίλητον, &c.] Est & alia insula Pharmacusa supra Miletum. Memoratur Plutarcho & Suetonio, circa quam Cæsarem à Pyratis, cum Rhodum trajiceret, captum scribunt; posterioris in J. Cæsare cap. 4. sunt verba: *Huc* [Rhodum] *dum hibernis jam mensibus trajicit, circa Pharmacusam insulam à prædonibus captus est.*

47 Φαρνακία, χώρα καὶ πόλις, &c.] Pharnacia, regio & urbs Pontica adhærens Trapezunti. Memoratur Straboni lib. 12. Μετὰ δὲ τὴν Σιδήνην ἡ Φαρνακία ἐστὶν ἐρυμνὸν πόλισμα· καὶ μετὰ ταῦτα ἡ Τραπεζοῦς πόλις Ἑλληνίς. i. e. *Post Sidenen Pharnacia est munitum oppidum; & postea Trapezus urbs Græcanica.* Ac paulo pòst: Ὑπὲρ μὲν δὴ τῶν περὶ Φαρνακίαν καὶ Τραπεζοῦντα τόπων οἱ Τιβαρηνοὶ, καὶ Χαλδαῖοι μέχρι τῆς μικρᾶς Ἀρμενίας εἰσίν. i. e. *Supra loca circa Pharnaciam & Trapezuntem sunt Tibareni, & Chaldæi usque ad parvam Armeniam.*

48 Φα-

ΦΑ'ΡΟΣ[48], νῆσος ἐν τῷ Ἀδρίᾳ, ποτα- A
μὸν ὁμώνυμον ἔχουσα. Ἔστι δὲ κτίσμα Φαρίων,
ὡς Ἔφορος εἰκοστῷ ὀγδόῳ. [49] Ἔστι καὶ πόλις
Ἰλλυρίας, ὡς Πολύβιος γ'. Τὸ ἐθνικὸν, Φά-
ριοι.[50] Ἔστι καὶ νῆσος ἡ πρὸς τῇ Ἀλεξανδρείᾳ,
[51] ἐφ' ἧ ὁ Σωστράτου τοῦ Δεξιφάνους πύργος B
ὁμωνύμως λεγόμενος Φάρος. Φάρος δὲ ὁ
πρωρεὺς Μενελάου, ἐν τῇ νήσῳ δηχθεὶς ὑπὸ
ὄφεως, ἐτάφη. Φάρος δὲ καὶ ἡ Ἀλεξάνδρεια
ἐκαλεῖτο. Τὸ ἐθνικὸν Φάριος, καὶ Φαρία, καὶ
Φάριον. Ἔστι καὶ πόλις Περραιβική. Ἐθνικὸν C
τὸ αὐτό.

PHAROS, insula in mari Adriatico fluvium habens ejusdem nominis. Est verò Phariorum opus, ut Ephorus lib. 28. Est etiam urbs Illyriæ, ut Polybius lib. 3. Gentile, Pharii. Est etiam insula juxta Alexandriam, in qua turris Sostrati filii Dexiphanis eodem nomine dicta *Pharos*. Pharos autem, Menelai proreta à serpente morsus in hac insula sepultus est. Alexandria etiam *Pharos* vocabatur. Gentile, Pharius, & Pharia, &Pharium. Est etiam urbs Perrhæbiæ. Gentile, idem.

ΦΑΡΟΥ'ΣΙΟΙ[52], ἔθνος Λιβυκὸν· Μέμνηται αὐτῶν Διονύσιος, καὶ Ἀρτεμίδωρος.

PHARUSII, populi Libyci. Meminit eorum Dionysius, & Artemidorus.

ΦΑ'ΡΣΑΛΟΣ[53], πόλις Θεσσαλίας, D
ἀπὸ Φαρσάλου τοῦ Ἀκρισίου. Τὸ ἐθνικὸν Φαρσάλιος, καὶ Φαρσαλὶς, καὶ Φαρσαλία. [54] Ἔστι καὶ Παμφυλίας πόλις. Λέγεται καὶ Φαῤῥάλιος διὰ δύο ῥῥ, [55] ὡς Μυῤῥίνη, καὶ Κόῤῥη, καὶ ἐπὶ Κόῤῥης. E

PHARSALUS, urbs Thessaliæ, sic dicta à Pharsalo Acrisii filio. Gentile, Pharsalius, & Pharsalis, & Pharsalia. Est etiam Pamphyliæ urbs. Dicitur etiam *Pharrhalius* per duplex *rr*. ut Myrrhine, & Corre, & in Corre.

ΦΑ- PHA-

48 Φάρος, νῆσος ἐν τῷ Ἀδρίᾳ.] Pharus, insula in Adria, id est, mari Adriatico. Memoratur Melæ lib. 2. c. 7. *Atque ut Alexandriæ, ita Brundusio adjacens Pharos*. Illyrico adscripsit Plin. lib. 3. c. 21. necnon Polyb. lib. 3.

49 Ἔστι καὶ πόλις Ἰλλυρίας, &c.] Pharus est etiam urbs Illyriæ ex Polyb. lib. 3. Qui ab Æmilio Romanorum duce captam & eversam prodit, libro citato: Ὁ δὲ στρατηγὸς τῶν Ῥωμαίων Αἰμίλιος τὴν μὲν Φάρον εὐθέως ἐξ ἐφόδου παραλαβὼν, κατέσκαψε. Τῆς δὲ λοιπῆς Ἰλλυρίδος ἐγκρατὴς γενόμενος καὶ πάντα διατάξας κατὰ τὴν αὐτοῦ προαίρεσιν, μετὰ ταῦτα λήγοντος ἤδη τοῦ θερείας, εἰς τὴν Ῥώμην ἐπανῆλθε. i. e. *Dux Romanorum Æmilius Pharum statim repentino incursu captam diruit. Deinde Illyride reliqua in potestatem redacta, rebusque omnibus ex animi sententia dispositis, desinente jam æstate Romam reversus est.*

50 Ἔστι καὶ νῆσος, &c.] Est & Pharus insula prope Alexandriam. De qua sic Mela lib. 2. c. 7. *Pharos Alexandriæ nunc ponte conjungitur, olim (ut Homerico carmine proditum est) ab eisdem oris cursu diei totius abducta: &, si ita res fuit, videri potest conjectantibus in tantum mutatæ causas Nilum præbuisse, dum limum subinde; & præcipuè cum exundaret, litori annectens, auget terras, spatiumque augescentium in vicina vada promovet*. Olim in medio mari stetit, postea aggere facto, & Nilo adjuvante Alexandriæ muris proximabat. Utrumque graphice depingit Lucanus lib. x.

Tunc claustrum pelagi cepit Pharon: insula quondam
In medio stetit illa mari, sub tempore vatis
Proteos: at nunc est Pellæis proxima muris.

Alludit Lucanus ad Odyss. 4. v. 355. ubi Homerus ait Pharum insulam distare ab Ægypto tantum, quantum navis ἠμερίη conficit. Quo etiam respexisse videtur Plin. lib. v. c. 31. cum inquit: *Insularum ante Asiam prima est in Canopico ostio Nili, à* Canopo *Menelai gubernatore (ut ferunt) dicta. Altera juncta ponte Alexandriæ, colonia Cæsaris Dictatoris, Pharus; quondam diei navigatione distans ab Ægypto; nunc è turri nocturnis ignibus cursum navium regens*. Ovid. etiam Met. lib. xv. I. v. 286. canit:

Fluctibus ambitæ fuerant Antissa, Pharosque
Et Phœnissa Tyros, quarum nunc insula nulla est.

51 Ἐφ' ἧ ὁ Σωστράτου, &c.] In insula Pharo ad Alexandriam erat turris ejusdem nominis, à Sostrato architecto constructa, de qua Plin. lib. 36. c. 12. *Magnificatur & alia turris à rege facta in insula Pharo, portum obtinente Alexandriæ, quam constitisse octingentis talentis tradunt: magno animo, ne quid omittamus, Ptolemæi regis, quod in ea permiserit Sostrati Gnidii architecti structuræ ipsius nomen inscribi. Usus ejus, nocturno navium cursui ignes ostendere, ad prænuntianda vada, portusque introitum*. Ab hac reliquæ etiam turres in aliis portubus ad eundem usum factæ eodem nomine insigniuntur; de quibus consulendus Strab. lib. 17.

52 Φαρούσιοι, ἔθνος Λιβυκόν.] Pharusii, gens Libyca ex Dionysio & Artemidoro. Priori memorantur v. 216. cui *Phaurusii* dicuntur:

Ἑξείης δ' ἐπὶ τοῖς, Φαυρούσιοι· ὧν ὑπὲρ αἶαν
Ναίουσι Γαράμαντες ἀπείριτοι ———

Deinceps vero post hos, Phaurusii. Quorum supra terram
Habitant Garamantes innumeri ———

Ubi Eustathius silet. Eorum quoque meminit Strabo lib. 17. è nostris Sallustius in bello Jugurthino Mela lib. 3. c. 10. *Deinde Pharusii, aliquando tendente ad Hesperidas Hercule, dites: nunc inculti, & nisi quod pecore aluntur, admodum inopes*. Plin. lib. 5. c. 8. *Pharusii quondam Persæ, comites fuisse dicuntur Herculis ad Hesperidas tendentis*. Ubi Salmasius legit, *per se* pro *Persæ*, audacter nimis. Namque apud Sallust. libro citato ubi de Herculis exercitu agit, hæc leguntur: *Ex eo numero Medi, Persæ, & Armenii navibus in Africam transvecti, proximos nostro mari locos inhabitavere: sed Persæ intra Oceanum magis, hique alveos navium inversos pro tuguriis habuere*. Quæ verba vulgatam Plinii lectionem affirmant.

53 Φάρσαλος, πόλις Θεσσαλίας.] Pharsalus, urbs Thessaliæ. Sedebat ad Enipeum fluvium, pugnâ inter Cæsarem & Pompeium memorabilis, auctore Appiano de Bellis Civil. lib. 2. Διὸ δὴ πεντακισχιλίους τῶν Ἰταλῶν φύλακας τοῦ στρατοπέδου καταλιπὼν, παρέταττε τοὺς λοιποὺς, ἐς τὸ μεταξὺ Φαρσάλου τε πόλεως καὶ Ἐνιπέως ποταμοῦ· ἔνθα καὶ ὁ Καῖσαρ ἀντιδιεκόσμει. i. e. *Quapropter relictis quatuor millibus Italorum, qui castra custodirent, cæteros deduxit in aciem inter Pharsalum urbem & Enipeum amnem. Ubi & Cæsar ex adverso constitit, castris dispositis*. Esse urbem Episcopalem sub Archiepiscopo Larissæo, ac *Farsa* vocari tradit Philippus Ferr. Alexandrinus in suo Lexico Geographico. Memoratur & vetus & nova Pharsalus Straboni lib. 9. Livio diversis locis, & aliis; *Pharsalia* vocatur Floro lib. 4. c. 12. Lucanus Poëma suum, de bello civili *Pharsaliam* vocat:

——— *Pharsalia nostra*
Vivet, & à nullo tenebris damnabitur ævo.

Causa verò, cur Lucan. Poëma suum vocaverit Pharsaliam est clarior quam ut indicari egeat.

54 Ἔστι καὶ Παμφυλίας, &c.] Vide Φασηλίς.

55 Ὡς μυῤῥίνη, &c.] Hæc affert in exemplum etsi non pertinent ad topographiam. Μυῤῥίνη enim id est myrtus dicitur pro μυρσίνη, & κόῤῥη, i. e. *maxilla* pro κόρση, unde etiam dicitur ἐπὶ κόῤῥης παίειν, i. e. *in faciem percutere*, sic enim supplendum est illud ἐπὶ κόῤῥης.

ΦΑΡΥΓΑΙ[56], πόλις Λοκρίδος, [57] ἣν Ὅμηρος Τάρφην καλεῖ. Οἱ μὲν, ἀπὸ τῆς ἐν Φαρύγαις Τάρφης τοὔνομα· Οἱ δὲ, ἀπὸ τοῦ πυκνοῦ τῆς ὕλης ταύτας κεκλῆσθαι. Οἱ πολῖται Φαρυγαῖοι, ὡς δῆλον ἐκ τῆς Φαρυγαίας Ἥρας.

PHARYGÆ, urbs Locridis, quam Hom. *Tarphen* vocat. Alii quidem à Tarphe in Pharygis. Alii autem à densitate sylvæ has vocatas fuisse existimant. Cives, Pharygæi, ut patet ex nomine Junonis Pharygææ.

ΦΑΣΑΗΛΙΣ[58], πόλις τῆς Ἰουδαίας, ἀπὸ Ἡρώδου κτισθεῖσα, τοῦ πρώτου βασιλέως τῆς χώρας, τῷ ὀνόματι τοῦ ἀδελφοῦ, ὡς Ἰώσηπος ἐν ά τοῦ πρὸς Ῥωμαίους πολέμου. Τὸ ἐθνικὸν Φασαηλίτης, ὡς αὐτὸς ἐν τῇ αὐτῇ.

PHASAELIS, urbs Judææ, ab Herode condita, primo regionis rege, sic dicta à nomine fratris, ut Josephus lib. 1. de bello adversus Romanos. Gentile, Phasaëlites, ut idem in eodem libro.

ΦΑΣΗΛΙΣ[59], πόλις Παμφυλίας, ἡ πρότερον Πιτυοῦσσα, καὶ ὕστερον Φάρσαλος. Ὁ πολίτης, Φασηλίτης. [60] Θεοδέκτης δ᾽ ἦν γένος Φασηλίτης, υἱὸς Ἀριστάνδρου, κάλλει διαφέρων, ὃς ἐποίησε τραγῳδίας ν´, καὶ ῥητορικὰς τέχνας, [61] καὶ λόγους ῥητορικοὺς ἐπῶν. Ἀπέθανε δ᾽ Ἀθήνησι, καὶ ἐπιγέγραπται αὐτῷ ἐλεγεῖον τόδε,

[62] Ἥδε χθὼν κόλποισι Φασηλίτην Θεοδέκτην
Κρύπτει, ὃν ηὔξησαν μοῦσαι Ὀλυμπιάδες.
Ἐν δὲ χθὼν, ἱεραῖς τρεῖς καὶ δέκα ἁμίλλαις,
Ὀκτὼ ἀκηράτους ἀμφεθέμην στεφάνους.

[63] Ἡρω-

PHASELIS, urbs Pamphyliæ, quæ prius *Pityussa*, & postea *Pharsalus*. Civis, Phaselites. Theodectes verò erat genere Phaselites, filius Aristandri pulchritudine excellens, qui tragœdias quinquaginta, & rhetoricas artes, & orationes rhetoricas versibus fecit, Athenis autem mortuus est, ac ipsi hoc lugubre carmen inscriptum fuit.

Hac terra sinu Phaselitem Theodectem
Tegit, quem nutrivere Musæ Olympiades.
Dum viverem sacris tredecim certaminibus
Octo immortales mihi impositæ sunt coronæ.

Hero-

56 Φαρύγαι, πόλις Λοκρίδος, &c.] Pharygæ, arum, urbs Locridis. De qua sic Strabo lib. 9. Ἡ δὲ Σκάρφη [Τάρφη] κεῖται ἐφ᾽ ὕψους, διέχουσα σταδίους εἴκοσι, χώραν δ᾽ εὔκαρπον, καὶ εὔδενδρον ἔχει· ἤδη γὰρ, καὶ αὕτη ἀπὸ τοῦ δάσους ὠνόμασται· καλεῖται δὲ νῦν Φαρύγαι. Ἵδρυται δ᾽ αὐτόθι Ἥρας Φαρυγαίας ἱερόν. i.e. *Scarphe* [lege Tarphe] *in sublimi jacet, stadiis* XX. *distans, regionem habet frugum, arborumque feracem. Nam & hæc à densitate nomen habet. Nunc vocatur* Pharygæ. *Ibi verò est Junonis Pharygææ templum.*

57 Ἣν Ὅμηρος Τάρφην καλεῖ.] Homerus Tarphen celebrat Il. 2. v. 533, de qua suo loco egit auct. noster.

58 Φασαηλίς, πόλις τῆς Ἰουδαίας, &c.] Phasaelis, urbs Judææ, ex Josephi de bello lib. 1. Ejus ex libro citato c. XVI. sunt verba: Φασαήλῳ δὲ τῷ ἀδελφῷ, τὸν ἐν Ἱεροσολύμοις ὁμώνυμον πύργον Οὗ τό, τε σχῆμα, καὶ τὴν ἐν τῷ μεγέθει πολυτέλειαν διὰ τῶν ἑξῆς δηλώσομεν. Καὶ πόλιν ἄλλην κτίσας κατὰ τὸν ἀπὸ Ἱεριχοῦς ἰόντων αὐλῶνα πρὸς βορέαν, Φασαηλίδα ὠνόμασεν. i. e. *Phasaëlo verò fratri, Hierosolymis cognominem turrim ædificavit; cujus figuræ & in magnitudine sumptum postea declarabimus. Et urbem condidit in convalle, qua itur ab Hierichunte in Boream, & Phasaëlidem nominavit.* Convallem illam *Phaselidem* quoque vocat Plin. lib. 13. c. 4.

59 Φασηλὶς, πόλις Παμφυλίας, &c.] Phaselis, urbs Pamphyliæ, quæ antea *Pityussa*, & postea *Pharsalus*. Alii Pamphyliæ, alii Lyciæ, alii Ciliciæ assignant hanc urbem; Liv. lib. 37. c. 23. inquit sitam fuisse in confinio Lyciæ, & Pamphyliæ; ac cum Cilices piraticam facientes eam obtinerent, auct. Floro lib. 3. c. 6. hinc factum videtur, ut Ciliciæ quoque adscriberetur. A Mopso conditam tradit Pomp. Mela lib. 1. c. 14. A Publio Servilio eversam prodit Florus libro capiteque citatis. Fuit urbs insignis, quod tres portus haberet; ac quod juxta eam erant angustiæ quædam ad mare, per quas Alex. Magnus copias suas traduxit adeò miraculosè, ut Josephus Antiquitatum lib. 2. cap. ultimo transitum filiorum Israël per mare rubrum cum hoc Alexandri transitu comparaverit, de quo Ethnici quoque scriptores loquuntur, inter quos Q. Curtius lib. 5. c. 3. Strabo lib. 14. cujus verba placitum huc conferre: Εἶτα Φασηλὶς, τρεῖς ἔχουσα λιμένας, πόλις ἀξιόλογος καὶ λίμνη. Ὑπέρκειται δ᾽ αὐτῆς τὰ Σόλυμα ὄρος, καὶ Τερμισσὸς Πισιδικὴ πόλις, ἐπικειμένη τοῖς στενοῖς, δι᾽ ὧν ὑπέρβασίς ἐστιν εἰς τὴν Μιλιάδα. Καὶ ὁ Ἀλέξανδρος δὲ διὰ τοῦτο ἐξεῖλεν αὐτὴν, ἀνοῖξαι βουλόμενος τὰ στενά. Περὶ Φασηλίδα δ᾽ ἐστὶ τὰ κατὰ θάλατταν στενὰ, δι᾽ ὧν Ἀλέξανδρος παρήγαγε τὴν στρατείαν· ἔστι δ᾽ ὄρος Κλίμαξ καλούμενον· ἐπίκειται δὲ τῷ Παμφυλίῳ πελάγει, στενὴν ἀπολεῖπον πάροδον ἐπὶ τῷ αἰγιαλῷ, ταῖς μὲν νηνεμίαις γυμνουμένην, ὥστε εἶναι βάσιμον τοῖς ὁδεύουσι· πλημμύροντος δὲ τοῦ πελάγους ὑπὸ τῶν κυμάτων καλυπτομένην ἐπιπολύ· ἡ μὲν οὖν διὰ τοῦ ὄρους ὑπέρβασις, περίοδον ἔχει καὶ προσάντης ἐστὶ, τῷ δ᾽ αἰγιαλῷ χρῶνται κατὰ τὰς εὐδίας. Ὁ δὲ Ἀλέξανδρος εἰς χειμέριον ἐμπεσὼν καιρὸν, καὶ τὸ πλέον ἐπιτρέπων τῇ τύχῃ πρὶν ἀνεῖναι τὸ κῦμα ὥρμησε, καὶ ὅλην τὴν ἡμέραν ἐν ὕδασι γενέσθαι τὴν πορείαν συνέβη, μέχρι ὀμφαλοῦ βαπτιζομένων. Ἔστι μὲν οὖν καὶ αὕτη ἡ πόλις Λυκιακὴ, ἐπὶ τῶν ὅρων ἱδρυμένη τῶν πρὸς Παμφυλίαν. i.e. *Ac deinde* Phaselis *tres habens portus, urbs memorabilis, & lacus. Supra hanc Solyma sunt mons, & Termessus Pisidica urbs, angustiis montium imminens, per quas in Miliadem transitur; Atque Alexander etiam propterea eam diruit, ut fauces istas aperiret. Apud Phaselidem sunt ad mare angustiæ, per quas exercitum traduxit Alexander. Est enim ibi mons Climax, Pamphylio incumbens mari, & propter litus arctum relinquens transitum; qui tranquillo mari nudatur, & à viatoribus perambulari potest; mari exundante, fluctibus admodum obtegitur. Alexander autem in hybernam incidit tempestatem, cumque fortunæ maximam eventus partem crederet, antequam defluerent undæ profectus est; itaque contigit, ut totum diem milites per aquam iter facerent usque ad umbilicum in eam demersi. Urbs ista Lyciæ est, in confinio Pamphyliæ sita.*

60 Θεοδέκτης, &c.] Celebratur Theodectes Phaselites, orator & Poëta tragicus, Platonis, Isocratis & Aristotelis discipulus, qui præter opera quæ noster recenset scripsit funebrem quoque orationem in Mausoli laudem, ac habuit filium cognominem, qui inter alia scripsit *encomium Alexandri* Epirotæ, auct. Suida in Θεοδέκτης, de quibus vide breviarium nostrum auctorum, quos ad testimonium vocat Stephanus.

61 Καὶ λόγους ῥητορικοὺς ἐπῶν.] Pro ἐπῶν legendum puto διὰ ἐπῶν, sicut διὰ ποιήματος, nam ex Suida in Θεοδέκτης apparet, scripsisse τέχνην ῥητορικὴν ἐν μέτρῳ, καὶ ἄλλα τινὰ καταλογάδην. i.e. *artem rhetoricam versu, & alia quædam oratione-soluta.*

62 * Ἐν δὲ χθὼν, ἱεραῖς τρεῖς, &c.] Versus hic claudicat, sic legendus est:

Αὐτὰρ ἐπὶ χθὸν᾽ ἐὼν ἱεραῖς τρισὶ καὶ δέκ᾽ ἁμίλλαις.

Ut me admonuit amicus quidam ingeniosus pariter, ac eruditus.

63 Hr-

[63] Ἡρωδιανὸς δὲ μόνος νῆσον φησὶ, καὶ προπαροξύνεσθαι. [64] Τὸ μὲν τοι ἀγγεῖον οἱ ἐπ' Ἀλεξανδρείας ὀξύνουσι. A

ΦΑΣΗΛΟΥΣΣΑΙ, δύο νῆσοι Λιβύης, πλησίον Σίρεος ποταμοῦ· Ἑκαταῖος περιηγήσει Λιβύης. Οἱ νησιῶται Φασηλουσσαῖοι, ὡς Σκοτουσσαῖοι. B

ΦΑΣΙΣ[65], πόλις τῆς Αἴας, πρὸς τῷ Φάσιδι ποταμῷ ἐν Κόλχοις. Ἐκτίσθη δὲ ὑπὸ Μιλησίων. Τὸ ἐθνικὸν ἔδει Φασίτης, ὡς Ὀασίτης, Μεμφίτης. Ἢ Φασιάτης, πλεονασμῷ τοῦ α, C ὡς καὶ λέγεται. Τὸ ἐθνικὸν Φασιάτης, καὶ Φασιατικὸς, καὶ Φασιανός. Ἀριστοφάνης ἐν Ὀλκάσι. Καὶ Φασιανὴ θηλυκὸν, καὶ Φασιανὸν νάπος οὐδετέρως. [66] Ἔστι καὶ ἄλλος ποταμὸς Φᾶσις, ἐν τῇ Ταπροβάνῃ. D

ΦΑΣΤΑΙΑ, πόλις ἐν Σάκαις. Τὸ ἐθνικὸν Φασταῖος, καὶ Φασταιεὺς διὰ τὸν τύπον.

ΦΑΝΤΙΑ, πόλις Τρωϊκὴ, κτίσμα Κυμαίων. Καὶ Φαντεῖς, ὡς Νεανδρεῖς, τὸ ἐθνικόν. E

ΦΑΤΡΙΑ[67], ἐξ ἧς οἱ Φράτορες λέγονται, οἱ ἐκ τῆς φατρίας τῆς αὐτῆς ὄντες, ὅ ἐστι τρίτης φυλῆς, ἣν τινες τριττὸν λέγουσιν. Ἐλέγετο δὲ φράτηρ, καὶ φράτωρ· ἀλλὰ τὸ μὲν φράτηρ, ἀρχαῖον μετὰ τῆς αὐτῆς κλίσεως· θάτερον δὲ, νεώτερον. Λέγεται καὶ φάτριον τόπος, ἐν ᾧ οἱ τῆς F αὐτῆς φατρίας συνήγοντο. Λέγεται καὶ φρατρίζειν, τὸ εἰς ταὐτὸν συνιέναι. Καὶ μετὰ τοῦ α, φατριάζειν, ὅπερ σύνηθες τοῖς Ἀττικοῖς. Φατριάζειν ἔλεγον, τὸ ἐν τῷ φατρίῳ εὔχεσθαι, ὅ ἐστι τὸ G τῆς φρατρίας ἔθος. [68] Καὶ κίνημα τοῖς Ῥωμαίοις, καὶ τοῖς τούτων ἱστορικοῖς. Ἀλλὰ καὶ Φατριεῖς ἐκαλοῦντο, οἱ ἐν αὐτῷ συνιόντες. Ἐλέγοντο δὲ καὶ φράτραι, καὶ φάτραι· ἀλλ' οὐ συνάδει τῷ Φατριεύς. Ὡς γὰρ Ὑρία Ὑριεὺς, Ὑ- H σία Ὑσιεὺς, οὕτω Φρατρία Φρατριεύς.

ΦΕΑ,

Herodianus solus *insulam* vocat, & accentum in antepenultima habere inquit. Cum significat receptaculum Alexandrenses acuunt.

PHASELLUSSÆ, duæ insulæ Libyæ, prope Sirim fluvium, Hecatæus Libyæ periegesi, insulares, Phaselussæi, ut Scotussæi.

PHASIS, urbs Aeæ, juxta Phasin fluvium in Colchis. A Milesiis condita. Gentile debebat esse Phasites, ut Oasites, Memphites. Vel Phasiates, pleonasmo τοῦ *a*, ut etiam dicitur. Gentile Phasiates, & Phasiaticus & Phasianus. Aristophanes *Olcasi*. Et Phasiana fœmineum, & φασιανὸν νάπος, i. e. *Phasianus saltus*, neutro genere. Est etiam alius fluvius Phasis in Taprobana.

PHASTÆA, urbs in Sacis. Gentile, Phastæus, & Phastæeus propter typum.

PHANTIA, urbs Troiana, à Cumanis condita. Et Phanteis, ut Neandreis, gentile.

PHATRIA, ex qua *Phratores* dicuntur, qui sunt ex eadem *Phatria*, hoc est ex tertia tribus parte, quam aliqui τριττὸν, h. e. *tertiam* dicunt. Dicebatur etiam Phrater, & Phrator. Sed Phrater antiquum est cum ejusdem declinatione. Alterum recentius. Dicitur etiam *Phatrion* locus, in quo homines ejusdem Phatriæ congregabantur. Dicitur etiam φρατρίζειν, i. e. *phratrizare*, *in eumdem locum convenire*. Et cum α' φατριάζειν, i. e. *phatriazare*, quod Atticis consuetum. Φατριάζειν verò dicebant, *in phatrio precari*, quæ est phratriæ consuetudo. Et motus Romanis & horum historicis. Phatrieis quoque vocabantur, qui in eumdem locum conveniebant. Dicebantur etiam *Phratræ*, & *Phatræ*. Sed non consonat nomini Phatrieus. Ut enim Hyria, Hyrieus, Hysia, Hysieus, sic Phratria, Phratrieus.

PHEA,

63 Ἡρωδιανὸς δὲ μόνος, &c.] Inquit Herodianum solum asserere Phaselidem esse insulam. Ex Strabonis verbis in hujus sectionis capite appositis patet fuisse Lacum.

64 Τὸ μὲν τοι ἀγγεῖον, &c.] Inquit, vas, seu receptaculum nomine *phaselidem* Alexandrenses acuere; puto esse navigii genus, quo Phaselitæ piratæ utebantur.

65 Φᾶσις, πόλις τῆς Αἴας, πρὸς τῷ, &c.] Phasis, urbs Ææ, ad Phasim amnem in Colchis. Utriusque meminit Scylax in Κόλχοι, cui Phasis urbs Ἑλληνὶς πόλις, i. e. *Græcanica urbs* dicitur, de qua nihil fatu dignum narratur; at de fluvio multa fabulantur præcipuè Poëtæ. Per eum enim Argonautas *Jasone* duce in Colchos ad vellus aureum rapiendum navigâsse dicunt, unde Ovid. Met. lib. VII.

Multaque perpessi claro sub Jasone tandem
Contigerant rapidas limosi Phasidos undas.

De ejus ortu digladiantur scriptores, nec minor est lis de loco, quò aquas exonerat, major pars ex Armeniæ montibus oriri, atque apud Colchos mari immergi asserunt; noster ex Amarantis Colchica gente fluere, unde Amarantium τὸν Φᾶσιν φησὶν inquit in Ἀμάραντοι. Poëtæ ejus nomine sæpe pro regione Colchica utuntur. Ovid. in Epist. Hypsipyles ad Jasonem:

Illa sibi Tanai, Scythiæque paludibus udæ
Quærat, & à patria Phasidos usque, virum.

Eidem de Arte amandi lib. 2. v. 103. *Medea* dicitur Phasias:

Phasias Æsonidem, Circe tenuisset Ulyssem
Si modo servari carmine posset amor.

Ab amne regio *Phasiana* dicebatur, & populi Phasiani, unde aves, quas *Phasianos* vocant ad nos detulisse Argonautas ferunt; de quibus si plura scire desideras, adi Stukium in Arrhiani Periplum Ponti Euxini, & alios.

66 Ἔστι καὶ, &c.] Celebrat alium Phasim fluvium in Taprobana insula, cujus meminit Ptolem. lib. VII. c. IV.

67 Φατρία, &c.] Phatria, seu Phratria, erat tertia tribus pars apud Athenienses, de qua consulendi Harpocratio, Suidas & alii Lexicographi.

68 Καὶ κίνημα τοῖς Ῥωμαίοις, &c.] Nullus dubito, pro κίνημα, i. e. *motus*, legendum κήδεια, i. e. *affinitas*, ad nomen enim Latinum *frater* alludit, quod ex ipsius verbis conjectare facilè possumus.

69 Φέα,

ΦΕΆ, πόλις [69] τῆς Ἠλείας. Ὅμηρος A διὰ τοῦ ι.

Φειᾶς παρ τείχεσσι —

Τὸ ἐθνικὸν, Φεαῖος.

ΦΕΛΕΣΣΑΙ͂ΟΙ [70], ἔθνος ὅμορον τοῖς Ὀμβρικοῖς πρὸς τῇ Ἰαπυγίᾳ, ὡς Εὔδοξος B ἕκτῳ.

ΦΕΛΛΕΥ͂Σ [71], ὄρος τῆς Ἀττικῆς. Τάχα δὲ οὐ μόνης τῆς Ἀττικῆς, ἀλλὰ παντὸς τοῦ τόπου ἔχοντος ἐπιπολῆς μὲν πέτρας, ὑπὲρ ταύτης δὲ γῆν λιπαρὰν καὶ πρὸς ἐλαιοφυτείαν. C Τὸ τοπικὸν, Φελλείτης ἂν εἴη, ὡς τοῦ Ἀταρνεὺς Ἀταρνείτης.

ΦΕΛΛΟ͂Σ [72], πόλις Παμφυλίας· Ἑκαταῖος Ἀσίᾳ. Ἀλέξανδρος ὁ πολυΐστωρ ἐν τῷ περὶ Λυκίας, Φελλὸν καὶ Ἀντίφελλον Λυ- D κίας εἶναι λέγει. Ὁ πολίτης, Φελλίτης, καὶ Ἀντιφελλίτης, ὡς Ἀλέξανδρος ἐν τῇ εἰρημένῃ, καὶ Πολύχαρμος.

ΦΕΝΈΒΗΘΙΣ [73], πόλις Αἰγύπτου. Τὸ ἐθνικὸν, τῷ συνήθει χαρακτῆρι. Καὶ Φενεβη- E θίτης· [74] οὕτω γὰρ * ὧρα πολλῶν ὁ φιλόσοφος ἐχρηματίζετο.

ΦΕΝΕΟ͂Σ [75], πόλις Ἀρκαδίας·

Οἳ Φενεόν τ' ἐνέμοντο, καὶ Ὀρχομενόν·

Λέγεται καὶ ἀρσενικῶς. [76] Ἔστι δὲ ἡ πόλις τῆς F Ἀζανίας. Ὁμορεῖ δὲ ἐκ τῶν πρὸς βορρᾶν μερῶν τῇ Κλειτορίᾳ, ἐν δὲ τῷ πρὸς ἄρκτους Αἰγείροις καὶ Πελλωίταις, Ἀχαϊκαῖς πόλεσι. Κεῖται δὲ ὑπὲρ τὸ ὄρος τὴν Κυλλήνην. Ὁ πολίτης Φενεεὺς, καὶ Φενεάτης, καὶ Φενεαῖος· Καὶ θη- G λυκῶς, Φενεαία, καὶ Φενεαῖον. Τὸ κτητικὸν Φενεατικὸς, καὶ Φενεατική, καὶ Φενικὸς, καὶ Φενική.

ΦΕ-

PHEA, urbs Elidis. Hom. per ει scribit.

Pheæ juxta muros. —

Gentile, Pheæus.

PHELESÆI, populi vicini Umbris juxta Japygiam, ut Eudoxus lib. 6.

PHELLEUS, mons Atticæ. Forsan non solum Atticæ, sed cujuscunque loci habentis in superficie petras, supra autem, terram pinguem, & olivetis idoneam. Locale, esset Phelites, ut Atarneus, Atarnites.

PHELLOS, urbs Pamphyliæ. Hecatæ. Asia, Alexander polyhistor in de Lycia, Phellum, & Antiphellum Lyciæ esse inquit. Civis, Phellites, & Antiphellites, ut Alexander in prædicto libro, & Polycharmus.

PHENEBETHIS, urbs Ægypti. Gentile, consueto charactere. Et Phenebethites, sic enim * hora multorum philosophus cognominabatur.

PHENEOS, urbs Arcadiæ.

Quique Pheneum incolebant, & Orchomenum [pecorosum,]

Dicitur etiam in mascul. genere. Est verò urbs Azaniæ. Finitima Clitoriæ ex partibus versus boream, in septemtrionali verò, Ægiris, & Pelenitis, Achaicis urbibus. Sita supra montem Cyllenen. Civis, Pheneeus, & Pheneates, & Pheneæus. Et fœm. Pheneæa, & neut. Pheneæum. Possessiv. Pheneaticus, & Pheneatica, & Phenicus, & Phenica.

PHE-

69 Φέα, πόλις τῆς Ἠλείας.] Phea, urbs Eleæ ex Homero apud quem scribitur per ει, illius hemistichii, integer versus reperitur Il. 7. v. 135. hoc modo:

Φειᾶς πὰρ τείχεσιν, Ἰαρδάνου ἀμφὶ ῥέεθρα.

Pheæ ad muros Jardani circa fluenta.

Ubi Eustathius nihil fatu dignum habet. Quare apud Stephanum pro διὰ τοῦ ι, legendum διὰ τοῦ ει, quæ lectio affirmatur ex Thucydidis lib. 2. apud quem Φειὰ scribitur, & apud Strabonem lib. VIII. Μετὰ δὲ τὴν Χελωνάταν ὁ τῶν Πισατῶν αἰγιαλὸς πολύς· εἶτ' ἄκρα Φειά· ἦν δὲ καὶ πολίχνη. i. e. *Post Chelonatam Pisatarum litus longo tractu. Deinde promontorium Phea. Erat verò & oppidulum.* Hæc eadem urbs paulò infra dicitur Φία.

70 Φελεσσαῖοι, &c.] Phelessæi, gens contermina Umbris juxta Japygiam. Viderint doctiores an sint Falarienses, quos celebrat Plin. lib. 3. c. 13. in quinta regione Italiæ, Cluverio etiam Italiæ Antiquæ lib. 2. c. 2. memoratur *Falesia* ab Scapri portu versus occasum navigantibus, quæ adhuc hodie, ait ille, vocatur *Porto Foresi*, & *Porto Falesi*. Ego verò ἐπέχω.

71 Φελλεὺς, ὄρος τῆς Ἀττικῆς.] Phelleus, mons Atticæ. Asper sed pascendis capris aptus, unde, qui ex humili fortuna, asperaque vita ad dignitates emersissent, ex Phelleo venire dicebantur, de quo consulendus Suidas.

72 Φελλὸς, πόλις Παμφυλίας.] Phellus, urbs Pamphyliæ, ex Hecatæi Asia. Strabo lib. 14. Lyciæ dedit: Ἐν δὲ τῇ μεσογαίᾳ Φελλὸς, καὶ Ἀντίφελλος, καὶ ἡ Χίμαιρα ἧς ἐμνήσθημεν ἐπάνω. i. e. *In mediterraneis sunt Phellus, & Antiphellus, & Chimæra, cujus suprà meminimus.* Utriusque etiam meminit Ptolemæus inter Lyciæ oppida lib. 5. c. 3. è nostris Plin. lib. 5. c. 27. *Juxta mare Lymira cum amne, in quem Arycandus influit, & mons Massycites, Andriaca civitas, Myra. Oppida, Apyre, & Antiphellos, quæ quondam Habessus, atque in recessu Phellus.*

73 Φενέβηθις, &c.] Phenebethis, urbs Ægypti. Suidæ Φοινεβύθις est Panopolitanæ præfecturæ vicus. Patriam *Valentini* hæretici fuisse tradit Epiphanius.

74 Οὕτω γὰρ * ὧρα πολλῶν ὁ φιλόσοφος, &c.] Locus iste est, ut qui maximè, corruptus & lacunosus; nec Coi senis ope nedum Æsculapii pristinæ sanitati restitui posse credo, sed pro illis verbis ὧρα πολλῶν jurarem scribendum ὧρος ἐθνικῶν. Orus enim ethnicorum scriptor citatur ab auctore nostro in Νικίου κώμη & in Ταύα, de quo verisimile est in hac sectione loqui. Fortassis est idem qui Etymologici magni auctori in Τελέτη dicitur Ὧρος ὁ Θηβαῖος, i. e. *Orus Thebanus*,

75 Φενεὸς, πόλις Ἀρκαδίας.] Pheneus, urbs Arcadiæ. Memoratur Homero Il. 2. v. 605. Ubi legitur versiculus ille, cui deest verbulum πολύμηλον. i. e. *pecorosum.* Ejus etiam meminit Polyb. lib. 2. Pausan. in Arcadicis novam & veterem Pheneum celebrat, Plin. quoque lib. 4. c. 6. inter Arcadiæ oppida ejus meminit.

76 Ἔστι δὲ ἡ πόλις τῆς Ἀζανίας.] De eadem Pheneo Arcadiæ urbe videtur loqui, quoniam Azania erat pars Arcadiæ, ut suo loco dicit noster.

77 Φι-

ΦΕΡΑΙ[77], πόλις Θεσσαλίας· A

Οἵ τε Φερὰς ἐνέμοντο παραὶ Βοιβηΐδα λίμνην.

Ἀπὸ Φέρητος τοῦ Κρηθέως, ἢ Φερᾶς τῆς Αἰόλου θυγατρός. Ὁ πολίτης, Φεραῖος, καὶ Φεραία. Εἰσὶ καὶ ἄλλαι Φεραὶ ἀρχαῖαι, τῶν νῦν Φερῶν B ἀπέχουσαι στάδια ὀκτώ. Εἰσὶ καὶ ἄλλαι Ἰαπυγίας, καὶ Αἰτωλίας, καὶ Παρθυαίων. [78] Ἔστι καὶ διὰ τοῦ η·

Φηράς τε ζαθέας, ἠδ' Ἄνθειαν βαθύλειμον. C

[79] Τὸ ἐθνικὸν, Φεραῖος.

PHERÆ, urbs Thessaliæ.

Quique Pheras incolebant, juxta Bœbcida paludem.

A Pherete filio Crethei, vel à Phera Æoli filia. Civis, Pheræus, & Pheræa. Sunt etiam aliæ Pheræ antiquæ distantes ab his, quæ nunc, stadiis octo. Sunt etiam aliæ Japygiæ, & Ætoliæ, & Parthorum. Scribitur etiam per *eta*.

Pherasque divinas, & Anthiam profunda habentem prata.

Gentile, Pheræus.

ΦΕΡΕΝΤΙΝΟΣ[80], πόλις Σαυνιτῶν ἐν Ἰταλίᾳ. Τὸ ἐθνικὸν, Φερεντηνός. Λέγεται καὶ Φερέντιος, ὡς Διονύσιος ιζ τῆς Ῥωμαϊκῆς ἀρχαιολογίας. D

FERENTINUS, urbs Saunitarum in Italia. Gentile, Ferentenus. Dicitur etiam Ferentius, ut Dionysius lib. 17. Romanæ antiquitatis.

ΦΗΓΑΙΑ, δῆμος τῆς Αἰγηΐδος φυλῆς. Ὁ δημότης, Φηγαιεύς. Ἔστι καὶ ἄλλος δῆμος τῆς Πανδιονίδος φυλῆς, οἱ Φηγαιεῖς. Ὁ δημότης, Φηγαιεύς. Τὰ τοπικὰ, ἐκ Φηγαίων, εἰς Φηγαίων, ἐν Φηγαίων. E

PHEGÆA, populus Ægeidis tribus. Popularis, Phegæeus. Est etiam alius populus Pandionidis tribus, Phegæeis. Popularis, Phegæeus. Localia, ex Phegæarum, ad Phegæarum, in Phegæarum.

ΦΗΓΕΙΑ[81], πόλις Ἀρκαδίας, ἀπὸ Φηγέως βασιλέως, ὡς Χάραξ Ἑλληνικῶν δ'. Φηγεὺς δ' ὁ ἀδελφὸς τοῦ Φορωνέως ἔκτισε πόλιν Φήγειαν, ἣ πρὶν Ἐρύμανθος ἐκαλεῖτο· ὕστερον δὲ Ψωφὶς ὠνομάσθη, ὡς ἐροῦμεν, ἀπὸ τῆς F μητρός. Οἱ πολῖται, Φηγεῖς.

PHEGEA, urbs Arcadiæ, à rege Phegeo, ut Charax Hellenicorum 4. *Phegeus verò frater Phoronei condidit urbem Phegeam, quæ prius* Erymanthos *vocabatur.* Postea autem *Psophis* vocata fuit, ut dicemus, à matre. Cives, Phegeis.

ΦΗΓΟΥΣ, δῆμος Ἐρεχθηΐδος φυλῆς.

PHEGUS, populus Erechtheidis tribus. Popu-

77 Φεραὶ πόλις Θεσσαλίας.] Pheræ, arum, urbs Thessaliæ. Innotuit Homerico carmine, Il. 2. v. 711. ubi legitur versus ille, de quibus ita Strabo lib. 9. Φεραὶ μὲν οὖν εἰσι πέρας τοῦ Πελασγικῶν πεδίων πρὸς τὴν Μαγνησίαν, ἃ παρατείνει μέχρι τοῦ Πηλίου σταδίους ἑκατὸν ἑξήκοντα· ἐπίνειον δὲ τῶν Φερῶν, Παγασαὶ, διέχον ἐνενήκοντα σταδίους αὐτῶν. i. e. *Pheræ igitur sunt terminus Pelasgici campi ad Magnesiam, qui ad Pelium usque stadiis* CLX. *porrigitur. Navale Pherarum sunt Pagasæ, distans ab eis* XC. *stadiis.* Memorantur Livio diversis locis. Hinc celebratur Alexander *Pheræus* tyrannus quidam, ab uxore sua Thebe ob pellicatûs suspicionem interfectus, cujus meminere Plutarch. in Pelopida, Cic. lib. 2. de Officiis, Val. Max. lib. 9. Ovid. in Ibin:

Inque tuo thalamo jugulatus more Pheræi,
Qui datus est letho conjugis ense suæ.

78 Ἔστι καὶ διὰ τοῦ η.] De his Pheris per *eta* jam meminit in Φαραὶ, de quibus vide quæ illic nota 37. annotavimus.

79 Τὸ ἐθνικὸν Φεραῖος, &c.] Lege Φηραῖος. Est enim Φηρῶν gentile, non Φερῶν.

80 Φερεντῖνος, πόλις Σαυνιτῶν.] Ferentinus, urbs Saunitarum. Sic auctor noster vocat Samnites Italiæ populos. Ferentinus autem urbs Samnitum videtur esse, quæ Ptolemæo lib. 3. c. 1. dicitur Φερέντινον, sed ille non inter Samnitum sed Latinorum civitates eam commemorat. Memoratur Venusino vati Epistol. lib. 1. Epist. 17.

——— Ferentinum ire jubebo
Nam neque divitibus contingunt gaudia solis
Nec vixit male, qui natus, moriensque fefellit.

Idem oppidum ab eodem Carm. lib. 3. Od. 4. *Ferentum* dicitur, ut ego puto:

——— Et arvum
Pingue tenent humilis Ferenti.

Enotuit etiam S. Italici carmine lib. 8.

Sylla Ferentinos, Privernatumque maniplos
Ducebat.

Suetonius in Etruria videtur locare, quia in Othone cap. 1, sic de eo loquitur: *Majores Othonis orti sunt oppido Ferentino, familia vetere & honorata, atque ex principibus Etruriæ.* Hernicorum urbem Liv. lib. 7. c. 9. inquit esse: *Insequenti anno cùm L. Sulpicius & C. Licinius Calvus consules in Hernicos exercitum duxissent, neque inventis in agro hostibus, Ferentinum urbem eorum vi cepissent, revertentibus inde eis Tiburtes portas clauserunt.* Idem auctor lib. 10. c. 34. Samnitibus videtur dare: *Postremo potitur oppido Romanus. Samnitium cæsi tria millia ducenti: capti quatuor millia* CC. *præter prædam aliam. Inde Ferentinum ducta legiones. Unde oppidani cum omnibus rebus suis, quæ ferri agique potuerunt, nocte per aversam portam silentio excesserunt.* Ex quibus apparet, non convenire inter auctores de ejus situ, auctor etiam noster paulò infra celebrat Φορεντανὸν urbem Italiæ, & Φρεντανὸς Italiæ gentem, de quibus confusè etiam loquuntur Leander in Italiæ descriptione, & Cluv. in sua Italia Antiqua.

81 Φήγεια, πόλις Ἀρκαδίας.] Phegea, urbs Arcadiæ. Quæ prius *Erymanthos*, dein *Psophis* vocata fuit. Idem adstruit Pausanias lib. 8. Παροικοῦντι δὲ ἐν πόλει Φηγίᾳ, πρὸ δὲ τοῦ Φηγέως τῆς βασιλείας Ἐρυμάνθῳ καλουμένῃ. Ἐπιτραφέντες δὲ αὐτόθι Ἔχεφρων καὶ Πρόμαχος Ἡρακλέους τε ὄντες, καὶ τῆς γυναικὸς τῆς Σικανῆς, μετέθεντο τῇ Φηγίᾳ τὸ ὄνομα Ψωφῖδα ἀπὸ τῆς μητρός. i. e. *Habitanti verò in urbe Phegia* [reliquit eam] *quæ urbs ante Phegei regnum* Erymanthos *dicebatur. Ibi educati Echephron & Promachus, Herculis & uxoris Sicanæ filii, à matre Phegiam urbem* Psophidem *nuncuparunt.* Apud Pausaniam pro Φηγία ex nostro auctore legendum Φηγεία, quoniam ἀπὸ Φηγέως nomen habet, de qua promittit se dicturum, quod adimplet in Ψωφίς, ubi, si placet, videbis annotationes nostras.

λῆς. Ὁ δημότης, Φηγούσιος. Τὰ τοπικὰ, A Φηγοῦντόθεν, Φηγοῦντάδε, Φηγοῦντι.

Popularis, Phegussius. Localia, ex-Phegunte, ad-Pheguntem, in-Phegunte.

ΦΗΜΙΑΙ, πόλις τῆς Ἀρναίας, ἀπὸ Φημίου τοῦ Ἄμπυκος. Ἑλλάνικος πρώτῃ Δευκαλιωνείας. Τὸ ἐθνικὸν, Φημαῖος, καὶ Φημιεὺς, καὶ Φημιάτης, ὧν οἱ τύποι εὕρηνται. B

PHEMIÆ, urbs Arnææ, à Phemio Ampycis filio. Hellanicus lib. 1. Deucalioniæ. Gentile, Phemæus, & Phemieus, & Phemiates quorum formæ inventæ sunt.

ΦΘΕΡΟΦΑΓΟΙ[82], ἔθνος· Στράβων ἑνδεκάτῃ.

PHTHEROPHAGI, natio quædam. Strabo lib. 11.

ΦΘΙΑ[83], πόλις καὶ μοῖρα Θετταλίας. C Παρμενίσκος δὲ χώραν αὐτὴν φησι, καὶ οὐ πόλιν· Οὐκ ὀρθῶς. Ἐκλήθη δὲ ἀπὸ Φθίας γυναικὸς, ἢ Φθίου Ποσειδῶνος καὶ Λαρίσσης. [84] Στράβων δὲ εἰς τέσσαρα διαιρεῖ τὴν Θετταλίαν, Φθιῶτιν, Ἑστιαιῶτιν, Θετταλιῶτιν, D Πελασγιῶτιν. Ὁ πολίτης, Φθιώτης, καὶ Φθιῶτις τὸ θηλυκὸν, καὶ Φθίος, ἀφ' οὗ Φθίοι καὶ Φθίες. Εὕρηται καὶ Φθιὰς θηλυκῶς, παρ' Εὐριπίδῃ ἐν Ἀνδρομάχῃ. Φθιὰς ὅμως.

PHTHIA, urbs, & pars Thessaliæ. Parmeniscus verò regionem eam vocat, non urbem. Sed non rectè. Sic vocata fuit, à *Phthii* uxore, vel à *Phthio* Neptuni, & Larissæ. Strabo in quatuor partes dividit Thessaliam, Phthiotim, Estiæotim, Thessaliotim, Pelasgiotim. Civis, Phthiotes, & Phthiotis fœmineum, & Phthius, à quo Phthii, & Phthies. Invenitur etiam Phthias fœm. gen. apud Euripidem in Andromacha: *Phthias tamen.*

ΦΘΙΡΑ[85], ὄρος Καρίας. Οἱ κατοικοῦντες, E Φθῖρες· καὶ Φθιριὰς θηλυκῶς.

PHTHIRA, mons Cariæ. Incolæ, Phthires, & Phthirias fœmineum.

ΦΙΑ[86], πόλις τοῖς περὶ μάχην Μεσσηνίοις καὶ Λάκωσιν. Ὅμηρος,

Φίας τείχεσιν Ἰαρδάνου ἀμφὶ ῥέεθρα. F

Τὸ ἐθνικὸν Φιεὺς καὶ Φιάτης, καὶ Φιαῖος.

PHIA, urbs, de qua fuit pugna inter Messenios, & Lacones. Hom.

Phiæ muris Iardani circa fluenta.

Gentile, Phieus, & Phiates, Phiæus.

ΦΙΓΑ- PHIGA-

82 Φθεροφάγοι, ἔθνος.] Ptherophagi, gens ex Strabonis libro undecimo. Apud quem Φθειροφάγοι dicuntur, quos prope Iberiam orientalem locat libro citato: Περὶ δὲ τὴν Διοσκουριάδα, ῥεῖ ὁ Χάρης ποταμός. Τῶν δὲ συνερχομένων ἐθνῶν εἰς τὴν Διοσκουριάδα, καὶ οἱ Φθειροφάγοι εἰσιν, ἀπὸ τοῦ ῥύπου, καὶ τοῦ πίνου λαβόντες τοὔνομα. i. e. *Circa Dioscuriadem fluit Charis amnis. De gentibus, quæ Dioscuriadem conveniunt, sunt etiam Phthirophagi, à sordibus & squalore nomen accipientes.* E nostris memorantur Melæ lib. 1. c. 19.

83 Φθία, πόλις καὶ μοῖρα Θετταλίας.] Phthia urbs, & pars Thessaliæ. Celebratur Poëtarum parenti variis in locis, Virgilio Æneiad. lib. 1.

——— *Veniet lustris labentibus ætas*
Cùm domus Assaraci Pthiam, clarasque Mycenas
Servitio premet, ac victis dominabitur Argis.

Ad quem locum ait Servius, Phthiam Achillis, Mycenas Agamemnonis patriam fuisse.

84 Στράβων, &c.] Strabo agit de Thessaliæ in quatuor partes divisione, quas auctor noster nominat lib. 9.

85 Φθίρα, ὄρος Καρίας, &c.] Phthira, æ, mons Cariæ, cujus incolæ Phthires. Aliis inter quos Homerus, & Hecatæus, atque Strabo Φθεὶρ dicitur. Mons enim iste Cariæ celebratur Homericis carminibus, Il. 2. v. 868.

Νάστης αὖ Καρῶν ἡγήσατο βαρβαροφώνων,
Οἳ Μίλητον ἔχον, Φθειρῶν τ' ὄρος ἀκριτόφυλλον.

Nastes rursus Caribus præerat barbare-loquentibus
Qui Miletum incolebant Phtheirumque montem frondosum.

Ubi Eustath. diffusè admodum agit de ejus scriptura & etymologia, quibus immorari non placet, & apud auctorem nostrum hanc sectionem ita legit: Ὁ δὲ Ἐθνογράφος φησίν. Φθὶρ, ὄρος Καρίας. Οἱ κατοικοῦντες Φθῖρες. i. e. *Ethnographus verò* [ita auctorem nostrum vocat, id est, qui de gentibus scripsit, nisi forte scribendum sit *Ethnicographus*, i. e. *Gentilium-scriptor*. Sic enim frequenter eum nominat] *ait: Phthir, mons Cariæ. Incolæ Phthires.* Hunc montem Hecatæus apud Strabonem lib. 14. existimat esse eundem cum Latmo; alii autem Grium esse dicunt: Ἑξῆς δ' ἐστὶν ὁ Λατμικὸς κόλπος, ἐν ᾧ Ἡράκλεια ἡ ὑπὸ Λάτμῳ λεγομένη πολίχνιον, ὕφορμον ἔχον· ἐκαλεῖτο δὲ πρότερον Λάτμος ὁμωνύμως τῷ ὑπερκειμένῳ ὄρει· ὅπερ Ἑκαταῖος μὲν ἐμφαίνει τὸ αὐτὸ εἶναι νομίζων τῷ ὑπὸ ποιητοῦ Φθειρῶν ὄρει λεγομένῳ (ὑπὲρ γὰρ τῆς Λάτμου φησὶ τὸ Φθειρῶν ὄρος κεῖσθαι) τινὲς δὲ τὸ Γρίον φασὶν, ὡς ἂν παράλληλον τῷ Λάτμῳ. i. e. *Sequitur Latmicus sinus, in quo Heraclea sub Latmo dicta, oppidulum cum statione navibus apta. Id antè* Latmos *ab imminente suprà monte appellabatur. Quem montem Hecatæus innuit eundem se putare cum eo, quem Phtheirum montem Homerus nominat (ait enim supra oppidum Latmum esse Phtheirum montem) alii* Grium *ajunt, quippe qui æqualibus spaciis à Latmo distat.* Ego & apud Strabonem & Homerum Φθείρων legendum censeo à Φθεῖρες.

86 Φία, πόλις τοῖς περὶ μάχην Μεσσηνίοις καὶ Λάκωσιν.] Hæc sine dubio corrupta, sic legenda sunt: Φία, πόλις τῆς Ἠλείας, περὶ ἧς μάχη τοῖς Μεσσηνίοις, καὶ Λάκωσι. i. e. *Phia, urbs Eliæ, de qua pugna inter Messenios, & Lacones.* Auctor enim noster videtur respexisse Thucydidem, qui hac de urbe sic loquitur lib. 2. Οἱ δὲ Μεσσήνιοι ἐν τούτῳ, καὶ ἄλλοι τινὲς οἱ οὐ δυνάμενοι ἐπιβῆναι, κατὰ γῆν χωρήσαντες τὴν Φειὰν αἱροῦσι· καὶ ὕστερον αἵ τε νῆες περιπλεύσασαι ἀναλαμβάνουσιν αὐτοὺς, καὶ ἐξανάγονται ἐκλιπόντες Φειάν· καὶ τῶν Ἠλείων ἡ πολλὴ ἤδη στρατιὰ προσεβεβοηθήκει. i. e. *Interea verò Messenii, & alii nonnulli, qui naves conscendere nequirant, terrestri itinere profecti, Phiam capiunt. Postea verò naves, quæ circumvehebantur, eos recipiunt, atque illinc relictâ Phiâ in altum vela fecerunt. Et magna Eleorum manus jam subsidio-venerat.* Inclaruit etiam Il. 7. v. 135. ubi legitur versus ille, ad quem Eustathius quoque auctoris nostri verba habet corrupta hoc modo: Φία, πόλις τῶν περιμαχῶν Μεσσηνίοις, καὶ Λάκωσι, quæ nullum sensum conficiunt, sed tacita loquuntur lectionem nostram. Hæc eadem urbs suprà auctori nostro dicitur Φέα, in hac sectione Φία & apud Thucydidem Φειά.

87 Φιγα-

ΦΙΓΑΛΕ'Α[87], πόλις Ἀρκαδίας. Ῥιανὸς ἐν ε Μεσσηνιακῶν· A

Τὴν μὲν ἀνήγετ' ἄκοιτιν ἐπὶ κραναὴν φιγάλειαν.

Μετωνομάσθη δὲ φιάλεια δίχα τοῦ γ', ἀπὸ φιάλου τινός. Ἔστι καὶ φιάλεια Βιθυνίας. Τὸ ἐθνικὸν τῆς προτέρας φιγαλεύς, καὶ φιγαλείτης. B

ΦΙΔΗ'ΝΗ[88], πόλις Ἀλβανῶν. Τὸ ἐθνικὸν, φιδηναῖος. Ἔοικε καὶ φίδηνα λέγεσθαι, ὡς Ῥάβεννα· Καὶ Φιδηνάτης, ὡς Ῥαβεννάτης· Οὕτω γὰρ Χάραξ κέχρηται φιδηνάτης. C

ΦΙ'ΚΕΙΟΝ[89], ὄρος Βοιωτίας, καὶ διὰ διφθόγγου, καὶ διὰ βραχέως τοῦ ι. Τὸ ἐθνικὸν φικειεὺς, ὡς Βουδειεὺς, Ῥοιτειεὺς, Ἀργιεὺς, Σουνιεύς.

ΦΙ'ΛΑ[90], πόλις Μακεδονίας, κτίσμα Δημητρίου τοῦ Ἀντιγόνου παιδὸς, τοῦ Γονατᾶ καλουμένου, ὃς ἀπὸ τῆς μητρὸς Φίλας ἐπὶ τοῦ Πηνειοῦ ἔκτισε πόλιν Φίλαν. [91] Ἔστι καὶ νῆσος Αἰγύπτου. Ἡρόδοτος τετάρτη, ἐπὶ τὸν ποταμὸν τὸν μέγαν, ᾧ ὄνομα Τρίτων ἐστὶν, ἐκδιδόντος ἐς λίμνην μεγάλην Τριτωνίδα. Τὸ ἐθνικὸν, Φιλαῖος· Τῆς νήσου δὲ, Φιλάτης. D E

ΦΙΛΑΔΕ'ΛΦΕΙΑ[92], πόλις Λυδίας, Ἀττα-

PHIGALEA, urbs Arcadiæ. Rhianus in quinto Messeniacorum.

Quam ducebat uxorem ad asperam Phigaleam.

Postea vocata fuit Phialea, sine *g.* à Phialo quodam. Est etiam Phialea Bithyniæ. Gentile, prioris Phigaleus, & Phigalites.

FIDENE, urbs Albanorum. Gentile, Fidenæus. Videtur quoque *Fidena* dici, ut Rhabenna. Et Fidennates, ut Rhabennates. Sic enim Charax usus est Fidenates.

PHICION, mons Bœotiæ, & per diphthongum, & per *i.* breve. Gentile, Phicieus, ut Budieus, Rhœtieus, Argieus, Sunieus.

PHILA, urbs Macedoniæ, condita à Demetrio Antigoni filio, qui *Gonatas* vocatus fuit, & de matris nomine ad Peneum urbem condidit Philam. Est etiam insula Ægypti. Herodotus lib. 4. *ad fluvium magnum, cui nomen Triton est, qui in paludem magnam Tritonidem effluit.* Gentile, Philæus. Insulæ verò Philates.

PHILADELPHIA, urbs Lydiæ ab Atta-

87 Φιγαλέα, πόλις Ἀρκαδίας.] Phigalea, urbs Arcadiæ, ex Rhiani Messeniacis, cui Φιγάλεια dicitur; postea Φιάλεια vocata fuit. Quod testatur Pausan. in Arcadicis: Τοῦ δὲ Φιάλου, ὃς τὸν Λυκάονος Φίγαλον οἰκιστὴν ὄντα ἀφελόμενος τὴν τιμὴν, Φιαλίαν τὸ ὄνομα τῇ πόλει μετέθετο ἀπ' αὐτοῦ· οὐ μὴν καὶ ἐς ἅπαν ἐξενίκησεν. i.e. *Hujus filius fuit Phialus, qui Phigalo Lycaonis filio conditori eripuit honorem, Phialiam nomen urbi de suo nomine indidit; sed id non semper obtinuit.* Idem auctor hujus urbis situm libro citato describit. Κεῖται δὲ ἡ Φιγαλία ἐπὶ μετεώρου μὲν καὶ ἀποτόμου, πλέονα δὲ καὶ ὑπὸ τῶν κρημνῶν οἰκοδομημένα ἐστὶ τείχη σφίσιν, ἀνελθόντι δὲ ὁμαλής ἐστιν ὁ λόφος ἤδη καὶ ἐπίπεδος. i.e. *Sita est Phigalia edito & prærupto loco, multòque major mœnium pars sub ipsis exstructa fuit rupibus. Montis jugum adscendenti est planum & firmum.* Memoratur etiam Ptolemæo lib. 3. c. 16. posteriore nomine inter Arcadiæ civitates.

88 Φιδήνη, πόλις Ἀλβανῶν.] Fidene, quæ etiam *Fidena* & Græcis & Latinis dicitur, urbs Albanorum. Assidebat Tiberi à Româ XL. stadiis dissita, auctore Dionysio Halicarnasseo hist. Rom. lib. 2. Ἐπὶ τὴν Φιδηναίων ἐστράτευσε πόλιν, ἀπὸ τετταράκοντα σταδίων τῆς Ῥώμης κειμένην, μεγάλην τε καὶ πολυάνθρωπον οὖσαν τότε. i.e. *Contra Fidenatum urbem duxit exercitum* XL. *stadia à Româ dissitam, magnam & populosam tunc.* Idem libro citato: Οἱ πλείους εἰς τὸν Τίβεριν ποταμὸν (ῥεῖ δὲ παρὰ τὴν Φιδήνην) ῥίψαντες ἑαυτοὺς, ὡς διανηξόμενοι τὸ ῥεῦμα, διεφθάρησαν. i.e. *Major pars eorum, qui se in Tiberim amnem (fluit verò juxta Fidenam) præcipitaverant, nando fluentum transituri, perierunt.* Latini frequenter num. plur. usurpant. Liv. lib. 1. c. 27. *Quum Fidenæ aperte descissent; Tullus contra hosteis ducit. Ubi Aniènem transiit, ad confluenteis collocat castra. Inter eum locum & Fidenas Veientium exercitus Tiberim transierat.* Quo in bello cum Tullus Hostilius Roman. rex in auxilium adversus Fidenates vocasset Metium Suffetium Albanorum ducem, & ille in ipso prælio ad hostes defecisset, à Tullo Hostilio ad duas quadrigas religatus crudeli morte discerptus est. Primum ultimumque illud supplicii genus fuit apud Romanos, quibus mitiores placebant pœnæ, ut testatur idem auctor eodem libro, c. 28. Ad quam historiam alludit Poëtarum eruditissimus Æneid. lib. 8. v. 642.

Haud procul inde, citæ Metium in diversa quadrigæ
Distulerant.

In hac urbe supra XX. mortalium millia spectaculo gladiatorum intenta periisse imperante Tiberio prodit Suet. in ejus vita, cap. XL. *Statimque, revocante assiduâ obtestatione, populo, propter cladem qua apud Fidenas supra* XX. *hominum millia gladiatorio munere amphitheatri ruinâ perierant, transiit in continentem.* Longè majorem pereuntium numerum refert Tacitus Annal. lib. 4. c. 62. *Immensamque vim mortalium, spectaculo intentos, aut qui circum adstabant, in præceps trahit atque operit.* Ac paulò post: *Quinquaginta hominum millia eo casu debilitata vel obtrita sunt.* Splenduit etiam Mantuano carmine Æneid. lib. 6. v. 773.

Hi tibi Nomentum & Gabios urbemque Fidenam,
Hi Collatinas imponent montibus arceis.

Ubi Cerda inquit, nescio quo auctore, eam delevisse M. Æmilium Dictatorem. Cujus nedum vestigia supersunt, referente Leandro in sua Umbria.

89 Φίκειον, ὄρος Βοιωτίας.] Phiceıon seu Phicion, mons Bœotiæ. Memoratur Plutarcho in libello, quod bruta animalia ratione utantur. Hesiodo in Scuto Herculis v. 33.

90 Φίλα, πόλις Μακεδονίας.] Phila, urbs Macedoniæ. Ejus conditorem celebrat auctor noster, quam ad Peneum locat. Memoratur Livio lib. 44. c. 2. *Deinde adeò, ut obtorpuisse inops consilii videretur, cum equitibus expeditis litore nunc Heracleam, nunc Philam percurrebat, eodem inde cursu Dium repetens.*

91 Ἔστι καὶ νῆσος Αἰγύπτου.] Est etiam Phila, insula Ægypti, ex Herodoti lib. 4. Cujus ex libro citato cap. 178. producit verba, sed trunca. Apud eum sic leguntur: Κατήκουσι δὲ ἐπὶ ποταμὸν μέγαν, τῷ οὔνομα Τρίτων ἐστί· ἐκδιδοῖ δὲ οὗτος ἐς λίμνην μεγάλην Τριτωνίδα· ἐν δὲ αὐτῇ νῆσος ἔνι, τῇ οὔνομα Φλά. i.e. *Pertingunt autem usque ad ingentem amnem, cui nomen Triton est. Effluit verò iste in paludem magnam Tritonida, in qua est insula, cui nomen Phla.* Ego puto unà cum Abrahamo Ortelio apud Herodotum legendum Φίλα quoque, ut est apud Stephanum. Sic enim vocatur à Diodoro Siculo lib. 1.

92 Φιλαδέλφεια, πόλις Λυδίας.] Philadelphia, urbs Lydiæ, ab Attalo Philadelphi filio condita. Memoratur Ptolemæo lib. 5. c. 2. inter Lydiæ & Mæoniæ civitates, necnon Straboni lib. 12.

A Ἀττάλου κτίσμα, τοῦ Φιλαδέλφου. 93 Ἔστι καὶ τῆς Κατακεκαυμένης, ὑπὸ Μυσῶν καὶ Λυδῶν κατεχομένη· Στράβων δυοκαιδεκάτη. Ἔστι καὶ ἑτέρα τῆς Αἰγύπτου. 94 Καὶ τρίτη, τῆς Συρίας ἐπιφανὴς πόλις, ἡ πρότερον Ἄμμανα, εἶτ' Ἀστάρτη, εἶτα Φιλαδέλφεια, ἀπὸ Πτολεμαίου B τοῦ Φιλαδέλφου. Ὁ πολίτης, Φιλαδελφεύς. Τὸ δὲ Φιλαδελφηνὸς, ἐπιχώριον. Οὕτω γὰρ Ἰώσηπος κʹ τῆς Ἰουδαϊκῆς ἀρχαιολογίας.

Attalo Philadelphi condita. Est etiam Catacecaumenes, id est *Combusta*, quam Mysi & Lydi tenebant. Strabo lib. 12. Est etiam alia Ægypti. Et tertia Syriæ illustris urbs, prius *Ammana*, deinde *Astarte*, postea *Philadelphia* à Ptolomæo Philadelpho. Civis, Philadelpheus. Philadelphenus verò dicitur juxta regionis consuetudinem. Sic enim Josephus lib. xx. Judaicæ antiquitatis.

ΦΙΛΑΪΔΑΙ 95, δῆμος τῆς Αἰγηΐδος φυλῆς, ἀπὸ Φιλαίου τοῦ Αἴαντος υἱοῦ, καὶ Λυσί- C δης, τῆς Κορωνοῦ τοῦ Λαπίθου. Ὁ δημότης, Φιλαΐδης. Τὸ τοπικὸν, ἐκ Φιλαϊδῶν, εἰς Φιλαϊδῶν, ἐν Φιλαϊδῶν.

PHILAIDÆ, populus Ægeidis tribus, à Philæo filio Aiantis, & Lysidæ filiæ Coroni, filii Lapithæ. Popularis, Philaides. Locale, ex Philaidarum, ad Philaidarum, in Philaidarum.

ΦΙΛΕΑΣ 96, χωρίον Βυζαντίου. Τὸ ἐθνικὸν. Φιλεάτης· Τινὲς δὲ Φιλέαν, ἄλλοι δὲ Φι- D νέαν γράφουσι.

PHILEAS, regio Byzantii. Gentile, Phileates. Aliqui Phileam, alii Phineam scribunt.

ΦΙΛΗΝΟΡΙΟΝ, πόλις ἐν Ἀρναίᾳ, χώρα τῆς Βοιωτίας, ἀπὸ Φιλήνορος τοῦ Αἰτωλοῦ. Τὸ ἐθνικὸν, Φιληνόριος.

PHILENORIUM, urbs in Arnæa, regione Bœotiæ, à Philenore Ætolo. Gentile, Philenorius.

ΦΙΛΙΠΠΟΙ 97, πόλις Μακεδονίας, οἱ E πρότερον Κρηνίδες. Ἀρτεμίδωρος ἐν ἐπιτομῇ τῶν ἕνδεκα, καὶ πόλις Φίλιπποι τὸ παλαιὸν Κρηνίδες. Τοῖς δὲ Κρηνίταις πολεμουμένοις ὑπὸ Θρακῶν, βοηθήσας ὁ Φίλιππος, Φιλίππους ὠνόμασεν. Ἔνθεν ἦν Ἄδραστος ὁ πε- F ριπατητικὸς φιλόσοφος, Ἀριστοτέλους μαθητής. 98 Ἐκλήθησαν Φίλιπποι καὶ αἱ Θῆβαι Θεσσαλίας, καὶ Γόμφοι Θεσπρωτίας. Ὁ πολίτης, Φιλιππεύς· Φιλιππηνὸς δὲ, παρὰ Πολυβίῳ. G

PHILIPPI, urbs Macedoniæ, prius Crenides. Artemidorus in epitome undecim [civitatum] *& urbs Philippi olim Crenides. Crenitis vero à Thracibus bello invasis auxiliatus Philippus, de suo nomine* Philippos *nominavit*. Hinc erat Adrastus Philosophus peripateticus, Aristotelis discipulus. Thebæ quoque Thessaliæ Philippi vocatæ fuere, & Gomphi Thesprotiæ. Civis, Philippeus. Philippenus verò apud Polybium invenitur.

ΦΙΛΙΠΠΟΠΟΛΙΣ 99, πόλις Μακεδονίας,

PHILIPPOPOLIS, urbs Macedoniæ,

93 Ἔστι καὶ τῆς, &c.] Hæc sunt verba Strabonis, sed inverso ordine, atque de eadem Philadelphia Lydiæ urbe intelligenda. Sic debent legi: Στράβων δυοκαιδεκάτη. Καὶ ἡ Κατακεκαυμένη δὲ ἡ ὑπὸ Λυδῶν, καὶ Μυσῶν κατέχεται, διὰ τοιαύτην τινα τῆς προσηγορίας τέτυχηκε ταύτης· ἥτε Φιλαδέλφεια ἡ πρὸς αὐτῇ πόλις, &c. i.e. *Et Catacecaumene* [combusta regio] *quæ à Lydis & Mysis possidetur, propterea hanc appellationem adepta est; & Philadelphia juxta eam urbs, &c.*

94 Καὶ τρίτη, τῆς Συρίας, &c.] Tertio loco memoratur ab auctore nostro Philadelphia, Syriæ illustris urbs, antè *Ammana*, deinde *Astarte*, deinde *Philadelphia* à Ptolemæo Philadelphi appellata. Ejus meminit Ptolemæus lib. 5. c. 15. inter Cœlesyriæ civitates, Josephus Antiquit. lib. 20. c. 1. Existimo eamdem esse, quæ Deuteronom. c. 3. v. 11. dicitur *Rabbath filiorum Ammon*; auctori nostro *Rhabbatammana* suo loco. Nec obstat, quod ille Arabiæ montanæ dederit, de qua consulesis observationes nostras in Ῥαββατάμμανα.

95 Φιλαΐδαι, δῆμος, &c.] Philaïdæ, populus Ægeïdis tribus. Ex hoc populo oriundus erat Pisistratus, auctore Plutarcho in Solone. Erat etiam familiæ nomen apud Athenienses, ex qua originem trahebat Gargettius ille senex, judice Laërtio in ejus vita.

96 Φιλίας, χωρίον Βυζαντίου.] Phileas, regio Byzantii. Promontorium Philiam in hoc tractu prope Phinopolim urbem novit Ptolemæus lib. 3. c. 11. at Mesa urbem Phileas. Ejus ex lib. 2. c. 2. sunt verba: *Recta dehinc ora, nisi quod media fermè in promontorium, quod* Thyniam *vocant, exit, & incurvis contra se litoribus obtenditur, urbesque sustinet Halmydesson & Philias & Phinopolim. Hactenus Pontus, deinde est Bosporus & Propontis.*

97 Φίλιπποι, πόλις Μακεδονίας, &c.] Philippi, urbs Macedoniæ, quæ antè *Crenides*, & *Datum* dicta est, ut in de Δάτον annotavimus, etsi in Excerptis ex Strab. lib. VII. tamquam diversæ memorantur.

98. Ἐκλήθησαν Φίλιπποι καὶ αἱ Θῆβαι Θεσσαλίας.] Thebæ Thessaliæ vocatæ fuere *Philippi*. Sine dubio respexit auctor noster Polybium, qui de his ita loquitur Historiarum lib. V. Γενόμενος δὲ κύριος τῶν Θηβῶν, τοὺς μὲν ὑπάρχοντας οἰκήτορας ἐξηνδραποδίσατο· Μακεδόνας δ' εἰσοικίσας, Φιλίππου τὴν πόλιν ἀντὶ Θηβῶν κατωνόμασε. i.e. *Potitus Thebis, oppidanos in servitutem redegit; deductisque Macedonibus Philippi urbem pro Thebis denominavit.*

99 Φιλιππόπολις, πόλις Μακεδονίας.] Philippopolis, urbs Macedoniæ, à Philippo Amyntæ filio condita. Ptolemæus lib. 3. c. 11. inter Thraciæ Chersonesi oppida locat, apud quem triplici nomine gaudet, *Philippopolis, Trimontium*, & *Adrianopolis*. Livius quoque ejus meminit lib. 39. c. 53. *Avertendos etiam animos à suspicione talium consiliorum ratus, mediam in Thraciam, exercitum in Odrysas & Dentheletas & Bessos duxit. Philippopolin urbem fuga desertam oppidanorum, qui in proxima montium juga cum familiis receperant sese, cepit: campestresque barbaros, depopulatus agros eorum, in deditionem accepit.* Ammianus Marcellinus inquit esse Eumolpiada veterem. Ejus ex lib. 22. c. 2. sunt verba. *Edixit iter in Thracias: motisque propere signis emensa declivitate Succorum, Philippopolim petiit, Eumolpiada veterem.* Eadem erat urbs, tametsi noster Macedoniæ, Ptolemæus & Livius Thraciæ adscribunt. Hæ enim regiones erant finitimæ, & Macedonum reges Macedoniæ terminos intra Thraciam extenderunt, vide quæ in Πονηρόπολις.

δονίας, Φιλίππου τοῦ Ἀμύντου κτίσμα, [1] ἐν τῷ A Εὔρῳ. Τὸ ἐθνικὸν, Φιλιππουπολίτης.

niæ, à Philippo Amyntæ filio condita in Euro. Gentile, Philippopolites.

ΦΙΛΟΜΗΛΙΟΝ [2], πόλις τῆς μεγάλης Φρυγίας. Στράβων δωδεκάτῃ. Τὸ ἐθνικὸν Φιλομηλεὺς, ὡς Δορυαλεὺς, Κοτυαεύς.

PHILOMELION, urbs magnæ Phrygiæ. Strabo lib. 12. Gentile, Philomeleus, ut Doryaleus, Cotyaeus.

ΦΙΛΥΡΕΣ [3], ἔθνος πρὸς τῷ Πόντῳ, ἀπὸ B Φιλύρας τῆς μητρὸς Κρόνου. Τὸ θηλυκὸν, Φιλυρὶς, καὶ Φιλυρηῒς, πλεονασμῷ τοῦ η. Δύναται καὶ ἀπὸ τοῦ Φιλύρη Φιλυρήτης εἶναι.

PHILYRES, gens juxta Pontum, à Philyra matre Saturni. Fœmineum, Philyris, & Philyreis, pleonasmo τοῦ *eta*. Poteſt etiam à Philyre, Philyretes eſſe.

ΦΙΛΩΤΕΡΑ [4], πόλις περὶ τὴν Τρωγλοδυτικὴν, Σατύρου κτίσμα. Ἀπολλόδωρος C δὲ Φιλωτερίδα καλεῖ. [5] Ἔστι καὶ κοίλης Συρίας Φιλωτέρα, ὡς Χάραξ ἐν ὀγδόῳ χρονικῶν. Τὸ ἐθνικὸν ταύτης Φιλωτέριος, διὰ τὸ τινὰς καὶ Φιλωτερίαν αὐτὴν εἰρηκέναι. [6] Τῆς δ' Αἰγυπτίας, Φιλωτερίτης, διὰ τὸ σύνηθες τοῦ ἐπι- D χωρίου τύπου.

PHILOTERA, urbs circa Troglodyticam, à Satyro condita. Apollodorus verò *Philoteridem* vocat. Eſt etiam Cœleſyriæ Philotera, ut Charax Chronicorum octavo. Hujus gentile, Philoterius, eo quod aliqui etiam eam *Philoteriam* dixere. Ægyptiæ verò [gentile,] Philoterites propter regionis formam uſitatam.

ΦΙΝΕΙΟΝ [7], τόπος τοῦ Πόντου, κτίσμα Φινέως. Τὸ ἐθνικὸν Φινειεὺς, ὡς Σίγειον Σιγειεύς.

PHINEUM, locus Ponti, à Phineo conditus. Gentile, Phineeus, ut Sigeum, Sigeeus.

ΦΙΝΟΠΟΛΙΣ [8], πόλις πρὸς τῷ Πόν- E τῳ, ἀπὸ Φινέως. Τὸ ἐθνικὸν, Φινοπολίτης.

PHINOPOLIS, urbs juxta Pontum, à Phineo. Gentile, Phinopolites.

ΦΛΑΝΩΝ [9], πόλις καὶ λιμὴν περὶ τὴν Ἄψυρτον νῆσον. Ἀρτεμίδωρος ἐν ἐπιτομῇ τῶν ιά. Μετὰ δὲ τὴν Ἄλωον, λιμήν ἐστι Φλάνων, F καὶ πόλις Φλάνων· Καὶ πᾶς ὁ κόλπος οὗτος, Φλανωνικὸς καλεῖται. Ἀπὸ οὖν τῆς γενικῆς Φλάνωνος, Φλανωνίτης, ὡς Νέβρων Νεβρωνίτης.

PHLANON, urbs, & portus circa Apſyrtum inſulam. Artemidorus in Epitome τῶν undecim. *Poſt Aloum verò, eſt portus Phlanon, & urbs Phlanon: & totus hic ſinus, Phlanonicus vocatur.* A genitivo igitur τοῦ Phlanωn, Phlanonites, ut Nebrωn, Nebronites.

ΦΛΕ-

PHLE-

1 Ἐν τῷ Εὔρῳ.] Inquit Philippopolim Macedoniæ urbem à Philippo Amyntæ conditam in *Euro*, ſed cum nullus *Eurus* in Macedonia nedum Antiſthenis lucernâ reperiatur, pro Εὔρῳ legendum reor Δευριόπῳ. Apud Livium enim poſt verba illa, quæ nota proxime præcedenti appoſui, ſtatim ſequuntur hæc: *Relicto inde ad Philippopolin præſidio, quod haud multò poſt ab Odryſis expulſum eſt, oppidum in Deuriopo condere inſtituit. Pæoniæ ea regio eſt prope Erigonum fluvium. Qui ex Illyrico per Pæoniam fluens, in Axium amnem editur. Haud procul Stobis, vetere urbe, novam urbem* Perſeida, *ut his filio majori haberetur honos, appellari juſſit.* Nec obſtat noſtræ correctioni, quod Livius id de alia urbe & de alio rege referat. At ſi pro ἐν τῷ Εὔρῳ placuerit legere ἐν τῷ Εὐρώπῳ quæ erat urbs Macedoniæ, per me licet, ac tunc interpretabere prope Europum.

2 Φιλομήλιον, πόλις τῆς μεγάλης Φρυγίας.] Philomelium, urbs Magnæ Phrygiæ, ex Strabonis lib. 12. Ejus ſunt quæ ſequuntur: Ταύτῃ δ' ἑκατέρωθεν ὑποπέπτωκέ τι πεδίον μέγα, καὶ πόλις πλησίον αὐτῆς, πρὸς ἄρκτον μὲν Φιλομήλιον, ἐκ θατέρου δὲ μέρους Ἀντιόχεια ἡ πρὸς Πισιδίᾳ καλουμένη. i. e. *Ei utrinque ſubjecta eſt magna planicies, & urbs prope ipſam, verſus ſeptentrionem Philomelium, ex altera parte Antiochia, quæ ad Piſidiam vocatur.* Ejus quoque meminit Ptolemæus lib. 5. c. 2. inter magnæ Phrygiæ civitates; Cicero in Verrem III. & Plin. lib. V. c. XXVII. Philomelienſes habent.

3 Φίλυρες, ἔθνος πρὸς τῷ Πόντῳ.] Philyres, gens prope Pontum. Memorantur Periegetæ. v. 766.

Μάκρωνες, Φίλυρές τε, καὶ οἳ μόσσυνας ἔχουσι δουρατέους

Macrones, Philyreſque, & qui turres habent ligneas.

Philyridam inſulam habet in eodem tractu Apoll. Rhod. Argonauticor. lib. 2. & Philyrea tecta Ovid. Met. lib. VII.

4 Φιλωτέρα, πόλις περὶ τὴν Τρωγλοδυτικήν.] Philotera, urbs circa Troglodyticam. Puto eſſe eamdem, quæ Ptolemæo lib. IV. c. V. dicitur Φιλωτέρας λιμὴν, i. e. *Philoteras portus*, & Melæ lib. 3. c. 8. *Philoteris.* Plin. lib. 6. c. 29. *Philoteram*, ut auctor noſter, vocat.

5 Ἔστι καὶ κοίλης Συρίας Φιλωτέρα.] Eſt & cavæ Syriæ Philotera. Hæc urbs Polybio dicitur *Philoteria*, quam lib. V. ita deſcribit: Ἡ δὲ Φιλοτερία κεῖται παρ' αὐτὴν τὴν λίμνην, εἰς ἣν ὁ καλούμενος Ἰορδάνης ποταμὸς εἰσβάλλων, ἐξίησι πάλιν εἰς τὰ πεδία, τὰ περὶ τὴν Σκυθῶν πόλιν προσαγορευομένην. i. e. *Philoteria jacet ad ipſum lacum, quem Jordanes amnis influit, inde egreſſus per campos Scytharum urbis dictæ labitur.* Lacus iſte nullus alius erat præter Tiberiadem.

6 Τῆς δ' Αἰγυπτίας.] Hæc de Philotera urbe circa Troglodyticen ſunt intelligenda, ac ſi in hujus ſectionis capite dixiſſet, Philoteram eſſe urbem τῆς Αἰγυπτίας περὶ, &c. ac tunc τὸ Αἰγυπτίας accipitur pro regione Ægypti, quemadmodum Corinthia, Epidauria, Argia, pro regione Corinthi, Epidauri, Argorum.

7 Φίνειον, τόπος τοῦ Πόντου.] Qui fuerit locus iſte, ingenuè fateor, me neſcire. Noſter auctor in Φιλέας ait Philean ab aliquibus *Phinean* vocari, ac cum Phineum ſit in eodem tractu ac Phineas, ſuſpicor eundem fuiſſe locum.

8 Φινόπολις, πόλις πρὸς τῷ Πόντῳ.] Phinopolis, urbs ad Pontum. Memoratur Ptolemæo lib. 3. c. 11. Melæ lib. 2. c. 2. Strab. lib. VII.

9 Φλάνων, πόλις καὶ λιμὴν, &c.] Planon, onis, urbs cum portu, circa Apſyrtum inſulam. Memoratur Ptolemæo lib. 2. c. 17. apud quem perperam, ut puto, Φλαωῶνα legitur. Nunc Iſtriæ urbs ſub Venetorum ditione, quæ parum corrupto nomine vulgò dicitur *Fianona*. Flanona in Goltzii Theſauro. Fuit etiam *Flavona* inſula Illyrici, in qua Gallum Cæſarem occiſum juſſu Conſtantii Imperatoris ſcribit Socrates Scholaſticus.

10 Φλέ-

ΦΛΕΓΡΑ[10], πόλις Θρᾴκης, ἣν Εὔδοξος μετὰ ταῦτα Παλλήνην φησὶ κληθῆναι. Ὁ πολίτης Φλεγραῖος, καὶ Φλεγραία, καὶ Φλεγραῖον. Ἔστι καὶ Φλέγρος, καὶ Φλέγρα· Λυκόφρων.

PHLEGRA, urbs Thraciæ, quam Eudoxus postea *Pallenen* ait vocatam. Civis, Phlegræus, & Phlegræa, & Phlegræum. Est etiam Phlegrus, & Phlegra, teste Lycophrone.

ΦΛΕΓΥΑ[11], πόλις Βοιωτίας, ἀπὸ Φλεγύου τοῦ Ἄρεος καὶ Χρύσης παιδός. Ὁ πολίτης Φλεγύας, καὶ Φλεγυεύς. Λέγεται δὲ ἡ χώρα Φλεγυαντὶς, ὡς ἀπὸ περιττοσυλλάβου γενικῆς. Ἔστι δὲ τοῦ Φλεγύας καὶ Φλεγύης εὐθεῖα, καὶ Φλεγύς.

PHLEGYA, urbs Bœotiæ, à Phlegya Martis, & Chrysæ filio. Civis Phlegyas, & Phlegyeus. Dicitur verò regio, Phlegyantis, tamquam à genitivo superfluam syllabam habente. Est autem τοῦ Phlegyas, & Phlegyes nominativus, & Phlegys.

ΦΛΙΟΥΣ[12], πόλις Πελοποννήσου, ἡ πρότερον Ἀραιθυρέα, καὶ Ἀράντεια, ἀπὸ Φλιοῦντος τοῦ Διονύσου καὶ Χθονοφύλης. Παυσανίας δὲ, ἀπὸ Φλίαντος. Καὶ τὸ ἐθνικὸν Φλιούντιος, ἢ Φλιούσιος. Φιλήτας δέ φησι, Φλιοῦς πόλις ἐστὶ τοῦ Διονύσου φίλ * υἱὸς Φλιοῦς, ἣν αὐτὸς ἐδείματο λευκόλοφος. Ὠνόμασται δὲ παρὰ τὸ φλεῖν, ὅ ἐστιν εὐκαρπεῖν. Λακεδαιμόνιοι δὲ τῶν μηνῶν ἕνα Φλιάσιον καλοῦσιν, ἐν ᾧ τοὺς τῆς γῆς καρποὺς ἀκμάζειν συμβέβηκεν. Ὤφειλε δὲ ἀπὸ τοῦ Φλιοῦντος γενικῆς, Φλιούσιος· πλεονασμῷ δὲ τοῦ α, Φλιάσιος. Καὶ Τίμων ὁ περὶ σίλλων γεγραφὼς, Φλιάσιος ἐχρημάτισε. Τὸ θηλυκὸν, Φλιουντία, καὶ Φλιουντίς.

PHLIUS, urbs Peloponnesi, quæ prius *Aræthyrea*, & *Arantia*, à Phliunte Dionysi, & Chthonophylæ filio. Pausanias à Phliante sic dictam putat. Et gentile, Phliuntius, vel Phliusius. Philetas autem inquit, *Phlius urbs est Dionysi * filius Phliûs, quam ipse ædificavit Leucolophus*, i. e. *albam-cristam gerens*. Sic verò vocata fuit παρὰ τὸ φλεῖν, quod est *fructibus-abundare*. Lacedæmones verò mensium unum *Phliasium* vocant, in quo terræ fructus vigere solent. Debebat autem à genitivo Phliuntis formari, Phliusius. Pleonasmo τοῦ *a*, Phliasius. Timon quoque, qui de *Sillis* scripsit, fuit Phliasius. Fœmin. Phliuntia, & Phliuntis.

ΦΛΥΓΟΝΙΟΝ[13], πόλις Φωκίδος. Λέγεται καὶ θηλυκῶς Φλυγονία. Ὁ πολίτης Φλυγόνιος, καὶ Φλυγονιεύς.

PHLYGONIUM, urbs Phocidis. Dicitur etiam fœmin. Phlygonia. Civis, Phlygonius, & Phlygonieus.

ΦΛΥΕΙΣ[14], δῆμος τῆς Κεκροπίδος φυλῆς. Ὁ δημότης Φλυεύς, καὶ Φλυῆθεν. Τὰ τοπικὰ, Φλύαθεν, Φλύαζε, Φλυῆσι.

PHLYEIS, populus Cecropidis tribus. Popularis, Phlyeus, & φλυῆθεν, i.e. *ex-Phlyeensibus*. Localia, ex-Phlyensibus, ad-Phlyenses, in-Phlyensibus.

ΦΟΙΒΙΑ[15], πόλισμα Σικυωνίων. Τὸ ἐθνικὸν Φοιβίας, ἢ Φοιβιανός.

PHOEBIA, oppidulum Sicyoniorum. Gentile, Phœbias, vel Phœbianus.

ΦΟΙ- PHOE-

10 Φλέγρα, πόλις Θρᾴκης.] Phlegra, urbs Thraciæ. Vide quæ in Παλλήνη annotavimus.

11 Φλεγύα, πόλις Βοιωτίας.] Phlegya, urbs Bœotiæ. Antea fuit *Andreis* vocata, posterius nomen à Phlegya nacta est. Incolæ *Phlegyæ* dicebantur, qui quod vicinorum bona raperent, & Apollinis Delphici templum diripuissent, duce Phlegya, ut apparet ex Pausaniæ Bœoticis, à Poëtis proscindebantur. Hinc Virg. Æneid. lib. VI.

——— Sedet, æternumque sedebit
Infelix Theseus, Phlegyasque miserrimus omnium
Admonet, & magna testatur voce per umbras.
Discite justitiam moniti, & non temnere Divos.

Quorum ultimum versum *Cortina* declaravit optimum omnium, quos Virgilius pepigit & meritò. Nullum enim regnum, nulla respublica, nulla civitas, nulla denique societas, nedum latronum sine Justitia diu stare potest, nec sine pietate in Deum justitia. Homo verò semotus à lege & justitia, est omnium non modò bipedum, sed etiam quadrupedum deterrimus. Hollandia, decus & ornamentum Provinciarum totius septentrionis, non modò Fœderati Belgii debita sibi laude fraudanda non est. Nullibi gentium magis colitur justitia, nullibi magis ex æquo vivitur. Sed nos his relictis ad Provinciam nostram revertamur, ne dum aliis justitiam & pietatem persuademus, justitiæ & pietati in Stephanum deesse videamur.

12 Φλιοῦς, πόλις Πελοποννήσου, &c.] Phliûs, untis, urbs Peloponnesi, antè *Aræthyrea*, & *Arantea* dicta. De qua sic Strabo lib. VIII. Ἀραιθυρέα δ' ἐστὶν, ἡ νῦν καλουμένη Φλιασία· πόλιν δ' εἶχεν ὁμώνυμον τῇ χώρᾳ πρὸς ὄρει Κοιλώσσῃ· Οἱ δ' ὕστερον ἀναστάντες ἐκεῖθεν, πρὸς τριάκοντα σταδίων ἔκτισαν πόλιν, ἣν ἐκάλεσαν Φλιοῦντα. i. e. *Aræthyrea verò est, quæ nunc dicitur* Phliasia. *Urbem autem habebat cognominem regioni ad montem Cælossen. Posteri verò illinc migrantes, ad* XXX. *stadia condiderunt urbem, quam* Phliuntem *appellaverunt.* Posteritati prius ejus nomen commendavit Poëtarum parens Il. 2. v. 571.

Ὀρνειάς τ' ἐνέμοντο, Ἀραιθυρέην τ' ἐρατεινήν.

Orneasque habitabant, Aræthyreamque amabilem.

Apollonii Rhodii Scholiasta ad ejus lib. I. v. 115. ait sua ætate vocari *Phliusam*, & Bacchum *Phliuntem*, ἀπὸ τοῦ φλύειν τὸν οἶνον, i. e. *quod vinum ferveat*. Diffusè admodum agit de hac urbe Pausan. lib. 2. Ejus oppidani dicebantur Phliuntii, Phliusii, & Phliasii. Cic. Tuscul. Quæst. lib. V. celebrat Leontem Phliasiorum principem, quicum Pythagoras doctè & copiosè disseruit; Diog. Laërtius in vita Speusippi Axiotheam Phliasiam Platonis discipulam; fuit etiam ex hac urbe Timo Sillorum scriptor, ut ait noster, cujus Sillos commentatus est Apollonides Nicaeus, auct. Laërtio in Timone.

13 Φλυγόνιον, πόλις Φωκίδος.] Phlygonium, urbs Phocidis. Memoratur Pausaniæ in Phocicis, inter eas quas Xerxis exercitus delevit.

14 Φλυεῖς, &c.] Phlyeis, eorum, seu ore Latino Phlyenses, ium, populus Cecropidis tribus. Memoratur Pausaniæ in Atticis, nullam ob aliam rem memorandus, nisi quod fuerit patria *Euripidis* tragici Poëtæ, testibus Harpocratione & Suida.

15 Φοιβία, πόλισμα Σικυωνίων.] Phœbia, oppidulum Sicyoniorum. Memoratur Pausaniæ in Bœoticis, apud quem perperam scribitur Φοβία pro Φοιβία.

16 Φυ-

ΦΟΙΝΙ'ΚΑΙΟΝ, ὄρος Κορίνθου. Ἔφορος ἐννεακαιδεκάτῳ. Τὸ ἐθνικὸν, Φοινικαῖος. A

ΦΟΙΝΙ'ΚΗ[16], ἡ χώρα, ἀπὸ τῆς Φοίνικος γενικῆς, ὡς Κρὴς Κρητὸς Κρήτη, Λίβυς Λίβυος Λιβύη. Ὁ δὲ Φοίνιξ ἦν Ἀγήνορος παῖς, ἢ B Ποσειδῶνος καὶ Λιβύης. [17] Ἐκαλεῖτο δὲ πρότερον Ῥαββώθιν, καὶ Κολπίτης. Τὸ ἐθνικὸν τῷ ὀνόματι τοῦ οἰκιστοῦ Φοίνιξ, καὶ Φοινίκιος. Τὸ κτητικὸν, Φοινικικός. Ἔστι καὶ Φοίνιξ οὐ πολὺ ἀπέχων Ῥόδου. Καὶ ποταμός ἐστι Φοίνιξ. C

ΦΟΙΝΙΚΟΥ͂Σ[18], πόλις Κρήτης. [19] Ἔστι καὶ νῆσος πρὸς τῇ Λυκίᾳ. [20] Ἔστι καὶ Φοινικοῦς λίμνη·

PHOENICÆUM, mons Corinthi. Ephorus *lib.* 19. Gentile, Phœnicæus.

PHOENICE, regio, à genitivo Phœnicis, ut Cres, Cretis, Crete, Libys, Libyos, Libye. Phœnix verò erat Agenoris filius, vel Neptuni, & Libyæ. Antea autem vocabatur *Rhabbothin*, & *Colpites*. Gentile nomine conditoris, Phœnix, & Phœnicius. Possessiv. Phœnicicus. Est etiam Phœnix non longè à Rhodo distans. Est etiam fluvius Phœnix.

PHOENICUS, urbs Cretæ. Est etiam insula juxta Lyciam. Est etiam Phœnicûs lacus.

16 *Φοινίκη, ἡ χώρα.*] Phœnice, regio. Apud Latinos & Phœnice more Græco, & Latino Phœnicia invenitur. Fuit autem regio Asiæ notissima, apud Ethnicos sub Syria, apud Ecclesiasticos sub terra *Canaan* comprehendebatur. Phœniciæ enim nomen sacris libris ignotum est. Cananæorum autem terminus erat à Sidone ejusdem regionis principe urbe usque ad Gazam, ut refertur Geneseως c. 10. v. 19. quin etiam apud auctorem nostrum suo loco hæc leguntur: Χνᾶ, οὕτως ἡ Φοινίκη ἐκαλεῖτο, i.e. *Chna, sic Phœnice vocabatur.* Quod nihil aliud est, nisi truncum ex Chanaan nomen. Id etiam confirmatur ex D. Augustino in expositione Epist. Pauli ad Romanos: *Unde interrogati rustici nostri, qui sunt, Punicè respondentes,* Canani, *corrupta scilicet, sicut in talibus solet una litera, quid aliud respondent, quam Chananæi.* Consentiens etiam inter eruditos opinio est, *Pœnos*, i.e. *Africanos*, seu *Carthaginenses* fuisse Phœnicum colonos; de quorum etymo disceptant auctores. Aristoteles de Mirabilibus, id deducit ἀπὸ τοῦ φοινίξαι, quod Perrhæborum lingua significabat *occidere*, scilicet, quod cum primi maria navigâssent, quocumque appellerent, omnes trucidarent; sed ego sententiæ tanti viri subscribere non possum, clamante ratione. Namque si commercium quærebant, coloniis etiam deductis, haud est simile veri, trucidasse incolas regionum, ad quas accedebant. Ac etsi aliquando piratæ fuerint, ut asserit Thucyd. lib. 1. nihilominus non est verosimile ab Perrhæbis id vocamen accepisse. Alii inter quos Callisthenes cujus sententiæ lubens accedo, apud eundem Aristotelem libro citato eorum nomen deducunt ἀπὸ τῶν φοινίκων, i.e. *à palmis*, quod oppugnat Aristoteles, sed præter rationem; qua in re ridendos se præbent Fullerus & Scaliger (viri alioquin eruditissimi) cum hic à פנחס *Pinchas*, ille à פנק *panac*, Phœniciæ nomen trahunt. Noster à Phœnice Agenoris, vel Neptuni ex Libye filio id derivat; Dionys. Periegeta auctor est, Phœnices originem habere ab Erythræi maris accolis, primos navigandi artem, & astronomiam invenisse, atque mercaturam exercuisse. Sic enim ille v. 905.

Οἱ δ' ἀλὸς ἐγγὺς ἐόντες, ἐπωνυμίην Φοίνικες
Τῶν δ' ἀνδρῶν γενεῆς οἱ Ἐρυθραῖοι γεγάασιν,
Οἱ πρῶτοι νήεσσιν ἐπειρήσαντο θαλάσσης,
Πρῶτοι δ' ἐμπορίης ἁλιδινέος ἐμνήσαντο,
Καὶ βαθὺν οὐρανίων ἄστρων πόρον ἐφράσσαντο.

Phœnicum regio est: hi rubro gurgite quondam
Mutavere locum, primique per æquora vecti
Lustravere salum, primi docuere carinis
Ferre cavis orbis commercia, sidera primi
Servavere poli.

In navigando verò *Cynosuram* observabant, i.e. *minorem ursam*, at Græci *Helicen*, i.e. *ursam majorem*. Utrumque graphice expressit Sulmonensis vates Fast. lib. 3. v. 107.

Esse duas arctos, quarum Cynosura petatur
Sidoniis, Helicen, Graja carina notet.

Phœnicibus quoque literarum inventionem tribuunt. Cadmus enim primus ex Phœnicia in Græciam illas advexisse traditur, ut testatur Diod. Siculus bibliothecæ historicæ lib. 3. E nostris Plinius de Phœnice, & Phœnicum inventis ita loquitur lib. v. c. XII. *Qui subtilius dividunt, circumfundi Syria Phœnicen volunt, & esse oram maritimam Syriæ, cujus pars sit Idumæa & Judæa, deinde Phœnice, deinde Syria. Id quod præjacet mare totum,* Phœnicium *appellatur. Ipsa gens Phœnicum in gloria magna literarum inventionis, & syderum, navaliumque ac bellicarum artium.* Hinc Lucan. lib. 3.

Phœnices primi (famæ si creditur) ausi
Mansuram rudibus vocem signare figuris.

Fuisse autem Phœnicias literas eas, quibus antiquitus Cananæi, & veteres Hebræi usi sunt, & adhuc hodie utuntur Samaritani, quidquid Rabinorum παῖδες dicant, pro certo habeo, de quibus vide observationes nostras in Σαμάρεια; de columnis verò illis Phœnicum literis & linguâ propter Tingim repertis, vide quæ in Τίγγις annotavimus. Eorum præcipuæ civitates fuere Sidon, Tyrus, Berytus & aliæ quæ Periegetæ carminibus loco citato tamquam stellæ nitent. Regio palmâ maxime commendabatur, quæ Græcis φοῖνιξ *phœnix* dicitur, unde propius vero est nomen sortitam fuisse. Huc merentur afferri Sidon. Apollin. carmina in Panegyrico ad Cæs. Jul. Val. Majorianum:

——— *Quæque suos provincia fructus*
Exposuit, fert Indus ebur, Chaldæus amomum,
Assyrius gemmas, Ser vellera, thura Sabæus,
Atthis mel, Phœnix palmas, Lacedæmon olivum
Argos equum, Epirus equas, &c.

17 *Ἐκαλεῖτο δὲ πρότερον Ῥαββώθιν, καὶ Κολπίτης.*] Vocabatur verò anteà Rhabbothin, & Colpites. Pro Ῥαββώθιν & Κολπίτης, sine dubio legendum Ῥαββώθις & Κολπίτις. Sunt enim Phœnicia nomina ad Græcæ linguæ dialectum deflexa; Rhabbothis à רבתי *rhabbathi*, i.e. *magna, ampla*, quod de Hierosolyma dixit Jeremias Lamentation. c. I. v. II. *Colpitis* autem à *Colpia* vento deduci potest, quoniam apud Eusebium Cæsariensem de præparatione Euangelica lib. 1. c. 7. Sanchoniathon ait, à *Colpia* vento ortos, qui Phœniciam habitarunt, quod sine dubio ab Hebræo, seu Phœnicio קול פיה *Col piah*, id est, vox ex ore Dei originem trahit, id me admonuit D. D. Gaspar Hybañez de Segovia & Peralta absolutè doctus, Hispanorum equitum illustre decus, de quibus consulendus Bernard. Aldretus de Hispania lib. 2. c. 2. Bochart. in sua Chanaan lib. 2. c. 12.

18 *Φοινικοῦς, πόλις Κρήτης.*] Phœnicûs, untis, urbs Cretæ. Memoratur Ptolem. lib. 3. c. 17. cui Φοινικοῦς λιμὴν, i.e. *Phœnicûs portus* dicitur.

19 *Ἔστι καὶ νῆσος πρὸς τῇ Λυκίᾳ.*] Est & insula ad Lyciam. Phœnicum insulam ad Lyciam non potui reperire, sed Phœnicunta portum, minus duûm millium spatio distantem Pataris Lyciæ urbe, reperi apud Liv. lib. 37. c. 16. *Sed neque circa urbem tuta statio erat, nec ante hostium portus in salo stare, poterant, aspero mari & nocte imminente, prætervecti mœnia, portum Phœnicunta minus duûm millium spatio inde distantem petière, navibus à maritima vi tutum.*

20 *Ἔστι καὶ Φοινικοῦς λίμνη*, &c.] Celebratur etiam Phœnicûs lacus ex Thucydidis lib. VIII. Sed, in hac sectione latet insignis menda, pro *λίμνη*, i.e. *lacus*, legendum fidenter λιμὴν, i.e. *portus*. Id luce clarius apparet ex Thucydidis libro citato. Sic enim ille: Καὶ χειμών τε μέγας ἐπιγίγνεται, καὶ αἱ μὲν τῶν Χίων μόγις καταφεύγουσιν ἐς τὸν λιμένα, αἱ δὲ τῶν Ἀθηναίων, αἱ μὲν μάλιστα ὁρμήσασαι τρεῖς διαφθείρονται, καὶ ἐκπίπτουσι πρὸς τὴν πόλιν τῶν Χίων, καὶ ἄνδρες, οἱ μὲν ἁλίσκονται, οἱ δ' ἀποθνήσκουσιν· αἱ δ' ἄλλαι καταφεύγουσιν ἐς τὸν ὑπὸ τῷ Μίμαντι λιμένα, Φοινικοῦντα καλούμενον. i.e. *Et ingens tempestas est exorta, & Chiorum quidem* [naves] *in portum ægre confugerunt, Atheniensium verò tres, quæ longissime procurrerant, perierunt, & ad Chiorum urbem fluctibus ejectæ fuerunt,*

λίμνη· Θουκυδίδης ὀγδόῃ. Τὸ ἐθνικὸν, Φοινικούντιος καὶ Φοινικούσσιος, ὡς Σελινούντιος καὶ Σελινούσσιος.

A cus. Thucyd. lib 8. Gentile, Phœnicuntius, & Phœnicussius, ut Selinuntius, & Selinussius.

ΦΟΙΝΙΚΟΥ͂ΣΣΑΙ, δύο νῆσοι ἐν τῷ Λιβυκῷ κόλπῳ πρὸς τῇ Καρχηδόνι, ὡς Ἑκαταῖος περιηγήσει Λιβύης. Οἱ νησιῶται, Φοινικουσσαῖοι. Ἔστι καὶ πόλις Φοινίκων τῶν ἐν Συρίᾳ Φοινικοῦσσαι, ὡς αὐτὸς ἐν Ἀσίᾳ.

PHOENICUSSÆ, duæ insulæ in Libyco sinu juxta Carthaginem ut Hecatæ. Periegesi Libyæ. Insulares, Phœnicussæi. Est etiam urbs Phœnicum in Syria Phœnicussæ, ut idem author est in Asia. B

ΦΟΙΤΙΑΙ[21], πόλις Ἀκαρνανίας, ἀπὸ Φοιτίου, τοῦ Ἀλκμαίωνος, τοῦ Ἀμφιαράου· Πολύβιος τετάρτῳ. [22] Λέγεται καὶ Φοίτιον. Καὶ τὸ ἐθνικὸν Φοιτιεύς, καὶ Φοίτιοι, ὡς Ἑλλάνικος ἐν τοῖς Τρωϊκοῖς.

PHOETIÆ, urbs Acarnaniæ, à Phœtio, filio Alcmæonis, filii Amphiarai. Polybius 4. Dicitur etiam *Phœtium*. Et gentile, Phœtieus, & Phœtii, ut Hellanicus in Troianis. C

ΦΟΛΕΓΑΝΔΡΟΣ[23], νῆσος τῶν Σποράδων, ἀπὸ Φολεγάνδρου τοῦ Μίνωος, ἣν Ἄρατος Σιδηρείην ὀνομάζει, διὰ τὴν τραχύτητα. Ὁ πολίτης, Φολεγάνδριος καὶ Φολεγανδρῖνος· Καὶ οὐδέτερον, Φολεγανδρῖνον.

PHOLEGANDRUS, insula Sporadum, à *Pholegandro* Minois filio, quam Aratus, *Sideriam* vocavit, propter asperitatem. D Civis, Pholegandrius, & Pholegandrinus. Et neut. Pholegandrinum.

ΦΟΛΟΗ[24], πόλις Ἀρκαδίας, ἀπὸ Φόλου τοῦ κενταύρου. Τὸ ἐθνικὸν Φολοεύς, ὡς Λευκωνοεύς, Αὐτονοεύς, Μεροεύς.

PHOLOE, urbs Arcadiæ, à Pholo centauro. Gentile, Pholoeus, ut Leuconoeus, E Antinoeus, Meroeus.

ΦΟΡΒΑΙ, πόλις τῶν ἐν Θεσσαλίᾳ Ἀχαιῶν. Τὸ ἐθνικὸν Φορβάντιος, ἐπειδὴ Φορβάντιον ὄρος Τροιζηνίων.

PHORBÆ, urbs in Thessalia Achæorum. Gentile, Phorbantius, quoniam Phorbantium est mons Trœzenis.

ΦΟΡΕΝΤΑΝΟΝ[25], πόλις Ἰταλίας. Τὸ ἐθνικὸν, Φορεντανός· Στράβων πέμπτῃ.

FORENTANUM, urbs Italiæ. F Gentile, Forentanus, Strab. lib. 5.

ΦΟΡΙΕΙΑ, κώμη Ἀρκαδίας. Τὸ ἐθνικὸν Φοριαεύς, ὡς Ἔφορος ἐν ἕκτῳ τῶν ἱστοριῶν.

PHORIEA, vicus Arcadiæ. Gentile, Phoriaeus, ut Ephorus lib. 6. historiarum.

ΦΟ- PHO-

-runt, *virique partim capti, partim interfecti. Cæteræ verò, in portum Mimanti subjectum, nomine Phœnicunta fuga se receperunt.* Memoratur etiam Livio lib. 37. c. 45. *Romani Chium petentes Phœnicuntem primum portum Erythreæ terræ præter-vecti, nocte anchoris jactis, postero die in insulam ad ipsam urbem trajecerunt.*

21 Φοιτίαι, πόλις Ἀκαρνανίας, &c.] Phœtiæ, arum; urbs Acarnaniæ ex Polybii lib. IV. apud quem Φοιτείαι scribitur, ac non tamquam Acarnaniæ sed Ætoliæ urbs memoratur: Καὶ διελθὼν τὴν Ἀκαρνανίαν, ἧκε τῆς Αἰτωλίας πρὸς τὴν καλουμένην πόλιν Φοιτείας, συμπαρειληφὼς Ἀκαρνάνων μὲν πεζοὺς δισχιλίους, ἱππεῖς δὲ διακοσίους· περιστρατοπεδεύσας δὲ τὴν προειρημένην πόλιν, καὶ προσβολὰς ἐνεργοὺς καὶ καταπληκτικὰς ἐπὶ δύο ἡμέρας ποιησάμενος, παρέλαβε καθ' ὁμολογίαν, ἀφεὶς ὑποσπόνδους τοὺς ὄντας τῶν Αἰτωλῶν. i. e. *Et pertransiens Acarnaniam, venit Ætoliæ ad urbem nomine Phœtias, assumptis Acarnanum peditum duobus millibus, equitibus ducentis. Positis autem circa dictam urbem castris, postquam per biduum assultibus vehementibus & terribilibus eam tentasset, per pacta sibi traditam accepit, & data fide eos qui intus erant Ætolorum dimisit.* Igitur apud Stephanum pro Ἀκαρνανίας legendum Αἰτωλίας.

22 Λέγεται καὶ Φοίτιον.] Phœtiæ, urbs Acarnaniæ, ut ait noster, dicitur etiam Φοίτιον. Apud Polybium lib. V. Φοίτεον legitur: Παρῆκε δὲ ἐκ μὲν εὐωνύμων ἀπολιπὼν Στράτον, Ἀγρίνιον, Θεστιεῖς· ἐκ δεξιῶν, Κωνώπην, Λυσιμαχίαν, Τριχώνιον, Φοίτεον. i. e. *In transitu dereliquit ad sinistram quidem Stratum, Agrinium, Thestieis. Ad dexteram verò, Conopen, Lysimachiam, Trichonium, Phœteum.* Subdubito an sit eadem, quæ paulo infra ex eodem Polybio dicitur Φύταιον. Nec obstat, quod illic dicatur esse urbs Ætoliæ, & hîc Acarnaniæ. Hæ enim regiones erant conterminæ.

23 Φολέγανδρος, νῆσος τῶν Σποράδων, &c.] Pholegandrus insula Sporadum, à Pholegandro Minois, quam Aratus *Sideriam* id est *ferream* vocavit propter asperitatem. Sine dubio respexit auctor noster Strabonem, qui de hac insula sic loquitur lib. X. Τούτων δ' ἴσον ἑκάστη ἀπέχει νησίδιον Ἴος, ἐν ᾧ κεκηδεῦσθαί φασί τινες τὸν ποιητὴν Ὅμηρον· ἀπὸ δὲ τῆς Ἴου πρὸς ἑσπέραν ἰόντι, Σίκινος, καὶ Λάγουσα, καὶ Φολέγανδρος, ἣν Ἄρατος σιδηρείην ὀνομάζει διὰ τὴν τραχύτητα. i. e. *Ab harum verò utrâque æquali intervallo abest Ios parva-insula, ubi quidam funeratum ajunt Homerum. Ab Io si occasum versus naviges, Sicenus est, & Lagusa, & Pholegandrus, quam Aratus ferream vocat ob asperitatem.* Arati versus exstant apud eundem Strabonem libro modò dicto:

Ὦ Λητοῖ, σὺ μὲν ἢ σιδηρείην Φολέγανδρον
Δειλὴ, ἢ Γύαρον παρελεύσεαι αὐτίχ' ὁμοίην.

O Latona, tu manes ferrea in Pholegandro
Timida, aut Gyarum adibis statim similem.

Ex quibus conjicit Bochartus de Coloniis, & sermone Phœnicio lib: I. c. 14. ejus etymon Punice esse פלכגונדרי *Phelec-gundari*, i. e. *tractus lapidosus*. Rectè, si probasset à Phœnicibus vocamen illud accepisse.

24 Φολόη, πόλις Ἀρκαδίας.] Pholoë, urbs Arcadiæ. Aliis est montis nomen, cujus meminit Pausan. lib. 6. Et mons & urbs memoratur Plinio inter Arcadiæ oppida lib. IV. c. VI. Ovid. Fast. lib. 2.

Testis erit Pholoë, testes Stymphalides undæ.

Hinc Pholoëtica monstra Sidon. Apollin. in Panegyrico ad Cæs. Jul. Val. Majorian.

——— *Non sic Pholoëtica monstra*
Atque Pelethronios Lapithas Semeleius Euan
Miscuit.

Apud Stephan. pro Αὐτονοεύς legendum Ἀντινοεύς.

25 Φορεντανὸν, πόλις Ἰταλίας.] Forentanum, urbs Italiæ. ex Strabonis lib. V. apud quem non Φορεντανὸν sed Φρεντανοὶ dicuntur: Ὑπὲρ δὲ τῆς Πικεντίνης, Οὐηστῖνοί τε καὶ Μαρσοὶ, καὶ Πελιγνοὶ, καὶ Μαρρουκῖνοι, καὶ Φρεντανοὶ, Σαυνιτικὸν ἔθνος, τὴν ὀρεινὴν κατέχουσιν, ἐφαπτόμενοι μικρὰ τῆς θαλάττης. i. e. *Supra Picenum sunt Vestini, Marsi, Peligni, Marucini, Frentani, Samnitica gens, montana tenent, parùm maris attingentes.* Videsis Annotationes nostras in Φρεντῖνος.

26 Φου-

ΦΟΡΟΥΝΝΑ, πόλις Θρᾴκης· Πολύβιος ἐννάτῳ. Τὸ ἐθνικὸν Φορουνναῖος, ὡς Οὐνναῖος, Πελινναῖος, Φαλανναῖος. A

PHORUNNA, urbs Thraciæ. Polybius lib. 9. Gentile, Phorunnæus, ut Unnæus, Pelinnæus, Phalannæus.

ΦΟΡΟΒΡΕΝΤΑΤΙΟΝ, πόλις Λιβύης. Τὸ ἐθνικὸν, Φοροβρεντατηνός.

PHOROBRENTATIUM, urbs Libyæ. Gentile, Phorobrentatenus.

ΦΟΥΝΔΑ[26], ὡς Νῶλα, πόλις Ἰταλίας. Οἱ πολῖται, Φουνδανοί· Διονύσιος πεντεκαιδεκάτῳ Ῥωμαϊκῆς ἀρχαιολογίας. B

FUNDA, ut Nola, urbs Italiæ. Cives, Fundani. Dionysius lib. 15. Romanæ Antiquitatis.

ΦΟΥΡΝΙΤΑ, πόλις Λιβύης. Οἱ οἰκήτορες, Φουρνιτανοί· Φλέγων πεντεκαιδεκάτῳ ὀλυμπιάδων. C

PHURNITA, urbs Libyæ. Incolæ, Phurnitani. Phlegon lib. 15. Olympiadum.

ΦΡΑΑΣΠΑ[27], Μηδίας πόλις· Κουάδρατος Παρθικῶν τετάρτῳ. Τὸ ἐθνικὸν Φρaασπηνός, κατὰ τὸ ἔθος τῆς χώρας.

PHRAASPA, Mediæ urbs. Quadratus Parthicorum quarto. Gentile, Phraaspenus, pro regionis consuetudine.

ΦΡΑΓΓΟΙ[28], ἔθνος Ἰταλίας, τῶν Ἄλπεων ὀρῶν ἐγγύς· Παρθένιος ὁ Φωκαεὺς πρώτῳ. D

PHRANGI, gens Italiæ, juxta montes Alpes. Parthenius Phocaëus lib. 1.

ΦΡΑΔΑ[29], πόλις ἐν Δράγγαις, ἣν Ἀλέξανδρος Προφθασίαν μετωνόμασεν, ὡς Χάραξ ἐν ἕκτῳ χρονικῶν. E

PHRADA, urbs in Drangis, quam Alexander *Prophthasiam* postea nominavit, ut Charax Chronicorum lib. 6.

ΦΡΕΑΡΡΟΙ[30], δῆμος Ἀθήνησι τῆς Λεοντίδος φυλῆς, ἀπὸ Φρεάρρου Ἀθήνησιν ἐπισήμου ἥρωος. Ὁ δημότης, Φρεάρριος. Τὰ τοπικά, Φρεαρρόθεν, Φρεαρρόνδε, Φρεαρροῖ.

PHREARRHI, populus Athenis Leontidis tribus, à Phrearrho insigni heroë Athenis. Popularis, Phrearrhius, Localia, ex Phrearrho, ad Phrearrhum, in Phrearrho.

ΦΡΕΓΕΛΛΑ[31], πόλις Ἰταλίας, ἣ τὸ μὲν ἀρχαῖον ἦν Ὀπικῶν, ἔπειτα Οὐολούσκων ἐγένετο. Τὸ ἐθνικὸν, Φρεγελλανός, [32] ὡς Διονύσιος ἕκτῳ Ῥωμαϊκῆς ἀρχαιολογίας, καὶ ἄλλοι πλεῖστοι. F

FREGELLA, urbs Italiæ, quæ quidem erat olim Opicorum, postea Volscorum fuit. Gentile, Fregellanus, ut Dionysius lib. 6. Roman. antiquit. & alii plurimi.

ΦΡΗΣ, Φρῆτοι, Φρῆτες, ἔθνος Λιβυκόν, ὡς Ἡρωδιανὸς τετάρτῳ. G

PHRES, Phreti, Phretes, gens Libyca, ut Herodianus lib. 4.

ΦΡΙ- PHRI-

26 Φοῦνδα, ὡς Νῶλα, πόλις Ἰταλίας.] Funda, ut Nola, urbs Italiæ, ex Dionysii Roman. antiquit. lib. xv. deperdito. Hujus vice fungetur Strabo cui Φοῦνδοι dicitur lib. v. Ἐχεται δὲ τοῦ Καιάτου κόλπου τὸ Καίκουβον, τούτου δὲ Φοῦνδοι, πόλις ἐν τῇ ὁδῷ τῇ Ἀππίᾳ κειμένη. i. e. *Caietanum sinum subsequitur Cæcubum, hoc Fundi, urbs in via Appia sita.* Ejus quoque vina laudat idem auctor inter optima Italiæ, unde Martialis lib. 13. Epigrammate 113.

Hæc Fundana tulit felix autumnus Opimi
Expressit mulsum consul, & ipse bibit.

Hoc in oppido natum Tiberium principem quidam existimarunt sequuti levem conjecturam, quod materna ejus avia Fundana fuerit, auct. Suet. in ejus vita c. v. Ei debet suos natales *Soter* Pontifex Romanus, Ferdinandus Arragonum & Neapolis rex hanc urbem in præmium meritorum Prospero Columnæ præstantissimo sui temporis duci dedit, quam *Caradinus Barbarossa* anno 1534. diripuit, atque omnes oppidanos captivos abduxit, ut posteritati commendavit Leander Albertus in suo Latio. Etiamnum *Fundi* vulgo dicitur.

27 Φράασπα, Μηδίας πόλις.] Phraaspa, Mediæ urbs. Vide Πράασπα.

28 Φράγγοι, ἔθνος Ἰταλίας, &c.] *Phrangi*, gens Italiæ, prope Alpes montes. Sic posteriores Græci vocabant *Gallos*, quorum illo nomine meminit Constant. Porphyrogenet. de Them. lib. 2. Them. 11. sed nescio, quare noster gentem Italiæ dicat esse, nisi quod aliquando Italiæ imperaverint, Vandalorum Imperio, si bene memini, everso.

29 Φράδα, πόλις ἐν Δράγγαις, &c.] Phrada, urbs in Drangis, quam Alexander mutato priori nomine *Prophthasiam* vocavit. Posteriori nomine celebratur Ptolemæo lib. 7. c. 19. inter Drangianæ civitates & vicos. Plin. 6. c. 17.

30 Φρέαρροι, δῆμος Ἀθήνησι, &c.] Phrearri, populus Athenis Leontidis tribus. Memorabilis tantum quòd fuerit patria Neoclis; patris Themistoclis, auct. Plutarcho in Themistocle, apud quem per unum *r* scribitur, ut & apud Hesychium.

31 Φρέγελλα, πόλις Ἰταλίας, &c.] Fregella, urbs Italiæ. Latinis scriptoribus num. plur. Fregellæ dicuntur. Liv. lib. VIII. *Non posse dissimulare, ægrè pati civitatem Samnitium, quod Fregellas, ex Volscis captas, dirutasque ab se, restituerit Romanus populus; coloniamque in Sammitium agro imposuerit, quam coloni eorum Fregellas appellent.* Ejus situm leviter attingit Strabo lib. v. Φρεγέλλαι, παρ᾽ ἣν ὁ Λεῖρις ῥεῖ, ὁ εἰς τὰς Μιντούρνας ἐκδιδούς. i. e. *Fregellæ, quam urbem præterfluit Liris, in Minturnas sese effundens.* Liv. lib. 26. *Inde præter Interamnam Aquinamque in Fregellanum agrum ad Lirim fluvium ventum: ubi intercisum pontem à Fregellanis, morandi itineris causâ invênit.* Fluvius Liris nunc vocatur *Il Garigliano.* Urbs Strabonis ætate erat vicus, cum aliquando fuisset civitas memorabilis, ut idem prodit eodem libro. Ejus conditor profunda caligine tegitur, eversor fuit L. Opimius prætor, ut posteris tradidit Liv. breviator lib. LX. ad quod videtur alludere Sil. Italicus lib. VII.

——— *Obsessæ campo squallente Fregellæ.*

32 Ὡς Διονύσιος ἕκτῳ, &c.] Cum apud Dionysium Romanæ antiquitatis lib. VI. nullo Fregellarum fiat mentio, credo apud Stephanum pro ἕκτῳ legendum ἑκκαιδεκάτῳ. Qui liber desideratur.

33 Φρί-

ΦΡΙΚΙΟΝ[33], ὄρος ὑπὲρ Θερμοπυλῶν Λοκρικὸν, ἀφ' οὗ Φρικάνες καὶ Φρικανεῖς οἱ αὐτόθι οἰκήσαντες Αἰολεῖς, ὡς Ἑλλάνικος ἐν Ἱερείων Ἥρας β΄. [34] Καλεῖται καὶ Φρικωνὶς ἡ Λάρισσα, καὶ Φρικωνῖτις. Ἔδει οὖν Φρικιεύς. Καὶ τὸ θηλυκὸν, Φρικιάς. Ἐκλήθη δὲ ἀπὸ Φρικίου τοῦ κενταύρου, ὃν ἀπέκτεινεν Ἡρακλῆς. Οἱ οἰκοῦντες, Φρικωνέες, καὶ Φρικωνεῖς. Καλεῖται καὶ Φρίκειον, ὃ καὶ Δρίος ὠνομάζετο. Λέγεται καὶ Φρικωνία, καὶ Φρικωνίτης, καὶ Φρικωνιάτης. Κεῖται δὲ παρὰ Παρμένοντι τῷ Βυζαντίῳ ἐν πρώτῳ ἰάμβων.

PHRICIUM, mons supra Thermopylas Locridis, à quo Phricanes, & Phricanenses, qui inibi habitant Æoles, ut Hellanicus secundo Sacrificiorum Junonis. Vocabatur etiam *Phriconis* Larissa, & *Phriconitis.* [Gentile] igitur debebat formari, Phricieus. Et fœmin. Phricias. Sic verò vocatus fuit à Phricio Centauro, quem interfecit Hercules. Incolæ, Phriconeenses, & Phriconenses vocatur etiam *Phriceion*, quod *Drios* etiam vocabatur. Dicitur etiam, Phriconia, & Phriconites, & Phriconiates. Jacet verò apud Parmenontem Byzantium primo Jamborum.

ΦΡΙΞΑ[35], πόλις. Ἡ δὲ Φρίξα κεῖται μὲν τῆς Ὀλυμπίας ἀπέχουσα σταδία λ. Φερεκύδης δὲ Ἀρκαδίας αὐτὴν γράφει. Τὸ ἐθνικὸν, Φριξαῖος.

PHRIXA, urbs. *Phrixa verò distat ab Olympia stadiis triginta.* Pherecydes verò Arcadiæ esse scribit. Gentile, Phrixæus.

ΦΡΙΞΟΣ, πόλις Λυκίας. Ἔστι καὶ Φρίξου λιμὴν παρὰ τῷ στόματι τοῦ Πόντου, ἐν τῇ Χαλκηδονίᾳ περαίᾳ, περὶ οὗ Νύμφις ἐν α΄ περὶ Ἡρακλείας τάδε φησί. Τὸ ἐθνικὸν, Φρίξιος. Εἰ μή τις τῷ ἔθει τῆς Λυκιακῆς τῆς ἐκεῖ, Φριξεὺς εἴποι τὸ ἐθνικόν.

PHRIXUS, urbs Lyciæ. Est etiam Phrixi portus juxta fauces Ponti, in ulteriore Chalcedonia, de quo Nymphis primo de Heraclia hæc inquit. *Gentile, Phrixius. Nisi quis juxta consuetudinem Lyciacæ linguæ, qua illic utuntur, Phrixeus dixerit gentile.*

ΦΡΟΥΡΕΝΤΑΝΟΙ[36], ἔθνος Ἰταλίας· Ἀρτεμίδωρος τετάρτῳ γεωγραφουμένων.

PHRURENTANI, populi Italiæ. Artemidorus lib. 4. Geographumenωn.

ΦΡΥΓΙΑ[37], δύο χῶραι. Στράβων. [38] Φρυγία τε γὰρ ἡ μὲν καλὴ καὶ μεγάλη, ἧς ὁ Μίδας ἐβασίλευε· καὶ τῆς ἄλλης μέρος οἱ Γαλάται κατέσχον. Ἡ δὲ μικρὰ ἐφ' Ἑλλησπόντῳ, περὶ τὸν Ὄλυμπον, ἡ καὶ ἐπίκτητος λεγομένη. [39] Οἱ ἐξ ἑκατέρας, λέγονται Φρύγες, καὶ Μυσοί. Λέγονται καὶ Φρίγες. Τὸ ἐθνικὸν, Φρὺξ καὶ Φρύ-

PHRYGIA, duæ regiones, Strab. *Phrygia enim alia quidem pulchra, & magna, cujus Midas rex fuit. Alterius partem Galatæ tenebant. Alia parva super Hellespontum, circa Olympum, quæ etiam* Epictetos *dicitur. Utriusque incolæ dicuntur Phryges, & Mysi.* Dicuntur etiam *Phriges.* Gentile, Phrix, & Phrygius, & Phrygia fœmina.

33 Φρίκιον, ὄρος, &c.] Phricium, mons supra Thermopylas Locricus. Memoratur Straboni lib. 13.

34 Καλεῖται καὶ Φρικωνὶς ἡ Λάρισσα.] Vocatur & *Phriconis* Larissa. Id desumpsit ex Strabonis lib. 13. Ἀπὸ δὲ τοῦ Λοκρικοῦ ὄρους τὴν τε Κύμην Φρικωνίδα καλοῦσιν ὁμοίως δὲ καὶ τὴν Λάρισσαν· ἐρήμη δ' ἐστὶ νῦν. i. e. *A monte Locrico Cumamque* Phriconida *vocant, &* Larissam; *quæ nunc est deserta.*

35 Φρίξα, πόλις.] Phrixa, urbs. In hac sectione deest nomen regionis, in qua erat Phrixa & auctoris, cujus erant illa verba quæ sequuntur. Erat verò Phrixa urbs Tryphaliæ, quæ memoratur Polybio lib. IV.

36 Φρουρεντανοί.] Vide Φερεντῖνος.

37 Φρυγία, δύο χῶραι.] Phrygia, duæ regiones, ex Strabone. Qui lib. 12. Phrygiam in duas dividit regiones, scilicet in magnam & parvam, seu mavis, in majorem & minorem; utraque hodie sub Turcis suam deplorat captivitatem: alii in tres partes eam dividebant, auctore Eustathio ad Dionysii v. 810. Majoris fuit rex Midas ille historicis & Poëtis celebratus; minorem illustrabat antiquum Ilium excidio suo clarum, situm in Troade ejusdem regione, ideo aliquando Phryges accipiuntur pro Troianis, ut nos docet adagium istud: *Serò sapiunt Phryges.* Dici solitum de eis quos factorum serò pœnitet. Troiani enim post decem obsidii annos de restituenda Helena consultarunt. Phryges inter Ethnicos antiquitate gloriabantur, unde Claudianus lib. 2. in Eutrop.

——— Dat cuncta vetustas
Principium Phrygibus.

Qua in re omnium maximè ridiculi fuere Arcades, qui ante lunam ortos se esse existimabant, quare προσέληνοι, acsi diceres *prælunares* dicti fuere. Ethnici enim credidere, è terra siderum vi ortos fuisse homines, ut videre est ex Diod. Sicul. lib. 1. Quintil. lib. 3. c. 9. Euseb. de Præparat. Euangelica lib. 1. c. 4. Phryges autem ex Europa in Asiam transiere, auct. Herodoto lib. 7. c. 73. à quibus Phrygiones dicti, qui acu faciebant. Phryges enim id invenerunt, ut prodit Plin. lib. 8. c. 48.

38 Φρυγία τε γὰρ, &c.] Sunt verba ex Strab. lib. 12. insigniter depravata. Sic apud eum habentur: Φρυγία τε γὰρ ἡ μὲν καλεῖται μεγάλη, ἧς ὁ Μίδας ἐβασίλευσε, καὶ ἧς μέρος οἱ Γαλάται κατέσχον· ἡ δὲ μικρὰ, ἡ ἐφ' Ἑλλησπόντῳ, καὶ ἡ περὶ τὸν Ὄλυμπον, ἡ καὶ Ἐπίκτητος λεγομένη. i. e. *Nam Phrygia, alia vocatur magna, cujus rex fuit Midas, & cujus partem Galatæ occuparunt, alia parva, quæ Hellesponto imminet, & circa Olympum est &* Epictetus *dicitur.* Quare apud Stephanum pro ἡ μὲν καλὴ καὶ μεγάλη, i. e. *alia quidem pulchra & magna,* lege, ἡ μὲν καλεῖται μεγάλη, i. e. *alia quidem vocatur magna,* pro ἐβασίλευε lege ἐβασίλευσε, pro καὶ τῆς ἄλλης μέρος, lege καὶ ἧς μέρος.

39 Οἱ ἐξ ἑκατέρας, λέγονται Φρύγες, καὶ Μυσοί.] Utriusque incolæ dicuntur Phryges & Mysi. Sunt etiam Strabonis verba ex eodem libro nota proximè præcedenti citato, sed ab auctore nostro male accepta; & perverso ordine locata, apud Strabonem enim in præcedentum verborum initio leguntur hoc modo: Οἱ περὶ τὸν Ὄλυμπον τὸν Μύσιον περιοικοῦντες ... προσαγορευόμενοι Μυσοί τε καὶ Φρύγες· ἑκάτεροι δὲ τὸ ἔθνος διττόν ἐστι. Φρυγία τε ἡ μὲν, καλεῖται μεγάλη, &c. i. e. *Qui circa Olympum Mysium incolunt, appellantur Mysi & Phryges. Utraque gens duplex est. Nam Phrygia alia vocatur magna, &c.*

40 Φρ

φρύγιος, καὶ Φρυγία ἄνθρωπος· Καὶ Φρύγιον· Καὶ Φρυγικὸς κληκεν, καὶ Φρυγική, καὶ φρυγικόν· Καὶ Φρυγίζειν, καὶ Φρυγιστί. 40 Ἔστι καὶ Φρυγία τόπος τῆς Οἴτης, ἀπὸ τοῦ ἐκεῖ πεφρύχθαι τὸν Ἡρακλέα. 41 Ἔστι καὶ τὰ Φρύγια οὐδετέρως, τόπος μεταξὺ Βοιωτίας καὶ Ἀττικῆς. Τὸ τοπικὸν Φρυγιεύς, ὡς Μέγαρα Μεγαρεύς. A B

mina. Et neut. Phrygium. Et possessiv. Phrygicus, & Phrygica, & Phrygicum. Et verbum Phrygizare, & adverb. Phrygice. Est etiam Phrygia, locus Oetæ, sic dictus ἀπὸ τοῦ, &c. h. e. *quod illic* Hercules crematus fuerit. Sunt etiam Phrygia, neut. gen. locus inter Bœotiam, & Atticam. Locale, Phrygieus, ut Megara, Megareus.

ΦΥΚΟΥ͂Σ 42, πόλις Λιβύης. Κεῖται δὲ ὁ Φυκοῦς κατὰ τὸ Ταίναρον τῆς Πελοποννήσου. Ὁ πολίτης Φυκούσιος, ἐπειδὴ καὶ Φυκουσία λίμνη. 43 Εἰσὶ καὶ Φυκοῦσαι νῆσοι Λιβύης. Ὀνομάζονται δέ, διὰ τὸ φύκων εἶναι πλήρεις. Οἱ νησιῶται, Φυκουσαῖοι, ἢ Φυκούσιοι. C

PHYCUS, urbs Libyæ. Jacet verò Phycûs juxta Tænarum Peloponnesi. Civis, Phycusius, siquidem palus Phycusia dicitur. Sunt etiam Phycussæ insulæ Libyæ. Sic verò nominantur, quod φύκων, i. e. *algarum* sunt plenæ. Insulares, Phycussæi, vel Phycussii.

ΦΥΛΑ΄ΚΗ 44, πόλις Θεσσαλίας. D

PHYLACE, urbs Thessaliæ.

Οἳ δ᾽ εἶχον Φυλάκην, καὶ Πύρρασον ἀνθεμόεντα.

Qui autem incolebant Phylacen, & Pyrrhasum floridam.

Ἀπὸ Φυλάκου τοῦ Δηΐονος. Τὸ ἐθνικὸν δύναται μὲν διὰ περιφράσεως ἐκ Φυλάκης· Εἴρηται δ᾽ ὅμως Φυλακήσιος, ὡς Ἰθακήσιος. Καὶ τὸ ἐκ τόπου ἐπίρρημα, Ἡλιόδωρος ἐν Πρωτεσιλάῳ, E

Sic dicta à Phylaco Deionis filio. Gentile potest per periphrasin dici, ex Phylace. Dicitur tamen, Phylacesius, ut Ithacesius. Et adverbio loci usus est Heliodorus in Protesilao:

Ἀργείων πελέεσσιν, ὅσοι Φυλακῆθεν ἕποντο.

Argivorum turmis, quotquot ex Phylace sequebantur.

ΦΥΛΗ΄ 45, δῆμος Οἰνηΐδος φυλῆς. F 46 Ἀριστοφάνης Ἀχαρνεῦσι,

PHYLE, populus Oeneidis tribus. Aristophanes Acharnensibus:

Πό-

Unde

40 Ἔστι καὶ Φρυγία, &c.] Est & Phrygia, locus Oetæ, &c. Locum istum celebrat Livius, quem *Pyram* vocat lib. 36. c. 30. *Præmisso Ap. Claudio cum* IIII. *millibus militum ad occupanda juga, quà difficiles transitus montium erant, ipse Oetam adscendit: Herculique sacrificium fecit in eo loco, quem* Pyram, *quod ibi mortale corpus ejus dei sit crematum, appellant.*

41 Ἔστι καὶ τὰ Φρύγια, &c.] Sunt etiam Phrygia neut. plur. locus inter Bœotiam & Atticam. Ejus meminit Thucydides lib. 2. Καὶ ἱππομαχία τις ἐγένετο βραχεῖα ἐν Φρυγίοις, τῶν τε Ἀθηναίων τέλει ἑνὶ τῶν ἱππέων, καὶ Θεσσαλοῖς μετ᾽ αὐτῶν, πρὸς τοὺς Βοιωτῶν ἱππέας. i. e. *Et leve quoddam equestre prælium fuit in Phrygiis inter unam Atheniensium equitum turmam, quibus Thessali erant adjuncti, & Bæotorum equites.*

42 Φυκοῦς, πόλις Λιβύης, &c.] Phycûs, untis, urbs Libyæ, juxta Tænarum Peloponnesi. Ex Strabonis fonte id hausit auctor noster. Ita enim de Phycunte loquitur ille lib. 8. Ἐν δὲ τῷ κόλπῳ τῆς παραλίας, τὸ μὲν Ταίναρον ἀκτή ἐστιν ἐκκειμένη· τὸ ἱερὸν ἔχουσα τοῦ Ποσειδῶνος, ἐν ἄλσει ἱδρυμένον· πλησίον δ᾽ ἐστὶν ἄντρον, δι᾽ οὗ τὸν Κέρβερον ἀναχθῆναι μυθεύουσιν ὑφ᾽ Ἡρακλέους ἐξ ᾅδου. Ἐντεῦθεν δ᾽ εἰς μὲν Φυκοῦντα ἄκραν τῆς Κυρηναίας πρὸς νότον δίαρμα ἐστὶ σταδίων τρισχιλίων. i. e. *In sinu verò oræ maritimæ Tænarum est promontorium in mare porrectum, quod habet Neptuni fanum, in luco situm. Ponè est antrum, per quod Cerberum ex inferis ab Hercule extractum fabulantur. Inde ad Phycunta Cyrenaicæ regionis promontorium trajectus est versus meridiem stadiorum* IIICIↃ. Idem lib. 17. Εἶτα Φυκοῦς ἄκρα, ταπεινὴ μέν, πλεῖστον δὲ ἐκκειμένη πρὸς ἄρκτον παρὰ τὴν ἄλλην Λιβυκὴν παραλίαν· κεῖται δὲ κατὰ Ταίναρον τῆς Λακωνικῆς ἐν διάρματι δισχιλίων ὀκτακοσίων σταδίων· ἔστι δὲ καὶ πολίχνιον ὁμώνυμον τῇ ἄκρᾳ. i. e. *Deinde Phycûs promontorium, humile quidem, sed valde porrectum ad aquilonem, præter reliquam Libyæ oram. Jacet contra Tænacum Laconicæ, bis mille & octingentorum stadiorum trajectu. Est etiam ibi oppidulum eodem nomine, quo promontorium.* Nec obstat, quod ab auctore nostro vocatur πόλις, ab Strabone πολίχνιον, à Ptolemæo χωρίον, cui memoratur lib. 4. c. 4.

43 Εἰσὶ καὶ Φυκοῦσαι νῆσοι Λιβύης.] Sunt & Phycussæ insulæ Libyæ. Inter adjacentes Libyæ & Ægypto insulas in Ægyptiaco pelago memorantur Ptolemæo lib. 4. c. 5. duæ insulæ nomine Φωκοῦσαι, perperam, ut puto, quoniam auctoris nostri lectio confirmatur ex Athenæo apud quem lib. 1. dicuntur Φυκοῦσαι.

44 Φυλάκη, πόλις Θεσσαλίας.] Phylace, urbs Thessaliæ. Memoratur Poëtarum parenti Il. 2. v. 695. ubi legitur versus ille, quem innominato Poëta affert auctor noster, ad quem locum nihil notabile habet Eustathius. In hac urbe creditur regnasse *Protesilaus*, ideo *Phylacides* appellatur à Propertio Eleg. lib. 1. Eleg. 19.

Illic Phylacides jucundæ conjugis heros
Non potuit cæcis immemor esse locis.

Fuit Protesilaus primus Græcorum, qui cum è navi ad terram exisset ab Hectore occisus est. Phylacæ quoque meminit Strabo lib. 9. In Molosside eam locat Liv. lib. 45. c. 26.

45 Φυλή, δῆμος Οἰνηΐδος φυλῆς.] Phyle, populus Oeneidis tribus. Memoratur Hesychio, Harpocrationi, & Etymologici auctori; distabat Athenis stadiis centum, & erat oppidum valdè munitum, auctore Diodoro Siculo lib. 14. Κατελάβετο χωρίον τῆς Ἀττικῆς ὀνομαζόμενον Φυλήν· ἦν δὲ τὸ φρούριον ὀχυρόν τε σφόδρα, καὶ τῶν Ἀθηνῶν ἀπέχον σταδίους ἑκατόν. i. e. *Occupavit oppidum Atticæ nomine* Phylen. *Erat autem castellum munitum valde, & Athenis distans stad.* C. Loquitur Diodorus de Thrasybulo, qui XXX. tyrannos Athenis expulit, & rempublicam in libertatem vindicavit, facto decreto, nequis injuriarum præteritarum reminisceretur, ad quod alludit Aristophanes in illo secundo versiculo, quem noster ex illius ἱππεῦσι citat.

46 Ἀριστοφάνης Ἀχαρνεῦσι.] Affert noster versum ex Aristophanis *Acharnensibus*, qui apud eum fabula modo dicta Actu IV. Scena V. ita legitur:

Δικαιοπ. Πόθεν γ᾽; Γεωρ. ἀπὸ Φυλῆς ἔλαβον οἱ Βοιώτιοι.

Dicæop. Unde? Agric. à Phyle abduxere Bæotii.

 47 Καὶ

Πόθεν ἀπὸ Φυλῆς ἔλαβον οἱ Βοιώτιοι. A

47 Καὶ ἐν Ἱππεῦσι,

> Μὴ μνησικακήσῃς εἰ σὺ Φυλὴν κατέλαβες.

Ὁ δημότης, Φυλάσιος. Τὰ τοπικὰ, ἐκ Φυλῆς· Καὶ πληθυντικῶς, οἱ ἀπὸ Φυλῆς, Φυλῆνδε, Φυλῆσιν. Ἔστι καὶ Φυλὴ τὸ τρίτον εἶδος 48 τῶν παρ' Ἕλλησι κοινωνικῶν. Τὸ ἐθνικὸν, Φυλέτης. Καὶ κτητικὸν, Φυλετικὸς, Φυλετική. B

ΦΥΛΛΙΣ 49, χώρα Θρᾴκης. Ἡρόδοτος ἑβδόμῃ, Ἡ δὲ γῆ αὕτη περὶ τὸ Πάγγαιον ὄρος καλέεται Φυλλίς. Ἔστι καὶ ποταμὸς Βιθυνίας Φυλλὶς, οὗ Φυλληὶς τὸ θηλυκόν. Οἱ οἰκήτορες, Φύλλιοι, ἢ Φυλλιεῖς· Ἀφ' οὗ τὸ θηλυκὸν Φυλληΐς. C D

ΦΥΛΛΟΥΣ 50, πόλις ἐν Θετταλίᾳ· Στράβων ἐννάτῃ. Ῥιανὸς δὲ Φύλλον θηλυκῶς λέγει ἐν ἐννάτῳ Θεσσαλικῶν,

> Οἱ δ' ἄφαρ ὁπλισθέντες, ἴσαν κραναήν ποτε Φύλλον. E

Οἱ οἰκοῦντες, Φυλλεῖς.

ΦΥΛΟΝ 51, τὸ ἔθνος, ἀπὸ τῆς φυλῆς δηλονότι, ἢ ἀφ' οὗ ἡ φυλή. Σύνθετον, Ἔμφυλος, καὶ Ἐμφύλιος, ὡς Βοιώτιος, 52 καὶ Κάπρος Κάπριος, καὶ Πάμφυλος Παμφύλιος. Λέγεται καὶ Φύλιος, ἄνευ τοῦ ἐν. F

ΦΥΣΚΙΑ 53, πόλις Λυκίας, ἐφ' ὑψηλοῦ ὄρους κειμένη. Τὸ ἐθνικὸν, Φύσκιος. G

ΦΥΣΚΟΣ 54, πόλις Λοκρίδος, ἀπὸ Φύσκου τοῦ Αἰτωλοῦ, τοῦ Ἀμφικτύονος, τοῦ Δευκαλίωνος. 55 Ἔστι καὶ ἑτέρα Φύσκος τῆς Καρίας. 56 Ἔστι καὶ λιμὴν Ῥόδου. Λέγεται καὶ ἀρσενικῶς ὁ Φύσκος. Φύσκος δὲ, ἀφ' οὗ οἱ Λέλεγες, οἱ νῦν Λοκροί· Ῥιανὸς δὲ Φυσκέας αὐτοὺς κα- H

Unde, à Phylâ abduxere Bœotii.

Et in Equitibus:

> *Ne memineris-injuriarum, si tu Phylam tenes.*

Popularis, Phylasius. Localia, ex-Phyla. Et in plural. num. qui à Phyla, ad Phylam, in Phyla. Est etiam Phyle tertia species apud Græcos socialium. Gentile, Phyletes. Possessiv. Phyleticus, Phyletica.

PHYLLIS, regio Thraciæ. Herodotus lib. 7. *Ipsa verò terra juxta Pangæum montem vocatur Phyllis.* Est etiam fluvius Bithyniæ, Phyllis, cujus fœmin. Phylleis. Incolæ, Phyllii, vel Phyllienses. A quo fœmin. Phylleis.

PHYLLUS, urbs in Thessalia. Strab. lib. 9. Rhianus Phyllum fœm. gen. scribit nono Thessalicorum.

> *Qui statim armati venere ad asperam Phyllum.*

Incolæ, Phylleis.

PHYLON, gens, natio ἀπὸ τῆς, &c. h. e. *à tribu scilicet*, vel ἀφ' οὗ ἡ φυλή. h. e. *à quo tribus.* Compositum, ἔμφυλος, & ἐμφύλιος, h. e. *qui est ejusdem tribus, vel nationis*, ut Bœotius, & Caprus, Caprius, & Pamphylius, & Pamphylus. Dicitur etiam φύλιος, i. e. qui est *ejusdem tribus* seu *gentis* ἄνευ τοῦ ἐν, h. e. *sine præpositione* ἐν, i. e. *in.* [ex quibus componitur ἐμφύλιος, h. e. *qui est ejusdem nationis.*]

PHYSCIA, urbs Lyciæ, sita super quemdam altum montem. Gentile, Physcius.

PHYSCUS, urbs Locridis, sic dicta à Physco filio Ætoli, filii Amphyctionis, filii Deucalionis. Est etiam alia Physcus Cariæ. Est etiam portus Rhodi. Dicitur etiam in genere mascul. Physcus. Physcus verò, à quo Leleges, qui nunc Locri. Rhianus verò *Physceas* eos

47 Καὶ ἐν Ἱππεῦσι.] Et in *Equitibus*. Apponit versum ex Aristophanis fabula, quæ Ἱππεῖς, i. e. *Equites* inscribitur, sed versus ille non invenitur apud Aristophanem in illa fabula sed in Πλούτῳ Actu v. Scena 1. quare apud Stephanum pro καὶ ἐν Ἱππεῦσι fidenter legendum καὶ ἐν Πλούτῳ. Quin etiam versus ille est insigniter corruptus, atque sic legendus est ex eodem Aristophanis loco citato:

> Ἑρ. Μὴ μνησικακήσῃς, εἰ σὺ Φυλὴν κατέλαβες.
>
> *Mer. Ne memineris-injuriarum, si tu Phylen cepisti.*

Idcirco apud Stephanum pro μὴ μνησικανήσῃς εἰ σὺ, &c. legendum μὴ μνησικακήσῃς, εἰ σὺ, &c.

48 Τῶν παρ' Ἕλλησι κοινωνικῶν.] Legendum puto κοινωνιῶν, i. e. *communitatum*; de quibus egit in Φαλεία.

49 Φυλλὶς, χώρα Θρᾴκης.] Phyllis, regio Thraciæ, ex Herodoti lib. 7. cujus affert verba, apud quem hujus regionis descriptio habetur libro citato c. 113. ubi Φιλλὶς scribitur, sed puto ex auctore nostro legendum Φυλλὶς. Series enim literarum hanc lectionem affirmat.

50 Φυλλοῦς, πόλις ἐν Θετταλίᾳ, &c.] Phyllûs, untis, urbs in Thessalia, ex Strab. lib. 9. cui Φύλλος mascul. gen. dicitur, ubi erat Apollinis *Phyllæi* templum. Memoratur Statio lib. 4. Thebaid. cui *pecorosa* dicitur:

> *Aptior armentis Medea, pecorosaque Phyllos.*

Ovid. in Epist. Laodamiæ ad Protesilaum v. 35. Phylleides matres celebrantur, Met. lib. 12. Phylleius juvenis:

> *Nudaque Phyllei juvenis ferit ossa sarissa.*

51 Φῦλον, τὸ ἔθνος, &c.] Hæc sectio pertinet ad Lexicographos.

52 Καὶ Κάπρος Κάπριος.] Legendum, censeo Κύπρος, Κύπριος, quod affert in exemplum, ut & Βοιώτιος, quod antecedit.

53 Φυσκία, πόλις Λυκίας.] Physcia, urbs Lyciæ. Memoratur Ptolemæo lib. 5. c. 2. cui Φοῦσκα dicitur.

54 Φύσκος, πόλις Λοκρίδος.] Physcus, urbs Locridis. Memoratur Plutarcho in Quæstionibus Græcis, nec potest esse eadem cum Physcia, ut ait Abr. Ortel. in suo Thesauro Geographico in *Physcus*, quia tamquam diversæ celebrantur auctori nostro.

55 Ἔστι καὶ ἑτέρα, &c.] Est & altera Physcus Cariæ. Ejus meminit Strabo lib. 14. Ptolemæo lib. 5. c. 2. *Pystus* dicitur, eadem mihi videtur, quia à Ptolemæo inter Cariæ oppida locatur.

56 Ἔστι καὶ λιμὴν Ῥόδου.] Physcus etiam est portus Rhodi. Ejus fit mentio apud Strabonem lib. 14.

57 Ἔστι

καλεῖ. Λέγεται καὶ Φυσκεύς. [57] Ἔστι καὶ ἄλλη Μακεδονίας, ἧς μέμνηται Θεαγένης ἐν Μακεδονικοῖς. Καὶ τὸ ἔθνος, Φύσκοι, καὶ Λοκροί. Ἔστι καὶ ποταμὸς Φύσκος, καθά φησι Σοφαίνετος ἐν Κύρου ἀναβάσει. A

ΦΥΤΑΙΟΝ[58], πόλις Αἰτωλίας. Πολύβιος ἑνδεκάτῳ. Τὸ ἐθνικὸν, Φυταῖος. B

ΦΥΤΕΙΟΝ[59], πόλις Ἤλιδος τῆς κοίλης, ἀπὸ * Φυτέως λέγων αὐτὴν ὀνομάσθαι. Ἴστρος δὲ τετάρτῳ τῶν Ἠλιακῶν. Τὸ ἐθνικὸν Φυτεάτης, ὡς Γυθεάτης. Ὁ γὰρ τύπος Ἀρκάσι συνήθης. C

ΦΩΚΑΙΑ[60], πόλις Ἰωνίας. Ἡρόδοτος πρώτῃ. Λέγεται καὶ Φωκαίη, διὰ τοῦ η. Ἐκλήθη δὲ, διὰ τὸ πολλὰς ἀκολουθῆσαι φώκας τοῖς κτίσασιν. D [61] Ὁ πολίτης, Φωκαεὺς, καὶ Φωκαιεὺς, καὶ Φωκαΐτης. Καὶ θηλυκὸν, Φωκαΐς. Ἔστι καὶ ἄλλη πόλις τῆς Καρίας, ἐν τῇ Μυκάλῃ. Ἐθνικὸν, τὸ αὐτό.

ΦΩΚΙΣ[62], χώρα περὶ τὸν Παρνασσόν. Ἑκαταῖος E Εὐρώπῃ. Ἀπὸ Φώκου τινός. [63] Οἱ κατοικοῦντες, Φωκεῖς. [64] Καὶ Φωκικὸς πόλεμος, καὶ Φωκική. [65] Ἔστι γὰρ καὶ παροιμία, Φωκικὴ ἀπόνοια, ἐπὶ τῶν τὰ ἀναλγῆ βουλευομένων. F

ΦΩΡΙΑΜΟΙ, τόπος Ἤλιδος, μεταξὺ Παρθενίου, ἐπιτήδειος εἰς ἔνεδραν, ἐν στενῷ κείμενος.

ΦΩΡ-

eos vocat. Dicitur etiam Physceus. Est etiam alia Macedoniæ, cujus meminit Theagenes in Macedonicis. Et gens, Physci, & Locri. Est etiam fluvius Physcus, quemadmodum inquit Sophænetus in Cyri Anabasi.

PHYTÆON, urbs Ætoliæ. Polyb. lib. 11. Gentile, Phytæus.

PHYTEUM, urbs Elidis cavæ, à * Phyteo dicens eam sic nominari. Ister verò lib. 4. Eliacorum. Gentile, Phyteates, ut Gytheates. Hæc enim forma Arcadibus consueta.

PHOCÆA, urbs Ioniæ. Herodotus lib. 1. Dicitur etiam Phocæe per *eta*. Sic verò vocata fuit, quod multæ Phocæ sequerentur conditores. Civis, Phocaeus, & Phocæeus, & Phocaites. Et fœmin. Phocais. Est etiam alia urbs Cariæ in Mycale. Gentile, idem.

PHOCIS, regio circa Parnassum. Hecatæ. Europa. Sic dicta à Phoca quodam. Incolæ, Phoceis. Dicitur etiam Phocicum bellum. Et Phocica fœmina. Est enim parœmia, *Phocica desperatio*, quæ de eis solet dici, qui sine dolore, & commiseratione consulunt.

PHORIAMI, locus Elidis inter Parthenium, ad insidias aptus, in angusto situs.

FOR-

57 Ἔστι καὶ ἄλλη Μακεδονίας.] Est & alia Physcus Macedoniæ. Memoratur Thucyd. lib. 2. cui Φύσκα fœm. singul. Ptolemæo lib. 3. c. 13. Φύσκαι fœm. plur. dicitur.

58 Φυταῖον.] Vide Φοιτίαι.

59 Φύτειον, πόλις Ἤλιδος, &c.] Phyteum, urbs Elidis. Memoratur Thucyd. lib. 3. cui Φυλία fœm. gen. dicitur. Cæterum hæc sectio, ut denotat asteriscus, est mutila, cui manus medicas adhibere ausus non sum.

60 Φώκαια, πόλις Ἰωνίας.] Phocæa, urbs Ioniæ, ex Herodoti lib. 1. Ex cujus libri capite 142. apparet fuisse urbem Ionum in Lydia sitam, unam è duodecim, quæ in Panionio congregabantur, quarum Miletus, Myus, & Priene sitæ erant in Caria; Ephesus, Colophon, Lebedus, Teos, Clazomenæ, Phocæa in Lydia, ex tribus quæ restant, duæ incolebant insulas, Samum & Chium, tertia erat sita in continenti *Erythræ* nomine. Scylax in Λυδίᾳ Lydiæ, Ptolem. lib. 5. c. 2. Æolidi adscribit, eandem fuisse reor. Namque erat initium Ioniæ, finis Æolidis, ut placet Straboni lib. 13. Duos habuisse portus ait Liv. lib. 37. quorum *Lamptera* alterum, alterum *Naustathmum* vocat. Etiam nunc exstare, ac *Fochia vechia* dici auctor est Mich. Anton. Baudrand ad Alexandrini Lexicon Geographicum.

61 Ὁ πολίτης, &c.] Triplici gentilium formâ gaudebant Phocææ urbis cives apud Græcos, Latinis verò *Phocæenses* dicebantur, seu *Phocaënses*.

62 Φωκὶς, χώρα περὶ τὸν Παρνασσόν.] Phocis, regio circa Parnassum. Fuit Phocis Græciæ regio, Delphico oraculo, urbe Delphis, quæ oraculo nomen dedit, Helicone fonte, & monte Parnasso celebris, de qua consulendus Strabo lib. 9.

63 Οἱ κατοικοῦντες, Φωκεῖς.] Incolæ Phocidis regionis Græcis Φωκεῖς dicuntur, Phocææ verò urbis, de qua sectione proxime præcedenti egimus. Φωκαεῖς, & Φωκαιεῖς; à priori Latini fecere *Phocenses*, à posterioribus *Phocaënses* & *Phocæenses*; in quibus sæpe cæspitant viri etiam eruditissimi, ut jam alibi annotavimus.

64 Καὶ Φωκικὸς πόλεμος.] Bellum Phocicum exarsit inter Græcos, quod Phocenses ætate Philippi Amyntæ filii diripuissent oraculum Delphicum tunc ditissimum, quod ἀψευδέστατον omnium existimabatur, de quibus ita loquitur Strabo lib. 9. Ἐπίφθονος δ' ὢν ὁ πλοῦτος, δυσφύλακτός ἐστι, κἂν ἱερὸς ᾖ· νυνί γέ τοι πενέστατόν ἐστι τὸ ἐν Δελφοῖς ἱερόν· χρημάτων δὲ χάριν, τῶν ἀναθημάτων τὰ μὲν ἦρται, τὰ δὲ πλείω μένει· πρότερον δὲ πολυχρήματον ἦν τὸ ἱερόν· καθάπερ Ὅμηρός τε εἴρηκεν·

> Οὐδ' ὅσα λάϊνος οὐδὸς ἀφήτορος ἐντὸς ἐέργει
> Φοίβου Ἀπόλλωνος Πυθοῖ ἐνὶ πετρηέσσῃ·

Καὶ οἱ θησαυροὶ δηλοῦσι, καὶ ἡ σύλησις ἡ γενηθεῖσα ὑπὸ τῶν Φωκέων· ἐξ ἧς ὁ Φωκικὸς καὶ ἱερὸς καλούμενος ἐξήφθη πόλεμος. Αὕτη μὲν οὖν ἡ σύλησις γέγονε κατὰ Φίλιππον τὸν Ἀμύντου. i. e. *Divitiæ verò cùm sint invidiæ obnoxiæ, difficulter custodiuntur, etiamsi sacræ sint. Nunc quidem pauperrimum est Delphicum templum. Pecuniæ causa quædam sublata sunt donaria, pleraque restant. Antea opulentum admodum fuit. Sicut Homerus etiam dixit*: (Il. IX. v. 404.)

> *Saxea nec quantas divini limina Phœbi*
> *Complectuntur opes intra Delphos scopulosos.*

Et thesauri ostendunt, & direptio à Phocensibus facta; unde Phocicum seu sacrum exarsit bellum. Ea facta est tempore Philippi, Amyntæ filii.

65 Ἔστι γὰρ καὶ παροιμία, &c,] Ad hanc parœmiam videtur alludere Venusinus vates Epodωn 16. v. 17.

> *Nulla sit hac potior sententia, Phocæorum*
> *Velut profugit execrata civitas.*

De qua videndus Erasmus in suis Chil.

66 Φωρ-

ΦΩΡΜΑΝΟΙ[66], πόλις Ἰταλίας. A Ἐθνικὸν τὸ αὐτό, διὰ τὴν πρόληψιν τοῦ χαρακτῆρος.

FORMANI, urbs Italiæ. Gentile, idem per prolepsin characteris.

ΦΩΤΙΝΑΙΟΝ, προπαροξυτόνως, πόλις Θεσσαλίας, ὡς Ἑκαταῖος περιηγήσει Εὐρώπης. B

PHOTINÆUM, accentu in antepenultima, urbs Thessaliæ, ut Hecatæ. Perihegesi Europæ.

66 Φωρμανοὶ, πόλις Ἰταλίας.] Formani, orum, urbs Italiæ. Idem vocabulum pro gentilitio accipitur. Latinis *Formiæ* dicebantur, oppidani verò Formiani, de quibus ita tradit Strabo lib. v. *Φορμίαι, Λακωνικὸν κτίσμα ἐστιν, Ὁρμίαι λεγόμενον πρότερον διὰ τὸ εὔορμον.* i.e. *Formiæ, Laconicum opus, Hormiæ dictum antea propter portus opportunitatem.* Plin. lib. 3. c. 5. *Caieta portus, oppidum Formiæ,* Hormiæ *antea dictum, ut existimavere, antiqua Læstrygonum sedes.* Id ex Ciceronis fonte hausisse videtur. Sic enim ille ad Atticum Epistol. lib. 2. Epist. 13. *Si verò in hanc Τηλέπυλον veneris Λαιστρυγονίην (Formias dico) qui fremitus hominum? quam irati animi, quanto in odio noster amicus Magnus.* Alludit disertissimus Romuli nepotum ad Odyss. 10. v. 82. ubi verba illa Græca leguntur. Hoc in loco Ciceronem occisum fuisse, immissis ab Antonio percussoribus, auctor est Auctor libelli de *Viris illustribus*. Quædam etiam ex villis Ciceronis *Formianum* dicebatur, quod prope Formias sederet, cujus ipse variis in locis meminit. Mamurrarum urbs dicitur Venusino vati Sat. lib. 1. Satyra 5.

In Mamurrarum lassi deinde urbe manemus
Muræna præbente domum, Capitone culinam.

Ad quem locum in veteribus Scholiis hæc habentur: *Mamurra senator fuit Romanus, qui maximam partem civitatis Formianæ possidebat, unde dicta est* Mamurrana civitas, *vel quod familia Mamurrarum illinc fuerit oriunda.* Plin. etiam lib. 36. c. 7. celebrat equitem Romanum, nomine *Mamurram* Formiis natum, præfectum fabrorum C. Cæsaris in Gallia, quem ex Cornelio Nepote dicit, primum Romæ parietes domus suæ crusta marmoris operuisse, adversus quem exstat Veronensis Poëtæ virulentum carmen, at Formiarum nedum vestigia exstant. Si plura de hac urbe scire desideras, consules Cluv. Ital. Antiquæ lib. 3. c. 10.

X.

X.

ΧΑΒΑΡΗΝΟΙ, A ἔθνος. Εὔδοξος πρώτῳ γῆς περιόδου· Ὀνομάζονται γὰρ καὶ Χαβαρηνοί, [1] οἱ περὶ Καλύβην οἰκοῦντες· B Οἱ τῶν ξενικῶν γυναικῶν, ὧν ἴσως γένωνται κύριοι, τιτθοὺς ὠμοὺς ἐσθίουσι, τὰ δὲ παιδία καταπίνουσι. C

CHABARENI, gens, Eudoxus terræ Periodo. *Nominantur enim etiam Chabareni, qui circa Calyben habitant. Qui peregrinarum fœminarum, quibus forte potiti fuerint, mammillas crudas edunt, & puerulos devorant.*

ΧΑΔΙΣΙΑ[2], πόλις Λευκοσύρων. Ἑκαταῖος γενεαλογιῶν δευτέρῳ· Ἡ δὲ Θεμισκύρη πεδίον ἐστίν, ἀπὸ Χαδισίης μέχρι Θερμώδοντος. Μένιππος δὲ Χαδίσιον κώμην, καὶ ποταμὸν ἐν περίπλῳ τῶν δύο πόντων φησίν· Ἀπὸ τοῦ Λυκάστου D εἰς κώμην καὶ ποταμὸν Χαδίσιον, στάδια ἑκατὸν πεντήκοντα· Ἀπὸ Χαδισίου ἐπὶ τὸν Ἶριν ποταμόν, στάδια ἑκατόν. Οἱ πολῖται Χαδίσιοι, καὶ Χαδισία τὸ θηλυκόν. [3] Ἀπολλώνιος β' * νόσφι δαίκοντο. E

CHADISIA, urbs Leucosyrorum. Hecatæ. Genealogiarum secundo. *Themiscyre campus est à Chadisia ad Thermodontem usque;* Menippus verò Chadision vicum & fluvium in Periplo duorum Pontorum vocat. *A Lycasto ad vicum, & fluvium Chadision, stadia centum, & quinquaginta. A Chadisio ad Irim fluvium, stadia centum.* Cives, Chadisii, & Chadisia fœmin. Apollonius 2. * seorsum mordentur.

ΧΑ-

CHA-

1 Οἱ περὶ Καλύβην, &c.] Si mei fori æque, atque meæ spontis res foret, pro Καλύβην legerem Χαλύβην, id est, *Chalybum* regionem.

2 Χαδισία, πόλις Λευκοσύρων.] Chadisia, urbs Leucosyrorum. *Leucosyri* dicti fuere antiquitus *Cappadoces*, quibus posterius nomen dedit Cappadox amnis, auctore Plinio lib. 6. c. 3. inter quorum oppida Chadisia oppidum & flumen celebrantur. Verba Plinii sunt: *Morimene: ubi disterminat eos Cappadox amnis, à quo nomen traxêre, anteà* Leucosyri *dicti.* Ac paululum infra: *In ora autem ab Amiso oppidum & flumen Chadisia, Lycastum, à quo Themiscyra regio. Iris flumen deferens Lycum.* Themiscyra regio, Thermodon & Iris amnes, quorum meminit auctor noster in hac sectione, celebrantur à Plinio in Cappadocia loco citato.

3 Ἀπολλώνιος β' * νόσφι δαίκοντο.] Corruptissimus locus, si quis alius, sed qui facile restitui potest ex Apollonii lib. 2. apud quem v. 1003. sic habetur.

Νόσφι δ' ἀκοντοβόλοι Χαδήσιαι ἠμάθ' ἄλλαι
Νυκτί τ' ἐπιπλομένῃ Χαλύβων περὶ γαῖαν ἵκοντο.

Seorsim denique jaculatrices Chadesiæ ceterum die postero
Et nocte proxima terram accesserunt Chalybum.

Chadesiæ ab Apollonio vocantur *Amazones* tamquam ab urbe Chadesia, cujus nominis etymon ex Hecatæo afferunt ejus Scholia ἀπὸ τοῦ Χαδήσου, id si ita esset, Χαδησία scribendum erat apud auctorem nostrum, & apud Plinium loco, nota proxime præcedenti, citato.

4 Χα-

ΧΑΔΡΑΜΩΤΙ'ΤΑΙ[4], ἔθνος περὶ τὸν A Ἰνδικὸν κόλπον, τῷ Πρίονι παροικοῦντες ποταμῷ, ὥς φησι Μαρκιανός.

CHADRAMOTITÆ, gens circa Indicum ſinum, ad Prionem fluvium accolentes, ut inquit Marcianus.

ΧΑΖΗ'ΝΗ[5], σατραπεία, πρὸς τῷ Εὐφράτῃ τῆς Μεσοποταμίας. Ἀρριανὸς ἐν τρισκαιδεκάτῳ Παρθικῶν· Ἐν ταύτῃ τῇ Ὀλβίᾳ, B καὶ τὰ πεδία τῆς Χαζηνῆς[6] Σατραπείας, ἐπιμήκιστον ἀποτεταμένα.

CHAZENE, Satrapia, juxta Euphratem Meſopotamiæ. Arrhianus Parthicorum decimo tertio. *In hac Olbia ſunt etiam campi Chazenæ Satrapiæ, longiſſime abſciſſ.*

ΧΑΙΡΕ'ΟΥ[7], πόλις Αἰγυπτία, κατ' ἔλλειψιν τοῦ πόλις. Τὸ ἐθνικὸν Χαιρεώτης, ὡς Νικεώτης. C

CHAREI, urbs Ægyptia per ellipſim τοῦ πόλις, i. e. *urbs*. Gentile, Chæreotes, ut Niceotes.

ΧΑΙΡΩ'ΝΕΙΑ[8], πόλις πρὸς τοῖς ὅροις Φωκίδος. Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ· Ἐν δὲ Χαιρώνεια πόλις, τὸ πρῶτον κέκληται, ἀπὸ Χαίρωνος. Ἀριστοφάνης ἐν Βοιωτικῶν δευτέρῳ· Λέγεται δ' οἰκιστὴν γενέσθαι τοῦ πολίσματος Χαίρωνα. D Τοῦτον δὲ μυθολογοῦσιν Ἀπόλλωνος καὶ Θηροῦς, ὡς Ἑλλάνικος ἐν δευτέρῳ ἱερειῶν Ἥρας· Ἀθηναῖοι καὶ μετ' αὐτοὺς ἐπὶ τοὺς Ὀρχομενίζοντας τῶν Βοιωτῶν, ἐπὶ Ὀρχομενοῖς καὶ Χαιρώνειαν πόλιν Ὀρχομενῶν εἷλον. Ἐκαλεῖτο E δὲ ἡ πόλις καὶ Ἄρνη τὸ ἀρχαῖον. Ὅθεν καὶ Ὅμηρος, ὡς ἔμοιγε δοκεῖ, ταῖς ἀρχαιοτέραις ἐχρήσατο ὀνομασίαις, καθότι Αἴγυπτον τὸν ποταμὸν εἶπεν, οὐ Νεῖλον· Καὶ πανταχοῦ τοῖς ἀρχαιοτέροις ὀνόμασι κέχρηται. Ὁ οἰκήτωρ, Χαιρωνεύς· F Τὸ θηλυκὸν, Χαιρωνίς. Καὶ κτητικὸν, Χαιρωνικὸς, καὶ Χαιρωνική. Ἀπολλόδωρος ἐν Χρονικῶν δευτέρῳ· Κατὰ τὴν μάχην, ὥς φασι, τὴν Χαιρωνικήν. Μάτην δὲ τοῦτο διὰ τῆς ει διφθόγγου γράφει Ἀρκάδιος. Τὸ τοπικὸν G Χαιρωνική, ὡς Μαντινική· Ἐκ γὰρ τοῦ Χαιρωνίς, ἐστι Χαιρωνικός.

CHÆRONEA, urbs ad fines Phocidis. Hecatæ. Europa: *Inter alias verò Chæronea urbs, prius vocata fuit, à Chærone.* Ariſtophanes Bœoticorum ſecundo. Ferunt verò conditorem fuiſſe oppiduli Chæronem. Hunc fabulantur Apollinis, & Therûs fuiſſe filium, ut Hellanicus 2. de ſacrificiis Junonis. *Athenienſes, & poſt ipſos adverſus Orchomenizontes Bœotorum, in Orchomenis etiam Chæroneam urbem Orchomenorum cepere.* Vocabatur verò urbs olim *Arne*. Unde etiam Homerus, ut mihi videtur, antiquiſſimis uſus eſt nominibus, quamobrem *Ægyptum* fluvium vocavit, non Nilum. Et ubique antiquiſſimis nominibus uſus eſt. Incola, Chæroneus. Fœmin. Chæronis. Poſſeſſiv. Chæronicus, & Chæronica. Apollodorus Chronicorum ſecundo. *In pugna, ut ajunt, Chæronica.* Fruſtra verò hoc per ει diphthongum ſcribit Arcadius. Locale, Chæronica, ut Mantinica. Ex Chæronis enim eſt Chæronicus.

ΧΑ'ΛΑΙΟΝ[9], πόλις Λοκρῶν. Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ· Μετὰ δὲ Λοκροὶ, ἐν δὲ Χάλαιον πόλις, ἐν δὲ οἱ Ἀνθήπολοι. Τὸ ἐθνικὸν, H Χαλαῖος. [10] Θουκυδίδης γ'. Μεσαπίους, καὶ Τριταίους, καὶ Χαλαίους, καὶ Κολοφωνίους, καὶ Ἰστίους, καὶ Οἰανθίους.

CHALÆUM, urbs Locrorum. Hecatæ. Europa: *Poſt verò Locri, inter alia autem Chalæum urbs, necnon Anthepoli.* Gentile, Chalæus. Thucydid. lib. 3. *Metapios, & Tritæos, & Chalæos, & Colophonios, & Hiſtios, & Oeanthios.*

ΧΑ- CHA-

4 Χαδραμωτῖται, &c.] Chadramotitæ, gens circa Indicum ſinum. Nullus dubito eſſe eandem gentem cum Chatramotitis, de quibus in Χατραμωτῖτης.

5 Χαζηνὴ, &c.] Chazene, Satrapia ad Euphratem Meſopotamiæ. Memoratur Straboni lib. XVI. ſtatim in initio libri.

6 Σατραπείου.] Fidenter legendum Σατραπείας, præcedit enim Χαζηνῆς.

7 Χαιρέου, πόλις, &c.] Chærei, urbs Ægyptia, &c. Videtur eſſe locus, qui Procop. VI. ædif. dicitur Χεραῖος, pro quo apud Antoninum *Chereu* legi perperam puto.

8 Χαιρώνεια, &c.] Chæronea, urbs ad fines Phocidis. Huic urbi ſuos debent natales duo Plutarchi, apud quam olim Philippus Alexandri pater profligavit Athenienſes, Bœotios, & Corinthios, quibus debellatis Græciæ Imperio potitus eſt, ut tradit Strabo lib. 9. Χαιρώνεια δ' ἐστὶν Ὀρχομενοῦ πλησίον, ὅπου Φίλιππος ὁ Ἀμύντου μεγάλῃ μάχῃ νικήσας Ἀθηναίους τε, καὶ Βοιωτοὺς, καὶ Κορινθίους, κατέστη τῆς Ἑλλάδος κύριος. i.e. *Chæronea verò eſt prope Orchomenum, ubi Philippus Amyntæ filius magno prælio, victis Athenienſibus, & Bæotis, & Corinthiis Græciæ dominus factus eſt.* Videſis Pauſaniam in Phocicis & Bœoticis.

9 Χαλαῖον, &c.] Memorat Chalæum Locrorum urbem, ex Hecatæo, auctore deperdito, de quo in breviario auctorum, quos ad teſtimonium vocat. Ejus officio fungetur Plinius, qui hanc urbem inter Locrorum Ozolarum oppida recenſet, ex quo didici fuiſſe oppidum maritimum, quia ab eo vocatur *portus* lib. 4. c. 3. *Ultra Cirrhæi Phocidis campi, oppidum Cirrha, portus Chalæon.* Ejus oppidanos celebrat Thucydides lib. 3. cujus verba ad ſubſequentem notam conferam.

10 Θουκυδίδης γ' Μεσαπίους, &c.] Affert Thucydidis ex lib. 3. verba mutila, & depravata, quæ apud eum ſic habentur: Ἔπειτα Ἰπνέας, καὶ Μεσσαπίους, καὶ Τριταιέας, καὶ Χαλαίους, καὶ Τολοφωνίους, καὶ Ἡσσίους, καὶ Οἰανθέας. i. e. *Deinde* [induxerunt ad idem faciendum] *Ipnenſes, Meſſapios, Tritæenſes, Challæos, Tolophonios, Heſſios, & Oeanthenſes.* Nullus eſt in toto Stephano locus huic ſimilis, quia in eo nullum eſt verbum, ex illis quæ affert, ſanum, omnia ex Thucydide ſunt corrigenda. Nolo chartis illudere.

11 Χα-

ΧΑΛΑ'ΣΤΡΑ[11], πόλις Θρᾴκης, περὶ A τὸν Θερμαῖον κόλπον. Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ· Ἐν δὲ αὐτῷ Θέρμη πόλις Ἑλλήνων Θρηΐκων, ἐν δὲ Χαλάστρη πόλις Θρηΐκων. Στράβων δ' ἐν ἑβδόμῃ, Μακεδονίας αὐτὴν καλεῖ. Ὠνόμασται δὲ ἀπὸ Χαλάστρης. [12] Ἔστι δὲ λιμὴν τῇ πόλει B ὁμώνυμος. Ὁ πολίτης, Χαλαστραῖος. [13] Λυκόφρων,

Θέσπρωτος ἄμφω, καὶ Χαλαστραῖος
λέων.

ΧΑΛΔΙ'Α[14], χώρα τῆς Ἀρμενίας, Μέ- C νιππος ἐν περίπλῳ τῶν δύο πόντων· [15] Τὴν μέχρι τούτων τῶν βάρων ἐστὶν ἡ Ποντικὴ βασίλεια, καὶ κατὰ Τιβαρηνὴν, καὶ Χαλδίαν, καὶ Σανδικήν. Οἱ ἐν ταύτῃ κατοικοῦντες, Χάλδοι· Οὕτω γὰρ ἐπεκράτησε. D

ΧΑΛΔΑΙ̃ΟΙ[16], οἱ [17] πρότερον Κηφῆνες, ἀπὸ Κηφέως τοῦ πατρὸς Ἀνδρομέδας· Ἀφ' ἧς καὶ τοῦ Περσέως, τῆς Δανάης καὶ Διὸς, Περσεύς. Ἀφ' οὗ οἱ Κηφῆνες, καὶ Χαλδαῖοι πρότερον ἐκλήθησαν, ὡς εἴρηται ἐν τῷ περὶ Κηφηνίας. E Ἑλλάνικος δέ φησιν ἐν πρώτῳ Περσικῶν, ὅτι Κηφέως οὐκέτι ζῶντος, στρατευσάμενοι ἐκ Βαβυλῶνος, ἀνέστησαν ἐκ τῆς χώρας, [18] καὶ τὴν * Χωχὴν ἔσχον, οὐκέτι ἡ χώρη Κηφηνίη καλεῖται, οὐδ' ἄνθρωποι οἱ ἐνοικοῦντες Κηφῆνες, F ἀλλὰ Χαλδαῖοι. Καὶ ἡ χώρα αὕτη πᾶσα νῦν Χαλδαϊκὴ καλεῖται. Ἐκλήθησαν δὲ ἀπὸ Χαλδαίου τινὸς, ὡς Δικαίαρχος ἐν πρώτῳ τοῦ τῆς Ἑλλά-

CHALASTRA, urbs Thraciæ, circa Thermæum sinum. Ecatæus Europa: *In eodem verò est Therme urbs Græcorum Thracum, inter alias autem est Chalastra urbs Thracum.* Strab. lib. 7. *Macedoniæ urbem* eam vocat. Sic vocata fuit à Chalastra. Est verò portus ejusdem nominis, ac urbs. Civis, Chalastræus, Lycoph.

Thesprotus simul, & Chalastræus leo.

CHALDIA, regio Armeniæ, Menippus in Periplo duplicis Ponti: *Usque ad hæc loca pertingit Ponticum regnum, & juxta Tibariam, & Chaldiam, & Sandicam.* Qui in hac habitant, Chaldi. Sic enim usus obtinuit.

CHALDÆI, prius Cephenes, à Cepheo Andromedæ patre. A qua & à Perseo filio Danaæ, & Iovis, Perseus. A quo *Cephenes*, & *Chaldæi* prius vocati fuere, ut dictum est in de *Cephenia*. Hellanicus verò in primo Persicorum scribit, quòd mortuo Cepheo, ex Babylone exercitum educentes, ex regione migraverunt, ac * Chochen ceperunt, post quæ non amplius regio *Cephenia* vocabatur, nec incolæ *Cephenes*, sed *Chaldæi*. Et regio ipsa tota nunc *Chaldaica* vocatur. Sic verò vocati fuere à quodam Chaldæo, ut Dicæarchus primo de vita Græciæ. Huic autem intelligentia, & po-

11 Χαλάστρα, &c.] Chalastra, urbs Thraciæ, circa Thermæum sinum. Nonnulli Macedoniæ adscribebant, inter quos Plin. lib. 4. c. 10. Thracia enim & Macedonia erant collimitatæ. Fuit autem Chalastra, seu Chaladra, utroque enim modo reperitur, eadem quæ *Canastra*, censore Tzetze ad Lycophronis versum 1441. Χάλαδρα δὲ ἡ Κάναστρα πόλις καὶ λίμνη Μακεδονίας, ἀφ' ἧς ὅλην τὴν Μακεδονίαν φησίν· καὶ Ἀναστραῖος [lego, Καναστραῖος] γράφεται, καὶ Χαλαδραῖος. Καὶ γὰρ κατωτέρω φησὶ, Χαλάδρης λύκον. i. e. *Chaladra verò est Canastra urbs & palus Macedoniæ, à qua totam Macedoniam vocat. Et Canastræus scribitur & Chaladræus. Etenim infra dicit* Chaladræ lupum.

12 Ἔστι καὶ λιμὴν τῇ πόλει, &c.] Est & portus ejusdem cum urbe nominis. Pro λιμὴν, i. e. *portus*, legendum λίμνη, i. e. *palus*. Sic enim dicitur Tzetzæ, cujus verba apposuimus notâ proxime præcedenti, quod confirmatur etiam ex Suida apud quem legimus suo loco: Χαλαστραῖον νίτρον, ἀπὸ Χαλάστρας τῆς ἐν Μακεδονίᾳ λίμνης. i. e. *Chalastræum nitrum, à Chalastra Macedoniæ palude.*

13 Λυκόφρων.] Versus ille Lycophronis in venitur in ejus Alexandra v. 1441. ubi sic legitur:

Θεσπρωτὸς ἄμφω καὶ Χαραδραῖος λέων.
Thesprotus simul & Charadræus leo.

Sic Alexander Magnus vocatur Lycophroni, *Thesprotus* quod mater ejus esset Epirotis, *Chaladræus*, ac si diceres *Macedo*, auctore Tzetza ad versum citatum.

14 Χαλδία, χώρα τῆς Ἀρμενίας.] Chaldia, regio Armeniæ. Memoratur Constantino Porphyrogenetæ de Them. lib. 1. Them. 8. necnon Eustathio. Hujus ad Dionysii v. 768. sunt verba: Χώρα δὲ Ἀρμενίας ἡ Χαλδία, ἧς μέχρις ἡ Ποντικὴ βασιλεία. Τοὺς δὲ ἐκεῖσε, Χάλδους λέγεσθαι ἐπικρατεῖ ἡ συνήθεια δισυλλάβως, οὐ Χαλδαίους. i. e. *Regio verò Armeniæ est Chaldia, ad quam usque Ponticum regnum. Illic habitantes, Chaldos disyllabice, non Chaldæos, dici obtinuit usus.*

15 Τὴν μέχρι τούτων τῶν βάρων, &c.] Locus, ut qui maxime mihi suspectus, legendum censeo: Μέχρι τούτων τῶν χώρων, i. e. *usque ad hæc loca, &c.*

16 Χαλδαῖοι.] Chaldæi. Fuere Chaldæi, populi Asiæ, magis noti inter sacros, quam inter profanos scriptores, regio dicebatur *Chaldæa*, & *Babylonia* ab urbe cognomine, ejusdem regionis principe ac totius orbis clarissima, non modo Chaldææ, etsi apud Ptolemæum lib. v. c. xx. Babylonia continet Chaldæam. Pausan. lib. 4. auctor est, Chaldæos & Indorum Magos fuisse primos, qui dixere, *hominum animos esse immortales.*

17 Οἱ πρότερον Κηφῆνες ἀπὸ τοῦ, &c.] Inquit Chaldæos antea *Cephenes* dictos à Cepheo Andromedæ patre, quod etiam de Persis prodit Herodotus lib. 7. c. 61. Sed hæc sunt ex Græcorum nugamentis, qui in antiquitate fuere pueri; semper Chaldæi nuncupati fuere *Chaldæi*, corrupto parùm nomine ab Hebræo כשדים, *Chasdim*, quorum in sacris libris frequens fit mentio. Hi enim sunt, qui Hebræorum regnum everterunt, & destructo Salomonico templo captivos Babylonem Hebræos abduxere, unde tamquam postliminio, elapsis LXX. captivitatis annis in Judæam reversi sunt, duce Zorababelo, quæ historia lippis & tonsoribus, ut ajunt, est nota. Chaldæorum verò imperium Persæ sub Cyro everterunt. Cæterò Chaldæorum nomen, ut & Magorum dupliciter accipitur, vel de gente, vel de arte; veteres enim Mathematicos, astronomos, & astrologos vocabant *Chaldæos*, ut elucet ex Cicerone Tuscul. Quæst. lib. 1. & Juvenale, quorum verba in v. Μαγία nota 4 apposuimus.

18 Καὶ τὴν * Χογὴν ἔσχον, &c.] Asteriscus innuit aliquid deesse, nihilominus sensus potest percipi, ut ex versione nostra patet, pro Χογὴν verò legendum Χωχὴν. *Choche* enim, non *Choge* dicebatur vicus quidam juxta Tigrim amnem, ut ait auctor noster in Χωχή.

19 Ei:

Ἐλλάδος βίου. Τούτου δὲ συνέσει καὶ δυνάμει διάφορον γενόμενον τὸν καλούμενον Νῖνον, τὴν ὁμώνυμον αὐτῷ συνοικίσαι πόλιν. Ἀπὸ δὲ τούτου τέταρτον ἐπὶ δέκα βασιλέα γενόμενον, ᾧ τοὔνομα Χαλδαῖον εἶναι λέγουσιν, ὅν φασι καὶ Βαβυλῶνα τὴν ὀνομαστοτάτην πόλιν περὶ τὸν Εὐφράτην ποταμὸν κατασκευάσαι, ἅπαντας εἰς ταὐτὸ συναγαγόντα τοὺς καλουμένους Χαλδαίους. Λέγεται καὶ Χαλδαία χώρα. [19] Εἰσὶ δὲ καὶ Χαλδαῖοι ἔθνος πλησίον τῆς Κολχίδος. Σοφοκλῆς Τυμπανισταῖς,

A & potentia differens factus, qui vocatur *Ninus* civitatem condidit sibi cognominem. Ab hoc verò decimum quartum regem nomine *Chaldæum* esse dicunt, quem ajunt & Babylonem celeberrimam urbem circa Euphratem fluvium ædificasse, omnibus, qui *Chaldæi* vocantur, B in unum congregatis. Dicitur etiam *Chaldæa* regio. Sunt etiam Chaldæi, gens prope Colchidem. Sophocles Tympanistis,

C

> Κόλχος τε, Χαλδαῖός τε, καὶ Σύρων ἔθνος.

> *Colchosque, Chaldæusque, & Sirorum gens.*

Οἱ μέν τοι χαριέστεροι περὶ Βαβυλῶνα λέγουσιν οἰκεῖν αὐτοὺς, ὡς δέδεικται. [20] Μαντεῖον δ' ἔχειν αὐτοὺς παρὰ βαρβάροις, ὡς Δελφοὶ παρ' Ἕλλησι.

Qui autem curiosiores sunt, circa Babylonem ajunt eos habitare, ut ostensum est. Et Oraculum habere eos, [quod] apud Barbaros, ut D Delphi apud Græcos [æstimatur.]

ΧΑΛΙ'Α, πόλις Βοιωτίας. Θεόπομπος με΄. Τὴν δὲ Χαλίαν, καὶ τὴν καλουμένην Ὑρίαν, ἥπερ ἐστὶν ἐφεξῆς ἐκείνης τῆς Βοιωτίας. Τὸ ἐθνικὸν, Χάλιος. Ὁ αὐτός· Ὕστερον δὲ οἱ Χαλκιδεῖς πολεμήσαντες Αἰολεῦσι, τοῖς τὴν Ἤπειρον ἔχουσι Χαλίοις καὶ Βοιωτοῖς, καὶ Ὀρχομενίοις, καὶ Θηβαίοις.

CHALIA, urbs Bœotiæ. Theopomp. lib. 45. *Chaliam, & eam, quæ vocatur* Hyria, *quæ sita est juxta illam Bœotiæ.* Gentile, Chalius, E ut idem author est. *Postea verò Chalcidenses, cum bellum gererent adversus Æolenses, & adversus Epirum habentes Chalios, & Bœotos, & Orchomenios, & Thebanos.*

ΧΑΛΙΣΙ'Α, πόλις Λιβύης. Ἔφορος πρώτῳ. Ἀναχθέντι δ' ἀπὸ τούτων, πόλις ὀνομαζομένη Χαλισία. Ἔστι καὶ ἄλλη πρὸς τῷ Πόντῳ, μία τῶν Ἀμαζόνων, ἧς οἱ οἰκήτορες Χαλίσιοι.

CHALISIA, urbs Libyæ. Ephorus F lib. 1. *Hinc verò solventi urbs nomine Chalisia.* Est etiam alia ad Pontum, una [urbium] Amazonum, cujus incolæ, Chalisii.

ΧΑΛΚΕΙ'Α, πόλις Λιβύης· Ὁ Πολυΐστωρ ἐν Λιβυκῶν τρίτῳ, ὡς Δημοσθένης, ᾧ μεμφόμενος Πολύβιος ἐν τῷ δωδεκάτῳ, ὧδε γράφει, Ἀγνοεῖ δὲ μεγάλως καὶ περὶ τῶν Χαλκείων. Οὔτε γὰρ πόλις ἐστὶν, ἀλλὰ χαλκουργεῖα. Ἔστι καὶ Καρίας Χαλκαία, ἧς τὸ ἐθνικὸν Χαλκαιάτης, ὡς Κρατερῷ δοκεῖ.

CHALCIA, urbs Libyæ. Polyhistor. G Libycorum tertio, ut Demosth. Quem increpans Polyb. sic scribit lib. 12. *Ignorat maxime & Chalcias. Neque enim urbs est, sed æris officina.* Est etiam Cariæ Chalcæa, cujus gentile, Chalcæates, ut Cratero videtur.

H

ΧΑ'ΛΚΗ, πόλις Λιβύης· [21] μετὰ δ' αὐτὴν πόλις Φοινίκων Χάλκη. Ἔστι καὶ ἄλλη Χάλκη Λαρισσαίας πόλις. [22] Θουκυδίδης ἕκτῃ· Ἀπέπλευσεν εἰς Χάλκην, ἐντεῦθεν δ' εἰς Ἄμμον. Θεόφραστος δὲ Χάλκιον αὐτὴν λέγει.

CHALCE, urbs Libyæ. Post eam urbs Phœnicum Chalce. Est & alia Chalce Larissææ utbs. Thucyd. lib. 6. *Abnavigavit in Chalcen, hinc verò in Ammum.* Theophrastus verò *Chal-* I *cium* eam vocat. Dicitur etiam plur. Chalcæ. Theo-

19 Εἰσὶ δὲ καὶ Χαλδαῖοι ἔθνος, &c.] Sunt & Chaldæi, gens prope Colchidem. Memorantur Straboni lib. 12. quos antiquitus *Chalybes* & ab Homero *Halizonas* vocatos censet, ego verò existimo esse eosdem, quos Eustath. *Chaldos* & eorum regionem *Chaldiam* vocat, ejus verba ad v. Χαλδία contulimus.

20 *Μαντεῖον δ' ἔχειν*, &c.] Hæc juxta versionem nostram accipienda sunt; quis verò non videt, oraculum hoc apud Chaldæos nullum aliud fuisse nisi Beli, cujus templum utpote ditissimum cum Antiochus Magnus spoliare conaretur, à finitimis barbaris interfectus est, auct. Strab. lib. XVI. de cujus templo & oraculo consulendus inter alios Arrhianus de expedit. Alex. lib. VII.

21 Μετὰ δ' αὐτὴν, &c.] Post Chalcen, urbem Libyæ, cujus nulla apud alios, quod sciam, fit mentio, locat Chalcen Phœnicum, quæ, *Chalca* dicitur Scylaci in Καρχηδών.

22 Θουκυδίδης ἕκτῃ.] Affert locum ex Thucyd. lib. VI. cujus verbis lectionis fraudem subesse suspicabar, lubens totum percurri librum, nil tale in eo inveni, sed incidi in *Sycen* oppidum Syracusarum ditionis; cujus Stephanus meminit in Συκαὶ, locus autem ille quem quærebam, invenitur ejusdem auctoris lib. VIII, ut sequitur: Ἀπεχώρησαν ἐς τὴν Χάλκην καὶ τὸν πόλεμον ἐντεῦθεν μᾶλλον ἐκ τῆς Κῶ ἐποιοῦντο. i.e. *In Chalcen se receperunt. Et bellum hinc ex Co potius faciebant.* Quare apud Stephanum pro ἕκτῃ, id est, VI. leges ὀγδόῃ, id est, VIII. & pro his verbis ἀπέπλευσεν, &c. εἰς Ἄμμον: leges, ἀπεχώρησαν, &c. μᾶλλον. quem locum debeo Theodoro Hillensbergio, qui amicorum meorum in Belgio familiam ducit.

23 Χαλ-

γεῖ. Λέγεται καὶ πληθυντικῶς Χάλκαι. Θεόπομπος πρώτῳ Φιλιππικῶν, καὶ τρίτῳ· Ἔτι συνεπολέμησεν ὁρμώμενος ἐκ Χαλκῶν τῶν Λαρισσαίας. Βαρύνεται, ὡς Ἡρωδιανός φησι. Τὸ ἐθνικὸν, Χαλκαῖος, καὶ Χαλκίτης.

Theopompus Philippic. primo, & tertio. *Adhuc bellum gessit profectus ex Chalcis Larissæ.* Accentu gravi notatur, ut Herodianus inquit. Gentile, Chalcæus, & Chalcites.

ΧΑΛΚΗΔΩ'Ν [23], πόλις Βιθυνίας, ἡ πρὸς τῷ στόματι τοῦ Πόντου, καταντικρὺ τοῦ Βυζαντίου. Ὁ πολίτης, Χαλκηδόνιος. [24] Στράβων· Χαλκηδόνιοι ἐπὶ τῆς περαίας ἱδρυμένοι, πλησίον * μετέχου τῆς εὐπορίας ταύτης. Τὸ θηλυκὸν, Χαλκηδονία, καὶ Χαλκηδονίς. Στράβων ἐν δωδεκάτῃ· [25] Καλεῖται δὲ ἀριστερὰ τοῦ Πόντου, τὰ δὲ ἐν δεξιᾷ, Χαλκηδονίς. Καὶ Μένιππος ἐν περίπλῳ Βιθυνίας· Ἀπὸ ἱεροῦ Διὸς Οὐρίου, καὶ τοῦ στόματος τοῦ Πόντου ἀριστερὰν ἔχοντι τὴν ἤπειρον, καὶ ἐπιπλέοντι εἰς Χαλκηδόνα τὴν πόλιν, εἰσὶ στάδια ἑκατὸν εἴκοσιν. Ἀπὸ δὲ ταύτης ἕως τοῦ Ἀκρίτου, στάδια ξ'. Μέμνηται ὁ αὐτὸς καὶ Χαλκίτιδος νήσου. Ἐκλήθη δὲ ἀπὸ Χαλκίδος τοῦ παρακειμένου ποταμοῦ, ὡς οἱ ἱστορικοὶ ἅπαντές φασι.

CHALCEDON, urbs Bithyniæ, ad fauces Ponti, è regione Byzantii. Civis, Chalcedonius. Strabo. *Chalcedonii in ultima parte siti, prope * participes sunt hujus fertilitatis.* Fœmineum Chalcedonia, & Chalcedonis. Strab. lib. 12. *Vocatur verò ad sinistram Ponti, quæ ad dexteram verò, Chalcedonis.* Et Menippus in Periplo Bithyniæ. *A templo Iovis Urii, & ab ostio Ponti ad sinistram habenti Epirum, & adnaviganti ad Chalcedonem urbem, sunt stadia* CXX. *Ab hac verò ad Acritam usque, stadia* LX. Idem meminit & Chalcitidis insulæ. Sic verò vocata fuit à Chalcide adjacente fluvio, ut historici omnes dicunt.

ΧΑΛΚΗΤΟ'ΡΙΟΝ, πόλις Κρήτης. Ὁ πολίτης, Χαλκητορεύς. Ἀπολλώνιος τετάρτῳ χρονικῶν· Μεθ' οὗ Χαρίδημος ἦν φυγὰς Χαλκητορεύς. Κρατερὸς δὲ ἐν τῷ περὶ ψηφισμάτων, Χαλκήτορας αὐτούς φησι.

CHALCETORIUM, urbs Cretæ. Civis, Chalcetoreus, Apollonius quarto Chronicorum. *Quicum Charidemus erat exul Chalcetoreus.* Craterus verò in de decretis, *Chalcetores* eos vocat.

ΧΑΛΚΙ'Σ [26], πόλις Εὐβοίας. Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ· Χαλκὶς πόλις ἐστὶν, ἡ πρότερον Εὔβοια προσηγορεύθη. [27] Ἐκλήθη δὲ ἀπὸ Κωμωῆς τῆς Χαλκίδος καλουμένης, θυγατρὸς Ἀσωποῦ. Τινὲς δὲ Χαλκιδεῖς φασι κληθῆναι, διὰ

CHALCIS, urbs Eubœæ. Hecatæ. Europa, *Chalcis urbs est, quæ prius Eubœa appellata fuit.* Sic verò vocata fuit à Comba, quæ *Chalcis* dicebatur, filia Asopi. Aliqui autem *Chalcidenses* vocatos ajunt, quòd primum Χαλ-

κουρ-

23 Χαλκηδὼν, πόλις Βιθυνίας, &c.] Chalcedon, onis, urbs Bithyniæ, ad ostium Ponti, è regione Byzantii. Fuit Megarensium colonia, auctore Thucyd. lib. 4. diversa videtur habuisse nomina, ut claret ex Plin. lib. v. cap. ultimo. *In his Chalcedon libera*, Procerastis *antea dicta*, *deinde* Compusa, *postea* cæcorum oppidum, *quod locum eligere nescissent*, *septem stadiis distante Byzantio*, *tanto feliciore omnibus modis sede.* Hac in urbe celebrata fuit *Synodus*, ideo *Chalcedonensis* dicta una de illis, quibus Ecclesia Romana præcipuum impertit honorem. Paul. Jovius hist. lib. XIIII. statim in initio adstruit *Scutarium* esse oppidum quod Chalcedon olim fuit.

24 Στράβων.] Verba illa Strabonis, sic ex ejus lib. VII. sunt restituenda & interpungenda. Χαλκηδόνιοι δ' ἐπὶ τῆς περαίας ἱδρυμένοι πλησίον, οὐ μετέχουσι τῆς εὐπορίας ταύτης. i. e. *Chalcedonii verò, qui in ulteriore parte propè habitant, non sunt participes hujus fertilitatis.* Nimirum quod ad eorum portus pelamys non accedit, itaque ferunt Apollinem, iis qui condita jam Chalcedone à Megarensibus, Byzantium condiderunt, oraculum sciscitantibus mandavisse, ut è regione cæcorum urbi locum caperent, *Cæcos* vocantem *Chalcedonios*, quod cum priores ad illa loca navigassent, omissa ulteriori regione, in qua tanta erat commoditas navigandi, deteriorem occupaverint, referente eodem auctore libro citato. Ac etsi pelamys, ut ait Strabo ad Chalcedoniorum portum non accedebat, tamen à Varrone apud Aul. Gellium Noct. Attic. lib. VII. c. XVI. pelamys *Chalcedonica* vocatur. Erat verò pelamys, piscis delicatissimus, qui peracto anno *thynnus* vocatur, ex quibus magnæ conficiebantur divitiæ.

25 Καλεῖται δὲ ἀριστερὰ. &c.] Est res veluti fatalis auctori nostro, afferre plerumque auctorum verba, seu mutila, seu corrupta. Quæ nunc affert ex Strabonis lib. XII. sic ex eodem libro pristinæ sanitati restituenda sunt: Καλεῖται δὲ τὰ ἀριστερὰ τοῦ Πόντου Θρακικά· ἐν δεξιᾷ δὲ τὰ προσεχῆ, Χαλκηδόνια. i.e. *Vocantur autem sinistra Ponti*, *Thracica. Ad dextram autem contigua*, *Chalcedonia.*

26 Χαλκὶς, πόλις Εὐβοίας.] Chalcis, urbs Eubœæ. Fuit Chalcis princeps urbs Eubœæ sita supra Euripum illum celeberrimum, ante bellum Troianum ab Atheniensibus condita, ut tradit Strabo lib. x. Μετὰ δὲ τὴν Γέραιστον Ἐρέτρια πόλις μεγίστη τῆς Εὐβοίας μετὰ Χαλκίδα ἔπειθ' ἡ Χαλκὶς μητρόπολις τῆς νήσου τρόπον τινὰ, ἐπ' αὐτῷ τῷ Εὐρίπῳ ἱδρυμένη· ἀμφότεραι δὲ πρὸ τῶν Τρωϊκῶν ὑπ' Ἀθηναίων ἐκτισθῆναι λέγονται. i.e. *Post Geræstum Eretria est urbs maxima Eubœæ post Chalcidem. Tum Chalcis metropolis insulæ quodammodo, supra ipsum Euripum sita. Ambæ ante bellum Troianum conditæ ab Atheniensibus dicuntur.* In ea Stagirita Philosophus commoratus tandem ultimum diem obiit, ut posteritati tradit Strabo lib. x. Huic urbi debet suos natales Lycophro Poëta tragicus, unus de septem, qui Pleiades ab stellarum numero dicebantur, Ptolemæo Philadelpho maximè acceptus, cujus exstat Alexandra, seu Cassandra Poëmatium valde obscurum. Oppidani vocabantur Chalcidenses qui ob fortitudinem commendabantur, ut testatur Eustath. ad Periegetæ v. 473.

27 Ἐκλήθη δὲ ἀπὸ Κωμωῆς, &c.] Pro Κωμωῆς lege Κόμβης ex Eustath. ad Il. 2. v. 537. Ἐκλήθη δὲ Χαλκὶς, ἀπὸ θυγατρὸς Ἀσωποῦ Κόμβης τῆς καὶ Χαλκίδος. i.e. *Vocata verò est Chalcis, à filia Asopi Combe, quæ* Chalcis *etiam dicebatur.*

28 Mé-

διὰ τὸ χαλκουργεῖα πρῶτον παρ' αὐτοῖς ὀφθῆ- A
ναι. τὸ παλαιὸν δὲ Στύμφηλος προσηγόρευτο,
νῦν δὲ Ἁλικάρνα. Ἀλλὰ καὶ Ὑποχαλκίς, διὰ
τὸ ὑποκεῖσθαι ὄρει λεγομένῳ Χαλκίδι. 28 Μέμ-
νηται δ' αὐτοῦ καὶ ὁ ποιητής,

Χαλκίδ' Ἐρέτρειάν τε, πολυστάφυλόν θ' B
Ἱστίαιαν.

Ὁ πολίτης Χαλκιδεύς, ὡς ἀπὸ τοῦ Χαλκίδος
θηλυκῆς, ὡς ἐξ Ἀρκάδος Ἀρκαδεύς, καὶ τοῦ
Τρωάδος Τρωαδεύς. Καὶ τὸ θηλυκὸν, ὁμώ-
νυμον τῇ πόλει, ὡς Φωκὶς, Λοκρὶς, ἡ χώ- C
ρα, καὶ ἡ γυνή. Ἑλλάνικος ἱερειῶν Ἥρας
δευτέρῳ· 29 Θεοκλῆς ἐκ Χαλκίδος μετὰ Χαλ-
κιδέων καὶ Ναξίων ἐν Σικελίᾳ πόλεις ἔκτι-
σε. Τὸ κτητικὸν, Χαλκικόν. 30 Ἀριστοφάνης
Ἱππεῦσι, D

Τουτί τί δρᾷ τὸ Χαλκιδικὸν ποτήριον.

31 Καλοῦνται δὲ καὶ οἱ ἐν τῇ κώμῃ τῆς Σικελίας
Χαλκιδεῖς. Οὗτοι δ' ἄποικοί εἰσιν ἐξ Εὐβοίας.
32 Ἔστι καὶ Χαλκιδικὸν ὄρος Σικελίας, ὡς Πο-
λύβιος πρώτῳ· Ἐκ τῶν Συρακουσῶν ἐποιεῖτο E
τὴν πορείαν, καὶ καταστρατοπεδεύσας ἐκ θατέρου
μέρους περὶ τὸ Χαλκιδικὸν ὄρος καλούμενον.
33 Ἔστι καὶ Χαλκὶς πόλις Κορίνθου. 34 Τρίτη,
Αἰτωλίας, ἀφ' ἧς Ἀχελῷος ῥεῖ. Διονύσιος
ὁ Περιηγητής, F

Νήσων τ' ἀλλοίων, ὅσας τ' ἀπὸ Χαλκί-
δος ἕρπων.

35 Τετάρτη, πόλις ἐν Συρίᾳ, κτισθεῖσα ὑπὸ
Μονικοῦ τοῦ Ἄραβος. Τὸ ταύτης ἐθνικὸν, Χαλ-
κιδηνός. Ἔστι καὶ πόλις Χαλκὶς ἐν Σκυθίᾳ, G
ἧς οἱ πολῖται Χαλκῖται. Ἔστι καὶ ἡ χώρα, Χαλ-
κῖτις,

κουργεῖα, i. e. *æraria-fodinæ* apud eos visæ fuerint. Olim *Stymphelos* vocabatur, nunc verò *Halicarna*. Necnon *Hypochalcis*, quod monti Chalcidi dicto subjaceat. Ejus verò meminit Poëta:

Chalcidem, Eretreamque, & uvis-abundantem Histiæam.

Civis Chalcideus, tamquam à genit. Chalcidis, ut à genit. Arcadis, Arcadeus, & à genit. Troadis, Troadeus. Fœmineum est ejusdem nominis ac urbs, ut Phocis, Locris, regio, & fœmina. Hellanicus de sacrificiis Junonis secundo. *Theocles ex Chalcide una cum Chalcidensibus, & Naxiis in Sicilia urbes condidit.* Possessiv. Chalcidicus, Aristophanes Equitibus:

Quid hoc agit Chalcidicum poculum?

Vocantur etiam, qui incolunt vicum Siciliæ Chalcidenses. Hi verò sunt, qui ex Eubœa coloni migravere. Est etiam Chalcidicus mons Siciliæ, ut Polyb. lib. I. *Ex Syracusis faciebat iter, ac castrametatus ex altera parte circa montem nomine Chalcidicum.* Est etiam Chalcis urbs Corinthi. Tertia, Aetoliæ, à qua Achelous fluit. Dionysius Periegetes:

Insularumque diversarum, quotquot à Chalcide serpens.

Quarta, urbs Syriæ, condita à Monico Arabe. Hujus gentile, Chalcidenus. Est etiam Chalcis in Scythia, cujus cives, Chalcitæ. Est etiam regio, Chalcitis, ut Hermias in Peri-

28 Μέμνηται δ' αὐτοῦ, &c.] Pro αὐτοῦ lege αὐτῆς. Chalcidis enim urbis, non montis meminit Hom. in illo versu, qui legitur Il. 2. v. 537.

29 Θεοκλῆς ἐξ Χαλκίδος, &c.] Hæc Hellanici verba Cluv. Sic. Antiquæ lib. I. c. VI. ita corrigit: Θεοκλῆς ἐκ Χαλκίδος μετὰ Χαλκιδέων τὴν Ναξίων ἐν Σικελίᾳ πόλιν ἔκτισεν. i. e. *Theocles cum Chalcidensibus ab Chalcide profectus, Naxiorum in Sicilia urbem condidit.* Quod ex Thucydide, Marciano Heracleensi, atque Strabone conatur probare, quibus adde Pausaniam, ex cujus lib. 6. apparet Naxum Siciliæ ab Chalcidensibus conditam fuisse.

30 Ἀριστοφάνης Ἱππεῦσι.] Versiculus ille Comici invenitur fabula citata, Actu primo, Scena tertia. Pocula Chalcidica celebrantur inter alios Eustathio ad Dionysii v. 764.

31 Καλοῦνται δὲ καὶ οἱ ἐν τῇ, &c.] Chalcidensium Siciliæ meminerunt Strabo lib. x. Eustath. ad Dionysii v. 764. Hæc nostri auctoris verba porrigine quadam corrigendi nequicquam solicitat Cluv. Sic. Antiquæ lib. I. c. VI. ubi pro κώμῃ legit Μεσσήνῃ.

32 Ἔστι καὶ, &c.] Memorat Chalcidicum montem Siciliæ ex Polyb. lib. I. cujus affert verba veluti trunca; integra sunt: Ὁ δὲ Ἱέρων, ἀναζεύξας ἐκ τῶν Συρακουσῶν, ἐποιεῖτο τὴν πορείαν ἐπὶ τὴν προειρημένην πόλιν· καταστρατοπεδεύσας δὲ ἐκ θατέρου μέρους περὶ τὸ Χαλκιδικὸν ὄρος καλούμενον, ἀπέκλεισε καὶ ταύτης τὴν ἔξοδον τοὺς ἐν τῇ πόλει. i. e. *Hiero verò Syracusis movens, faciebat iter versus prædictam urbem. Cumque ab altera parte circa Chalcidicum montem locasset castra, hoc quoque exitu oppidanos prohibuit.*

33 Ἔστι καὶ Χαλκὶς πόλις Κορίνθου.] Secundo loco celebrat Chalcida, urbem Corinthi, cujus meminit inter alios Thucydid. lib. I. Καὶ τὸ νεώριον τῶν Λακεδαιμονίων ἐνέπρησαν, καὶ Χαλκίδα Κορινθίων πόλιν εἷλον. i. e. *Et navale Lacedæmoniorum incenderunt, & Chalcida Corinthiorum urbem ceperunt.*

34 Τρίτη, Αἰτωλίας, &c.] Tertio loco memorat Chalcidem Ætoliæ urbem, ex Dionysio Periegeta cujus affert versum incompleto sensu, male acceptum, nec sine scripturæ mendâ. Ille enim non loquitur de urbe, Chalcide, ut putat auctor noster, sed de monte Ætoliæ ejusdem nominis;

Νήσων τ' ἄλλων, ὅσας τ' ἀπὸ Χαλκίδος ἕρπων,
Δίνῃς ἀργυρέῃς Ἀχελώϊος ἀμφὶς ἐλίσσει.
Insularumque aliarum, quotquot e Chalcide labens
Vorticibus argenteis Achelous circumdat.

Quare apud Stephanum pro ἀλλοίων, i. e. *diversarum*, legendum ἄλλων, i. e. *aliarum*. Cæterò Chalcis Ætoliæ urbs memoratur Straboni lib. x. Ptolemæo lib. III. c. XV.

35 Τετάρτη, πόλις ἐν Συρίᾳ, &c.] Quarto loco memorat Chalcidem Syriæ, cujus meminere Ptolem. lib. V. c. XV. Plin. lib. V. c. XXV. Hanc urbem *Jamblicus* alumnus, Porphyrii discipulus illuminat, auct. Eunapio in ejus vita; protulit quoque *Apollonium* Philosophum Stoicum, quo magistro usus est M. Antonin. Philosoph. Imp. ut in ejus vita narrat Jul. Capitolinus, quem perperam vocat *Chalcidonium*, ac si fuisset ex Chalcidone, cum ipse in vita Antonini Pii asserat à Chalcide Romam venisse, sed dubitari potest, utrum ex Chalcide Syriaca, an Euboica fuerit.

κίτις, ὡς Ἑρμείας ἐν περιηγήσει. 36 Ἔστι καὶ A πόλις Χαλκίτις ἐν Μεσαπίᾳ τῆς Ἰταλίας. Ἑβδόμη, νῆσος ἔχουσα πόλιν ὁμώνυμον πρὸς τῇ Λέσβῳ, ἧς οἱ πολῖται Χαλκιδεῖς. 37 Ἔστι καὶ ἐν Ἄθῳ ἄλλη Χαλκὶς, ὡς Εὔδοξος τετάρτῳ· Μετὰ δὲ τὸν Ἄθω μέχρι Παλλήνης, ἣ ἐπὶ θάτερα B πεποίηκε κόλπον βαθὺν καὶ πλατὺν, Χαλκίδα ἐπονομαζόμενον.

Periegesi. Est etiam urbs Chalcitis in Mesapia Italiæ. Septima est insula habens urbem ejusdem nominis juxta Lesbum, cujus cives, Chalcidenses. Est etiam in monte Atho alia Chalcis, ut Eudoxus lib. 4. *Post verò montem Atho usque ad Pallenem, quæ ad alteram partem fecit profundum, & amplum sinum, qui* Chalcis *nominatur.*

ΧΑΛΚΙΤΗΣ 38, νῆσος ἀντικρὺ Χαλκηδόνος, ἔχουσα χαλκοῦ μέταλλον. Ἀρτεμίδωρος ἐν ἑνδεκάτῳ γεωγραφουμένων· Ἀπὸ δὲ τῆς Ἀκρίτου C 39 παραπλεύσαντι, * εὖρον στάδια ἑκατὸν δέκα, ἄκρα κεῖται Ὑρὶς καλουμένη, καὶ νῆσος 40 ταύτῃ παράκειται Πιτυώδης, καὶ ἄλλη νῆσος καλουμένη Χαλκίτης, 41 καὶ ἄλλη Πρῶτα λεγομένη. Ἀπὸ δὲ ταύτης εἰς τὴν Χαλκίτην λεγο- D μένην πόλιν, στάδια τεσσαράκοντα. Τὸ ἐθνικὸν Χαλκίτης, ὡς Προσωπίτιδος Προσωπίτης.

CHALCITIS, insula è regione Chalcedonis, æris metallum [æris fodinam] habens. Artemidorus undecimo Geograph. *Ab Acrita verò naviganti * eurum stadia* CX. *promontorium jacet* Hyris *dicta, ac insula huic adjacet* Pityodes, *& alia insula dicta* Chalcitis, *& alia dicta* Prota. *Ab hac verò ad urbem, quæ* Chalcitis *dicitur, stadia* XL. Gentile, Chalcites, ut Prosopitidis, Prosopites.

ΧΑΛΥΒΕΣ 42, περὶ τὸν Πόντον ἔθνος, ἐπὶ τῷ ποταμῷ Θερμώδοντι, περὶ ὧν Εὔδοξος ἐν πρώτῳ· 43 Ἐκ δὲ τῆς χαλκοῦς χώρας ὁ σίδη- E ρος, ὁ περὶ τὰ στομώματα ἐπαινούμενος ἐξάγεται. 44 Τούτους Ὅμηρος Ἀλιζῶνάς φησιν, ἐν τῷ μετὰ τοὺς Παφλαγόνας καταλόγῳ,

Αὐτὰρ Ἁλιζώνων Ὀδίος καὶ Ἐπίστροφος
ἦρχον F
Τηλόθεν ἐξ Ἀλύβων, ὅθεν ἀργύρου ἐστὶ
γενέθλη.

Ἤτοι τῆς γραφῆς μετατεθείσης ἀπὸ τοῦ — τηλόθεν ἐκ

CHALYBES, gens circa Pontum, ad Thermodontem fluvium, de quibus Eudoxus lib. I. *Ex æris regione ferrum, quod circa acumina laudatur, educitur.* Hos Homerus *Halizonas* vocat in Catalago post Paphlagones.

Sed Halizonibus Hodius, & Epistrophus imperabant
Longe ex Alybibus, unde argenti est nativitas.

Vel scriptura transposita ab illo hemistichio: Lon-

36 Ἔστι καὶ πόλις Χαλκίτις, &c.] In hac sectione pro Χαλκίτις legendum Χαλκὶς quæ erat urbs in Mesapia Italiæ, ut ait noster, Chalcidensium multa oppidula fuisse in Italiæ & in Sicilia dicit Strabo lib. x. Καὶ τῆς Ἰταλίας δὲ καὶ Σικελίας πολλὰ χωρία Χαλκιδέων ἐστίν. i. e. *Quin & in Italia & in Sicilia multa sunt Chalcidensium oppidula.*

37 Ἔστι καὶ ἐν Ἄθω, &c.] Octavo loco celebrat Chalcidem in Atho monte Thraciæ ex Eudoxo, cujus oppidanorum fit mentio in Scholiis Aristophanis in *Equitibus*, Actu 1. Scena 3.

38 Χαλκίτης, νῆσος ἀντικρὺ Χαλκηδόνος, &c.] Pro Χαλκίτης legendum Χαλκίτις. Hujusmodi menda familiaris est, & librariis, & typographis. Erat autem Chalcitis, insula è regione Chalcedonis, cujus meminit Plin. lib. v. c. XXXII. Perperam etiam apud Hesychium, in Δημόνησος χαλκὸς scribitur χαλκῆτις pro χαλκίτις, ejus sunt verba: Δύο εἰσὶ πρὸς τῷ Βυζαντίῳ νῆσοι. Κοινῇ μὲν Δημόνησοι λεγόμεναι, ἰδίᾳ δὲ διαλλάττουσαι, ἡ μὲν γὰρ Χαλκῆτις, ἡ δὲ Πιτυοῦσα. i. e. *Duæ sunt prope Byzantium insulæ. Communiter quidem* Demonesi *dictæ. Peculiariter verò defferentes,* Chalcetis *enim altera, altera* Pityusa *vocatur*. In illis Artemidori verbis pro χαλκίτης & χαλκίτην legendum χαλκίτις & χαλκίτιν. Nostram lectionem tacitus loquitur auctor noster in hujus sectionis pede.

39 Παραπλεύσαντι * εὖρον.] Hæc ita restituenda & scribenda censeo παραπλεύσαντι πρὸς τὸν Εὖρον, i. e. *naviganti ad Eurum.*

40 Ταύτῃ παράκειται Πιτυώδης, &c.] Pityodes insula una cum Chalcitide memoratur Plin. lib. 5. c. 32. Hesychio dicitur *Pityusa*. Hujus verba contulimus ad notam 38. proxime præcedentem.

41 Καὶ ἄλλη Πρῶτα.] Prota insula, de qua nunc est sermo, est insula Bospori Thracii, quam P. Gyllius scribit hodie à Græcis *Proti* nominari; *Prote* autem erat insula Ionii maris è regione Messeniæ, quam *Pruodo* à nautis dici tradit M. Niger, de qua in Πρωτὴ egimus.

42 Χάλυβες, περὶ τὸν Πόντον ἔθνος, &c.] Chalybes, circa Pontum gens, ad amnem Thermodontem. Diversos fuisse hujus nominis populos apparet ex diverso eorum situ, quem illis scriptores dederunt. Strabo enim lib. 12. eos locat in Paphlagonia, Mela lib. 1. c. 19. circa Paphlagoniam: *Et quæ Paphlagoniam finit Armene. Chalybes proximi urbium clarissimas habent Amison & Sinopen, Cynici Diogenis patriam: amnium Halyn & Thermodonta.* Solinus capite (mihi) xx. in parte Asiaticæ Scythiæ, Scylax inter Tibarenos & Assyrios, ut & Periegeta v. 768.

——— Τῶν δ' ἄγχι πολύρρηνες Τιβαρηνοί.
Τοῖς δ' ἔπι, καὶ Χάλυβες στυφελὴν καὶ ἀπηνέα γαῖαν
Ναίουσιν, μοχθηροὶ δεδαηκότες ἔργα σιδήρου.
——— *Hos verò juxta pecorosi Tibareni.*
Post hos autem, etiam Chalybes duram & sævam terram
Habitant, laboriosi edocti opera ferri.

Strabo præterea libro citato inquit, eos qui nunc Chaldæi, antiquitus *Chalybes* vocatos fuisse, & ab Homero *Halizonas*. Justinus lib. 44. c. 3. Chalybes Hispaniæ à fluvio cognomine celebrat, quos nunc Hispani vocant *Biscaïnos*. Omnes fuisse ferro celebres consentiens opinio est, unde *Chalybs* abusivè pro ferro sumitur apud Poëtas. Virgil. Æneid. lib. 8. v. 446.

Vulnificusque Chalybs vasta fornace liquescit.

43 Ἐκ δὲ τῆς χαλκοῦς χώρας, &c.] Sunt verba Eudoxi ab Stephano vel à typographo, vel à transcriptore malè accepta, in quibus pro τῆς ἐκ χαλκοῦς χώρας, i. e. *ex æris regione*, legendum, ἐκ τῆς Χαλύβων χώρας, i. e. *ex Chalybum regione.* Pro περὶ τὰ στομώματα legendum puto πρὸς vel εἰς, &c. i. e. *ad acumina.*

44 Τούτους Ὅμηρος, &c.] Duo illa carmina Homeri leguntur Il. 2. v. 857 ad quem locum annotat Eustath. Illud τηλόθεν ἐξ Ἀλύβων sex modis legi, unde ipse quoque deducit Chalybum nomen, ut & noster.

45 Αὐ-

ἐκ Χαλύβης, τῶν ἀνθρώπων πρῶτον Ἀλύβων A λεγομένων, ἀντὶ τοῦ Χαλύβων. Λέγεται καὶ μετὰ τοῦ δ, Χαλυβδικὸς τὸ κτητικόν. 45 Λυκόφρων,

Χαλυβδικῷ κνώδοντι. —

Καὶ ἡ χώρα Χαλυβδικὴ λέγεται. Καὶ Χάλυβοι παρ' Ἑκαταίῳ· Χαλύβοισι πρὸς νότον Ἀρμενίοισι ὁμουρέουσι. B

ΧΑΝΔΑ´ΝΗ, πόλις Ἰαπυγίας. Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ· Ἐν δὲ Χανδάνη πόλις, μετὰ δὲ Πευκαῖοι.

ΧΑΝΔΑΝΑ´ΚΗ, πόλις Περσική· Ἑκαταῖος Ἀσίας περιηγήσει. Τὸ ἐθνικὸν, Χανδανακηνός. C

ΧΑΟΝΙ´Α 46, μέση τῆς Ἠπείρου. Οἱ οἰκήτορες, Χάονες. Ἑλλάνικος ἱερειῶν Ἥρας τρίτῳ· Ἀμβρακιῶται, καὶ οἱ μετ' αὐτῶν Χάονες, D καὶ Ἠπειρῶται. Καὶ ὁ Πρόξενος δὲ καταλέγων αὐτοὺς φησι· Χάονες, Θεσπρωτοὶ, Τυμφαῖοι, Ταραύλιοι, Ἀμύμονες, Ἄβαντες, Κασωποί. Λέγεται καὶ Χαόνιος. 47 Εὐφορίων χιλιάσι·

Ζηνὸς Χαόνιοι, προμάντιες ἠυδάξαντο. E

Καὶ Χαονίη τὸ θηλυκόν. Ἀλέξανδρος ὁ Ἐφέσιος ἐν Ἀσίῃ, καὶ Λιβύῃ· Οἱ δὲ κάτω, Πελασγίδα Χαονίην. Καὶ Χαονῖται. Λυκόφρων,

Τοῦ Χαονίτου νᾶμα πολυάνθους δρέπων.

Καὶ ἀπὸ τοῦ Χάονος Χαονίτης, ὡς Αὔσονος F Αὐσονίτης. Ὁ αὐτὸς,

Τὸν Αὐσονίτην Πύραμον δομήσεται.

Καὶ ἐν κτητικοῦ τύπῳ ὁ αὐτὸς·

48 φθογγὴν ἑδώλων Χαονιτικῶν ἄπο.

49 Καὶ Χαονικῶν, ἀπὸ τοῦ Χάονος. Ἑκαταῖος G Εὐρώπῃ· Ὁ δὲ κόλπος, Κιρραῖος· Καὶ τὸ πεδίον, ἐν τῇ Χαονικῇ. Καὶ Χαονὶς τὸ θηλυκὸν, ὡς Αὐσονίς. Λέγεται καὶ Χαονεύς.

ΧΑ´ΡΑΔΡΑ 50, πόλις Φωκίδος, οὐ πόῤῥω Λιλαίας. Τὸ ἐθνικὸν, Χαραδραῖος. H Ἐπάγει γὰρ ὁ Ἡρωδιανὸς, Χαραδραίοις γάρ.

ΧΑ´ΡΑΔΡΟΣ 51, λιμὴν, καὶ ἐπίνειον Κι-

A *Longe ex Chalybe*, cum hi homines primum *Alybes* dicerentur pro *Chalybes*. Dicitur etiam possessiv. Chalybdicus cum *d* Lycoph.

Chalybdico mucrone. —

Dicitur etiam regio Chalybdica. Necnon Chalybi apud Hecatæum. *Armenii simul cum Chalybis ad austrum habitant.* B

CHANDANE, urbs Japygiæ. Hecatæ. Europa, *Inter alias verò Chandane urbs, post autem Peucæi.*

C CHANDANACE, urbs Persica. Hecatæus Asiæ Periegesi. Gentile, Chandanacenus.

CHAONIA, media inter Epirum. Incolæ, Chaones, Hellanicus de Junonis Sacrificiis tertio. *Ambraciotæ, &, qui cum eis Chaones, & Epirotæ.* Et Proxenus eos recensens inquit, *Chaones, Thesproti, Tymphæi, Tarauli, Amymones, Abantes, Casopi.* Dicitur etiam Chaonius, Euphor. Chiliadibus: D

E *Iovis Chaonii prævaticinatores vaticinabuntur.*

Et Chaonia fœmineum. Alexand. Ephesius in Asia, & Libya. *Inferiores verò Pelasgidem Chaoniam incolebant.* Dicuntur etiam Chaonitæ, Lycoph.

Chaonitæ fluentum floribus abundantis carpens.

F Et à genitivo Chaonis, Chaonites, ut ab Ausonis genit. Ausonites. Idem author.

Ausonitem Pyramum domabit.

Et in forma possessivi idem.

Vocem ab transtris Chaoniticis.

G Et Chaonicus, à Chaonis genitiv. Hecatæ. Europa. *Sinus autem, Cirrhæus, & Campus in Chaonica.* Et Chaonis fœmineum, ut Ausonis. Dicitur etiam Chaoneus.

CHARADRA, urbs Phocidis, non H procul à Lilæa. Gentile, Charadræus. Adducit enim Herodianus, *Charadræis enim.*

CHARADRUS, portus, & navale Ci-

45 Λυκόφρων.] Hemistichii Lycophronis integer versus est.

Χαλυβδικῷ κνώδοντι σπλάγχνα (?) — Χαλυβδικῷ κνώδοντι σωλεθραισμένη.

Chalybdico mucrone vulnerata.

Ubi ejus Scholiasta inquit: Χάλυβες, Σκυθικὸν ἔθνος, παρ' οἷς ἐστι σίδηρος ἄριστος. i.e. *Chalybes, Scythica gens, apud quos est ferrum optimum.*

46 Χαονία, μέση τῆς Ἠπείρου.] Chaonia, media Epiri. Memoratur Ptolemæo lib. 3. c. 14. inter Epiri gentes, è Nostris Plinio lib. 4. c. 1. *Epiros in universum appellata, Acroceraunis incipit montibus. In ea primi Chaones, à quibus Chaonia.* Antiquitus toti Epiro imperasse patet ex Strabonis lib. 7. Ipsa verò Chaonia accipitur pro Epiro, unde Chaoniæ columbæ Virgilio Ecloga 9. v. 12.

——— *Sed carmina tantum*
Nostra valent, Lycida, tela inter Martia, quantum
Chaonias dicunt, aquila veniente columbas.

Idem Georgicor. lib. 1. v. 9. celebrat Chaoniam glandem:

Liber & alma Ceres, vestro si munere tellus
Chaoniam pingui glandem mutavit arista.

47 Εὐφορίων.] In illo Euphorionis versu τὸ ἠυδάξαντο interpretor *vaticinabantur*, juxta Hesychium, apud quem legitur ἠυδάξατο, ἔχρησεν, εἶπεν, i.e. *vaticinatus est, dixit.* A verbo αὐδάζομαι mutato σ futuri Doricè in ξ.

48 Φθογγὴν Ἑδώλων.] In hoc Lycophronis versu pro Ἑδώλων legendum ἑδωλίων. Sic enim apud eum legitur.

49 Καὶ Χαονικῶν.] Lege Χαονικὸς, supra enim dixit λέγεται καὶ Χαόνιος, sic nunc intelligendum est, λέγεται καὶ Χαονικὸς ἀπὸ τοῦ, &c.

50 Χάραδρα, πόλις Φωκίδος, &c.] Charadra, urbs Phocidis non longe à Lilæa. Charadram urbem antea ignobilem sua calamitas, cum Xerxis exercitus eam concremasset, nobiliorem reddidit Græcis, teste Herodoto lib. 8. c. 33. Pausania in Phocicis.

51 Χάραδρος, λιμὴν, καὶ ἐπίνειον Κιλικίας.] Charadrus, portus, & navale Ciliciæ. Memoratur Scylaci in Κιλικίᾳ apud quem scribitur Χαραδροῦς, πόλις καὶ λιμὴν, i.e. *Charadrus, urbs & portus.* Strabo quoque lib. 14. ejus meminit, apud quem Χαραδροῦς perperam, scribitur pro Χαραδρός. Εἶτα Χαραδροῦς ἔρυμα, καὶ αὐτὸ ὕφορμον ἔχον. i.e. *Deinde Charadrus castellum & ipsum navium-stationem habens.*

52 Χα-

Κιλικίας. Ἑκαταῖος Ἀσίᾳ. Μετὰ δὲ, Χαράδρος ποταμός.

A Ciliciæ. Hecatæ. Asia. *Post verò, Charadrus fluvius.*

ΧΑΡΑ'ΚΜΩΒΑ[52], πόλις τῆς νῦν τρίτης Παλαιστίνης, ἣν ἀναγράφει Πτολεμαῖος ἐν γεωγραφικοῖς, ἐν πέμπτῳ βιβλίῳ, ἐν τοῖς Ἀραβικοῖς. Ἀξιόπιστος δ' ἀνὴρ περὶ τὰ τοιαῦτα. Σπουδὴν γὰρ ἔθετο ἱστορῆσαι ἀκριβῶς τὰ τῆς Ἀραβίας. Καὶ Μωβουχάραξ φησίν. Ὁ πολίτης τοῦ μὲν Χαράκμωβα, Χαρακμωβηνός. Ἐκ δὲ τοῦ Μωβουχάραξ, Μωβουχαρακηνὸς, ἐπεὶ καὶ τοῦ Χάραξ Χαρακηνὸς, ὡς δείξομεν. Καὶ τοῦ Μώαβα τὸ ἐθνικὸν, Μωαβίτης. Γλαῦκος ἐν Ἀραβικῆς ἀρχαιολογίας τετάρτῳ, Ἡσύχαζον δ' ἐν τούτοις Χαρακμωβηνοί.

CHARACMOBA, urbs tertiæ nunc Palæstinæ, quam celebrat Ptolemæus in Geographicis, in lib. 5. in Arabicis. Vir fide-dignus B in hujusmodi rebus. Diligentiam enim adhibuit ad scribendum, & inquirendum exactè res Arabicas. Et *Mobucharax* ei dicitur. Civis à Characmoba, Characmobenus. Et à Mobucharax, Mobucharacenus, siquidem & à Charax, dicitur Characenus, ut ostendemus. C Et à Moaba gentile, Moabites. Glaucus de Arabica antiquitate lib. 4. *Quiescebant interea Characmobeni.*

ΧΑ'ΡΑΞ[53], Ἀλεξανδρείας τόπος, περὶ Κελαινὰς τῆς Φρυγίας, ἔνθα Ἀλέξανδρος ὁ τοῦ Φιλίππου ἐστρατοπεδεύσατο. Τὸ ἐθνικὸν, Χαρακηνός. Ἔστι καὶ Καρίας ἄλλη πόλις Χάραξ, ἡ νῦν Τράλλις. Ἔστι καὶ ἄλλος Χάραξ, ἐμπόριον μέγιστον ἐν τῷ τῆς Νικομηδείας κόλπῳ, πλησίον αὐτῆς. Τὸ ἐθνικὸν αὐτοῦ, ὅμοιον. Ἔστι καὶ ἄλλος τόπος τῆς Ποντικῆς.

CHARAX, Alexandriæ locus, circa D Celænas Phrygiæ, ubi Alexander Philippi filius castrametatus est. Gentile, Characenus. Est etiam Cariæ alia urbs, Charax, quæ nunc *Trallis*. Est etiam alius Charax, emporium maximum in Nicomediæ sinu, juxta ipsam. Gentile ipsius, idem. Est & alius locus Pon- E ticæ.

ΧΑΡΙΜΑ'ΤΑΙ, ἔθνος πρὸς τῷ Πόντῳ. Παλαίφατος ἐν ἑβδόμῳ Τρωϊκῆς· Κερκεταίων ἔχονται Μόσχοι, καὶ Χαριμάται καὶ Παρθενίου κρατοῦσιν εἰς τὸν Εὔξεινον πόντον. [54] Καὶ Ἑλλάνικος ἐν κλήσεσιν ἐθνῶν καὶ πόλεων· Κερκεταίων δ' ἄνω οἰκοῦσι Μόσχοι. Καὶ Χαριμάται, κάτω δ' Ἡνίοχοι, ἄνω δὲ Κοραξοί.

CHARIMATÆ, gens ad Pontum. Palæphatus in septimo Troianæ [historiæ] *Moschi Cercetæis vicini sunt & Charimatæ Parthenio po-* F *tiuntur usque ad Euxinum Pontum*; Hellanicus etiam de conditis gentibus, & urbibus. *Supra Cercetæos habitant Moschi, & Charimatæ, infra verò Heniochi, supra autem Coraxi.*

ΧΑΡΙΣΙ'ΑΙ[55], πόλις Ἀρκαδίας, ἀπὸ Χαρισίου παιδὸς Λυκάονος. Παυσανίας ὀγδόῳ. [56] Ὠνομάσθησαν δὲ *

CHARISIÆ, urbs Arcadiæ, à Chari- G sio Lycaonis filio. Pausan. lib. 8. nominati verò fuere. *

ΧΑΡΜΑ'ΝΔΗ, πόλις πέραν τοῦ Εὐφράτου. Σοφαίνετος ἐν Κύρου ἀναβάσει. Ἐπὶ δὲ ταῖς Βαβυλωνίαις πύλαις, πέραν τοῦ Εὐφράτου, πόλις ᾤκιστο, ὄνομα Χαρμάνδη. Τὸ ἐθνικὸν, τῷ μὲν τῆς τέχνης λόγῳ Χαρμανδαῖος,

καὶ

CHARMANDE, urbs ultra Euphratem. Sophænetus in Cyri Anabasi. *Iuxta Babylonias portas ultra Euphratem, urbs condita fuerat,* H *nomine* Charmande. Gentile, artis grammaticæ ratione, Charmandæus, & Charmandites.

Ut

52 Χαράκμωβα, πόλις τῆς νῦν, &c.] Characmoba, urbs tertiæ nunc Palæstinæ, ex Ptolemæi Geographiæ lib. v. Cui memoratur libro citato c. 17. inter Arabiæ Petrææ civitates, igitur quæ auctori nostro dicitur *tertia Palæstina*, est *Arabia Petræa*, sed apud eum non invenitur Μωβουχάραξ ut ait noster; ejus meminit M. Niger Asiæ Comment. 4. nunc castellum, olim urbem fuisse tradit.

53 Χάραξ, Ἀλεξανδρείας τόπος, &c.] Charax, Alexandriæ locus, circa Celænas Phrygiæ, ubi Alexander Philippi filius castra-posuit. In hac sectione τὸ Ἀλεξανδρείας sine dubio delendum est, quod per incuriam puto irrepsisse, namque nec Alexandria Ægypti, nec Troadis, quas noster auctor suo loco memorat, hic locum habere possunt; aut ejus loco substituendum Φρυγίας, ac tunc τὸ τῆς Φρυγίας post τὸ Κελαινὰς expungendum est. Locus verò iste, circa Celænas, qui nostro auctori Χάραξ, Arrhiano de expeditione Alex. lib. 1. ἄκρα, i.e. *arx* dicitur: Καὶ ἀφικνεῖται ἐς Κελαινὰς πεμπταῖος. Ἐν δὲ ταῖς Κελαιναῖς ἄκρα ἦν πάντη ἀπότομος. Καὶ ταύτην φυλακὴ κατεῖχεν ἐκ τοῦ σατράπου τῆς Φρυγίας, Κᾶρες μὲν χίλιοι, Ἕλληνες δὲ μισθοφόροι ἑκατόν· καὶ οὗτοι πρεσβεύονται παρ' Ἀλέξανδρον, &c. i.e. *Et pervenit quintus castris Celænas. Celænis verò erat arx omni ex parte prærupta. Et hanc custodiebant ex Phrygiæ satrapa Carum mille, Græcorum mercenariorum centum. Et hi legatos-mittunt ad Alexandrum, &c.* Celænæ urbs caput quondam Phrygiæ fuit, auctore Livio lib. 38. c. 13. Ex quibus satis clare apparet fuisse Characem Celænarum arcem, quæ nihil habebat cum Alexandria commune.

54 Καὶ Ἑλλάνικος ἐν κλήσεσιν, &c.] Pro ἐν κλήσεσιν, i.e. *de possessionibus*, lege ἐν κτίσεσιν, &c. i.e. *de conditis gentibus & urbibus*, de his enim scripsit Hellanicus, non de possessionibus, quam lectionem confirmat Athenæus lib. x. Vossius de Historicis Græcis lib. 4. c. 5.

55 Χαρισίαι, πόλις Ἀρκαδίας, &c.] Charisiæ, plur num. urbs Arcadiæ, ex Pausaniæ lib. 8. Apud quem & plur. & singul. num. invenitur, sed ejus ætate rudera tantùm exstabant, ut ipse dicit.

56 Ὠνομάσθησαν δὲ *.] Sunt mutila verba Pausaniæ, quæ apud eum integra sic leguntur lib. 8. Ὠνομάσθησαν δὲ ἀπὸ οἰκιστῶν. Κρώμυς, Κρῶμοι· καὶ Χαρισίαι Χαρίσιον ἔχουσα οἰκιστήν. id est. *Nominati verò fuerunt à Crome, Cromi. Et Charisia, Charisium habens conditorem.*

57 Χάρ

καὶ Χαρμανδίτης, ὡς Σιδήτης· Τῷ δὲ τῆς χώρας A ἔθει, Χαρμανδηνός.

Ut Sidetes. Sed regionis consuetudine, Charmandenus.

ΧΑΡΜΙΣ[57], πόλις ἐν Σαρδοῖ, κτίσμα Καρχηδόνιον. Τὸ ἐθνικὸν, Χαρμίτης. [58] Παυσανίας δέ φησι περὶ αὐτοῦ. *

CHARMIS, urbs in Sardinia à Carthaginensibus condita. Gentile, Charmites. Pausanias de eo inquit. *

ΧΑΤΡΑΜΩΤΙΤΗΣ[59], χώρα πλησίον τῆς ἐρυθρᾶς θαλάσσης. Οἱ πολῖται, Χατραμωτῖται. [60] Στράβων πεντεκαιδεκάτῃ· [61] Γερραῖοι δ' εἰς τὴν Χατραμωτῖτιν. Καὶ πάλιν, [62] Πρὸς ἕω μάλιστα Χατραμωτῖται. Οὐράνιος δ' ἐν πρώτῳ Ἀραβικῶν, Χατραμώτας αὐτοὺς καλεῖ· Καμηλοκόμοι Χατραμῶται, Σαββαῖοι, καὶ Ὁμηρῖται. B C

CHATRAMOTITES, regio prope mare rubrum. Cives, Chatramotitæ. Strab. lib. 15. *Gerrhæi verò in Chatramotiten.* Et iterum: *Ad orientem maximè Chatramotitæ.* Uranius Arabicor. primo *Chatramotas* eos vocat: *Camelocomi Chatramotæ* h. e. *Camelos-ornantes Chatramotæ, Sabbæi, & Homeritæ.*

ΧΑΤΤΗΝΙΑ, χώρα τρίτη Γερραίων. Πολύβιος ιγ'· Ἔστι δ' ἡ Χαττηνία τἄλλα μὲν λυπρὰ, κώμαις δὲ καὶ πύργοις διεσκεύασται, διὰ τὸ εὔκαιρον τῶν Γερραίων· Οὗτοι γὰρ αὐτὴν νέμονται. Ἔστι δὲ τῆς ἐρυθρᾶς θαλάσσης. Οἱ πολῖται, Χαττηνοί· Ὡς αὐτὸς μὲν γὰρ παρήγγειλε φείδεσθαι τῆς τῶν Χαττηνῶν χώρας. D

CHATTENIA, regio tertia Gerrhæorum. Polyb. lib. 13. *Est autem Chattenia alioqui gracilis, vicis verò, & turribus ornata propter Gerrhæor. situs commoditatem. Hi enim eam incolunt.* Est autem maris rubri. Cives, Chatteni. *Ut idem jussit, ut parcerent milites Chattenorum regioni.*

ΧΑΥΝΟΙ, ἔθνος Θεσπρωτικόν. Ῥιανὸς τετάρτῳ Θεσσαλικῶν, E

Κεστρῖνοι Χαῦνοί τε, καὶ αὐχήεντες Ἐλινοί.

CHAUNI, gens Thesprotica. Rhianus Thessalicorum lib. 4.

Cestreni, Chaunique, & jactabundi Elini.

ΧΑΥΩΝ[63], χώρα τῆς Μηδίας. Κτησίας ἐν πρώτῳ Περσικῶν· Ἡ δὲ Σεμίραμις ἐνθένδεν ἐξελαύνει, αὐτή τε, καὶ ἡ στρατιὰ, καὶ ἀφικνεῖται εἰς Χαύονα τῆς Μηδίας. Τὸ ἐθνικὸν, Χαύονες. F

CHAUON, regio Mediæ. Ctesias Persicorum primo. *Semiramis verò hinc proficiscitur, & ipsa, & exercitus, ac in Chauonem Mediæ pervenit.* Gentile, Chauones.

ΧΕΙΜΕΡΑ[64], πόλις Σικελίας. Ξενοφῶν G

CHIMERA, urbs Siciliæ. Xenoph.

57 Χάρμις, πόλις ἐν Σαρδοῖ, &c.] Charmis, urbs in Sardinia, opus Carthaginensium, ex Pausania. Hujus urbis in Sardinia nomen valdè corruptum est, tametsi id defendit series literarum; in depravatum aliquem Pausaniæ codicem incidit Stephanus, ubi ita scriptum erat, etiamnum apud Pausaniam corruptè legitur, ut nota subsequenti patebit, ejus verum nomen est *Caralis*, ut suo loco annotavimus.

58 Παυσανίας δέ φησι περὶ αὐτοῦ *.] Pro περὶ αὐτοῦ legendum περὶ αὐτῆς, quoniam de urbe Sardiniæ loquebatur Pausanias; quæ desiderantur verba ex ejus lib. x. sic supplenda sunt: Ὤικισαν δὲ ἐν τῇ νήσῳ, καὶ αὐτοὶ πόλιν οἱ Καρχηδόνιοι, Κάρναλίν τε, καὶ Σύλλους, &c. i. e. *Condiderunt verò in insula* [Sardinia] *& ipsi Carthaginenses urbem, Carnalinque & Syllos.* Ubi pro Κάρναλιν & Σύλλους legendum Κάραλιν & Σούλχους; ut in Σολκοὶ annotavimus.

59 Χατραμωτίτης, χώρα, &c.] Pro Χατραμωτίτης legendum Χατραμωτῖτις. Est enim regio prope mare Rubrum, Χατραμωτίτης verò est illius incola. Et incolæ & regio memorantur Straboni lib. XVI. Πρὸς ἕω δὲ μάλιστα Χατραμωτῖται· πόλιν δ' ἔχουσι Καβάτανον. i. e. *Versus auroram maximè sunt Chatramotitæ. Urbem verò habent Cabatanum.* Ac paululum mox: Φέρει δὲ λιβανωτὸν μὲν ἡ Καταβανία, σμύρναν δὲ ἡ Χατραμωτῖτις· καὶ ταῦτα δὲ καὶ τὰ ἄλλα ἀρώματα μεταβάλλονται τοῖς ἐμπόροις. i. e. *Fert verò thus Catabania regio, Smyrnam autem Chatramotitis. Et hæc & alia aromata permutant cum mercatoribus.* Similem mendam correximus in Χαλκίτης. Nomina enim regionum, tam apud Græcos, quàm apud Latinos, frequenter sunt fœm. rarò neut. rarissimò masculina præter Ægyptiæ & Libyæ Nomos. Nomen autem hujus regionis, de qua sermo, est parum deflexum ab Hebræo חצרמות *chatsermoth*, vel *chatsermaveth*, id est, Hel-*villa*, seu *atrium mortis*. Namque erat regio morbida & serpentibus plena, à quibus qui thus colligebant morsi vitam cum morte commutabant. Hinc ei nomen inditum non abludit à vero. Diversissimè apud auctores scribitur, ut jam alibi annotavimus, de qua adeundus Bochart. Phaleg. pag. 116.

60 Στράβων πεντεκαιδεκάτῃ.] Strabo lib. XV. Lege ἑξκαιδεκάτῃ, i. e. *lib.* XVI. Illa enim verba quæ sequuntur, apud Strabonem lib. XVI. habentur.

61 Γερραῖοι δ' εἰς τὴν Χατραμωτίτην.] Sunt trunca & depravata verba Strabonis, apud quem lib. XVI. ita leguntur: Γαβαῖοι δ' εἰς τὴν Χατραμωτῖτιν ἐν τετταράκοντα ἡμέραις ἀφικνοῦνται. i. e. *Gabæi verò in Chatramotitin* XL. *diebus pervenerunt.* Quare apud Stephanum pro Χατραμωτίτην legendum Χατραμωτῖτιν. Apud Strabonem pro Γαβαῖοι corrigit Casaubonis Γερραῖοι ex nostro auctore scilicet.

62 Πρὸς ἕω, &c.] Sunt etiam Strabonis verba detruncata, quæ in hujus sectionis capite integra apposuimus.

63 Χαύων, χώρα τῆς Μηδίας.] Chauon, onis, regio Mediæ, ex Ctesiæ Persicis. Affert Ctesiæ verba in suæ sententiæ confirmationem; sed ex illis non evincit, *Chauona* esse regionem Mediæ; potius crederem fuisse civitatem, quæ Χόανα, seu Χόαυα dicitur Ptolemæo, & inter Mediæ civitates recensetur ab illo lib. 6. c. 2.

64 Χείμερα, πόλις Σικελίας.] Chimera, urbs Siciliæ, ex Xenophontis Hellenicor. lib. I. At cum hæc Siciliæ urbs à nemine memoretur præter Xenophontem, ne dubita pro Χείμερα legendum Ἱμέρα, quæ erat Siciliæ urbs, de qua suo loco egimus; ac etsi auctor noster tamquam diversas celebrat, nihil obstat. Nullam enim apud Xenophontem suspectabat lectionis fraudem.

φῶν ἑλληνικῶν πρώτῳ· Στρατεύοντες δ' ἐπὶ Σικελίαν δέκα μυριάσι στρατιαῖς, αἱροῦσιν ἐν τρισὶ μησὶ δύο πόλεις Ἑλληνίδας, Σελινοῦντά τε καὶ Χείμεραν. Τὸ ἐθνικὸν, Χειμεραῖος, ὡς Ἱμεραῖος. A

Hellenic. I. *Exercitum autem ducentes in Siciliam decem myriadum, capiunt tribus mensibus duas urbes Græcas, Selinuntem, & Chimeram.* Gentile, Chimeræus, ut Himeræus.

B ΧΕΙΜΕΡΙΟΝ [65], ἄκρα Θεσπρωτίας. Τὸ ἐθνικὸν, Χειμεριεὺς, ὡς Ἐλευθεριεὺς, Βιθυνιεὺς, Βουπρασιεύς.

CHIMERIUM, promontorium Thesprotiæ. Gentile, Chimericus, ut Eleutherieus, Bithynieus, Buprasieus.

ΧΕΛΙΔΟΝΙΟΝ, ἔθνος Ἰλλυρικόν. Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ· [66] Σεσαρηθίων πρὸς βορέῳ οἰκοῦσι Χελιδόνιοι. [67] Εἰσὶ καὶ Χελιδονίαι πέτραι, ὧν πολλάκις ἐμνήσθημεν. Δύο δέ εἰσι κεκλημέναι, ἡ μὲν Κορύδελα, ἡ δὲ Μελανίππεια, ὡς Φαβωρῖνος ἐν τοῖς παντοδαποῖς. C

CHELIDONIA, gens Illyrica. Hecatæus Europa. *Ad septemtrionalem partem Sesarethiorum habitant Chelidonii.* Sunt etiam Chelidoniæ petræ, quarum sæpe meminimus. Sunt autem duæ, quæ vocantur, una quidem *Corydela*, altera verò *Melanippia*, ut Phavorinus in *omnigena historia.*

ΧΕΛΩΝΙΤΑΙ [68], νῆσος ἐν τῇ ἐρυθρᾷ θαλάσσῃ. Τὸ ἐθνικὸν, Χελωνίτης· Προειλήφθη γὰρ τὸ ἐθνικὸν ἐν τῷ πρωτοτύπῳ. D

CHELONITÆ, insula in mari rubro. Gentile, Chelonites. Præoccupatum enim est gentile in prototypo.

ΧΕΜΜΙΣ [69], πόλις Αἰγύπτου. Ἡρόδοτος· Ἔστι καὶ Χέμμις πόλις μεγάλη νομοῦ τοῦ Θηβαϊκοῦ, ἐγγὺς τῆς Νέας πόλιος. [70] Φησὶ δ' ὁ αὐτὸς, καὶ νῆσον εἶναι Χέμμιν ἐν αὐτῇ. Ὁ πολίτης, Χεμμίτης. Κλίνεται δὲ διὰ τοῦ εως, Χέμμεως. E Ἔστι καὶ Χέμβις νῆσος, διὰ τοῦ β, [71] ἐν Βούτοις· Ὡς Ἑκαταῖος ἐν περιηγήσει Αἰγύπτου· Ἐν Βούτοις περὶ τὸ ἱερὸν τῆς Λητοῦς, ἔστι νῆσος Χέμβις ὄνομα, ἱρὴ τοῦ Ἀπόλλωνος. [72] Ἔστι F δ' ἡ νῆσος μεταρσίη, καὶ περιπλεῖ ἐπὶ τοῦ ὕδατος, καὶ κινεῖται ἐπὶ τοῦ ὕδατος. Ὁ νησιώτης, Χεμμίτης, καὶ Χέμμιος.

CHEMMIS, urbs Ægypti. Herodot. *Est etiam Chemmis urbs magna præfecturæ Thebaicæ, prope Neapolim.* Ait verò idem & insulam esse Chemmin in ipsa. Civis, Chemmites, declinatur autem per εως, ut Χέμμις, Χέμμεως, i. e. *Chemmis, eos.* Est etiam Chembis insula per b in Butis. Ut Hecatæus in Periegesi Ægypti. *In Butis circa templum Latonæ, est insula Chembis nomine, Apollini sacra, est autem insula mobilis, & circumnatat, & movetur supra aquam.* Insulares, Chemmites, & Chemmius.

ΧΕΡ- CHER-

65 Χειμέριον, ἄκρα Θεσπρωτίας.] Chimerium, promontorium Thesprotiæ. Id nominis sonat Latino sermone *hybernum.* Memoratur Straboni lib. VII. Pausan. lib. VIII.

66 Σεσαρηθίων πρὸς βορέῳ, &c.] Sunt verba Hecatæi, in quibus pro πρὸς βορέῳ legendum vel πρὸς βορέαν vel προσβόρειοι.

67 Εἰσὶ καὶ Χελιδονίαι πέτραι.] Sunt & Chelidoniæ petræ. Duas inquit esse Chelidonias petras, quarum nomina exprimit ex Phavorini omnimoda historia. Alii insulas vocant, & tres fuisse ajunt. Dionys. Periegeta v. 506.

Τὴν δὲ μέτ', ἀντολίηνδε Χελιδόνιαι γεγάασι
Τρεῖς νῆσοι, μεγάλης Παταρηΐδος ἔνδοθεν ἄκρης.
Hanc autem post, orientem versus, Chelidoniæ sunt
Tres insulæ, magnum Patareum intra promontorium.

Ubi Eustath. Αἱ Χελιδόνιαι τρεῖς νῆσοι κεῖνται, πάρισοι τὸ μέγεθος, διέχουσαι ἀλλήλων ὅσον πέντε σταδίους, τῆς δὲ γῆς ἀφεστήκασι, ὡς ἑξαστάδιον. i. e. *Chelidoniæ tres insulæ jacent æquales magnitudine, dissitæ inter se circiter quinque stadiis, à continenti verò sex.* Videntur esse ipsissima Strabonis ex lib. 14. verba, ex cujus fonte suos rigavit hortos Eustathius. Memorantur etiam Straboni lib. 14. prope Lyciam in initio oræ Pamphyliæ, juxta quas Taurus montium celeberrimus assurgit, eodem auct. lib. 11. Χελιδόνιαι σκόπελοι, id est, *Chelidoniæ scopuli* dicuntur Ptolemæo, quos inter insulas Lyciæ adjacentes celebrat lib. v. c. III. E nostris memorantur Melæ lib. 2. c. 7. Plin. lib. 5. c. 31. Neminem omnium scio, qui singularum nomen, præter nostrum, posteritati tradiderit. Apud omnes enim communi vocabulo *Chelidoniæ* vocantur, quod Latino sermone sonat *hirundineæ.* Forsitan id nomen sortitæ, quod inter earum scopulos hirundines, ut solent, nidificarent, juxta illud Peligni vatis.

Cum glaciantur aquæ, scopulis se condit hirundo,
Verberat & gelidos garrula voce lacus.

68 Χελωνῖται, &c.] Chelonitæ, insula in Rubro mari. Cujus incolæ *Chelonitæ* etiam dicebantur, ut ait noster. Plin. lib. 6. c. 28. *Chalonitis* insula celebratur in eodem tractu.

69 Χέμμις, πόλις Αἰγύπτου.] Chemmis, urbs Ægypti ex Herodoto, cujus affert verba, quæ apud eum lib. 2. c. 91. sic habentur: Ἔστι δὲ Χέμμις πόλις μεγάλη νομοῦ τοῦ Θηβαϊκοῦ ἐγγὺς Νέης πόλιος. i. e. *Est autem Chemmis urbs magna Thebaïci Nomi, prope Neam urbem.* Diodorus Siculus lib. 2. *Panos urbem* interpretatur.

70 Φησὶ δ' ὁ αὐτὸς, καὶ νῆσον εἶναι Χέμμιν ἐν αὐτῇ.] Ait verò ipse, & insulam esse Chemmin in ipsa. Quis unquam vidit insulam in urbe? sensu, quo loquitur Stephanus. Quare pro ἐν αὐτῇ puto legendum παρὰ τὸ ἐν Βούτοι ἱερόν. i. e. *juxta templum quod Buti est.* Quia noster illa ex Herodoto refert, apud quem lib. 2. c. 156. hæc leguntur: Τῶν δὲ δευτέρων, νῆσος ἡ Χέμμις καλεομένη· ἔστι μὲν ἐν λίμνῃ, βαθέῃ καὶ πλατέῃ, κειμένη παρὰ τὸ ἐν Βούτοι ἱρόν. i. e. *Secundo loco insula* Chemmis *vocata. Est quidem in lacu profundo & spatioso sita prope templum, quod Buti est.*

71 Ἐν Βούτοις.] Utroque modo dicitur, & ἐν Βούτοις tamquam à Βοῦτος & ἐν Βούτοι, tamquam à Βουτώ.

72 Ἔστι δ' ἡ νῆσος μεταρσίη, &c.] Sunt Hecatæi verba, de insula Chemmi, quam Hecatæus putabat esse mobilem, ut & Mela lib. 1. c. 9. *Alia quoque in his terris mira sunt, in quodam lacu Chemmis insula lucos, sylvasque & Apollinis grande sustinens templum natat, & quocumque venti agunt, pellitur.* Herodotus oculatus testis hanc insulam natare non vidit. Sic enim ille lib. 2. c. 156. Λέγεται δὲ ὑπ' Αἰγυπτίων αὕτη ἡ νῆσος εἶναι πλωτή. Αὐτὸς μὲν ἔγωγε οὔτε πλέουσαν, οὔτε κινηθεῖσαν εἶδον· τέθηπα δὲ ἀκούων εἰ νῆσος ἀληθέως ἐστὶ πλωτή. i.e. *Dicitur verò ab Ægyptiis hæc insula* [Chemmis] *innatare. Ego quidem eam nec innatantem, nec se moventem vidi. Et hoc audire admiratus sum, si verum est insulam natare posse.*

73 Χερ-

ΧΕΡΡΟ'ΝΗΣΟΣ[73], πόλις ἐν τῇ κατὰ Κνίδον Χερρονήσῳ. Καὶ Τρίπολις. Ὁ πολίτης, Χερρονήσιος. Αἰλιανὸς ἐν πρώτῳ ἱστορικῆς διαλέξεως· Χερρονήσιοι δὲ ἀπὸ Κνίδου. [74] Ἔστι δευτέρα πόλις ἐν τῇ Θρᾴκῃ Χερρόνησος, περὶ ἧς Ἑκαταῖος ἐν Εὐρώπῃ· Ἐν δὲ αὐτοῖσι πόλις Χερρόνησος, ἐν τῷ ἰσθμῷ τῆς Χερρονήσου. Καὶ τὸν πολίτην Χερρονήσιόν φησιν. Ἀψινθίοισι πρὸς μεσημβρίαν ὁμορέουσι Χερρονησῖται, ἀπὸ τῶν πύργων ἐσημήναντο τοῖσιν Ἀθηναίοισι τὸ γεγονός. Τούτους καὶ Χερρονησίους λέγει. Ὧν τὸ θηλυκὸν Εὐριπίδης,

> Ὃς τὴν ἀρίστην Χερρονησίαν πλάκα
> Σπείρει. —

[75] Ἔστι ϗ τρίτη, πόλις τῆς Ταυρικῆς. Ἡρόδοτος τετάρτῃ· Νέμεται τὸ Ταυρικὸν ἔθνος μέχρι Χερρονήσου, τῆς τρηχείης καλεομένης. Τὸ ἐθνικὸν ταύτης, Χερρονησίτης. [76] Τετάρτη Χερρόνησος κατὰ Κρήτην νῆσος, ἔχουσα πολισμάτιον ὁμώνυμον. Ξενίων ἐν τῷ περὶ αὐτῆς με * τὴν Κρήτην· Κατὰ δὲ τὴν αὐτὴν πλευρὰν καὶ Χερρόνησος κεῖται πρὸς τῇ θαλάσσῃ, [77] μεταξὺ τῆς τε Κνωσοῦ, καὶ τῆς ὀ * Οἱ πολῖται, ὁμοίως Χερρονησῖται, ϗ Χερρονήσιοι, ὡς αὐτός φησιν. [78] Ἔστι πέμπτη πόλις Λιβύης Χέρρουρα καλουμένη, ὡς Ἀλέξανδρος ἐν Λιβυκῶν τρίτῳ, Ἔχεται Χερρόνησος ὄνομα Χέρρουρα. Ὁ πολίτης, Χερρούριος, ὡς τοῦ Ταύχειρα Ταυχείριος· [79] Ἡ Χερνησσὸς, ἡ πρὸς τῇ Κορίνθῳ. Ἔστι ϗ ἄλλη ἄκρα Χερρόνησος ἐν Λυκίᾳ, ϗ ἄλλη πρὸς τὴν Κορρωνίτην πόλιν. Τὸ ἐθνικὸν τούτου, Χερρονήσιος.

CHERRONESUS, urbs in Chersonneso juxta Cnidum. Et Tripolis. Civis, Cherrhonesius. Ælianus lib. 1. historicæ dialexeos. *Cherronesi verò à Cnido.* Est secunda urbs in Thracia Cherronesus, de qua Hecatæus in Europa. *Inter alias verò est ipsis urbs Cherronesus, in Isthmo Chersonesi.* Et civem, Cherrhonesium vocat. *Apsinthiis ad meridiem contermini sunt Cherronesitæ, ex turribus, quod fiebat Atheniensibus significavere.* Hos etiam *Cherrhonesios* vocat. quorum fœmin. Euripid. *usus est:*

> *Qui optimam Cherronesiam planiciem seminat.*

Est etiam tertia, urbs Tauricæ. Herodot. lib. 4. *Habitat Taurica gens ad Cherrhonesum usque, quæ* aspera *vocatur.* Hujus gentile, Cherrhonesites. Quarta Cherronesus est juxta Cretam insula habens oppidulum ejusdem nominis. Xenio in de ipsa * *Cretam. Iuxta idem latus jacet Cherrhonesus ad mare inter Cnosum, & o* * Cives, similiter, Cherrhonesitæ, & Cherrhonesii, ut idem inquit. Quinta est urbs Libyæ, *Cherrhura* vocata. Ut Alexander Libycor. lib. 3. *Finitima est Cherrhonesus nomine Cherrhura.* Civis, Cherrhurius ut à Tauchira, Tauchirius. Vel Chernessus juxta Corinthum. Est etiam alia Cherrhonesus promontorium in Lycia. Est & alia ad Corrhonitin urbem. Hujus gentile, Cherrhonesius.

ΧΗ'Ν, CHEN,

73 Χερρόνησος, πόλις, &c.] Varias hujus nominis celebrat civitates, de quibus nos pro destinati nostri ratione parùm habemus dicere, *Cherrhonesos* verò, sive *Chersonesos* sermone Latino significat *peninsulam*, ac si diceres *terrestrem insulam*. Quatuor autem celebrantur Chersonesi; *Thracica*, de qua Ptolemæus lib. 3. c. 11. *Cimbrica*; quæ hodie *Dania* vulgò *Dinamarca*; *Taurica*, prope Mæotin paludem, *Aurea* in India, quæ hodie *Malaca* esse creditur.

74 Ἔστι δευτέρα πόλις ἐν τῇ Θρᾴκῃ.] Chersonesus, urbs in Thracia. Memoratur Scylaci in Scythia, eandem esse existimo, quia post Thraciam statim sequebatur Scythia. Ejus quoque meminit Aristophanes in Equitibus Act. 1. Scen. 3. ubi in ejus Scholiis hæc leguntur: Χερρόνησος τῆς Θρᾴκης χωρίον ϗ πόλις, ὑποτελὴς τῶν Ἀθηναίων. i.e. *Cherronesos Thraciæ regio & urbs, sub ditione Atheniensium.*

75 Ἔστι ϗ τρίτη, &c.] Tertiò loco celebrat Cherrhonesum, urbem Tauricæ, ex Herodoti lib. 4. cujus affert verba, quæ apud eum integra sic leguntur libro citato cap. 99. Τὸ δὲ ἀπὸ ταύτης, τὴν μὲν ἐπὶ θάλασσαν τὴν αὐτὴν φέρουσαν, ἐοῦσαν ὀρεινήν τε χώρην ϗ προκειμένην τὸ ἐς Πόντον, νέμεται τὸ Ταυρικὸν ἔθνος, μέχρι Χερσονήσου τῆς τρηχέης καλεομένης. i.e. *Ejusdem deinceps quod ad mare fert montosæ regionis, & in Pontum porrectum, incolit gens Taurica usque ad Chersonesum dictam* tracheam, *i.e.* asperam. Quare apud Stephan. pro τρηχείης legendum τρηχέης. Hanc puto esse eandem quæ Χερσὼν, i.e. *Cherson* posterioribus sæculis dicta fuit, cujus meminit Constant. Porphyrogeneta de Them. lib. 2. Them. 12. Clementis Pontificis exsilio & morte, ut ajunt, celebris, necnon exsilio Imperatoris Justiniani Rhinotmeti, qui hanc in urbem à Leontio relegatus fuit; postea imperio recuperato Bulgarorum ope par pari retulit Leontio, ac insuper eum capitis supplicio affecit, auct. Cedreno in Justiniano Rhinotmeto.

76 Τετάρτη; &c.] Quarto loco celebrat Cherrhonesum insulam cum oppidulo cognomine juxta Cretam insulam, ego verò neminem scio, qui hujus insulæ & oppidi meminerit, at Ptolemæus lib. 3. c. 17. duas hujus nominis civitates novit in Creta, alteram in latere occidentali, alteram in orientali.

77 Μεταξὺ τῆς τε Κνωσοῦ, ϗ τῆς ὀ *.] Pro τῆς ὀ * legendum censeo ϗ τῆς Ὀάξου. Tunc sensus erit: *Inter Knosum & Oaxum Cretæ insulæ fuisse quandam Cherrhonesum urbem.* In Creta enim erant duæ hujus nominis urbes, ut ex Ptolemæo nota proximè præcedenti annotavimus, Cnosus autem & Oaxus fuerunt etiam ejusdem insulæ civitates, prioris meminit idem Ptolemæus in Creta, posterioris noster in Ὄαξος.

78 Ἔστι πέμπτη πόλις Λιβύης, &c.] Quinto loco celebrat ex Alexandri Libycis Cherrhonesum Libyæ; cujus meminit Ptolemæus in Marmarica Libya lib. 4. c. 5. cui Χερσόνησος μεγάλη, i.e. *Chersonnesus magna* dicitur. *Arrhaxiltin*, vel *Raxiltin* Marmolio.

79 Ἡ Χερνησσὸς, ἡ πρὸς τῇ Κορίνθῳ.] Quis non videt hæc sic esse legenda Ἔστι ϗ Χερρόνησος πρὸς, &c. i.e. *Est & Cherrhonesus ad Corinthum.* Ita enim amat loqui auctor noster, at hujus urbis neminem scio, qui meminerit.

80 Χὴν.

ΧΗ'Ν [80], πόλις τῆς Λακωνικῆς. Ὁ πολίτης, Χηνιεύς· Οὕτω γὰρ Μύσων τῶν ἑπτὰ σοφῶν κριθέντων εἷς, Χηνιεὺς ἐχρημάτιζεν. Ἀλλὰ καὶ Χηνεὺς, ὡς Πλάτων ἐν Πρωταγόρᾳ· Τούτων ἦν Θαλῆς, καὶ Πιττακὸς, καὶ Βίας, καὶ Κλεόβουλος, καὶ Σόλων ὁ ἡμέτερος, καὶ Μύσων ὁ Χηνιεὺς, καὶ ἕβδομος ἐξ αὐτῆς τῆς Λακεδαίμονος Χίλων.

A CHEN, urbs Laconicæ. Civis, Chenieus. Sic enim *Myson* unus ex iis septem, qui *Sapientes* judicati fuere, Chenieus cognominabatur. Dicitur etiam Cheneus, ut Plato in Protagora. *Ex his viris erat Thales, & Pittacus, &* B *Bias, & Cleobulus, & noster Solon, & Myson Cheneus, & septimus ex ipsa Lacedæmone Chilon.*

ΧΗΝΟΒΟΣΚΙ'Α [81], πόλις Αἰγύπτου. Ἀλέξανδρος ἐν πρώτῳ Αἰγυπτιακῶν· [82] Ἀντικρὺ δὲ τοῦ Διοπολίτου Χηνοβοσκίον, μηδὲν εἰς τὴν προσηγορίαν ἐμφέρουσα. Νομὰς γὰρ χηνῶν οὐκ ἂν ἴδῃ τις οὔσας, ὑπερβάλλουσαν δὲ τὴν περὶ κροκοδείλου σπουδήν. Τὸ ἐθνικὸν, Χηνοβοσκιάτης.

CHENOBOSCIA, urbs Ægypti. Alexander Ægyptiacorum primo. *E regione* C *verò Diopolis est Chenobosium, nihil ad significationem afferens. Anserum enim pascua nemo illic viderit, sed eximiam circa crocodilum curam.* Gentile, Chenobosciates.

ΧΗ'ΣΙΟΝ [83], Ἰωνίας πολίχνιον, ὡς Ἀπολλόδωρος ἐν χρονικῶν πρώτῳ. Ὁ πολίτης Χησιεὺς, ὡς Ἴλιον Ἰλιεὺς, Σούνιον Σουνιεύς. Ὧρος δὲ ἀρσενικῶς αὐτὴν φησι· Καὶ οὐδὲ πόλιν, ἀλλὰ τόπον.

D CHESIUM, Ioniæ oppidulum, ut Apollodorus Chronicor. I. Civis, Chesieus, ut Ilium, Ilieus, Sunium, Sunieus. Orus in gen. mascul. usus est. Nec urbem, sed locum vocat.

E

ΧΙ'ΟΣ [84], ἡ ἐπιφανεστάτη νῆσος τῶν Ἰώνων, ἔχουσα καὶ πόλιν ὁμώνυμον. Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ· Χῖοι κατὰ Ἐρυθράς. [85] Ἐν δὲ πόλις Χίος, ἀπὸ Χίου τοῦ Ὠκεανοῦ, ἢ ἀπὸ τῆς χιόνος τῆς ἐκεῖ γιγνομένης πολλῆς, ἢ ἀπὸ νύμφης τῆς Χιόνος· [86] Ἔστι καὶ ἑτέρα πόλις Καρίας Χίος, ὑπὸ

CHIOS, celeberrima Ionum insula, habens etiam urbem ejusdem nominis. Hecatæus Europa. *Chii juxta Erythras. Inter alia verò Chios sic dicta à Chio Oceani filia, vel à nive, quæ* F *illic frequens est, vel à Nympha* Chione. Est & alia urbs Cariæ Chios sub monte Pellenæo, sub pede.

80 Χὴν, πόλις τῆς Λακωνικῆς.] Chen, enis, urbs Laconicæ. Hæc Laconica urbs nullam ob aliam rem est memorabilis, præterquam quod fuerit patria *Mysonis*, unius ex septem Græciæ sapientibus, auctore Platone in Protagora, cujus noster affert verba aliter ac apud eum habentur. Sic enim ille de VII. Græciæ sapientibus loquitur: Τούτων ἦν, καὶ Θαλῆς ὁ Μιλήσιος, καὶ Πιττακὸς ὁ Μιτυληναῖος, καὶ Βίας ὁ Πριηνεὺς, καὶ Σόλων ὁ ἡμέτερος, καὶ Κλεόβουλος ὁ Λίνδιος, καὶ Μύσων ὁ Χηνεὺς, καὶ ἕβδομος ἐν τούτοις ἐλέγετο ὁ Λακεδαιμόνιος Χίλων. i. e. *Ex his erat & Thales Milesius, & Pittacus Mitylenæus, & Bias Prieneus, & Solon noster, & Cleobulus Lindius, & Myson Cheneus, & septimus inter hos dicebatur Chilon Lacedæmonius.* Quare apud Stephanum pro Χηνιεὺς legendum Χηνεὺς; in hujus enim confirmationem affert illa Platonis. Ita etiam vocatur apud Diogenem Laërtium in Mysone: Τὸ γένος Χηνεὺς, ἀπὸ κώμης τινὸς Οἰταϊκῆς ἢ Λακωνικῆς. i. e. *Genere Cheneus à vico Oetæico, sive Laconico.* De Mysone autem vide quæ in Ἠτία annotavimus.

81 Χηνοβοσκία, πόλις Αἰγύπτου.] Chenoboscia, urbs Ægypti ex Alexandri Ægyptiacor. lib. I. Memoratur Ptolemæo lib. IV. c. V.

82 Ἀντικρὺ δὲ Διοπολίτου Χηνοβοσκίον, μηδὲν εἰς, &c.] Sunt verba Alexandri ex Ægyptiacor. lib. I: sed corrupta. Ratio clamat ita esse legenda: Ἀντικρὺ δὲ τῆς Διοσπόλεως Χηνοβοσκία, &c. i. e. *E regione verò Diospoleos Chenoboscia, &c.* Sequitur enim ἐμφέρουσα, quod ad Χηνοβοσκίον non potest referri, sed ad Χηνοβοσκία.

83 Χήσιον, Ἰωνίας πολίχνιον.] Chesium, Ioniæ oppidulum. Orus locum, non urbem fuisse dicebat, ut ait noster, Chescopolis dicitur Plin. lib. 5. c. 29. *Fuit in ora ejus Temnos, nunc in extremo sinu Smyrnæ Cheseopolis prom.* Sic legendum hunc Plinii locum contendit Pintianus & Abr. Ortel. in *Cheseopolis*. Χησιὰς vocatur Diana *Callimacho in ejus hymno* v. 228. ubi ejus Scholiastæ Χήσιον dicitur *promontorium Sami.*

84 Χίος, ἡ ἐπιφανεστάτη νῆσος τῶν Ἰώνων, &c.] Chios, illustrissima insula Ionum cum urbe ejusdem nominis. Hodie *Scio* vulgo dicitur. De qua ita Strabo lib. 13. Ἡ δὲ Χίος τὸν μὲν περίπλουν ἐστὶ σταδίων ἐννακοσίων παρὰ γῆν φερομένῳ· πόλιν δ' ἔχει εὐλίμενον καὶ ναύσταθμον ὀγδοήκοντα. i. e. *Chios verò ambitu est stadiorum* ꟾↃCCCC. *terram legenti. Urbem habet bono portu præditam, & stationem navium* XXC. *capacem.* Fuit hæc insula nobilis, vino, ficis, & marmore. Vinum erat omnium Græcanicorum optimum, auct. Strab. libro modò dicto, Horat. Epod. 9.

Capaciores affert, puer, scyphos
Et Chia vina, aut Lesbia.

Ficus Chia celebratur Martiali, cui per excellentiam dicitur *Chia* lib. 7. Epigram. 24.

Infanti melimela dato, fatuasque mariscas.
Nam mihi, quæ novit pungere, Chia *sapit.*

Marmor Chium commendat Plin. lib. 5. c. 31. *Chia etiam terra* ejusdem in medicina effectus, ac Samia laudatur eidem lib. 35. c. 16. Habuit viros celebres, Ionem tragicum, Theopompum historicum, Theocritum Sophistam, Homerum quoque Chii sibi vindicabant argumento Homeridarum, qui ex Homeri stirpe esse gloriabantur, necnon Prodicum Philosophum, qui ea, quæ hominum vitæ prodessent in Deorum numero habita esse dicebat, quorum luculenti sunt testes Strabo libro citato, Cic. de Natura Deorum lib. I.

85 Ἐν δὲ πόλις Χίος, &c.] Sunt verba Hecatæi in quibus agebat de Chii urbis etymologia, inter quas una erat desumpta à Nympha Chione, cujus nomen significat *nivem.* Fuit etiam hujus nominis nobile scortum in quod exstat Martialis lepidum Epigramma ludentis in ejus nomine, quod dignum judicavimus, ut his observationibus apponeretur.

Digna tuo cur sis, indignaque nomine dicam:
Frigida es, & nigra es, non es, & es Chione.

86 Ἔστι καὶ ἑτέρα πόλις Καρίας, &c.] Locus iste est, ut qui maxime corruptus. Ut probet Chium quoque esse urbem Cariæ, affert versum Dionysii innominato auctore corruptum, in quo Dionysius non loquitur de Chio tamquam urbe, sed tamquam insula. Versus autem ille sic apud eum legitur v. 535.

Καὶ Χίος ἠλιβάτου Πελληναίου ὑπὸ πέζαν.
Et Chios altissimi Pellenæi sub pede.

87 Ma

ὑπὸ τὸ ὄρος τὸ Πελλιναῖον, ὑπὸ πέζαν. Ἔστι A καὶ ἄλλη κατὰ τὸ Τριόπιον κειμένη, ἐν τῇ Χερρονήσῳ. Καὶ τετάρτη, ἐν Εὐβοίᾳ. Τὸ πρωτότυπον ὄνομα, βραχὺ ἔχει τὸ ι, ὡς τὸ

[87] Μῆτι δ' ἡνίοχος. —

[88] Καὶ τὸ Θέτι· B

Πάντα Θέτι καλλιπλοκάμῳ ζωάγρια τίνειν.

[89] Καὶ τὸ μάστι. Θουκυδίδης ὀγδόῃ· Χῖοι δὲ καὶ Ἐρυθραῖοι ἀποστῆναι καὶ αὐτοὶ ἑτοῖμοι ὄντες. [90] Καὶ Ἡρόδοτος πρώτῃ· Χῖοι μὲν καὶ Ἐρυ- C θραῖοι κατ' αὐτὸ διαλέγονται. Τὸ κτητικὸν Χιακός, ὡς τὸ Ῥόδιος Ῥοδιακός, Σάμιος Σαμιακός. Οὗτοι δὲ πρῶτοι ἐχρήσαντο θεράπουσιν, ὡς Λακεδαιμόνιοι τοῖς Εἵλωσι, καὶ Ἀργεῖοι τοῖς Γυμνησίοις, καὶ Σικυώνιοι τοῖς Κορυνηφόροις, καὶ Ἰ- D ταλιῶται τοῖς Πελασγοῖς, καὶ Κρῆτες Δμωΐταις· [91] Ὅτι παρ' αὐτοῖς ἐγένετο πρῶτον μέλας οἶνος.

ΧΙΤΩΝΗ[92], οὕτως ἡ Ἄρτεμις. Λέγεται καὶ Χιτωνία, ὡς παρὰ Μενίππῳ. Ὁ Βυζάντιος, καὶ Ἐπίχαρμος ἐν Σφιγγί, E

Καὶ τὸ τῆς Χιτωνίης αὐλησάτω τίς μοι μέλος.

ΧΝΑ[93], οὕτως ἡ Φοινίκη ἐκαλεῖτο. Ὥσπερ Λᾶ, ἡ Λακωνικὴ πόλις. Τὸ ἐθνικὸν ταύτης Χναῖος, ὡς τῆς Λᾶ Λᾶος.

ΧΟΙ, ἔθνος Βεχείρων ἐγγύς. Ἑκαταῖος F Ἀσίᾳ· Ἐς μὲν τοῦτο ἡ Βεζειρική, ἔχονται δὲ αὐτῶν Χοῖ. Καὶ πάλιν, Μέχρι μὲν τούτων, Χοῖ. Καὶ πάλιν, Χοῖσι δὲ ὁμουρέουσι πρὸς ἥλιον ἀνίσχοντα Διζηρές.

ΧΟΙΡΑΔΕΣ[94], πόλις Μοσσυνοίκων. G Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ· Τιβαροῖσι δὲ πρὸς ἥλιον ἀνίσχοντα Μοσσύνοικοι ὁμουρέουσιν, ἐν δὲ αὐτοῖσι Χοιράδες πόλις. Τὸ ἐθνικὸν Χοιραδεύς, ὡς τῆς Ἀρκαδίας Ἀρκαδεύς, καὶ τῆς Χαλκίδος Χαλκιδεύς, καὶ τῆς Τρῳάδος Τρῳαδεύς.

ΧΟ-

pede. Est etiam alia juxta Triopion sita, in Chersoneso. Et quarta in Eubœa, primitivum habet breve *jota*, ut illud:

Μῆτι δ' ἡνίοχος —
h. e. *Intelligentia verò auriga.* —

Et illud τὸ Θέτι, h. e. *Thetidi.*

Omnia pro vita servata munera Thetidi pulchri-comæ offert.

Et illud τὸ μάστι. Thucyd. lib. 8. *Chii, & Erythræi quoque rebellare parati.* Et Herodot. lib. 1. *Chii sane & Erythræi eâdem sermonis proprietate utuntur.* Possessiv. Chiacus, ut Rhodius, Rhodiacus, Samius, Samiacus. Hi verò primi usi sunt famulis, ut Lacedæmonii Helotis, & Argivi Gymnesiis, & Sicyonii Corynephoris, & Italiotæ Pelasgis, & Cretes Dmoitis. Quod apud eos factum fuerit primum nigrum vinum.

CHITONE, sic Diana. Dicitur etiam *Chitonia*, ut apud Menippum. Byzantius, & Epicharmus in Sphinge.

Et Chitoniæ quis mihi tibia cecinerit melos.

CHNA, sic *Phœnicia* vocabatur. Ut *La*, Laconica urbs. Gentile, hujus Chnaus, ut La, Laus.

CHI, populi juxta Bechires. Hecatæ. Asia. *Huc usque Bezirica, eis verò adhærent Chi.* Et rursus: *Ad hos usque Chi.* Et iterum, *Chis verò vicini sunt ad orientem solem Dizeres.*

CHOERADES, urbs Mossynœcorum. Hecatæ. Europa. *Tibaris verò ad orientem solem vicini sunt Mossynœci, apud eos autem Chœrades urbs.* Gentile, Chœradeus, ut Arcadiæ, Arcadeus, & Troadis, Troadeus.

CHO-

87 Μῆτι δ' ἡνίοχος.] Est hemistichium Homericum, cujus integer versus legitur Il. 23. v. 318. hoc modo:

Μῆτι δ' ἡνίοχος περιγίνεται ἡνιόχοιο.
Intelligentia verò auriga superat aurigam.

88 Καὶ τὸ Θέτι.] Ut probet τὸ ι nominis Θέτι esse breve, affert versum Homericum, qui apud eum habetur Il. 18. v. 407. ita:

——— Μὲ μάλα χρεὼ
Πάντα Θέτι καλλιπλοκάμῳ ζωάγρια τίνειν.
——— *Me valde decet*
Omnia Thetidi pulchricomæ præmia salutis solvere.

89 Καὶ τὸ μάστι.] Hic locus, sic restituendus est: Καὶ τὸ Μάστιγι.

Μάστιγι δ' αἰὲν ἔλαυνε κατωμαδόν· οἱ δὲ οἱ ἵπποι.

Et illud Μάστιγι, i. e. *Flagello.*

Flagello autem semper agitabat per humeros. Ipsi autem equi. Est enim versus Homericus ex Il. 23. v. 500. cujus tantum verbum truncum est apud Stephanum, qui cum dixisset *jota* τὸ Χῖος esse breve, produxit tamquam sententiæ suæ testes tres præcedentes versus Homeri, innominato Poëta; extra rem ut mihi videtur. Ex illis enim illud non evincitur. Quare, me judice, causam non obtinuit.

90 Καὶ Ἡρόδοτος πρώτῃ.] Sæpe auctor noster citat verba Herodoti ac si lingua communi scripsisset, illa verò leguntur lib. 1. c. 142. ubi pro κατ' αὐτὸ legitur κατὰ τωὐτὸ, Ionicè scilicet.

91 Ὅτι παρ' αὐτοῖς, &c.] Inquit, vinum nigrum in insula Chio primum factum, quod etiam testatur Eustath. ad Periegetæ v. 535.

92 Χιτώνη, οὕτως ἡ Ἄρτεμις.] Chitone, sic Diana. Quis non videt, hunc locum esse mutilum. Prius enim dicendum erat, quodnam oppidum, vel quænam regio esset, ac postea monendum ab eo Dianam *Chitonen*, vel *Chitoniam* appellari. Fuit igitur Chitone populus Atticæ, à quo Diana nomen sibi induit; id nos docet Callimachi Scholiastes ad illius Hymnum in Dianam v. 77. cui notas addidit *Anna* Tanaquilli Fabri filia, fœminarum nostri sæculi decus, & invidia, hominum contumelia: in quibus nominis sui etymologiæ, satisfecit. Illius verba sunt: Χιτώνη. Ἔστι δὲ δῆμος Ἀττικῆς. i. e. *Chitone. Est verò populus Atticæ.* Ac mox: Ἀπὸ τοῦ δήμου οὖν ἔχει τὴν ὀνομασίαν ἡ Ἄρτεμις. i. e. *A populo igitur habet vocamen Minerva.* Quare apud Stephanum sic locus ille restituendus est: Χιτώνη, δῆμος Ἀττικῆς, ἀφ' οὗ ἡ Ἄρτεμις Χιτώνη, &c. i. e. *Chitone, populus Atticæ, à quo Diana* Chitone *vocata est.*

93 Χνᾶ, οὕτως ἡ Φοινίκη ἐκαλεῖτο.] Chna, ita *Phœnice* vocabatur. Vide Φοινίκη.

94 Χοιράδες, πόλις, &c.] Chœrades, urbs Mossynœcorum. Memoratur Scylaci in Μοσσύνοικοι.

 95 Χό-

ΧΟΛΑΡΓΟΣ [95], οὕτω Δίδυμος καὶ Διόδωρος. Διονύσιος δὲ Χολάργοι, καὶ πληθυντικῶς * μαρτυρεῖ. Ἔστι δὲ δῆμος τῆς Ἀκαμαντίδος φυλῆς. Ὁ δημότης, Χολαργεύς. A

CHOLARGUS, sic Didymus & Diodorus. Dionysius autem Cholargi plur. num. * testificatur. Est verò vicus, seu populus Acamantidis tribus. Popularis, Cholargeus.

ΧΟΛΛΙΔΑΙ [96], δῆμος τῆς Λεοντίδος φυλῆς. Ὁ δημότης, Χολλίδης. [97] Διογένης B δὲ ὁ Λαέρτιος ἐν δευτέρῳ φιλοσόφου ἱστορίας, Χολλιδεύς φησι. Τὰ τοπικὰ, ἐκ Χολλιδῶν, εἰς Χολλιδῶν, ἐν Χολλιδῶν.

CHOLIDÆ, populus Leontidis tribus. Popularis, Chollides. Diogenes Laërtius in secundo historiæ Philosoph. Chollideus inquit. Localia, ex Chollidarum, ad Chollidarum, in Chollidarum.

ΧΟΛΟΒΗΤΗΝΗ, μοῖρα Ἀρμενίας. Ἀρριανὸς ἕκτῳ Παρθικῶν· Τιγράνης ὑπερχόμενος, ἄρχεται σατράπης Ἡ δὲ χώρα, ἧς ἀπῆρχεν, Χολοβητηνὴ ὀνομάζεται. Τὸ ἐθνικὸν ὁμοίως, διὰ τὴν πρόληψιν τῆς ἐν τῷ πρωτοτύπῳ τούτου. C

CHOLOBETENE, pars Armeniæ. Arrhianus sexto Parthicor. *Tigranes præjectus, imperat Satrapes, regio verò cujus imperium obtinet,* Cholobetene *nominatur.* Gentile simili modo propterea quod præoccupatur in prototypo.

ΧΟΜΨΩ [98], νῆσος ἐν τῷ Νείλῳ, μέση Αἰθιοπίας καὶ Αἰγύπτου, ὡς Ἡρόδοτος δευτέρᾳ. D Τὸ ἐθνικὸν Χομψοίτης, ὡς Σαβοίτης.

CHOMPSO, insula in Nilo, media inter Æthiopiam, & Ægyptum, ut Herodotus lib. 2. Gentile, Chompsœtes, ut Sabœtes.

ΧΟΡΑΣΜΙΗ [99], πόλις πρὸς ἕω Πάρθων. Ἑκαταῖος Ἀσίας περιηγήσει· Ἐν δὲ αὐτοῖς πόλις Χορασμίη· Αὐτοὶ δὲ Χοράσμιοι, ὥς αὐτός φησι· Πάρθων πρὸς ἥλιον ἀνίσχοντα E Χοράσμιοι οἰκοῦσι. Καὶ Ἡρόδοτος τρίτῃ· Πάρθοι δὲ, καὶ Χοράσμιοι, καὶ Σόγδοι. [1] Καὶ πάλιν· Τοῦτο πεδίον ἦν ποτε Χορασμίων.

CHORASMIE, urbs ad orientem Parthorum. Hecatæ. Asiæ Periegesi, *Inter alias verò erat ipsis urbs Chorasmie.* Ipsi verò incolæ, Chorasmii, ut idem inquit, *Parthorum ad orientem solem Chorasmii habitant.* Et Herodot. lib. 3 *Parthi verò, & Chorasmii, & Sogdi,* & rursus: *Hic campus erat aliquando Chorasmiorum.*

ΧΟΡΣΙΑ [2], πόλις Βοιωτίας. Παυσανίας ἐνάτῳ. Ἐκ δὲ Κυρτώνων ὑπερβάλλοντα τὸ ὄρος, F πόλισμά ἐστι Χορσίας. Τὸ ἐθνικὸν, Χορσιεύς.

CHORSIA, urbs Bœotiæ. Pausanias lib. 9. *Ex Cyrtonibus verò superato monte, oppidum est Chorsia.* Gentile, Chorsieus.

ΧΟΡΤΑΣΩ, πόλις Αἰγύπτου. * ὁ σχηματισμός. Ὡς γὰρ τοῦ καλύψω ἡ Καλυψὼ, οὕτω καὶ τοῦ χορτάσω Χορτασώ. Ἱστοροῦσι γὰρ, Κλεοπάτραν εἰς πόλεμον μὴ ἔχειν σιτία, τοῖς G δὲ οἰκοῦσι τὸν τόπον τοσαύτην παρασχέσθαι τούτου τὴν ἀφθονίαν, ὥς τε χορτάσαι τὴν στρατιὰν, καὶ ὄνομα τῇ πόλει παρ' αὐτῆς ἐντεῦθεν τεθῆναι.

CHORTASO, urbs Ægypti. * forma. Ut enim à καλύψω, i. e. *tegam*, dicitur Καλυψὼ, accentu in ultima, sic à χορτάσω, i. e. *pasiam* dicitur Χορτασώ, accentu in ultima. Referunt enim, Cleopatram, cum ad bellum non haberet annonam, ab hujus loci incolis tantam accepisse, ut totus exercitus satiaretur, atque hinc nomen urbi ab ipsa impositum fuisse.

ΧΡΥΣΑΟΡΙΣ [3], πόλις Καρίας, H [4] Ἡ ὕστερον

CHRYSAORIS, urbs Cariæ, Postea Adrias

95 Χόλαργος, &c.] Cholargus. Fuit populus Acamantidis tribus. Memoratur Hesychio, cui Χολαργεῖς, Harpocrationi, cui Χολαργία dicitur, de quo nihil notatu dignum refertur.

96 Χολλίδαι, δῆμος τῆς Λεοντίδος φυλῆς.] Chollidæ, populus Leontidis tribus. Ejus meminit Harpocration, cui Χολεῖδαι, Suidas, cui Χολλεῖδαι dicitur.

97 Διογένης, &c.] Citat Diogenem Laërtium ex lib. 2. Historiæ Philosophicæ. Sed falsus est. Nam apud Laërtium lib. 3. non lib. 2. dicitur Plato Κολλυτεύς, pro quo noster videtur legisse Χολλιδεύς, ac cum Κολυττὸς fuerit populus Ægeidis tribus, Χολλίδαι verò Leontidis; tribus & populus, de quibus Plato erat, dubia redduntur.

98 Χόμψω νῆσος, &c.] Chompso, ûs, insula in Nilo, media inter Æthiopiam, & Ægyptum, ex Herod. lib. 2. Apud quem non Χόμψω, sed Ταχομψὼ legitur. Ejus ex libro citato cap. 29. sunt quæ sequuntur: Καὶ ἔπειτα ἀπίξεαι ἐς πεδίον λεῖον, ἐν τῷ νῆσον περιρρέει ὁ Νεῖλος, Ταχομψὼ οὔνομα αὐτῇ ἐστί. i. e. *Et postea pervenies planum in locum, in quo insulam circumfluit Nilus*, Tachompso *nomine*. Vide quæ in Τάχομψος.

99 Χορασμίη, πόλις, &c.] Neminem scio, qui Chorasmiæ urbis meminerit, at Chorasmiorum meminit Herodotus. Erant autem sub Persarum ditione, quibus per singulos annos pendebant ccc. talenta. Illius integra verba placitum huc conferre ex lib. 3. c. 93. Πάρθοι δὲ, καὶ Χοράσμιοι, καὶ Σογδοί τε, καὶ Ἄρειοι, τριηκόσια τάλαντα. Νομὸς ἕκτος καὶ δέκατος οὗτος. i. e. *Parthi verò, & Chorasmii, & Sogdii, & Arii* ccc. *talenta. Nomos sextus decimus est hic.*

1 Καὶ πάλιν.] Quæ apponit verba ac si essent ex Herodoti lib. 3. puto esse ex Hecatæi Asia, quem paululum supra ad testimonum citarat. Nam apud Herodotum, nisi me oculi fefellerunt, non inveniuntur.

2 Χορσία, πόλις Βοιωτίας.] Chorsia, urbs Bœotiæ, ex Pausan. lib. 9. Ejus profert verba malè sana (sed id est veluti fatum auctoris nostri) ita apud Pausan. habentur: Ἐκ δὲ Κορτώνων ὑπερβάλλοντι τὸ ὄρος, πόλισμά ἐστι Κορσεία. i. e. *Ex Cyrtonibus porro, superato monte, oppidulum est Corsia.* Quare apud Stephanum pro ὑπερβάλλοντα legendum ὑπερβάλλοντι, sed apud Pausaniam pro Κορσεία legendum censeo ex auctore nostro Χορσία, cujus lectionis causam literarum series obtinere videtur, quocumque judice. Apud nostrum etiam pro Χορσίας legendum Χορσία ex eodem Pausania.

3 Χρυσαορὶς, πόλις Καρίας.] Chrysaoris, urbs Cariæ. Tria habuisse nomina apparet ex nostro auctore, nimirum *Hecatesia* in Ἑκατήσια, *Idrias* in Ἰδριάς, & in hac sectione *Chrysaoris*. In præcedenti sectione pro τοῖς δὲ οἰκοῦσι, videtur legendum τοὺς δὲ οἰκοῦντας.

4 Ἡ ὕστ-

4 Ἡ ὕστερον Ἀδελιὰς ὀνομασθεῖσα. Ἀπολλώνιος A ἑβδόμῳ Καρικῶν, καὶ α, πόλιν τὴν ὑπὸ Λυκίων κτισθεῖσαν. Τὸ ἐθνικὸν, Χρυσαορεὺς, ὡς αὐτὸς ἐν αὐτοῖς· Ταυροπολῖται μὲν συνεμάχουν, καὶ Πλαρασεῖς, ἔτι καὶ Χρυσαορεῖς δέ. 5 Ἐπαφρόδιτος δὲ, τὴν Καρίαν πᾶσαν Χρυσαορίδα λέγεσθαι. B

ΧΡΥ´ΣΗ 6, βαρυτόνως, ἡ πόλις τοῦ Ἀπόλλωνος ἐγγὺς Λήμνου. Σοφοκλῆς Λημνίαις,

Ὦ Λῆμνε, Χρύσης τ᾽ ἀγχιτέρμονες πάγοι.

Καὶ ἐν Αἰχμαλωτίσι,

7 Ταύτην ἐγὼ Κίλλαν τε καὶ Χρύσην * C

Εἰσὶ καὶ ἄλλαι Χρῦσαι ὁμώνυμοι πόλεις, καὶ τόποι πολλοὶ περὶ Σκῦρον. Καὶ τῆς Λεσβίας τόπος. Καὶ Πανηφαιστία τῆς Λήμνου ἀκρωτήριον, πρὸς Τένεδον βλέπον. Καὶ ἐν Βιθυνίᾳ, καὶ περὶ Χαλκηδόνα, καὶ τῆς Καρίας. Καὶ ἐν τῇ D Ἁλικαρνασίδι Δώριον πεδίον. Καὶ ἐν Ἑλλησπόντῳ πόλις μέση Ὀφρυνίου καὶ Ἀβύδου. Ὁ πολίτης, Χρυσεύς. 8 Ἔστι καὶ ἄλλη περισπωμένως λεγομένη νῆσος Ὠκεανῖτις, ἣν οὕτω καλεῖ Διονύσιος, διὰ τὸ χρυσοῦ ἔχειν μέταλλα. E Ἔστι καὶ ἄλλη Χερρόνησος τῆς Ἰνδικῆς. Μαρκιανὸς ἐν περίπλῳ· Ἐν δὲ τῇ ἐκτὸς Γάγγου Ἰνδικῇ, Χρυσῆ καλουμένη χερρόνησος.

ΧΡΥ´ΣΙΠΠΑ, οὐδετέρως πόλις Κιλικίας, ἀπὸ Χρυσίππου τοῦ κτίσαντος. Τὸ ἐθνι- F κὸν Χρυσιππανὸς, 9 ὡς τῆς Ἀργυρίππου Ἀργυριππανός. Ἄμεινον δὲ Χρυσιππεύς· Πολὺς γὰρ παρ᾽ αὐτοῖς ὁ εἰς ευς τύπος.

ΧΡΥΣΟ´ΠΟΛΙΣ 10, πλησίον Χαλκηδόνος ἐν Βιθυνίᾳ, τοῖς ἀνάπλουν πλέουσιν ἐν G δεξιᾷ. Ἔφορος εἰκοστῷ τρίτῳ· Παραδοῦναι τὴν Χαλκιδονίων Χρυσόπολιν τοῖς συμμάχοις. Καὶ Θεόπομπος ἐν πρώτῳ Ἑλληνικῶν· Ἀνήχθησαν εἰς Χαλκηδόνα, καὶ Βυζάντιον μετὰ τοῦ λοιποῦ στρατεύματος, βουλόμενοι Χρυ- H σόπολιν κατασχεῖν. Διονύσιος δ᾽ ὁ Βυζάντιος

Adrias nominata. Apollonius septimo rerum Caricarum, necnon lib. 1. *Urbem à Lyciis conditam.* Gentile, Chrysaoreus, ut idem in eisdem libris. *Tauropolitæ quidem auxiliabantur, & Plarassei, necnon Chrysaorei.* Epaphroditus verò *inquit, Cariam totam Chrysaoridem* vocari.

CHRYSE, accentu-gravi, urbs Apollinis, prope Lemnum. Sophocles Lemniis.

O Lemne, Chrysæque contermini pagi.

Et in Captivis:

Hanc ego Cillamque, Chrysamque. *

Sunt etiam aliæ Chrysæ ejusdem-nominis urbes, & loca multa circa Scyrum. Est etiam Lesbiæ locus. Et Panephæstiæ Lemni promontorium versus Tenedum. Et in Bithynia, & circa Chalcedonem, & Cariæ. Et in Halicarnaside Dorius campus. Et in Hellesponto urbs media inter Ophynium, & Abydum. Civis, Chryseus. Est etiam alia accentu-circumflexo dicta insula *Oceanitis*, quam sic vocat Dionysius, διὰ τὸ χρυσοῦ ἔχειν μέταλλα, i.e. *quod auri-fodinas* habeat. Est etiam alia Chersonesus Indiæ. Marcianus in Periplo. *In India extra Gangem, Chryse vocata* Chersonesus *sita est.*

CHRYSIPPA, neutro-genere urbs Ciliciæ. A *Chrysippo* conditore. Gentile, Chrysippanus, ut Argyrippæ, Argyrippanus. Sed melius est *Chrysippeus.* Frequens enim apud eos forma in eus.

CHRYSOPOLIS, prope Chalcedonem in Bithynia renaviganti ad dexteram. Ephorus XXIII. *Tradere Chalcidoniorum Chrysopolim sociis.* Et Theopomp. rerum Hellenicarum lib. 1. *Reducti sunt in Chalcedonem, & Byzantium cum reliquo exercitu, volentes Chrysopolim obtinere.* Dionysius Byzantius Bosphori navigationem describens, de ejus nomine hæc inquit,

Χρυσείην τοι νῆσον ἄγει πόρος, ἔνθα καὶ αὐτοῦ
Ἀντολίη καθαροῖο φαείνεται ἠελίοιο.

Auream tibi insulam adducit tractus, ubi etiam ipsius
Ortus puri cernitur solis.

4 Ἡ ὕστερον Ἀδελιὰς, &c.] Lege Ἰδελιὰς, sic enim vocatur à nostro in Ἰδελιάς.

5 Ἐπαφρόδιτος.] Inquit ex Epaphrodito Cariam totam vocatam *Chrysaorida* à Chrysaoride scilicet, ejusdem regionis urbe; id translativum est apud Poëtas, qui de nomine præcipuæ urbis in quacumque regione toti regioni nomen induunt, ut alibi annotavimus.

6 Χρύση, &c.] Chryse accentu gravi, id est, in penultima fuit urbs Troadis Apollini Smintheo sacra, judice Strabon. lib. 13. Memoratur inter alios Peligno vati Met. lib. 13. v. 174.

——— *Me credite Lesbon,*
Me Tenedon, Chrysenque, & Cillam Apollinis urbes
Et Syron cepisse.

Ejus quoque fecit mentionem Plin. lib. 5. c. 30. inter urbes Troadis, quæ intercidêre.

7 Ταύτην ἐγὼ, &c.] Hunc Sophocleum versum explet Casaub. in Athenæ lib. VII. c. IIII. addito ἔχω, i. e. *habeo*, ubi eruditè recenset titulos omnium fabularum Sophoclearum.

8 Ἔστι καὶ ἄλλη, &c.] Inquit esse insulam Chrysen cum accentu circumflexo, in ultima scilicet, quæ *insula Oceanitis* quoque dicebatur, quam sic vocasse Dionysium ait, quod auri haberet metalla. Falsò hanc etymologiam tribuit Dionysio. Sic enim ille v. 588. de hac insula loquitur:

Ubi Eustathius: Ὅτι πρὸς τοῖς ἐῴοις τοῦ Ὠκεανοῦ ἐστιν ἡ Χρυσῆ νῆσος, λεγομένη οὕτως, ἢ διὰ τὸ χρυσὸν φέρειν κατά τινας· ἢ κατὰ τὸν Διονύσιον, διότι ἀνατολαὶ καθαροῦ φαείνονται ἠελίοιο. i. e. *Quod versus orientales partes Oceani est* Chryse *insula, sic dicta, vel quod aurum ferat juxta quosdam. Vel juxta Dionysium, quod ortus puri cernatur solis.* Quæ auctori nostri dicitur *Oceanitis* videtur esse eadem quæ Arrhiano in Periplo maris Erythræi Ὠκεάνιος vocatur, de qua consulendus Guilielmus Stuckius in auctoris citati Periplum.

9 Ὡς τῆς Ἀργυρίππου.] Lege ὡς τῆς Ἀργυρίππης. Mens enim Stephani est, gentile à Chrysippa dici, *Chrysippanus*, sicut ab Argyrippa, *Argyrippanus.*

10 Χρυσόπολις, πλησίον Χαλκηδόνος, &c.] Sic legendum est: Χρυσόπολις, πόλις, &c. i. e. *Chrysopolis, urbs prope Chalcedonem in Bithynia.* Ita enim de hujusmodi civitatum nominibus amat loqui auctor noster, ut in Ἀλεξανδρούπολις. Chrysopolis vicus celebratur in eodem tractu Strab. lib. 12. Ejus quoque meminit Plin. lib. v. c. ultimo.

11 Xρ-

πος τὸν ἀνάπλουν τοῦ Βοσπόρου χωρίων, περὶ τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ τάδε φησί· Κέκληται δὲ Χρυσόπολις, ὡς μὲν ἔνιοί φασιν, ἐπὶ τῆς Περσῶν ἡγεμονίας, ἐνταῦθα τιθεμένων τοῦ προσιόντος ἀπὸ τῶν πόλεων χρυσοῦ τὸν ἀθροισμόν. Οἱ δὲ πλείους, ἀπὸ Χρύσου παιδὸς Χρυσηΐδος καὶ Ἀγαμέμνονος. Ἔστι καὶ ἄλλη Κιλικίας Χρυσόπολις, ὡς Πολυΐστωρ. Τὸ ἐθνικὸν Χρυσοπολίτης, ὡς τοῦ Νικόπολις Νικοπολίτης.

quit: *Vocata fuit* Chrysopolis, *ut aliqui dicunt, quod Persarum imperio illic colligeretur aurum ex tributis aliarum civitatum.* Plerique sic dictam existimant à *Chryse* Chryseidis, & Agamemnonis filio. Est etiam alia Ciliciæ Chrysopolis, ut Polyhistor. Gentile, Chrysopolites, ut Nicopolis, Nicopolites.

ΧΥΤΟ'Ν[11], χωρίον Ἠπείρου. Ἔφορος ἐννεακαιδεκάτῳ· Οἱ δ' ἐκ Κλαζομενῶν, κατῴκησαν τῆς Ἠπείρου τὸ Χυτὸν καλούμενον. Τὸ ἐθνικὸν Χυτίτης, ὡς Ὅπλον Ὁπλίτης, Λίκνον Λικνίτης.

CHYTON, regio Epiri. Ephorus lib. 19. *Qui ex Clazomenis venere regionem Epiri Chyton vocatam incoluere.* Gentile, Chytites, ut Oplon, Oplites, Licnon, Licnites.

ΧΥΤΡΟΙ'[12], Κύπρου πόλις, ἣν ὀνομασθῆναι μὲν Ξεναγόρας φησὶν ἀπὸ Χύτρου τοῦ Ἀλέδρου, τοῦ Ἀκάμαντος. Ὁ πολίτης, Χύτριος. Ἀλέξανδρος ἐν τῷ περὶ Κύπρου· Τὴν δὲ Γορδίαν ἀποδοῦναι Χυτρίοις. [13] Καὶ πόλις· Εὐρυνόην τῶν Χυτρίων βασιλεὺς ἔγημεν. Ἀναλογεῖ δὲ τὸ ἐθνικὸν πρὸς τὸ Χύτρον ἑνικῶς, ὡς Κύπριος πρὸς τὸ Κύπρος.

CHYTRI, Cypri urbs, quam sic nominari Xenagoras inquit, à Chytro filio Aledri, filii Acamantis. Civis, Chytrius, Alexander in de Cypro. *Gordiam reddere Chytriis.* Et rursus: *Eurynoën Chytriorum rex in uxorem duxit.* Analogiam verò gentile ad Chytron in singulari num. habet, ut Cyprius, ad Cyprum.

ΧΥΤΡΟ'ΠΟΛΙΣ, Θρᾴκης χωρίον. Θεόπομπος Φιλιππικῶν εἰκοστῷ δευτέρῳ· [14] Παρῆλθεν ἡ Χυτρόπολις χω * ἀπῳκισμένον ἐξ Ἀφύτεως. Τὸ ἐθνικὸν ἑξῆς ἐπάγει, Εἰσδεξαμένων δὲ τῶν Χυτροπολιτῶν αὐτόν.

CHYTROPOLIS, Thraciæ opidum. Theopomp. Philippicorum XXII. *Pervenit Chytropolis oppidum * in quod colonia-deducta fuit ex Æphyti.* Gentile deinde adducit. *Excipientibus verò Chytropolitis eum.*

ΧΩΛΟ'Ν τεῖχος, [15] πόλις Καρίας, ὡς Ἀπολλώνιος ὀκτωκαιδεκάτῳ Καρικῶν. Τὸ ἐθνικόν, Χωλοτειχίτης· Περὶ ὧν πολλάκις εἰρήκαμεν.

CHOLONTICHOS, urbs Cariæ ut Apollonius rerum Caricarum XVIII. Gentile, Cholotichites. De quibus sæpè diximus.

ΧΩ'ΝΗ[16], πόλις Οἰνώτρων, ἧς Στράβων μέμνηται ἐν ἑβδόμῃ, καὶ τὴν γῆν ὠνόμασε Χώνην. Καὶ Χώνη πόλις ὑπὲρ αὐτῆς, ἀφ' ἧς οἱ ταύτης Χῶνες ἐκλήθησαν. Ἡ δὲ χώρα, Χώνη. Λυκόφρων·

Αἴρ-

CHONE, urbs Oenotrorum, cujus Strabon meminit lib. VII. & terram nominavit Chonen: *Et Chone urbs in ea, à qua hujus incolæ* Chones *vocati fuere, regio verò,* Chone. Lycophron:

Irri-

11 Χυτὸν, χωρίον Ἠπείρου.] Chytum, regio Epiri. Ex verbis allatis Ephori claret esse eundem locum, qui Straboni lib. 13. dicitur Χύτριον. Nam Ephorus ait Clazomenarum oppidanos incoluisse *Chytum*, Strabo verò libro modò dicto inquit, in Chytrio quondam sitas fuisse Clazomenas: Ἐκ δὲ τοῦ ἀποκρήμνου Χύτριόν ἐστι τόπος, ἐν ᾧ πρότερον ἵδρυντο Κλαζομεναί. i.e. *Ex prærupto illo loco Chytrium est locus, ubi antea sitæ fuere Clazomenæ.*

12 Χυτροὶ, Κύπρου πόλις.] Chytri, orum, urbs Cypri. Memoratur Ptolemæo lib. 5. c. 14. inter Cypri urbes, Plin. lib. 5. c. 31.

13 Καὶ πόλις.] Et urbs. Legendum, καὶ πάλιν, i.e. *& rursus.* Id enim quæ sequuntur, clamant.

14 Παρῆλθεν ἡ Χυτρόπολις χω *.] Sunt Theopompi verba mutila, at singulum video vestigium, ex quo pes, & ex pede tamquam ex ungue leonem, totum corpus dignosco sic legendum puto: Παρῆλθεν Χυτρόπολιν χωρίον, &c. i.e. *Pervenit Chytropolin oppidum, &c.*

15 Χωλὸν τεῖχος, πόλις Καρίας.] Cholon tichos, i.e. *Claudus murus*, urbs Cariæ. Neminem scio qui hujus urbis meminerit præter Goltzium, ex nummo.

16 Χώνη, πόλις Οἰνώτρων.] Chone, urbs Oenotrorum. Multiplex subest huic sectioni mendum (hoc est auct. nostro familiare) tum quia citat Strabonis septimum, pro sexto, cum quia conjungit ejusdem auctoris duo diversa loca, perverso ordine, detruncata, atque malè sana. Prioris loci verba apud Srrabonem sic habentur: Οἰκῆσαι γὰρ τοὺς τόπους τούτους Χῶνας, Οἰνωτρικὸν ἔθνος κατακοσμούμενον, καὶ τὴν γῆν ὀνομάσαι Χώνην. i.e. *Habitasse enim eos locos Chonas, Oenotricam gentem ornatam, & regionem nominasse Chonien.* Quamobrem apud Stephanum pro ἑβδόμῃ, i.e. VII. & ὠνόμασε, i.e. *nominavit.* Legendum, ἕκτῃ, i.e. VI. & ὀνομάσαι, i.e. *nominasse.* Casaubonus verò in suis eruditis ad Strabonem commentariis ex nostro auctore & Hesychio contendit apud Strabonem legendum Χώνην pro Χωνίην, quam lectionem nolo vexare. Namque ex Lycophrone, cujus noster affert versum, defendi potest. Posterioris autem loci verba ita apud Strabonem leguntur: Λέγειν τινάς φησιν, ὡς εἰς τὴν Κροτωνιᾶτιν ἀφικόμενος, Κρίμισαν ἄκραν οἰκῆσαι, καὶ Χώνην πόλιν ὑπὲρ αὐτῆς, ἀφ' ἧς οἱ ταύτῃ Χῶνες ἐκλήθησαν. i.e. *Dicere quosdam ait, eum cum in Crotoniatarum regionem pervenisset, Crimisam arcem condidisse, & urbem Chonin super ea, à qua in ea regione* Chones *vocati fuere.* Ex Strabonis verbis corriges Stephanum, & apud Strabonem

pro

Αἴρδων βαθεῖαν Χωνίας παγκληρίαν.

Οὐκοῦν καὶ Χώνιος, ὡς Θρᾷξ Θρᾳκὸς Θρᾴκιος Θρᾳκία, Τρὼς Τρωὸς Τρωῒς Τρωΐα.

ΧΩΡΑ[17], ἡ μερικὴ γῆ, ἀφ' οὗ τὸ χώρημα· ἀφ' οὗ καὶ χώρα, καὶ χθών, καὶ χωρικὴ γῆ, ἀφ' οὗ καὶ χῶρος, καὶ χώρα. Ὅθεν τὸ χωρίτης, ὡς τοῦ Μέσος Μεσίτης, Τόπος Τοπίτης. Ἢ ἀπὸ τοῦ χώρα χωρίτης, ὡς ἀπὸ τοῦ Ἕδρα Ἑδρίτης, Ἑσπέρα Ἑσπερίτης. Σοφοκλῆς Αἰγεῖ ἐκλυομένῳ,

> Οὐκ ἔγωγε χωρίτην γ' ὁρῶ.

Καὶ ἐν Ἡρακλεῖ,

> Στρέφουσι κρήνης φύλλα, καὶ χωρίτην ὄφιν.

Καὶ Αἰσχύλος ἐν Λέοντι,

> Σατυρικὸν *
> Ὁδοιπόρων δήλημα χωρίτης δράκων.

Καὶ Ἀπολλώνιος ἐν τῷ Κανώβῳ,

> [18] Τέρψει δὲ νηὸν ὁ γλυκύς σε χωρίτης
> Πλόος κομίζων δῶρα Νείλου πλουσίου.

Καὶ χώριος οὐ σύνθετον, ἀλλὰ τὸ Ἐγχώριος, καὶ Ἐπιχώριος σύνηθες, ἐκ τοῦ ἐν χώρᾳ, καὶ ἀπὸ χώρας· ὡς τοῦ ἐν τόπῳ, ἐντόπιος· καὶ τοῦ ἐκ τόπου, ἐκτόπιος. Τὸ ἐγχώριος, καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ κεῖται. Τὸ ἐπιχώριος, καὶ ἐπιχωριάζειν, ἐν τῷ περὶ ψυχῆς φησι Πλάτων.

ΧΩΡΑΜΝΑΙΟΙ[19], ἔθνος Περσικὸν ἀγρίων ἀνθρώπων. Κλησίας ἐν Περσικῶν δεκάτῳ· Οὕτω δὲ ταχύς ἐστιν ὁ ἄγριος ἄνθρωπος, καὶ διώκων τὰς ἐλάφους καταλαμβάνειν· Καὶ ἄλλα πλεῖστα περὶ αὐτῶν φησι.

ΧΩΧΗ[20], κώμη πρὸς τῷ Τίγρηδι ποταμῷ. Ἀρριανὸς δεκάτῳ· Καὶ βασιλεὺς δὲ ἐξελαύνει ἐκ Σελευκείας οὐ πρόσω τοῦ ποταμοῦ τοῦ Τίγρηδος ἐς κώμην, ᾗ τινι Χωχὴ ὄνομα. Τὸ ἐθνικὸν δύναται καὶ Χωχηνός, καὶ Χωχαῖος, ὡς τὰ παρακείμενα χωρία Καρραῖος Καρρηνός, Βατναῖος Βατνηνός.

ΨΑΜ-

Irrigans crassam Choniæ totam hereditatem.

Igitur dicitur quoque Chonius ut Thrax, Thracis, Thracius, Thracia, Tros, Troos, Trois, Troïa.

CHORA, regio, particularis terra, unde χώρημα, i. e. *receptaculum*. A quo etiam, χώρα, i. e. *regio*, & *terra*, & χωρικὴ γῆ, i. e. *rustica terra*. Unde etiam χῶρος, i.e. *locus, ager*, & χώρα, i. e. *regio*. Unde χωρίτης, i.e. *rusticus*, ut μέσος, μεσίτης, i.e. *medius, mediator*, τόπος, τοπίτης, i.e. *locus, locator, qui locum incolit*. Vel à χώρα, i.e. *regio*, χωρίτης, i. e. *qui regionem incolit*, ut ab ἕδρα, i. e. *sella*, ἑδρίτης, i. e. *qui sellam obtinet*. ἑσπέρα, i. e. *vespera*: ἑσπερίτης, i. e. *qui ad vespertinam partem incolit*. Sophocles in *Ægeo soluto*.

> *Non equidem rusticum video.*

Et in Hercule:

> *Flectunt fontis frondes, & rusticum serpentem.*

Et Æschylus in *Leone*:

> *Satyricum* *
> *Iter-faciens rusticus draco perniciosa res.*

Et Apollonius in *Canobo*:

> *Delectat navium dulcis te rustica*
> *Navigatio ferens dona Nili divitis.*

Et χώριος non compositum, sed τὸ ἐγχώριος, & ἐπιχώριος, h. e. *indigena*, in usu est, quæ dici solent de eo, qui in regione, & de eo qui ex regione est. Quemadmodum de eo qui est in loco, dicitur, ἐντόπιος, h e. *qui locum incolit*. Et de eo, qui ex loco est, dicitur ἐκτόπιος. i. e. *ex-loco*: τὸ ἐγχώριος, i. e. *qui regionem incolit* apud Sophoclem invenitur. τὸ ἐπιχώριος, i. e. *indigena* & verbum ἐπιχωριάζειν, i. e. *indigenam esse, in aliquo loco versari*, inveniuntur apud Platonem in de anima.

CHORAMNÆI, gens Persica, hominum agrestium. Ctesias rerum Persicarum lib. 10. *Adeò verò velox est agrestis homo, ut cervas cursu capiat*. Et alia plura de eis inquit.

CHOCHE, vicus, ad Tigrim fluvium. Arrhianus lib. 10. *Et rex proficiscitur ex Seleucia haud longè à fluvio Tigri in pagum, cui nomen Choche*. Gentile potest esse, & Chochenus & Chochæus, ut adjacentia loca, Carrhæus, Carrhenus, Batnæus, Batnenus.

PSAM-

pro οἰκῆσαι, i. e. *habitasse*, leges οἰκίσαι, i. e. *condidisse*. Ex magni etymologici auctore in Χῶνες didici, sic vocatam fuisse gentem Italicam, à *Xone*, i. e. ab *Hercule* quem Ægypti sua lingua sic vocabant. Eruditissimus grammaticorum in Χώνην auctor est, Italiam antiquitus vocatam fuisse *Chonen*.

17 Χώρα, &c.] Videsis *Hesiodeas lectiones* Georgii Grævii mihi amicissimi c. IX. ad opera & dies Hesiodi v. 344.

18 Τέρψει δὲ νηὸν, &c.] In hoc Apollonii versu puto legendum: τέρψει δὲ νηῶν, &c. i. e. *delectat navium*, &c.

19 Χωραμναῖοι, &c.] Choramnæi, gens Persica. Abr. Ortelius posterioris sæculi Ptolemæus in suo Thesauro Geographico verè Thesauro putat esse Choromandas quorum meminit Plin. lib. VII. c. II.

20 Χωχὴ κώμη πρὸς τῷ Τίγρηδι ποταμῷ.] Choche, vicus ad Tigrim amnem. Viderint eruditiores, utrum sit eadem, quæ Amm. Marcellino lib 24. c. 18. dicitur *Coche*. Eodem modo vocatur Jornandi de *Regnorum successione in Charo imperatore*, ut & in Breviario Sexti Rufi c. XXIV. Salmasius ὁ πάνυ ad Amm. Marcell. lib. 23. pag. 38. v. 9. pro *Chomei Apollinis*, cujus inibi fit mentio, contendit legendum, *Chochæi Apollinis*, ac si Apollo ille à Choche nostri auctoris nomen sortitus fuisset, sed pace tanti viri dixerim longè diversam esse Ammiani mentem. Apollo enim ille *Chomæus* rectè dicitur à כמוש *Chemos*, qui erat Moabitarum deus, cujus fit mentio Jerem. c. 48. v. 7. 13. de quo consulendus Seldenus de *Dis Syris*. Sæpe solent Criticorum senatores corrigere quæ non sunt corrigenda.

Ψ. PS.

ΨΑΜΜΑΘΟΥ͂Σ [1], πόλις Λακωνική. Ἀρτεμίδωρος δευτέρῳ γεωγραφουμένων· Μετὰ γὰρ τὸ Ταίναρον, πόλις ἐκδέχεται Ψαμμαθοῦς. Τὸ ἐθνικὸν Ψαμμαθούντιος καὶ Ψαμμαθούσιος, ὡς Σελινούντιος Σελινούσιος. A B

PSAMMATHUS, urbs Laconica. Artemidorus secundo Geograph. *Post Tanarum enim, urbs Psammathûs succedit.* Gentile, Psammathuntius, & Psammathusius, ut Selinuntius, Selinusius.

C

ΨΕΒΩ͂, χώρα ἐνδοτέρα Αἰθιοπίας, περὶ ἧς Ἀρισταγόρας ἐν Αἰγυπτιακοῖς τάδε γράφει. Οὗτοι δή φασιν εἶναι χώραν ἀπέχουσαν Αἰθιοπίας ὁδῶν πέντε καλουμένην Ψεβώ. Ἀρτεμίδωρος ὀγδόῳ γεωγραφουμένων, λίμνην εἶναί φησι. Τὸ ἐθνικὸν Ψεβοίτης, ὡς Σαβοίτης. D

PSEBO, regio interior Æthiopiæ, de qua Aristagoras in Ægyptiacis hæc scribit. *Hi verò dicunt esse regionem distantem ab Æthiopia itinere quinque dierum, nomine Psebo.* Artemidorus lib. 8. Geograph. Lacum esse inquit. Gentile, Psebœtes, ut Sabœtes.

ΨΕΝΑΚΩ͂, κώμη τοῦ Ἀτριβίτου νόμου, ὡς Ἀρτεμίδωρος ὀγδόῳ γεωγραφουμένων. Οἱ κατοικοῦντες, Ψενακοῖται, ἂν κυρίως λέγοιντο.

PSENACO, pagus Atribitæ præfecturæ, ut Artemidorus lib. 8. Geograph. Incolæ, Psenacœtæ propriè dicerentur.

ΨΕΝΗΡΟ͂Σ, Αἰγυπτία κώμη. Τὸ ἐθνικὸν Ψενηρίτης, τῷ τύπῳ τῆς χώρας. E

PSENERUS, Ægyptius pagus. Gentile, Psenerites, regionis forma.

ΨΈΝΤΡΙΣ, Αἰγυπτία κώμη· Κλίνεται Ψέντρεως. Τὸ ἐθνικὸν Ψεντρίτης, ὡς Λεπτίτης Λέπτεως, καὶ Μεμφίτης Μέμφεως.

PSENTRIS, Ægyptius pagus. Declinatur, Psentris, Psentrεως. Gentile, Psentrites, ut Leptites, à Leptis, Leptεως; & Memphites, à Memphis, Memphεως.

ΨΕΥΔΑΡΤΆΚΗ, λόφος ἐν Σκυθίᾳ, μετὰ τὸ λεγόμενον ὄρος Ἅγιον. Τὸ τοπικὸν, Ψευδαρτακαῖος· Καὶ κατὰ τέχνην λέγεται Ψευδαρτακηνὸς, διὰ τὰ πλησιόχωρα. F

PSEUDARTACE, collis in Scythia, post montem nomine Ἅγιον, i.e. *Sanctum*. Locale, Pseudartacæus. Et juxta artem dicitur, Pseudartacenus, propter adjacentia loca.

ΨΕΥΔΟΚΟΡΆΣΙΟΝ, αἰγιαλὸς μέγας μεταξὺ Κωρύκου καὶ τῆς Σελευκείας, τῆς παρ' Ἰσαύροις. Ἀρτεμίδωρος ἐννάτῳ τῶν γεωγραφουμένων· Παραλλάξαντι δὲ ταύτην, αἰγιαλὸς ἄλλος ἐκδέχεται σταδίων τριῶν, μηνοειδὴς, ὕφορμος, καλούμενος Ψευδοκοράσιον. G

PSEUDOCORASIUM, littus magnum inter Corycum & Seleuciam Isauricam. Artemidorus lib. 9. Geograph. *Prætereunti verò hanc, littus aliud succedit trium stadiorum, in lunæ similitudinem formatum, navium stationi aptum, quod* Pseudocorasium *vocatur.*

H

ΨΗΣΣΟΙ͂ [2], ἔθνος τῆς Ταυρινίας. Ἀπολλόδωρος ἐν δευτέρῳ περιηγήσεως· Ἔπειτα δ' Ἑρμώνασσα, καὶ Κῆπος. [3] Τυριτ δὲ τὸ Ψησσῶν ἔθνος.

PSESSI, gens Tauriniæ. Apollodorus lib. 2. Periegeseως. *Postea verò Hermonassa, & Cepos, Tyrit verò Psessorum gens.*

I

ΨΊΛΙΟΝ, ποταμὸς μεταξὺ Θυνίας, καὶ Βι-

PSILION, fluvius inter Thyniam, & Bi-

1 Ψαμμαθοῦς, πόλις Λακωνική.] Psammathûs, untis, urbs Laconica. Ἀμαθοῦς dicitur Strab. lib. VIII. Ψαμαθοῦς λιμὴν, i. e. *Psamathus portus*, Scylaci in Λακεδαίμων. Eodem modo Pausan. in *Laconicis*.

2 Ψησσοὶ, ἔθνος τῆς Ταυρινίας.] Psessi, orum, gens Tauriniæ. Ubi terrarum fuerit Taurinia regio & Psessi ejus gens divinandum nobis reliquit. Ptolemæus lib. 5. c. 9. Sempsios populos novit. Plin. lib. 6. c. 7. Psesios prope Mæotin paludem locat. Fortassis sunt iidem nostri auctoris.

3 Τυριτ, &c.] Contra hoc lectionis monstrum invocarem Herculem, nisi scirem,

——— *pigris non flecti numina votis.*

Illa sunt verba Apollodori, quibus affirmabat noster Pessios esse gentem Tauriniæ. Quare pro τυριτ legendum puto *Ταυρινίας.*

4 Ε'

A Βιθυνίας. Δομίτιος Καλλίστρατος ἐν τρίτῳ περὶ Ἡρακλείας. [4] Ἐν κυριεύοντος ἀπὸ τοῦ Σαγγαρίου, χωρίου, οὗ τοῦ Ψιλίου ποταμοῦ. [5] Ἔστι καὶ ἄλλος Ψίλις ποταμὸς τῆς Βιθυνίας, ἐκρέων εἰς τὸν Εὔξεινον Πόντον. Τὸ τοπικὸν, Ψιλίτης. Ἐν δὲ τῇ συνηθείᾳ ἐπεκράτησεν, ἀμφοτέρων τῶν ποταμῶν τοὺς οἰκήτορας Ψιλιανοὺς καλεῖν. B

ΨΙΜΑΔΑ, χωρίον Ἰσαυρίας. Τὸ ἐθνικὸν, Ψιμαδεύς. Καπίτων πεντεκαιδεκάτῳ· Κόνωνα δὲ παρόντα Ψιμαδέα μεγάλως ἐφιλοφρονήσατο. C

ΨΙΝΑΦΟΣ, Αἰγύπτου πολίχνιον, ὡς Ἀλέξανδρος ἐν Αἰγυπτιακῶν δευτέρῳ. Τὸ ἐθνικὸν, Ψιναφίτης.

ΨΙΝΕΚΤΑΒΙΣ, κώμη Αἰγυπτία. Κλίνεται Ψινεκτάβεως. Τὸ ἐθνικὸν Ψινεκταβίτης, D τῷ λόγῳ τῶν εἰς ις, καὶ τῷ τύπῳ τῆς χώρας.

ΨΙΤΤΑΚΗ, πόλις περὶ τῷ Τίγριδι, ἐν ᾗ τὸ φυτὸν τῶν Ψιττακίων, ὡς Δαμόφιλος. Ὁ πολίτης, Ψιττάκιος, ὡς ἀπὸ τοῦ Ψιττακίας καρποῦ. Τὸ κυριώτερον δὲ ἐθνικὸν E Ψιττακηνὸς, [6] διὰ τὸ ἐπιρεκαὶ * Ψιττακηνὴ ἡ χώρα, ἧς καὶ Ἀριστοτέλης μέμνηται ἐν τοῖς θαυμασίοις.

ΨΙΤΤΑΧΕΜΜΙΣ [7], κώμη τῆς Αἰγυπτίας. Τὸ ἐθνικὸν, Ψιτταχεμμίτης, καὶ τῷ τύ- F πῳ τῶν εἰς ης, καὶ ὅτι τοῦ ἁπλοῦ τοῦ Χέμμις. Τὸ ἐθνικὸν Χεμμίτης. Κώμη δέ ἐστι καὶ αὐτὴ Αἰγυπτία.

ΨΥΚΤΗΡΙΟΣ, τόπος ἐν Θρᾴκῃ, ἀπὸ G Ἡρακλέους ἀναψύξαντος τὸν ἱδρῶτα ἐν τῷ καταπαλαῖσαι τὸν Ἀδραμύλην, καθὼς φησιν· [8] Ἀπολλώνιος ἐν Κνίδης κλήσει. Τὸ ἐθνικὸν, ὁμωνύμως διὰ τὸ προκαταληφθῆναι, τὸ πρωτότυπον, ἔχον αὐτὸν τὸν τύπον. H

ΨΥΛΛΑ [9], χωρίον μεταξὺ Ἡρακλείας, καὶ τοῦ Πόντου. Μένιππος ἐν περίπλῳ τοῦ Πόντου·

A Bithyniam. Domitius Callistratus lib. III. de Heraclea. *Et cum dominaretur à Sangario castello, usque ad Psilion fluvium* Est etiam alius Psilis fluvius Bithyniæ effluens in Euxinum Pontum. Locale, Psilites. Consuetudo verò obtinuit utriusque fluvii accolas *Psilianos* vocare. B

PSIMADA, regio Isauriæ. Gentile, Psimadeis, Capiton lib. 15. *Cononem verò Psimadeum, qui aderat, magna comitate prosequutus est.* C

PSINAPHOS, Ægypti oppidulum, ut Alexand. Ægyptiacorum secundo. Gentile, Psinaphites.

PSINECTABIS, vicus Ægyptius. D Declinatur, Psinectabis, beως. Gentile, Psinectabites, ratione eorum, quæ desinunt in is, & forma regionis.

PSITTACE, urbs juxta Tigrim, in qua Psittaciarum est planta, teste Damophilo. Gentile, Psittacius, tamquam à Psittaciæ fructu. E Gentile magis proprium est Psittacenus propter ἐπιρεκαὶ * Psittacene regio, cujus etiam Aristot. meminit in de Mirabilibus.

PSITTACHEMMIS, vicus Ægy- F ptiæ regionis. Gentile, Psittachemmites, & formâ eorum, quæ desinunt in *es*, & quoniam simplicis Chemmis. Gentile, est Chemmites. Vicus verò & idem est Ægyptius.

G PSYCTERIUS, locus in Thracia, sic dictus ab Hercule sudorem abstergente, cum lucta vinceret Adramylen, ut inquit Apollonius in Cnidi constructione. Gentile, eodem modo, eò quod præoccupatum sit prototypum, habens eundem typum. H

PSYLLA, oppidum inter Heracleam, & Pontum. Menippus in periplo Ponti. *A Crenidis*

4 Ἐν κυριεύοντος, &c.] Sunt verba Domitii Callistrati corrupta, ut apparet, in quibus pro ἐν κυριεύοντος leg. ἐν δὲ κυριεύοντος, pro οὗ τοῦ Ψιλίου, leg. ἕως, &c. i.e. *usque ad Psilium amnem*, quod ratio suadet.

5 Ἔστι καὶ ἄλλος Ψίλις, &c.] Cum in hujus sectionis initio memoraverit ex Domitio Callistrato Psilium amnem inter Thyniam & Bithyniam, cujus meminisse neminem scio, nunc memorat *Psilin* ejusdem Bithyniæ fluvium, quem celebrat Ptolem. lib. v. c. 1. Strabo lib. 12. apud quem perperam scribitur Ψίλλης pro Ψίλις.

6 Διὰ τὸ ἐπιρεκαὶ * Ψιττακηνὴ ἡ χώρα ἧς, &c.] Manus medicas adhibere huic lectionis deplorando morbo ausus non sum. Verba autem Aristotelis, quem ad testimonium citat noster, ex ejus de Mirabilibus libro, sunt quæ sequuntur: Ἔστι δὲ καὶ ἐν Μηδίᾳ, καὶ ἐν Ψιττακηνῇ τῆς Περσίδος πυρὰ καιόμενα, τὰ μὲν ἐν Μηδίᾳ, ὀλίγον, τὰ δὲ ἐν Ψιττακηνῇ, πολὺ, καὶ καθαρὸν τῇ φλογί. i.e. *Sunt verò, & in Media, & in Psittacina Persidis ignes ardentes, in Media quidem parvum, in Psittacina autem, multum, & pura flamma.* Ex nostro auctore corrigendum censeo Aristotelem apud quem scribitur Ψιττακίνῃ pro Ψιττακηνῇ.

7 Ψιττάχεμμις, κώμη τῆς Αἰγυπτίας.] Psittachemmis, vicus Ægyptiæ, i.e. *Ægypti*. Aliquando putabam pro τῆς Αἰγυπτίας legendum esse τῆς Αἰγύπτου, vel supplendum χώρας, sed usus me docuit, nostrum auctorem usurpare nomen Αἰγυπτία pro regione Ægypto, modo, quo dicitur Ἐπιδαυρία, & Κορινθία, pro regione Epidauri, & Corinthi. Cæterò de Psittachemmi vico nihil scio.

8 Ἀπολλώνιος ἐν Κνίδης κλήσει.] Sine dubio pro κλήσει legendum κτίσει.

9 Ψύλλα, χωρίον μεταξὺ Ἡρακλείας, &c.] Psylla; oppidum inter Heracleam & Pontum, ex Menippo in Periplo Ponti, auctore deperdito cujus vice fungetur Ptolemæus, qui lib. v. c. 1. inter Bithyniæ oppida hoc oppidum recenset, nomine *Psyllium*. Terminationis enim μεταβολὴ non obstat. Priori nomine memoratur Scylaci in Παφλαγονίᾳ. Apud Stephanum pro καὶ Πόντου legendum puto, καὶ τοῦ, quod ex Ptolemæo datur intelligi, qui hanc urbem, libro citato inter Heracleam Ponti & Tion locat: Πόντου Ἡράκλεια, Ψύλλιον, Τίον. i.e. *Ponti Heraclea, Psyllium, Tion.*

10 Ψυλ-

τοῦ· Ἀπὸ Κρηνιδῶν εἰς Ψύλλαν χωρίον στάδια A εἴκοσιν· Ἀπὸ Ψύλλης χωρίου εἰς Τίον πόλιν, καὶ ποταμὸν Βίλαιον, στάδια π. Τὸ ἐθνικὸν, Ψυλλάτης.

nidis in Psyllam oppidum stadia viginti. *A Psylla oppido in Tium urbem, & fluvium Bilæum stadia LXXX.* Gentile, Psyllates.

ΨΥ'ΛΛΟΙ[10], καὶ Ψυλλικὸς κόλπος, ἐν τῷ Λιβυκῷ κόλπῳ· Ἑκαταῖος περιηγήσει Λιβύης· Ὁ Ψυλλικὸς κόλπος μέγας, καὶ βαθὺς, B τριῶν ἡμερῶν πλοῦς. [11] Περὶ δὲ Ψύλλων, Ἡρόδοτος τετάρτῃ, Νασαμῶσιν ὅμοιροί εἰσιν οἱ Ψύλλοι. [12] Λέγεται δὲ ἀπὸ Ψύλλου. [13] Οὗτοι λέγονται πᾶσι θηρίοις καὶ ἑρπετοῖς δακνόμενοι, ἀβλαβεῖς διατελεῖν. C

PSYLLI, & Psyllicus sinus, in sinu Libyco, Hecatæ. Libyæ Periegesi. *Psyllius sinus magnus, & profundus trium dierum navigationis.* Psyllis Herodotus lib. 4. *Nasamonibus finitimi sunt Psylli.* Dicitur verò à Psyllo. Hi dicuntur ab omnibus feris, & serpentibus morsi, innocui persistere.

ΨΥ'ΡΑ[14], νῆσος μικρὰ, πλησίον Χίου, ἣν ὁ ποιητὴς Ψυρίαν καλεῖ,

Νήσου ἐπὶ Ψυρίης. —

Τὸ ἐθνικὸν οὖν, Ψύριος. Καὶ τὸ θηλυκὸν, Ψυρία· Τὸ οὐδέτερον, Ψύριον. [15] Στράβων ἐν D τεσσαρεσκαιδεκάτῃ. [16] Ψυράφησιν οὐδετέρως· Τὰ Ψυρὰ νῆσος ἀπὸ πεντήκοντα σταδίων τῆς ἄκρας. Τὸ ἐθνικὸν Ψυρεὺς, ὡς Μυρεύς. [17] Λαμβάνεται δὲ τὸ ὄνομα ἐπὶ εὐτελεία, διὰ τὸ εὐτελεστάτην εἶναι τὴν νῆσον. Κρατῖνος, Ψυρὰ τὸν E Διόνυσον ἄγοντες. Καὶ ἐν Νεμέσῃ, Ψυρά τε τὴν Σπάρτην ἄγεις.

PSYRA, insula parva juxta Chium, quam Poëta *Psyriam* vocat:

Insulam ad Psyriam. —

Gentile, igitur, Psyrius. Et fœmineum, Psyria. Neutrum, Psyrium. Strabo lib. 14. Psyra dixit neutro genere. *Psyra, insula a promontorio* L. *stadia.* Gentile, Psyreus, ut Myreus. Sumitur verò hoc nomen de re vili, eò quod sit insula vilissima. Cratinus, *Psyra Bacchum ducentes.* Et in Nemesi: *Psyraque Spartam ducis.*

ΨΥΤΤΑ'ΛΕΙΑ[18], νῆσος περὶ Σαλαμῖνα.

PSYTTALIA, insula circa Salaminem.

He-

10 Ψύλλοι, &c.] Psylli, & Psyllicus sinus, in Libyco sinu. Memorantur Straboni qui ejus situm nos docet lib. 17. Τὴν δ' ὑπερκειμένην ἐν βάθει χώραν τῆς Σύρτεως καὶ τῆς Κυρηναίας κατέχουσιν οἱ Λίβυες, παράλυπρον καὶ αὐχμηρὰν· πρῶτον μὲν οἱ Νασαμῶνες, ἔπειτα Ψύλλοι καί τινες Γαιτοῦλοι, ἔπειτα Γαράμαντες. i. e. *Syrtis & Cyrenaicæ superne incumbentem regionem Libyes tenent, sterilem sanè & aridam. Primùm quidem Nasamones, postea Psylli & nonnulli Gætuli, deinde Garamantes.* Eorum quoque meminit Ptolemæus lib. IV. c. IV.

11 Περὶ δὲ Ψύλλων, Ἡρόδοτος τετάρτῃ.] De Psyllis verò Herodotus lib. IV. Affert Herodoti verba, aliter ac apud eum leguntur, ut solet. Sic enim ille libro citato cap. 173. hac de gente loquitur: Νασάμωσι δὲ προσόμουροί εἰσι Ψύλλοι, οὗτοι ἐξαπολώλασι τρόπῳ τοιῷδε, &c. i. e. *Nasamonibus verò confines sunt Psylli, hi interciderunt hoc modo, &c.* Quomodo interciderint hi populi ab austro arenis obruti, prosequitur Herodotus, quod quoniam fabulosum censeo, lubens omitto, tametsi A. Gellius lib. 16. c. 11. non dedignatus est suis noctibus inserere. Mihi autem veri similis videtur sententia Plinii, cujus verba ad notam 13. subsequentem conferam.

12 Λέγεται δὲ ἀπὸ Ψύλλου.] Dicitur verò à Psyllo. Nullus dubito aliquid deesse, puta ὄνομα ἔχειν, i. e. *nomen habere*, vel quid tale, nobis enim divinare non licet.

13 Οὗτοι λέγονται πᾶσι θηρίοις, &c.] Hi dicuntur ab omnibus feris & serpentibus morsi, innocui permanere. De hac Psyllorum virtute adversus ferarum morsus venena ex veteribus plures loquuntur. Strabo lib. 17. Ἔνιοι δὲ ὥσπερ τοὺς Ψύλλους τοὺς πρὸς τῇ Κυρηναίᾳ φυσικήν τινα ἀντιπάθειαν ἔχειν πρὸς τὰ ἑρπετὰ, οὕτως καὶ τοὺς Τεντυρίτας φασὶ πρὸς Κροκοδείλους. i. e. *Nonnulli dicunt, sicut Psyllos apud Cyrenaicam naturalem quandam sympathiam habere adversus reptilia, sic & Tentyritas adversus Crocodilos.* E nostris operæ est audire Plin. lib. 7. c. 2. *Similis & in Africa gens Psyllorum fuit, ut Agatharcides scribit, à Psyllo rege dicta, cujus sepulchrum in parte Syrtium majorum est, horum corpori ingenitum fuit virus exitiale serpentibus, ut cujus odore sopirent eas, mos verò liberos genitos protinus objiciendi sævissimis earum, eoque genere pudicitiam conjugum experiendi, non profugientibus adulterino sanguine natos serpentibus, hæc gens ipsa quidem prope internecione sublata est à Nasamonibus, qui nunc eas tenent sedes, genus tamen hominum ex his, qui profugerant, aut cum pugnatum est, abfuerant, hodiéque remanent in paucis.* Dio Cassius in Cæs. Octaviano inquit, eum, audito Cleopatræ interitu corpus ejus vidisse, remedia ei, & Psyllos adhibuisse, si qua eam ratione vitæ restituere posset. Inclaruere etiam Poëtarum carminibus. Lucan. lib. 9.

——— Gens unica terras
Incolit à sævo serpentum innoxia morsu
Marmaridæ Psylli, par lingua potentibus herbis
Ipse cruor tutus, nullumque admittere virus
Vel cantu cessante potest. Natura locorum,
Jussit, ut immunes misti serpentibus essent.

Sil. Italic. lib. 1.

Necnon serpentes diro exarmare veneno
Doctus Atyr, tactuque graves sopire chelydros
Ac dubiam admota sobolem explorare ceraste.

14 Ψύρα, νῆσος μικρὰ, &c.] Psyra, insula parva prope Chium, &c. Memoratur Poëtarum parenti, ex cujus Od. 3. v. 171. affert hemistichium.

15 Στράβων.] Affert Strabonis verba detruncata ex ejus lib. 14. Sic apud illum integra habentur: Εἶτα Μέλαινα ἄκρα, καθ' ἣν τὰ Ψύρα νῆσος ἀπὸ πεντήκοντα σταδίων τῆς ἄκρας, ὑψηλὴ, πόλιν ὁμώνυμον ἔχουσα. i. e. *Post Melæna promontorium, prope quod Psyra insula, sublimis à promontorio* L. *stadiis distans, urbem ejusdem-nominis habens.*

16 Ψυράφησιν, &c.] Lege Ψύρα φησιν, &c. i. e. *Psyra neutro gen.* dixit.

17 Λαμβάνεται, &c.] Nomen Psyrorum insulæ de re vili usurpabatur, in cujus rei confirmationem duas ex Cratino affert parœmias. Utrisque subest menda, in prima pro Ψυρᾶ legendum Ψύρα. In secunda & titulo fabulæ Cratini & parœmiæ, ubi pro Καὶ ἐν Νεμέσῃ, Ψυρᾶ, &c. legendum: Καὶ ἐν Νεμέσει, Ψύρα.

18 Ψυττάλεια, νῆσος περὶ Σαλαμῖνα.] Psyttalea, insula circa Salaminem. Erat insula saxosa & deserta, auctore Strabone lib. 9. Καὶ ἡ Ψυτταλία νησίον ἔρημον πετρῶδες, ὅ τινες εἶπον λήμην τοῦ Πειραιέως· πλησίον δὲ καὶ ἡ Ἀταλάντη, ὁμώνυμος τῇ περὶ Εὔβοιαν καὶ Λοκρούς· καὶ ἄλλο νησίον ὅμοιον τῇ Ψυτταλίᾳ καὶ τοῦτο· εἶθ' ὁ Πειραιεύς. i. e. *Et Psyttalia, insula saxosa ac deserta, quam quidam* Piræei portum *appellaverunt. Prope verò est & Atalante, cognominis ei quæ circa Eubœam & Locros. Et alia parva-insula similis Psyttaliæ. Deinde Piræeus.* In cujus verbis Casaubonus pro λιμένα, i. e. *portum*, putat legendum λήμην, i. e. *gramias*, quod de Ægina insula dictum tradit Plutarchus in *Pericle*.

19 Ἡρό-

μῖνα.[19] Ἡρόδοτος· Εἰς τὴν νησῖδα τὴν Ψυτάλειαν, τὴν μεταξὺ Σαλαμῖνος κειμένην, καὶ τῆς Ἠπείρου. Ἡρωδιανὸς μὲν Ψυττάλην αὐτὴν καλεῖ. Ἔοικε δὲ τὸ Ψυττάλεια πρωτότυπον εἶναι, ὡς Ἀπάμεια, Μαντίνεια, Ἐρύθεια, Ζέλεια· ἀφ' ὧν κατὰ συναλοιφὴν ἐγένετο Ἀπάμη, Μαντίνη, Ζέλη, Ἐρύθη, περὶ ὧν κατὰ τοὺς οἰκείους εἰρήκαμεν τόπους. Τὸ ἐθνικὸν Ψυτταλεὺς, ὡς Ἀτταλεὺς, Μαντινεὺς, Ἀντιοχεύς. Ἔστι γὰρ ἡ Ψυττάλεια, ὡς Ἀττάλεια. κέκληται δὲ ἀπὸ Ψυττάλου.

Herodotus, *In Psytaliam insulam inter Salaminem, & Epirum sitam.* Herodianus *Psyttalen* eam vocat. Videtur autem Psyttalea esse prototypum, ut Apamea, Mantinea, Erythea, Zelea. A quibus per synalœpham fit Apame, Mantine, Zele, Erythe, de quibus in suis locis diximus. Gentile, Psyttaleus, ut Attaleus, Mantineus, Antiocheus. Est enim Psyttalea, ut Attalea. Sic verò vocata fuit à Psyttalo.

ΨΥΧΙΟΝ[20], τόπος Κρήτης, ἐν ᾧ πόλις ἦν ὁμώνυμος. Τὸ ἐθνικὸν Ψυχιεὺς, ὡς τὸ Νότιον Νοτιεὺς, Δουλίχιον Δουλιχιεύς.

PSYCHIUM, locus Cretæ, in quo urbs erat ejusdem nominis. Gentile, Psychieus, ut à Notium, Notieus, Dulichium, Dulichieus.

ΨΩΦΙΣ[21], πόλις Ἀρκαδίας, κέκληται ἀπὸ Ψώφιδος τοῦ Λυκάονος, ὑφ' οὗ φασι τὸ παλαιὸν κτισθῆναι αὐτήν. Ἢ ἀπὸ Ψώφιδος τῆς Ἔρυκος θυγατρός. Ἔστι καὶ ἑτέρα πόλις Ψωφὶς Ἀκαρνανίας, ἡ παλαιὰ λεγομένη.[22] Ἔστι καὶ τρίτη τῆς Ἀχαΐας. Ὁ πολίτης ὤφειλεν εἶναι Ψωφίτης, τῷ τύπῳ τῶν εἰς ις ληγόντων· ἀλλὰ γέγονεν ἀπὸ τῆς γενικῆς, ὡς τῆς Ἀρκάδος Ἀρκάδιος, καὶ τῆς Αὐλίδος Αὐλίδιος, οὕτω Ψώφιδος Ψωφίδιος. Ἑκαταῖος γενεαλογιῶν δευτέρῳ· Κάπω * ἦν ἐν τῷ ὄρει, καὶ Ψωφιδίους κακὰ πολλ' ἔοργεν. Ἔστι καὶ ἑτέρα Ψωφὶς, πόλις Λιβύης. Ὁ πολίτης, Ψωφίτης, τῷ τῆς χώρας τύπῳ.[23] Λέγεται καὶ ἡ Ζακυνθίων ἀκρόπολις Ψωφὶς, ὡς Παυσανίας φησὶν ὀγδόῳ περιηγήσεως.

PSOPHIS, urbs Arcadiæ, sic vocata fuit à Psophide Lycaonis, sub quo ajunt olim conditam fuisse. Vel à Psophide Erycis filia. Est & alia Psophis, urbs Acarnaniæ, παλαιά, i.e. *antiqua* dicta. Est & tertia Achaiæ. Civis debebat esse Psophites, forma in *is* desinentium. Sed fit à genitivo, ut à genitiv. Arcadis, Arcadius, à genitiv. Aulidis, Aulidius, sic à genitiv. Psophidis, Psophidius. Hecatæus Genealogiarum 2. *Capp * erat in monte, & Psophidiis multa mala fecit.* Est etiam alia Psophis, urbs Libyæ. Civis, Psophites, regionis typo. Dicitur etiam Zacynthiorum arx Psophis, ut inquit Pausanias octavo Periegeseως.

ΨΩΧΕΜΜΙΣ, πολίχνιον Αἰγύπτου. Ἀρτεμίδωρος ὀγδόῳ γεωγραφουμένων· Καὶ Περικερμὶς ἐκ δεξιῶν μερῶν, καὶ Θαλαβαύση, καὶ Ψωχέμμις. Τὸ ἐθνικὸν, Ψωχεμμίτης, τῷ ῥηθέντι λόγῳ ἐν τῷ Ψιτταχεμμίτῃ.

PSOCHEMMIS, oppidulum Ægypti. Artemidorus octavo Geograph. *Et Pericermis ex dextera parte, & Thalabause, & Psochemmis.* Gentile, Psochemmites, ratione, quam diximus in τῷ *Psittachemmitæ.*

ὨΒΑ- OBA-

19 Ἡρόδοτος.] Affert Herodoti verba de Psyttalea insula longe aliter quam apud eum habentur. Ita enim ille de hac insula loquitur lib. 8. c. 95. Παραλαβὼν πολλοὺς τῶν ὁπλιτέων, οἳ πολλοὶ παρατετάχατο παρὰ τὴν ἀκτὴν τῆς Σαλαμινίης χώρης, γένος ἐόντες Ἀθηναῖοι, ἐς τὴν Ψυττάλειαν νῆσον ἀπέβησε ἄγων. i.e. *Permultos armatorum, qui ad litus Salaminis locati erant, sumptos genere Athenienses, in Psyttaleam insulam traduxit.*

20 Ψύχιον, &c.] Psychium, locus Cretæ, in quo urbs erat cognominis. Memoratur Ptolemæo lib. 3. c. 17. inter ejusdem insulæ civitates. Mercatori *Sichino*, Nigro *Priotiza.*

21 Ψωφὶς, πόλις Ἀρκαδίας.] Psophis, urbs Arcadiæ. Hujus situm nos docet Polyb. lib. IV. Ἡ δὲ Ψωφὶς, ἔστι μὲν ὁμολογούμενον καὶ παλαιὸν Ἀρκάδων κτίσμα τῆς Ἀζανίας· κεῖται δὲ τῆς μὲν συμπάσης Πελοποννήσου κατὰ τὴν μεσόγαιαν· αὐτῆς δὲ τῆς Ἀρκαδίας, ἐπὶ τοῖς πρὸς δυσμὰς πέρασι, συνάπτουσα τοῖς περὶ τὰς ἐσχατιὰς κατοικοῦσι τῶν προσεσπερίων Ἀχαιῶν· ἐπίκειται δὲ εὐφυῶς τῇ τῶν Ἠλείων χώρᾳ, μεθ' ὧν συνέβαινε τότε πολιτεύεσθαι αὐτήν. i.e. *Psophis oppidum est, quod omnes fatentur, antiquum, eorum Arcadum opus, qui Azaniam incolunt. Sedet, si universam spectes Peloponnesum, in ipsius meditullio: si Arcadiam, in occiduis ejus partibus, quà ultimos occidentem versus Achæorum fines contingit. Assidet opportunè Eleorum regioni, quibuscum contigit tunc jura consociata habere.* Ejus quoque meminit Ptolemæus lib. 3. c. 16. Prius *Erymanthus*, à fluvio scilicet præterfluente, quem celebrat Polyb. lib. IV. deinde *Phegea*, ac tandem *Psophis*, auct. nostro auctore in Φήγεια. Eam præterfluebat amnis Aroanius, & Erymanthus, propter quem erat ipsius Erymanthi templum, & statua, necnon aliorum amnium ex candido marmore, at Nili ex nigro, nempe quod per Æthiopes decurreret. Testis Pausan. in Arcadicis, qui plura de hac urbe & ejus conditoribus prodit, sed quæ Græcorum nugamenta redolent.

22 Ἔστι καὶ τρίτη τῆς Ἀχαΐας.] Tertio loco celebrat Psophida Achaïæ. Memoratur Straboni lib. 9. apud quem perperam, ut puto, scribitur Ψαφὶς pro Ψωφίς.

23 Λέγεται καὶ ἡ Ζακυνθίων, &c.] Zacynthicorum arx *Psophis* nomine memoratur ex Pausaniæ lib. 8. qui ejus vocaminis causam refert hisce verbis: Ἔστι δὲ καὶ Ζακυνθίων τῇ ἀκροπόλει Ψωφὶς ὄνομα, ὅτι ναυσὶν ἐς τὴν νῆσον ἐπεραιώθη πρῶτος, καὶ ἐγένετο οἰκιστὴς ἀνὴρ Ψωφίδιος, Ζάκυνθός γε ὁ Δαρδάνου, i.e. *Est & Zacynthiorum arci Psophis nomen, quòd primus in eam insulam classe transmisit, & ejus fuit conditor vir Psophidius, Zacynthus, Dardani filius.*

Ω.

Ὠβαρηνοί[1], μέρος Ἀρμενίας, παρακείμενον Κύρῳ ποταμῷ, ὅστις Εὐφράτην παραλλήλως ἔχει. Μέμνηται δ' αὐτῶν καὶ Κουάδρατος ἐν ἕκτῳ Παρθικῶν· Παρὰ τῷ Κύρῳ ποταμῷ Ὠβαρηνῖται καὶ Ὠτηνοὶ νέμονται, μέγα μέρος Ἀρμενίας ὄντες. A B C

Ω.

OBARENI, pars Armeniæ, adjacens Cyro fluvio, qui Euphratem ex parallelo habet. Eorum verò & Quadratus Parthicorum lib. 6. meminit: *Prope Cyrum fluvium Obarenitæ & Oteni habitant, qui sunt Armeniæ magna pars.*

ΩΓΕΝΟΣ[2], ἀρχαῖος θεός, ὅθεν ὠγενίδαι καὶ ὠγένιοι ἀρχαῖοι.[3] Παρθένιος ὁ Φωκαεύς. Δηλωσύνη τ' ἐγὼ Τηθύς τε καὶ Ὠγενίης ςυγὸς ὕδωρ. D

OGENOS, antiquus Deus, unde *Ogenidæ*, & *Ogenii* antiqui dicebantur. Parthenius Phocaëus in Delo.

Pariter ego, Tethysque, & Ogeniæ Stygis aqua.

ΩΓΥΓΙΑ[4], νῆσος ἀρχαία, ἔνθα Ὀδυσσεὺς ἐκ τῆς ναυαγίας ἐξερρίφη.[5] Λέγεται καὶ ἡ Βοιωτία, καὶ ἡ Θήβη, ἀπὸ Ὠγύγου υἱοῦ Τερμέρας τῆς * λέγονται καὶ οἱ Λύκιοι Ὠγύγιοι, ἐξ αὐτοῦ Ὠγύγου. Ἐλέγετο καὶ ἡ Ἀττικὴ πᾶσα Ὠγυγία, ὡς Χάραξ φησὶν ἐν τοῖς χρονικοῖς. E

OGYGIA, insula antiqua, quò ex naufragio Ulysses projectus est. Dicitur etiam Bœotia, & Thebe, ab Ogyge Termeræ filio * Dicuntur etiam Lycii Ogygii ab eodem Ogyge. Dicebatur etiam omnis Attica *Ogygia*, ut Charax inquit in Chronicis.

ΩΓΥΛΟΣ[6], νῆσος μεταξὺ Πελοποννήσου καὶ Κρήτης. Τὸ ἐθνικὸν, Ὠγύλιος.

OGYLUS, insula inter Peloponnesum, & Cretam. Gentile, Ogylius.

ΩΓΥΡΙΣ[7], νῆσος ἐν τῇ ἐρυθρᾷ θαλάσσῃ. F

OGYRIS, insula in mari rubro. Gentile,

1. Ὠβαρηνοί, μέρος Ἀρμενίας.] Obareni, orum, populi Armeniæ, qui hujus regionis partem Cyro fluvio circumjacentem incolebant, neminem scio, præter Suidam in Ὠβαρηνοί, qui hujus gentis meminerit.

2 Ὤγενος, ἀρχαῖος θεὸς, ὅθεν &c.] Ogenus, antiquus Deus. &c. Ὤγενος apud nostrum, Ὠγενὸς apud Clementem Alexandrinum lib. 6: scribitur, apud quem ex Pherecydæ Syrii mystica Theologia significat Oceanum: Φερεκύδης ὁ Σύρος λέγει, Ζᾶς ποιεῖ φᾶρος μέγα τε καὶ καλὸν, καὶ ἐν αὐτῷ ποικίλλει γῆν καὶ Ὠγηνόν. id est *Pherecydes Syrius ait*, Zas, *id est Jupiter facit lumen magnum & pulchrum, & cum eo ornat terram & Ogenum.* Apud Hesythium etiam legimus: Ὠγενίδαι, Ὠκεανίδαι, Ὠγὴν γὰρ Ὠκεανός. i. e. *Ogenidæ, Oceanidæ, Ogen enim Oceanus.* Apud eundem etiam Ὠγένιον significat παλαιὸν, id est *antiquum.*

3 Παρθένιος ὁ Φωκαεύς. Δηλωσύνη τ' ἐγὼ &c.] Hæc malè interpuncta & malè sana verba, sic castigat Salmasius in Solin. fol. 842.

> Παρθένιος ὁ Φωκαεὺς Δήλῳ.
> Σὺν δέ τοι ἐγὼ Τηθύς τε καὶ Ὠγενίης ςυγὸς ὕδωρ.

i. e. *Parthenius in Delo.*

Pariter ego, Tethysque, & Ogeniæ Stygis aqua.

Tanti viri sententiæ lubens accedo, at pro σὺν δέ τοι legendum σὺν δὲ, sequitur enim καὶ. Cæterò de Ogeno adeundus Joannes Meursius de Regno Attico lib. 1. c. 1.

4 Ὠγυγία, νῆσος ἀρχαία, &c.] Ogygia, insula antiqua, celebris naufragio Ulyssis, memoratur Smyrnæo vati Odyss. 7. v. 244. Insula Calypsûs dicitur Grammaticorum eruditissimo: Ὠγυγίη, ὄνομα τῆς νήσου Καλυψοῦς. id est, *Ogygie, nomen insulæ Calypsûs.* Eodem modo vocatur Plinio, cujus hîc subjiciam verba ex lib. 3. c. 10. *Promontorium Lacinium, cujus ante oram insula decem millia pass. à terra Dioscorûm, altera Calypsûs, quam* Ogygiam *appellâsse Homerus existimatur.*

5 Λέγεται καὶ ἡ Βοιωτία &c.] Dicitur & Bœotia & Thebe Ogygia &c. Ethnici quicquid antiquum & maximum vocabant *Ogygium*. Auctor Hesychius: Ὠγύγιοι, παλαιοῦ, ἀρχαίου, μεγάλου πολύ. id est *Ogygii, antiqui, veteris, magni valde.* Nempe ab *Ogyge* Thebanorum antiquissimo Rege, sub quo primum diluvium celebrabant.

6 Ὤγυλος, &c. Ogylus, insula inter Peloponnesum & Creten. Nescio ex quo auctore profert auctor noster hanc insulam, hoc nomine prorsus ignotam, & mihi, & omnibus. Ptolemæus lib. 3. c. 16. inter insulas eodem tractu celebrat Eplam, quam Abr. Ortelius in suo Thesauro Geographico in *Ægialia* putat esse nostri auctoris *Ogylum*.

7 Ὤγυρις, &c.] Ogyris, insula in mari rubro. Fuit Erythræ regis sepulchro clara, à quo mari *Erythræo*, id est, *Rubro* nomen inditum existimabant. Extra Carmaniæ promontorium locatur Periegetæ v. 606.

> Ἔστι δέ τοι προτέρω, Καρμανίδος ἔκτοθεν ἄκρης,
> Ὤγυρις ἔνθα τε τύμβος Ἐρυθραίου βασιλῆος.
> *Est autem tibi ulterius, Carmaniæ extra promontorium,*
> Ogyris. *Ubi tumulus Erythræi regis.*

Vel ut Rufus convertit:

> *Ogyris inde salo promit caput, aspera rupes*
> *Carmanidis, qua se pelagi procul invenit undis*
> *Regis Erythræi tellus hîc nota sepulchro.*
> *Tenditur, & nudis juga tantum cautibus horret.*

De qua ita Plin. lib. 6. c. 28. *Insula in alto objacet Ogyris clara, Erythra rege ibi sepulto, distat à continente centum viginti quinque millia pass. circuitu* CXII. *M. pass.* Memoratur etiam Melæ lib. 3. c. 8. Ubi multa & audacter Isaac Vossius vir alioqui eruditissimus. Salmasius ὁ πάνυ in Solin. fol. 1180. diffusè æquè, atque confusè de ea differit, quos, si placitum, consules.

8 Ὠδ

λάσσῃ. Τὸ ἐθνικὸν Ὠγυρίτης, διὰ τὴν συνήθειαν τοῦ τόπου. Ὁμηρῖται γάρ, καὶ Σαβαῖται, καὶ ἄλλα παραπλήσια πλεῖστα.

A tile, Ogyrites, ex loci consuetudine. Homeritæ enim, & Sabaitæ, & alia hujusmodi plurima dicuntur.

ὨΔΟΝΕΣ[8], ἔθνος Θράκης τοῖς Μαίδοις ὅμορον. Διονύσιος ἐν Βασσαρικῶν τεσσαρεσκαιδεκάτῳ,

Μαίδων τ᾽ ἄγρια φῦλα, καὶ Ὤδονες
[9] ἐγχεσίπεπλοι.

B ODONES, populi Thraciæ Mædis finitimi. Dionys. Bassaricorum lib. 14.

Mædorumque agrestes nationes, & Odones longam-vestem-trahentes.

ὨΚΑΛΕΆ[10], πόλις Βοιωτίας. C

Ὠκαλέην, Μεδεῶνά τ᾽ ἐϋκτίμενον πτολίεθρον·

Ὅμηρος. [11] Ἔστι δὲ πρὸς τῇ Ἁλίᾳ. Ἐκαλεῖτο δὲ Ὠκάλεια, ὡς Ἀπολλόδωρος. Τὸ ἐθνικόν, Ὠκαλεύς, ὡς μέν τινες * Ἐκλήθη δὲ οὕτω, D διὰ τὸ συντόμως πορεύεσθαι ἐκ Θεσπειῶν εἰς Θήβας· Αἱ δὲ Θεσπειαὶ γειτονοῦσι καὶ ὁμοροῦσιν αὐτῇ.

OCALEA, urbs Bœotiæ.

Ocaleam, Medeonemque bene constructam urbem.

Homerus. Est autem juxta Haliam. Vocabatur verò Ocalea, teste Apollodoro. Gentile, Ocaleus, ut aliqui sanè. * Sic autem vocata fuit, quòd breviter iretur ex Thespiis in Thebas. Thespiæ autem vicinæ & conterminæ sunt ipsi.

ὨΚΕΑΝΌΣ[12], ὁ ποταμὸς ὁ περιέχων τὴν γῆν. Φαβωρῖνος ἐν τῇ παντοδαπαῖς ἱστορίαις· Προσαγορεύουσι δὲ τὴν ἔξω θάλατταν E ἐκεῖνον μὲν οἱ πολλοὶ τῶν βαρβάρων Ὠκεανόν· Οἱ δὲ τὴν Ἀσίαν οἰκοῦντες, μεγάλην θάλατταν· Οἱ δ᾽ Ἕλληνες, Ἀτλαντικὸν πέλαγος. Ἐκλήθη δ᾽ οὕτω παρὰ τὸ ὠκέως νάειν, ὅ ἐστι ῥεῖν. Οἱ παροικοῦντες, Ὠκεανῖται· Καὶ τὸ θηλυκόν, F Ὠκεανῖτις· Ἀλλὰ καὶ Ὠκεανίς, ἐκ τοῦ Ὠκεανός. Καὶ ὥσπερ παρὰ τὸ ποταμόν, καὶ Κηφισόν, καὶ παρά, γίνεται ἐκ δύο εἰς ἓν παραγωγή, Παραποτάμιοι, καὶ Παρακηφίσιοι, οὕτω καὶ ἐκ τοῦ πρὸς καὶ Ὠκεανῷ, Προσωκεάνιοι. Προσωκεα- G νίους ἔφησεν ἐν ἐννεακαιδεκάτῳ τῆς Ῥωμαϊκῆς ἀρχαιολογίας Διονύσιος ὁ Ἁλικαρνασσεύς· Οὕτω Λιβύην χειρωσάμενος μέχρι καὶ τῶν Προσωκεανίων ἐθνῶν. Περὶ δὲ τῆς τοιαύτης παραγωγῆς πολλάκις εἰρήκαμεν.

OCEANUS, fluvius ambiens terram. Phavorinus in *omnigena historia*. *Appellant autem externum mare illud multi ex barbaris* Oceanum. *Qui verò Asiam incolunt*, Magnum mare. *Græci autem* Atlanticum pelagus. Sic autem vocatum fuit παρὰ τό, &c. i.e. *quod celeriter fluat.* Qui accolunt, Oceanitæ. Et fœmin.- Oceanitis. Necnon Oceanis, ab Oceanus. Et quemadmodum παρὰ τὸ ποταμὸν καὶ Κηφισόν, i. e. *à fluvio & Cephiso*, & à præpositione παρά, i.e. *ad* fit ex duobus in unum deductio, ut παραποτάμιοι, καὶ παρακηφίσιοι, *Parapotamii & Paracephisii*, h.e. *qui ad fluvium, & ad Cephisum habitant*: sic ex præpositione πρὸς, i. e. *ad*, & Oceano fit Prosoceanii, h. e. *qui ad Oceanum habitant.* Dionysius Halicarnasseus Romanæ historiæ lib. 19. Prosoceanios, *h.e.* ad Oceanum habitantes dixit. *Sic Libyam subigens usque ad nationes Prosoceanias* h. e. *littora Oceani incolentes.* De hujus- H modi deductione sæpe diximus.

ὨΛΕ-

OLE-

8 Ὤδονες, ἔθνος Θράκης, &c.] Odones, gens Thraciæ Mædis contermini. Eosdem ac *Edones* existimo, de quibus in Ἠδωνοὶ egimus.

9 Ἐγχεσίπεπλοι.] legendum ἑλκεσίπεπλοι.

10 Ὠκαλέα, πόλις Βοιωτίας.] Ocalea, urbs Bœotiæ. Memoratur Poëtarum parenti Il. 2. v. 501. ubi legitur versus ille, ad quem locum nihil fatu dignum affert Eustathius. Necnon Straboni lib. 9. Ἡ δ᾽ Ὠκαλέη μέση Ἁλιάρτου καὶ Ἀλαλκομενίου, ἑκατέρου τριάκοντα σταδίους ἀπέχουσα: παραῤῥεῖ δ᾽ αὐτὴν ποτάμιον ὁμώνυμον. id est. *Ocalee verò media sedet inter Haliartum & Alalcomenium*, XXX. *stadiis ab utroque distans. Præterfluit autem eam amnis-parvus ejusdem nominis.*

11 Ἔστι δὲ πρὸς τῇ Ἁλίᾳ.] Fidenter legendum πρὸς τῇ Ἁλιάρτῳ, i. e. prope Haliartum, ut patet ex Strabonis verbis nota proxime præcedenti. De quibus me admonuit *D. Martinus La Farina*, Abbas Sanctæ Luciæ in Sicilia, ex eruditorum, non Equestri modo, sed & Senatorio ordine; cujus amicitiam mihi studiorum similitudo Madriti conciliaverat.

12 Ὠκεανός, &c.] Oceanus, fluvius ambiens terram. Græci *Atlanticum*, Asiatici *magnum* mare, alii *externum* vocabant. Cum inter Africam & Hispaniam irrumpit, *mediterraneum*, seu *internum* appellamus. Diversa insuper sibi induit nomina pro regionum diversitate, quas alluit; ea referre nimis longum foret, ad quatuor tamen partes reduci potest. Versus boream enim Oceanus *septentrionalis*, sive *glacialis*, sive *Scythicus*, versus austrum, *Æthiopicus*: Ad orientem *Indicus*, vel *Eous*, id est *orientalis*, ad occasum *Atlanticus* nuncupatur. In *novo orbe* in duas partes tantum dividitur, borealem, & australem, prior Hispanis dicitur *Mar del Norte*, posterior, *Mar del Sur*. Oceanus verò Poëtis, pro quocunque mari accipitur, ut *Achelous* amnis, pro quacunque aqua. Virgilius Æneid. lib. 2. v. 250.

Vertitur interea cælum, & ruit Oceano nox
Involvens umbra magna, terramque, polumque.

Idem Georgicor. lib. 1. v. 9.

Poculaque inventis Acheloia miscuit uvis.

Inter Philosophos Thales asseruit omnia ex aqua constare, unde Virgilius Georgicor. lib. 4. v. 382.

—— simul ipsa precatur
Oceanumque patrem rerum, Nymphasque sorores.

In eadem sententia fuit Orpheus, ut elucet ex his carminibus:

Ὠκεανὸν καλέω πατέρ᾽ ἄφθιτον αἰὲν ἐόντα
Ἀθανάτων τε θεῶν, γένεσιν θνητῶν τ᾽ ἀνθρώπων.

Oceanum voco patrem incorruptibilem semper existentem.
Immortaliumque Deorum, originem mortaliumque hominum.

13 Ὠλι-

A ΩΛΕΝΟΣ[13], πόλις Ἀχαΐας, καὶ Αἰτωλίας, θηλυκῶς λεγομένη. Αἰσχύλος,

Γραύσιον τὴν αἰπεινὴν ζαθέαν Ὤλενον.

Σοφοκλῆς ἐν Ἱππῶνι,

Ἐξ Ὠλένου γῆς φορβάδος κομίζομαι.

B Ἀπολλόδωρος δὲ ἀρσενικῶς αὐτήν φησιν ἐν ὀγδόῳ τοῦ νεῶν καταλόγου· Τὸν Ὤλενον καὶ τὴν Παλλήνην, νῦν μὲν οὐκέτι εἶναι συμβέβηκε. Κέκληται δ' ἀπ' Ὠλένου τοῦ Διὸς, ὡς Ἴστρος ἐν Αἰγυπτίων ἀποικίαις· Τῶν δὲ Δαναΐδων Ἀναξιθέας καὶ Διὸς, Ὤλενον γενέσθαι τὸν ἄρξαντα τῶν Ὠλενίων. C [14] Ἔστιν οὖν καὶ ἄλλη Αἰτωλίας, ἧς Ὅμηρος μνημονεύει,

Οἳ Πλευρῶν' ἐνέμοντο, καὶ Ὤλενον, ἠδὲ Πυλήνην.

D Τὸ θηλυκὸν, Ὠλενία. [15] Ἡσίοδος,

Ὤκεε δ' Ὠλενίην πέτρην ποταμοῖο.

Τὸ τοπικὸν ἐπιρρηματικῶς, Ὠλενίηθεν. Τὸ οὐδέτερον, Ὠλένιον.

ΩΛΕΡΟΣ[16], Κρητικὴ πόλις, περὶ ἧς Ξενίων ἐν Κρητικοῖς φησι· E Πορρωτέρω δὲ τῆς Ἱεραπύτνης Ὠλερὸς ἦν πόλις, ἐφ' ὑψηλοῦ μὲν κειμένη τόπου. Ὁ πολίτης, Ὠλέριος, καὶ Ὠλερία Ἀθηνᾶ. Τὸ οὐδέτερον, Ὠλέριον. Φησὶ γὰρ οὕτω· Τῇ δὲ θεῷ ταύτῃ ἑορτὴν ἄγουσιν Ἱεραπύτνιοι, τὴν δ' ἑορτὴν Ὠλερίαν προσ- F αγορεύουσιν.

ΩΛΙΑΡΟΣ[17], νῆσος τῶν Κυκλάδων μία, περὶ ἧς Ἡρακλείδης ὁ Ποντικὸς ἐν τῷ περὶ νήσων οὕτω φησίν· Ὠλίαρος Σιδωνίων ἀποικία, ἀπέχουσα Πάρου σταδίους πεντηκονταοκτώ. G Τὸ ἐθνικὸν Ὠλιάριος, ὡς Ἄμυρος Ἀμύριος.

ΩΛΛΙ-

OLENUS, urbs Achaiæ, & Ætoliæ fœm. gen. Æſchylus:

Grauſion altam, divinam Olenum.

Sophocles in Hippone:

Ex Oleno terra fœcunda porto.

Apollodorus autem in gen. maſcul. uſus eſt octavo navium Catalogi. *Olenum, & Pallenem, nunc verò non amplius exſtare contigit.* Sic verò vocata fuit, ab Oleno Iovis filio, ut Iſter in Ægyptiorum coloniis. *Ex Danaidarum Anaxithea, & Jove, Olenum, qui Oleniis imperavit, natum fuiſſe.* Eſt igitur & alia Ætoliæ, cujus Hom. meminit:

Qui Pleuronem incolebant, & Olenum, atque Pylenen.

Fœm. Olenia, Heſiodus:

Habitabat autem Oleniam Petram fluvii.

Locale, adverbium, ex-Olenia. Neutrum, Olenium.

OLERUS, urbs Cretæ, de qua Xenio in Creticis inquit: *Longe ab Hierapytna erat Olerus urbs in alto ſita loco.* Civis Olerius, & Oleria Minerva. Neutrum, Olerium. Sic enim inquit: *Huic verò Deæ feſtum celebrant Hierapytnii, feſtum autem* Oleriam *appellant.*

OLIARUS, inſula Cycladum una, de qua Heraclides Ponticus in de Inſulis ſic inquit. *Oliarus Sidoniorum colonia, diſtans à Paro ſtadiis* LVIII. Gentile, Oliarius, ut Amyrus, Amyrius.

OLLI-

13 Ὤλενος, πόλις Ἀχαΐας.] Olenus, urbs Achaiæ. Et maſcul. & fœm. gen. uſurpabatur. Sita fuit ad Pirum, ſeu Pierum amnem, auct. Pauſan. in Achaicis, cujus ætate jam interciderat. Nam oppidani, ea relicta, in Piras & Euryteas commigrarunt, ut idem inibi narrat: Multò ante Pauſaniæ ætatem ævo ceſſerat. Strabonis enim ævo jam erat deſerta. Ipſemet teſtis lib. VIII. Ἡ δ' Ὠλενός, ἔστι μὲν ἔρημος, κεῖται δὲ μεταξὺ Πατρῶν καὶ Δύμης· ἔχουσι δὲ Δυμαῖοι τὴν χώραν. id eſt: *Olenus eſt quidem deſertus, jacet autem inter Patras ac Dymen. Dymæi regionem habent.* Propter quem fluvius magnus Melas fluebat. Auctor idem in eodem libro: Εἶτ' Ὤλενος παρ' ὃν ποταμὸς μέγας Μέλας· εἶτα Δύμη καὶ Τριταιεῖς. id eſt. *Deinde olenus, juxta quem fluvius magnus Melas. Deinde Dymæ & Tritæeis.* Idem mox ait, Olenum in Dymen tranſlatum: Ὤλενον δὲ εἰς Δύμην δείκνυται δ' ἴχνη μεταξὺ Πατρῶν, καὶ Δύμης τοῦ παλαιοῦ τῶν Ὠλενίων κτίσματος. id eſt. *Olenum verò* [*tranſlatum*] *in Dymen. Monſtrantur veſtigia inter Patras, & Dymen antiqui Oleniorum oppidi.* Amnis qui Straboni *Melas*, videtur eſſe Pirus, ſeu Pierus Pauſaniæ. Ab hac civitate nomen ſortitam Oleniam capram Jovis altricem tradit Euſtath. ad Il. 2 v. 574. quam in cœlum tranſtuliſſe Jovem pro præmio dati lactis, non tamen ſine conſenſu familiæ aſtrologorum, fabulabantur, unde Ovid. Faſtor. lib. 5. v. 113.

Naſcitur Oleniæ ſidus pluviale capellæ
Illa dati cælum, præmia lactis habet.

Idem Met. lib. 3. v. 594.

Addidici regimen, dextra moderante, carinæ
Flectere: & Oleniæ ſidus pluviale capellæ.

14. Ἔστιν οὖν καὶ ἄλλη Αἰτωλίας.] Eſt igitur & alia Olenus Ætoliæ, ex Homero, apud quem Il. 2. v. 639. legitur verſus ille. Jam Strabonis ætate non exſtabat, ut ipſe prodit lib. X. Κατὰ δὲ τὴν Αἰτωλίαν ἦν Ὤλενος οὗ ἐν τῷ Αἰτωλικῷ καταλόγῳ μέμνηται Ὅμηρος, ἴχνη δ' αὐτῆς λείπεται μόνον ἐγγὺς τῆς Πλευρῶνος ὑπὸ τῷ Ἀρακύνθῳ. id eſt: *In Ætolia fuit Olenus, cujus in Ætolico catalogo meminit Homerus. Veſtigia ejus tantum reſtant prope Pleuronem ſub Aracyntho.*

15 Ἡσίοδος.] Affert detruncatum Heſiodi verſum, quem ex Strabone expleo, apud quem lib. VIII. ita invenitur.

Ὤικεε δ' Ὠλενίην πέτρην ποταμοῖο παρ' ὄχθας
Εὐρῆος Πείροιο.

Incoluit Oleniam petram amnis prope ripas
Undoſi Piri.

16 Ὤλερος.] Olerus, Cretica urbs. Abr. Ortel. in ſuo Theſauro Geographico putat eſſe eandem cum Elyro de qua ſuo loco egimus.

17 Ὠλίαρος, νῆσος τῶν Κυκλάδων μία.] Oliarus, inſula Cycladum una. Memoratur Ptolemæo lib. 3. c. 15. E noſtris Melæ lib. 2. c. 7. Plin. lib. 4. c. 12. Inclaruit etiam Mantuano carmine Æneid. lib. 3. v. 126.

Oliarum, niveamque Paron, ſparſaſque per æquor
Cycladas.

Ejus quoque meminit Ovid. Met. lib. 7.

At non Oliaros, Didymeque, & Tenos, & Andros.

18 Ὠ

Ὤλλινα, πόλις πρὸς τῇ Κασπίᾳ θαλάσσῃ. Τὸ ἐθνικὸν Ὠλλιναῖος, [18] ὡς Πελλιναῖος, τῆς Πελλήνης.

OLLINA, urbs ad mare Caspium. Gentile, Ollinæus, ut Pellinæus, à Pellene.

Ὦπιαι [19], ἔθνος Ἰνδικόν. Ἑκαταῖος Ἀσίᾳ· Ἐν δὲ αὐτοῖς οἰκέουσιν ἄνθρωποι παρὰ τὸν Ἰνδὸν ποταμὸν Ὦπιαι. Ἐν δὲ τεῖχος βασι * μέχρι τούτου Ὦπιαι, ἀπὸ τούτου ἐρημίη μέχρις Ἰνδῶν.

OPIÆ, populi Indiæ. Hecatæ. Asia. *Inter eos autem habitant homines juxta Indum fluvium Opiæ, inter alia* [oppida] *verò murus * ad hunc usque Opiæ, ab hoc est solitudo usque ad Indos.*

Ὠρεός [20], πόλις Εὐβοίας. Ἡ δὲ Εὔβοια νῆσός ἐστι περιφανεστάτη τῆς Ἑλλάδος, ἡ λεγομένη Εὔριπος. Τούτου τὸ ἐθνικὸν διὰ τῆς ει διφθόγγου γράφεται [21] Ὠρελείτης, ὡς Ζελείτης, Σαμαρείτης, Μαρωνείτης. Μέμνηται δὲ τοῦ ἐθνικοῦ καὶ Χάραξ ἐν χρονικῶν ἑκκαιδεκάτῳ· Ἀθηναῖοι ἅμα Χαλκιδεῦσι τοῖς ἐν Εὐβοίᾳ, καὶ Μεγαρεῦσι στρατεύσαντες εἰς Ὠρεόν, Φιλιστίδην τὸν τύραννον ἀπέκτειναν, καὶ Ὠρείτας ἠλευθέρωσαν. Ἀπολλόδωρος δὲ τετρασυλλάβως φησίν, οὐ διὰ τῆς ει διφθόγγου, ἀλλὰ διὰ τοῦ ε καὶ ι, Ὠρεΐτας· Οὕτω τὴν τῶν Ὠρεϊτῶν νυκτὸς αἱροῦσι πόλιν. Καὶ δοκεῖ ἀναλογώτερον εἶναι. Τὰ γὰρ ἀπὸ τῶν εἰς ος, [22] διὰ τοῦ ι τοῦ παραγόμενα, μιᾷ συλλαβῇ πλεονάζει τῆς τοῦ πρωτοτύπου γενικῆς, Στάγειρος Σταγείρου Σταγειρίτης, Ἄβδηρος Ἀβδήρου Ἀβδηρίτης, Πεντάσχοινος Πεντασχοίνου Πεντασχοινίτης, Δίολκος Διόλκου Διολκίτης· Οὕτως Ὠρεὸς Ὠρεοῦ Ὠρεΐτης, καὶ κατὰ σύνοδον τοῦ ε καὶ ι Ὠρείτης. Οὐχ ὅμοιον δὲ τούτῳ τὸ Ζελείτης, καὶ Σαμαρείτης· Ταῦτα γὰρ ἀπὸ τῶν εἰς α καθαρὸν ληγόντων παρῆκται.

OREUS, urbs Eubœæ. Eubœa autem est insula Græciæ celeberrima, quæ dicitur *Euripus.* Hujus gentile per ει diphthongum scribitur Oreιtes, ut Zeleιtes, Samareιtes, Maroneιtes. Meminit nominis gentilis etiam Charax Chronicor. lib. XVI. *Athenienses una cum Chalcidensibus, qui in Eubœa, & cum Megarensibus in Oreum expeditione facta, Philistiden Tyrannum occidere, & Oreιtas liberavere.* Apollodorus autem quadrisyllabice inquit, non per ει diphthongum, sed per *e*, & per *i*. *Oreitas. Sic nocte Oreitarum urbem capiunt.* Ac videtur majore cum analogia dici. Quæ enim in *os* desinunt, per *ites* deducta, una syllaba excedunt primitivi genitivum, ut Stageιros, Stageιri, Stageιrites; Abderos, Abderi, Abderites, Pentaschœnos, Pentaschœni, Pentaschœnites, Diolcos, Diolci, Diolcites. Sic Oreos, Orei, Oreïtes, ac per conjunctionem *e*, & *i*, Oreιtes. Sed huic formæ non est simile τὸ Zeleιtes, & Samareιtes. Hæc enim à desinentibus in *α* purum deducta sunt.

Ὠρικός [23], πόλις ἐν τῷ Ἰονίῳ κόλπῳ. Ἑκαταῖος λιμένα καλεῖ Ἠπείρου τὸν Ὠρικόν, ἐν τῇ Εὐρώπῃ· Μετὰ δὲ, Βουθρωτὸς πόλις· Μετὰ

ORICUS, urbs in sinu Ionio. Hecatæ. *Portum Epiri* vocat *Oricum.* in Europa: *Post verò Buthrotus urbs, post autem Oricus portus.* Apollodo-

18 Ὡς Πελλιναῖος, τῆς Πελλήνης.] Legendum ὡς Πελινναῖος, τῆς Πελίννης. Nam ἀπὸ τῆς Πελλήνης non fit Πελλιναῖος. Urbs verò Πέλιννα celebratur auct. nostro suo loco; à quo deducitur Πελινναῖος.

19 Ὦπιαι, &c.] Opiæ, arum, gens Indica. Cujus qui meminerit, neminem scio. Noster in Ἀλεξάνδρεια celebrat regionem Opianam, quam hujus gentis fuisse existimo, etsi illic per ὂ μακρὸν scribitur.

20 Ὠρεός, πόλις Εὐβοίας.] Oreus, urbs Eubœæ. Strabo lib. X. auctor est, prius vocatam *Histiæam*, deinde *Oreum.* Adhuc ætate Pausaniæ nonnulli antiquo nomine *Hestiæam* vocabant. Testis idem lib. VII. Ἐπεὶ κατ' ἐμὲ ἦσαν ἔτι οἱ Ὠρεὸν τὴν ἐν Εὐβοίᾳ τῷ ὀνόματι Ἑστιαίαν καλοῦντες τῷ ἀρχαίῳ. id est. *Siquidem mea ætate erant adhuc qui Oreum in Eubœa veteri nomine Hestiæam vocabant.* Histiæa, & Hestiæa reperitur, & eadem erat urbs; ejus situm veluti digito nobis ostendit Livius lib. 38. c. 5. *Romanus Imperator, & Attalus rex à Peparetho Nicæam, trajecerunt, inde classem in Eubœam ad urbem Oreum transmittunt: quæ ab Demetriaco sinu Chalcidem & Euripum petenti ad lævam prima urbium Eubœæ posita est.*

21 Ὠρελείτης] Lege Ὠρείτης. Ab Ὠρεὸς enim deducitur, non ab Ὠρελεός.

22. Διὰ τοῦ ι τ.] Lege διὰ τοῦ ιτης.

23. Ὠρικὸς πόλις &c.] Oricus, urbs in Ionio sinu, scilicet Chaoniæ regionis in Epiro. Neut. gen. usurpatur Ptolemæo lib. 3. c. 14. Date vacivas aureis Livio de ea loquenti lib. 24. c. 40. *Nunciantes Philippum primum Apolloniam tentasse, levibus biremibus* CXX. *flumine adverso subvectum: deinde, ut ea res tardior spe fuerit, ad Oricum clam nocte exercitum admovisse: eamque urbem sitam in plano, neque mœnibus, neque viris, neque armis validam primo impetu oppressam esse.* Plin. lib. 3. c. 23. eam recenset inter Macedoniæ urbes, à qua initium Epiri, atque à Colchis conditam prodit: *At in ora oppidum Oricum à Colchis conditum. Inde initium Epiri, montes Acroceraunia, quibus hunc Europæ determinavimus sinum. Oricum à Salentino Italiæ promontorio distat* LXXXV *M. pass.* Ejus nigra terebinthus celebratur Maroni Æneid. lib. 10. v. 236.

Qualis gemma micat, fulvum, quæ dividit aurum
Aut collo decus, aut capiti; vel quale per artem
Inclusum buxo, aut Oricia terebintho
Lucet ebur.

Ad quem locum Servius. *Oricos, civitas est Epiri juxta quam nascitur terebinthus, nigrum lignum habens, folia in buxi speciem, retulit autem comparationem ad candidum vultum, qui erat nigris crinibus cinctus.* Loquitur illic Poëta de Dardanio puero Ascanio, cujus pulchritudinem commendabat, illa comparatione.

Μετὰ δὲ Ὠρικὸς λιμήν. Ἀπολλόδωρος δὲ ὁ A θαυμασιώτατος, πόλιν αὐτὴν εἶδε. Λέγεται ἀρσενικῶς, ὡς Πολύβιος ἑβδόμῳ· Οἱ δὲ τὸν Ὠρικὸν κατοικοῦντες, οἳ καὶ πρῶτοι κεῖνται παρὰ τὴν εἰσβολὴν πρὸς τὸν Ἀδρίαν, ἐκ δεξιῶν εἰσπλέοντι. Ὁ πολίτης, Ὠρίκιος. Τὸ θηλυ- B κὸν Ὠρικία, ἡ χώρα καὶ ἡ γυνή.

ΩΡΙΣΙΑ[24], πόλις Ἰβηρίας. Τὸ ἐθνικὸν, Ὠρητανός. Ἀρτεμίδωρος ἐν δευτέρῳ γεωγραφουμένων· Ἀμφότεροι γάρ, φησι, κατοικοῦσι τὴν παραλίαν, καί τινα τῆς μεσογείου C πρῶτον μὲν Ὠρητανοί. Πόλεις δ' ἐν αὐτοῖς εἰσι μεγάλαι, [25] Ὀρσία καὶ Κατάλων.

ΩΡΙΤΑΙ[26], ἔθνος Ἰνδικὸν αὐτόνομον. Στράβων πεντεκαιδεκάτῃ· Ὁρίζοντι αὐτοὺς ἀπὸ τῶν ἑξῆς Ὠριτῶν, Ἰνδῶν δέ ἐστι καὶ αὕτη με- D ρὶς, ἔθνος αὐτόνομον. [27] Καὶ Ἀπολλόδωρος δευτέρῳ, Ἔπειτα δ' Ὠρίτας τε καὶ Γεδρωσίους, ὧν τοὺς μὲν Ἰνδοὺς, ὡς ἐνοικοῦντας τὴν πέτραν. *

ΩΡΥΧΙΟΝ, τόπος τῆς Ἀττικῆς. Τὸ τοπικὸν, Ὠρύχιος. Εὐφορίων Διονύσῳ· E

Ἴχνος ἐν Ὠρυχίοισιν ἕρκεσιν ὀκλάσαντο.

ΩΡΩΠΟΣ[28], πόλις Μακεδονίας, ἐξ ἧς Σέλευκος ὁ Νικάτωρ. [29] Καὶ ἄλλη Βοιωτίας, περὶ ἧς [30] Εὐφορίων· Κλειτρὶς αὐλητής, Ὠρωπός τε, καὶ Ἀμφιάρεια λοετρά. Κέκλη- F ται ἀπὸ Ὠρωποῦ τοῦ Μακεδόνος, τοῦ Λυκάονος. Ἔστι καὶ ἄλλη Εὐβοίας. Ἀριστοτέλης γοῦν τὸν [31] Ὠρω-

lodorus autem admirabilissimus, *urbem eam novit.* Dicitur mascul. gen. ut Polybius lib. VII. *Qui Oricum habitant, qui etiam primi jacent juxta ingressum ad Adriam ex dextera naviganti.* Civis, Oricius, fœmineum, Oricia, regio, & mulier.

ORISIA, urbs Iberiæ. Gentile, Oritanus. Artemidorus lib. II. Geograph. *Utrique enim, inquit, habitant maritimam oram, & aliquam mediterranei partem, primum quidem Oritani. Urbes autem sunt inter eos magnæ, Orsia, & Catalon.*

ORITÆ, populi Indici liberi. Strabo lib. XV. *Disterminanti eos à reliquis Oritis, Indorum autem est & ipsa pars, gens libera.* Et Apollodorus lib. II. *Deinde Oritas, & Gedrosios, quorum hos quidem Indos, utpote qui habitant petram.* *

ORYCHION, locus Atticæ. Locale, Orychius, Euphorio in *Dionyso:*

Genua in Orychiis septis procubuerint.

OROPUS, urbs Macedoniæ, ex qua erat Seleucus Nicator. Et alia Bœotiæ, de qua Euphorio: *Clitris, Auletes,* Oropusque & Amphiarea balnea. Sic vocata fuit ab Oropo Macedonis filio, nepote Lycaonis. Est & alia Eubœæ. Aristoteles igitur Oropum *Graam* dici

24 Ὠρισία, πόλις Ἰβηρίας.] Orisia, urbs Iberiæ, cujus gentile, Oritanus. Quis non videt, ab Orisia non posse deduci gentile *Oritanus*. Quare facile adducor, ut pro Ὠρισία legendum sit Ὠρῆτα, quæ Ptolemæo lib. 2. cap. 6. Ὤρητον Γερμανῶν, id est, *Oretum Germanorum* dicitur. Plin. lib. 3. c. 3. Oretanorum, qui *Germani* cognominabantur, meminit inter Hispaniæ populos. Apud Strabonem etiam corruptum est hujus urbis nomen. Ejus ex lib. 3. sunt verba: Τῆς μὲν οὖν Ὠρητανίας κρατιστεύουσά ἐστι πόλις Κάστουλον, καὶ Ὠρία. id est. *Oretaniæ igitur primaria est urbs Cætulum, & Oria.* Utriusque urbis nomen corruptum ex Ptolemæi libro modò dicto corrigendum est, apud quem Καστουλὼν & Ὤρητον, id est, *Castulo, & Oretum* scribitur. Esse, quæ nunc *Calatrava* dicitur; non obscuri nominis oppidum, ad flumen Anam situm, & sacræ militiæ nomine præcipuè clarum, testatum reliquit Ludovicus Nonius in sua Hispania c. LXII.

25. Ὀρσία καὶ Κατάλων.] Lege Ὠρισία καὶ Καστάλων. Nam hæc sunt verba Artemidori, quæ noster affert in suæ sententiæ confirmationem. Κατάλων verò dicitur Καστάλων nostro auctori suo loco, ex eodem Artemidoro.

26 Ὠρῖται, ἔθνος Ἰνδικὸν αὐτόνομον.] Oritæ, gens Indica, ex Strabonis lib. XV. cujus subjicit verba interrupta. Sic apud eum habentur: Οἰκοῦσι δὲ Ἄρβιες πρῶτον, ὁμώνυμοι τῷ ποταμῷ Ἄρβει, τῷ ὁρίζοντι αὐτοὺς ἀπὸ τῶν ἑξῆς Ὠρειτῶν, ὅσον χιλίων σταδίων ἔχοντες παραλίαν ὥς φησι Νέαρχος, Ἰνδῶν δ' ἐστὶ μερὶς, καὶ αὕτη, εἶτ' Ὠρεῖται ἔθνος αὐτόνομον· τούτων δ' ὁ παράπλους χιλίων ὀκτακοσίων. id est, *Habitant verò Arbies primum cognomines fluvio Arbi, qui eos disterminat à finitimis Oritis, mille ferè stadiorum oram habentes, ut Nearchus ait, Indorum autem est pars & ipsa, deinde Oritæ gens suis Legibus vivens. Horum præternavigatio* CIↃIↃCCC. *stadiorum.* Perperam apud Strabonem scribitur Ὠρεῖται per ει, sic enim per Synæresin dicebantur incolæ Orei, urbis Bœotiæ. Hi Indici populi Ὠρῖται per jota dicebantur, auctore Eustathio ad Periegetæ v. 1096.

27 Καὶ Ἀπολλόδωρος.] Affert noster verba ex Apollodori lib. 2. quæ Scaliger putat esse Apollodori τραγιάμβων auctore. Nam ea in suis Animadvers. ad Euseb. Num. MDCLXXXIX in versus ordinat hoc modo:

Ἔπειτα δ' Ὠρίτας τε καὶ Γεδρωσίους
Ὧν τοὺς μὲν Ἰνδοὺς ὡς ἐνοικοῦντας πέτραν
Ἄορνιν.

28 Ὠρωπὸς, πόλις Μακεδονίας.] Oropus, urbs Macedoniæ, cui decus fuit *Seleucus Nicator* ejus alumnus, sed ipsa adeò obscura, ut à nemine præter Stephanum memoretur.

29 Καὶ ἄλλη Βοιωτίας.] Oropus Bœotiæ. Memoratur Ptolemæo lib. 3. c. 15. Posita erat in confinio Atticæ & Bœotiæ. Auctor est Strabo lib. 9. Ὠρωπὸς δ' ἐν ἀμφισβητήσιμῳ γεγένηται πολλάκις· ἵδρυται γὰρ ἐν μεθορίῳ τῆς τε Ἀττικῆς καὶ τῆς Βοιωτίας. i. e. *Oropus sæpe in controversiam venit: Sita est enim in confinio Atticæ & Bæotiæ.* Assidebat mari, & controversia illa, cujus meminit Strabo, cessavit, postquam Athenienses eam à Philippo acceperunt. Utriusque rei testem produco Pausaniam lib. 1. Τὴν δὲ γῆν τὴν Ὠρωπίαν μεταξὺ τῆς Ἀττικῆς καὶ Ταναγρικῆς, Βοιωτίαν τὸ ἐξ ἀρχῆς οὖσαν ἔχουσιν ἐφ' ἡμῶν Ἀθηναῖοι, πολεμήσαντες μὲν τὸν πάντα ὑπὲρ αὐτῆς χρόνον, κτησάμενοι δὲ οὐ πρότερον βεβαίως, πρὶν ἢ Φίλιππος Θήβας ἑλὼν ἔδωκε σφίσιν. Ἡ μὲν οὖν πόλις ἐστὶ ἐπὶ θαλάσσης μέγα οὐδὲν ἐς συγγραφὴν παρεχομένη i. e. *Oropiam autem regionem, mediam inter Atticam & Tanagricam, quæ olim ad Bæotiam pertinebat, ætate nostra habent Athenienses, supra eâ semper belligerantes, non ante potiti sunt, quam eam à Philippo, expugnatis Thebis, acceperunt. Urbs quidem ipsa* [Oropus] *est ad mare, nihil magnum ad historiam præbet.* Quia constituta erat media in confinio Atticæ & Bœotiæ, ideo Atticæ assignatur à Livio lib. 44. c. 37. *Inde Oropum Atticæ ventum est, ubi pro deo vates Amphilochus colitur, templúmque vetustum est fontibus rivisque circa amœnum.*

30 Εὐφορίων.] Affert Euphorionis versum, qui in versum ordinandus est, ut in versione nostra.

31 Τὸν

[31]Ὠρωπὸν Τραῖαν φησὶ λέγεσθαι. [32]Ἡ δὲ, Γραῖα, A τόπος τῆς Ὠρωπίας, πρὸς τῇ θαλάσσῃ καὶ Ἐρετρίας καὶ Εὐβοίας κειμένη. Ἔστι καὶ τρίτη ἐν Συρίᾳ, κτισθεῖσα ὑπὸ Νικάτορος, περὶ ἧς ὁ Πολυΐστωρ ἐν τῇ περὶ Συρίας φησὶν οὕτω· Ξενοφῶν ἐν τῇ ἀναμετρήσει τῶν ὅλων περὶ Ἀμφί- B πολιν κεῖσθαι Ὠρωπὸν, ἣν πρότερον Τελμισσὸν καλεῖσθαι ὑπὸ τῶν κτισάντων. Ταύτην δ᾽ ἔφασαν ὑπὸ Σελεύκου τοῦ Νικάτορος ἐπικτισθεῖσαν, Ὠρωπὸν καλεῖσθαι, ἀπὸ τοῦ ἐν τῇ Ἑλλάδι Ὠρωποῦ. Ἔστι οὖν καὶ τετάρτη ἐν Ἄργει, ὕστερον C κτισθεῖσα. Καὶ πέμπτη ἐν Θεσπρωτίᾳ, ἤγουν ἐν Νικοπόλει. Λέγεται καὶ ἀρσενικῶς. [33]Θουκυδίδης ὀγδόῃ· Ἔχοντες οὖν τὸν Ὠρωπὸν, ἀφικνοῦνται εἰς τὴν Ῥόδον. Τὸ ἐθνικὸν, Ὠρωπεύς· Οὕτω γὰρ, ὁ αὐτὸς ἐν νεῶν καταλόγῳ πρώτῃ. [34]Ἔστι D δ᾽ ἡ Γραῖα τόπος, τῶν Ὠρωπίων πόλις. Στράβων δ᾽ ἐν τῇ ἐννάτῃ φησίν· Ἀπὸ τῆς Ὠρωπίας ἐπὶ τὴν δύσιν· Ὡς ἀπὸ τοῦ Ὠρώπιος. Εἰ γὰρ ἦν ἀπὸ τοῦ Ὠρωπιεὺς Ὠρωπιὰς εἶπε. Παυσανίας δὲ ἐν τῷ ἑβδόμῳ, τὴν μὲν πόλιν θηλυκῶς εἶπε, [35]Διαρ- E πάσουσιν Ὠρωπὸν ὑπήκοόν σφισιν. Οὕτω τὸ ἐθνικόν· Οὕτω καταφεύγουσιν ἐπὶ τὴν Ῥωμαίων βουλὴν οἱ Ὠρώπιοι. Καὶ Θουκυδίδης δευτέρᾳ· [36]Παριόντι Ὠρωπὸν τὴν Γραϊκὴν καλουμένην, ἣν νέμονται Ὠρώπιοι, Ἀθηναίων F ὑπήκοοι ἐδῄωσαν. Καὶ Θεόπομπος καὶ Ἑλλάνικος ἀνακοινοῦνται τῶν Ὠρωπίων Τηλέφῳ, καὶ τοῖς μετ᾽ ἐκείνου βουλομένοις, καὶ τὸν Ὠρωπὸν ὑπάρχειν αὐτοῖς.

dici refert. Græa autem est locus Oropiæ, & Erethriæ, & Eubœæ, ad mare situs. Est & tertia in Syria condita à Nicatore, de qua Polyhistor in de Syria sic inquit: *Xenophon in dimensionibus universalium inquit circa Amphipolim jacere* B *Oropum, quam prius* Telmissum *vocatam à conditoribus asserit, hanc verò ajunt à Seleuco Nicatore restauratam,* Oropum *vocari, ab Oropo Græciæ.* Est igitur & quarta in Argo, quæ postea condita fuit. Et quinta in Thesprotia, scilicet in Nico- C poli. Dicitur etiam in mascul. genere. Thucyd. lib. VIII. *Habentes igitur Oropum, perveniunt in Rhodum.* Gentile, Oropeus. Sic enim idem in navium catalogo lib. I. *Est autem Græa locus, Oropeorum urbs.* Strabo verò lib. 9. inquit. *Ab Oro-* D *pia ad occasum.* Tamquam ab *Oropius.* Etenim si esset ab Oropieus, *Oropias* dixisset. Pausanias lib. VII. urbem fœm. gen. dixit. *Diripient Oropum sibi subditam.* Sic gentile. *Oropii ad Romano-* E *rum senatum confugiunt.* Et Thucydides lib. 2. *Prætereuntes verò Oropum, nomine Graicen, quam Oropii Atheniensibus subditi incolunt, depopulati sunt. Et Theopomp. & Hellanicus, Consulunt Oropiorum Telephum, & ejus amicos & Oropum sub eo-* F *rum imperio esse.*

G

ὨΣΤΙΆ[37], πόλις Ἰταλίας. Ἰόβας ἐν πρώτῳ

OSTIA, urbs Italiæ. Iobas Romanæ histo-

31 Τὸν Ὠρωπὸν Τραῖαν.] Lege Γραῖαν, quam lectionem confirmat dictio sequens Ἡ δὲ Γραῖα, error haud insolens inter typographos propter similitudinem literarum Τ & Γ.

32 Ἡ δὲ, Γραῖα, τόπος &c.] Græa verò, locus Oropiæ, id est regionis Oropi. Cujus meminit Strabo in Bœotia, lib. 9. Καὶ ἡ Γραῖα δ᾽ ἐστὶ, τόπος Ὠρωποῦ πλησίον, καὶ τὸ ἱερὸν τοῦ Ἀμφιαράου, καὶ τὸ Ναρκίσσου τοῦ Ἐρετριέως μνῆμα, ὃ καλεῖται Σιγηλοῦ ἐπειδὴ σιγῶσι παριόντες τινὲς δὲ τῇ Ταναγρᾳ τὴν αὐτήν φασιν. i. e. *Est & Græa locus Oropo vicinus, & fanum Amphiarai, & Narcissi Eretriensis monumentum quod* Sigeli *vocatur, quoniam prætereuntes* σιγῶσι, id est, silent. *Nonnulli Græam eandem cum Tanagrâ esse ajunt.*

33 Θουκυδίδης ὀγδόῃ.] Affert ex Thucyd. lib. 8. verba; sic integra apud eum leguntur: Ἔχοντες οὖν ἤδη τὸν Ὠρωπὸν ἀφικνοῦνται ἐς Ῥόδον οἱ Ἐρετριεῖς ἐπικαλούμενοι ἐς τὴν Εὔβοιαν τοὺς Πελοποννησίους. i. e. *Oropo jam potiti perveniunt Rhodum Eretrienses vocantes in Eubœam Peloponnesios.*

34 Ἔστι δ᾽ ἡ Γραῖα τόπος.] Hæc jam paulò supra dixerat, nunc affert Strabonis locum truncum, qui apud eum lib. 9. integer est: Τὸ δὲ λοιπὸν ἤδη τὸ προσάρκτιόν ἐστι πλευρὸν, ἀπὸ τῆς Ὠρωπείας ἐπὶ δύσιν παρατεῖνον μέχρι τῆς Μεγαρίδος. i. e. *Reliquum verò ad Septentrionem latus, ab Oropia occasum versus pertingit usque ad Megaridem.*

35 Διαρπάσουσιν Ὠρωπὸν ὑπήκοόν σφισιν.] Sunt Pausaniæ verba trunca, quæ sic apud eum lib. 7. leguntur: Ἀθηναίων δὲ ὁ δῆμος ἀνάγκῃ πλέον, ἢ ἑκουσίως διαρπάζουσιν Ὠρωπὸν ὑπήκοόν σφισιν οὖσαν, πενίας γὰρ ἐς τὸ ἔσχατον Ἀθηναῖοι τηνικαῦτα ἧκον, ἅτε ὑπὸ Μακεδόνων πολέμου πιεσθέντες μάλιστα Ἑλλήνων, καταφεύγουσιν οὖν ὑπὸ τὴν Ῥωμαίων βουλὴν οἱ Ὠρώπιοι. i. e. *Atheniensium verò populus necessitate magis, quàm voluntate diripiunt Oropum ipsis subditam, ad summum enim paupertatis tunc Athenienses devenerunt, quippe qui à Macedonibus omnium Græcorum maxime bello pressi fuerunt, confugiunt igitur ad Romanorum Senatum Oropii.*

36 Παριόντι Ὠρωπὸν τὴν Γραϊκὴν καλουμένην, &c.] Sunt Thucydidis verba corrupta, ita apud eum lib. 2 habentur: Παριόντες δὲ Ὠρωπὸν τὴν γῆν τὴν Πειραϊκὴν καλουμένην: ἣν νέμονται Ὠρώπιοι Ἀθηναίων ὑπήκοοι ἐδῄωσαν. id est: *Prætereuntes verò Oropum, regionem nomine* Piraïcam, *quam incolunt Oropii Atheniensium subditi, depopulati sunt.* Quare apud Stephanum pro Παριόντι legendum Παριόντες. Thucydides etiam ex Stephano corrigendus est, apud quem pro Πειραϊκὴν legendum censeo Γραϊκὴν ut habet noster. Græa enim erat locus circa Oropum, de qua loquitur Thucydides.

37 Ὠστία, πόλις Ἰταλίας. Ostia, urbs Italiæ. Græci scriptores neut. plur. Latini fœm. sing. usurpant. Condita fuit ab Anco Marcio, & erat Romæ navale,, juxta quam Tiberis mari miscebatur, quorum testimonium facit Strabo lib. V. Πόλεις δ᾽ ἐπὶ θαλάττῃ μέν εἰσι, τῶν Λατίνων, τά τε Ὤστια, πόλις ἀλίμενος διὰ τὴν πρόχωσιν, ἣν ὁ Τίβερις παρασκευάζει, πληρούμενος ἐκ πολλῶν ποταμῶν. id est: *Latinorum urbes maritimæ sunt Ostia, urbs importuosa, ob aggestionem limi, quæ fit à Tiberi multis impleto amnibus.* Ac mox: Κτίσμα δ᾽ ἐστὶ τὰ Ὤστια Ἄγκου Μαρκίου· αὕτη μὲν ἡ πόλις τοιαύτη. ἑξῆς δ᾽ ἐστὶν Ἄντιον. id est: *Ostia verò Ancus Marcius condidit. Ipsa quidem urbs est hujusmodi. Deinde sequitur Antium.* Multo antè dixerat: Τὰ δ᾽ Ὤστια ἐστὶν ἐπίνειον τῆς Ῥώμης, εἰς ὃ ἐκδίδωσιν ὁ Τίβερις παρ᾽ αὐτὴν ῥυείς. i. e. *Ostia*

A πρώτῳ Ῥωμαϊκῆς ἱστορίας. Ἀπὸ μὲν τῶν βορείων μερῶν ὁ Τίβερις, Ὠστία πόλις πλησίον. Καὶ Πολύβιος ἕκτῳ· Ἔκτισε δὲ καὶ πόλιν Ὠστίαν ἐπὶ τοῦ Τιβέριδος. Ἐκτίσθη δ᾽ ὑπὸ Μαρκίου βασιλέως, τοῦ ἀπὸ Νουμᾶ τρίτου, ὡς Διονύσιός φησιν ἐν Ῥωμαϊκῇ ἀρχαιολογίᾳ. 38 Τὸ ἐθνικὸν δύναται καὶ Ὠστιανὸς, καὶ Ὠστιάτης· Συνήθης γὰρ ὁ τύπος τοῖς Ἰταλοῖς. B Φλέγων δὲ Ὠστίους αὐτοὺς καλεῖ, λέγων· Παρέλαβε δὲ τὴν Ὠστίων πόλιν. Στράβων δὲ ἐν τρίτῃ οὕτω φησὶν οὐδετέρως. Τὰ Ὤστια τῆς Ῥώμης ἐπίνειον.

historiæ lib. 1. *A septentrionali parte Tiberis, Ostia urbs prope.* Et Polybius lib. 6. *Condidit & urbem Ostiam juxta Tiberim.* Condita autem fuit à Marcio rege, à Numa tertio, ut Dionysius inquit in Romana historia. Gentile potest esse & Ostianus, & Ostiates. Hæc enim forma Italis consueta. Phlego verò eos *Ostios* vocat his verbis. *Accepit verò Ostiorum urbem.* Strab. lib. 3. in neut. gen. usus est, sic dicens. *Ostia Romæ navale.*

C

ὨΣΤΙΩΝΕΣ 39, ἔθνος παρὰ τῷ δυτικῷ Ὠκεανῷ, οὓς Κοσσίνους Ἀρτεμίδωρός φησι. Πυθέας δ᾽ Ὠστιαίους. Τούτων δ᾽ ἐξ εὐωνύμων οἱ Κόσσινοι λεγόμενοι Ὠστίωνες, οὓς Πυθέας Ὠστιαίους προσαγορεύει. D

OSTIONES, populi ad Oceanum occidentalem quos *Cossinos* Artemidorus vocat. Pytheas verò Ostiæos. *His verò à sinistra parte finitimi sunt Cossini, qui* Ostiones *dicuntur. Quos* Pytheas *Ostiæos* appellat.

ὨΤΗΝΗ 40, μοῖρα Ἀρμενίας. Κουάδρατος ἐν Παρθικῶν τρίτῳ· Ὁ δὲ τῆς Ἀρμενίας βασιλεὺς Πάκορος ἐν τούτῳ περὶ Ἀρτάξατα, καὶ τὴν Ὠτηνὴν τῆς Ἀρμενίας διάγων. E Τὸ ἐθνικὸν, ὁ αὐτὸς ἐν τῷ δευτέρῳ· Περὶ δὲ Κῦρον ποταμὸν, Ὠβαρηνοί τε καὶ Ὠτηνοὶ νέμονται, μέγα μέρος Ἀρμενίας ὄντες.

OTENE, pars Armeniæ. Quadratus rerum Parthicarum lib. III. *Pacorus autem Armeniæ rex interea in Armenia Otene agebat.* Gentile, Otenus, ut idem lib. II. *Circa verò Cyrum fluvium, Obarenique, & Oteni incolebant, qui sunt Armeniæ magna pars.*

ὨΤΙΕΙΣ, μοῖρα Κυπρίων. Ἔφορος ἐννεακαιδεκάτῳ· F Ἀμαθούσιοι δὲ, καὶ Σόλιοι, καὶ Ὠτιεῖς ἀντέχοντες ἔτι τῷ πολέμῳ.

OTIEIS, pars Cypriorum. Ephorus lib. XIX. *Amathusii autem, & Solii, & Otieis resistunt adhuc bello.*

ὨΦΘΙΣ 41, πόλις Λιβύης, Αἰγύπτῳ παρακειμένη. Ὁ πολίτης, Ὠφθίτης, διὰ τὴν εἰς ις κατάληξιν, τὴν εἰθισμένην Αἰγυπτίοις τε G καὶ Λίβυσι. Τὸ μέντοι Ὦφθις, κατὰ χρῆσιν οὕτω τέως εὗρον.

OPHTHIS, urbs Libyæ, Ægypto vicina. Civis, Ophthites, propter terminationem in *is*, Ægyptiis, & Libybus consuetam. Ophthis quidem, juxta usum sic hactenus inveni.

ΤΕΛΟΣ.

FINIS.

i.e. *Ostia autem sunt navale Romæ, in quod editur Tiberis secus eam fluens.* Honoremus Romanam urbem Romanorum scriptorum testimonio. Liv. lib. 23. c. 38. *His comparatis deductisque, & additis quinque navibus, quæ advexerant captivos legatos, quinquaginta naves ab Ostia Tarentum profectæ.* Ex ejusdem lib. 79 epitome claret fuisse coloniam, quam Marius expugnavit & crudeliter diripuit. Ab ostio nomen ei indidit Ancus Marcius. Dionysius Halicarnassius lib. 3. Ἐν δὲ τῷ μεταξὺ τοῦ ποταμοῦ καὶ τῆς θαλάττης ἀγκῶνι πόλιν ὁ βασιλεὺς ἐντειχίσας, ἣν ἀπὸ τοῦ συμβεβηκότος Ὤστιαν ὠνόμασεν, ὡς δ᾽ ἂν ἡμεῖς εἴποιμεν, Θύραν. i e. *Quà inter flumen & mare locus in cubiti speciem curvatur, urbem rex munivit, quam ab accidenti* Ostiam *nominavit, ut nos diceremus,* Θύραν, *id est* Januam. Adhuc hodie servat nomen. A Sarracenis dirutam instauravit Leo IV. Summus Pontifex, teste L. Alberto in suo Latio, nunc episcopatus titulo gaudet.

38 Τὸ ἐθνικὸν δύναται, &c.] Gentile, Ostiæ urbis, Græcis *Ostianus* & *Ostiates* dicitur, ut ait noster, at Latinis *Ostiensis*. Tacitus Historiar. lib. 1. *Septimam decimam cohortem coloniâ Ostiensi in urbem acciri Otho jusserat.*

39 Ὠστίωνες, ἔθνος, &c.] Ostiones, gens juxta occidentalem Oceanum &c. Memorantur Straboni lib. 1. In Albione videntur Camdeno, in sua Britannia.

40 Ὠτηνή, μοῖρα Ἀρμενίας.] Otene, pars Armeniæ. Memoratur Plinio lib. 6. c. 13. *Reliqua verò fronte, qua tendit ad Caspium mare, Atropatene, ab Armeniæ Otene regione discreta Araxe.*

41. Ὦφθις, &c.] Opthin, benevole lector, ignobilem Libyæ urbem, & hujus operis ultimam, cujus nemo, præter Goltzium, ex Tiberii nummo, meminit, tandem pervenimus. Relinquamus igitur hanc Spartam aliis melius exornandam, sed interim prodeat in publicum Stephanus. Queritur enim, se intra privatos parietes, ne dicam carceres, tenebris quodammodo damnatum tandiu detineri. Hæ nostræ observationes, quas ei tanquam vestes, floribus ex variorum auctorum hortis intertextas induimus, erga malevolos, si displicent, nobis erunt solatia, erga benevolos, si placent, nobis erunt præmia, juxta illud Poëtæ ingeniosè lepidi:

HÆC SI DISPLICUI, FUERINT SOLATIA NOBIS,
HÆC NOBIS FUERINT PRÆMIA, SI PLACUI.

FINIS

FRAGMENTUM STEPHANI

DE

URBIBUS ET POPULIS,

Depromptum

Ex membranis perantiqui codicis Bibliothecæ Seguierianæ

à SAMUELE TENNULIO.

Cum

Interpretatione & Notis

THOMÆ DE PINEDO

LUSITANI.

THOMAS de PINEDO LUSITANUS

L E C T O R I

S. P. D.

SEquitur illud Stephani Fragmentum, Lector, quod primus vulgavit *Samuel Tennulius*, postea recudi fecit *Abrahamus Berkelius*, uterque interpretationem & notas in paucis eruditas addidit (nolo alienæ laudis avarus esse, nec adulator) ego verò huic operi *adjunxi, ut promissis meis starem, & desiderio tuo satisfacerem; pauca autem annotavi. Namque pene omnia illorum præsumpserat diligentia. Hæc volebam te scire, ac etiam volo, nescius nesis, me esse haud insolentem vanitatis & superbiæ osorem, quia me novi, non conceptum modò, sed & natum inter stercus & urinam. Quare conscius fragilitatis humanæ, cui quodammodo ingenitum est peccatum, ἀβλεψίας & ignorantiæ meæ veniam tibi peto, quam, ea tua est benignitas, mihi concedes, quin retorqueas illud Catonis in A. Albinum: *Maluit culpam deprecari, quam culpa vacare*. Vale, è nostro museo III. Cal. Octob. CIↃIↃCLXXVI.

STEPHANI FRAGMENTUM DE URBIBUS ET POPULIS.

ΔΥΜΗ [1], πόλις Ἀχαΐας, ἐσχάτη πρὸς δύσιν, ὅθεν καὶ Καλλίμαχος ἐν ἐπιγράμμασιν. A

Εἰς Δύμην ἀπιόντα τὴν Ἀχαϊκήν. B

Καὶ Δύμη ἡ χώρα πάλαι ἐκαλεῖτο, ἡ δὲ πόλις Στρατός. Ὕστερον δὲ καὶ ἡ πόλις καὶ ἡ χώρα Δύμη ἐκλήθησαν. Λέγεται καὶ πληθυντι- C
κῶς, ὡς Ἀπολλόδωρος. Τούτων ἀπέχουσα σταδίους ΡΚ, ἐσχάτη κεῖται πρὸς δύσιν Δύμαι. Ὁ πολίτης Δυμαῖος. Ἔφορος ΚΔ. Παραγενομένης δὲ τῆς στρατιᾶς εἰς τὴν Δύμην, πρῶτον μὲν οἱ Δυμαῖοι καταπλαγέντες. Καὶ Παυσανίας D
[2] ἐν Βοιωτικοῖς. Ἀνδρὶ Δυμαίῳ σταδίου μὲν ἀνελομένῳ νίκην. [3] Καὶ πάλιν. Δυμαίοις μέν ἐστιν Ἀθηνᾶς ναὸς καὶ ἄγαλμα. [4] Καὶ ἐν τῷ α΄. Τάδε πρὸς Ἀχαΐαν Δυμαίων εἰσὶν ὅμοροι. Καὶ Ἀπολλόδωρος, ἢ ὁ τὰ τούτου ἐπιτεμνόμενος. E
Τὴν δὲ χώραν ἔχουσι Δυμαῖοι. [5] Καὶ Φίλιστος Σικελικῶν α΄. Ἐπὶ τῆς ὀλυμπιάδος, καθ' ἣν ὁ Βοιώτας ἐνίκα στάδιον. Καὶ Ἀπολλόδωρος ἐν χρονικῶν α΄. Πόλεμος ἐνέστη τοῖς τε Δυμαίοις. Ὅθεν καὶ Θεόπομπος μ΄. Προστάται δὲ τῆς πόλεως F
ἦσαν τῶν μὲν Συρακοσίων [6] Ἄθηνις καὶ Ἡρακλείδης, τῶν δὲ μισθοφόρων Ἀρχέλαος ὁ Δυμαῖος. Τὸ θῆλυ δὲ Δυμαία. [7] Εὐφορίων.

Ἥτις

DYME, urbs Achaïæ, ultima ad occasum, unde & Callimachus in Epigrammatibus:

In Dymen profectum Achaïcam.

Et Dyme regio olim vocabatur, urbs autem *Stratus.* Postea verò & urbs & regio Dyme vocatæ fuere. Dicitur etiam plurativo numero, ut Apollodorus. *Ab his distans stadia* CXX. *ultima jacet ad occasum* [urbs] *Dymæ.* Civis, Dymæus, Ephorus XXIV. *Cum accederet exercitus Dymen, primum quidem Dymæi timore perculsi.* Et Pausanias in Bœoticis. *Viro Dymæo stadii quidem victoriam reportanti.* Et rursum. *Dymæis quidem est Minervæ templum & simulachrum.* Et lib. I. *Hæc verò ad Achaiam Dymæis sunt contermini.* Et Apollodorus, vel qui hujus scripta in Epitomen redegit. *Regionem verò tenent Dymæi.* Et Philistus de rebus Siculis libro primo, Olympiade, qua Bœotas vicit stadium. Et Apollodorus Chronicorum lib. I. *Bellum instabat Dymæis.* Quare & Theopompus libro quadragesimo. *Præsides verò urbis erant Syracusanorum quidem Athenis & Heraclides, mercenariorum verò Archelaus Dymæus.* Fœmininum verò Dymæa. Euphorion:

Quæ

1 Δύμη, &c.] Dyme, Achæorum urbs distabat à Larisso fluvio stadia fermè quadraginta, Larissus verò fluvius dividebat Eleos ab Achæis, quam urbem Augustus Cæsar Patrensibus adscripsit; auctore Pausania lib. VII. *Stratus* etiam & *Cauconis* & *Palea* dicta fuit, de quibus videte sultis observationes nostras in Δύμη, & Στρατός.

2 Καὶ Παυσανίας, &c.] *Et Pausan. in Bœoticis.* pro ἐν Βοιωτικοῖς lege ἐν Ἀχαϊκοῖς. Apud Pausaniam enim in Achaïcis, id est lib. VII. leguntur illa, quæ sequuntur hoc modo: Οἰβώτᾳ γὰρ ἀνδρὶ Δυμαίῳ σταδίου μὲν ἀνελομένῳ νίκην Ὀλυμπιάδι ἕκτῃ, id est, *Oebotæ enim Dymæo stadii quidem reportanti victoriam Olympiade sexta.*

3 Καὶ πάλιν Δυμαίοις, &c.] Illa quæ sequuntur sunt etiam verba Pausaniæ, quæ in ejus Achaicis, seu lib. VII. sic leguntur, Δυμαίοις δέ ἐστι μὲν Ἀθηνᾶς ναὸς καὶ ἄγαλμα ἐς τὰ μάλιστα ἀρχαῖον id est, *Dymæis quidem est Minervæ templum & simulachrum.*

4 Καὶ ἐν τῷ α΄.] *Et lib.* I. Hunc lectionis scopulum æquè facile ac levissimas Gargettii senis atomos declinabimus legendo tanquam oram maritimam, lib. VII. Pausaniæ, ubi inveniuntur illa verba. Quare pro καὶ ἐν τῷ α΄. legendum confidenter, καὶ ἐν τῷ αὐτῷ, id est, *& in eodem libro.* Sed quia, quæ Stephanus affert, sunt trunca, huc integra placitum conferre: Τάδε μὲν οὕτω συμβάντα εὕρισκον. Ἀχαιοῖς δὲ ὅροι καὶ Ἠλείοις τῆς χώρας ποταμός τε Λάρισος καὶ Ἀθηνᾶς ἐπὶ τῷ ποταμῷ ναός ἐστι, Λαρισαίας. id est: *Hæc quidem sic accidisse inveni, Achæis verò & Eleïs termini regionis sunt fluvius Larissus & Minervæ Larissææ ad ipsum fluvium templum.* Hujusmodi παροράματα non mirabitur, qui non fuerit hospes in Stephani lectione.

5 Καὶ Φίλιστος, &c.] Affert verba Philisti, ut confirmet urbis Dymæ civem vocari Dymæum. Id nominis defecit in Philisti verbis, quæ sic ex Pausan. lib. VII. sunt legenda: Ἐπὶ τῆς Ὀλυμπιάδος, καθ' ἣν Βοιώτας ὁ Δυμαῖος ἐνίκα στάδιον. i. e. *Olympiade, qua Bœotas Dymæus vicit stadium.* Utrum verò pro Bœotas legendum sit Oebotas, ut est apud Pausaniam, tuum esto judicium.

6 Ἄθηνις.] Athenis, lege Ἄθινις, Athinis. Facilis enim est transitus τοῦ ι in η, cùm apud Græcos sint ejusdem pronunciationis, error translativus apud Stephanum. Athinis erat apud Ethnicos nomen proprium viri, non Athenis, quod claret ex Polybii excerptis ex lib. XX. de virtutibus & vitio.

7 Εὐφορίων.] Euphorio in illo versiculo vocat κληῖδα, i. e. *clavem*, quoddam Dymæ castrum, vel castellum. Hujusmodi enim munimentum contra hostium adventum κληῖδα, i. e. *clavem* vocant. Hunc loquendi modum apud Græcos frequentem imitantur Hispani. De quocunque enim castro cujuscunque regionis, per quod aditus hostibus intercluditur, dicunt, *Es la llave del pais.* Eodem modo

Phi-

Ἥ τις ἔχεις κληῗδα ἐπιζεφύροιο Δυμαίης. A

Quæ habes clavem Zephyro-expositæ Dymææ.

Διὰ τὸ πρὸς δύσιν ἐπιζέφυρον. Ἀντίμαχος δὲ Καυκωνίδα φησὶν αὐτήν, ἀπὸ Καύκωνος ποταμοῦ, [8] ὡς Διρκαίας. Ἔνιοι δὲ καὶ Ἀσωπίδα. [9] Διαστέλλεται δὲ τῆς Ἠλείας κατὰ τὴν Βουπρασίαν Ἀρείσῳ τῷ ποταμῷ. [10] Λέγεται καὶ Δύμιος, ὡς B Βοιβησίμιος. Ἀντίμαχος δὲ ἐν ε. Θηβαΐδος.

Quod esset ad occasum Zephyri. Antimachus verò *Cauconidem* vocat eam à Caucone fluvio, ut Dircæas. Nonnulli autem & *Asopidem.* Separatur verò ab Elide juxta Buprasiam flumine Ariso. Dicitur etiam Dymius, ut Bœbesimius. Antimachus verò in quinto Thebaidis [Dymiam urbem vocat.]

> Ἐν δὲ σὺ τοῖσι μάλα πρόφρων ἐπίκουρος ἀμορβῶν
> [11] Ὡμιλήσαε, ὡς διεπέρσατε Δύμιον C ἄστυ.

> *Inter hos verò tu valde prudens auxiliator comitum*
> *Versatus fuisti, cum diripuistis Dymiam urbem.*

ΔΥΝΔΑΣΟΝ, πόλις Καρίας. Ἀλέξανδρος ἐν τῷ περὶ Καρίας β. Αὖθις δ' ἐπὶ Δύνδασον καὶ Κάλυνδα ὁρμῆσαι. Τὸ ἐθνικὸν Δυνδασεύς, ὡς Πηγασεύς. D

DINDASUM, urbs Cariæ. Alexander lib. II. de Caria. *Iterum verò contra Dyndasum & Calynda copias movere.* Gentile Dyndaseus, ut Pegaseus.

ΔΥΡΒΑΙΟΙ, ἔθνος καθῆκον εἰς Βάκτρους καὶ τῆς Ἰνδικῆς. Κτησίας ἐν Περσικῶν ι. [12] Χώρα δὲ πρὸς αὐτὸν πρόσκειται. Δυρβαῖοι οὗτοι εὐδαίμονες ἄνδρες καὶ πλούσιοι καὶ κάρτα δίκαιοί εἰσι πρὸς τὴν Βακτρίαν καὶ Ἰνδικὴν κατατείνοντες. E Οὗτοι οὔτε ἀδικοῦσιν, οὔτε ἀποκτείνουσιν ἀνθρώπων οὐδένα. Ἐὰν δέ τι εὕρωσιν ἐν τῇ ὁδῷ χρυσίον ἢ ἱμάτιον, ἢ ἀργύριον, ἢ ἄλλο τι, οὐδὲν ἀποκινήσειαν αὐτό, οὔτε ἄρτον ποιέουσιν, οὔτ' ἐσθίουσιν, [13] οὔτε νομίζουσιν, ἐὰν μὴ ἱερῶν εἵνεκεν. Ἄλ- F φιτα δὲ ποιοῦσιν λεπτότερα, καθάπερ οἱ Ἕλληνες, [14] καὶ ἐσθίουσι καρπούς.

DYRBÆI, gens pertingens in Bactros & Indiam. Ctesias rerum Persicarum lib. x. *Regio ad ipsum adjacet, Dyrbai hi felices viri & divites & valde justi sunt ad Bactriam & Indiam pertingentes. Hi neque injuria-afficiunt, neque occidunt hominum quemquam. Si verò in via aliquid inveniunt, vel aurum, vel vestem, vel aliud quid, nihil auferunt, nec panem-conficiunt, neque edunt, neque id fas esse putant, nisi sacrificiorum causa. Polentas verò faciunt tenuissimas, quemadmodum Græci, & fructus comedunt.*

ΔΥΡ- DYR-

Philippus Demetrii filius apud Pausaniam in Achaicis Corinthum, Chalcidem, Magnesiam κλεῖς τῆς Ἑλλάδος, i. e. *claves Græciæ* vocat; non absimili modo Demetrius Pharius apud Polybium lib. 7. eidem Philippo Demetrii filio Persei patri fertur dixisse *Ithomaten* & *Acrocorinthum* esse *cornua* Peloponnesi, quam *bovem* eadem metaphora vocabat, eadem refert Strabo lib. 8. Apud Polybium pro Ἰθωματὴν lege ex Strabone Ἰθώμην, apud Strabonem verò pro Δημήτριος ὁ Φαληρεὺς, i. e. *Demetrius Phalereus*, vide an ex Polybio legendum sit, Δημήτριος ὁ Φάριος, id est: *Demetrius Pharius.*

8 Ὡς Διρκαίας ἔνιοι δὲ καὶ Ἀσωπίδα.] Videtur respexisse Strabonis verba ex lib. VIII. Οἱ δ' ὑπὸ Καύκωνός τινος ποταμοῦ τινος, ὡς αἱ Θῆβαι Διρκαῖαι, καὶ Ἀσωπίδες, Ἄργος Ἰνάχειον, Τροία δὲ Σιμουντίς. id est: *Alii verò* (loquitur de Antimacho qui Dymen dixit Cauconida) *à Caucone quodam fluvio, ut Thebæ Dircææ & Asopides, Argos verò Inachium, Troja autem Simuntis.* Sensus igitur apud Stephanum est Antimachum vocâsse Dymen Cauconida à Caucone fluvio, ut alii vocant Thebas *Dircæas* & *Asopides*, scilicet à fluviis Dirce, & Asopo; prioris meminit Pausanias lib. IX. Unde Venusinus vates carm. lib. IV. Od. II. *Pindarum* vocat *Dircæum* Cycnum,

> *Multa Dircæum levat aura Cycnum*
> *Tendit, Antoni, quoties in altos*
> *Nubium tractus* ———

Asopi verò fluvii meminit Strabo libro octavo, nec non fontis Dirces ὁμωνύμου fluvio Pausaniæ, à quo fonte, quod esset Thebis, potuit etiam Horat. vocare Pindar. *Dircæum Cycnum.*

9 Διαστέλλεται δὲ, &c.] *Separatur verò ab Elide juxta Buprasiam flumine Ariso.* Sunt verba Strabonis corrupta, quæ apud eum lib. VIII. sic habentur: Διαστέλλεται δὲ τῆς Ἠλείας κατὰ τὸ Βουπράσιον Λαρίσῳ ποταμῷ, id est: *Separatur verò ab Elide juxta Buprasium Lariso fluvio.* Quare apud Stephanum pro κατὰ τὴν Βουπρασίαν, lege κατὰ τὸ Βουπράσιον, pro Ἀρείσῳ τῷ ποταμῷ scribe Λαρίσῳ ποταμῷ.

10 Λέγεται καὶ Δύμιος, ὡς Βοιβησίμιος.] *Dicitur & Dymius, ut Bœbesimius.* id locale affert ad similitudinem τοῦ Dymius; at cum nullum illius nominis oppidum, à quo deduci possit, reperiatur apud Scriptores, sine dubio est lectionis monstrum, tamquam proles biformis, compositum à Βώμιος, i. e. Bomius, & ab Αἰσύμιος, i. e. *Æsymius*, hoc deducitur ab Αἰσύμη illud à Βωμοὶ, quorum suis locis meminit Stephanus in Epitoma. Hæc sine dubio est hujus loci genuina lectio; ergo pro Βοιβησίμιος leges Βώμιος, Αἰσύμιος.

11 Ὡμιλήσαε.] Lege ὡμιλήσας, ut annotavit eruditissimus Berkelius.

12 Χώρα δὲ, &c.] Sunt Ctesiæ verba, quæ mihi sic videntur interpungenda & legenda: χώρα δὲ πρὸς αὐτὸν πρόσκειται Δυρβαίων. id est, *regio verò juxta eum adjacet Dyrbæorum.* Abr. Berkelio pro πρὸς αὐτὸν, legendum videtur, πρὸς νότον id est, *versus austrum.*

13 Οὔτε νομίζουσιν, &c.] *Neque id fas esse putant, &c.* Sic hæc convertenda putavi.

14 Καὶ ἐσθίουσι καρπούς.] *Et comedunt fructus.* Antiquitus homines ab esu carnium abstinuisse apparet ex Geneseωs cap. 9. v. 3. 4. Ubi Deus, auctore Moseh, post diluvium concedit Nocho & ejus posteris carnium esum, prohibito tantum sanguine. Satis enim erat jugulare animantes, & earum carnibus vesci, reliquum videbatur nimis crudele. Porphyrius περὶ ἀποχῆς, id est, *de abstinentia,* lib. 4. ex Asclepiade inquit, vivente Pygmaleone cœpisse homines carne vesci, ac etsi id ipse summo studio conatus fuerat impedire, ut aliquod scelus nefarium, usus atrocibus suppliciis in eos, qui primi hoc tentârunt, tamen cum homines jam gustassent suavitatem carnis, nullis pœnis inde potuisse deterreri. Adhuc hodiè inter Indos orientales sunt, qui ab omni esu carnium abstinent. Olim inter Philosophos id observasse Pythagoreos nemo omnium dubitat, id genus homines rebus inanimatis, herbis & oleribus se sustentabant, sed non hac de causa Porphyrius Religionis Christianæ acerrimus hostis, ac Pythagoricæ sectæ ad-

ΔΥΡ'Ρ'Α'ΧΙΟΝ, πόλις Ἰλλυρική, Ἐ- A
πίδαμνος κληθεῖσα ἀπὸ Ἐπιδάμνου, τούτου θυγάτηρ Μέλισσα, ἧς καὶ Ποσειδῶνος Δυρράχιος. Ἀφ' ἧς ἐστιν ἐν Ἐπιδάμνῳ τόπος Μελισσώνιος, ἔνθα Ποσειδῶν αὐτῇ συνῆλθεν.
15 Μετὰ δὲ τὸν Ῥιζονικὸν Λίσσος ἐστὶ πόλις καὶ B
Ἀκρόλισσος καὶ Ἐπίδαμνος Κερκυραίων κτίσμα, ἡ νῦν Δυρράχιον ὁμωνύμως τῇ Χερροννήσῳ πρότερον λεγομένη, ἐφ' ἧς ἵδρυται, ὡς Φίλων.

Δέξιππος δὲ ἐν Χρονικῶν ι. φησὶν οὕτως. Καὶ Μακεδόνων τὴν μὲν Ἐπίδαμνον, εἰς ὕστερον δὲ C
Δυρράχιον μετωνομασθεῖσαν, πόλιν τῆς Μακεδονίας μεγάλην καὶ εὐδαίμονα κατὰ κράτος αἱροῦσιν. Ἀλέξανδρος δὲ ἐν Εὐρώπῃ μετὰ τοῦ σ Δυσράχιον αὐτὴν καλεῖ.

> Δυσραχίου τ' Ἐπίδαμνος ἐπαγχιάλου D
> χθονὸς ἀκτῆς.

Ἔστι καὶ ἄλλη τις Λακωνικὴ μία τῶν ρ. λέγεται δὲ καὶ ἡ χώρα τῆς Ἰλλυρίας Δυρραχία. Εὐφορίων,

> Ἄστεα Δυρραχίης τε καὶ ἔθνεα Ταυλαντίνων.

E

Καὶ δῆλον ὅτι Δυρράχιος τὸ τούτου ἀρσενικὸν,
16 ὡς τοῦ Ἀνάκτορον τὸ Ἀνακτόριος, Βυζάντιον Βυζάντιος, Θούριον Θούριος, Κούριον Κούριος. Ἐρατοσθένης γ' Γεωγραφουμένων.
17 Ἐχόμενοι οἰκοῦσι Ταυλάντιοι. Πόλις δὲ Ἑλ- F
λωνὶς Ἐπίδαμνος ἐπὶ Χερρονήσου τῆς καλουμένης Δυρραχίου. 18 Ποταμοὶ δὲ Δρίλων καὶ Λάος. 19 Περὶ οὓς οἱ Κάδμου καὶ Ἁρμονίας τάφοι δείκνυνται. Ὅμως δὲ νῦν Δυρραχηνοὶ λέγον-

DYRRHACHIUM, urbs Illyrica, *Epidamnus* vocata ab Epidamno, hujus filia Melissa, cujus & Neptuni Dyrrhachius. A qua est in Epidamno locus Melissonius, ubi Neptunus cum ea rem-habuit. Post Rhizonicum Lissus est urbs & Acrolissus, & Epidamnus Corcyræorum opus, quæ nunc Dyrrhachium eodem nominei ac *Chersonnesus* prius dicta, in qua sita est, ut Philo. Dexippus verò Chronicorum libro decimo sic inquit: *Et Macedonum Epidamnum, in posterum verò Dyrrhachium mutato nomine vocatam, urbem Macedoniæ magnam & felicem vi capiunt.* Alexander verò in Europa Dysrhachium per *s* eam vocat.

> *Dyrrhachiique Epidamnus maritimæ terræ littoris.*

Est & alia quædam Laconica, una ex centum. Dicitur verò & regio Illyriæ Dyrrhachia. Euphorion:

> *Urbes Dyrrhachiaque & gentes Taulantinorum.*

Et manifestum est, quod Dyrrhachius hujus masculinum, ut Anactorium Anactorius, Byzantium Byzantius, Thurium Thurius, Curium Curius. Eratosthenes libro tertio Geographumenwn. *Finitimi habitant Taulantii.* Urbs verò Græca Epidamnus in Chersonneso, quæ vocatur *Dyrrhachium.* Fluvii verò Drilo & Läus, circa quos Cadmi & Harmoniæ sepulchra ostenduntur. Attamen nunc Dyrrhacheni

addictus à D. Hieronymo in Præfat. Comment. in Epist. Divi Pauli ad Galatas vocatur *Bataneotes*, cujus vocis intelligentia difficilima videbatur L. Holstenio, viro eruditissimo ac parum abfuit, quin Herculem in auxilium invocaret, cum vox illa sit satis clara. *Bataneotes* enim vocatur Porphyrius, quod esset ex Syriæ oppidulo Bataneis, (vide sis Jonsium de script. hist. Phil. lib. 3. c. 15.) cujus oppidanus dicitur Bataneotes, ut claret ex auctore nostro in Βαταναία, quare apud Hieronymum pro *Bataaeotes* non est legendum *Botaniotes*, ut existimabat Tanaquillus Faber, celebris eruditione vir, cui decus est Anna filia, fœminarum nostri sæculi phœnix. Nec mirabere, Porphyrium ab aliis dici *Tyrium*, ab aliis autem *Bataneotem*, propter viciniam locorum. Simili enim modo Diogenes Stoicæ familiæ Philosophus, cum esset Seleuciensis, διὰ τὴν γειτονίαν dictus fuit Babylonicus. Testis est Diogenes Laërtius in Diogene. In eadem sententia erat *D. D. Gaspar Ybañes de Segovia & Peralta*, encyclia doctrinarum omnium disciplinâ eruditus, à cujus sententia discedere est mihi religio.

15 Μετὰ δὲ τὸν Ῥιζονικὸν Λίσσος ἐστὶ πόλις, &c.] *Post Rhizonicum Lissus est urbs &c.* Sunt verba ex Strabonis lib. 7. desumpta, quæ sic apud eum habentur: Μετὰ δὲ τὸν Ῥιζικὸν κόλπον, Λισσός ἐστι πόλις καὶ Ἀκρόλισσος καὶ Ἐπίδαμνος Κερκυραίων κτίσμα, ἡ νῦν Δυρράχιον, ὁμωνύμως τῇ χερρονήσῳ λεγομένη, ἐφ' ἧς ἵδρυται. id est: *Post Rhizicum vero sinum Lissus est urbs & Acrolissus & Epidamnus Corcyræorum opus quæ nunc* Dyrrhachium *dicitur cognominis chersoneso*, id est *peninsulæ, in qua sita est.* Quare apud Stephanum addendum est nomen κόλπον, id est sinum, & apud Strabonem pro Ῥιζικὸν scribendum Ῥιζονικὸν, sinus enim ille *Rhizonicus* dicebatur. Hæc cum ita sint, nemo dubitaverit apud Stephanum pro ὡς φίλων, i. e. *ut Philo*, legendum, ὡς Στράβων, i. e. *ut Strabo.* Hujusmodi ἀβλεψίαν seu incuriam alibi annotavimus.

16 Ὡς τοῦ Ἀνάκτορον, τὸ Ἀνακτόριος.] Pro Ἀνάκτορον legendum est Ἀνακτόριον à quo Anactorius deducitur. Erat verò Anactorium urbs Acarnaniæ, quam Epitomator Ἀνακτόρεια neutro plurativo vocat, de qua vide sis quæ illic annotavimus.

17 Ἐχόμενοι οἰκοῦσι, Ταυλάντιοι.] *Finitimi* [his] *habitant Taulantii.* Modus loquendi scriptoribus Græcis familiaris, tam Geographis, quam Historicis. Pro omnibus sufficiet Herodotus lib. 4. c. 176. Μακέων δὲ τούτων ἐχόμενοι Γινδανές εἰσι. id est: *Macis verò his finitimi sunt Gindanes.* Eâdem phrasiologiâ utitur eodem lib. c. 169. c. 170. c. 171. c. 172. & alibi sæpenumerò. De Taulantiis verò videte sultis observationes nostras, suo loco.

18 Ποταμοὶ δὲ Δρίλων καὶ Λάος.] *Fluvii verò Drilo & Laüs.* Straboni in eodem tractu memorantur amnes Apsus & Aous. Ejus ex lib. VII. placitum hûc conferre verba: Εἶθ' ὁ Ἄψος, ποταμὸς, καὶ ὁ Ἀῶος, ἐφ' ᾧ Ἀπολλωνία πόλις, &c. id est, *Deinde verò Apsus fluvius & Aous prope quem Apollonia civitas*, &c.

19 Περὶ οὓς ὁ Κάδμου καὶ Ἁρμονίας τάφοι, &c.] *Circa quos Cadmi & Harmoniæ sepulchra ostenduntur.* Ex Pausaniæ lib. 9. constat Cadmum in Illyrios, & in eorum Encheleas commigrasse, quorum meminit Stephani epitomator in Ἐγχελεῖς, Harmonia verò fuit Cadmi uxor. Horum tumulus erat apud Illyrios in loco, qui à figura *Cylices*, i. e. *Calices* vocabatur, ut rerum monumentis tradit Phylarchus Historiarum lib. 22. apud Athenæum libro undecimo; at Periegeta v. 390. Cadmi & Harmoniæ monumentum locat circa Sinum Illyricum juxta Ceraunios montes.

γον). Οὕτω γὰρ καὶ Βάλαγρος ἐν Μακεδονικοῖς φησι. Καὶ τούτων αἱ πόλεις Δυρραχηνοῖς τε καὶ Ἀπολλωνιάταις ἐπιδιῄρηνται. Καὶ Ἑρέννιος Φίλων ἐν τοῖς Ἰατρικοῖς Δυρραχηνὸν ἀναγράφει Φιλωνίδην οὕτως. Ἀσκληπιάδης ἀκουστὰς [20] ἔχε Τίτον Αὐφίδιον Σικελὸν καὶ Φιλωνίδην Δυρραχηνὸν, καὶ Νίκωνα Ἀκραγαντῖνον. Καὶ πάλιν. Φιλωνίδης δὲ ὁ Δυρραχηνὸς ἤκουσε μὲν Ἀσκληπιάδου, ἰατρεύσας δὲ ἐν τῇ πατρίδι ἐνδόξως, συνετάξατο βιβλία μέ. [21] λέγει δὲ Παυσανίας ή. περὶ τῆς ἀρχαίας καὶ τῆς νῦν πόλεως οὕτως. Ἐπιδάμνιοι μὲν χώραν ἥνπερ καὶ ἐξ ἀρχῆς, πόλιν δὲ οὐ τὴν ἀρχαίαν ἐπὶ ἡμῶν ἔχουσιν, ἐκείνης δὲ [22] ἀφεστηκυῖαν ὀλίγον, [23] ὄνομα δὲ τῇ πόλει Δυρράχιον ἀπὸ τοῦ οἰκιστοῦ.

A ni dicuntur, ita enim & Balager in Macedonicis inquit: *Et horum urbes Dyrrhachenis, & Apolloniatis divisæ-sunt.* Et Herennius Philo in Iatricis, *i. e.* Medicis Dyrrhachenum memorat Philonidem hoc modo: *Asclepiades auditores* B *habuit Titum Aufidium Siculum & Philonidem Dyrrhachenum & Niconem Agrigentinum.* Et rursus: *Philomedes verò Dyrrhachenus audivit quidem Asclepiadem, cum verò medicinam faceret in patria magna cum gloria, composuit libros* XLV. Pausanias verò libro octavo de antiqua & hodierna urbe sic C loquitur. *Epidamnii quidem regionem quam & antiquitus, urbem verò non antiquam ætate nostra habent, ab illa autem paulò dissitam, nomen verò urbi Dyrrhachium à conditore.*

ΔΥΣΠΟΝΤΙΟΝ [24], πόλις Πισαίας, [25] ἀπὸ Δυσποντίου τοῦ Πέλοπος, περὶ τὴν ὁδὸν τὴν ἐξ Ἤλιδος εἰς Ὀλυμπίαν. Ἀπὸ ταύτης Ἀντίμαχος ἦν Ὀλυμπιονίκης, νικήσας ἐν Ὀλυμπιάδι στάδιον. Φλέγων ἐν ὀλυμπιάδι δ΄. Ἀντίμαχος Ἠλεῖος ἐκ Δυσποντίου στάδιον. Καὶ ἐν κζ΄. Δάιππος Κροτωνιάτης πὺξ Ἠλείων ἐκ Δυσποντίου τέθριππον. Μέμνηται δὲ αὐτῆς καὶ Τρύφων ἐν παρωνύμοις, γράφων οὕτως τὸ ἐθνικόν· Οἱ δὲ Δυσποντεῖς οὐ παρὰ τὴν πόλιν Δυσπόντιον, καλοῦνται. ἐλέγοντο γὰρ Δυσποντεῖς παρὰ τὸν Πέλοπος υἱὸν Δύσποντον.

D DYSPONTIUM, urbs Pisææ à Dyspontio Pelopis filio, circa viam, quæ ex Elide ad Olympiam. Ab hac erat Antimachus Olympionices, qui vicit in Olympiade stadium. Phlegon in Olympiade quarta. *Antimachus Eleus ex Dyspontio stadium.* Et in vigesima E septima. *Dahippus Crotoniates pugil Eleorum ex Dyspontio quadrigas* [vicit.] Meminit verò ejusdem [urbis] & Tryphon in Paronymis, *i. e.* Denominativis, scribens sic gentile. *Dysponteis non ab urbe Dyspontio vocantur, dicebantur enim* F *Dysponteis à Dysponto Pelopis filio.*

ΔΥΣΤΟΣ, πόλις Εὐβοίας. Θεόπομπος ἐν Φιλιππικῶν κ΄δ΄. Ἀποστήσας δὲ τοὺς ἐν αὐτῇ περιοικίᾳ τῶν Ἐρετριέων, ἐστράτευσεν ἐπὶ πόλιν Δύστον. Τὸ ἐθνικὸν Δύστιος.

DYSTUS, urbs EubϾ. Theopompus rerum Philippicarum libro vigesimo quarto. *Cum ad defectionem solicitasset eos, qui in vicinia Eretriensium habitabant, duxit exercitum contra* G *urbem Dystum.* Gentile Dystius.

ΔΩΔΩΝΗ [26], πόλις τῆς Μολοσσίδος ἐν Ἠπείρῳ, καθ᾽ ἣν Δωδωναῖος Ζεὺς, Δωδώνης μεδέων, καὶ Διονύσιος.

DODONE, urbs Molossidis in Epiro, apud quam Dodonæus Jupiter, qui Dodonæ præsidet, & Dionysius.

Δωδώνης Ἤπειρος ἀπείρατος ἐκτετάνυσται.

Dodones Epirus immensa extensa-est.

Φιλόξενος δὲ ὁ τὴν Ὀδύσσειαν ὑπομνηματίζων, δύο φησὶ Θετταλικὴν καὶ Θεσπρωτικὴν, οὕτως Δωδώνην νῦν φησι τὴν Θεσπρωτικὴν, ἐν ᾗ τὸ μαντεῖον ἐκ τῆς δρυός. Ἑτέρα δὲ ἡ Θετταλικὴ, ἀφ᾽ ἧς ὁ Ἀχιλλεὺς καλεῖ τὸν Δία, [27] ἔοικε δὲ οὕτως

H Philoxenus verò, qui Odysseam commentatus est, duas inquit esse, Thessalicam, & Thesproticam, sic Dodonen nunc dicit *Thesproticam*, in qua *erat* Oraculum ex quercu. Altera verò *erat* Thessalica, à qua Achilles vocat Jovem

Κεῖνον δ᾽ ἂν περὶ κόλπον ἴδοις ἐρικυδέα τύμβον
Τύμβον, ὃν Ἁρμονίης Κάδμοιό τε φῆμις ἐνίσπει,
Illum autem circa sinum videas insignem tumulum
Tumulum, quem Harmoniæ Cadmique fama dicit.

Loquitur Poëta de sinu Illyrico, quin etiam Eust. ad carmen citatum Illyrios ab Illyrio Cadmi & Harmoniæ filio nomen accepisse inquit; Lucanus apud Encheleas canit fuisse Cadmi sepulchrum ludens in nominis amphibologia. Ἐγχέλεις enim Græcè dicuntur anguillæ, ἐγχελεῖς verò Illyriæ populi: Sic ille lib. 3. v. 189.

——— *& nomine prisco*
Enchelïæ versi testantes funera Cadmi.

20 Ἔχε.] Legendum ἔχε, quod est Aorist. 2. à verbo χέω, passim occurrit.

21 Λέγει δὲ Παυσανίας ή.] Pro ή id est VIII. legendum ς΄ id est, VI. ut annotavit eruditissimus Tennulius, quia ipsissima illa verba, quæ sequuntur, leguntur apud Pausan. lib. VI.

22 Ἀφηστηκυῖαν.] Leg. ex Pausaniæ lib. VI. ἀφεστηκυῖαν.

23 Ὄνομα δὲ τῇ πόλει, &c.] Legend. ex ejusdem Pausan. lib. VI. ὄνομα δὲ τῇ πόλει τῇ νῦν, &c.

24 Δυσπόντιον.] Vide observationes nostras suo loco, ne actum agamus.

25 Ἀπὸ Δυσποντίου τοῦ Πέλοπος.] Pausan. lib. VI. Δυσποντέα Οἰνομάου παῖδα vocat.

26 Δωδώνη.] Vide notas nostras suo loco.

27 Ἔοικε δὲ οὕτως, &c.] *Videtur verò sic appellatum fuisse* [*Oraculum*] *illud*, [ex Homero]

——— *circum autem Selli.*

Et c. Sic ordinari debent illa, ut in nostra versione fecimus. Sunt enim Mœonii vatis carmina, quæ apud eum leguntur Il. 16. v. 234. Fuit hoc oraculum celeberrimum & antiquissimum inter Ethnicos cujus inter alios meminit Luc. lib. 3. v. 18.

quer-

τως ἐπικεκλῆσθαι τὸ ἀμφὶ Σελλοῖς, οἱ ναίουσιν A
ὑποφῆται ἀνιπτόποδες χαμαιεῦναι. Πῶς γὰρ
τούτων μέμνηται ἀπὸ τῆς Θετταλικῆς καλῶν αὐτόν· Οὕτω δὲ καὶ Ἐπαφρόδιτος ἐν τῇ π΄ τῆς Ἰλιάδος. Τιμᾷ τοὺς ἐν Δωδώνῃ ἔχοντας ἐπιφανὲς μαντεῖον, B

Τὸν δ' ἐς Δωδώνην φάτο βήμεναι.

Ἐπικέκληκε δὲ Ἀχιλλεὺς τὸν ἐν τῇ Θεσσαλίᾳ γειτνιῶντα Θεὸν, [28] ὡς καὶ ὁ Πίνδαρος εὔχεται τῷ Λυκηγενεῖ, καὶ ὁ Χρύσης τῷ Σμινθεῖ. Τὸν δὲ Δωδωναῖον [29] ἔλεγον καὶ ναῖον. Ζηνόδοτος δὲ C γράφει Φηγωναῖε, ἐπεὶ ἐν Δωδώνῃ πρῶτον φηγὸς ἐμαντεύετο. Καὶ Σουίδας δέ φησι, Φηγωναίου Διὸς ἱερὸν εἶναι ἐν Θεσσαλίᾳ, [30] καὶ τούτου ἐπικαλεῖσθαι. Ἕτεροι δὲ γράφουσι Βωδωναῖε. Πόλιν γὰρ εἶναι Βωδώνην, ὅπου τιμᾶται. D Κινέας δέ φησι πόλιν ἐν Θεσσαλίᾳ εἶναι, καὶ φηγὸν, καὶ τὸ τοῦ Διὸς μαντεῖον εἰς Ἤπειρον μετενεχθῆναι. Ὠνόμασται δὲ κατὰ Θρασύβουλον, [31] ὡς Ἐπαφρόδιτος ὑπομνηματίζων τὸ β΄ αἴτιον, ἀπὸ Δωδώνης μιᾶς τῶν ὠκεανίδων νυμφῶν. E Ἀκεστόδωρος δὲ [32] ἀπὸ Δωδώνου τοῦ Διὸς καὶ Εὐρώπης. [33] Εἰκὸς δὲ ἀπὸ Δωδῶνος ποταμοῦ, ὃν παρατίθησιν ὁ Τεχνικὸς ἐν τῷ α τῆς καθόλου, λέγων οὕτως· Δωδὼν ποταμὸς Ἠπείρου. [34] Διτταὶ δ' εἰσὶ Δωδῶναι, αὕτη καὶ ἡ ἐν Ἰταλίᾳ, κα- F θάπερ

vem *Dodonæum*, videtur verò sic appellatum fuisse *oraculum* illud *ex Homero.*

— Circum autem Selli
Te habitant vates illotis pedibus humi-dormientes.

Quomodo enim horum meminit à Thessalica vocans eum, sic verò Epaphroditus ad Iliad. 16. *Honorat eos, qui Dodonæ habent illustre oraculum.*

Hunc verò Dodonen dicebat ivisse.

In vocavit verò Achilles Deum in Tessalia vicinum, quemadmodum etiam Pindarus precatur *Apollinem* in-Lycia-genitum, & Chryses Smintheum. *Iovem* verò Dodonæum dicebant & næum. Zenodotus autem scribit, *Phegonae*, quoniam Dodonæ primum fagus oracula-edidit. Et Suidas inquit Phegonæi Iovis templum esse in Thessalia, & ab hoc denominari. Alii verò scribunt, *Bodonae*. Urbem enim esse *Bodonam*, ubi colitur. Cineas autem inquit, urbem in Thessalia esse, & fagum & Iovis oraculum in Epirum esse translatum. Nomen verò habuit juxta Thrasybulum, ut Epaphroditus commentans secundum [Librum] Causarum, à Dodona una Oceanidum Nympharum. Acestodorus autem à Dodone Iovis & Europæ. Verosimile verò est à Dodone fluvio [nomen accepisse] quem apponit Technicus lib. primo [historiæ] universalis dicens sic: *Dodon fluvius Epiri.*

——— *quercusque silentes*
Chaonio veteres liquerunt vertice Sellæ.

Poëtæ non curant nominum terminationes, qui *Selli* Homero, *Sellæ* dicuntur Lucano; fuisse hoc Oraculum à Pelasgis antiquissimis omnium, qui in Græcia dominati sunt, institutum tradit Geographus lib. 7. Ovid. Trist. 4. 8. & Delphicum & Dodonæum propter celebritatem & antiquitatem videtur conjunxisse. Sic enim ille canit loco citato:

Hæc mihi si Delphos, Dodonaque diceret ipsa,
Esse videretur vanus uterque locus.

At ætate Strabonis & Dodonæum Oraculum & reliqua omnia jam defecerant, ut idem tradit Libro supra citato.

28 Ὡς καὶ ὁ Πίνδαρος, &c.] Putabam Stephanum respexisse Thebani Cygni locum Pyth. Od. I. col. XV. Ubi precatur Lycium Apollinem, sed longè alia est Stephani mens. Loquitur enim de *Pandaro*, Apollinis Λυκηγενοῦς sacerdote, quorum meminit poëtarum parens Il. 4. v. 88. 101. quam sententiam confirmant illa quæ sequuntur apud eundem Stephanum. Καὶ ὁ Χρύσης τῷ Σμινθεῖ, &c. Chryses iste fuit sacerdos Apollinis Sminthei, quem invocat Il. I. v. 39. Quare apud Stephanum pro Πίνδαρος legendum Πάνδαρος, de quo ne ille quidem illustrissimus nihil affirmantis Academiæ præses dubitaret. Hanc latentem, & subdolam lectionis syrtim patefecit Jacobus Gronovius, in paucis doctus, ac in paucis etiam nobis amicus, alioquin eam navicula nostra, ut solet in locis nesciis nescia præteriret.

29 Ἔλεγον καὶ ναῖον.] Est locus, ut qui maximè corruptus, sed non prorsus occisa est res; Stephanus noster sine ope divini senis eum pristinæ sanitati restituet, apud quem in epitoma, in voce Δωδώνη, pro καὶ ναῖον legitur, καιναῖον, non absimili modo apud Strabonem lib. 7. pro δεκένεον scribitur δὲ κένεον, vel si malueris pro καὶ ναῖον leges Βωδωναῖον tanquam ab urbe Δωδώνη, Ubi Jupiter iste, de quo agit colebatur, ut mox inquit ipse.

30 Καὶ τούτου, &c.] Legendum puto, καὶ ἀπὸ τούτου.

31 Ὡς Ἐπαφρόδιτος ὑπομνηματίζων τὸ β΄ αἴτιον.] *Ut Epaphroditus commentans secundum [librum] causarum.* sine dubio pro τὸ β΄ αἴτιον legendum est τὸ β΄ αἰτιῶν, ac forsitan erat liber iste causarum scriptus à Callimacho, cujus libri αἰτιῶν, i. e. *causarum* celebrantur ab Stephano in Ἀρκαδικὸν & in Ἀσβύσται, quos Epaphroditus commentatus est, juxta Stephani sententiam. Fuit verò Epaphroditus Chæronensis grammaticus eruditissimus, qui triginta millia librorum selectorum sibi comparavit, vixit sub Nerone atque ad Nervæ usque tempora vitam produxit, plurima relinquens scripta, ut rerum monumentis tradit Suidas, cujus nec Vossius, nec Jonsius, quod est mirum, meminerunt.

32 Ἀπὸ Δωδώνου τοῦ Διὸς, &c.] Forsitan scribendum ἀπὸ Δωδῶνος, quia rectus Δωδῶνος, seu Δωδώνης non invenitur, ut ego puto.

33 Εἰκὸς δὲ ἀπὸ Δώδωνος ποταμοῦ, &c.] Ex omnibus Dodonæ etymologiis hæc à fluvio Dodone verosimilior mihi videtur, ut plerumque enim civitates á fluviis nomina accepere, etsi Græci semper ad manum habent, vel Ducem, vel Regem, vel etiam, si Dîs placet, Deum ὡς ἀπὸ τῆς μηχανῆς, à quo nomina imponunt civitatibus. Technicus hoc in loco non est intelligendus Apollonius Dyscolos, sed Herodianus, quod ex libri citati epigrapha dignoscitur. Etenim Herodianus etiam *Technicos* vocatur ab Eustathio ad Il. 2. idem à Suida in Ἀπολλώνιος Ἀλεξανδρεὺς vocatur *Technographus*. Dodonis verò fluvii meminit Eust. ad Periegetæ v. 430.

34 Διτταὶ δ' εἰσὶ Δωδῶναι, &c.] *Duæ verò sunt Dodonæ, hæc & in Italia.* Italiæ Dodonam nemo, memorat, at cum ipse supra ex Philoxeno ad Odysseam duas dicat fuisse hujus nominis urbes Thessalicam & Thesproticam, sine dubio pro καὶ ἐν Ἰταλίᾳ legendum est, καὶ ἐν Θετταλίᾳ i. e. *& in Thessalia*; facilis enim est transitus ex Θετταλίᾳ in Ἰταλίᾳ. Certissimam esse existimo meam conjecturam, quam etiam confirmo ex Eustathio ad Il. π. fol. (mihi) 1074. ubi inquit: Ἰστέον δὲ καὶ ὅτι δύο Δωδῶναι κατά τινας, ἡ μὲν Θεσσαλίας. ἡ δὲ, Μολοσσίας. i. e. *Sciendum sanè, duas esse Dodonas juxta nonnullos. Thessaliæ altera, altera Molossiæ.* Non desunt hujusmodi παροράματα apud Stephanum. Mnaseas verò est nomen scriptoris Tyrii corruptum ab Hebræo מנשה Menaseh, de quo vide sis breviarium nostrum Auct. quos ad testim. vocat Stephanus.

35 Νῶ

ϑάπερ ἄλλοι καὶ Μνασέας. Λέγεται καὶ Δωδὼν, A ἧς τὴν γενικὴν Σοφοκλῆς Ὀδυσσεῖ Ἀκανθοπλῆγι. 35 Νῦν δ' οὔτε με εἰς Δωδῶνος, οὔτε Πυθικῶν γυ * * * τις ἀπείσειεν. Καὶ δοτική. 36 Δωδῶνιν αἴων Ζεὺς ὁμέστιος βροτῶν. Καὶ ἐν Τραχινίαις. Ὥς τὴν παλαιὰν φηγὸν αὐ- B δῆσαί ποτε Δωδῶνι 37 δισσῶν ἐκ πελειάδων ἔφη. Καὶ Καλλίμαχος. Τὸν ἐν Δωδῶνι λεγόμενον οὖν ἠχωχαλκὸν ἤγειρον. Καὶ τὴν αἰτιατικήν φησιν Εὐφορίων Δωδῶνα ἐν Ἀνίῳ. C

Ἱκόμεθ' ἐς Δωδῶνα Διὸς φηγοῖο προφῆτιν.

38 Λέγεται δὲ καὶ εἰς Ω. Σιμμίας ὁ Ῥόδιος.

Ζηνὸς ἕδος Κρονίδαο μάκαιρ' ὑπεδέξατο Δωδώ. D

Ἠδύνατο δὲ ἡ Δωδῶνος γενικὴ μετὰ τῆς λοιπῆς κινήσεως καὶ κλίσις εἶναι τοῦ Δωδὼν, εἴπερ ἦν ἐν χρήσει τῆς πόλεως ἡ εὐθεῖα. 39 Διόπερ ἔοικεν ὁ τεχνικὸς μεταπλασμὸς ἡγεῖσθαι τὸ ἐθνικὸν ταύτης ἄρρητον ὡς πεπονθυίας, εἰ δέ τις χρηματί- E σειεν, ἔσται Δωδώνιος, ὡς Πλευρῶνος Πλευρώνιος, Καλυδῶνος Καλυδώνιος, τῆς μέντοι Δωδώνης Δωδωναῖος. Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ. Μολοσσῶν πρὸς μεσημβρίης οἰκέουσι Δωδωναῖοι. Καὶ Ὅμηρος. G

40 Ζεῦ ἄνα Δωδωναῖε·

Καὶ Κρατῖνος Ἀρχιλόχοις. Δωδωναίῳ κωὶ βωλοκόπῳ τίτθη γεράνῳ προσεοικώς. Καὶ τὸ θῆλυ

Epiri. Duæ verò sunt Dodonæ, hæc & altera in Italia, ut alii & Mnaseas. Dicitur & Dodon, cujus genitivum Sophocles in Ulysse spinis-flagellato [affert.] *Nunc verò, nec ad Dodonis, nec ad Pythicorum * * * quis abierit.* Et Dativum: *Dodoni habitans Jupiter eumdem-habens-larem cum mortalibus.* Et in Trachiniis: *Ut antiquam fagum cecinisse aliquando duabus ex columbis dicebat.* Et Callimachus: *Illud in Dodone dictum echochalcon*, i. e. *Echo-resonans as suscitarunt.* Et accusativum Dodona dicit Euphorion in Anio:

Venimus in Dodona Iovis fagi fatidicam.

Dicitur etiam & [nominativus] per *ω* mega, Simmias Rhodius,

Iovis sedem Saturni beata excepit Dodo.

Poterat verò Dodonis genitivus cum reliquis casibus, & declinatio esse [à nominativo] Dodon, siquidem erat in usu civitatis nominativus. Quamobrem videtur Technicus metaplasmum existimare gentile hujus, inusitatum tamquam passæ [nominativum] quod si quis usus fuerit, erit Dodonius, ut à genitivo Pleuronis, Pleuronius, à genitivo Calydonis, Calydonius, sed à genitivo, Dodones Dodonæus [formatur.] Hecatæus Europa. *Molossorum ad meridem habitant Dodonai.* Et Homerus:

Jupiter rex Dodonae —

Et Cratinus in Archilochis. *Dodonæo cam glebas-frangenti mamma grui assimilis.* Et fœminium Dodo-

35 Νῦν δ' οὔτε με εἰς Δωδῶνος, οὔτε Πυθικῶν γυ .... τις ἀπείσειεν.] *Nunc verò nec ad Dodonis, nec ad Pythicorum * * * quis abierit.* In quibus verbis pro οὔτε με Πυθικῶν γυ * leg. οὔτε μὲν Πυθικῶν γυναῖκας, i. e. *nec ad Pythicorum fœminas*: τὸ γυ enim nil est aliud, nisi τὸ γυναῖκας, quod etiam ex historia confirmatur, quandoquidem & apud Dodonæum, & Pythicum oraculum fœminæ oracula reddebant, quas paulò infra ex Sophocle vocat θεσπιῳδοὺς ἱερέας, & columbæ, quas finxerunt ex quercu Dodonide oracula reddere, erant fœminæ, auctore Herodoto lib. secundo cap. 52.

36 Δωδῶνιν αἴων.] legendum Δωδῶνι ναίων, error ex incuria, vel transcribentium, vel impressoris tralativus, sed non jocularis, qui ultimam prioris dictionis litteram, quæ pertinebat ad subsequentem dictionem, priori applicarunt. Sic in Epitoma pro Αἰγάτης· Αἰολίδος ἄκρα, legendum, Αἴα τῆς Αἰολίδος ἄκρα, ut suo loco annotavimus.

37 Δισσῶν ἐκ πελειάδων, &c.] *Duabus ex columbis*, &c. Poëtæ omnia fabulis involvebant, at sub illis aliquando latebat historiæ veritas, circa columbas illas Dodonæas verosimile est, quod refert Serv. ad Æneid. lib. 3. v. 466. fuisse scilicet quercum circa templum Dodonæum, ex cujus radicibus fons manabat, qui suo murmure instinctu Deorum diversis oracula reddebat: quæ murmura anus Pelias nomine interpretata hominibus differebat; ac quia lingua Thessala seu Molotide γραίας προφήτιδας vocabant πελείας, auctore Eust. ad Odyss. ξ. ex editione Basileæ fol. 545. hinc columbarum Dodonidum fabula procedere videtur, de quibus adeundus Herodot. lib. 2. c. 52.

38 Λέγεται δὲ καὶ εἰς Ω,] id est Dicitur verò & in omega, sine dubio legendum est, Λέγεται δὲ καὶ διὰ τοῦ Ω, vel Λέγεται δὲ καὶ Δωδώ; hi duo sunt modi loquendi Stephano familiares, paulò supra inquit Λέγεται καὶ Δωδών. Illius Simmiæ Poëtæ cujus auctoritate utitur, meminit Geographus lib. 8. atque eamdem affert auctoritatem scilicet Δωδὼ pro Δωδώνη ut & δῶ pro δῶμα & alia plura hujus farinæ.

39 Διόπερ ἔοικεν ὁ Τεχνικὸς μεταπλασμὸς ἡγεῖσθαι, &c.] Hæc sic sunt concipienda, διόπερ ἔοικεν ὁ Τεχνικὸς μεταπλασμὸν ἡγεῖσθαι τὸ ἐθνικὸν ταύτης, ἄρρητον ὡς πεπονθυίας, εἰ δέ τις χρηματίσειεν, ἔσται Δωδώνιος, &c. id est, *Quamobrem videtur Technicus metaplasmum existimare gentile hujus, inusitatum tanquam passæ [nominativum,] quod si quis usus fuerit, erit Dodonius*, &c. Hoc modo interpretanda esse hæc verba ratio videtur clamare. Nam Stephanus paulò supra citat Technicum lib. 1. τῆς καθόλου, & τὸ ἡγεῖσθαι hoc in loco non potest dici de re inanimata, τὸ ἄρρητον scilicet εὐθεῖαν, noster usurpat pro nominativo inusitato, qua phrasiologia utitur in Βερέκυντος, ut & Eust. ad Il. 1. ex edit. Basileæ fol. 37. Meam conjecturam affirmat epitomator in Δωδώνη apud quem hæc leguntur: Λέγεται δὲ καὶ Δωδὼν ἧς τὸ ἐθνικὸν οὐχ εὕρηται), id est, *dicitur verò & Dodon, cujus gentile non invenitur.* Sæpenumero una litera invertit Auctorum & Interpretum mentem: metaplasmus verò fit, quando in aliqua voce ulla fit mutatio contra originem vel inflexionem, per prosthesin, aphæresin, epenthesin, syncopen, paragogen, apocopen, seu tmesin, antithesin, metathesin, & alia hujusmodi quæ mihi nunc non occurrunt.

40 Ζεῦ ἄνα Δωδωναῖε.] Est hemistichium desumptum ex Il. 16. v. 233. cujus integer versus est:

Ζεῦ ἄνα Δωδωναῖε, Πελασγικὲ, τηλόθι ναίων.
Jupiter Rex Dodonæe, Pelasgice longè habitans.

Æschylus in Promethio Thesprotum Jovem vocat quem Hom. Dodonæum,

Τήν τ' αἰπύνωτον τ' ἀμφὶ Δωδώνην, ἵνα
Μαντεῖα, θῶκός τ' ἐστὶ Θεσπρωτοῦ Διός,

Excelsamque circa Dodonen, ubi
Oraculum, domusque est Thesproti Jovis.

41 Παλ-

θῆλυ Δωδωνὶς ἀπὸ τοῦ Δωδώνη, [41] ὡς Παλλύνη A
Παλλωνίς. [42] Ἀπολλώνιος.

Στεῖραν Ἀθηναίη Δωδωνίδος ἥρμοσε φηγοῦ.

[43] Καὶ Σοφοκλῆς Ὀδυσσεῖ Ἀκανθοπλῆγι. Τὰς θεσπιῳδοὺς ἱερέας Δωδωνίδας. Ἀπολλόδωρος B
δὲ ἐν α΄ περὶ θεῶν, τὸ Δωδωναῖον οὕτως ἐτυμολογεῖ. Καθάπερ οἱ τὸν Δία Δωδωναῖον μὲν καλοῦντες, ὅτι δίδωσιν ἡμῖν τὰ ἀγαθά. Πελασγικὸν δὲ, ὅτι γῆς πέλας ἐστίν. [44] Ἔστι δὲ καὶ Δωδωναῖον χαλκεῖον παροιμία ἐπὶ τῶν πολλὰ λαλούν- C
των, [45] ὡς Μενεδήμων φησίν. Ἀπὸ τοῦ τὸν ναὸν τοῦ Δωδωναίου Διὸς τοίχους μὴ ἔχοντα, ἀλλὰ τρίποδας πολλοὺς ἀλλήλων πλησίον, ὥστε τοῦ ἑνὸς ἁπτόμενον παραπέμπειν διὰ τῆς ψαύσεως τὴν ἐπήχησιν, ἑκάστῳ διαμένειν τὸν ἦχον ἄχρις αὖ- D
θις τοῦ ἑνὸς ἐφάψηται. ἡ παροιμία δὲ οὔ φησιν εἰ μὴ χαλκίον, ἐν ἄλλῳ λέβητας ἢ τρίποδας πολλούς. Προσεκτέον οὖν [46] τῷ περιηγητῇ Πολέμωνι ἀκριβῶς τὴν Δωδώνην ἐπισταμένῳ, καὶ Ἀριστείδῃ τὰ τούτου μεταγεγραφότι, λέγοντι E
κατὰ τὸ β΄. ἐν τῇ Δωδώνῃ στῦλοι β΄ παράλληλοι καὶ παρεγγὺς ἀλλήλων, καὶ ἐπὶ μὲν θατέρου χαλκίον ἐστὶν οὐ μέγα. Τοῖς δὲ νῦν παραπλήσιον λέβησι, ἐπὶ δὲ θατέρου παιδάριον ἐν τῇ δεξιᾷ χειρὶ μαστίγιον ἔχον, οὗ κατὰ τὸ δεξιὸν μέρος ὁ τὸ F
λεβήτιον ἔχων κίων ἑστήκει. Ὅτ᾽ ἂν οὖν ἄνεμον συμβῇ πνεῖν τοὺς τῆς μάστιγος [47] ἱμάντας χαλκοῦς ὄντας ὁμοίως τοῖς ἀληθινοῖς ἱμᾶσιν, αἰωρουμένους ὑπὸ τοῦ πνεύματος, συνέβαινε ψαύειν τοῦ χαλκίου, καὶ τοῦτο ἀδιαλείπτως ποιεῖν, ἕως ἂν ὁ G
ἄνεμος διαμένῃ, καὶ κατὰ μέν τοι τοὺς ἡμετέρους φησὶν ὁ Ταρραῖος. Εἰ μὲν λάβῃ τῆς μάστιγος, οἱ δὲ ἱμάντες *** πεπτώκασιν. Παρὰ μέντοι τῶν ἐπιχωρίων ἠκούσαμεν, ὡς ἐπείπερ ἐτύπτετο μὲν

Dodonis à nominativo Dodone, ut à nominativo Pallene, Pallenis. Apollonius:

Carinam Minerva ex Dodonide aptavit fago.

Et Sophocles in Ulysse spinis-flagellato. *Fatidicas sacerdotes Dodonidas.* Apollodorus verò lib. 1. de Diis, sic nominis Dodonæi etymologiam-explicat. *Quemadmodum qui* Jovem Dodonæum *vocant, quod dat nobis bona. Pelasgicum verò* [Jovem] *quod* γῆς πέλας, i. e. *prope terram est.* Est verò & Dodonæum æs parœmia de eis, qui multa loquuntur, ut Menedemon inquit. Ab eo, quod Jovis Dodonæi templum muros non haberet, sed tripodes multos sibi invicem proximos adeo, ut si unus percuteretur per contactum singulis transmitteret resonantiam atque perduraret echo donec iterum ad alterum pertingeret. Parœmia verò non inquit nisi Æs, in alio lebetes vel tripodes multos. Assentiendum igitur est Polemoni Periegetæ, qui exactè Dodonam noverat, & Aristidæ, qui, ejus opera transcripsit, dicenti libro secundo, *Dodonæ duæ sunt columnæ parallelæ* & *sibi invicem* propinquæ, & in altera quidem æneum vas est non magnum. Hodiernis lebetibus assimile, in altera verò puerulus in manu dextra flagellum habens, cujus ad dextram partem stabat columna pelvim habens. Cum igitur contingat ventum flare, flagelli lora ænea, quæ sunt similia veris loris cum à vento attollebantur, contingebat percutere vas-æneum illud, & hoc indesinenter facere, quousque ventus perseverat, & secundum nostros quidem inquit Tarrhæus: *Si quis apprehenderit flagellum *** loca cecide-*

41 Παλλύνη Παλλωνίς.] Legendum Παλλήνη, Παλληνίς, vel Πελλήνη Πελληνίς; ut apparet ex Stephano in Πελλήνη.

42 Ἀπολλώνιος.] Versus ille legitur apud Apollon. Argonauticor. lib. 1. v. 526. & lib. 4. v. 583. sic:

——— τρόπ᾽ ἀνὰ μέσσην
Στεῖραν Ἀθηναίη Δωδωνίδος ἥρμοσε φηγοῦ.
——— quod ad mediam
Carinam Minerva è Dodonide aptavit fago.

Cujus carinæ lignum, scilicet navis Argûs fingit fuisse vocale, quemadmodum & ipsam fatidicam quercum, à qua oracula Jovis Argonautæ accipiebant.

43 Σοφοκλῆς Ὀδυσσεῖ ἀκανθοπλῆγι.] *Sophocles Ulysse spinis-flagellato.* Titulos omnium fabularum Sophoclis collegit Casaubonus ad Athenæi lib. 7. c. 4. inter quas erant duæ fabulæ, nomine Ulyssis insignitæ, alteri nomen erat Ὀδυσσεὺς μαινόμενος, id est Ulyss. furens, alteri Ὀδυσσεὺς Ἀκανθοπλήξ, i. e. *Ulysses spinis-flagellatus.*

44 Ἔστι δὲ καὶ Δωδωναῖον χαλκεῖον.] *Est verò & Dodonæum æs, parœmia de eis, qui multum loquuntur.* De qua diversas refert sententias, sed illa de Lebete & puero flagellum manu dextra tenente, quo æneum illud tintinnabulum flante vento verberabat, est verosimilior, quam & Aristoteles apud Suidam in Δωδωναῖον χαλκεῖον confirmat redarguens illam sententiam Menedemonis, quam affert noster, ad quod videtur alludere Juvenalis Sat. 6. v. 440.

Tot pariter pelves, tot tintinnabula dicas
Pulsari, jam nemo tubas, nemo æra fatiget
Una laboranti poterit succurrere Lunæ.

Pelves verò illæ, seu Lebetes erant vasa ænea, quæ uno tactu universa solebant sonare, cujus rei locuples est testis inter alios Serv. ad Æneid. lib. 3. v. 466.

45 Ὡς Μενεδήμων φησί.] *Ut Menedemon inquit.* legendum existimo ὡς Δήμων φησί. i. e. *ut Demon inquit.* Sic enim scribitur hujus Auctoris nomen apud Suidam loco supra citato, ac paulò infra inquit idem Suidas Menandrum usum esse hac parœmia scilicet, *Dodonæum æs,* Ἀυλητρίδι πρὸς Δήμωνα.

46 Περιηγητῇ Πολέμωνι.] *Periegetæ Polemoni.* Duo scriptores hoc titulo gaudent Polemon iste, & Dionysius, qui suum opus inscripsit *Periegesis Oecumenes,* id est, *terræ habitatæ descriptio.* Diversi verò memorantur Polemones, de quibus vide sis breviarium nostrum Auctorum, quos ad testimonium vocat Stephanus.

47 Ἱμάντας χαλκοῦς.] *Lora æris.* Lege ἱμάντας χαλκέους, i. e. lora ærea, quæ lectio confirmatur ex Aristotele apud Suidam in Δωδωναῖον χαλκεῖον, cujus sunt verba: Ἐπὶ θατέρου δὲ παῖδα κρατοῦντα μάστιγα, ἧς τοὺς ἱμάντας χαλκέους ὄντας σειομένους ὑπ᾽ ἀνέμου τῷ λέβητι προσκρούειν. id est, *In altera verò (columna) puerum qui tenet flagellum, cujus lora sunt ærea, quæ à vento concussa in lebetem impingunt.* Eadem verba citat Eust. ad Odyss. ξ.

μὴν ὑπὸ μάστιγος, ἠχεῖ δ' ἐπὶ πολὺν χρόνον, A [48] ὡς χειμερίας τῆς Δωδώνης ὑπαρχούσης, εἰκότως εἰς παροιμίαν παρεγένετο. Μέμνηται αὐτῆς Μένανδρος ἐν Ἀῤῥηφόρῳ. [49] Ἐὰν δὲ κινήσῃ μόνον τὴν Μυρτίλην ταύτην τις, ἣν τίτθην καλεῖ, πέρας ποιεῖ λαλιᾶς τὸ Δωδωνεῖον ἄν τι B χαλκίον ὃ λέγουσιν ἠχεῖν, ἂν παρήψαθ' ὁ παριὼν, τὴν ἡμέραν ὅλην, καταπαῦσαι θᾶττον, ἢ ταύτην λαλοῦσαν, νύκτα γὰρ προσλαμβάνει.

cident. Ab incolis quidem audivimus æs illud à flagello verberatum longo tempore resonare, cum urbs Dodone sit hiemalis, unde meritò in parœmiam abiit. Meminit ejus Menander in Arrhephoro. *Si quis tantum moverit Myrtilen hanc, quam nutricem vocat, finem facit loquelæ Dodonæum vas illud æneum, quod dicunt resonare, siquis transiens illud tetigerit, totam diem, citiùs desinere, quam hanc loquacem, noctem enim adjungit* [loquelæ]

ΔΩΝΕΤΤΙΝΟΙ, ἔθνος Μολοσσικόν. Ῥιανὸς δ' Θεσσαλικῶν. C

Ἀτὰρ Δωνέττινοι ἠδ' ὀτρηροὶ Κεραῖνες.

Καὶ ἐν τῷ ζ'.

Ἑπτὰ δὲ Δωνέττινοι, ἀτὰρ ὀκτὼ καὶ δέκα Κᾶρες.

DONETTINI, gens Molossica. Rhianus quarto Thessalicorum.

Cæterum Donettini, & seduli Ceraines.

Et libro septimo.

Septem verò Donettini, at octodecim Cares.

ΔΩ͂ΡΑ [50], νῆσος ἐν τῷ Περσικῷ κόλπῳ, D καθὰ Στράβων ις'. [51] Τὸν Δεμαζήνην ἐπάρχειν νήσου τινὸς τῶν ἐν τῷ Περσικῷ κόλπῳ, καλεῖσθαι δὲ τὴν νῆσον Δῶρα. Ὁ νησιώτης Δωρίτης. Ὡς ἐκ Στάγειρα Σταγειρίτης, Ἄβδηρα Ἀβδηρίτης. Οὕτω καὶ Ὧρος. Εἰ δὲ [52] τῷ τῆς χώρας τόπῳ E χαρακτηρισθῆναι δεῖ, Δωρηνὸς, ὡς Σωφηνὸς. [53] Ἀραξηνὸς Νισιβηνός.

DORA, insula in Persico sinu juxta Strabonem lib. XVI. *Demazenen præfuisse insulæ cuidam earum, quæ sunt in Persico sinu, vocari verò insulam Dora.* Insulanus Dorita, ut ab Stagira Stagirita, Abdera Abderita. Sic & Orus, si verò regionis typo utendum est, Dorenus, ut Sophenus, Araxenus, Nisibenus.

ΔΩ΄ΡΙΟΝ [54], πόλις μία τῶν τριῶν, ὧν Ὅμηρος μνημονεύει.

Καὶ Πτελεὸν, Ἕλος τε καὶ Δώριον.

F Δικαίαρχος δὲ τέτταρας ταύτας εἶναί φησι, καὶ Πτελέας, οὐ Πτελεὸν τὴν μίαν καλεῖ. Κατὰ τὸ πρῶτον τοῦ βίου τῆς Ἑλλάδος βιβλίον. Τῶν δ' ἐν τῇ Πελασγιώτιδι χώρᾳ Δωριέων κατοικούντων μέρος τι μετὰ τῶν ἐν τῷ. Γνώμην G εἶχον τὴν ἀποικίαν ἐκπέμπειν τοῖς ** Τραχινίοις βουλόμενοι καὶ Δωριεῦσι τιμωρεῖν. Ἡρόδοτος δὲ ἐν τῇ α'. Περὶ τοῦ Δωρικοῦ γένους φησὶ πολυ-

DORIUM, urbs una trium, quarum Homerus meminit.

Et Pteleon Helosque & Dorium.

Dicæarchus verò quatuor has esse inquit, & Pteleas, non Pteleum unam vocat libro primo de vita Græciæ: *Doriensium verò qui in Pelasgiotide regione habitant, pars quædam * * Erant in sententia deducendi coloniam ** Trachiniis volentes & Doriensibus illatam injuriam ulcisci.* Herodotus verò libro primo de Dorica gente inquit, valdè erroneam eam vocans, & ostendens sic, Gens

48 Ὡς χειμερίας τῆς Δωδώνης ὑπαρχούσης.] *Cum urbs Dodone sit hiemalis.* Nostro Auctori Dodone dicitur Χειμέριος, i. e. *hiemalis*, proprius à Mœonio vate Il. π'. v. 234. & Il. β' v. 750. vocatur δυσχείμερος, i. e. *difficilis habitatu præ frigore hyberno.*

49 Ἐὰν δὲ κινήσῃ μόνον τὴν Μυρτίλην, &c.] *Si quis tantum moverit Myrtilen hanc, quam nutricem vocat, finem facit prius loquelæ Dodonæum vas illud æneum, &c.* Sunt verba Menandri in Arrhephoro, ubi comparat Myrtilen illam loquacem cum Dodonæo tintinnabulo: at multò melius depingit Juvenalis hujusmodi fœminas loquaces Sat. 6. v. 440. cujus carmina adduximus ad N. 44. proximè præcedentem. Arrhephorus verò erat epigraphe fabulæ cujusdam Menandri, de quo videsis Breviarium nostrum.

50 Δῶρα, &c.] Insula in Persico sinu ex Strab. lib. 16, de qua vide observationes nostras suo loco.

51 Τὸν Δεμαζήνην, &c.] Sunt verba ex Strabonis lib. 16. apud quem sic scribuntur, Φησὶ δ' ὁ Νέαρχος τὸν Μιθρωπάστην ἐντυχεῖν αὐτοῖς μετ' Ἀμαζήνου· Τὸν δὲ Ἀμαζήνην ἐπαρχεῖν νήσου τινὸς τῶν ἐν τῷ Περσικῷ κόλπῳ. καλεῖσθαι δὲ τὴν νῆσον Δοράκτα. i. est, *Inquit verò Nearchus Mithropasten occurisse ipsis cum Amazene, Amazenen autem præfectum esse cuidam insulæ earum, quæ in Persico sinu, vocari verò insulam Doracta.* Quare apud Stephanum pro τὸν Δεμαζήνην leges τὸν δὲ Ἀμαζήνην. Hujusmodi error non infrequens est inter transcriptores & impressores, qui per incuriam præcedentis dictionis ultimam cum prima sequentis conjungunt, ac ita ex τὸν δὲ Ἀμαζήνην fecere τὸν Δεμαζήνην. Hujus insulæ meminit Cosmographus Geographiæ lib. VI. cap. VIII. apud quem pro Δῶρα scribitur Θαρὼ, sed perperam.

52 Τῆς χώρας τόπῳ, &c.] *Regionis* loco. Lege τῷ χώρας τύπῳ, i. e. *regionis typo*, id est, forma; loquendi modus apud Stephanum frequens pariter, ac typographi error.

53 Ἀραξηνός.] *Araxenus.* Suspicor legendum esse Ξερξηνός. Nam ab Araxe Armeniæ fluvio non deducitur nisi Ἀράξιος, nec mireris. Etenim in Νίσιβις etiam scribitur Ταξηνὸς pro Ξερξηνὸς, ubi statim sequitur Καμβυσηνός. *Araxene* enim & *Taxene* regio non invenitur, sed *Cambysene*, & *Xerxene*, sic legitur apud Epitomatorem in Νίσιβις gentile, Νισιβηνὸς, Σωφηνὸς, Ταξηνὸς, Καμβυσηνός: at nunc inquit Δωρηνὸς, ὡς Σωφηνὸς, Ἀραξηνὸς, Νισιβηνός.

54 Δώριον.] *Dorium.* Fuit urbs Elidis, de qua consule observationes nostras. Versiculus ille legitur apud Mœonium vatem. Il. 2. v. 595. hoc modo:

Καὶ Πτελεὸν, καὶ Ἕλος, καὶ Δώριον ἔνθα τε Μοῦσαι
Ἀντόμεναι Θάμυριν τὸν Θρήϊκα παῦσαν ἀοιδῆς,

Et Pteleon, & Helos. & Dorium, ubi Musæ
Occurrentes Thamyrin Threicum privarunt cantu.

55 Τὸ

πολυπλάνητον αὐτὸ καλῶν καὶ δεικνὺς οὕτως. A [55] Τὸ δὲ πολυπλάνητον κάρτα. Ἐπὶ μὲν γὰρ Δευκαλίωνος βασιλέως ᾤκεε τὴν Φθιῶτιν. Ἐπὶ δὲ Δώρου τοῦ Ἕλληνος τὴν ὑπὸ τὴν Ὄσσαν τε καὶ τὸν Ὄλυμπον χώρην καλεομένην Ἱστιαιῶτιν, ἐκ δὲ Ἱστιαιώτιδος ὡς ἐξανέστη ὑπὸ Καδμείων, ᾤκεεν B ἐν Πίνδῳ Μακεδνὸν καλεόμενον, ἐντεῦθεν δὲ αὖθις εἰς τὴν Δρυοπίδα μετέβη. Καὶ ἐκ τῆς Δρυοπίδος οὕτως ἐς Πελοπόννησον ἐλθὸν, Δωρικὸν ἐκλήθη. [56] Καὶ οἱ Κρῆτες Δωριεῖς ἐκαλοῦντο.

Δωριέες τε Τριχάϊκες· δῖοί τε Πελασγοί. C

Περὶ ὧν ἱστορεῖ Ἄνδρων· Κρηθὸς ἐν τῇ νήσῳ βασιλεύοντος. [57] Τέκσαφον τὸν Δῶρον τοῦ Ἕλληνος, ὁρμήσαντα ἐκ τῆς ἐν Θετταλίᾳ τότε μὲν Δωρίδος, νῦν δὲ Ἱστιαιώτιδος καλουμένης, ἀφικέσθαι εἰς Κρήτην μετὰ Δωριέων τε καὶ Ἀχαιῶν καὶ D Πελασγῶν, [58] τῶν οὐ καταῤῥάντων εἰς Τυῤῥηνίαν. Μέμνηται τῆς Δωρίδος τῆς Θετταλικῆς Χάραξ ἐν ζ τῇδε γράφων [59] περὶ Θεσσαλοῦ τοῦ Αἰάτου, νικήσαντος τοὺς ἐν Ἄρνῃ Βοιωτούς. Ὁ δὲ Θεσσα- E λὸς οὐδὲ τὴν τετάρτην μοῖραν τῆς ἐπωνυμίας μετέβαλεν, ἀλλ' Ἱστιαιῶτιν αὐτὴν, ὡς πρὶν καλεῖσθαι εἴασε. [60] Κεῖται δὲ πρὸς δυσμῶν τῆς Πίνδου. Δῶρος δὲ αὐτὴν ὁ Ἕλληνος εἴληχε τὰ πρῶτα, καὶ Δωρὶς ἀπ' ἐκείνου ἐκαλεῖτο πρότερον, ὕστερον F δὲ Ἱστιαιῶτις μετωνομάσθη.

ΔΩ͂ΡΟΣ [61], πόλις Φοινίκης. Ἑκαταῖος Ἀσίᾳ. Μετὰ δὲ ἡ πάλαι Δῶρος. Νῦν δὲ Δῶρα κα-

Gens verò valde-erronea fuit. Etenim sub Deucalione rege incoluit Phthiotidem, sub Doro verò Hellenis filio regionem sub Ossam, & Olympum vocatam Istiæotidem, ex Istiæotide autem ut à Cadmeis ejecta fuit, incoluit in Pindo Macednum vocatum, hinc rursus in Dryopida migravit, & ex Dryopide sic in Peloponnesum veniens Dorica vocata fuit. Et Cretenses vocabantur Dorienses.

Dorienſesque Trichaïces divinique Pelasgi.

De quibus tradit Andron: Crete in insula regnante Tecsaphum Dorum Hellenis [*filium*] profectum ex ea Doride, quæ tunc in Thessalia, nunc verò *Istiæotide* dicta pervenisse in Cretam cum Doriensibus Achæisque & Pelasgis, qui ad Tyrrheniam non sunt delati. Meminit Doridis Thessalicæ Charax libro septimo, sic scribens de Thessalo Aeatæ filio, qui Bœotos qui Arnæ habitabant, vicit: *Thessalus autem neque quartam partem regionis cognomine privavit, sed* Istiæotidem *eam ut antea vocari permisit. Jacet verò ad occasum Pindi* [*urbis*,] *Dorus autem filius Hellenis eam primum sorte-accepit, ac* Doris *ab eo prius vocabatur, postea verò* Istiæotis *mutato-nomine-vocata est.*

DORUS, urbs Phœniciæ. Hecatæus in Asia: *Deinde antiqua Dorus. Nunc verò Dora* [neu-

55 Τὸ δὲ πολυπλάνητον κάρτα, &c.] *Gens verò valde erronea, &c.* Sunt Herodoti verba ex ejus lib. 1. c. 56. quæ apud eum hoc modo leguntur: Τὸ δὲ, πουλυπλάνητον κάρτα, ἐπὶ μὲν γὰρ Δευκαλίωνος βασιλῆος οἴκεε γῆν τὴν Φθιῶτιν. ἐπὶ δὲ Δώρου τοῦ Ἕλληνος, τὴν ὑπὸ τὴν Ὄσσην τε καὶ τὸν Οὔλυμπον χώρην, καλεομένην δὲ Ἱστιαιῶτιν, &c. Noster ut vides habet πολυπλάνητον, ᾤκεε, Ὄσσαν, Herod. πουλυπλάνητον, οἴκεε, Ὄσσην, ex Dialecto patria.

56 Καὶ οἱ Κρῆτες Δωριεῖς ἐκαλοῦντο.] *Et Cretenses vocabantur Dorienses.* Ad id confirmandum affert versiculum illum qui legitur Odyss. 19. v. 177. At ex illo non patet Cretenses vocatos fuisse Dorienses, neque id unquam cecinit Homerus, sed cum insulam Cretam depingit Odyss. citata v. 172. tandem v. 175. canit.

——— ἐν μὲν Ἀχαιοὶ,
Ἐν δ' Ἐτεόκρητες μεγαλήτορες, ἐν δὲ Κύδωνες
Δωριέες τε τριχάϊκες, δῖοί τε Πελασγοί.
——— *inter eos quidem Achæi,*
Tum Eteocretes magnanimi, cum Cydones
Dorienſesque trichaïces divinique Pelasgi.

Ad quem locum Archiepiscopus Thessalonicæ inquit: Ἐτεόκρητες δὲ οἱ ἀληθῶς, ἢ ἀληθεῖς Κρῆτες, εἰ καὶ ἄλλως Κρῆτες ἀεὶ ψεῦσται, ὡς καὶ προείρηται, &c. Id est, *Eteocretenses verò dicuntur verè, vel veri Cretenses, & si aliter Cretenses semper mendaces, ut etiam ante dictum est.* Indigenæ igitur sunt Eteocretenses, id est, *Veri-Cretenses* respectu advenarum, ut Geographo placet. Idem Auctor eodem loco diversas affert sententias, quamobrem poëtarum parens Dorienses vocaverit *trichaïces*, scilicet, quod in tres partes divisi fuerint, quarum una Eubœam, altera Peloponnesum, tertia Cretam incoluerit, vel quod bellicosi essent, vel quod galeæ capilli, id est setæ, seu cristæ equinæ in bello concutiuntur juxta illud Mantuani vatis Æneid. lib. 10. v. 869.

Ære caput fulgens, cristaque hirsutus equina.

Et alia quæ prudens omitto.

57 Τέκσαφον τὸν Δῶρον τοῦ Ἕλληνος.] *Tecsaphum Dorum Hellenis filium.* Quem ex Androne noster *Tecsaphum*, Eust. ad Il. 19. v. 172. *Cercaphum* vocat. Quamobrem vel noster ex Eustathio, vel Eustathius ex nostro corrigendus est: atque cum Herodotus lib. 1. c. 56. nos doceat *Dorum* fuisse Hellenis filium, quod etiam confirmat Geographus lib. 8. ex edit. Parisina, fol. 383. sine dubio pro Τέκσαφον τὸν Δῶρον τοῦ Ἕλληνος, legendum, Κέρκαφον τοῦ Δώρου τοῦ Ἕλληνος, id est, *Cercaphum filium Dori, filii Hellenis.* facilis est transitus ex ῥ in ν. Sunt enim litteræ pene similes.

58 Τῶν οὐ καταῤῥάντων εἰς Τυῤῥηνίαν.] *Qui ad Tyrrheniam non sunt delati.* Pro καταῤῥάντων, legendum est, vel καταῤῥεόντων, vel καταράντων.

59 Περὶ Θεσσαλοῦ τοῦ Αἰάτου.] Vocat Thessalum Aeatæ filium, quem Geographus lib. 9. Aemonis filium, Diodorus Sicul. Bibliothecæ Historiæ lib. 4. Jasonis ex Medea filium fuisse refert.

60 Κεῖται δὲ πρὸς δυσμῶν τῆς Πίνδου.] *Jacet verò ad occasum Pindi urbis.* Hæc verba nulla correctione opus habent. Pindus enim est nomen fluvii, montis & urbis, hic de urbe loquitur, ideo inquit τῆς Πίνδου. Strabo lib. 9. Πόλεις δ' ἔσχον, Ἐρινεὸν, Βοῖον, Πίνδον, Κυτίνιον· ὑπέρκειται δ' ὁ Πίνδος τοῦ Ἐρινεοῦ· παραῤῥεῖ δ' αὐτὴν ὁμώνυμος ποταμὸς, id est: *Urbes verò habuere Erinæum, Boïum, Pindum, Cytinium, Pindus autem supra Erineum jacet, eam præterfluit ejusdem nominis fluvius.* Ac paulò infra: Τινὲς δ' Ἀκύφαντα λέγουσι τὴν Πίνδον, id est, *aliqui verò Acyphantem vocant* [*urbem*] *Pindum.* Fuisse verò fluvium constat ex eodem Auctore libro 14. nec non montem, ut apparet ex ejusdem lib. 7.

61 Δῶρος, &c.] *Dorus urbs Phœnicia.* Videsis notas nostras suo loco.

καλεῖται. 62 Καὶ οὕτως Ἰώσηπος αὐτὴν καλεῖ A
ἐν ε΄ τῆς Ἰουδαϊκῆς ἱστορίας. Ἀπὸ μὲν Ἰορδάνου μέ-
χρι Δώρων πόλεως. 63 Καὶ πάλιν· Ἀζώτῳ καὶ
Δώροις ὁριζόμενοι. 64 Καὶ ἐν δ΄ εἶναί τι γύναιον
ἐν πόλει Δώρῳ. 65 Καὶ πάλιν. Ὅτε ἀνήνεγκεν εἰς
τὴν Δῶρον. Καὶ Κλαύδιος Ἰούλλος ἐν γ΄ Φοι- B
νικικῶν· Μετὰ Καισάρειαν Δῶρα κεῖται βρα-
χεῖα πολίχνη, Φοινίκων αὐτὴν οἰκούντων, οἳ διὰ
τὸ ὑπόπετρον τῶν τε αἰγιαλῶν, καὶ τὸ πορφύρας
γόνιμον συνελθόντες, καλιὰς αὐτοῖς ᾠκοδομή-
σαντο, καὶ περιβαλλόμενοι χάρακας ὡς ὑπή- C
κουεν αὐτοῖς τὰ τῆς ἐργασίας, 66 τεμνόμενοι τῆς πέ-
τρας, διὰ τῶν ἐξαιρουμένων λίθων τὰ τείχη κα-
τεβάλοντο. 67 Καὶ τὴν ἔνορμον χειλὴν ὅπως τε
ἀσφαλῶς ἔθεντο, ἐπώνυμον αὐτὴν τῇ πατρίῳ
γλώσσῃ Δῶρα καλοῦντες. 68 Οἱ δ' Ἕλληνες D
ἄχρι οὗ τῆς φωνῆς εὐπροφόρου καλεῖν ἀρκοῦντα
Δῶραν τὴν πόλιν. Καί τινες ἱστοροῦσι Δῶρον τὸν Πο-
σειδῶνος οἰκιστὴν αὐτῆς γεγονέναι· Καὶ Ἀρτε-
μίδωρος Δῶραν τὴν πόλιν οἶδεν ἐν ἐπιτομῇ
τῶν ια΄· συνεχῶς δ' ἐστὶ Στράτωνος πύργος. Εἶτα E
ἔνι Δῶρα ἐπὶ χερσονησοειδοῦς τόπου κείμενον πο-
λισμάτιον ἀρχομένου τοῦ ὄρους τοῦ Καρμήλου. Καὶ
ἐν θ΄. γεωγραφουμένων τὸ αὐτό. Ἀπολλόδωρος
δὲ Δῶ-

[neutro plurali] *vocatur*, & sic Josephus eam vocat lib. v. Judaïcæ Historiæ. *A Jordane quidem usque ad Dororum urbem.* Et rursus: *Azoto & Doris terminati.* Et lib. iv. *Esse quamdam mulierculam in urbe Doro.* Et rursum: *Quando tulit in Dorum.* Et Claudius Jullus Phœnicicorum lib. iii. *Post Cæsaream Dora jacet exiguum oppidulum, Phœnicibus id incolentibus, qui propter saxeta littoris & purpuræ fœcunditatem convenientes tuguria sibi construxerunt & castra seu valla circummunierunt, ubi ex animi sententia opus ipsis succedebat secantes petram ex eximiis lapidibus murorum fundamenta jecerunt, & navibus opportunam pilam ubi tuto posuerunt, cognominem eam urbi patria lingua vocabant. Græci verò quatenus vox est prolatu facilis contenti sunt vocare* Doram *eodem modo urbem. Et aliqui tradunt Dorum Neptuni filium ejus conditorem fuisse.* Et Artemidorus in Epitome xi. librorum Doram urbem novit. *Contigua verò est Stratonis turris, deinde Dora oppidulum jacens in loco Chersonnesi-formam-habente, incipiente illinc monte Carmelo.* Et libro nono Geographumenωn idem habetur. Apollodorus verò

62 Καὶ οὕτως Ἰώσηπος.] Profert verba trunca Josephi quæ apud eum libro v. sic leguntur: Τῆς Μανασσήτιδος οἱ ἡμισεῖς ἀπὸ μὲν Ἰορδάνου μέχρι Δώρων πόλεως, πλάτος δὲ ἐπὶ Βηθσάνων, ἣ νῦν Σκυθόπολις καλεῖται. id est, *Manassetidis dimidia pars à Jordane usque ad Dora urbem, latitudo verò ad Bethsana, quæ nunc* Scythopolis *vocatur.*

63 Καὶ πάλιν.] *Et rursus.* Illa etiam, quæ sequuntur sunt verba Josephi trunca, quæ apud eum integra libro v. capite primo, sic leguntur: Δανῖται δὲ τῆς κοίλης ὅσα πρὸς δυόμενον τέτραπται τὸν ἥλιον λαγχάνουσιν Ἀζώτῳ καὶ Δώροις ὁριζόμενοι, id est, *Danitæ verò Cavæ [Syriæ] quæcunque ad occidentem vergunt sortiuntur Azo & Doris terminati.* Fuit Dorus seu Dora urbs maritima, ut claret ex Machab. lib. i. cap. xv.

64 Καὶ ἐν δ΄, &c.] *Et lib.* iv. &c. Illa affert ex Josephi lib. iv. Sed est μνημονικὸν σφάλμα. Apud Josephum enim neque lib. iv. nec lib. v. inveniuntur.

65 Καὶ πάλιν, &c.] *Et rursum* &c.] Illa etiam quæ adducit verba, ac si essent ex ejusdem Josephi lib. iv. apud eum non inveniuntur.

66 Τεμνόμενος τῆς πέτρας.] *Secantes petram.* Hæc verba nulla indigent correctione Verbum enim τέμνω etiam cum genitivo invenitur præsertim apud Atticos.

67 Καὶ τὴν ἔνορμον χειλὴν, &c.] *Et navibus-opportunam pilam ubi tuto posuerunt.* In hac sectione magnam lectionis syrtin odoror, à nullo seu nauclero, seu navarcho antea patefactam, sed ejus brevia navicula nostra, ideo quia navicula sine bolide audet sulcare, alibi suæ temeritatis pœnas dabit debens ludibrium ventis, nunc auso potitur, pro χειλὴν legendum est χηλὴν, i. e. pilam, seu molem, & hæc est vera hujus loci lectio. Χηλὴ enim Græcè & pila Latinè significat aggeres seu moles, quæ construuntur in aqua ad tuendas naves à fluctibus intra portus, cujusmodi fecisse Phœnices in Doro urbe inquit noster Auctor, de qua voce audi Suidam: Χηλὴ, ὁπλὴ, ὄνυξ βοὸς καὶ προβάτου καὶ αἰγός. Λέγονται δὲ καὶ τὰ τῶν θαλαττίων στόματα χηλαὶ καρκίνων, καὶ τῶν λιμένων αἱ ἐξοχαί. id est, *chele, ungula bovis & ovis & capræ, dicuntur verò & marinorum cancrorum ora chelæ, & portuum eminentiæ.* Usi sunt hac voce Plutarch. in Solone & Thucyd. lib. i. Date vacivas aureis huic loquenti: Καὶ παρῆλθε παρὰ τὴν χηλήν. i.e. *Et ingressus est juxta pilam seu molem.* Ad quem locum videsis Scholiastam; de hujusmodi pila facienda in aqua agit Vitruvius lib. 5. c. 12. quam graphicè depingit Mantuanus Homerus Æneid. lib. 9. v. 714.

Qualis in Euboico Baiarum littore quondam
Saxea pila cadit, magnis quam molibus ante
Constructam jaciunt ponto: sic illa ruinam
Prona trahit, penitusque vadis illisa recumbit.

Vulgatiore nomine *moles* dicitur, ut claret ex Cic. Epist. ad Att. lib. 4. *Constat enim aditus insulæ esse munitos mirificis molibus.* Nec non ex Suet. in Caligula: *Novum præterea atque inauditum genus spectaculi excogitavit. Nam Bajarum medium intervallum Puteolanas ad moles trium mill. & sexcentor. fere passu. ponte conjunxit.* Hinc Hispanis hujusmodi opus parum corrupto nomine dicitur *muelle*. A pila verò deducitur verbum oppilare, quo usus est Lucretius de Rer. Nat. lib. 6. de Nilo loquens:

Est quoque uti possit magnus congressus arenæ
Fluctibus adversis oppilare ostia contra
Cum mare permotum ventis ruit intus arenam.

Ubi oppilare nihil aliud est quàm obstruere, vel claudere, sumpta metaphora, & verbo composito à pila, quo sensu etiam usus est Cicero Philipp. 2. *Negociumque transegisses, nisi ille se sub scalas tabernæ librariæ conjecisset, hisque oppilatis, impetum tuum compressisset.* Hinc medicis dicitur oppilatio, vitium præclusi jecinoris aliorumque intestinorum, quæ Græcis dicitur ἔμφραξις, ac si diceres *obstructionem.* Apud Hispanos frequentissima sunt nomina *opilation*, & *opilada* dici solita de puellis pallidis colore, quibus menstrua non accidunt propter obstructiones, & hinc ad alias res metaphoricè transferunt quod in alias linguas transferri cum eodem lepore non potest.

68 Οἱ δ' Ἕλληνες, &c.] *Græci verò quatenus vox est prolatu facilis contenti sunt vocare Doram* [*eodem modo*] *urbem.* Sic concipienda sunt illa, quid enim sibi vult, Græcos vocasse urbem ἀρκοῦντα, id est *sufficientem*, quod esset prolatu facilis; itaque pro ἀρκοῦντα lege ἀρκοῦντες, pro φωνῆς εὐπροφόρου lege φωνῆς εὐπροσφόρου, prius enim epithethon dicitur de terra, posterius de vocibus.

δὲ Δῶρον καλεῖ ἐν χρονικῶν δ'. [69] Εἰς Δῶρον ἐοῦσαν ἐπιθαλάττιον πόλιν. Καὶ Ἀλέξανδρος ἐν Ἀσίᾳ. [A]

Δῶρός τ' Ἀγχίαλός τ' Ἰόππη προὔχουσα θαλάττῃ.

Καὶ Χάραξ ια'. [70] Τρύφων, ἐν Δώρῳ τῆς κοίλης Συρίας πόλει πολιορκούμενος ὑπ' Ἀντιόχου, ἔφυγεν εἰς Πτολεμαΐδα τὴν Ἄκην λεγομένην. [B] Τὸ ἐθνικὸν Δωρίτης. Ὃ καὶ τῇ δύο καταλήξεσιν ἀναλογεῖ, τῇ μὲν Δῶρα Δωρίτης, ὡς Στάγειρα Σταγειρίτης, ὡς εἴρηται. Τῆς δὲ Δῶρος ὁμοίως [C] Δωρίτης. Σκῖρος Σκιρίτης, Χῶρος Χωρίτης, Μέσος Μεσίτης, Κοπτὸς Κοπτίτης, Δίολκος Διολκίτης. [71] Παυσανίας δὲ ἐν τῇ τῆς Πατρίδος αὐτοῦ κτίσει Δωριεῖς αὐτοὺς καλεῖ, τῇδε γράφων. Τύριοι Ἀσκαλωνῖται Δωριεῖς Ῥαφανεῶται. [D] Ὥστε παρὰ τὴν Δῶρον τὸ Δώριος εἶναι, οὗ ἂν εἴη ὁ Δωριεύς, ὡς τοῦ Χήσιον τὸ Χησιεύς. Ἔστι καὶ Καρίας Δῶρος πόλις, ἣν συγκαταλέγει ταῖς πόλεσι ταῖς Καρικαῖς Κρατερὸς ἐν τῷ περὶ ψηφισμάτων γ'. Καρικὸς φόρος [E] Δῶρος, Φασηλῖται.

ΔΩΤΙΟΝ [72], πόλις Θεσσαλίας, ὅπου μετῴκησαν οἱ Κνίδιοι, ὧν ἡ χώρα Κνιδία. [73] Καλλίμαχος ἐν ὕμνοις.

Οὔπω τὰν Κνιδίαν, ἔτι Δώτιον ἱρὸν ἔναιον. [F]

Ἐκλήθη δὲ ἀπὸ Δωτίας τῆς Ἐλάτου. Φερεκύδης δὲ ἀπὸ Δώτιδος τοῦ Ἀστερίου καὶ Ἀμφικτυόνης, τῆς Φθίου. [74] Ὡς δὲ Ἀρχῖνος ἀπὸ Δώτου τοῦ Νέωνος τοῦ Ἕλληνος. Μνασέας δὲ ἀπὸ Δώτου τοῦ Πελασγοῦ. [G] Ἔστι δὲ τὸ πεδίον αὐτὸ καθ' ἑαυτὸ ἰδίοις ὄρεσι περιεχόμενον. Ὁ πολίτης Δωτιεύς. [75] Σοφοκλῆς Λαρισσαίοις. Καί μοι *** ἕλον ῥίπτουν Δωτιεὺς ἀνὴρ ἀγχοῦ προσῆψεν ἐλαφρὸς ἐν δυσκή-

rò Chronicorum lib. IV. *Dorum* vocat: *Ad Dorum maritimam urbem.* Et Alexander in Asia.

Dorusque litoralisque Iope prominens mari.

Et Charax undecimo: *Tryphon in Doro Cœlesyriæ*, i.e. *Cavæ Syriæ urbe obsessus ab Antiocho fugit Ptolemaïdem quæ* Ace *dicitur.* Gentile Dorites. Quod duabus terminationibus analogiæ respondet, à Dora quidem Dorites, ut ab Stagira Stagirites, ut dictum est. A Doro verò similiter Dorites. [Ut ab] Scirus Scirites, Chorus Chorites, Mesus Mesites, Coptus Coptites, Diolcus Diolcites. Pausanias verò in Conditu Patriæ ipsius *Dorienses* eos appellat hoc modo scribens: *Tyrii*, *Ascalonitæ*, *Dorienses*, *Rhaphaneotæ.* Sic ut à Doro *urbe* sit Dorius, cujus esset Doriensis, ut à Chesium Chesiensis. Est & Cariæ Dorus urbs, quam inter urbes Caricas recenset Craterus Psephismatum, *i.e.* Decretorum lib. III. *Caricum vectigal Dorus, Phaselitæ.*

DOTIUM, urbs Thessaliæ, quò transmigrarunt Cnidii, quorum regio Cnidia. Callimachus in Hymnis:

Nondum Cnidiam, adhuc Dotium Sacrum habitabant.

Sic verò vocata fuit à Dotia Elati filia. Pherecydes autem à Dotide Asterii, ex Amphictyone Phthii. Ut Archenus verò à Doto Neoni filio, Hellenis nepote. Mnaseas autem à Doto Pelasgi filio. Ipsa verò planicies per se propriis montibus circumdata. Cives Dotieus. Sophocles Larissæis: *Et me *** projicientem Dotieus, vir*

69. Εἰς Δῶρον, ἐοῦσαν ἐπιθαλάττιον πόλιν.] *Ad Dorum maritimam urbem.* Sunt verba Apollodori, quæ confirmat Auctor Machab. lib. I. cap. 15.

70 Τρύφων, ἐν Δώρῳ τῆς κοίλης Συρίας, &c.] *Tryphon in Doro Cœlesyriæ urbe obsessus ab Antiocho fugit Ptolomaidem, quæ* Ace *dicitur.* Historia Tryphonis memoratur Machab. lib. I. c. 15. ubi dicitur Tryphon fugisse, persequente eum Antiocho, in *Dora* urbem maritimam, atque inde *Orthosiadem.* Josephus verò Antiquit. Judaic. lib. 13. c. 12. Auctor est Tryphonem Doris fugisse Apamiam, ubi ab Antiocho, urbe capta, interfectus fuit, cum tres annos regnasset. Quare, quæ Auctori lib. Mach. est *Orthosias*, Josepho esse videtur *Apamia*: at Ptolemais, quæ & *Ace*, in quam fugisse Tryphonem inquit Charax, diversa erat ab illis, de quibus vide, quæ suo loco annotavimus, eidem Characi Dorus est urbs Cœlesyriæ, nostro Auctori Phœniciæ. Scriptores plerumque regionum confinia confundunt, ac si quis *Trancozum* patriam meam Lusitaniæ nobile oppidum adscripserit Castellæ veteri, quod longè ab ejus finibus non absit.

71 Παυσανίας δὲ, &c.] *Pausanias verò in conditu patriæ ipsius* Dorienses *eos appellat.* Hypercriticus Sam. Bochartus in sua Chanaan lib. I. c. 41. affert ex Epitome Stephani in Δῶρος (ubi etiam Pausanias sed per aversionem laudatur) verba in quibus existimat, vel aliquid supplendum, vel pro Παυσανίας legendum Πετρώνιος, quia hujus Petronii apud Josephum Antiquit. Judaic. lib. XIX. c. VI. extat epistola, in qua Doræ urbis incolæ dicuntur Δωριεῖς, i. e. Dorienses, sed οὐδὲν πρὸς Διόνυσον. Pausanias iste qui Dororum urbis incolas vocavit Δωριεῖς, est diversus ab illo Cappadoce, cujus decem libros de Græciæ descriptione habemus, quod cum doctissimum virum lateret, ideo existimabat verba epitomatoris non esse sana, de quibus vide Breviarium nost. Auct. quos ad testimonium vocat Stephanus.

72 Δώτιον, &c.] *Dotium urbs Thessaliæ.* De qua egimus in epitoma.

73 Καλλίμαχος ἐν ὕμνοις.] Versiculus ille Callimachi legitur apud eum in Hymno in Cererem v. 25. hoc modo:

Οὔπω τὰν Κνιδίαν, ἔτι Δώτιον ἱρὸν ἔναιον.

Nondum Cnidiam, adhuc Dotium sacrum habitabant.

74 Ὡς δὲ Ἀρχῖνος.] *Ut verò Archenus.* Nomen Auctoris incogniti, cujus patriam nec Aphormiensis Tiphys inveniet, de Pherecyde verò, & Mnasea egimus in Breviario nostro Auctorum, suis locis.

75 Σοφοκλῆς Λαρισσαίοις, &c.] *Sophocles Larissæis* &c. Quæ sequuntur sunt verba malè sana, imò potius deposita, ex Sophoclis fabula, cui nomen *Larissæi*, quibus ne Æsculapius quidem medicaretur.

δυσχήματι καὶ ἐν Λημνίαις προτέραις. [76] Φερηκύδας δ', Ἄδμητος ἠδ' ὁ Δωτιεὺς Λαπίθης A
Κορωνός. Τὸ θηλυκὸν Δωτηΐς. Ῥιανὸς ἐν δʹ Μεσσηνιακῶν,

Αὐδὴν [77] εἰσώμενος Δωτηΐν ἵκτο [78] τελείη. B

Καὶ Δωτιὰς ὡς Ἰλιὰς τοῦ Ἰλιεύς. Σοφοκλῆς ἐν Πηλεῖ. Βασιλεὺς χώρας τῆς Δωτιάδος. [79] Καὶ Ἀπολλώνιος ὁ Ῥόδιος ἐν Ῥόδου κτίσει.

— Ὅσσα τε γαίης
Ἔργα τε Δωτιάδος πρότεροι κάμον Ἀσμονιῆες. C

Καὶ Ἀντίμαχος ἐν βʹ Λύδης,

Φεύγοντας γαίης ἔκτοθι Δωτιάδος.

Καὶ οὐδέτερον Δώτιον. [80] Διονύσιος ἐν αʹ Γιγαντιάδος.

Καὶ κελάδων Σπερχειὸς ἔχουσί σε [81] Δώτια Τέμπεα. D

Καὶ τὸ ἑνικὸν τῷ βʹ.

Καὶ κενεὸν [82] κρότησε λέβης ἀνὰ Δώτιον Ἄργος.

Ἐκλήθη δὲ Δώτιον ἀπὸ Δώτου τοῦ Πελασγοῦ E παιδὸς, ὡς Ἡρωδιανὸς ἐν ηʹ. Δῶτος ὁ Πελασγοῦ, ἀφ' οὗ τὸ Δώτιον πεδίον. Ἐκ περιττοῦ τοίνυν Ὦρος ἐν τοῖς ἐθνικοῖς τῇδε γράφει. [83] Καὶ τὰ περὶ Θάμυριν ἐν Δωρίῳ παριστοροῦντος τοῦ ποιητοῦ. Πάλιν Ἡσίοδος Δωτίῳ ἐν πεδίῳ F φάσκει αὐτὸν τετυφλῶσθαι. Συντάσσει γὰρ τοῦτο τοῖς διχογραφουμένοις πρωτοτύποις τῶν ἐθνικῶν. Ἐπάγει γοῦν. Οὐ γὰρ ὡς ἡ Χαλκηδὼν καὶ Καρχηδὼν καὶ τὰ τοιαῦτα λέγεται. Ἡ μὲν γὰρ διὰ τοῦ Λ. περὶ

vir prope attigit levis in amentia. Et in Lemniis prioribus: *Pherecydas verò Admetus & Dotiensis Lapithes Coronus.* Fœmin. Doteïs. Rhianus Messeniacorum lib. 4.

Loquelam ut sciret Dotiensem, venit, perfectè.

Et Dotias, ut Ilias ab Ilieus. Sophocles in Peleo: *Rex regionis Dotiadis.* Et Apollonius Rhodius de Rhodo condita:

— Quantaque terra
Operaque Dotiadis primi elaborarunt Asmonienses.

Et Antimachus in secundo de Lyde:

Fugientes terram extra Dotiadem.

Et neutrum Dotium, Dionysius libro primo Gigantiadis:

Et resonans Sperchius, habent te Dotia Tempe.

Et [*neutrum*] singulare libro secundo:

Et vacuum pulsavit lebetem per Dotium Argos.

Vocatum verò est Dotium à Doto Pelasgi filio, ut Herodianus in octavo: *Dotus Pelasgi filius, à quo Dotius campus.* Ex abundanti igitur Orus, in Ethnicis sic scribit: *Et illa circa Tamyrin in Dorio* [accidisse] *narrante Poëta.* E contrario Hesiodus Dotio in campo dicit eum excæcatum fuisse. Collocat enim hoc inter ea prototypa ethnicorum, quæ duplici modo scribuntur. Subdit igitur: *Non enim ut Chalcedo, & Carchedo,* i. e. Carthago, *& quæ hujusmodi dicuntur.* Chalcedo enim per L. est

76 Φερηκύδας δ' Ἄδμητος, &c.] *Pherecydas verò Admetus,* &c. Hæc etiam videntur esse verba Sophoclis ex fabula, cui nomen Λημνίαι προτέραι, quæ non extat. Quamobrem nec divinus senex, ut loquuntur medicorum filii, ea sanitati restituet, in eis latent cineres fabulæ coroni cænidæ, ad quam alludit Apollonius Rhod. Argonautic. lib. 1. v. 37.

Ἤλυθε δ' ἀφνειὴν προλιπὼν Γυρτῶνα Κόρωνος
Καινείδης, ἐσθλὸς μὲν ἑοῦ δ' οὐ πατρὸς ἀμείνων.
Καινέα γὰρ ζωόν περ ἔτι κλείουσιν ἀοιδοὶ
Κενταύροισιν ὀλέσθαι.

Venit verò divitem relinquens Gyrtonem Coronus
Cænides, strenuus quidem sed suo patre non melior.
Cæneum enim adhuc viventem celebrant Poëtæ
A Centauris interiisse.

Quare apud Stephanum pro Φερηκύδας & Κόρωνος legendum existimo Καινείδης & Κόρωνος. Quin etiam in illis Sophoclis verbis corruptis inest Lapitharum seu Centaurorum fabulæ vestigium, quam latè prosequitur Apollonii Scholiasta, ad carmina citata, ad quam proculdubio alludebat Sophocles in illis verbis.

77 Εἰσώμενος.] Lege εἰσόμενος.

78 Τελείη.] Legendum puto τελείως.

79 Καὶ Ἀπολλώνιος ὁ Ῥόδιος.] Liber iste Apollonii de Rhodo condita, non extat. Ejus meminit Jonsius de Script. Hist. Philosoph. lib. 1. c. 12. Ubi κτίσεων varios scriptores celebrat, ex eo opere affert noster versiculum illum, in quo pro Ἀσμονιῆες, i. e. *Asmonienses*, legendum Αἱμονιῆες. i. e. *Aemonienses*; Quæ est vera lectio. Nam Aemonia sumitur pro Thessalia, ut inquit Epitomator noster in Αἱμονία & Apollonii Scholiasta ad Argonautic. lib. 2. v. 506. Apud quem libro citato v. 509. Αἱμονιῆες memorantur: Dotias terra verò cujus fit mentio in illo Apollonii versiculo est periphrasis Dotii urbis Thessaliæ, de qua agit noster, atque in hujus confirmationem affert versiculum illum Apollonii.

80 Διονύσιος ἐν αʹ Γιγαντιάδος.] Quinquaginta hujus nominis scriptores extitisse tradit Jonsius de script. Hist. Philosoph. lib. 1. c. 2. inter quos aliqui fuere Poëtæ, ut elucet ex eodem Auctore lib. 3. c. 8. Epitomator noster aliquammultos celebrat, de quibus egimus in Breviario nostro. Quis verò fuerit iste, qui Gigantiadis libros scripsit, non audeo dicere, duos ex eodem opere versiculos affert noster, alterum ex lib. 1. alterum ex lib. 2

81 Δώτια Τέμπεα.] Hanc lectionem vexandam esse non censeo. Poëtæ enim Græci sunt valdè liberi, utramque terminationem & in εα & in η sine ulla discretione usurpant; in omnibus rebus, non modo in libertate conantur imitari communem ipsorum parentem, qui in primo versu illius operis, celeberrimi omnium, quæ huc usque orbem illuxêre, triplicem ruptâ servitutis catenâ arrogavit sibi libertatem, de quibus consulesis nostrum auctorum Breviarium, in Homero.

82 Κρότησε.] Leg. ἐκρότησε, aliter claudicabit metrum.

83 Καὶ τὰ περὶ Θάμυριν, &c.] *Et illa circa Thamyrin in Doro accidisse narrante Poëta.* Sunt verba ex Oro in Ethnicis, qui sententiam Homeri, & Hesiodi circa Thamyrin volebat conciliare. Poëta enim Il. 2. v. 595 in Doro id accidisse canit, Hesiodus verò in Dotio campo. Itaque Orcus dicebat duplici modo scribi & *Dorium*, & *Dotium*, at Stephanus contrariam opinionem sequitur.

λ. περὶ τὸν Πόντον, ἡ δὲ διὰ τοῦ Ρ. πρὸ τῆς Λιβύης. Ἡμεῖς δὲ προτιθέμεθα δείξαντες διὰ πολλῶν μαρτυριῶν, ἕτερον διὰ τοῦ Ρ. Δώριον, καὶ ἕτερον τὸ διὰ τοῦ Τ Δώτιον.

est circa Pontum; Carchedo verò per R est ante Libyam. Nos verò proponimus *contrarium* ostendentes multis testimoniis aliud *esse* Dorium per R & aliud Dotium per T.

Hic Fragmentum hoc desinebat, & incipiebat epigraphe hujusmodi.

Στεφάνου Γραμματικοῦ Κωνσταντινουπόλεως περὶ πόλεων, νήσων τε καὶ ἐθνῶν, δήμων τε καὶ τόπων, καὶ ὁμωνυμίας αὐτῶν καὶ μετωνομασίας, καὶ τῶν ἐντεῦθεν παρηγμένων ἐθνικῶν τε καὶ τοπικῶν καὶ κτητικῶν τε ὀνομάτων.

Stephani Grammatici Constantinopolis de urbibus insulisque & gentibus, populisque & locis & homonymia ipsorum & metonomasia, & hinc deductis gentilibusque & localibus possessivisque nominibus.

Sequitur libri undecimi index.

Βιβλίον ια. Ὀγδοήκοντα κεφάλαια. Τάγε ταῦτα.

Ἔαρες.	ἔθνος.
Ἐβόρας.	πόλις.
Ἑβραῖοι.	ἔθνος.
Ἑβρών.	πόλις.
Ἔγγαδαι.	κώμη.
Ἐγγελᾶνες.	ἔθνος.
Ἐγγύϊον.	πόλις.
Ἔγεστα.	πόλις.
Ἐγρά.	πόλις.
Ἐγχελεῖς.	ἔθνος.
Ἔδδανα.	πόλις.
Ἐδέβησσον.	πόλις.
Ἔδεσσα.	πόλις.
Ἐδουμαῖοι.	ἔθνος.
Ἕδρα.	ἡ καθέδρα.
Ἐθνέσται.	ἔθνος.
Εἰδομένη.	πόλις.
Εἴζιλος.	φρούριον.
Ἐλάσιον.	πόλις.
Ἐληθυιάς.	πόλις.
Εἴνατος.	πόλις.
Εἰρεσιάδαι.	δῆμος.
Ἑκαδήμεια.	τόπος.
Ἑκάλη.	δῆμος.
Ἑκαλησία.	πόλις.
Ἑκατόννησοι.	Νῆσος.
Ἑκατόμπυλον.	πόλις.
Ἐκβάτανα.	πόλις.
Ἐλαία.	πόλις.
Ἐλαιοῦς.	δῆμος.
Ἐλαίου τεῖχος.	πόλις.
Ἐλαιοῦς.	πόλις.
Ἐλαιοῦσσα.	νῆσος.
Ἐλάτεια.	πόλις.

Ἐλαυΐα.	φρούριον.
Ἐλαφόννησος.	νῆσος.
Ἐλβέσιοι.	ἔθνος.
Ἐλβοντίς.	πόλις.
Ἐλβώ.	νῆσος.
Ἔλγος.	πόλις.
Ἐλέα.	πόλις.
Ἐλέεια.	χωρίον.
Ἐλένειος.	τόπος.
Ἐλένη.	νῆσος.
Ἐλεύθεραι.	Κιλικίας μέρος.
Ἐλεύθεραι.	πόλις.
Ἐλευθέριον.	πόλις.
Ἐλευθερίς.	πόλις.
Ἐλευθερίσκος.	πόλις.
Ἐλεύθερνα.	πόλις.
Ἐλευσίς.	δῆμος.
Ἐλεύτιοι.	ἔθνος.
Ἐλεφαντίνη.	πόλις.
Ἐλεών.	πόλις.
Ἐλιβύργη.	πόλις.
Ἑλίκη.	πόλις.
Ἐλίμεια.	πόλις.
Ἐλινοί.	ἔθνος.
Ἐλίζοια.	νῆσος.
Ἐλίκυσοι.	ἔθνος.
Ἕλλα.	χωρίον.
Ἑλλάς.	πόλις.
Ἑλληνόπολις.	πόλις.
Ἑλληνικὸν καὶ καρικόν.	τόπος.
Ἑλλήσποντος.	ἡ χώρα.
Ἑλλοπία.	ἡ χώρα.
Ἑλλόπιον.	πόλις.
Ἐλμαντική.	πόλις.

Ἔλος.

Ἔλος.	πόλις.	Ἐλυμαΐα.	χώρα.
Ἔλουροι.	ἔθνος.	Ἐλύμνιον.	νῆσος.
Ἐλοῦσα.	πόλις.	Ἔλυρος.	πόλις.
Ἔλπια.	πόλις.	Ἔλωρος.	πόλις.

* * * * * * * * * *

Reliqua deerant, ſequebantur verſus membranarum auctorem indicantes.

Σφάλματα καλλιγράφων πολυώδυνα μύρια φεύγων,
Χερσὶν ἑαῖς Θεόφιλος ὅλας ἐγράψατο βίβλους,
Τῶν τοπικῶν Στεφάνοιο σοφῆς στάζοντα μελίττης.

Ἔαρες ἔθνος Ἰνδικὸν τῶν μετὰ Διριάδου Διονύσῳ πολεμησάντων. Διονύσιος ἐν Βασσαρικῶν Δ. Οἱ δὲ θοῶς προγένοντο Διονύσου κατὰ Θήβης.

Eares gens Indica, ex illis qui cum Diriade bellaverunt contra Bacchum. Dionyſius in 4. Baſſaricorum.

Cito autem illi præceſſerunt Dionyſium ad Theben.

ΤΕΛΟΣ.

FINIS.

BREVIARIUM,

SEU

COMMENTARIOLUS AUCTORUM,

Eorum præcipue;

Quos ad testimonium vocat Stephanus;

Accurante

THOMA de PINEDO LUSITANO.

ABRO. Fuit Atheniensis ex Bate, populo Ægeidis tribus, scripsit de festis, & sacrificiis, ut testatur Stephanus, in Βάτη. Ex lib. περὶ παρωνύμων citatur, in Αἰλία, Ἀγάθη, Ἄργος, Ἀθῆναι. Ejus meminere Vossius de Hist. Græcis lib. III. Joannes Jonsius de Script. Hist. Philosophicæ lib. IV. Alium hujus nominis memorat Suidas *Phrygem*, seu *Rhodium* Grammaticum, Tryphonis discipulum, qui Romæ docuit servis parentibus procreatus, ut ex Hermippo docet idem auctor, de quorum ætate variant Auctores.

ACESODORUS. Fuit ex Arcadiæ Megalopoli, scripsit de urbibus, ut videas in Μεγάλη πόλις.

ADRIANUS. Fuit Poëta, scripsit Poëma, cui titulum fecit *Alexandrias*, i. e. *opus de Alexandro*, ejus nulla apud alios, quod sciam, fit mentio. Testis adducitur, ex ejusdem operis lib. I. in Ἀγραία, ex lib. VI. in Σάνεια, diversus est ab Adriano Imperatore, qui inter Poëtas quoque Græcos numeratur, ac quia Græcarum litterarum studio tenebatur, *Græculus* ab eruditis appellatus fuit, auctore Spartano, in ejus vita, necnon Gyraldo de Poëtarum historia, Dialogo quinto.

AELIANUS. Fuit Italus ex Italiæ urbe Præneste, & ejusdem summus Pontifex, scripsit Græcè de varia historia lib. XIV. quem in titulo operis, sed nescio, utrum adeò feliciter, imitatus est *Nicolaus Leonicus*, qui sæpe nostrum auctorem transcribit innominatum. Scripsit etiam de Animalibus lib. XVI. necnon Tactica, quæ ad Adrianum Cæsarem, sub quo floruit, misit. Propter styli suavitatem *Meliglossos*, i. e. *lingua mellea-præditus*, necnon *Meliphthongos*, i. e. *mellisonus* dictus fuit, ut tradit Suidas. Citatur in Χερρόνησος. Inter Sophistas etiam celebratur apud Philostratum, de quo consule Vossium de Hist. Græcis lib. II. c. II.

AESCHYLUS. Poëta tragicus Atheniensis, Euphorionis filius affuit prœlio apud Marathonem adversus Persas inter Græcos celeberrimo. Fato quodam etiam genuit duos filios Poëtas tragicos Euphorionem, & Bionem. Scripsit tragœdias XC. & aliquot elegias, reportavit tragœdiarum victorias XXVII. mortuus etiam quater vicit. Nam Euphorion ejus filius tot reportavit victorias patris fabulis nondum in lucem editis, ut docet Suid. in *Euphorion*. Cum autem vivens tragœdiam quamdam ageret, ac theatri tabulata cecidissent, in Siciliam fugit. Obiit ætatis anno LVIII. testudine in ejus caput ab aquila eam ferente, dejecta, eodem auctore in Αἰσχύλος. Ejus fabulæ, quæ sequuntur, citantur ab Stephano:

Ἱκέτιδες, in Δῆμος.
Κάρες, seu Εὐρώπη, in Μύλασσα.
Μυσοὶ, in Οἶος.
Πέρσαι, in Λυρνησσός.
Προμηθεὺς δεσμώτης, in Βόσπορος, Ἰναχία.
Προμηθεὺς λυόμενος, in Ἄβιοι.

Primus invenit stolæ, & cothurni in tragœdiis gravitatem, qua induebantur Hierophantæ, ut claret ex Athenæ. lib. I. Poëtæ Itali comici, & tragici non audent summos Pontifices in suis fabulis introducere, cum Reges & Imperatores introducant. Nam cum id fecisset Poëta quidam, jussu Pontificis supplicio affectus fuit, ne dignitas Pontificia quodammodo vilesceret. Nomen auctoris apud quem id legerim, nunc mihi non suppetit. Iterum ad Æschylum; Chamæleon apud Athenæum libro citato dicit, Æschylum suas tragœdias ebrium fecisse. Quapropter Sophocles de eo dicebat, ut est apud eumdem auctorem; *Etsi, quæ oportet, facit, id nescientem facere.* Ex Poëtis Latinis Venusinus fuit maximus vini potor, quod ipse in Homero, & Ennio laudat, scilicet, ut illorum exemplo suam excusaret ebrietatem. Sic enim de eis loquitur Epist. lib. I. Epist. XIX.

Laudibus arguitur vini vinosus Homerus,
Ennius ipse pater nunquam nisi potus ad arma
Prosiluit dicenda. ————

Quin etiam Epistolam citatam ad Mœcenatem sic incipit:

Prisco, si credis, Mœcenas docte, Cratino
Nulla placere diu, nec vivere Carmina possunt
Quæ scribuntur aquæ potoribus.

De Æschilo verò consulesis Voss. de Poëtis Græcis cap. IV. Gyraldum de Poëtarum historia Dialog. VI. qui ad unguem quidquid de eo retulere antiquiores, observavit.

AGATHOCLES, seu *Babylonius*, ut Athenæus inquit lib. IX. seu *Cyzicenus*, ut lib. XII. idem fuit auctor, qui *Cyzicenorum* res scripsit. Ex ejus enim lib. I. de *Cyzico*, testis adducitur ab Stephano, in Βέσβικος. Nec obstat, quod duo habuerit cognomina; alterum patriæ, alterum domicilii, ut *Apio*, qui *Oassensis* à patria, *Alexandrinus* à domicilio dictus fuit. Eum celebrat Vossius inter scriptoris incertæ ætatis de Hist. Græcis lib. III.

AGROETAS. Sine cognomento, & operis nomine, in Ἄμπελος. Scripsit *Scythica*, & *Libyca*, ut patet ex Apollonii Scholiasta lib. II. & IV. cujus meminit Vossius inter auctores incertæ ætatis de Hist. Græcis lib. III.

ALCMAN. Lyricus Poëta patriâ Lacedæmonius, ex Messoa, ut inquit Suidas, quæ est vera lectio. Messoa enim erat seu locus, seu tribus Laconicæ, ut apparet ex nostro auctore, in Μέσσοα. Quare Gyraldus de Poëtarum historia Dialog. IX. falsus est, cum existimat apud Suidam perperam legi *Messoa*, pro *Messana*. Passim Critici corrigunt, quæ non sunt corrigenda. Usus est Alcman Dorica dialecto, ac inventor fuit ἐρωτικῶν μελῶν, cum esset amori valde deditus; juxta Cratetem verò fuit *Lydus* ex Sardibus, ac claruit cum in Lydia regnaret Ardis, Gygis filius, pater Sadyattis, avus *Alyattis*, proavus Crœsi, quem Cyrus vicit, ut testatur Suidas. Fuit etiam alius hujus nominis Poëta Lyricus, quem Messene tulit, auctore eodem auctore. Messene verò fuit etiam urbs Laconicæ, ut apud Stephanum annotavimus, sed hæc diversa fuit à Messoa. Quis autem horum fuerit, quem noster ad partes vocat, in Αἰγιάλεια, Ἀντίχωρον, Γάργαρα, Κάρυστος, Ἐρυσίχη tuum esto judicium. Ego enim hac in re Davus sum, non Oedipus, de quibus consulesis Gyraldum loco citato, Vossium de Poëtis Græcis c. III.

ALEXANDER. Hujus nominis plures videntur fuisse auctores, quorum sine cognomento meminit, ac varia opera allegat, scilicet *Ægyptiacorum* lib. I. in Θὶς, lib. III. in Τένθυρις, lib. XIII. in Ἀγκυρῶν, *Asiam*, in Ὑρκανοὶ, lib. de Bithynia, in Καλλίπολις, lib. de Delphico oraculo,

in Παρνασσός, *Europam* in Διρράχιον, Τυρακῖναι, Ὕλεα, lib. de Ponto Euxino, in Ἄβιοι, & Γάμψοι, *Caricorum* lib. II. in Ἄμος, & Ἄργιλα, de *Cypro*, in χύτροι, *Libycorum* lib. III. in Ἀρσινόη, Γίλδα, Κορακόννησος, de *Lyciæ Periplo*, in Δολίχη, *Lyciac.* lib. I. in Γάγαι, secund. in Ἄρξα, de *Paphlagonia*, in Γάγγρα, Δάρδανα, de *Phrygia* lib. III. in Φαρνακία, de Syria, in Τάβαι.

ALEXANDER. Asclepiadæ filius, Grammaticus eruditissimus, ex Cotyaëo Phrygiæ urbe, qui περὶ παντοδαπῆς ὕλης scripsit libros XLII. auctore, nostro auctore, in Κολυάειον. Notiore nomine dicitur Alexander Cornelius necnon Polyhistor, Cornelius scilicet, quod Cornelio Lentulo fuerit venditus, ejusque pædagogus factus, postea manumissus, propter eruditionem verò *Polyhistor*, appellatus. Fuit Cratetis discipulus, innumera scripsit, & de *Roma* lib. V. in quibus affirmabat fuisse fœminam Hebræam nomine *Moso*, cujus syngramma erat apud Hebræos Lex, auctore Suida, cui *Milesius* dicitur, at nostri auctoris sententiam confirmat Etymologus, cui *Cotyaeus* vocatur, in Δέδυκα, & Πελλήνη. Nullus dubito plurima opera, quorum meminit noster, sub nomine *Alexandri*, ad hunc pertinere. Obiit Laurenti, ædibus, in quibus erat, flamma consumptis, quod ubi ejus uxor Helena audivit, laqueo vitam finivit, ut prodit Suidas. Adducitur ab Stephano sub nomine Polyhistoris, in Ἄμβασον, Γάδειρα, Θύνη, Ἰουδαία. Ejus opus de *Lycia*, in Φέλλος, ejusdem *Lyciacorum* lib. I. in Λάμος, ejus liber de *Cilicia*, in Ἀφροδισιάς, de quo videsis Voss. de Hist. Græcis lib. I. c. 22. Jonsium de Scriptoribus hist. Philosophicæ lib. 2. c. 17. Joan. Andream Quinstedt de *Patriis Illustrium doctrinâ, & scriptis virorum*, in *Asia*.

ALEXANDER EPHESIUS. Lychnus etiam dicebatur, fuit Historicus, Poëta & Orator, auctore Strabone lib. XIV. cujus sunt verba: Τῶν δὲ νεωτέρων Ἀλέξανδρος ῥήτωρ, ὁ Λύχνος προσαγορευθεὶς, ὃς καὶ ἐπολιτεύσατο, καὶ συνέγραψεν ἱστορίαν, καὶ ἔπη κατέλιπεν, &c. id est: *Ex recentioribus fuit Alexander Orator, qui Lychnus cognominatus est, qui & rempublicam gessit, & historiam conscripsit, & carmina reliquit, in quibus de rebus cælestibus agit, & epiros geographicè describit editis de singulis poëmatis.* Laudatur ab auctore nostro, in Σηβάση, ejus *Asia*, & *Libya*, in Χαονία, carmina quædam afferuntur, in Λάπηθος, & Ταπροβάνη, quem inter scriptores incertæ ætatis memorat Vossius de Hist. Græcis lib. III. Suidas, cum diversos hujus nominis celebrat, nec *Ephesium*, nec *Lychnum* memorat.

ANACREON. Poëta Lyricus ex *Teio* Ioniæ civitate, quare *Teius* cognominatus fuit, & hinc apud Ovidium *Teia Musa*, & apud Horat. carm. lib. I. ode XVII. *fides Teia*. De ejus ætate, & parentibus non convenit inter Criticorum filios. Valde deditus fuit vino, & puerorum amoribus, afflictim ardebat puerum nomine *Bathyllum*, Quare Horat. Epod. libro ode XIV. canit:

Non aliter Samio dicunt arsisse Bathyllo
Anacreonta Teum.

Alii dicunt vixisse, sub Polycrate Samiorum tyranno, cujus etiam puerum *Smerdiam* amavit, propter ejus indolem, ut tradit Ælianus de varia historia lib. IX. c. IV. qui eum pæderastiæ vitio absolvit, at Suidas id ei impingit. Hujusmodi vitium apud Ethnicos non erat adeò infame, quandoquidem Horatius, Martialis, & alii in eo gloriantur, at infames apud eos habebantur, qui fœminam agebant. Unde in triumpho Cæsaris ejus milites joculariter vulgatissimum illud canebant, ut refert Suet. in Cæsare c. XLIX.

Gallias Cæsar subegit, Nicomedes Cæsarem.
Ecce Cæsar nunc triumphat, qui subegit Gallias,
Nicomedes non triumphat, qui subegit Cæsarem.

Apud C. Tacitum in Nerone legimus eos, qui id se passos esse dicebant, ut infames tormento exemptos fuisse, etsi id ob alia crimina mererentur. Alii sub Cyri, & Cambysæ temporibus Anacreonta vixisse dicebant, ut elucet ex Suida, qui de ejus vinolentia testimonium nobis reliquit, in cujus confirmationem à Simonide juniore οἰνοβαρὴς, i. e. *vino gravis* vocatus fuit, ut annotavit Gyrald. de Poët. Hist. Dialog. IX. Scripsit varia carmina Ionica dialecto, quibus suam vinolentiam testatur, & jambos, sed ut plerumque ejus Poësis est amatoria, auctore Pausf. lib. I. qui ejus statuam in Atheniensi arce extitisse inquit, cujus habitus erat veluti hominis per ebrietatem cantantis. Memoratur ab epitomatore nostro in Τέως, de quo videsis Gyraldum loco citato, Voss. de Poëtis Græcis, c. IV. Ex Cicer. Tusc. Quæst. lib. IV. prope libri calcem patet, maximè omnium flagrâsse amore *Rheginum Ibicum*, & ejus poësim totam esse amatoriam.

ANAXIMENES. Ejus librum cui ἐπιγραφὴ erat Μεταλλαγαὶ βασιλέων laudat noster, in Πασαργάδαι. Utrum hic fuerit *Anaximenes Lampsacenus Senior*, Aristoclis filius, Diogenis Cynici discipulus, qui Alexandrum comitatus est, ut & *Cyneas* Pyrrhum Epirotarum regem, scilicet, ut eorum res gestas scriberent, tuum esto judicium, de quo vide, quæ ad Lampsacum annotavimus. Fuit etiam alius Anaximenes Lampsacenus junior, auctore Laërtio, in *Anaximenes*. Consulesis Suidam, Voss. de Hist. Græcis lib. I. c. 10. Jonsium de Script. Hist. Philosoph. lib. I. c. 10. Meursium, notis ad Chalcidum fol. XXXVII.

ANDROTIO. Varii hujus nominis celebrantur scriptores, ut videre est apud Vossium de Hist. Græcis lib. III. apud Jonsium de script. Hist. Philosoph. lib. II. c. 9. sine operis nomine citatur à nostro in Βολισσός, ejus *Atthidis* lib. III. in Ἁλικαρνασσός, lib. IV. in Ἀργινοῦσαι, sextus, in Γηρόντιον, octavus, in Ἀκόντιον, in Αἰτωλία deficit nomen numerale, itaque pro ἐν Ἀτθίδος, i. e. in Atthidis legendum est, ut puto, ἕκτη, vel τρίτη, i. e. *lib.* VI. *vel* III. *Atthidis*, vel aliud simile, quod cum de Aetolia egimus, dicere obliti sumus; *Atthidis* verò libros, id est, *Atticæ historiam*, scripsêre etiam Philochorus. Testis est auct. noster in Ἄρειος πάγος. Necnon Demus auctore Athenæo lib. 14. Ister etiam scripsit συναγωγὴν τῶν Ἀτθίδων, i.e. *Collectionem, seu collectanea rerum Atticarum*, teste nostro Harpocratione, in Ἐπενεγκεῖν. Androtio verò, qui à nostro citatur, est, qui Atthidis, i.e. *Atticæ historiam* conscripsit, de cujus ætate dissentiunt eruditi. Non enim credo fuisse eumdem, quem Suidas oratorem, & Isocratis discipulum fuisse refert.

ANTHES. Sine cognomento, & operis nomine, in Ἁλικαρνασσός. Fuit Poëta Anthedonius, ex Anthedone Bœotiæ urbe, qui apud Græcos Θρηνῳδὸς, i. e. *lamentabile carmen*, ut & Linus scripsit, cujus rei locuples testis est Plutarch. in libro de Musica.

ANTIGONUS. Sine cognomento, ejus περιήγησις Macedonia, in Ἀβαντίς. Antigonus verò Carystius, cujus θαυμάσια, i. e. *mirabilia* Xylander edidit in lucem, testis adducitur, in Γύαρος. Scripsit etiam vitas eruditorum virorum, auct. D. Hieronymo, in præfatione libri de scriptoribus Ecclesiasticis. Memoratur Vossio de Hist. Græc. lib. I. c. XII. Jonsio de script. Hist. Philosoph. lib. II. c. IV.

ANTIMACHUS. Sine cognomento, in Ἀμφιγένεια, Ἄργος, Δύμη. Ejus *Thebais*, in Αἶα, ejusdem operis lib. I. in Κύνθος, & Τευμησσός. *Artemidis* lib. II. in Κολύλαιον. Quatuor hujus nominis celebrat Suidas, scilicet *Antimachum Colophonium*, Grammaticum & Poëtam, Panyasiadis Poëtæ, & Stesimbroti auditorem, qui fuit ante Platonem; *Antimachum Heliopolitanum Poëtam*, qui scripsit Κοσμοποιΐαν versibus heroicis; *Antimachum Psecada*, Poëtam Lyricum, sic dictus fuit, quod eos, quibuscum conversabatur προσέραινε, i. e. veluti minutissima pluvia irrigaret. ψεκὰς apud Græcos minutissimam pluviam significat, postremum *Olympicum* vocatum eadem etiam de causa, Psecada. Quis verò horum fuerit, qui ab Stephano laudatur, me latet.

ANTIOCHUS. Sine cognomento, & operis nomine, in Βρέττος, & in Σαμάρεια. Diversos hujus nominis celebrat Vossius de Hist. Græcis lib. IV. scilicet *Antigonum Syracusanum*, *Laodicenum*, *Ascalonensem*, quem disertissimus Romuli nepotum audivit, ut ipse refert lib. I. de Natura Deorum. Nullus dubito hunc fuisse, quem noster ad testimonium vocat. Samaria enim non longè distabat ab Ascalone.

ANTIPATER. Sine cognomento, ejus lib. III. de *Rhodo* citatur, in Ἀρμενία. Diversos hujus nominis memorat Vossius de Historicis Græcis lib. III. inter scriptores incertæ ætatis.

ANTIPHANES. Bergæus ex Berge Thraciæ urbe Poëta comicus, auctore, nostro auctore, in Βέργη. Diversos hujus nominis Poëtas celebrat Gyraldus de Poëtarum Historia, Dialogo sexto, & Suidas suis locis, quos consules. Gyraldus loco citato inquit, hunc Poëtam *Bergæum* scripsisse comœdias, in quibus ἄπιστα, i. e. *incredibilia* narrabat, adeò ut ab eo proverbium factum fuerit βεργαΐζειν, pro eo quod est *incredibilia*, & *varia dicere*, quod ex nostro auctore transcripsit. Sic enim ille de eo in Βέργη scribit: Βέργη, πόλις Θρᾴκης, πρὸς τῇ Χερρονήσῳ. Τὸ ἐθνικὸν, Βεργαῖος, Στράβων δὲ κώμην αὐτὴν λέγει, ἐξ ἧς ὁ Βεργαῖος Ἀντιφάνης, κωμικὸς, ἄπιστα δὲ ἔτος συγ-

γράψεν, ὥς φασιν, ἀφ' ἧς κ παροιμία Βεργαΐζειν ἀντὶ τῦ μηδὲν ἀληθὲς λέγειν, &c. i. e. *Berge, urbs Thraciæ, prope Chersonesum; Gentile, Bergæus, Strabo verò vicum esse dicit, ex qua erat Bergæus Antiphanes, comicus, Incredibilia verò hic conscripsit, ut ajunt, à quo & parœmia Bergaizare, pro nihil veri dicere.* Apud Strab. etiam lib. II. legitur Βεργαῖον διήγημα, pro eodem.

APHODISIUS, seu EUPHEMIUS. Ex libro περὶ πατρίδος, in Ἀφόρμιον, unde innuit Stephanus fuisse, sed iste non fuit adeò celebris, ac Aphormiensis Tiphys navis Argûs gubernator: hic vivus volitat, ille mortuus jacet, in antiquitatis sepulchro. Ejus enim nulla apud alios, quod sciam fit mentio.

APIO Celeberrimus, & eruditissimus Grammaticus, quem Tiberius Cæsar *mundi cymbalum* vocabat, auctore Plinio in Prologo Naturalis historiæ, Plinius verò ipse in præfatione sua ad Vespasianum *publicæ famæ tympanum* appellavit, cognominatus etiam fuit Πλειστονίκης, i. e. *sæpissime victor*. Testis est idem auctor lib. 37. c. 5. necnon *Polyhistor* à varia eruditione, ut ait Gellius Noct. Attic. lib. 5. c. 14. necnon *Mochthos* ab assiduo in litteras labore, referente Suida, apud quem perperam legitur Ἀπίων ὁ Πλειστονίκου, i. e. *Apio Plistonici*, ac si fuisset Plistonici filius. Vera lectio ex Plinii libro, capiteque citato restituenda est, Ἀπίων ὁ Πλειστονίκης, i. e. *Apio Plistonices*. i. e. *Sæpissime-victor*. Fuit *Oasensis* ex Oasi civitate. Ejus æstimationis & eruditionis certum indicium est, quod ab Alexandrinis missus fuerit legatus ad Cæsarem Caligulam adversus Judæos, quo tempore ipsi Alexandrini Judæi ad eundem Cæsarem legatum etiam misere Philonem illum celeberrimum Philosophum, de quo circumfertur adagium illud, lippis & tonsoribus, ut ajunt notum, ut suæ gentis causam defenderet contra eundem Apionem. Adversus quem exstant duo eruditi Josephi libelli, in quibus aliquammulta deperditorum auctorum loca citantur. Noster citat Apionem in Ἀπόλλωνος πόλις, Καβήσσος, Κρασός.

APOLLODORUS. Sine cognomento sæpe citatur apud Stephanum, at in Ὠρικὸς dicitur θαυμασιώτατος, i. e. *mirabilissimus*, forsitan, quod de Mirabilibus scripsit. Voss. de Hist. Græcis lib. II. c. XIV. hunc Apollodorum qui de Mirabilibus scripsit, inquit esse, quem Guilielmus Xylander primus exhibuit, sed ipse Xylander in Indice, quem in Stephanum conscripsit, inquit esse Antigonum Carystium, cujus ipse θαυμάσια, i. e. *Mirabilia* in lucem emisit. Varii verò reperiuntur Apollodori apud auctores, de quibus videsis eundem Vossium de Hist. Græcis lib. III. Jonsium de Script. Hist. Philosoph. lib. II. c. XVII.

APOLLONIDES. Nicaeus, id est: ex *Nicea*, qui Timonis Phliasii *Sillos* commentatus est. Floruit sub Tiberio Cæsare, ut placet Laërtio, in Timone, etsi Vossius de Hist. Græcis lib. III. eum inter scriptores incertæ ætatis memorat. Illius sunt verba: Τίμων Ἀπολλωνίδης ὁ Νικαεὺς, ὁ παρ' ἡμῶν ἐν τῷ πρώτῳ τῶν εἰς τοὺς σίλλους ὑπομνημάτων, ἃ προσφωνεῖ Τιβερίῳ Καίσαρι, φησὶ τὸν Τίμωνα εἶναι πατρὸς μὲν Τιμάρχου, Φλιάσιον δὲ τὸ γένος. i. e. *Timon Apollonides Nicaeus, de quo in primo commentariorum in Sillos libro diximus, quos Tiberio Cæsari dedicavit, asserit Timonem patre Timarcho, genere Phliasium fuisse.* Verba Diogenis ægrescunt, sed non sunt depositæ salutis, sine Æsculapii ope pristinæ valetudini restitui possunt, tametsi deceperunt, non interpretem modò, sed & Vossium in paucis doctissimum, qui de Historicis Græcis lib. II. c. XIII. Timonem vocat *Apollonidem*. Ita interpungenda & corrigenda sunt: *Τίμων*. Ἀπολλωνίδης ὁ Νικαεὺς ὁ πρὸ ἡμῶν, &c. i. e. *Timon. Apollonides Nicaeus, qui ante nos fuit, &c.* Laërtius enim ex Apollonide Nicaeo inquit, Timonem fuisse Timarchi filium, ac genere Phliasium. Quod etiam Lynceus Casaubonus in suis ad Diogenem notis non vidit. Modus ille loquendi non infrequens est apud Laërtium. Apollonides verò de quo nunc sermo, citatur à nostro in Τέρινα.

APOLLONIUS. Sine cognomento, ex diversis ejus libris citatur. Ex libro περὶ γενῶν, in Καρία, ex libro *Caricorum*, in Βάργασα, ex Κνίδης Κτήσεως lege ex Κνίδου κτίσεως, i. e. *de Cnidi conditu*, in Φυσκήλιος, ex libro περὶ Λυκίας, in Κογχλίουσα, ex libro περὶ παθῶν, in Καρία, ex libro χρονικῶν, in Χαλκηδόνιον. Suidas nos docet Apollonium Alexandrinum cognomento *Dyscolum*, i. e. *difficilem*, inter alia scripsisse περὶ παθῶν, & περὶ γενῶν, & Apollonium Aphrodisiensem Summum Sacerdotem, & historicum scripsisse, *Carica* de Trallibus. Ergo opera quæ recenset Stephanus pertinent ad tres Apollonios, scilicet liber περὶ παθῶν & περὶ γενῶν ad *Apollonium Alexandrinum*, *Caricorum verò liber ad Apollonium Aphrodisiensem*, reliqui verò libri, scilicet de *Cnidi conditu*, de *Lycia* & *Chronica*, ad quem Apollonium pertineant me latet, nisi forte ad Apollonium Technicum; de quo postea agemus.

APOLLONIUS RHODIUS. Argonauticorum scriptor, *Alexandrinus*, etsi *Rhodius* cognominatur, quod ex Alexandria Rhodum concesserit, atque illic ἐπολιτεύσατο. Simili modo *Apio*, cum esset *Oasensis*, *Alexandrinus* tamen cognominabatur; fuit Apollonius Callimachi discipulus, sed erga præceptorem ingratus, ideò Callimachus adversus eum carmen maledicum scripsit, quod ab ave Ægyptia, rostro ventrem purgante, *Ibin* vocavit. Ejus exemplo Ovidius *Ibin* quoque, in Corvinum scripsit, ut ex Minutiano tradit Cœl. Rhodig. lection. Antiqu. lib. 13. c. 1. Floruit Apollonius Rhodius sub Ptolomæo Evergeta, auctore Suida. Citatur ab Stephano sine cognomento, in Ἄβαντις, Ἐρυθῖνοι, addito cognomento, in Ὀγχηστός, & in Κόρινθος, ex libro, nomine, Κανώπου κτίσει, sed hic aut alius auctor est, aut vitio citatur. A nemine enim similis liber inter Apollonii Rhodii opera memoratur. Fuit condiscipulus Eratosthenis, cui successit in Alexandrinæ bibliothecæ curatione, ut nos docet idem auctor. Ejus tantum habemus quatuor Argonauticorum libros, opus multis vigiliis elucubratum, difficile & durum, nisi qua parte Medeæ amores describit: unde Virgilius plura in suos Didonis amores transtulisse creditur, in quod exstant scholia collecta, & concinnata ex Lucillo Tarrhæo, Sophocleo, & Theone, teste Anonymo, in vita Apollonii. Tenue de eo testimonium perhibet Quintilianus Instit. Orat. lib. X. ubi non contemnendum opus edidisse inquit, *æquali quadam mediocritate*. Et Græcis & Latinis Poëtis grata fuit aurei velleris fabula, & Jasonis expeditio. Primus, qui Argonautica scripsit fuit Orpheus, non Thracius ille musicus, sed *Crotoniata*, deinde Epimenides Gnosius, auctore Laërtio in ejus vita. Ex Latinis primus id fecit Atacinus Varro, cujus encomium exstat apud Quintilianum libro citato, postea C. Val. Flaccus omnibus notus. Vocat etiam epitomator noster ad testimonium Apollonium, in Ἀνθεῦς ubi pro ἐν τῇ Ἀργοναυτικῇ legendum existimo ἐν τοῖς Ἀργοναυτικοῖς. Nemo enim, quod sciam Argonauticorum opus sic vocavit. Apollonius Technicus, citatur, in Ἄβαρνος & Πάρος. Ejus cognomen sine nomine apponitur, in Ἀχελῆς, Ἀλλόβρυγες, Ἄφθαλα; credo fuisse eundem, ac Apollonium cognomento Dyscolum, siquidem noster auctor ait in Πάρος, Apollonium Technicum scripsisse librum περὶ παρωνύμων, quem inter opera Apollonii cognomento *Dyscoli* celebrat Suidas; complures Apollonios enumerat Meursius ad *Apollonium Dyscolum* & Voss. de Hist. Græcis lib. II. c. 14. & lib. I. c. 23.

APPIANUS. Sine cognomento testis adducitur, in Δάλμιον, & in Ἀσπασίοι, ne dubites esse Appianum Alexandrinum, qui sub Trajano & Adriano vixit, auctore Photio, in Biblioth. Ipse Appianus, in præfatione sui operis recenset libros, quos scripsit. Eum consule.

ARATUS. Sine cognomento advocatur, in Φολέγανδρος, nescio utrum sit iste, celeberrimus ille Φαινομένων scriptor, quorum initium, ut inquit Suidas est admirabile, scilicet quod Poëma suum sic incepit:

Ἐκ Διὸς ἀρχώμεσθα, τὸν οὐδέποτ' ἄνδρες ἐῶμεν
Ἄρρητον, μεσταὶ δὲ Διὸς πᾶσαι μὲν ἀγυιαὶ,
Πᾶσαι δ' ἀνθρώπων ἀγοραὶ, μεστὴ δὲ θάλασσα
Καὶ λιμένες πάντη δὲ Διὸς κεχρήμεθα πάντες.
Τοῦ γὰρ καὶ γένος ἐσμὲν, &c. id est:

A Jove principium, quem nunquam viri mittimus
Infatum: plena verò Jovis omnia quidem compita,
Omnes verò hominum cœtus, plenum verò mare
Et portus, ubique autem Jove indigemus omnes,
Hujus enim & genus sumus; &c.

In penultimo carmine Virgilius videtur legisse πεπλήσμεθα, i. e. *pleni sumus*. Sic enim ille Ecloga 3. v. 60. hunc Arati locum imitatus est:

Ab Jove principium Musæ, Jovis omnia plena.

Fuit autem Aratus, Solensis ex Solis Ciliciæ urbe, quæ postea à Pompejo instaurata *Pompejopolis* vocata fuit, sicut noster facit testim. in Σόλοι. Ejus opera recenset Suidas inter quæ primum tenent locum *Phænomena*, quæ à Cicerone admodum adolescentulo conversa sunt ex Græco sermone in Latinum, ut ipse asserit de Natura Deorum lib. II. ac tandem à Sexto Ruffo Avieno. Constat inter doctos, hominem ignarum astrologiæ, ornatissimis, atque optimis versibus Aratum, de cœlo, stellisque dixisse, ut inquit Cicero de Oratore lib. I. nescio utrum hujus

Arati sit distichon illud in Diotimum, quod affert epitomator noster, in Γάργαρα. Apud Macrobium Satur. lib. 5. c. 20. hujus Arati fit mentio & epigrammatis in Diotimum. Floruit Aratus Phænoménων scriptor rege Macedonum Antigono, filio Demetrii *Poliorcetæ*, qui *Gonatâs* cognominatus fuit, auctore Suida, at Diotimi Poëtæ ætatem non potui invenire. Eâ enim inventâ facile poterat sciri, utrum Aratus Phœnoménων scriptor fuerit, qui illud distichon in Diotimum scripserit, an alius.

ARCADIUS. Citatur in Αἰγέσθενα, & Ἀνεγαλία, ejus Orthographia, in Ἀχλία. Fuit Grammaticus Antiochenus, qui scripsit non solum de *Orthographia*, sed etiam de *constitutione partium orationis*, & *Onomasticum* admirabile, ut memoriæ commendat Suid. in Ἀρκάδιος.

ARCHILOCHUS. Sine cognomento, in Κρήτη, ejus *Epodi*, in Πάρος, ejus *Iobacchi*, in Βέχειρ. Fuit Poëta Parius h. e. ex Insula Paro, auctore Horatio Epist. lib. 1. Epist. 19. v. 23.

——— Parios ego primus Iambos
Ostendi Latio, numeros, animosque secutus
Archilochi, non res, & agentia verba Lycamben.

Hic primum obtinet locum inter eos, qui apud Græcos Jambos scripsere, teste Quintil. Institut. Orat. lib. x. cujus sunt verba: *Itaque ex tribus receptis, Aristarchi judicio scriptoribus jamborum, ad* ἕξιν *maximè pertinebit unus Archilochus. Summa in hoc vis elocutionis, cum validæ, tum breves, vibrantesque sententiæ, plurimum sanguinis, atque nervorum adeò ut videatur quibusdam, quod quidem minor est, materiæ esse, non ingenii vitium.* Adeò acerbus fuit in maledicendo, ut socerum Lycamben, quod filiam nomine *Neobulen*, quam ei promiserat, alteri collocasset, ad laqueum ob jamborum petulantiam in eum scriptorum compulerit, unde Horatius Epod. 6. v. 13. canit:

Cave, cave: namque in malos asperrimus
Parata tollo cornua
Qualis Lycambæ spretus infido gener.

Ejus libros propter obscœnitatem Lacedæmonios sanxisse, ut extra suam urbem exportarentur, asserunt Criticorum παῖδες, inter quos Val. Max. Plutarchus autem, in *Laconicis institutis* auctor est, eum etiam ex urbe expulisse quod in quodam carmine scripsisset præstare arma abjicere, quam mori, nihilo minus tamen Apollo Delphicus ejus interfectorem Calondam (is eum in prælio quodam occiderat) arguit, ut referunt Plin. Nat. Hist. lib. VII. c. XXIX. Suidas, in *Archilochus.* Critias apud Ælianum de var. Hist. lib. x. c. XIII. eum reprehendit, quod ipse de se pessime sit locutus: (Græca omitto) *Nisi enim ipse de se talem opinionem, & famam in Græciam intulisset, nunquam utiquè nos scire potuissemus neque eum matre Enipone serva natum fuisse, nec relicta Paro, paupertate, rerumque penuria coactum in Thasum venisse, neque etiam, quod eò cum venisset adversus hos inimicitias gessisset, neque tam ingenio malitioso esse, ut tam amicis, quam inimicis male loqueretur. Ad hæc, inquit, neque eum adulterum, luxuriosum, injuriosumque esse, neque, quod est unum ex omnibus turpissimum, scutum abjecisse scivissemus, nisi ipse de se prædicasset.* Certè apud Græcos maxima infamia erat, scutum abjicere, qui enim talia faciebant ῥιψασπίδες dicebantur. Id tamen fecisse Demosthenem legimus, quam infamiam apophthegmate conatus est diluere, scilicet, *Vir fugiens denuo pugnabit.* De Archilochi ætate dissentiunt scriptores. Eusebius in Chronicis auctor est floruisse Olympiade XXIX. Tatianus Orat. cont. Græcos, & Cyrillus lib. 1. cont. Julian. ad Olympiad. XXIII. eum referunt, sed Olympiadum numeris non est nimium fidendum: Herodotus verò lib. 1. c. 12. Candaulis, & Gygis temporibus floruisse testatur; adeò ejus maledicentia celebris fuit, ut adagio daret locum, Ἀρχιλόχου πατρίς, i. e. *Archilochi patria*, Ἀρχίλοχον πατεῖς. i. e. *Archilochum calcas.* Quod in mordaces, & maledicos dici solet.

ARCHIPPUS. Fuit antiquus Poëta comicus Atheniensis, qui semel vicit, Olympiade XCI. Quatuor fabulæ, Ποίησις, Ναύαγος, Νῆσοι, Νίοβις, quæ Aristophani tribuebantur, ejus esse creduntur, auctore Vossio de Poëtis Græcis c. 6. ex Anonymo Suidas nos docet scripsisse LIII. fabulas. Ejus duo carmina allegat Stephanus ex fabula, quæ ἰχθῦς, i. e. *pisces* inscribebatur, quam Pollux etiam laudat lib. 10.

ARIANUS. In Ἀβρεττηνή, vitio credo pro Arrhianus, de quo suo loco agemus.

ARISTÆNETUS. Ejus liber primus τῶν περὶ φασηλίδα advocatur, in Γέλα, cujus nulla extat apud alios, quod sciam, memoria, tantum apud Suidam legimus Ἀρισταίνετος, ὄνομα κύριον, i. e. *Aristænetus nomen proprium.* Utrum verò idem Aristænetus fuerit, cujus extant epistolæ amatoriæ, planè nescio.

ARISTAGORAS. Non multo junior fuit Platone, ut inquit Epitomator noster, in Γυναικόπολις, ejus liber primus *Ægyptiacorum*, in Ἑρμοθυμβιεῖς, & in Τάνεως, liber secundus, in Νικίου κώμη. Ex ejusdem Ægyptiacis asseruntur quædam verba in Ψεβώ. Memoratur Plinio Hist. Nat. lib. XXXVI. c. XII. inter eos, qui de Pyramidibus scripsere. Hi verò fuere Herodotus, Euemerus, Duris Samius, Aristagoras, Dionysius, Artemidorus, Alexander Polyhistor, Butorides, Antisthenes, Demetrius, Demoteles, Apio Oasensis, seu Alexandrinus.

ARISTARCHUS. In Ἀλαλκομένιον, Ἴλιον. Memoratur etiam, in Δουλίχιον. Duos hujus nominis celebrat Suidas, primum Grammaticum, γένει Alexandrinum, φύσει Samothracem. Secundum, Poëtam tragicum Tegeatem, Euripidi synchronum, qui tragœdias LXX. docuit, vicit duabus, vitam ultra centum annos produxit. Qui verò citatur ab Stephano est prior ille Grammaticus celeberrimus, & eruditissimus, quippe qui fertur scripsisse ultra octingentos libros commentariorum, floruit Olympiade CLVI. sub Ptolemæo Philometore, cujus etiam filium erudivit. Decessit, in Cypro voluntaria inedia se vita privans propter hydropicum morbum. Testis est Suidas suo loco. Hic adeò arrogantiæ processit, ut Homeri versus negaret, quos ipse non probaret, ut testatur Cicero ad Appium Pulchrum Epist. lib. III. Epist. II. cujus, quæ sequuntur sunt verba: *Ut enim Aristarchus Homeri versum negat quem non probat: sic tu (lubet enim mihi jocari) quod disertum non erit, ne putaris meum.* Ideo postea alieni operis censores *Aristarchi* vocati fuere. Horatius de Arte Poëtica v. 450.

Arguet ambiguè dictum: mutanda notabit
Fiet Aristarchus ———

Consulendi Joan. Jonsius lib. II. c. XI. Joan. Andreas Quenstedt de patriis Illustrium virorum.

ARISTIDES. Tres hujus nominis scriptores celebrat Vossius, de Hist. Græcis lib. III. inter auctores incertæ ætatis: primum *Milesium*, qui libros rerum Sicularum, & Italicarum scripsit, quem ad partes vocat Plutarchus in Parallelis Minoribus c. IV. XII. & XL. Secundum Samium, tertium *Adrianensem*, cujus extant orationes; priorem existimo esse, quem advocat Epitomator noster, in Ἀρεά.

ARISTOCRATES. Sine cognomento, in Ἀβάλας, eumdem esse existimo, cujus Laconicorum lib. IV. Laudatur ab Athenæo lib. III.

ARISTOPHANES. Poëta comicus, de cujus patria non convenit inter eruditos, alii *Rhodium*, alii *Lindium*, alii *Ægyptium*, alii *Camirium* fuisse dixerunt, at γένει, fuit Atheniensis, scilicet civitatis jure donatus, scripsit comœdias LIV. quarum tantum extant undecim, scilicet Πλοῦτος, *Plutos*, Νεφέλαι, *Nebulæ*, Βάτραχοι, *Ranæ*, Ἱππεῖς, *Equites*, Ἀχαρνεῖς, *Acharnenses*, Σφῆκες, *Vespæ*, Ὄρνιθες, *Aves*, Εἰρήνη, *Pax*, Ἐκκλησιάζουσαι, *Concionantes*, Θεσμοφοριάζουσαι, *Sacra-Cereris-celebrantes*, Λυσιστράτη, *Lysistrate.* Quæ verò ab Epitomatore nostro citantur sunt, quæ sequuntur.

Ἀχαρνεῖς, in Βοιωτία, Τράγασαι, Φυλή.
Βαβυλώνιοι, in Λακεδαίμων.
Ἔρωες, in Ἄργος.
Θεσμοφοριάζουσαι, in Ἀγγά.
Ἱππεῖς, in Δῆμος, Φυλή, Χαλκίς.
Κώκαλος, in Κόρινθος.
Λυσιστράτη, in Τελχόρωθον.
Ὀλκάδες, in Φάσις.
Ὄρνιθες, in Τελεβαλλοί.
Τελμισσεῖς, in Τελμισσός.

Maximo odio prosecutus est Philosophos, ac præcipue Pythagoreos, comœdiâ adversus eos scriptâ, cui titulus Πυθαγόρειοι, in qua eorum mores, & vitæ institutum traducebat, ut elucescit ex ejus Fragmento, quod affert Athenæus lib. IV. adversus Socratem etiam scripsit Comœdiam, quæ exstat, cujus ἐπιγραφὴ est Νεφέλαι, i. e. *Nebulæ.* Quin etiam alios eximios viros palam, & impune proscindebat, ut erat illorum temporum consuetudo. Tunc enim Poëtis comicis licebat aperte quemquem in Scena traducere, quod testatur Venusinus vates Serm. lib. I. Sat. IV.

Eupolis, atque Cratinus, Aristophanesque Poëtæ
Atque alii, quorum Comœdia prisca virorum est
Siquis erat dignus describi, quod malus, aut fur,
Quod mœchus foret, aut sicarius, aut alioqui
Famosus, multa cum libertate notabant.

Itaque Aristophanes non solum Pythagoreos, & Socratem, in

in prædictis Comœdiis, ſed etiam Cleonem ipſum, tunc temporis tribunum plebis, in ea fabula, cui nomen Ἱππεῖς inſectatus eſt, cujus, cum nullus hiſtrio perſonam auderet agere, Ariſtophanes ipſe faciem minio oblitus egit, cujus cauſâ ab equitibus quinque talentis mulctatus eſt, ut ipſe, in *Acharnenſibus* teſtatur; nec etiam Niciæ ſummo duci pepercit. Eum enim in Ὄρνισιν, i. e. in *Avibus*, ut deſidem, in Γεωργοῖς, i. e. in *Agricolis*, ut agricolam traducit, cujus rei luculentus teſtis eſt Plutarchus, in *Nicia*. Hinc factum, ut legem promulgaverit Alcibiades, ne Comici proprio quemquam nomine, in fabulis inſectarentur, ut tradit Gyraldus de Poët. Hiſtoria Dialogo 7. & ex eo Voſſius, in *Ariſtophane*, ſed neuter laudat hujus ſententiæ auctorem: at apud Ariſtophanis Scholiaſtam ad Νεφέλας legimus fuiſſe apud Athenienſes legem, quæ prohibebat τὸ ἄρχοντα κωμῳδεῖν. Non abſimile exemplum habemus apud Gellium Noct. Attic. lib. III. c. III. Sic enim ille de Nævio loquitur: *Sicuti de Nævio quoque accepimus, fabulas eum in carcere duas ſcripſiſſe*, Ariolum, *&* Leontem, *cum ob aſſiduam maledicentiam, & probra in principes civitatis, de Græcorum Poëtarum more dicta, in vincula Ro. à triumviris conjectus eſſet, unde poſt à trib. plebis exemptus eſt, cum in iis, quas ſupra dixi, fabulis, delicta ſua, & petulantias dictorum, quibus multos ante læſerat, diluiſſet.* Floruit Ariſtoph. Olympiad. CXIV. auctore Suida. Fallitur Gyraldus de Poët. Hiſtoria, Dialogo VII. cum inquit Perſarum regem, cum in Græciam deſcendiſſet, quæſiſſe, ubinam eſſet Comœdiæ Poëta, eo nomine per excellentiam Ariſtophanem intelligens. Eum deceperunt Anonymi verba, in Ariſtophanis vita, non bene intellecta. Illic enim Anonymus inquit, tantam fuiſſe Poëtæ hujus famam, ut ad Perſas pertingeret, & Perſarum regem interrogâſſe apud quos eſſet Comicus. Reges enim Perſarum qui in Græciam deſcenderunt antiquiores fuere Ariſtophane, nec de eo poterant interrogare. Idem auctor libro citato ejus Stylum laudat, ſed contrarium videtur Plutarcho, in libello, in quo comparat Ariſtophanem cum Menandro. Poëſin enim Ariſtophanis comparat meretrici, quæ ætate jam ultra vigorem progreſſa matronam imitans, nec fertur à vulgo hominum ob inſolentiam, & honeſti viri impudicitiam ejus abominantur. Anonymus à me citatus audacter affirmat fuiſſe patre Philippo, genere Athenienſem, populo Cydatheneum, Pandionidis tribus. Idem aſſerit Thomas Magiſter, qui etiam affert diſtichon quoddam Platonis, in ejus laudem hujuſmodi:

Αἱ χάριτες τέμενός τι λαβεῖν, ὅπερ οὐχὶ πεσεῖται
Ζητοῦσαι ψυχὴν εὗρον Ἀριστοφάνους.

Quærentes templum Charites, quod non cadat unquam
Invenere animam vatis Ariſtophanis.

At ego non credo hoc diſtichon eſſe Platonis, nec etiam credo hiſtoriam illam, quam refert idem Anonymus, & ex eo Gyraldus loco citato; ſcilicet, cum Plato rogaretur à Dionyſio Siciliæ tyranno, ut aliquam ſibi ſpeciem, & imaginem reipublicæ Athenienſium oſtenderet, eum ei miſiſſe Ariſtophanis Νεφέλας, i. e. *Nebulas*, qua in fabula proſcindit Socratem. Hujuſmodi res exiſtimo eſſe ex Græcorum nugamentis, & ſententiam Plutarchi erga ſtylum Ariſtophanis probo, quidquid dicant Criticorum filii, & inter eos Coryphæus Libanius, qui Ariſtophanis laudes ſcripſit. Ariſtophanes verò ille, qui ex Θηβαίων ὅροις citatur ab Epitomatore noſtro, in Ἀνθηδονοῦς, & ex Bœoticorum ſecundo, in Χαιρώνεια, forſitan eſt Grammaticus ille Byzantius, diſcipulus Callimachi, & Zenodoti, cujus meminit Suidas, ſed ejus opera ſilentio præterit.

ARISTOTELES. Stagirita, Philoſophorum Homerus, Platonis diſcipulus, Alexandri Magni magiſter, cujus vitam habes apud Diogen. Laërtium, & apud Heſychium Mileſium Illuſtrium. Eum allegat auct. noſter, in Ἄντανδρος, Ἀδραμύττειον, Δεξαμεναί, Ἀμύντ), Τένεδος, Γελωνός, Γέρμαρα, Οἶνα, & alibi, de quo etſi adverſus eum Petrus Gaſſendus libellum ſcripſerit, melius eſt ſilere, quàm pauca dicere; liceat tamen nobis de eo dicere, quod Lucretius de ſuo Epicuro:

Qui genus humanum ingenio ſuperavit, & omnes
Præſtrinxit ſtellas, exortus, ut ætherius Sol.

A Criticis vocatur δαιμόνιος propter raram ejus ſapientiam, ut & ejus magiſter Plato θεῖος, ſcilicet ut cognomento alter ab altero differret.

ARRHIANUS. Nicomedienſis Philoſophus, Epicteti Philoſophi diſcipulus, qui *junior Xenophon* cognominatus fuit ob eruditionis dexteritatem. Vixit ſub Imperatoribus, Adriano, Marco, Antonino, ac magno in honore apud Romanos fuit, adeò ut ad Conſularem dignitatem evectus fuerit, ut ex Heliconio inquit Suidas, ad quem exſtant ſeptem Epiſtolæ Plinii Novocomenſis, plurima ſcripſit, ut teſtatur Suidas, ſed hodie tantum ejus habemus quatuor de diſſertationibus Epicteti libros, & Periplum Ponti Euxini, & maris Erythræi, quod opus Adriano Cæſari dicavit, etſi de hoc opere alii aliter ſentiunt. Habemus etiam ſeptem ejus libros Ἀναβάσεως Alexandri, necnon librum, cui ἐπιγραφὴ Indica. Citatur ab Epitomatore noſtro, in Ἀλεξάνδρεια, Ἀλμωπία, Βόρσιππα, Ἀσσακηνοί, Ἀμαζόνειον, Ἄστακος, Βιθυνιόπολις, Μάσσακα, Γάζακα, Ἄτραι, Ἄψιλαι, & alibi.

ARTEMIDORUS. Plurimos hujus nominis recenſet Voſſius de Hiſtor. Græcis lib. I. c. XXII. ex quibus noſter tantum duos celebrat, primum Epheſium, qui γεωγραφουμένων libros ſcripſit, quorum lib. I. citatur in Βοῦνις, ſecundus, in Ἄβδηρα, tertius, in Βελιτανοί, quartus, in Τίβυρις, undecimus, in Χαλκίτης, ejus liber, cui titulus: Ἐπιτομὴ τῶν ἕνδεκα, in Δερτών, Κώθων, Αἴγυρος, Λῶς, Μαστραμέλλη, Ξοῦχις, Τέγεσσα. Vixit Olympiade CLXIX. auctore M. Heracleota, in Periplo, quo tempore Ptolemæo Lathyro ex Ægypto pulſo, mater ejus Cleopatra cum juniore filio Alexandro regnabat. Liber ille, cui titulus ἐπιτομὴ τῶν ἕνδεκα, i. e. *epitome undecim*, erat Epitome undecim ejus Geographiæ librorum, quos ex Marciano ſupra citato ſcripſiſſe clareſcit, cujus ſunt verba: Ἀρτεμίδωρος ὁ Ἐφέσιος, γεωγράφος ἐν ἕνδεκα τοῖς τῆς γεωγραφίας βιβλίοις τὸν Περίπλουν, ὡς ἂν ἦν μάλιστα δυνατόν, συνέγραψεν, i. e. *Artemidorus Epheſius Gæographus undecim Geographiæ libris Periplum, quam maxime fuit poſſibile, conſcripſit.* Secundum, qui ſcripſit de Bithynia, celebrat Epitomator noſter, in Ἀσκάλων. Fuit enim *Aſcalonita*, ut inibi teſtatur. Quare nullo modo poteſt eſſe idem, qui Epheſius, ut Voſſio, libro capiteque citato videtur. Prior ſæpenumero citatur ab Strabone. Secundus à nemine, quod ſciam, memoratur. His celebrior fuit Artemidorus Daldianus. Daldis erat Lydiæ urbs. Celebritatem verò aſſecutus eſt conſcribendo res vaniſſimas, ſcilicet *Onirocritica* libris quatuor, *Oeonoſcopica*, & *Chiroſcopica*, puta, de *ſomniorum interpretatione*, de *Auguriis*, de *Chiromantia*, ut poſteris tradidit Suidas.

ASCLEPIADES. Tres hujus nominis ſcriptores celebrat epitomator noſter, primum *Anazarbenſem*, ex Anazarba Ciciliæ urbe, in Ἀναζαρβά quem librum de fluviis ſcripſiſſe inquit, & alia plurima. Secundum *Nicaenſem*, ex Nicæa Bithyniæ urbe, in Νίκαια. Tertium *Tragilenſem*, ex Tragilo urbe Thraciæ, prope Cherſoneſum, & Macedoniam, quem Τραγῳδουμένων ſex libros ſcripſiſſe refert, in Τράγιλος. Quis autem horum ſit, qui in Νάξος citatur, me latet. Multi hujus nominis celebrantur ab eruditis, ſed omnium celeberrimus fuit, mea quidem ſententia, *Aſclepiades Myrleanus*, ex Myrlea, Bithyniæ urbe, quæ poſtea *Apamea* vocata fuit. Hic fuit Grammaticus Apollonii diſcipulus, qui Romæ ſub Pompejo Magno docuit, & Alexandriæ ſub quarto Ptolemæo adoleſcens commoratus eſt. Teſtis eſt Suidas, quem noſter etiam celebrat, in Μύρλεια; utrum verò hic fuerit, quem Strabo lib. III. ait in Turditania, Bæticæ regione, Grammaticam docuiſſe, atque deſcriptionem edidiſſe gentium, illarum regionum, tuum eſto judicium.

ASINNIUS QUADRATUS. Fuit Romanus Hiſtoricus, qui ſcripſit Rom. hiſtoriæ libros quindecim Ionica dialecto, cui titulum fecit Χιλιετηρίδα, i. e. *hiſtoriam mille annorum*, à Roma condita, uſque ad Alexandrum Mamææ filium, ut rerum monumentis tradit Suidas in Κουάδρατος, apud quem perperam legitur Κοάδρατος, pro Κουάδρατος; in cujus verbis ineſt anachroniſmus. Roma enim milleſimum adimplevit annum Imperatoribus Philippis, non Alexandro Mamææ, ut patet ex Euſebii Chronic. libro poſteriore, ad N. MMCCLX. ob quam ſolemnitatem ſeculares ludi celebrati fuere, magna populi feſtivitate, quod tertio anno Philippi factum fuiſſe refert Jornandes de Regnorum ſucceſſione. *Chilieterida* illam, id eſt, hiſtoriam mille annorum As. Quadrati, quam Suid. memorat, epitomator noſter in Ἄνθιον vocat Ῥωμαϊκὴν Χιλιάδα, i. e. *Romanam Chiliada*, ubi ejus librum ſecundum advocat. In Ὀξύβιοι eandem appellat Ῥωμαϊκὴν Χιλιαρχίαν, i. e. *Rom. Chiliarchiam*, ubi ejus librum decimum quartum citat. In Θαψίπολις autem eandem nuncupat Ῥωμαϊκά, i. e. *Rerum Romanarum hiſtoriam*, cujus librum duodecimum adducit. Scripſit præterea *Parthica*, quorum librum primum citat, in Γηλύς. Tertium, in Γερμανίκεια, & in Ταρσός. Octavum, in Γάζακα. Nonum, in Σόλυμα.

ASTYNOMUS. In Κύπρος, cujus nulla apud alios, quod sciam fit mentio, at apud Athenienses decem erant Astynomi, quinque in Piræeo, quinque in urbe, ut tradit Suidas. Id erat officii genus, quod correspondebat Ædilibus apud Romanos, sed nostrum Astynomum non fuisse Atheniensem Astynomum pro certo habeo.

ATHENÆUS. Fuit Naucratites, Naucratis verò fuit urbs Ægypti, composuit quindecim Dipnosophistarum libros, quorum παρεκβολαί, id est *excerpta* exstant, quæ eruditorum manibus evolvuntur, in quas *Isaacus Casaubonus* totidem Animadversionum libros composuit eruditissimos. Floruit sub Marco Imperatore, auctore Suida. Citatur ab Epitomatore nostro, in Γαιτῦλοι, Γένειαι, Γάγγρα.

ATHENODORUS. Duos hujus nominis celebrat Strabo lib. XIV. in Cicilia, utrumque Tarsensem, id est, ex Tarso Ciciliæ urbe; primum cognomento *Cordylionem*, qui cum M. Catone vixit atque apud eum obiit, Secundum, Sandonis filium Philosophum Stoicum, cujus meminit Suidas, quem etiam *Cananiten* dicebant à pago quodam. Hunc fuisse Cæsaris magistrum inquit Strabo, apud quem magnos honores assecutus fuit, ac jam senex Tarsum rediit, ubi cum Boëthum invenisset rempubl. perturbantem, malum Poëtam, & malum Civem, quem Antonius auxerat, cum initio probâsset ejus carmen, in partam ad Philippos victoriam, eum, & ejus socios potestate sibi à Cæsare concessa exsilio damnavit, cum illi prius, in Athenodori contemptum, in parietibus scripsissent:

Ἔργα νέων, βουλαὶ δὲ μέσων, πορδαὶ δὲ γερόντων.

Opera juvenum, consilia mediorum, crepitus verò seniorum.

Quod Athenodorus *joci* loco accipiens, pro

——— Πορδαὶ δὲ γερόντων, i. e.
——— *Crepitus verò seniorum,*
jussit contra scribi ——— Βρονταὶ δὲ γερόντων, i. e.
——— *Tonitrus verò seniorum.*

Quis autem horum fuerit, qui de Tarso patria scripserit, ut ait epitomator noster, in Ἀγχιάλη me latet.

AUGES. Tegeates, ex Tegea Cretæ urbe, Melicus Poëta celebratur ab auctore nostro, in Τέγεα, de quo vide quæ inibi annotavimus.

B.

BALAGER. seu Balagrus (utroque modo hujusmodi nomina apud Latinos proferuntur) citatur, in Ὄλγηλος ex libro cujus titulus erat Μακεδονική. Secundus ejus operis, in Ἄμολβος.

BLÆSUS. Poëta Capreates ex insula Italiæ, quam secessu suo nobilitavit Tiberius. Fuit infelix Poëta, quem nemo præter Stephanum in Καπρείων, ejus patria celebravit.

BOLUS DEMOCRITEUS. Perperam in Xylandri indice, quem nos sequimur, legitur *Belus*, pro *Bolus*, quem noster allegat, in Ἄψυνθος. Alius hujus nominis cognomento *Mendesius* Philosophus Pythagoricus memoratur Suidæ, de quibus nihil memoria dignum habeo dicere. Vossius de Hist. Græcis lib. III. eos inter scriptores incertæ ætatis numerat.

C.

CALLIMACHUS. Cyrenensis Poëta, vixit sub Ptolemæo Philadelpho, usque ad Ptolemæum Euergeten, ut constat ex Suida. Maximo in honore ab Ægypti regibus prædictis fuit habitus, auctore Strabone lib. XVII. ejus lib. I. Αἰτιῶν citatur, in Ἀρχιναῖον, Ἀσβῦσται, & alibi. Cujus quoque meminit Martialis lib. X. Epig. IV.

Sed non vis, Mamurra, tuos cognoscere mores
Nec te scire juvat αἴτια *Callimachi.*

Iambi, in Ἀπίσας, Θαυμάσια, in Κράνων, *Dædalus*, in Αἴδηψος, *Hecale*, ibidem, & in Ἰαπὶς, Λύγκειον, Τελμησσός, *Epigrammata*, in Ἐστεὰς, Hymnus in Dianam, in Μελιγουνίς. Apud alios fit mentio ejus Carminis de *Coma Berenices*, quod Latinum reddidit Catullus. Scripsisse quoque, inquit Suidas, inter alia opera, quæ recenset, *Ibin* Poëma, quod continebat contumeliosam insectationem in Apollonium, Argonauticorum scriptorem, ejus discipulum ingratum, cujus imitatione Ovidius quoque scripsit suum *Ibin* in Corvinum, ut in Apollonio Rhodio annotavimus. Alium etiam Callimachum juniorem memorat Suidas, ex hujus sorore natum. Prior apud Strabonem lib. XVII. suam patriam declarat, hoc disticho:

Καλλίστη τὸ πάροιθε, τὸ δ' ὕστερον οὔνομα Θήρη
Μήτηρ εὐίππου πατρίδος ἡμετέρης.
Nomine Calliste primum, sed postmodo Thera
Dicta fuit tellus urbis origo meæ.

Cyrenen enim patriam Callimachi Theræi condiderunt Spartanorum coloni, Thera verò prius *Calliste* dicta, referente Strabone libro citato. Is solebat dicere μέγα βιβλίον, μέγα εἶναι κακὸν, i. e. *magnum librum, magnum esse malum.* Ideo, ut plerumque hymnos, elegias, vel Epigrammata scribebat, assiduis tamen convitiis victus *Hecalen* scripsit, ut inquit ejus Scholiasta ad Apollinis hymnum. Quintil. Institut. Orator. lib. X. c. I. ei primum locum, in elegiis tribuit, secundum Philetæ Coo, de quo suo loco agemus.

CALLISTHENES. Olynthius. (Olynthus erat urbs Thraciæ propè Sithoniam Macedoniæ.) Aristotelis discipulus, & consobrinus, teste Suida. Ejus varia Opera recenset Vossius de Hist. Græcis lib. I. c. IX. inter ea etiam *Hellenica*, quorum lib. III. advocatur ab Stephano, in Τέγυρα. Ejus erat illa Chria, *Vitam regit Fortuna, non Sapientia*, ut testatur disertissimus Romuli nepotum Tuscul. Quæst. lib. V.

CAPITO. Fuit historicus Lycius, qui scripsit *Isauricorum* libros octo, necnon de *Lycia*, & *Pamphylia*, necnon *metaphrasin* Eutropii, auctore Suida, in Καπίτων. Advocatur ab Stephano, in Ἀναζαρβὸς, ejus Isauricorum lib. II. in Ἀλίμαλα. Tertius, in Ἀρνεαί. Ejus lib. XV. sine Operis nomine in Ψιμάδα. De ejus ætate tantum affirmari potest vixisse post Juliani Apostatæ tempora, utpote qui Eutropium verterit, & ante Justinianum Imperatorem. Quippe Epitomator noster qui sub hoc Imperatore floruit, & ei opus suum dicavit, ut ex Suida alibi annotavimus, eum celebrat locis supra citatis.

CASTOR. Rhodius, vel, ut alii Galata. *Philoromæus* vocatus fuit, quod Romanos amaret. Duxit in uxorem Deiotari regis filiam, à quo, & ipse, & uxor fuere interempti, quod eum apud Cæsarem criminatus esset, testante Suida. *Saocandarius* dicitur Straboni lib. XII. quem à socero quoque interfectum fuisse unà cum uxore prodit. Dejotarus iste fuit Galatarum rex, pro quo exstat Oratio Ciceronis ad Cæsarem. *Illius* opera recenset Suidas, in Κάστωρ. Citatur ab Epitomatore nostro, sine operis nomine, in Βοιωτία; de quo videndus Vossius de Hist. Græcis lib. I. c. XXIV. Jonsius de scriptoribus Hist. Philosophicæ lib. II. c. XV.

CATO. Sine operis nomine, in Διόπολις. Quis verò fuerit auctor iste Græcus, nescio. Epitomator enim noster auctores Latinos non advocat, nisi sint in Græcum sermonem translati, unde suspicor aliquod opus Catonis in Græcum sermonem conversum, hîc citari; sed hujus rei apud eruditos altum est silentium.

CEPHALO. Fuit historicus antiquus valde, patria Gergithius, auctore Dionysio Halic. Antiquit. Rom. lib. I. à quo appellatur Κεφάλων Γεργίθιος, συγγραφεὺς παλαιὸς πάνυ, i. e. *Cephalo Gergithius, historicus antiquus valde.* Strabo lib. XIII. memorat urbem Gergethes plurativo numero, & genere muliebri, sitam, in agro Cumano Troadis, unde erat Gergethius Cephalo. Veram lectionem existimo esse apud Strabonem. Facilis enim est transitus τοῦ η in τὸ ι, quod etiam confirmatur Suidæ testimonio, cui Cephalio, seu Cephalo Gergethius dicitur, ut est apud Strabonem. Fuit igitur Cephalo Gergethius orator, & historicus, scripsit παντοδαπὰς historias, libris novem, quos inscribebant *Musas*. Non fuit enim solus Herodotus, qui suis libris de Musarum nomine nomina imposuit; scripsit etiam Ionica dialecto, ut Herodotus, necnon declamationes rhetoricas, & alia quædam. Floruit sub Adriano Imperatore, vixit in Sicilia, patriâ exul, propter Dynastarum odium, ut testatur Suid. in Κεφαλίων. Citatur ab Epitomatore nostro, in Ἀρίσβη, & in Γραικὸς. Ipsissimus est, qui memoratur Eusebio Chronic. lib. I. ex quo adducit insignem locum, cui Κεφαλλίων, i. e. *Cephallio* dicitur, ac cum ejus verba adducit ἐκ τῶν Κεφαλαίωνος, i. e. *ex Cephallæonis libris*, ea adducere dicit. Quibus persuasus fuit Vossius de Hist. Græcis lib. II. c. XII. duos fuisse auctores *Cephalliona*, & *Cephalæona*, cum *Cephalæo* sit scripturæ error, pro *Cephallio*, qui idem erat, ac *Cepalo*.

CHARAX. Fuit Pergamenus sacerdos, & Philosophus, qui scripsit *Hellenicarum Historiarum* libros XL. auctore Suida, quorum lib. II. citatur ab Epitomatore nostro, in Ἀδράστεια, & Ταίναρος. Scripsit etiam *Chronicorum* libros, quorum secundus advocatur, in Ἀζεία, Septimus, in Αὐταριᾶται, octavus, in Ἀλαβύελον, decimus, in Ἄρσα, & Ἡφαιστία, decimus sextus, in Ὠρεός. Vossius de Hist. Græcis lib. III. inter scriptores incertæ ætatis eum numerat. At Suidas auctor est, eum meminisse Augusti, & Neronis, ac eorum, qui post eos imperarunt, unde colligitur fuisse illis,

illis, qui floruere tempore illo juniorem, ac inquit invenisse de eo in antiquo libro hocce Epigramma,

Εἰμὶ Χάραξ ἱερεὺς γεραρῆς ἀπὸ Περγάμου ἄκρης
Ἔνθα ποτ' ἐπολέμιζεν Ἀχιλλῆι πτολιπόρθῳ
Τήλεφος Ἡρακλῆος ἀμύμονος υἱὸς ἀμύμων.

Sum Charax sacerdos veneranda ex Pergami arce
Ubi quondam pugnavit cum Achille urbium-vastatore
Telephus Herculis inclyti, filius inclytus.

Sed ejus Chronicorum, quorum noster sæpe, Suidas non meminit.

CHOEROBOSCUS. Vide Georgius Chœroboscus.

CINEAS. Orator, in Ἐφύρη, fuit Thessalus, Demosthenis auditor, & Pyrrhi Epirotarum regis ad Romanos legatus, ut tradit Plutarchus, in Pyrrho, cui fertur dixisse, Senatum Romanum sibi visum fuisse βασιλέων πολλῶν συνέδριον, i. e. *regum multorum Synedrium.* Tam præcipua memoria ei fuit, ut postero die, quam advenerat, nomina reddiderit senatui, & equestri ordini, ut refert Plinius Natur. Hist. lib. VII. c. XXIV. Ejus etiam meminit M.T.C. Epist. lib. IX. Epist. XXV. ad Papyrium Pœtum: *Summum me ducem literæ tuæ reddiderunt, plane nesciebam, te tam peritum esse rei militaris, Pyrrhi te libros, & Cineæ video lectitasse.*

CLAUDIUS JULUS. Ex libro primo Φοινίκων, pro quo legendum est Φοινικικῶν, ut antè annotavit Xylander, in suo Indice in Stephanum. Citatur ab Epitomatore nostro, in Ἄκη, in Λάμπη dicitur *Claudius Julius*, in Γαδάρα *Claudius Iolaus*, cujus meminit Etymologus, in Γάδειρα, Vossio de Hist. Græcis lib. III. inter scriptores ætatis incertæ numeratur.

CLEO. Syracusanus, ejus liber περὶ λιμένων, i. e. *de portubus* advocatur, in Ἀσσίς. Vossio de Hist. Græc. lib. III. recensetur inter auctores incertæ ætatis, de quo nihil habeo dicere.

CLEODAMAS. Thessalus ex Achnis urbe Thessaliæ scripsit περὶ ἱππικῆς, καὶ πολεμικῆς, ut testatur Epitomator noster, in Ἄχναι, cujus nulla apud alios, quod sciam, fit mentio.

CORINNA. Tres hujus nominis Poëtrias memorat Suidas, omnes Lyricas. Primam *Thebanam*, seu *Tanagræam* Myrtidis discipulam, Achelodori, & Procatiæ filiam, quam *muscam Lyricam* dictam fuisse inquit. Secundam, *Thespiam*, Thespia verò fuit urbs Bœotiæ, alii *Corinthiam* fuisse dixere, scripsit Nomos lyricos. Tertiam *Thebanam* etiam, quæ ut prior, vocata fuit *musca Lyrica.* Omnium celeberrima fuit prior illa, quæ scripsit carminum quinque libros, & *Epigrammata*, & *Nomos lyricos*, ac quinquies dicitur vicisse Pindarum, ut prodit Ælianus de Var. Hist. lib. XIII. c. XXV. Hujus apud Tanagræos in celebri urbis loco erat monimentum, in gymnasio ipsa picta erat, tænia redimita, victoriæ causa, quod Thebis Carmine Pindarum vicisset, auctore Pausania, in Bœoticis, qui asserit eam Pindarum vicisse linguæ causa. Neque enim Dorica dialecto, ut Pindarus cecinit, sed ea, quam essent Æolenses facile percepturi, ac ex ipsius imagine conjici, fuisse sui temporis fœminarum formosissimam. Hac potius de causa judices ei victoriam tribuissent. Facilius enim judicum animi pulchritudine, quam Carmine commoventur. Plutarchus in libro, cui ἐπιγραφὴ *Bello ne, an pace clariores fuerint Athenienses*, auctor est, Corinnam Pindarum juvenem adhuc, & audacius eloquentiâ utentem monuisse, ut fabulas scriptis insereret, quod Poëticæ est opus, cui admonitioni Pindarum, cum animum advertisset, carmen scripsisse cujus est initium:

Ἰσμηνὸν, ἢ χρυσηλάκατον μελίαν, &c. i. e.
Ismenumne an hastam aureum-habentem-hastile
Aut Cadmum, aut Spartorum genus virorum
Aut Herculis omnia superantis vim canam.

(Ubi interpres Latinus cæspitavit, cum convertit, *aureis utentem fusis Meliam* pro *hastam aureum-habentem hastile.*) Cumque id Corinnæ exhibuisset, ridens ea, *Manu*, inquit, *serendum est, non toto sacco.* Congesta enim omnis generis fabularum semina promiscuè Pindarus in carmen illud effundebat. Quamobrem nimis violentam judico correctionem illam Criticorum apud Ælianum libro, capiteque citato, ubi Pindarus arguens auditorum ἀμουσίαν, quod victoriam adjudicassent Corinnæ, συνεκάλει Κόριννάν. i. e. *ipsam Corinnam advocabat*, scilicet ut ipsa certamen decerneret. Critici legunt ὗν ἐκάλει, i. e. *suem vocabat Corinnam*, cum illorum verborum genuina mens sit interpretatio mea. Quæ verò harum trium Corinnarum citetur ab Epitomatore nostro, in Θέσπεια, tuum esto judicium, ego celeberrimam citari existimo. Fuit etiam Corinnus Iliensis Poeta Epicus, qui primus Iliadem scripsit, bello Troiano adhuc durante, ex quo Homerum ajunt suæ Poëseos argumentum sumpsisse, referente Suida, in Κόριννος. Alii asserunt illas Corinnas non *muscas Lyricas*, sed *musas lyricas* vocitatas fuisse.

CRATERUS. Ejus liber περὶ ψηφισμάτων, in Χαλκηδὼν, ejusdem operis lib. III. in Τυρόδιζα, perperam, in Καρβίνη, & nomen auctoris, & operis citatur Κράτερος γ. τῶν ψηφισμάτων pro Κράτερος περὶ ψηφισμάτων, ut suo loco annotavimus, nonus ejusdem operis liber advocatur, in Ἀγλαῖα, & in Ἀνψήμανδρος de quo videsis Vossium de Hist. Græcis lib. III. & lib. IV. c. IX. Ego enim nihil de eo memoratu dignum habeo dicere.

CRATES. Quatuor hujus nominis memorat Suidas; sed quis horum fuerit, quem noster allegat, in Νήιον, & in Τάφρος, ex antiquitatis scrutis eruere non potui. Horum omnium celeberrimus fuit *Crates Maliotes*, ex familia Stoicorum, qui cognominatus est *Homericus*, & *Criticus* ob studium circa libros Grammaticos, & Poëticos. Floruit sub Ptolemæo Philometore, scripsit correctionem Iliadis, & Odysseæ, libris novem, fuit Aristarchi Grammatici æqualis, auctore Suida, quem inter alios advocat Plutarch. in Paral. minoribus, & Suet. de claris Grammaticis. Forsitan iste est, qui ab Stephano citatur loco citato.

CRATINUS. Poëta comicus Atheniensis vino, & puerorum amoribus valdè deditus, scripsit fabulas XXI. vicit verò novies, testante Suida cui φιλοπότης, i. e. *amicus-bibendi* dicitur. Inter præcipuos veteris Comœdiæ Poëtas celebratur Quintiliano Instit. Orat. lib. X. necnon Horatio Serm. lib. I. Sat. IV. maledicentia præcipuè commendatur, ut claret ex eodem Horatio Satyra citata; tunc temporis impune licebat Poëtis Comicis quemquam proscindere, ut in Aristophane annotavimus. Poëtæ enim Græci nunquam Satyrarum libros scripsère, id fato quodam reservatum est Latinis, Horatio, Juvenali, & Persio. Citatur ejus fabula *Nemesis*, in Ψύρα, ejus *Seriphii*, in Δήλων πόλις.

CRITO. Tres hujus nominis memorat Suidas. Primum, *Philosophum Atheniensem*, Socratis discipulum, qui ei omnia ad vitam necessaria suppeditabat, cujus etiam apologiam scripsit. Secundum *historicum Pierioten* ex Pieria Macedoniæ urbe, qui scripsit *Pallenica*, *Sicula*, *Persica*, & *de Macedonum principatu*, necnon *Getica*, quæ allegat Stephanus, in Γέτα, Tertium *Naxium historicum*, qui scripsit *octaëterida*, i. e. *res per octennium gestas.*

CTESIAS GNIDIUS. Fuit medicus Artaxerxis, Cyri minoris fratris, scripsit *Persicorum* libros XXIII. Auctor est Suidas, illius excerpta habemus. Citatur ab Stephano diversis locis. Ejus operum Epitomen tribus libris scripsisse Pamphilen Epidauriam tradit Suidas, in Παμφίλη, de quo videsis Vossium de Hist. Græcis lib. I. c. V.

D.

DAIMACHUS. Ejus liber XXXV. πολιορκητικῶν ὑπομνημάτων, in Λακεδαίμων, ex nostro Harpocratione, in Ἐλευθέρα claret fuisse *Platæensem*, & Historiam Indicam scripsisse, utrum verò, qui ab Stephano citatur, sit idem, ac qui de India scripsit, cujus meminit Strabo libro primo, planè nescio. Strabo libro citato omnes, qui de India scripserunt ψευδολόγους fuisse inquit, sed præcipuè hunc *Daimachum*, cui Δηίμαχος dicitur, de quo videndus Vossius de Hist. Græcis lib. I. c. XII.

DAMASTES. Fuit *Sigeensis* ex Sigeo Troadis promontorio, Hellanici discipulus, ac Herodoti synchronos. Memoratur sæpe à Plinio, ejus quoque Avienus fecit mentionem hoc versiculo:

Quin & Damastus nobilis natus Sige.

Scripsit de *eis, quæ in Græcia accidere*, de *genitoribus*, & *progenitoribus* eorum, qui *ad Ilium* profecti fuerunt, *gentium Catalogum*, & *urbium*, *de Poëtis*, & *Sophistis*, & alia multa, auctore Suida, ejus liber de Gentibus, citatur ab Epitomatore nostro, in Ὑπερβόρεοι. Strabonis de eo judicium habes apud eund. Strab. lib. I.

DAMOPHILUS. Sine cognomento, & operis nomine citatur, in Ψιτακή. Floruit sub Marco Imperatore; scripsit de vitis veterum, & librum cujus ἐπιγραφὴ erat Φιλόβιβλος, & alia quamplurima, ut tradit Suidas suo loco.

DEICHORUS CYZICENUS. Sine operis titulo, in Λάμψακος, ejus nulla apud alios, quod sciam, fit mentio.

DEMAGETUS. Sine cognomento, & operis nomine, in Ἀκλή, cujus altum apud alios silentium, at in Anthol.

Anthol. Var. Epig. lib. III. sunt aliqua Damageti Poëtæ, ac sic forte scribendum est apud Steph. non Demagetus.

DEMETRIUS. Sine cognomento, & operis nomine testis adducitur, in Ἀγζάτανα, Ἄθωσι, Ἀκλη, Ἀρκάδες. Ejus liber de Patria advocatur, in Ὀδησσός, unde innuit Epitomator noster fuisse. Odessus verò erat urbs Pontica, prope Salmydessum. Ejus liber de Synonymis citatur, in Ἀλαζῶν.

DEMETRIUS. Antigoni filius sine operis nomine, in Κύῤῥος. Ejus natale solum nec oculis, nec auribus unquam usurpavi.

DEMETRIUS CALLATIANUS. Sine operis titulo, in Ἀνθάκυραι. Scripsit de Asia & Europa libros viginti, auct. Laërtio in Demetrio.

DEMETRIUS SCEPSIUS. Ex urbe Troadis Scepsi, qui Τρωϊκὸν διάκοσμον explicavit. Fuit Cratetis, & Aristarchi æqualis, auctore Strabone lib. XIII. ex eodem libro citatur Stephano, in Σιλίνδιον, Scepsius, ἁπλῶς in Κάλυμνα, ut & Straboni lib. IX. & X. quem etiam alibi *Demetrium* simpliciter appellat. Memoratur Laërtio in vita Demetrii Phalerei.

DEMETRIUS PHALEREUS. Fuit Theophrasti discipulus, & Athenarum per decennium præfectus, ubi tot ei statuæ erectæ fuere, quot habet annus dies, sed postea, mortuo Cassandro Macedoniæ rege, qui, Athenis in deditionem acceptis, eum ibi præfectum fecerat, inimicorum invidia & metu in Ægyptum fugit, & ejus statuæ partim dejectæ, partim conflatæ fuere, referente Strabone lib. IX. in Ægypto, maximo in honore apud reges illius regionis fuisse, ac Bibliothecæ Philadelphi præfuisse, cujus tempore Sacra Biblia in Græcum sermonem ex Hebræo translata fuerunt, asserunt Criticorum παῖδες, inter quos Josephus Antiquit. lib. XII. c. II. est Coryphæus, etsi alii hac de re aliter sentiunt. Scripsit *Philosophica*, *Historica*, & *Politica* & alia multa; aspide morsus vitam cum morte commutavit, ac in Busirite Nomo sepultus fuit, ut refert Suidas, in Δημήτριος Φανοςράτε. Citatur ab Epitomatore nostro, ex ejus in Nicandrum libro, in Κορόπη, de quo consulesis Vossium de Hist. Græcis lib. I. c. XII. Jonsium de Script. Hist. Philosophicæ lib. I. c. XVIII. Quintilianum Instit. Orator. lib. X. c. I. Ciceronem de Officiis lib. I. statim in principio, apud quem exstat optimum ejus elogium de finib. bonor. & mal. lib. V. cujus sunt verba: *Princeps hujus civitatis Phalereus Demetrius cum patriâ pulsus esset injuriâ, ad Ptolemæum se regem Alexandriam contulit, qui cum in hac ipsa Philosophia, ad quam te hortamur, excelleret, Theophrastique esset auditor: multa præclara in illo calamitoso otio scripsit, non ad usum aliquem suum, quo erat orbatus: sed animi cultus ille, erat ei quasi quidam humanitatis cibus.*

DEMODAMAS MILESIUS. Sine operis titulo in Ἀντίοχα. Magnum de eo apud alios est silentium.

DEMOSTHENES BITHYNUS. Citatur ab Stephano, in Ἡραία, ex lib. XIV. operis nomine tacito. Sine cognomento, & operis nomine in Ἀμασρεις, Ἀπολλώνια, Δορύλαιον, ex *Bithyniacorum* lib. IV. in Ἀλεξάνδρεια, ex octavo, in Ἀρζάκη, ex decimo, in Μαωσωλοί, ex libro, cui titulus Κτίσεις, in Ὀλιζών. Ejus nulla apud Gyraldum & Vossium de Poëtis fit mentio, at ultimus eum memorat inter historicos incertæ ætatis lib. III. de Hist. Græc. Suidas etiam suo loco celebrat Demosthenem Thracem, qui metaphrasim Iliadis pedestri oratione scripsit & epitomen Damageti Heracleotæ, & de Dithyrambopoeis, necnon metaphrasim in Hesiodi Theogoniam. Utrumque laudat noster, quoniam in Ἡραία aliquot ejus carmina affert, quem verò in Ὀλιζών citat, ex operis titulo conjicio fuisse prosæ scriptorem.

DEMUS DELIUS. Sine operis nomine in Βιβλίνη. Ejus liber de Atthide celebratur ab Athenæo lib. XIV. ad quem locum Casaubonus legendum esse inquit Κλείδημος, quod Clidemus de *Atthide* scripserit, sed vera lectio confirmatur, ex auctore nostro. Nihil enim obstat duos auctores de una eademque re scripsisse, nisi fortè hujus Auctoris nomen per compendium scriptum est Δῆμος pro Δημήτριος, quemadmodum, πης pro πατής, μης pro μητής, ἄνος pro ἄνθρωπος, quod in nominibus propriis apud Græcos est frequens.

DEXIPPUS. Fuit orator Atheniensis cognomento *Erennius*, vixit sub Imperatoribus Valeriano, Gallieno, Claudio hujus nominis secundo, & Aureliano, ut tradit Suidas. Fuit etiam historicus & dux, testante Pollione, in Gallienis, cujus sunt, quæ sequuntur verba: *Pugnatum est circa Pontum, & à Byzantiis ducibus victi sunt barbari. Veneriano enim duce navali bello Gothi superati sunt, tum ipse Venerianus militari periit morte, atque inde Cyzicum, & Asiam, deinceps Achaiam omnem vastaverunt, & ab Atheniensibus, duce Dexippo scriptore horum temporum, victi sunt.* Chronicam historiam scripsisse docet nos Eunapius, in Porphyrio, quam Epitomator noster, sub nomine Chronicorum advocat, quorum librum decimum adducit, in Σεκχαῖοι, duodecimum, in Ἔλυροι. Scripsit etiam rerum post Alexandrum, libros quatuor, censore Photio. De regibus Macedonum, teste Eusebio Chronic. lib. I. Necnon Compendium historicum, usque ad Claudii secundi hujus nominis principatum, quem librum frequenter laudant Trebellius Pollio, Ælius Lampridius, & Capitolinus.

DICÆARCHUS. Duos hujus nominis memorat Suidas, alterum Siculum ex urbe Siciliæ *Mesene*, quem alii ideo appellant *Mesenium*. Fuit Aristotelis auditor, Philosophus, Orator, & Geometra, Græciæ vitam, in duobus libris scripsit, qui liber citatur ab auctore nostro, in Χαλδαῖοι, necnon rempublicam Spartiatarum, *i.e.* Lacedæmoniorum, apud quos lege lata quotannis hic liber legebatur, in Ephororum Prætorio, quod diu observatum fuit: alterum verò Lacedæmonium Grammaticum Aristarchi auditorem. Quis horum fuerit, qui ab auctore nostro sine cognomento, & operis nomine testis adducitur, in Πάτρα, planè nescio.

DIDYMUS. Sex hujus nominis memorat Suidas. Omnium celeberrimus fuit salsamentarii filius, Grammaticus Aristarchius, Ciceronis æqualis, qui ultra tria, & quingenta librorum millia scripsit, quamobrem *Chalcenteros*, id est, *æneis-intestinis-præditus*, cognominatus est, propter indefessum laborem, in libris legendis, & scribendis. Fuit Alexandrinus, referente Suida. Huic tribuuntur Scholia in Odysseam, de quibus dubitant eruditi. Consulendi Vossius de Hist. Græcis lib. I. c. XXIV. Jonsius de Script. Hist. Philosophicæ, lib. III. c. II. qui plures adhuc hujus nominis scriptores, quam Suidas recenset. Citatur ab Epitomatore nostro, in Ἀγάθυρσοι, Ἀλεξάνδρεια, Ἀπολλώνια, Ἀθῶαι, Ἀρέθουσα, & ex Symposiacorum decimo, in Ἠπα.

DIEUCHIDAS. Sine cognomento, & operis nomine, in Σκίρφαι. Ex Harpocratione claret scripsisse *Megarica*. Hujus enim operis lib. III. ab eo citatur, in Ἄγυιεῖς.

DINARCHUS CORINTHIUS. Orator unus ex illis, qui cum Demosthene comparantur, scripsit diversas orationes, tam publicas, quàm privatas. Obiit Peloponnesi procurator ab Antipatro constitutus, ut tradit Suidas. Plutarchus, in ejus vita auctor est, fuisse discipulum Theophrasti, ejus, qui Aristoteli, in Schola successit, ac usum fuisse consuetudine Demetrii Phalerei, sed cum culparetur, quod de tradenda Munichia Antipatro, & Cassandro cogitaret, maxima bonorum parte, in pecuniam conversa, Chalcidem profugisse, atque in exsilio circiter quindecim annos commoratum in patriam rediisse, Theophrasto, ei, aliisque exsulibus redeundi potestatem impetrante. Citatur ab Epitomatore nostro, in Αἰγίνη.

DIODORUS GRAMMATICUS. Memoratur, in Ἀγχιάλη. Sine cognomento, & operis titulo, in Χόλαργος. Eum sæpe ad testimonium vocat Harpocratio noster, qui ejus librum de populis citat, in Θόρικος. Nullus dubito ipsissimum esse, qui ab Epitomatore nostro citatur, in Χόλαργος. Erat enim Cholargus populus Acamantidis tribus.

DIOGENES CYZICENUS. In Βέσβικος, ubi dicitur scripsisse de septem suæ patriæ insulis. Eæ erant *Proconesus*, *Phœnice*, *Alone*, *Physia*, *Ophioessa*, *Besbicus*, *Gonimi*. Ejus lib. I. de Cyzico citatur, in Ἀδράστεια, tertius, in Ζέλεια. Cujus nulla apud alios, quod sciam, fit mentio.

DIOGENES LAERTIUS. Scripsit de vitis Philosophorum libros decem, auro contra charos, qui diurna, nocturnaque manu ab eruditis evolvuntur. Multum ei debet respublica literaria, alioqui φιλόσοφος ἱστορία in antiquitatis sepulchris jaceret, nec ex eis eam eruere posset Jonsius. De ejus ætate non convenit. Advocatur ab Stephano, in Χολλίδαι, in Ἐνετοί, & Δρυΐδαι. De quo videsis Vossium de Hist. Græcis lib. II. c. XIII. Jonsium de Script. Hist. Philosoph. lib. III. c. XII.

DIONYSIUS. Sine cognomento, & operis nomine, in Ἀγύριον, & in Ἀτλών, ejus lib. XVII. Rom. antiquit. in Αἴκυλον. Decimus nonus, in Καυκανία. Fuit Halicarnassensis, cujus libri tantum undecim Rom. antiquit. temporum injuria supersunt, ex viginti, quos scripsisse testatur Photius, fuit Strabonis æqualis, ut ipse tradit Geographiæ

phiæ lib. XIV. plurimos hujus nominis celebrat Jonsius de Script. Hist. Philosoph. lib. III. c. VIII. quem consules.

DIONYSIUS BYZANTIUS. Ex libro, cui nomen Ἀνάπλ☉ Βοσπόρȣ, in Χρυσόπολις. Fuit Poëta, qui scripsit periegesin navigationis, in Bosporo, cujus liber servatur in Bibliotheca regis Christianissimi, ut memoriæ tradit Jonsius de Script. Hist. Philosoph. lib. III. c. VIII. Fides sit penes auctorem. Ejus nulla apud alios, quod sciam, fit mentio.

DIONYSIUS. Scripsit opus numquam satis laudatum, cui titulum fecit περιήγησις, à quo ipse per antonomasiam *Periegeta* appellatur, in quem exstant Eustathii Scholia. De ejus ætate, & patria dissentiunt Criticorum παῖδες, at, si fides adhibenda sit Plinio, ille nos docet Nat. Hist. lib. VI. c. XXVII. fuisse ex *Susianæ* oppido, ac sub Divo Augusto vixisse. Sic enim de eo, libro, capiteque citato, videtur loqui: *Hoc in loco genitum esse Dionysium, terrarum orbis recentissimum auctorem, constat, quem ad commentanda omnia in Orientem præmisit Divus Augustus.* Ego nullus dubito Plinium de *Periegeta* loqui. Alii Alexandrinum, alii Afrum fuisse existimant, quem sæpe ad testimonium vocat noster.

DIONYSIUS. Sine cognomento scripsit *Bassaricorum* libros, *Bassarica* autem eadem sunt, ac *Dionysiaca*, i.e. *Bacchica*, auctore Suida; in Σωλήελχ☉. Βασσάραι enim erant vestes, seu tunicæ, quas gestabant Thraciæ Bacchæ. Testis est Grammaticorum eruditissimus: Ejus *Bassaricorum* lib. III. citatur, in Γάζ☉, Δαρσανία, Κάσπειρ☉. Decimus quartus, in Ἰδῦνες. Decimus octavus, in Βώλιγγα. Samium fuisse testatur Eust. in Prolegomenis in Dionysii περιήγησιν. Carmine scripsit opus suum quandoquidem ab Epitomatore nostro locis citatis ex eodem opere carmina quædam afferuntur. Miror eum non celebrasse Gyraldum, ac Vossium inter historicos Græcos recensuisse lib. II. c. III. cum fuerit Poëta.

DIONYSIUS THRAX. Scripsit de Rhodo, qui liber citatur ab Stephano, in Ταρσός. Triplici cognomento gaudebat, *Thrax*, *Alexandrinus*, *Rhodius*, cujus rei locuples testis est Strabo Geographiæ lib. XIV. Διονύσι☉ ὁ Θρᾷξ, ϗ Ἀπολλώνι☉ ὁ τȣ̀ς Ἀργοναύτας ποιήσας, Ἀλεξανδρεῖς μὲν, ἐκαλεῦν‐ δὲ Ῥόδιοι, i.e. *Dionysius Thrax, & Apollonius, qui Argonautas fecit, Alexandrini quidem, vocantur verò Rhodii.* Scilicet Dionysius Thrax à patre Tero, auctore Suida, in Διονύσι☉ Ἀλεξανδρεὺς, reliqua duo cognomenta à civitate, cujus jure donatus & ab urbe, in qua commoratus fuerat, adeptum fuisse verosimile est.

DIONYSIUS TRYPHONIS. In Μυρρινȣ̃ς, & in Ὀα, quis verò fuerit & quæ scripserit, planè ignoro. Trypho autem fuit Grammaticus, & Poëta Alexandrinus, qui plurima scripsit, quæ recenset Suidas, in Τρύφων.

DIONYSIUS UTICENSIS. Ejus Ῥιζοτομικῶν, lib. I. allegat in Ἰτύκη, cujus nullam apud alios inveniebam memoriam.

DIONYSIUS. Sine cognomento, ejus Gigantiadis lib. I. in Κελαδῶνη. Tertius, in Νέσσων. Xylander, in suo indice, in Stephanum existimat, eumdem esse, qui Bassarica scripsit, de quo supra egimus.

DIONYSIUS. Sine cognomento, ex ejus libro vigesimo tertio Musicæ historiæ citatur, in Ὑδρέα. Fuit Halicarnassensis, floruit sub Adriano, scripsit Musicæ historiæ libros XXXVI. & alia plurima auctore Suida, in Διονύσι☉ Ἁλικαρνασσεύς.

DIONYSIUS. Sine cognomento, ex ejus Epitoma, in Κορίολλα, ipsissimus est, ac Dionysius Halicarnassensis, qui viginti Rom. Antiquit. libros scripsit, & eorum σύνοψιν, i.e. *epitomen*, auctore Photio, de quo supra egimus. Videsis Jonsium de variis Dionysiis lib. III. c. VIII. de Script. Hist. Philosoph.

DIOPHANTUS. Sine cognomento, & operis nomine, in Ἄβιοι, ejus *Politica*, in Λιβυσῖνοι. Inter auctores incertæ ætatis numeratur Vossio de Hist. Græcis lib. III.

DIOTIMUS. Diversos hujus nominis scriptores celebrat Jonsius de Script. Hist. Philosophicæ lib. II. c. XV. Diotimus sine cognomento, ex ejus libro sexagesimo quinto παντοδαπῶν ἀναγνωσμάτων citatur, in Πασαργάδαι, Diotimus verò Adramyttenus, in Γάργαρα, in quem affertur distichon Arati, sed corruptum, quod in Arato emendavimus.

DOMITIUS CALLISTRATUS. Ex ejus lib. IV. περὶ Ἡρακλείας, in Ἀρχιρόεσσα, & in Μόναλ☉, ex lib. VI. in Ὀλβιόπολις, ex lib. VII. in Ὀλύμπη. Vossius de Hist. Græc. lib. III. eum inter auctores incertæ ætatis & alios hujus nominis numerat.

DOSITHEUS. Sine cognomento, & operis titulo, in Δώριον, utrum sit idem, cujus librum tertium rerum Sicularum advocat Plutarchus, in Parallelis minoribus, tuum esto judicium.

DURIS. Sine cognomento, & operis nominis, in Ἀκράγαντες, Αὔασις, Γόργυρα. Samius dicitur Plinio lib. XXXVI. c. XII. quem inter eos, qui de pyramidibus Ægyptiis scripsere memorat. Fuit historicus, qui *Hellenica*, *Macedonica*, & *Libyca* scripsit, & alia plurima, quæ recenset Jonsius de Script. Hist. Philosophicæ lib. II. c. II. Sub Ptolemæo Philadelpho floruisse asserit Vossius de Hist. Græcis lib. I. c. XV. Fuit Sami tyrannus, & habuit fratrem, historicum etiam, nomine Lynceum, Theophrasti discipulum, auctore Athenæo Dipnosophist. lib. VIII. cujus sunt verba: Λυγκεὺς ὁ Σάμι☉, ὁ Θεοφράστȣ μὲν μαθητὴς, Δȣ́ριδ☉ δὲ ἀδελφὸς, τȣ̃ τὰς ἱστορίας γράψαντ☉, ϗ τυραννήσαντ☉ τῆς πατρίδ☉, i.e. *Lynceus Samius, Theophrasti discipulus, Duridis verò frater ejus, qui historias scripsit, & patriæ fuit tyrannus.*

DURIS ELAITA; seu ELEATA. Ejus Epigramma affert, in Ἔφεσ☉; quod invenitur etiam, in Florileg. Var. Epigram. lib. I. c. LXXX. Eum memorat Suid: sed nihil de eo refert notatu dignum.

E.

ECHEPHYLIDES. Sine cognomento, & operis nomine, in Σφακτηρία. Nulla apud alios, quod sciam, ejus fit mentio.

EMPHANES. Sine cognomento ex ejus Πυγαχύνα, in Πάρνης. Cujus magnum apud alios silentium.

EPAPHRODITUS. Sine cognomento, & operis titulo, in Αἴθιψ☉, Βῆσσα, Δȣλίχιον, Ἔφυρα. Ejus *Homerica* citantur, in Λαπίθη, Νώρακ☉, Ὄλμιον. Mirum est, Vossium, & Jonsium silentio eum præteriisse. Fuit Grammaticus Chæronensis, claruit sub Nerone, & ad Nervæ usque tempora vitam produxit. Plurima scripta reliquit, ut tradit Suidas, in Ἐπαφρόδιτ☉. Diversus est ab illo quem memorat Joseph, in procemio ad Antiquitates.

EPITHERSIS. Fuit Grammaticus Nicenus, scripsit de dictionibus *Atticis*, *Comicis*, *Tragicis*, ut memoriæ prodidit Epitomator noster, in Νίκαια. Sub Tiberio vixisse inquit Jonsius de Script. Hist. Philosophicæ lib. III. c. VI. sed nescio qua auctoritate fretus id affirmat.

EPHORUS. Historicus Cumanus, ex Cuma Æolidis civitate, ut tradit noster, in Κύμη. Scripsisse triginta historiarum libros claret, ex nostro auctore, quandoquidem ejus trigesimus liber citatur, in Μελιταία, quod etiam confirmat Diod. Siculus lib. XVI. hisce verbis: Ἔφορ☉ μὲν ὁ Κυμαῖ☉ τὴν ἱστορίαν ἐνθάδε κατέστροφεν εἰς τὴν Περίνθȣ πολιορκίαν, περιείληφε δὲ τῇ γραφῇ πράξεις τάς τε τῶν Ἑλλήνων, ϗ βαρβάρων, ἀρξάμεν☉ ἀπὸ τῆς τῶν Ἡρακλειδῶν καθόδȣ, χρόνον δὲ περιέλαβε σχεδὸν ἑπτακοσίων, ϗ πεντήκοντα ἐτῶν, ϗ βίβλȣς γέγραφε τριάκοντα, προοίμιον ἑκάστῃ προθείς. i.e. *Ephorus Cumanus historiam hic desinit in obsidione Perinthi, comprehendit verò res gestas Græcorum, & barbarorum, incipiens ab Heraclidarum reditu per septingentorum ferme, & quinquaginta annorum spatium, & libros scripsit triginta, singulis procemio facto.* Fuit discipulus Isocratis, ut & Theopompus, de quibus dicebat magister Ephorum calcaribus, Theopompum frænis opus habere. Idem dixit Plato de Aristotele & Xenocrate, Aristoteles de Theophrasto & Callisthene, ut tradit Laërtius, in Theophrasto, & Xenocrate. Hic Ephorus est, qui putavit Iberos esse unam civitatem. Adeo ignari Iberiæ fuere veteres Græcorum historici, quod monumentis literarum prodidit Josephus contra Apionem lib. I. Citatur ab Epitomatore nostro, in Βοιωτία, ex ejus lib. III. in Ἀθῆναι, ex lib. V. in Ἀσαρ☉, & in Βρȣ́χιον, ex lib. VI. in Ἁλιεῖς, ex lib. X. in Παρ☉, ex lib. XIX. in Ἄργ☉, ex lib. XXIII. in Βȣφία, ex lib. XXVII. in Βίμαζ☉, & in Ζηράνιοι, ex lib. XXIX. in Ἴσ☉, ex lib. XXX. in Μελιταία. Fuit etiam alius hujus nominis historicus Cumanus junior, de quibus consulesis Suidam, in Ἔφορ☉, Vossium de Hist. Græcis lib. I. c. VII. Jonsium de Script. Hist. Philosophicæ lib. I. c. IX.

EPICHARMUS. Poëta Comicus, de cujus patria disceptant eruditi. Alii enim *Syracusanum*, alii *Coum*, alii *Samium*, alii *Megarensem*, ex Megaris Siciliæ urbe ajunt fuisse. Epitomator noster, in Κρασός, ex Crasto Siciliæ urbe esse inquit, ideo à Venusino Poëta Epist. lib. II. Epist. I. v. LVIII. *Siculus* appellatur.

Dicitur Afrani toga convenisse Menandro,
Plautus ad exemplar Siculi properare Epicharmi,
Vincere Cæcilius gravitate, Terentius arte.

Suidas auctor est, eum Syracusis unà cum Phormo comœdiam invenisse, ac sex annos ante Persica claruisse, atque Fabulas LII. docuisse. Ex ejus *Sphinge*, id erat comœdiæ ἐπιγραφὴ, adducit auctor noster, in Χιλώνη versiculum quemdam, de quo memoriæ proditum est ab Hierone Siciliæ tyranno malè multatum fuisse, ac solum vertere coactum, quod coram ejus uxore liberè obscœnum nescio quid dixisset. Lucianus, in Macrobiis observat eum XCVII. annos vixisse. Ejus comœdias, in decem volumina Apollodorum digessisse refert Porphyrius, in vita Plotini. Fallitur Voss. de Poëtis Græcis c. 6. cum inquit, hujus Epicharmi vitam apud Laërtium exstare. Epicharmus enim ille, cujus vita apud Laërtium exstat, fuit Philosophus, non Poëta, Cous, Elothalis filius, Pythagoræ auditor, cujus opera recenset ipse Laërtius, inter quæ nulla Poëtica memorat. Epicharmus verò Poëta fuit Tityri, vel Chimari, ex Sicide filius, auctore Suida, in Ἐπίχαρμος. Quis verò horum sit, qui duas literas Θ Χ alphabeto Græco addidit, ut ex Arist. inquit Plin. Nat. Hist. lib. 7. c. 56. plane nescio.

ERATOSTHENES. Cyrenæus Historicus memoratur Stephano, in Κυρήνη. Fuit discipulus Aristonis, philosophi Chii, & Lysamæ, Cyrenæi Grammatici, & Callimachi Poëtæ. Natus est Olympiade CXXVI, denatus est anno ætatis LXXX. Cognominatus est *Beta*, quod in omni doctrinæ genere secundum haberet locum. Alii eum vocarunt *Platonem Juniorem*, alii πένταθλον, i. e. *quinquercionem*, auctore Suida, in Ἐρατοσθένης. Citatur sine cognomento, ex libro cui titulus Ἡρίγονος, in Ἄζυ, ex *Galaticorum* lib. 2. in Σπάρτακος, ex Septimo, in Βοὸς κεφαλαί, ex decimo quarto, in Διανεῖς, ex trigesimo tertio, in Ὕδρηλα, de quo videsis Suidam suo loco, Vossium de Hist. Græcis lib. 1. c. 17.

ERRHANIUS. Sine cognomento, & operis titulo, in Βαβυλών, sed perperam pro Errhenius, de quo in sequenti dictione.

ERRHENIUS PHILO, seu potius *Erenius Philo Biblius*, qui vertit ex Phœnicio in Græcum sermonem antiquissimum Historicum Sanchoniathonem. Circa Neronis tempora vixisse, & longius quoque vitam produxisse, auctor est Suidas, in Φίλων Βύβλιος, de quo vide, quæ in *Philo*. Citatur ab auctore nostro, in Δυρράχιον, & in Κύπρος.

EUDEMON. Sine cognomento, & operis epigrapha, in Δοκίμειον, & in Καπιτώλιον, ex ejus Orthographia, in Αἴλια. Fuit Pelusiotes Grammaticus, Libanii Sophistæ æqualis. Scripsit varia poëmata, artem rhetoricam, & nominum Orthographiam, ut nos docet Suidas in Εὐδαίμων, cujus nec Vossius, nec Jonsius meminerunt.

EUDEMUS. Sine cognomento, & operis nomine, in Δασκύλιον. Procul dubio, pro Εὔδαιμος legendum est Εὔδημος. Eudæmi enim nulla apud alios fit mentio, at Eudemi meminit Suidas, in Εὔδημος, qui Oratorem fuisse ait, & scripsisse de dictionibus, ordine alphabetico, quibus Oratores, & Scriptorum eloquentissimi, ac celeberrimi usi sunt, opus utilissimum. De variis verò Eudemis videndus Jonsius de Script. Hist. Philosophicæ, lib. 1. c. 15.

EUDOXIUS. Sine cognomento, & operis nomine, in Ἀγάθη, corruptè, ut puto, pro *Eudoxus*. Etenim Eudoxium nemo, Eudoxum plurimi celebrant, de quo in sequenti dictione.

EUDOXUS. Sine cognomento ex libro primo Terræ Periodi, in Ἀρμενία, ex secundo, in Ἄσδυνις, ex sexto, in Ἀζανία, Αἴγιον, Ἄσινη, ex libro quarto περιόδων, in Ἄθηναι. Quatuor hujus nominis celebrat Laërtius, in in Eudoxo, primum *Cnidium*, Astrologum, geometram, medicum, & legum latorem, secundum *Rhodium*, historiarum scriptorem, tertium *Siculum*; Poëtam Comicum, quartum *Cnidium* etiam, Medicum. Verosimile est priorem ab Stephano citari. Fuit enim geometra, ut claret ex Laërtio, atque ad geometram pertinet de terræ periodo agere.

EUGENIUS. In regia schola Constantinopoli fuit antecessor Hermolai Byzantini, qui Stephanum nostrum in epitomen redegit, ac Justiniano Imperatori dicavit, ut tradit Suidas, in Ἑρμόλαος. In Ἀνακτόρεια, ejus liber, cui titulus erat Λέξεων συλλογὴ citatur, quem librum Suidas, in Εὐγένιος vocat παμμιγῆ λέξιν κατὰ στοιχεῖον. Fuit Grammaticus ex Augustopoli, in Phrygia, qui Constantinopoli docuit, utait Suidas, in Εὐγένιος, ubi alia ejus plurima opera recenset, quem consules.

EUPOLIS. Fuit Poëta Comicus Atheniensis, edidit XVII. fabulas, vicit septies, obiit facto naufragio, in Hellesponto. Qua de causa prohibitum fuit, ne quis Poëta militaret, ut refert Suidas, in Eupolis, etsi de ejus interitu inter Criticos non convenit. Fuit ex tribus præcipuis antiquæ Comœdiæ unus, reliqui duo erant Aristophanes, & Cratinus, ut tradit Quintil. Institut. Orat. lib. 10. quem sequitur Horatius Serm. lib. 1. Sat. 4. Sine fabulæ nomine citatur, in Ἀγυιά, Ἄμυρος, Ἄτραξ, ex ejus fabula, cui nomen *Maricas*, in Γάδειρα. Id erat nomen viri apud Eupolin. *Marica* enim apud Latinos est nomen Nymphæ. Perperam in Θεσσαλία scribitur ἐν Μαρυκᾶ pro ἐν Μαρικᾶ, ex fabula, cui titulus πόλεις citatur, in Μαρδόνες, de quo consulendus Gyraldus de Poët. Hist. Dial. 6. Vossius de Poëtis Græcis c. 7.

EUPHORION. Duo hujus nominis Poëtæ celebrantur, Euphorion filius Æschyli tragicus, & Euphorion Chalcidensis, Elegiacus, cujus lectione delectabatur Tiberius Cæsar, ut tradit Suet. in Tiberio c. 70. Claruit iste Olympiade vigesima sexta supra centesimam, eodem tempore, quo Pyrrhus Epirotarum rex à Romanis victus fuit, ac cum ad Antiochum Magnum Syriæ regem se contulisset, ejus bibliothecæ præfectus fuit, ut testatur Suidas, in *Euphorion*; sine cognomento & operis nomine citatur, in Ἀθύρας, Βοιωτία, ex opere, cui titulus Ἀραί, in Ἀλύβη, ex ejus Artemidoro, in Ἀσωπόν, ex ejus *Dionyso*, in Ἀκτή, Λύκαψος, Ὠρύγιον, ex ejus *Thrace*, in Ἀσβῶτος, Ὀγκαῖαι, ex ejus *Hippomedonte*, in Λυκώνη, ex ejus *Poterioclepte*, in Ἀλύβη, ex ejus *Chiliadibus*, in Ἀσκανία, & Χαονία, ex ejus *Alexandro* seu *Alexandra*, in Σόλοι. De quo vide sis Gyraldum de Poët. Hist. Dialog. 3. Vossium de Poëtis Græcis c. 8. de Hist. Græcis lib. 1. c. 16.

EURIPIDES. Tres hujus nominis Poëtas tragicos memorat Suidas. Omnium celeberrimus fuit Mnesarchi, seu Mnesarchidæ, ex Clitone filius, Atheniensis cujus exstant aliquammultæ tragœdiæ, ex XCII. vel, ut alii ex LXXVII. quas scripsisse ajunt. Natus est eo die, quo Græci Xerxis exercitum fugârunt, ac annos vitæ produxit usque ad LXXV. Prius verò fuit pictor, postea discipulus Prodici in Rhetoricis, Socratis in Ethicis & Philosophicis. Audivit etiam Anaxagoram Clazomenium. De ejus nobilitate, & morte non convenit inter Criticorum filios. Alii ejus matrem dixerunt fuisse λαχανόπωλιν, i. e. *olerum-venditricem*; alii, inter quos Philochorus, ex nobilibus parentibus natum fuisse affirmarunt. Athenis discessit ad Archelaum Macedoniæ regem, apud quem summo in honore fuit, à cujus cœna cum noctu rediret, à canibus ab æmulis immissis dilaceratus est, unde ejus mors secuta. Alii aliter sentiunt. Epitomator enim noster id, in *Bormisco* Macedoniæ regione accidisse inquit. Quod videtur quodammodo confirmare ipsius Euripidis Græcus interpres. Nam cum Poëta apud regem versaretur & cogitabundus esset, in quodam nemore contigisse dicit, ut ab ipsius Archelai regis canibus, qui fortè fortuna ad venationem prodibat, dilaceraretur, fuisseque tunc temporis Euripidem septuagenario majorem. Ejus ossa jussu regis Pellam translata fuere; ac cum legati ab Atheniensibus ad regem Archelaum missi petivissent, ut ejus ossa Athenas permitteret transferri, id eis rex negavit. Quamobrem Cenotaphium ei struxerunt, in quo hujusmodi ἐπιγραφὴ posita traditur in ejus laudem, quæ Anthol. var. epigr. lib. 3. c. 25. invenitur.

Μνῆμα μὲν Ἑλλὰς ἅπασ' Εὐριπίδου, ὀστέα δ' ἴσχει
Γῆ Μακεδών, ᾗ γὰρ δέξατο τέρμα βίου.
Πατρὶς δ' Ἑλλάδος Ἑλλὰς Ἀθῆναι, πλεῖστα δὲ Μούσας
Τέρψας, ἐκ πολλῶν, καὶ τὸν ἔπαινον ἔχει.

Est monumentum Græcia tota Euripidis, ossa
Terra tegit Macedon, hic ubi fata tulit.
Patria Græcia Græciæ Athenæ, plurima Musas
Delectans, multis hoc quoque laudis habet.

Ab Aristotele, in Poëtica Poëtarum τραγικώτατος vocatur, quem valde laudat Quintil. instit. Orat. lib. X. c. 1. Ejus, quæ sequuntur fabulæ citantur ab auctore nostro, scilicet Αἶγες, in Ἄντρον, Ἀνδρομάχη, in Φθία, Ἀρχέλαος, in Αἰθίοψ, Θεσσαλός, in Εὐρώπη, Εὐρωπαῖος στηλιτικός, in Τάρταρος, Λικύμνιος, in Τευθρανία, Πλεισθένης, in Ἄργος, de quo si plura desideras, vide Gyraldum de Poët. Hist. Dialog. 7. Gell. Noct. Attic. lib. XV. c. 20. Ælianum de varia historia variis locis, qui lib. V. c. 21. inquit, Euripidem finxisse, Medeam occidisse liberos, contra historiæ veritatem, quam superavit mendacium propter Poëtæ præstantiam.

EUSEBIUS. Ex ejus historia ecclesiastica, in Βίεννος. cognominatus est Eusebius Pamphili, propter amicitiam, quæ

quæ ipsi cum Pamphylo martyre intercessit. Fuit episcopus Cæsareæ Palæstinæ, valde versatus in sacris scripturis Græcis, plurima opera composuit. Vixit sub imperatoribus Constantino, & Constantio, de quo vide Suidam, in Εὐσέβιος.

EUSTOCHIUS. Sine cognomento, & operis nomine, in Παυληνόπολις. Fuit Sophista Cappadox, scripsit antiquitatem Cappadociæ, & reliquarum gentium. Claruit sub Constante imperatore, auctore Suida, in Εὐστόχιος.

EUTROPIUS. In Καρχηδών. Sophista Italus, qui Italorum lingua, i. e. Latina, ut inquit Suid. Romanæ historiæ compendium scripsit, eum Capito Lycius in Græcum sermonem convertit, cujus historiæ compendium incipit ab Urbe condita usque ad Flavium Valentem Augustum, cui opus suum dicavit. Sub Juliano Apostata militavit, atque expeditioni ejus in Persas affuit, ut ipse, cum de Juliano agit, inquit.

F.

FAVORINUS. Vide Phaborinus.

G.

GEORGIUS CHOEROBOSCUS, i. e. Subulcus, in Ταμίαθις ex ejus Onomastico, cujus patria mihi ignota est, at esse eundem qui citatur ab Eust. ad Il. 2. v. 645. & alibi, nullus dubito. Utrum verò sit idem cujus aliqua circumferuntur, in Lexicis Græc. Basil. impress. tuum esto judicium.

GLAUCUS. Sine cognomento, & operis nomine citatur, in Ἀγένηλα. ejus liber secundus *Arabicorum* scilicet, seu *Arabicæ archæologiæ*, in Ἀπαφυνοὶ, liber tertius, in Βασινοὶ, & in Αἴλανον. Cujas fuerit, & quo tempore vixerit, ex antiquitatis scrutis eruere non potui.

H.

HARMENIDES. Sine cognomento, & operis epigraphe citatur in Ἀλίαρτος, cujus apud reliquos altum silentium est.

HECATÆUS MILESIUS. Ex ejus variis libris citatur ab epitomatore nostro; ex Asiæ periegesi in Ἄβαρνος, sed plerumque sine cognomento, scilicet ex Periegesi, in Γαῦλος, ex Asia, in Γάνδαρα, & in Παρθενόπη, ex Periegesi *Libycorum*, in Ἑλένειος, ex Europa in Αἰθάλη, Ἀμπελος, Ἀθήνη, Γμφὴς, χερρόνησος. Nullus dubito fuisse eumdem auctorem, qui scripsit periegesin Europæ, Africæ, seu Libyæ, & Asiæ: at utrum fuerint ejusdem auctoris libri reliqui qui citantur ab Stephano planè nescio. Hi verò sunt Genealog. lib. I. in Μελία, lib. IV. in Μύγισσος. & Τερμίλη, historiarum lib. I. in Οἴνη. Fuit etiam alter Hecatæus Abderita, de quo in sequenti dictione. Floruit Hecatæus Milesius sub Dario, qui post Cambysem regnavit. Fuit primus, qui pedestri oratione historiam scripsit, ex quo Herodotus profecit. Fuit Protagoræ auditor, ut ex Suida didici.

HECATÆUS ABDERITA. Sine operis titulo in Ἑλίξοια, & in Καρδαμύλαι. Fuit Philosophus cognominatus *Criticus grammaticus*, quod hujus artis esset peritissimus. Floruit sub Alexandri successoribus. Scripsit de Homeri, & Hesiodi Poësi, ut tradit Suidas, in Ἑκαταῖος Ἀβδηρίτης.

HEGEMON. Poëta, scripsit Leuctricum bellum Thebanorum, & Lacedæmoniorum. Natus fuit Alexandriæ Troiæ, testante nostro, in Ἀλεξάνδρεια. Alium etiam hujus nominis Poëtam Comicum Thasium, qui Φακὴ vocatus fuit, celebrat Athenæus lib. I. quem Alcibiadis tempore claruisse inquit lib. 9. cujus Suid. etiam meminit.

HEGESIANAX. Grammaticus Troadeus ex Trojade Ilii regione, scripsit de Democriti dictione librum unum, & de Poëticis dictionibus, ut ait noster in Τρωϊάς. Athenæus lib. 9. auctor est, Troica, quæ Cephalæoni inscribebantur Hegesianactem Alexandrinum scripsisse. Fallitur Vossius de Hist. Græcis lib. III. qui, quod Alexandrinus dicitur Athenæo, existimavit civem factum fuisse Alexandriæ in Ægypto, licet revera in Troade natus esset, cum fuerit Alexandrinus ex Alexandria Troadis, ut & Hegemon Poëta, de quo supra. Celebratur epitomatori nostro in Τρωϊάς.

HEGESIPPUS. Scripsit *Palleniaca*, seu *de Pallene*, auctore Dionysio Halicarnasseo Rom. Antiquit. lib. I. cui scriptor antiquus & celebris dicitur. Citatur ab epimatore nostro, in Μηκύβερνα, & in Παλλήνη. De ejus ætate nescitur, cum fuerit scriptor antiquus, multo post tempore claruit Hegesippus, qui Judæorum historiam scripsit. Suidas suo loco tantum memorat Hegesippum Poëtam quemdam, cujus existimat esse septimam orationem Philippicam Demostheni inscriptam quem *Crobylon* cognominatum fuisse inquit, ab implexis capillis, seu cincinnis.

HELIODORUS. Poëta, ex ejus *Protesilao* affert noster carmen quoddam in Φυλάκη. Galenus de Antidotis lib. 2. c. 7. Heliodorum quemdam medicum Poëtam celebrat, quem tragœdias quoque scripsisse inquit, & Atheniensem fuisse, cujus aliquammulta carmina affert. Eundem fuisse existimo, quem noster ad partes vocat, loco citato, de quo videsis Gyraldum de Poëtar. Hist. Dialog. 3.

HELLADIUS. In Βηρυτός. Grammaticus, qui sub Theodosio juniore claruit. Scripsit ordine Alphabetico dictionis omnis generis usum, nec non ecphrasin philotimiæ, & alia, ut tradit Suidas, in Ἑλλάδιος, cujus nullam fecere mentionem nec Vossius, neque Jonsius.

HELLANICUS. Duos hujus nominis novit Suidas, alterum *Milesium*, alterum *Mitylenæum*, primum scripsisse inquit terræ periodum & historias, secundum inquit plurima scripsisse pedestri oratione, & Heroica, carmine, ac tandem tradit obiisse Perperenæ, è regione Lesbi. Hunc eumdem esse, qui à Dionysio Halicarnasseo Rom. Antiquit. lib. I. *Lesbius* vocatur, ne dubita. Mitylene enim erat urbs maxima, in Lesbo insula, ut tradit noster suo loco. Ergo ab urbe *Mytilenæus*, ab insula *Lesbius* dictus fuit. Utrum verò ad unum horum pertineant libri, qui ab Stephano, sub nomine Hellanici citantur, vel, qui ad quem, non est facile dictu. Hellanicus enim ex libro secundo citatur, in Ἀγάμεια, ex Deucalioniæ libro primo, in Ἀχάθεια, Ἀπερεντος, Θηγώνιον, ex Sacrificiorum lib. I. in Νισαία, Σίπυλος, Φαίαξ, ex Sacrific. Junonis lib. II. in Φέκιον, Χαιρώνεια, Χαλκὶς, ex Sacrific. lib. III. in Χαονία, ex Κτίσεσι Gentium, & urbium, in Χαραμάτη, ex *Cypriacis*, in Καρπασία, ex *Lesbiacorum* lib. I. in Μαλόεις, ex *Lesbiacorum* secundo, in Νάπη, ex libro *de Lydia*, in Ἀζειῶται, ex *Persicorum* lib. I. in Ἀρταία, Χαλδαῖοι, ex *Troicorum* lib. I. in Βάτεια, ex eisdem *Troicis*, in Φοίνιον, ex *Scythicis*, in Ἀμάδοκοι, ex *Scythis*, in Ἀμύργιον.

HERACLEO. Sine cognomento, & operis nomine, in Βῆσσα. *Heracleo Glauconis filius*, in Ἄγγια. *Heracleo Glauci filius*, in Ἀρέθουσα, & in Κροκόδειλον, idem est auctor. Fuit Grammaticus Ægyptius, ex pago Tilote, sub Heracleopoli, docuit Romæ, scripsit commentarium in Homerum, juxta ejus Rhapsodiam, & in Lyricos, & de verbis imperativis apud Homerum, auctore Suida in Ἡρακλέων, cujus nec Vossius, nec Jonsius meminerunt.

HERACLIDES. Sine cognomento, & operis nomine in Μακεδονία. *Heraclides Ponticus*, ex lib. I. in Μοψοπία, idem de insulis, in Ὠλίαρος. *Heraclides historiographus*, in Ὀδησσός. Eumdem scriptorem fuisse existimo, cujus vitam habemus apud Laërtium, cui *Heracleotes* dicitur, ab urbe Ponti Heraclea; *Ponticus* ergo à regione dictus fuit. Noster, in Ὀδησσὸς, ex Odesso ejusdem Ponti urbe fuisse innuit, sed Suidas Laërtii sententiam confirmat, cui *filius Euphronis* appellatur, pro quo ex Laërtio substituendum est *Euthyphronis*. Quatuordecim hujus nominis celebrat Laërtius, Suidas quatuor. Omnium clarissimus fuit Ponticus, seu Heracleotes, de cujus imposturis consulendus Laërtius & Suidas. Fuit Platonis familiaris, cujus Scholæ præfuit, cum Plato in Siciliam profectus fuisset, testis est Suidas, in Ἡρακλείδης.

HERMEIAS. Sine cognomento ex Periegesi citatur, in Χαλκὶς; sed quis fuerit iste Hermias, nec Hermes quidem dicere poterit.

HERMIPPUS. Poëta comicus veteris comœdiæ, Atheniensis ἑτερόφθαλμος, i. e. *luscus*, *seu altero oculo captus*, frater Myrtili Poëtæ quoque Comici, docuit fabulas quadraginta. Illius aliquammultæ Comœdiæ citantur ab Athenæo. Claruit tempore Periclis, ex ejus Θεοῖς, id est, *Diis* citatur, in Ταίναρος, de quo videndus Suidas, in Ἕρμιππος.

HERMIPPUS BERYTIUS. Citatur sine operis nomine, in Ῥάβεννα. Floruit sub Adriano, fuit discipulus Philonis Byblii, à quo commendatus fuit Herennio Severo. Plurima scripsit, ut videre est ex Suida, suo loco.

HERMOGENES. Sine cognomento, & operis titulo, in Ἀζανοὶ, ex Tarso Ciliciæ urbe fuisse, qui Rhetoricam scripsit, tradit Epitomator noster, in Ταρσός. Vixit sub Marco Imperatore, auctore Suida. Alium Hermogenem Tarsensem quoque celebrat Suet. in Domitiano cap. x.

quem occidi jussit Domitianus, propter quasdam in historia figuras; librariis etiam, qui eam descripserant, crucifixis.

HERODIANUS. Quem ad partes vocat auctor noster, fuit Grammaticus Alexandrinus, filius Apollonii Grammatici, cognomento discoli, i. e. *difficilis*. Claruit sub Cæsare Antonino, & Marco, ut tradit Suidas. Mirum est, nec Vossium, nec Jonsium ejus meminisse. Sine cognomento, & operis nomine citatur, ex lib. III. in Ἀφάρβαις, ex lib. X. in Ἄζη, ex lib. XII. in Ἀελάνθη, ex lib. XIII. de *Neutris*, in Ἀβακαῖνον, ex lib. XX. in Ἄβαι, ex *Orthographia*, & ex libro, cujus Epigraphe erat ἡ καθόλε χρῆσις, & ex libro, in Apollonium περὶ γλυῶν, in Καρία ex lib. IV. τῆ καθόλε, in Ἄδανα, ex lib. I. *declinationis nominum*, in Βελγες, ex libris περὶ παθῶν, in Πνὺξ, ex ejus *Symposio*, in Δικαιάρχεια, ubi hunc librum scripsisse dicitur, ex libro περὶ συντάξεως τοιχείων, in Ἀγβάτανα. Memoratur ab Am. Marcellino lib. XXII. c. XLII. cui dicitur *artium minutissimus sciscitator*.

HERODORUS. Sine cognomento, & operis titulo testis adducitur, in Ἄργος, ex lib. X. in Γλῆτες, ex lib. X. τῆ καθ' Ἡρακλέα, in Κυνητικόν. Eum memorat Vossius de Hist. Græcis lib. III. inter scriptores incertæ ætatis, Jonsius de Script. Hist. Philosoph. lib. IV.

HERODOTUS HALICARNASSENSIS. Ex Halicarnasso, Cariæ principe urbe, cujus libri Musarum nominibus insigniuntur. *Thurius* vocatur à Juliano Parabate, ut inquit Suidas, scilicet, quod particeps factus fuerit coloniæ, quam Athenienses in Thurium, Italiæ urbem miserunt, ut referunt Strabo Geographiæ lib. XIV. & Suid. in Ἡρόδοτος, urbs verò illa *Sybaris* dicta fuit. Variè sentiunt Criticorum παῖδες de ejus historia. Suidas auctor est, in Ἀρποκρατίων ὁ Αἴλιος, Harpocrationem Ælium scripsisse librum, in quo asserebat falsam esse Herodoti historiam. Plutarchus etiam scripsit libellum de *malignitate Herodoti*. Strabo lib. XI. sic de eo loquitur: Ῥᾴδιον δ' ἄν τις Ἡσιόδῳ, καὶ Ὁμήρῳ πιςεύσειεν ἡρωολογεσι, καὶ τοῖς τραγικοῖς ποιηταῖς, ἢ Κτησίᾳ, καὶ Ἡροδότῳ, καὶ Ἑλλανίκῳ, καὶ ἄλλοις τοιέτοις, &c. i. e. *Facilius verò aliquis Hesiodo, & Homero crediderit de heroibus-verba-facientibus, & tragicis Poëtis, quam Ctesiæ, & Herodoto, & Hellanico, & aliis hujusmodi.* Sunt qui dicant Juvenalem Herodotum notare, cum inquit Sat. X.

——— *Et quidquid Græcia mendax*
Audet in historia.

Apud Josephum lib. I. contra Apionem etiam legimus: Πολλὰ τῆ Ἡρόδοτον ἐλέγχει τῆ Αἰγυπτιακῶν ὑπ' ἀγνοίας ἐψευσμένον. i. e. *In multis* (loquitur de Manethone) *Herodotum arguit de rebus-Ægyptiacis præ ignorantia mentitum.* Dio Chrysostomus Orat. XXXVII. Plutarchum imitatus eum mendacii crimine accusat; at contra disertissimus Romuli nepotum lib. I. de Legibus eum vocat *historiæ parentem*. Aldus Manutius, Joachimus Camerarius, Henrricus Stephanus pro eo Apologiam scripsere: sed ego mediam insisto viam, juxta illud Nasonis:

——— *Medio tutissimus ibis.*

Plurima enim sunt apud Herodotum θαυμασιώτατα, & vera, plurima fabulosa. Scripsit lingua Ionica, ac fuit omnium Ὁμηρικώτατος, cujus libri frequenter ab Stephano citantur. Scripsit etiam de *vita Homeri*, qui citatur in Νέον τεῖχος, at Vossius de Hist. Græcis lib. I. c. III. hujus Herodoti negat esse librum de *vita Homeri*. Herodotus etiam de Nymphis, & Diis citatur, in Ὀλόφυξος, quem diversum ab Halicarnassensi esse existimo. Noster, in Θέελοι affert Epigramma quoddam, in ejus laudem.

HESIODUS. Poëta notissimus, Cumanus ex Cuma Æolidis urbe, adolescens autem à patre Dio, & matre Pycimede translatus fuit *Ascram* Bœotiæ, unde ab aliquibus *Ascræus Poëta* vocatur. Quin etiam *Carmen Ascræum*, pro *Hesiodeum* sumitur, de quibus vide, quæ in Ἄσκρη annotavimus. De ejus ætate disceptant eruditi, ac etiam ubi hominem exuerit. Alii enim Homero seniorem, alii æqualem; alii verò, inter quos Porphyrius Homero juniorem centum annis fuisse dixerunt, referente Suida, necnon Aul. Gellio Noct. Attic. lib. III. c. XI. Herodotus lib. II. c. LII. *Hesiodum*, atque *Homerum* quadringentis non amplius annis se πρεσβυτέρες fuisse existimat, atque Poëtas, qui illis priores fuisse dicuntur, sibi posteriores videri. Citatur ab Stephano, in Ἀβάντις, Αἰγεῖον, Ἄμυρος, ex ejus Καταλόγῳ, in Τερψνία. Sic enim legendum est, non Καταλόγων. Ipse enim scripsit Γυναικῶν ἡρωΐνων κατάλογον, i. e. *fœminarum heroinarum Catalogum*, in libris quinque, & *Theogoniam*, i. e. *Deorum-generationem*; necnon ἔργα καὶ ἡμέρας, id est: *opera*, & *dies*, & Ἀσπίδα, i. e. *Scutum*, & *Epicedium*, in Batrachum quemdam, ejus amasium, & de *Idæis Dactylis*, & alia plurima, ex quibus tantum exstant *Opera & Dies*, *Scutum Herculis*, & *Theogonia*, de quo videndus Gyraldus de Poëtarum Hist. Dialog. II.

HIEROCLES. Sine cognomento, ex libris, quibus nomen Φιλίςορες citatur, in Βραχμᾶνες, & in Ταρχωνία. Utrum verò sit idem, qui ex athleta factus est Philosophus, cujus patria erat *Hyllarima*, Cariæ oppidulum, auctore nostro auctore in Ὑλλάριμα, nescio; neutrum verò horum existimo fuisse, quem Suidas, in Ἱεροκλῆς memorat. Nec assentio Jonsio de Script. Hist. Philosoph. lib. III. c. XVIII. qui existimat illum, quem Suidas memorat, esse auctorem libri, cujus Epigraphe est *Philalethes*, i. e. *amicus-veritatis*, in quo comparabat *Apollonium Tyaneum*, cum Christo, adversus quem scripsit Eusebius; utrum Eusebius Pamphili, an alius, viderint doctiores. Certè Ethnici, ex omnibus Philosophis nullum alium adeò impensè venerati sunt, ac *Apollonium Tyaneum*, ut cum de Tyana egimus, annotavimus. Quin etiam Apulejum cæterosque magicarum artium peritissimos conferre cum Christo, vel etiam præferre conati sunt, teste Augustino Epist. V. fol. XVI. cujus sunt verba: *Quis autem vel risu dignum non putet, quod Apollonium, & Apulejum, cæterosque magicarum artium peritissimos conferre cum Christo, vel etiam præferre conantur.* At si Hierocles ille Suidæ esset, qui *Apollonium Tyaneum*, cum Christo comparabat, in illo libello, non tam impensè eum laudaret Suidas. Quamobrem alium fuisse existimo.

HIPPYS RHEGINUS. Fuit historicus antiquus, qui primus scripsit rerum Sicularum libros quinque, quos postea Myses in epitomen redegit. Scripsit etiam librum, *de condita Italia*, & *Chronicorum* libros quinque, *Argolicorum* libros tres. Primus etiam scripsit Parodiam, & Choliambum; & alia. Claruit Persicis temporibus, ut tradit Suidas. Citatur ab auctore nostro sine operis nomine, in Ἀρκάς, ubi primus dicitur fuisse, qui Arcades προσελήνες, i. e. *ante-lunares* vocavit.

HISTIÆUS. Sine cognomento, ex ejus libro primo appellatur, in Βηρυτός. Josephus Antiquit. lib. I. c. 4. nos docet Phœnicum res scripsisse, cui *Hestiæus* dicitur. Nescio qua anctoritate fretus Vossius de Hist. Græcis lib. 3 inquit, *Milesium* fuisse. Diversi verò fuere hujus nominis scriptores, de quibus videndus Jonsius de script. Hist. Philosophicæ lib. IV.

HOMERUS. Cujus certè similis nemo, passim citatur ab Stephano. *Critheis* mater *Melesigenem* vocavit, quod eum prope *Meletem* amnem peperisset, deinde *Homerus* dictus est. Id nominis significabat apud Cumanos *cæcum*. Nam cum visum amisisset, ad summam inopiam redactus à Cumanis petiit, ut eum alerent, quod illi abnegarunt dicentes, si semel alendos susciperent Ὁμήρες, i. e. *cæcos*, futurum, ut hujusmodi, multos alendos haberent, unde qui antea *Melesigenes*, postea vocatus est *Homerus*, auctore Herodoto, de vita Homeri. Notatu dignum est, quod ait Artemidorus de interpretatione somniorum lib. I. quod, qui se cæcum somniaverit, si Poëta sit, bonum significare, quod multa quiete opus habeant, qui Poëmata facere volunt. Unde inquit: Sermo invaluit, quod & Homerus Poëta cæcus fuerit. *Mæonides* etiam dicitur & *Mæonius* vel à Mæone Lydo ejus patre, vel à fluvio, unde Martial. Epigr. lib. V. Epigr. X.

Ennius est lectus salvo tibi, Roma, Marone
Et sua riserunt sæcula Mæonidem.

Horat. Carm. lib. IV. Od. 9.

Non si priores Mæonius tenet
Sedeis Homerus, Pindaricæ latent
Ceæque, & Alcæi minaces
Stesichorique graves Camœnæ.

Apud eundem Martialem Epigram. lib. XIV. ep. CLXXXIII. Mæonium carmen pro Homerico usurpatur:

Perlege Mæonio cantatas carmine ranas
Et frontem nugis solvere disce meis.

Fuit Homerus non solum Poëtarum sed Philosophiæ & antiquitatis Ethnicæ facile princeps, cujus ingenio nullum extitit felicius, sive operis fortuna, sive materia æstimetur.

——— *à quo ceu fonte perenni*
Vatum Pieriis ora rigantur aquis.

De ejus patria decertarunt olim plurimæ civitates ad quam detegendam, in antiquitatis Oceano, Aphormiensi Tiphye opus erat, sed septem præcipue id fecisse nos docet Gellius Noct. Attic. lib. III. c. II. quæ disticho sequenti comprehenduntur.

Ἑπτὰ πόλεις διερίζουσι περὶ ῥίζαν Ὁμήρου
Σμύρνα, Ῥόδος, Κολοφὼν, Σαλαμὶν, Ἴος, Ἄργος,
Ἀθῆναι.

Septem urbes certant de ſtirpe illuſtris Homeri
Smyrna, Rhodus, Colophon, Salamis, Ios, Argos,
Athenæ.

Non minor de ejus ætate contentio eſt inter eruditos, alii antiquiorem Heſiodo, alii juniorem, alii æqualem faciunt. Ejus poëmatum apud Ethnicos pene eadem erat autoritas, ac apud nos ſacrorum Bibliorum, adeò ut cum de finibus civitatum apud Græcos lis eſſet, ea carminibus Homeri decideretur. Ælianus Var. Hiſt. lib. VIII. c. 2. auctor eſt, Hipparchum Piſiſtrati apud Athenienſes ſummæ potentiæ, & auctoritatis juſſiſſe, ut ejus carmina, in *Panathenæis* publicè decantarentur. Idem lib. XIII. c. 22. inquit, Ptolemæum Philopatorem, templo in ejus honorem exſtructo, ſedentem collocari juſſiſſe, & circa ſimulacrum civitates, quæ eum ſibi vindicabant. Apud Alexandrum Magnum tanto in honore fuit, ut inter ſpolia Darii, unguentorum ſcrinio capto, quod erat auro gemmiſque, ac margaritis pretioſum, varios ejus uſus amicis demonſtrantibus, id ejus librorum cuſtodiæ dederit, ut pretioſiſſimum humani animi opus, quam maximè diviti opere ſervaretur, quod memoriæ prodidit Plin. Nat. Hiſt. lib. VII. cap. 29. Idem Alex. cum in Sigæo ad Achillis tumulum adſtitiſſet, *O fortunate*, inquit, *Adoleſcens, qui tuæ virtutis Homerum præconem inveneris*, & verè. Nam, niſi Ilias illa exſtitiſſet, idem tumulus, qui corpus ejus contexerat, nomen etiam obruiſſet; ſunt verba Ciceronis ex Orat. pro Archia Poëta, quæ etiam narrat Vopiſcus in Probo. At Adrianus Imperator Homerum voluit abolere, & in ejus locum Antimachum inducere, cujus ne nomen quidem multi prius noverant, ut tradit Suidas, in Ἀδριανὸς, & Dio lib. LXIX. Sed nihil mirum, ſiquidem ipſe Adrianus Ennium Virgilio, Catonem Ciceroni, Cæcilium Salluſtio præferebat, ut teſtatur Spartianus, in ejus vita. Adeò ſunt diverſæ hominum ſententiæ. Sed Græculum iſtum hac in re non poſſum non mirari; Homerum omnes Poëtæ imitari conati ſunt, at nemo, qui eum imitari poſſet, inventus eſt, ut inquit Vell. Paterc. lib. I. c. 5. Ex omnium ſcriptorum ſegete, qui ejus laudes decantant, hunc elegimus, in ejus laudes libro, capiteque citato ſic prorumpentem: *Homeri illuxit ingenium, ſine exemplo maximum, qui magnitudine operum, & fulgore carminum ſolus appellari* Poëta *meruit, in quo hoc maximum eſt, quod neque ante illum, quem ille imitaretur, neque poſt illum, qui eum imitari poſſet, inventus eſt.* Ad laudes quoque ejus facit, quod refert Ælianus Var. Hiſt. lib. XIII. c. 22. ſupra citato *Galatonem* pictorem Homerum finxiſſe evomentem; reliquos verò Poëtas, quæ ipſe evomeret, haurientes. Alcibiades cum in ludum quemdam litterarum eſſet ingreſſus, Homeri librum ſibi afferri juſſit, ac cum nihil ibi Homeri eſſe, reſponſum fuiſſet, condylo magiſtrum percuſſiſſe dicitur, & abiiſſe, referente Plutarcho, in Alcibiade. De ejus morte lis eſt inter eruditos. Aliqui exiſtimant humanis rebus exceſſiſſe, cum piſcatoribus quibuſdam propoſitam quæſtionem ſolvere non potuiſſet. Ad quod videtur alludere epigramma illud, quod ex oraculo affert noſter in Ἴος, alii aliter ſentiunt. De ejus etiam parentibus variant auctores. Incertitudo autem patriæ, ætatis, mortis, & parentum hinc procedit, quod cum eſſet inter vivos, nullo erat in honore. Optime enim cecenit *Bilbilitanus Poëta*:

Et ſua riſerunt ſecula Mæonidem.

Id neſcio quo fato ſolet accidere viris literaturâ inſignibus. Hujus feliciſſimi ingenii legitimi partus ſunt *Ilias*, & *Odyſſea*, quales nobis ex *rhapſodiis* formavit Ariſtarchus, qui ſibi tantum juris aſſumpſit in Homerum, ut carmina, quæ ei adulterina videbantur obeliſco notaret, atque ex ejus opere expungeret, à quo poſtea librorum cenſores *Ariſtarchi* vocati fuere; Zoilus verò Amphipolitanus orator, & Philoſophus ſcripſit contra Homeri Poëſin, & peculiariter *Homeri vituperationem*, unde meruit *Homeromaſtix* vocari, & ab eo omnes deriſores *Zoili* vocantur, ſed ſuæ temeritatis pœnam ſolvit. De Scironiis enim ſaxis deturbatus fuit, ut tradit Suidas in Ζωΐλος. In primo Iliadis carmine tres errores prudens commiſit, quod Plutarch. innuit in libro de profectu virtutis ejus fiduciam admiratus. Sic enim incepit opus illud omnium celeberrimum, quæ huc uſque lucem viderunt:

Μῆνιν ἄειδε Θεὰ Πηληϊάδεω Ἀχιλῆος
Iram cane Dea Pelidæ Achilis.

In cujus verſus tertio pede ultimam τῦ Θεὰ brevem produxit, in quinto ſynalœpham neglexit, & antepeultimam ex Achillis nomine longam propter duplex ll adempto altero corripuit, ut dactylo locus eſſet. Quæ feciſſe mihi videtur, tanquam maximus Poëtarum Imperator, qui ſtatim in principio imperii lege ſolutus, legibus incepit imperare; at in eo non poſſum non culpare, quod tribuerit Diis furta, adulteria, homicidia, ſtupra, pugnas, cædes & reliqua omnia hominum vitia, in quibus eum reliqui omnes Poëtæ imitati ſunt. Quare Hieronymus apud Laërtium, in Pythagora inquit, Pythagoram, cum ad inferos deſcendiſſet, Heſiodi quidem animam columnæ æreæ vinculis adſtrictam ſtridentemque vidiſſe, Homeri autem ex arbore pendentem, ſerpenteſque illam circumdantes. Tales enim Deos, Deaſque finxit Homerus, quales cives nulla Reſpublica ferret, niſi quis dicat, illa omnia allegoricè intelligenda eſſe, quæ forſitan explicabat Heraclides Ponticus, in ſuis duobus libris Λύσεων Ὁμηρικῶν, quos compoſuiſſe nos docet Laërtius, in ejus vita. Aliter enim Homerus magis impius foret, quam *Capaneus* ac majori pœna dignus, quàm infelix Theſeus, & Phlegyas miſerrimus, ac merito ex ſua republica Plato eum ejiceret. Hæc de Homero ſatis ſunto; vos verò videte ſultis tanquam omnium coronidem Quintiliani de eo ex Inſtit. Orat. lib. X. c. I. judicium, ac ingredimini delubrum ejus, quod Smyrnæi in oppido dedicaverunt, ut refert diſertiſſimus Romuli nepotum in Orat. pro Archia Poëta, cujus meminit Strabo lib. IV. ut ſciatis quanto in honore fuerit apud Veteres. Notatu etiam dignum eſt, quod ex aliquo Ciceronis libro deperdito refert Plin. Nat. Hiſt. lib. VII. c. 21. & Solinus c. 6. Iliada Homeri ita ſubtiliter in membranis deſcriptam, ut teſta nucis clauderetur. Facilius crediderim à Myrmecide fabricatam, quadrigam, quam muſca integeret alis, & navem, quam apicula pinnis abſconderet. Cedat in gloriam Homeri, Demetrium virum peritum in rebus Geographicis, quem Strabo plerumque ſequitur XXX, libros ſcripſiſſe interpretando LX. paulò amplius illius verſus, τῦ καταλόγου τῶν Τρώων. i. e. *Catalogi Troianorum.*

HYPSICRATES. Sine cognomento, & operis nomine citatur, in Αἰθίοψ. Voſſ. de Hiſt. Græcis lib. 3. exiſtimat eundem eſſe, quem celebrat Varro de L L. lib. IV. necnon Gell. Noct. Attic. lib. XVI. c. 12. At apud Varronem libro citato nulla fit Hypſicratis mentio, ille verò, cujus meminit Gellius, non poteſt eſſe, qui epitomatori noſtro celebratur. Nam ille fuit Grammaticus Latinus, qui ſcripſit libros ſanè nobiles, ut inquit Gellius ſuper iis, quæ à Græcis accepta ſunt, atque epitomator noſter nullum citat auctorem Latinum, niſi ſit in ſermonem Græcum tranſlatus. Ex auctoris noſtri verbis loco citato claret fuiſſe Grammrticum quemdam, qui aliquid de Homericis ſcripſit.

I.

JASON. Sine cognomento, & operis titulo citatur in Τῆλοι, ex libro, cui Epigraphe erat βίος Ἑλλάδος, id eſt *vita Græciæ*, in Ἀλεξάνδρεια. Fallitur Voſſius de Hiſt. Græcis lib. II. c. XII. qui exiſtim at fuiſſe Grammaticum Argivum. Nam ex Suida apparet contrarium. Noſter enim Jaſon fuit *Nyſaënſis* à patre, à matre verò *Rhodius*, & in eadem inſula Scholæ Poſidonii Philoſophi ſucceſſor, ſcripſit *vitam Græciæ* libris quatuor, & *vitas illuſtrium virorum*, & *Philoſophorum ſucceſſiones*, & *de ipſa Rhodo.* Fuit Menecratis filius, & ipſius Poſidonii, ex filia nepos, ut teſtatur Suidas, in Ἰάσων Μενεκράτους. Jaſon autem Argivus hiſtoricus, & Grammaticus fuit junior Plutarcho Chæronenſi, ſcripſit *de Græcia* libros quatuor, qui continebant antiquitates Græciæ, & à temporibus Medicis hiſtoriam, reſque geſtas Alexandri uſque ad ipſius mortem, & ad Athenas uſque captas ab Antipatro Caſſandri patre, auctore eodem auctore, in Ἰάσων Ἀργεῖος. Diverſus etiam ab his eſt *Jaſon Cyrenæus*, qui res geſtas Chaſmonæorum, i. e. *Maccabæorum* quinque libris ſcripſit, quos in Epitomen redegit auctor ſecundi Maccabæorum libri, ut claret ex ejuſdem libri capite II. v. XXIV.

JOSEPHUS. Mattathiæ filius patria Hieroſolymitanus, aliquoties citatur ab Epitomatore noſtro, maternum genus, ut ipſe inquit, in libello de vita ſua, trahebat à *Chaſmonæorum*, i. e. *Maccabæorum ſtirpe*, paternum verò à ſacerdotibus hujus miſeræ gentis ἐκκλησιαστικοῦ γένους ἐκ ἰερέων. Ejus opera diurna, nocturnaque manu ab eruditis evolvuntur, inter quos non convenit, de ejus fide. *Maldonatus*, *Melchior Canus*, *Pererius*, *Salmeron*, *Baronius*, *Salianus* & alii tamquam ſubleſtæ fidei auctorem calumniantur: *Juſtinus Martyr*, *Euſebius*, *D. Hieronymus*, *Suidas* & alii

 ejus

ejus fidei, & laudis sunt præcones; nos verò mediam viam elegimus. In anachronismis enim & in narrando antiquas Judæorum res aliter ac omniscius Moses retulit, defendi non potest, at in eis, quæ ipse tamquam *autoptes* refert omnem fidem mereri existimo, etsi in his etiam referendis aliquantulum Romanis, & Tito favisse judico. Quare ejusdem Titi jussu, ejus de bello Judaico libri, in bibliotheca publica servati fuerunt, & ejus statua Romæ publicè erectà, cujus rei sunt auctores Euseb. Hist. Ecclesiast. lib. III. c. IX. Hieronym. de Script. Ecclesiasticis. Dubitant eruditi, utrum ejus testimonium de Christo ex Antiquit. lib. XVIII. c. IV. sic ab eo fuerit scriptum, an insertum per piam fraudem; posteriorem sententiam veram existimo. Nec enim Josephus tale testimonium de *Christo* proferre ausus esset, cum viveret inter Judæos, ne eis ludibrium deberet, at quod Sacræ scripturæ miracula ad causas naturales conetur deducere culpandus non est. Philosophia enim Sacræ scripturæ debet ancillari. Ethnici illa aliter credere nolebant; & hæc de Josepho filio Mattathiæ pro instituti nostri ratione sufficiant. Josephus ille ben Gorionis, i. e. *filius Gorionis*, cujus opus Munsterus Hebraicè vulgavit, est ὑποβολιμαῖος. Memorat enim Gothos in Hispania, Francos in Gallia, qui tunc temporis ad has regiones nondum venerant: at ille sub cujus nomine circumfertur, fuit Josephi filii Mattathiæ æqualis, Gorionis filius, cujus ipse Josephus de Bello Judaico lib. II. c. XLII. juxta textum Græcum meminit. Mirum est neminem in Josepho corrigendo operam impendisse.

IPNUS. Sine cognomento, & operis Epigraphe, in Ταμιεῖον, quis fuerit, & quid scripserit, inter antiquitatis scruta invenire non potui.

IRENÆUS. In Καπετώλιον, in eodem antiquitatis sepulchro, ac Ipnus jacet, ex quo eum eruere difficile est.

ISTER. Sine cognomento, & operis titulo, in Ἄπια, & in Ἀρχαῖς, ejus liber, cui nomen Ἀποικίαι Αἰγύπτου, in Αἰγιαλὸς, & in Ὤλενος, lib. IV. *Eliacorum*, in Φύτειον. Sic enim legundum existimo, non *Iliacorum*. Nam Φύτειον erat urbs Elidis. Fuit Callimachi servus, auctore Suida, in Ἴστρος, contra quàm existimavit Vossius de Hist. Græcis lib. IV. c. XII. Qua de causa immeritò reprehendit Simlerum. Ideo ab Athenæo lib. IX. vocatur *Callimachius*. De ejus patria digladiantur eruditi, alii *Cyrenæum*, alii *Macedonem*, alii *Paphium* fuisse ajunt, ut videre est apud Suidam. Plutarchus, in Hellenicis, i.e. *quæstionibus Græcis*, Alexandrinum vocat.

ISTER. Calatianus citatur, in Κάλατις, qui de tragœdia optimum librum scripsit, ut ait noster, loco citato. Fuit verò Calatis oppidulum, in ora maritima Ponti, de quibus consulesis Vossium de Hist. Græcis lib. IV. c. XII. Jonsium de Script. Hist. Philosoph. lib. VI. c. VI.

JOBAS. Latinis vocatur Jubas, sine operis nomine testis adducitur, in Ἀρβάκη, ex libro primo *hist. Rom.* in Ἀβοριγῖνες, & in Ὠσία, frequenter citatur à Plinio, & Plutarcho. Fuit filius Jubæ regis Libyæ, quem valde puerum, ejus patris loco C. Jul. Cæsar in triumpho Libyco duxit, μακαριωτάτην sortitus est captivitatem. Nam ex Barbaris, & Numidis ἐνάριθμος Græcorum eruditissimis historicis factus est, ut inquit Plutarchus, in C. Cæsare, cui Augustus Cæsar Cleopatram M. Antonii filiam, ex Cleopatra collocavit, ut refert idem auctor, in *M. Antonio*. Ejus meminit Suidas, at in referendo ejus historiam toto cœlo aberrat.

JUSTUS. Tiberiensis ex Tiberiade Judææ urbe. Scripsit eamdem historiam, ac Josephus, cujus fuit æqualis ætate, quem Josephus, in libello de vita sua accusat tamquam mendacem. Ejus meminit Suid. in Ἰοῦστος. Miror Xylandrum ignorasse Justum extitisse, ac eamdem historiam ac Josephum scripsisse, quandoquidem in suo, in Stephanum indice, suspicatur Justum apud Stephanum, in Τιβεριάς pro Josepho subrepsisse.

L.

LEANDER NICANOR. Vide NICANOR.

LEPIDUS. Sine cognomento, & operis nomine in Βουθρωτὸς, ejus Epitomes historiæ lib. I. in Τεγέα, ejusdem historiæ lib. VIII. in Σκόποι, ad ejus patriam detegendam, in antiquitatis Oceano, alio Tiphye opus erat.

LINUS. Oechaliates historicus. Fuit enim alius Poëta, & musicus antiquissimus. Memoratur ab Epitomatore nostro, in Οἰχαλία, cujus nulla apud alios, quod sciam, fit mentio, Eustathium excipio, qui id ex nostro autore habet, sed ex qua Oechalia fuerit, me latet.

LUCILLUS. Seu Lucius Tarrhæus, ex Tarrha Cretæ urbe, scripsit *de parœmiis* libros tres optimos, & *de literis*, & *Technica* comptissima, ut didici ex nostro, in Τάῤῥα, ubi Lucius vocatur; at in Θεσσαλονίκη, & in Κάλαυρα *Lucillus Tarrhæus* dicitur. Ego existimo perperam scribi Λούκιος, in Τάῤῥα. Eidem eodem loco memoratur Leucius Grammaticus Tarrhæus etiam, sed ex Tarrha Lydiæ.

LUPERCUS. Sine cognomento, & operis nomine, in Νήριχος. Suidas nos docet, fuisse Grammaticum Berytium, ex Beryto Phœniciæ civitate, cujus opera recenset ac vixisse inquit, ante tempora Claudii secundi Cæsaris.

LUSIUS. Sine cognomento, & operis nomine, in Μίεζα, ubi Lucius legendum suspicor, de quo supra. Nam Lusii altum apud alios silentium.

LYCOPHRON. Chalcidensis ex Chalcide Eubœæ, Grammaticus, & Poëta tragicus, cujus tragœdias recenset Suidas. Scripsit etiam Poëmatium obscurissimum, nomine *Alexandra*, seu *Cassandra*, quod ex omnibus ejus operibus tantum exstat; difficultate excedit, non solum Poëtas Græcos, verum etiam Latinos. Nam si cum eo comparentur Pindarus, Sophocles, Euripides, Aristophanes, Plautus, Terentius, Horatius, Persius, Seneca tragœdus, & Ovidii *Ibis*, sunt facilimi. Fuit unus, ex septem illis Poëtis, qui conficiebant celeberrimam illam Poëtarum πλειάδα, ita dicti, quia sic in Poësi reluxerunt, ut stellæ septem, in sidere Pleiadis. Claruere sub Ptolemæo Philadelpho, de quibus disceptant eruditi, nam alii alios nominant. Ovidius opere citato, sagitta occubuisse Lycophronem innuit. Inquit enim:

Utque cothurnatum periisse Lycophrona narrant
Hæreat in fibris fixa sagitta suis.

Ejus Poëmatium Scholiis illustravit *Isaacius Tzetzes*. Citatur aliquoties ab Epitomatore nostro, variis locis. Suidas auctor est Lucum Rheginum historicum eum adoptasse.

LYCUS. Sine cognomento, ex lib de Alexandro, in Σκίδρος.

LYCUS. Rheginus, in Ἀβρότονον. Lycus Butheras dicitur Suidæ. Fuit verò historicus Rheginus Lycophronis Poëtæ adoptione pater, qui sub Alexandri successoribus claruit, & historiam Libyæ, & Siciliæ scripsit, auctore Suida. Memoratur inter alios Malcho de vita Pythagoræ.

LYSIS. Sine cognomento, ex Βάκχαις, in Θεσσαλία. Qui ejus meminerit, scio neminem. Lysim enim Tarentinum Epaminondæ magistrum Philosophum Pythagoricum, cujus meminit Laërtius, in *Pythagora* & Suid. ab hoc diversum fuisse existimo.

M.

MARCELLUS, Medicus. Sine operis nomine, in Ἀγκύρα, cujas fuerit, & quid scripserit, ex antiquitatis tenebris eruere difficilimum judico, nisi sit, quem Suidas memorat, & medicum Siditem, ex Side Pamphyliæ urbe vocat. Sub Marco Antonino vixit, ac versibus heroïcis libros medicos quadraginta duos scripsit, referente eodem auctore.

MARCIANUS. Sæpe citatur ab Stephano. Fuit Heracleota. Scripsit περιήγησιν locorum, carmine jambico, necnon pedestri oratione tres libros περίπλων, in quibus undecim Geographiæ libros è *Artemidori Ephesii* in Epitomen redegit, ut ipse, in principio libri primi Peripli inquit. In eis continentur varii Peripli, quorum aliquos advocat Epitomator noster. Utrumque opus Græcè primus in lucem edidit David Hœschelius, quem mihi utendum commodavit eruditissimus Joannes Georgius Grævius Professor Ultrajecti, cum eum in his regionibus venalem non potuissem invenire. Ipse Marcianus in principio primi Peripli memorat Ptolemæum, quem θειότατον, καὶ σοφώτατον, i. e. *divinissimum*, & *sapientissimum* vocat; unde conjicitur post Ptolemæum Geographum vixisse.

MARSYAS. Sine cognomento, & operis Epigrapha, in Αἰθηκία. Tres hujus nominis celebrat Suid. primum, Periandri filium *Pellæum* ex Pella Macedoniæ urbe historicum, Grammatodidascalum, fratrem Antigoni, qui postea regnavit, cujus opera recenset, secundum, Critophemi filium, *Philippensem* ex Philippis urbe Macedoniæ, quem *historicum juniorem* vocat, sed ejus opera silentio præteriit; tertium Marsi filium *Tabenum* ex Tabis urbe. Tres verò hujus nominis urbes memorat Epitomator noster, ex quà fuerit Marsyas iste, ac quis ex tribus istis sit, qui ab Epitomatore nostro citatur, ignoro.

ME-

MENANDER. Eum aliquoties allegat noster. Fuit Atheniensis, novæ Comœdiæ Poëta, oculis strabo, sed mente acutus; fœminarum amori valdè deditus. Scripsit Comœdias CVIII. & Epistolas ad Ptolemæum regem, & alios plurimos libros, pedestri oratione, ut posteris tradidit Suidas, qui alium etiam hujus nominis Poëtam comicum, antiquæ Comœdiæ, Atheniensem celebrat. Illius maximum exstat apud Quintil. Inst. Orat. lib. X. c. I. encomium. Plutarchus etiam libellum scripsit, cujus Epigraphe est Epitome comparationis Aristophanis & Menandri, in quo Menandrum Aristophani præfert, ut cum de Aristophane egimus, annotavimus. Duas hujus Poëtæ fabulas *Adelphi* & *Heautontimorumenos* transtulit Terentius, quæ omnium manibus teruntur. Ejus XXIV. Comœdias cum explicatione Michaëlis Pselli in Constantinopolitanis Bibliothecis exstare ajunt, ac meminit etiam Leo Allatius libro de Psellis. Laërtius, in Theophrasto ex Pamphila refert fuisse discipulum Theophrasti. Antiquorum Poëtarum hunc furem fuisse Eusebius & Porphyrius prodidere, qua de re Cratinus sex libros, ut ajunt, edidit, quos de *Menandri furtis* inscripsit. Clemens quoque in quinto Stromatων libro ostendit, Menandrum multa desumpsisse ab Hebræorum Prophetis, ut illud, *Deum non victimis, & tauris placari, sed justitia, animique puritate.* Qua de re ejus etiam Carmina affert, cujus rei meminit Eusebius Pamphili. Notatu dignum est, quod de Menandro refert Plin. Nat. Hist. lib. VII. c. XXX. *Magnum, & Menandro, in comico socco testimonium regum Ægypti, & Macedoniæ contigit, classe, & per legatos petito, majus ex ipso, regiæ fortunæ prælata litterarum conscientia.* Vetus quidam interpres in Nasonis Ibin ad Carmen illud:

Comicus, ut liquidis periit, dum nabat in undis;

Ita scribit: *Menander Comicus Atheniensis dum in Piræo portu nataret, submersus est, de quo nobilissimæ à Græcis editæ traduntur elegiæ, & à Callimacho Epigramma.* Ejus sepulchrum in Attica ostendi venientibus ex Piræo, & Athenis in Theatro, auctor est Pausan. in Atticis.

MENECRATES. Sine cognomento, & operis nomine, in Βλαῦδος, ex *Lyciacorum* lib. I. in Ἀρύμνησος. Quinque hujus nominis celebrat Vossius de Hist. Græcis lib. I. c. XXI. inter quos Menecratem Xanthium quarto loco ponit, qui Troiam ab Ænea Achivis proditam fuisse tradidit, ut refert Dionys. Halicarn. Antiquit. Rom. lib. I. Hujus esse *Lyciaca*, quæ citat Epitomator noster, inquit Vossius libro, capiteque citato. Fides sit penes eum. Nam id nullius testimonio probat.

MENELAUS. Sine cognomento, & operis nomine, in Ἀμφιγένεια, & in Εὔτρησις. Idem mihi videtur esse, ac Menelaus Anæus, ex Anæa Cariæ urbe, quem illic memorat, ac peripateticum Philosophum, & magnum historicum fuisse inquit. Nam Menelaus ille, qui ex lib. I. *Thebaidis* citatur, in Τέμμιξ, & ex *Thebaicorum* lib. IV. in Ὑρμίνη fuit Poëta Epicus Ægæus, quem Suidas ait scripsisse Thebaidem libris duodecim, & alia.

MENEMÆCHMUS. Sine cognomento, & operis nomine in Τηλέφιος. Procul dubio legendum est, seu *Menæchmus*, ut Xylander, in suo ad Stephanum indice observavit, seu potius *Manæchmus*, ut est apud Suidam, qui duos hujus nominis celebrat, primum, *Alopeconnesium*, Philosophum Platonicum qui Philosophica scripsit, & in Platonis rempublicam libros tres, secundum *Sicyonium*, filium Alcibii, vel Alcibiadis historicum, qui sub Alexandri successoribus claruit, & Alexandri Macedonis historiam scripsit. Hunc esse, quem Epitomator noster ad testimonium vocat, existimo.

MENIPPUS. Sine cognomento ex Periplo, in Ἀρμένη, scilicet ex Paphlagoniæ Periplo. Armene enim erat pagus Paphlagoniæ, ac ex eodem Paphlagoniæ Periplo testis adducitur, in Τῖος, quæ erat Paphlagoniæ urbs. Idem ex Bithyniæ Periplo advocatur, in Χαλκηδὼν, quæ erat civitas Bithyniæ, ex Periplo duorum Pontorum, in Ἑρμώνασσα, Χαδισία, Χαλδία. Ex temmachio, i. e. *frustulo*, seu particula Epitomæ undecim librorum Artemidori Ephesii à Marciano Heracleota composito scimus, fuisse Menippum Pergamenum, qui Diaplum, & Periplum maris interni tribus libris coacervavit. *Internum mare* vocabant veteres, quod nos *mediterraneum* dicimus; *Externum*, quod nos *Atlanticum*, ut claret ex eodem auctore libro citato.

METRODORUS. Sine cognomento, & operis titulo ex libro quarto, in Ὕπανις. Decem hujus nominis celebrat Jonsius de Script. Hist. Philosophic. lib. I. c. XX. Quis verò illorum fuerit, quem advocat Epitomator noster, non est dictu facile.

METROPHANES. Sine cognomento, & operis Epigraphe, in Εὐκαρπία. Fuit Eucarpia populus minoris Phrygiæ, ex quo fuisse Metrophanem nos docet Suidas, ac de ipsa Phrygia scripsisse libros duos, & alia.

MNASEAS. Sine cognomento & operis titulo, in Ἄκανθος, & in Δάρδανος, ex lib. III. περιηγήσεων, in Ἐγγελᾶνες. Fuit Berytius, ex Beryto Phœniciæ urbe. Scripsit artem rhetoricam, & de nominibus Atticis, auctore Suida. Quin etiam nomen ipsum corruptum est ex Phœnicia lingua. Nihil enim aliud est Mnaseas quam מנשה, id est, *Menaseh*. Nomen Hebræis familiare, sæpe occurrit in SS. alios hujus nominis celebrat Vossius.

MODERATUS GADIREUS. i. e. *Gaditanus*, ore Latino. Scripsit quinque libros Pythagoricarum Scholarum, auctore nostro auctore, in Γάδειρα. Apud Basilium, seu Malchum, id est Porphyrium de vita Pythagoræ legimus, Moderatum ex Gadibus scripsisse de Placitis virorum, Philosophorum scilicet, quindecim libros, de quo consulendus Jonsius de Script. Hist. Philosoph. lib. III. c. V.

MYSORUM LIBRI. Citantur, in Ἄδυλις. Quorum forma in antiquitatis tenebris nosci non quita est. Nam Sophocleum drama nomine Μυσοὶ nullam cum Mysorum libris consanguinitatem habere puto.

N.

NAUCRATES. Fuit Erythræus & Homeri commentator, ut testificatur noster, in Ἐρυθρά, sed ex qua Erythra (ipse enim quinque hujus nominis urbes memorat) silentio prætermittit. Nemo est quem ego ejus meminisse sciam.

NEANTHES. Ex libro de viris illustribus, in Κρατός. Fuit Orator Cyzicenus discipulus Philisci Milesii, discipuli Isocratis. Auctor est Suidas, in Νεάνθης, & Φιλίσκος. Ejus opera recenset Vossius de Hist. Græcis lib. I. c. 15. Jonsius de Script. Hist. Philosoph. lib. II. c. 4.

NESTOR. Sine cognomento, ex libro primo Alexandriadis, in Ὑπάσαι. Ex Suida didici fuisse *Larandensem*, ex Lycia, Epopæum, patrem Pisandri Poëtæ, qui sub Severo Imperatore claruit, & Iliada λειπογράμματον, i. e. *litteris-carentem* scripsit, scilicet, cujus liber primus carebat a, secundus carebat b. & sic in reliquis libris ejusdem operis. Eodem modo Tryphodorum scripsisse Odysseam idem auctor est, in Νέστωρ. Scripsit etiam Nestor metamorphosin, & alia, ut inibi refertur.

NICÆNETUS. Abderita Poëta Epicus, in Ἄβδηρα. Ejus nonnulla carmina affert Athenæus lib. XV. pag. 673. ex Commelini editione.

NICANDER. Ex Europæ lib. V. in Ἄθως, ex Siciliæ lib. X. in Ζάγκλη, ex *Theriacis*, in Κορόπη. Fuit Xenophanis filius, Colophonius, sive, ut alii, Ætolus Grammaticus, Poëta, & medicus. Enituit temporibus junioris Attali, cujus opera recenset Suidas suo loco, & inter ea *Theriaca*. Alexipharmaca, Georgica, & ἑτεροιουμένων, i. e. *transformatorum* libros quinque, quorum primus citatur ab epitomatore nostro, in Ἀσπαλάθεια. Apud Suidam perperam legitur ἑταιρουμένων, i. e. *de meretricio-more viventibus* pro ἑτεροιουμένων, ut est apud Stephanum. Ex omnibus ejus operibus tantum exstant *Theriaca*, & *Alexipharmaca*.

NICANOR. Sine cognomento, & operis nomine, in Ἀλάβαστρα, Δῆλος, Ἵμερα, Μίεζα. Ex Metanomasiis, in Πάρος, idem liber citatur, in Ὕδη, ubi Leander Nicanor dicitur.

NICANOR. Hermiæ filius, ex Alexandria lib. I. in Ἀλεξάνδρεια, ex epistola, seu libro ad Adrianum, in Ἄθλιβις, sine operis titulo, in Τίβυρις. Fuit Alexandrinus Grammaticus, claruit sub Adriano Imperat. Scripsit περὶ στιγμῆς. i. e. *de punctis*, aqud Homerum, περὶ στιγμῆς τῆς καθόλου, i. e. *de punctis in universum*, libros quinque, περὶ στιγμῆς, i. e. *de punctis* apud Callimachum, & alia, quæ recenset Suidas. Quare ab aliquibus per derisionem Στιγματίας, i e. *punctis-compunctus* vocatus est, sed non, ac si servus fuisset. Servi enim etiam *Stigmatiæ* vocabantur, qui vultum litteris scripti erant, ne fugerent, quod adhuc etiam inter Hispanos observatur. Servis enim Turcis, vel Mauris litteras S & L. fronti inurunt, quibus significatur servos esse, quos *Esclavos* lingua Hispanica vocant à littera S & L quæ habet formam clavi.

NICOCRATES. Ἁπλῶς citatur, in Βοιωτία. Ejus patria, ætas, & opera, in antiquitatis tenebris jacent. Ille enim, qui ab Athenæo lib. I. dicitur *Cyprius*, ab hoc diversus est.

NICOLAUS. Simpliciter, in Ἀμοργὸς, & in Ὑπερδέξιον,

δέξιον, ejus lib. v. in Ἀρκάς, nonus, in Ἀγαμήδη, quartus, in Ἀσκάλων, & in Ἀσκανία. Fuit Damascenus ex Damasco Syriæ, familiaris Herodis, & Augusti, Philosophus peripateticus, & eruditissimus Historicus. Varia scripsit, quorum aliquammulta memorat Suidas. De ejus historiarum librorum numero discordant auctores, sæpe à Josepho citatur, de quo vide, quæ in Δαμασκὸς annotavimus.

NICOSTRATUS. Simpliciter, in Γάγγρα. Duos hujus nominis celebrat Suidas, primum Macedonum Oratorem, qui sub Imperatore Marco Antonino vixit, secundum Comicum Poëtam. Utriusque opera recenset, sed quis horum fuerit, qui ab auctore nostro citatur, me latet.

NICOSTRATUS. Citharœdus, in Ἄσσος; cujus apud alios altum est silentium.

NYMPHIS. Sine cognomento ex lib. I. Heracliæ, in Ὕπιος, & in Φρίξος. Fuit Xenagoræ filius, Heracleota, ex Heraclea Ponti. Scripsit *de Heraclea* libros tredecim, *de Alexandro*, & ejus successoribus, & posteris libros viginti quatuor, auctore Suida, in Νύμφις.

NYMPHODORUS. Simpliciter, in Ἀθύρας. Duos hujus nominis celebrat Voss. de Hist. Græcis lib. III. primum Amphipolitem, ex Clemente Alexandrino Stromatωn lib. I. Secundum Syracusanum ex Athenæo lib. VI. VII. XIII. Quis horum fuerit, quem epitomator noster ad partes vocat, & Plin. diversis libris, nescio.

O.

OLYMPIANUS. Sine cognomento, & operis nomine, in Δήλων πόλις. Ejus nulla apud alios, quod meminerim, fit mentio.

ORUS. Simpliciter, in Ἄγκυρα, Ἀθῶαι, Αἰθάλη, ex *Ethnicorum* lib. I. in Νικίυ κώμη, ex secundo de Ethnicis, in Τασα, ex Orthographia, in Ταίναρος. Fuit Grammaticus Alexandrinus, Constantinopoli docuit, teste Suida, qui ejus opera recenset, & inter ea, quæ ab epitomatore nostro citantur, cujus nec Vossius, nec Jonsius meminerunt.

P.

PALÆPHATUS. Quatuor hujus nominis celebrat Suidas, primum *Poëtam Atheniensem*, qui claruit post Phemonoën, vel, ut alii ante ipsam, secundum *Parium vel Prieneum*, qui floruit tempore Artaxerxis, tertium *Abydenum Historicum*, qui vixit sub Alexandro Macedone, & Aristotelis παιδικὰ fuisse dicit, quartum *Ægyptium*, vel *Atheniensem*, inter cujus opera recenset *Troica*, quorum lib. VII. citatur ab auctore nostro, in Χαλκηδών, apud quem pro ἐν ἑβδόμῳ Τρωϊκῆς legendum est, ex Suida ἐν ἑβδόμῳ Τρωϊκῶν, i. e. *in septimo Troicorum*; quæ aliqui, inquit Suidas, εἰς τὸν Ἀθηναῖον, τινὲς δὲ εἰς τὸν Πάριον ἀνήνεγκαν. i. e. *ad Atheniensem, quidam ad Parium retulerunt.* Ubi perperam interpres Latinus vertit illa verba εἰς τὸν Ἀθηναῖον, *ad Athenæum*, pro *ad Atheniensem.* Mens enim Suidæ est, aliquos librum illum Troicorum ad Palæphatum Atheniensem, aliquos ad Palæphatum Parium referre, quem inquit scripsisse ἀπίστων, i. e. *incredibilium* libros quinque. Vide tu, utrum iste sit idem, ac Palæphatus de fabulis, cujus libri epigraphe est, Παλαιφάτου περὶ ἀπίστων ἱστοριῶν, i. e. *Palæphati de Incredibilibus historiis*, qui omnium manibus circumferuntur.

PANYASIS. Fuit Poëta celeberrimus, qui poësin extinctam postliminio revocavit, ab aliquibus post Homerum inter Poëtas primus recensetur, ab aliis post Hesiodum etiam, & Antimachum, de cujus patria, parentibus, & ætate disceptant eruditi. Alii enim Halicarnassensem, ac Polyarchi filium, Herodoti seu patruelem, seu ejus sororis filium tradunt fuisse, alii Samium, ac Dioclis filium. Ejus celeberrimum opus erat *Haraclias*, id est, *de Herculis laboribus*, de quo libris quatuordecim scripsit. Id operis epitomatori nostro dicitur *Heraclea*, cujus lib. I. citatur, in Βεμβῖνα, undecimus, in Ἀσπίς. Ejus etiam in Τρεμίλη affert quinque versus heroicos, tacito operis nomine, sed sunt ex eodem opere. Id enim Panyasis scripsit, carmine epico, versibus novies mille. Scripsit etiam *Ionica*, hoc est, historiam de Codro, & Neleo, & Ionicas colonias pentametro carmine, versibus septies mille. Fuit etiam τερατοσκόπος, i. e. *aruspex.* Occisus est à Lygdamide, tertio Halicarnassi Tyranno. Suidas est Auctor. Idem alium hujus nominis Philosophum Halicarnassensem juniorem celebrat, qui de somniis scripsit libros duos, cujus meminit Artemidorus, in libris ὀνειροκριτικῶν. De hoc enim intelligendum est, non de Poëta, ut existimavit Gyraldus de hist. poët. Dial. 3. Panyasis enim Poëta non scripsit somniorum interpretamenta, nec de somniis, ut elucescit ex Suida, de quo vide sis judicium Quintil. Instit. Orat. lib. x. c. I.

PARMENISCUS. Simpliciter, in Ἄλος, Ἔφυρα, Φθία, eum celebrat Vossius de Hist. Græcis lib. III. inter scriptores incertæ ætatis.

PARMENO, BYZANTINUS. Ex primo Iamborum, in Βυδινοὶ, & in Φρίκιον. Ex operis Epigraphe videtur fuisse Poëta, cujus nulla apud alios, quod sciam, fit mentio.

PARTHENIUS, PHOCAENSIS. In Γότθοι, & in Δεκέλειοι, cujus summum est apud alios silentium.

PARTHENIUS. Simpliciter ex ejus *Anthippe* citatur, in Κρανίδες, & in Λάμεια, ex ejus *Delo*, in Βελλῖνοι, & in Γέρνοι, ex ejus *Epicedio*, in Auxithemin, in Γαλλήσιον, ex ejus *Hercule*, in Ἴασα, & in Οἰνώνη, ex ejus *Iphiclo*, in Ἀρκάδεια, ex ejus Propemptico, in Κώρυκος. Memoratur etiam in Νίκαια, Bithyniæ urbe, ex qua Epitomator noster inquit fuisse. Duos hujus nominis Poëtas celebrat Suidas, antiquiorem, Chium, unum ex Homeri posteris, Thestoris filium, qui *Chaos* cognominatus fuit, atque in Thestorem patrem Carmina fecisse inquit, alterum Nicaënsem, id est, ore Latino Nicænum, seu Myrleanum, quià Cinna captus est pro præda, cum Romani Mithridatem debellarunt, ac postea propter eruditionem dimissus. Vixit usque ad Tiberium Cæsarem; fuit Elegiacorum, & variorum Carminum Poëta. Et hunc esse, quem ipse Tiberius in pangendis Græcis Poëmatis imitabatur, cujus scripta, & imagines publicis bibliothecis, inter veteres & præcipuos auctores dedicavit, ut tradit Sueton. in Tib. c. LXX. est certo certius. Id enim innuunt Suetonii verba, etsi Gyraldus de Poëtar. Hist. Dialog. III. aliter sentiat. Hunc esse, quem noster locis supra citatis advocat testem, nullus dubito. Alter enim, qui ab Homero originem trahebat, ut inquit Suidas, ἐποίησεν εἰς Θέστορα τὸν ἑαυτοῦ πατέρα, i. e. *fecit in Thestorem patrem suum*, aliqua *scilicet* Carmina.

PAUSANIAS. Sine cognomento, ex secundo Periegeseωs Græciæ, in Ἀργυρέα, ex lib. III. in Κύνος, ex lib. VII. in Ἀρόη, ex lib. VIII. in Ἀγκιήσιον, ex lib. X. in Ἀμφίκαια, quæ loca reperiuntur apud Pausaniam, cujus Græciæ descriptionem decem libris habemus, opus sanè eruditum, quod *Græciæ Thesaurus* verè poterat vocari juxta Domitii Pisonis sententiam, qui ut Plin. asserit, in præfatione ad lib. I. Nat. Hist. dicebat *Thesauros* scribi debere, non *libros*; at Stylus est omnium auctorum Græcorum pessimus. Fuit Pausanias Cappadox, ex Cæsarea Cappadociæ præcipua urbe. Claruit sub Imper. Antonino, cujus ipse meminit lib. VIII. Ab hoc alium diversum videtur advocare Epitomator noster, in Μαρλάμμια, Δῶρος, Γάζα, Γάσσα, cujus librum de Antiochia citat, in Σελδυκόβηλος. Nam illa, quæ locis citatis adducit, apud Pausaniam Cappadocem non reperiuntur. Suidas duos hujus nominis memorat, primum; Lacedæmonium historicum, secundum Cæsariensem Sophistam, quem Philostratus quoque lib. II. de vitis Sophistarum celebrat, cujus opera recenset Suidas. Hunc esse Pausaniam Cappadocem, pro certo habetur, etsi Suidas insigne ejus opus de Græciæ descriptione silentio præterit. Nam iste ab urbe Cæsariensis, à gente Cappadox dicitur. Galeno lib. III. de locis affectis *Syrus* vocatur, quia aliqui Cappadociam sub Syria comprehendebant, & Cappadocibus Syrorum nomen tribuebant, inter quos est Herodotus, ut clarescit ex Strabonis lib. XII. Libri verò Pausaniæ seu Cappadocis, seu Cæsariensis, seu Syri de Græciæ descriptione, non solum juxta librorum numerum, citantur, scilicet primus, secundus, tertius, &c. sed etiam à regionibus de quarum rebus in eis agitur, nomen accepere, scilicet liber primus, quia in eo agitur de rebus Atticæ, inscribitur etiam *Attica*, id est, res Atticæ, secundus quia in eo agitur de Corinthi rebus, *Corinthiaca*, i. e. res Corinthiacæ, & sic de cæteris, de quo vide Frid. Sylb. notas in eumdem Pausaniam (mihi) fol. 833. 20.

PHAVORINUS. Sine cognomento, & operis nomine, in Ἀλη, Βιστλλία, ex epitoma quarta Pamphyliæ. in Γονεῖς, de Cyrenaica urbe, in Ἀλεξάνδρεια, ex Παντοδαπῆς, i. e. ex *omnigenis* historiis, in Ἄργιλος. Ἀλλαπαντοδαπῆς ex lib. I. παντοδαπῆς ὕλης ἱστορικῆς, i. e. *omnigenæ sylvæ historicæ*, in Τελμησσὸς, ejus Ethnicorum ἀρχαιολογίας, in Αἰθίοψ. Fuit Arelatensis, ex Arelato Galliæ urbe, Philosophus eruditissimus, corpore androgynus, seu Hermaphroditus, vel, ut alii, eunuchus. Floruit, sub Trajano & Adria

Adriano; Plutarchum Chæronensem libros componendi copia æmulatus est, ut tradit Suidas, qui ejus aliquammulta opera recenset. Fuit Adriano familiaris, à quo, cum verbum quoddam Phavorini reprehensum esset, atque ille cessisset, arguentibus amicis, quod malè cederet Adriano de verbo, quod idonei auctores usurpassent, fertur dixisse: *Non rectè suadetis, familiares, qui non patimini, me illum doctiorem omnibus credere, qui habet triginta legiones.* Quod refert Æl. Spartianus, in Adriano. Tria in se miranda esse dicebat, quod homo Gallus Græcè loqueretur, quod eunuchus adulterii causam egisset, quod cum Imperatore disceptaret, & viveret, auctore Philostrato lib. I. de vitis Sophistarum, in vita Phavorini.

PHANODEMUS. Simpliciter, in Ἰκὸς, cujus patriam nec Aphormiensis Tiphys, in antiquitatis Oceano deteget, nec Diogenes lucernâ suâ quæsitam inveniet. Quandoquidem Suidas, cui in hujusmodi rebus Respubl. litteraria plurimum debet, ἁπλῶς inquit esse nomen proprium. Ejus Ἀτθὶς, ex Athenæo, Harpocratione, & aliis memoratur Vossio de Hist. Græcis lib. III.

PHARNUCHUS. Fuit historicus *Asibenus*, id est, Antiochensis, ex Antiochia Mesopotamiæ urbe, quæ ab incolis *Asibe* dicebatur, scripsit Persicas historias, ut testificatur noster, in Ἀντιόχεια. Ejus apud alios, quod sciam, nulla fit mentio.

PHERECRATES, simplicitur advocatur, in Ἀθῆναι. Suidas nos docet, fuisse Poëtam Comicum Atheniensem, qui cum Alexandro militavit; septem decem fabulas scripsit, auctore Anonymo, ad Aristophanem, qui eum inter Poëtas antiquæ comœdiæ memorat; hi verè fuere *Theopompus, Stratis, Pherecrates, Crates, Plato, Teleclides, Phrynichus*: Sed de antiquæ & novæ Comœdiæ tempore non convenit. Nam alius Anonymus eidem Aristophani præmissus novam Comœdiam sub Alexandro, antiquam sub Peloponnesiacis temporibus agnoscit. Plutarchus in libro de Musica affert quædam hujus comici Carmina non illepida.

PHERECYDES. Tres hujus nominis celebrat Suidas primum Syrium, ex insula Syro una Cycladum, prope Delum, æqualem septem Sapientum, quem ferunt fuisse Pythagoræ magistrum, ac primum, μετεμψυχώσεως, id est, *animarum-transmigrationis*, auctorem, à quo Pythagoras eam accepit. Pediculorum multitudine consumptus obiit, auctore, eodem auctore, qui ejus opera recenset, cujus vitam habemus apud Laërtium. Secundum Atheniensem fuisse inquit, priore antiquiorem, quem Orphei scripta collegisse ferunt, ac de Atticæ antiquitate libris decem scripsisse, etsi Porphyrius nullum admittit antiquiorem priore. Tertium, Lerium historicum fuisse inquit, natum paulò antè Olympiadem LXXV. qui de *Lero insula*, de *Iphigenia*, de *Bacchi festis*, & alia scripsit. Vossius de Hist. Græcis lib. IV. laborat probare, Pherecydem Atheniensem, & Lerium, unum, eumdemque esse, eò quod Eratosthenes apud Laërtium, in vita Pherecydis, duos tantum celebret, alterum Syrium, alterum Atheniensem. Ficulneum est argumentum, præsertim, cum Suidas horum trium opera recenseat. Ætate Laërtii adhuc exstabat prioris liber, cujus principium erat: Ζεὺς μὲν, καὶ χρόνος εἰς ἀεὶ, καὶ χθὼν ἦν. i. e. *Juppiter quidem, & tempus semper, & terra erat.* Quis verò horum trium fuerit, qui ab Stephano citatur, in Ἀκμονία, Ἄϊσων, Ἀλόπη, Διόπη, Φέλλα, planè nescio.

PHILEAS. Ex ejus Periplis, in Ἀνδεία, sine libri nomine, in Ἄβυδοι, Ἀμβρακία, Ἄνθεια. Fuit Geographus antiquus, qui celebratur Dicæarcho, ex ejus βίος Ἑλλάδος, i. e. *vita Græciæ* ad Theophrastum, Aristotelis discipulum, ideo Macrobio Saturn. lib. V. c. XX. *vetus scriptor* vocatur, ubi ejus librum, seu Periplum, cui titulus *Asia*, advocat.

PHILEMON. Fuit Poëta comicus Syracusanus, filius Damonis, Poëtæ comici. Filium habuit cognominem Poëtam quoque comicum. Mirus comicorum proventus; quandoquidem avus, filius, nepos fuere comici. Prior Philemon floruit sub Alexandro, scripsit fabulas XCVII. vixit annos XCIX. ut claret ex ecloga libri XXIII. Diodori Siculi. fuit Menandri æqualis, etsi Suidas inquit, fuisse eo parum priorem, quem sæpe in certaminibus Comœdiarum ambitu, gratiaque, & factionibus vincebat. Quare, cum Menander eum habuisset obviam aliquando, fertur dixisse, *quæso, Philemon, bonâ veniâ dic mihi, cum me vincis, non erubescis?* Id nos docet Aul. Gell. Noct. Attic. lib. XVII. c. IV. De ejus mortis genere digladiantur Criticorum filii. Alii præ vehementi risu, quod asinum ficos mandentem videret. Id etiam Chrysippo accidisse refert Laërtius, in ejus vita. Alii præ nimia senectute vitam cum morte commutâsse ajunt, cum prius in somnis videret novem virgines ex suis ædibus exeuntes, quas Suidas interpretatur, fuisse novem Musas, & hinc ridiculam digressionem ad versus Epicurum facit, quem consules, in Φιλήμων Συρακούσιος. Idem auctor est, in Φιλήμων ὁ νεώτερος, Philemonem filium scripsisse fabulas LIV. Quis verò horum fuerit, quem noster ad testimonium vocat, in Κρᾶσις me latet. Cujus etiam Philemonis fuerit fabula illa, quæ Ἔμπορος, i. e. *mercator* inscribebatur, à qua Plautus suæ fabulæ *Mercator* nomen indidit, nescitur. Sic enim Plautus in secundo hujus fabulæ prologo loquitur.

> *Græcè hæc vocatur* Emporos Philemonis,
> *Eadem Latinè* Mercator Marci Accii.

Sed si nomina pro insigniore significatione accipienda sunt, Senioris Philemonis fuisse hanc fabulam non est dubitandum ut, & Πτερύγιον, in Ἀθῆναι, & Ἔφηβος in in Κρομμύων.

PHILETAS. Duos hujus nominis celebrat Suidas, primum Coum, Grammaticum Criticum, qui sub Philippo, & Alexandro floruit. Fuit etiam præceptor Secundi Ptolemæi. Scripsit epigrammata, & elegias, & alia. Secundum Ephesium, cujus opera silentio præterit. Quis horum fuerit, qui ab epitomatore nostro citatur sine cognomento & operis epigrapha, in ἴχνος, φλιεύς, nescio. Priorem memorat Strabo lib. XIV. quem Coum Poëtam, & Criticum vocat. Celebratur etiam Æliano de varia historia lib. X. c. VI. Hunc suspicor esse quem noster ad partes vocat locis citatis, cui secundum locum, in elegiis, post Callimachum tribuit Quintil. Inst. Oratori. lib. X. c. I. Fuit adeò exili, ac prætenui corpore, ut ob id pedibus globos plumbeos subjiceret, ne à vento dejiceretur, ut memoriæ mandatum est ab Athenæo, Dipnosophist. lib. XIII. qui lib. 9. inquit, ejus mortis causam fuisse, quod ψευδολόγον τὸν λόγον, seu λόγον ψευδόμενον quærens obierit, in cujus rei testimonium affert epigramma ante ejus monumentum positum hujusmodi.

> Ξεῖνε Φιλητᾶς εἰμὶ λόγων ὁ ψευδόμενός με
> Ὤλεσε, καὶ νυκτῶν φροντίδες ἑσπέριοι.

> *Hospes, Philetas sum orationum Pseudomenos me*
> *Perdidit, & noctium curæ vespertinæ.*

Pseudomenos Oratio erat argumenti genus, quod Cicero *Mentientem* interpretatur, libro de Divinatione secundo, paulò post principium, nec non Seneca epist. 45. & Suidas, in φιλητᾶς, apud quem, & apud Athenæum Φιλητᾶς accentu circumflexo in ultima scribitur, at apud nostrum φιλήτας, cum accentu in penultima legitur. Hujus Poëtæ est sententia illa, quâ Virgilius, & Ovidius, & omnes utimur:

> *Audaces fortuna juvat*, ——

Seu ut canit Claudianus:

> *Fors juvat audentes, Coi sententia vatis.*

Perperam in aliquibus codicibus pro *Coi* legitur *Chii.*

PHILIADES. Fuit Poëta Megarensis, testante nostro, cujus epigramma affert, in Θέσπεια, in laudem eorum, qui à Persis occisi fuerunt, corruptum ex impressoris incuria, quod suo loco, ex Eustathio emendavimus, qui hujus Poëtæ, & ejus epigrammatis memenit ad Il. 2. v. 498. cujus nec Gyraldus, nec Vossius meminere.

PILIPPUS MEDMÆUS, ex Medma Italiæ urbe scripsit de ventis, ut memoriæ mandavit auctor noster, in Μέδμη, cujus altum, apud alios, silentium.

PHILISTUS NAUCRATITES, vel *Syracusanus*, Historicus, Archondæ filius, Eveni Elegiaci Poëtæ discipulus, qui primus dicitur secundum artem rhetoricam scripsisse historiam. Composuit etiam *artem rhetoricam*, de *rebus Ægyptiacis* lib. XII. *de rebus Siculis* lib. XI. de *Dionysio Tyranno* lib. VI. de *Ægyptiorum Theologia* lib. III. *de Libya*, & *Syria*, & alia quædam. Fuit cognatus ejusdem Dionysii Tyranni, auctore Suida. Adeò dives erat, ut multam, quam Syracusani Dionysio, tanquam pacis perturbatori, antequam imperio seu potiùs tyrannide potitus esset, secundum leges imposuerant, pro eo solveret, ut tradit Diod. Siculus lib. XIII. *Pusillus Thucydides* vocatur à Romanorum disertissimo Epist. ad Q. fratrem lib. XI. epist. 12. non quatenus ad libros. Plures enim quàm Thucydides scripsit, sed quatenus ad stylum, quod confirmatur ex Fabio Instit. Orat. lib. X. c. I. cujus sunt verba: *Philistus*

liſtus imitator Thucydidis, & ut multo infirmior, ita aliquatenus lucidior. Citatur ab epitomatore noſtro, in Αἰθάλαι, Ἀμβρακία, Ἀρτεμίσιον, θέρμα, ex *rerum Sicularum* lib. VI. in Δάσκων, ex octavo, in Ἀρβέλη, ex nono, in Ἄργυρος, ex decimo tertio, in Κρασὸς, ubi pro ιγ, i.e. XIII. exiſtimo legendum ια, i.e. XI. Nam Suidas undecim libros de rebus Siculis ſcripſiſſe inquit, quod etiam confirmat Diod. Siculus libro citato. Maximum encomium Philiſti exſtat apud Ciceronem. Maxima enim laus eſt à maximo viro laudari. Ille eum vocat *doctum hominem, & diligentem*, lib. I. de Divinatione.

PHILO. Sine cognomento, & operis nomine ad partes vocatur, in Ἀζανία, Βοῦρα, Ἰόπη, Λαοδίκεια, ex libro de *urbibus*, in Ἀμισὸς, & in Ἀνδανία, ex lib. de *rebus Phœniciis*, in Νίσιβις. Dicitur etiam *Errhenius*, ſeu *Erenius Philo*, fuit Byblius Grammaticus. Vixit prope Neronis tempora, & vitam uſque ad Marcum Imperatorem perduxit, auctore Suida, qui inter ejus opera recenſet de urbibus libros triginta, in quibus referebat, quos viros illuſtres, earum ſingulæ tulerint. Tranſtulit ex ſermone Phœnicio in Græcum, antiquiſſimum illum ſcriptorem Sanchoniathonem. Miror id Suidam non annotaſſe; ſed ex aliis, & ex Porphyrio lib. II. περὶ ἀποχῆς eluceſcit.

PHILOCHORUS. Cycni filius, Athenienſis, vates, Aruſpex, Hiſtoricus, & Poëta. Floruit ſub Ptolemæo Philopatore, & uſque ad ultimum Antiochum, qui Θεὸς, i.e. *Deus* cognominatus fuit, vitam perduxit, ut patet, ex Suida, in Φιλόχορος, qui plurima ejus opera recenſet, ex quibus noſter citat ejus Atthidis lib. II. in Ἄρειος πάγος, librum tertium, in Αἰθαία, undecimum, in Ἄστυ. Voſſ. de Hiſt. Græcis lib. I. c. 18. Jonſius de Script. Hiſt. Philoſophicæ lib. 2. c. 9. ejus meminerunt.

PHILONIDES. Fuit medicus Dyrrachenus, qui Aſclepiadem audivit, & libros quadraginta quinque compoſuit, ut tradit epitomator noſter, in Δυῤῥάχιον, quem etiam ad teſtimonium citat in Ἀλόπη. Suidas in Φιλωνίδης celebrat alium hujus nominis Athenienſem, Poëtam comicum antiquum cujus aliquas fabulas memorat. Ejus verſiculum advocat Athenæus lib. I. Dipnoſophiſtarum.

PHILOSTEPHANUS. Sine cognomento, & operis nomine, in Ἄβιοι, Ἀνθάνα, Ἀτραμύττιον. Utrum fuerit iſte, Philoſtephanus ille, Cyrenæus Callimachi familiaris, quem memorat Athenæus initio lib. VIII. an ille quem celebrat Plutarchus in *Lycurgo*, non poſſum divinare.

PHILOXENUS. Qui in Odyſſeam ſcripſit. Citatur, in Ἀλάβανδα, ſine cognomento, & operis nomine, in Δωδώνη, & in Μεθύδριον, ad cujus patriam detegendam Aphormienſi Tiphye opus eſt. Nec enim credo hunc fuiſſe Philoxenum illum Cytherium Poëtam, qui Dionyſium Tyrannum fugit, quod ejus tragœdias approbare nollet: ut refert Suidas; de quo Amm. lib. XV. c. 15. ſic loquitur, *Ut Crœſum legimus ideo regno ſuo Solonem expuliſſe præcipitem, quia blandiri neſciebat; & Dionyſium intentaſſe Poëtæ Philoxeno mortem, cum eum recitantem proprios verſus abſurdos, & inconcinnos, laudantibus cunctis, ſolus audiret immobilis, quæ res pernicioſa vitiorum eſt altrix. Ea demum enim laus grata eſſe poteſtati debet excelſæ, cum interdum & vituperationi ſecus geſtorum pateat locus.* Plutarchus de fortuna Alexandri auctor eſt, Dionyſium Tyrannum oſtendiſſe Philoxeno tragœdiam quamdam, quam compoſuerat, quam ille omnem expunxit, ideóque in Latomias à Tyranno conjectum fuiſſe; unde, referente Stobæo ex Demoſthene, à tyranno poſtea revocatus, cum alios ejus verſus audiret, repente abiturus ſurrexit. Rogante vero Dionyſio, quonam abiret, ad *Latomias*, inquit. Quam hiſtoriam confirmat Cic. Epiſtol. lib. 4. ad Atticum epiſt. 6. hiſce verbis: *Reliqui, aſt* Σπάρταν ἔλαχες, ταύταν κόσμει: *non mehercule poſſum; & Philoxeno ignoſco, qui reduci in carcerem maluit.* Alii aliter referunt hanc Philoxeni hiſtoriam, de qua videndus Gyraldus de Poët. Hiſtoria Dialog. 9. Obiter notandum *Latomias* fuiſſe carcerem Syracuſanum à Dionyſio factum, cujus, cum de Syracuſis egimus, meminimus.

PHYLLIUS. Corruptè pro Phyllilius in Γαλεῶται, ut inibi, ex Suida annotavimus. Fuit enim Phyllilius Poëta Athenienſis, comicus veteris comœdiæ, eodem auctore in Φυλλίλιος, inter cujus fabulas eam, cui nomen Αἰγεὺς recenſet, ex qua epitomator noſter loco citato verſiculum adducit. Neſcio qua auctoritate fretus Voſſius de Poëtis Græcis c. VI. duos hujus nominis Poëtas facit, cum Suidas loco citato unum tantum memoret.

PHLEGON. Trallianus, libertus Adriani Cæſaris, non Auguſti, ut aliqui credidere, quandoquidem Epitomator noſter, in Ὀλυμπίειον, ex eo confirmat hunc locum ab Athenienſibus, in Delo conditum fuiſſe Adriani expensâ, quod etiam patet ex Spartiano, in *Adriano*. Idem auctor inquit, Adrianum Phlegoni dediſſe libros vitæ ſuæ ſcriptos à ſe, ac ei juſſiſſe, ut eos ſuo nomine publicaret. Fuit ergo Phlegon hiſtoricus, qui Olympiadas ſcripſit libris XVI. judice Suida, in Φλέγων. Ex Olympiadum opere, quod continebat res ubique geſtas à prima Olympiade uſque ad Olympiadem CCXXIX. Frequenter citatur ab Stephano, vel, ex Olympiadum libris, ut in Ὀλυμπίειον, vel, ex ipſis Olympiadibus, ſcilicet ex prima Olympiade, in Γέρας, & in Διὸς ἱερὸν, ex octava, in Αὐγέαι, ex Olympiade XXIII. in Ὑπερασία, ubi malè legitur εἰκοστῷ τρίτῳ ὀλυμπιάδος, pro εἰκοστῇ τρίτῃ ὀλυμπιάδι, i.e. *vigeſima tertia Olympiade.* Ipſe enim non ſcripſit, niſi lib. XVI. Olympiadum, ut ex Suid. annotavimus. Ex quadrageſima octava, in Νίβις. Ex Olympiade CLXXIV. teſtis adducitur, in Βέλιτρα, ex Olympiade CLXXXI. in Ταῤῥακίνη, ex lib. VIII. Chronicorum, in Κρέμη. Id operis diverſum erat ab Olympiadum opere, ut patet ex Suida, loco citato, etſi Meurſius ad reliquias hujus ſcriptoris, opus Olympiadum, & Chronicorum utroque modo citari ab antiquis obſervavit. Exſtat hodie impreſſus ejus de Rebus Mirabilibus libellus, necnon alter de *Longævis* & de *Olympiis* Fragmentum cum notis Meurſii.

PHLYAX. Perperam inter auctores, quos citat noſter auctor recenſetur à Xylandro in Indice ſuo in Stephanum. Eſt enim cognomen Rhinthonis Poëtæ Tarentini, qui ſic vocatur ab auctore noſtro, in Τάρας, quod fuerit hilarotragœdiæ auctor, ut inibi ex Suida annotavimus.

PHRYNICHUS. Sine cognomento, & operis nomine, in Ἀγνοῦς, Ἀθῶναι, & in Ἀτλών, ex Σοφιστικῇ παρασκευῇ, in Ταμιεῖον. Quatuor hujus nominis celebrat Suidas. Quis illorum fuerit, qui ab auctore noſtro citatur, haud facile dixeris.

PINDARUS. Poëta Thebanus omnium Poëtarum Græcorum, dempto Homero, celeberrimus. Quare ab aliquibus *Thebanus Olor*, ſeu *Cygnus* vocatur. Noſter, in Κυνὸς κεφαλαὶ auctor eſt fuiſſe, ex Cynos cephalis, Thebarum Bœotiæ oppidulo, quod non obſtat. Potuit enim à metropoli Thebis, relicto patriæ nomine, nomen accipere, quemadmodum Diodorus Siculus, & alii inſignes ſcriptores, quorum in hoc auctorum tractatu mentionem fecimus. Illius maximum exſtat elogium apud Fabium Quint. Inſtitut. Orator. lib. X. c. I. *Novem verò Lyricorum longè Pindarus princeps, ſpiritus magnificentia, ſententiis, figuris, beatiſſima rerum verborumque copia, & velut quodam eloquentiæ flumine propter quæ Horatius eum meritò credidit nemini imitabilem.* Alludit Fabius ad Oden. II. ex Carm. lib. IV. Venuſini Poëtæ:

Pindarum quiſquis ſtudet æmulari
Iüle, ceratis ope Dædalea
Nititur pennis, vitreo daturus
Nomina ponto:
Monte decurrens, velut amnis imbres
Quem ſuper notas aluêre ripas,
Fervet, immenſuſque ruit profundo
Pindarus ore, &c.

In eadem ode vocat eum *Dircæum cygnum*, ſcilicet à Dirce amne Thebano, prope quem adhuc ætate Pauſaniæ erant Pindari domus ruinæ. Bœotii pro ſtupidis habebantur, ſed Pindarus quam longiſſimè ab eorum ſtupore abfuit. Nec enim ſemper, qui in craſſo aëre naſcuntur, ſunt Bœoti. Cum eſſet adoleſcentulus Theſpias profectus, per æſtatem meridiano calore fatigatus præ labore, ac ſomno paululum è via declinavit, proſtratuſque cum dormiret, advolantes ad ejus os apes in ejus labris mellificarunt. Quod etiam Divino Platoni, ac Divo Ambroſio contigiſſe legimus. Hoc fuiſſe Carmina pangendi Pindaro initium, tradit Pauſ. in Bœoticis. Cum verò jam per totam Græciam celebraretur, eum ad ſummum gloriæ faſtigium evexit Pythia, quæ Delphis juſſit æquam omnium, quæ Apollini deferebantur primitiarum partem Pindaro tribui; referente eodem auctore libro citato. Idem in Phocicis auctor eſt fuiſſe Delphis thronum ferreum, in quo Pindarus, quoties Delphos veniſſet, ſedere, atque Aſmata, i.e. *Cantica*, quæ in Apollinis honorem fecerat, decantare ſolebat. Apud Athenienſes, & alia, & ſtatuam invenit, quod eos quodam aſmate laudaſſet. Ex quibus apparet, quanta in æſtimatione apud omnes eſſet, cum in vivis ageret; mortuum etiam Pellæus juvenis, cui unus non ſufficiebat orbis, magno dignatus eſt honore. Nam cum Thebas caperet, ejus ſtirpi, penatibuſque

busque jussit parci, cujus rei locupletes sunt testes Plin. lib. VII. c. XXIX. Arrhian. Anabaseôs Alex. lib. I. Plutarch. in Alexandro; nec de ejus parentibus nec ætate satis convenit inter eruditos. Suidas Olympiade LXV. Euseb. LXXVI. floruisse tradit. Plurima scripsit, & Carmine, & prosa, sed omnia periere, magno literarum damno, tantum exstant ejus hymni, seu Odæ, in eos, qui ex quatuor illis Græciæ certaminibus victoriam reportârunt, ex quorum nomine nomina eis imposuit, *Olympia*, *Pythia*, *Nemea*, *Isthmia*, quæ Dorica dialecto composuit. Angelus Politianus felix sui temporis ingenium ejus odas profana audacia Davidis Psalterio præferebat, cum Hebraicè nesciret. Psalmi enim Davidici redolent stylum Epicum, Jobi liber Lyricum, neuter nec Horatio, nec Pindaro cedit, qui nostro citatur, in Ἀπίσας. Memoratur in Κῳὸς κεφαλαί. Adisis Suidam, Gyraldum de Poët. Hist. Dialog. IX. necnon Philostratum secundo imaginum.

PISANDER. Fuit Poëta διασημότατος, Camireus, ex Camiro Rhodi insulæ urbe, ut ait noster, in Κάμιρος, de cujus ætate discordant scriptores, ut videre est apud Suid. in Πείσανδρος, qui duos hujus nominis Poëtas celebrat, antiquiorem Camiræum (cujus meminit noster loco citato. Ejus Poëmata fuere *Heraclea* duobus libris, in quibus agebat de Herculis operibus. Hic dicitur fuisse primus, qui Herculi clavam attribuit. Reliqua ejus Poëmata quæ sub ejus nomine circumferebantur ab Aristæo Poëta, & ab aliis condita creduntur) juniorem verò Larandensem, vel Lycaonem. Fuit Laranda, urbs Lycaoniæ. Ergo ab urbe *Larandensis*, à regione *Lycaon* dicebatur, quod non infrequens est in auctorum cognomentis. Hunc filium fuisse inquit Nestoris Poëtæ, ac natum temporibus Alexandri Mammææ filii. Scripsit variam historiam versibus, libris sex, quam inscripsit *Heraicas Theogamias*, i. e. *Junonias cum deo nuptias*, & alia soluta oratione, ex quibus nulla exstant. Prior, etsi sine cognomento, & operis nomine citatur ab auctore nostro, in Ἀγάθυρσοι. Fuere Agathyrsi, populi intra Æmum, qui originem deducebant ab Hercule, cujus egregia facta cecinit Pisander. Ex libro decimo advocatur, in Ἀστακός, ex decimo quarto, in Λυκόζεια, sed sine operis titulo. Hi libri sine dubio erant, ex illis, qui sub *Pisandri* nomine circumferebantur. Suidas enim nullum aliud genuinum hujus Poëtæ opus celebrat, præter *Heraclea*, i. e. *Herculis opera*, quorum tantummodo duos libros fecit.

PLATO. Dempto Aristotele, Philosophorum facilè princeps, natus fuit, in Ægina insula, Olympiade LXXXVIII. post procemium belli Peloponnesiaci. Vixit annos LXXXII. obiit Olympiade CVIII. prius appellatus est *Aristocles*, post mutato nomine propter dicendi amplitudinem *Plato* dictus est, ut tradit Suidas, in Εὔφρατος. Fuit discipulus Socratis, magister Aristotelis, condiscipulus Xenophontis, ejus æmuli, qui ei vitio dabat, quod Dionysio tyranno familiaris factus esset propter mensam, & dona. Unde Molo apud Laërtium, in Platone dicebat, *nihil mirum esse, si Dionysius Corinthi, sed si Plato fuerit in Sicilia*; at ex Platonis Epist. ad Dionis propinquos claret, Italicas, Syracusiasque mensas ipsi non placuisse, in qua scriptum est his fere verbis, ut rerum monumentis tradit Cic. Tusc. Quæst. lib. V. *Quò cum venissem, vita illa beata, quæ ferebatur, plena Italicarum, Syracusiarumque mensarum, nullo modo mihi placuit, bis in die saturum fieri, nec unquam pernoctare, solum: ceteraque, quæ comitantur huic vitæ, in qua Sapiens nemo efficitur unquam, moderatus verò multo minus.* Propter raram Sapientiam θεῖος, i. e. *divinus* vocatus fuit, quemadmodum Aristoteles δαιμόνιος. Constans opinio est inter auctores Ecclesiasticos, Platonem ex Mosis Pentateucho multa hausisse, unde à Numenio apud Theodoretum Μωσῆς ἀττικίζων, ac si diceres, *Moses Atticissans* appellatur. Sed hanc fabulam jam ante explosit Hornius de Hist. Philosophica lib. III. c. XIV. Citatur ab Epitomatore nostro diversis locis.

PLUTARCHUS. Chæronensis, ex Chæronea Bœotiæ urbe, non solum Philosophus, sed etiam Philologus, & historicus præstantissimus, ut ex ejus libris patet, διὰ πάντων distabat ab stupiditate illa, qua Bœotii notabantur, Eunapio in procemio operis de vitis Sophistarum dicitur φιλοσοφίας ἁπάσης ἀφροδίτη, καὶ λύρα, i. e. *universæ philosophiæ Venus, & Lyra.* Inclaruit sub Trajano, καὶ ἐπ᾽ αὐτὸ εἶεν, à quo consulari dignitate condecoratus fuit, ut tradit Suidas. Scripsit multa, quorum Catalogum contexuit Lamprias ejus filius, qui aliquibus ejus operum editionibus appingi solet, sed non omnia ad nos, ex antiquitatis naufragiis salva pervenerunt, quæ verò exstant, eruditorum παῖδες *Nocturna versantque manu, versantque diurna.* Theodorus Gaza, cum à quodam rogaretur, si necesse foret libros in mare projicere, quem postremo projiceret, fertur respondisse Plutarchum. Magnum mehercle ejus eruditionis Elogium. Citatur ab Epitomatore nostro, in Ἀνδανία, in Κορόπη, & in Nicandrum commentarium scripsisse dicitur. Sed hic diversus à Chæronensi mihi videtur; & hæc pro instituti nostri ratione de Plutarcho dicta sufficiant. Si plura desideras, lege quæ de ejus vita, & scriptis, literarum monumentis tradidere Henr. Steph. Joann. Rualdus, Decius Celer, Jonsius de scriptoribus Hist. Philosoph. lib. III. c. VI. Vossius de hist. Græcis lib. II c. X. Johan. Andreas. Quenstedt de patriis illustrium virorum.

POLEMON. Diversos hujus nominis scriptores memorat Suidas, Vossius de Historicis Græcis lib. I. c. XVIII. Jonsius de Script. Hist. Philosoph. diversis locis, quis illorum fuerit, qui citatur ab Stephano sine cognomento, & operis nomine, in Εὐθηναί, Κρανός, Μυρμισσός non facile dixeris. In fragmento Stephani, in Δωδώνη. *Periegetes* vocatur, qui titulus etiam Dionysio ab ejus operis Epigrapha tribuitur. Periegesin enim inscripsit opus illud numquam satis laudatum.

POLYBIUS. Historicus notissimus, Megalopolita, ex Megalopoli urbe Arcadiæ, quadraginta historiarum libros scripsit, auctore, nostro auctore, in Μεγάλη πόλις, sed ex eis injuria temporum quinque tantum ad nos incolumes pervenere, & quædam παρεκβολαί ex lib. VI. usque ad lib. XVII. necnon ἐκλογαί ex ejusdem historiis legationum diversorum ad diversos, & aliæ etiam ἐκλογαί de virtute, & vitio. Scripsit quoque de bello Numantino, quod gessit Scipio Africanus Æmilianus Carthaginis eversor, cujus erat præceptor, & ipsi familiaris, apud quem fuit magno in honore, ut elucet ex Cicerone Epist. lib. V. Epist. ad Licceium, quem quadam admiratione commotus sæpius fortasse laudo, quàm necesse est, quod ipse dicebat de Platone. Floruit Polybius temporibus Ptolemæi Euergetæ, omnium qui nobis supersunt historiæ Romanæ scriptorum vetustissimus, in qua non solum Romanorum, sed aliarum etiam gentium res gestas narrabat. Quare eam ἱστορίαν καθολικὴν, i. e. *historiam generalem*, seu *universalem* vocat, in qua duplici fungebatur munere historici, & Philosophi. Non possum non mirari ejus audacem libertatem loquendi de Romanorum Religione quam δεισιδαιμονίαν, i. e. *superstitionem* vocat, in fine libri sexti, cujus libet apponere verba. Sunt enim notatu digna: Μεγίστην δέ μοι δοκεῖ διαφορὰν ἔχειν τὸ Ῥωμαίων πολίτευμα πρὸς τὸ βέλτιον, ἐν τῇ περὶ θεῶν διαλήψει. Καί μοι δοκεῖ τὸ παρὰ τοῖς ἄλλοις ἀνθρώποις ὀνειδιζόμενον, τοῦτο συνέχειν τὰ Ῥωμαίων πράγματα· λέγω δὲ τὴν δεισιδαιμονίαν, ἐπὶ τοσοῦτον γὰρ ἐκτετραγῴδηται καὶ παρεισῆκται τοῦτο τὸ μέρος παρ᾽ αὐτοῖς εἴς τε τοὺς κατ᾽ ἰδίαν βίους, καὶ τὰ κοινὰ τῆς πόλεως, ὥστε μὴ καταλιπεῖν ὑπερβολήν· ὃ καὶ δόξειεν ἂν πολλοῖς εἶναι θαυμάσιον· ἐμοί γε μὴν δοκοῦσι τοῦ πλήθους χάριν τοῦτο πεποιηκέναι· εἰ μὲν γὰρ ἦν σοφῶν ἀνδρῶν πολίτευμα, ἴσως οὐδὲν ἦν ἀναγκαῖος ὁ τοιοῦτος τρόπος· ἐπεὶ δὲ πᾶν πλῆθός ἐστιν ἐλαφρὸν, καὶ πλῆρες ἐπιθυμιῶν παρανόμων, ὀργῆς ἀλόγου, θυμοῦ βιαίου, λείπεται τοῖς ἀδήλοις φόβοις, καὶ τῇ τοιαύτῃ τραγῳδίᾳ τὰ πλήθη συνέχειν· διόπερ οἱ παλαιοὶ δοκοῦσί μοι τὰς περὶ θεῶν ἐννοίας, καὶ τὰς περὶ τῶν ἐν ᾅδου διαλήψεις οὐκ εἰκῇ, καὶ ὡς ἔτυχεν εἰς τὰ πλήθη παρεισαγαγεῖν· πολὺ δὲ μᾶλλον οἱ νῦν εἰκῇ; καὶ ἀλόγως ἐκβάλλειν αὐτὰ, &c. ex quibus sumpta occasione laudat Romanos fide, jureiurando, & integritate, ac culpat Græcos, quæ omnia ex religione processisse inquit. Ego quidem non solum infrunitos, sed etiam fanaticos existimo eos, qui receptam à magistratibus religionem audent impugnare. Meritò Plato Titanum è genere statuit hujusmodi homines, qui, ut illi Cœlestibus, sic hi adversentur magistratibus, pœna mehercule digni sunt, tamquam reipublicæ perturbatores, qua alii cautiores redduntur, at ancillis domo expulsis, servitiis, tenebrionibus, & aliis hujus generis testibus, per tormentorum immanitatem extorquere latentem in corde religionis opinionem, ac bonis & vita exuere reos, sæpe innocentes, postquam eos *Latomiis* per multos annos detinueris, adeò iniqum & crudele est, ut eò nec ipse Dionysius, nec Phalaris unquam pervenerint: sed his omissis ad institutum nostrum revertamur. Celebratur Polybius ab Epitomatore nostro, in Μεγάλη πόλις, citatur, in Χαλκεῖα, de quo consulendus Vossius de Hist. Græcis lib. I. c. XIX. Jonsius de Script. Hist. Philosophicæ lib. III. c. XV. Andreas Quenstedt de patriis Illustrium virorum.

POLYCHARMUS. Sine cognomento & operis nomine, in Φελλός, ejus Lyciaca, id est de rebus Lyciæ, in Σύρα, de cujus patria & ætate altum silentium apud eruditos.

POLYHISTOR. Est idem, ac Alexander Cornelius, de quo suo loco egimus.

PORPHYRIUS. Fuit Philosophus, seu *Tyrius*, ex urbe Phoeniciæ Tyro, seu *Bataneotes*, ex Bataneis Syriæ oppido, cujus meminit auctor noster. Utrumque potuit esse, simili enim modo *Apio* celeberrimus ille grammaticus, de quo suo loco egimus, cum esset, ex *Oasi*, seu Ægypti, seu Libyæ urbe, *Alexandrinus* tamen vocabatur, quod hujus urbis jure donatus esset. Alii etiam scriptores, & Philosophi duo & tria cognomina habuere, scilicet à patria, à natione, ab habitatione quorum exempla in hoc nostro Breviario reperiuntur; Suidas & Eunapius priorem sententiam sequuntur, ut & Julianus apud Nicephorum Call. Hist. Ecclesiasticæ lib. x. xxxvi. cui *Tyrius senex* vocatur; posteriorem Chrysostomus, Homilia vi. in Epistolam ad Corinthios. Ait enim: Οἱ περὶ Κέλσον καὶ Βαταναιώτην, ubi per *Bataneotem* intelligit *Porphyrium*, Hieronym. in præfat. Comment. in Epist. Pauli, ad Galatas. Prius *Malchus* dictus fuit, id nominis Syriace regem significabat, deflexo parum nomine ab Hebræo מלך melec, i. e. *rex*, à quo מלכה malca, *regina*, & verbum מלך malac, *regnavit*; ac deinde detorta appellatione ad purpuram, regium vestis insigne, *Porphyrius* appellatus fuit ab ejus præceptore Longino, auctore Eunapio, in ejus vita, cui in vita Plotini θεσπέσιος, i. e. *divinus* vocatur. Fuit acerrimus Christianæ religionis hostis, ut Celsus, Jamblichus, & Plotinus, adversus quam quindecim libros scripsit, qui postea decreto Cæsareo, quod in actis Concilii Ephesini habetur, combusti fuere. Citatur ab Epitomatore nostro, ex libro tertio historiæ Philosophicæ, in Γάδειρα, ex qua exstat Pythagoræ vita, quam primus sub *Malchi* nomine publicavit Conradus Rittershusius, de quo videsis Suidam, Vossium de Hist. Græcis lib. ii. c. xvi. Jonsium lib. iii. c. xv. Johannem Andream Quenstedt in Syria, Hornium de Hist. Philosophica lib. v. c. v.

POSIDIPPUS. Sine cognomento, & operis nomine appellatur, in Βάρης, & in Ζέλεια. Quis fuerit, anquirunt adhuc eruditi. Suidas Posidippum Cassandreum Cynisci filium memorat, Poëtam comicum, quem triginta fabulas docuisse, ac anno tertio, post Menandri obitum claruisse inquit. Vossius de Hist. Græcis lib. iii. alium celebrat, qui de Gnido scripsit. Quis horum sit, quem ad partes vocat Epitomator noster, viderint doctiores.

PRISCUS. Fuit historicus, & Sophista, qui historiam Byzantinam, & Attalicam scripsit libris octo, necnon declamationes rhetoricas, & Epistolas. Floruit Theodosii minoris temporibus, ut tradit Suidas. Ipsissimum fuisse existimo, quem noster appellat, ex ejus lib. vi. in Σάλωνα. *Priscum rhetorem* vocat eum Euagrius lib. v. capite ultimo, ac res gestas post Honorium, & Arcadium scripsisse inquit. Raphaël Valeterranus Anthropologiæ lib. xiii. in bibliotheca Vaticana inquit exstare. Fides sit penes auctorem, de quo consulendus Vossius de Hist. Græcis lib. iv. c. xviii.

PROTARCHUS. Sine cognomento, & operis nomine, in Ὑπερβόρεοι. Protarchum Trallianum celebrat Macrobius Saturnal. lib. i. c. 7. Diversus ab hoc est, quem Strabo Geographiæ lib. 14. memorat. Bargyliis enim Cariæ urbe natum fuisse tradit. Quis horum fuerit, quem noster advocat loco citato, nescio.

PROTEAS. Grammaticus Zeugmatites, ex Zeugmate Syriæ urbe. Memoratur ab Stephano, in Ζεῦγμα ejus patria, cujus nulla apud alios, quod sciam fit mentio.

PROXENUS. Sine cognomento ex ejus libro primo περὶ πόρων Σικελικῶν appellatur, in Γέλα, sine operis epigrapha, in Χαονία. Eumdem fuisse existimo, qui de Lacedæmoniorum republica scripsit, cujus lib. ii. citat Athenæus Dipnosophistarum lib. 6. Celebratur à Vossio inter scriptores incertæ ætatis de Historicis Græcis lib. 3.

PTOLEMEUS. Sine cognomento, & operis titulo in Βρεττία, & in Ἐρυσίχη, ex libro tertio in Ἀλεξάνδρεια, ex Periplo in Λούγδουνα, ex Geographicorum lib. 5. in Χαράκμωβα, ubi ἀξιόπιστος ἀνήρ, i. e. *vir fide-dignus* vocatur, à Marciano Heracleota initio Peripli Θειότατος, καὶ σοφώτατος, i. e. *divinissimus*, & *sapientissimus* dicitur. Est ipsissimus, quem eruditorum παῖδες per antonomasiam vocant *Cosmographum*, vulgò *Claudius Ptolemæus* Alexandrinus cognominatur, quod esset ex Alexandria, Ægypti urbe celeberrima, ab Arabibus tamen Ptolemeus *Elphelusi*, ac si diceres, *Pelusiota*, id est, à Pelusio, Ægypti portu vocatur. Potuit enim esse, ex Pelusio, ac *Alexandrinus* vocari, quod Alexandriæ habitasset, cujus rei diversa exempla in hoc nostro auctorum Breviario reperiuntur. Enituit temporibus Marci Imperatoris, auctore Suida, qui ejus opera recensens silentio transit ejus de Geographia libros octo, quos habemus, quod est mirandum. Novendecim hujus nominis scriptores celebrat Meursius ad Nicom. lib. ii.

PTOLEMÆUS. Rex memoratur, tanquam scriptor ab Stephano in Ἀγχιάλη. Fuit Lagi filius, primus hujus nominis Ægypti Rex, qui sub Alexandro Macedone militaverat, & ejus res gestas scripserat, cujus rei sunt luculenti testes, Q. Curtius lib. 9. c. 5. Arrhianus in præfatione Anabaseωs Alexandri.

PYTHEAS. Sine cognomento, & operis titulo laudatur, in Ὠστίωνες. Fuit Geographus Massiliensis, ex Massilia, Galliæ urbe, auctore Strabone lib. 2. cui libro primo, ἀνὴρ ψευδέστατος, i. e. *vir mendacissimus* dicitur. Hic referebat, referente eodem auctore, eodem libro Thulen à Britannia Insula, sex dierum navigatione abesse, versus septemtrionem congelato mari vicinam; in quo non admodum mendax videtur. De ejus ætate nihil certi affirmari potest. Eratosthene Cyrenæo antiquiorem fuisse claret ex eodem Strabone libro citato. Fuit etiam alius hujus nominis orator Atheniensis. Testis est Suidas, qui ejus opera recenset. Is Demostheni filio Demosthenis objecit, ejus enthymemata olere lucernam, ut tradit Ælianus de Var. Histor. lib. vii. c. vii.

Q.

QUADRATUS. Vide Asinius Quadratus.

R.

RHIANUS. Fuit Poëta *Benæus*, ex Bena, Cretæ urbe, vel *Cres*, id est, *Cretensis*, ut nos docet auctor noster, in Βήνη. Simili modo Diodorus Siculus, cum esset ex *Agyrena*, Siciliæ oppipo, *Siculus* tamen dicebatur. Alii Ceræten fuisse ajunt; alii ex Ithaca Messenes & servum auctore Suida, in Ῥιανός. Non solum autem fuit Poëta, sed etiam Grammaticus, Eratosthenis æqualis. Scripsit inter alia Heracliada, id est, poëma de Hercule, libris quatuor, eodem auctore. Ejus *Achaica*, *Eliaca*, *Thessalica*, *Iliaca*, *Messeniaca* citantur ab auctore nostro, diversis locis. Hoc Poëta adeò delectabatur Tiberius Cæsar, ut ejus imaginem, & scripta publicis Bibliothecis, inter veteres, & præcipuos auctores dedicaverit, ut rerum monumentis prodidit Suetonius in Tiberio c. 70.

RHINTON, Fuit Poëta Comicus Tarentinus, auctor hilarotragœdiæ, ideo ab auctore nostro, in Τάρας cognominatur φλύαξ, sed perperam per majusculam literam scribitur, ac si fuisset nomen proprium. Scripsit fabulas tragicas, & comicas xxxviii. Floruit sub primo Ptolemæo, testante Suida, in Ῥίνθων, de quo vide, quæ in Τάρας annotavimus.

S.

SALLUSTIUS. Auctor noster non advocat auctores Latinos, nisi sint in Græcum sermonem translati; Sallustius verò Græca civitate donatus est à Zenobio Sophista, qui Romæ docuit, sub Adriano Cæsare, ac compendium adagiorum Didymi, & Tarrhæi scripsit, ut tradit Suidas, in Ζηνόβιος. Natus est Sallustius Amiterni, in Sabinis, anno uno, post natum Veronæ Catullum, ut notat Euseb. ad n. MDCCCCXXXI. Fuit primus in historia Romana, juxta sententiam Bilbilitani Poëtæ lib. xiv. Epigram. cxci.

Hic erit, ut perhibent doctorum corda virorum
Crispus Romana primus in historia.

Historicorum πολιτικώτατος Hist. lib. iii. dicitur rerum Romanarum florentissimus auctor; Vellejo Paterculo lib. ii. vocatur *æmulus Thucydidis*. Brevitas in eo laudatur, conciones, ac orationes in historia reprehendit seu Trogus Pompejus, seu ejus Breviator Justinus lib. xxxviii. Notantur etiam in Sallustio antiqua verba, quæ ex Catonis Originibus excerpsisse inquit Augustus apud Suetonium in Augusto c. lxxxvi. quod etiam confirmat disticho illo, quod affert Quintil. Institut. Orator. lib. viii. c. iii.

Et verba antiqui multum furate Catonis
Crispe Jugurthinæ conditor historiæ.

Senatoriam dignitatem assecutus fuit, sed ex Senatu ejectus est, vel quod in adulterio deprehensus fuisset ab Annio Milone, ac loris bene cæsus, cum dedisset pecuniam dimissus, ut ex Marco Varrone testatur Gellius Noct. Attic. lib. xvii. c. xviii. ad quod alludit Venusinus Poëta Sat. lib. i. Sat. ii. v. xli.

——— *Ille flagellis*
Ad mortem cæsus.

Vel

Vel quod in libertinarum amore insaniret, ut tradit Asconius Pedianus ad Satyram citatam v. XLVIII.

> *Tutior at quanto merx est in classe secunda,*
> *Libertinarum dico. Sallustius in quas*
> *Non minus insanit, quam qui mœchatur.* —— ——

Sed postea rerum potito Cæsare prætor factus fuit, ut in Senatum iterum reciperetur, narrante Dione Hist. lib. XLII. Idem Hist. lib. XLIII. auctor est, ab eodem Cæsare Numidiæ fuisse præfectum, ac repetundarum accusatum summam infamiam inde reportasse, quod cum ejusmodi libros composuisset, in quibus multis, acerbisque verbis notâsset eos, qui ex Provinciis quæstum facerent, nequaquam opere verba imitatus fuisset, etsi à Cæsare absolutum fuisse tradit. Ipse Sallustius in bello Jugurthino inquit, decrevisse procul à republica ætatem agere, sed Dioni fides adhibenda est; non absimili enim modo, cum fuisset gravissimus alienæ luxuriæ objurgator & censor, ut inquit Macrob. Satur. lib. III. c. XIII. tamen in adulterio deprehensus fuit. Fuit inimicus Ciceronis, cujus uxor Terentia post repudium ipsi nupsit, unde declamationes illæ quæ sub utriusque nomine exstant, ab aliquo erudito factæ creduntur. Sallustii hortos celebrat Plinius Nat. Hist. lib. VII. c. XVI. Ammian. Marcell. lib. XVII. c. VIII. in quibus magis placebat Divo Aureliano habitare, quàm cum esset Romæ, in Palatio, ut refert Vopiscus in ejus vita. Sallustius verò sine libri nomine citatur ab Stephano, in Ἄζιλις, de quo si plura desideras, consule Vossium de Historicis Latinis lib. I. c. XV. Johan. Andream de patriis Illustrium virorum in Italia. Sallustius autem, quem evulgavit Leo Allatius, est longè diversus à Sallustio nostri auctoris.

SCEPSIUS. Vide, Demetrius Scepsius.

SCYMNUS. Sine cognomento ex libro, cui titulus Asia, in Ἄρειος νῆσος, ex ejus Europa, in Ἀγάθη, ex lib. I. Periegeseως, in Πάρος, ubi ὁ Χίων, *Chion*, pro ὁ Χῖος, *Chius*, dicitur. Periegesis videtur fuisse totum ejus opus, cujus partes erant *Asia*, & *Europa*, quas citat Stephanus locis citatis. De ejus ætate, & patria altum est silentium apud auctores.

SELEUCUS. Sine cognomento ex lib. II. glossarum laudatur, in Βρεντήσιον. Eumdem librum advocat Athenæus Dipnosophistar. lib. II. & lib. III. & lib. XIV. Suspicor fuisse Emisenum, quem Suidas celebrat, atque ejus opera recensens & alia σύμμικτα, i. e. *miscellanea* scripsisse inquit, inter quæ comprehendi potest glossarum liber ille. Memoratur Vossio de Hist. Græcis lib. III. inter scriptores incertæ ætatis.

SEMUS DELIUS. Sine operis nomine testimonium dicit, in Τέγεα, fuit Grammaticus, qui *Deliacorum* libros octo scripsit, & alia quæ recenset Suidas apud quem perperam Ἠλεῖος, *Elius*, pro Δήλιος *Delius* scribitur. Memoratur inter alios ab Athenæo Dipnosophist. lib. I. & lib. XIV. ex ejus *Deliados* libro V. Ac inter auctores incertæ ætatis à Vossio de Hist. Græcis lib. III.

SIMIAS. Sine cognomento, ex ejus Μηνὶ in Ἀμύκλαι adducitur versiculus unus. Fuit enim non solum Grammaticus, sed etiam Poëta cognomento *Rhodius* ab habitatione, *Samius* à patria. Floruit annis CCCCVI. post Troica, primus juxta aliquorum sententiam jambos scripsit. Auctor Suidas. Ex ejus opere cui Apollini nomen, exstant apud Joan. Tzet. Hist. Chil. 7. c. 144. tredecim versus, ex quibus quinque affert etiam auctor noster, in Ἡμίκυνες, sed corruptissimos, quos inibi ex prædicto auctore emendavimus; apud Suidam, & Tzet. per duplex m. *Simmias* scribitur, ejus quoque extant Πελέκυς, i. e. *securis*, Ὠὸν, i. e. *ovum*, Πτερύγιον, i. e. *ala*, carmina quædam, quibus nomen impositum à figura, quam referebant in eorum scriptura.

SIMONIDES. Diversos hujus nominis memorat Suidas. Quis verò illorum fuerit, qui advocatur ab auctore nostro in Ἀκαμάντιον, & in Ἄκανθος ignoro. Celeberrimus fuit Poëta Melicus, de quo egimus, in Ἰουλίς.

SOPHÆNETUS. De expeditione Cyri in Καρδοῦχοι, ubi perperam Σοφάννετος pro Σοφαίνετος scribitur. Sic enim citatur, in Τάοχοι, Φύσκος, Χαρμάνδη. Ejus natale solum profunda caligine nubilatur.

SOPHOCLES. Celeberrimus Poëta tragicus, Atheniensis, ex Coloneo oppido. Auctor Tullius de finibus bonorum, & malorum lib. 5. in principio libri. Sophili fuit filius, natus est Olympiade LXXIII. annis XVII. Socrate Senior, primus tribus histrionibus est usus, & eo, qui vocabatur Tritagonista. Primus etiam chorum ex quindecim adolescentibus introduxit, cum ante duodecim tantum introducerentur: ob orationis suavitatem Μέλιττα, h. e. apis vocatus fuit. Testis Suidas, in Σοφοκλῆς. Versatus est etiam in reipublicæ administratione, domi, militiæque. In prætura enim fuit collega Periclis, cui, cum de communi officio convenissent, & casu formosus puer præteriret, dixisse fertur: O *puerum pulchrum, Pericles! At enim prætorem, Sophocles, inquit Pericles, decet non solum manus, sed etiam oculos abstinenteis habere.* Quod refert Harpinas Philosophus de Officiis lib. I. contra Samios unà cum eodem Pericle ab Atheniensibus missus est, quos rebellantes obsidione gravi afflixerunt, ut prodit Strabo lib. XIV. in Samo; adversus Spartanos etiam unà cum eodem Pericle dux factus fuit, quorum agros vastaverunt, & multas Achaiæ civitates Atheniensium imperio adjecerunt, referente, seu Trogo, seu ejus breviatore Justino lib. III. c. VI. hisce verbis: *Tantus furor Spartanorum erat, ut duobus bellis impliciti, suscipere tertium non recusarent, dummodo inimicis suis hostes acquirerent. Igitur Athenienses, adversus tantam tempestatem belli, duos duces deligunt, Periclem spectatæ virtutis virum, & Sophoclem scriptorem tragœdiarum: qui diviso exercitu, & Spartanorum agros vastaverunt, & multas Achaiæ civitates Atheniensium imperio adjecerunt.* Fabulas CXXIII. docuisse docet nos Suidas. Alii plures scripsisse ajunt. Nam ad summam senectutem tragœdias fecit, quod propter studium, cum rem familiarem negligere videretur, à filiis, quinque reliquisse inquit Suidas, in judicium vocatus est, ut illum, quasi desipientem à re familiari removerent judices, tum senex dicitur eam fabulam, quam in manibus habebat, & proximè scripserat, *Oedipum Coloneum* recitasse judicibus, quæsisseque, num illud carmen desipientis videretur. Quo recitato, sententiis judicum est liberatus, ut refert Cicero de senectute paulò post principium, cui de Divinatione lib. I. vocatur *doctissimus homo & Poëta divinus.* Idem Epistol. lib. XVI. ad Tironem, & ceteros epistola 18. quærit à Tirone, an pangat aliquid *Sophocleum*, id est, *eximium.* Ejus stili gravitatem, & majestatem expressit Mantuanus Homerus Ecloga VIII. v. X.

> *Sola Sophocleo tua carmina digna cothurno.*

Quo carmine videtur judicare meliorem Poëtam fuisse Sophoclem, quàm Euripidem, quod injudicatum relinquit Fabius instit. Orator. lib. X. c. I. Ejus fabulas recenset Casaubonus in Athenæum lib. VII. c. IV. ex quibus victorias XXIV. reportavit. Quæ verò ab auctore nostro citantur, sunt quæ sequuntur: Αἰγεὺς ἐκλυόμενος, in Χώρα, Αἰχμαλωτίδες, in Βωμοὶ, Εὐρώπη, Χρύση; Ἀλεξ. in Ἔφεσος, & in Ἄστυ; Ἡρακλῆς, in Χώρα; Ἵππων, in Ὤλενος; Λημνίαι, in Χρύση; Πηλεὺς, in Κυνῖτις; Ποιμένες, in Γραικὸς, Τεῦκρος, in Κυχρεῖος; Τυμπανισταὶ, in Χαλδαῖοι; Φινεὺς, in Βόσπορος; Φρίξος, in Ἄστυ. Cæterum Sophocles tam fœminarum, quàm puerorum amori ad senectutem usque deditus fuit, ut patet ex Athenæi Dipnosophistarum lib. XIII. ab utroque jam affectus ætate abstinuit. Nam cum ex eo quidam jam affecto ætate quæreret, utereturne rebus venereis, *Dii meliora*, inquit, *libenter verò istinc, tanquam à Domino agresti, ac furioso profugi.* Quod testatur Cicero de senectute, & Athenæus Dipnosophistarum lib. XII. statim in initio libri. De ejus morte dissentiunt Scriptores. Alii inter quos Plin. Nat. Hist. lib. VII. c. LIII. accepto tragicæ victoriæ nuncio præ gaudio obiisse inquit, ut & Dionysius Siciliæ tyrannus: alii, inter quos Lucianus in Macrobiis acino uvæ strangulatum fabulam vitæ peregisse tradunt, cum quintum, & nonagesimum annum ageret. De quibus adeundus Gyraldus de Poët. Hist. Dialog. 7. Alium Sophoclem memorat Suidas Poëtam quoque tragicum, Atheniensem, superioris nepotem, quem XL. fabulas docuisse, ac septem victorias, ex eis adeptum fuisse refert.

SOPHOCLES, Argonauticorum interpres, in Ἄβαρνος, ubi ὑπομνηματίζων legitur, pro ὑπομνηματίζων τὰ Ἀργοναυτικά. Sic enim dicitur, in Κάναστρον; cujus fit mentio in vita Apollonii Rodii ab Anonymo quodam scripta, Apollonio addita.

SOPHOCLES, LARISSÆUS. In Κράνεια, cujus etiam meminit Xylander in suo scriptorum indice ad Stephanum, ac si esset diversus à Sophocle Poëta, cum sit ipsissimus, quem noster advocat ex fabula, cui nomen Λαρισσαῖος, sed lectionis dolus inest Stephani verbis, apud quem pro Σοφοκλῆς Λαρισσαῖος legendum Σοφοκλῆς Λαρισσαίοις. Sic enim scribitur apud eundem Stephanum in fragmen-

fragmento in voce Δαῦλον & apud Heſychium in v. Ὡς in libri calce, quod correxiſſe alter ſibi putaret palmarium.

SOSTRATUS. Duos hujus nominis celebrat Voſſius de Hiſtoricis Græcis lib. II. c. V. primum Niſæum ex Strabonis lib. XIV. ſecundum Phanagoriten ex auctore noſtro, in Μυκάλη, ſub quorum nomine ſine cognomento diverſa ex diverſis auctoribus opera recenſet; ſed ad quem horum pertinerent, non eſt dictu facile.

SOTERICHUS. Poëta Epicus Oaſites, ex Oaſi, ſeu Libyæ, ſeu Ægypti urbe. Floruit ſub Diocletiano, in quem ſcripſit encomium, & Baſſaricorum, ſeu *Dionyſiacorum*, id eſt, de Dionyſio, ſeu Baccho libros quatuor, nec non Apollonii Tyanei vitam, & alia, quæ recenſet Suidas, in Σωτήριχος, apud quem perperam ὁ, ἀσίτης ſcribitur, pro Ὀασίτης, ut in Ὕασις annotavimus, ubi ab auctore noſtro celebratur.

STESICHORUS, Fuit Poëta Lyricus, de cujus parentibus & patria adhuc ſub judice lis eſt. Alii enim, ex Himera, alii, inter quos noſter ex Matauro, Siciliæ oppidis fuiſſe pugnant atque contendunt. Quare & *Himeræus*, & *Mataurinus* ab aliquibus vocatur, prius *Tiſias* appellatus fuit, poſtea *Steſichorus*, quod primus inſtituerit, ut chorus ad cytharam ſaltaret. Natus eſt Olympiade XXXVII. Alcmane fuit junior, ſcripſit Lyricorum poëmatum lib. XXVI. Dorica dialecto, nec non ψόγον, i. e. *vituperationem* Helenæ, ac poſtea ejus encomium, cum ex Arcadiæ Pallancio profugus Catanam veniret, illic obiit Olympiade LVI. ac juxta hujus urbis portam ſepultus eſt, quæ ab eo *Steſichorea* dicta fuit; de quo videſis Suidam in Στησίχορος. Memoratur epitomatori noſtro in Μάταυρος. Philoſtrato de vita Apollonii lib. VI. E noſtris Venuſino Vati, cujus carmina nolo huc conferre ne crambe recocta faſtidium lectori meo pariat, vel potiùs, ne actum agam. Illa enim appoſui in de *Homerus*

STRABO, Amaſeus ex urbe Ponti Amaſia, ut ipſe Geographiæ lib. XII. inquit, merito per Antonomaſiam *Geographus* à Criticis vocatur. Nemo enim, ex antiquis de Geographia melius ſcripſit, qua de re plurimum ei debet reſpublica litteraria. Paſſim ab auctore noſtro citatur, de quo vide, quæ in Ἀμάσεια annotavimus.

SUIDAS. Ex ejus Genealogiis citatur in Ἄμυρος, ubi de hujus libri titulo ſubdubitavi, & meam conjecturam appoſui; quis verò fuerit affirmari non poteſt. Non eſt enim ille ſub cujus nomine Lexicum circumfertur, cum iſte in Νακώνη meminerit auctoris noſtri, quem ἐθνικογράφον vocat, & Hermolai, qui noſtrum auctorem in epitomen redegit, ut cum de Eugenio egimus, annotavimus, alterius vero meminit Strabo lib. VII. de cujus etiam ætate, & patria litigant eruditi. Angelus Politianus Epiſt. lib. II Epiſt. ad Bernardum Riccium dubitat, an ullus unquam Suidas extiterit. Ego ſane exiſtimo fuiſſe Grammaticum quemdam, qui Lexicon aliquod exile concinnaverit, quod poſtea diverſi auxerunt, ut patet, ex diverſis ejus locis, præſertim, cum agit de viris illuſtribus, ſæpe enim de uno eodemque viro ſeorſim loquitur; & quis fuerit, & quæ ſcripſerit, quod maximè confirmat meam ſententiam. Idem accidit Ambroſio Calepino, qui primus Lexicum Latinum, de cujus nomine nomen habet, compoſuit, quod poſtea diverſi auctores auxerunt ejus nomine relicto.

SUNIUS. Sine cognomento ex Arabicorum lib. IV. appellatur, in Εδυμαῖοι, ſine operis Epigrapha, in Κάρνανα. Ejus nulla apud alios, quod ſciam, fit mentio.

SYNESIUS. Philoſophus, Grammaticus, & Epiſcopus ex Ptolemaide Pentapoleωs, quæ erat in Libya Thebaidis. Scripſit diverſos libros Grammaticos, & Philoſophicos, necnon orationes regias, panegyricas, de providentia mirabilem orationem, & Calvitii encomium, necnon τὰς θαυμαζομένας Epiſtolas, ut inquit Suidas ſuo loco, ex quarum una citatur ab auctore noſtro, in Εὐπραπία.

T.

TEUCRUS. Cyzicenus ſcripſit de aurifera terra, de Byzantio, rerum Mithridaticarum libros quinque, de Tyro libros quinque, Arabicorum etiam libros quinque, Judæorum hiſtoriam, libris ſex, adoleſcentum Cyzicenorum exercitationem, libris tribus, & alia, referente Suida, citatur ab auctore noſtro, in Βυθεωτός.

TEUPALUS. Sine cognomento advocatur, in Ἀνδεία, ubi Iliaca ſcripſiſſe dicitur, cujus apud alios, magnum eſt ſilentium.

TECHNICUS. Vide *Apollonius*.

THEAGENES. Diverſos hujus nominis celebrat Suidas, & inter eos unum, qui ſcripſit de Homero, ſitne idem, cujus Macedoniam, ſeu Macedonica advocat noſter, in Ἄλος, Βάλλα, Ελευθερόπολις, & Carica, in Καρπαλία, tuum eſto judicium. Ego enim Davus ſum, non Oedipus.

THEO. Sine cognomento, & operis titulo, in Ἄλος, Αἰγύελλοι, Ὑπερησία, ex commentariis in Lycophronem, in Αἴνεια, & in Κύπιρα, ex commentariis in Nicandrum, in Κορόπη. Scripſit etiam in Apoll. Rhodium.

THEODECTES. Duos hujus nominis patrem, & filium memorat Suidas, utrumque *Phaſelitam*, ex Lyciæ urbe, quæ *Phaſelis* dicebatur, quam Pamphyliæ adſcribit Epitomator noſter. Primus fuit Ariſtandri filius; orator, qui poſtea ad tragœdias ſcribendas ſe contulit, fuit diſcipulus Platonis, & Iſocratis, & Ariſtotelis, qui unà cum Erythræo Naucrate, & Theopompo, & Iſocrate Apolliniate oratore. Olympiade centeſima tertia dixit funebrem orationem in Mauſoli laudem, Artemiſiâ ejus uxore id curante. Vixit maxime laudatus ob tragœdiam, quam in Mauſolum ſcripſit, etſi alii Theopompum primas tuliſſe referunt. Fabulas docuit quinquaginta, vitæ verò fabulam peregit Athenis ætatis anno quadrageſimo primo, ipſius patre adhuc ſuperſtite, in cujus laudem funebre tetraſtichum affert auctor noſter, in Φασηλίς. Scripſit etiam artem rhetoricam Carmine, & alia quædam pedeſtri oratione, auctore Suida. Demetrius Phalareus apud Joſephum Antiquit. lib. XII. c. II. auctor eſt, Theodectem, cum in quadam tragœdia vellet aliquid ex Sacris libris admiſcere, viſu divinitus orbatum fuiſſe, & Theopompum, ob ſimilem cauſam mente per triginta dies fuiſſe perturbatum, ac utrumque exorato Deo ſanitati reſtitutum. Sed pace Joſephi dixerim, non eſſe veroſimile Demetrium Phalareum virum eruditiſſimum id dixiſſe, cum Theodectes, & Theopompus ſynchroni tempore Platonis vixerint. Tunc temporis enim Sacra Biblia nondum in Græcum ſermonem tranſlata fuerant, & omnes illius ætatis Græci linguam Hebraicam ignorabant. Secundus Theodectes fuit ſuperioris filius, orator, & hiſtoricus. Scripſit encomium Alexandri Epirotæ, hiſtorica, commentarios, & Inſtituta Barbarica, & artem rhetoricam libris ſeptem, & alia quædam, teſtante Suida. Prior eſt, qui celebratur ab auctore noſtro, in Φασηλίς. Ibi enim dicitur fuiſſe Ariſtandri filius.

THEODORIDAS. Sine cognomento & operis nomine, in Κάρυστος, cujus nulla apud alios, quod ſciam, exſtat memoria.

THEOPHRASTUS. Ex Plantarum lib. IX. advocatur, in Ἄψινθος, ſine operis nomine, in Χάλκη. Fuit Melanti fullonis, vel ut alii Leontis filius, ex Ereſſo, Lesbi urbe: prius *Tyrtamus* dicebatur, ſed propter τὸ φράσεως θεσπέσιον *Theophraſtus* vocatus fuit, ut inquit Epitomator noſter, in Ἔρεσος. Suidas auctor eſt, cum prius Tyrtamo illi nomen eſſet, ab Ariſtotele ejus magiſtro Euphraſtum διὰ τὸ θείως φράζειν vocatum fuiſſe, ac deinde eadem de cauſa *Theophraſtum*, quemadmodum Plato, cum prius vocaretur *Ariſtocles*, propter amplitudinem dicendi, poſtea *Plato* vocatus eſt. Fuit Theophraſtus Ariſtotelicæ Scholæ ἐν τῷ περιπάτῳ ſucceſſor, cum Ariſtoteles Chalcidem migraret, & Scholam relinqueret, ut nos docet Suidas, qui ejus aliquammulta opera, Laërtius, in ejus vita longè plura recenſet, inter quæ memorat etiam ejus librum de luctu, cui titulum fecit *Calliſthenes*, in quo condiſcipuli, & amici ſui Calliſthenis deplorabat interitum, quem Alexander immerito, ut ipſe exiſtimabat, occidi juſſerat, cujus etiam meminit Cicero Tuſcul. III. ac quia in Calliſthene, id eſt in illo libro laudabat illam ſententiam, *Vitam regit Fortuna, non Sapientia*, & libris, & Scholis omnium Philoſophorum vexabatur, ut refert idem Cicero Tuſcul. V. ætatis anno octogeſimo quinto fabulam vitæ peregit, in cujus extremo actu fertur dixiſſe: *Quum vivere incipimus, tunc morimur.* Diſcipuli ad duo millia ad eum audiendum conveniebant, adeò autem Athenienſibus acceptus fuit, ut cum illum Agnonides Impietatis accuſare auſus eſſet, parum abfuerit, quin ipſe crimen in ſe retorqueret, auctore Laërtio, in ejus vita. Ejus honorificam facit mentionem Tullius, Tuſcul. Quæſt. lib. III. non longe à libri calce: *Theophraſtus autem moriens accuſaſſe naturam dicitur, quod cervis, & cornicibus vitam diuturnam, quorum id nihil intereſſet, hominibus, quorum maxime interfuiſſet, tam exiguam vitam dediſſet: quorum ſi ætas potuiſſet eſſe longinquior, futurum fuiſſe, ut, omnibus perfectis artibus, omni doctrina hominum vita erudiretur. Querebatur igitur ſe tum, cum illa videre cœpiſſet, exſtingui. Quid? ex ceteris Philoſophis nonne optimus.*

mus, & gravissimus quisque confitetur multa se ignorare.

THEOPHILUS. Sine cognomento ex libro undecimo periegeseωs Siciliæ laudatur, in Παλίκη, Diversos hujus nominis celebrat Vossius de Hist. Græc. lib. III. inter scriptores incertæ ætatis.

THEOPOMPUS. Diversi hujus nominis memorantur, omnium celeberrimi fuere duo, alter Atheniensis, Poëta comicus veteris Comœdiæ, cujus fertur fuisse *Autocharis* fabula, in qua præstrinxit acerbè *Platonem*, quemadmodum *Socratem* Aristophanes, in Nubibus; alter *Chius* orator, & historicus Damasistrati filius, qui claruit Olymp. XCIII. & unà cum Ephoro scripsit Epitomen historiarum Herodoti libris duobus, Philippica *. i. e.* res à Philippo gestas, libris LXXII. & historias Græcas, quæ Thucydidis, & Xenophontis historias sequebantur, libris undecim, in quibus continebantur, quæ gesta sunt à bello Peloponnesiaco. Scripsit etiam alia plurima, auctore Suida, ex quibus citantur à nostro quædam, videlicet, *Hellenicorum* lib. IV. in Ἀσπενδος, lib. VIII. in Ἐμβατον, *Philippicorum* lib. I. in Ἀλλάντη, lib. V. in Ἀμφαναί, lib. XXIV. in Ἄρης, & in Ἄσηνος, lib. XXXIX. in Ἀσαί, lib. XLVII. operis nomine suppresso, in Ἄστακος, lib. LII. in Βαρήκον, lib. LVI. in Αἰγείρουσα, & in Ἀλέα, lib. LVII. in Μεσαπέαι. Fabulam illam quam de Theopompo sub Demetrii persona narrat Josephus Antiquit. Judaic. lib. XII. c. 2. cum de Theodecte egimus, explosimus. Jure aliquis quæsierit, sitne de Theopomp. Historico, an de Comico intelligenda.

THUCYDIDES. Olori filius Atheniensis, maternum genus à Miltiade duce, paternum ab Oloro Thracum rege trahebat. Sæpe testis adducitur ab auctore nostro. Fuit Antiphontis discipulus, claruit Olympiade LXXXVII. scripsit Peloponnesiorum, & Atheniensium bellum, libris octo, quorum ultimum in dubium vocant eruditi Theopompo eum tribuentes. Adhuc puer, cum audiret Herodotum suas histoaias Olympiæ recitantem, quasi enthusiasmo quodam repletus ploravit, auctore Suida. Lacrymæ non solum vehementis mœroris, sed etiam lætitiæ, & gloriæ desiderii sunt signa. Non absimili modo legimus Cæsarem ingemuisse, animadversa Gadibus apud Herculis templum Magni Alexandri imagine, ut rerum moumentis tradidit Suet. in Cæsare c. VII. nec eventus fefellit. Thucydides enim cum Herodoto, Cæsar cum Alexandro comparatur. Alexander etiam ad Achillis sepulchrum ingemuisse fertur, testante id aureis verbis eruditissimo τῷ Ῥωμύλυ ἀπογόνων, oratione pro Archia Poëta. Ferrea sunt, si cum Ciceronianis comparentur, quæ eadem de re affert Vopiscus in Probo. Reprehendunt Critici in Thucydide, conciones, & orationes nimium longas, ut & in Sallustio, & Livio Trogus, Hist. lib. XXXVIII. c. III. Si plura de Thucydide scire desideras, consule Vossium de Hist. Græcis lib. I. c. 4. Interim tibi propino tanquam ἀγαθοῦ δαίμονος ἀκράτον οἶνον, Quintiliani de eo judicium ex instit. Orator. lib. X. c. I. *Historiam multi scripsere præclarè, sed nemo dubitat longè duos cæteris præferendos, quorum diversa virtus laudem pene est parem consecuta, densus, & brevis, & semper instans sibi Thucydides, dulcis, & candidus, & effusus Herodotus. Ille concitatis, hic remissis affectibus melior: ille concionibus, hic sermonibus: ille vi, hic voluptate.* Noster in Μωνυχία auctor est Thucydidem in illo portu factum fuisse Archontem, in Παρπάραν inquit obiisse in eadem regione.

TIMÆUS. Sine cognomento, & operis nomine testis adducitur, in Ἀργύριναι, Ἀπίαβυρον, Μασσαλία. Duos hujus nominis celebrat Suidas. Primum, Historicum *Tauromenitam*, ex Tauromenio Siciliæ urbe, Andromachi filium, Philisci discipulum, quem testatur scripsisse *Italica*, *Sicula*, *Hellenica*, & alia. Quod veterum historicorum peccata redargueret, *Epitimæus* ab Atheniensibus dictus fuit, nec non *Graosyllectria*, quod vetularum instar obvia quæque colligeret, & in scripta referret; secundum Locrum, Philosophum Pythagoricum, qui de Natura & de Vita Pythagoræ scripsit, cujus exstat libellus de Natura, & anima mundi, Dorica scriptus dialecto, quem Plato loquentem inducit, in dialogo, cui Timæo nomen, prior est, quem noster advocat locis citatis.

TIMAGENES. Tres hujus nominis celebrat Suidas, primo loco Alexandrinum, seu Ægyptium Oratorem, qui sub Magno Pompejo bello captus Romam à Gabinio deductus est, & à Fausto Syllæ filio redemptus Romæ docuit, sub ipso Pompejo & Augusto, at cum ob dicendi libertatem scholâ decidisset, in Tusculano vitam transegit, ac postea *Dabani* obiit, quæ erat Osrhoënæ civitas, ut ex imperii notitiarum libro patet; secundo loco *Timagenem* Historicum sine cognomento memorat, atque Periplum totius maris scripsisse tradit; tertio loco laudat *Timagenem Milesium* Historicum, & Oratorem, quem de Heraclea Ponti, & de ejus claris viris libros quinque composuisse inquit, & epistolas, de quibus consules Vossium de Hist. Græcis lib. I. c. 24. Quis autem horum fuerit, quem auctor noster, ex ejus regum lib. I. ad partes vocat, in Μιλύαι me latet.

TIMAGORAS: Sine cognomento, & operis nomine advocatur, in Σπάρτη. Suidas hujus nominis unum celebrat, qui ab Atheniensibus ad Artaxerxem legatus missus est, à quibus capitali supplicio fuit affectus, quod, præter Græcorum morem, regem adorâsset, & ab eo maximis donis fuisset corruptus, ut amicitiam, quæ intercedebat inter Athenienses, & Spartanos dissolveret; cujus rei Athenæus etiam meminit lib. II. ubi alium Timagoram Cretensem memorat, cui soli Græcorum contigit convivam regis Persarum esse, at horum nulla celebrant opera nec Suidas, nec Athenæus. Quamobrem quis fuerit Timagoras ille, quem noster advocat loco citato, & quæ scripserit, latet in antiquitatis sepulchris.

TIMON, Duos hujus nominis Philosophos celebrat Suidas; primo loco Timonem illum *Misanthropum*, qui nihil litteris mandavit, secundo loco, Timonem Phliasium ex Phliunte Atticæ populo, qui scripsit *Sillorum* libros tres, quem auctor noster memorat, in φλιοῦς, cujus vitam habemus apud Laërtium. Conscripsit poëmata, & versus, & tragœdias, & satyras, & fabulas comicas triginta, tragœdias sexaginta, *Sillos* etiam, & *Cinædos.* Erant *Silli* vituperationes Philosophorum versibus conscriptæ, quos commentatus est Laërtius, ut ipse refert in Timone. Sic verò dicti fuere libri illi, quod in eis Timon, cum sectâ *scepticus* esset, omnes dogmaticos philosophos carpebat à verbo σιλλαίνειν, ut inquit idem Laërtius, loco citato. Floruit sub Antigono, & Ptolemæo Philadelpho, quibus charus fuit, eodem auctore.

TIMOCRATES ADRAMYTTENUS, In Βέρεξ, quem Vossius de Hist. Græcis lib. IV. c. X. existimat fuisse Metrodori fratrem, Epicuri discipulum, cujus meminit Laërtius, in *Epicuro*, sed id nullis idoneis testibus probat.

TIMOSTHENES. Sine cognomento, & operis nomine adducitur, in Ἀλεξάνδρεια, Ἀπία, Ἀβάκη, ex ejus Stadiasmo, in Ἀγάθη. Fuit Geographus Rhodius, & secundi Ptolomæi classi Præfectus, auctore Marciano Heracleota, in Periplo quod etiam confirmat Geographus lib. IX. cujus sunt verba: Τιμοσθένης ὁ ναύαρχος τοῦ δευτέρου Πτολεμαίου, ὁ καὶ τοὺς λιμένας συντάξας ἐν δέκα βιβλίοις, i. e. *Timosthenes secundi Ptolemæi navarchus, qui de portubus scripsit decem libros.* Eratosthenem transcripsisse eum paucis quibusdam additis, adeò ut nec ejus procemio abstinuerit, docet Marcianus, seu auctor epitomæ Artemidori Ephesii, cujus appono verba: Ἐρατοσθένης Κυρηναῖος, οὐκ οἶδα τί παθὼν τὸ Τιμοσθένους μετέγραψε βιβλίον βραχέα τινὰ προσθεὶς, μηδὲ τοῦ προοιμίου τοῦ μημονευθέντος ἀποσχόμενος, &c. id est, *Eratosthenes Cyrenæus, nescio quid passus Timosthenis transcripsit librum, pauca quædam addens, adeo, ut nec ejus procemio abstinuerit.* De quo consule sis Vossium de Hist. Græcis lib. I. cap. XVII.

TIMOTHEUS. Poeta Lyricus, & Citharœdus celeberrimus, Milesius ex Mileto Cariæ civitate, qui antiquam musicam ad molliorem modum traduxit. Floruit sub Philippo Macedone, Euripidis Tragici Poëtæ æqualis. Obiit anno ætatis XCVII. auctore Suida, qui ejus opera recenset. Memoratur ab auctore nostro, in Μίλητος, in cujus laudem affert optimum distichum. Cum Spartam veniret, ausus est mutare veterem musicam, additis Citharæ, quæ antea erat ἑπτάχορδος aliquot chordis, at Spartani non patiebantur quemquam priscæ musicæ modum transgredi, ut tradit Plutarchus libro de Laconicis Institutis. Quorum sententiam secutus est sapientissimus Græcorum, longéque doctissimus, qui negabat mutari posse musicas leges sine mutatione legum publicarum, quod disertissimus Romanorum lib. II. de legibus non valde timendum, nec plane contemnendum putat. Quare adversus eum senatus consultum fecerunt, in quo duo illi objiciebantur, *quod veterem musicam novis inventis, & quod indecoris figmentis de Semelæ partu juventutis animos corrumperet.* Quod consultum, quia insigne est Spartiatarum lingua σ literam in ρ vertentium, libet apponere, id lubentur facio, quoniam Ferrariensis Gyraldus nescio τί παθὼν id veluti deturpavit adempta littera canina Lacedæmoniorum, ac in ejus locum semivocali substi-

substituta, quæ propter antiquitatem gratiam ei unà cum veneratione conciliabat. Sic verò legitur, apud Boëthium de Musica l.1. c.1. Ἐπεὶ δὲ Τιμόθεος ὁ Μιλέσιος [1] παραγιγνόμενος ἐν τὰν ἀμέτεραν πόλιν, τὰν παλαιὰν [2] μολπὰν ἀτεμάσας, [3] καὶ τὰν διὰ τᾶν ἑπτὰ χορδᾶν κιθαρίζιν ἀποστρεφόμενος, πολυφωνίαν εἰσαγὼν, λυμαίνεται τὰς ἀκοὰς τῶν νέων, [4] διά τε τὰς πολυχορδίας, καὶ τὰς καινοτάτας τούτων μέλεος ἄγλυνε, καὶ ποικίλαν ἀντὶ ἁπλόαν, καὶ τεταγμέναν, [5] ἀμφιαΰϊαν μολπὰν ἐπὶ χρώματος συνειστάμενος τούτου μέλεος διάστασιν; ἀντὶ γὰρ Εναρμονίῳ ποιὰν ἀντίστρεφον ἀμοιβὰν, παρακαλαθεὶς δὲ ἐν τὸν ἀγῶνα τᾶς Ελευσινίας Δάματρος [6] αἶσχος διεφημίσατο τὰν τῷ μύθῳ κίδνησιν. [7] Τὰν γὰρ Σεμέλα ὠδῖναν οὐκ ἐνδέκατος νέος διδαχὴν ἐδίδαξε, εἶτα περὶ τούτων τῶν βασιλέων, καὶ τοῦ ῥάτορος μέμψασθαι Τιμόθεον, [8] ἐπανατίθεσθαι δὲ καὶ τὰν ἕνδεκα χορδᾶν ἐκτάμνως τὰς περισσὰς ἐπιλειπόμενος τὰν ἑπτάχορδον ἀσέρ. Τὸ γὰρ πόλιος βάρος ἀπτόντων τετάρξηται ἐς τὰν Σπάρταν ἐπιφέρειν· πτῶν μὴ καλῶν νήτων, μή ποτε ταράττηται κλέος ἀγώρων. Ad tot lectionum monstra profliganda alio Hercule opus erat, ea tamen pro virili debellare conabor, ac postea interpretis fungar munere pro [1] παραγιγνόμενος lege παραγενόμενος, pro quo erat apud Boëthium in margine ἐλθὼν, sed id est potius glossema, quam correctio, [2] pro μολπὰν ἀτεμάσας lege μολπὰν ἀτιμάσδει. Spartiatæ enim αν pro ην pronunciabant, [3] pro καὶ τὰν διὰ τᾶν ἑπτὰ χορδᾶν κιθαρίζιν, &c. quæ nullum conficiunt sensum, lege καὶ τὰν διὰ τᾶν ἑπτὰ χορδᾶν κιθάρισιν ἀποστρεφόμενος· [4] pro διά τε τὰς πολυχορδίας, καὶ τὰς καινοτάτας τούτων μέλεος ἄγλυνε, &c. lege, διά τε τὰς πολυχορδίως, καὶ τὰς καινότατος τῶ μέλεος ἀνέγκε ποικίλαν ἀντὶ ἁπλόας, καὶ τεταγμένας· [5] pro ἀμφιαΰϊαν μολπὰν ἐπὶ χρώματος συνειστάμενος τούτου μέλεος διάστασιν, ἀντὶ γὰρ Εναρμονίῳ ποιὰν ἀντίστροφον ἀμοιβὰν, lege ἀμφιέννυται τὰν μολπὰν ἐπὶ χρώματος συνιστάμενος τὰν τῶ μέλεος διάστασιν, ἀντὶ γὰρ ἐναρμονίῳ ποιῶν, &c. [6] pro αἶσχος διεφημίσατο, lege, αἰσχρῶς διεφαμίσατο [7] pro τὰν γὰρ Σεμέλα ὠδῖναν οὐκ ἐν δέκατος Νέος διδαχὴν ἐδίδαξε, lege Τὰν γὰρ Σέμελας ὠδῖνας οὐκ ἐν δίκᾳ τὼς νέως ἐδίδαξε, pro Εἶτα περὶ τούτων τῶν βασιλέων, καὶ τοῦ ῥητόρων μέμψασθαι Τιμόθεον, lege Εἶτα περὶ τούτων τὸν βασιλέα καὶ τὼς Ἐφόρως μέμψασθαι Τιμόθεον. [8]. pro Ἐπαναττίθεσθαι δὲ, &c. lege ἐπαναγκάσασθαι δὲ καὶ τὰν ἕνδεκα χορδᾶν ἐκταμόντας τὰς περιττὰς ὑπολειπομένων τᾶν ἑπτὰ, ὅπως ἕκαστος τὸ τᾶς πόλιος βάρος ὁρώμενος τετάρξηται ἐς τὰν Σπάρταν ἐπιφέρειν τι τῶν μὴ καλῶν ἐθῶν, μήποτε ταράττηται κλέος ἀγώνων. Sic verò correctum sonat Latinè. *Quoniam Timotheus Milesius veniens nostram civitatem, antiquum cantum negligens & heptachordam citharam aversatus polyphoniam inducens corrumpit aures juvenum per polychordiam & novum melos intulit, variam pro simplici & ordinata circuminduit modulationem, in chromaticum, constituens cantus diastasin pro enarmonio faciens antistrophen alternam, adscitus verò & in Eleusiniæ Cereris certamen indecentem disseminavit fabulæ doctrinam. Semeles enim partus dolores non justè juvenes docuit, deinde de his regem & Ephoros succensuisse Timotheo, reassumendum verò, & ex undecim chordis recidendas superfluas relictis septem, ut unusquisque civitatis gravitatem videns timeat in Spartam inferre quippiam inhonestum, ne quando turbetur gloria certaminum.* Idem venerandæ antiquitatis pretiosum κειμήλιον prostat, apud eruditissimum Gallorum in animadvers. in Athenæ. lib. VIII. cap. II. & apud Salmasium de Hellenistica fol. (mihi) 82. apud quem pro παρακαλαθεὶς legitur παρακληθεὶς, pro ἐς τὰν Σπάρταν leg. ἐτλὰν &c. sed non video, cur τὸ σ τοῦ παρακληθεὶς non convertatur in ρ, siquidem Spartani ultimum cujuscunque dictionis σ convertebant in ρ. Apud alium etiam ipsissimum consultum legere memini, cujus nomen nunc mihi non succurrebat. Ego verò vestigia Boëthii secutus sum, qui id primus literarum monumentis tradidit; Ephori apud Spartiatas habebant mixtam potestatem cum regibus, quod primus instituit Theopompus eorum rex, auctore Plutarcho, in libello, cui titulum fecit πρὸς ἡγεμόνα ἀπαίδευτον, ideo in senatus consulto adversus Timotheum conjunguntur Ephori cum rege. Sic enim legendum est, non rhetores. Quandoquidem in hujus celeberrimi musici & senatusconsulti mentionem incidi, curiositatis causa libet, qua brevitate possim maxima, de analogia arithmetica & intervallis circa musicam nunc agere. Ad quod me movit *Joannis Alberti Banni* erudita Dissertatio epistolica de Musicæ natura ad *Petrum Scriverium*, in qua inquit, se requirere novam constitutionem collocatis inter singulos tonos semitonis, ut absoluta sit, & efficax ad movendum musica. Ejus desiderio faciam satis propter exactam cognitionem, quam habeo Harpæ duplicis ordinis chordarum, musicorum instrumentorum reginæ, in cujus πολυχορδίᾳ tanquam in speculo quodam, omnia intervalla Musica apparent, cujus suavi harmonia, quam ex concordi chordarum percussarum discordia utriusque manus agiles digiti per eas micantes, unguibus, tanquam plectro excitabant, non solum delectabar, verum etiam tristitiam ob amissam immeritò patriam demulcebam. Nec ideo tamen credendum est, Timotheum ad arma corripienda excitasse Alexandrum, cum eum Palladis *Nomon*, id est, *carmen Orthium*, seu *Phrygium* modulantem audiret, & alia hujusmodi quæ de musicis portentosa credidit antiquitas; necnon aliqui ex recentioribus, inter quos Puteanus, in *Musathena*, & Alstedius encyclopædiæ lib. xx. Musices c. x. quæ prudens prætermitto. Sed prius è re fore judicavi pauca de Musica in utramque partem præfari. Maximo in honore fuit apud Græcos nunc prorsus ἀμούσους, inter quos indocti habebantur, qui eam ignorabant. Legimus enim Herculem eam didicisse, etsi id non bene cessit Lino ejus præceptori; nec non Achillem, Epaminondam, Alexandrum; ex Romanis non succurrunt exempla. Heliogabalus enim & bipedum ille nequissimus qui posthabita imperii dignitate, tamquam citharœdus insano Musicæ amore, in theatro cantabat; non hominibus, at libidinosis hircis alter., alter Hyrcanis tigribus annumerandi sunt. Quare ad Græcos revertamur. Themistocles, cum in epulis recusasset lyram, habitus est indoctior, ut tradit Cicero Tuscul. Quæstionum lib. I. *Summam eruditionem Græci sitam censebant in nervorum, vocumque cantibus. Igitur Epaminondas princeps meo judicio Græciæ, fidibus præclare cecinisse dicitur; Themistoclesque aliquot ante annis, cùm in epulis recusasset lyram, habitus est indoctior.* Socrates quoque senex fidibus didicit canere, unde adagio locus, γεροντοδιδάσκαλος, i.e. *Senis magister.* Sic enim à pueris ludibrii causa vocatus est Connus, qui eum fidibus canere docebat, ut ipse inquit apud Platonem, in *Euthydemo*; Pythagoras, Plato, & ex Latinis Cicero, in Sphærarum motu Musicam inesse credidere perpetua cœli volubilitate nascentem, quam non sentimus auditu, quia major sonus est, quam ut humanarum aurium recipiatur angustiis. Numquam ingeniosis, & Sapientibus hominibus defecere rationes, quibus probent sua dogmata, quod etiam exemplo confirmabant. Nam si Nili catadupa ab auribus incolarum amplitudinem fragoris excludunt, quid mirum, si nostrum Sonus excedit auditum, quem mundanæ molis impulsus emittit, ut inquit Macrobius in Somnium Scipionis lib. II. c. I. II. III. IV. Quàm sunt diversæ hominum sententiæ! Pythagoras, Plato, & ex nostris Cicero & Boëthius de Musica lib. I. c. II. Musicam in cœlo collocarunt; at Arist. de Repub. lib. VIII. c. V. eam ad inferos usque deprimit, quandoquidem eodem ordine, ac loco ponit vinum, ebrietatem, & musicam, ac notat Jovem apud Poëtas non canere, nec citharam pulsare, ac si diceret; *Musicam non decere virum principem, nec nobilem.* Cynici etiam eam contemnebant, ut claret ex Laërtio in Menedemo, ubi Diogenes, ad quemdam, qui musicam ostentabat, fertur dixisse:

Γνώμαις γὰρ ἀνδρῶν εὖ μὲν οἰκοῦνται πόλεις,
Εὖ δ' οἶκος, οὐ ψαλμοῖσι, καὶ τερετίσμασιν.

Sententiis virorum bene quidem reguntur urbes,
Bene verò domus, non Psalmis & Teretismatis.

Hæc de Musica pro ratione instituti nostri dicta satis sunto. Non decet enim virum φιλόμουσον, in eam illos componere quæ cum indifferens sit, usus eam potest reddere honestam, utilem, delectabilem. De ea olim scripsere Platonicorum plurimi, atque Peripateticorum præstantissimi, cujus rei testis est locuples, Plutarch. de Musica. Primus inter omnes, qui de Musica scripsere, fuit *Lasus Hermioneus*, ex urbe Achaiæ, quem aliqui inter septem Græciæ sapientes loco Periandri recensent. Vixit sub Dario Hystaspis filio, ut rerum monumentis tradidit Suidas, in Λάσος. Sed inter omnes excelluit Aristoxenus Tarentinus, cujus adhuc hodie exstant Harmonicorum Elementorum libri tres. Apud Latinos id fecere Apuleius, Albertus Magnus, Augustinus, Beda, Boëthius, Cassiodorus, & Guido Abbas S. Leufredi, & alii. Postea inter Hispanos Salinas, inter Italos Kircherus, inter Gallos Marinus Mersennus. Omnis, quæ à ratione suscipitur de aliqua re institutio, debet à definitione proficisci, ut intelligatur quid sit id, de quo disputetur. Placet igitur, quoniam omnis hic tractatus de *Analogia Arithmetica*, quæ in intervallis musicis invenitur, futurus est, ante definire quid sit *Analogia Arithmetica & intervallum musicum. Analogia Arithmetica* est proportio, seu relatio, seu convenientia inter numeros, cum alter ad alterum seu referuntur, seu comparantur; intervallum verò musicum est distantia inter voces, seu sonos, quos contemplatur Musica, omnes autem soni virtute continentur,

tur, in octava, veluti in ſemine, ut & omnes numeri, in numero denario, videnturque ſolummodò repeti, cum octavæ adjiciuntur, eò ferè modo, quo numeri denarium excedentes cum eò ſe habent, ac cum unitate. Hinc fit, ut nona eadem videatur cum ſecunda, decima cum tertia, undecima cum quarta, duodecima cum quinta, &c. Dicitur enim nona repetitio ſecundæ, decima tertiæ, undecima quartæ, duodecima quintæ, &c. Eadem enim habetur ratio conſonantiarum, ſeu diſſonantiarum ſimplicium ac compoſitarum. Nam ut numeri ab unitate, Soni ab uniſono originem ducunt, ac Muſica, auctore, Ariſtotele Analyticorum Poſterior. lib. I. c. VII. ſic ad Arithmeticam affecta eſt, ut in una altera contineatur, numeri verò ſunt rerum veluti imagines, ac ideo nulla alia re ſoni Muſici melius ac facilius, quam numeris explicari poſſunt. Pythagoras autem fuit primus, qui analogiam, ſeu proportionem conſonantiarum, ex malleorum ſonitu, caſu quodam invenit, autore Jamblicho de vita Pythagoræ c. XXVI. Boëthio de Muſica lib. I. c. X. quod etiam innuit Laërtius in Pythagora. Non ſum neſcius, Ariſtoxenum, non ἀναλογίαν ſed ἀλογίαν in vocibus Muſicis ſecutum fuiſſe, qui aurium judicio omnes ſonos Muſicos permittebat, adverſum quem graphice diſſeruit Boëthius de Muſica lib. V. c. XII. necnon Marinus Merſennus lib. V. de diſſon. proport. XXXVIII. Voces verò Muſicæ ſunt ſeptem, unde divinus Poëta Æneid. lib. VI. v. 637. canit.

Pars pedibus plaudunt choreas & carmina dicunt.
Necnon Threïcius longa cum veſte ſacerdos
Obloquitur numeris ſeptem diſcrimina vocum:
Jamque eadem digitis, jam pectine pulſat eburno.

At illæ, quibus olim utebantur veteres ſi fortè erant voces latent in obſcuro antiquitatis ſepulchro, eas, quibus nunc utuntur Muſici, invenit *Guido Aretinus*, Muſicus ſuæ ætatis peritiſſimus, ſenarii numeri perfectione delectatus. Floruit ſub Henrrico III. Imperatore quas ex hymno in D. Johannem mutuatus eſt, hoc modo:

Ut queant laxis
*Reſ*onare fibris
*Mi*ra geſtorum
*Fa*muli tuorum
*Sol*ve polluti
*La*bii reatum,
O pater alme.

At, cum ad exprimendam ſeptimam vocem, mutatione, tamquam ſcala Muſica opus eſſet, quæ maximas habet difficultates, tum cum adſcendit cantus, tum cum deſcendit, tam, cum canitur per naturam & b molle, quam, cum per naturam & ♮ durum, recentiores Muſici, ut ex cantu tollerent has difficultates illis ſex vocibus *ut, re, mi, fa, ſol, la,* addiderunt ſeptimam, *ſi*, cujus loco alii *ni*, alii *bi* utuntur. Ultimum videtur deſumptum, ex eodem hymno & ex eadem dictione ex qua deſumpſit Aretinus *la*, quis verò hanc ſeptimam vocem excogitaverit, non ſatis claret, etſi F. Marin. Merſen. de ſonorum natura, cauſis, & effectibus lib. VIII. de compoſitione Muſica, propoſitione XVI. Coroll. II. Auctor eſt, *Le Maire* virum admodum eruditum aſſerere ſe abhinc triginta annis (ſunt verba Merſenni) illius ſeptimæ ſyllabæ *ſi* vel *bi* vel *ni* inventorem eſſe, quidquid alii ſecus exiſtiment. Signa etiam ſeu litteræ Muſicæ ſunt ſeptem, quæ jam ante Guidonem erant in uſu, ſunt verò A, B, C, D. E, F, G. Soni quoque, quos Muſica contemplatur, ſimplices ſunt ſeptem, uniſonus, tonus, ditonus, diateſſaron, diapente, hexachordus, heptachordus, quos Muſici Practici vocant *Uniſonum*, Secundam, Tertiam, Quartam, Quintam, Sextam, Septimam; ſunt verò ſoni vel conſoni, vel diſſoni, quorum illi à diverſis corporibus eodem momento producti gratam auditui ſonorum craſim offerunt, hi verò ingratam, abſque quorum cognitione Muſica rectè intelligi non poteſt, quandoquidem conſtat, ex concordia diſcordi, vel ex diſcordia concordi ſonorum, quorum eſſentia, quæ tota relativa eſt, conſiſtit in ratione unius ſoni ad alterum, unde procedunt proportiones, quarum principium eſt æqualitas, quemadmodum pluralitatis numerique unitas, Auct. Boëthio de Muſica lib. II. c. VII. Proportiones verò ſimplices ſunt tres, multiplex, ſuperparticularis, ſuperpartiens. Cum autem multiplex cum ſuperparticulari, ſuperpartientique miſcetur, fiunt duæ aliæ, ex his, *h.e.* multiplex ſuperparticularis, & multiplex ſuperpatiens, de quibus nunc breviter nobis agendum eſt. Multiplex proportio ab unitate incipit & eſt ubi major numerus minorem continet in ſe totum, vel bis, vel ter, vel amplius, nihilque deeſt, nihilque ſupereſt, appellaturque in numeris *dupla, tripla, quadrupla*, in vocibus apud Muſicos theoricos dicitur, *Diapaſon, Diſdiapaſon, Triſdiapaſon*, apud Practicos *octava, Decimaquinta, vigeſima ſecunda*, quod nihil aliud eſt, quam repetitio octavæ, & ſic ἀορίςως progredi poteſt. Etenim omnis Quantitas ſecundum Pythagoram, vel *continua*, vel *diſcreta* eſt, quæ continua appellatur *Magnitudo*; quæ diſcreta *Multitudo*, quarum proprietas eſt pene diverſa, & contraria. Multitudo enim à finita inchoans quantitate, nullius ei creſcendi poſitus eſt modus, ideo eſt ad majus interminabilis, ad minimum terminata, ejuſque principium eſt unitas, felicius Græcis dicitur μονὰς, qua minus in numeris nihil eſt, magnitudo verò finitam ſuæ menſuræ recipit quantitatem, ſed ei nullus decreſcendi poſitus eſt modus. Etenim ſi ſit pedalis linea, vel cujuslibet alterius modi poteſt in duo æqua dividi, ejuſque medietas in medietatem ſecari, ejuſque rurſus medietas in aliam medietatem, adeò ut ſecandi ejus magnitudinem nullus ſit terminus, etſi hoc negabat Gargettius ille Senex. Aliter enim ejus atomi, atomi non eſſent, quas ille æternas, & inſecabiles, unde nomen adeptæ ſunt, affirmabat, verum illa, etſi ſunt vera, ſunt tantum λογοθεώρητα, nec πρὸς τὴν πρᾶξιν reduci poſſunt, de quibus quaſi de rebus finitis Philoſophia pertractat, inque rebus infinitis reperit aliquid terminatum, de quo poſſit jure acumen propriæ ſpeculationis adhibere. Magnitudinis alia ſunt *immobilia*, ut terra, alia *mobilia*, ut Sphæra mundi. Multitudinis, *h.e.* diſcretæ quantitatis, alia ſunt per ſe, ut duo, vel tres & cætera, alia verò ad aliud, ut duplum, triplum, aliaque, quæ ex comparatione naſcuntur. Immobilis magnitudinis Geometria ſpeculationem tenet; mobilis ſcientiam Aſtronomia perſequitur, diſcretæ quantitatis Arithmetica eſt auctor, ad aliquid verò relatæ Muſica obtinet peritiam, ut graphicè inquit Boëth. de Muſica lib. II. c. III. Superparticularis proportio à binario incipit & eſt ubi major numerus minorem comprehendit intra ſe totum & unam ejus aliquam partem, eamque vel dimidiam, vel tertiam; dimidiam, ut cum comparantur tria ad duo, quæ dicitur in numeris proportio ſeſquialtera, Græcis ἡμιόλιος, in vocibus apud theoricos diapente, apud practicos *quinta*; cum autem major numerus minorem habet intra ſe totum, & inſuper ejus tertiam partem, ut cum quatuor comparantur ad tria, vocatur in numeris ſeſquitertia, Græcis ἐπίτριτος, in vocibus, apud theoricos *diateſſaron*, apud practicos *quarta*. Superpartiens proportio incipit à numero ternario, & eſt cum major numerus minorem continet intra ſe totum, & inſuper ejus aliquantas partes; ſi duas, dicitur *ſuperbipartiens*, ut cum quinque comparantur ad tria, ſi numerus major minorem recipiat in ſe totum, & inſuper ejus tres partes, dicitur *ſupertripartiens*, ut cum ſeptem ad quatuor comparantur, in ceteris hujuſmodi eadem ſimilitudo eſſe poteſt. *Multiplex ſuperparticularis* dicitur, ubi major numerus minorem intra ſe continet, vel bis, vel ter, vel amplius, atque inſuper ejus aliquam partem. Si continet minorem intra ſe bis, & inſuper ejus dimidiam partem, dicitur *duplex ſeſquialtera*, ut cum quinque ad duo comparantur, ſi continet minorem intra ſe bis, & inſuper ejus tertiam partem, dicitur *duplex ſeſquitertia*, ut cum ſeptem ad tres comparantur, ſi continet minorem intra ſe ter, & inſuper ejus dimidiam partem dicitur, *triplex ſeſquialtera*, ut cum ſeptem ad duo comparantur, atque eodem modo multiplicitatis & ſuperparticularitatis nomina variari poſſunt. *Multiplex ſuperpartiens* dicitur, ubi major numerus minorem habet in ſe totum pluſquam ſemel & inſuper ejus pluſquam unam aliquam partem, ſi duas inſuper ejus partes continet dicitur *duplex ſuperbipartiens*, ut cum octo ad tres comparantur, ſi ter minorem numerum in ſe habet, & inſuper ejus duas partes, dicitur *triplex ſuperbipartiens*, ut cum undecim ad tres comparantur, duabus ultimis proportionibus non indiget Muſica. Tres enim priores ejus omnia intervalla comprehendunt, quæ etſi alii, inter quos Kircherus Artis Magnæ Conſoni, & Diſſoni lib. III. c. V. & c. VII. in viginti partiuntur. Nos majoris diſtinctionis & claritatis causâ in triginta novem diviſimus. Tot enim reperiuntur in Harpa duplicis ordinis chordarum & in Organo & in Clavicymbalo. De ſingulis, à minimo incipientes, qua poſſimus brevitate maxima agemus. Semitonium igitur eſt omnium intervallorum Muſicorum minimum, quo Muſici practici utuntur, nomen accepit, non quod ſit dimidium toni. Tonus enim in duas æquales partes dividi non poteſt, ut graphice probat Boëth. de Muſica lib. III. c. I & c. III. Kircherus Artis Magnæ Conſ. & Diſſ. lib. III. c. XII. Macrob. in Somn. Scipion. lib. II. c. I.

Fffff Ete-

Etenim, ut optimè inquit Jordanus spacio quolibet per quotlibet æqua spacia diviso, totius ad totam proximæ sectionis partem, minorem esse proportionem, quam ejusdem partis ad totam reliquam proximæ sectionis partem; nec etiam semitonium vocatum fuit, quod *semum* dici soleat, ut inquit Boëth. de Musica lib. I. c. XVI. id quod ad integritatem usque non pervenit, id nominis unà cum Musica Latini à Græcis accepere, apud quos ἥμισυς dicitur, quod apud Latinos *semis*, à quibus etiam Latini hoc accepere, spiritum asperum Græcorum in aliquibus dictionibus non per *h*, ut frequenter faciunt, sed per *s* exprimentes, ut ἕξ, *sex*, ὑπὲρ, *super*, ὗς, *sus*, ἕρπω, *serpo*, ἡμίθεος, *Semideus*, ἡμιθανὴς, *Semimortuus*, ἡμιτόνιον, *Semitonium*, & alia hujusmodi sexcenta. At non ideo evincitur, quod in gemina æqua dividatur, ejus majorem partem Philolaus Pythagoricus ἀποτομὴν, *apotomen*, ac si diceres *abscissum* seu *abscissionem* vocabat, reliqui communiore nomine *Semitonium* dixere, minorem verò partem δίεσιν, *diesin*, ac si diceres *separationem*, quam alii λεῖμμα, *limma*, ac si diceres *relictum* vocarunt, quod erat minimum omnium intervallorum; illorum differentiam *Comma* appellarunt, auctore Boethio, de Musica lib. III. c. V. Tria tantum inveniuntur Semitonia, in Instrumentis Musicis hodiernis, quæ Practici, qui horum judicium auditui tantum permittunt, inconsulta ratione vix, aut ne vix quidem dignoscere possunt. Musicam enim θεωρίαν non curant, de quorum cognomine, quo alterum ab altero differt, non convenit inter Musicos theoricos; Mersennus Musicorum μυστικώτατος de Dissonantiis lib. V. Propositione XIII. *Semitonium maximum* vocat, quod nos *minimum*, insuper affert alia quatuor, *Medium*, *Pythagoricum*, *Minimum*, *Subminimum*; quæ cum in hodierna practica non inveniantur, nec in hodiernis Musicis instrumentis, tamquam ἀπεριβλόνυσα relinquimus. Kircherus etiam Artis Magnæ Consoni & Dissoni lib. III. c. V. idem Semitonium vocat *maximum*; at Boëthius de Musica lib. I. c. XXXIII. *Semitonium minus* appellat, quod nos, Kircherus & Mersennus libris capitibusque citatis appellamus *majus*; verum cum Musica sic ad Arithmeticam sit affecta, ut in unà altera contineatur, ut supra ex Aristotele retulimus, atque certo certius sit, majorem proportionem semper in minoribus numeris inveniri, minorem verò in majoribus, de quibus ne Carneades quidem dubitaverit, ut ex his patet, 1, 2, 3, 4. in quibus binarius ad unitatem est duplus, ternarius ad binarium sesquialter, quaternarius ad ternarium sesquitertius, majores verò numeri sunt ternarius & quaternarius, minores autem binarius & unitas, dimidia autem pars major est, quàm tertia, tertia major est, quàm quarta. Ideo hanc rationem ducem secuti non solum Semitonia, verum etiam reliqua omnia intervalla à proportione minori, vel majori, *minora*, vel *majora* vocamus, qua in re nemo nos merito culpare poterit. Unà igitur cum Arato ἐκ Διὸς ἀρχώμεσθα Deum Optimum Maximum, non Jovem invocantes.

I.

SEMITONIUM MINIMUM est excessus, quo tonus major seu intensus superat Semitonium minus; in vocibus invenitur à ✕ C ad D. à ✕ F ad G. à A ad b molle ♮ duri, vulgò dicitur *secunda minor*, ejus proportio est superbipartiens vigesimas quintas, seque habet in numeris, ut 25 ad 27.

II.

SEMITONIUM MINUS est excessus, quo ditonus intensus, h. e. *tertia major intensa* superat Semiditonum intensum, h. e. *tertiam minorem intensam*, in vocibus invenitur à C ad ✕ C. à F ad ✕ F. à G ad ✕ G. à b molli E ad E. à b molli ♮ duri, ad ♮ durum, vulgò dicitur etiam *secunda minor*. Est enim ipsissima chorda, ac superioris, at respectu & C est semitonium minus, respectu & D est Semitonium minimum, ejus proportio est sesquivigesima quarta, seque habet in numeris, ut 24 ad 25.

III.

SEMITONIUM MAJUS est excessus, quo diatessarωn intensa h. e. *quarta intensa* superat ditonum intensum h. e. *tertiam majorem intensam*, necnon tonus minor, seu remissus semitonium minus; est maxime necessarium Musicæ ac tanquam ejus anima, cujus ope diversæ species quartæ, quintæ, & octavæ constituuntur, in vocibus invenitur à E ad F. à ♮ duro, ad C. à ✕ G. ad A. à D. ad b molle E. Vulgò dicitur etiam *secunda minor*. Est enim ab unisono ad primam chordam, seu veram seu fictam, nec alibi reperitur, nisi in prædictis intervallis; ejus proportio est sesquidecima quinta, & in numeris se habet, ut 15 ad 16.

IV.

TONUS est duplex, major seu intensus, minor seu remissus. Major seu intensus est intervallum, quod constat ex semitonio minori, & minimo, & est excessus, quo diapente intensa h. e. *quinta intensa* superat diatessarωn intensam h. e. *quartam intensam*, Practicis Criticis dicitur *secunda major intensa*. Practicos Criticos voco Musicos illos, qui sonorum Musicorum judicium rationi & auditui permittunt, in vocibus invenitur à C. ad D. à F. ad G. à ✕ F. ad ✕ G. à A. ad ♮ durum, ejus proportio est sesquioctava, in numeris se habet, ut 8 ad 9.

V.

TONUS MINOR, seu remissus est intervallum, quod constat ex semitonio majori, & minori, & est excessus quo diatessarωn intensa h. e. *quarta intensa* superat semiditonum, h. e. *tertiam minorem intensam*, in vocibus invenitur à D. ad E. à b molli E. ad F. a E. ad ✕ F. à G. ad A. à b molli ♮, duri ad C. à ♮ duro ad ✕ C. Practicis Criticis dicitur *secunda major remissa*, ejus proportio est sesquinona, & in numeris sese habet, ut 9. ad 10.

VI.

SEMISESQUITONUS est triplex, major, minor, minimus. Semisesquitonus major est intervallum, quod constat ex tono majori & semitonio minori, in vocibus invenitur à F. ad ✕ G. Practicis Criticis eodem nomine appellatur, ejus proportio est superundecimpartiens sexagesimas quartas, in numeris se habet, ut 64 ad 75.

VII.

SEMISESQUITONUS MINOR est intervallum, quod constat ex tono minori, & Semitonio minori, in vocibus invenitur à b molli ♮ duri, ad ✕ C. Practicis Criticis eodem modo appellatur, ejus proportio est superseptendecimpartiens centesimas octavas, seque habet in numeris, ut 108 ad 125.

VIII.

SEMISESQUITONUS MINIMUS est intervallum, quod constat ex Semitonio majori & minimo, in vocibus invenitur à ✕ C. ad b molle E. à ✕ G. ad b molle ♮ duri; Practicis Criticis eodem nomine appellatur (at qui Sonorum Musicorum judicium inconsulta ratione auditui tantum permittunt, Aristoxenum secuti hos tres semisesquitonos nulla differentia *semitertiam minorem* nominant) ejus proportio est supernovendecimpartiens centesimas vigesimas quintas, in numeris sese habet, ut 125 ad 144.

IX.

SESQUITONUS, seu SEMIDITONUS, seu triemitonium est duplex, intensus & remissus. Sesquitonus intensus constat, ex tono majori & semitonio majori, vel ex semitonio minimo & tono minori, in vocibus invenitur à C. ad b molle E. à ✕ C ad E. ab E. ad G. à ✕ F. ad A. à G. ad b molle ♮ duri, à ✕ G. ad ♮ durum. à A, ad C. à ♮ duro ad D. Practicis Criticis dicitur *tertia minor intensa*, ejus proportio est sesquiquinta, & in numeris sese habet, ut 5 ad 6.

X.

SESQUITONUS REMISSUS est intervallum, quod constat ex tono minori, & Semitonio majori, in vocibus invenitur à D. ad F. Practicis Criticis dicitur *tertia minor remissa*, ejus proportio est superquinquepartiens vigesimas septimas, & in numeris se habet, ut 27 ad 32.

XI.

DITONUS est duplex, intensus, & remissus. Ditonus intensus est intervallum, quod constat ex duobus tonis, altero majori, altero minori, in vocibus invenitur à C ad E. à b molli E. ad G. à E. ad ✕ G. à F. ad A. à G. ad ♮ durum. à A ad ✕ C. à b molli ♮ duri ad D. Practicis Criticis dicitur *tertia major intensa*, ejus proportio est sesquiquarta, in numeris sese habet, ut 4 ad 5.

XII.

DITONUS REMISSUS est intervallum, quod constat ex duobus tonis minoribus, in vocibus invenitur à D. ad ✕ F. Practicis Criticis dicitur *tertia major remissa*, ejus proportio est supernovendecimpartiens sesquioctuagesimas, seque habet in numeris, ut 81 ad 100.

XIII.

SEMIDIATESSARΩN est triplex, magna, major, seu intensa, minor, seu remissa semidiatessarωn magna est intervallum, quod constat ex duobus tonis, altero minori, altero majori & ex semitonio minori, in vocibus semel invenitur à b molli E. ad ✕ G. Practicis Criticis dicitur *Semiquarta magna*, ejus proportio est supervigintinovem partiens nonagesimas sextas, seque habet in numeris, ut 96 ad 125.

XIV. SE-

XIV.

SEMIDIATESSARΩN MAJOR, seu intensa est intervallum, quod constat ex semitonio minimo & tono minori, & ex semitonio majori, vel ex tono majori & ex duobus semitoniis majoribus, in vocibus invenitur à ♯ C. ad F. à ♯ G. ad C. Practicis Criticis dicitur *semiquarta major*, seu *intensa*, ejus proportio est superseptempartiens vigesimas quintas, in numeris sese habet, ut 25 ad 32.

XV.

SEMIDIATESSARΩN MINOR, seu remissa est intervallum, quod constat ex duobus semitoniis minimis, & tono minori, in vocibus invenitur à ♯ F ad b molle ♮ duri, practicis Criticis dicitur *semiquarta remissa*; ejus proportio est supertrigintaseptempartiens centesimas vigesimas quintas, & in numeris sese habet, ut 125 ad 162.

XVI.

DIATESSARΩN est duplex, major, seu intensa, minor, seu remissa, Diatessarων major seu intensa est intervallum, quod constat ex duobus tonis, altero majori, altero minori, & ex semitonio majori, in vocibus invenitur à C. ad F. à ♯ C ad ♯ F. à D. ad G. à E. ad A. à G. ad C. à ♯ G. ad ♯ C à b molli ♮ duri, ad b molle E. à ♮ duro, ad E. Practicis Criticis dicitur *quarta major*, seu *intensa*, ejus proportio est sesquitertia, seque habet in numeris, ut 3 ad 4.

XVII.

DIATESSARΩN MINOR, seu remissa est intervallum, quod constat ex duobus tonis majoribus seu intensis, & ex semitonio majori, vel ex duobus tonis, altero majori, altero minori, & ex semitonio minimo, in vocibus invenitur à F. ad b molle ♮ duri. à ♯ F. ad ♮ durum, à A ad D. Practicis Criticis dicitur *quarta minor*, seu *remissa*; ejus proportio est superseptempartiens vigesimas, in numeris sese habet, ut 20 ad 27.

XVIII.

TRITONUS est duplex, major, seu intensus minor, seu remissus, tritonus major, seu intensus est intervallum, quod constat ex tribus tonis, duobus majoribus, uno minori. In vocibus invenitur à C. ad ♯ F. à D. ad ♯ G. à b molli E. ad A. à G. ad ♯ C. à b. molli ♮ duri, ad E. Practicis Criticis eodem modo appellatur; ejus proportio est superseptempartiens octodecimas, seque habet in numeris, ut 18 ad 25.

XIX.

TRITONUS MINOR, seu remissus est intervallum, quod constat ex duobus tonis minoribus, & uno majori, in vocibus invenitur à F. ad ♮ durum. Practicis Criticis eodem modo appellatur; ejus proportio est supertredecimpartiens trigesimas secundas, seque habet in numeris, ut 32. ad 45.

XX.

SEMIDIAPENTE est duplex, major, seu intensa, minor seu remissa, Semidiapente major seu intensa est intervallum, quod constat ex duobus tonis, altero minori, altero majori, & ex duobus semitoniis, altero minimo, altero majori; vel ex duobus tonis, & ex duobus semitoniis majoribus. In vocibus invenitur à ♯ C ad G. à E. ad b molle ♮ duri. à ♯ F. ad C. à ♯ G ad D. à A. ad b molle E. Practicis Criticis dicitur *Semiquinta major*, seu *intensa*; ejus proportio est superundecimpartiens vigesimas quintas, in numeris sese habet, ut 25 ad 36.

XXI.

SEMIDIAPENTE MINOR, seu remissa est intervallum, quod constat ex duobus tonis, altero majori, altero minori, & ex duobus semitoniis majoribus, in vocibus invenitur à ♮ duro, ad F. Practicis Criticis dicitur *Semiquinta minor seu remissa*; ejus proportio est supernovendecimpartiens quadragesimas quintas, & in numeris sese habet, ut 45 ad 64.

XXII.

DIAPENTE est duplex, major, seu intensa, minor, seu remissa; Diapente major, seu intensa est intervallum, quod constat ex tertia majori intensa, & ex tertia minori intensa h. e. ex duobus tonis majoribus, uno minori, & ex semitonio majori. In vocibus invenitur à C. ad G. à ♯ C. ad ♯ G. à b molli E. ad b molle ♮ duri. à E. ad ♮ durum, à F. ad C. à ♯ F. ad ♯ C. à G. ad D. à A. ad E. Practicis Criticis dicitur *quinta major*, seu *intensa*; ejus proportio est sesquialtera, seque habet in numeris, ut 2 ad 3.

XXIII.

DIAPENTE MINOR seu remissa est intervallum, quod constat ex duobus tonis minoribus, & ex tono majori, & ex semitonio majori, in vocibus invenitur à D. ad A. à b molli ♮ duri ad F. a ♮ duro, ad ♯ F. Practicis Criticis dicitur *quinta minor*, seu *remissa*; ejus proportio est supertredecimpartiens vigesimas septimas, & in numeris se habet, ut 27 ad 40.

XXIV.

SEMIEXACHORDUS est intervallum, quod constat ex duobus tonis & tribus semitoniis majoribus. In vocibus invenitur à ♯ G. ad b molle E. Practicis Criticis dicitur *semisexta minor*, ejus proportio est supersexagintapartiens centesimas vigesimas quintas, & in numeris se habet, ut 125 ad 192.

XXV.

HEXACHORDUS MINOR est duplex, intensa, & remissa. Hexachordus minor intensa est intervallum, quod componitur ex tribus tonis, & ex duobus semitoniis h. e. ex duobus tonis majoribus, uno minori, & ex duobus semitoniis majoribus. In vocibus invenitur à E. ad C. à A ad F. Practicis Criticis dicitur, *sexta minor intensa*; ejus proportio est supertripartiens quintas, & in numeris se habet, u 5 ad 8.

XXVI.

HEXACHORDUS MINOR REMISSA est intervallum, quod componitur ex duobus tonis majoribus, uno minori, & ex duobus semitoniis, altero majori, altero minimo. In vocibus invenitur à ♯ F. ad D. Practicis Criticis dicitur *sexta minor remissa*; ejus proportio est suprasesquitrigintapartiens quinquagesimas, & in numeris se habet, ut 50 ad 81.

XXVII.

HEXACHORDUS MAJOR est duplex, intensa & remissa. Hexachordus major intensa est intervallum quod componitur ex duobus tonis majoribus & ex duobus minoribus & ex Semitonio majori. In vocibus invenitur a C. ad A. Practicis Criticis dicitur *sexta major intensa*, ejus proportio est superbipartiens tertias, & in num. se habet, ut 3 ad 5.

XXVIII.

HEXACHORDUS MAJOR REMISSA est intervallum, quod componitur ex tribus tonis majoribus, uno minori, & ex semitonio majori, in vocibus invenitur à F. ad D. Practicis Criticis dicitur *sexta major remissa*, cujus proportio est superundecimpartiens decimas sextas, seque habet in numeris, ut 16 ad 27.

XXIX.

TETRATONUS est duplex, major, seu intensus, & minor, seu remissus. Tetratonus major seu intensus est intervallum, quod componitur, ex quatuor tonis. (Id enim sonat nomen) h. e. ex duobus tonis majoribus, uno minori, & ex duobus semitoniis, altero majori, altero minori, quæ conficiunt tonum minorem. Ergo constat ex quatuor tonis duobus majoribus, duobus minoribus. In vocibus invenitur à F. ad ♯ C. Practicis Criticis dicitur *quatritonus intensus*, ejus proportio est supernovem partiens decimas sextas; in numeris sese habet, ut 16 ad 25.

XXX.

TETRATONUS MINOR, seu remissus est intervallum, quod constat ex quatuor tonis minoribus, in vocibus invenitur à b molli ♮ duri, ad ♯ F. Practicis Criticis dicitur *quatritonus minor* remissus, cujus proportio est superquadragintaquatuorpartiens sesquioctuagesimas, in numeris se habet, ut 81 ad 125.

XXXI.

SEMIEPTACHORDUS est duplex, major, seu intensa, minor seu remissa. Semieptachordus major, seu intensa est intervallum, quod constat ex duobus tonis majoribus, uno minori, & ex tribus semitoniis majoribus, in vocibus invenitur à ♯ G ad F. Practicis Criticis vocatur *semiseptima major*, *seu intensa*, cujus proportio est superquinquagintatrespartiens septuagesimas quintas. In numeris sese habet, ut 75 ad 128.

XXXII.

SEMIEPTACHORDUS MINOR, seu remissa est intervallum, quod componitur ex duobus tonis minoribus & tono majori, & ex tribus semitoniis, majori, minori, minimo, vel ex duobus tonis majoribus, & tono minori, & ex duobus semitoniis majoribus, & semitonio minori, in vocibus invenitur à ♯ C. ad b molle ♮ duri: à ♯ F. ad b molle E. Practicis Criticis dicitur *semiseptima minor*, *seu remissa*, cujus proportio est, ut 125 ad 216.

XXXIII.

PENTATONUS est intervallum quod componitur ex quinque tonis. Id enim sonat nomen. In vocibus bis tan-

tantum invenitur à b molli E. ad ♯ C. à b molli ♮ duri, ad ♯ G. Practici Critici eodem nomine hoc διάστημα vocant, ac Theorici; ejus Proportio eſt ſuperquinquagintatrespartiens-ſeptuageſimas ſecundas. In numeris ſe habet, ut 72 ad 125.

XXXIV.

HEPTACHORDUS MINOR eſt duplex, intenſa & remiſſa; heptachordus minor intenſa eſt intervallum, quod conſtat ex quatuor tonis & ex duobus ſemitoniis, h. e. ex tribus tonis majoribus, & uno tono minori, & ex duobus ſemitoniis majoribus. In vocibus invenitur ab E. ad D. à A ad G. Practicis Criticis dicitur *ſeptima minor intenſa*, cujus proportio eſt ſuperquatuorpartiens quintas, in numeris ſe habet, ut 5 ad 9.

XXXV.

HEPTACHORDUS MINOR REMISSA eſt intervallum, quod componitur ex duobus tonis majoribus, & duobus minoribus, & ex duobus ſemitoniis majoribus. In vocibus invenitur à D ad C. à G. ad F. Practicis Criticis dicitur *ſeptima minor remiſſa*, cujus proportio eſt ſuperſeptempartiens nonas; in numeris ſe habet, ut 9 ad 16.

XXXVI.

HEPTACHORDUS MAJOR eſt duplex, intenſa & remiſſa; heptachordus major intenſa eſt intervallum, quod conſtat ex tribus tonis majoribus, duobus minoribus, & ex Semitonio majori. In vocibus invenitur à F. ad E. à C. ad ♮ durum; à Practicis Criticis vocatur *ſeptima major intenſa*, cujus proportio eſt ſuperſeptempartiens octavas: in numeris ſe habet, ut 8 ad 15.

XXXVII.

HEPTACHORDUS MAJOR REMISSA eſt intervallum, quod componitur ex tribus tonis minoribus & duobus majoribus, & ex Semitonio majori, in vocibus invenitur à D. ad ♯ C. à G ad ♯ F. Practicis Criticis dicitur *ſeptima major remiſſa*, ejus proportio eſt ſupervigintitrespartiens vigeſimas ſeptimas, in numeris ſe habet, ut 27 ad 50.

XXXVIII.

SEMIDIAPASΩ͂N eſt intervallum, quod conſtat ex duobus tonis majoribus, & duobus minoribus, & ex duobus Semitoniis majoribus, & Semitonio minimo. In vocibus. Invenitur à ♯ C. ad C. à ♯ F. ad F. à ♯ G. ad G. Practicis Criticis dicitur *ſemioctava*, ejus proportio eſt ſupervigintitrespartiens vigeſimas quintas; in numeris ſe habet, ut 25 ad 48.

XXXIX.

DIAPASΩ͂N Conſonantia eſt intervallum, quod conſtat ex quinque tonis, & ex duobus Semitoniis majoribus, ſeu ex Diapente & ex Diateſſarωn, *h. e.* ex quinta intenſa, & quarta intenſa, Practicis dicitur *Octava*, ejus proportio eſt dupla, cujus ſeptem ſunt ſpecies, altera ab altera differt loco Semitoniorum, quæ ſunt velut anima Muſicæ. Prima habet primum Semiton. à tertia chorda ad quartam, ſecundum à ſeptima ad octavam. Secunda habet primum Semit. à ſecunda chorda ad tertiam, ſecundum à ſexta chorda ad ſeptimam. Tertia habet primum Semit. à prima chorda ad ſecundam, ſecundum à quinta chorda ad ſextam. Quarta habet primum Semit. à quarta chorda ad quintam, ſecundum à ſeptima ad octavam. Quinta habet primum Semit. à tertia chorda ad quartam, ſecundum à ſexta ad ſeptimam. Sexta habet primum Semit. à ſecunda chorda ad tertiam, ſecundum à quinta ad ſextam. Septima habet primum Semit. à prima chorda ad ſecundam, ſecundum à quarta ad quintam; in numeris verò ſeſe habet, ut 1 ad 2. Ariſtot. Probl. Sect. XIX. Quæſt. XXXII. quærit, Quare conſonantia diapaſῶn vocatur non ratione numeri δι' ὀκτώ, ut, diateſſarωn, & diapente; ac inquit, an quod ſeptem erant chordæ antiquitus, deinde Terpander tertia exempta neten adjunxit, ac ideo vocata eſt διὰ πασῶν, h. e. *per omnes*. Erant enim δι' ἑπτὰ, i. e. *per ſeptem*; at ſi hac de cauſa, ut tradit Ariſtot. ſic vocata non fuit, forſitan id nominis adepta eſt, quod omnia intervalla Muſica intra ſe contineat, atque omnia ab ea naſcantur. Eſt enim omnium intervallorum non ſolum regina, utpote perfectiſſima, quæ nec majorem, nec minorem recipit proportionem, ſed etiam veluti quoddam receptaculum, omnia etiam intervalla inter ſe compoſita eam producunt, & diviſa ab ea propriam conſtituunt proportionem. Nunc quoniam omnia intervalla Muſica, quibus Muſici Practici utuntur, perſtrinximus, & illa non in ſingulis conſonantiis diapaſῶν Muſicorum inſtrumentorum (ſingulæ enim duodecim tantum intervalla continent) ſed ſparſa per ſeptem diapaſῶn ſpecies inveniantur, uniuſque diapaſῶn tabulam ac deinde omnium intervallorum tibi ob oculos ponemus, ut uno quaſi intuitu, in ea tamquam in quadam ſynopſi, intueri poſſis, quæ contineantur intervalla, & eorum proportiones.

Tabula intervallorum, ac eorum proportionum, quæ continentur in conſonatia diapaſῶn ℥ C. cum vox ab eo ſurſum adſcendit, atque ad ipſum deorſum deſcendit.

		ad
1	à C. ad ♯ C. ſemit. minus, cujus proportio eſt, ut	24 25
2	à C. ad D. tonus major, ſeu intenſ. cujus proport.	8 9
3	à C. ad E. diton. ſeu tertia maj. intenſ. cujus prop.	4 5
4	à C. ad b mol. E. tertia minor. intenſa, cujus prop.	5 6
5	à C. ad F. quarta maj. intenſa, cujus proportio.	3 4
6	à C. ad ♯ F. tritonus intenſus, cujus proportio.	18 25
7	à C. ad G. quinta major, ſeu intenſa, cujus propor.	2 3
8	à C. ad ♯ G. quadriton. maj. ſeu intenſ. cuj. prop.	16 25
9	à C. ad A. ſexta maj. ſeu intenſa, cujus proport.	3 5
10	à C. ad b mol. ♮ *duri.* ſept. min. intenſ. cuj. prop.	5 9
11	à C. ad ♮ *durum.* ſept. maj. intenſ. cujus proport.	8 15
12	à C. ad C. octava, cujus proportio eſt, ut	1 2

Tabula intervallor. ac eorum proportion. quæ continentur in conſonantia diapaſῶn ℥ C. ficti, cum vox ab eo ſurſum adſcendit, atque ad ipſum deorſum deſcendit.

		ad
1	à ♯ C. ad D. Sem. min. cujus proport. eſt, ut	25 27
2	à ♯ C. ad b mol. E. ſemiſeſquit. min. cuj. prop.	125 144
3	à ♯ C. ad E. tertia minor intenſa, cujus prop.	5 6
4	à ♯ C. ad F. ſemiquarta intenſa, cujus prop.	25 32
5	à ♯ C. ad ♯ F. quarta maj. ſeu intenſ. cuj. prop.	3 4
6	à ♯ C. ad G. ſemiquint. maj. ſeu intenſ. cuj. prop.	25 36
7	à ♯ C. ad ♯ G. quinta maj. ſeu intenſ. cuj. prop.	2 3
8	à ♯ C. ad A. ſexta minor intenſa, cujus prop.	5 8
9	à ♯ C. ad b mol. ♮ *duri* ſem. mi. ſeu re. cuj. prop.	125 216
10	a ♯ C. ad ♮ *durum* ſept. min. intenſ. cuj. prop.	5 9
11	à ♯ C. ad C. ſemi octava, cujus prop.	25 48
12	à ♯ C. ad ♯ C. octava. cuj. prop. eſt dupla, ut	1 2

Tabula intervallorum, ac eorum proportionum quæ continentur in conſonantia diapaſῶn ℥ *D. cum vox ab eo ſurſum adſcendit ac ad ipſum deorſum deſcend.*

		ad
1	à D. ad b mol. E. ſemit. majus, cujus prop. eſt, ut	15 16
2	à D. ad E. tonus minor ſeu remiſſus, cuj. prop.	9 10
3	à D. ad F. tertia minor remiſſa, cujus proport.	27 32
4	à D. ad ♯ F. tertia major remiſſa, cujus prop.	81 100
5	à D. ad G. quarta major, ſeu intenſa, cuj. prop.	3 4
6	à D. ad ♯ G. tritonus maj. ſeu intenſ. cuj. prop.	18 25
7	à D. ad A. quinta min. ſeu remiſſ. cujus prop.	27 40
8	à D. ad *b mol.* ♮ *duri* ſexta min. intenſ. cuj. prop.	5 8
9	à D. ad ♮ *durum* ſexta maj. intenſa, cujus prop.	3 5
10	a D. ad C. ſeptima min. remiſſa, cujus proport.	9 16
11	à D. ad ♯ C. ſeptim. maj. remiſſa, cujus prop.	27 50
12	à D. ad D. octava, cujus proport. eſt dupla, ut	1 2

Tabula intervallor. ac eorum proportionum quæ continentur in conſonantia diapaſῶn ℥ b mollis E, cum vox ab eo ſurſum adſcendit, ac deorſum ad ipſum deſcendit.

		ad
1	à *b molli E.* ad E. ſem. minus, cuj. prop. eſt, ut	24 25
2	à *b molli E.* ad F. ton. min. ſeu remiſſ. cuj. prop.	9 10
3	à *b molli E.* ad ♯ F. ſemiſeſq. min. cuj. prop.	108 125
4	à *b molli E.* ad G. tertia major intenſ. cuj. prop.	4 5
5	à *b molli E.* ad ♯ G. ſemiquart. mag. cuj. prop.	96 125
6	à *b molli E.* ad A. trit. maj. ſeu intenſ. cuj. prop.	18 25
7	à *b molli E.* ad *b mol.* ♮ *duri* quinta intenſa.	2 3
8	à *b molli E.* ad ♮ *durum* quadr. intenſ. cuj. prop.	16 25
9	à *b molli E.* ad C. ſexta maj. intenſa, cuj. prop.	3 5
10	à *b molli E.* ad ♯ C. pentaton. cujus proport.	72 125
11	à *b molli E.* ad D. ſeptim. maj. intenſ. cuj. prop.	8 15
12	à *b molli E.* ad *b molle E.* octava, cujus prop.	1 2

Tabula intervallor. atque eorum proportion. quæ continentur in conſonantia diapaſῶn ℥ E, cum vox ab eo ſurſum adſcendit, ac deorſum ad ipſum deſcendit.

		ad
1	à E. ad F. ſemit. majus, cujus proportio eſt, ut	15 16
2	à E. ad ♯ F. tonus minor, ſeu remiſſus, cuj. prop.	9 10
3	à E. ad G. tertia minor intenſa, cujus proport.	5 6
4	à E. ad ♯ G. tertia major intenſa, cujus proport.	4 5
5	à E. ad A. quarta maj. ſeu intenſa, cujus proport.	3 4
6	à E. ad *b mol.* ♮ *duri* ſemiquinta intenſa, cuj. prop.	25 36
7	à E. ad ♮ *durum* quinta intenſa, cujus proport.	2 3
8	à E. ad C. ſexta minor intenſa, cujus proport.	5 8
9	à E. ad ♯ C. ſexta major intenſa, cujus proport.	3 5
10	à E. ad D. ſeptima minor intenſa, cujus proport.	5 9
11	à E. ad *b mol.* E. ſemioctava, cujus proport. eſt, ut	25 48
12	à E. ad E. octava, cujus proport. eſt dupla, ut	1 2

Tabula

Tabula intervallor. atque eorum proportio. quæ continentur in conſonant. diapaſῶν ϗ F, cum vox ab eo ſurſum adſcendit ac deorſum ad ipſum deſcendit.

		ad	
1	à *F.* ad 𝄪 *F.* ſemit. minus, cujus, proport. eſt,ut	24	25
2	à *F.* ad G. tonus major, ſeu intenſus, cujus prop.	8	9
3	à *F.* ad 𝄪 G. ſemiſeſquit. major, cujus proport.	64	75
4	à *F.* ad *A.* tertia major intenſa, cujus proportio.	4	5
5	à *F.* ad *b mol.* ♮ *duri* quar. min. ſeu remiſ. cuj. prop.	20	27
6	à *F.* ad ♮ *durum* trit. min. ſeu remiſſ. cujus prop.	32	45
7	à *F.* ad C. quinta intenſa, cujus proportio.	2	3
8	à *F.* ad 𝄪 C. quadrito. intenſus, cujus proport.	16	25
9	à *F.* ad *D.* ſexta major remiſſa, cujus proportio.	16	27
10	à *F.* ad *b mol. E.* ſeptima min. intenſa, cujus prop.	5	9
11	à *F.* ad *E.* ſeptima major intenſa, cujus proport.	8	15
12	à *F.* ad *F.* octava, cujus proportio, eſt dupla, ut.	1	2

Tabula intervallorum atque eorum proportionum quæ continentur in conſonant. diapaſῶν ϗ ficti F, cum vox ab eo ſurſum adſcendit ac deorſum ad ipſum deſcendit.

		ad	
1	à 𝄪 *F.* ad G. ſemiton. minim. cuj. prop. eſt,ut	25	27
2	à 𝄪 *F.* ad 𝄪 G. ton. maj. ſeu intenſ. cuj. prop.	8	9
3	à 𝄪 *F.* ad *A.* tert. minor intenſa, cujus prop.	5	6
4	à 𝄪 *F.* ad *b mol.* ♮ *duri* ſemiq. remiſſ. cuj. prop.	125	162
5	à 𝄪 *F.* ad ♮ *durum.* quart. remiſſ. cujus prop.	20	27
6	à 𝄪 *F.* ad C. ſemiquinta intenſa, cujus prop.	25	36
7	à 𝄪 *F.* ad 𝄪 C. quinta intenſa, cujus prop.	2	3
8	à 𝄪 *F.* ad D. ſexta minor remiſſ. cujus prop.	50	81
9	à 𝄪 *F.* ad *b mol. E.* ſemiſeptim. remiſſ. cuj. prop.	125	216
10	à 𝄪 *F.* ad *E.* ſeptim. min. intenſa, cujus prop.	5	9
11	à 𝄪 *F.* ad *F.* ſemioctava, cujus proportio.	25	48
12	à 𝄪 *F.* ad 𝄪 *F.* octava, cujus proportio dupla.	1	2

Tabula intervallor. atque eorum proportion. quæ continentur in conſonant. diapaſῶν ϗ G, cum vox ab eo ſurſum adſcend. ac deorſum ad ipſum deſcendit.

		ad	
1	à G. ad 𝄪 G. ſemitonium min. cuj. prop. eſt, ut	24	25
2	à G. ad *A.* tonus min. ſeu remiſſ. cujus proport.	9	10
3	à G. ad *b mol.* ♮ *duri* tertia minor intenſ. cuj. prop.	5	6
4	à G. ad ♮ *durum* tertia maj. intenſa, cujus prop.	4	5
5	à G. ad C. quarta intenſa, cujus proportion.	3	4
6	à G. ad 𝄪 C. triton. intenſus, cujus proportion.	18	25
7	à G. ad *D.* quinta intenſa, cujus proportion.	2	3
8	à G. ad *b mol. E.* ſexta minor intenſ. cujus proport.	5	8
9	à G. ad *E.* ſexta major intenſa, cujus proportion.	3	5
10	à G. ad *F.* ſeptima minor remiſſa, cujus proport.	9	16
11	à G. ad 𝄪 *F.* ſeptima major remiſſa, cujus prop.	27	50
12	à G. ad G. octava, cujus proportio eſt dupla, ut	1	2

Tabula intervallorum, ac eorum proportion. quæ continentur in conſonant. diapaſῶν ϗ ficti G, cum vox ab eo ſurſum adſcendit, ac deorſum ad ipſum deſcendit.

		ad	
1	à 𝄪 G. ad *A.* ſemit. majus, cujus proport. eſt,ut	15	16
2	à 𝄪 G. ad *b mol.* ♮ *duri* ſemiſeſq. min. cuj. prop.	125	144
3	à 𝄪 G. ad ♮ *durum* tert. min. intenſ. cuj. prop.	5	6
4	à 𝄪 G. ad C. ſemiquart. intenſa, cujus prop.	25	32
5	à 𝄪 G. ad 𝄪 C. quart. intenſa, cujus proport.	3	4
6	à 𝄪 G. ad *D.* ſemiquinta intenſa, cujus prop.	25	36
7	𝄪 G. ad *b mol. E.* ſemiſexta, cujus proport.	125	192
8	à 𝄪 G. ad *E.* ſexta minor intenſa, cujus prop.	5	8
9	à 𝄪 G. ad *F.* ſemiſeptima intenſa, cujus prop.	75	128
10	à 𝄪 G. ad 𝄪 *F.* ſeptima min. remiſſ. cuj. prop.	9	16
11	à 𝄪 G. ad G. ſemioctava, cujus proportion.	25	48
12	à 𝄪 G. ad 𝄪 G. octav. cuj. eſt prop. dupla, ut	1	2

Tabula intervallorum, atque eorum proportion. quæ continentur in conſonant. diapaſῶν ϗ A. cum vox ab eo ſurſum adſcendit, at deorſum ad ipſum deſcendit.

		ad	
1	à *A.* ad *b mol.* ♮ *duri* ſemit. min. cuj. prop. eſt, ut	25	27
2	à *A.* ad ♮ *durum* tonus major, cujus proportion.	8	9
3	à *A.* ad C. tertia minor intenſa, cujus proport.	5	6
4	à *A.* ad 𝄪 C. tertia major intenſa, cujus proport.	4	5
5	à *A.* ad *D.* quarta remiſſa, cujus proportion.	20	27
6	à *A.* ad *b mol. E.* ſemiquinta intenſa, cujus prop.	25	36
7	à *A.* ad *E.* quinta intenſa, cujus proportion.	2	3
8	à *A.* ad *F.* ſexta minor intenſa, cujus proportion.	5	8
9	à *A.* ad 𝄪 *F.* ſexta major intenſa, cujus proport.	3	5
10	à *A.* ad G. ſeptima minor intenſa, cujus proport.	5	9
11	à *A.* ad 𝄪 G. ſeptima major intenſa, cujus prop.	8	15
12	à *A.* ad *A.* octava, cujus eſt proport. eſt dupla, ut	1	2

Tabula intervallorum, atque eorum proportion. quæ continentur in conſonant. diapaſῶν ϗ b mollis ♮ duri, cum vox ab eo ſurſum adſcendit, ac deorſum ad ipſum deſcendit.

		ad	
1	à *b mol.* ♮ *duri* ad ♮ *dur.* ſem. min. cuj. prop. eſt,ut	24	25
2	à *b mol.* ♮ *duri* ad C. ton. minor, cujus proport.	9	10
3	à *b mol.* ♮ *duri* ad 𝄪 C. ſemiſeſq. min. cuj. prop.	108	125
4	à *b mol.* ♮ *duri* ad *D.* tert. maj. intenſa, cuj. prop.	4	5
5	à *b mol.* ♮ *duri* ad *b mol E.* quar. intenſ. cuj. prop.	3	4
6	à *b mol.* ♮ *duri* ad *E.* trit. intenſus, cujus prop.	18	25
7	à *b mol.* ♮ *duri* ad *F.* quint. remiſſa, cujus prop.	27	40
8	à *b mol.* ♮ *duri* ad 𝄪 *F.* quadrit. remiſſ. cuj. prop.	81	125
2	à *b mol.* ♮ *duri* ad G. ſexta maj. intenſ. cuj. prop.	3	5
10	à *b mol.* ♮ *duri* ad 𝄪 G. pentatonus, cujus prop.	72	125
11	à *b mol.* ♮ *duri* ad *A.* ſept. maj. remiſſ. cuj. prop.	27	50
12	à *b mol.* ♮ *duri* ad *b mol.* ♮ *duri* octava, cuj. prop.	1	2

Tabula intervallorum, atque eorum proportion. quæ continentur in conſonantia diapaſῶν ϗ ♮ duri, cum vox ab eo ſurſum adſcendit, ac deorſum ad ipſum deſcendit.

		ad	
1	à ♮ *duro* ad C. ſemiton. majus, cujus prop. eſt, ut	15	16
2	à ♮ *duro* ad 𝄪 C. tonus minor, cujus proportion.	9	10
3	à ♮ *duro* ad D. tertia minor intenſa, cujus proport.	5	6
4	à ♮ *duro* ad *b mol. E.* ſemiquart. intenſ. cujus prop.	25	32
5	à ♮ *duro* ad E. quarta intenſa, cujus proportion.	3	4
6	à ♮ *duro* ad F. ſemiquinta remiſſa, cujus proport.	45	64
7	à ♮ *duro* ad 𝄪 F. quinta remiſſa, cujus proport.	27	40
8	à ♮ *duro* ad *G.* ſexta minor intenſa, cujus proport.	5	8
9	à ♮ *duro* ad 𝄪 G. ſexta major intenſa, cujus prop.	3	5
10	à ♮ *duro* ad *A.* ſeptima minor remiſſa, cujus prop.	9	16
11	à ♮ *duro* ad *b mol.* ♮ *duri* ſemioctava, cujus prop.	25	48
12	à ♮ *duro* ad ♮ *durum* octava, cujus proport. eſt, ut	1	2

Hucuſque, qua potuimus brevitate, egimus de intervallis Muſicis, & eorum proportione, ac majoris claritatis causâ eorum tabulas appoſuimus, ſed quoniam illa, ſeu eorum proportiones, quæ in minimis, ſeu radicalibus numeris ea repreſentant, inveniuntur in nervis, ſeu chordis, & altera alteri, ſeu adduntur, ſeu ſubducuntur, & ſine horum cognitione, tabulæ, quæ præceſſere, nec compoſitionis, & ſubductionis, τῷ διὰ πασῶν quas tibi ſupra promiſimus intelligi poſſunt, è re fore judicavimus prius de illis agere eadem methodo, qua nunc uſque uſi ſumus, quorum praxis eſt, quæ ſequitur, accipe nervum, ſeu chordam, tende eam pro libitu ſupra magide, tenſam circino divide in duas æquales partes, prima pars comparata cum ſecunda, h. e cum tota chorda faciet proportionem arithmeticam duplam, h. e. 1 ad 2. quæ conſtituit diapaſῶν ſymphoniam, vulgò *octavam*; divide eamdem chordam, in tres æquas partes, duæ partes comparatæ cum tribus, h. e. cum tota chorda facient proportionem arithmeticam ſeſquialteram, h. e. 2 ad 3. quæ conſtituit diapente ſymphoniam, vulgò *quintam*; divide eamdem chordam, in quatuor æquales partes, tres partes comparatæ cum quatuor, h. e. cum tota chorda facient analogiam arithmeticam ſeſquitertiam, h. e. 3 ad 4. quæ conſtituit diateſſarῶν ſymphoniam, vulgò *quartam*; divide eamdem chordam, in quinque partes æquales, quatuor partes comparatæ cum quinque partibus, h. e, cum tota chorda facient analogiam arithmeticam ſeſquiquartam h. e. 4 ad 5. quæ conſtituit ditonum, vulgò *tertiam majorem*; divide eamdem chordam in ſex æquas partes, quinque partes comparatæ cum ſex partibus, h. e. cum tota chorda facient analogiam arithmeticam ſeſquiquintam, h. e. 5 ad 6. quæ conſtituit ſemiditonum, vulgò *tertiam minorem*. De reliquis idem eſto judicium. Addere verò intervalla intervallis, ſeu ea inter ſe componere, fit multiplicando alterius antecedens cum alterius antecedente, & conſequens cum conſequente, ex duobus illis antecedentibus fit unum antecedens, & ex duobus conſequentibus unum conflatur conſequens, cujus praxis hoc modo ſeſe habet: Compone diapaſῶν conſonantiam vulgò *octavam*, h. e. proportionem duplam 1 ad 2. cum diapente conſonantia, vulgò quinta, h. e. cum proportione ſeſquialtera 2 ad 3. duc minores numeros, h. e. antecedentia in ſe, h. e. 1 in 2. quæ faciunt 2. duc deinde majores numeros, h. e. conſequentia in ſe, h. e. 2 in 3. quæ faciunt 6. numeri producti ſunt 2 & 6. qui faciunt diapaſῶν cum diapente, vulgò octavam cum quinta, h. e. proportionem duplam, cum ſeſquialtera, quorum exemplum eſto, quod ſequitur

	ad
diapaſω̃n, h. e. octavæ proportio ——	1. 2.
diapente, h. e. quintæ proportio ——	2. 3.
Numeri producti faciunt octavæ	2. 6.
cum quinta proportionem, quæ in numeris minimis, ſeu radicalibus eſt ——	1. 3.

Ergo octava, addita quintæ, producit octavam cum quinta, ut vides.

Conſonantia diapaſω̃n verò compoſita cum diateſſarωn vulgò *quarta* nullam producit conſonantiam, cujus rei reddit rationem Boëthius de Muſica lib. 2. c. 25. Compone diapente vulgò *quintam*, h. e. proportionem ſeſquialteram 2 ad 3. cum diateſſarωn vulgò *quarta*, h. e. cum proportione ſeſquitertia 3 ad 4. duc minores numeros, h. e. antecedentia in ſe, h. e. 3 in 2. quæ faciunt 6. duc deinde majores numeros, h. e. conſequentia in ſe, h. e. 4. in 3. quæ faciant 12. numeri producti ſunt 6 & 12. qui faciunt octavam, h. e. proportionem duplam, quæ in minimis ſeu radicalibus numeris ſe habet ut 1 ad 2. quorum exemplum eſto, quod ſequitur.

	ad
Quintæ proportio ——	2. 3.
Quartæ proportio ——	3. 4.
Numeri producti faciunt octavæ proportionem in num. minimis eſt ——	6. 12. / 1. 2.

Ergo quinta addita quartæ producit octavam.

Compone ditonum, vulgo tertiam majorem, h. e. proportionem ſeſquiquartam 4 ad 5. cum ſequitono ſeu ſemiditono, vulgò tertia minori, h. e. cum proportione ſeſquiquinta 5 ad 6. duc minores numeros, h. e. antecedentia in ſe, h. e. 5 in 4. quæ faciunt 20. Duc deinde majores numeros, h. e. conſequentia in ſe, h. e. 6 in 5. quæ faciunt 30. numeri producti ſunt 20. & 30, qui faciunt quintam, h. e. proportionem ſeſquialteram, quæ in numeris minimis ſeu radicalibus eſt, ut 2 ad 3. quorum exemplum eſt, quod ſequitur.

	ad
Tertiæ majoris proportio ——	4. 5.
Tertiæ minoris proportio ——	5. 6.
Numeri producti faciunt quintæ proportionem, quæ in numeris minimis eſt ——	20. 30. / 2. 3.

Ergo ditonus vulgo *tertia major* additus ſeſquitonio vulgo tertiæ minori producit quintam; de reliquis idem eſto judicium.

Dividere verò, ſeparare, ſemovere, removere, reſecare, ſeu adimere, ſubducere, ſubtrahere, intervalla intervallis fit multiplicando per decuſſim, cujus ſubtractionis praxis hoc modo ſe habet. Adime à diapaſω̃n conſonantia vulgò *octava*, h. e. à proportione dupla 1 ad 2. diapente, vulgò *quintam*, h. e. proportionem ſeſquialteram 2 ad 3. decuſſatim eas multiplicando, numeri remanentes ſunt 3 & 4. qui conficiunt diateſſarωn vulgò *quartam*, h. e. proportionem ſeſquitertiam 3 ad 4. cujus exemplum eſto, quod ſequitur.

	ad
Octavæ proportio ——	1. 2.
	✕
Quintæ proportio ——	2. 3.
Numeri remanentes ——	3. 4.

Ergo adempta quinta ab octava remanet quarta, cujus proportio eſt 3 ad 4.

Adime à diapaſω̃n conſonantia, vulgò *octava*, h. e. à proportione dupla 1 ad 2. diateſſarωn conſonantiam, vulgò *quartam*, h. e. proportionem ſeſquitertiam 3 ad 4. decuſſatim eas multiplicando, remanebunt numeri 4 & 6. qui conficiunt quintam, h. e. proportionem ſeſquialteram, quæ in numeris minimis ſe habet, ut 2 ad 3. cujus exemplum eſto, quod ſequitur.

	ad
Octavæ proportio ——	1. 2.
	✕
Quartæ proportio ——	3. 4.
Numeri remanentes ſunt ——	4. 6.
Numeri radicales ——	2. 3.

Ergo ab octava, h. e. à proportione dupla 1 ad 2. adempta quarta, h. e. à proportione ſeſquitertia, h. e. 3 ad 4. remanet *quinta*, cujus proportio in numeris radicalibus eſt, ut 2 ad 3.

Adime à diapente vulgò *quinta*, h. e. à proportione ſeſquialtera 2 ad 3. ditonum, vulgò *tertiam majorem*, h. e. proportionem ſeſquiquartam 4 ad 5. decuſſatim eas multiplica, numeri remanentes ſunt 10 & 12. qui faciunt ſeſquitonum, vulgò *tertiam minorem*, h. e. proportionem ſeſquiquintam, quæ in numeris radicalibus eſt 5 ad 6. cujus exemplum eſto, quod ſequitur.

	ad
Quintæ proportio ——	2. 3.
	✕
Tertiæ majoris proportio ——	4. 5.
Numeri remanentes ——	10. 12.
Numeri radicales ——	5. 6.

Ergo à quinta h. e. à proportione ſeſquialtera 2 ad 3. adempta *tertia majore*, h. e. proporrione ſeſquiquarta 4 ad 5. remanet *tertia minor*, cujus proportio in num. minimis eſt ſeſquiquinta, ut 5 ad 6.

Adime à diapente, vulgò *quinta*, h. e. à proportione ſeſquialtera 2 ad 3. ſeſquitonum, vulgò *tertiam minorem*, h. e. proportionem ſeſquiquintam 5 ad 6. decuſſatim eas multiplica, numeri remanentes ſunt 12 & 15. qui faciunt ditonum, vulgò *tertiam majorem*, h. e. proportionem ſeſquiquartam, quæ in numeris minimis ſe habet, ut 4 ad 5. cujus exemplum eſto, quod ſequitur.

	ad
Quintæ proportio ——	2. 3.
	✕
Tertiæ minoris proportio ——	5. 6.
Numeri remanentes ——	12. 15.
Numeri radicales ——	4. 5.

Ergo adempta à *quinta*, h. e. à proportione ſeſquialtera 2 ad 3. *tertia minori*, h. e. proportione ſeſquiquinta 5 ad 6. remanet *tertia major*, h. e. proportio ſeſquiquarta, ut vides. At cum numeri producti ex compoſitione, ſeu remanentes ex ſubtractione fuerint majores etſi proportionem ſemper obſervant, atque volueris eos ad numeros minimos ſeu radicales reducere, hoc modo facies: Sint pro exemplo numeri producti ex compoſitione, ac remanentes ex ſubtractione proportionum, quas ſupra in exemplum adduximus, numeri producti ex compoſitione *octavæ* cum *quinta* fuere 2 & 6, quære aliquem diviſorem communem, cujus inveniendi praxim te poſtea docebimus, quibus in numeris nullus, niſi 2 poteſt eſſe communis diviſor, qui eos in minima æqua poſſit dividere. Numeri igitur producti ex hoc communi diviſore erunt numeri minimi, ſeu radicales, quos *quotientes* vocant, hi verò ſunt 1. & 3; cujus rei praxis hoc modo ſe habet.

Numeri producti ex compoſitione octavæ, cum quinta

ſunt 2 & 6. qui faciunt *octav.* cum *quinta*	2.	6.
Communis diviſor ——	2.	
Numeri minimi ſeu radicales ——	1.	3.

Numeri producti ex compoſitione *quintæ* cum *quartæ* fuere 6. & 12. qui faciunt octav. hoc eſt proportionem

duplam ——	6.	12.
Communis diviſor ——	6.	
Numeri minimi, ſeu radicales ——	1.	2.

Numeri producti ex compoſitione *tertiæ majoris* cum *tertia minori* fuere 20 & 30, qui faciunt *quintam* h. e. pro-

portionem ſeſquialteram ——	20.	30.
Communis diviſor ——	10.	
Numeri minimi, ſeu radicales producti	2.	3.

Numeri remanentes ex ſubtractione *quartæ* ab *octava* ſunt 4 & 6. qui faciunt quintam h. e. proportionem ſeſ-

quialteram ——	4.	6.
Communis diviſor ——	2	
Numeri minimi ſeu radicales ——	2.	3.

Numeri remanentes ex ſubtractione *tertiæ majoris* à *quinta* ſunt 10, & 12. qui faciunt *tertiam minorem* h. e. propor-

tionem ſeſquiquantam. ——	10.	12.
Communis diviſor ——	2.	
Numeri minimi ſeu radicales ——	5.	6.

Numeri remanentes ex ſubtractione *tertiæ minoris* à quinta ſunt 12 & 15, qui faciunt *tertiam majorem* h. e. propor-

tionem ſeſquiquartam ——	12.	15.
Communis diviſor ——	3.	
Nnmeri minimi, ſeu radicales ——	4.	5.

In exemplis allatis per Senarii numeros progreſſi ſumus, in quo cum omnes conſonantiæ perfectæ, & imperfectæ inveniantur, hujus rei demonſtrationem tibi gratam fore exiſti-

existimantes hic apposuimus, ejus numeri sunt 1, 2, 3, 4, 5, 6, diapasῶn consonantia vulgò *octava* invenitur in proportione dupla quæ est à 1 ad 2. Diapente vulgò *quinta* consistit in sesquialtera proportione, quæ est à 2 ad 3. Diatessarῶn, vulgò *quarta* consistit in sesquitertia proportione, quæ est à 3 ad 4. Sesquitonus, seu semiditonus, seu triemitonium, vulgò *tertia minor* consistit in proportione sesquiquinta, quæ est à 5 ad 6. ac sicut *quinta* & *quarta* faciunt *octavam*, ita *tertia major*, & *tertia minor* inter se compositæ faciunt *quintam*. Nec solum in hoc mysterioso numero adscendendo reperiuntur consonantiæ, sed etiam descendendo. Etenim à 6 ad 5 est proportio *tertiæ minoris*, 6 ad 4 est *quinta*, 6 ad 3 diapasῶn, vulgò *octava*, 6 ad 2 *octava* cum *quinta*, 6 ad 1 *octava* cum *quinta*, 5 ad 4. *tertia major*, 5 ad 3 *sexta major*, 5 ad 2 *octava* cum *quinta*, 5 ad 1 *octava* cum *tertia majore*, 4 ad 3 *quarta*, 4 ad 2 *octava*, 4 ad 1 disdiapasῶn vulgò *decima quinta*, 3 ad 2 *quinta*, 3 ad 1 *octava* cum *quinta*, 2 ad 1 *octava*. *Sexta minor*, quæ hic non habet locum est imperfectissima omnium consonantiarum, ac se habet, ut 5 ad 8. Mirum verò videri potest nullam consonantiam duplicatam præter *octavam* efficere consonantiam, sed omnes dissonantiam. Nam *duæ quintæ* faciunt *nonam*, *duæ quartæ*, *septimam*, *duæ tertiæ majores* faciunt quatuor tonos, *sexta minori* minores: duæ tertiæ minores faciunt dissonantiam minorem *quintâ*, majorem, *quartâ*. Eodem modo, si composueris duas *sextas majores*, vel *minores alias dissonantias* procreabunt. Quia omnium harum proportiones compositæ, seu multiplicatæ amittunt & genus & speciem proportionis; *octava* verò consonantia composita non mutat genus proportionis, sed tantum speciem. Manet enim vel tripla, vel quadrupla, & sic ulterius progrediendo. Ac quoniam in hoc nostro parergo commatis mentionem fecimus, operæ pretium fore existimavimus explicare, quid sit *comma* apud Musicos. Nam *comma* apud Rhetores, & Grammaticos, lippis & tonsoribus, ut ajunt, notum est. Id nominis apud Græcos sonat *segmentum*, seu *incisum*. Hinc sumptâ metaphorâ apud Musicos Theoricos est excessus, quo intervallum intensum superat remissum ejusdem speciei, quem excessum, seu mavis differentiam appellare, Musici Practici, qui intervallorum judicium, inconsulta ratione, auditui tantum permittunt, & si eorum aures in fidibus vel minima sentiunt, dignoscere non possunt. Sensus enim nostri non sunt adeo perspicaces, ut exactum reperire possint in quolibet objecto proposito. Id enim rationis est proprium at propinquum solummodo inveniunt, & exactum à ratione oblatum accipiunt, ut optimè notavit Ptolemæus initio Libri primi Harmonicorum. Illius proportio est, ut 80, ad 81. unum omnium apponam exemplum brevitatis gratia, reliqua curiosus Lector per se juxta subductionis regulam facilè experiri poterit, si subduxerit proportioni majori minorem, subducamus igitur tono majori minorem & habebimus quæsitum

Tonus major	8	9
Tonus minor	9	10
Comma	81	80

Quod si de alicujus intervalli proportione dubitaveris, an certa sit, nec ne, ac volueris eam ad examen revocare, hac in re hoc modo te geres: Primum vide, an intervallum illud, de cujus proportione dubitas, sit simplex, an compositum. Si est simplex (hujusmodi tantum sunt semitonia) revoca ejus proportionem ad chordotomiam, de qua supra locuti sumus, quæ tibi patefaciet consulto auditu certitudinem. Exempli gratia, fac te dubitare de proportione semitonii majoris, quæ est sesquidecimaquinta, ac in numeris minimis sese habet, ut 15 ad 16 divide chordam in sexdecim æquales partes, compara quindecim ejus partes cum sexdecim, h. e. cum tota chorda; consule auditum, eam percutiendo invenies certam esse proportionem: at verò in intervallis compositis non solum hâc viâ eundum est, sed possunt etiam dissolvi in partes, ex quibus, seu constant, seu componuntur. Exempli gratia, fac te dubitare de proportione semidiatessarῶn magnæ, quæ est super vigintinovempartiens nonagesimas sextas, ac in numeris se habet, ut 96 ad 125. Vide ergo ex quibus intervallis componitur & ubi locorum in vocibus reperitur. Hoc intervalli componitur ex duobus semitoniis minori, & majori, quæ tonum minorem conficiunt, & ex tono majori & ex Semitonio minori, in vocibus verò invenitur à b molli E. ad ✕ G. dissolve id in easdem partes gradatim procedendo atque invenies esse, quæ sequuntur,

	ad
à b molli E. ad E. semit. minus, cujus prop. est, ut	24. 25.
à E ad F. semiton. majus cujus prop.	15. 16.
à F. ad G. tonus major, cujus proportio est.	8. 9.
à G. ad ✕ G. semiton. minus cujus prop.	24. 25.

Duc igitur duos minores numeros antecedentes in se, h. e. 24 & 15. qui faciunt 360, ut vides — 24. 15 / 120 / 24 / 360

Duc deinde numeros 360 productos ex prioribus in 8. qui faciunt, ut apparet 2880, duc hos in 24. qui faciunt, ut patet numeros 69120, quæ est tota summa minorum terminorum. — 360 / 8 / 2880 / 24 / 11520 / 5760 / 69120

Duc deinde majores numeros consequentes in se, h. e 25 in 16, qui faciunt, ut claret numeros 400 — 25 / 16 / 150 / 25 / 400

Duc dictos numeros 400 in 9, qui faciunt, ut vides 3600 — 400 / 9 / 3600

Duc hos 3600 numeros in 25, qui faciunt ut vides, numeros 90000. Et hæc est summa majorum terminorum. Jam igitur habes proportionem semidiatessarῶn magnæ in majoribus numeris, quæ sese habet ut 69120 ad 90000. — 25 / 18000 / 7200 / 90000

qui ad numeros, seu terminos minimos, seu radicales sunt reducendi, cujus praxis hoc modo se habet. Prius ex illis majoribus terminis, seu numeris eliciendus est quotus per eorum divisionem, divisio verò est, qua divisor subducitur à dividendo, quoties in eo continetur, & habetur quotus, quod toties perages, donec nullus numerus ex duobus illis, h. e. ex dividendo, & ex divisore sit reliquus. Tunc enim ultimus divisor est quotus, at numerus minor, qui in prima divisione fuit divisor in secunda fit dividendus, & reliquus ex prima, in secunda divisione fit divisor, & sic vice versa in reliquis divisionibus donec nullus numerus sit reliquus, exempli gratia

Prima divisio. — 208 / 3198 / 90000 (1 / 69120

Secunda divisio — 4 / 678 / 69120 (3 / 20880

Tertia divisio — 14 / 264 / 20880 (3 / 6480

Quarta divisio — 7 / 282 / 6480 (4 / 1440

Quinta divisio — 1440 (2 / 720

In hac quinta divisione, ut vides, divisio eo usque processit, ut dividendus sit idem cum divisore, tunc hic ultimus divisor est numerus quotus duorum illorum numerorum, quos in divisionem assumpsisti, ac ideo communis quoque divisor. Divide ergo utrumque illorum numeros-

merorum, per communem diviſorem, & ex unoquoque remanebit proportio in numeris minimis, ſeu radicalibus, cujus praxis hoc modo ſe habet:

```
                    3
                    141
                    280
Numerus major       90000 (125. N. Quot. Radic.
Communis diviſor    72270
                    77
```

```
                    41
Numerus minor       03
Comm. diviſor       69120      (96. N. Quot. Radic.
                    7220
                    7
```

In hoc præcedenti ſchemate quatuor inſunt praxeis; prima componendi ſimul plures proportiones. Secunda ſubducendi numerum quotum; tertia inveniendi communem diviſorem; quarta inveniendi proportiones in terminis, ſeu numeris minimis, ſeu radicalibus, quam nobis dedit Theodorus Hillensbergius amicus noſter ὑπέρφιλος, qui dotes quoque arithmeticas reliquis ſui ingenii addidit.

Tabula, in qua continentur omnia intervalla quæ reperiuntur in hodiernis inſtrumentis Muſicis, Organo, Clavicymbalo, & Harpa duplicis ordinis, eorum proportiones & nomina inter Muſicos Theoricos & practicos.

Num. interva.	Nomina inter Muſicos Theoricos.	Nomina inter Muſicos Practicos.	Prop. compar.	
1	Semitonium Minimum.	Secunda Minor.	25 ad	27
2	Semitonium Minus.	Secunda Minor.	24	25
3	Semitonium Majus.	Secunda Minor.	15	16
4	Tonus Major.	Secunda Major intenſa.	8	9
5	Tonus Minor.	Secunda Major remiſſa.	9	10
6	Semiſeſquitonus Major.	Semiſeſquitonus Major.	64	75
7	Semiſeſquitonus Minor.	Semiſeſquitonus Minor.	108	125
8	Semiſeſquitonus Minimus.	Semiſeſquitonus Minimus.	125	144
9	Seſquitonus, ſeu Semiditon. intenſus.	Tertia Minor intenſa:	5	6
10	Seſquitonus remiſſus.	Tertia Minor remiſſa.	27	32
11	Ditonus intenſus.	Tertia Major intenſa.	4	5
12	Ditonus remiſſus.	Tertia Major remiſſa.	81	100
13	Semidiateſſarωn Magna.	Semiquarta Magna.	96	125
14	Semidiateſſar. Major, ſeu intenſa.	Semiquarta Major, ſeu intenſa.	25	32
15	Semidiateſſar. Minor, ſeu remiſſa.	Semiquarta remiſſa.	125	162
16	Diateſſar. Major, ſeu intenſa.	Quarta Major, ſeu intenſa.	3	4
17	Diateſſarωn Minor, ſeu remiſſa.	Quarta Minor, ſeu remiſſa.	20	27
18	Tritonus Major, ſeu intenſus.	Tritonus Major, ſeu intenſus.	18	25
19	Tritonus Minor, ſeu remiſſus.	Tritonus Minor, ſeu remiſſus.	32	45
20	Semidiapente Major, ſeu intenſa.	Semiquinta Major, ſeu intenſa.	25	36
21	Semidiapente Minor, ſeu remiſſa.	Semiquinta Minor, ſeu remiſſa.	45	64
22	Diapente Major, ſeu intenſa.	Quinta Major, ſeu intenſa.	2	3
23	Diapente Minor, ſeu remiſſa.	Quinta Minor, ſeu remiſſa.	27	40
24	Semiexachordus.	Semiſexta.	125	192
25	Hexachordus Minor intenſa.	Sexta Minor intenſa.	5	8
26	Hexachordus Minor remiſſa.	Sexta Minor remiſſa.	50	81
27	Hexachordus Major intenſa.	Sexta Major intenſa.	3	5
28	Hexachordus Major remiſſa.	Sexta Major remiſſa.	16	27
29	Tetratonus Major, ſeu intenſus.	Quatritonus Major, ſeu intenſus.	16	25
30	Tetratonus Minor, ſeu remiſſus.	Quadritonus Major, ſeu remiſſus.	81	125
31	Semieptachordus Major, ſeu intenſa.	Semiſeptima Major, ſeu intenſa.	75	128
32	Semieptachordus Minor, ſeu remiſſa.	Semiſeptima Minor, ſeu remiſſa.	125	216
33	Pentatonus.	Pentatonus.	72	125
34	Heptachordus Minor intenſa.	Septima Minor intenſa.	5	9
35	Heptachordus Minor remiſſa.	Septima Minor remiſſa.	9	16
36	Heptachordus Major intenſa.	Septima Major intenſa.	8	15
37	Heptachordus Major remiſſa.	Septima Major remiſſa.	27	50
38	Semidiapaſῶn.	Semioctava.	25	48
39	Diapaſῶn.	Octava.	1	2

Hæc ſunt, quæ de *Analogia Arithmetica, & intervallis circa Muſicam* dictu digna notare videbantur, quorum correctionem limatiſſimo eruditorum hac in arte auditui, unà cum judicio conjuncto lubentes ſubmittimus. Nunc ad commemorationem auctorum, qui reſtant, pro deſtinati ratione ſtylus dirigendus eſt.

TRY-

TRYPHON Sine cognomento ex παρωνύμοις, in Ἀλαὴ Ἀρραφηνίδες, Ἄγμα, Ἀπωλλωνία, Ἀνίας. Sine operis nomine, in Αὖλις, Ἦλις, & alibi. Fuit Grammaticus, & Poëta Alexandrinus, Ammonii filius, claruit sub Augusti temporibus, & ante, ut tradit Suidas, qui ejus opera recenset.

V.

ULPIANUS. Sine cognomento ex Arabicis in Ταῖνοι, quis fuerit, haud facile dictu est. Celeberrimus enim ille jurisconsultus nihil habet cum hoc commune, præter nomen.

URANIUS; Arabicorum libros scripsit, quorum lib. primus citatur, in Ἄναθα: Secundus in Αἰανῖτις, & in Αἰαμλών, ubi perperam legitur Αἰακιδῶν δευτέρῳ, id est, *Æacidarum secundo*, pro Ἀραβικῶν δευτέρῳ, i. e. *Arabicorum secundo.* Tertius Arabicorum liber citatur, in Ἀβαρλῶι, & in Ἀτραμῖ). Existimo fuisse ipsissimum quem Suidas Syrum gente, medicum arte celebrat: at nulla ejus opera recenset, nec quo tempore vixerit, adstruit.

X.

XANTHUS. Citatur, in Σιδών. ex Lyciacorum lib. IV. Sine cognomento in Λυδία, ex secundo, in Ἀρδύιον, & in Στρόγγυλα, ex tertio, in Εὐπάτρια, ex quarto, in Ἀσκαλών, Ἀστερία, Ἀστελέζη. Fuit Lydus gente, ut inquit noster, in Λόης ζ@, & in Ἀσκαλών, ex Sardibus principe Lydiæ civitate, & Candaulæ filius, ut tradit Suidas. Sitne Candaules iste Lydorum rex ille, qui à Gyge jussu reginæ ejus uxore occisus fuit, quod nudam se Gygi conspiciendam concessisset, qua de causa Gyges reginâ, & regno potitus est, ut rerum monumentis tradidit Herodotus lib. I. tuum esto judicium. Athenæus lib. 12. ex Artemone Cassandreo inquit historias, quæ Xantho tribuuntur, scripsisse Dionysium Scythobrachionem. Fuit verò iste Mitylenæus, auctore Suida in Διονύσιος Μιτυληναῖος, de quibus videndus Vossius de Hist. Græcis, lib. IV. c. V. Jonsius de Script. Hist. Philosoph. lib. primo c. 19.

XENAGORAS. Sine cognomento, & operis nomine testis adducitur, in Ἀκύλιον, Καρπασία, & Χύτροι. Fuit Historicus, scripsit temporum historiam, ut patet ex Harpocratione, in Κραναπαλίδαι; ubi ejus liber quartus temporum citatur; tertium celebrat Macrobius Saturnal. lib. V. c. 19. ex quo explicat illud Virgil. Æneid. lib. IX. v. 585.

——— Symethia circum
Flumina, pinguis ubi & placabilis ara Palici.

Scripsit etiam de insulis, cujus liber extare dicitur, in Vaticana bibliotheca. Testis Vossius de Hist. Græcis lib. III. nescio ex quo auctore; hunc esse librum, quem noster intelligit, cum eum advocat, nullus dubito. De ejus ætate, & patria ne hilum quidem apud scriptores.

XENION. Sine cognomento ex ejus Creticis, in Ἀρκάδες, & in Δραγμός, *Italicorum* etiam libros scripsisse constat ex Macrobii Satur. lib. I. c. 9. apud quem perperam *Xenon* pro Xenion legitur, in quorum lib. I. tradebat, Janum in Italia primum Dis templa fecisse, & ritus instituisse sacrorum: ideo eum in sacrificiis præfationem meruisse perpetuam. De ejus ætate, & patria non constat.

XENOPHANTUS. Sine cognomento, & operis titulo, in Ἀλαὴ Ἀραφηνίδες, cujus nulla apud alios, quod sciam, fit mentio.

XENOPHON. Grylli filius, Philosophus Atheniensis Socraticus, qui primus philosophorum vitas, seu historiam scripsit, auctore Suida, & Laërtio, in ejus vita. Fuit condiscipulus & æmulus Platonis, cui vitio dabat, quod Dionysii Tyranni mensa, & conversatione uteretur, tanquam si esset parasitus, ut in Platone annotavimus. Fuit Xenophon optimus Philosophus, optimus Historicus, & optimus Dux; propter styli dulcedinem *apis Attica*, ut inquit Suidas, vel *musa Attica*, ut inquit Laërtius, cognominatus est, *cujus sermo*, judicio Ciceronis de Oratore, *erat melle dulcior.* Ejus voce Musas quasi locutas ferunt, ut inquit idem Cicero libro citato, sed major ei laus provenit ex τῆς στρατηγικῆς. Decem enim hominum millia ab extremis Persarum finibus, cum quibus Cyrum minorem in bello contra Artaxerxem Mnemonem ejus fratrem secutus fuerat, in patriam præter omnium opinionem multis exantlatis laboribus, & ærumnis reduxit. Inter ejus opera recensentur *Cyripædia*, & *Cyri anabasis.* Cyripædia Latinè sonat Cyri institutionem, cujus libros octo conscripsit, ubi describitur qualis princeps debet esse, pro cujus idea assumpsit Cyrum majorem. *Cyri anabasis* autem Latinè sonat *Cyri adscensum*, i. e. expeditionem Cyri minoris, cujus libros septem conscripsit. Floruit Olymp. XCVIII. auctore Suida. Ei debemus Thucydidis libros latentes, ut tradit Laërtius, in ejus vita. Ex Cicer. lib. 2. Tuscul. Quæst. didici, Africanum in manibus semper habuisse Socraticum Xenophontem, cujus in primis laudabat hoc, eosdem labores non esse æque graveis Imperatori, & militi, quod ipse honos laborem leviorem faceret imperatorium. Citatur ab auctore nostro, ex *Anabaseωs* lib V. in Δρῦλαι, ex Hellenicor. lib. I. in Χείμερα, ex Sexto, in Εὐλαία, ex *Hipparcho*, in Φάληρον, ex lib. XVI. suppresso operis nomine, in Ὄλυρος, & alibi de quo videsis Voss. de Hist. Græcis lib. I. c. 5.

Z.

ZENODOTUS. Duos hujus nominis celebrat Suidas, primum, Ephesium Epopœum & Grammaticum Philetæ discipulum sub primo Ptolemæo, qui primus Homerum correxit, & Alexandrinæ Bibliothecæ præfuit, ac ejusdem Ptolemæi filios docuit, secundum, Alexandrinum Grammaticum, qui in urbem vocatus fuit, ut recognosceret ea, quæ ab Aristarcho ex Homero expungebantur tanquam adulterina. Scripsit adversus Platonem de Diis, de Homerica consuetudine, Homericarum dubitationum solutiones, in Hesiodi Theogoniam, & alia multa, ut tradit idem Suidas, in Ζηνόδοτος. Quis verò horum fuerit, qui ab auctore nostro advocatur, in Δωδώνη ignoro.

ZOPYRUS. Sine cognomento, & operis nomine in Ἀφροδισιάς. Diversos hujus nominis celebrat Vossius de Historicis Græcis lib. III. inter scriptores incertæ ætatis, quis illorum sit ille, quem noster ad partes vocat, non facilè dixeris. Et doctus & expertus nimiam diligentiam sæpè nocere manum tollo de tabula, quam non modo eruditissimi *Abrahami Berkelii*, sed & omnium doctorum virorum penicillo lubens illuminandam relinquo.

Index castigationum in Stephani loca depravata, trunca, & lacunosa. Prior Columnarum numerus paginam, subsequentes indicant notas.

3.7.9.12.	24.53.56.	51.28.29.30.33.34.	74.79.	98.56.	119.26.27.28.31.
4.17.18.20.	25.67.	52.38.	75.86.	99.63.65.	120.33.
5.26.28.	26.69.72.	53.46.	76.88.	100.72.	123.52.53.54.55.56.
7.37.39.	30.95.	54.49.	77.97.99.	101.77.82.	125.68.
8.42.46.48.	31.2.	56.61.	78.11.	102.89.	127.89.
10.59.	32.5.8.9.	58.76.	80.18.19.23.	103.92.93.94.95.	131.6.7.
11.68.69.	33.11.12.14.	59.79.82.	81.25.	104.3.5.	132.18.
13.79.	35.30.32.35.39.40.	61.94.	84.54.55.	105.12.13.14.17.	133.22.25.27.
14.86.	38.55.	62.95.	86.66.	106.18.19.21.	134.30.33.
15.91.	39.62.63.	63.3.5.	87.76.	107.29.30.	136.44.
16.98.	41.69.	64.13.14.	88.79.81.	109.39.	138.55.57.
17.6.	44.85.86.87.	65.22.24.	89.88.	110.46.47.48.52.54.	139.62.66.
18.10.13.	46.95.	67.34.	92.15.21.	113.72.	140.68.73.
20.22.	47.2.	68.37.40.	93.24.28.	115.91.92.	141.76.
21.31.	48.11.	69.44.	94.32.	116.3.4.	142.79.84.
22.36.	49.16.17.23.	71.57.	95.37.38.	117.10.12.	143.86.88.
23.50.	50.25.	72.65.	96.46.	118.18.23.	144.95.

Præter hæc, quædam ejusdem Stephani loca deposita, sine divini Senis ope, pristinæ sanitati restituuntur in sequentibus foliis, quorum numerus est: 755. in *Androtio*, & in *Apollonius Rhodius*. 759. in *Claudius Julus*. 760. in *Demagetus*. 762. in *Eudemus*, *Eudoxus*, *Eupolis*. 767. in *Menemæchmus*. 770. in *Phlegon*. 773. in *Sophocles Larissæus*. 785. in *Uranius*.

F I N I S.

COLLATIONES
JACOBI GRONOVII,
Cum codice
MANUSCRIPTO STEPHANI,
Ex Bibliotheca
ABBATIÆ PERUSINÆ.

JACOBO GRONOVIO

Præstantissimo & Eruditissimo Viro

THOMAS de PINEDO LUSITANUS

S.

C*Ertior factus sum, Te boni viri officio numquam defuisse, ac tam illustri titulo jure meritoque gloriari, quem ego majoris facio, quàm* Ducis; *eò pretiosius nihil inter mortales existimari debebat, quoniam si pretium ex raritate procedit, rari boni:*

—— Numero sunt vix totidem, quot
Thebarum portæ, vel divitis ostia Nili.

Ex illius officiis, quæ Tu, Vir Præstantissime, sollicitis computas articulis, unum est fidem liberare. Jam annus agitur & amplius, postquam mihi promisisti Collationes tuas *cum codice* Stephani *manuscripto, unà cum* Stephano meo *edendas, quæ quia tuæ sunt, ei tale pretium addent:*

Quale manus addunt ebori decus, aut ubi flavo
Argentum, Pariusve lapis circumdatur auro.

Quo in opere ulterius quotidie progredior, ac verè cum eodem Poëta *possum dicere:*

—— Et jam non amplius ullæ
Apparent terræ, cœlum undique & undique Pontus,

& fidem tuam liberabis, & mihi pergratum facies, si eas ad me quamcitò miseris. Vale βασιλικῶς. *Ex nostro Museo* VII. *Cal. Nov.* 1676.

Amplissimo & Eruditissimo Viro

D. THOMÆ de PINEDO,

JACOBUS J. Fr. F. GRONOVIUS

S. P. D.

QUandoque igitur ita postulas, & exiguæ illius operæ, quam anni CIↃIↃCLXXIV mense Januario Perusiæ nimium attritis Stephani reliquiis impendi, redditionem quoque facturam censes, ut isti elegantissimo urbium serto, quod doctissimus undiquaque Grammaticus, dignum nomine suo contexuit & collegit, tam expilato & spoliato aliquantula decoris pristini pars restituatur, age sanè Vir Præstantissime, & quam lætus libensque ipse ea tibi recollecta mitto, tam placidus tu quoque accipe. Ne enim unquam id animi nobis insinuet, ut quum Illustris Antonius Magliabechius, & Reverendissimi Abbates D. Eugenius Gamurrinius & D. Anselmus Campionius, omnes æterno obsequio & studiosa veneratione colendi, tam prolixi erga me fuerint, ut partim propria ad bene merendum indole, partim commendationibus eorum magnifica D. Petri basilica peregrino mihi patuerit, ipse nunc fores meas auxilio Stephani, cujus doctrina & magni semper usus apud me fuit, ita profecto digna est, quæ te everriatore salubrior & ornatior incedat, claudam. Quare absque decremento habebis omnia maxima minima quæque, & ita, ut rudusculo libram ferire te velim, quò scias ea mancipio tibi à me addici. Opinor enim in hoc etiam negotio faciendum, quod de ipsa vita prodiderunt sapientissimi veterum, compara ntes eam ludo & tesserarum jactibus, in quibus oportet tum jacere venustissima; tum iis, quæ jacta sunt, uti decenter & vertere ad commodum suum, ne unione quidem neglecto. Horum verò alterum nostræ potestatis non est; sed oblata casu flectere in compendium utique consilii, opisque & manuum nostrarum videtur. Sic in vestiganda prisci temporis elegantia, necessario quidem evolvendi sunt libri ante inventam Typographiam scripti, & optandum erat, ut tantum optimi sincerique nobis occurrerent; sed qualescunque obveniant, vel judicii & ingenii nostri est, ut meliora ex multis mutationibus legantur, vel cautelæ, ne quid ex omnibus pereat & copiosiori posteritatis eruditioni subtrahatur. Præcipuè in his auctoribus, quorum scripta exemplaria non oppidò frequentissima ab priorum temporum incendiis & vastationibus relicta sunt. Qualis unus hic Stephanus est, ita vexatus, ut non tam Epitome prioris operis, quàm Excerpta ipsius Epitomes appellari debeant, in postremis præsertim partibus, alio aliud vel omittente vel annotante. Itaque quum certò semper mihi constiterit à Stephano hunc librum inscriptum fuisse Ἐθνικὰ, ut ante aliquot annos multis editorem Leidensem docui; tum huic quo de nunc agimus, volumini præfigendus erat titulus Ἐκ τῶν ἐθνικῶν Στεφάνου κατ' ἐπιτομήν; qui titulus ad literam exstat in codice Perusino. Certe si nihil aliud adeptus fuissem; at eo solo reor mihi excursionem illam Perusinam per Apennini annique frigora bis repetitam satis repensam esse, quum hoc addiscerem. Non enim quum Stephanus hunc laborem occupavit, Geographiam solam pro scopo habuit, quam Grammatices suæ aliam eamque non contemnendam partem, scilicet rationem formandi appellativi nominis ex urbium vocabulis, de qua non admodum conveniebat inter antiquos. Scripsit ergo Stephanus Ἐθνικὰ; planè exemplo Orionis, item veteris Grammatici, de quo dissertè satis testatur Etymologus in voce Ἄστυ scribens: οὕτως Ὠρίων περὶ ἐθνικῶν. Unde & in tertio ex versiculis, quos fragmento ipsius Stephani ex Bibliotheca Seguieriana subjectos videmus, perperam legitur

Τῶν τοπικῶν Στεφάνοιο σοφῆς στάζοντα μελίττης.

Non enim τοπικὰ ullum locum hic habent; & sanè in duobus antigraphis tum Rulæi, tum Copesii, utriusque mihi commendatissimi nominis, ipse legi τῶν ἐθνικῶν, ut omnino sic opiner, legi quoque in autographo, de cujus lectionis veritate dubitavisse nefas & putidum est. Id Stephani opus in epitomen contractum fuit, ut novimus, & ex illa multi pro lubitu separatim sibi aliqua corrogaverunt, ut res ipsa præter hanc inscriptionem, quæ egregiè conveniunt, declarat. Cæterum præter hanc circumcisionem Stephani laboribus factam nescio an existimaverit Vir Maximus G. *I. Vossius*, certè videtur existimavisse commentarios quoque in hæc ἐθνικὰ elaboratos exstitisse, dum verba Eustathii in periegesin Dionysii ista, φησὶν οὖν ὁ παρὰ τῷ γράψαντι τὰ ἐθνικὰ Οὐρανίῳ οὕτω ὀνομαζόμενος, hoc modo vertit: *Ait ille, qui in Ethnicorum*

nicorum Scriptorem commentarium edidit (Uranius is nominatur.) Certe & falſum vanumque id eſt, & indignum aut reprehenſore aut correctore. Porrò ut didicerimus, quo progreſſu & filo ἐθνικὰ ſua Stephanus deduxerit (de quo incertus hærebat Xylander, neque dum poſt eum quiſquam indicavit) egregiè ſuppetias tulit Peruſinus ille codex. Nam ſequutus quidem eſt ſeriem elementorum, ſed nihilominus in libros velut ſectiones commodiores diduxit. Quæ ut omnes uno oculi jactu pateant, optimum putavi eas hic ſimul reponere. Nam quum in Ms. fronte prima poſt titulum rubrica præmiſſum fuiſſet Ἀρχὴ τοῦ α′ ſequitur Βιβλίον β′ ante vocem Ἀερία. Βιβλίον δ′ ante Ἀλεξάνδρεια. Βιβλίον ε′ ante Ἀναγυροῦς. Βιβλίον ς′ ante Ἀρβάκη. Βιβλίον ζ′ ante Ἀσαί. Βιβλίον η′ ante Βαβαί. Βιβλίον θ′ ante Βίβαστος. Βιβλίον ι′ ante Βρίγες. Βιβλίον ια′ ante Γέα. Βιβλίον ιβ′ ante Δάαι. Βιβλίον ιγ′ ante Δινδρύμη. Βιβλίον ιδ′ ante Ἔαρες. Βιβλίον ιε′ ante Ἔμβατον. ις′ ante Εἴδητες. ιζ′ ante Ζάβιδα. ιη′ ante Ἠδόι. ιθ′ ante Θάλαμαι. κ′ ante Ἴαβις. κβ′ ante Καβαλός. λ′ ante Μάγαρσος. λγ′ ante Νάαρδα. λδ′ ante Νίβις. λε′ ante Ξανθοί. λς′ ante Ὄα. In quibus ratio à me exigi non debet, quod libri III & XXI & aliquot poſt XXII aliique additi non ſint. Video enim in ſcedis meis annotatos illos non eſſe, ut vel conniverim ad eos, vel in Ms. non invenerim, quod liquidè non ediderim. In quo tamen id rurſum advertimus, inſigniter grandem jacturam eſſe in littera K factam; etſi in Ms. tria modo folia (majoris formæ erant) pura conſpiciantur. Nam vel incredibile multa urbium vocabula contulit Stephanus literam K principem habentia, vel ad ſingula imprimis magni commentarii adjuncti fuerunt, ut ſic literæ K & Λ juſtam octo librorum menſuram impleverint. Vel denique falſus ſit librorum numerus hîc notatus oportet; quod tamen cogitare vix ſuſtineo. Etenim ſic diſtinuiſſe labores ſuos Stephanum, prout ex Ms. Peruſino demonſtravi, pulcherrimo prorſus ac firmiſſimo teſtimonio corroborat fragmentum ipſius genuini Stephani, quod modò citabam, cum maximo publico commodo ab avunculo meo *Samuele Tenulio V. Cl.* vulgatum, in quo videas ante vocem Ἔαρες præfigi quoque Βιβλίον ιά, ut ſi iſtius fragmenti volumen integrum ad nos perveniſſet, haud dubie illic omnia ſenſui meo convenientia reperturi fuerimus. Tantum in eo commiſſus eſt error quod ſcripſerit ΒΙΒΛΙ′ΟΝ ΙΑ, quum debuerint & ante ſic fuerit ΒΙΒΛΙ′ΟΝ ΙΔ, *qui lapſus* facile & oriri poteſt & condonari meretur. Habes φιλοφίλτατε Pinedo, duos præcipuos *ſtimulos*, qui me peragrantem veſtigia Annibalis propter Arni fluenta Aretium ac montes inter Cortonenſes lacumque Traſimenum, & præter exſpectationem Peruſiæ incidentem huic ſcripto libro redire Florentiam & contemto quidquid id fuit impenſæ & moleſtiarum, ad petitum à Magliabequio meo exemplar collationem inſtituere perpulerunt. Nunc ad reliqua ſodes perge, ut intelligas, an præconceptam ex iſto principio ſpem judiciumque & omen fortuna ſi non conſummaverit, ſaltem non omnino fefellerit.

COL-

COLLATIONES JACOBI GRONOVII,

Cum codice

MANUSCRIPTO STEPHANI.

IN voce Ἄβαι. Οὕτως Ἄβαι.] Ms. Peruſ. οὕτως Ἄβας Ἄβαι.

Ἀμφιστάντε.] Ἀμφιστάντε

Ὡς Ἡρωδιανός.] Ὡς Ἡρώδης.

In v. Ἀβάντις. Ἐν αἰγι ** δευτέρῳ.] Ἐν Αἰγιμιῷ δευτέρῳ. Ut recte Leidenſem editorem monuerim, ſcribendum eſſe Αἰγιμιῷ, de quo hæc fragmenta in v. Δυμᾶν, & Jo. Marshamus, vir Eruditiſſimus in Canone Chronologico pag. 333. Memini quoque Pariſiis Henr. Valeſium τὸν πάνυ mihi oſtendiſſe inter Obſervationes, ad editionem pene paratas, integrum caput de hoc Ægimio, quod nomen ſæpius corruptum illic reſtituebat.

Ὠνόμασεν Ζεύς.] Ὠνόμασεν νιν Ζεύς. Cujus diſcrepantiæ veritas dependet à cognitione ſequentis verſiculi. Si enim is inchoatus fuit à voce Ζεύς, quod potuit factum prorſus fuiſſe, rectè vocula νιν interpoſita claudit hunc verſum. Sin; ego nihil moror.

Ποιάντιον.] Πυάντιον.

Ἀπὸ τοῦ Ἄβαντος.] Ἀπὸ τοῦ ἄβαντος.

Εὐπέτηλων.] ἀπέτηλων.

Ἀμαντία ἐκλήθη.] Ἀμαντία ἐλέχθη.

δὲ Ἀμαντινήν.] δὲ μαντίνην.

In v. Ἄβαρνος. Παρὰ τὸ ἄψυρτος.] Vocula τὸ abeſt.

Ἄλος ἁλιεῖς.] Ἄλος ἀλεῖς. Recte. Vide in ea urbe.

Τὰ γὰρ εἰς η φιληδεῖ τῷ ιτης τύπῳ.] Omnino mendosè: & falſum eſt, urbium nomina in η deſinentia habere gentile in ιτης finiens. Immo ne quidem nunc agitur de terminatione in η, ut verum Peruſiæ legatur: τὰ γὰρ φιληδεῖ τῷ εἰς ιτης τύπῳ, h. e. *ea enim gaudent formatione in* ιτης· nempe vocabula in ις, ut Ἄβαρνίς Et id poſtulant quoque ſequentia, in quibus ad exemplum allegatur à Stephano Μέμφις & cauſa varietatis in tribus aliis.

Χαλκιδεύς.] Χαλκηδεύς.

Ἔστι δὲ καὶ πόλις καὶ χώρα καὶ ἄκρα.] Ἔστι δὲ ἄπολιν καὶ χώρα ἄκρα.

In v. Ἀβασηνοὶ σαβαῖοις χαλεπαμῶται.] Ἀβαίους χαλεπαμῶντα.

Ἀβασηνῶν.] βασηνῶν

Καὶ κέρπαθον.] Κεκέρπαθον.

Κοχλίεο.] Κοχλίεω.

In v. Ἄβδηρα. Ἐκ ταύτης γὰρ καί.] Ἐκ ταύτης δὲ καί, & ſuper voculam δὲ habet ſuperſcriptum γὰρ.

In v. Ἄβιοι. Δῆμον ἐν δικαιότατον.] Δῆμον ἐνδικώτατον. Quod omnino reponendum.

Ὑπομνηματιστῶν.] Ὑπομνηματικῶν.

In v. Ἀβοριγῖνες. Μέχρις οὖν.] Μέχρι μὲν οὖν.

Τὴν κλίσιν.] Τὴν κλῆσιν.

Ἀβοριγῖνες καὶ ἀβοριγίσιν.] Ἀβοριγῖνες καὶ ἀβοριγῖσιν.

Ναυτέων.] Ναυτεῶν. Sic & ſtatim ἀβοριγινεῶν.

Οἷς ἀναμιχθέντες.] Οἷς ἀμιχθέντες.

Χρησάμενοι μὴ πειθ.] Negativa abeſt à Ms.

In v. Ἄβολις. Ὡς ναῦ κλαυδίτης.] Ὡς ναυκλαυδίτης.

Μάκελος μακελεύς.] Μακάρελος μακαρελεύς.

Χάλκιος.] Χάλκιδος.

Ἀβρεττίνη.] Ἀβροττίνη.

Ἀβιανός.] Ἀρριανός.

Ἄβροι.] Ἄβρος.

Βαρύνεται δὲ ὡς.] Βαρβαρεὺς ὡς, & ſupra δ literam habetur ηται.

In v. Ἀβρότονον, ὡς γὰρ ἄθμονον.] Καὶ γὰρ ἄθμονον.

In v. Ἄβυδοι· ἐναντίον ἔρημον.] Ἐναντίον ἔρυμα.

Ἔστι δὲ Ἰαπυγίας.] Ἔστι δὲ καὶ Ἰαπυγίας.

In v. Ἀβώνου τεῖχος τοῦ γεροντίου τεῖχος.] Τοῦ γεροντίου τεῖχος.

In v. Ἀγάθεια. Δουκαλιωνείας.] Δουκαλινείας.

In v. Ἀγάθη. Τιμοσθένης.] Διμοσθένης.

Ὡς φίλων λιγυσίων.] Ὡς φι .... λυσίων.

Λιγυσίας] Λυσίας.

Λύκαιος.] Λίκαιος.

Ἐκλίθη.] Ἐκλήθη.

In v. Ἀγάθυρσοι. Μέγαρσος.] Μάγαρσος. Et recte. Ex quo patet pro Σικελίας corrigendum eſſe Κιλικίας.

In v. Ἀγαμήδη. Μακαρείας.] Μακρείας.

Νικόλαος ἐννάτῳ.] Νικόλαος ε΄, i. e. πέμπτῳ.

Ἀγάμεια.] Ἀγάμμεια. Sic etiam ἀγάμμη Ms.

In v. Ἀγαμός. Καὶ κυνηγὸν * αὐτὴν.] Καὶ κυνηγὸν καὶ ..... αὐτὴν.

In v. Ἀγβάτανα. Στοιχείων.] Στοιχείῳ.

Ὑποτέτακται.] Ὑποτετάχθαι.

Παραιταμηνοὺς.] Παραιτακηνοὺς. Et recte.

Ἄγιον.] Ἄγιον.

In v. Ἄγκυρα. Ἀπὸ Κελτικῶν.] Ἀπὸ Κελτικῆς.

Νεήλυδας.] Νεήλυτας.

Λαβεῖν.] Λαβών.

Πάρελον παρελανός.] Πάρελον παρέλου παρελανός.

Σηλυμβρίου.] Σηλυμβρία.

Σκορπίου.] Σκορπίων.

Καμπανός.] Καμπινός.

Ἀφρικανός.] Ἀφρικός.

Ὦρος τὰ μέν τοι.] Ὦρος ... τὰ μέν τοι.

Ἀπὸ τοῦ Θυάτειρα.] Ἀπὸ τούτου τὰ θυάτειρα.

In v. Ἀγκυρῶν. Ἐπειδὴ λιθίνας ἐκεῖ ἔτεμνον.] Ἐπειδὲ λιθι ... ας ἔτεμνον.

In v. Ἀγνοῦς. Τῆς ἐν αὐτῷ.] Τῆς ἐν τῷ.

Πιτυωδοῦς.] Πιτυώδης

Τὸν ἐν Ἀθήνησι.] Τὸν Ἀθήνησι, quod prorſus præferendum, ut, Ἀγραυλὴ δῆμος Ἀθήνησι

Μυρρινοῦς.] Μύρρινας.

Αὐτοῦ ι ὑφαιρουμένου.] Αὐτοῦ ν ὑφαιρουμένου. Vulgatum intelligi non poteſt. Sed etiam ſcribendum videtur τρεπομένου δὲ εἰς σ non α.

Λέγεται σιμοῦντος. Οὐ γάρ.] Λέγεται σιμοῦντος, ἀλλὰ διὰ τοῦ σ μετὰ τοῦ ὑφέσεως τοῦ ν. Τὸ δὲ σιμοῦν σιμόεις διαιρεῖται, καὶ ὀποῦς ὀπόεις. Τάχα δὲ καὶ τὰ δοκοῦντα διαιρεῖσθαι κυριώτερα καθέστηκεν. Ὅθεν μετὰ τοῦ τ λέγεται σιμοῦντος. Οὐ γάρ, &c. Id quod eſt neceſſarium ſupplementum.

In v. Ἀγρηστός. Τυμνησὸς τυμνησεύς.] Τυμησὸς τυμνυσσεύς. Sic Ms. ſed in priore voce ſuper μ & η habet ſcriptum ν. Nempe legendum τυμνισσὸς τυμνισσεύς.

In v. Ἀγραῖοι. Ὡς ἐν ἑκκαιδεκάτῳ.] Ὡς ἐν ϛ΄. Ubi male quidem omiſſo numero denario diſcimus tamen ſcripſiſſe auctorem ἑκκαιδεκάτῃ.

In v. Ἀγραυλή. Δύο τόπους.] Δύο τόνους.

In v. Ἀγρίαι· οὗνε .... πισίδας καὶ ἀγριᾶνες.] Οὕνεκεων πισίδας καὶ ... ᾶνες.

In v. Ἀγρός. Ἄγροικος.] Ἄγρικος.

In v. Ἀγυιά. Καρνειάτης.] Καρυάτης. Quod ipſe auctor ſuo loco approbat.

In v. Ἀγύλλα. Τὸ ὄνομα τό.] Τὸ ὄνος τό.

Κρατήσαντες.] Κρατῆσαι δέ.

In v. Ἀγύρινα. Διονύσιος δὲ τὸ ἄγγελον ἔφη.] Διονύσιος δὲ τὸ ἀγγελος δὲ τὸ ἄγγελον ἔφη.

In v. Ἀγχιάλη. Πόλις Κιλικίας.] Πόλις Σικελίας.

Ἀγχιαλεά τε.] Ἀγχιαλεά τε τόν.

Μετωνομάσθη.] Μετωνομάσθη.

Ἡ Σχεία.] Ἡ χεία.

In v. Ἀγχίση. Διονύσιος ἐν.] Διονύσιος ἐν.

In v. Ἄδανα. Θήμαλις.] Θήμανις.

Ἔχοντο.] Ἔχων.

Ἔστι καί.] Καί ἐστι καί.

In

In v. Ἀδύρου πόλις. Ὀφείλοι.] Ὀφείλῃ
 Βαβυλωνίων.] Βαβυλῶνος.
In v. Ἄδουλις. Τῷ ὠ παρὰ λ.] Τῷ ω μεγα παρὰ λ.
In v. Ἀδραμύτλειον. Ἀλλὰ καὶ δι'.] Ἀλλὰ δι'.
 Ὡς Ἡρωδιανός.] Ὡς ἠρώδη.
In v. Ἀδράνη. Μιτυληναῖος.] Hæc vox abest à Ms.
In v. Ἀδράστεια. Ἀπὸ Ἀδράστου.] Ἀπὸ Ἀδρα τοῦ.
 Ἱδρύσατο Νεμεσ.] Ἱδρύσατο τὸ Νεμεσ.
In v. Ἀδρία. Διδυμοτοκεῖν.] Διδυμητοκεῖν.
 Πάντων εἶναι μικροτέρας τ.] Πάντων ἐστὶ μακρὰ τ.
Ἄδροτλα.] Ἄδροτα.
In v. Ἀδρύμης. Ἀδραμύσιος.] Ἀδρυμήσιος.
In v. Ἀζανία. Μασσαλίας.] Μασαλίας.
In v. Ἀζανοί. Ἡρωδιανὸς ἐν πρώτῃ συλλαβῇ διὰ τ̃ αι καθόλου.] Ἡρώδης διὰ τοῦ αι ἐν α συλλαβῇ καθόλου.
 Ἐξουάνου.] Ἐξουνάγων.
 Ἐχῖνος.] Ἐχῖνον.
 Στῆσαι.] Καταστῆσαι.
 Καὶ κληθῆναι.] δὲ κληθῆναι.

 Ἐξουάνου.] Ἐξαγανοῦ.
In v. Ἀζειῶται. Λέγονται.] Λέγεται.
In v. Ἄζιλις. Σαλούσιον.] Σαλούσιον.
In v. Ἄζωτος. Ἐστὶ καὶ ἄλλη.] Καὶ ἐστὶ καὶ ἄλλη.
In v. Ἀθαμανία. Ἰλλυρίας.] Ἰλλυριας.
In v. Ἀθάρραβις. Καὶ Ἡρωδιανός.] Καὶ ἠρώδοτος.
 Ἀθαρραμβῖται.] Ἀθαρραβῖται.
In v. Ἀθῆναι. Αὐτῶν πόλιν.] Hæ voces absunt à Ms.
 Κλεινήν.] Abest etiam.
 Λιγύων.] Λίγυζος.
 Κρήτηθι.] Κρείτηθι.
 Κρῆτιν.] Κρείτην.
 Ἐν εὐξείνῳ.] Ἐν τῷ εὐξείνῳ.
In v. Ἄθως. Νίκανδρος πέμπτῳ τ.] Νίκανδρος θ τ.
In v. Αἶα. Αἰήτου.] Ἀλήτου.
 Παγκληρία.] Παγκηρία.
In v. Αἰαμήνη. Αἰακιδῶν.] Αἰακικῶν.
In v. Αἰγάτης. Λέγεται.] Λέγονται.
In v. Αἰγαῖον. Λέγεται παρὰ αἶγα πολὺ.] Λέγεται παρὰ τὸ αἶγαν πολὺ. Id quod adpropinquat ad lectionem Isaaci Casauboni αἶγαν ποταμὸν φερομένην] φερόμενον. Deinde illa αἶγαι πολλαὶ non inchoant in Ms. alium versum, sed continenter adhærent præcedentibus.
In v. Αἰγιαλός. Καράμβιν.] Καράβην.
 Κρωβιαλόντε.] Κοβίαν τε.
In v. Αἰγικόρεως. Ἐξ αὐτῶν.] Ἐξ αὐτοῦ

 Αἰγικορεῖς.] Αἰγικορεῖς
 Τελέοντες, Ὁπλῖται.] Γελέοντες ὁπλῆται.
 Αἰγικορεὶς.] Αἰγικορεὶς.
In v. Αἰγίλιψ. Μετρώδη.] Πετρώδη.
 Αἰγιλίπιος ὡς κίνυφος κινύφιος ἄραβος.] Αἰγιλύπιος καὶ κίνυφος ἄραβος.
In v. Αἴγιναι. Τρεῖς. Νῆσος μία.] Τρεῖς. Μία.
 Κέρμος.] Κέραμος.
 Αἰγινητικόν.] Αἰγινητικός. Vere, & deinde illa καὶ αἰγινητικὸς non comparent in Ms. & omnino supervacanea sunt.
In v. Αἴγιον. Αἰγιέες.] Αἰγιέε.
In v. Αἰγὸς ποταμοί. Αἰγοσποταμίτης.] Αἰγοποταμίτης.
In v. Αἴγυπτος. Ποταμίτης.] Ποταμῖτις.
 Μελάμβολος.] Μελάμβαλος.
In v. Αἴγυς. Λακωνική.] Λακωνικῆς.
In v. Αἴδηψος. Δαιδάλῳ.] Δαιδα Ms. sine accentu.
 Σιδηρουργοὶ καὶ χαλκεῖς.] Σιδηρουργοὶ χαλκεῖς, quod impense placet, & in lingua Græca egregium est.
Αἰθαία.] Αἰθάλα.
 Αἰθαιεύς.] Αἰθαλεύς.
In v. Αἰθάλη. Φίλιστος.] Φίλιππος.
 Ἡρωδιανός.] Ἡρώδοτος.
 Ἐκ δὲ τοῦ αἰθάλη.] Vox ultima in Ms. non apparet, & potest abesse. Cæterum videtur aliquid ad sententiam deesse in his ἴσως ἐκ τῶν ἀναδιδομένων τοῦ Ἡφαίστου κρατήρων. Quid enim illa denotant, aut huc faciunt, nisi legas ἴσως ἐκ τῶν ἀναδιδομένων αἰθαλῶν ἐκ τῶν Ἡφαίστου κρατήρων? Hic jam clarus sensus est, & videtur hæc Stephanica ante oculos habuisse Etymologus, in voce Αἰθάλη scribens, ἴσως ἀπὸ τῶν ἀναδιδομένων αἰθαλῶν ἐκ τῶν Ἡφαίστου χαλκείων.
In v. Αἰθαλίδαι. Καὶ ὁ δημότης.] Καὶ ὁ δῆμος.
In v. Αἰθικία. Τὸ ἐθνικόν.] Τὸ ἔθνος.
In v. Αἰθίοψ. Ἔχαται.] Ignoratur hæc vox à Ms.
 Εἴρηκεν.] Εἴρηται.
Αἰθιόπιον.] Αἰθόπιον.

In v. Αἴλια. Τὸ Σελευκεύς.] Absunt à Ms.
 Ἄβρων πόλει.] Ἄβρων ἐν τῇ πόλει.
 Ἀλεξάνδρειαν, ἣν ἂν Ἀλεξανδρεύς.] Ἀλεξάνδρειαν ἣν, Ἀλεξανδρεὺς ἂν ἦν.
In v. Αἱμονία. Ὡς Ῥιανός.] Ὡς εὐρεανός. Sed vocula εὐ puncto subnotata. Verba Rhiani sunt ista:

Πύῤῥαν δή ποτε τήν γε παλαιότεροι καλέεσκον,
Πύῤῥης Δευκαλίωνος ἀπ' ἀρχαίης ἀλόχοιο.
Αἱμονίην δ' ἐξαῦτις, ἀφ' Αἵμονος, ὅν ῥα Πελασγὸς
Τείνατο, φέρτατον υἱόν. Ὁ δ' αὖ τέκε Θέσσαλον Αἵμων
Τοῦ δ' ἀπὸ Θεσσαλίην λαοὶ μετεφημίξαντο. Quæ conservavit nobis Scholiastes Apollonii Rhodii III, 1089.

 Ὀνόματα. Ὁ δὲ.] Οὖν Ὀματὸς ὁ δὲ.
 Κάμιμος.] Suspicabar Κάμιρος, de qua notum est, sed Ms. Perusinus præfert Κάμικος, cui haud dubie adsurgendum, nisi hoc modo eveniret, ut fragmenta hæc sibi obloquerentur, quæ hoc in loco agnoscunt conditorem Camicum, ac si inde urbs appellata esset: at in voce Ἀκράγας hanc quoque urbem ex observatione Duridis referunt inter eas, quæ ab appositis fluviis nominatæ sunt. Vincat tamen Manuscriptus.
 Οὕτως εὕρομεν.] Οὕτως ἕως εὕρομεν. Tu consules, Eruditissime Thoma, an scripserit οὕτω πως εὕρομεν.
In v. Αἶμος. Λέγεται δὲ οὐδ.] Λέγεται καὶ οὐδ.
 Καὶ Ὠρειθυίας.] Sic quoque Scholia Theocriti ad Idyllium 7. sed tamen à Manuscripto hæc verba absunt. Apollodorus quoque inter liberos Boreæ & Orithyiæ rationem hujus Æmi non habet.
In v. Αἴνηθος. Ὄρος. Αἰγύλος.] Forsitan ita fuit. Sed Ms. habet Αἰχύλου. Unde mihi suspicio oritur scriptum fuisse Αἴνηθος, ὄρος Αἰγύπτου. Nec terminatio ista infrequens urbibus Ægyptiis.
In v. Αἰνία. Αἰνιᾶνες.] Αἰνειάδες.
In v. Αἰξωνία. Ὡς ἀρθμινίς.] Quod hoc vocis sit, nec scio, nec docuit me aliquispiam: quod verò Ms. supponit, id notum & verum est, nempe ὡς ἀθμονίς.
In v. Αἰολία. Ἀφικύμεθα. Τὸ ἐθνικ.] Ἀφικόμεθα οἱ νεώτεροι τὸ ἐθν.
 Αἱ αἰολικαὶ ἀποικίαι.] Ἡ αἰολικὴ ἀποικία.
 Αἰολίωνες.] Αἰλίωνες.
Αἰόλιον.] Αἰώλιον. Sic Ms. & anteponit præcedenti Αἰολία.
 Αἰόλιον.] Αἰόλειον.
In v. Αἴπεια. Ὑβρεάτης.] Ὑδρεάτης. Et sic reponendum.
 Ἀφαιρεῖται τὸ α ὡς.] Ὑφαιρουμένου τὸ α εἰς.
In v. Αἶσα. Αἰσαῖος ὡς αἶα.] Αἰσαῖος καὶ αἶα. Ita Ms.
In v. Αἴσων. Τοῦ ο.] Τοῦ ω.
 Τὸ δὲ αἰσονίδης ἀπὸ τοῦ αἴσονος ἤδη.] Τὸν δ' αἰσονίδης ἀπὸ τοῦ αἴσονα ἤδη.
 Ἔχει.] Ἔχοι.
In v. Αἰτωλία. Αἰτωλίς.] Αἰτωλής.
 ω τὸ τ ἔχοντα.] ω τ ἔχοντα
 Οἱ αἰτωλίζοντες καὶ.] Transponendæ sunt hæ voces, legendumque καὶ αἰτωλίζοντες οἱ.
In v. Ἀκακήσιον. Ἀκαλησσεύς.] Λησσεύς.
In v. Ἀκαμάντιον. Τοὺς Σολύμους.] Τοὺς λύμους.
Postrema illa Ἄκανθος in Ms. cohæret priori, & recte.
 Τετρακοσίους εἴκοσι. Δευτέρα] Τῶν ἢ καὶ δευτ. Quod est τριακοσίαις ὀκτώ.
In v. Ἀκαρνανία. Εἶναι δὲ καὶ.] Εἶναι γὰρ καὶ
 Χλαίνας ἑλκεχίτωνας.] Quid ineptius his verbis? Sed quid elegantius mutatione, quam ex Ms. produco ἰάονας ἑλκεχίτωνας. Alludit enim ad Iliados ν versum 685, καὶ ἰάονες ἑλκεχίτωνες. Ad quæ inter alia Eustathius. Λέγει δὲ ἐνταῦθα καὶ ὁ γεωγράφος ἑλκεχίτωνας, παρὰ τὸ ἐφέλκεσθαι τοὺς πέπλους, ὡς ζῆλου τινός φησιν ὄντος τοῖς ἕλλησι θηλυστολεῖν.
 Δῶμεν.] Δῦμεν.
In v. Ἀκέλη. Ἡρωδιανὸς Ἀκελ.] Ἡρωδιανὸς δ' Ἀκελ.
In v. Ἀκέσαι. Ὡς Πηγασαῖος.] Absunt hæ duæ voces ab Ms. Et certe vel delendæ sunt, vel reponendum παγασαῖος · sed delere malo.
Ἀκεσαμεναί.] Ἀκεσσαμεναί.
 Ὡς Κλαζομένιος.] Ignorat utramque vocem Ms.
In v. Ἄκη. Αὕτη Πτολ.] Αὕτη δὲ Πτολ.
 Ἂν τύχῃ.] Ἂν ἐντύχῃ, quod est necessarium.
 Ἀπαλλαγήσεσθαι.] Ἀπαλλαγήσεσθαι.
 Ἧς ὁ καρπός.] Potest explicari. Sed Ms. clare ἧς ὁ καυλός. Id quod ego nullatenus rejicio. Nam certe vulgatum καρπὸς supervacuum est, & ipsæ κεφαλαὶ non sunt aliud quàm καρπός. Itaque qui dicit eam herbam esse ὀφιώδη τῷ καρπῷ, idem dicet, si subjunxerit ὀφιώδη ταῖς κεφαλαῖς. Jam verò si Manuscriptam lectionem sequimur, commode omnes herbæ partes percensemus ῥίζαν scilicet, καυλὸν & κεφαλάς.

Ἐδωδίμες.] Ἐδωσίμες.

In v. Ἀκκαβικών. Σαλμύς.] Σαλμύλω. Sed Σάλμυνα inferius dicitur.

In v. Ἀκμονία. Γίγνε).] Γίνεται.

Ἀλεξανδρεὺς.] Ἀλεξάνδρεια.

Τῇ Ἀρμονία.] Τὰς ἁρμονίας. Quidquid autem γραμματικῆ hoc loco vel Stephanus vel ejus contractor, patet usu admissum fuisse gentile Ἀκμονεὺς, ex nummis, quorum unum eximium memorat Vir doctissimus dissertat. VII. de præstantia numismatum; sed quem malè profectò explicat. Quæ enim unquam fando audita appellatio Romanæ familiæ *Serotinia*? ΕΠΙ ΣΕΡΟΤΗΝΙΟΝ ΚΑΠΙΤΩΝΟC. Unum aliquod marmor mentionem facit cujusdam Serotini, sine aliis adjunctis, quod huc non facit. Omnino debuerat distingui, & (literarum enim formam non rite inspectam mihi persuadeo) scribi ΕΠΙ ΣΕΡ. ΟΥΗΝΙΟΥ. Integra enim ejus hominis nota fuit Servius Ovinius Capito. Habes enim Ovinios bis in codice Justinianæo & aliquoties in Inscriptionibus pro nomine familiæ. Græce autem in nummi typo fecerunt ΟΥΗΝΙΟC, ut in aliis nummis Ovidium expressisse docemur ΟΥΗΙΔΙΟΣ.

In v. Ἀκόναι. Ἐν τῷ τρίτῳ.] Postremam vocem ignorat Ms.

Πήγανον.] Πήγανον.

In v. Ἄκρα. Σκυθίας. Ἑβδόμη Κύπρε.] Σκυθίας Κύπρος.

In v. Ἀκραγαντες. Καμαρίναν.] Καμαρίνην.

In v. Ἀκραιφία. Ἀκραίφνιον.] Abest à Manuscripto: item κόπρος, item καὶ ἀκραιφίος, item καὶ ἀκραιφνίες.

Φησὶ τὸ.] Φησὶ καὶ τὸ.

Ἀκρόθωοι.] Ἀκρόθοοι· & sic statim quoque Ms. ἀκρόθωος καὶ ἀκροθωίτης, ut nugari videas Dausquejum libro 2. Orthographiæ.

Ἀκὴ ἔτως ἡ.] Ἀκὴ δὲ ἡ.

Καὶ παραλίαν.] Καὶ παλίαν.

Ξεφυρωτης.] Ζεφυρώτης.

In v. Ἄκλα. Ἀκλαιῶτος.] Ἀκλαιώτης.

In v. Ἀλάβανδα. Ἀλαμβά τε.] Ἀλαμβά τε.

Ἀλαὶ, ἀραφίνιδες καὶ ἁλαὶ αἰξωνίδες.] Ἀλαὶ ἀραφηνίδες καὶ ἁλαὶ αἰξωνίδες.

Ἀληθένδε.] Ἀληθὲς δὲ.

In v. Ἀλαὶ. Παυσανίας πέμπτῳ.] Παυσανίας θ.

In v. Ἀλανός. Ἀρμαλίας.] Σαρματίας & sic scribendum.

In v. Ἄλσα. Ἐγγίνεται.] Ἐγγόνου, rectè.

In v. Ἀλεία. Καρπητανῶν.] Καρπητανῶν.

In v. Ἀλεξάνδρεια διὰ τὸ τὴν τ.] Διὰ τὸ τ.

Ἐξ αὐτῆς.] Ἐξ αὐτοῦ.

Καὶ ἐπὶ Ῥώμης λέγε) ἐρεψ.] Καὶ ἀπὸ Ῥώμης λέγε) ἐπίσης.

Ἀλεξωληεία.] Ἀλεξανδρεία.

Θρᾴκης πρὸς τῇ Λακεδαιμονίᾳ.] Μακεδονία corrigit Freinshemius in Curtianis, ubi pro Νεαρίων idem restituit ὀρείων & Ὀξιανὴ pro Ὀπιανὴ & Σαγασιάνη pro Μαναρλιὼν, & Ἀρειανοῖς pro Σωρανοῖς, ubi Ms. habet Σαρανοῖς.

Παρὰ Παροπανισάδαις.] Παρ' ὀπανισάδαις.

Ἐν τῷ τρίτῳ.] Ἐν τῇ Γ.

Κυρηναϊκῆς πόλεως.] Κυρηναϊκῆς πόλης.

Παρὰ τὸ Ἀλεξ.] Παρὰ τὴν ἀλεξ.

Οἱ δὲ ἐπιφυλλόκαρπον ἢ φυλλόκαρπον.] Ineptissima scriptura. Nec tamen Ms. Perusinus, ut alter iste codex apud Salmasium ad Solinum pag. 402. Οἱ δὲ ἐπιφυλλάκανθον καὶ φυλλόκαρπον, sed οἱ δὲ ἐπιφυλλάκανθον ἢ φυλλάκανον. Itaque quamvis sit hoc genus frutex, qui fructum ex mediis foliis producat, & Plinius *carpophyllum*, Theophrastus ἐπικαρπόφυλλον, appellent; videndum tamen, an non de eadem specie egerit Stephanus & potius scripserit φυλλάκανον. Nam ἄκανον novimus.

In v. Ἀλήσιος. Ἵνα πήγνυ) πολὺ ἅλας.] Ἵνα πηγνυμένε πολλὲ ἅλος.

In v. Ἀλθαία. ταῖς γραφαῖς.] Ταῖς συγγραφαῖς.

Ἀλθαιεία.] Ἀλθαιέα.

In v. Ἀλιζῶνες, Καὶ κρείας.] Καὶ μακαρείας. In parvis ad Homerum Iliad. β. 856. Scholiis vitiosè legitur εἰσὶ δὲ ἔτοι Βοιωτοὶ, pro Βιθυνοὶ, ut apparet ex Etymologico.

In v. Ἀλικάρνασος. Δύμαναν.] Δύμαιναν.

In v. Ἄλινδα. Ἀλινδεὺς.] Ἀλινδεὺς.

In v. Ἀλίμαλα. Ἰσαυρικῶν.] Ἰσαυρικῷ.

In v. Ἀλίσαρνα. Πόλις Τρωάδος.] Πόλις τῆς Τρωάδος.

In v. Ἀλαλία. Φωκέων.] Φωκυέων. Unde scribendum Φωκαέων, ut constat ex Herodoto lib. I. cap. 75. ubi quoque perperam vertunt *Phocenses*, quem errorem erravit quoque maximus Vossius in his ipsis Stephani fragmentis in voce Φρύγιοι ubi est Παρθένιος ὁ Φωκαεὺς, interpretatus *Phocensis*.

In v. Ἀλμωρία. Πολυΐσωρ τρισκαιδεκάτῃ.] Πό (ita Ms. supra ultimam literam posito λ.) ιγ. Vereor ne sit Πολύβιος.

In v. Ἀλλόβρυγες. Πολύβιος καὶ Διά.] Πολύβιος δὲ Διά.

Τεχνικός.] Τεχνίτης & super extremam syllabam posita κός.

In v. Ἀλοπη. Ἀμαζονίδων.] Ἀμαζωΐδων. Deinde ἀλοπεὺς.

In v. Ἄλος. Τοῦ Ὄθρυος.] Τῆς ὄθρυος.

Τὴν Ἰνώ.] Τῇ Ἰνοῖ.

Μαλλικηνόν.] Παλλικηνόν.

In v. Ἀλύβη. Χαλδαῖοι.] Χαλαῖοι.

Πολυροκλέπτη.] Πολυροκλέπτη.

Μετὰ κέλκλω.] Vox nullius significationis Ms. μὴ κέλχλω.

Ἀπτέρα.] Et hoc nihili est. Ms. egregia restitutione ἀπηύρα. Legenda [omnia κελέβην Ἀλυβηίδα μέστον ἀπηύρα. Theocritus Idyll. 2. Στέψον τὰν κελέβαν. Ubi Scholiastes: Στεφάνωσον τὴν κελέβην. Κελέβη δὲ ἐστιν ὄνομα πόλεως. Ἔστι δὲ καὶ ποτήριον ξύλινον κυλικῶδες. Εὐφορίων ἐν ποτηριογλύπτῃ. Ὅστις ἐμὴν κελέβην Ἀλυβηίδα μέστον ἀπηύρα. Quisque has varietates componet.

In v. Ἀλωπεκόννησος. Κτισθεῖσα.] Χρησθεῖσα.

Κελδύσουλα.] Κελδύσουλος.

In v. Ἄλωρος. Ἑρμαίας κόλπε.] Legendum Θερμαίας. Vide Scylacem in Μακεδονία.

In v. Ἀμαζόνιον. Μαζαῖον.] Καζαῖον. Mazæum pro Amazæum, inde ista παραφθορά, ut observavit ad Curtium Freinshemius.

In v. Ἀμαζόνες. Σαυρομαλίδας.] Σαυροπάτιδες.

In v. Ἀμαθοῦς voces sunt nonnihil dubiæ, ἐν ᾗ Ἄδωνις Ὄσιρις ἐτιμᾶτο. Ad quas ita scripsit Ludovicus Nonnius: *Quis est Adonis Osiris, me quidem latet. Unum hoc scio, diversos olim fuisse deos Adonim & Osirim, & mendum latere suspicarer apud Stephanum, nisi eadem verba à Suida citata viderem.* Hæc ille. Accedit, quod Cypriis Adonidem sub nomine Κίρρις cultum fuisse percipiam. Etymologus: λέγε) παρὰ Κυπρίοις Κίρρις ὁ Ἄδωνις. Et sanè facillimus transitus foret vocis Ὄσιρις ex ὁ κίρρις. Constat tamen indubitata scripturæ priscæ veritas: non quod putem argutos fuisse Cyprios, & quum Ἄδωνις Ὄσιρις dicerent id fecisse, ut eum dominum salutarent, quod ex Martiano, ubi *Adon Osiris*, vocatur, proponebat Seldenus & ex Hesychio nuper aucupabatur in Harpocrate suo vir doctissimus sed quod gemina appellatione divinitatem expresserint, & conjunxerint quæ alioquin diversa ac singula observabantur. Sic in marmore antiquo juncta sunt nomina in idem unumque idolum ISIS SERAPIS. Sic Ἄττις Ἄδωνις in oraculo apud Socratem lib. III. Hist. Eccles. cap. 23.

Ἄττιν ἱλάσκεσθε θεὸν μέγαν ἁγνὸν Ἄδωνιν,

Εὔιον ὀλβιόδωρον ἐϋπλόκαμον Διόνυσον. Ita enim opinor illic legendum, quum vulgo sit εὔβιον, & summus Valesius vertat *Bonæ vitæ & felicitatis datorem*, quod ex Græca voce nescio an proveniat satis bellè. Sed & sequens oraculum Pythiæ corruptum ita ex vetustissima Medicæa membrana restituendum.

Ζῆνα θεῶν ὕπατον, καὶ Ἀθηνᾶν τριτογένειαν.

Τιμᾶτε, βροτέῳ τ' ἐν σώματι κρυπτὸν ἄνακτα, &c.

Ubi in editis nugacissime videas βροτέων ἐν σώματι. Sic Ζεὺς Βῆλος apud Sanchuniatonem.

In v. Ἄμμονον. Ἀπὸ Ταύρε.] Ἀπὸ τοῦ Ταύρε.

In v. Ἀμαντία. Κερκύρας.] Κορκύρας. Ex hac autem Amantina stabiliendus est versus antiqui scriptoris apud Festum in Ruspari, ubi editur: *Et ego ibo ut latebras ruspans rimer amaptimas.* Nimis enim in incertum effundit Scaliger *maritimas*. Legendum est *Amantinas*, videturque hominis jocabundi in scena, & in Amantiam profecturi, ut ibi aliquem quæreret.

In v. Ἀμαρδοι. Στράβων ια'.] Στράβων α'.

In v. Ἀμασεὺς. Ὑψηλῶ.] Ὑψηλὺς.

Στράβων. Δυοκαιδεκάτη.] Στράβων ιβ'.

Περὶ τὸ κύτωρον.] Παρὰ τὸ κύτωρα.

Κάλαλις.] Κάλλαλις. Sic ter Ms. per geminum λλ. Quamvis quid hoc loco faciat vox καλαλία, vix appareat: ut certum mihi sit, tum hanc vocem vel superesse, vel decurtatam esse in fine, & tum ipsam, tum totam hanc pericopen de Amastri restituendam esse ex Etymologico, quem opinor hanc ipsam hujus epitomes partem descripsisse in eadem voce Ἀμασεὺς. Certe enim excidit quoque apodosis regulæ, quam in sequentibus per ανὸς desinentem formavit Stephanus. Præcedentia autem θυγατρὸς Ὀξυάθρε τοῦ ἀδελφοῦ Δαρείε, numquam credo te, doctissime Pinedo, interpretaturum *Darii ex fratre filiam*, ut nominavit Vir magnus in dissertat. de numismat. p. 465.

In v. Ἀμβλαδα. Τιαβα καὶ Σίνδα.] Τάβα καὶ Ἴσιδα. Certe in hoc loco ab L. Holstenio lectum fuisse Ἴσινδα, ostendunt ejus notæ in Ortelium pag. 100. & 178. Et id verum nomen fuisse indicant similes lusus pronunciationum in *Hispania*,

nia, *Isauriani*, *Hispalensis*, *Hispellum*, quæ producit in Annotationibus ad Cluverium pag.91. Idem quoque pag.192. Τάβαι ait esse in Ms. quod ego non comperi.

In v. Ἀμβρακία. Τὰ γὰρ εἰς ια.] Τὰ γὰρ εἰς α. Quod autem in principio ait θεσπρωτοῦ τοῦ Λαοκόοντος, videndum an non mutari debeat in θεσπρωτοῦ τοῦ Λυκάονος. Utique inter hujus filios recensetur Thesprotus ab Apollodoro.

In v. Ἄμπελος. Ἄμπελος λεγομένη.] Ἄμπελα λεγομένη.
Πόλεις φησί.] Πόλεις εἶναι φησί.
Ἀμπελήτην.] Ἀμπελίτην.

In v. Ἀμυδών. Καλυδῶνος.] Abest hæc vox à Ms. nec requiritur.

In v. Ἀμύκλαι. Κρηταιεύς.] Ignorat hanc vocem Ms.
Ὡς Θηβαίτης.] Hæc quoque absunt.
Ἔστι πόλις.] Ἔστι καὶ πόλις.

In v. Ἀμύνται. πνείοντες Ἀμύνται.] Πνέοντες ἀμύντου.

In v. Ἄμυρος. Ἀμύροιο. Καὶ το * θηλυκόν.] Ἀμύροιο. Ἡ πόλις θηλυκόν.

In v. Ἀμφιγένεια. Καὶ ἀμφιγένειαν.] Καὶ ἀμφιγένειον.

Ἀμφίλοχοι.] Hæc pericope ita in Ms. egregie plena exstat: Ἀμφίλοχοι πόλις Ἀκαρνανίας, οἳ καὶ ἀμφιλοχικὸν ἄργος κληθέντες ἀπὸ ἀμφιλόχου τοῦ ἀμφιαράου, καὶ ἀμφιλοχία ἡ χώρα. Οἱ πολῖται ἀμφίλοχοι καὶ ἀμφιλοχικοὶ ἐκ τοῦ ἀμφιλοχικὸν ἄργος.

In v. Ἀμφιτρόπη. Τῶν εἰς η.] Τῶν η.

In v. Ἄμφρυσος. Εὐρυαμπίων.] Εὐρὺ ἄμπιον.

In v. Ἀναζαρβά. Προκειμένου ἦ.] Προκειμένου ὄρους ἦ, quæ tempestiva est restitutio, si unquam ulla.

In v. Ἀναία. Λίλαια.] Λύλαια.
Καὶ μέγας.] Καὶ μέλας, quomodo Gesnerum legisse testis est Vossius.

In v. Ἀνακτόρεια. Ἀγγεῖ.] Ἀστεγεῖ. Quod reor indicare ἀστιγεῖ, ut est in voce βάβρας.

In v. Ἀνάφη. Σητομελών.] Σητομένης.

In v. Ἀνδανία. Ἐν τῇ Μεσσηνιακῇ.] Ἐν τοῖς Μεσσηνιακοῖς.

In v. Ἀνδρεία. Ἰλιακά.] Ἠλιακά, quod ego crediderim rectius.

In v. Ἄνδρος. Μύνδιος.] Hac voce caret Ms.

In v. Ἀνεμώρεια. Λίλαιαν ἀνεμωρείας.] Λίλαιαν καὶ ἀνεμωρείας. Optimè.

In v. Ἀνήτουσα. Ἀνητουσαῖος.] Ἀνητουσαῖος.

In v. Ἄνθεια. Τοῦ ἑλλησπόντου.] Τοῦ πόντου. Et sic citat ex Stephano Ortelius.

In v. Ἀνθηδών. Ἑτέρα πόλις.] Vox postrema abest à Ms. In præcedentibus verò Ἄλκης τοῦ Ἄβαντος putat Lud. Nonnius ex Pausania emendandum Ἀλκυόνης τοῦ Ἄτλαντος. Adde Plutarchum in Quæstion. Græcis, & Eustathium ad Iliad β.

In v. Ἄντανδρος. Ὠνομάσθη Ἠδωνίδα, Κιμμερίων.] Fractus locus. Quid enim Cimmerii faciunt ad appellationem Ἠδωνίς? Itaque quantivis pretii supplementum est, quod præbet Ms. tale: Ὠνομάσθη Ἠδωνίδα, διὰ τὸ Θρᾶκας ἠδωνοὺς ὄντας οἰκίσαι. Ἢ κιμμερίδα κιμμερίων οἰκούντων. Hæc scriptura est Perusini codicis, in qua satis vides, quid corrigi debeat.

In v. Ἀντιόχεια. Φαρνοῦχος.] Βαρνοῦχος.
Ἀντιοχεῖς καὶ ἀντιοχαῖος.] Ἀντιοχεῖς. Γδ' ἱστορίας, ἡ λαμωτὶς λεγομένη, τὰ ἐθνικὰ ἀντιοχεῖς καὶ ἀντιόχειος. Quod est excellens fragmentum ad illustrandum Ptolemæum.

In v. Ἀντιπατρίς. Ἡρωδιανός.] Ἡρω. Δ' Sic Ms. Perusinus. Unde mihi validè conjectura insidet, scripsisse auctorem Ἡρώδου. Et id verum est.

In v. Ἀντίφρα. Καλοῦσι Λιβυκόν.] Καλοῦσι βυκόν. Certè vulgata falsa est. An βῦκος proprie sit Ægyptia vox, videndum.

In v. Ἄνωλος. Τὸ θηλυκὸν ἀνωλυάς.] Τὸ ἐθνικὸν ἀνωλιάς.

In v. Ἀξία. παιδὸς τοῦ Ἀξίου.] παιδὸς ταυξίου.
Ἰταλίας.] Ἰταλικῆς. Et melius.

In v. Ἀπάμεια. Μεσσηνῶν.] Μεσσυνῶν.
Δέλας.] Σέλλας.

In v. Ἀπασιακαί. Ὄξου.] Ὤξου.

In v. Ἀπέσας. Ἔθυσεν ἀρκάδας.] Ἔθυσεν ἀρκάς.

In v. Ἀπία. Ἐκβάλλοντα.] Ἐκβαλών.
Ἀπίας.] Ἀπίους.
Ἀποβοιωτοί.] Ἀπόβωτοι.
Ἔθνος.] Ἐθνικόν.
Ἀποβοιωτοῖς.] Ἀποβωταῖς.

In v. Ἀπόκοπα. Ἀραβικῷ.] Ἀραβίῳ.

In v. Ἀπολλωνία. Ἰλλυρίας.] Ἰλλυριαῖς.
Ἰλλυριοί.] Ἰλλυροί.
Ὕστερον διακοσίων K.] Ὕστερον ὁ K. pro ὁ Κορ. i. e. LXX.
Ἀποικία Μιλησίων.] Ἄκρα Μιλησίων.
Θυάτειρα.] Θυάτειραν.
Κλίνου.] Ἀλίνου.

In v. Ἀπολλωνιεῖς. Ὁ δημότης Ἀπολλωνιεύς.] Ὁ δημότης ὁμοίως Ἀπολλωνιεύς.

In v. Ἄπρος. Τοῦ Ἀντίπ.] Τοῦ δ' Ἀντίπ.

In v. Ἄπτερα. Καλουμένῳ γινομένης, ἐν.] Καλουμένης ἐν.

In v. Ἀραβία. Οἴμον.] Ὅρμον.

In v. Ἀραβύζα. Πεσινῆς.] Πεσσινοῦς. Quo confirmatur voluntas docti amici mei Nic. Lloydii in Lexico Stephaniano hic suspicantis de Pessinunte agi.

In v. Ἀραί. Ἀραῖος.] Ἀραῖοι.

In v. Ἀράκυνθος. Ἀρακυνθίς.] Ἀρακυνθίν.

In v. Ἄραξα. Περὶ τῶν παρ' ἀλκμᾶνι.] Περὶ τὸ παραλκμάνι.

In v. Ἀραχναῖον. Ἀπὸ τέλους.] Ἀπὸ τοῦ τέλους.

In v. Ἀραχωσία. Κωφῆνος κωφήνιοι.] Κωφὴν κωφήνιοι.

In v. Ἀραχωτοί. Στράβων ἑνδεκάτῃ.] Στράβων ιη'.

In v. Ἄρβις. Ἔνθα τιμᾶται Ἄρβιος Ζεύς. Ἄρβιος οὖν καὶ ὁ κατοικῶν τὸ ὄρος.] Hæc omnia absunt ab Manuscripto.

In v. Ἀρβών. Πολύβιος δεύτ.] Πολύβιος ἐν β.

In v. Ἀργαῖς. Κανώβῳ.] Καρώβῳ.
Ἀργανθώνης.] Ἀργανθώνη.
Ἀργάνθωνος.] Ἀργανθώνης.
Ἀργανθών.] Ἀργαθών.
Ἀργανθώνειος.] Ἀργαθώνειος.

In v. Ἀργεννοῦσαι. Ἀνδρωτίων.] Ἀνωτίων.

In v. Ἄργος. Ἴασον.] Ἴασος. Recte.
Ἀργειώνη.] Ἀργειώθη.
Τῷ νῦν Ἡρακλεῖς τε.] Ineptiæ. Ms. Perusinus τῷ νῦν χρόνῳ Ἡρακλειῶται. Quod optimum erit, si vocem ultimam mutaveris in Ἡρακλεῖδαι.

In v. Ἄργουρα. Καταλόγῳ.] Καταλόγου.
Ἄργυνος.] Ἄργυννος.
Ἀργυννίδα.] Ἀργυνίδα.

In v. Ἄργυρα. Ταπροβάνῃ νήσῳ.] Ταπροβάνης νήσου.

In v. Ἀργυρίππα. Ἰόνιον.] Ἰόνων.
Λάμπη.] Λάπη.

In v. Ἄργυρος. Φίλιστος ἐννάτῃ.] Φίλιστος ἐν θ.

In v. Ἀρέθουσα. Τὴν ν τ.] Τὴν μ τ.

In v. Ἄρειος πάγος. Τὸ ἐθνικὸν ἔδει ἀρειοπεδιούς.] Manifestum indicium, aliqua excidisse, quæ sic reposita habet Ms. Perusinus. Τὸ ἐθνικὸν ἐκ δύο ἐν ἀρεοπαγίτης. Ἔστι καὶ ἐν Ῥώμῃ ἄρειον πεδίον: Τὸ ἐθνικὸν ἔδει ἀρειοπεδιούς. Et certa sunt. De formatione gentilis ἀρεοπαγίτης docet Etymologus in vocibus Διόσκορος & νουνεχόντως.
Ὡς Πολύβιος τρισκαιδεκάτῃ.] Ὡς ἀπολύβιος ἐν ιγ.

In v. Ἄρεος νῆσος. Τοῖν δυοῖν.] Τῶν δυεῖν.
Ἀρελάνια.] Ἀρελάτα.

In v. Ἄριμα. Τυφώεως.] Τυφῶα.

In v. Ἀρίσβη. Περκώτης.] Περκώπης.
Ἀρίσβην καλεῖ.] Ἀρίσβαν καλεῖ.

In v. Ἀρκάς. Σπόρον καὶ οὕτω.] Et hæc imperfectè abscissa sunt, quæ ita supplet Ms. Perusinus. Σπόρον, ὅτι αὐτοῖς ἐκ τῆς γῆς ἔμελλεν ὁ καρπὸς εἰς τροφὴν καὶ σπόρον. Καὶ οὕτω.
Ἀξανίαν.] Ἀζανίαν.
Ἴππους.] Ἴπους.
Ἀρανοῦ.] Οὐρανοῦ.
Φησὶν θεμιστοῦς.] Φησὶν ὅτι θεμιστοῦς.
Αὐτήν.] Ταύτην.
Καὶ Ἀρκαδία.] Καὶ ἀρδία.
Ἀρκαδικός.] Ἀρδικός.

In v. Ἅρμα. Φασί.] Deest in Ms. In Bibliotheca Barocciana Oxonii glossarium est, quod inter alia de hac quoque voce sic habet: Ἅρμα, δύο, τὸ ὄχημα δηλαδὴ καὶ τοὺς ἵππους καὶ πόλιν Βοιωτίας καὶ τόπος ἐν Ἀθήναις.

In v. Ἀρμένη. Ὡς Παλλήνιος.] Ὡς μεσσήνιος παλλήνιος.

In v. Ἀρνεαί. Ἔστι δ' ὡς.] Ἔδ' ὡς.
Ἀρνείας.] Ὀρνείας.

In v. Ἀρόερνοι. Χρονικῶν.] Χαιρονικῶν.

In v. Ἅρπασα. Ἁρπασεύς, μύλα.] Ἁρπασεύς, ὡς μύλα.

In v. Ἀρσινόη. Περίμελος.] Περιμέλα.
Στάδια ὀκτακισχίλια. Τετάρτη τ.] Στάδια ͵Δ τ. Longe differt ab vulgato hic numerus. Et contenta sit Arsinoe hoc Catone.
Ἀρσινοήτης.] Ἀρνοίτης. Sic Ms. Quod videtur innuere ἀρσινοίτης, ut ab συήνη συηνίτης. Nummos tamen audimus vulgatam tueri.

In v. Ἀρταία. Παλαιοὺς ἀνθρώπους καλοῦσι.] Ne hic quidem sensus constat vel integer est. Quid enim? an Græci ut Persæ priscos homines vocant ἀρταίους. Sed occurrit Seldenus, interpretans, *Artæi Persis sunt, qui Græcis prisci seculi heroes*; nescio an auctiore Stephano usus. Nam sic plane Ms. Perusinus, παλαιοὺς ἀνθρώπους ἥρωας καλοῦσι. Ut scribendum est.
Καὶ μιλλάμανες.] Vocula καὶ non est in Ms.

In v. Ἀρτάκη. Ἀρτάκης τοῦτο.] Ἀρτάκη τοῦτο.
ἢ Ἀρτακοῦς.] ἢ ἀπὸ ἀρτακοῦς.
Ἐφέσιος.] Ἐφέσιον.

In

In v. Ἀρζάξαλα. Στράβων ἑνδεκάτη.] Στράβων ιδ.
Ἀρζαξιασῶται.] Ἀρζαξεάσαλα.
In v. Ἀρύπη. Ἐν Αἰγύπτῳ] Hæ duæ voces abſunt à Ms.
In v. Ἄσαι. Τεσσαρεσκαιδεκάτη ἐννάτη.] λβ.
In v. Ἀσβυσαι. Οἴητε.] Οἴεστε.
In v. Ἀσία. Ὑπέρβολις.] Ὑπέρβολος.
In v. Ἀσκάλων. Δαμάλης ἄρπαξ.] Δαμάλης ἔρης ἄρπαρος.
Ἀσκαλωναῖα κρόμμυα.] Ἀσκαλωναῖα κεράμια.
In v. Ἀσκανία. Τοῦ δασκυλείου.] Τοῦ Σκυλείου.
Ψιλοί.] Ψιλὶν.
Ψιλῆς.] Ψιλὶς.
In v. Ἀσκῖται. Ἀσκῷ.] Ἀσκῶν.
In v. Ἄσκλος. Ἐν πρώτῳ ῥωμ.] Ἐν κ ῥωμ.
In v. Ἀσπαλαθίς. Διὰ τὰς ἐν.] Διὰ τοὺς ἐν.
Καὶ Αὐλίδος.] Hæ voces non ſunt in Ms.
In v. Ἄσπενδος. Θηλυκὸν ὡς αὐτός.] Θηλυκὸν ὁ αὐτός.
In v. Ἀσπίς. Ἡ σκύθης.] Ἡ σύνθης. Sindæ vel Sindi noti ſunt, qui videntur indicari, etſi quoque Scythicus arcus ſit frequens.
In v. Ἀσπουργιανοί. Στράβων ἑνδεκάτη.] Στράβων ιδ.
In v. Ἀσσακηνοί. Ἤδ᾽ ἐπί.] Ἤδ᾽ ὡς ἐπί.
In v. Ἀσσώρον. Ἐν πρώτῃ χρονικῶν.] Ἐν δ χρονικῶν.
In v. Ἀσταί. Τῶν ἐν ἑνδεκάτῃ.] Τῶν ια.
In v. Ἀστερία. Πόλις Λυδίας.] Πόλις συρίας.
In v. Ἀστέρον. Πιρεσία.] Πρεσία.
In v. Ἀστερουσία. Πρὸς νότιον.] Πρὸς τὸ νότιον.
Ἐκεῖσε σταλείσης.] Ἐκεῖ σταλείσης.
In v. Ἄστυ. Ἄστυ καὶ πόλεις.] Ἄστη καὶ πόλεις.
Σοφοκλῆς αλε *.] Σοφοκλῆς Ἀλεξάνδρῳ.
Εἴς τε δή.] Εἰ ὅτε δή.
Ὅτι δὲ δῆμος.] Ὅτι καὶ δῆμος.
Ἀστυρίς.] Non debet hæc vox inchoare novam pericopen, ſed continuari, ut fit in Manuſcripto ἡ Ἀθηνᾶ ἀστυρίς. Ἔστι καὶ Βοιωτία. Sic enim Ms. non Βοιωτίας.
Ἀχεῖον πόλις.] Ἀχαὶ πόλις.
Ἀταρβίκις πόλις ἐν τῇ προσπονίτιδι.] Adſcripſeram libro meo legendum: Ἀτάρβηχις πόλις ἐν τῇ προσωπίτιδι, ex Herodoto lib. 2. Quod tamen præcepit recte Ortelius. In Ms. Peruſino habetur ἀταρβίκης πόλις ἐν τῇ προσωπίδι. Quod eodem videtur tendere.
Ἀτάφυνοι.] Ἀταφηνοί.
In v. Ἀτήνη. Πατροκλῆς ἀτηνοῦς.] Προκλῆς ἀτηνοῦς.
In v. Ἀτλαντες. Καὶ ἀτλάντικος καὶ ἀτλαντικὰ θάλασσα.] Abſunt hæ voces ab Manuſcripto.
In v. Ἀτραμῖται· ἔθνος εὐδαιμ.] Ἔθνος τῆς εὐδαιμ.
In v. Ἀτρήνη. Δούσου.] Δέσου.
In v. Ἀτρία. Ἀτριέτης.] Ἀτριάτης.
In v. Ἀτροπατία. Καθ᾽ ἣν ἣν.] καθ᾽ ἣν.
In v. Αὐγεία. Πόλις * τὸ ἐθν.] Πόλις με. Πνῶν τὸ ἐθν. Sic Ms.
In v. Αὔγιλα· περιηγήσεως.]. Περὶ γῆς.
Αὐενίων.] Αὐηνίων.
In v. Αὐλίς. Αὐλισθῆναι.] Ἀλισθῆναι.
In v. Αὐσεὶς. Δευτέρῳ περιηγήσεως.] β περὶ γῆς· Et ſic rurſum in Αὐσχῖται.
In v. Αὐτομάλακα. Πολυΐστωρ τρίτῃ.] Πολυΐστωρ ἐν Γ.
Αὐτόμαλοι.] Αὐτόμαλοι.
Ἡρόδοτος δευτ.] Ἡρόδοτος ἐν δευτ.
Ἀριστερᾶς χειρὸς παρ.] Ἀριστερᾶς γλώσσης παρ. Sed ſunt corrupta omnia, & ex ipſo Herodoto emendanda.
Ἄφθαλα.] Ἄφθαια.
Αὐθίτης.] Ἀφθίτης.
In v. Ἄφιδνα. Ἀττικῆς τῆς Λεοντ.] Ἀττικῆς καὶ Λεοντ.
Ἀφίδναζε.] Non eſt hæc vox in Ms.
In v. Ἀφνεῖον. Αὐνίτης.] Ἀφνίτης. Mentionem hujus lacus quoque facit gloſſographus Baroccianus jam ante laudatus. Ἀφνειὸς ὁ πλούσιος, καὶ ὁ ἐκ τῆς ἀφνείτιδος λίμνης.
Ἀφνίτης.] Αὐφνίτης.
In v. Ἀφροδισιάς. Γράφων.] Γράφων.
Ἀφροδίτης πόλις καὶ.] Hæc ita augemus ex Ms. Ἀφροδίτης πόλις ἡ καὶ ἀφροδιτόπολις. Τὸ ἐθνικὸν ἀμφοτέρων ἀφροδιτοπολίτης. Ἔστι καὶ πόλις κατ᾽ ἀθερβιν.
In v. Ἀφύτη. Ἄμμωνος.] Ἀπόλλωνος, quomodo exſtare video in lexico Car. Stephani.
In v. Ἀχαΐα. Ἀχαιὸς καὶ.] Ἀχαιοὶ καὶ.
In v. Ἀχαρνα. Ἀχάρνεις.] Ἀχάρνης.
In v. Ἀψυρτίδες. Ὑπὸ ἀψύρτου.] Ἀπὸ ἀψύρτου.
Καὶ πολ * δὲ νῆσον.] Cluverius in Italia ant. ait quædam deeſſe. Ms. habet καὶ πονῆσον. Et ſuper prius ο ſuperſcriptum eſt λ. Opinor fuiſſe: Ἀρτεμίδωρος ἐν ἐπιτομῇ καὶ πόλιν καὶ νῆσον ἄψυρτον ἱστορεῖ.
In v. Βαβύλη. πολ * ἐν ὀδρύσαις.] Πόλις ἐν ὀδρύσαις. Sic Ms. ut jam ultra dubitari non debeat, an Babyle ſit urbs. Litera γ quæ ſubjicitur, videtur remanſiſſe ex exemplari, in quo ſingulis vocibus præfigebatur numerus; quæ litera quum deberet præmitti ante vocem Βαβράντιον, ut quæ tertia eſt, retinuerunt eam temere in præcedentibus. Et fortaſſe id vel aliquis proxime Stephani memoriam vel ipſe Stephanus ſic ordinavit; quippe qui ſingulis librorum titulis adjecerit numerum κεφαλαίων, ut apparet ex fragmento Segueriano.
In v. Βάβρας. Βαβράντιος. Εὐρηπ.] Βαβράντιος ἀπὸ Βάβραντος. Εὐρηπ.
In v. Βαβυλών. Ἐρρανιος.] Ἐρρένιος. Cæterum mirari licet rationem commentandi, qua utitur Berneggerus ad Juſtinum & repetitur ab Freinshemio ad Curtium 5, 1, 24. cujus verba ſunt: *Herennius Philo à Babylone Beli filio conditam ſcribit, qui fuit* 1800. *annis antiquior Semiramide, teſte Stephano de Urbibus.* Nihil tale in his occurit, nec iſte annorum numerus, nec comparatio ætatis, qua vixit Semiramis, ad eam, qua exſtitit iſte Babylon Belides.
In v. Βαγαδαονία poſt ultimam vocem καππαδονίας in Manuſcripto ſubnectitur hoc capitulum: Βαγίστανα πόλις τῆς Μηδίας καὶ ὄρος Βαγίστανον. Quod profecto oppidò tempeſtivum emblema ad illuſtrandum & confirmandum Diodorum, apud quem hujus vocabuli memoria ſervatur.
In v. Βάδιζα. Πολ * τριοκ.] Πο ιϛ. Sic Ms. & ſuper literam ο poſita habet λι, quæ omnia indicant recte à nobis olim repoſitam fuiſſe mentionem Polybii.
In v. Βαιάκη. Βαιακῖνος.] Ἀβακῖνος.
In Ms. non ſeparatur Βαίταρρα ab præcedente Βαιταρροῦς, ſed continuè adhæret, idque ſequi oporter, ut recte jam ab Nicol. Lloydio V. Cl. obſervatum video. Parum verò capio, unde, quia in nummo aliquo reperiatur ſignatum ΒΗΤΗΡΡΑΤΩΝ, propterea apud Stephanum quoque tandem Βήτηρρα legendum conſtet, quod nuper prodidit Vir doctiſſimus. Profecto contrarium conſtat.
Βακκαῖον.] Βακκαῖοι.
In v. Βάκτρα. Στράβων. Τὸ.] Στράβων ια. Τὸ.
In v. Βαλανέαι. Εἰς τὴν πόλιν Ἐπικ. Ἐγκώμ. Ἔχ. Ὁ Βαλανεώτης.] Hæc omnia abſunt à Manuſcripto.
Βάλοιον.] Βάλιον.
In v. Βάργασα. Καρικῶν τετάρτῳ.] Καρικῶν β.
In v. Βαργούσιοι. Βάρχουσα.] Βάργουσα & deinde Βαργουσηνός.
Βάργυλα.] Βαργύλια.
Ἄνδανον.] Ἄνδινον.
Ἴασου.] Ἴαδου.
In v. Βάρκη. Ἔθνος.] Ἔπος.
In v. Βασανῖσαι. Βασανίσης.] Βανίσης.
Βανίσαι.] Βασανίσαι.
In v. Βαστάρναι. Σαρμάται τε Γέται.] Σαρμάται γέται. Nec aliter legebam in Dionyſii Manuſcripto codice Oxonienſi, & ſcripſiſſe ita Periegeten opinor, quidquid Euſtathius metri adjuvandi cauſa à Dionyſio factum ſibi & hic & alibi de hac voce imaginetur, & in Homero de nomine inſulæ Κάρπαθος.
In v. Βατίεια. Ἡ γοῦν τοῦ.] Ἡ τοῦ.
Βελγική.] Βελβική.
Γερμανίαις.] Γερανίαις.
Βελγεία.] Βελγαία.
In v. Βελίτρα. Βελιτερανός.] Βελιτερανός.
In v. Βέννα. Βεννάσιοι.] Βρεννάσιοι.
In v. Βερενίκαι. Πρώτη ὑπὸ.] Πρώτη ἡ ὑπὸ.
Ἔκτη ἡ πρὸς.] Ἔκτη Λιβύης, ἡ πρὸς. Optimè.
In v. Βερενικίδαι. Καὶ Δημητριάδα.] Non apparent hæ voces in Ms.
Ἀπὸ Βερεν.] Ἀπὸ δὲ Βερεν.
Βουτάδαι.] Βουκάδαι.
Εἰς τόπον.] Εἰς τὸν τόπον.
In v. Βέροια. Φαλακρὸν.] Abeſt hæc vox à Ms.
Βερόεαι.] Nihil nugacius. Ms. præclarè Βερόεαν.
In v. Βέρουνος. Λούγδουνος.] Λούγδωνος, ſic & mox Λουγδωνήσιος, ut & in Βίεννος.
In v. Βήτλεμα. Ἰώσηπος.] Ἰώσηφος.
Βύνη.] Βήνη.
In v. Βηρυτὸς. Αἴαν ἐράννην.] Αἴαν ἐρατεινήν. Quod notandum.
In v. Βῆσσα. Ἐπαφρόδιτος καὶ.] Ἐπαφρόδιτος λέγει καὶ.
Ἔρα.] Ἔρατ sic Ms.
Βίδος.] Βείειδος. Sic Ms.
Βιδινος.] Βιδινός.
In v. Βίεννος. Βιέννου.] Βίεννου.

Γαλλία.] Γαλιλαία. Sic quoque infra.
Πολὲ σύμπασαν] Πολὲ τὴν σύμπασαν.
Ῥοδανὸν ποταμόν.] Ῥόδαν ποταμόν.

In v. Βιθυνία. Καὶ Βιθυνή.] Non exstant hæ voces in Ms. & sine dubio delendæ.
Τὸ γερόν.] Τὸ γέρων.

In v. Βιθυνόπολις. Βίθυ.] Βίθυς.
Βιθυνιαπολίτης.] Βιθυνιαπολίτην.
Βιθυνιακῶν.] Βιθυνικῶν.

In v. Βιστωνία. Βίστων καί.] Inter has voces notavit alia manus in Manuscripto hoc signum λ, & idem repetens in margine adscripsit λ ἄρε. Forte latet aliquid. Scholia ad Apollonium Rhod. 2. 706. Βίστονες ἔθνος Θρᾳκῶν. ὠνομάσθη δὲ ἀπὸ Βίστονος τοῦ κίκονος.
Πρὸς ἀντιδιαστολήν.] Πρὸς διαστολήν.
Βοθώνεια.] Βουβώνεια.
Βόγχναι.] Βόγχαι.

In v. Βοΐβος. Βοΐβην.] Βόνην.
Λέγεται καί.] Λέγεται δὲ καί.

In v. Βοῖον. Ἐστι δὲ δωρ.] Ἐστι καὶ δώρ.
Θαλαμάτης.] Θαλαμᾶται.

In v. Βοιωτία. Ἀπεθήκατο.] Ἐπεθήκατο. Pro antecedentibus καλέσαντο νομῆες legitur in Etymologico καλέουσι Βοῆρες.

In v. Βολισσός. Πολίσμα.] Πολίσματα.
Ὡς ὀδυσσίτης.] Ignorat has voces Perusinus.

In v. Βολυγεσίας. Λεκτέον βολογ.] Λεκτέον οὖν βολογ. Quod satis commodum

In v. Βοὸς κεφαλαί. Ἐρατοσθένης ἐσδ.] Ἐρατοσθένης ἐν ἐσδ.
Πολ * ᾤκισε.] Adscripseram margini meo πόλεις; quippe verba sunt petita ex libro v. Arriani. sed Ms. habet πόλιν ᾤκισε.

In v. Βορμίσκος. Τραπέζης.] Τραπέζας.

In v. Βόσπορος. Ἔσται δὲ] Ἔστι δέ.
Οὐ δ᾽ ἂν Βοσπόρειον.] Οὐ δ᾽ ἂν τὸ Βοσπόρειον.

In v. Βούδεια. Ἡ πολλά.] Οἱ πολλά.
Αἴθυαν.] Εἰλειθύαν. Quæ pulcherrima est restitutio.
Αὐδάξασα.] Αὐδάξουσα.
Γάμων.] Γάμον.

In v. Βουδινοί. Ἐλαυνομένων.] Ἐλκομένων.
Βουθόη πόλις Ἰλλυρίδος.] Βουθόη πόλις Ἰλλυριάδος.

In v. Βουθρωτός. Χερρόνησος.] Νῆσος.
Μυθώδης δὲ Ἑλένα.] Μυθώδης δὲ ὅτι Ἑλένα.
Ἐς τὸ Χέρσον.] Ἐς τὴν Χέρσον.
Κληδόνι.] Κληδόνιος.

In v. Βουλῖνοι. Φησίν. Ἧς τό.] Φησὶν τό.

In v. Βούνειμα. Τράμπυας.] Τραμπύλας.

In v. Βούραγνις. Στράβων.] Στράβων ζ.
Βουσμάδις.] Βουμάδις.

In v. Βοῦτος. Τὸ ἐθνικὸν Βούτια. Τοῦ δὲ Βούτου.] Τὸ ἐθνικὸν Βούτιος. Τοῦ δὲ βούτους. In antecedentibus ἧς τινος χρηστήριον ἦν, haud dubie vitium est. Suspicabar ἢ Λητοῦς χρηστήριον. Ex verbis clarissimis Hecatæi, quæ servat hic Stephanus in v. Χέμμις; Et clarioribus tamen Herodoti verbis lib. 11. c. 83. Καὶ γὰρ Ἡρακλέος μαντήιον αὐτόθι ἐστι, καὶ Ἀπόλλωνος, καὶ Ἀθηναίης, καὶ Ἄρεος, καὶ Διὸς, καὶ ὅγε μάλιστα ἐν τιμῇ ἄγονται πάντων τῶν μαντηίων, Λητοῦς ἐν Βουτοῖ πόλι ἐστί.

In v. Βραχμᾶνες. Συνυφαίνουσιν.] Συνεκφέρουσιν.
Βρεᾶ πόλις.] Vox πόλις in Ms. non est.

In v. Βρένθη. Καὶ τὸ ἐθνικόν.] Vocem καί ignorat Ms.
Τοῦ ορ *.] Τοῦ ὀρθ Sic habet Ms. nescio an sit ὄρους, vel quid aliud.

In v. Βρεττία. Ἐλάφουσαν.] Ἐλάφοοσαν.
Ψυχρὸς ῥόος.] Ψυχρὰ ῥόος.

In v. Βρέττος. Ἰταλίαν φησί.] Ἰταλίαν πρῶτόν φησι.

In v. Βρίγες. Ἀπὸ φρύγου.] Ἀπὸ βρίγου.
Ἡρωδιανὸς ἐν.] Ἡρω$^{\Delta}$ δὲ ἐν. Sic Ms.

In v. Βρυσεις. Διὰ τοῦ ο.] Διὰ τοῦ υ.

In v. Βρύγιον. Ἐθνικὸν καί.] Ἐθνικὸν Βρύγιος καί. Quæ necessaria suppletio.

In v. Βρύλλιον. Ἐν πέμπτῃ.] Ἐν τῇ πέμπτῃ.

In v. Βύζαντες. Ἀφ᾽ ἧς.] Ἀφ᾽ οὗ. Recte.

In v. Βυζάντιον. Βόσκουσι.] Βόσκονται. Et sic video allegare viros doctos.

In v. Βύμαζος. Ἔφορος κζ.] Ἔφορος κζ.

In v. Βωμοί. Βωμιεῖς.] Βωμεῖς.
Αἰχμαλωτίσι.] Αἰχμαλώτησι.

In v. Γαβα. Γαβηνός.] Γαβαληνός.

In v. Γάβαλα. Γέβαλα. Καὶ τό.] Γέβαλα τό.
Ἀδρηνός.] Ἀβραληνός.

In v. Γάγγρα. Πρός τινα βατὸν πορδόμ.] Πρός τινα πρόσβατον πορδόμ.

In v. Γάδειρα. Περιμήκης οὖσα.] Περιμήκης ὡς οὖσα.
Ἡ γάδειρα.] Ἡ γάδειρος.

In v. Γάζα. Καὶ τὸ οὖ.] Καὶ οὖ.
Τῷ αἰγινῆται καὶ Γαζαῖοι.] Haud dubiè aliqua evanuerunt, quæ sic restituit Ms. τοῦ αἰγινῆται, καὶ αἰγιναῖοι καὶ τῶν διαφορῶν. Ἐναντίως δὲ τὸ τοῦ τύπου. Οἱ μὲν γὰρ πολῖται αἰγινῆται καὶ γαζαῖοι. Quæ sunt præclarissima, modò corrigas ενακλ... Sic omnia perspicua.

In v. Γάζακα. Παρθικῶν.] Παρθενικῶν. Sic & in Γερμανικεια Ms. Quod ipsum confirmat magni Vossii conjecturam, opus Quadrati dictum fuisse Παρθυλικά, non Παρθικά, quod Xylandri est.

In v. Γάζος. Γήρειάν τε Ῥοδόλην τε.] Γηρείαν ῥοδόλην τε.
Κλαυσῖο.] Κλαυστῖο.
Ἀνύσα.] Ἀνυσα.
Οἶσι] Οἴσιν.

In v. Γαῖτελοι.] Μεγάλοι.] Μέγιστοι.

In v. Γαλάδραι.] Σάναι Γαλάδρης.] Σιναι γαλαδρος.
Ὅτι γαλ.] Ὅτι ὁ γαλ.
Ἐν τρίτῳ.] Ἐν τῷ Γ$^{\tilde{\omega}}$. Opinionem nostram alibi aperuimus.

In v. Γαλεῶται. Γαλεὸς δὲ ὁ.] Γαλεὸς δὲ καὶ ὁ.

In v. Γαληψός. Καὶ κύκλον.] Κακυον. Sic Ms.

In v. Γάνδαροι. Ἔθνος Ἰνδῶν.] Ἔθνος Πάρθων.

In v. Γάργαρα. Τὴν γάργαρον.] Τὴν γάργαρον. Epigramma sequens ita restitui vult Brodæus in Annotationibus ad Epigr. Αἰάζω δύσποτμον, ὃς ἐν πέτρ.

In v. Γαργαρεῖς. Στεφάνων τεσσαρεσκαιδεκάτῃ.] Στεφάνων ια.

In v. Γαργηττός. Τὸ τοῦ Εὐρυσθέως κεῖται.] Τοῦ Εὐρυσθέως κῦαξ.

In v. Γέβαλα. Βαρηνός. Γεβαλ.] Βαρηνὸς, ἀδυρηνὸς, γεβαλ.

In v. Γέλα. Γωνικόν.] Γωνικῶς.
Τῶν περὶ πόρων στιχ.] Τῶν περὶ πύρρον στιχ. Hunc ego verissimum titulum esse censeo, ut Proxenus ea, quæ Pyrrhus in Sicilia gessit, in historiam contulerit, non de Siculis itineribus, ut miserè vulgatum interpretatur Vir Magnus.
Τοῦ Αἴτνης καὶ ὑμάρυς.] Τοῦ αἴτνης καὶ ὑμέρυ.
Τοῦ γέλωνος.] Τοῦ γέλως.
Γελωνόν.] Γελωνοί.
Μεταβάλλ.] Μεταβάλλειν.
Ἀριστοτέλης περὶ θαυμ.] Ἀριστοτέλης ἐ θαυμ.

In v. Γενεά. Κορίνθου.] Κορίνθιος.
Γενήτης.] Γενίτης.

In v. Γέρασα. Μήδωσα.] Hæc vox non erat in Ms.

In v. Γερηνία. Ἡσίοδος καταλόγων.] Ἡσίοδος ἐν α καταλόγων.
Κτεῖναι Νηλ.] Κτεῖναι δὲ Νηλ.
Ἐξ αὐτῆς.] Ἐξ αὐτοῦ.

In v. Γερήνιον. Γερηνίαν.] Γερωνίαν.

In v. Γέφυρα. Φασὶ καί.] Φασί τινες καί.
Γήρεια.] Γηρα.
Δηελάδη.] Βηελάδη.
Γηρειάτης.] Γερείτης.

In v. Γίγων. Ἀρτεμιδώρος ὁ.] Ἀρτεμιδώρος δὲ ὁ.

In v. Γλαφυραί. Γλαφύρα.] Γλαφύρη.

In v. Γνῆς. Καὶ γνῆτες.] Καὶ ἴγνητες.

In v. Γολγοί. Γόλγον.] Γόλγιον.

In v. Γομολίται. Ἀπὸ ἀμαλήκου.] Ἀπὸ ἀμαλίκου.

In v. Γορδίου τεῖχος. Γορδιοτειχίτης.] Γορδιαλειχίτης.

In v. Γόρτυν. Λάρισα, εἶτα.] Ms. Perusinus ita auctior: Λάρισα, πρότερον γὰρ ἐκαλεῖτο Ἑλλωτὶς, οὕτω γὰρ τὴν κρησὶν ἡ εὐρώπη, εἶτα Λάρισα, εἶτα. Quod purpureum profecto est emblema, & addendum iis, quæ à viris summis observata sunt de hac Europæ appellatione; sed, quod nollem, ita, ut mirati fuisse videantur eandem vocem à Cretensibus datam Europæ, ab Atheniensibus Minervæ.

In v. Γραικός. Καὶ γραῖες.] Καὶ γραῖκες.
Γύαρος.] Γύαρα.
Τῆς θαλαττίας.] Τῆς Θετταλίας.

In v. Γύθειον. Καὶ ἐκ.] Καὶ τὸ ἐκ.

In v. Γυμνησίαι. Χοιράδας.] Χεράδας.
Πεπλωκότες.] Πεπλευκότες.
Ἀμπεδύουσι νήλιπον βίον.] Ἀμπεδύουσι νήλιποι βίον.
Σφενδονῖται.] Σφενδονῆται.
Γυναικόπολις] Γυναικόπολις.
Φιδάλειαν.] Φεδάλειαν.
Δαία.] Δάαι, Dansquejus lib. 2. Orthogr. ista sic citat. Δάαι Σκυθικὸν ἔθνος. Εἰσὶ δὲ νομάδες. Λέγονται δὲ Δάκαι μὲν (voluit μετὰ) τοῦ κ.

In v. Δάλμιον. Ὀχλεστηρίδος.] Ὀκληρίδος.
Δάλμιον.] Δάλμινον.

In v. Δάρδανος. Δαρδανίδαι.] Δαρδανίδαι καὶ . . . . . Sic Ms.

In

In v. Δάρδνα. Πόλις Παφ.] Κώμη παφ.
In v. Δαρσανία. Οἱ οἱ.] Ἡ οἱ.
In v. Δασκύλιον. Ἐστὶ δὲ καὶ δασκυλίτης.] Ἐστὶ καὶ δασκυλίτης.
In v. Δάτον. Ἡρόδοτος πέμπτῃ * δὲ.] Ἡρόδοτος θ'. τς. . . . . δὲ.
Sic Ms. certe hodieque legitur libro nono.
Δαυλὶς.] Δαυλίδα.
Φιλομήλην.] Φιλομήλαν.
Ὕστερον δαῦλι φασι.] Ὕστερον λῖ φασὶν.
In v. Δαύνιον. Ὑπὲρ Λαΐνους Δαυνίους τ' ᾠκισμένην.] Ὑπὲρ λαΐνου δαυνίου τ' ᾠκισμένη.
Τεῖχος Θρᾴκης.] Τεῖχος πόλις Θρᾴκης.
In v. Δαύσαρα. Ἀδιαβηνὸς.] Abest hæc vox à Ms.
In v. Δαφνοῦς. Ἐστὶ δὲ καὶ.] Ἐστὶ καὶ.
Δαφνούσιον.] Δαφνούδιον.
In v. Δειπνιάς. Δεδέχθαι.] Δειδέχθαι.
In v. Δεκέλεια. Ἀπὸ τοῦ ἡγησ.] Ἀπὸ δὲ τοῦ ἡγησι. Sic Ms.
In v. Δέρβη. Δέρφεια.] Δέρβεια.
Δέρβην.] Δέρμην.
In v. Δερβίκκαι κ κ γράφε.] κ κ καὶ ὡς γράφε.
In v. Δέρσα. Ἀμφότεροι] Ἀμφότερα.
Δερραῖοι Θρᾴκ.] Δερραῖον Θρᾴκ.
In v. Δήλιον. Ἐν Τανάγρα.] Ἐν τῇ Τανάγρα.
In v. Δῆλος. Δηλοῦσα τὴν.] Δηλοῦσα γὰρ τὴν.
In v. Δημητριάς. Πρὸς παγασ.] Πρὸς τὰς παγασ.
In v. Δημήτριον. Δημητριεύς.] Δημητριεὺς ὡς Δουλιχιεύς.
In v. Δῆμος. Οὐ μὴν.] Ὁ μὴν.
Οὐκ ἀπεκοπῆ.] Οὐκ ἐκοπῆ.
In v. Διάκρεια. Διακρειεῖς.] Διακρεῖς.
In v. Δίζηρος. Οἱ πρὸς βαθεῖ νάσσαντο Διζηροῦ πόρῳ.] Οἱ πρὸς βάθειαν νάσσον διζηροῦ πόρου.
In v. Δῖον. Θρᾴκης πρὸς τὸν Ἄθω.] Ἔστης πρὸς τὸν ἄθω.
Αἴγε πρὸς ταύτην.] Αἴγε περὶ ταύτην.
In v. Διοσκουριάς. Ἑτέρα περὶ.] Ἑτέρα παρὰ.
Διοσκορίδου.] Διοσκουρίδου.
In v. Διόσπολις. Τοῦ ποταμοῦ γευόμενοι.] Τοῦ ποταμοῦ γευόμενοι. Sic diserte Ms. Perusinus, quæ lectio mihi arridet, ut γευόμενοι videatur usurpasse Stephanus (haud dubie ex aliquo auctore antiquo) pro *gustare permittentes*, qua notione activum γεύειν non semel sumi annotaverunt lexica. Itaque necessum non est in majorem mutationem, ire cum Viro doctissimo, reponente γεννωμένους, quasi Stephanus negaret hos Diospolitanos, Crocodilos ποταμίους fuisse seu è Nilo: quod verosimile non est. Nam vox τιθασσεύουσι ostendit eos feros primo fuisse, & ex more ac consuetudine genitos, postea ab insidiantibus raptos, inclusos fuisse, antris & puteis, non siccis, (quod cur credemus, quum simpliciter φρέατα dicat Stephanus, quæ vix sine aqua intelliguntur) sed omnino aqua plenis, ut naturam ipsorum imitarentur; & id tantum curarent, quo assueta Niloticis feritas auferretur circumscriptis & sæpe hominem videntibus.
In v. Δίπαια. Ἀλλὰ καὶ ἡ.] Ἀλλὰ ἡ.
In v. Διωνία. Ἣν καταλέγει.] Ἣν συγκαλέγει. Lege. Ἣν συγκαταλέγει, ut in urbe Μεγαρικὸν, ὃ συγκαταλέγεται ταῖς Βιθυνῶν πόλεσι.
In v. Δραγμὸς. Δράγμος.] Δράγμιος.
Διάκονον.] Διάκονος.
In v. Δρεπάνη. Φασὶν ὠνομάσθη.] Φησὶν ὠνομάσθη.
Θηλυκὸν.] Θηλυκῶς.
In v. Δρύμη. Στράβων ςι.] Στράβων ις.
In v. Δρυόπη. Ἡρόδωρος.] Ἡρόδοτος.
In v. Δρῦς. Ἐπὶ τὸν Ἀρῷ ποτ.] περὶ τὸν ἀρῷ ποτ.
In v. Δυμᾶν. Ἔχει δὲ δύο.] Ἔχε δύο.
Ἀποδιδόντες.] Ἀποδιδοὺς. Rectè. Sed etiam scribendum ἐποιήσατο.
In v. Δυῤῥάχιον. Δυῤῥάχιος σο * ἀφ'.] Δυῤῥάχιον σοῦ ἀφ' sic Ms.
Δυῤῥάχιος.] Δυῤῥάχως.
Ἐῤῥένιος.] Ἐρέννιος.
Ἰατρικοῖς.] Ἰατροῖς.
In v. Δῶρα. Στράβων πεντεκαιδεκάτῃ.] Στράβων ιε' sic Ms.
In v. Δώριον. Καὶ δωριάς.] Καὶ δωριάν. Et sic omnino legendum.
In v. Ἔδδανα. Τὸ ἐθνικὸν ἐδεβησσεύς.] Patet lacunam hic esse, & miseremur Ortelii, sed omnia sic sanat Ms. Perusinus. Τὸ ἐθνικὸν ἐδδανεύς. Ἐδέβησσος πόλις λυκίας, ὡς καπίτων ἐν Ἰσαυρικῶν α'. Τὸ ἐθνικὸν ἐδεβησσεύς. Quod convenientissimum, & videtur hoc supplementum notum fuisse Hermolao Barbaro.
In v. Ἐκάλη. Ἐκάλιος.] Abest à Ms.
In v. Ἐλαία. Ἐλεάται.] Ἐλεῖται.
In v. Ἐλαιοῦσσα. Μετὰ τὴν.] Κατὰ τὴν.
Τῷ Κωρύκῳ. Τῇ κωρύκῳ.
In v. Ἐλαΐα. Ἰαμενειάτης καὶ.] Non sunt hæc voces in Ms,
In v. Ἔλγος. Πόλις μετὰ Λυκίας.] Πόλις Λυδίας.
Σιγαῖος.] Διγαῖος.
In v. Ἐλέγεια. Παρθικῶν ν.] Παρθικῶν η̅.
Ἐλένειος, τόπος περὶ τὸν.] Ἐλένειον τόπος πρὸς τὸν. Ut loqui solent Geographi. Sic in nummis Πουσιεῖς πρὸς Ὑπίῳ. In epistola Ignatii Νεάπολις ἡ πρὸς τὸν Ζάρβῳ.
In v. Ἑλένη. Νῆσος Ἀττ.] Νῆσος τῆς ἀττ.
In v. Ἐλευθεραί. Ἄλλη ἐπὶ τὸν.] Ἄλλη παρὰ τὸν.
In v. Ἐλευθερόστικος. Μακεδονικοῖς.] Μακεδονικὸς.
In v. Ἐλεύτιοι. Ἐλεφαντίδος.] Abest hæc vox ab Ms.
In v. Ἑλίκη. Οἱ δέ τοι εἰς Ἑλίκην τε καὶ Αἴγας.] Οὐδέ τι εἰς ἑλίκην τὰς αἴγας.
Ἀπὸ Ἑλίκου τοῦ λ.] Ἀπὸ Ἑλικάτου λ.
In v. Ἐλίμεια. Τὴν μὲν συλλ.] Τὴν μίαν συλλαβὴν.
In v. Ἑλλήσποντος. Περὶ ποταμὸν.] Παρὰ ποταμὸν.
In v. Ἕλουροι. Ἔθνος.] Hæc vox non apparet in Ms.
In v. Ἐλύμνιον. Πόλιν ἔχ.] Πόλεις ἔχ.
Ἐλυμνιεύς.] Ἐλεύς.
In v. Ἔμισα. Ἐμίσων.] Ἐμέσων.
Ἔντελα.] Ἐντέλλα. Nec aliter vocavit Stephanus ex Theopompo, supra in Ἁλικύαι.
Ἐντελῖνος.] Ἐντελλῖνος.
In v. Ἐπίδαυρος. Ἐκαλεῖτο δὲ Μελλ.] Ἐκαλεῖτο καὶ Μελλ.
In v. Ἐπιτάλιον. Τελφυλίας.] Τρυφαλίας.
In v. Ἔρεσος. Τύρταμος.] Τύταρμος.
In v. Ἐρίκεια. Ἐρικεάνδε. Abest hæc vox à Ms.
In v. Ἔρμον. Μεσογείῳ.] Μεσογεία.
Ἐρινιάτης.] Ἐρινιάτις
Παυσανίας δ'.] Παυσανίας δ' ὁ.] Hoc est, *Pausanias libro* IV. Vulgatur, non secus ac si Pausanias fuisset Erineæ incola. Et scripturam Manuscripti libri agnovit sane Ortelius, dum notat, Eriniates, Megaridis vicus, Stephano: ex Pausaniæ 4, ut addit. Si rectè conjecerim autem, est in Atticis, ubi EKENIA hodie legitur, Ἐρινεία τῇ μεγαρέων κώμη.
In v. Ἕρμιον. Ἑρμιον δὲ.] Ἑρμίων δὲ.
In v. Ἑρμούπολις. Ἑρμεοπολίτης.] Ἑρμεοπολίτης καὶ Ἑρμοπολίτης.
In v. Ἑρμώνασσα. Στράβων ἑβδόμη.] Στράβων ἐν ζ.
In v. Ἑρμωνθις. Στράβων ἑκκαιδ.] Στράβων δὲ ις.
In v. Ἐροιάδαι. Ἐν ἐροιάδων.] Hæc absunt à Manuscripto.
In v. Ἐρυθραί. Νῦν πάφος.] Νῦν ἔπαφος.
In v. Ἐρύθεια. Ὑλάσιο.] Ὑλάτιο. Rectè. Et male citabat alioquin attentissimus Meursius Ὑλάτιο in Cypro, etsi interpretetur Hylatæ.
In v. Ἐρυσίκη. Θεσσαλὸς οὐδ'.] Θεσσαλὸς γένος οὐδ'. Quod omninò immittendum.
Συναπτέον.] Συνάψεις. Rectius.
Τὸ δὲ οὐδὲ.] Τὸ οὐδὲ.
In v. Ἑσπερία. Ἑσπεριώτης.] Ἑσπεριάτης.
In v. Εὖα. Θεόπομπος ἕκτῳ.] Θεόπομπος ἐν ς.
Εὔιοι.] Εὔβιοι, quod restituendum est.
In v. Εὔβοια. Καί τοι ἀπὸ.] Καί τοι τὰ ἀπὸ.
In v. Εὐέλγεια. Εὐελγεύς.] Εὐελγεύς.
In v. Εὐεργέται. Τοὺς Ἀργοῦς.] Τοὺς ἐπὶ τῆς Ἀργοῦς. Vulgata sine sensu sunt.
In v. Εὐεσπερίδες. Εὐμυρίου.] Εὐμορίου. Verè.
In v. Εὐκαρπία. Καὶ εὐκαρπίτης.] Hæc duo desunt in Ms.
In v. Εὐκρατίδα. Παρὰ τὸ.] Περὶ τὸ.
In v. Εὐρύαμπος. Εὐρυαμπίων.] Εὐρυάμπιον.
In v. Εὐρύηλος. Ἡ μακρόπολις.] Ἡ ἀκρόπολις. Quod rectè jam Cluverius conjectura assequutus erat.
In v. Εὐρυτᾶνες. Νεκρὸν εὐρυτάν.] Νεκρῶν εὐρυτανὸν.
Αἰνιὰν.] Αἰνιανον.
In v. Εὐρώπη. Φοινίκης.] Φοίνικος.
In v. Εὔτρησις. Ἀμφίων.] Ἀμφιος.
Εὔτρησις.] Ἔσρησις.
In v. Ἔφεσος. Καὶ λίμνην.] Καὶ λίμνη. Quod verum opinor.
Ταλαίνης.] Τάλαιναι.
Σαυῆρες.] Σκωῆρες.
Ἐν ἀλεξ * σοφ.] Ἐν ἀλεξ σοφ. sic Ms. Ἀλεξάνδρα B. reposuit J. Rutgersius, ut & mox ὡς Ἄβραν φησὶ & Ἄβρι * φησὶ.
In v. Ἔφυρα. Ἐκ τούτου.] Ἐκ ταύτης.
Ἐχενδαι.] Ἐχελίδαι.
Ἐχίμου.] Ἐχέλου.
Ἐχεμίδης.] Ἐχελίδης.
In v. Ζάγκλη. Ἐν τῷ δεκάτῳ στιχ.] Ἐν τῷ η' στιχ.
In v. Ζαδράμη. Καὶ κιναιδοκολπιτῶν.] Vocula καὶ in Ms. non exstat.
In v. Ζεβέκη. Ἀρχαιολογίας πέμπτῃ.] Ἀρχαιολογίας ἰσαυρίας ε'.
Ζῆλα τόπος Ἀρμενίας ἡ * ἀρτέμιδι στίχει.] Ζῆλα πόλις ἀρμενίας. Ὦ ἀρτέμιδι στίχεα.

Ζιηλήτης] Ζιλήτης.

In v. Ζηνοδότιον. Ζηνοδότιος καὶ.] Hæ duæ voces absunt à Ms.

In v. Ζηράνιοι. Εἰκοστῷ πέμπτῳ.] με.

In v. Ζήρυνθος. Φανοῦς θεᾶς.] Non leguntur hæ voces in Ms.

In v. Ζόαρα. Ὅποι.] Ὅπου.

In v. Ζοίτειον. Παυσανίας ὀγδόῳ.] Παυσανίας ὀη.

Ζείτειον ἀπὸ.] Ζείτειον καὶ ἀπὸ.

Ἠλεκτρίδες.] Ἠλεκτρίδαι.

Φασὶ κατὰ τ.] Φασὶ καὶ τ.

Λίμνη πλησίον.] Vox postrema in Ms. non conspicitur.

In v. Ἡμίκυνες. Κυνοσκεφὰς.] Κυνοσκεφὰς.

In v. Ἤπειρος. Γὰρ ἤπειροτ.] Καὶ ἤπειροτ.

In v. Ἡραία. Ἡρεαιαν.] Ἡραιαιαν.

Λαΐνεον.] Λαΐναιον.

Φαίνισκεν.] Φαίνης μὲν.

Ἐνέκηρσαν.] Ἐνέκυρσαν.

In v. Ἠπία. Χλωέα τοῦτον.] Οὐχ ἡ λωέα τοῦτο.

Θαμία.] Θαλαμία.

In v. Θάσος. Δοθέντος τῷ ὅ.] Δοθέντος παρὰ τοῦ.

In v. Θαυμακία. Μηλιᾶ.] Μαλίαν.

Θεόβιτα.] Θεονητὰ.

In v. Θεμισκὸς. Διεχρήσαντο.] Διεχωρίσαντο.

In v. Θένναι. Καὶ θενναία.] Absunt hæ voces à Manuscripto.

In v. Θέρμα. Δορυλάου.] Δορυλαίου.

In v. Θερσίται. Πολύβιος τρίτῳ.] Πολύβιος ἐν Γ.

In v. Θέσπεια. Ὑπὸ τῶν περσῶν.] Duæ priores voces absunt ab Ms.

Κροτάφοις.] Κροτάφω.

Αὐχεῖ.] Ἄρχει.

In v. Θεσσαλία. Ἔξεστι τοὺς πελαργοὺς.] Ἔξεστι πελαργοὺς.

In v. Θεσσαλονίκη. Λούκιλλος.] Λούκιος.

In v. Θήβη. Θηβαιοῦς καὶ Θηβαΐς.] Θηβεοῦς καὶ θηβεῖς.

Ἔστι καὶ ἄλλη ἐν Αἰγυπτίᾳ.] Ἔστι ἄλλη αἰγυπτία. Quod potius.

In v. Θήρα. Ἐτῶν ὀκτὼ θνήσκοντας.] Ἐτῶν ἐθνήσκοντας. Hoc est, ἐτῶν πέντε θνήσκει. In duobus enim his imparibus numeris videntur aliquid beatitudinis captavisse, si quid cerni potest in tanta historiæ obscuritate.

In v. Θηβαΐς. Ἀναιρεθείσης κληθεῖσαι, πεσεῖν.] Ἀναιρεθεῖσαι πεσεῖν.

Τραχυμένε.] Τράλλαν τε.

In v. Θοραί. Θορβοῦς.] Θορακοῦς.

In v. Θόρναξ. Νάρυξ ναρίκιος.] Νάρυξ ναρύκιος.

In v. Θούριοι. Δωριέων πάτρης.] Δῶρον ἐκ πάτρης.

Ἄπληστον.] Ἄπληστος.

Ὑπεκπροφυγὼν.] Ἀπεκπροφυγὼν.

In v. Θρία. Καὶ θριάσιν.] Καὶ Θρίσιν.

Θριόβοροι.] Θριοβόλοι.

In v. Θυάτειρα. Οὐδετέρως.] Οὐδέτερον.

Δὲ καὶ κλίσαι.] Vocula καὶ non est in Ms.

Θονιὰς.] Θωνιὰς.

In v. Θυρέα. Ἔστι δὲ καὶ τ.] Ἔστι δὲ τ.

In v. Ἰαπὶς. Ἐκάλη.] Ἐκάλ. Cæterum hic unicus omnino locus est ad restituendam eximiam determinationem finium Megarensium & Atticorum ab Scylace nobis relictam, cujus verba sunt pag. 20. in ΜΕΓΑΡΑ. Παράπλους δὲ τῆς Μεγαρείων χώρας μέχρι Ἄπιδος, (ἔστι γὰρ οὗτος ὅρος τῆς Ἀθηναίων χώρας στάδιοι ρμ. Ubi sic annotat Vossius: *Hæreo, quod nusquam id nomen inveniam. Nec tamen mutandum arbitror. Nam & ipse Scylax statim post repetit id verbum, inquiens,* Ἀπὸ Ἄπιδος χώρας ἐπὶ Σούνιον. *Certe hinc liquet fuisse locum, qui Megarenses ab Atticis dirimeret. Sed qualis is fuerit ignoro.* Hæc ille, & tandem decurrit ad Strabonis ac Plutarchi Κέρατα. Miseram profecto & infelicem sagacis ingenii venationem. Nos nec hæremus, & scimus Scylacem scripsisse utroque loco Ἰάπιδος.

In v. Ἴγνη. Πελάπου.] Πράτου.

Ἱεραμαί.] Ἱεραμὰν.

Ἱεριχοῦς μεταξὺ.] Ἱεριχοῦς πόλις μεταξὺ.

Ἰέται.] Ἰεταῖ.

In v. Ἰτώμη. Θούμαιον. Τὸ ἐθνικὸν.] Θούμαιον καὶ ἀποβολῇ τοῦ ι καὶ τροπῇ τοῦ ω εἰς τὴν ου δίφθογγον Θούμαιον. Τὸ ἐθνικὸν. Quæ non defunctoria mutationis declaratio.

Διὰ τοῦ κ.] Διὰ τοῦ η, & sic necessario legendum.

In v. Ἰκαρία. Ἰκαρίου.] Ἰκάρου.

In v. Ἴκαρος. Δευτέρα πόλις.] β΄ ἔστι καὶ πόλις.

In v. Ἰκόνιον. Βιώσεται.] Βιώσεται.

In v. Ἰκὸς.] Φανόδημος Ἰκιακὸς.] Id verò putidum est, quum insulanos dixerit vocari Ἰκίους, Phanodemum qui talis fuerit, appellare Ἰκιακὸν. Et quid illud singulare ἔγραψε sibi vult? Corrigendus omnino locus ex Manuscripto Perusino φανόδημος Ἰκιακοῖς & catalogus Phanodemi librorum hoc indice augendus.

In v. Ἰλάειρα. Πολύχαρμος.] Ὡς πολύχαρμος.

In v. Ἰλαττία. Ἰλάττια.] Ἰλάττιος.

Ἰλιοῦς.] Ἰλοῦς.

In v. Ἰναχία. Ἰναχείης.] Ἰναχύης.

Κέαρ.] Κέρας.

In v. Ἴος. Ὄλβη.] Ὄλβιε.

Ἰουλὶς. Ἐν Κέῳ.] Ἐν Κῷ.

Καὶ Ἰουλιήτης.] Καὶ Ἰουλιήτης.

In v. Ἵππολα. Θηλυκὸν.] Θηλυκῶς.

In v. Ἱπποταμάδαι. Οἰνηΐδος.] Ἠνηΐδος.

In v. Ἱππώνιον. Οὐΐβων καὶ Οὐαλεντία.] Ἀννιβουαλεντία.

Ἱππώνιος ἤ.] Non sunt hæ voces in Manuscripto.

In v. Ἴρα. Πόλις Μαλιέων.] Hæc egregio incremento & prorsus ab manu contrahentis Stephanum profecto sic auget Manuscriptus: Πόλις Μαλιέων ἀπὸ Ἴρου. Ἔστι καὶ πόλις λέσβου. Καὶ ἡ παρ' Ὁμήρῳ καρδαμύλην τ' ἐνόπην τε καὶ Ἴρην. Τὸ ἐθνικὸν Ἰραιοῦς τῶν μαλιέων. Quæ ut emendari debeant, docent hæ Stephani reliquiæ in Καρδαμύλη.

In v. Ἴς. Ἔνδον * τεῖχος.] Ἐν β΄ τεῖχος. Sic Ms. Innuit locum Herodoti ex libro 1. cap. 179. unde scribendum & corrigendum est, ἔνθεν ἡ ἄσφαλτος ἐς τὸ ἐν Βαβυλῶνι τεῖχος ἐκομίσθη. Origo erroris apparet.

In v. Ἰσθμὸς. Ἴσθμος.] Ἴσθμιος.

In v. Ἱσπανίαι. Καὶ παννωνία.] Hæ voces non sunt in Manuscripto, & nihil huc faciunt.

In v. Ἰστὸς. Ἀπ' αὐτῷ.] Ἀπ' αὐτοῦ.

Νεῖλος.] Non legitur hæc vox in Manuscripto.

In v. Ἰσὸς. Νηί.] Νηΐς.

In v. Ἰστριανὰ. Αὐτῆς.] Αὐτοῦ.

In v. Ἰτέα. Ἰταῖος.] Ἰεταῖος.

In v. Ἰψίκουροι. Λίγυες.] Λίβυες.

In v. Ἴωλον. Τῷ δ' Ἐνιῆνες.] Τῷ δ' αἰνιῆνες.

In v. Ἰώνη. Ἣ ἐπὶ δάφνη ἣν ᾤκισαν Ἀργεῖοι.] Ἡ παρὰ φάδνην, ἣν ᾤκησαν ἀργεῖοι τὸ ἔθν.

In v. Ἰωνία. Ἴων ὁ τοῦ Ἀπόλλωνος.] Ἰωνίου Ἀπόλλωνος.

In v. Καβαλὶς. Καταχόντων τὴν Καβ.] Καταχόντων ἐστὶ Καβ.

Καβησσὸς.] Καβασσὸς.

In v. Καβειρία. Εἰσὶ καὶ Καβ.] Vocula καὶ in Ms. non est.

Καὶ καβειριὰς παρθ.] Καὶ καβειριὰς, καὶ νύμφαι καβειρίδες ἀπὸ Καβείρου τοῦ προφήτεως καὶ ἀγχινόης, ἀφ' ἧς καὶ ἡφαίστου καδμίλος. Ἔστι δὲ ἡ μὲν καβειρὶς παρὰ τὸ κάβειρος, ἡ δὲ καβειριὰς παρά. Quæ est illustris plane accessio ad historiam fabularem.

In v. Καδμεία. Οἱ Θηβαῖοι Καδμ.] Οἱ Ἀθηναῖοι Καδμ.

In v. Κάδοι. Δορύλαον.] Δορύλαιον.

Καιγίνη.] Καινίτη.

Καλαμβύθη ἥτις καὶ Καλαμ. πολ. λιβ. Ἑκαταῖος.] Καλαμβύθη πόλις πελοποννήσου παυσανίας ἑκαταῖος.

In v. Κάλαρνα. Λούκιλλος.] Λούκιος.

In v. Κάλατις. Κάλαθος.] Ὡς κάλαθος.

In v. Καλλίαι. Ταλάντου.] Ταράντου.

In v. Καλλίαρος. Παρὰ τὸ σύνηρον.] Περὶ τὸ σύνηρον.

In v. Κάλυδνα. Ὁ Ἀπόλλων καὶ.] Ὁ Ἀπολλώνιος καὶ.

In v. Κάλυμνα. Φησὶ. Λέγεται.] Φησὶ. Τὸ ἐθνικὸν Καλύμνιος, ὡς στράβων ἰ τὸ καλύμνιον μέλι ἐκεῖ εἶναι φησὶ. Λέγεται, &c. Quæ non otiosa est adjectio.

In v. Καμαρία. Ἀποίκισις.] Ἀπόκλισις.

In v. Κάναι. Κανναῖος.] Καιναῖος.

Κάνδαρα πόλις Παφλ.] Κάνδαρα χωρίον παφλ.

In v. Κάνταυρος. Κελτικοῦ.] Κρητικοῦ.

In v. Κανώβοσσα. Κάνωβος.] Κάνωπος.

In v. Καππαδοκία. Διείρηται.] Εἴρηται.

In v. Καρδοῦχοι. Δὲ πολεμικοὺς.] Δέ φησιν πολεμικοὺς.

Σοφάννετος.] Σοφαίνετος.

In v. Καρία. Τὸ ἐθνικὸν κατὰ τέχνην κάειρα.] Τὸ θηλυκὸν κατὰ τέχνην κείρα.

Ἀπολλώνιος διὰ.] Ἀπολλώνιος δὲ διά.

Καὶ ἡ μεγαλόπολις.] Καὶ ἡ μετὰ ἀκρόπολις. Sic Ms. Perusinus: in quo ego non dubito quin lateat καὶ ἡ μεγάρων ἀκρόπολις. Quam suspicionem diu fovi, & aliis ostendi. Confirmat prorsus Pausanias in Atticis, ubi ita loquitur: Μετὰ δὲ τοῦ Διὸς τὸ τέμενος ἐς τὴν ἀκρόπολιν ἀνελθοῦσι καλουμένην ἀπὸ Καρὸς τοῦ φορωνέος καὶ ἐς ἡμᾶς ἔτι Καρίαν.

Καρκινίτης.] Καρκινῖτις.

In v. Καρνία. Νικόλαος τετάρτῳ.] Νικόλαος α.

Καρύεντος.] Καρίεντος.

In v. Κάρπαθος. Κάρπαθος αὖ.] Κάρπαθός τ' αὖ.

In v. Καρπασία. Τὴν ἄκραν τὴν σαρπηδονίαν.] Τὴν ἄκραν γάνην σαρπηδονίαν.

In v. Καρπηία. Κάλπαι.] Κάπης.

In v. Κάρραι. Ἢ καρραῖος.] Ἢ καὶ καρραῖος.

In v. Κάρυα. Καὶ καρυάτις.] Καὶ θηλυκὸν καρυάτις.

In v. Κάρυς☉. Καὶ ὀρεινικῶς τὸ ὄρ☉.] Καὶ ἄρσων τὸ ὄρ☉.
In v. Καρχηδών. Τοῦ λκ.] Τοῦ λ καὶ κ.
Καὶ ἐπὶ ἐλθών.] Vox ἐπὶ in Ms. non apparet.
In v. Κάσιον. Κάσε τοῦ Κλεομάχε.] Κάσε τοῦ κλεόχε.
In v. Κάσ☉. Α᾿μφη.] Α᾿φη.
In v. Κάσπειρ☉. Ποσὶν κλειζοι.] Ποσὶ κλειζοι.
In v. Κασσανῖται. Ἐκδέχε) τ.] Ἐκδέχε) τὸ τ.
In v. Κασταναία. Λυκόφρων.] Ignoratur à Manuſcripto.
In v. Κάστεξ. Κάσνιον.] Κάσιν.
In v. Κάτανη. Τὰ ἄνω καὶ κάτω.] Τὰ ἄνω καὶ κάτω.
In v. Καυλωνία. Κλαζομέναι.] Πλαζομέναι.
In v. Καῦν☉. Βίβλις ἡ ἀδελ.] Βίβλισον ἡ ἀδ.
In v. Κάψα. Κόλπω πολίτης.] Κόλπω. Ὁ πολίτης.
In v. Κεδρέαι. Ἐ᾿καταῖ☉ Ἀσία.] Ἑκαταῖ☉ Ἀσίας.
Poſt capitulum Κέλαιθρα tria folia vacua erant in Ms.
In v. Κόρινθ☉. Ἐπωπῇ.] Ἐσώπη.
In v. Κορομάνη. Κοροκομανιδς.] Κοροκομανιεὶς. Sic Ms.
In v. Κορόπη. Ὑπομνηματίσαντες.] Ὑπομνήσαντες.
In v. Κορσιών. Διονύσι☉ ῥωμ.] Διονύσι☉ ι ῥωμ.
In v. Κολπηδοί. Α᾿ψωθίδα.] Α᾿ψωωθίδα.
In v. Κορώνεια. Κορωνείαν.] Κορωνείων.
In v. Κορώνη. Κύπρα καὶ τρίτη. Ταύτης.] Κύπρ αι . . . . καὶ δὴ ταύτης. Sic Ms.
In v. Κοσύτη. Ὀμβελικὴ.] Ὀβελικὴ.
In v. Κολυάειοι. Μίδα μίδαιον.] Μίδα τὸ μίδαιον.
Κόρυζα.] Κολύζα.
Κορυζαῖ☉.] Κολυζαῖ☉.
In v. Κράγ☉. Α᾿παθαναλιθῶσαι.] Α᾿παθανατισθῶσαι.
In v. Κρανὴ. Ἐμίγην.] Ἐμίγη.
Διαχθήσεσθαι.] Διαχθήσεσθαι.
In v. Κράνων. Γυρτῶν☉ ἡ Κράνιον πόλις.] Κορτῶν☉ ἡ κράνων πόλις.
Γυρτωνίως.] Γορτωναίως.
In v. Κρεμμύων. Τὸ κύελον.] Τὸ δὲ κύελον.
In v. Κρηστωνία. Ὧν ἀπαδύελ☉.] Ὧν ζοῦς ἀπαδύελ☉.
Κρηστώνη.] Κρεθώνη.
In v. Κρόσσα. Ἐ᾿καταῖ☉ Εὐρώπη. Τὸ ἐθνικὸν κροσσαῖ☉, ὡς ἄφυλλα ἀφυλλαῖ☉.] Hæc duntaxat Aphyllæ nuſquam gentium legitur. Itaque amare oportet Manuſcriptum Peruſinum, qui loco depoſito ita ſuccurrit interiiciendis, quæ perierunt. Ἐ᾿καταῖ☉ Ἀσίᾳ. Τὸ ἐθνικὸν κροσσαῖ☉, θηλυκῶς καὶ οὐδετέρως. Κρότιλλα πόλις Ἰταλίας. Ἐ᾿καταῖ☉ Εὐρώπη. Τὸ ἐθνικὸν κροτιλλαῖ☉, ὡς ἄβυλλα ἀβυλλαῖ☉. En Italiam nova urbe auctam haud dubie prope fluvium cognominem! en gentile Italicæ urbis probatum gentili item Italicæ urbis, quæ ratio optimè procedit! en fictitiam ſimul urbem expulſam!
Ὡς χαλκιδοῦς.] Non ſunt hæ voces in Ms.
In v. Κρουσίς. Ἔστι δὲ κρου *.] Ἔστι δὲ κρουσ . . . . Sic Ms.
In v. Κρύα. Ἐπίτομῆς πρώτω.] Ἐπίτομῇ ά.
In v. Κρωπία. Ἐκ κρωπιδῶν καὶ.] Ἐκ κρωπιδῶν, ἐν κρωπιδῶν καὶ. Et id reſtituendum.
In v. Κτιμένη. Κτιμένι☉.] Κτιμένι☉.
In v. Κύδραι. Στράβων β'.] Στράβων ζ.
Κυδρωνη.] Κυδρώνη.
In v. Κυδωνία. Α᾿κακάλλιδ☉.] Α᾿κακαλλίδ☉.
In v. Κύθηρα. Τὸ παρὰ τ.] Τὸ περὶ τ.
In v. Κύθν☉. Ἐκαλεῖτο δὲ καὶ] Ἐκαλεῖτο καὶ.
Κύλλανδ☉.] Κύλλανδ☉.
In v. Κύναιθα. Καὶ κυναιθαεὺς.] Abſunt à Ms. hæ voces.
In v. Κῦν☉. Οἱ κῦνον τ' ἐνέμοντ' ὀπόεντά τε.] Οἱ κυνέοντ' ὀπόεντά τε.
In v. Κυνὸς κεφαλαὶ. Ἐννεακαιδεκάτω.] ιή.
In v. Κύπη. Σικελικῶν.] Σικελῶν.
Κυραυνὶς.] Κυραυίς.
Ἡρόδοτ☉.] Ὡς ἡρόδοτ☉.
Κυραυνίτης.] Κυραυίτης.
In v. Κύρη. Περσικῷ κόλπῳ.] Περσικῷ πόντῳ.
Περιηγήσεως δευτέρω.] Περιηγήσ β'.
In v. Κύρε πόλις. Καθ' ὑμᾶς.] Καθ' ἡμᾶς.
In v. Κωλιάς. Κωλιάς. Ἔστι δὲ καὶ τόπ☉ ἐγκείμεν☉, ὅμοι☉ ἀνθρώπε κώλῳ.] Κωλιάς. Ὁ δὲ τόπ☉ καλεῖται. Ἐγκείμεν☉ γάρ ἐστιν. Ὁμοίως δὲ ἀνθρώπε κώλῳ.
In v. Κῶπαι. Βοιωτικὴ.] Βοιωτικὴ.
Α᾿παταλέως.] Α᾿παταιέως.
In v. Κώρυκ☉. Καὶ ἐρυμνὸν ὡς.] Καὶ ἐρυθρὸν ὡς.
In v. Λάβαι. Ἡ γὰρ χαττωία.] Ἡ γὰρ Γαττία.
In v. Λάβρανδα. Τὸ ἐθνικὸν Λαβρανδ.] Τὸ τοπικὸν Λαβρανδηνὸς.
In v. Λαγινία. Καὶ λαγινίτης.] Καὶ θηλυκὸν λαγινίτης.
In v. Λάσια. Παυσανίας πέμπτῳ.] Παυσανίας φασὶ πέμπτῳ.
In v. Λαισρυγόνες. Λαιςρυγόνις.] Λαισρυγόνις.
In v. Λακεδαίμων. Καὶ λακεδαίμονα.] Καὶ λακεδαίμονα.
In v. Λάκμων. Αἴας.] Ἄλας.

In v. Λαμία. Πολύβι☉.] Ὁ πολύβι☉.
In v. Λαμπώνεια. Τὸ ἐθνικὸν Λαμπωνεὺς.] Τὸ θηλυκὸν λαμπωνιδὸς.
In v. Λάμυρα. Ποταμὸς λάμυρα.] Ποταμὸς λάμυρ☉.
In v. Λάμψακ☉. Ἔστι δὲ Φωκαέων.] Ἔστι καὶ φωκαέων.
Εὐσινιάν.] Εὔνοιαν.
In v. Λάρισα. Ἔκλισε.] Ἔκρινε.
Λήλας πόλις πολὺς Αἰγ.] Λήλας πόλις αἰγ.
In v. Λιβυρνοί. Αδριατικε.] Αδρικε.
In v. Λίγξ. Δὲ λίξον.] Δὲ καὶ λίξον.
In v. Λίνβελς. Λινβελίτης. Ἑκατ.] Λινβελίτης ὡς συβαρίτης. Ἑκατ. Quod ſatis appoſitum.
In v. Λιλύβαιον. Πόλις καὶ τὸ.] Πόλις τὸ.
In v. Λίμναι. Ἐλλησπόντω.] Ἐν ἐλλησπόντῳ.
In v. Λίχνιδ☉. Σικελικῶν.] Σικελῶν.
In v. Λυσία. Θυγατέρων Ἰὼ.] Θυγατέρων ἡ Λυσία Ἰὼ.
In v. Λυσοεὶ. Ἀρκαδίας.] Ἀρδίας. Sic Ms.
In v. Λύξεια. Λύξε☉.] Λύγξε☉.
In v. Λύκαια. Λύκει☉.] Λύκαι☉.
Λυκοσθένη.] Λυκοσθένης.
In v. Λυσιμάχεια. Τῆς ἐν Θράκῃ χερσ.] Τῆς θράκης χερσ.
In v. Λυχνίδ☉. Λυχνίτης.] Λυχνίτις & ſic bis in Ms.
In v. Λῶς. Λῶ☉.] Λώι☉.
In v. Μαγνησία. Πόλις παρὰ τῷ.] Πόλις περὶ τῷ.
Τὸ ἐθνικὸν Μάγνησσα.] Τὸ θηλυκὸν μάγνησσα.
In v. Μαδεηνοί. Μανδιανῖται.] Μαδιανῖται.
Inter voces Μαιδοὶ & Μαίναλ☉ interjicit Manuſcriptus capitulum Μακκὴ, quod legitur inferius.
In v. Μαίναλ☉. Ὡς Σκυιδεὺς.] Iſta abſunt à Manuſcripto.
In v. Μαιονία. Θηλυκὸν.] Θηλυκῶς.
Μακρύνεια.] Μακωνία.
In v. Μαλάνι☉. Πόλις μεσ.] Πόλις μία μεσ. Modo non indicet πόλι(μα.
In v. Μαμαρκίνα. Ὑποσνική.] Αὐσονικὴ, ut jam Ortelius.
Καὶ τὰ ὅμοια.] Καὶ τῶν ὁμοίων.
In v. Μαραθών. Μαραθωνιακὸς.] Μαραθωνικὸς.
Inter voces Μαραθωνία & Μαράχη interponit Manuſcriptus hoc capitulum: Μαράθιον ἔθν☉ ἐν περσίδι, ἀπὸ Μαραθίε βασιλέως. Dignum profectò, quod in lucem reſtituatur.
In v. Μαριαμμία. Φοινίκων.] Φοινίκης.
Παυσανίας ἑκτω.] Παυσανίας ἐν ἑκτω.
In v. Μάρσοι. Τὸ ἐθνικὸν.] Τὸ κτητικὸν.
In v. Μάσσιοι. Μαραφὶ * ρεζάων.] Μαραφι-ρεατῶν. Videtur legendum μαραφίων, δὲ ῥεατῶν.
In v. Μασσαγέται. Τὸ ἐθνικὸν.] Τὸ θηλυκὸν. Rectè.
In v. Μασσαλία. Προπλέων.] Προαπλέων.
In v. Μάσσωρα. Δὲ διὰ μέσης.] Δὲ τῆς μέσης.
In v. Μασσύλοι. Μασσυλεῖς.[Μασσυλεῖς.
In v. Μάτιωρ☉. Παῖς ματιωρεῖν☉ γλῶ☉.] Παῖς ῥινὸν γλῶος.
In v. Μαυριτανίαι. Καισάρεια ὡς Μαρκιανὸς ἐν περ.] Καισαρεσία ὡς Μάρης ἐν τῷ περ.
In v. Μαυσωλοί. Δαίδαλ☉.] Δαίδαλα.
In v. Μαχαιρεῦς. Ἱεροχῦνίδ☉.] Ἱεριχῦνίδ☉.
In v. Μεγάλη πόλις. Δευτέρα πόλις Καρίας.] β' ἐστὶ καὶ ἄλλη πόλις ἰκαρίας.
Ἰβηρίας.] Ἰβιρίας.
In v. Μεδίων. Μεδιῶνι☉.] Μεδεῶνι☉.
In v. Μεδυλλία. Διονύσι☉ ῥωμ.] Διονύσι☉ γ' ῥωμ.
Μεθυρία.] Μεθυριάδης.
Α᾿νδροτίων.] Ὀπίων.
In v. Μεθύδριον. Φιλόξεν☉.] Φίλων.
In v. Μεθώνη. Θράκης.] Μακεδονίας. Id veriſſimum, & ſic citat etiam ex ipſo Stephano Ortelius.
Οἱ δ' ἄρα Μηθ.] Οἱ περὶ Μηθ.
Κιρωναιδὸς.] Κιρωραιδὸς.
In v. Μελαινεῖς. Τὸ ἐθνικὸν μελαινῆς.] Τὸ θηλυκὸν μελαινῆς, & ſic legendum.
In v. Μελιγουνὶς. Τῷ Α᾿ρτέμιδ☉.] Τῷ εἰς ἀρτέμιδ☉.
In v. Μέλινα. Κασνίαν καὶ μελιναίαν.] Κασανίαν τε μελιναίαν.
In v. Μέλισσα. Ἐν κυρηνακῷ.] Ἐν κυρηνακῷ. Ortelius hinc Cyriacam regionem conficit. Quum ex eodem quærerem, quæ eſſet illa Cyriaca regio? tantum addit, inde Cyricenos venire; nihil docens, ubi forent fuerintve iſti Cyriceni. Neſcio an de Cyricenis aut vigilans ſomniaverit, aut ſic in Stephano corrigendum ſit. Valde autem vereor, ne auctor ſcripſerit. Ἔστι καὶ ἐν Κορίνθῳ κώμη Μέλισσ☉, ex Plutarcho in Amatoriis Narrationibus. Δείσας δ' Α᾿ρχων φεύγει ἐς Κόρινθον, ἀναλαβὼν τὴν γυναῖκα καὶ τὰς οἰκέτας, ἐν Μελισσῷ κώμῃ τινὶ τῆς Κορινθίων χώρας. Mutationem poſtremæ ſyllabæ videtur confirmare ipſe auctor ex adjuncto exemplo ὡς Κυζικηνὸς. Omnino enim id verum puto. Nempe ut hoc à Κύζικ☉, ſic illud à Μέλισσ☉.

Μέμνο-

Μέμνονες.] Μέμονες.
Μένδυρνα.] Μένδυρα.
In v. Μεσημβρία. Πολυμβρία.] Πολυβρία.
Ἑβδόμη.] Ἑβδόμω.
In v. Μεσσήνη. Ποταμῶν.] Στρατιῶν.
In v. Μεταχοιον. Λέλεκται.] Ἔδεικται.
In v. Μηδία. Θηλυκόν.] Θηλυκῶς.
In v. Μῆλος. Μηλιακός.] Μηλικός.
In v. Μιάκωρος. Φιλιππικῶν.] Abest hæc vox ab Ms.
In v. Μίεζα. Καθὰ Λέστιος.] Καθαλέμιος. Id videtur deducere ad Xylandri conjecturam καθὰ Λύκιος.
In v. Μίλητος. Ἐξαμίη.] Ἐξάμοιη.
In v. Μιλήτου πόλις. Ῥύνδακον.] Πύνδακος.
In v. Μίμαλκες. Σικελικῶν.] Σικελῶν.
In v. Μινύα. Τοῖς ὀρείοις.] Τοῖς ῥίοις.
In v. Μινῴα. Οἱ πολῖται Μινωῖται, ἀπὸ Μίνωος. Ἔστι καὶ ἄλλη.] Οἱ πολῖται ἀπὸ Μίνωος. Ἔστι καὶ Κρήτης. Ἔστι καὶ ἄλλη. Certe interjectio admitti debet.
In v. Μίσκερα. Τεσσαρακοστῷ ἐννάτῳ.] μθʹ.
In v. Μόναρος. Πρώτῳ Φιλιππικῶν.] αʹ τῶν Φιλιππικῶν.
In v. Μονόγισσα. Μεγίσσα.] Certissime corruptum. Quid enim facit huc prior syllaba? Ms. Perusinus indicat vitium hoc modo μετε . . . . . γισσα.
In v. Μόσυλον. Ἐν πρώτῳ περιόδου.] Ἐν αʹ περιόδῳ.
In v. Μολύκρια. Μολύκριον.] Μολύκρων.
In v. Μοψοπία. Ἡρακλείδης ὁ] Ἡρακλείδης δ' ὁ.
Μυγδονία.] Μυρδονία, & sic Ms. Μυρδονικός.
In v. Μύκονος. Στράβων τρίτη.] Στράβων ι.
Ἐφ' ἧ.] Ὑφ' ἧ.
In v. Μύλακες. Κράθις.] Κράθης.
Ὅροι.] Ὅρος.
In v. Μυλαντία. Τῆς ῥόδου.] Τῇ ῥόδου.
Τὴν μύλου.] Τὴν τοῦ μύλου.
In v. Μυοῦς Στράβων ιβʹ.] Numerus in Msto. non exstat.
In v. Μύρων. Ποταμοῦ.] Πόλε.
In v. Μυρμήκιον. Στράβων ἑνδεκάτη.] Στράβων ζ.
Ἐὰν μὲν δίφθ.] Ἐὰν δίφθ.
Τοῦ ι μυρμήκιος.] Τοῦ ι γράφεται μυρμήκιος.
In v. Μυρμισσός. Παλέμων.] Πολέμων.
In v. Μυρσίνος. Μυρτούντιον.] Μυρτώτιον.
In v. Μυσία. Ἑνδεκάτῳ.] Ἔνια.
Μυτιστράτη.] Μυτιστρατος.
In v. Μῶβα. Ἔοικε δ' ἐνδεῖν τὸ πρῶτον.] Ridiculus in his lapsus. Ms. Perusinus habet ἔοικε δ' ἐνδεῖν τὸ α; ut credo habere quoque alia exemplaria. Itaque quum sic præferrent scripti codices, nasutus aliquis putavit ultimam literam indicare numerum, & explicavit πρῶτον, quum denotet simpliciter ipsam litteram, & dixerit Stephanus videri eam illigandam esse, ut fiat μώαβα.
In v. Μωνυχία. Θέσιν.] χέσιν. Idque omnino recte.
Ὁ τῶν μυν. Τεταγμένος.] Ἡ τῶν μυν. Τεταγμένων.
In v. Ναβαταῖοι. Ἔστιν ὁ ἐκ.] Ἔστιν ἀραβισὶ ὁ ἐκ.
In v. Ναυκλία. Ἐθνικὸν ναυκλοῦς.] Ἐθνικὸν ἔσται ναυκλοῦς.
In v. Ναξία. Καρίας. Ἐν πρώτῳ.] Asteriscum in exemplari meo adposueram, quia sine dubio excidit nomen auctoris. Id confirmat & supplet Manuscriptus interponens Ἀλέξανδρος, quem Καρικὰ scripsisse jam supra Stephanus nos docuit.
In v. Νάξος. Τὴν ἥραν.] Τὴν ὄραν.
Τοῦ γράφεται.] Τοῦ ι γράφεται.
Νάπις.] Νάπος.
In v. Νάρθηκις. Νησίδιον.] Νησίον.
Νάρθη.] Ναρθηκ.
In v. Νάρμαλις. Ὡς καβαλεῖς.] Καὶ καβαλεῖς.
Νάστος.] Νάαστος.
In v. Ναύκρατις. Ἰταλιώτης.] Ἰταλιώτις.
In v. Ναυπλία. Καὶ ναυπλιά.] Vocula καὶ abest à Ms.
In v. Νεάπολις. Ἥρηται.] Εἴρηται.
In v. Νέγλα. Ἀρχαιολογίας.] Γενεαλογίας.
In v. Νεῖλος. Ἐκφέρονται.] Ἐκφέρεται.
Νηλαῖος.] Νειλαῖος.
In v. Νέμαυσος. Γαλλίας.] Ἰταλίας.
In v. Νεοκαισάρεια. Νεοκαισαρεούς.] Νεοκαισαρεῖς.
In v. Νέσσων. Γιγαντίδος.] Γιγαντιάδος.
In v. Νέστος. Νεστὶς.] Νεσὶς.
In v. Νεφελοκοκκυγία. Ἀριστοφάνης.] Ἀριστοφάνους.
In v. Νικομήδειον. Δύναται.] Δυνατόν.
In v. Νικωνία. Ῥιθυμιάτης.] Ῥιθυμνιάτης.
In v. Νίσιβις. Νάσιβις διά.] Νάσιβις φησὶ διά.
Αἰγύπτιος καὶ Λιβύης.] Αἰγύπτιος Λίβυς.
In v. Νίσυρος. Πορφυρῶν.] Πορφυρέων.
In v. Νίτριαι. Νιτριώτης.] Νιτρίτης.
In v. Νιφάτης. Εὐσκόπελόν τε.] Εὐσκολοπόντε.
In v. Νομαντία. Διὰ τοῦ ου.] Διὰ τοῦ ου.
In v. Νῶλα. Νωλανεῖς.] Νωλανοῦς.
In v. Ναρβάκος. Παιονίας.] Παννονίας, & sic statim rursus Παννονία, quæ scriptura vera est, ac tralatitia antiquitus confusio Pæoniæ & Pannoniæ, cui est annexum Noricum.
In v. Ξάνθος. Παρ' ἧς.] Παρ' ἧ.
Εὐέλπιος.] Εὐελπι Δ' Sic Ms. id est εὐελπίδης.
Ξενής.] Ξενέη.
In v. Ξυνία. Βοιβαΐδα.] Βυβαΐδα.
In v. Ξυπέτη.] Φιλόχορος.] Φιλίδορος.
In v. Ὄαξος. Ἐλευθέρας.] Ἐλευθερνης.
In v. Ὀγχηστός. Ἁλιαρτίων.] Ἁλιαρτῶν. Sic bis Ms.
Ἀκραιφίων.] Κραιφίων.
Ὀδυσσεῖς.] Οὐσσεῖς.
In v. Ὀζόλαι. Μοῖραι τρεῖς.] Μοῖραι ΙΓ.
In v. Οἶκος. Πλεονάζον τοῦ κ.] Πλεονάζον τοῦ α.
In v. Οἶνα. Ἄνω ὕδατα.] Ἄνω καὶ ὕδατα.
Οἰνιῶν.] Οἰνῶν.
In v. Οἰνοῦς. Δίδυμος καὶ τό.] Δίδυμος τό.
In v. Οἰνωνεία. Δὲ καὶ αὐτήν.] Δὲ αὐτήν.
Τῆς οἴνου.] Τῆς τοῦ οἴνου.
In v. Οἶος. Πολῖται οἰᾶται τό.] Πολῖται καὶ τό.
In v. Οἰχαλία. Οἰχαλιεῦς καὶ ὡς.] Οἰχαλιεῦς ὡς.
In v. Ὀλβία. Φιλόξενος.] Φίλων.
In v. Ὀλβίσιοι. Ἐπὶ ἥρας.] Ἀπὸ ἥρας.
Ὀλβισίνιοι.] Ὀλβυσίνιοι.
Ὀλοοσσῶν.] Ὀλοοσσός.
In v. Ὀμβρικοί. Λέγονται καὶ ὄμβροι.] Λέγονται σιμβροι.
In v. Ὄννη. Μαρκιανός.] Μάρκος.
In v. Παλική. Αἴτνης.] Αἴτναις.

INDEX.

INDEX

Verborum & Rerum memorabilium in Notis ad Stephanum, in quo Numerus *primus* monſtrat paginam, *ſecundus* notam, conſcriptus in Auctoris gratiam

A

MARTINO de GUICHARDO

GERMANO.

A.

Adra-

Am-

B.

 num,

Cleo

Cragus,

Mmmmm Cyth

E.

Eli-

Ina-

L.

N.

Oa

O.

rubrum

Phi-

unum

T.

cis

V.

X.

Explicit Index Verborum & Rerum memorabilium in Notis THOMÆ de PINEDO LUSITANI ad STEPHANUM.

INDEX
VERBORUM ET RERUM
IN
STEPHANUM DE URBIBUS.

Bithy-

 Iris

Me-

Palætis,

R.

ERRA-

E R R A T A

Præcipua, quæ partim invitis, partim nimium festinantibus nobis irrepserunt in *textum Græcum*, *Versionem Latinam*, *Notas*, *Breviarium auctorum*, *& Collationes*, (singula separatim) reliqua humanus lector humaniter per se corriget.

ERRATA in *textum Græcum*, numerus arimethicus indicat paginam, literæ alphabeti spatium linearum.

9. A. ἴθ' ὅτε] ἔθ' ὅτε. 12. C. Σελείτης] Ζελείτης. 51. D. Τερβομβρ] Τερβομβρίν. 155. B. Βαργαζλωοί] Βαρυγαζλωοί. 222. E. ὠνόμασιν] ὠνόμασεν. 287. F. οἱ δὲ] ἐδὲ. 361. D. λογόγραφος] λογογράφος. 377. A. τωνν] τῶν. 433. D. Εκακαῖος] Εκαλαῖος. 473. E. Μυγδονία] Μυγδονία. 491. B. Γιγαντίδος] Γιγαντιάδος. 523. B. προπαραξύνεσθαι] προπαροξύνεσθαι. 565. E. νῆσος] νῆσος. 592. A. σελδυκείαν] Σελδύκειαν. 594. A. καὶ Σερμυλία] καὶ Σερμυλιαία. 598. C. πρωτότυλα] πρωτότυπα. 617. G. Σοιήτης] Στοιήτης. 652. A. Θηγαλεὸς] Θυγαλεὸς. 666. F. αὐτὸν] αὐτὼ. 717. A. Χαρμανδίτης] Χαρμανδήτης.

ERRATA in *Versionem Latinam*, num. arithmeticus ostendit paginam, literæ alphabeti spatium linearum.

1. D. Sidites & Pylites] *Sidetes & Pyletes.* 7. A. Abianum] *Abanum. ib.* Juste] *Justos.* 8. E. Chalidoniis] *Chelidoniis.* 10. C. Ligyum] *Ligurum.* 14. B. antepenultima] *penultima. ib.* C. Phase] *Phasi. ib.* Tralle] *Trallibus. ib.* Sarde] *Sardibus.* 22. A. Characmobos] *Characmoba.* 23. C. per e] *per e in medio.* 27. A. Arrhianis] *Arrhianus.* 28. B. Athenas] *Athenæas.* 31. A. videtur verò] *videtur verò contrarium.* 39. A. fortiebatur] *fodiebat. ib.* B. primi] *primos.* 44. D. proprio Aenianes] *proprio Ænianis. ib.* F. Ebri] *Hebri.* 45. A. Ebri] *Hebri.* 46. F. sex] *sexto.* 47. C. significati] *significati.* 48. B. Ætolos] *Ætolus.* 50. A. genirivo] *genitivo.* 59. A. Glancopium] *Glaucopium.* 61. G. quarta] *quarto.* 66. B. Othrys] *Othryis.* 102. D., a] *& Argolica.* 109. A. Atisbæus] *Aribæus. ib.* addenda: *Est & amnis Thracum Arubus. Gentile Arisbæus..* 120. E. romethei] *Promethei.* 139. A. Italiæ] *Italiâ.* 170. A. Blemy] *Blemye. ib.* Dionysium] *Dionysum.* 171. C. Saunitarum] *Samnitum.* 181. B. u] *ut.* 185. A. Maedoniæ] *Macedoniæ.* 212. A. Gorgyreus] *Gorgyeus. ib.* Gordy] *Gordye.* 213. A. Gorty] *Gortye.* 222. D. Telephane] *Telephaë.* 227. A. Regium] *Rhegium.* 251. B. Ebræi] *Hebræi.* 272. A. filia] *ex filia. ib.* Mercurii] *Mercurio genitâ.* 287. F. Lyceon] *Lycaon.* 302. C. Thebeta] *Thebita.* 312. D. verò] *verò.* 355. A. Capy] *Capye.* 384. B. Hecatæ] *Hecatæus.* 385. G. Jurare] *Jurasse.* 391. C. Delopiadem] *Dolopiadem.* 402. A. Massaliæ] *Massiliæ.* 435. A. Mazyes] *Maxyes.* 459. D. Selys] *Selyis. ib.* Poltys] *Poltyis.* 491. B. Gigantidis] *Gigantiadis.* 588. B. Pythia] *ab adverbio in Pythia.* 594. A. & Sermylia] *& Sermyliæa.* 598. D. Lyciacorum primo] *Lyciacorum quarto.* 666. F. eum] *eam.* 716. H. Charmandites] *Charmandetes.* 735. B. in Argo] *Argis.* 741. B. nominei] *nomine.* 741. C. Dyrrhachii] *Dysrrhachii.*

ERRATA in *Notas*, prior num. paginam, posterior indicat Notam.

11. 67. Ardino] *Andino. ib.* Corna] *Coma.* 13. 82. ἄγιον] ἅγιον. *ib.* Agion] *Hagion.* 18. 12. ἐν δεκάμηνον] ἐν δεκάμηνον. 20. 25. quorum numquam quid] *quorum nunquam.* 21. 26. Capy] *Capye.* 22. 40. loco] *locat.* 25. 61. Αρκσιων] Αραυσιων. *ib.* Arusio] *Arausio.* 27. 80. nota LXXXI] *nota LXXXII.* 29. 87. nota LXXX] *not. LXXXI. ib.* Nomus] *Nomos.* 30. 92. Agion] *Hagion.* 31. 99. nota 82] *nota 83. ib.* 4. Dibora] *Libora.* 32. 10. quo ad] *quoad.* 37. 48. נהל] נחל. *ib.* 50. quæ debebat habere Apin] *quæ Apis debebat habere.* 38. 53. nota 47] *not. 48.* 45. 92. aqua] *à qua.* 46. 96. eo] *ea. ib.* 98. Æ.pii] *Æpy.* 48. 12. Φρυγίας] *Φρυγίας.* 51. 27. fuit] *fuisse.* 51. 35. Acmona] *Acmonia.* 55. 56. c. 19] *c. 9.* 57. 67. utramque] *alteram.* 58. 76. at] *ac.* 59. 81. Salpires] *Saspires.* 63. 3. 90] 100. 63. 7. gl riosos] *gloriosos.* 65. 18. ordidem] *ordinem.* 65. 22. inquit fuisse] *ut inquit, fuit.* 68. 40. chaicographi] *typographi.* 72. 64. Amastus] *Amastris.* 74. 74. ilium] *illum.* 75. 80. simile] *similis.* 78. 6. Herodotus] *Herodoto.* 78. 7. Argo] *Argis.* 89. 91. Ozolorum] *Ozolarum.* 101. 79. genitiv. Argûs] *dele.* 102. 86. Argûs] *Argorum.* 102. 88. Argûs] *Argorum. ib.* Argo] *Argis. ib.* urbe Argo] *urbe Argis.* 112. 65. Europæ] *Asiæ.* 123. 58. Thespriensium] *Thespiensium.* 127. 88. ההוה] ההיא. 135. 35. Nam sales quidem apud eos vocantur Atlantes] *Nam omnibus ipsis-junctu nomen est Atlantes.* 135. 38. Tigrum] *Tigrim.* 159. 73. ter rarum] *terrarum.* 170. 61. Blemy] *Blemye.* 179. 27. fidejussorem] *fidejussor.* 182. 50. summus] *summum. ib.* Hybañez] *Ybañez.* 186. 83. Seltenum] *Seldenum.* 195. 34. Tzetze] *Tzetzæ.* 197. 45. Pulyllium] *Phylillium.* 197. 47. esse] *esse.* 198. 50. compnere] *componere.* 213. 57. Γόρτυς ωος] Γόρτυς, υος. 220. 20. Hybañez] *Ybañez.* 224. 42. assignat] *assignet.* 224. 48. auctor,] *auctorum.* 231. 91. nota 9] *nota 89.* 234. 21. erat] *erant.* 236. 33. fidentes] *fidenter.* 256. 39. Elaponnesus] *Elaphonnesus.* 260. 71. utruque] *utroque.* 281. 37. syrtum] *syrtim.* 287. 15. Ida] *Idæ.* 294. 14. infecit] *injecit.* 310. 77. Typhis] *Tiphys.* 318. 19. ad terrarum regiones] *ad orbis terrarum regiones.* 319. 19. Typhis] *Tiphys.* 348. 58. inquit] *ut inquit.* 351. 82. meridiei] *meridiem.* 354. 14. Capy] *Capye.* 362. 66. decipant] *decipiant. ib.* Hibañez] *Ybañez.* 378. 63. Sain] *Sami.* 380. 81. quæ in hac nota continentur, locanda sunt nota 82. & contrà. 392. 51. autore] *auctori.* 398. 92. taadidit] *tradidit.* 403. 29. respexisse. Livius] *respexisse Livius.* 405. 42. urbs] *Cytorum, urbem.* 411. 11. auctori deperditis] *auctore deperdito.* 414. 32. Lainus] *Lamus.* 417. 52. Lyeus] *Lycus.* 419. 72. arce] *arce.* 426. 15. Lapaausa] *Lapadusa.* 427. 28. portu] *Portu.* 444. 74. Owlpherus] *Wlferus.* 451. 23. Megara] *Medeonem.* 465. 20. amant] *amat.* 478. 11. fuisse] *fuisse tradit.* 489. 46. illepede] *illepide.* 537. 98. unus] *unum.* 558. 28. Martialis] *laudat Martialis.* 593. 87. Allienses dies nefasti] *Alliensis dies nefastus.* 593. 89. Σποράδων] Σποράδων. 594. 97. iatralepticen] *iatralipticen.* 599. 32. pondus] *pontus.* 600. 32. Silicus] *Silius.* 607. 79. Schirum] *Scirum.* 634. 30. λεγομένη] λεγομένη. 649. 25. Nemos] *Nomos.* 683. 63. nota 51] *nota 50.* 701. 17. Hybañez] *Ybañez.* 710. 13. in venitur] *invenitur.* 734. 27. auctore] *auctoris.* 738. in epistola ad lectorem.. eruditas] *erudit*[mas]. 739. 3. simulachrum] adde: *antiquissimum.* 741. 14. Bataaeotes] *Bataneotes. ib.* 17. Græ cis] *Græcis. ib.* 19. τά φοι] τάφοι. 743. 28. doctus] *doct*[mus]. *ib.* amicus] *amic*[mus]. *ib.* 29. s cribitur] *scribitur.* 746. Εαυ] Εαν.

ERRATA in *Breviarium auctorum*, primus numerus notat paginam, secundus columnam, tertius versum.

753. 2. 11. Venu sinus] *Venusinus.* 765. 2. 53. existim at] *existimat.* 766. 1. 76. semitonis] *semitoniis.* 778. 1. 54. quoto-nus] *quo tonus.* 778. 2. 67. remissa semidiatessarωn magna est] *remissa. Semidiatessarωn magna est.* 779. 1. 15. Diatessa rωn] *Diatessarωn.* 780. 2. 19. Sem. min.] *Semit. minim.* 780. 2. 49. Sem.] *Semit.* 781. 1. 64. min.] *minim.* 781. 1. 75. est dupla] *dupla.* 782. 1. 38. sesquitonio] *sesquitono.* 783. 2. 42. post hæc verba: *idem cum divisore*] adde: *quare nullus numerus est reliquus.*

ERRATA in *Collationes*, primus num. ostendit pag. secund. columnam, tertius versum.

In Epistola V. C L. Jacobi Gronovii *verso folio pag.* 20. distinuisse] *distinxisse.*

791. 1. 47. Χαλεπμῶντα] Χαλεπμῶνται. *ib.* 2. 1. γεολῦ] γεολῦ. 792. 1. 19. κληθῶσι] κλιθῶσι. *ib.* 40. φερομένω. Novus ab hac voce versus inchoari debet. *ib.* 51. ἄραβος] ἄραβος. *ib.* 2. 13. ὁ ν Ονομαλὸς] Ονόμαλος. 792. 2. 57. τῶν] τῆς. 795. 1. 2. ἀρταξεάσατα] ἀρταξιάσατα. *ib.* 2. 25. Πο ις] Πο ιΓ. 796. 1. 11. signum λ] *signum*,. *ib.* 12. λ ἄρεος] ,ἄρεος. 80. τον πορθυομ.] τ πέτραν πορθυομ. 797. 1. 3. δαζωλίτης] δαζωλίτις. *ib.* 61. τοῦ ἄρω] τοῦ ... ἄρω. *ib.* 2. 72. & Αβελ] pro Αβελ. 798. 1. 12. ἠπειρωτ] ἠπειρωτ. *ib.* 2. 50. ὡς καλ.] ἧς καλ. 799. 1. 11. Πλαζομένω] κλαζομένω πλαζομένω. *ib.* 72. ὅτιν. Ομοίως] ὅτιν ομοίως. *ib.* 78. θηλυκὸν] θηλυκῶς.

F I N I S.

STEPHANUS
DE
URBIBUS

calibrite
colorchecker CLASSIC
mm